

THƯ CA

THIỆP KHUYNH THÀNH

Edit: Vịt, Thỏ
Nhóc và Vân
Beta: Thỏ

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3: Gặp Tiểu Tử](#)

[Chương 4: Đưa Than Hồng Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi](#)

[Chương 5: Châm Chọc](#)

[Chương 6: Nhấn Nhịn Chờ Thời Cơ](#)

[Chương 7: Tình Thân Ruột Thịt](#)

[Chương 8: Bóng Lưng Thần Bí](#)

[Chương 9: Tranh Giành Mỹ Nhân \(1\)](#)

[Chương 10: Tranh Giành Mỹ Nhân \(2\)](#)

[Chương 11: “Thiếp Nguyên Hiến Dâng Đêm Đầu Tiên Cho Thái Tử”](#)

[Chương 12: “Hi Vọng Đêm Nay Người Không Làm Cho Bản Cung Thất Vọng.”](#)

[Chương 13: Không Như Ý Nguyên](#)

[Chương 14: Tặng Quà](#)

[Chương 15: Tìm Cách Thoát Thân \(1\)](#)

[Chương 16: Tìm Cách Thoát Thân \(2\)](#)

[Chương 17: Trả Thù](#)

[Chương 18: Có Mối Không?](#)

[Chương 19: Có Muốn Hầu Hạ Bản Cung Không?](#)

[Chương 20: Trù Nghệ Của Thiếp Mà Là Số 2 Thì Không Ai Dám Tự Nhận Minh Là Số 1.](#)

[Chương 21: Đệ Nhất Trù Nghệ](#)

[Chương 22: Nghi Ngờ](#)

[Chương 23: Phong Thư](#)

[Chương 24: Gây Ông Đập Lưng Ông \(1\)](#)

[Chương 25: Gây Ông Đập Lưng Ông \(2\)](#)

[Chương 26: Gây Ông Đập Lưng Ông \(3\)](#)

[Chương 27: Phải Rồi Đi Rồi](#)

[Chương 28: Thương Lượng](#)

[Chương 29: Người Vô Săn](#)

[Chương 30: Xung Đột Với Như Cơ](#)

[Chương 31: Đệ Nhất Mỹ Nhân Muốn Tuyển Chồng](#)

[Chương 32: Trù Thần](#)

[Chương 33: Có Còn Là Xứ Nữ?](#)

[Chương 34: Bị Mai Phục](#)

[Chương 35: Bị Thương](#)

[Chương 36: Trộn Đồi Trộn Kiếp Một Đôi](#)

[Chương 37: Chưa Nhận Ra Tâm Ý](#)

[Chương 38: Không Thể Thay Đổi Quyết Định](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41: Người Thân Quan Trọng](#)

[Chương 42: Mệnh Lệnh Của Khánh Vương](#)

[Chương 43: Truy Đuổi](#)

[Chương 44: Bị Bắt Trở Về](#)

[Chương 45: Cô Gái Không Tâm Thường](#)

[Chương 46: Động Tĩnh](#)

[Chương 47: Đê Nén Dục Vọng](#)

[Chương 48: Đầu Cờ Với Lan Ngọc Công Tử \(1\)](#)

[Chương 49: Đầu Cờ Với Lan Ngọc Công Tử \(2\)](#)

[Chương 50: Chạm Mặt](#)

[Chương 51: Chia Tay Lan Ngọc](#)

[Chương 52: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 53: Tạ Tội](#)

[Chương 54: Sùng Ái](#)

[Chương 55: Giữ Chặt Trái Tim](#)

[Chương 56: Hóa Ra Thứ Nàng Coi Trọng Nhất Là Tiền Bạc!](#)

[Chương 57: Đê Nén Dục Vọng](#)

[Chương 58: Hiến Vũ](#)

[Chương 59: Khuất Nhục](#)

[Chương 60: Thay Đổi Lựa Chọn?](#)

[Chương 61: Nguy Hiểm Trong Gang Tắc](#)

[Chương 62: Âm Mưu Của Thanh Nhã](#)

[Chương 63: Trên Yến Hội](#)

[Chương 64: Buông Tay](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66: Dứt Khoát Buông Tay](#)

[Chương 67: Bảo Vệ](#)

[Chương 68: Người Con Gái Khó Hiểu](#)

[Chương 69: Xà Phòng Hoa Sen](#)

[Chương 70: Lâm Thiện Nhã Dừng Cầm!](#)

[Chương 71: Tỷ Nữ Thị Tầm](#)

[Chương 72: Chọc Tức Triệu Từ Duyệt](#)

[Chương 73: Đau Lòng!](#)

[Chương 74: Sự Dịu Dàng Bất Ngờ](#)

[Chương 75: Lên Đường](#)

[Chương 76: Ám Sát](#)

[Chương 77: Hiểm Nguy Trong Gang Tắc](#)

[Chương 78: Không Thể Bước Tiếp Cùng Nhau](#)

[Chương 79: Lựa Chọn Đau Khổ](#)

[Chương 80: Những Âm Mưu](#)

[Chương 81: Bạch Quốc](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Quyết Định Đi Hạ Quốc](#)

[Chương 86: Lên Đường Tới Hạ Quốc](#)

[Chương 87: Ra Điều Kiện](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89: Chột Dạ](#)

[Chương 90: Vu Oan Giá Họa](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150 \(1\)](#)

[Chương 151](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159](#)

[Chương 160: Hoàng Thái Hậu.](#)

[Chương 161: Đã Gặp Lại Nhau.](#)

[Chương 162: Chính Điện.](#)

[Chương 163: Tâm Cơ Của Mỗi Người.](#)

[Chương 164: Gặp Lại Anh Em Nhà Bọn Họ.](#)

[Chương 165: Đến Phủ Khánh Lâm Vương.](#)

[Chương 166: Khánh Lâm Vương Phủ 2.](#)

[Chương 167: Sự Thật Về Chuyện Năm Xưa.](#)

[Chương 168: Phủ Khánh Vương 3](#)

[Chương 169: Long Nhạc Sơn.](#)

[Chương 170: Cùng Nhau Ngâm Cánh..](#)

[Chương 171: Âm Sát.](#)

[Chương 172: Âm Sát 2](#)

[Chương 173: Tái Ngộ Hai Huỳnh Đệ Nhà Họ Lâm.](#)

[Chương 174: Trở Về Hạ Quốc](#)

[Chương 175: Quyết Định Của Nguyên Du](#)

[Chương 176: Đã Trở Về.](#)

[Chương 177: Gặp Lại Lưu Tùng Nguyên.](#)

[Chương 178: Uy Hiếp.](#)

[Chương 179: Gặp Thượng Quan Ngọc Nhi.](#)

[Chương 180: Gặp Thượng Quan Ngọc Nhi 2](#)

[Chương 181: Thân Thiết.](#)

[Chương 182: Đình Viện](#)

[Chương 183: Toan Tính.](#)

[Chương 184: Gặp Lại Lưu Ngữ Yên.](#)

[Chương 185: Xảy Ra Chuyện.](#)

[Chương 186: Rắc Rối.](#)

[Chương 187: Rắc Rối 2](#)

[Chương 188: Tín Thư.](#)

[Chương 189: Tín Thư 2.](#)

[Chương 190: Tín Thư 3.](#)

[Chương 191: Tâm Tư Của Lưu Ngữ Yên.](#)

[Chương 192: Giải Cứu Lưu Tùng Nguyên.](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204](#)

[Chương 205](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207](#)

[Chương 208](#)

[Chương 209](#)

[Chương 210](#)

[Chương 211](#)

[Chương 212](#)

[Chương 213](#)

[Chương 214](#)

[Chương 215](#)

[Chương 216](#)

[Chương 217](#)

[Chương 218](#)

[Chương 219](#)

[Chương 220](#)

[Chương 221](#)

[Chương 222](#)

[Chương 223](#)

[Chương 224](#)

[Chương 225](#)

[Chương 226](#)

[Chương 227](#)

[Chương 228](#)

[Chương 229](#)

[Chương 230](#)

[Chương 231](#)

[Chương 232](#)

[Chương 233](#)

[Chương 234](#)

[Chương 235](#)

[Chương 236](#)

[Chương 237](#)

[Chương 238](#)

[Chương 239](#)

[Chương 240](#)

[Chương 241](#)

[Chương 242](#)

[Chương 243](#)

[Chương 244](#)

[Chương 245](#)

[Chương 246](#)

[Chương 247](#)

[Chương 248: Đại Kết Cục 1](#)

[Chương 249: Đại Kết Cục 2](#)

[Chương 250: Đại Kết Cục 3](#)

[Chương 251: Đại Kết Cục \(Hoàn\)](#)

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Gió thu nổi lên, đêm dài se sắt. Ánh trăng lạnh lạnh, một trận gió lớn thổi qua, rét lạnh đến tê người. Phủ Khánh Vương vẫn sáng rực với hàng vạn ánh đèn.

Cửa sổ khép hờ không ngăn được gió lạnh thấu xương. Cô gái trong phòng vốn đang ngủ không yên chợt bừng tỉnh, ngồi thẳng dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh. Mộ Dung Ca nhìn thoáng qua cửa sổ bị gió thổi tung, vượt ngục, thì ra là cửa sổ bị thổi ra. Hai ngày nay nàng luôn ngủ không yên, cha bị người ta hãm hại phải vào tù. Nàng chỉ thầm cầu khẩn, muốn nhờ Khánh vương rửa sạch oan khuất cho cha nàng, chứng minh sự trong sạch của cha, nhưng Khánh vương vẫn chưa hồi phủ.

Nàng khoác thêm một chiếc áo mỏng, định ra đóng cửa sổ. Đột nhiên thấy có người đứng trước cửa. Nàng nhìn kỹ lại, thì ra là Lâm Vi. Là thiếp thân nha hoàn hồi môn của nàng. Nàng dịu dàng nói: “Sao muội muội đến mà không lên tiếng? Có phải cũng lo lắng cho cha ta nên không ngủ được không? Muội yên tâm, chờ Vương gia hồi phủ, nhất định sẽ nghĩ cách cứu cha ta.”

Hạt ngọc trên đầu Lâm Vi ánh lên, phản chiếu làn da nõn nà, môi đỏ như son, hai mắt sáng như trăng như sao, cặp lông mày quyến rũ mị hoặc trời cho của nàng. Lâm Vi là một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt sắc. Sau khi nhập Khánh Vương phủ cùng Mộ Dung Ca, nàng liền được Khánh vương sủng ái, nhờ có thân phận thiếp thân nha hoàn mà được phong thành sủng phi, được sủng ái vượt xa Mộ Dung Ca. Nàng nhìn sâu vào mắt Mộ Dung Ca, nhếch môi cười mỉa mai: “Vương phi cho rằng Khánh vương sẽ cứu Tể tướng sao?”

“Sao lại không? Cha ta là nhạc phụ của Khánh Vương, Khánh vương...”

“Đến giờ mà Vương phi vẫn đơn thuần thế à? Tội của Tể tướng là tội mất đầu. Khánh vương sao phải vì Tể tướng mà đắc tội với Hoàng thượng? Huống chi, Khánh vương đã đuổi người đưa thư về rồi. Vương phi, không muốn biết Khánh vương nghĩ thế nào sao?” Lâm Vi khẽ nâng tay áo che đôi môi đỏ mọng, vẻ khinh thường, châm chọc trong mắt càng rõ hơn.

Mộ Dung Ca dần dần cảm thấy điều gì đó không đúng, mày liễu khẽ nhướng lên, nghi hoặc nhìn chằm chằm Lâm Vi: “Muội muội, người...”

“Đến nước này, Vương phi đúng là cũng đủ ngu xuẩn! Từ sau khi người vào phủ Khánh vương, Vương gia có từng để mắt đến người chưa? Dù cho người có tỉ mỉ trang điểm đẹp đẽ, Vương gia cũng có từng đặt chân đến phòng người sao? Người cứ nghĩ mình hiền lương thực đức chờ đợi, rộng lượng cưới mỹ nữ về làm thị thiếp cho Vương gia, thì Vương gia sẽ biết người tốt sao?!” Lâm Vi bỗng cao giọng, mặt cũng trở nên dữ tợn hơn.

Mộ Dung Ca liên tục lùi lại, khó tin nhìn Lâm Vi: “Muội muội, sao lại như thế! Cưới mỹ nữ về làm thị thiếp cho Vương gia, không phải là ý của muội sao?”

“Người như người mà cũng muốn đấu với ta à? Mấy năm trước, ta tiếp cận người, chỉ để có thể trở thành thiếp thân nha hoàn hồi môn của người. Để Khánh vương sủng ái ta. Người cũng không làm ta thất vọng, lại hoàn toàn tin tưởng ta!” Lâm Vi cười lạnh.

Mộ Dung Ca tức giận chỉ Lâm Vi: “Người! Đê tiện!”

“Đê tiện? Là người quá ngu xuẩn mới đúng! Ta cũng không phí thời gian cùng người nói nhảm. Từ hôm nay trở đi, người không còn là Khánh vương phi nữa, chỉ là một ca kỹ trong phủ Khánh vương mà thôi! Đừng nhìn ta như vậy, đây là ý của Khánh vương.” Lâm Vi khẽ nâng cao cái cằm hoàn mỹ, trong mắt đầy sự châm biếm, mỉa mai. Hiện giờ nàng mới là người

được ngồi trên cao, còn Mộ Dung Ca, cô con gái cao quý của Tể tướng, đã trở thành một ca kỹ hèn mọn.

”Cái gì?! Sao có thể như thế được!” mdc kinh hoàng hô to. Thật khó tin, nàng không thể tưởng tượng Khánh vương có thể đối xử với nàng như thế. Vào phủ Khánh vương một năm, nàng vẫn cố gắng lấy lòng Khánh vương, tự mình cưới thị thiếp về cho hắn, chỉ muốn hắn liếc nàng một cái, không ngờ lại ra nông nỗi này!

Lâm Vi cười to, “Ha ha ha ha ha... Sao lại không thể?! Người nghĩ người cao quý như công chúa sao? Đời này kiếp này lúc nào cũng ăn trên ngồi chốc sao?” Lâm Vi bỗng hạ thấp người, ghé tai mdc nói: “Người có muốn biết ai là kẻ đã hãm hại, bỏ tù Tể tướng không? Chính là Khánh vương, người người yêu đấy. Tuy rằng người có dung mạo khuynh thành, thì sao? Có thể so với ta không? Khánh vương coi người như căn bã, chưa từng để mắt đến. Từ lúc người vào Khánh vương phủ, cũng là lúc vận mệnh của Tể tướng được quyết định rồi! Muội muội ta đây có thể khẳng định cho người biết, Tể tướng đại nhân chắc chắn phải chết! Có điều, nếu người ở Khánh vương phủ, thì có thể an phận thủ thường làm ca kỹ, bị nam nhân trêu chọc, đùa bỡn, ta cũng sẽ rộng lượng cho người có miếng cơm! Ha ha, dù người không muốn lấy lòng nam nhân, cũng không sao, với diện mạo của người, nam nhân muốn ngủ với người cũng không hiếm. Người... cứ từ từ mà hưởng thụ!”

Mộ Dung Ca tuyệt vọng ngồi phịch xuống đất, đầu óc trống rỗng, Lâm Vi, người nàng tin tưởng nhất, người nàng coi như chị em ruột thịt lại phản bội nàng! Mà người nàng yêu nhất, Khánh vương, lại chính là đầu sỏ làm cho nàng tan cửa nát nhà. Bây giờ hắn còn vô tình, vô nghĩa muốn biến nàng từ một Khánh vương phi cao quý biến thành một ca kỹ ti tiện như cỏ rác. Nàng ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn Lâm Vi, bỗng nàng đứng bật dậy muốn lao vào đánh ả ta.

Lâm Vi đã dám đến đây ngựa bài với nàng thì hiển nhiên cũng không đi một mình, một vài tên hộ vệ Vương phủ bất ngờ xuất hiện từ phía sau Lâm Vi, lao lên đứng chắn ở trước mặt ả.

“Người bây giờ đã không còn là Khánh vương phi nữa mà còn muốn đấu với ta ư?! Mơ mộng hão huyền! Người đâu, đưa nàng ta vào ca kỹ phòng!” – Lâm Vi lạnh lùng nói.

Đám hộ vệ tiến lên, dễ dàng bắt được Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca tuyệt vọng nhìn Lâm Vi, bỗng nàng cất tiếng cười to, “Ha ha ha ha... Lâm Vi, rồi người sẽ bị báo ứng!”

Dứt lời, nàng dùng hết sức lực thoát ra khỏi hai gã hộ vệ, đâm đầu vào cây cột lớn trong phòng, cái trán trơn bóng ngay lập tức bị nhuộm đầy máu tươi. Nàng chưa từng nghĩ, có một ngày nàng lại kết thúc tính mạng của mình trong một tình huống tuyệt vọng như thế này.

“Vẫn còn thở, chúng ta có nên tìm thầy lang không?” Tên hộ vệ cúi xuống thăm dò, cảm giác nàng vẫn còn có chút hơi thở mỏng manh, hẳn liền quay sang bẩm báo với Lâm Vi.

Lâm Vi nghe thấy vậy, khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca đang đầy đầu máu tươi, lạnh lùng nói: “Chỉ là một ca kỹ nho nhỏ, cần gì phải gọi thầy lang? Đưa thẳng về ca kỹ phòng đi.” Để cho nàng ta tự sinh tự diệt! Nếu còn sống, thì sau này cũng là sống không bằng chết. Còn nếu chết, thì coi như nàng ta có phúc. Lâm Vi nhếch môi cười lạnh, xoay người rời đi.

...

“Không thể tin được Khánh vương phi cũng bị rơi vào tình cảnh này, trở thành ca kỹ giống chúng ta!”

“Khánh vương phi đã là gì, trong phủ chúng ta có bao nhiêu ca kỹ từng có thân phận là thiên kim tiểu thư? Thậm chí còn có cả công chúa mất nước. Muốn trách thì chỉ có thể trách mệnh nàng không tốt thôi! Sáng nay, lúc Khánh vương trở về phủ, biết Khánh vương phi tự sát mà cũng chẳng buồn tới liếc nhìn lấy một cái, vậy cũng đủ hiểu, sau này nàng ta cũng không có cơ hội mà đổi đời nữa rồi.”

“Nàng ta đã hôn mê một ngày một đêm, đến bây giờ còn chưa tỉnh, e là cũng chỉ cầm cự được vài ngày nữa thôi.”

“Có người nghe thấy chuyện Khánh vương phi trở thành ca kỹ, tối nay đã tới Vương phủ, muốn bắt nàng ta hầu hạ. Nghe nói Lâm trắc phi cũng đã đồng ý rồi.”

Vài nàng ca kỹ vây quanh ở bên giường, người một câu, ta một câu, thì nhau bàn tán.

Mộc Khinh nhíu chặt mày, sao lại ầm ĩ như vậy? Nàng vừa chớp mắt một chút sao lại thấy mệt hơn thế này? Cảm giác toàn thân đau nhức, giống như là xương cốt vừa bị phá hủy vậy.

Có người mở TV à?

“Ồn quá đi!” – Mộc Khinh cau mày lẩm bẩm.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vừa lẩm bẩm vài từ, Mộc Khinh đã hoảng đến dựng tóc gáy, cơn buồn ngủ bỗng chốc tan biến.

Đây không phải là giọng nói của cô!

Giọng nói này vừa dịu dàng lại vừa mềm mại yêu kiều,, tuy hơi khàn nhưng dễ nghe hơn nhiều so với giọng nói lãnh đạm của cô trước đây..

Cô vội mở to hai mắt, cảnh vật xung quanh hoàn toàn xa lạ. Trên trần nhà không phải là chiếc đèn chùm quen thuộc, mà là ánh mặt trời đang chiếu rọi qua lớp ngói lợp trên mái nhà. trong phòng không có mùi hương hoa nhài dịu nhẹ, thanh mát cô thường dùng, mà là một thứ mùi mốc meo khó tả, kèm theo vị máu tanh nồng. Mộc Khinh khẽ nhú mày, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

“Nàng ta chưa chết?”

Mộc Khinh lên tiếng khiến mấy nàng ca kỹ sợ run, tưởng mình gặp ảo giác, ai dè nhìn lại đã thấy cô mở to mắt, cả đám kinh ngạc lập tức hét lên. Lúc Khánh vương phi được đưa tới ca kỹ phòng chỉ còn thoi thóp, chắc hẳn sẽ chết, vậy mà bây giờ lại có thể mở mắt nói chuyện! Mấy nàng ca kỹ liếc nhìn nhau, rồi tò mò cùng nhìn Mộc Khinh.

Mộc Khinh cảm thấy đầu đau như búa bổ, không còn chút sức lực, hoàn cảnh thay đổi cũng không kịp suy nghĩ nhiều, giờ quay đầu nhìn mấy nàng ca kỹ vừa hét lên, cô bỗng có cảm giác lạnh thấu xương.

Có khoảng bảy – tám cô gái nhan sắc tuyệt đẹp, trang sức diễm lệ đang đứng đó, mặc những y phục cổ trang hơi hở hang, mỗi người một vẻ. Người nào cũng trát một lớp son phấn thật dày trên mặt, nhưng vẫn không thể che lấp đi sự non nớt, mấy cô bé này chỉ 15 – 16 tuổi là cùng.

“Người tỉnh lại không biết là phúc hay họa nữa. Nếu muốn yên thân thì mau ngồi dậy, tỉnh thân (tắm rửa) rồi thay quần áo đi.” – Trong đám người có một nữ tử thấy vẻ tái nhợt và nét mặt khó hiểu của Mộc Khinh, liền tốt bụng nhắc nhở.

Một nữ tử khác, thân mặc yếm màu hồng nhạt, bên ngoài khoác áo lụa trắng trong suốt nghe thấy vậy liền bật cười, hai tay chống eo nhỏ, nàng ta xoay người khiến bộ ngực lộ ra hơn nửa cũng rung rinh theo. “Nưh Băng tỷ cần gì phí công lấy lòng cô ta? Thân phận ả bây giờ cũng giống như chúng ta thôi, đã không còn là Vương phi của Khánh Vương phủ nữa rồi.”

Cô gái tên Nưh Băng khẽ nhú mày, nàng liếc ca kĩ kia một cái, rồi lạnh lùng nói: “Thường ngày ta ghét nhất loại người khi thấy người ta phú quý thì nịnh nọt, lúc người ta gặp rủi ro thì giậu đổ bìm leo.”

“Nưh Băng, đừng tưởng Khánh vương nghỉ lại chỗ người vài lần thì người đã một bước lên mây! Người cũng chỉ là một ca kĩ thân phận thấp hèn mà thôi!” – Ca kĩ kia bị châm chọc thẹn quá hóa giận.

Nưh Băng không thèm để ý, chỉ cười lạnh nói: “Phi Tuyết, người và ta đều là ca kĩ trong Khánh Vương phủ!”. – Nàng tàn nhẫn chỉ ra hiện thực.

Phi Tuyết ghen lời, định đáp trả mỉa mai nhưng trong mắt bỗng ánh lên vẻ đau xót, đành im lặng.

Nơi này có bao nhiêu ca kĩ từng có thân phận cao quý chứ? Nhưng cũng chỉ là “đã từng” thôi, hiện giờ các nàng là những ca kĩ thấp hèn bị nam nhân tùy ý đùa bỡn, vũ nhục, đây là sự thật.

Những người khác dường như đã quen với việc tranh cãi của hai người họ nên cũng không khuyển can. Kỳ thực việc này chẳng phải chuyện hiểm, trong Khánh Vương phủ có gần năm mươi ca kĩ, thì việc đấu tranh gay gắt giữa các ca kĩ là điều hiển nhiên, hầu như ngày nào cũng xảy ra nên phần lớn người ở đây đều thờ ơ lạnh nhạt.

Cơ đầu đầu của Mộc Khinh đã giảm bớt, cô vẫn luôn nằm một bên xem đám nữ nhân kia, nghe thấy cuộc tranh cãi giữa hai người tên Như Băng và Phi Tuyết, ánh mắt mơ màng cũng bắt đầu tràn đầy khiếp sợ.

Cô không ngốc, hoàn cảnh trước mắt tuy rằng khác lạ, nhưng tuyệt đối không phải nằm mơ.

Đây là...

Xuyên không!

Đầu óc cô ầm một tiếng.

Cô nhớ rõ, vừa tan tầm về nhà đã chui ngay vào phòng nằm nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ dậy đi tắm rồi ăn tối, không hiểu sao vừa ngủ bỗng nhiên cô lại xuyên không?! Ở thế giới hiện đại, cô còn có một tiền đồ xán lạn, tuy chỉ tốt nghiệp Đại học được một năm, nhưng dựa vào năng lực ưu tú và khuôn mặt ưa nhìn, cô đã xin vào làm tại tập đoàn R, chỉ nửa năm sau đó cô lại được thăng chức, một cuộc sống tốt đẹp đang chờ phía trước, tại sao cô lại xuyên không chứ?!

Mộc Khinh lại nhìn về phía mấy nàng ca kĩ, nghe cuộc nói chuyện vừa rồi cô đã rõ thân phận của họ, chính là ca kĩ? Đây là triều đại nào? Và thân phận của thân thể này là gì? Có phải cũng giống như bọn họ? Đột nhiên, đầu cô lại đau dữ dội, một đoạn trí nhớ ngắn mạnh mẽ tràn vào trí óc cô...

“Có lòng tốt thì người ta cũng chẳng hay, cô ta đâu thèm quan tâm tới người!” – Phi Tuyết thấy Mộc Khinh ôm đầu, hai mắt nhắm nghiền không

đáp lời, cười lạnh nhìn Như Băng.

“Chỗ này không thể ở lâu, chúng ta nên nhanh chóng rời đi. Nếu để Lâm trắc phi phát hiện ra chuyện này e là... sau này sẽ khó sống đấy.” – Một cô gái mặc y phục màu vàng lên tiếng.

Dứt lời, mọi người đều vội vã rời đi, chỉ còn Như Băng và Phi Tuyết đứng lại.

Đây không phải bản tính lạnh lùng, mà chỉ vì sinh tồn thôi. Chuyện không liên quan đến mình thì không cần quan tâm.

Cơn đau đầu khiến Mộc Khinh vô cùng đau đớn, trí nhớ của thân thể này cương quyết tiến vào đầu như muốn hòa vào trí nhớ trong linh hồn cô. Những hình ảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc không ngừng hiện lên, để cô hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra, thân thể và triều đại mà bản thể đang sinh sống.

Lúc sắp chết, trong thân thể này tồn tại oán khí và hận ý không thể tiêu tan. Có hai hình ảnh hiện rõ trước mắt Mộc Khinh, một bên là phu quân Khánh vương của bản thể này, tương xứng bên kia chính là vị tỷ muội “thân thiết” Lâm trắc phi – Lâm Vi!

May mà ý chí của Mộc Khinh kiên định nên nhanh chóng áp chế được mọi oán hận đang dâng trào kia.

Chờ cơn đau đầu qua đi, toàn bộ trí nhớ đã nhập vào trong óc. Mộc Khinh bình tĩnh, bắt đầu sắp xếp ký ức.

Đâu là một triều đại cô không hề biết, cả thiên hạ rơi vào thời loạn lạc. Một trăm năm trước, nước Đại Quý diệt vong, từ đó thiên hạ chia năm sẻ bảy hình thành hơn mười quốc gia lớn nhỏ. Hôm nay quốc gia này bị diệt vong thì sẽ có quốc gia khác thành lập, tất cả đều không thể đoán trước.

Nơi Mộc Khinh trọng sinh là Nguyên quốc, tuy quốc gia này lớn nhất, nhưng trải qua vài lần chinh chiến, thắng nhiều bại ít, mỗi lần đều cướp được vô số đất đai và vàng bạc châu báu, nô lệ và mỹ nữ nhiều không đếm xuể. Cho nên, so với mười mấy quốc gia xung quanh thì Nguyên quốc cũng được coi là một cường quốc.

Quan trọng nhất, nữ nhân ở thời đại này đều bị nam nhân coi như đồ chơi! Nếu rơi vào tay đám đàn ông sẽ bị bọn chúng tùy ý vứt bỏ, chém giết, ngược, gian...! Mộc Khinh nhú chặt mày, cô tiếp tục tiêu hóa ký ức.

Thân phận của bản thể này là trưởng nữ của Mộ Dung tể tướng ở Nguyên Quốc – tên nàng là Mộ Dung Ca, thân phận tôn quý vô cùng. Một năm trước nàng được gả vào Khánh Vương phủ, lần đầu gặp Khánh vương Phượng Dịch đã trúng tiếng sét ái tình. Nhưng Phượng Dịch chưa từng để mắt tới nàng, hắn lại phá lệ sủng ái nha hoàn hồi môn của nàng là Lâm Vi. Mộ Dung Ca vô cùng tin tưởng Lâm Vi, nàng nghe theo kế sách mà Lâm Vi mách bảo, tự thể hiện mình là một người rộng lượng, vì Khánh vương Phượng Dịch đi tìm mỹ nữ, nạp thiếp cho hắn. Nhưng dù nàng làm mọi cách thì vẫn không được Khánh vương để ý. Ngay cả đám ca kỹ, thị thiếp trong phủ vẫn được Khánh vương sủng ái một đêm, vậy mà hai người họ thành thân đã một năm, hắn còn chưa từng chạm vào người nàng, ngay cả khuê phòng của nàng hắn cũng chẳng buồn ghé qua một lần.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Gặp Tiểu Từ

Edit: Phi Nguyệt

Tai họa giáng xuống bất ngờ, Mộ Dung tế tướng bị người khác hãm hại, vu cho ông tội bắt tay với Hán quốc mưu đồ phản bội Nguyên quốc, hơn hai trăm người trong phủ tế tướng bị bắt giam vào đại lao, chờ ngày xét xử. Mộ Dung Ca phải chạy khắp nơi đi tìm người giúp đỡ, nhưng người nào cũng trốn biệt. Mãi đến đêm qua, sau khi nghe được chân tướng sự việc từ miệng Lâm Vi nói ra, nàng mới biết, thì ra người chị em mà nàng luôn tin nhiệm lâu nay – Lâm Vi chỉ đang lợi dụng nàng, mà người nàng yêu sâu sắc – Khánh vương lại chính là kẻ chủ mưu hãm hại cha nàng. Chỉ trong một đêm, nàng từ Khánh vương phi cao quý trở thành một ả ca kỹ bị đám nam nhân tùy ý đùa cợt, nhục mạ.

Nghĩ đến đây Mộc Khinh liền lắc đầu, Mộ Dung Ca thật đúng là quá ngốc mà! Tên nam nhân kia còn chưa bao giờ liếc mắt nhìn nàng, chứ đừng nói gì đến chuyện hãm tử ra yêu nàng, ấy thế mà nàng vẫn mù quáng yêu hắn, tin tưởng hắn. Còn ả bất lương kia nữa, ả thấy nàng không được sủng ái, bản thân mình lại được sủng ái thì ả có thật tâm muốn giúp nàng hay không? Đến lúc sắp chết mới biết được chân tướng sự thật, chẳng phải là đã quá muộn rồi ư?!

Theo trí nhớ của Mộ Dung Ca, trước đây Lâm Vi là người ôn nhu tri lễ (hiền dịu, biết lễ nghĩa), luôn tỏ thái độ vô cùng kính trọng Mộ Dung Ca nên mới nhận được sự tin nhiệm của nàng ấy, bây giờ mọi chuyện đảo lộn 180 độ, Lâm Vi lại thành kẻ đồng lõa hãm hại phụ thân của Mộ Dung Ca, lúc sắp chết Mộ Dung Ca mới thấy rõ được bộ mặt thật méo mó của ả.

Mộc Khinh lại thở dài, cô tiếp tục tiếp thu rất nhiều trí nhớ của Mộ Dung Ca. Cô đem những đặc điểm trong tính cách của Mộ Dung Ca chốt lại thành ba điểm nổi bật. Thứ nhất, tri thư đạt lễ(*). Thứ hai, đơn thuần thiện lương. Và thứ ba là vô cùng yếu đuối. Một cô gái không hề có chút tâm cơ nào như vậy làm sao có thể sống giữa thời loạn thế, sống giữa Khánh Vương phủ đầy rẫy những nguy hiểm này được?

(*)Tri thư đạt lễ: có học vấn và hiểu biết lễ nghĩa.

Mộc Khinh từ từ mở hai mắt, cuối cùng cô cũng có chút hiểu biết về nơi này, cũng biết rõ sắp tới mình sẽ phải đối mặt với tình cảm khốn khổ như thế nào!

Làm ca kỹ sao?

Ca kỹ ở thời đại này phần lớn đều được nuôi dưỡng trong các phủ quan to hoặc tại các gia tộc có quyền thế, chờ khi trong phủ mở yến hội là lúc các nàng phải tới ca hát nhảy múa giúp vui, đồng thời... cũng phải làm nhân tình một đêm của các vị khách tham gia vào yến hội. Các nàng không được quyền chọn lựa, cũng không được phép trốn tránh khi một người nam nhân nào đó muốn ôm các nàng vào lòng, tha hồ làm nhục các nàng.

Thân phận này chẳng khác gì những kỹ nữ ở thanh lâu, chỉ có một sự khác biệt duy nhất chính là, những ca kỹ này phần lớn đều là tù binh chiến tranh, trước đây các nàng ấy đều là những thiên kim tiểu thư hoặc công chúa có thân phận cao quý như mây trắng trên trời, còn bây giờ bọn họ chỉ là những hạt cát nhỏ bé nằm trên đất, bị người ta giẫm đạp lên mà thôi.

Mà hiện tại, Mộc Khinh cũng đang là một ca kỹ trong Khánh vương phủ đây.

Khóe miệng của Mộc Khinh hơi run, hình như vừa rồi mấy nàng ca kỹ có nhắc tới một yến hội sẽ được diễn ra vào tối nay, có vẻ như đã có người nhanh chân đi đăng ký để cô hầu hạ đêm nay rồi!

Dâm tiện!

Đôi lông mày của Mộc Khinh nhăn tít, tốc độ lan truyền tin tức của Mộ Dung Ca cũng thật nhanh nha, việc này chắc chắn có quan hệ tới Lâm Vi! Nếu theo như tâm tư biến thái của ả Lâm Vi kia thì chắc chắn ả đã sớm có âm mưu rồi. Trong Khánh Vương phủ này, người muốn Mộ Dung Ca sống không bằng chết nhất chẳng phải là ả sao! Mà cái gã Khánh vương kia – trong đầu Mộc Khinh hiện lên một gương mặt như quan ngọc (đẹp như tạc bằng ngọc), tuấn mỹ vô cùng – Đây là Khánh vương? Nhìn lướt qua gương mặt còn tưởng là một quân tử tuấn dật, nhưng đôi mắt ửng lợi hại của hắn lại khiến Mộc Khinh không thể xem thường, có lẽ ngay từ đầu gã Khánh vương này đã có ý định lợi dụng Mộ Dung Ca rồi!

Mộc Khinh chuyển sự chú ý của mình tới hoàn cảnh xung quanh, cô ngẩng đầu nhìn lướt qua gian phòng mình đang nằm, quả thực có thể dùng từ “nát như bươm” để hình dung về nơi này, lớp mái ngói trên trần bị vỡ ở nhiều nơi nên ánh mặt trời cứ thế mà xuyên qua các lỗ thủng để chiếu rọi vào trong căn phòng, vách tường được đắp bằng bùn đất, cửa sổ thì dùng giấy mỏng dán lại, nhìn về hướng cửa căn bản còn không có cửa a! Gió theo hướng cửa sổ cùng cửa chính tấp vào trong phòng, trên mặt đất ẩm ướt còn có những vũng bùn hôi thối, căn phòng thật lạnh lẽo.

Trong căn phòng này cũng không có đồ bài trí gì cả, chỉ có một chiếc bàn gỗ, bên trên đặt một bộ quần áo cùng một cái chén sứ, có vẻ như chiếc chén ấy dùng để vừa uống nước, vừa ăn cơm. Mộc Khinh cúi đầu xem chiếc giường mình đang nằm... thật là muốn bật dậy mà chửi người, đây là cái gì?!

Một ổ rơm!

Đây là nơi dành cho người ở ư?!

Đang lúc cô vì tình cảnh mà phẫn hận, muốn lôi hai kẻ chưa từng gặp mặt – Khánh vương cùng Lâm Vi – kia ra mắng chửi thì có một cô gái tay bưng khay đồ ăn đi vào trong phòng.

Mộc Khinh nhìn cô gái vừa đến, trông nàng ta cũng bình thường, nhưng gương mặt lại hơi có chút vênh váo, nàng ta nhếch miệng khinh thường nhìn Mộc Khinh. Mộc Khinh chỉ cảm thấy người này rất quen, ngay lập tức trong đầu cô đã có dữ liệu về nàng ta. Nàng này tên Tiểu Từ, là tỳ nữ thân cận bên cạnh Lâm Vi, rất được Lâm Vi tín nhiệm. Lúc Mộ Dung Ca còn chưa gặp tai họa thì nàng ta cùng Lâm Vi luôn cúc cung tận tụy với Mộ Dung Ca, chân trước nịnh hót, sau lưng vuốt mông ngựa(*). Giờ Mộ Dung Ca vừa sa cơ lỡ vận thì ngay lập tức Tiểu Từ và Lâm Vi cùng thay đổi sắc mặt!

(*) Ý là: trước mặt thì nịnh hót, sau lưng cũng nịnh nọt chả kém.

Tiểu Từ thấy Mộc Khinh nhìn chăm chăm vào mình thì nổi giận, mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn! Người bây giờ đã là một ca kỹ rồi, thân phận dê tiện, ngay cả ta còn không bằng mà lại dám nhìn ta soi mói như vậy à?!”

Mộc Khinh nghe thấy thế chỉ khẽ nhếch môi, khuôn miệng cười như có như không, xem ra sau này cô không được sống dễ chịu rồi. Chỉ là..., cô thu ánh mắt lại, từ trước đến nay Mộc Khinh không bao giờ tự đi tìm rắc rối cho mình, nhưng cũng chẳng muốn chịu thiệt. Ân oán cá nhân trước đây của Mộ Dung Ca không liên quan gì tới cô, nhưng từ hôm nay trở đi, nếu có kẻ nào dám bắt nạt cô thì cô quyết sẽ không để yên cho kẻ đó!

Tiểu Từ ngạc nhiên, sao Mộ Dung Ca lại ngơ ngác thế kia? Chẳng lẽ là do cú đụng đầu hôm qua làm cho nàng ta bị choáng váng? Hay là nàng ta đang giả vờ? Tiểu Từ sắc xảo nhìn Mộc Khinh, lạnh lùng nói: “Người đang giả ngốc đấy à? Khánh vương phi... À không, phải là Mộ Dung Ca mới đúng. Người đang có ý định bỏ trốn phải không, nhưng người đừng hòng trốn thoát khỏi yến tiệc tối nay nhé! Mau ăn đi, lấy sức để tối nay còn dùng

thủ đoạn để mê hoặc Vương gia chứ, hay là người muốn ngủ cùng nam nhân khác?” Trong mắt Tiểu Từ tràn ngập sự sung sướng khi nhìn thấy Mộ Dung Ca gặp họa, nàng muốn nhìn xem kẻ đã từng có thân phận cao quý này sẽ bị nam nhân nắm ở trong lòng bàn tay như thế nào, phải vứt đi thân phận thiên kim tiểu thư, mặc vào người những bộ quần áo hở hang thiếu vải, làm dáng ông à ông ọ ở trên yến hội rồi không ngừng bị nam nhân đùa bỡn, vũ nhục, hahahahaha!

Nghĩ đến đây, Tiểu Từ không nhịn được mà cất tiếng cười to, “Trước kia người đã không phải là đối thủ của Lâm trắc phi thì bây giờ lại càng không, ngay cả đến xách dép cho Lâm trắc phi của chúng ta người cũng không xứng, đồ hồ ly dê tiện!”

Trong Khánh Vương phủ này ai mà chẳng biết Khánh vương phi chỉ là một cái bình hoa di động, người được Khánh vương sủng ái chỉ có duy nhất một mình Lâm trắc phi mà thôi. Mộ Dung Ca bây giờ không có gia tộc để dựa vào, lại bị giáng xuống làm ca kỹ thì còn ai có đủ tư cách tranh đấu cùng Lâm trắc phi nữa đây? Lâm trắc phi chắc chắn sẽ được phong làm Khánh vương phi ngay lập tức! Còn Mộ Dung Ca, chỉ có thể ngồi đó mà si tâm vọng tưởng mà thôi! (mơ mộng hảo huyền)

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đưa Than Hồng Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi

Edit: Phi Nguyệt

Mộc Khinh không nhìn Tiểu Từ nữa mà nhìn về phía cái bát nàg ta vừa mang đến, trong bát có một ít cơm đã đổi màu, bên trên để vài cọng dưa muối khú, cô lập tức nhăn mặt.

“Ăn cơm đi, không tối nay người lấy đâu ra sức lực mà ca hát khiêu vũ lấy lòng nam nhân. Nếu người vẫn cứ tiếp tục cái kiểu nửa sống nửa chết này thì đừng có trách trách phi của chúng ta không khoan hồng độ lượng, đến lúc đó người bị vớt vào thanh lâu thì tha hồ mà chịu khổ nhé!” – Tiểu Từ thấy Mộc Khinh vẫn không nói gì thì hơi chột dạ, vẻ kiêu căng trên mặt cũng dần biến mất, nàg ta chẳng muốn mĩa mai Mộc Khinh nữa nên hung hăng trừng mắt nhìn cô, miệng xì một tiếng khinh miệt rồi bỏ đi.

Ánh mắt Mộc Khinh nhìn bóng lưng Tiểu Từ dần trở nên rét lạnh, canh dưa khú? Cơm thiêu? Đúng là quá ưu ái cô rồi đấy! Từ bây giờ trở đi, cô không còn là Mộc Khinh nữa, mà là Mộ Dung Ca! Với tình cảnh của cô bây giờ thì bất cứ lúc nào cũng có thể xong đời, mà danh tiết của Mộ Dung Ca cũng khó mà giữ được. Nàg Mộ Dung Ca trước kia lúc nào cũng được ăn tổ yến, vi cá, bây giờ lại chỉ có thể ăn chút dưa muối khú mà sống qua ngày, thật đáng thương!

Mộ Dung Ca rất rõ, cho dù cô có không so đo với đám người Khánh vương, Lâm Vi thì bọn chúng vẫn là kẻ đầu sỏ đã hãm hại phụ thân của Mộ Dung Ca, như vậy, bọn chúng tuyệt đối sẽ không tha cho cô. Nếu đã thế, chắc chắn cô phải nghĩ ra cách thoát thân mới được.

Ngặt một nỗi, cô vừa mới xuyên không đến đây, còn chưa kịp hoàn hồn, cũng chưa thích ứng với hoàn cảnh hiện tại thì làm sao có thể tính toán cho cuộc sống gian nan sau này? Mặc dù trong lòng cô cũng có tâm lý muốn khảo nghiệm năng lực thích ứng của bản thân, nhưng hiện tại đã không còn thời gian để cho cô tưởng niệm nữa rồi. Cô cảm thấy thật chán ghét cái thân phận cùng hoàn cảnh này, cô phải sốc lại tinh thần ngay thôi, nếu không, một khi đã phạm sai lầm thì e rằng sẽ đi đời nhà ma mất!

Nhìn đồng cơm thiu cùng dưa muối khú ở trong bát mà phát sầu, cô không thể ăn loại thức ăn này được, chỉ cần ngửi thấy cái mùi chua chua ngai ngái đó là đã muốn nôn rồi. Cô nhăn tít mày lại, không thèm nhìn cái bát kia nữa mà quay ra tiếp tục quan sát căn phòng, bỗng cô nhìn thấy ở góc phòng có một bàn trang điểm rách nát, cũ kĩ, trên mặt bàn bày một chiếc gương đồng.

Cô định đứng lên muốn xuống giường, nhưng vừa động dậy đã thấy cả thân mình đau nhức, đầu cũng đau theo, cả một đêm chưa ăn cơm, trong bụng đã sớm rỗng tuếch nên trên người cô chẳng có chút sức lực nào! Khẽ cắn cánh môi trắng bệch, cô hít sâu một hơi, cố nhịn đau mà bước xuống giường, đi tới bên chiếc bàn trang điểm.

Trước bàn trang điểm cũng không có ghế nên cô phải cúi người xuống nhìn vào trong gương, mơ hồ nhìn thấy hình dáng của cô gái bên trong gương kia. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng như tuyết, chỉ là làn da này hơi xanh xao thiếu sự hồng nhuận, mắt nàng hơi đỏ, đôi môi anh đào chúm chím cũng trắng bệch, tuy khí sắc trông không được tốt nhưng vẫn có thể nhìn ra được Mộ Dung Ca là một mỹ nhân. Dù không thể nói là một tuyệt sắc khuynh thành nhưng vẫn là một mỹ nhân xinh đẹp hiếm thấy.

Cô nhẹ thở dài, lại nhìn vào đôi mắt của cô gái ở trong gương, hai tròng mắt như nước hồ thu, còn mang theo một vẻ băng lạnh rung động lòng người, nó tỏa ra ánh sáng lấp lánh làm cho người ta không thể bỏ qua mà

nhìn đi chỗ khác. Ánh mắt này khác hoàn toàn với ánh mắt ôn nhu nhàn nhả của Mộ Dung Ca trước đây.

Cô cúi đầu nhìn lướt qua thân hình của mình, chắc cũng khoảng 1m62 (gớm, đo siêu thế O.o?), vóc người không tính là cao nhưng cũng không quá thấp. Nhìn tới bộ ngực... miễn cưỡng tính là B cup đi, eo nhỏ hông to. Cô rất hài lòng với khối thân thể này.

Đánh giá thân hình của mình xong, cô trở lại ngồi trên giường. Lúc này trước bụng thì đói, sau lưng thì đau, quả thực là một chút sức lực cũng không có, tiếp theo cô nên làm cái gì bây giờ? Đêm nay Phượng Dịch sẽ trở lại Khánh Vương phủ để chủ trì một yến tiệc lớn, mà từ trong miệng của mấy nàng ca kỹ vừa rồi cô đã biết được đêm nay sẽ có người tới yến tiệc này, chờ cô đến hầu hạ cho hẵn, cô phải làm thế nào để tránh cái kết cục cũng giống như những ca kỹ khác đây? Khánh Vương phủ to lớn như vậy, thủ vệ lại nghiêm ngặt, muốn chạy trốn đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Trước đây đã từng có nàng ca kỹ vì không cam chịu vận mệnh mà trốn đi, kết quả bị thủ vệ bắt được lôi nàng ta ra trước ca kỹ phòng, lột hết quần áo rồi dùng roi quất, thậm chí sau đó bọn chúng còn tuyên dương nàng ta trước mặt bao nhiêu người, ca kỹ kia bị tra tấn đến gần chết, nhờ tấm gương đó mà cho đến tận bây giờ cũng chưa có ca kỹ nào dám chạy trốn nữa. Cô không có võ công, mà toàn thân bây giờ cũng không có sức lực, cho dù muốn chạy trốn nhưng cô cũng chẳng có được năng lực ấy, càng miễn bàn đến chuyện sau khi bị bắt sẽ có kết cục như thế nào!

Vậy cô nên làm gì bây giờ? Nếu bắt cô phải cởi áo tháo thắt lưng đi hầu hạ một đám cổ nhân đáng khinh này thì chi bằng để cô chết thêm lần nữa cho xong!

Đang lúc ngồi tính kế thì lại có người đến. Chính là cô ca kỹ có thiện ý – Như Băng.

Trên tay Như Băng là một bộ sa y lông lánh, bên trên chiếc sa y có một chiếc yếm màu đỏ tươi. “Nếu đây đã là số mệnh thì chúng ta chỉ có nhận lấy mà thôi. Tôi tìm mãi mới được bộ quần áo ít hờ hang này, cô mặc vào đi.” – Như Băng đặt bộ quần áo ở bàn trang điểm, rồi từ trong tay áo lấy ra một chiếc bánh bao trắng nõn đưa cho Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca nhìn Như Băng. Như Băng rất có khí chất, thân mình uyển chuyển hàm xúc như cành U lan nơi thâm cốc, dung mạo xinh đẹp diễm lệ, nàng ấy còn có một đôi mắt phượng mềm mại vô cùng đáng yêu nữa. Nếu như không để ý tới bộ quần áo hờ hang trên người thì vừa nhìn đã biết Như Băng là xuất thân từ danh gia vọng tộc, dân chúng bình thường thực sự không thể có được khí chất tôn quý như của nàng ấy. Thật đáng tiếc, bởi vì nước mất nhà tan mà bây giờ Như Băng phải trở thành ca kỹ trong Khánh Vương phủ.

Như Băng nhìn Mộ Dung Ca với ánh mắt đầy lo lắng, nàng hiểu rõ tâm tư của Mộ Dung Ca, sự tình này dù đặt ở trên người ai cũng đều không thể chấp nhận được. Nhớ lúc nàng vừa mới đặt chân vào cửa phủ Khánh Vương cũng muốn đi tìm cái chết, nhưng lại không có dũng khí, lần đầu nàng hầu hạ cho nam nhân cũng cảm thấy bản thân mình rất dơ bẩn, nhưng đây là số mệnh của nàng, nàng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi! Cho nên nàng rất đồng tình với hoàn cảnh của Mộ Dung Ca lúc này.

“Ăn bánh bao đi! Đến tối mà không có sức lực để khiêu vũ thì hậu quả sẽ thê thảm lắm đấy.”

Mộ Dung Ca khẽ cười, ánh mắt băng lạnh của cô cũng dịu đi, trong khoảnh khắc này có pháo hoa bắn ra tứ phía. Khi một người rơi vào cảnh nghèo túng khổ cực lại có người chìa tay ra giúp đỡ, đưa than hồng để sưởi ấm trong ngày tuyết rơi(*), thì xem như người đó còn chưa đi vào tuyệt lộ.

(*) Ý là: được giúp đỡ khi đã đi tới đường cùng thì sẽ cảm kích vô cùng, nhớ mãi không quên, văn chương của tác giả dài dòng quá...

Như Băng ngạc nhiên, nàng nhìn nét tươi cười trên môi Mộ Dung Ca mà trong lòng không hiểu lắm.

“Cám ơn!” – Mộ Dung Ca nhận chiếc bánh bao, dịu dàng nói. Ở ‘đưa than hồng sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’ này cô sẽ ghi tạc tận đáy lòng, vĩnh viễn không quên!

Đôi mắt phượng của Như Băng mở to, lát sau mới nhẹ nở nụ cười. Thật không hổ là Khánh vương phi, dù có bị phế nhưng khí phách vẫn hơn xa so với người bình thường, rất nhanh đã chấp nhận tình trạng của mình, nhưng cũng thật đáng tiếc.

Như Băng đưa chiếc bánh bao cho Mộ Dung Ca xong liền xoay người muốn rời đi, nhưng mới ra đến cửa nàng đã gặp phải Tiểu Từ vừa trở lại. Như Băng hoảng hốt, nếu bị Tiểu Từ phát hiện chuyện nàng đưa bánh bao cho Mộ Dung Ca thì chắc chắn cô ta sẽ không tha cho nàng.

Nàng quay đầu nhìn Mộ Dung Ca định cảnh báo nhưng đã thấy Mộ Dung Ca đang nằm trên giường, mặt không lộ chút biểu cảm nào, chiếc bánh bao kia cũng không thấy đâu.

Trong lúc Như Băng còn đang sợ hãi thì Tiểu Từ đã bắn ánh mắt lạnh lùng về phía Mộ Dung Ca, nàng ta nói: “Nhanh thay quần áo, Lâm trắc phi cho gọi người.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Châm Chọc

Edit: Phi Nguyệt

Lâm Vi muốn gặp cô? Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ động, đôi con ngươi đen láy đảo qua một vòng. Lâm Vi muốn gặp cô chắc chắn là vì ả muốn nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cô lúc này, ả ta muốn khiêu khích hay châm chọc cô đây?

Như Băng vẫn đang đứng ở trước cửa, nàng lo lắng quay đầu lại nhìn Mộ Dung Ca. Trước đây, tất cả mọi người ở trong Khánh Vương phủ đều biết Lâm trắc phi cùng Mộ Dung Ca tình thân như tỷ muội, nhưng hôm qua chính Lâm trắc phi sai người đem Mộ Dung Ca đưa đến ca kỹ phòng, sáng nay, tỳ nữ thân cận của nàng ấy lại mang cơm thiêu đến cho Mộ Dung Ca. Trong phủ chỉ cần là người biết suy nghĩ một chút sẽ hiểu ra ngay, kỳ thực Lâm trắc phi không hề có tình cảm gì với Mộ Dung Ca cả, thậm chí còn có thể nói, Mộ Dung Ca ra nông nổi như ngày hôm nay, có lẽ đều do một tay Lâm trắc phi làm ra!

Bây giờ Lâm trắc phi muốn gặp Mộ Dung Ca, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Tiểu Từ thấy Mộ Dung Ca không có phản ứng liền nhướn mày, cao giọng quát: “Còn không mau đứng dậy? Muốn ta phải tự mình đến hầu hạ cho người chắc? Người mà cũng xứng?!”

Mộ Dung Ca luôn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Từ, giờ nghe thấy nàng ta tức giận quát mắng nhưng cô cũng không giận mà chỉ cười, cô không phản kích lại, từ từ đứng dậy, cùng một tỳ nữ đầu võ mồm thật lẳng

phí nước bọt của cô, huống hồ gì lúc này cô còn đang cần nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi thời cơ. Còn về phần ả Lâm Vi không muốn để cô sống yên ổn kia, chắc chắn sau này cô sẽ cho ả ta biết thế nào là sợ hãi, thế nào là chết!

“Người đứng ở đây làm gì? Còn không mau đi chuẩn bị đi? Tối nay có Hạ quốc thái tử, cùng các vương gia, hoàng tử và sứ giả của các nước đều sẽ đến phủ của chúng ta. Nếu đêm nay các người tiếp đãi không chu toàn thì cẩn thận cái mạng của các người đấy!” – Tiểu Từ nhìn thấy Như Băng đang đứng ở cửa liền trừng mắt mắng ngay, ả ta thấy Như Băng xinh đẹp diễm lệ thì ghen tị lắm, nhưng lúc Tiểu Từ nhắc tới Hạ quốc thái tử, gương mặt của ả lại đỏ bừng, ngay cả giọng quát Như Băng cũng bớt đi nhiều phần chua ngoa.

Một chút thay đổi nhỏ bé này của Tiểu Từ làm sao lọt được khỏi cặp mắt lợi hại của Mộ Dung Ca, cô thu hồi ánh mắt, yên lặng mặc bộ quần áo Như Băng vừa mang đến, nhưng trong đầu thì đang tiêu hóa tin tức về người kia.

Người làm cho Tiểu Từ cùng nữ nhân khắp thiên hạ phải điên cuồng ái mộ, yêu say đắm – Hạ quốc thái tử – Nguyên Kỳ, hẳn có khuynh thế chi dung (dung mạo khuynh đảo cả thế gian), khí chất tao nhã bức người. Nghe nói, không một nữ nhân nào đã từng gặp hắn mà lại không si mê, có rất nhiều thiên kim tiểu thư cùng công chúa các nước muốn ngã vào lòng hắn, nhưng hắn lại chưa từng để mắt đến ai. Tin tức cụ thể về người này cũng không nhiều, bởi vì trong mắt chủ nhân ban đầu của thân thể này chỉ có Khánh vương Phượng Dịch thôi, (nên những thông tin về zai đẹp khác hẳn hẳn không có nhiều – đây là lời giải thích thêm thắt của editor thôi, kaka). Huống chi những lời này cũng có phần hơi quá, dùng từ ‘khuynh thế chi dung’ để hình dung một trang nam tử không phải có chút khoa trương hay sao? Mà những thông tin do khối thân thể này nghe được cũng chỉ là những lời đồn đại mà thôi, chứ thực ra nàng ấy chưa bao giờ gặp Hạ quốc thái tử. Theo trực giác của Mộ Dung Ca mách bảo, tên Hạ quốc thái tử này tuyệt

đôi là một nhân vật nguy hiểm. Cô nhếch khóe môi khẽ cười khẩy, nhìn người không thể chỉ nhìn mỗi vẻ bề ngoài!

Bỗng nhiên Mộ Dung Ca lại nhíu mày, hình như cô vừa nhìn ra được chuyện gì đó. Đêm nay có nhiều nhân vật quan trọng đến Khánh Vương phủ như vậy, chẳng lẽ là... Khánh vương muốn cướp ngôi? Đường kim hoàng đế hiện tại rất tốt, nhưng tính tình thì lại quá nhu nhược, hẳn không đành lòng sát sinh nên đăng cơ đã năm năm mà chiến tranh lại càng ngày càng ít. Ngược lại, Khánh vương thì rất hiếu chiến! Vậy đã rõ vì sao người trung thành với hoàng thượng như cha của Mộ Dung Ca lại bị người ta hãm hại.

Cô mặc xong quần áo liền đi tới chỗ gương đồng ngắm nghía, người con gái bên trong tấm gương có dáng người tuyệt hảo, màu đỏ nổi bật của chiếc yếm sau lớp lụa mỏng trông rất chói mắt, bộ quần áo này càng tôn lên làn da trắng nõn như tuyết của cô, Mộ Dung Ca thầm huýt sáo, Như Băng thật có mắt nhìn. Đối với nữ nhân ở thời cổ đại thì bộ quần áo cô đang mặc trên người trông vô cùng hở hang, nhưng đối với cô mà nói thì nó chẳng khác gì một chiếc váy hai dây ở thời hiện đại, mà bộ quần áo này so với bộ Như Băng đang mặc trên người thì kín đáo hơn rất nhiều rồi, ít nhất nó không bị lộ ngực, chỗ nào cần che đều che được cả.

Như Băng ngạc nhiên, không thể tin được Mộ Dung Ca lại có thể thân nhiên mặc quần áo như thế, dù sao thì bộ quần áo này cũng nói lên việc thân phận của nàng ấy đã bị biến đổi triệt để, từ tôn quý biến thành hèn mọn. Nhưng lúc này Như Băng cũng không có tâm tư đi cảm thán hộ người khác, nếu nàng còn ở lại đây thì e rằng say này sẽ rất khó sống, hơn nữa nàng còn đang muốn gặp lại Hạ quốc thái tử — Nguyên Kỳ. Người kia nàng chỉ gặp một lần nhưng đã quá lưu luyến si mê, không thể quên được. Như Băng rời đi mà lòng tràn đầy tâm sự.

Khánh vương phủ, Sắc Vi uyển.

Tiểu viện của Trắc phi – Lâm Vi.

Nơi này bày la liệt những vàng bạc châu báu, lưu ly phi thúy đầy phòng, tài khí dạt dào, khắp nơi đều lộ ra sự xa hoa, căn phòng này thể hiện mức độ được sủng ái của chủ nhân sống trong đó.

Dung mạo quyến rũ, kiều diễm của Lâm Vi đã được son phấn kĩ càng, ngay cả đôi tay ngọc ngà cũng đang có một nhóm tỳ nữ cẩn thận sửa sang lại bộ móng cho ả.

Có hạ nhân vào thông báo, Mộ Dung Ca đã đến. Lâm Vi nhẹ nhàng nâng mi mắt lên, trên gương mặt trắng nõn hiện ra một nụ cười tươi rói, ánh sáng chói lòa từ nụ cười đó bắn ra bốn phía, đúng lúc ấy Mộ Dung Ca bước vào. Lâm Vi lập tức đứng dậy, từ tốn đi đến trước mặt Mộ Dung Ca, ngữ khí của ả vẫn thân thiết như trước đây, nhưng trong lời nói lại có ý tứ châm chọc rõ ràng, khiến cho nhóm tỳ nữ đang ở trong phòng cũng phải che miệng cười trộm.

“Ui ya, tỷ tỷ đến đây à! Hôm nay tỷ tỷ thật đúng là kiều diễm động lòng người nha, tối nay Khánh vương mà nhìn thấy tỷ tỷ thì nhất định sẽ liếc mắt với tỷ một cái đấy.”

Mộ Dung Ca vừa bước vào phòng đã nghe thấy mấy lời này, bất giác khóe miệng cũng hơi động, hàn quang trong mắt bắn ra, trong lòng cô thầm cười lạnh. Tốt! Rất tốt!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nhẫn Nhịn Chờ Thời Cơ

Edit: Phi Nguyệt

Lâm Vi nhìn bộ quần áo Mộ Dung Ca đang mặc trên người mà trong lòng cảm thấy cực kì thoải mái. Ắ đã chờ đợi quá lâu rồi, mộng ước bấy lâu nay cuối cùng cũng thành hiện thực. Mộ Dung Ca là kẻ vô đức vô năng (không đức hạnh, không tài cán), nó cũng có chút sắc đẹp đấy nhưng làm sao có thể đem so sánh được với ả chứ, thế mà từ trước đến nay nó luôn đứng ở trước ả, nổi bật hơn ả. Bây giờ thì bị trời trừng phạt rồi nhé Mộ Dung Ca, quả nhiên là sướng khoái, sướng khoái quá!

Mộ Dung Ca thông dong nhìn Lâm Vi, có lẽ mấy lời trào phúng này đối với Mộ Dung Ca trước kia là đòn vũ nhục trí mạng nhất, nhưng với cô bây giờ thì loại công kích bằng võ mồm này chỉ như nước bắn ở dưới cống mà thôi, đã là cống thối thì cô cũng chẳng bận tâm làm gì. Nhưng mà không bật lại một chút thì không được, “Lâm trắc phi, vận đời vẫn thường xuyên thay đổi đấy.” – Một ngày nào đó, chắc chắn ả Lâm Vi này sẽ phải cúi đầu xuống cầu xin cô.

“Đúng vậy, vận mệnh đổi thay nên Mộ Dung Ca người mới không thể ngờ được rằng mình sẽ có ngày hôm nay phải không? Nhưng người yên tâm, trắc phi ta cũng không phải là kẻ bạc tình bạc nghĩa, cho dù tể tướng đã phạm vào tội lớn tày trời nhưng ta vẫn có lòng tốt đến cầu xin Khánh vương lưu lại mạng sống cho người đấy.”

Lâm Vi nghe thấy câu nói của Mộ Dung Ca lại tưởng rằng cô đang nhận thua, muốn lấy lòng ả ta nên đặc ý lắm, lòng tự tôn to đùng của ả được thỏa

mãn rồi, vì thế mới giả vờ bày ra bộ dạng ân nhân cao thượng, nói này nói nọ ở trước mặt Mộ Dung Ca.

Nhóm tỳ nữ đang ngồi trong phòng cũng hiểu sai lời nói của Mộ Dung Ca, bọn họ đều cho rằng Mộ Dung Ca đã cam chịu số phận rồi, các nàng ấy đều nhìn cô bằng ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa. Người này đã từng có thân phận Khánh vương phi cao quý nhưng bây giờ lại chẳng bằng các nàng, mới nghĩ đến đây thôi mà tất cả các tỳ nữ đều nhìn Mộ Dung Ca bằng ánh mắt trào phúng.

Nghe Lâm Vi nói mà khóe miệng của Mộ Dung Ca cũng nhẹ dương lên, Lâm Vi hiểu lầm? Càng tốt, dù sao bây giờ cô cũng đang thế đơn lực bạc, tuy rằng trong lòng cô vô cùng khinh thường Lâm Vi nhưng cũng không thể trực tiếp đấu tay đôi với ả ta được, đành tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung. Đối với Mộ Dung Ca mà nói thì chừng này không là gì cả, ở kiếp trước, vì có thể được sống yên ổn tại tập đoàn R mà cô đã phải chịu khổ không biết bao nhiêu lần, duy có tính mạng là không bị uy hiếp mà thôi, chỉ cần là chuyện liên quan tới tính mạng thì cô không thể coi thường, cô khẽ cười: “Tạ Lâm trắc phi.”

“Coi như ngươi cũng biết điều đấy, biết mình là ai, thế thì ngươi cũng không thấy khổ lắm đâu. Thôi, đêm nay chuẩn bị cho tốt, Trương tướng quân muốn ngươi đến hầu hân, ngươi hãy chuẩn bị cho cẩn thận, nếu làm không tốt thì ta cũng khó mà bảo hộ được cho ngươi!” – Lâm Vi vịn vào tỳ nữ ở phía sau, dùng tư thái thướt tha nhất nằm trở lại trên ghế mây, tiếp tục để nhóm tỳ nữ sửa bộ móng tay.

Vừa nghe thấy ba chữ ‘Trương tướng quân’, nhóm tỳ nữ đã vô cùng kinh ngạc, rồi cả đám cùng đưa ánh mắt chờ-mong-xem-kịch-vui về phía Mộ Dung Ca.

Đặc biệt là Tiểu Từ, nàng ta giả bộ che miệng cười nói: “Chúc mừng Mộ Dung Ca, đêm nay chỉ cần cô hầu hạ cho Trương tướng quân thật tốt,

không biết chừng lại được đổi đời đâu!”

Trương tướng quân? Ánh mắt của Mộ Dung Ca dần trở nên lạnh lẽo, u ám, chiến tướng của Nguyên quốc – Trương tướng quân, bề ngoài thô lậu, tứ chi phát triển, là mãnh tướng dưới quyền của Khánh vương, hẳn đã từng lập vô số chiến công, có thể nói là một người được Khánh vương trọng dụng. Nhưng hẳn là kẻ nam hay nữ gì cũng xơi tất, trong phủ của hẳn lúc nào cũng có sẵn vài tên đồng nam xử nữ [i](nam nữ thiếu niên nhỏ tuổi, còn zin)[/i], mà số lượng công chúa cùng thiên kim tiểu thư bị hẳn đùa giỡn cho đến chết cũng không ít, thủ đoạn hẳn dùng để trêu đùa đám nữ nhân, nam hài vô cùng tàn nhẫn, có thể nói hẳn là kẻ cuồng bạo, dâm tà. Nghe nói, có một bé gái mười tuổi bị hẳn cầm roi quất khiến cho da thịt trên người cô be bét, lúc cô bé ngất lịm đi hẳn liền làm nhục cô, sau đó còn tàn ác đến mức đem cô bé đang hấp hối kia thưởng cho đám thủ hạ đã lâu chưa được gần đàn bà, đúng ba ngày sau cô bé tắt thở bọn chúng mới buông tha.

Mộ Dung Ca nhú chặt mày, cô nhìn bộ dạng vui sướng của đám người này mà trong lòng cũng cảm thấy tức giận vô cùng, những lời nói vừa rồi của Tiểu Từ vẫn còn đang lớn vồn bên tai cô, giống như dầu được đổ thêm vào lửa, khiến nỗi tức giận của cô bùng lên như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tất cả.

Một ý định lóe lên trong đầu cô, cô nhìn Tiểu Từ rồi khẽ mở đôi môi lộ ra hàm răng trắng bóc, tạo thành một nụ cười dịu dàng xinh đẹp như vầng trăng trên cao, “Đa tạ lời chúc của Tiểu Từ cô nương.” – Muốn cô được đổi đời sao? Cô cũng không ngại hoàn thành tâm nguyện của Tiểu Từ, để không uổng công nàng ta vì cô mà ‘lao tâm khổ tứ’ suốt từ sáng đến giờ.

Không phải là Mộ Dung Ca bị bức đến đường cùng rồi nên mới dám trèo lên giường của Trương tướng quân đấy chứ? Hay là cô ta định tìm chỗ dựa mới vững chắc hơn? Cô ta đang bị kích động tới mức choáng váng đấy à?

Đôi mắt Lâm Vi trở nên căng thẳng, ả nhìn chăm chăm vào gương mặt của Mộ Dung Ca, nhìn một hồi vẫn không phát hiện ra được gì mới chịu thu hồi ánh mắt sắc như dao, ả đang lo lát nữa khi Khánh vương hồi phủ nhìn thấy Mộ Dung Ca lại hối hận đối ý, không xử nặng với cô ta nữa, nên đành phất tay, “Người về chuẩn bị đi.” – Qua tối nay, Mộ Dung Ca sẽ chính thức là một ca kỹ, một ả ca kỹ bị ngàn người làm nhục, vạn người chà đạp! Sau này cô ta sẽ không bao giờ là cái gai trong mắt của ả nữa, ả cũng chẳng rảnh đến mức để ý quá nhiều đến một đứa ca kỹ nhỏ nhoi.

“Dạ.” – Mộ Dung Ca đáp nhẹ, nhìn qua trông vô cùng cung kính. Nhưng lúc cô vừa xoay người đi ra, thì Lâm Vi bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cô một lần nữa, không biết vì sao ả vẫn cảm thấy rất bất an, Mộ Dung Ca lại chịu an phận như thế sao?

Trước cặp mắt hoài nghi của Lâm Vi, Mộ Dung Ca vẫn tự nhiên bước ra ngoài, cô dừng lại trước cánh cửa vừa đóng kín, trong mắt ánh lên tia lạnh lẽo. Trước đây, Mộ Dung Ca chưa bao giờ bị người khác nhục mạ, thế mà mới đến đây được nửa ngày cô đã bị nhục mạ tới ba – bốn lần, đáng nhớ thật đấy. Thù này, cô ghi sổ!

Quay về phòng, Mộ Dung Ca lôi chiếc bánh bao của Như Băng ra ăn, thân thể này bình thường chắc hay ăn ít nên chỉ cần một chiếc bánh bao là đủ no rồi, sức lực cũng dần dần hồi phục.

Ăn xong, cô lập tức đi vờ vét khắp phòng xem có tìm được vật gì khả dĩ để phòng thân được không, nhưng mò mẫm một lúc vẫn không thấy gì. Cuối cùng, cô tìm được một vật ở trong ngăn kéo bàn trang điểm, là một chiếc túi thơm phủ đầy bụi.

Cô thổi lớp bụi trên mặt túi rồi cúi đầu nhẹ ngửi mùi hương của chiếc túi, vừa ngẩng đầu lên thì thấy hơi hoa mắt chóng mặt, cô biết mùi hương này, lại thử hít thêm một hơi nhỏ, đây là mê dược?

Mê được?! Cô khẽ nở nụ cười, ánh mắt trong trẻo nhưng vô cùng bình tĩnh, ông trời cuối cùng cũng đã chịu giúp cô rồi! Còn chưa đẩy cô đến đường cùng!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tình Thân Ruột Thịt

Edit: Phi Nguyệt

Màn đêm buông xuống, đã không thể trốn tránh được nữa rồi! Khắp Khánh vương phủ tràn ngập tiếng nhạc mừng yến tiệc. Trong ca kỹ phòng, tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi từ lúc mặt trời vừa lặn, ai ai cũng ăn vận đẹp đẽ, trang điểm lung linh và chỉ còn chờ được truyền gọi mà thôi.

Đối với đám ca kỹ, mỗi lần có yến hội là một lần các nàng lại chờ mong với cõi lòng háo hức, bởi vì, nếu trên yến hội này các nàng được vị vương tôn công tử hoàng tộc hoặc một vị quan viên nào đó thích, thì người ấy có thể mang các nàng đi, và các nàng có thể thoát khỏi kiếp ca kỹ, được sống tốt hơn. Một cơ hội lớn như vậy chắc chắn không có ca kỹ nào muốn bỏ lỡ cả.

Suy nghĩ này của đám ca kỹ hiện rõ trên mặt họ, nhưng Mộ Dung Ca lại không cho là đúng, cho dù có thể nhảy ra khỏi hố lửa này thì có ai dám cam đoan rằng nơi bọn họ sắp đến sẽ không phải là một hố lửa khác hay không?

Trong Khánh vương phủ lúc này rất náo nhiệt, liên tiếp có khách đến dự, Mộ Dung Ca đứng ở bên trong ca kỹ đàn (khu vực chuẩn bị của ca kỹ) mà trong lòng cứ thấp thỏm không yên, cô biết mình khó có thể trốn thoát được khỏi Khánh vương phủ này, càng khó thoát chết khỏi tay của tên Trương tướng quân kia.

“Nếu cô hầu hạ tốt cho Trương tướng quân, thì tôi tin rằng tướng quân sẽ nghĩ tới thân phận trước đây mà đối xử với cô cũng không quá tệ đâu.” – Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn người vừa nói, sao cô không phát hiện ra Như Băng đang đứng cạnh mình nhỉ, nghe những lời nói của Như Băng khiến cô cảm thấy ấm áp hơn. Ở giờ phút phải một mình chiến đấu, lúc nào cũng nghĩ tới chuyện chạy trốn lại có người vì cô mà suy nghĩ, lo lắng, bảo cô làm sao không cảm động cho được. Nhưng cô không phải là người dễ dàng chịu chấp nhận số mệnh như vậy, cô có tư tưởng của một người hiện đại nên chắc chắn sẽ không vì sinh tồn mà bán đứng bản thân mình!

Nhưng, Như Băng cũng chỉ có ý tốt thôi, cô mỉm cười nói: “Ừ.”

Như Băng nghĩ cô đã hiểu nên không nói nữa mà chỉ cúi xuống tiếp tục nhìn chân của mình. Từ góc độ của Mộ Dung Ca, cô có thể nhìn thấy hai gò má trắng nõn của Như Băng đang đỏ hồng, tâm tình của nàng ấy cũng rất tốt, dường như nàng ấy đang chờ mong một điều gì đó. Mộ Dung Ca nhú mày, cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Mộ Dung Ca dời mắt đi nơi khác, cách đó không xa có một đám thiếu niên, y phục họ mặc trên người cũng hờ hang không kém gì các ca kị, đám thiếu niên đó người nào cũng có dung mạo tuấn mỹ, thậm chí còn có người hơi yếu điệu nữ tính nữa. Mộ Dung Ca nhú mày, cô nhớ ra ở thời đại này chỉ cần nhà có quyền thế một chút, trong phủ nhất định sẽ có vài tên đồng nam xử nữ, hẳn đám thiếu niên này được chuẩn bị cho đám khách khứa trên yến hội.

Cô thôi nhìn đám thiếu niên, nhưng lại phát hiện trong đám đó có một hình bóng quen thuộc, đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể này, cả người cô run bắn, sắc mặt vừa hồng nhuận lên được một chút nay lại trắng bệch.

“Sao vậy?” – Như Băng phát hiện ra sự khác thường của cô liền quan tâm hỏi.

Mộ Dung Ca nhẹ lắc đầu, cô không thể khống chế được cơn đau đớn đang dày vò trong ngực.

Người thiếu niên nhẹ nhàng như cơn gió kia tựa hồ cũng phát hiện ra cô đang nhìn hẩn chăm chú, hẩn xoay đầu nhìn thấy cô, đôi mắt trong như nước suối bỗng ánh lên nét kinh hoàng, thân hình hẩn lao đảo, nước mắt ngập mi, muốn chạy đến bên cạnh cô nhưng chân lại không thể nhúc nhích.

Chạm đến đôi mắt nhòe lệ cùng ánh nhìn lo lắng của người thiếu niên kia, Mộ Dung Ca không tự chủ được nước mắt cũng trào ra, đây là Tần Nhi!

Là đệ đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra của cô!

Mộ Dung Ca biết rõ, đây chỉ là cảm giác còn lưu lại của khối thân thể này, là tình thân nặng tựa núi Thái Sơn không thể dứt bỏ được, cũng chính là người thiếu niên có đôi mắt đang nhòe lệ kia.

Cô hít sâu vào một hơi, ổn định lại tâm thần, làm cho cơn đau mau chóng biến mất. Tất cả thông tin về Mộ Dung Tần liền hiện ra trong óc cô.

Mộ Dung Tần, đệ đệ ruột thịt của Mộ Dung Ca, mới 12 tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong phủ tể tướng, ngày thường hẩn có tình cảm rất tốt với Mộ Dung Ca. Không thể ngờ rằng, nhà tể tướng vừa gặp nạn thì hẩn cũng rơi vào hoàn cảnh như cô, bị biếm thành một nam đồng trong Khánh Vương phủ. Quá nhục nhã! Mộ Dung Ca cảm thấy chính linh hồn mình cũng đang phẫn nộ, thiếu niên này vẫn còn là một đứa trẻ a!

Bên tai cô dường như đang truyền đến một tiếng gọi ầm ầm, sợ hãi, lại có phần hơi ỷ lại, rất phức tạp làm cho người ta thật đau lòng: “Tỷ tỷ...”

Ngay sau đó, một tiếng nói cất lên làm cho Mộ Dung Ca càng thêm tức giận.

“Người nghĩ rằng tỷ tỷ người vẫn còn là Khánh vương phi chắc? Bây giờ cô ta cũng giống như người thôi, đừng đứng ở chỗ này làm ra bộ dạng đáng xấu hổ đó nữa, mất công người khác lại phải nhạo báng người!” – Tên thiếu

niên yếu điệu đứng bên cạnh cố tình huých Mộ Dung Tần, cậu không hề phòng bị nên ngã xuống đất.

Nhất thời, cả đám người cùng cười vang.

Mộ Dung Ca bóp chặt hai tay lại thành nắm đấm, cô muốn chạy đến đỡ người thiếu niên kia dậy nhưng bị Như Băng kéo lại, “Không thể!”

Nghe thấy lời nhắc nhở của Như Băng, Mộ Dung Ca liền liếc mắt về phía đám hộ vệ hung thần ác sát đang đứng gần đó, cô nhắm cả hai mắt cố gắng bình tĩnh lại, rồi mới từ từ mở mắt ra. Cô nhìn Tần Nhi, hẳn đã tự đứng lên, thân thể nhỏ bé kia sao lại gầy gò đến thế. Mộ Dung Tần bỏ ngoài tai những tiếng cười nhạo, thông thả phúi đi đám bụi đất đang bám trên người.

Biểu hiện của hắn càng khiến Mộ Dung Ca đau lòng. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi rơi từ thiên đường xuống địa ngục, mà cậu thiếu niên ấm áp, hồn nhiên như cơn gió, luôn không ngừng ở bên tai cô gọi hai tiếng “tỷ tỷ” ngày nào, nay lại trở nên trầm mặc như thế... Cảm xúc của cô lúc này thật khó diễn tả bằng lời.

Người thiếu niên tuần mỹ ấy nhẹ mỉm cười, khẽ mấp máy môi nói không thành tiếng: “Tỷ tỷ, Tần Nhi không sao.”

“Tam công tử của nhà Tế tướng, được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam tử của Nguyên quốc, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng đã rất nổi tiếng rồi, xem ra đêm nay sẽ có rất nhiều người muốn hắn tới hầu hạ đây!” – Người vừa nói có dung mạo quyến rũ, đáng người nổi bật – là Phi Tuyết, nàng ta đưa tay áo dài lên che miệng cười, mắt thì liếc khuôn mặt tuần mỹ của Mộ Dung Tần.

Có vài nàng ca kỹ tỏ ra tiếc thương cho Mộ Dung Tần, thiếu niên đẹp hơn hoa này đêm nay sẽ bị ai tàn phá đây? Đáng tiếc, quá đáng tiếc nha!

Cả người Mộ Dung Ca bất động, cô có thể tưởng tượng ra được Mộ Dung Tần sắp gặp phải cái gì. Hắn mới chỉ là một đứa nhỏ 12 tuổi thôi, thực sự là còn quá nhỏ mà!

Không được, cho dù cô không phải là tỷ tỷ thực sự của hắn, thì cũng không thể ngồi yên nhìn hắn bị người ta đùa bỡn, chà đạp được. Bằng không, cô khó mà tha thứ cho chính mình.

“Đêm nay tất cả các người đều phải cẩn thận hầu hạ, nếu có sai lầm nào thì đừng có trách ta không nhắc nhở các người, hậu quả này các người không gánh nổi đâu! Đi thôi!” – Gã quản gia đứng trước mặt họ, nghiêm túc cảnh cáo.

Mộ Dung Ca cố nhìn Mộ Dung Tần một lần nữa, nhưng hắn đã cúi đầu, chỉ lộ ra nửa bên khuôn mặt hoàn mỹ đang lặng yên trầm mặc.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bóng Lưng Thần Bí

Edit: Phi Nguyệt

“Thân cô bây giờ còn khó giữ được, đừng phí công nghĩ tới chuyện đó nữa, ở Khánh Vương phủ này thủ vệ nghiêm ngặt, chưa bao giờ có ai thoát được khỏi đây, nếu trốn đi mà bị bắt lại thì kết cục sẽ thê thảm lắm.” – Như Băng nắm chặt tay của Mộ Dung Ca, giọng nói hạ xuống mức thấp nhất chỉ có hai người mới có thể nghe thấy.

Phi Tuyết đang đứng phía sau, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hai nàng, khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên cười khẩy. Phi Tuyết nhìn Như Băng, rồi châm chọc nói: “Giả từ giả bi.”

Lúc này, quản gia đã bắt đầu lừa các nàng đi tới chỗ yến hội để ca hát, nhảy múa giúp vui cho đám quan khách, các nàng không thể trốn được ánh mắt của hộ vệ ở tứ phía, đành phải đi theo, nên dù có nghe thấy câu nói của Phi Tuyết nhưng các nàng cũng không có phản ứng lại.

Mộ Dung Ca không nhìn Mộ Dung Tần nữa, chỉ im lặng cúi đầu nhìn xuống đất. Nhưng phong thái của Mộ Dung Tần lúc này lại như gió thổi mây bay [i](nhẹ nhàng, thờ ơ, lững lờ)[/i], cứ như người thiếu niên vừa lộ ra bộ mặt yếu đuối khi này không phải là hăn vậy, nếu nhìn kỹ còn có thể nhận ra hăn đang cúi đầu nhưng đôi môi thì mím chặt, hai bàn tay giấu dưới ống tay áo đã nắm chặt lại thành nắm.

Dọc đường đi đến yến hội, cả đoàn người cùng trầm mặc, ai ai cũng đều có tâm tư và tính toán cho riêng mình.

Mộ Dung Ca cắn răng, vừa rồi bị ảnh hưởng từ cảm xúc của bản thể lưu lại nên cô không giữ được bình tĩnh, nhưng sau khi đã tỉnh táo lại, cô cảm giác được chính linh hồn của mình cũng đang giận dữ thật sự. Mộ Dung Tần mới chỉ 12 tuổi, đáng lý ra cậu bé phải được sống trong sự bảo bọc của người thân, nhưng bây giờ lại phải lưu lạc như một món đồ chơi! Phượng Dịch cùng Lâm Vi thật quá đáng, thật vô tình! Mộ Dung Ca trước đây lúc nào cũng suy nghĩ phải làm sao để đối xử tốt với bọn chúng, nàng ấy cũng chưa bao giờ làm gì tổn hại đến bọn chúng cả, ấy vậy mà bây giờ bọn chúng lại nhẫn tâm đem cả nhà Mộ Dung ra giày xéo, dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Chúng quăng Mộ Dung Ca vào ca kĩ phòng thì cũng thôi đi, nhưng không ngờ bọn chúng lại không buông tha cả Mộ Dung Tần!

Loại hành vi này, cho dù là Mộ Dung Ca trước đây hay cô bây giờ đều không thể chấp nhận được, cô cũng khó lòng bỏ qua cơn giận dữ đang ngày một to đùng ở trong ngực.

Thôi thôi, nếu cô đã chiếm lấy thân thể này thì cũng nên làm một chút gì đó cho “chủ cũ” mới phải.

Một tiếng gọi chỉ có hai từ “Tỷ tỷ!”, nhưng lại mang đầy đủ hàm xúc phức tạp làm cho người ta phải đau lòng, đến giờ tiếng gọi đó vẫn đang luẩn quẩn ở trong đầu, xé rách vô số dây thần kinh của cô, trong thâm tâm cô chỉ có một ý tưởng duy nhất, lặp đi lặp lại, đó là: Phải cứu Tần Nhi! Cứu chính mình!

Nhưng cô phải làm gì để vừa tự cứu mình, vừa cứu được người khác bây giờ? Chỉ dựa vào túi mê dược đang để ở trong tay áo sao? Hay là phải đi tìm người giúp đỡ đây?

Nhưng trong cái phủ Khánh Vương to lớn này, người nào cũng lạnh lùng vô tình, chỉ thích mình ở trên cao đập người khác xuống đất, ốc còn không

mang nổi mình ốc thì sẽ có ai muốn giúp cô đây?

Người thiện ý với cô nhất có lẽ chỉ mình Như Băng thôi. Nhưng, cô có thể tin Như Băng hoàn toàn sao? Không phải cô máu lạnh vô tình không muốn thân cận với Như Băng, mà vì trong hoàn cảnh này cô không được phép mất cảnh giác dù chỉ một phút giây nào.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đoàn người đã đi đến nơi diễn ra yến hội – Thanh Phong viên.

Tim đập nhanh như trống đánh, cô cảm thấy rất bất an, mãi bận suy nghĩ nên cô không phát hiện ra xung quanh mình có sự xáo trộn.

Mộ Dung Ca còn đang trầm mặc thì Như Băng ở bên cạnh đã kéo tay áo của cô, lúc này cô mới phát hiện đám ca kỹ cùng hạ nhân đứng ngoài vườn đang vội vàng chạy sang hai hướng, phân biệt chia làm hai hàng lùi về phía sau. Như Băng ra dấu ý bảo cô phải cúi thấp đầu quỳ xuống nhưng cô không hiểu, Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn Như Băng định hỏi nhưng đã thấy nàng ấy thu hai tay đặt ở phía trước, cúi đầu yên lặng quỳ xuống, hai gò má mềm mại trắng nõn đỏ bừng, thở cũng không dám thở mạnh.

Mộ Dung Ca khẽ nhướn đuôi mày, cô thắc mắc không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, cô phát hiện mọi người xung quanh mình cũng đang cúi thấp đầu quỳ trên mặt đất, tất cả đều im lặng không ai dám thở mạnh, chẳng lẽ có đại nhân vật đến?

Nhưng người còn chưa tới mà mọi người đã bày ra bộ dạng như thế không phải quá phô trương rồi sao? Cô lục tung mớ trí nhớ trong đầu xem có cảnh tượng nào giống như thế này không, nhưng Mộ Dung Ca trước đây hình như không tham gia yến hội trong Khánh Vương phủ bao giờ, thường chỉ có một mình Phượng Dịch đứng ra tiếp khách, nên trong đầu cô không có hình ảnh nào về việc này cả.

Có lẽ bị bầu không khí làm ảnh hưởng nên cô tự nhiên cũng thở chậm lại, chờ đợi đại nhân vật kia xuất hiện.

Đúng lúc đó, sau lưng cô bỗng vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc, giọng nói kia rất thấp, nếu không phải đang ở sát ngay sau lưng cô thì e rằng tiếng nói đó sẽ bị gió thổi đi hòa cùng màn đêm mất.

“Tỷ tỷ, Tần Nhi vô dụng không cứu được tỷ tỷ. Nhưng tỷ tỷ yên tâm, Tần Nhi sẽ tìm mọi cách để giúp tỷ tỷ ra ngoài.” – Mộ Dung Tần thừa dịp mọi người đang lùi sang hai bên, lặng lẽ đến sau lưng Mộ Dung Ca, hăn cần một cơ hội nói chuyện với tỷ tỷ.

Cả người Mộ Dung Ca run lên, Tần Nhi vì cứu cô nên mới đến Khánh Vương phủ? Hay là hăn đã sớm trốn thoát được rồi, nhưng vì muốn cứu cô nên mới rơi vào tay của Phượng Dịch và Lâm Vi?

Cô nhẹ nhàng quay đầu lại, tưởng có thể nhìn thấy người thiếu niên tuần mỹ kia, nhưng vừa quay lại đã không thấy bóng dáng của hăn nữa rồi. Cô đang kinh ngạc thì chợt nghe thấy một tiếng hô to làm cho cô giật mình, lập tức cúi đầu.

“Bái kiến Hạ quốc thái tử!”

“Bái kiến Hạ quốc thái tử!”

Tiếng gầm cao thấp nối tiếp nhau, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Hạ quốc thái tử chính là đại nhân vật mà mọi người đang quỳ gối chờ đợi? Là người có khuynh thế chi dung, quyền khuynh thiên hạ đó à? (dung mạo khuynh đảo thế gian, quyền uy bao trùm thiên hạ)

Cô cúi đầu một lúc lâu vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân, nhưng ở chóp mũi bỗng nhiên bắt được một mùi hương thơm ngát thoảng qua, như có như không, mùi hương này không giống với những loại nước hoa mà cô

đã từng ngửi qua, tuy không biết mùi hương này là hoa gì, nhưng nó rất nhẹ, chỉ thoảng thoảng lúc có lúc không mà thôi, đêm nay có gió thổi nhẹ càng làm cho mùi hương nhàn nhạt này phiêu tán rất nhanh. Mộ Dung Ca nhìn Như Băng đang quỳ ở bên cạnh, cả người nàng ấy run rẩy, trông vô cùng khẩn trương làm sắc mặt càng thêm hồng.

Mộ Dung Ca không kìm được sự tò mò, cô muốn biết mùi hương thoảng thoảng kia đến từ đâu, nghĩ là làm, cô khẽ ngẩng đầu lên. Lọt vào trong tầm mắt của cô là một bóng lưng màu đen đẹp tựa thiên tiên, bóng lưng đó như đang hòa lẫn cùng màn đêm, chỉ là một bóng lưng mà lại có khí thế bá đạo bức người, làm cho người khác phải cúi đầu xưng thần, phục tùng từ tận đáy lòng, có lẽ nhìn thấy liền không dám ngẩng đầu tiếp tục nhìn nữa.

Đây là người như thế nào mà chỉ cái bóng lưng đã có khí thế bức người như thế? Chưa cần nhìn thấy dung nhan của hắn, chưa nghe thấy hắn mở miệng nói một câu, chỉ bằng vào một bóng lưng đã khiến cho người ta phải vui vẻ phục tùng, không dám thở mạnh, không dám động đậy, yên lặng cúi đầu xưng hắn làm thần.

Người cũng đi qua rồi, Mộ Dung Ca đang định đứng lên, lại nghe thấy ở bên cạnh vang đến một tiếng thở dài đầy đau khổ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tranh Giành Mỹ Nhân (1)

Edit: Phi Nguyệt

Cô nghiêng đầu nhìn Như Băng đang thất thần như người mất hồn, Hạ quốc thái tử đã đi xa, quân gia đã ra lệnh đứng lên mà Như Băng vẫn quỳ trên đất, không có phản ứng.

“Như Băng?” Mộ Dung Ca khẽ gọi. Cô thấy biểu hiện vừa rồi của Như Băng rất khác thường. Từ chiều nay, khi Tiểu Từ nhắc đến Hạ quốc thái tử thì biểu hiện của Như Băng đã hơi lạ rồi, hay Như Băng có quen biết với Hạ quốc thái tử? Tuy cô không biết thân phận trước đây của Như Băng là gì, nhưng cô có thể nhìn ra nàng ấy không phải xuất thân từ hoàng tộc thì cũng là thiên kim tiểu thư thế gia, có lẽ nàng ấy thật sự biết Hạ quốc thái tử. Có thể là, hai người đó có quen biết nhưng không biết hoàn cảnh hiện tại của nhau, chỉ vậy mới giải thích được sự khách thường của Như Băng.

Như Băng ý thức được bản thân mình hơi thất thố, lập tức đứng lên phủ bụi đất bám trên váy, nàng cúi đầu giấu đi những giọt lệ sắp trào ra. Hắn không nhận ra nàng, không, là hắn không nhìn thấy nàng, hắn không biết nàng bây giờ đang ở phủ Khánh Vương nên mới không nhận ra nàng, đúng vậy, nhất định là vậy! Trong lòng nàng mặc dù không ngừng tự nói với mình như thế, nhưng nét mong chờ trong đôi mắt đã ảm đạm đi nhiều.

Hắn... chẳng lẽ hắn chưa từng để tâm đến nàng? Chưa từng để nàng vào trong mắt sao?

Không! Hắn là động lực để nàng kiên trì cho tới nay, nàng chờ hắn đã lâu, đêm nay nàng không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Đám người lặng lẽ đi vào Thanh Phong Viên, sự náo nhiệt ở bên trong cùng sự yên lặng của họ hình thành nên hai mảng đối lập. Ở thời loạn này, lòng người cũng trở nên băng giá, nhưng ở dưới trời khói lửa có kẻ quyền thế nào có cơ hội được tìm hoan lạc mua vui mà lại từ chối đâu? Nhưng loại hoan lạc này lại có được trên thân thể của những người khốn khổ, không thể không nói, hiện thực này quá tàn nhẫn!

Vừa bước vào bên trong đã có vô số ánh mắt quét lên người các nàng, những ánh mắt này giống như đang lựa chọn hàng hóa vậy, chúng như những nhát kiếm sắc bén, thô lỗ chém bay quần áo trên người các nàng, rồi bọn họ nhìn thân thể trần như nhộng của các nàng mà bình phẩm từ đầu đến chân.

Cảm giác ghê tởm dâng lên nơi cuống họng khiến Mộ Dung Ca muốn nôn. Sinh ra và lớn lên ở thời hiện đại hòa bình, tuy cô có một vẻ bề ngoài xinh đẹp, hấp dẫn vô số ánh mắt ngưỡng mộ của cánh đàn ông, nhưng chưa bao giờ cô bị nhìn xuyên thấu một cách không kiêng dè gì như thế này, những ánh nhìn đó thật khiến cho người ta muốn đào ngay một cái hố rồi đem thân thể mình vùi thật sâu dưới lòng đất **! Loại cảm giác này vô cùng không thoải mái làm cô muốn chạy khỏi nơi đây.

Cô đứng trong đám ca kỹ, yên lặng ngẩng đầu đánh giá khách khứa ở xung quanh.

Ngồi giữa yến tiệc là Khánh vương Phượng Dịch, hấn mặc một bộ trường bào màu xám, mái tóc đen búi cao, bên trên còn cài một viên dạ minh châu quý hiếm. Cho dù đang ở khoảng cách rất xa nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ dung mạo của hấn, gương mặt như được tạc bằng ngọc, đôi con ngươi đen láy, đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, làn da màu kiêu mạch, dáng người cường tráng, nếu không biết về hấn, chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài thì ai cũng cho rằng hấn là một quân tử nho nhã, nhưng những ai biết hấn đều rõ, hấn là một người có dã tâm, lại tàn nhẫn, hấn sẽ vì đạt được mục đích mà không từ mọi loại thủ đoạn!

Lúc này, mọi việc đều đang được chuẩn bị thuận lợi, hân hửng chung rượu lên uống từng ngụm, từng ngụm.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, hân vừa uống vừa quay sang kính rượu lấy lòng người nam tử mặc bộ quần áo màu đen ngồi bên cạnh.

Nhờ ánh sáng từ viên dạ minh châu hắt xuống, mà cô nhìn thấy được dung mạo của người nam tử kia.

Hân mặc một thân áo đen, đen từ đầu đến chân, chỉ có cổ tay áo là dùng sợi tơ bạc để thêu những hoa văn cao quý, bộ y phục này rất thanh nhã, mái tóc dài đen nhánh vén gọn sau tai và không dùng bất kỳ một vật cài tóc trang trí nào, có cơn gió thổi tới khiến mái tóc dài của hân bay lên, bỗng bồng bềnh đẹp tựa thiên tiên. Đến khi ánh mắt cô chạm tới khuôn mặt của hân, cô sợ hãi nuốt xuống một ngụm khí lạnh.

Không khí tràn ngập hương rượu và những tiếng cười nói láo lơi. Đôi mắt ấy đen thẳm, u nhã như một đỉnh tuyết trắng, cao xa vời vợi không thể chạm tới, nhưng trong mắt hân lại thể hiện ý cười diễm đạm thản nhiên, ánh mắt xa xăm, nếu lỡ nhìn vào đôi mắt ấy sẽ ngỡ như mình đang rơi vào một hố đen không đáy. Các đường nét trên khuôn mặt của hân rất rõ ràng, như đao phách rìu tước(*), một vẻ đẹp hoa lệ rực rỡ trải khắp non sông, quý khí bức người [i](khí chất lẫn át kẻ khác)[/i], từ xa nhìn lại, hân như đang ngồi ở nơi cao nhất, ngạo nghễ nhìn xuống chúng sinh.

(*)Đao phách rìu tước: Được tạc bằng đao rìu, nhát nào bổ xuống là biết nhát ấy. Ý nói đường nét trên gương mặt sâu và rõ ràng.

Hân đưa bàn tay trắng muốt với các ngón thon dài ra cầm lấy chung rượu, chung rượu được làm từ ngọc lục bảo phản chiếu thứ ánh sáng xanh biếc lên những ngón tay thon dài của hân, khiến cả bàn tay hân như đang được phủ một lớp châu quang mờ ảo, chất rượu trong suốt theo cánh môi

hồng nhạt chậm rãi chảy vào trong miệng, chỉ là uống rượu thôi mà đã tao nhã như vậy, khiến người ta không thể rời mắt.

Hay cho một cái khuynh thế chi dung! Nhưng dường như trong mắt hắc không phản chiếu một bóng hình nào cả, hắc như không thuộc về cái thế giới bẩn loạn này, hắc chỉ đơn giản là thần nhiên nói chuyện cùng người khác mà thôi.

“Nghe nói ca kĩ, đồng tử trong phủ Khánh vương tất cả đều có tài sắc thượng thừa, ta cứ nghĩ đó chỉ là lời đồn đại, nhưng xem ra lời đồn đó không phải là giả. Ca kĩ trong Khánh vương phủ người nào người nấy đều có sắc đẹp không tầm thường, đồng tử cũng có dung mạo cốt cách hiếm thấy.” – Có người vừa ngăm nhìn đám ca kĩ, đồng tử, vừa gật gù tán thưởng.

Kiểu ngang nhiên đùa bỡn trên yến hội này là hoàn toàn bình thường, nếu có người dám ăn to nói lớn có khi còn được mọi người cổ vũ ấy chứ, huống hồ gì thời đại bây giờ đang thịnh hành phong trào nam nam (đàn ông ‘ăn’ đàn ông), có bao nhiêu đẳng tước phu dám nói bản thân mình trong sạch, chưa bao giờ chơi đùa vài đồng nam, xử nữ?

Lời nói này điểm trúng tâm tư của nhiều người, bọn họ tới đây hôm nay chính là muốn tận mắt nhìn thấy nhóm ca kĩ, đồng nam xử nữ nhất phẩm nổi tiếng của Khánh Vương phủ.

“Đúng vậy, quả nhiên làm cho người ta được mở mang tầm mắt.” – Lập tức có người phụ họa theo.

Phượng Dịch nghe thấy thì liếc mắt nhìn hai người kia đầy khinh thường, nhưng xung quanh toàn là bóng đêm, chỉ có ánh sáng duy nhất từ phía đống lửa trại hắt vào khiến gương mặt hắc trở nên mơ hồ, nhờ vậy lại che dấu được ánh mắt không tốt của hắc. Hắc cười vang: “Đêm nay, các vị hãy tận hưởng đi.”

Tất cả các khách mời đều hò reo phấn khích, bọn họ chỉ đợi những lời này của Phượng Dịch thôi! Ngay lập tức, cả một đám sói già lại quét ánh mắt ‘đợi ăn thịt’ lên nhóm Sơn dương.

Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, tay trái nắm chặt chiếc túi mê dược, nhưng cô cảm thấy có cái gì đó hơi lạ, hình như trong tay áo của cô còn một vật khác – là một con dao găm sắc bén!

Hai mắt cô sáng ngời, con dao này là do Mộ Dung Tần vừa rồi lén đưa cho cô? Cô ngược mắt lên, cẩn thận đánh giá tình hình bốn phía.

Đúng lúc cô chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Tần, hai người nhìn nhau, trong đôi mắt trầm tĩnh của Mộ Dung Tần khẽ động.

“Chà chà, hóa ra Khánh vương lại có dàn ca kĩ lớn như vậy, bản cung thật hối hận, nếu biết trước ta đã đến đây sớm hơn, chẳng phải như thế sẽ không phụ lòng mong mỏi của đám giai nhân này sao, càng không phụ một phen lao tâm khổ tứ của Khánh vương rồi?” – Một giọng nói lạnh như băng đá bỗng cất lên làm cho những ánh mắt đang càn quét trên người đám ‘sơn dương’ cũng phải nhìn sang, mỗi người một vẻ mặt cùng nhìn về phía Phượng Dịch và người vừa mở miệng nói chuyện kia.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tranh Giành Mỹ Nhân (2)

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca thu ánh mắt về, cô cố kìm nén sự kích động đang trào dâng trong lòng, có con dao này cô có thể làm được rất nhiều chuyện. Cô cố tỏ ra bình thường, nhìn về phía người kia.

Người vừa nói là nam tử ngồi ở vị trí phía bên phải Phượng Dịch, chỉ cần nhìn vào chỗ ngồi cũng có thể thấy được địa vị của hắn.

“Lâu nay luôn nghe danh Tề quốc thái tử phong lưu tiêu sái, cơ thiếp trong phủ nhiều vô số, bây giờ người đến phủ Khánh Vương tất nhiên sẽ có rất nhiều mỹ nhân vây quanh, giai thoại càng nhiều đếm không xuể.” – Một người đứng dậy, tay giơ cao chung rượu, dáng vẻ vô cùng khúm núm, nịnh bợ Tề quốc thái tử Triệu Tử Duy.

Tề quốc thái tử – Triệu Tử Duy? Chính là vị thái tử Tề quốc có tính cách mưa nắng thất thường, vì tranh đoạt vương vị mà có thể giết hại chính huynh đệ của mình? Là thái tử Triệu Tử Duy, người chỉ trong vòng năm năm đã khiến Tề quốc trở thành quốc gia mạnh nhất bên cạnh Hạ quốc đó sao? Hắn có một đôi mắt ửng lợi hại, nhưng hai tròng mắt tà mị lại nhơn lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đỏ sẫm, dường như lúc nào hắn cũng thể hiện sự tôn quý của mình ở trước mặt mọi người.

Lời này của Triệu Tử Duy mặt ngoài là khen ngợi đám ca kỹ trong Khánh Vương phủ người người đều là cực phẩm, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận thì có thể phát hiện ra bên trong những câu nói đó có dấu giếm huyền cơ. Yển

hội đêm nay vô cùng long trọng, khách quý vô số, lại còn mời cả Hạ quốc thái tử đến nữa, Khánh vương có ý định gì thì đã rõ như ban ngày rồi.

Hay Nguyên quốc vừa mới yên ổn được vài năm nay lại bắt đầu muốn dấy lên một hồi gió tanh mưa máu?

Mộ Dung Ca không có hứng thú với màn ‘gió tanh mưa máu thời loạn’ của mấy người này, lại càng không muốn dây dưa với bất kì ai trong số họ, nên cô nhanh chóng thu ánh mắt về.

Triệu Tử Duy chẳng nề nang gì người vừa nịnh bợ hắn, hắn còn không liếc nhìn đối phương lấy một cái, hắn chỉ nhìn Khánh vương đầy thâm thúy, khéo môi nhẹ kéo lên tạo thành một nụ cười như có như không, nhưng khi hắn chạm phải ánh mắt thản nhiên nhưng sâu không thấy đáy của Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ, liền cảm thấy đôi mắt kia dường như có thể nhìn thấu tâm can mình, hắn lập tức thu lại ánh mắt. Phần lớn người đang ngồi đây đều vô cùng cung kính với Nguyên Kỳ, thậm chí là e ngại.

Phượng Dịch cau mày, trong lòng thầm mắng Triệu Tử Duy là tên không bao giờ nhìn thấy được ý tốt của người khác, nếu không phải e ngại thân phận của Triệu Tử Duy thì hắn tuyệt đối sẽ không mời hắn ta đến đây. Ở đây đang có nhiều người như vậy, đương nhiên hắn không thể tỏ ra bực bội đối với Triệu Tử Duy, liền dứt khoát coi như không nghe thấy lời nói của hắn ta, chỉ cười haha rồi nói: “Nếu Tề quốc thái tử cảm thấy có hứng thú với ca kĩ trong phủ của bốn vương, người thích ai liền mang về Tề quốc.”

Lời nói này không chỉ thể hiện bản thân hắn rộng lượng, mà đồng thời lại ám chỉ Triệu Tử Duy có tính cách hẹp hòi.

Triệu Tử Duy nghe thấy vậy không khỏi nhú mày, nhưng hắn không hề giận mà lại cười to ba tiếng, hắn từ từ đứng dậy, vươn hai tay về phía trước, thở dài, – “Khánh vương ra tay thật kinh người, nếu Khánh vương đã bỏ được thì bản cung từ chối là bất kính rồi.”

Không có người nam nhân nào ghét mình có nhiều nữ nhân. Huống hồ gì, các ca kỹ trong phủ Khánh vương người nào cũng có một thân tài nghệ tuyệt vời, lại còn xuất thân từ danh môn vọng tộc nữa, so với đám kỹ nữ ở thanh lâu cả người đầy tục khí thì những ca kỹ này tốt hơn gấp trăm lần.

Sau khi nghe thấy câu nói của Phượng Dịch, cả đám ca kỹ cùng đồng tử lập tức liếc mắt đưa tình với Triệu Tử Duy, ai cũng hy vọng được Triệu Tử Duy để mắt tới.

Đám khách khứa nghe xong cũng nhao nhao quét mắt loạn cả lên, tiếp tục tìm kiếm con mồi.

Bỗng chốc tình cảnh lại náo nhiệt trở lại.

Mộ Dung Ca luôn trong tư thế phòng bị, cô vốn tưởng đầu tiên sẽ phải ca hát, nhảy múa, nhưng chỉ vì một câu nói của Phượng Dịch liền làm đám sói đói lột cừu này trở nên gấp gáp, đứng ngồi không yên. Cô cố tình cúi thấp đầu xuống, tránh né đám ánh mắt đang xâu xé tới, Nhưng dung mạo của cô xinh đẹp mềm mại hơn xa người khác, tuy trên trán có vết thương, sắc mặt cũng hơi tái nhợt nhưng ở Nguyên quốc này, dung mạo của cô vẫn là số một, số hai, nếu dưỡng thương cho tốt thì chắc chắn cô sẽ xinh đẹp hơn hẳn Lâm Vi.

Một bàn tay thô to từ đâu bỗng vỗ lên mông của cô, cô đang rất cảnh giác, chỉ cần xoay người lại rút con dao găm đâm vào người kia, hẳn sẽ không tránh được, nếu cô làm thế chắc chắn sẽ khiến cho tình hình trở nên hỗn loạn vô cùng, lợi dụng cơ hội đó cô sẽ nghĩ ra biện pháp đối phó khác. Mà trước hết là, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho đôi tay dơ bẩn nào chạm vào người cô!

Vừa mới xoay người, cô đã nghe thấy một tiếng quát chói tai, – “Nàng là của bản tướng!”

Mộ Dung Ca nhìn người vừa quát, là tên tùy tùng đi theo Phượng Dịch đã nhiều năm – Trương tướng quân.

Trương tướng quân nhìn cô bằng ánh mắt mê đắm, ánh mắt ấy như lang sói khiến cho người khác phải buồn nôn.

“Trương tướng quân, người mà cũng xứng? Người biết bốn vương thích nàng từ lâu, trước kia nàng là Khánh vương phi nhưng bây giờ đã là ca kỹ rồi, ta quản ai đến trước, đêm nay nàng phải là của ta!” – Người vừa nói tiến lên đem Mộ Dung Ca đang cúi thấp đầu đứng yên một chỗ kéo vào trong lòng.

Nhưng cô làm sao để cho hắn ôm được, cô nhẹ nhàng lùi ra phía sau một bước. Một bước này tránh xa người nọ, cũng tránh xa tên Trương tướng quân xấu xa kia. Cô nhìn chiếc đèn lồng cách đó không xa, nơi đó có vài sợi màn sa bị gió thổi bay lên, lay động.

Người chết rồi mới xôn xao(*),cô cần càng nhiều hỗn loạn càng tốt! Ánh mắt cô dao động, nếu có thể chạy trốn, chắc chắn cô sẽ mang theo cả tên thiếu niên trầm tĩnh kia đi cùng.

(*) Ý nói: Có người chết thì mọi người sẽ xôn xao, hoảng loạn. Ở đây Mộ Dung Ca có ý muốn càng loạn càng tốt.

“Tĩnh vương có điều không biết, Lâm trắc phi đã đồng ý với bản tướng sẽ để nàng hầu hạ ta ba đêm, nếu Tĩnh vương cũng muốn nàng thì xin mời chờ ba ngày sau hẵng nói.” – Trương tướng quân lập tức trả lời.

Nực cười, trước đây vì Mộ Dung Ca là Khánh vương phi nên hắn chỉ dám mơ ước mà không dám hành động, bây giờ nàng đã trở thành ca kỹ, hắn chần chừ sẽ không bỏ qua cơ hội này, dù ai có nói gì thì hắn cũng phải nếm thử hương vị của tiểu mỹ nhân này đã! Đương nhiên, hắn cũng sẽ không tha cho đệ nhất mỹ nam tử Nguyên quốc – Mộ Dung Tần.

“Lá gan của Trương tướng quân thật lớn, người cũng dám cùng bốn vương tranh giành mỹ nhân?” – Tĩnh vương vô cùng giận dữ, hăn là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra với Khánh vương.

Hai người bọn họ cãi nhau quá lớn, làm kinh động đến đám người Phượng Dịch.

Phượng Dịch nhú mày, hăn nhìn ba người Mộ Dung Ca bằng ánh mắt lạnh như băng đá, nhưng trong đáy mắt lại thoáng qua một chút ngạc nhiên. Đối với Mộ Dung Ca, hăn cho đến giờ vẫn chưa từng để mắt đến cô, bây giờ bị rơi vào kết cục như vậy đều là do cô ta tự gieo gió gặt bão thôi! Nhưng biểu hiện của cô lại khiến hăn bất ngờ, sao lại bình tĩnh như vậy? Hăn nghiêng đầu khẽ nói với tỷ nữ đứng phía sau: “Để Mộ Dung Ca cùng hầu hạ hai người đó đi.”

Nguyên Kỳ quét ánh mắt nhàn nhạt về phía cô gái đang được hai tên nam nhân tranh cướp, lại nhìn lướt qua ống tay áo dài của Mộ Dung Ca.

Triệu Tử Duy cũng có vài phần hứng thú với Mộ Dung Ca, cô gái này đang cố nhẫn nại để tìm thời cơ đây! Thân phận của cô gái này hăn cũng biết ít nhiều, hăn nhẹ nhàng tựa lưng vào trên ghế, lười nhác nằm xem một màn kịch hay.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 11: “Thiếp Nguyện Hiến Dâng Đêm Đầu Tiên Cho Thái Tử”

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca thầm mắng: Lũ chúng bay đều là một đám chó điên sói hoang! Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị người ta róc thịt lột da! Đã có bao nhiêu cô gái chết ở trong tay chúng bay, có bao nhiêu sự trong sạch của nữ nhi bị hủy hoại bởi chúng bay rồi? Thế nhưng chúng bay còn không biết chừng mực! Nếu thời đại này mà có bệnh AIDS thì...***. Cô đem tất cả các sự kiện khủng bố, các loại bệnh độc gán hết lên người hai tên kia.

Thầm mắng một lúc lâu, Mộ Dung Ca mới bình tĩnh lại để đánh giá tình hình trước mặt, sao tên Trương tướng quân và tên Tĩnh vương này không làm âm ỉ hơn nữa đi, nếu được thế thì cô còn muốn cảm tạ bọn họ đã cho cô thêm thời gian đấy!

Đang lúc cô thầm kêu may mắn, mau chóng nghĩ xem phải dùng biện pháp nào để thoát khỏi ma chướng của hai tên này, thì đột nhiên cô cảm giác có một ánh mắt đang nhìn mình đầy hứng thú. Cô xoay đầu lại liền phát hiện ra Tề quốc thái tử Triệu Tử Duy đang ngồi tựa vào ghế, hai tròng mắt tà mị lấp lóe ánh sáng ‘thợ săn gặp con mồi’, nghiền ngẫm nhìn chăm chăm vào cô.

Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày, bên này cô đang phải đau đầu nghĩ cách làm sao thoát khỏi ma chướng của hai tên kia, và còn cả đám ánh mắt sáng quắc của những kẻ ‘thích-xem-chuyện-náo-nhiệt’ đang bủa vây lấy cô nữa, thế mà hắn lại ngồi đấy, thản nhiên xem diễn sao?

Quả nhiên tâm của đàn ông ở cái thời đại này bị chó gặm hết rồi, chẳng có nổi một người tốt. Cô thầm trừng mắt với Triệu Tử Duy rồi nhanh chóng chuyển về trạng thái bình thản như lúc đầu.

“Tĩnh vương, Trương tướng quân, Khánh vương có lệnh, đêm nay để cho Mộ Dung Ca cùng hầu hạ hai người ạ.” – Tỷ nữ lúc này đã đi đến trước mặt ba người, cúi đầu nói.

Tĩnh vương cùng Trương tướng quân nghe thấy vậy liền đồng loạt quay lại nhìn Phượng Dịch. Nếu Phượng Dịch đã mở miệng thì bọn họ không thể tranh cãi nữa, dù sao đêm nay bọn họ đều được thưởng thức Mộ Dung Ca, nếu còn cãi vã ầm ĩ thì đối với ai cũng không tốt, ngược lại còn bị các vị khách ở đây chê cười.

“Như thế cũng được.” – Hai người cùng đồng ý.

Một nữ hầu hai nam? 3P á? Thèm vào!

Mộ Dung Ca ngẩng đầu bắn ánh mắt sáng quắc về phía Phượng Dịch, trước đây cô với hắn không quen biết, cũng không có thù oán gì với nhau, Mộ Dung Ca trước kia có ân oán gì với hắn đều là chuyện của ‘bọn họ’, không liên quan gì đến cô. Nhưng giờ Phượng Dịch nói những lời này lại làm cô khắc cốt ghi tâm tận đáy lòng, thật đáng hận!

Ánh lửa trại lay động giúp che dấu đi ánh mắt vừa sáng quắc như chim ưng, vừa lạnh thấu xương của Mộ Dung Ca, còn Phượng Dịch từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, chính vì thế mà sau này hắn có hối hận cũng không kịp!

Nhưng một cái liếc mắt này lại bị Nguyên Kỳ cùng Triệu Tử Duy nhìn thấy.

Nguyên Kỳ trời sinh tôn quý, cả người tao nhã phiêu dật như thiên tiên, nhìn hắn tưởng như ôn hòa, nhưng ở dưới tấm mặt nạ ôn hòa lại là ý thức

từ chối tất cả mọi người hãy cách xa hẳn một ngàn dặm, hẳn rất lạnh lùng, thậm chí so với bất kì ai hẳn cũng đều tàn nhẫn hơn. Hẳn nhìn ai cũng dùng ánh mắt nhàn nhạt như thế, có bao nhiêu người hẳn quen biết hoặc không quen biết đã từng làm hẳn phải phập phồng sống mắt?

Vậy đối với cô gái này thì sao? Cô ta cũng có chút tâm cơ đấy nhưng số phận lại quá thiếu may mắn, người đã từng bại dưới tay Lâm Vi thì làm sao có thể khiến sống mắt của hẳn lay động được? Hẳn cười nhẹ, tao nhả đưa chung rượu phản chiếu ánh sáng ngọc lấp lánh lên, từ tốn nhấp nháp hương rượu thơm ngát.

Nét hứng thú trong mắt Triệu Tử Duy ngày càng đậm, cánh môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ đầy mỉa mai hoặc, hẳn nhìn sang Phượng Dịch. Mộ Dung Ca có tư sắc tuyệt vời, tuy hẳn đã nhìn quen mỹ nhân khắp thiên hạ nên cũng không cho rằng cô là tuyệt sắc khuynh thành, nhưng có một mỹ nhân cỡ này ái mộ si mê thế mà Phượng Dịch lại không nhìn thấy, còn đem mỹ nhân biếm thành ca kĩ để vạ người chà đạp nữa chứ! Quả nhiên là máu lạnh vô tình.

Mộ Dung Tẫn vẫn đang ẩn nấp giữa đám người, nghe thấy mệnh lệnh vừa rồi khiến cả thân hình của hẳn lạnh ngắt như đang đứng dưới trời đông giá rét giữa tháng Chạp vậy, người thân của hẳn chỉ còn lại vị tỷ tỷ này, tỷ tỷ của hẳn ôn nhu hiền dịu như vậy mà lại bị hai tên thấp hèn kia vũ nhục! Hẳn như bị sét đánh, đứng im bất động.

Thực ra mà nói, đối với các ca kĩ khác thì đồng thời hầu hạ hai người nam nhân hoặc nhiều hơn trong một buổi tối là chuyện hết sức bình thường, cho nên khi các nàng nghe thấy mệnh lệnh của Phượng Dịch cũng không lấy gì làm lạ.

Mộ Dung Ca nắm chặt con dao găm ở trong tay, ánh mắt lại càng bình tĩnh, cô nhìn về phía tên thái tử Triệu Tử Duy đang ngồi nhàn nhã xem diễn kịch kia, cô không có nhiều lựa chọn, cho nên cô chỉ có thể đánh cược một

phen. Cô nhìn thoáng qua gương mặt tái nhợt của Mộ Dung Tần, khóe miệng khẽ nở một nụ cười, nụ cười ấy rực rỡ làm vạn hoa thất sắc.

Mộ Dung Tần sững sờ, khóe mắt hấn cay cay, những giọt lệ không đè nén được nữa cứ thế tuôn rơi.

Đây chính là tâm ý tương thông kỳ diệu của tình thân cốt nhục.

Trước mặt đám người đang cười nói ồn ã, Mộ Dung Ca quỳ đầu gối xuống đất, hai mắt sáng rực đầy thâm tình nhìn Triệu Tử Duy, cô cất cao giọng nói: “Thiếp ngưỡng mộ Tề quốc thái tử đã lâu, nguyện hiến dâng đêm đầu tiên của mình cho thái tử! Mong Tề quốc thái tử thành toàn cho tâm nguyện của thiếp!”

Đúng, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải đánh cược một lần! Cô đã thâm quan sát đám người ở đây, rất toàn một lũ vô tâm vô phế nên cô không thể xin giúp đỡ từ bọn chúng. Duy chỉ có khuynh thế chi dung Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ và vị Tề quốc thái tử Triệu Tử Duy mà cô đang thổ lộ đây là khác biệt.

Đối với Nguyên Kỳ, cô cảm thấy thật sự sợ hãi con người này, nam nhân này nhìn tưởng ôn hòa nhưng thực ra lại thâm trầm sâu không lường được, cô sợ rằng, nếu cô mở miệng cầu viện hấn thì ý đồ của cô sẽ bị hấn nhìn thấu mất. Huống chi hấn là người ở trên cao, thân phận tôn quý vô cùng, sợ là trong mắt hấn chẳng thèm nhìn tới một tiểu nhân vật là cô đây, làm sao còn rỗi hơi mà quan tâm đến sự sống chết của cô.

Nhưng Triệu Tử Duy thì khác, hấn ta ngay từ đầu đã có hứng thú với cô, nếu cô tính nhằm thì cùng lắm là chịu cảnh tình một đêm với hấn thôi, cô là người đến từ thế giới hiện đại nên tư tưởng không quá mức cổ hủ, cô chỉ cần tự do mà thôi! Huống hồ gì, gương mặt của Triệu Tử Duy cũng không đến nỗi nào, nếu không muốn nói là vô cùng anh tuấn, nên cô cảm thấy

chấp nhận được. Nhưng nếu có cơ hội thì tuyệt đối cô sẽ không để mình phải thất thân.

Mọi người trừng mắt nhìn, cứng họng, cô gái này có biết mình đang nói cái gì không đấy?!

Mộ Dung Tần kinh ngạc, đây là vị tỷ tỷ tính tình dịu dàng của hắc đầu sao? Tỷ tỷ là vì hắc đầu? Cái liếc mắt vừa rồi là...

Như Băng kinh ngạc, không ngờ Mộ Dung Ca lại làm điều mà nàng không dám làm, nàng vội trộm liếc nhìn Nguyên Kỳ. Nếu nàng cũng có sự dũng cảm này thì có lẽ đã không rơi vào hoàn cảnh hèn mọn như hôm nay.

Triệu Tử Duy trợn mắt, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, sắc hứng thú trong mắt hắc đầu càng đậm, “Ha, bản cung cũng biết mị lực của mình bắn ra bốn phương khiến nữ tử khắp thiên hạ theo đuổi. Nhưng, bản cung rất tò mò muốn biết, nàng ái mộ bản cung như thế nào?” – Cô gái này không ngu ngốc, thật lòng nàng ta muốn hiến thân sao?

Không ai phát hiện ra, lúc Mộ Dung Ca to gan mở miệng thổ lộ với Triệu Tử Duy thì khóe mắt của người luôn cười đầm đìa – Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, nhưng cũng chỉ giật một cái rất nhanh mà thôi.

Phượng Dịch cau mày, lá gan của Mộ Dung Ca lớn thật đấy, lại còn dám chủ động thỉnh cầu hiến thân? Đúng là đồ không biết liêm sỉ!

Tĩnh vương cùng Trương tướng quân nghe Mộ Dung Ca nói xong, hai mắt lập tức trợn tròn, cả hai đều nghĩ cô đang khinh thường không muốn hầu hạ bọn họ.

Tĩnh vương giận dữ chỉ tay vào Mộ Dung Ca, “Người có còn biết hổ thẹn không đấy? Đồ không biết thân biết phận, với thân phận của người bây

giờ mà lại dám tơ tưởng đến Tề quốc thái tử ư? Chớ để thân thể dơ bẩn của người làm ô uế thái tử!”

“Đừng ý mình có vài phần nhan sắc thì muốn làm gì thì làm!” – Mặt mũi của Trương tướng quân trở nên kỳ quặc, hăn nói nhanh. Nàng ta đúng là quá coi trọng bản thân mình rồi, lại còn muốn trèo lên giường của Tề quốc thái tử cơ đấy?

Kinh ngạc qua đi, tất cả mọi người liên châu đầu, ghé tai nghị luận ầm ầm với nhau, chủ đề không có gì khác ngoài việc Mộ Dung Ca không biết hổ thẹn, lại dám to gan lớn mật.

Mộ Dung Ca nghe thấy mấy câu bàn tán của đám người này cũng không khỏi cười lạnh trong lòng. Không biết hổ thẹn? Nếu ngoan ngoãn làm một ca kỹ để cho bọn họ giẫm đạp thì mới là hổ thẹn ấy! Trong lòng cô giận lắm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thẹn thùng, xấu hổ cúi đầu, muốn nói nhưng còn e ngại ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tử Duy vài lần.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 12: “Hi Vọng Đêm Nay Người Không Làm Cho Bản Cung Thất Vọng.”

Edit: Phi Nguyệt

Không hiểu gì sao Triệu Tử Duy lại cảm thấy trên người mình đang nổi một tầng da gà, nếu không phải ở đây có rất nhiều người, thì hẳn đã xốc tay áo lên nhìn xem có thật là mình đang nổi da hay không. Nhưng không biết vì sao hẳn cũng có chút mong chờ lời thổ lộ của Mộ Dung Ca, không biết nàng sẽ nói thế nào đây? Nếu lời thổ lộ đó làm cho hẳn vừa lòng, biết đâu hẳn sẽ giúp nàng không chùng.

Mộ Dung Ca nhìn mọi người đang nín thở chờ nghe câu trả lời của cô, cô hít sâu vào một hơi, trưng ra vẻ mặt kiên quyết, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, chân thành nói: “Tâm của thiếp cứng rắn như sắt thép, chưa bao giờ động lòng với bất kì người nam tử nào, nhưng vừa nhìn thấy thái tử, thiếp như bị sét đánh ngang tai, tâm cũng không chịu nghe theo sự khống chế của thiếp nữa. Thiếp vì thái tử mà mặt mày hoảng hốt, tim đập nhanh như trống đánh, thiếp ngàn vạn lần cũng không dám lừa gạt thái tử, nếu không thể hầu hạ thái tử thì đời này thiếp sẽ hối hận vô cùng. Thái tử là người có trái tim nhân hậu, mong rằng thái tử sẽ thành toàn cho một lòng say mê này của thiếp.”

Dứt lời, thân hình bất ổn của cô lung lay như sắp ngã, trên gò má trắng nõn chảy xuống một hàng lệ trong suốt, ai nhìn vào cũng thấy cô đang rất chân thành, vô cùng cảm động.

Tất cả mọi người đều ngỡ sẽ không biết phải phản ứng như thế nào, nhưng tất cả lại rất ăn ý cùng quay đầu nhìn về phía Phượng Dịch. Trước

đây, Mộ Dung Ca vì muốn có được sự sủng ái của Khánh vương mà bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, nhưng hôm nay chỉ bằng một câu nói của cô đã làm đảo lộn cả quá khứ, không biết tâm tư của Khánh vương lúc này ra sao a?

Ánh mắt Phượng Dịch lóe lên tia tức giận nhìn lướt qua Mộ Dung Ca. Trước kia hẳn đã đánh giá sai nàng ta, không thể ngờ được rằng nàng ta lại không biết an phận như thế, có lẽ những dịu dàng mê đắm trước đây chỉ là giả vờ mà thôi. Nếu đúng là thế thì nàng ta bị trừng phạt như ngày hôm nay cũng là đáng tội.

Kỳ thực, sau khi Mộ Dung Ca nói ra những lời kia cũng có cảm giác trên người mình đang nổi một tầng da gà, cô chưa bao giờ si cuồng một người đàn ông đến mức đứng ở trước mặt mọi người rồi nói rằng mình sẽ dâng hiến đêm đầu tiên cho anh ta, chỉ là đứng trước da mặt và tính mạng của mình, cô không còn lựa chọn nào khác.

Cô ngẩng đầu lên, dè dặt cẩn trọng quan sát Triệu Tử Duy. Nhưng Triệu Tử Duy vẫn mang bộ dáng thản nhiên, đôi môi mỏng kéo lên tạo thành một nụ cười như có như không, làm cho người khác không thể đoán được tâm tư của hắn.

Triệu Tử Duy không nói gì lại làm cho đám người đang im lặng theo dõi tình hình kia bỗng chốc trở nên ồn ào, lần này là mĩ mai Mộ Dung Ca không biết tự lượng sức.

“Đúng là ăn phải gan hùm mật gấu rồi, sợ rằng sau này nàng ta sẽ khó sống yên ở Khánh vương phủ.”

“Tề quốc thái tử tôn quý làm sao lại để ý một nữ tử không biết hổ thẹn là gì?”

Mộ Dung Tẫn nghe thấy những lời nói này khiến hắn cảm thấy vô cùng tức giận, hàn quang trong đôi mắt trầm tĩnh bắn ra bốn phía, hắn nhìn chăm

chằm vào từng kẻ đang mĩa mai Mộ Dung Ca, giống như muốn đem dung mạo của bọn họ khắc thật sâu vào trong óc, cho dù có chết cũng không quên những người này.

Mộ Dung Ca có chút hối hận, nếu vừa rồi cô chọn người khác để thổ lộ có khi lại khác, nhưng mà chọn ai bây giờ? Cô nhìn về phía Nguyên Kỳ, vừa vận chạm ngay vào ánh mắt bề ngoài ôn hòa điềm đạm nhưng bên trong lạnh như băng đá của hắn, cô không kịp phòng bị nên hốt hoảng thu hồi lại ánh mắt.

“Lăn xuống!” – Phượng Dịch lạnh giọng, quát. Uy nghiêm của hắn lộ ra khiến mọi người phải sợ hãi, ánh lửa trại bập bùng hắt lên gương mặt rúm ró vì sợ của đám khách khứa khiến những gương mặt ấy càng trở nên xấu xí hơn, cả một đám nhát gan! Cùng là con người với nhau, mà bọn chúng lại đập lên đầu người nghèo, đập lên máu tươi của dân chúng vô tội để tìm sung sướng, thế mà chúng vẫn sống tốt, vẫn kiêu ngạo như thế!

Trên môi Mộ Dung Ca nở rộ một nụ cười tươi rói, cô mỉm cười nhắm hai mắt, một lát sau lại mở ra, trong đôi mắt của cô không hề có bóng dáng của sự sợ hãi, nhưng trong giờ phút này có ai phát hiện ra cô không giống với những người khác? Cô từ từ đứng dậy, thong thả đưa tay phủi đi bụi đất ở trên váy.

Dù sao cũng là chết, chi bằng cứ thản nhiên đối mặt với nó, để cho bản thân mình trước khi chết còn có thể giữ lại một chút tôn nghiêm thì hơn!

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống quanh thân khiến bộ quần áo cô đang mặc trên người trở nên lộng lẫy, hoa lệ khiến cho người ta có cảm giác cô cao sang không thể với tới, mặc dù thân này chỉ như bùn đất hèn mọn nhưng khí chất vẫn cao quý như mây.

Ánh mắt của mọi người trở nên mơ hồ, ngây người nhìn Mộ Dung Ca. Đôi mắt nhắm hờ của Triệu Tử Duy cũng nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất

động của cô.

“Mau đến hầu hạ bản tướng cùng Tĩnh vương!” – Trương tướng quân lắc lắc cái đầu, sau khi lấy lại được tinh thần liền lập tức vươn tay ra kéo Mộ Dung Ca.

“Dừng tay!” – Triệu Tử Duy bỗng mở miệng quát.

Đôi mắt Mộ Dung Ca sáng ngời, cô nhìn về phía Triệu Tử Duy, trong lòng vui mừng nhảy nhót mãi không thôi. Xem ra cô đã không cực nhâm! Thật sự không cực nhâm!

Trương tướng quân không thể tin vào tai mình, hắn kinh ngạc nhìn Triệu Tử Duy, “Tề quốc thái tử, nữ tử này chỉ là một ả ca kỹ ti tiện, nếu thái tử muốn có nữ nhân hầu hạ, chi bằng tìm một xử nữ chẳng phải tốt hơn sao?”

“Trương tướng quân ở Khánh Vương phủ đã có quá nhiều quyền lợi rồi, nhưng vẫn muốn được hơn nữa à? Dung mạo của cô gái này có lúc xinh đẹp nhẹ nhàng, có lúc lại kiêu diễm động lòng người, bản cung rất vừa ý. Huống hồ gì, không phải nàng ấy muốn đêm đêm đầu tiên dâng hiến cho bản cung sao? Từ trước đến nay, thứ mà bản cung khó cự tuyệt nhất chính là tấm lòng của mỹ nhân.” – Triệu Tử Duy khôi phục lại dáng vẻ lười nhác tà mị, hắn dựa mình trở về bên ghế tựa, giọng điệu vô cùng thông thả thoải mái nhưng lại ngấm ngấm dấu diễm đao kiếm.

Trương tướng quân lộ ra vẻ mặt kinh sợ, hắn dè dặt cẩn trọng nhìn sang phía Phượng Dịch, thấy sắc mặt của Phượng Dịch chưa thay đổi mới yên tâm hơn, mặc dù hắn không cam lòng nhưng cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, bỏ qua một người thì vẫn còn vô số những người khác. Nghĩ vậy hắn đành cắn răng lui ra sau.

Tĩnh vương mới rồi vẫn còn tưởng được ôm Mộ Dung Ca vào lòng nên phản ứng chậm hơn.

Khỏe miệng Khánh vương khê động nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ tiếp tục uống rượu.

Đúng vậy, chỉ là một nữ nhân mà thôi, quơ tay ra là có cả đồng, nếu Triệu Tử Duy đã thích thì cứ để hăn chơi cho đã đi! Coi như Mộ Dung Ca đã làm chút việc tốt cho Khánh Vương phủ vậy. Nhưng... – ánh mắt lợi hại của hăn nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, – nếu cô ta dám có tư tưởng gì khác thì chắc chắn sẽ phải chết!

Mộ Dung Ca phản ứng cực nhanh, cô cúi đầu, mau chóng đi tới phía sau Triệu Tử Duy, cẩn thận cầm bầu rượu châm thêm cho hăn, hai tay trong suốt như ngọc bưng chung rượu lên, cúi đầu đưa cho Triệu Tử Duy.

Tinh quang trong mắt Triệu Tử Duy khê sáng lên, giọng nói của hăn ma mị gợi cảm, mang theo một loại cảm giác mê đắm khiến người ta phải ngẩn ngơ: “Hi vọng đêm nay người sẽ không làm cho bản cung thất vọng.”

Mộ Dung Ca kinh ngạc ngược lên nhìn đôi mắt đang nghiền ngẫm của Triệu Tử Duy, cô bỗng nhiên hiểu ra, Triệu Tử Duy thực ra đã nhìn thấu tâm tư của cô, nhưng điều này cũng không nằm ngoài dự đoán. Đối với một người có dã tâm như Triệu Tử Duy thì muốn nhìn thấu người khác là việc rất dễ dàng, cô vốn cũng không nghĩ hăn sẽ tin những ‘lời tâm huyết’ của mình.

Nhưng đang ở trước mắt bao nhiêu người, cô chỉ có thể vờ xấu hổ quỳ xuống đất, giả bộ then thùng, nói: “Thiếp sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ thái tử.”

Hay cho một nữ tử gian trá! Hay cho một nữ tử biết co dãn tiến lùi! Tại đây, Triệu Tử Duy ta khen ngợi cô!

Mọi người thấy không còn trò vui để xem nữa, liền tới tấp quay sang ôm đấm ca kĩ vào lòng, bắt đầu cuộc vui của mình. Cũng có người trái ôm ca cơ, phải ôm đồng tử.

Mộ Dung Ca cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Mộ Dung Tần trong đám người nhưng đều không thấy.

Mộ Dung Tần đi đâu? Hắn đi chỗ nào rồi? Nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, chắc chắn thằng bé không có khả năng trốn đi!

Khi cô thu lại ánh mắt lo lắng thì đúng lúc trông thấy dáng người nổi bật cùng dung mạo xinh đẹp diễm lệ của Như Băng đang thướt tha đi về phía Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ, cô nhẹ nhíu mày, quả nhiên là Như Băng có quan hệ với Nguyên Kỳ.

Chỉ là, hình như từ đầu đến cuối Nguyên Kỳ vẫn không nhìn Như Băng lấy một lần, vậy, Như Băng đây là...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Không Như Ý Nguyễn

Edit: Phi Nguyệt

Lúc này chẳng phải người nên chuyên tâm suy nghĩ xem làm cách nào để lấy lòng bản cung sao? Vẫn còn có tâm tư để nghĩ đến chuyện khác à?” – Bên tai cô vang lên giọng nói quyến rũ nhưng âm vực lại lạnh lùng như băng đá. Mộ Dung Ca hơi giật mình, cô thu lại ánh mắt đang nhìn Như Băng rồi cúi đầu nói với Triệu Tử Duy: “Xin Thái tử yên tâm, thiếp tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của người.”

Trong mắt Triệu Tử Duy lóe lên một tia sáng, dáng người hắt lại càng lười nhác vùi sâu vào bên trong ghế, ánh mắt hắt lúc ung dung lúc lại nóng rực như nhìn thấu ý đồ của nữ tử đang giả vờ ôn nhu ở trước mặt hắt, hắt nhếch mép cười chế nhạo: “Vậy sao? Bản cung rất mong chờ đấy.”

Mộ Dung Ca cảm thấy da đầu mình như tê dại đi, cô hối hận rồi, chẳng lẽ cô vừa thoát khỏi hang sói đã đâm ngay vào động hổ? Nhưng mà... – cô lạng lẽ nắm chặt bàn tay – Cho dù là sài lang hay hổ báo thì cô cũng không e ngại đâu!

...

Sắc Vi Uyển. (Biệt viện của Lâm Vi ma ma)

Gió đêm dập dìu, trên bầu trời đen thẫm chỉ có một vầng trăng lạnh lẽo đứng một mình, cảnh sắc đêm nay ngập tràn điên cuồng cùng oán hận. Vầng trăng kia treo lơ lửng ở trên cao chiếu thứ ánh sáng mờ nhạt xuống loài người, giống như nó đang nhìn con người bằng ánh mắt ghê tởm vậy.

Mọi hướng gió trong Khánh vương phủ đều đang tiến về Sắc Vi Uyển (*), các cơ thiếp trong phủ đang vây lấy Lâm Vi, cẩn thận nịnh bợ ả ta, người người thi nhau dâng trà mát cho ả. Các nàng thật đáng khinh, những cơ thiếp đang nịnh bợ Lâm Vi lúc này có kẻ nào chưa từng nhận được ân đức của Mộ Dung Ca? Ấy thế mà hôm nay bọn họ lại dám đứng ở sau lưng nàng chửi rủa, còn làm ra bộ dạng rất sung sướng khi nhìn thấy nàng gặp họa nữa.

(*)Đoạn này nghĩa ẩn dụ các nàng nhé: vừa nói gió đêm thổi về hướng Sắc Vi Uyển, vừa nói trong KV phủ Lâm Vi là kẻ đứng đầu hậu cung rồi nên nàng ta được mọi người tâng bốc nịnh bợ.

Nếu để nàng Mộ Dung Ca đã chết kia nhìn thấy cảnh này, không biết nàng ấy có còn thiện lương như thế, ngu xuẩn như thế nữa hay không?!

Lúc này Lâm Vi đang rất đặc ý, ả tươi cười nhìn một hàng dài toàn cơ thiếp đang ngồi ở trước mặt.

“Mộ Dung Ca bị trừng phạt là đúng tội, cha của nàng ta lại dám có ý đồ mưu phản, nàng ta được gả cho Khánh vương đúng là đã làm nhục Khánh vương mà, cũng làm cho tỷ muội chúng ta và cả Khánh vương phủ cùng hổ thẹn theo. May mà Lâm trắc phi có lòng từ bi nên đã nói đỡ với Khánh vương để cho nàng ta một con đường sống đấy.”

“Thiệu Dao tỷ tỷ nói rất đúng, nếu tối nay nàng ta có thể làm chút việc cống hiến cho Khánh vương phủ, thì cũng không uổng công Lâm trắc phi đã giữ lại mạng cho nàng ta.”

“Ha ha, nhưng mà ta nghe nói đêm nay nàng ta sẽ phải hầu hạ Trương tướng quân đấy, không biết có còn sống mà lết ra khỏi phòng được hay không đâu.”

Cái tên Trương tướng quân kia vốn chẳng phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, mỹ nữ mà rơi vào tay hắn thì mấy ngày sau cũng thành cái xác khô

mà thôi.

Đám cơ thiếp nói vài câu xong liền nháy mắt nhìn nhau cười đến rung cả người.

Mặt của Lâm Vi giãn ra, ả mỉm cười, giả vờ thở dài, “Mặc dù nàng được gả chính thức vào Khánh vương phủ nhưng lại chưa bao giờ được hầu hạ Khánh vương, nhưng mà, nói thế nào thì nàng ấy cũng từng là tỷ tỷ của ta, tuy bây giờ nàng ấy là kẻ có tội, nhưng nếu có thể lập công chuộc tội thì cũng là điều tốt.”

Lời vừa dứt, mấy nàng cơ thiếp ngồi dưới đã vội âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, quan hệ giữa Lâm Vi và Mộ Dung Ca là cái dạng gì thì đã không còn là bí mật ở Khánh vương phủ này nữa rồi, Mộ Dung Ca rõ ràng là dưỡng hổ di họa (*), nhưng chuyện đó cũng chẳng quan hệ gì tới các nàng, giờ thời thế đang loạn lạc, có một nơi để sống yên ổn đã là một việc khó cầu rồi.

(*)Dưỡng hổ di họa (養虎遺患): Giống câu ‘Nuôi ong tay áo’, ý nói giúp đỡ một kẻ sẽ phản bội mình.

Đang lúc Lâm Vi cảm thấy rất đặc ý, tán gẫu vui vẻ cùng mấy nàng cơ thiếp thì một tỷ nữ đi vào trong sảnh, nàng đi đến bên cạnh Lâm Vi thì thầm vài câu, sắc mặt của Lâm Vi liền trầm xuống.

Mấy nàng cơ thiếp thấy có biến cố liền lập tức thu lại nét cười cợt, không dám bàn tán sôi nổi nữa.

Lâm Vi đưa bộ mặt âm trầm nhìn về phía mấy nàng cơ thiếp, ả cười lạnh: “Sợ là không thể như ý các vị muội muội rồi. Hôm nay Mộ Dung Ca không thể thay Khánh vương của chúng ta thăm hỏi Trương tướng quân.”

“Sao lại thế?”

“Mộ Dung Ca tự động xin đi giết giặc, hiến thân cho Tề quốc thái tử.” – Lâm Vi nhìn xuống, giọng nói rét lạnh như gió đông. Ắ đã quá xem thường Mộ Dung Ca rồi, cứ tưởng rằng có thể lợi dụng Trương tướng quân để tra tấn cô ta một trận chết đi sống lại, nhưng không ngờ cô ta lại có năng lực này. Trong mắt Lâm Vi lộ rõ sát khí, tuyệt đối không thể để cho Mộ Dung Ca sống sót, nếu không hậu quả sau này sẽ rất khó lường!

...

Thanh Phong Viên

Gió đêm nhẹ thổi làm không khí bớt nồng đượm, nơi chóp mũi của cô vẫn còn vương vấn một mùi hương thoang thoảng khi có khi không. Mộ Dung Ca cau trán trầm mặc, có rất nhiều nghi vấn cùng khó khăn ở trước mắt đang chờ cô giải quyết.

Mộ Dung Tần, cậu thiếu niên có kiểu cách như gió thổi mây trôi kia hiện đang ở nơi nào? Trong lòng cô có một dự cảm không tốt, chẳng lẽ hắn đã bị tên khách nào đó lôi vào một gian phòng và đang giờ trò chơi bại?

“Khắp thiên hạ này, người xứng đôi được với Hạ quốc thái tử chỉ có thể là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Phong quốc – Thiện Nhã công chúa, mà thế gian này cũng chỉ có Thiện Nhã công chúa là có thể lọt vào mắt của tên Hạ quốc thái tử đó.” – Triệu Tử Duy lướt khóe mắt tà mị nhìn qua nơi Mộ Dung Ca vừa mới liếc mắt tới, cực kì lười nhác nói. Lúc hắn nhắc tới Thiện Nhã công chúa hình như trong giọng nói có lẫn vài phần yêu mến.

Tay cầm bầu rượu của Mộ Dung Ca hơi dừng lại một chút, nhưng chỉ nháy mắt sau đã khôi phục lại thái độ như bình thường. Trong lòng cô khẽ thở dài, e là Như Băng sẽ vấp phải nhiều rắc rối đây.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân – Thiện Nhã công chúa? Người con gái này là mỹ nhân số một khiến cho nữ nhân khắp thiên hạ phải hâm mộ, ghen tị, nàng ta có một xuất thân vô cùng cao quý. Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ

rộng lớn này, e rằng người có thể làm cho Thiện Nhã công chúa liếc mắt nhìn tới cũng chỉ có mình Nguyên Kỳ mà thôi.

Triệu Tử Duy miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ kéo lên thành một nụ cười như có như không rồi lại dời mắt sang nơi khác ngay.

Lúc này, Phượng Dịch đang nhìn Mộ Dung Ca đầy nghi ngờ, Mộ Dung Ca lạnh nhạt thong dong, nhìn thì như hèn mọn nhưng vẫn cảm thấy có chỗ không thích hợp, trước kia trong mắt của Mộ Dung Ca chỉ có hăn, vì muốn được hăn ngẫu nhiên liếc mắt một cái mà có thể làm biết bao nhiêu việc, tổn không ít công sức, thế nhưng từ này đến giờ nàng ta lại chưa từng nhìn về phía hăn một lần nào.

“Lui ra!” – Một tiếng quát vừa thờ ơ, vừa lạnh lùng vang lên, âm thanh mặc dù không lớn nhưng đám người đang náo nhiệt ở xung quanh vẫn nghe rõ, có thể thấy được người vừa quát có nội công vô cùng thâm hậu, cao sâu không lường được.

Mọi người cùng đồng loạt nhìn về phía tiếng quát, là người làm cho tất cả mọi người ở đây phải kiêng kị – Hạ quốc thái tử.

Có một cô gái xinh đẹp đang quỳ ở trước bàn tiệc của hăn, cô gái kia cúi đầu nhìn xuống hai đầu gối, cả thân hình run lên, khuôn mặt đỏ bừng.

Đây là tình huống gì?

Mộ Dung Ca cũng nhìn sang, thật không ngoài dự liệu của cô. Như Băng ời Như Băng, cô đâu phải kẻ ngốc nhưng sao lại làm ra việc ngu ngốc như thế này? Tên nam nhân kia là kẻ tuyệt đối không thể chọc vào, nếu không cô sẽ chết mà không biết mình chết như thế nào đấy!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tặng Quà

Edit: Phi Nguyệt

Một trận gió mạnh thổi qua ngọn cây tạo thành những tiếng xào xạc.

Nghe thấy giọng quát của nam tử kia khiến tất cả mọi người đều nín thở, không ai dám mở miệng hé răng, ngay cả đang ôm mỹ nhân ở trong lòng nhưng bọn họ cũng không dám giở trò bày bạ gì nữa.

Nhưng, trông thì nghiêm túc sợ sệt như thế thôi, chứ thật ra hầu hết bọn họ yên lặng là vì còn đang mãi hóng hót, chờ có kịch vui để xem. Không thể ngờ được rằng chỉ một buổi tối nay thôi mà đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện, đầu tiên là xuất hiện một Mộ Dung Ca tự hiến thân, bây giờ lại xuất hiện thêm một nữ tử không biết tốt xấu nữa. Đầu năm nay, đám ca kỹ ti tiện ngày càng không an phận ha! Những chuyện này đúng là đã giáng một cái tát thật kêu lên mặt chủ nhân của Khánh vương phủ – Phượng Dịch.

Sắc mặt của Phượng Dịch trở nên âm trầm, trong mắt hằn rục lên sự khùng bố, hằn nhìn chăm chăm vào Như Băng.

Mộ Dung Ca cau chặt đôi mày, không khí đột nhiên trở nên vô cùng khẩn trương, mà tất cả căn nguyên đều do tên nam tử đang im lặng kia. Cô vụng trộm nhìn hắn, cử chỉ của hắn vẫn tao nhã, dung mạo khuynh thành lẫn át cả người khác, nhìn qua thì thấy hắn điềm đạm ôn nhu như tiên tử, ánh mắt hắn vẫn luôn hờ hững như vậy nhưng lại làm cho người ta phải cam nguyện chịu cúi đầu. Hai chữ vừa rồi rất đơn giản nhưng lại làm cho người nghe phải sợ hãi từ tận đáy lòng, một nam nhân như vậy cao không

thể với tới, càng không thể leo lên. Nếu trước kia Như Băng đã từng quen biết hẳn thì sao lại không biết điều này, sao lại nông cạn đến thế? Cô khẽ thở dài, mà lúc này cô cũng chỉ có thể thở dài ở trong lòng mà thôi.

Trên cái trán trắng nõn, trơn bóng của Như Băng toát ra một tầng mồ hôi như những viên trân châu trong suốt lóng lánh, hai đấm tay nắm chặt sớm đã không còn huyết sắc. Nàng nhẹ cắn môi, cúi đầu nói: “Hạ quốc thái tử có còn nhớ hai năm trước ở Vạn Hoa Chương? Thiếp đã từng có vinh hạnh gặp được Hạ quốc thái tử ở Lập quốc, hôm đó thiếp đàn một khúc nhạc và được thái tử khen ngợi, thái tử từng nói nếu ngày sau còn có cơ hội, mong rằng sẽ được nghe lại một lần nữa, như vậy mới không uổng công người đã đến Lập quốc. Bây giờ Lập quốc không còn, mặc dù thiếp đã bị lưu lạc thành phận nô tỳ nhưng vẫn còn nhớ đến lời nói của Hạ quốc thái tử. Hôm nay gặp lại thái tử ở nơi đây, thiếp không có yêu cầu gì, chỉ mong có thể gảy lại một khúc ‘Lệnh tiêu dao’ ngày ấy.”

Không yêu cầu gì, chỉ mong đàn lại một khúc nhạc. Trong lòng Mộ Dung Ca ngập tràn đau xót, cô đau lòng thay cho Như Băng, sao Như Băng lại không biết tên nam nhân kia cao quý đến thế nào, chỉ là trong lòng nàng ấy vẫn còn lưu luyến chuyện xưa mà thôi, chắc hẳn nàng ấy rất yêu Nguyên Kỳ, cho nên chỉ dám cầu một khúc nhạc mà thôi.

Nhưng Nguyên Kỳ chỉ ngẩng đầu lên, lãnh đạm liếc nhìn Như Băng một cái rồi lại thu ánh mắt về.

“Ca kĩ này đã từng có cơ duyên tương phùng cùng Hạ quốc thái tử thì hẳn người rất thích cầm kỹ của nàng ấy, nếu đã vậy bốn vương xin tặng ca kĩ này cho Hạ quốc thái tử.” – Nguyên Kỳ là người rất kín kẽ, Phượng Dịch vốn cũng chưa điều tra ra được Nguyên Kỳ thích cái gì, nếu Nguyên Kỳ đã có quen biết với ca kĩ kia thì chi bằng hẳn cũng xuôi dòng theo gió đi.

Như Băng không ngờ Phượng Dịch lại đem nàng tặng cho Nguyên Kỳ, cảm xúc trong lòng nàng đang vô cùng phức tạp, không biết nên phản ứng

như thế nào, đành phải đem ánh mắt dán chặt vào kẻ chưa từng thay đổi sắc mặt – Nguyên Kỳ kia.

Ở thời đại này, ca kỹ, tiểu thiếp đi theo hộ tống chủ nhân là chuyện rất bình thường, bọn họ cũng chẳng khác gì những món trang sức rẻ tiền bị người ta tùy tiện quăng, tặng cả. Trong nội tâm của Như Băng đang rất phức tạp, nàng lo sợ rằng hành vi vừa rồi của mình sẽ bị Nguyên Kỳ hiểu lầm.

Nhưng Nguyên Kỳ vẫn chưa suy nghĩ nhiều đến thế, hắn chỉ mỉm cười, – “Khánh vương thật có lòng.” – Một câu nói ôn nhu như những bông tuyết mềm nhẹ bay giữa trời đông.

Cả người Như Băng run bắn, cuối cùng thì nàng cũng đã biết, trong mắt hắn, nàng không là cái gì cả, nàng... căn bản là nàng còn chưa từng lọt vào mắt của hắn.

Mộ Dung Ca thở dài thật sâu, tối nay quả thật không yên tĩnh.

Đối với mọi người mà nói thì chuyện vừa xảy ra chỉ như một khúc nhạc đệm thoáng qua, hết nhạc thì bọn họ lại tiếp tục quay về công việc chính của mình.

Đêm tiệc sắp tàn, phần lớn mọi người đều ôm ca kỹ, đồng tử đi Tây Sương phòng, Như Băng cùng nhóm tỷ nữ đứng phía sau Nguyên Kỳ cũng lui đi.

Mộ Dung Ca cúi đầu đi theo Triệu Tử Duy, cả hai cùng đi về phía Đông Sương phòng. Đông Sương phòng là nơi dùng để khoản đãi khách quý. Mức độ xa hoa ở nơi đây thì Tây Sương phòng không thể so sánh được.

Dọc theo đường đi, trong lòng Mộ Dung Ca cực kì không yên, lát nữa cô nên làm gì đây? Thật sự phải cùng tên nam tử ở trước mắt này vui vẻ một đêm tình à?

Dường như cảm giác được lòng cô đang không yên, Triệu Tử Duy bỗng dừng bước chân, đứng giữa không gian xung quanh đang tối đen như mực, hắn quay đầu lại, đôi con ngươi đen láy nhìn thẳng vào cô, giọng nói của hắn so với lúc trên yến hội có phần khác biệt, lạnh hơn, “Bây giờ mới mắt đầu sợ hãi?”

Nghe thấy vậy, Mộ Dung Ca lập tức cúi đầu che đi sự dao động trong đôi mắt, tuy lúc này đang là đêm tối, nhưng ánh mắt của hắn quá đen thẫm cứ như có thể xuyên thấu qua bầu trời đêm mà nhìn thẳng vào cô vậy, cô nói rất vững vàng: “Không ạ.”

“Rất tốt.”

Hàn ý tiêu tán, bộ dạng lười nhác lại được khôi phục.

Đột nhiên, trước mặt Triệu Tử Duy bỗng xuất hiện một hắc y nhân (người mặc áo đen). Mộ Dung Ca không thấy rõ người vừa tới, kẻ đó nếu không cao thì thấp, không béo thì gầy, cô chỉ có thể xác định được người mặc áo đen này là một nam nhân.

“Bái kiến chủ công.”

Mộ Dung Ca định rút lui, hắc y nhân xuất hiện có lẽ là có chuyện quan trọng cần bẩm báo với Triệu Tử Duy. Những người quyền cao chức trọng đứng đầu thiên hạ này có người nào đơn giản? Trong tay bọn họ nếu không có một ít thế lực thì làm sao có thể thực hiện mưu đồ được đây? Biết càng nhiều thì càng bước gần đến cái chết, mà cô còn chưa muốn chết.

Nhưng dường như Triệu Tử Duy lại không sợ bị cô nghe thấy, hắn chỉ nhếch khóe môi tà mị rồi quét mắt sang cô một cái, hắn nói với tay hắc y nhân: “Nói đi!”

“Lan Ngọc công tử đã đến Bạch quốc.” – Hắc y nhân nói.

“Lan Ngọc công tử lại muốn làm chuyện vô ích? Bạch quốc cho dù có hăn che chở thì cũng khó mà thoát được số mệnh diệt vong.” – Triệu Tử Duy chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh lẽo phía trên cao, dáng người hăn cao ngất đứng lặng yên giữa đất trời, cả một thân khí phách lẫm liệt, hăn cười nhạo nói.

Lan Ngọc công tử? Mộ Dung Ca nhẹ cau mày, Lan Ngọc công tử là người có tấm lòng từ bi, lại thông minh hơn người, những năm gần đây hăn đã cứu rất nhiều quốc gia gặp đại nạn, được người người trong thiên hạ tôn kính. Nhưng hăn rất thần bí, mặc dù ở giữa giang hồ, lại hay chạy đi chạy lại giữa các quốc gia, nhưng không có ai biết thân phận thật của hăn là gì.

Nghe trong lời nói của Triệu Tử Duy thì hình như Bạch quốc sắp có chiến tranh, Lan Ngọc công tử xuất hiện ở Bạch quốc, chắc là có ý muốn trợ giúp Bạch quốc.

Ai, loạn thế đến, dân chúng làm sao có thể an cư lạc nghiệp!

“Lui đi!” – Triệu Tử Duy khoát tay áo, lạnh lùng buông mệnh lệnh.

Hắc y nhân đi rồi mà Triệu Tử Duy vẫn đứng g bất động trầm mặc.

Mộ Dung Ca đứng ở phía sau kiên trì chờ đợi, nếu Triệu Tử Duy nổi sát tâm thì cô làm thế nào để chạy thoát bây giờ? Tên Triệu Tử Duy đáng chết, sao không cho cô lui đi? Chẳng lẽ hăn cố tình để cô nghe thấy?!

Lát sau cô mới nghe thấy tiếng cười mỉa hoặc của Triệu Tử Duy: “Đang suy nghĩ làm thế nào để hầu hạ bản cung sao?”

Tim Mộ Dung Ca thót một cái, cô biết mình đã thoát nạn, ngay lập tức cô bình tĩnh trả lời: “Sẽ không phụ lòng thái tử đã giao phó đâu ạ, thiếp nhất định dốc toàn lực để hầu hạ thái tử.” – Đồ sắc quỷ! (Quỷ háo sắc) Nam nhân đúng là loài động vật chỉ dùng nửa người dưới để suy xét vấn đề!

Khóe miệng Triệu Tử Duy khẽ dương lên, tâm tình của hắn rất tốt, bước tiếp về phía Đông Sương phòng. Mộ Dung Ca theo sau hắn, tay không tự chủ lại nắm chặt túi mê hương ở trong tay áo.

Đến Đông Sương phòng, Mộ Dung Ca đứng lại, giọng nói vô cùng khiêm tốn: “Thân thể của thiếp không được sạch sẽ, cả ngày nay còn chưa tịnh thân (tắm rửa), sợ là không thể hầu hạ tốt cho thái tử, mong thái tử chờ một lát, thiếp xin đi tịnh thân.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tìm Cách Thoát Thân (1)

Edit: Phi Nguyệt

Triệu Tử Duy khẽ nhú mày, trong mắt hần hiện lên ý cười, đôi mắt kia so với ánh trăng còn sáng hơn, như có thể nhìn thấu tâm tư của cô vậy. Mộ Dung Ca kéo mi mắt nhìn xuống, tiếp tục nói: “Thiếp vạn lần không dám để thái tử phải đợi lâu, nếu thái tử không ghét bỏ thân thể của thiếp thiếu sạch sẽ, thì thiếp xin được cởi áo tháo thắt lưng vì thái tử.”

Triệu Tử Duy nhú mày, ngón tay thon dài đưa lên chóp mũi, hần nhìn cô, có vẻ hơi chán ghét: “Nhanh đi tắm rửa đi!”

Lời vừa buông ra đã khiến khóe miệng của Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, cô lùi người về phía sau, “Dạ!”

Nơi tắm rửa ở ngay gian phòng bên cạnh, Mộ Dung Ca đi qua đi lại nửa ngày bên cạnh bồn tắm, mắt cô chợt sáng lên.

Nhìn hành động vừa rồi của Triệu Tử Duy có thể xác định được rằng hần là kẻ chán ghét tiếp xúc với những người không sạch sẽ, nếu đúng là thế thì cô lại đánh cuộc thêm một lần nữa xem sao.

...

Sắc Vi Uyển.

Yến hội đã kết thúc, sau khi tự mình đưa Nguyên Kỳ đi Linh Lung Các nghỉ ngơi, Phượng Dịch bước thẳng đến Sắc Vi Uyển.

Lâm Vi đã chuẩn bị xong từ sớm, ăn vận thật đẹp ngồi trong phòng chờ Phượng Dịch, ả đã đợi được một canh giờ. Ả nghĩ chắc Phượng Dịch đã nghỉ ngơi ở phòng của cơ thiếp hoặc ca kỹ nào đó rồi nên đang định tắt đèn đi ngủ, ai ngờ Phượng Dịch lại đến.

Ả đứng dậy đón hân, ân cần cởi bỏ áo khoác ngoài cho hân.

Phượng Dịch cúi đầu ngắm nhìn thân hình nõn nà như bông tuyết mềm mại của Lâm Vi, bụng dưới của hân bắt đầu nóng lên. Trên yến hội hôm nay hân uống khá nhiều rượu nên trong mắt hân, mọi vật đã sớm trở nên mơ hồ, lại nhìn thấy thân hình hương diễm này khiến hạ thân của hân lập tức có phản ứng. Nam nhân của thời đại này, chẳng ai biết nhẫn nại là gì, mà đối với nhu cầu của cơ thể thì bọn họ càng không muốn nhẫn nại. Huống hồ gì từ trước đến nay bên cạnh Phượng Dịch luôn có nhiều nữ nhân, nếu hân muốn phát tiết liền có.

Lâm Vi hầu hạ Phượng Dịch đã lâu, ả biết lúc này hân đang động tình rồi, liền ngược đôi mắt mị hoặc nhìn lên, chủ động tựa thân thể mềm mại của mình vào người Phượng Dịch, ả lả lướt vịn vẹo thân hình cọt cọt vào người Phượng Dịch.

Phượng Dịch lập tức ôm lấy Lâm Vi, đi về phía giường ngủ...

Một trận mây mưa nồng nhiệt qua đi, Lâm Vi tựa đầu lên ngực Phượng Dịch, mị nhãn như tơ (ánh mắt mơ màng quyến rũ).

“Thiếp nghe nói đêm nay Mộ Dung Ca tự động xin đi giết giặc, muốn hầu hạ Tề quốc thái tử?” – Ả ướm hỏi.

Một năm trước, lúc ả theo Mộ Dung Ca cùng được gả vào Khánh vương phủ đã được phụ thân của ả nói cho biết, Phượng Dịch cưới Mộ Dung Ca là vì có mục đích, số phận của Mộ Dung Ca đã sớm được định đoạt rồi. Nhưng, trong một năm này Mộ Dung Ca đã làm khá nhiều việc để lấy lòng

Phượng Dịch khiến ả sinh nghi ngờ, dung mạo của Mộ Dung Ca cũng không tồi, thực sự là hắc không hề động tâm sao?

Kỳ thực, lúc hắc đồng ý để Mộ Dung Ca ở lại vương phủ làm ca kỹ thì ả đã yên lòng rồi, nhưng không hiểu vì sao, hôm nay sau khi gặp Mộ Dung Ca lại khiến ả cảm thấy không ổn. Mặc dù thái độ của Mộ Dung Ca rất khiêm tốn, thậm chí còn rất cung kính không thấy được điểm nào khác thường, nhưng vẫn làm ả thấy vô cùng bất an, ả cảm thấy Mộ Dung Ca hơi khác lạ, nhưng khác ở chỗ nào thì ả cũng không thể nói ra được.

Với thân phận ca kỹ mà Mộ Dung Ca vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt của Tề quốc thái tử, còn trèo được lên giường của thái tử, điều đó nói lên rằng, rất có thể sau này cô ta vẫn còn có những cơ hội khác để xoay chuyển.

Phượng Dịch nghe câu hỏi của Lâm Vi, không hiểu vì sao trước mắt hắc lại hiện lên dung nhan khiêm tốn ôn hòa kia, bên tai hắc vang lên giọng nói cho tới bây giờ còn chưa bao giờ dám lớn tiếng nói chuyện, thế mà đêm nay lại có thể tự chủ động hiến thân. Hắc chưa bao giờ chú ý đến cô, cho nên tối nay cô đã làm cho hắc thực sự bất ngờ.

Lâm Vi thấy Phượng Dịch không nói gì, trong mắt ả hiện lên một tầng sát khí nhàn nhạt, ả cắn chặt răng tiếp tục nói: “Sau khi trải qua chuyện của tể tướng, dường như cô ta có chút thay đổi.” – Không phải ả đang nói đùa, mà là Mộ Dung Ca thực sự đã thay đổi! Nhưng Mộ Dung Ca trước kia quá mức yếu đuối, tuy rằng bây giờ cô ta không phản kháng như trước đây, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác, dù cô ta có biểu hiện khiêm tốn nhưng không hề hèn mọn tí tiện một chút nào, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy, cô ta vốn... không nên như thế.

Đúng vậy, không nên như thế!

Thay đổi? Hai mắt của Phượng Dịch bỗng hiện lên sát khí, Mộ Dung Ca thực sự có gan lớn dám che dấu tâm tư ư? Nếu đúng là thế thì hắc đã quá

coi thường cô ta rồi.

Cảm giác quanh thân Phượng Dịch đang có sát khí, Lâm Vi nở nụ cười vô cùng hài lòng. Trong mắt hắc quả thực không hề có Mộ Dung Ca, mặt ả tươi hơn hoa: “Vương gia đừng lo, cho dù Mộ Dung Ca có muốn báo thù thì cô ta cũng không có cơ hội đó đâu. Vương gia không cần lãng phí tâm tư nghĩ tới cô ta, hãy để cho thiếp giải quyết chuyện của cô ta đi.”

Dứt lời, ả liền xoay người áp chặt vào thân thể của Phượng Dịch, chủ động khơi mào lửa dục, ả lợi dụng thân thể kiều diễm của mình để câu dẫn nam nhân ở trước mặt.

Phượng Dịch chỉ suy nghĩ được một khắc, giờ đang là nửa đêm, ở bên người lại có một nữ nhân trần như nhộng đang uốn éo câu dẫn mình thì có nam nhân nào chịu đựng nổi? Mỗi nghi ngờ ở trong lòng hắc mau chóng biến mất, hắc lập tức nhào vào bên trong Lâm Vi, điên cuồng xâm chiếm!

Trong màn đêm đen thẫm tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng thở dốc của đôi tình nhân, Lâm Vi nằm dưới hơi thở nóng bỏng của Phượng Dịch, nhẹ há miệng nở một nụ cười xán lạn, thỏa mãn.

Ả là kẻ chiến thắng cuối cùng!

...

Đông Sương phòng.

Sau nửa canh giờ, Mộ Dung Ca đã tắm rửa xong, cô thay một bộ quần áo mỏng hơn rồi đi vào trong phòng của Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy cũng vừa tắm xong, cả người hắc tựa vào giường, mái tóc dài đến thắt lưng thả ở phía trước đang nhỏ nước xuống ngực. Trên người hắc mặc một chiếc trung y (áo lót trong) dài mỏng, dưới ánh nến càng khiến nó trở nên trong suốt, cô có thể nhìn thấy trên vạt áo kia đang nổi lên

hai điểm hồng nhạt, thân dưới của hần được phủ bằng vạt áo mỏng, che đi bao nhiêu “cảnh xuân dạt dào”.

Đồng tử trong mắt Mộ Dung Ca hơi co rút lại, trong lòng thầm thở dài. Triệu Tử Duy không chỉ có gia thế hiển hách, mà dung mạo tuấn mỹ kia cũng thuộc hàng hiếm có.

Có cơn gió nhẹ lượn qua cửa sổ thổi vào trong phòng, gió làm thổi bay tấm màn sa mỏng manh, và mái tóc đen dài mềm mại của cô, cũng làm bay cả tà áo của hần nữa. Trong tiếng gió, cô mơ hồ nhìn thấy dáng người kiều ngạo kia, cũng mơ hồ nhìn thấy điểm hồng hồng.

Nếu phải dùng bốn chữ để hình dung đến hần thì chỉ có thể là: ‘Tú sắc thay cơm!’ hoặc “Lam nhan họa thủy” (*).

(*)Tú sắc thay cơm: Nhìn người đẹp cũng đủ no bụng.

Lam nhan họa thủy: Câu này giống với “hồng nhan họa thủy” nhưng để chỉ đàn ông, nghĩa là càng đẹp thì càng nguy hiểm.

Cảnh tượng này mà để nữ nhân khác nhìn thấy thì chắc chắn sẽ si mê Triệu Tử Duy đến điên cuồng. Nhưng thật đáng tiếc, màn mỹ nam kế này đối với Mộ Dung Ca hoàn toàn không có tác dụng, cô chỉ như đang đứng thưởng thức cảnh đẹp mà thôi.

Đến khi chạm vào đôi mắt tràn đầy lửa dục của hần, Mộ Dung Ca càng thêm tỉnh táo. Cô tuyệt đối không thể ôm quá nhiều ảo tưởng với đám đàn ông ở thời đại này. Anh hùng cứu mỹ nhân gì chứ? Hừ! Có mà cái tay anh hùng đó đang có ý đồ đen tối thì có! Nhìn vào mắt hần, cô càng khẳng định được, hần muốn cô!

Đôi mày liễu khẽ cau lại, nhưng cô vẫn đi tới trước giường.

Dưới ánh nển lay động, Triệu Tử Duy quét ánh mắt lười nhác nhìn cô gái đang bước tới. Hắn không thấy rõ dung mạo của người con gái đó, nhưng dáng người tuyệt mỹ mê người kia, cùng mùi thơm nhàn nhạt đang vương vấn nơi chóp mũi khiến hắn cứ ngỡ rằng mình đang được nhìn thấy một tiên nữ đứng giữa mây xanh, hắn thoáng thất thần.

Đến khi cô tới gần, hắn mới hoàn hồn lại rồi cười nhẹ với cô. Vừa rồi ở trên yến hội hắn vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng hiện tại hắn lại muốn cô gái này!

Nhưng, khi cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hắn, hắn mới thấy rõ nét bình lặng trong mắt cô, không có một chút mê ý nào cả, không một tia gợn sóng, lửa dục vừa bùng lên trong mắt Triệu Tử Duy ngay lập tức đã biến thành núi băng lạnh buốt.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tìm Cách Thoát Thân (2)

Edit: Phi Nguyệt

Triệu Tử Duy miễn cưỡng liếc nhìn cô, bỗng đập vào mắt hẳn là một mảng màu đỏ tươi ở trên vạt áo dài của Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca quỳ hai đầu gối xuống đất, cúi đầu nói: “Thiếp sợ rằng hôm nay không thể hầu hạ thái tử được ạ, quỳ thủy (kính nguyệt) của thiếp đã đến.” – Lúc cúi đầu quỳ xuống, cô không nhận được khe nhăn mày, nơi đùi phải đang truyền đến một trận đau âm ỉ, càng lúc lại càng đau hơn, máu tươi thấm đẫm một mảng áo.

Ánh mắt của Triệu Tử Duy dần trở nên u ám, hẳn cười lạnh, nữ tử đang ở trước mặt hẳn đây đúng là kẻ gian trá! Hẳn bồn chồn liếc nhìn nơi giữa hai chân của Mộ Dung Ca, khe cười: “Nếu bản cung không để ý thì sao?”

Không để ý? Tròng mắt của Mộ Dung Ca nhẹ đảo một vòng, cô ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tử Duy, nét mặt tươi hơn hoa: “Nếu thái tử đã không để ý, vậy thiếp xin tận tâm tận lực hầu hạ thái tử ạ.” – Dứt lời, cô liền đứng dậy, dùng động tác tao nhã mỉa hoặc nhất nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc áo khoác bằng lụa trắng mỏng, trên người cô bây giờ chỉ còn lại một chiếc yếm màu đỏ tươi cùng khố bên trong. Màu đỏ nhiều lên chiếc khố trắng trông vô cùng chói mắt.

Phản ứng của Mộ Dung Ca đúng là ngoài dự liệu của Triệu Tử Duy, khéo miệng của hẳn hơi giật giật. Nếu không nhìn đến chiếc khố đầy máu đỏ thì dáng vẻ của cô lúc này thật sự kiều diễm động lòng người. Da thịt

trên người Mộ Dung Ca trắng nõn, trong như tuyết, đêm nay mà có cô hầu hạ hẳn thì chắc chắn sẽ thú vị lắm đây, nhưng mà...

Mộ Dung Ca đem tất cả thần sắc của Triệu Tử Duy thu vào trong mắt, cô càng cảm thấy tin tưởng hơn vào kế hoạch của mình, cô thông thả bước đến bên hắn, vươn bàn tay trắng muốt mềm mại ra muốn giúp hắn cởi bộ quần áo mỏng manh ở trên người xuống. Không phải hắn muốn cô sao? Ai cũng nói thứ gì mà nam nhân không chiếm được thì càng đáng giá, càng được hắn trân trọng, mà thứ dễ dàng có được thì không thú vị, rất dễ chán. Hành động của cô lúc này chính là để cho hắn dễ dàng có được cô. Cô thầm cười lạnh, không biết bây giờ hắn có còn ham muốn cô nữa hay không?

“Tránh ra!” – Giọng nói của Triệu Tử Duy vô cùng lạnh lùng, nhưng không khó để nghe ra trong giọng nói ấy có sự kìm nén. Mắt hắn ánh lên sự chán ghét không hề che dấu.

Thứ mà Tề quốc thái tử không thiếu nhất chính là vàng bạc châu báu và mỹ nhân, mà quý thủy của nữ nhân chính là thứ dơ bẩn nhất, khiến cho người ta phải khinh thường nhất.

Hai chữ này làm tim Mộ Dung Ca nhảy nhót vui mừng mãi không thôi, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ kinh ngạc rất khoa trương, cô há miệng nhìn Triệu Tử Duy, “Thiếp còn chưa hầu hạ thái tử...” – Trong lòng cô bây giờ đang hò hét ầm ĩ, nhanh đuổi cô ra ngoài đi, cô cũng không muốn ở cùng phòng với sói đội lột người đâu. Giờ cô còn phải đi tìm người thiếu niên tuấn mỹ nhẹ nhàng như cơn gió kia! Mau đuổi cô đi nào! Mau lên! Mau lên! Thứ mà cô cầu mong nhất lúc này chính là bị hắn chán ghét, càng chán ghét càng tốt.

Triệu Tử Duy lại làm ra bộ dạng lười nhác, ung dung ngồi thẳng lên, đưa tay kéo vạt áo, che đi “cảnh xuân dạt dào”, hắn nhìn cô bằng gương mặt không lộ chút biểu cảm nào, giọng nói càng lạnh lùng hơn, “Lui ra!”

Mộ Dung Ca làm ra vẻ thất vọng cúi đầu, nhưng khóe miệng của cô lại khẽ nhếch lên, trong mắt không dấu nổi ý cười trong suốt, giọng nói tỏ ra vô cùng thất vọng, tiếc nuối: “Dạ.”

Cô nhặt chiếc áo bằng lụa trắng lên, mau chóng mặc vào rồi cung kính cúi đầu yên lặng bước lùi ra ngoài, lúc khuất sau cánh cửa cô mới đứng thẳng lưng lên, nụ cười tươi rói nở bừng trên mặt, thoát một cái đã biến thành một người khác hẳn với con người vừa cung kính ở trong phòng kia.

“Người đâu, gọi Như Cơ!” – Trong phòng truyền ra giọng nói lạnh như băng đá của Triệu Tử Duy.

Như Cơ là thị thiếp của Triệu Tử Duy, nghe nói dung mạo của nàng ta thoát tục như tiên giáng trần, thân phận cũng vô cùng tôn quý, nàng là biểu muội (em họ) của Triệu Tử Duy, cũng là người được Triệu Tử Duy sủng ái nhất trong đám thị thiếp đông đảo của hắn.

Lúc Triệu Tử Duy vừa mở miệng gọi thì một gã mặc áo xám đã ngay lập tức xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca giật mình kinh hãi, may mà có bóng tối của đêm đen nên biểu cảm vừa rồi của cô không bị gã áo xám kia nhìn thấy, không thì phiền toái to.

“Dạ, ty chức lập tức đi ngay.” – Gã áo xám kia từ đầu đến cuối cũng chưa liếc mắt nhìn cô một lần, hẩn quỳ xuống nhận lệnh rồi lập tức lui ra.

Sau khi gã áo xám kia đi mất, Mộ Dung Ca lập tức chạy đi tìm Mộ Dung Tẫn. Lúc ở trên yến hội, Mộ Dung Tẫn vô thanh vô thức biến mất, rốt cuộc hắn đi đâu rồi? Cô lo sợ hắn đã bị một tên biến thái nào đó bắt mất, lôi đi tra tấn đủ kiểu, chỉ nghĩ đến đây thôi mà tim cô đã co thắt lại, đau không thở nổi. Ai! Thứ khó dứt bỏ nhất trên đời này không phải là tình yêu, không phải là tình bạn, mà chính là tình thân, là người chảy chung một dòng máu với mình.

Cô hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn vết máu loang lổ ở trên vạt áo, thực ra cô còn chưa tới ngày, vết máu kia là do cô đã dùng dao cắt một vết ở trên đùi, trước tiên cô phải đi cầm máu đã, cũng may là không đến nỗi đau lắm nên cô đã lừa gạt được tên Triệu Tử Duy kia. Cô nhìn tứ phía, rồi lập tức biến mất ở trong đêm đen. Nếu muốn tìm Mộ Dung Tần, có lẽ cô phải đi tới Tây Sương phòng.

Lúc này đã là nửa đêm, vầng trăng bị che khuất sau những đám mây nên không gian tối om như mực, dọc theo đường đi chỉ có vài ngọn đèn hắt ra thứ ánh sáng mờ nhạt, Mộ Dung Ca cả người mặc y phục trắng toát đang lướt đi trong đó.

Ngẫu nhiên có vài tên hộ vệ tuần tra đi qua, lúc bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Ca đều hơi ngừng lại, nhưng vừa thấy đám quần áo mỏng tang ở trên người cô thì không hỏi gì cả, lại tiếp tục công việc tuần tra của mình. Ở Khánh vương phủ này, ban đêm mà nhìn thấy ca kỹ là chuyện vô cùng bình thường, cho nên Mộ Dung Ca rất thuận lợi đi tới Tây Sương phòng.

Vừa đến trước cửa khu Tây Sương phòng, bỗng có một bóng người từ đâu nhảy ra chặn đường Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca dừng lại, nhìn người vừa chặn đường mình, giờ này mà còn đứng ở trước cửa viện thì chỉ có hộ vệ. Nhưng lúc cô nhìn rõ được người đứng trước mặt mình, khóe miệng không tự giác lại nhẹ nhàng nhếch lên.

“Thì ra là Tiểu Từ tỷ tỷ.” – Mộ Dung Ca cố tình kéo dài câu nói, chất giọng vô cùng mềm mại, trong đêm đen, hai mắt cô sáng lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời. Trời giúp cô rồi, không cần cô phải tốn công sức mà Tiểu Từ đã tự động dâng đến cửa. Nếu đã tự đến thì cô không thể bỏ lỡ cơ hội tốt như thế này được.

Tiểu Từ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, “Sao người lại ở chỗ này?”

Mộ Dung Ca nhú mày, vừa định tìm một lý do để lấp liếm thì đã thấy Tiểu Từ nói tiếp, giọng nói có chút sốt ruột, “Mộ Dung Ca, người cũng biết đêm nay đệ đệ người phải hầu hạ ai à? Ta đợi ở đây đã nửa ngày rồi đấy!” – Từ rất lâu rồi nàng ta vẫn luôn tơ tưởng đến Mộ Dung Tần, nay Mộ Dung Tần đã rơi vào Khánh vương phủ khiến nàng ta có cơ hội được hầu hạ.

Hai mắt Mộ Dung Ca nheo lại, nơi đáy mắt ánh lên tia nguy hiểm chết người. Khá lắm, gan người thật lớn đó Tiểu Từ, dám mơ tưởng làm nhục được đệ đệ của cô sao?

“Ta cũng không biết, ta vừa hầu hạ Tề quốc thái tử xong, bây giờ đến Tây Sương phòng chính là muốn hầu hạ Trương tướng quân đây, Tiểu Từ tỷ tỷ có thể chỉ cho ta phòng của tướng quân ở đâu không?” – Cô hạ mi mắt xuống để che đi cảm xúc của mình, trong giọng nói còn cố tình làm ra vẻ sốt ruột.

Tiểu Từ nghe thấy vậy liền mở to mắt nhìn Mộ Dung Ca, “Người nói là người muốn đến hầu hạ Trương tướng quân?” – Có phải Mộ Dung Ca vẫn còn bị váng đầu không? Muốn tự mình đi tìm quý môn quan à?

Mộ Dung Ca gật đầu: “Ta đang là kẻ có tội, nên không thể đắc tội thêm với Trương tướng quân nữa. Mong Tiểu Từ tỷ tỷ chỉ giúp.”

Con mắt của Tiểu Từ mở lớn hơn nữa, thật không thể tin vào tai mình mà. Nàng ta đi xung quanh Mộ Dung Ca hai vòng, vừa đi vừa quét mắt nhìn cô từ đầu đến chân, bỗng nhiên nàng ta che miệng cười nói, “Nếu người đã muốn hầu hạ Trương tướng quân thì ta sẽ chỉ đường giúp người, nhưng mà người đừng hối hận đấy nhé, Trương tướng quân không phải là người dễ hầu hạ đâu!” – Chút nữa trở về, nàng ta phải đi bẩm báo với Lâm trắc phi mới được, sau khi Mộ Dung Ca bị đập đầu hình như có chút không được bình thường. (*)

(*) Mình giải thích một chút: từ không được bình thường của Lâm Vi và Tiểu Từ khác nhau, đoạn trên Lâm Vi nói Mộ Dung Ca không bình thường là ý nói Mộ Dung Ca như biến thành một con người khác, còn câu của Tiểu Từ có nghĩa là... nàng ta nghĩ Mộ Dung Ca bị điên.

“Đa tạ Tiểu Từ tỷ tỷ đã quan tâm.” Mộ Dung Ca mỉm cười, biểu cảm ở trên mặt rõ ràng là đang rất cảm kích Tiểu Từ.

“Trương tướng quân đang ở gian phòng thứ năm đó. Người tới thật đúng lúc, ca kỹ hầu hạ tướng quân vừa rời đi xong.” – Tiểu Từ đứng một bên cười trộm rồi chỉ tay về phía căn phòng cách đó không xa.

Mộ Dung Ca tươi cười gật đầu, cặp mắt của cô đảo qua bốn phía, xung quanh đây hoàn toàn không có bóng người nào khác, trong không gian chỉ có tiếng hoan ái của nam nữ và những tiếng cười dâm đãng từ phía xa vọng lại. Cặp mắt của cô trở nên nguy hiểm, sắc bén, cô yên lặng bước tới gần Tiểu Từ, từ trong tay áo xuất ra túi mê dược.

Tiểu Từ thu tay về, quay đầu nhìn Mộ Dung Ca. Nàng ta nhớ trước đây mình phải khúm núm ở trước mặt Mộ Dung Ca như thế nào, bây giờ Mộ Dung Ca đã là ca kỹ, lại còn gọi nàng ta là tỷ tỷ, cảm giác này thật là thống khoái!

Lúc nàng ta đang đặc ý vênh váo nhất, thì Mộ Dung Ca bỗng nhiên kề sát tai nàng, giọng nói vô cùng mỉa mai hoặc nhẹ nhàng, “Để ta tiễn người một đoạn đường, thật may ta cũng đang muốn nhìn thấy thủ đoạn đùa bỡn nữ tử của Trương tướng quân đây!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trả Thù

Edit: Phi Nguyệt

Một khắc trước, Tiểu Từ còn đang cười sung sướng khi thấy Mộ Dung Ca gặp tai họa, nhưng giờ lại nghe thấy Mộ Dung Ca nói những lời này khiến nàng ta rất tức giận, hai mắt nàng ta trợn lên như muốn mở miệng mắng chửi, nhưng chưa kịp mắng thì đã bị Mộ Dung Ca bịt miệng lại, nàng ta ngửi thấy một mùi thảo dược.

Mộ Dung Ca bình tĩnh nhìn thần sắc trên gương mặt Tiểu Từ đang dần dần thay đổi, cô cười lạnh: “Đây là báo ứng dành cho ngươi! Ta chân thành hy vọng Trương tướng quân sẽ giúp ngươi được trải nghiệm nỗi sợ hãi là như thế nào. Nếu ngươi có năng lực, nói không chừng còn được đổi đời đấy. Ta chúc phúc cho ngươi!” – Cô không phải là kẻ máu lạnh vô nhân tính, nhưng cũng không phải là người hiền lành dễ bị bắt nạt, nếu đã đắc tội với cô, tính kế với cô thì chắc chắn sẽ bị cô trả đũa lại. Mà Tiểu Từ chính là người thứ nhất đã đắc tội với cô ở thế giới này!

Tiểu Từ hoảng sợ giãy dụa, nhưng càng giãy dụa thì hô hấp lại càng dồn dập, nàng ta hít ngay vài hơi mê dược vào trong mũi, thân thể dần dần không còn chút sức lực nào. Miệng nàng ta không thể nói nên đành phải mắng chửi ở trong lòng: Mộ Dung Ca đáng chết, ngươi muốn chết có phải không?! Sao ngươi dám đối xử với ta như vậy.....!

Nhưng thật đáng tiếc, nỗi oán giận ở trong lòng nàng ta sẽ không bao giờ có cơ hội được bộc phát ra nữa.

Mộ Dung Ca thấy Tiểu Từ không phản kháng nữa, toàn bộ thân thể đều nhũn ra, từ từ trượt xuống đất, dần đi vào hôn mê, cô lập tức đỡ lấy người của Tiểu Từ.

“A! Cô ta ăn cái gì mà nặng thế!” – Mộ Dung Ca cắn chặt răng, lẩm bẩm. Cô sốc lại tư thế để cả hai đứng vững hơn rồi ngẩng đầu nhìn về phía dãy phòng sáng đèn, ánh mắt sắc lạnh của cô dừng lại ở căn phòng thứ năm.

Đỡ Tiểu Từ đang hôn mê, cô đi từng bước một tiến về căn phòng kia.

Nửa đêm, gió thổi qua những ngọn cây khiến không gian vang lên tiếng rì rào của cành lá va chạm vào nhau, nơi chóp mũi bỗng thoáng thấy một mùi hương thơm ngát như có như không vô cùng quen thuộc. Mộ Dung Ca dừng lại, cô quay đầu đưa đôi mắt sáng ngời như vầng trăng trên cao nhìn về phía ngọn cây đang lắc lư theo gió.

Gió vẫn thổi qua ngọn cây rì rào, nhưng mùi hương thơm ngát kia lại đột ngột biến mất như chưa từng xuất hiện.

Cô nhíu mày, không có ai?

Đi đêm nên dễ bị thần hồn nát thần tính sao? Cô nhìn lại ngọn cây đang lắc lư kia, vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường, cuối cùng cô đành bỏ qua, xoay người đỡ Tiểu Từ tiếp tục đi tới căn phòng thứ năm. Không muốn bị người khác phát hiện nên động tác của cô có phần khẩn trương hơn.

Đến trước cánh cửa, Mộ Dung Ca hít một hơi thật sâu, dùng giọng mũi nói: “Bẩm Trương tướng quân, Lâm trắc phi đã nghe thấy chuyện đêm nay, người biết tướng quân không được đền bù xứng đáng nên đã đưa tỳ nữ thân cận của người là Tiểu Từ đến đây để hầu hạ cho tướng quân. Lâm trắc phi nói, dung mạo của Tiểu Từ tuy không phải là quốc sắc thiên hương nhưng

vẫn còn là xử nữ, nên Trương tướng quân cứ thoải mái hưởng thụ, dù sao cũng chỉ là một nô tỳ nhỏ nhoi, chỉ cần Trương tướng quân vui vẻ là được.”

Trương tướng quân bị quấy rầy thì khó chịu lắm, hắn muốn đập cửa xông ra mắng cho kẻ to gan kia một trận, nhưng nghe xong những lời vừa rồi khiến hai hàng lông mày đang nhíu chặt của hắn cũng giãn ra, hắn nhin không nổi lại đưa tay vào trong quần ma sát **, miệng thì cười dâm dăng: “Bốn tướng quân ta phải tạ ơn Lâm trắc phi rồi.” – Vừa vặn ca kỹ hầu hạ hắn đã rời đi, nếu Lâm trắc phi đã chủ động đem người đặt lên giường của hắn thì hắn cũng sẽ không lãng phí một cơ hội tốt như vậy.

Mộ Dung Ca thầm cười lạnh, đồ súc sinh, nửa phần nhân tính cũng không có, thời gian qua không biết có bao nhiêu nữ tử đã chết dưới thú tính của hắn, không biết có bao nhiêu nữ tử bị hắn hủy hoại sự trong sạch cả đời. Chỉ cần có cơ hội thì cô nhất định sẽ vì nữ nhân khắp thiên hạ mà trừ bỏ tên súc sinh này!

Cô khom người, xé phần áo trước ngực của Tiểu Từ làm lộ ra chiếc yếm lót ở bên trong, rồi lại gỡ chiếc trâm cài tóc ở trên đầu nàng ta xuống, đám tóc dài không có gì giữ lại cứ thế thả trôi phủ xuống trước ngực làm cho Tiểu Từ đang hôn mê lại có vài phần quyến rũ mê người. Nếu cô mà không làm như vậy thì sợ rằng dựa vào tư sắc của Tiểu Từ không đủ để làm cho thú tính của Trương tướng quân trỗi dậy. Nếu cái tên súc sinh kia không nổi thú tính thì chuyện không còn vui nữa rồi, coi như cô đã làm được một việc tốt, giúp Tiểu Từ có một đêm ‘hạnh phúc’!

Sau khi sửa soạn xong cho Tiểu Từ, cô nhanh chân núp vào sau một thân cây to.

Tiếng bước chân khẩn trương vang lên, cánh cửa bật mở ra, Trương tướng quân nhìn thấy Tiểu Từ đang nằm ở trước cửa cũng có vài phần tư sắc thì mặt mày hớn hở lắm, hắn sang sảng cười to, “Ha ha ha, rất hợp ý ta! Ta chắc chắn sẽ không phụ tấm lòng của Lâm trắc phi.” – Đôi mắt lăm la

lấm lét của hắn bắt đầu đánh giá Tiểu Từ từ đầu đến chân, trong đầu đã hiện lên đủ mọi cảnh tượng đùa bỡn dâm dăng, hắn đang suy tính xem sẽ dùng phương thức nào để hầu hạ mỹ nhân này cho thật tốt đây!

Lúc này đã là nửa đêm, đám khách quý ở Tây Sương phòng đều đang trầm mê trong lòng mỹ nhân thì còn lòng dạ đâu mà để ý thấy tiếng cười dâm dăng của Trương tướng quân? Trương tướng quân dù sao cũng là kẻ lớn lên ở trên sa trường, sức lực luôn có thừa, hắn ôm lấy Tiểu Từ mà giống như đang ôm một con mèo nhỏ vậy, vô cùng thoải mái.

Đạp một cước, đá văng cánh cửa.

Lát sau, Mộ Dung Ca nhìn vào ô cửa sổ giấy với đôi mắt sáng rỡ.

Thật khó nén nổi sốt ruột, Mộ Dung Ca nhìn chăm chăm vào hình bóng hắt lên trên cửa sổ. Trương tướng quân đang xé quần áo của Tiểu Từ rồi ném về phía sau. Ngay sau đó hắn cũng tự cởi quần áo của mình rồi nhào vào thân hình đang hôn mê kia.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Ca hiện lên một nụ cười lạnh, đôi con ngươi đen láy ánh lên một thứ khí thế mãnh liệt bức người. Bóng dáng dữ tợn đang hùng hục xâu xé kia hắt lên cửa sổ, kèm theo đó là tiếng roi quất vang dội trong không gian, tiếng roi càng vang thì tiếng cười của tên súc sinh kia càng trở nên thoải mái.

Ánh mắt Mộ Dung Ca lạnh hơn bao giờ hết, hai tay đã nắm thành nắm, không tự chủ được lại càng nắm chặt.

“Đáng giận!” – Đây là sự phẫn nộ xuất phát từ chính linh hồn của cô.

Nếu người bị quất roi kia không phải là Tiểu Từ mà là một người khác thì có lẽ cô đã tức giận đến cực điểm rồi. Nhưng sự phẫn nộ của cô bây giờ chỉ nhằm vào một mình Trương tướng quân mà thôi, trước mắt cô dường như đang hiện lên hình ảnh một đám thiếu nữ mỏng manh như sương như

hoa lại bị chết yếu dưới làn roi tàn khốc đang từng nhát, từng nhát bổ xuống, chịu biết bao nhiêu khổ hình ở dưới thân của tay nam nhân dơ bẩn kia.

“Dơ bẩn!”

Mộ Dung Ca cắn chặt hàm răng, từ bên trong kẽ răng phun ra hai chữ.

Một lát sau, cô không còn gì phải lưu luyến nơi này nữa nên đành thu hồi ánh mắt, xoay người rời khỏi Tây Sương phòng.

Tiểu Tử đứng canh ở Tây Sương phòng đợi Mộ Dung Tần cả tối, nếu ngay cả nàng ta cũng không nhìn thấy Mộ Dung Tần thì có thể khẳng định rằng hắn không có ở Tây Sương phòng. Như vậy chỉ còn lại Đông Sương phòng cùng Linh Lung các mà thôi. Cô mới từ Đông Sương phòng thoát ra đây, tuy cô không dám khẳng định 100% rằng Triệu Tử Duy không thích “ăn” đàn ông, nhưng cô có thể khẳng định Mộ Dung Tần sẽ không xuất hiện ở Đông Sương phòng.

Về phần Linh Lung các...

Linh Lung các là nơi được bài trí xa hoa nhất ở trong Khánh Vương phủ, nhiều năm qua cũng chỉ có một mình hoàng đế Nguyên quốc đã từng nghỉ lại qua đêm ở đây mà thôi, và người đang nghỉ ngơi tại Linh Lung các lúc này chính là Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ.

Nhưng cái người như thần tiên tao nhã kia, người có dung mạo khuynh thành, ánh mắt nhàn nhạt, khí chất lại xa xôi như Vạn Lý trường thành, không cần nói một câu nào cũng khiến cho người khác phải cúi đầu xưng thần, con người ấy, sẽ thích ‘ăn’ đàn ông sao?

Lục tìm trong mớ ký ức và nhớ lại những gì cô đã trải qua, thực sự cô cũng không dám chắc hẳn sẽ không thích đàn ông. Nhưng trực giác của cô

lại mách bảo rằng người nam tử thanh nhã như thiên tiên ấy tuyệt đối không dơ bẩn như thế.

Nếu vậy thì Mộ Dung Tần thực ra đang ở đâu?

Mộ Dung Ca bước về phía trước một bước, bỗng cô có cảm giác nhiệt độ sau lưng mình giảm dần, giống như cô đang đứng phơi mình giữa trời đông giá rét vào tháng chạp vậy.

Nơi chớp mũi lại bắt đầu vương vấn mùi hương thơm ngát như có như không kia.

Cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình rất rõ ràng.

Từ từ xoay người lại, đập vào mắt cô là vạt áo màu đen như đang hợp làm một với bầu trời đêm.

Tên nam tử kia đang lơ lửng ở giữa không trung, đôi mắt nhàn nhạt nhìn chăm chăm xuống cô ở phía dưới.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Có Mối Không?

Edit: Phi Nguyệt

Hắn như một vị thần cao quý không thể xâm phạm đang đứng ở trên cao nhìn xuống cô, làm cho cô tự hổ thẹn vì cảm thấy bản thân quá sức hèn mọn, hắn chính là đám mây trắng đứng giữa bầu trời bao la, thánh khiết không thể chạm tới.

Khóe miệng Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, trong lòng bỗng thót một cái, có phải một màn bày mưu tính kế trả đũa Tiểu Từ vừa rồi đã bị hắn nhìn thấy hết rồi không? Hắn có thể đứng lơ lửng giữa không trung trong một thời gian dài như vậy đã nói lên nội công của hắn vô cùng thâm hậu, khó ai phát hiện ra hắn, nếu không phải nhờ mùi hương thơm ngát độc đáo kia thì có lẽ cô cũng không thể nào phát hiện ra hắn được. Lúc này mà muốn chạy trốn e là không còn kịp nữa rồi.

Hắn không ở Linh Lung các nghỉ ngơi hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, lại chạy đến Tây Sương phòng làm cái gì?!

Giữa bầu trời đêm, cặp mắt đen láy như thần bóng tối của hắn vẫn bình thản, tĩnh lặng, trong mắt hắn dường như còn có ý cười nữa. Vẻ mặt thản nhiên như vậy, lại tươi cười thanh nhã làm cho Mộ Dung Ca cảm thấy hắn thật thâm trầm, khó đoán.

Thời gian lặng lẽ chảy qua ngón tay, mây đen trên bầu trời đã trôi đi mấy khóm rồi. Trong những cơn gió còn mang theo hơi nước ướt át lướt qua gò má của cô, trời sắp mưa?

Mái tóc đen dài của cô bay tán loạn trong gió, gió thổi ngày một mạnh hơn, nhành dương liễu xanh ngắt cũng đang diên cuồng lắc lư, từ Tây Sương phòng truyền ra những âm thanh ** giao hoan không ngừng.

Không khí này thật quý dị!

Cuộc gặp gỡ này càng quý dị!

Đầu Mộ Dung Ca hơi cứng ngắc, cô vươn tay xoa xoa cổ để giảm bớt đau đớn. Cứ ngửa đầu mãi từ nãy đến giờ làm sao mà không mỏi cho được. Cô nghiêng đầu, tò mò nhìn Nguyên Kỳ, chẳng lẽ hắn không mệt sao? Cứ nhất định phải duy trì tư thế tao nhã như thế à? Đứng giữa không trung trong một thời gian dài như vậy thế mà thần sắc lẫn tư thái của hắn vẫn không thay đổi, đúng là bá phúc.

Không thể tiếp tục như vậy được. Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi giật giật, cô nghiêng đầu nhìn hắn, quên mất tình cảnh cùng thân phận hiện tại của mình, cứ như vậy nói: “Không thấy mỏi sao?” – Đại ca, có cái gì cần nói thì xuống đây rồi hẵng nói, cứ phải ngẩng cổ lên nhìn hoài thì chịu sao nổi, cô không muốn tuổi còn trẻ mà đã có bệnh về xương cổ đâu!

Nguyên Kỳ đứng lơ lửng giữa không trung, một thân quần áo đen tuyền tung bay trong gió, vừa nghe thấy câu hỏi của Mộ Dung Ca, nơi sâu nhất trong đôi mắt bình thản của hắn cũng hiện lên một tia kinh ngạc, khóe môi tự giác giãn ra thành một nụ cười mềm mại. Hắn từ tốn hạ xuống đất, tư thái vô cùng tự nhiên, muốn có bao nhiêu tao nhã liền có bấy nhiêu.

Thấy hắn xuống đất rồi Mộ Dung Ca mới lùi ra phía sau một bước, cô nhìn Nguyên Kỳ rồi nở nụ cười vô cùng ‘đúng tiêu chuẩn’, “Thân thiệp nhiễm đầy bùn đất, trên người lại có mùi son phấn tầm thường nên không dám làm ô uế đôi mắt của Hạ quốc thái tử, lại càng không dám làm bẩn thân thể thuần khiết của thái tử.”

Lời nói này mặc dù có hương vị nịnh bợ nhưng cũng là lời thật lòng của cô, nhưng sau khi nói xong, sao cô lại cảm thấy giống như đang châm chọc vậy. Đêm nay cô mặc một bộ quần áo trắng muốt, còn hắc thì mặc cả cây đen, cô lại chẳng phải là người lười thôi, bộ quần áo này tuy không tính là thanh khiết nhưng cô mặc lên người cũng vô cùng sạch sẽ thoải mái, thế mà đứng trước mặt một người nam nhân lại nói rằng bản thân mình rất bẩn, thế này cứ giống như mình đang ăn Hoàng liên (*) vậy, thực khổ, hahaha!

(*) Chữ Hoàng liên này được lấy từ câu: ‘Câm điếc ăn hoàng liên’, có đắng mà không nói nổi. Hoàng liên là một vị thuốc bắc rất đắng, người câm điếc ăn vào thấy đắng mà không có cách nào diễn tả thể hiện được. Chữ đắng trong tiếng Trung là 苦, đọc là khổ, vừa có nghĩa là đắng vừa có nghĩa là khổ sở.

Cô vừa kết thúc câu nói thì cây cối bốn phía liền lay động, nhưng chỉ một lát sau lại khôi phục về trạng thái bình thường.

Nguyên Kỳ vừa mới đặt chân xuống, nét mặt của hắc chưa từng biểu hiện ra nhiều sắc thái, thế nhưng bây giờ khóe miệng lại khẽ co rúm lại.

Mộ Dung Ca thấy hắc không nói gì trong lòng liền thở dài, cô nhanh chóng động não, lại cúi đầu nói: “Hạ quốc thái tử là một trang quân tử chính nghĩa, giống như trăng sáng ở trên bầu trời cao, vĩ đại như thần thánh làm cho thiếp phải cúi mình thuần phục. Hạ quốc thái tử lòng mang thiên hạ, là người thiện lương nhất mà toàn thiên hạ phải kính ngưỡng, thiếp cũng....”

“Vậy sao?” – Mi mắt Nguyên Kỳ khẽ giật, miệng nhẹ thở ra một từ, giọng nói vô cùng dễ nghe.

Cây cối ở xung quanh lại lay động, nhưng khi bị ánh mắt nhàn nhạt của Nguyên Kỳ nhìn lướt qua thì cảnh vật lại trở về trạng thái bình thường.

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi run, thái độ của hắc lữ lừng như gió thổi mây trôi làm cho cô nhất thời không biết phải xử trí ra sao. Nhưng Nguyên Kỳ là một đại nhân vật, hắc sẽ không quan tâm tới chuyện của một tiểu nhân vật như cô đâu, nếu cùng hắc dây dưa càng lâu thì càng nhiều nguy hiểm, nịnh bợ hai ba câu đủ rồi, có lẽ cô nên chuồn thôi! Nghĩ vậy cô liền khom gối, bình tĩnh nói tiếp: “Thiếp còn phải trở về hầu hạ Tề quốc thái tử, xin được phép cáo lui.”

Dứt lời, vừa định đứng dậy, cô đã nghe thấy Nguyên Kỳ mở miệng nói.

“Chưa từng có ai nói lòng bản cung mang thiên hạ, là người thiện lương cả.” – Hắc nhớ lại lúc nàng nói những lời này nịnh bợ hắc, bên khóe miệng bất giác lại nở ra một nụ cười như đóa hoa nho nhỏ thuần khiết, trông vô cùng nhu hòa vô hại.

Tim Mộ Dung Ca đập như trống đánh, mí mắt cũng giật giật liên hồi, đương nhiên là cô biết, hắc có thể trở thành Hạ quốc thái tử, còn sống tốt cho đến bây giờ thì đâu thể nào là người ôn hòa vô hại được.

So với trong tưởng tượng của cô thì hắc còn giả dối hơn nhiều!

Đêm nay muốn toàn mạng rời đi e rằng không được dễ dàng rồi!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Có Muốn Hầu Hạ Bản Cung Không?

Edit: Phi Nguyệt

“Mọi người luôn giữ điều đó ở trong lòng mà không dám nói ra. Thiếp xin cam đoan, những lời thiếp nói đều rất thật lòng. Thiếp được ánh sáng thần thánh của thái tử chiếu rọi nên không dám có nửa phần dối trá ạ.” – Mộ Dung Ca dấu đi tinh quang trong ánh mắt, cúi đầu trả lời. Từ lúc đến thế giới này cô cứ phải nói dối liên miên, vì muốn giữ lấy cái mạng nhỏ mà nói dối không chớp mắt, phải làm trái với lương tâm đi nịnh hót hăn.

Nghe xong những lời ‘tâm huyết’ của cô, Nguyên Kỳ khẽ bật cười, nét tươi cười trên khóe môi của hăn dường như có phần thực lòng hơn, nhưng nhờ thế lại càng tăng thêm vẻ ngây ngất cho dung mạo của hăn, khiến Mộ Dung Ca hơi choáng váng.

Mộ Dung Ca thầm lắc lắc cái đầu, nam nhân ở trước mặt quá chói mắt, quá mê hoặc, làm xáo trộn hết tâm tư của người khác! Sao thời loạn lạc này lại sinh ra một yêu nghiệt như thế? Nếu cô chỉ là một tiểu cô nương đơn thuần thì chắc đã sớm dâng trọn trái tim mình để đổi lấy nụ cười khuynh quốc khuynh thành kia rồi. Nhưng may mắn thay, cô lại không phải là thành viên của hội mê trai đẹp, trong lòng cô rõ hơn ai hết, dung mạo đẹp chưa chắc đã đồng nhất với con người ở bên trong nó.

Tên Khánh vương Phượng Dịch – sói đội lột cừu kia chẳng phải là một minh chứng rõ ràng nhất đấy sao? Riêng về trình độ tâm ngoan thủ lạt thì ít có người bằng hăn ta lắm. Mộ Dung Ca đã từng là thê tử chính thức của hăn, cho dù hăn chưa từng quan tâm đến nàng, lại có hiềm khích với phụ thân của nàng, nhưng hăn đã cưới nàng thì phải có trách nhiệm. Đẳng này

hắn lại đẩy nàng xuống làm ca kỹ, lại còn bắt Mộ Dung Ca phải hầu hạ hai người Tĩnh Vương và Trương tướng quân cùng một lúc, tâm địa này... đến cầm thú cũng không bằng.

“Thời gian không còn sớm, gió đêm lại lạnh, Hạ quốc thái tử ngấm cảnh ở đây chắc hẳn cũng không muốn có người quấy rầy, thiếp không dám làm phiền thái tử ngấm cảnh nữa. Sau này có thời gian, chắc hẳn thiếp sẽ đi thắp hương bái Phật cầu phúc cho Hạ quốc thái tử. Tề quốc thái tử còn đang chờ thiếp về hầu hạ, thiếp xin được cáo lui!”

Mộ Dung Ca giả bộ khép nép rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước đã nghe thấy giọng nói vô cùng êm tai vang lên sau lưng, “Mộ Dung Ca?”

“Vâng.” – Trong màn đêm, bóng dáng của Mộ Dung Ca thật cứng cỏi, cô khép chặt hai mắt rồi thu bước chân đang bước dờ dang của mình về. Cô vẫn chưa xoay người lại, chỉ đứng yên tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền chờ đợi Nguyên Kỳ tuyên án tử hình dành cho cô. Ai, thật là hối hận, trước khi chết còn lãng phí nhiều nước miếng như vậy!

Đợi nửa ngày mà vẫn thấy phía sau im lặng, cuối cùng cô đành từ từ xoay người lại nhìn hắn.

Trong đêm đen, vạt áo dài của hắn bị gió thổi tung lên giống như muốn đem cả hắn dung nhập làm một với nơi tận cùng của bóng tối, tuy hắn vẫn cười bình thản nhưng lại làm cho người ta có cảm giác, hắn thuộc về bóng tối này!

Mộ Dung Ca nhú mày, cô làm ra vẻ rất sợ hãi, nhưng lại có phần chán ghét. Cô len lén lùi về phía sau một bước.

Không biết đợi đến bao lâu, cuối cùng hắn cũng mở miệng.

“Người có muốn hầu hạ bản cung không?”

“Cái gì?!” – Mộ Dung Ca hoàn toàn kinh ngạc, thật bất ngờ, cô nhìn hân với ánh mắt không thể tin nổi, đôi mắt trong suốt sáng ngời tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Hân biết hân đang nói cái gì chứ?

Hầu hạ hân?

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ mà không hề có chút vui mừng nào của cô khiến đôi mày đẹp như tranh vẽ của Nguyên Kỳ khẽ nhếch lên, vẻ tươi cười ở trên môi cũng khôi phục lại, rõ ràng là đang cười nhưng lại có phần xa cách, lạnh lùng.

Đáng tiếc, vì trời quá tối nên Mộ Dung Ca không nhìn thấy rõ thần sắc của hân. Cô lập tức quỳ gối xuống đất, nói: “Thiếp vừa mới hầu hạ Tề quốc thái tử nên thân mình còn chưa hồi phục, cũng chưa đi tắm rửa. Nếu bây giờ lại hầu hạ thái tử thì e rằng sẽ làm ô uế thân thể của Hạ quốc thái tử mất, nếu thái tử sợ đêm khuya tịch mịch (vắng vẻ, cô đơn), vậy thiếp xin lập tức đi thông báo để quản gia chọn cho thái tử một vị xử nữ xinh đẹp tuyệt sắc.”

Buồn cười thật! Cô đâu phải là đồ ngốc mà vừa chui ra từ hang sói của Triệu Tử Duy đã nhảy ngay vào động hổ của hân!

Một lúc lâu sau cũng không thấy hân đáp lại.

Nhưng dần dần Mộ Dung Ca lại cảm thấy không khí xung quanh như đang ngưng trệ, dường như có một loại hơi thở nguy hiểm nào đó đang xoay chung quanh thân thể của cô.

Nguyên Kỳ vẫn mang vẻ mặt ôn nhuận vô hại, đôi mắt đen sâu thẳm của hân giống như đại dương bao la vô tận, nhưng cũng giống một hồ băng lạnh lẽo sâu không thấy đáy.

Cô giương mắt lên nhìn hắn, vừa nhìn thấy mặt hắn là đã muốn đổi lại lời vừa nói rồi, nhưng may mắn ý chí của cô kiên định, chỉ cần là việc cô đã quyết định thì bất luận là ai cũng không thể thay đổi được!

Đôi đồng tử của hắn nhàn nhạt liếc qua mảng quần thắm đầy máu đỏ tươi của cô, hai tròng mắt bình tĩnh lại động nhẹ.

“Thái tử, đã sắp xếp xong rồi ạ.” – Chợt có một nữ tử tuyệt đẹp, thân mặc trang phục màu đen xuất hiện ngay sát Mộ Dung.

Nữ tử này vừa xuất hiện thì ngay lập tức có bốn gã mặc bốn bộ đồ màu sắc khác nhau từ trên cây nhảy xuống.

Động tác của mấy người này vô cùng chính tề, đều tằm tắp quỳ xuống thi lễ.

Mộ Dung Ca cũng không cảm thấy giật mình trước sự xuất hiện của mấy người này, thực ra vừa rồi lúc ngọn cây hơi rung đưa thì cô đã phát hiện ra bọn họ rồi. Nguyên Kỳ là người có thân phận cao quý, hắn tuyệt đối sẽ không đi lang thang một mình ở trong Khánh Vương phủ. Dù là Nguyên Kỳ hay Triệu Tử Duy, thì chắc chắn bọn họ đều có mục đích khi đến Khánh Vương phủ này.

Nguyên Kỳ gật đầu, thân thể hắn bỗng nhiên nhẹ bỗng lơ lửng ở giữa không trung, ngay sau đó, đám người đang quỳ gối cạnh cô cũng đứng lên theo hắn.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

“Thái tử, có giết nàng ta hay không?” – Vị nữ tử xinh đẹp kia có nhan sắc vô cùng diễm lệ, thế nhưng khi mở miệng nói thì lại lạnh lẽo như băng đá vô tình.

Mộ Dung Ca nhướn mày nhìn nàng ta, cô thấy được trong mắt nàng ta có sát ý, còn có một chút ghen tị nữa.

Nguyên Kỳ liếc vị nữ tử xinh đẹp đó, thân hình nàng ta liền run bắn, lập tức thu lại ánh nhìn, không dám lên tiếng nữa.

Mộ Dung Ca thở dài, cùng là nữ nhân thì việc gì phải làm khó cho nhau, cô phải ghi nhớ thật kỹ dung mạo của nàng ta mới được.

Chỉ trong nháy mắt, đám người Nguyên Kỳ đã bay đi mất.

Mộ Dung Ca từ từ đứng dậy, cô kinh ngạc nhìn nơi họ vừa bay đi. Cứ như vậy mà im hơi lặng tiếng rời đi? Cô trừng mắt, bên tai dường như vẫn còn đang vang vọng giọng nói thanh nhã ôn nhuận vừa rồi, “Người có muốn hầu hạ bản cung?”

Cô tự cười giễu cợt chính mình. Mộ Dung Ca hiểu rõ, ngàn vạn lần không thể sa vào nụ cười tươi vô hại kia, đó là vực sâu vạn trượng, cô tuyệt đối sẽ không tự lượng sức mà nghĩ rằng bản thân mình là độc đáo nhất, là người có thể khiến hắc vút bỏ hết quan niệm của thế tục để ái mộ cô.

Cúi đầu phủi đi bụi đất ở trên quần, nhìn chiếc quần đầy máu tươi cùng bùn đất khiến cô cũng phải sửng sốt kinh ngạc, cô lập tức rời khỏi Tây Sương phòng.

Trên đường đi, Mộ Dung Ca bắt đầu phỏng đoán hành tung của Mộ Dung Tần. Mộ Dung Tần không có ở Tây Sương phòng hay Đông Sương phòng, cũng không ở Linh Lung các, vậy hắc đang ở nơi nào?

Trời sắp sáng, cô không còn thời gian đi tìm hắc nữa rồi, có thể hắc đã được người nào đó cứu đi rồi cũng nên. Dù sao hắc cũng là con trai trưởng của Mộ Dung gia, có lẽ Mộ Dung tể tướng đã lưu lại người bảo vệ cho hắc.

Mộ Dung Ca đi thẳng một đường về Đông Sương phòng, cô đến trước cửa phòng của Triệu Tử Duy rồi đứng yên ở đó. Bây giờ cô không thể quay về ca kĩ phòng được, nếu Lâm Vi biết cô vẫn chưa bị Trương tướng quân giày xéo thì nhất định sẽ không buông tha cho cô. Mộ Dung Ca nhú chặt hai mày, cô phải nhanh chóng nghĩ cách trừ bỏ Lâm Vi!

Về phần Triệu Tử Duy đang ở trong phòng thì...

Trong mắt cô xẹt qua một tia sáng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trù Nghệ Của Thiếp Mà Là Số 2 Thì Không Ai Dám Tự Nhận Mình Là Số 1.

Edit: Phi Nguyệt

Đêm hôm qua cô lấy cớ là có quỳ thủy để tránh né Triệu Tử Duy, nhưng nếu còn muốn dựa vào hắn để thoát khỏi kiếp nạn thì không thể dùng lại cớ này nữa. Nếu thế thì cô chỉ có thể thoi thóp được trong vòng năm – sáu ngày mà thôi. Vấn đề là ở chỗ, Triệu Tử Duy có thể ở lại Khánh vương phủ để chờ cô trong bao lâu?

Bỗng dưng cô lại nhớ tới Nguyên Kỳ, cái tên nam nhân kia sao lại có ý tưởng điên rồ muốn cô hầu hạ hắn?

Nghĩ mãi mà vẫn không xong, trong lòng cô vô cùng rối loạn. Trong lúc cô đang mãi suy nghĩ miên man thì một nữ tử ăn mặc lịch sự tao nhã từ trong phòng bước ra. Nữ tử này đi ra từ phòng của Triệu Tử Duy thì hẳn là thị thiếp đã hầu hạ hắn đêm qua – Như Cơ!

Như Cơ mặc một bộ xiêm y sang trọng, dung mạo như hoa sen mới nở trong đầm, thanh tú thoát tục, thần thái còn có chút cao ngạo. Ánh mắt nàng ta nhẹ lướt qua Mộ Dung Ca, có ý khinh thường, nàng ta mở miệng hỏi, giọng nói lạnh lùng: “Người chính là tên ca kỹ đã chủ động hiến thân cho thái tử ở trên yến hội tối qua?”

Tròng mắt Mộ Dung Ca khẽ đảo nhẹ, cô trả lời: “Dạ.”

Như Cơ thấy cô xác nhận thì ý khinh thường trong mắt càng đậm, hai mắt nàng ta hơi híp lại, lời nói đầy mùi vị trào phúng: “Dung mạo cũng không có gì đặc biệt. Thái tử không phải là người tầm thường mà người

dám nghĩ có thể trèo cao. May mắn người vẫn còn tấm thân xử nữ, nếu không đã làm ô uế thân thể của thái tử rồi!” – Như Cơ từ lúc lên nằm nhìn thấy Triệu Tử Duy thì đã thần tượng hấn điên cuồng, nàng thề ngày sau nhất định phải gả cho hấn. Như Cơ biết thân phận của nàng là thứ nữ nên không thể trở thành chính thê, nhưng nàng vui vẻ chấp nhận làm một người cơ thiếp ở bên cạnh hầu hạ cho hấn. Tuy trong phủ của Tề quốc thái tử có rất nhiều mỹ nhân nhưng nàng tin rằng ở trong mắt hấn nàng là người đặc biệt nhất, không ai có thể so sánh với nàng.

Tối hôm qua nàng nghe nói hấn đồng ý lời thỉnh cầu của một ca kỹ hèn mọn, để đưa ca kỹ kia hầu hạ cho hấn khiến nàng cả đêm mất ngủ, sợ ca kỹ kia lại có chiêu trò quyến rũ nào dụ dỗ được hấn. Nhưng không ngờ, trời còn chưa sáng mà hấn đã cho người đến gọi nàng, như thế có thể thấy đưa ca kỹ kia cũng không thể thỏa mãn hấn.

Giờ nàng được nhìn thấy tận mắt đưa ca kỹ đó rồi, tuy rằng dung mạo cũng được coi là xinh đẹp khả ái, nhưng chẳng có gì đặc biệt hơn người khác cả, đối với Triệu Tử Duy đã quen nhìn mỹ nhân thì cỡ này không thể làm cho hấn động tâm được. Nhưng nàng vẫn không cam lòng, dựa vào cái gì mà một ca kỹ thấp kém như nó lại dám to gan lớn mật như thế? Hay bởi vì nó đã từng là Khánh vương phi?

Mộ Dung Ca thầm cười lạnh, một ngày nào đó, khi cô đã có đủ năng lực thì nhất định lúc đó cô sẽ mĩa mai lại nàng ta, đem nàng ta dẫm nát dưới lòng bàn chân để tất cả mọi người đều biết rằng, đắc tội với ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội với Mộ Dung Ca!

“Người còn đứng đó làm gì? Còn có tâm tư khác nữa à?!” – Như Cơ quát lớn.

“Không có mệnh lệnh của thái tử, ta không dám tự tiện rời khỏi chỗ này. Nếu Như Cơ phu nhân có thể thay mệnh lệnh của thái tử, vậy ta có thể rời đi rồi.” – Mộ Dung Ca lãnh đạm trả lời.

Như Cơ tức giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca, chỉ cái trừng mắt đó đã phá hủy hoàn toàn dung nhan thoát tục của nàng ta, “Người quả thật có tâm tư khác! Kẻ như ngươi mà cũng xứng?! Còn không mau cút đi! Lát nữa thái tử tỉnh dậy nhìn thấy ngươi lại làm bẩn mắt của người!”

Trong mắt Mộ Dung Ca ánh lên nét sắc lạnh, cô ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt vô cùng bình tĩnh, khước miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười vô cùng tao nhã, “Lúc này thái tử còn đang nghỉ ngơi mà Như Cơ phu nhân lại nổi giận như thế để làm gì? Nếu phu nhân quấy rầy thái tử khiến người thức dậy thì hậu quả này phu nhân có thể gánh nổi không?”

“Ngươi!” – Như Cơ ghen lời, bỗng nhiên nàng lại quên mất là mình đang đứng ở trước cửa phòng của Triệu Tử Duy, bởi vì ghen tị đã làm đầu óc nàng không được tỉnh táo. Nếu bị Triệu Tử Duy nghe thấy được những lời vừa rồi thì chẳng phải hình tượng tao nhã ôn hòa mà nàng mất công xây dựng bấy lâu nay sẽ bị sụp đổ sao? Nàng quay đầu nhìn hạ nhân ở xung quanh, tuy bọn họ đều im lặng cúi đầu nhưng nàng có thể nhận thấy, mấy lời quát mắng vừa rồi của nàng đã làm họ vô cùng ngạc nhiên.

Như Cơ thấy hơi hối hận, nàng cắn chặt răng, cố hạ giọng nói xuống: “Hãy nhớ kỹ thân phận của ngươi! Đừng có tự mình đi tìm tử lộ! (đường chết)”

Mộ Dung Ca nhú mày, vẻ mặt vẫn không hề không giận. Nhưng vẻ mặt này của cô lại làm Như Cơ sôi máu, nàng ta đang muốn há miệng giáo huấn Mộ Dung Ca thì chợt nhớ tới Triệu Tử Duy đang ở trong phòng. Nàng không muốn chọc giận hắn, nếu để hắn tức giận thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Như Cơ đành trừng mắt với Mộ Dung Ca rồi phất tay bỏ đi. Còn Mộ Dung Ca lại đứng yên tại chỗ, chờ đợi.

Qua một lúc, cuối cùng từ trong phòng vang lên giọng nói của Triệu Tử Duy, “Chuẩn bị nước nóng cho ta.”

Chỉ nửa khắc sau (~7 phút) đã có tám người hầu xinh đẹp tay bê bình nước nóng bốc hơi, lần lượt đi vào trong phòng, Mộ Dung Ca không có lòng dạ đâu mà thưởng thức màn mỹ nam tắm rửa nên vẫn đứng ở ngoài cửa chờ đợi.

Đúng lúc này, có một nữ hầu xinh đẹp đi từ trong phòng ra, nàng ta đi qua lại đụng phải Mộ Dung Ca, một chút nước nóng từ trong bình sánh ra hắt lên người cô khiến cô khẽ nhăn mày. Cô ngẩng đầu nhìn nữ hầu kia, đúng lúc cô ta cũng sát lại gần cô, dùng thanh âm nhỏ nhất chỉ có hai người nghe thấy, nói: “Mộ Dung lục thiếu gia đã được cứu, hiện đã rời khỏi Khánh vương phủ.”

Người hầu kia chuyển lời xong liền giả bộ xin lỗi Mộ Dung Ca rồi cùng các chị em khác lui ra ngoài.

Mộ Dung Tẫn đã được cứu ra ngoài?! Trong lòng Mộ Dung Ca thâm kinh ngạc. Chẳng lẽ là có người đã thừa dịp lúc hai tên Tĩnh Vương cùng Trương tướng quân đang tranh giành cô mà cứu Mộ Dung Tẫn ra ngoài?

Trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy có chút mất mát. Nữ nhân ở thời đại này chỉ như những món đồ chơi mà thôi, gia tộc Mộ Dung hiển nhiên sẽ không phí công sức tới cứu cô rồi, bọn họ chắc chắn chỉ đặt hết tâm tư lên người con trai trưởng duy nhất của gia tộc là Mộ Dung Tẫn.

Hai cánh môi của cô bất giác lại nở ra một nụ cười, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn mặt trời đang dần lên cao từ phía Đông.

Nếu không có ai giúp cô thì cô đành dựa vào chính bản thân mình vậy! Tự do chắc chắn sẽ không còn xa nữa đâu.

Cô thu lại ánh mắt thông dong, tiếp tục cúi đầu trầm tư.

Nửa canh giờ sau, tiếng mở cửa vang lên làm cô tỉnh lại.

Hôm nay Triệu Tử Duy mặc một bộ trường bào màu xanh da trời, bộ quần áo được thợ lành nghề cắt may rất khéo léo, tinh tế. Hắn nhìn thẳng, khí phách hơi lộ ra sau vẻ mặt lười nhác thường thấy, hắn đi ra ngoài cũng không thèm liếc mắt nhìn Mộ Dung Ca đang đứng hầu ở một bên.

Làm sao Mộ Dung Ca lại bỏ lỡ cơ hội này được, nếu để lỡ mất sáng nay thì sau này muốn có cơ hội như thế nữa e là còn khó hơn lên trời! Cô phải dùng Triệu Tử Duy làm tấm vé để thoát khỏi cái nhà giam này.

Cô chạy đến chặn trước mặt Triệu Tử Duy, hai đầu gối quỳ xuống đất, vẻ mặt vô cùng thận trọng. Triệu Tử Duy thoáng kinh ngạc thì đã nghe thấy cô cất cao giọng, nói: “Thiếp khẩn cầu thái tử cho phép thiếp đi theo thái tử.”

Triệu Tử Duy cười, miễn cưỡng nhìn cô. Tối hôm qua là cô đã khơi mào lửa dục của hắn nhưng lại toàn thân trở ra, lúc này còn muốn khẩn cầu hắn giữ lại cô sao? Cô gái này quá không thành thật, giả dối như một con hồ ly xinh đẹp! Hắn nói: “Bên cạnh bản cung không thiếu nữ nhân hầu hạ.”

Dường như đã sớm đoán được Triệu Tử Duy sẽ trả lời như vậy nên Mộ Dung Ca vẫn rất trấn định, tự nhiên. Cô ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, nhẹ nhàng nói: “Bên cạnh thái tử đúng là có rất nhiều nữ nhân hầu hạ người, điều này thiếp cũng biết. Nhưng thiếp có tài nấu nướng rất tốt, nếu thiếp đã dám nói mình đứng thứ hai thì không có ai dám nói mình đứng thứ nhất.” – Loạn thế đã kéo dài hơn ba trăm năm, dân chúng có đồ ăn để lèn bụng đã là khó rồi, nên chắc chắn không có ai còn quan tâm đến món ăn có ngon hay không. Thông qua trí nhớ của thân thể này cô cũng biết, đồ ăn ở thời đại này vô cùng đơn giản, tuy rằng cũng có đầu bếp chuyên tu nấu ăn nhưng những món ăn họ nấu đều hết sức đơn giản. Muốn món ăn ngon thì phải mất công sức, phải vất vả đặt tinh thần vào nó. Tài nấu nướng của cô ở thời hiện đại tuy không thể so sánh với các bậc thầy nấu ăn nhưng nếu so sánh

với các đại sư nấu ăn ở trong phủ Khánh Vương này thì chắc chắn phải trên cơ vài phần.

Lúc đầu cô muốn làm trợ tá của Triệu Tử Duy, đưa cho hắn mấy bản thiết kế các loại vũ khí chiến đấu mới, nhưng suy nghĩ sâu xa thì cách đó rất không ổn. Nếu cô đưa bản thiết kế ra lại khiến hắn nhận định cô là mối uy hiếp của hắn thì chắc chắn cái mạng nhỏ này sẽ bị diệt trừ để tuyệt hậu họa về sau, như thế chẳng phải là cô tự đi tìm cái chết sao?

“Người nói dối?” – Triệu Tử Duy đánh giá Mộ Dung Ca một vòng, giọng nói nhẹ nhàng. Trước đây cô ta là tiểu thư nhà Tể tướng, mười ngón tay còn chưa từng dính nước chứ nói gì đến chuyện xuống bếp? Xem ra, cô ta vì muốn rời khỏi Khánh Vương phủ mà đã tốn khá nhiều công phu tìm cách đây!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đệ Nhất Trù Nghệ

Edit: Phi Nguyệt

Nàng ta đúng là ngốc nghếch, có lẽ không nghĩ được biện pháp nào tốt nên mới dùng cái cố vụng về này để rời khỏi Khánh vương phủ.

Ánh mắt vừa lười nhác vừa lợi hại của Triệu Tử Duy dường như đang muốn nhìn thấu nội tâm của cô.

Nhưng phản ứng của Mộ Dung Ca lại ngoài dự liệu của hắn, mặt cô vẫn thản nhiên, như thể đã biết trước hắn sẽ có phản ứng này, cô nâng giọng lên: “Thái tử thử qua là sẽ biết thôi ạ.”

Triệu Tử Duy nhíu mày, hai tay chấp sau lưng, hắn nhẹ nhàng cúi gập người xuống áp sát Mộ Dung Ca, giọng nói rất mềm, – “Nếu tài nấu nướng của người kém hơn thân thể người, vậy thì, bản cung có thể chờ quý thủy của người qua đi rồi đến hầu hạ bản cung.” – Đôi mắt của hắn bắn ra những tia nhìn đầy mỉa mai, đôi mắt ấy nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ca, khi nhìn thấy cô khẽ nhăn mày, hắn lập tức hài lòng cười lớn. Cô gái này quả thực là trong ngoài không đồng nhất, che giấu quá tốt, chắc tới bây giờ Phượng Dịch còn chưa phát hiện ra nàng ta rất thú vị?

Để nàng làm con mồi cho hắn chơi đùa vài ngày cũng không tệ.

“Nhanh đi chuẩn bị đi!” – Triệu Tử Duy phất tay, ra mệnh lệnh.

Nghe thấy vậy, tảng đá trong lòng Mộ Dung Ca cuối cùng cũng được gỡ xuống, chỉ cần Triệu Tử Duy đồng ý giữ cô lại thì cô có thể rời khỏi Khánh Vương phủ rồi, mặc dù sau đó là nằm trong lòng bàn tay hắn.

Trong khu vực của Đông Sương phòng cũng có nhà bếp, nhưng mà nơi đây lại không có nhiều nguyên liệu để nấu ăn. Giờ này thì cô không thể kén cá chọn canh nữa rồi, đi lại từ Đông Sương phòng đến nhà bếp cũng phải mất nửa canh giờ, thời gian không đủ.

Cô nhìn đám nguyên liệu ở trên bàn, không có gì đặc biệt tươi mới cả, chỉ có vài con gà vừa mới cắt tiết cùng một ít rau xanh.

Không do dự nữa, cô lập tức đi vo gạo, lại hỏi cách thức nhóm lửa từ các a hoàn phụ việc trong nhà bếp. Ở kiếp trước cô toàn dùng khí gas hoặc khí đốt thiên nhiên để nấu ăn, giờ phải đối mặt với cái bếp củi thô sơ thì khó khăn vô cùng, dùng hơi thổi vào ống củi, cuối cùng lửa cũng bùng lên được. Cô đem gạo bỏ vào nấu trước, rồi cắt lấy phần thịt ức của con gà, xắt thành từng miếng cùng với cải dầu, rồi đem phần nguyên liệu này xào chín trong một cái chảo. Cuối cùng thả phần thịt gà cùng cải dầu đã xào chín vào nồi cháo đang sôi.

Chỉ có cháo thì hơi đơn điệu, có lẽ cô phải làm thêm món khác để ăn kèm, có thể là một ít bánh bột ngô hoặc bánh bao.

Vừa nghĩ tới đó là động tác của cô trở nên lưu loát hơn, cô nhanh tay làm món rau trộn khoai tây cắt sợi, rồi lại đem bột ra nhào nhào nặn nặn như đang làm bánh bao, nhưng bột ấy cô lại cắt thành từng miếng nhỏ, kéo dài rồi thả vào chảo dầu nóng, chiên bột cho đến khi chúng vàng đều mới vớt ra.

Sau khi làm xong tất cả thì đã qua nửa canh giờ.

Mộ Dung Ca chọn một bộ bát đĩa có hoa văn tinh xảo rồi bày biện thức ăn lên đó, cháo và quẩy còn rất nhiều nên cô múc ra một bát để lấp đầy cái bụng của mình trước, còn ăn kèm thêm hai cái quẩy nữa.

...

Mộ Dung Ca bưng khay đồ ăn đi đến phòng của Triệu Tử Duy.

Lúc này Triệu Tử Duy cũng vừa mới đi luyện kiếm ở khoảng rừng nhỏ trong Đông Sương phòng về.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn khay thức ăn trên tay Mộ Dung Ca.

“Ty chúc tận mắt nhìn thấy những món đồ ăn này là do nàng ấy làm.” – Thấy hắn tỏ vẻ nghi hoặc, một gã nam tử đứng cách đó không xa bước đến trước mặt Triệu Tử Duy, hắn khom người, cung kính bẩm báo.

Ánh mắt Mộ Dung Ca nhẹ sáng lên, vừa rồi lúc cô nấu ăn vẫn luôn để ý thấy có người đứng bên ngoài giám sát, quả nhiên là do Triệu Tử Duy trời sinh đã có tính đa nghi. Cô không quên, hắn chính kẻ có tính cách mưa nắng thất thường, vì tranh đoạt ngôi vị mà giết cả huynh đệ ruột thịt của mình – Tề quốc thái tử tiền nhiệm, cho nên hắn sẽ không giữ lại bất cứ kẻ nào vô dụng ở bên người. May mà ở kiếp trước cô sống một mình nên phải tự lo hết mọi chuyện, trong đó có cả việc nấu nướng. Và cũng may là cô xuyên không đến một thế giới không biết nấu thức ăn ngon...

Đôi môi mỏng đỏ sẫm của Triệu Tử Duy giãn ra thành một đường cong, đôi mắt tà mị của hắn nhìn Mộ Dung Ca hơi ánh lên sự thích thú, “Vừa hay bản cung cũng đang đói, để ta thưởng thức tài nấu nướng của người xem sao.” – Thiên hạ đệ nhất trù nghệ (tài nấu ăn) sao?

Hắn đi trước vào trong phòng, ánh mặt trời màu vàng chiếu vào tấm lưng ngạo nghễ khí phách làm ai nhìn vào cũng cảm thấy có một thứ khí chất kinh người đang tỏa ra từ hắn.

Vào trong phòng, Triệu Tử Duy kinh ngạc nhìn những món ăn ở trước mặt.

Có một đĩa không biết là thứ gì dài dài màu vàng xém, một bát không hiểu là cháo hay canh, và đĩa còn lại là thứ hắn biết, hình như là củ cải sợi?

Đây không phải là món mà đám dân đen hay ăn sao? Nàng ta lại dám làm món ăn của dân đen cho hăn!

Nàng ta tùy tiện làm mấy thứ này để qua mặt hăn sao? Hăn là Tề quốc thái tử, từ nhỏ đã được ăn cao lương mỹ vị, ngày ngày thịt cá đũa huê, không có thịt thì không vui, thế mà nàng ta lại dám đem mấy thứ không biết phải gọi là cái gì đến để qua mặt hăn?! Đây là tài nghệ của thiên hạ đệ nhất trù nghệ? Nàng nói những lời này mà không sợ cắn phải lưỡi à? Hăn liếc mắt nhìn Mộ Dung Ca, vẻ mặt vẫn ung dung, tựa cười mà như không cười.

Mộ Dung Ca vẫn âm thầm quan sát sắc mặt của hăn nên cô biết, mặc dù hăn cười nhưng thực chất là đang không vui.

Ngay cả nhóm tỳ nữ đứng hầu hạ bên cạnh, khi nhìn thấy những món ăn mà Mộ Dung Ca bưng lên cũng quay sang nhìn nhau không tin nổi. Ca kĩ này thật to gan! Cô ta lại dám đem thức ăn của đám dân đen dâng lên thái tử, lại còn không có cá thịt gì cả, chỉ là những món ăn suông mà dám dâng lên sao?

Trái ngược với vẻ kinh ngạc của mọi người và vẻ tức giận của Triệu Tử Duy, vẻ mặt của Mộ Dung Ca lại rất thản nhiên, cô đưa tay về phía mấy món ăn, bắt đầu giải thích: “Đây là cháo thịt gà xào cải dầu, hương vị thơm ngát, thích hợp làm đồ ăn sáng, thơm ngon mà lại tốt cho thân thể.”

“Cháo thịt gà xào cải dầu?” – Triệu Tử Duy nhướn mi, hăn tự nhận kiến thức rộng rãi, đọc nhiều biết nhiều nhưng chưa từng nghe nói tới món ăn nào lại đem cháo trắng nấu cùng thịt rau cải.

Hăn ngửi hương vị của cháo, đúng là thơm thật, hăn lại nhìn Mộ Dung Ca như đang muốn tìm ra sơ hở nào đấy, nhưng vẻ mặt của cô vẫn trấn định, tự nhiên. Hăn thử ăn một ngụm cháo, hương thơm ngát của thìa cháo lan tỏa trong miệng.

“Đây là bánh quấy, được làm từ bột mì.” – Mộ Dung Ca chỉ vào hai chiếc bánh quấy ở trên đĩa.

Triệu Tử Duy vừa thử qua cháo nên cũng có phần chờ mong với món bánh quấy này. Mộ Dung Ca vừa giới thiệu xong, hắn liền đưa quấy lên miệng cắn một ngụm, vỏ ngoài vàng sụn giòn tan, bên trong hơi dai dai nhưng rất cân đối, hương vị rất ngon. Bánh quấy ăn cùng với cháo, càng ăn càng khiến người ta muốn ăn nữa.

Tuy rằng đồ ăn Mộ Dung Ca làm rất thơm ngon, nhưng phong thái khi ăn của Triệu Tử Duy vẫn như thường ngày, từ tốn, không biểu hiện quá nhiều.

Mộ Dung Ca đang định giới thiệu món rau trộn khoai tây thì nghe thấy giọng nói có phần chán ghét của Triệu Tử Duy, “Đem món củ cải này bỏ đi!” – Trời sinh hắn đã là người tôn quý, làm sao có thể ăn món ăn của đám dân đen được.

Củ cải? Khóe miệng của Mộ Dung Ca hơi giật giật, cô cúi đầu, trả lời rất bình tĩnh: “Hồi bẩm thái tử, đây là khoai tây ạ.”

Khoai tây? Đám tỳ nữ đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, có món khoai tây nào lại được sắt thành từng sợi nhỏ như vậy không? Từng sợi một tách hẳn ra chứ không bị dính vào nhau sao?

Triệu Tử Duy nghe thấy vậy, suýt nữa thì bị sắc đồ ăn lên tận mũi, nhưng hắn là người lớn lên trong lễ nghi nên hiển nhiên sức chịu đựng cũng rất tốt, hắn chỉ giương mắt nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt như xoáy vào cô, nửa ngày sau mới khôi phục lại sắc mặt, từ tốn nói: “Để đấy đi.”

Mộ Dung Ca gật đầu, bước lui sang bên cạnh chờ Triệu Tử Duy ăn xong.

“Bản cung không biết Tể tướng của Nguyên quốc lại nghèo đến mức phải để cho ái nữ phải đi học nấu nướng.” – Hắn ăn sạch bách cả bát cháo,

hai cái bánh quây, và một đĩa salad khoai tây, sau đó mới đưa mắt nhìn Mộ Dung Ca, gương mặt tuần mỹ hiện lên ý cười trong suốt.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nghi Ngờ

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh bức người của hắc đang chĩa vào mình, nhưng cô biết, từ lúc cô nói rằng mình có tài nấu nướng thì chắc chắn hắc sẽ nghi ngờ.

“Thiếp từ nhỏ đã yêu thích nấu nướng, phụ thân và mẫu thân không đồng ý nên thiếp đành phải lén học.” – Cô nhẹ nhàng trả lời. Ở thời đại này, đa số các tiểu thư quý tộc chỉ ở trong thư phòng thêu thùa hoặc học cầm kỳ thư họa, chứ ít có tiểu thư nào lại học nấu nướng, những nữ tử có tài nấu nướng giỏi thường là con gái gia đình dân nghèo.

Triệu Tử Duy nghe xong câu trả lời của Mộ Dung Ca nhưng không nói gì, hắc vẫn nghi ngờ. Hắc vừa hớp một ngụm nước trà để súc miệng, vừa nhìn cô bằng đôi mắt hàm chứa đầy ý cười.

Mộ Dung Ca tự trấn định mình, cô duy trì phong thái thông dong cúi đầu chờ đợi.

“Nấu nướng cũng khá, người được phép ở lại cạnh bản cung.” – Triệu Tử Duy quan sát một lúc lâu nhưng vẫn thấy thái độ của Mộ Dung Ca như bình thường, trong đôi mắt tà mị của hắc xẹt qua một tia hứng thú, hắc đuổi cánh tay để tỳ nữ thay quần áo cho mình, rồi mới từ tốn mở miệng nói với Mộ Dung Ca.

Sau đó, hắc quay sang nàng tỳ nữ đứng gần đấy, hạ một mệnh lệnh: “Quất Đào, đi báo cho Khánh vương một tiếng.”

“Dạ.” – Nàng tỳ nữ tên Quất Đào lĩnh mệnh rồi lập tức lui ra.

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, nét tươi cười tràn ngập trong mắt cô, chỉ cần Triệu Tử Duy đồng ý cho cô đi theo thì ngày có thể thực hiện được mục tiêu của cô đã không còn xa nữa rồi.

Sau khi thay xong quần áo, Triệu Tử Duy nhìn xuống Mộ Dung Ca, cô vẫn đang mặc bộ quần áo thiếu vải mỏng manh của đêm hôm qua, đôi hàng mi đẹp như tranh vẽ của hãn hơi nhú lại. Không khí ở Nguyên Quốc quá mức dâm loạn, quần áo của ca kỹ cũng quá hở hang, các ca kỹ ở Tề quốc thì khác hãn, họ thường mặc những bộ quần áo trang nhã như những tiểu thư khuê các, dù có phải tiếp khách cũng không bao giờ ăn mặc như thế này. Triệu Tử Duy nhìn Mộ Dung Ca, không hiểu vì sao giọng nói của hãn có phần lạnh lùng hơn, hãn nói: “Từ giờ trở đi người đã là người của Tề quốc, mau đi thay bộ quần áo khác.”

“Dạ.” – Mộ Dung Ca đáp, giọng nói không dấu nổi vui mừng. Được thay đám quần áo đang mặc trên người đúng là mong muốn cấp thiết nhất của cô. Giữa thời loạn này, nơi nữ nhân không phải dùng để yêu mà dùng để chơi đùa, thì chỉ có tận lực che giấu bản thân mới có thể đảm bảo sự an toàn cho chính mình. Nhớ lại ánh mắt rực lửa ham muốn của tên nam nhân đang đứng trước mặt khiến cô lại nổi đầy da gà, tóc gáy dựng thẳng đứng.

“Người đi theo ta.” – Tỳ nữ vừa hầu Triệu Tử Duy thay áo quay sang nói với Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca gật đầu rồi nới gót nàng ta đi ra ngoài.

Triệu Tử Duy nhìn theo dáng đi thong thả của Mộ Dung Ca, đôi mắt hãn ánh lên nét sắc lạnh, thâm thúy.

Ngay lúc Mộ Dung Ca vừa bước ra ngoài thì gã hộ vệ thân cận của Triệu Tử Duy đi tới, hãn lướt qua Mộ Dung Ca rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn bóng lưng của cô, trong mắt bỗng hiện lên sát khí.

Mộ Dung Ca cảm giác được sau lưng mình có địch ý, cô quay đầu lại nhưng chỉ nhìn thấy một tấm lưng to lớn. Cô nhú mào, giống như đi mua hàng mà lại phát hiện ra tất cả các cửa hàng đều đã đóng cửa vậy.

“Thuộc hạ khấu kiến thái tử.” – Gã hộ vệ quỳ một chân sau xuống đất, hành lễ với Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy nhìn lướt qua gã hộ vệ, tao nhã ngồi xuống rồi hỏi: “Lưu Vân, có chuyện gì?”

Lưu Vân từ lúc năm tuổi đã đi theo Triệu Tử Duy, võ công của hắn xuất thần nhập quỷ, ở Tề quốc ít có địch thủ. Hắn cùng Triệu Tử Duy tuy có quan hệ chủ tớ, nhưng thực chất là huynh đệ tình thâm, đồng sinh cộng tử (cùng sống cùng chết), hắn không chỉ có võ công bí hiểm, mà tâm cơ cũng thâm trầm không kém đám phụ tá của Triệu Tử Duy, hắn là người được Triệu Tử Duy tín nhiệm nhất. Từ lúc lên mười tuổi, Lưu Vân hắn đã có hùng tâm tráng chí, quyết cùng Triệu Tử Duy mưu đoạt thiên hạ! Trên mặt hắn có một vết sẹo, là do hồi năm tuổi bị chém một nhát kiếm lên mặt, vết sẹo đó làm dung mạo tuấn tú của hắn trở nên dữ tợn hơn nhiều.

“Thái tử thật sự muốn lưu lại Mộ Dung Ca?” – Lưu Vân đứng dậy, gương mặt bị hủy hoại vẫn bình tĩnh như nước, nhìn không ra được sự thay đổi nào, hắn trực tiếp hỏi Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy đã sớm biết hắn sẽ hỏi thế, nhưng chỉ lười nhác, cười trả lời: “Có gì không thế?”

“Tuy nàng ta đã bị Khánh vương phế truất nhưng vẫn là người của Nguyên quốc. Thái tử thu nàng ta, chẳng lẽ thật sự là vì nàng có tài nấu nướng tốt?” – Lưu Vân hỏi. Trong mắt hắn thì Mộ Dung Ca là một kẻ nguy hiểm, có lẽ nàng ta chính là thám tử do Phượng Dịch an bài bên cạnh Triệu Tử Duy, nàng ta sẽ gây bất lợi cho Triệu Tử Duy.

“Cũng không hần.” – Triệu Tử Duy ngẩng đầu nhìn Lưu Vân, ánh mắt sáng rực như thấu hiểu hết mọi sự, dường như chỉ cần liếc mắt một cái thì tất cả mọi việc trong thiên hạ, lẫn người trong thiên hạ đều bị hần nắm gọn trong lòng bàn tay.

Lưu Vân hạ đôi mắt xuống, toàn tâm phục tùng. Tuy hần biết Triệu Tử Duy không phải người dễ dàng bị kẻ khác xỏ mũi, nhưng vẫn nói: “Nếu nàng ta dám có mưu đồ với thái tử, thì thuộc hạ sẽ tự tay giết chết nàng ta.”

Triệu Tử Duy nở nụ cười, hần đưa tách trà lên miệng uống một ngụm rồi từ tốn nói: “Lưu Vân, nàng ta không đơn giản như người tưởng đâu.”

Lưu Vân sửng sốt, có thật không?

...

Trong Khánh vương phủ vừa phát sinh ra hai sự kiện, bảo lớn không lớn, bảo nhỏ không nhỏ, nhưng đều làm cho bọn hạ nhân trong phủ bàn tán say sưa. Sự kiện thứ nhất: Người vừa bị phế truất xuống làm ca kỹ – Mộ Dung Ca lại được Tề quốc thái tử giữ lại bên người hầu hạ, việc này không phải tầm thường đâu nha, xem ra Mộ Dung Ca thực sự có năng lực!

Còn một sự kiện khác, đó là: Tối hôm qua, Tỳ nữ thân cận của Lâm trắc phi thế nào lại chết ở trong phòng của Trương tướng quân, nghe nói toàn thân nàng ta không còn chỗ nào lành lặn, những vết thương ở trên người vừa nhìn đã thấy ghê rợn. Không rõ nguyên nhân vì sao lại xảy ra chuyện này, nhưng Trương tướng quân là gia tướng đắc lực của Phượng Dịch, còn Tiểu Từ chỉ là một hạ nhân, nên rốt cục việc này cũng chẳng giải quyết được.

Hai sự kiện này vừa truyền đến tai Lâm Vi, sắc mặt của ả lập tức méo mó, ả hất trọn đám đồ ăn sáng đang nóng hôi hổi ở trên bàn xuống dưới đất.

Lâm Vi nghiêng răng nghiêng lợi. Dựa vào cái gì? Mộ Dung Ca có tư cách gì mà vừa bị Phượng Dịch biếm thành ca kĩ đã được hầu hạ Tề quốc thái tử tôn quý?!

Tề quốc là một trong tam đại quốc gia có thế lực mạnh mẽ, mà Triệu Tử Duy lại là người nắm giữ quyền lực ở Tề quốc!

Còn nữa, Tuy Tiểu Tử chết ở trong phòng Trương tướng quân, nhưng mà ả vẫn có cảm giác chuyện này có liên quan tới Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca! Giỏi lắm!

“Mấy ngày nữa tỷ tỷ tốt của ta phải rời khỏi Nguyên quốc rồi, kẻ làm muội muội như ta cũng phải tặng tỷ ấy một chút lễ mọn chứ. Người đâu, mau gọi hộ vệ tới!” – Lâm Vi một mặt phân phó cho tỳ nữ, một mặt đi đến trước bàn giấy, lấy ra một tấm giấy trắng, ả viết. ‘Sau buổi trưa gặp mặt ở Tuyên đình, Phượng Dịch.’

Ả rất hiểu Mộ Dung Ca, nếu cô ta mà nhìn thấy phong thư này, nhất định sẽ bất chấp tất cả để đến Tuyên đình!

...

Mộ Dung Ca đi theo người tỳ nữ đến một gian phòng nhỏ. Cô nhìn qua căn phòng, tuy bên trong không bài trí đồ vật gì quý báu nhưng lại rất lịch sự, sạch sẽ, so với nơi ở cũ của cô thì tốt hơn gấp trăm lần.

“Người ở đây nghỉ ngơi đi, quần áo sẽ có người mang đến ngay. Nếu có việc gì thì đến tìm ta, ta là Cẩm Đức.” – Cẩm Đức dẫn Mộ Dung Ca đến trước cửa phòng, nói.

Mộ Dung Ca gật đầu cười: “Cám ơn.”

Cầm Đức thu hai tay đặt ở phía trước, không nói gì thêm liền quay người rời đi.

Lạnh lùng thật!

Hai ngày gần đây đầu óc cô lúc nào cũng trong tình trạng căng thẳng, thật mệt mỏi, rốt cục đã có thể thả lỏng thần kinh được rồi. Cô lập tức ngồi xuống, rót cho mình một chén trà, cũng chẳng quan tâm đây là loại trà gì, mùi vị ra sao liền trút ngay vào cổ họng.

Bang! Bang!, có tiếng đập cửa.

Mộ Dung Ca buông chén trà, quần áo tới nhanh vậy sao?

Cô mở cửa, một nữ tử đang đứng ở bên ngoài, nhưng quần áo ở trên người cô ta không phải là trang phục tỳ nữ của Tề quốc. Mộ Dung Ca ngạc nhiên, tỳ nữ này nhìn rất quen, mắt cô sáng lên.

“Khánh vương lệnh cho nô tì mang tới đây ạ.” – Nữ hầu lấy ra một phong thư đưa cho Mộ Dung Ca, rồi lập tức rời đi.

Phượng Dịch gửi thư cho cô?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phong Thư

Edit: Phi Nguyệt

Mở bức thư ra, chỉ nhìn vài chữ đơn giản ở trên mặt giấy đã khiến khoe miệng Mộ Dung Ca nhẹ nhếch lên, tạo thành một nụ cười mĩ mai.

Phượng Dịch còn nhớ tới Mộ Dung Ca cơ à? Hắn đã làm ra loại việc trời đất bất dung mà còn dám mặt dày viết thư cho cô cơ đấy.

Thật nực cười!

Đáng tiếc cô lại không phải là Mộ Dung Ca thật, nếu là Mộ Dung Ca trước kia khi nhìn thấy bức thư này nhất định sẽ nghĩ rằng Phượng Dịch đã hối hận muốn giữ nàng lại, nhưng cô không phải là nàng ta.

Hơn nữa, bức thư này cũng không phải do Phượng Dịch viết.

Có phải Lâm Vi đã quá xem thường chỉ số thông minh của cô hay không? Mặc dù người tỳ nữ vừa đưa thư đúng là người thường hầu hạ bên cạnh Phượng Dịch, nhưng nàng tỳ nữ kia vẫn non lắm, kỹ thuật diễn xuất quá kém, còn không giấu nổi vẻ bồn chồn ở trên mặt.

Còn nữa, bút tích trong thư rất mềm mại, tuy đã cố tình phóng bút nhưng vẫn không khó để nhận ra nét nữ tính trong từng con chữ.

Bức thư này là do Lâm Vi viết!

Và một điểm quan trọng nhất, chính là trong mắt Phượng Dịch chưa bao giờ có sự tồn tại của Mộ Dung Ca, hiển nhiên hắn cũng sẽ không để ý đến

sự sống chết của cô. Hơn nữa bây giờ trong phủ đang tiếp đón nhiều khách khứa như vậy, hân còn tâm tình đâu mà nghĩ tới chuyện yêu đương nam nữ. Mà có lẽ, ở trong mắt của Phụng Dịch cho tới giờ còn chưa từng coi nữ nhân như con người. Đối với hân, nữ nhân chỉ là thứ đồ để lợi dụng, vừa làm công cụ ngoại giao, vừa là công vụ phát tiết mà thôi.

Cho nên, việc này nhất định là do Lâm Vi bày ra!

Mộ Dung Ca cười lạnh, nếu Lâm Vi đã chủ động dâng đến cửa thì cô cũng nên đáp lại bằng phần lễ vật lớn hơn mới phải, không thì uống phí mất công sức sắt đặt của ả ta.

Cô gõ tay lên bàn khiến nó phát ra những tiếng lộc cộc trầm đục, một lát sau trong mắt Mộ Dung Ca chột lấp lánh như những vì sao trên trời.

Tuyên đình? Đó là một địa điểm khá hoang vắng ở trong Khánh Vương phủ, rất ít người qua lại nơi đó.

Hừm, tốt lắm.

...

Linh Lung các

Nơi đây vừa thơm ngát vừa thanh nhã, vì trong căn phòng này có Nguyên Kỳ đang tạo nhã chơi cờ.

Mấy tỳ nữ đứng hầu ở bên cạnh đều không dám nhìn thẳng vào hân.

Trên bàn cờ là thế cờ mà hơn năm mươi năm qua chưa có người nào ở Nguyên quốc phá giải được.

Hân thoải mái nhìn bàn cờ, bờ môi cong lên tạo thành nụ cười tươi tắn, thanh nhàn.

Có một người nam tử đang quỳ ở trước bàn cờ, yên lặng chờ đợi, hẳn đã quỳ được một lúc rồi.

Đến khi ngón tay thon dài như ngọc của Nguyên Kỳ đặt quân cờ đen vào một điểm trên bàn cờ, thì thế cờ năm mươi năm qua chưa từng có ai giải được nháy mắt đã sụp đổ hoàn toàn. Nụ cười tươi ở trên môi hẳn vẫn vô cùng thanh nhã, “Có chuyện gì?”

Nam tử đang quỳ kia lúc này mới dám lên tiếng, – “Tề quốc thái tử đã giữ lại ca kĩ Mộ Dung Ca.”

“Ừm.” Nguyên Kỳ nhàn nhạt đáp, cứ như chuyện này hẳn đã biết từ trước, trên mặt cũng không thấy có chút biến đổi nào.

Nam tử kia thầm kinh ngạc. Tối hôm qua chính tai hẳn nghe thấy chủ công muốn nàng ca kĩ kia hầu hạ người, nhưng cô ta lại có mắt không trông dám cự tuyệt chủ công. Giờ nàng ca kĩ kia đi theo Tề quốc thái tử hẳn là có âm mưu khác, chẳng lẽ là âm mưu của Khánh vương Phượng Dịch? Hẳn muốn để ca kĩ kia ẩn núp ở bên cạnh thái tử nước khác sao? Nhưng vì sao chủ công lại không có phản ứng gì?

“Nàng dùng lý do gì để ở lại bên cạnh Triệu Tử Duy?” – Nguyên Kỳ cười hỏi.

“Hình như là nhờ tài nấu nướng phi phạm ạ.” – Nam tử kia sững sốt một lúc mới trả lời.

Nguyên Kỳ nhìn hẳn, đôi mắt trong đen thăm thăm rất bình thản, nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được khí lạnh đầu xuân đang thổi qua, nam tử kia nhất thời cúi đầu, hẳn hơi kinh hoảng: “Lý do là nhờ tài nấu nướng phi phạm ạ.” – Từ trước đến nay, chủ công chỉ nghe đáp án khẳng định, nhưng vừa rồi hẳn lại dám nói hai chữ “hình như...”, đúng là chán sống rồi.

“Tài nấu nướng?” – Trong đôi mắt luôn bình tĩnh của Nguyên Kỳ ánh lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

“Chủ công, có cần giám thị nhất cử nhất động của ca kỹ này hay không?”
– Người nam tử cung kính hỏi.

Tia kinh ngạc vừa lóe lên trong mắt Nguyên Kỳ đã bị một mảnh sâu thăm che giấu ngay, hẩn lạnh nhạt nhìn lướt qua người nam tử kia rồi nói:
“Không cần!”

...

Mộ Dung Ca nghỉ ở trong phòng khoảng một canh giờ mới bắt đầu thay quần áo của Tề quốc, cô buộc chặt túi mê dược và con dao găm vào bên hông để chúng không bị rơi khi di chuyển, chuẩn bị đi Tuyên đình gặp Lâm Vi.

Cô vừa ra khỏi Đông Sương phòng thì gặp ngay một bóng người quen thuộc đang đứng trước cửa.

Lúc đến gần, nhìn rõ khuôn mặt của người kia thì trong đầu Mộ Dung Ca mới hiện lên thân phận của nữ tử này.

Minh Du chính là tỳ nữ hồi môn của khối thân thể này, từ nhỏ đã theo hầu hạ cho Mộ Dung Ca, nàng luôn trung thành và tận tụy với Mộ Dung Ca. Có vẻ như sau khi Mộ Dung Ca gặp nạn thì nàng ấy cũng không được sống tốt. Nhưng tại sao nàng ấy lại xuất hiện ở đây?

Minh Du chợt nhìn thấy trang phục tỳ nữ của Tề quốc mà Mộ Dung Ca đang mặc trên người, nàng hơi ngẩn ra, lập tức quỳ trên mặt đất khóc rống:
“Tiểu thư, mệnh người thật khổ. Minh Du đáng chết, Minh Du không bảo vệ được tiểu thư.”

“Minh Du? Sao em lại ở chỗ này?” – Mộ Dung Ca đứng lại nhìn Minh Du, lòng thầm đề phòng. Tuy trí nhớ của thân thể này cho cô biết, người có thể tin tưởng được trong Khánh vương phủ giả dối này chỉ có mình Minh Du, nhưng cô không phải là Mộ Dung Ca trước đây.

“Tiểu thư! Người có trách Minh Du không? Hôm qua Minh Du định đi tới ca kĩ phòng để gặp tiểu thư nhưng lại bị Lâm trắc phi phái đi cọ bồn cầu ở Tây Sương phòng, đến bây giờ mới cọ rửa xong. Em nghe tin mấy ngày nữa tiểu thư sẽ rời đi nên mới muốn đến đây gặp tiểu thư một lần.” – Minh Du dùng tay áo lấm lem vết bẩn để lau đi dòng lệ chảy dài trên khuôn mặt, nàng vừa nhìn Mộ Dung Ca vừa khóc lóc nức nở, cố gắng giải thích.

Nghe Minh Du nói Mộ Dung Ca mới để ý quần áo trên người nàng ấy thật bẩn, dù nàng ấy đứng cách xa cô như vậy nhưng cô vẫn có thể ngửi thấy một mùi khó chịu từ người nàng, đôi mắt Minh Du thâm quầng, hẳn là do hai-ba ngày nay chưa được ngủ.

“Tiểu thư rời khỏi Khánh Vương phủ cũng tốt. Tiểu thư không cần lo lắng cho Minh Du, Minh Du làm người hầu ở Khánh Vương phủ cũng đủ sống. Nhưng mà tiểu thư phải chăm sóc cho bản thân thật tốt đấy nhé. Minh Du còn có việc phải làm, không thể ở lại nói chuyện với tiểu thư được, Minh Du xin cáo lui.” – Minh Du gạt nước mắt, nhìn Mộ Dung Ca rồi cười tươi rói, cố nói những lời khiến Mộ Dung Ca yên lòng.

Trong lòng Mộ Dung Ca run lên, cô nhìn đáng vẻ mỗi mặt của Minh Du mà hốc mắt lại có cảm giác chua chua, cô ngồi xuống đỡ Minh Du dậy, nhưng Minh Du lại đẩy cô ra, – “Tiểu thư, cả người Minh Du đang rất bẩn...”

“Minh Du, ta xin lỗi em.” – Mộ Dung Ca cố chịu đựng nỗi chua xót đang dâng đầy lên khóe mắt, cô nhìn Minh Du nói.

“Tiểu thư, Minh Du xin lỗi người, là do Minh Du quá ngu dốt, nếu từ nhỏ em đã tu luyện võ công thì bây giờ có thể cứu tiểu thư rồi, Minh Du thật vô dụng.” – Minh Du lắc đầu quầy quậy, nhận tất cả lỗi lầm về mình.

Nàng làm vậy càng khiến cho Mộ Dung Ca cảm thấy xót xa hơn, Nha đầu ngốc này!... Cô khế nói: “Nha đầu ngốc!”

Minh Du cố nén tiếng khóc, giả vờ cười với Mộ Dung Ca: “Tiểu thư, Minh Du phải đi rồi, khi nào có thời gian Minh Du lại đến thăm tiểu thư.” – Bồn cầu ở Tây Sương phòng còn nhiều lắm, nàng chỉ được nghỉ ngơi một chút rồi lại phải chạy về tiếp tục cọ rửa, nếu bị người của Lâm trắc phi nhìn thấy thì nàng sợ sẽ không chịu nổi hậu quả sau đó.

“Minh Du, em đang cọ rửa bồn cầu ở Tây Sương phòng? Là do Lâm trắc phi phái em đến đó phải không?” – Mộ Dung Ca bỗng nhiên kéo tay Minh Du, ánh mắt đen lại, giọng nói trùng xuống.

Minh Du gật đầu, nhưng lại vội vàng nói: “Thực ra cọ bồn cầu cũng không vất vả lắm ạ.”

Nha đầu ngốc! Mộ Dung Ca thầm lắc đầu, cọ nhà xí vừa thối vừa bẩn làm sao lại không vất vả?! Cô bé nói vậy hẳn là vì không muốn cô đi tìm Lâm Vi tính sổ, nàng sợ Lâm Vi lại hành hạ cô mà thôi.

“Minh Du, ta muốn em giúp ta làm một chuyện.” – Mộ Dung Ca hạ giọng nói.

“Tiểu thư cứ phân phó ạ.” – Minh Du nói.

Tròng mắt của Mộ Dung Ca nhẹ đảo một vòng, thấy không có ai nhìn các nàng mới ghé vào tai Minh Du nói nhỏ: “Em giúp ra truyền tin cho Trương tướng quân!”

Lâm Vi đã muốn hại cô thì cô cũng không ngại cho ả ta nếm mùi gậy ông đập lưng ông!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Gậy Ông Đập Lưng Ông (1)

Edit: Phi Nguyệt

Do Triệu Tử Duy đã ra lệnh cho Mộ Dung Ca đảm nhiệm tất cả các bữa ăn của hần, nên hiện giờ cô đang phải đứng trong phòng bếp làm đồ ăn. Trong gian bếp của Đông Sương phòng có một mình Mộ Dung Ca nên cô chỉ có thể làm ba món đồ ăn và một món canh.

Các món bao gồm: Sườn xào chua ngọt, cá hấp, gà rang, và canh củ cải thịt dê.

Ba món mặn đều là món ăn gia đình, lại toàn là thịt, ngay cả canh cũng là thịt nốt! Cô vốn thích nấu nướng nên làm các món ăn cũng không thấy mệt nhọc, nhưng đồ dùng nhà bếp thời cổ đại thì đúng là mỗi phiên toái lớn của cô, phần nhóm lửa phiên hà thì không nói, nhưng nôi cũng quá lớn khiến cô đảo đồ ăn thật vất vả. Chờ đến khi cô làm xong các món ăn thì cũng đã mệt phờ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Mộ Dung Ca thầm kêu khổ, muốn làm nữ đầu bếp thật không dễ dàng. Trong lòng cô cũng hạ quyết tâm, khi nào rời khỏi Khánh Vương phủ cô sẽ lập tức rời khỏi Triệu Tử Duy, cô không thể tới Tề quốc!

Quay về phòng thay quần áo xong, Mộ Dung Ca mới đưa các món ăn cho tỳ nữ thân cận của Triệu Tử Duy để nàng ta mang lên cho hần. Còn cô thì chuẩn bị đi Tuyên đình xem trò hay sắp diễn ra.

Tuyên đình.

Tuyên đình là nơi khá hoang vắng ở trong phủ Khánh vương, rất hiếm khi có người đi qua nơi này, Mộ Dung Ca dựa theo bản đồ ở trong đầu mà từng bước một đi về phía Tuyên đình.

Cô nấp sau một thân cây ở gần đó để không bị Lâm Vi phát hiện. Nhưng chưa tới gần Tuyên đình thì cô đã loáng thoáng nghe thấy giọng nói của một đôi nam nữ.

“Tại sao lại là người?!” – Lâm Vi thấy người vừa tới liền nhướn mày, lạnh giọng hỏi.

“Hóa ra Lâm trác phi lại ái mộ bản tướng như vậy, thế mà ta không biết sớm. Nàng đừng lo, bản tướng sẽ không để lãng phí một giây phút nào đâu. Chúng ta nên mau chóng cùng nhau sung sướng thôi.” – Trương tướng quân mê đắm nhìn chăm chăm vào Lâm Vi. Thật ra hắn đã sớm nổi sắc tâm với hai vị phi tử của Phượng Dịch từ lâu nhưng không dám manh động, nếu đã không chiếm được Mộ Dung Ca thì chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua Lâm Vi – người cũng đang có ý với hắn.

Kỳ thực, khi Trương tướng quân nhìn thấy phong thư kia còn không biết người đang chờ hắn ở Tuyên đình là Lâm Vi. Đến khi nhìn thấy Lâm Vi, Trương tướng quân mới đem sự tình đêm hôm qua lồng ghép với chuyện ngày hôm nay để ra một kết luận, chính là Lâm Vi đang có tình ý với hắn, nếu không thì đêm hôm qua nàng đã không đưa tỳ nữ thân cận đến hầu hạ hắn.

Lâm Vi nghe lời hắn nói liền lộ ra vẻ mặt giận dữ, ả ta đường đường là trác phi của Khánh vương mà tên Trương tướng quân này lại dám bất kính với ả như vậy, ả trừng mắt quát lớn: “Trương tướng quân, người thật to gan!”

Trương tướng quân lại không ngạc nhiên trước phản ứng gay gắt của Lâm Vi, hắn cười hắc hắc vô cùng thâm đáng, vừa cười vừa tiến lại gần

Lâm Vi, hần nói: “Vi Nhi, có phải nàng đang sợ người khác sẽ nhìn thấy chúng ta không? Nàng yên tâm, ta đã đánh ngất đám hộ vệ của nàng rồi, tuyệt đối không có ai nhìn thấy chúng ta đang hoan ái đâu. Thời gian cấp bách, bản tướng cũng không chịu nổi nữa rồi, chúng ta chớ để lãng phí thời gian!”

Mộ Dung Ca nấp trong rừng cây nghe hai người kia đối thoại mà khoe mắt cũng nhẹ dưng lên, cô vừa phát hiện ra Lâm Vi và Trương tướng quân rất xứng đôi, lần đầu tiên làm bà mỗi quả là mát tay. Nhưng mà, trò hay chỉ mới bắt đầu thôi, tiếp theo chắc chắn sẽ phần khích gắp vạ lần!

“Người đang nói hươu nói vượn cái gì đó? Nếu người còn tiếp tục bất kính với ta như thế thì cẩn thận cái mạng chó của người!” – Lâm Vi giật mình, Trương tướng quân dám đánh ngất đám hộ vệ của ả? Vì sao không phải Mộ Dung Ca xuất hiện mà lại là Trương tướng quân? Hơn nữa, vì sao Trương tướng quân lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo đó đối với ả?!

Hai mắt Lâm Vi mở trừng trừng, chẳng lẽ là do Mộ Dung Ca gây nên? Cô ta có thể nhìn ra cạm bẫy của ả sao?!

Làm sao có thể, Mộ Dung Ca ngu dốt như vậy chắc chắn không nhìn ra được đâu. Nhưng nếu không phải là Mộ Dung Ca làm thì biết giải thích thế nào về việc Trương Trương tướng quân xuất hiện ở đây?! Thầm mắng một tiếng ‘Đáng chết!’, Lâm Vi cắn chặt răng, xoay người định rời khỏi Tuyên đình.

Nhưng sự việc đâu có dễ dàng như vậy, Trương tướng quân nhìn thấy mỹ nhân ở trước mặt, chỉ cần thò tay ra là lập tức có thể ôm vào lòng để âu yếm thì làm sao buông tha được. Hần là người có võ nên rất nhanh đã chặn Lâm Vi lại, Lâm Vi còn chưa kịp hoàn hồn thì Trương tướng quân đã túm lấy quần áo trên người ả.

Lâm Vi bỗng cảm thấy cơ thể mình mát lạnh, ả nhìn xuống thì thấy quần áo trên người bị xé rách bươm. Mà Trương tướng quân đã ôm ả vào lòng, đè ả dính chặt vào cây cột trong đình, đôi tay thô ráp của hắn bắt đầu sờ soạn không thương tiếc khắp người ả...

“Buông ta ra! Trương tướng quân, chẳng lẽ người muốn chết! Buông ta ra!” – Lâm Vi hét ầm lên, liều mạng đẩy Trương tướng quân. Nhưng ả không có võ công, mà bình thường vì muốn giữ dáng người nên ả ăn rất ít, nên càng không có sức lực đẩy hắn.

“Hắc hắc, nàng đã sớm có tình ý với bản tướng quân thì còn giả bộ như vậy để làm gì?!” – Trương tướng quân cười to, căn bản là hắn không thèm để tâm đến những lời uy hiếp của Lâm Vi, nữ nhân chính là như vậy, luôn luôn khẩu thị tâm phi [i](nói một đằng nghĩ một nẻo)[/i].

Mộ Dung Ca mở to hai mắt xem một màn ở trước mặt. Này này! Trương tướng quân cũng quá dũng mãnh rồi! Mà dáng người Lâm Vi cũng hấp dẫn chẳng kém, chỗ nào cần to liền to, chỗ nào cần nhỏ liền nhỏ. Ánh mắt Mộ Dung Ca quét xuống dưới, đúng lúc nhìn thấy cái Trương tướng quân lòi ra từ trong quần, hai mắt cô lại càng trợn to hơn.

Đang muốn xem hiện trường hợp hoan phần khích đến cỡ nào thì bên tai Mộ Dung Ca bỗng thổi tới một trận gió ấm áp.

“Cảm thấy hứng thú như vậy sao? Hay là người cũng muốn thử? Chi bằng người đừng làm đầu bếp của bản cung nữa, đổi sang thị tẩm đi.”

Mộ Dung Ca chớp chớp mắt, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên là Triệu Tử Duy!

Khóe miệng cô giật giật, cô cúi đầu đang muốn đáp lời Triệu Tử Duy thì đã bị hắn lấy tay bịt miệng cô lại, còn dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo có người đến. Cô liếc mắt nhìn bàn tay đang che miệng mình, bàn tay này rất đẹp, ở

ngón cái còn đeo một chiếc nhẫn ngọc xanh biếc, chiếc nhẫn nổi bật trên làn da trắng nõn. Nhưng bàn tay này không phải là bàn tay của người luôn sống sung sướng, an nhàn, trong lòng bàn tay hẳn có một lớp chai sần do luyện kiếm.

Mộ Dung Ca kéo tay Triệu Tử Duy xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía người vừa xuất hiện. Là Phượng Dịch!

Tuy khoảng cách hơi xa nên cô không thể thấy rõ thần sắc của Phượng Dịch, nhưng vẫn có thể cảm giác được sát khí dữ tợn đang tỏa ra từ người hẳn.

“Các người muốn chết!” – Phượng Dịch đứng ngoài Tuyên đình, giọng nói rét lạnh như núi băng ngàn năm.

Trương tướng quân dừng ngay miệng sói đang hôn hít, tay hồ đang sờ soạn, thân hình hắn trở nên cứng ngắc, hắn cố xoay đầu nhìn về phía Phượng Dịch. Còn Lâm Vi thì trắng bệch như một tờ giấy, tất nhiên không phải vì ả đang lạnh mà là vì tên Trương tướng quân chết tiệt, đang run lẩy bẩy mà lá gan vẫn còn lớn thế, dám quay ra nhìn Phượng Dịch.

“Chậc chậc, Mộ Dung Ca, thân thể của người không bằng cô ả kia đâu.” – Triệu Tử Duy lướt đôi mắt tà mị lên người Lâm Vi và Trương tướng quân rồi nói với Mộ Dung Ca.

Nghe thấy vậy, Mộ Dung Ca lập tức ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Triệu Tử Duy, vừa vịn chạm ngay vào đôi mắt ung dung của hắn. Hắn muốn nhìn thấy cô tức giận, nhìn thấy cô phá vỡ vẻ mặt bình tĩnh thường ngày.

Bỗng nhiên, tình huống lại có biến hóa. Triệu Tử Duy thu lại nụ cười trên gương mặt tuấn mỹ, ánh mắt hắn nhìn về nơi nào đó trở nên sắc bén, lợi hại như chim ưng.

Mộ Dung Ca cũng cảm thấy có cái gì đó khác lạ, cô thu lại vẻ mặt tức giận, bình tĩnh nhìn về nơi kia.

Đúng lúc ấy cô nhìn thấy người ở phía sau Phượng Dịch, là Nguyên Kỳ!

Cặp mắt lạnh như hồ băng của hắn vô cùng bình tĩnh, đôi cặp mắt vĩnh viễn nhìn không thấy đáy ấy đang bình thản quét qua nơi ẩn thân của cô cùng Triệu Tử Duy. Một luồng khí lạnh lẽo khó diễn tả bằng lời đập thẳng vào mặt cô, không khí xung quanh họ cũng vì thế mà trở nên mỏng manh hơn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Gậy Ông Đập Lưng Ông (2)

Edit: Phi Nguyệt

Ánh mắt đó là như thế nào mà có thể khiến cho lòng ta nảy sinh sự sợ hãi! Nhưng Mộ Dung Ca đã sớm xác định hẳn là kẻ không thể chọc vào nên cô cũng không hề nghĩ ánh mắt đầy hàm xúc đó là dành cho mình, bởi vì phía sau cô còn có Triệu Tử Duy.

Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy, Phượng Dịch, ba người hợp lại một chỗ.

Đây là tình huống gì?

Mộ Dung Ca cảm thấy đau đầu trước tình huống mới phát sinh, sự tình càng lúc càng lớn, nhưng mà, càng lớn lại càng tốt.

Vì, Lâm Vi đã không còn đường sống nữa rồi!

Đôi mắt lạnh lẽo của Triệu Tử Duy ánh lên nét lợi hại, nhưng chỉ trong nửa khắc mà thôi, sau đó nó lại trở về với dáng vẻ lười nhác thường ngày.

Nguyên Kỳ cũng làm như chưa từng phát hiện ra hai người họ, hẳn đưa ánh mắt nhìn đi nơi khác.

Quay trở lại với Lâm Vi và Trương tướng quân, lúc này cả hai đang kinh hoàng trợn mắt, bọn chúng không nghĩ Phượng Dịch sẽ xuất hiện ở đây, là chúng đang nằm mơ sao? Đầu óc của cả hai đều trống rỗng không nghĩ được gì nữa, cũng không nhớ ra phải che chắn cho thân thể đang tả tơi của mình.

Đến khi nghe thấy giọng nói lạnh như băng nhưng ẩn chứa vô vàn sát khí của Phượng Dịch thì cả hai mới có phản ứng, vội vàng nhặt đám quần áo vương vãi trên đất. Vì quá cuống mà chúng như đang cầm mặt xuống đất, nhưng che được cái mặt chứ không che được phần thân dưới đang lộ hết ra ngoài, bộ dạng này khiến chúng càng thêm chật vật.

Phượng Dịch nhìn hai kẻ lỗ bịch ở trước mặt, sát khí càng nồng đậm hơn. Chuyện động trời này không chỉ có một mình hắn nhìn thấy, mà cả Nguyên Kỳ đi bên cạnh và mười mấy tên hộ vệ đi đằng sau cũng đã chứng kiến tất cả. Hai kẻ này lại dám vùng trộm yêu đương ở sau lưng hắn, một người là trác phi được hắn sủng ái, người kia là gia tướng được hắn trọng dụng, vậy mà bọn chúng lại dám đội nón xanh lên đầu hắn. Quá điên tiết, hắn phẫn nộ quát: “Các người thật đáng chết! Người đâu, đem hai kẻ này đi xử trảm!”

“Vương gia, là có người cố ý hãm hại thiếp! Thiếp chỉ tới đây để ngăn cản thôi, nhưng Trương tướng quân vừa đến đã nói năng bậy bạ, lại còn có ý đồ quấy rối thiếp. Nếu không phải Vương gia kịp thời xuất hiện thì thiếp đã bị Trương tướng quân làm nhục rồi! Vương gia! Thiếp bị oan!” – Lâm Vi vừa nghe thấy mệnh lệnh của Phượng Dịch liền hốt hoảng, tay chân luống cuống cố che chắn cơ thể bằng đám quần áo rách bươm, ả vừa đẩy tên Trương tướng quân đang ngậy ngốc như tượng, chạy thẳng đến trước mặt Phượng Dịch, vừa cố làm ra vẻ mặt ủy khuất vô cùng đáng yêu.

Nghe ả nói vậy, Phượng Dịch liền nhìn về phía Trương tướng quân.

Trương tướng quân lúc này mới có phản ứng, hắn lập tức rút kiếm chỉ vào Lâm Vi, miệng chửi ầm lên: “Là do con đàn bà này câu dẫn (quyến rũ) bản tướng! Nếu không phải do người nhiều lần muốn lấy lòng ta thì đời nào ta thèm để ý đến lời mời của người!” – Hắn là kẻ mà ai cũng phải kiêng dè, nữ nhân quỳ dưới chân hắn nhiều không đếm xuể, Lâm Vi này cũng chỉ có nhan sắc thượng thừa mà thôi, nếu không phải ả ta chủ động quyến rũ hắn

thì hắn không bao giờ dám cả gan làm ra những việc như thế. Thế mà bây giờ con tiện nhân này lại dám vu hết cho hắn!

“Người đang nói bậy bạ gì đó?! Ta câu dẫn người khi nào?! Vương gia, ngài phải làm chủ cho thiếp, giết chết tên tiểu nhân dám làm loạn này đi!” – Đối mặt với cái chết khiến Lâm Vi sợ hãi, ả phải tìm mọi cách để cứu sống bản thân, và đem tất cả sai lầm đổ hết lên đầu tên Trương tướng quân là cách tốt nhất.

“Ta giết người!” – Trương tướng quân vừa nghe thấy lời nói của Lâm Vi liền không thể khống chế được cơn giận dữ, hắn vung kiếm lên lao vào Lâm Vi.

Mộ Dung Ca neho mắt nhìn toàn cảnh mà cô đã mất công thiết kế một cách tỉ mỉ. Chà, không nghĩ số của tên Trương tướng quân này lại xui đến vậy, còn chưa kịp xơ múi được gì thì đã bị Phượng Dịch nhìn thấy rồi.

“Dám giết người ở trước mặt bốn vương, Trương Trung, người thật lớn gan!” – Phượng Dịch đoạt lấy kiếm của Trương tướng quân rồi thuận thế đặt lưỡi kiếm vào cổ hắn.

Hai đầu gối Trương tướng quân mềm nhũn, hắn quy xuống đất, nửa thân hắn đang trần như nhộng, tuy trên người vẫn còn cái áo nhưng phần thân thể quan trọng nhất lại đang phơi hết ra ngoài. Mặc dù hắn là tướng quân dũng mãnh chinh chiến trên sa trường, nhưng đời này của hắn sợ nhất chính là Phượng Dịch, đối mặt với thanh kiếm đang kề vào cổ mình khiến cả người hắn run rẩy, hắn khóc lóc cầu xin Phượng Dịch: “Vương gia, thật sự là thuộc hạ bị Lâm trặc phi câu dẫn nên mới làm ra những chuyện như thế. Thuộc hạ đi theo Vương gia chinh chiến đã nhiều năm, đối với Vương gia luôn luôn trung thành tận tụy, điều này có Nhật Nguyệt chứng giám. Vương gia, người phải tin lời thuộc hạ!”

Lâm Vi cũng không cam chịu bị yếu thế, tên Trương tướng quân này lại dám đem tất cả nước bắn hắt lên người ả. “Người dám ăn nói bậy bạ! Ta câu dẫn người khi nào?! Tất cả đều là nói bậy hết! Vương gia, chắc chắn là có người cố ý hãm hại thiếp!”

Mộ Dung Ca nhú chặt hai hàng lông mày, Lâm Vi này phản ứng nhanh thật! Đã kịp bình tĩnh để suy nghĩ rồi cơ đấy. Tình huống này có chút đau đầu đây.

Dường như nhìn ra sự bồn chồn của Mộ Dung Ca, Triệu Tử Duy đang đứng bên cạnh bỗng cười khê: “Thủ đoạn còn chưa đủ, nếu là bản cung ra tay, thì hai tên này đã thối nát xương tan từ hôm qua rồi!”

Lời kinh khủng này thốt ra từ miệng hắc tử như gió thổi mây trôi, nhẹ nhàng mà băng quơ, dường như trong mắt hắc tử, chỉ cần là kẻ địch chặn đường đi của hắc tử thì tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, mà hắc tử cũng sẽ không bao giờ cho kẻ kia có được cơ hội phản kích.

Mộ Dung Ca không nói gì, cô hiểu rõ người nam tử đang đứng bên cạnh là kẻ có thể vì đạt được mục đích mà không từ mọi loại thủ đoạn. Hắc tử xuất hiện ở nơi này hắc tử nhiên cũng đã biết rõ chuyện gì đang xảy ra với Lâm Vi và Trương tướng quân. Mà phản ứng của hắc tử cũng nói cho cô biết, hắc tử sẽ không vạch trần cô.

Nhưng, tình huống trước mặt đúng là không ổn. Nếu tên Trương tướng quân kia thông minh, chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra có điểm nghi vấn.

Nhưng cô đã đánh giá Trương tướng quân quá cao rồi, lúc nào hắc tử cũng có mỹ nhân vây quanh, trong đầu hắc tử nếu không phải bày mưu tính kế thì cũng chỉ có nữ nhân mà thôi, rất nhiều, rất nhiều nữ nhân khiến cho đầu óc hắc tử mù mịt. Sau khi nghe thấy những lời nói của Lâm Vi, phản ứng đầu tiên của hắc tử là cho rằng Lâm Vi qua cầu rút ván.

Tuy hãn đã từng nghĩ đến nguyên nhân khác nhưng cuối cùng vẫn xác định là như vậy.

“Con nữ nhân âm hiểm ngoan độc này!” – Lửa giận của Trương tướng quân lại bùng lên, nếu không phải e ngại Phượng Dịch đang đặt lưỡi kiếm lên cổ hãn thì hãn đã lao vào giết chết Lâm Vi rồi.

Thủ đoạn thì Lâm Vi cũng có thừa, nhưng ả ta đã phát giác ra bao nhiêu rồi? ả không để ý tới Trương tướng quân, chỉ quỳ xuống lôi kéo vạt áo của Phượng Dịch, ả than khóc cầu khẩn Phượng Dịch: “Xin Vương gia tra xét rõ ràng!” – ả có thể khẳng định, là Mộ Dung Ca đã thiết kế cạm bẫy để hãm hại ả, nhưng Mộ Dung Ca bây giờ là người của Tề quốc thái tử nên ả không thể nói ở trước mặt Phượng Dịch và Hạ quốc thái tử được. Cả kể nếu Phượng Dịch muốn ả kể hết sự tình thì ả cũng không thể nói ra, lựa chọn sáng suốt nhất trước mắt vẫn là tìm cách thoát thân đã, những cái khác, chờ an toàn rồi tính sau.

Nhưng Lâm Vi đã đánh giá quá cao vị trí của ả ở trong lòng Phượng Dịch.

Phượng Dịch lạnh lùng nhìn phản ứng của hai kẻ đang quỳ trước mặt mình, bộ dáng của hãn trông có vẻ thư sinh, nhưng sát khí nồng đậm trong mắt lại khiến người ta phải rợn cả tóc gáy. Những lời nói của Lâm Vi và Trương tướng quân rơi vào trong tai hãn đều là dối trá hết, mà thực ra, những người khác nghe thấy những lời này cũng đều không tin.

Dám làm hãn mất thể diện ở trước mặt nhiều người như vậy, hãn tuyệt đối sẽ không tha cho Lâm Vi và Trương tướng quân!

“Lôi xuống! Xử trảm!”

Mệnh lệnh vừa ra, vài tên hộ vệ đứng sau đã tiến lên tóm lấy hai người.

Trương tướng quân trợn tròn mắt, hăn kêu khóc thảm thiết, “Vương gia! Nếu không có thuộc hạ dốc hết sức cùng người đi chinh chiến sa trường thì làm sao người có địa vị như ngày hôm nay? Vương gia, người chớ quên công lao của thuộc hạ!”

“Vương gia! Thiếp bị oan mà! Đều là do Mộ Dung Ca hãm hại thiếp!” – Trước sự sống chết của mình, Lâm Vi cũng không hơi đâu quản nhiều thứ nữa, ả phải nói ra hết.

Đôi mắt lạnh lùng ngập tràn sát khí của Phượng Dịch chợt lóe qua một tia nghi hoặc, hăn cau mày nhìn về chỗ ẩn nấp của Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy. Tu vi võ công của hăn khá cao nên rất dễ dàng cảm nhận được có người đang ẩn núp ở nơi đó, hăn chỉ ngại là nơi đó còn có cả Triệu Tử Duy.

Nguyên Kỳ cũng vờ như vô tình liếc mắt về phía hai người.

Triệu Tử Duy thờ ơ ghé sát bên tai Mộ Dung Ca, mỗi từ hăn nói đều thổi ra một làn khí ấm áp cọ vào tai cô: “Chúng ta cũng đi góp vui nào!”

Mộ Dung Ca chưa kịp phản đối thì đã bị Triệu Tử Duy bắt lấy eo và bay ra khỏi lùm cây, hai người an toàn hạ xuống trước mặt đám người Nguyên Kỳ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Gậy Ông Đập Lưng Ông (3)

Edit: Phi Nguyệt

“Có chuyện gì xảy ra ư? Khánh vương có thể nói cho bản cung biết không?” – Vừa đặt chân xuống đất, Triệu Tử Duy đã buông eo của Mộ Dung Ca, tay phất lên một cây quạt trắng không biết lấy từ đâu ra, tiêu sái phẩy phẩy chiếc quạt, bộ dạng vô cùng thoải mái tự nhiên, như thể hẳn không biết đang có chuyện gì xảy ra thật.

Lời nói này khiến Phượng Dịch cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vì e ngại thân phận của Triệu Tử Duy nên hẳn cũng chỉ có thể nhắm mắt, mở một mắt mà thôi. Hắn trả lời: “Cũng không có gì, chỉ là chuyện trong nhà thôi.” – Ánh mắt hắn nhìn Mộ Dung Ca chăm chăm.

Bị Phượng Dịch nhìn chăm chú không khiến Mộ Dung Ca bị mất tự nhiên, cô chỉ cúi đầu đi theo sau Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy gật đầu, “Nếu đã là chuyện trong nhà thì bản cung cũng không tiện ở lại. Thật đáng tiếc, cảnh ở đây rất đẹp...”

Khóe miệng Mộ Dung Ca vô thức khẽ nhếch lên một chút. Cảnh rất đẹp? Đúng là chót lười đầu môi, cảnh ở nơi đây dù có nhìn kiểu gì cũng là hoang phế, làm gì có cảnh đẹp. Có lẽ cảnh đẹp duy nhất chính là cảnh sói hôn hổ vô vừa này, cô nghi ngờ là hắn đang cố ý, mấy câu nói đó dù có nghe thế nào cũng vẫn thấy nồng nặc mùi châm chọc.

“Khánh vương còn phải giải quyết chuyện trong nhà, chi bằng Hạ quốc thái tử cùng bản cung đến Đông Sương phòng ngắm cảnh chơi cờ?” – Triệu

Tử Duy không thèm để ý đến sắc mặt của Phượng Dịch, trực tiếp tươi cười mời Nguyên Kỳ đang đứng phía sau.

Kỳ thực, ở trong mắt Triệu Tử Duy cùng Nguyên Kỳ thì Phượng Dịch và Nguyên quốc không là gì cả.

Phượng Dịch bị Triệu Tử Duy xem nhẹ liền tức giận đến nổi lộ cả lên mặt. Cho dù Nguyên quốc không thể so sánh với Tề quốc nhưng nói thế nào thì hãn vẫn là Khánh vương của Nguyên Quốc, thế mà Triệu Tử Duy lại không coi hãn ra gì, thực là khiến hãn tức chết.

“Được!” – Nguyên Kỳ nở nụ cười ôn hòa đẹp mê hồn, hãn gật đầu đáp ứng.

Lúc Mộ Dung Ca đi theo Triệu Tử Duy rời khỏi nơi này thì bất thành lình Lâm Vi lại giữ chặt tay áo của cô, ả giận dữ: “Mộ Dung Ca, là người hãm hại ta có phải không? Không, nhất định là người đã hãm hại ta! Không thể tưởng tượng được ta mà lại bị người tính kế. Vương gia, là nó hãm hại thiếp! Xin Vương gia làm chủ cho thiếp!” – Lâm Vi lôi kéo cô tới trước mặt Phượng Dịch.

Trương tướng quân đúng là kẻ điên loạn, tứ chi phát triển, nhìn thấy Lâm Vi giữ Mộ Dung Ca nhưng hãn lại không có phản ứng gì cả, hãn cho rằng Lâm Vi làm như vậy là muốn thoát tội cho bản thân mà thôi.

Phượng Dịch nhìn Mộ Dung Ca đầy hồ nghi, ánh mắt sắc bén của hãn như đang muốn nhìn xuyên thấu qua da thịt của cô vào đến tận tâm khảm. Mộ Dung Ca thật sự có tâm cơ bậc này để hãm hại Lâm Vi và Trương tướng quân?

Biểu hiện của Mộ Dung Ca vô cùng bình thản, không có một chút hoảng sợ nào, cứ như thể việc này chẳng có quan hệ gì tới cô cả. Nhưng Phượng Dịch là ai? Hãn là người sống trong âm mưu quyền lực nên đã mơ hồ phát hiện ra cái gì đó từ cô.

Nếu ánh mắt đáng sợ này nhìn vào người khác thì có lẽ đã làm cho họ phải khiếp đảm, nhưng Mộ Dung Ca thì không, cô biết mình đã an toàn, có Triệu Tử Duy làm lá chắn thì hiển nhiên Phượng Dịch sẽ không dám động tới cô.

“Buông ra!” – Mộ Dung Ca hất tay Lâm Vi, trên mặt thể hiện sự chán ghét rất rõ ràng. Từ lúc cô xuyên không đến đây thì mối quan hệ của cô với Lâm Vi đã là ‘người sống thì ta chết’. Cho nên, Lâm Vi chắc chắn phải chết!

Lâm Vi không nghĩ Mộ Dung Ca sẽ hất tay ả ra nên ả bị mất thăng bằng, té lăn trên đất. “Người!...” – ả giận dữ chỉ tay vào Mộ Dung Ca, đôi mắt đầy hận thù, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì trước đây ả đã giết chết cô rồi.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đầy hoài nghi của Phượng Dịch, khóe miệng cô khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười khẩy, sau đó cô cúi đầu nhìn xuống Lâm Vi, nụ cười kia càng thêm mỉa mai, châm chọc. “Chó điên sốt ruột nên cắn loạn, thật xấu hổ!”

Nghe những lời này khiến đôi mắt của Phượng Dịch lóe sáng, hẩn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ca.

“Người nói cái gì?!” – Lâm Vi bùng nổ, nhưng ả không phải là kẻ ngốc không biết suy nghĩ. ả tức giận hét lên một tiếng rồi đứng dậy nhìn Phượng Dịch, giọng nói vô cùng thành khẩn: “Vương gia, thiếp không nói dối.”

Trương tướng quân cũng giằng khỏi sự kiểm chế của nhóm hộ vệ, hẩn nhanh chóng nói với Phượng Dịch: “Thuộc hạ cũng không nói dối!”

Hai người nhìn Phượng Dịch đầy mong chờ, cả hai đều hi vọng Phượng Dịch sẽ tin tưởng vào lời nói của mình.

“Sao còn chưa đi? Chẳng phải người còn phải làm điểm tâm cho bản cung ư?” – Triệu Tử Duy quay đầu lại nhìn Mộ Dung Ca, trong giọng nói miễn cưỡng của hắn còn pha một chút thiếu kiên nhẫn.

“Dạ!” – Mộ Dung Ca lén xoa tay rồi nhanh chân đuổi theo Triệu Tử Duy.

Câu nói của Triệu Tử Duy có ý tứ rõ ràng, Mộ Dung Ca đã là người của hắn, người của Tề quốc, nàng không còn là người Nguyên quốc nữa, và chỉ có hắn được động vào nàng, bất luận là kẻ nào khác cũng không được.

Phượng Dịch làm sao không nghe ra ý tứ của Triệu Tử Duy? Trong con người đen láy của hắn lóe lên thứ ánh sáng quý dị, cuối cùng hắn rít một câu rành mạch qua kẽ răng: “Đem Trương tướng quân cùng Lâm Vi ra ngoài. Xử trảm!”

Đối với Phượng Dịch, không có Lâm Vi thì hắn còn vô số nữ nhân khác, không có Trương tướng quân thì doanh trại của hắn vẫn đầy rẫy những binh lính đang chờ được thăng chức, nhưng hắn không thể xung đột trực diện với Triệu Tử Duy. Hai bàn tay giấu trong tay áo dài của Phượng Dịch âm thầm nắm chặt thành đấm. Khá lắm Triệu Tử Duy! Mỗi sĩ nhục ngày hôm nay hắn sẽ nhớ thật kỹ!

Phượng Dịch nhìn sang Mộ Dung Ca đang đi theo sau Triệu Tử Duy, tối hôm qua hắn đã cảm thấy cô ta dường như có thay đổi, hôm nay nhìn lại càng cảm thấy cô ta như đã biến thành một người khác, cô ta có phải là Mộ Dung Ca thật hay không? Mà hình như Triệu Tử Duy đối xử với cô ta cũng có phần hơi khác lạ.

“Vương gia! Thiếp bị oan a! Vương gia, thiếp yêu người như thế làm sao người có thể đối xử với thiếp như vậy được!” – Dù có nằm mơ Lâm Vi cũng không nghĩ vị trí của ả ở trong mắt Phượng Dịch lại thấp kém đến vậy. Chỉ một khắc này ả mới bi ai phát hiện ra rằng, có lẽ ở trong mắt hắn thì ả và Mộ Dung Ca hoàn toàn giống nhau, không có gì khác biệt cả.

“Vương gia! Đều do con tiện nhân này câu dẫn thuộc hạ. Người không thể xử tử thuộc hạ được, thuộc hạ muốn chết ở trên sa trường!” – Trương tướng quân tru lên như sói, hăn sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn mơ hồ không hiểu vì sao bản thân mình lại rơi vào tình cảnh này.

Mộ Dung Ca đã đi xa mà vẫn còn nghe thấy tiếng kêu khóc của hai kẻ kia truyền đến, nụ cười tươi rói chậm rãi hiện trên môi cô, đến cả đôi mắt cũng phát ra ý cười. Lâm Vi, người đã từng cười nhạo khối thân thể này thế nào, còn nhớ không? Bây giờ đã đến lúc người gieo gió gặt bão, so với cái chết người định ban cho ta thì càng tuyệt vọng hơn đấy, tư vị này thế nào? Không tồi chứ? Trương tướng quân, người muốn chết ở trên sa trường sao? Cả đời này người có đi thập hương bái Phật cũng không được toại nguyện đâu. Người đã hại biết bao nữ tử, thiên lý báo ứng (*), người nhất định phải chết trong tay nữ nhân! Chúc người xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!

(*)Thiên lý báo ứng: Làm điều ác tất bị trời phạt.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn trời xanh, bầu trời trong vắt, mênh mông bát ngát. Đôi mắt trong suốt của cô ngập tràn bình tĩnh cùng kiên định. Tất cả vạn vật ở trước mắt đều không chạm được vào đôi mắt lấp lánh đầy ý cười.

Cô thu đôi mắt về lại đựng phải ánh mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ, ánh mắt hăn sâu đến nỗi nếu lỡ có ai sa chân vào đó thì không thể thoát ra được. Mộ Dung Ca không kịp che giấu ý cười nơi đáy mắt, cô lập tức cúi đầu để che đi ánh sáng vui mừng trong mắt mình, hành động của cô khiến cho người ta có cảm giác rằng, tất cả những gì vừa trông thấy đều là ảo giác.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phải Rồi Đi Rồi

Edit: Phi Nguyệt

Nguyên Kỳ nhìn thấy biểu hiện của Mộ Dung Ca thì khẽ cười, nụ cười của hắn trong suốt cao nhã như thiên tiên, dường như đằng sau lưng hắn đang có một biển mây mù, cảnh vật này lại khiến hắn vừa giống như tiên, vừa giống như ma.

Triệu Tử Duy cảm thấy không khí hơi khác thường, nhưng khi hắn quay đầu nhìn hai người thì lại không phát hiện ra có gì khác thường cả. Mộ Dung Ca vẫn cúi đầu im lặng đi theo hắn, còn trên mặt Nguyên Kỳ vẫn là nụ cười không mặn không nhạt thường thấy, đôi mắt đen láy của Triệu Tử Duy nhẹ giật một cái, hắn quay đầu đi tiếp.

Ba người bọn họ đi thẳng về Đông Sương phòng.

Vừa trở lại Đông Sương phòng, Mộ Dung Ca lập tức đi vào phòng bếp chuẩn bị làm vài món điểm tâm. Tâm trạng của cô đang rất tốt nên dù cho đây là mệnh lệnh của Triệu Tử Duy thì cô vẫn làm rất thoải mái. Vừa rồi nếu không nhờ Triệu Tử Duy ra mặt giúp đỡ thì cô đã phải một mình chống chọi với Phượng Dịch rồi, xem ra Triệu Tử Duy cũng không phải là kẻ máu lạnh vô tình.

Mộ Dung Ca đi một vòng đánh giá tất cả nguyên liệu ở trong bếp. Món điểm tâm ở thời đại này rất nghèo nàn, hầu như chỉ dùng bánh khảo hoa mai, nhưng cô thì không muốn làm bánh khảo hoa mai, phải nói là tất cả các món điểm tâm khác cô đều không muốn làm. Xem xét một hồi những

nguyên liệu và dụng cụ có trong nhà bếp, Mộ Dung Ca âm thầm tính toán nên làm món nào vừa không mất nhiều công sức mà lại có mùi vị khác lạ.

Thời đại này không có nhiều loại bánh, thông thường bột mì chỉ dùng để làm bánh bao hấp mà thôi. Có lẽ cô nên làm một vài loại bánh ngọt, hoặc làm bánh bao sủi cảo (*) chẳng hạn.

(*) Là món bánh bao nhỏ có nhân rồi đem chiên, nó giống bánh bao chiên của mình ấy mà.

Cân nhắc một lúc, cuối cùng cô quyết định làm món bánh há cảo nhân tôm (*) và bánh khoai lang (**).

(*) Món này thì siêu nổi tiếng của Trung Quốc rồi, hình của em nó đây:

(**) Bánh khoai lang: nguyên liệu chủ yếu làm từ khoai lang được hấp chín, tán nhuyễn rồi trộn với bột mì để nhào thành bột khoai lang, cán dẹt bột rồi chiên vàng trong chảo hoặc chiên khô. Bánh này có hai loại, chay thường thấy, và bánh nhân, đậu đỏ, vùng đen, đậu xanh.... Hình của em nó đây ạ.

Bánh chay:

Bánh nhân:

Đến lúc cô làm xong điểm tâm, bưng đến thì vẫn thấy hai người kia đang ngồi chơi cờ ở trong đình, hình như suốt từ lúc bắt đầu ván cờ họ vẫn chưa nói với nhau câu nào.

Có lẽ món bánh há cảo nhân tôm và bánh khoai lang của cô tỏa ra mùi thơm quá hấp dẫn khiến hai người họ cùng lúc nhìn về phía cô.

Không, phải nói là cùng đồng thời nhìn về phía khay điểm tâm mà cô đang bưng đến.

Bước đến gần hai người, Mộ Dung Ca đặt đĩa bánh há cảo nhân tôm xuống bàn rồi giới thiệu: “Đây là món Phỉ thúy Lưu ly rực rỡ sắc màu.” – Lại đặt đĩa bánh khoai lang xuống tiếp, – “Đây là món Hoàng kim trái khắp thiên hạ.”

Hai cái tên nghe rất kêu, nổ rất to! Nhưng Mộ Dung Ca thì lại cảm thấy buồn cười. Đối với hai vị cao nhân địa vị tôn quý này thì không thể nói thật được, nếu không sẽ lại giống như phản ứng của Triệu Tử Duy lúc sáng, cái gì càng đơn giản bình thường thì họ càng khinh thường, thậm chí còn cho rằng các món ăn đó chỉ dành cho dân đen mà thôi.

Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy nghe thấy hai cái tên này cũng cảm thấy tò mò. Bọn họ chưa từng nghe thấy những món ăn này bao giờ, mà ngay cả hình dạng của nó, cho dù là người đi khắp thiên hạ như bọn họ cũng chưa bao giờ thấy qua. Phỉ thúy Lưu ly rực rỡ sắc màu, Hoàng kim trái khắp thiên hạ?

Tên gì mà tầm thường vậy?

Phỉ thúy Lưu ly rực rỡ sắc màu, nhìn hình dáng cũng có vẻ giống tên đấy, lớp vỏ ngoài trắng muốt như tuyết, trơn nhẵn như một tờ giấy, lớp vỏ hơi trong có thể mơ hồ nhìn thấy lớp nhân ở bên trong nó, nhưng cũng không biết nhân bên trong là thứ gì. Còn món Hoàng kim trái khắp thiên hạ thì không được đẹp mắt lắm.

Nguyên Kỳ nhàn nhạt nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, hần vờn bàn tay bạch ngọc gấp lấy một khối Phỉ thúy Lưu ly rực rỡ sắc màu rồi nhẹ nhàng đưa lên miệng cắn. Trong nháy mắt, hần bị nhân tôm thanh khiết của chiếc bánh làm cho kinh ngạc, đầu bếp trong ngự thiện phòng (nhà bếp trong hoàng cung) ở Hạ quốc có thể nói là tìm khắp thiên hạ cũng khó gặp, nhưng hần chưa bao giờ thấy họ làm ra món ăn nào như thế này. Món ăn này hiếm lạ thì cũng không nói, nhưng hương vị còn rất thơm ngon. Mặc dù trong lòng kinh ngạc vô cùng, nhưng gương mặt của Nguyên Kỳ vẫn

không có chút biến hóa nào, đáng vẻ thường thức của hân vắn vô cùng tao nhã.

Triệu Tử Duy thấy Nguyên Kỳ gấp há cảo nhân tôm thì liền lấy cho mình một góc bánh khoai, tuy hình thức của bánh không được đẹp nhưng hương vị lại rất tốt, trong miệng hân ngập đầy mùi vị khoai lang ngọt bùi, thì ra món bánh này được làm từ khoai lang.

Sau đó, hai người không ai bảo ai, cùng gấp món còn lại đưa lên miệng thưởng thức, rồi lại cùng ngạc nhiên như món vừa rồi. Nữ tử đang đứng ở trước mặt họ đây, có đúng là thiên kim tiểu thư luôn sống an nhàn sung sướng từ nhỏ – Khánh vương phi Mộ Dung Ca hay không?

Mộ Dung Ca thấy bọn họ đều ăn thử hai món điểm tâm nhưng sắc mặt không thay đổi chút nào thì ngầm biết họ rất hài lòng với món ăn của cô. Mộ Dung Ca quyết định, sau này nhất định phải thay tên đổi họ cho các món ăn, tất cả mọi thứ trên thế gian này, chỉ cần có một lớp vỏ ngoài xinh đẹp thì ai cũng đều yêu thích, làm cho giá trị của nó tăng lên một cấp bậc khác. Người xưa với người hiện đại đều giống nhau ở điểm này, đều là con người cả.

“Thiếp xin cáo lui.” – Mộ Dung Ca nhún chân thi lễ, chuẩn bị lui ra ngoài.

Cô cứ nghĩ rằng hai người này sẽ không có ý kiến gì, nhưng kẻ luôn im như thóc – Nguyên Kỳ lại mở miệng nói chuyện với Triệu Tử Duy: “Ta nghe nói Tề quốc thái tử không bao giờ giữ người vô dụng ở bên mình, quả đúng là thế!”

Triệu Tử Duy cầm chén trà đưa lên miệng uống một ngụm rồi mới cười nói: “Nếu để làm ấm giường thì điều ấy cũng không sai.”

Hai người nhìn nhau, trên mặt họ đều mang một vẻ tươi cười sáng lạn như hoa xuân hé nở, nhưng lại có một mùi thuốc súng đâu đó phảng phất

xung quanh hai người này.

Sóng mắt của Mộ Dung Ca khẽ động, chân càng bước nhanh hơn.

Chuyện bọn họ muốn tranh đoạt thiên hạ ‘người chết thì ta sống’ không liên quan gì đến cô. Điều cô mong muốn duy nhất chỉ có sự tự do, vui vẻ của chính mình mà thôi.

Hôm sau trời bỗng đổ mưa, cơn mưa tầm tã, Mộ Dung Ca ngồi cạnh cửa sổ lắng nghe tiếng mưa rơi, cô thất thần nhìn cơn mưa như đang trút từ trên trời xuống, con đường ở phía trước mặt rơi vào màn mưa trắng xóa cũng trở nên mờ ảo, nhìn không rõ, nếu bước ra ngoài thì sẽ dẫm ngay vào những vũng nước lầy lội.

Ngày mai là khởi hành rồi, Triệu Tử Duy phải rời khỏi Khánh Vương phủ nên cô cũng phải đi theo hẳn.

Rời khỏi đây có nghĩa là cô đã được tự do.

Những ngày mưa âm ỉ thường ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người, nhưng nó lại không ảnh hưởng tới Mộ Dung Ca. Mọi cô bất giác mở ra, một nụ cười rạng rỡ nở bừng trên khuôn mặt.

Chỉ cần đi khỏi Khánh vương phủ, cô sẽ nghĩ biện pháp để rời khỏi Triệu Tử Duy.

Qua bữa trưa, Mộ Dung Ca nghe được một tin tức khiến cõi lòng cô trở nên nặng trĩu.

Ngày phán quyết Mộ Dung tể tướng đã được định đoạt, Hoàng đế Nguyên quốc niệm tình Mộ Dung tể tướng đã từng là công thần của triều đình nên thay đổi phương thức lăng trì xử tử bằng một ly rượu độc.

Lúc Mộ Dung Ca biết được tin này thì tể tướng đã bị hành hình rồi.

Đối với người cha chưa từng gặp mặt này, Mộ Dung Ca không có quá nhiều cảm tình, cô chỉ cảm thấy đồng tình với ông mà thôi. Bao năm nay Mộ Dung tế tướng luôn ở vị trí cao trong triều đình, bây giờ lại phải kết thúc tính mạng của mình bằng một ly rượu độc, kết cục cuối cùng là toàn gia lui bại, đây là nỗi bi ai của thời loạn a!

Tuy cô không có nhiều cảm giác đau khổ đối với Mộ Dung tế tướng, nhưng lại rất lo lắng cho người thiếu niên phiêu dạt như gió kia. Nếu hẳn biết gia tộc đã lui bại, phụ thân không được chết tử tế thì có phải đôi mắt im lặng kia của hắn sẽ càng trở nên trầm tĩnh? Càng làm cho người ta phải đau lòng hơn không?

...

Đêm, không gian ngày càng tối hơn, mưa cũng nhỏ hơn nhiều, có lẽ ngày mai trời sẽ tạnh. Mộ Dung Ca ăn bữa tối xong liền muốn đi ngủ sớm. Cả ngày hôm nay cô đều ở trong phòng, Triệu Tử Duy cũng không có ở Đông Sương phòng, cả ngày không cần phải gặp hắn khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Mộ Dung Ca bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, lúc đang ngủ say cô bỗng cảm giác bên người mình có nguy hiểm, cô lập tức mở to hai mắt, bật ngồi thẳng dậy rồi quay đầu nhìn về phía cửa.

Trong bóng đêm, cô lơ mơ mình thấy một bóng người đứng trước cửa.

Là ai? Mộ Dung Ca đề phòng nhìn chăm chăm vào người nọ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thương Lượng

Edit: Phi Nguyệt

Bóng lưng của người nọ vô cùng quen thuộc, lòng Mộ Dung Ca bỗng nhiên nháy lên một tiếng ‘thịch’, nhìn người vừa xuất hiện, cô đề giọng xuống thấp: “Không biết Khánh vương đại giá quang lâm tới đây có gì cần chỉ bảo?”

Đúng, bóng đen đang đứng trước cửa chính là Khánh vương Phượng Dịch!

Sao hắn lại đến đây?

Là muốn tính sổ với cô ư? Bởi vì cô đã cài bẫy ái phi Lâm Vi và gia tướng Trương tướng quân của hắn à? Nhưng nếu hắn muốn giết cô thì sao lại phải chờ cô tỉnh dậy? Huống hồ gì, Triệu Tử Duy cũng đang ở trong Đông Sương phòng, Phượng Dịch tuyệt đối sẽ không vì hai người kia mà tới giết cô để đắc tội với Triệu Tử Duy đâu.

Vậy thì mục đích hắn xuất hiện là đây là gì?

Phượng Dịch kinh ngạc, hắn không ngờ Mộ Dung Ca lại nhận ra hắn nhanh như vậy, hắn xoay người nhìn Mộ Dung Ca đầy nghi hoặc, thấy bộ dạng phòng bị của cô khiến hắn có cảm giác khác thường.

Có phải hắn chưa hiểu hết về Mộ Dung Ca hay không? Tại sao lúc này gặp cô lại khiến hắn có cảm giác khác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn Phượng Dịch, trong lòng cô thầm suy đoán hẳn đến đây là có mục đích gì. Đối với người này cô căm thù hẳn đến tận xương tủy, không phải chỉ vì đó là cảm giác của thân thể này, mà bởi vì người đang đứng ở trước mặt cô là một kẻ không có nhân tính!

Không có tính người, máu lạnh tuyệt đối! Kẻ này so với Triệu Tử Duy thì bất nhân hơn nhiều, làm cho người ta cảm thấy khinh bỉ.

“Ngày mai người sẽ cùng Tề quốc thái tử rời khỏi Nguyên quốc. Người có bằng lòng ở lại hầu hạ bốn vương?” – Phượng Dịch tiến về phía trước hai bước, bóng đêm khiến người ta không nhìn thấy rõ dung mạo của hẳn nhưng vẫn có thể nghe thấy một giọng nói ôn nhu, mềm mại như nước.

Câu này khiến hai hàng mi của Mộ Dung Ca khẽ nhướn lên, lúc này mới thể hiện thâm tình có phải đã muện rồi không? Cô nhìn hẳn mong chờ, chờ xem hẳn có âm mưu gì.

“Khánh vương vì sao lại hỏi như vậy? Thiếp nhớ rõ, chẳng phải Vương gia đã đem thiếp biếm xuống làm ca kỹ rồi ư? Thiếp bây giờ đã là người của Tề quốc thái tử.” – Mộ Dung Ca cúi người nhặt quần áo ở bên giường, động tác vô cùng tự nhiên mặc lại quần áo lên người, cô vừa mặc vừa nói.

Trong bóng đêm, Phượng Dịch nhíu mày, hẳn nói tiếp: “Người vẫn có thể làm Khánh vương phi như trước đây.”

Mộ Dung Ca nhếch khóe môi cười lạnh: “Vậy sao?” – Mẹ người mới làm Khánh vương phi ấy, bốn cô nương không thêm! Người cứ giữ lấy thăng nhai con của người đi, giữ đến bốc mùi đi!

(Đoạn này có ai không hiểu không? Chị MDC chửi bởi ác ghê @_@)

“Đây là cơ hội duy nhất của người. Nếu người ở lại thì có tất cả vinh hoa phú quý, còn nếu vẫn chọn rời đi, thì chỉ có thể làm một tên cơ thiếp tầm thường trong đám thê thiếp đông đúc của Tề quốc thái tử mà thôi. Người

cũng không phải là kẻ ngu dốt, nên lựa chọn thế nào thì tự biết.” – Phượng Dịch nói tiếp.

Những lời hăn nói khiến Mộ Dung Ca cảm thấy nghi ngờ, tại sao Phượng Dịch lại khuyên cô ở lại? Hay là cô có chỗ nào để cho hăn lợi dụng được? Cũng không phải, Mộ Dung tế tướng đã chết, người có thể uy hiếp đến hăn đã không còn, nếu có ai nữa thì chỉ có thể là Nguyên quốc Hoàng đế.

Trong đầu Mộ Dung Ca chợt hiện lên một điểm sáng, cô vừa hiểu ra một chuyện, hay mục đích của hăn không phải là cô, mà là Mộ Dung Tần?! Là nòi giống còn lại duy nhất của Mộ Dung gia tộc – con trai trưởng Mộ Dung Tần?

Dường như Phượng Dịch nhìn thấu được suy nghĩ của Mộ Dung Ca, nhưng hăn lại nở nụ cười âm hiểm, “Người sợ ta lợi dụng người để dụ Mộ Dung Tần ra mặt? Nếu vậy thì người sai rồi. Có lẽ người còn chưa biết sự thật, rằng Mộ Dung Tần thật ra không phải là cốt nhục của Mộ Dung gia.”

“Cái gì?!” – Mộ Dung Ca giương mắt, ánh mắt lạnh thấu xương của cô nhìn thẳng vào Phượng Dịch đang đứng trong bóng đêm.

Phượng Dịch thấy vẻ kinh ngạc của cô liền lập tức nở nụ cười, tiếng cười của hăn làm cho người ta nổi cả da gà, – “Mộ Dung tế tướng là người của Tề quốc, hăn mai danh ẩn tích ở Nguyên quốc nhiều năm như vậy là vì muốn bảo vệ cho Mộ Dung Tần. Mộ Dung Tần chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Tề quốc thái tử. Mẫu thân của hăn chính là Mễ quý phi, mười lăm năm trước nổi điên rồi nhảy sông tự tử.”

Nghe một loạt những tin tức chấn động khiến Mộ Dung Ca vô cùng kinh ngạc. Bỗng trong đầu cô nhớ ra bộ dạng ân cần cẩn thận của mẫu thân Mộ Dung Ca khi ở trước mặt Mộ Dung Tần, bây giờ nghĩ lại mới thấy, bộ dạng kia không phải là dè dặt cẩn trọng, mà là tôn kính.

Nhưng cô vẫn hoài nghi tính chân thực trong lời nói của Phượng Dịch.

“Người nghi ngờ lời nói của ta? Nếu vậy thì xem thứ này đi!” – Phượng Dịch ném cho cô một gói đồ.

Mộ Dung Ca bắt lấy gói đồ rồi mở ra, dưới ánh sáng mờ mờ từ bên ngoài hắt vào, cô có thể thấy trong gói đồ là một mảnh tã quần trẻ sơ sinh, mảnh tã được khâu và thêu rất khéo léo, tinh tế, chất liệu cũng vô cùng quý hiếm chắc chắn không có ở ngoài dân gian, bởi vì mảnh tã này chỉ có thể là đồ vật của hoàng cung. Bên trong còn có một khối lệnh bài, Mộ Dung Ca chạm nhẹ vào mặt khối lệnh bài lạnh lẽo, lấy tay sờ dọc khối lệnh bài, cô cảm giác trên mặt của nó có khắc chữ. Vật cuối cùng là một mảnh vải trắng, trên đó là một bức thư được viết bằng máu tươi.

Ánh sáng quá mờ khiến cô không thể nhìn thấy rõ nội dung của bức huyết thư, đúng lúc này cả căn phòng bỗng nhiên sáng ngời, Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là do Phượng Dịch đã thắp nến. Cô lại cúi đầu nghiên cứu bức huyết thư, trên mảnh vải trắng là những chữ viết bằng máu đỏ đã khô lại, nét chữ tán loạn, xiêu xiêu vẹo vẹo cho thấy người viết vô cùng khẩn cấp, có thể là đang gặp phải nguy hiểm nào đó.

Bức thư viết: Con ta, quên hết thù hận, đừng tìm cách báo thù.

Chỉ có vài chữ đơn giản nhưng cũng đủ để nhìn ra tình cảm vô hạn của Mẹ quý phi đối với con mình.

Mẽ quý phi – chính là đệ nhất mỹ nhân từng làm cho nam nhân khắp thiên hạ phải tơ tưởng, mười lăm năm trước vì sinh con mà phát điên, cuối cùng tìm đến cái chết, nhưng xem ra cái chết của bà ấy không đơn giản như vậy. Chẳng trách Mộ Dung Ca và Mộ Dung Tần lại không hề giống nhau, vì Mộ Dung Tần không phải đệ đệ ruột của Mộ Dung Ca, hẳn sinh ra đã có thân phận cao quý.

Mấy thứ này đều là thật, chúng được Mộ Dung tế tướng cất giấu như bảo bối ở phòng cơ mật trong thư phòng của hãn đã nhiều năm. Lúc Mộ Dung Ca năm tuổi đã từng tình cờ mở được cơ quan trong thư phòng và thấy được chúng.

“Hai năm gần đây Mộ Dung Tần càng ngày càng giống Mễ quý phi khiến Mộ Dung tế tướng không thể giữ được bí mật này nữa. Hơn nữa, Mộ Dung tế tướng đến Nguyên quốc là có âm mưu, hãn muốn đoạt lấy Nguyên quốc rồi dâng cho Mộ Dung Tần! Bốn vương sao có thể để yên cho hãn được!” – Phượng Dịch bỗng cười lạnh, âm trầm nói. Trong đêm đen, cặp mắt lạnh lẽo của hãn như một con sói im lặng, vô cùng lạnh lùng.

Tuy mấy tin tức này chấn động thật đấy, nhưng đối với Mộ Dung Ca hiện nay thì chúng chỉ giúp cô hiểu hơn về nguyên nhân dẫn đến cái chết của khối thân thể này mà thôi. Mộ Dung Ca gói lại những món đồ rồi đứng dậy xuống giường, cô bước tới gần Phượng Dịch và đưa gói đồ cho hãn, cô thản nhiên, “Rốt cục thì Khánh vương muốn nói gì?”

Hai mắt Phượng Dịch sáng quắc, hãn nhìn chăm chăm vào cô, trong ánh mắt lúc sáng lúc tối giống như đang muốn lộ ra một tia sát khí, nhưng rất nhanh lại biến mất, “Ám sát Tề quốc thái tử, người vừa có thể trợ giúp Mộ Dung Tần, vừa có thể trở lại Khánh vương phủ, tiếp tục làm Khánh vương phi.”

Nghe lời nói này khiến mi mắt Mộ Dung Ca nhẹ giật. Thì ra là thế! Hãn nói nhiều như vậy rốt cục là muốn cô đi ám sát Triệu Tử Duy! Cô nghĩ, hãn là bây giờ Phượng Dịch đã biết cô đang là nữ đầu bếp của Triệu Tử Duy, cũng có cơ hội độc chết hãn, cho nên Phượng Dịch mới chủ động đến gặp cô, vòng vo như vậy cuối cùng mới vào điểm chính.

Hãn muốn cô rời khỏi Nguyên quốc rồi mới giết Triệu Tử Duy!

Thật là buồn cười! Các người có âm mưu của các người, nhưng âm mưu đó là vì lợi ích của các người, vì quốc gia của các người, nhưng ta có ánh mặt trời của ta, đạo của ta. Ta có bị điên đâu mà đi giúp người.

“Khánh vương nói cái gì vậy? Ta quá ngu dốt nên nghe không hiểu. Ta chỉ biết là, Tề quốc thái tử là ân nhân của ta, hắn đã cứu ta trong lúc nguy nan thì đời này có phải làm trâu làm ngựa ta cũng muốn báo ơn của hắn.” – Mộ Dung Ca yên lặng nhìn ra cửa sổ, thì ra mới nói có vài câu với Khánh vương mà mưa đã ngừng, cành lá trên thân cây gần đấy không có gió mà vẫn nhẹ nhàng xao động.

Đây là Đông Sương phòng, là nơi Triệu Tử Duy đang nghỉ ngơi nên chắc hẳn bốn phía đều có cao thủ hộ vệ.

Cho nên...

Phượng Dịch giận dữ, sát khí nồng đậm phát ra từ người hắn. Hắn vươn tay phải tóm lấy lưng của Mộ Dung Ca, cô đã biết kế hoạch của hắn thì tuyệt đối không thể để cho cô sống được!

Một ám khí sắc bén hình sao năm cánh bay thẳng tới cánh tay đang vươn ra của Phượng Dịch.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Vô Săn

Edit: Phi Nguyệt

Khi Phượng Dịch phát hiện ra ám khí thì đã quá chậm, hắn lập tức thu tay về nhưng vẫn không tránh né được thứ ám khí sắc bén đó, tay hắn đầm đìa máu tươi, may là thu tay về kịp lúc, nếu không bàn tay này của hắn đã bị phế rồi.

“Đáng chết!” – Phượng Dịch nhanh chóng điểm trúng huyết đạo trên tay, hắn nổi giận, thế nào mà hắn lại không cẩn thận như thế. Cao thủ ở bên người Triệu Tử Duy nhiều như mây, hắn cùng Mộ Dung Ca nói chuyện lâu như vậy, hắn đã làm cho đám hộ vệ này phát hiện ra.

Nếu kẻ vừa phát ra ám khí là người của Triệu Tử Duy thì sự tình không ổn.

Nhưng cho dù Triệu Tử Duy nghe thấy hết nội dung cuộc nói chuyện giữa hắn và Mộ Dung Ca thì đã sao, Triệu Tử Duy và hắn cũng cùng một dạng người mà thôi, tên Triệu Tử Duy kia có dám nói hắn không muốn mưu hại Hạ quốc thái tử không? Đây là chiến tranh, điều này không cần phải nói rõ cũng biết.

Phượng Dịch nhìn Mộ Dung Ca đang chạy ra cửa, ánh mắt hắn long lên làm cho người ta phải sợ hãi. Bây giờ chưa thể giết cô ta, đành tạm thời để cho cô ta sống vậy, có lẽ sau này còn có chỗ lợi dụng được. Cô ta đã không thể giết Triệu Tử Duy thì chẳng phải vẫn còn Mộ Dung Tẫn hay sao?

Phượng Dịch lướt ánh mắt âm hiểm đảo qua một vòng rồi mới xoay người đi về phía tấm bình phong, một tiếng “cạch” vang lên, ngay phía

trước tấm bình phong mở ra một thông đạo, hần lập tức nhảy xuống, người vừa khuất dạng thì cửa thông đạo liền đóng kín, mọi thứ lại trở về trạng thái như ban đầu.

Mộ Dung Ca kinh ngạc, vừa rồi cô còn đang thắc mắc không hiểu vì sao Phượng Dịch lại vào đây được, cô đã khóa cẩn thận cửa sổ cùng cửa chính, nhưng hần lại không cần phá bất cứ thứ gì mà vào được, hóa ra là vì trong căn phòng này có một mật đạo.

Hay là toàn bộ Khánh vương phủ này, trong mỗi gian phòng đều có một mật đạo?

Tên Phượng Dịch đúng là kẻ tiểu nhân âm hiểm. Trình độ âm hiểm cùng giả dối khiến người ta phải khinh thường.

Mộ Dung Ca đã ra bên ngoài, cô đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn quanh, bốn phía xung quanh cô vô cùng yên tĩnh, cứ như thể màn nguy hiểm vừa rồi chưa từng phát sinh vậy.

Rốt cuộc là ai đã phóng ra ám khí đó? Là Triệu Tử Duy? Hay là đám hộ vệ đang ẩn núp ở xung quanh đây? Mộ Dung Ca chờ đợi nhưng vẫn không thấy ai xuất hiện, Mộ Dung Ca đành ôm mối nghi hoặc trở lại trong phòng. Phượng Dịch đã bị thương nên chắc chắn tối nay hần sẽ không quay lại đây, mà ngày mai cô đã cùng Triệu Tử Duy rời khỏi Khánh Vương phủ, rời khỏi Nguyên quốc này rồi.

Tối nay, cô sẽ ở lại cái nơi dơ bẩn này thêm một đêm để chờ đợi. Thối tắt ngọn nến đang lay động, Mộ Dung Ca nằm lên giường, bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Sau khi khung cảnh đã khôi phục lại hoàn toàn sự yên tĩnh vốn có của nó, ở trên một cành cây cao, Triệu Tử Duy đang lơ đãng nhìn vào căn phòng tắt đèn của Mộ Dung Ca, hần lẩm bẩm: “Mộ Dung Tẫn là con trai của Mễ quý phi?”

Nụ cười lạnh lẽo chậm rãi nở trên môi hắn, hắn đưa tay gạt một đường trong không trung, ngay lập tức đám lá cây gần đấy rơi đầy xuống mặt đất, “Khánh vương Phượng Dịch, sống không quá một tháng! Còn Mộ Dung Tần...” – Hắn nhìn chăm chăm vào căn phòng tối đèn, nơi đáy mắt dường như thoáng qua một tia do dự, nhưng rất nhanh đã bị dục vọng vùi lấp.

Không ai có thể chặn đường đi của hắn. Thiên hạ này, hắn nắm hết trong lòng bàn tay!

-

Linh Lung các.

“Chủ công, Nguyên quốc Khánh vương có hành động.” – Hắc y ám vệ quỳ trước người đang quay lưng đứng ở cửa sổ – Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ nhẹ nở nụ cười, nụ cười kia như xuyên thấu tâm địa của tất cả mọi người trong Khánh Vương phủ, hắn nhẹ nhàng nói: “Bản cung thành toàn Triệu Tử Duy.”

“Chủ công?! Vậy Nguyên quốc này...” – Hắc y nhân nghe vậy liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ.

Bàn tay thon dài của Nguyên Kỳ đưa lên, hắc y nhân kia ngay lập tức cúi đầu, không dám nói nữa.

Nguyên quốc liền kề với Tề quốc, Triệu Tử Duy đã muốn Nguyên quốc, vậy hắn thành toàn. Nhưng... Đôi mắt bình thản của hắn nháy mắt đã ngập tràn bóng tối lạnh lùng như bầu trời đêm đông giá rét, như vực sâu vạn trượng không thấy đáy. Phong quốc, tài phú có thể coi như ngang ngửa với Hạ quốc, nhưng quân sự lại kém hơn nhiều, còn Tề quốc, Nguyên quốc, chỉ có thể so với một quốc gia nhỏ mà thôi. Muốn tranh giành Phong quốc với Hạ quốc sao? Đôi mắt tối đen sâu thẳm của Nguyên Kỳ dần dần trở về vẻ nhàn nhạt thường thấy.

Bình minh, mặt trời chậm rãi nhô lên từ đằng Đông, những tia nắng vàng trải đầy trên mặt đất, chiếu qua những vũng nước mưa khiến nó lấp lánh thứ ánh sáng bảy màu.

Tâm tình của Mộ Dung Ca vô cùng tốt, trời còn chưa sáng mà cô đã rời giường đi chuẩn bị hành trang, cơ bản thì cô cũng không có đồ đạc gì cả, nhưng quan trọng nhất là vàng bạc châu báu thì không thể thiếu được.

Nhưng lúc cô đi thu thập đồ đạc mới bị ai phát hiện ra rằng, bản thân cô đang là kẻ nghèo kiết xác! Nếu không có tiền thì khi rời khỏi Khánh vương phủ, rời khỏi Triệu Tử Duy, cô phải sinh hoạt thế nào đây? Không có tiền thì nửa bước cũng khó đi, hai ngày nay cô vẫn luôn nghĩ cách để bảo vệ tính mạng cho mình, nhưng lại không nghĩ tới nhân sinh đại kế lớn nhất chính là vàng bạc châu báu, những thứ đó thì càng nhiều càng tốt.

Thực ra cũng không thể nói cô là người vô sản, tối thiểu thì trong gói đồ của cô cũng còn một chiếc trâm thúy ngọc. Chiếc trâm ngọc này là của hồi môn của Mộ Dung Ca, lúc Mộ Dung Ca bị biếm thành ca kỹ, trên đầu nàng đang cài chiếc trâm ngọc này, cũng may là nàng ấy đang cài nó ở trên đầu nên mới không bị Lâm Vi tịch thu. Nếu mang ra tiệm cầm đồ thì có thể đổi được ba ngàn lượng bạc chẳng?

Nhưng đây là của hồi môn của Mộ Dung Ca, là do mẫu thân của nàng ấy tặng, nếu cô đem nó đi cầm thì cũng cảm thấy áy náy.

Âm thầm hạ quyết định, từ giờ trở đi cô sẽ phải nghĩ biện pháp để kiếm chút ngân lượng.

Cho nên, trời còn chưa sáng mà cô đã đi tới phòng bếp làm mấy món điểm tâm, rồi gói tất cả lại, khi nào đi đường, gói đồ điểm tâm này sẽ phát huy công dụng.

Khi trở lại, Mộ Dung Ca mới phát hiện đám người của Triệu Tử Duy đã đứng hết ở bên ngoài, có khoảng hai mươi người, trong đó có Như Cơ, có

lễ số người còn nhiều hơn vì có cả nhóm ám vệ lúc nào cũng núp ở gần đó để bảo vệ Triệu Tử Duy.

Tất cả mọi người đều đứng ở trong sân, chỉ còn chờ Triệu Tử Duy bước ra, lên chiếc xe ngựa xa hoa là khởi hành.

“Sau khi ra khỏi Khánh vương phủ, chúng ta có thể lên xe ngựa, cứ năm người một chiếc, đến lúc đó cô ngồi cùng ta.” – Cẩm Đức đi đến bên cạnh Mộ Dung Ca, mặt nàng ta không lộ ra chút biểu cảm nào.

Mộ Dung Ca nhìn Cẩm Đức, cô gật đầu: “Vâng!” – Cô cứ nghĩ là phải đi bộ cơ, nếu phải đi bộ thì đúng là chết hai cái chân của cô, nhưng nếu có thể ngồi xe ngựa thì không còn gì tốt hơn.

Triệu Tử Duy vẫn đang thay quần áo ở bên trong phòng, Như Cơ thì đứng ở trước cửa đón hân, hân là chờ hân ra rồi cả hai cùng song hành đi lên cỗ xe ngựa.

Hôm nay Như cơ mặc một bộ xiêm y trắng muốt, nàng ta vốn có một làn da trắng mịn, lại thêm bộ xiêm y màu trắng trông thật thuần khiết thanh nhã, không một chút tỳ vết, phẳng phất như tiên nữ hạ phàm.

Như Cơ phát hiện ra Mộ Dung Ca đang đứng gần đấy, nụ cười xinh đẹp như hoa đào hé nở hơi cứng lại, nàng ta quay đầu nhìn vào phòng của Triệu Tử Duy rồi nhìn về phía Mộ Dung Ca, trong mắt ánh lên tia ghen tị.

Như Cơ bước vài bước đến trước mặt Mộ Dung Ca, nàng ta khẽ đưa tay lên, chuẩn bị cho Mộ Dung Ca một cái bạt tai.

Người hầu ở bốn phía đều nhìn Như Cơ, có người hô lên kinh ngạc: “Như Cơ phu nhân?!”

Có phải Mộ Dung Ca đã đắc tội gì với Như Cơ phu nhân?!

Mọi người tưởng rằng sẽ được nghe một tiếng tát tai vang dội, nhưng khi mở mắt ra nhìn thì lại phát hiện Mộ Dung Ca đã bắt được cổ tay của Như Cơ phu nhân.

“Như Cơ phu nhân, vì sao lại vả miệng ta?!” – Hai mắt Mộ Dung Ca nhìn chăm chăm vào Như Cơ, cô lạnh lùng hỏi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Xung Đột Với Như Cơ

Edit: Phi Nguyệt

Như Cơ bị giữ cổ tay, nàng ta không thể hạ tay xuống nên tức giận mắng: “Vì sao à? Vì ta là chủ nhân, còn người chỉ là kẻ hầu, nếu ta muốn tính mạng của người thì dễ như trở bàn tay. Người nhìn thấy ta chẳng những không hành lễ mà còn dám dùng lời lẽ bất kính để chất vấn ta sao? Cái tát này là để dạy dỗ người đấy!” – Nữ tử ti tiện này chỉ có chút tài nấu nướng thấp kém mà lại khiến Triệu Tử Duy đối xử đặc biệt với cô ta, cô ta là cái thá gì chứ?! Như Cơ chưa từng có cảm giác ghen tị như bây giờ.

Mộ Dung Ca cười nhạt, giọng nói của cô lạnh như băng: “Như Cơ phu nhân có thể tùy ý xử trí người hầu của phu nhân, nhưng ta là kẻ hầu hạ thái tử, nếu muốn tính mạng của ta, sợ là phu nhân còn chưa đủ tư cách đó!”

Xung quanh cùng ồ lên, Vì sao Như Cơ phu nhân lại vô duyên vô cớ đi sinh sự với một nữ đầu bếp? Mà nàng đầu bếp này cũng rất lớn gan, dám chống đối lại Như cơ phu nhân.

“Ở trước mặt ta lại dám tự xưng là ‘ta’, người tưởng bản thân người là chủ nhân ư?!” – Như Cơ bị một câu nói của Mộ Dung Ca làm cho á khẩu, không trả lời được, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy làm sao nàng ta để một kẻ hầu cười lên đầu được, tức thời liền viện lý do khác.

Mộ Dung Ca nhẹ nhặn mày. Ở thời đại này, nữ tử đứng trước nam tử liền tự xưng là ‘Thiếp’, bất kể thân phận cao hay thấp, còn đứng trước mặt nữ chủ nhân thì phải xưng là nô tì. Trong tiềm thức của Mộ Dung Ca chưa bao

giờ có loại xưng hô nô tì này, nhờ Như Cơ nhắc nhở mà giờ phút này cô mới ý thức được thân phận của mình.

“Mời Như Cơ phu nhân lên xe ngựa, nếu Thái tử bước ra mà thấy hai người đang làm loạn chắc chắn sẽ giáng tội ạ.” – Quất Đào cúi người trước Như Cơ, giọng nói không nóng cũng không lạnh.

Quất Đào đã theo hầu Triệu Tử Duy mười năm, năm nay nàng hai mươi lăm tuổi, trong phủ Thái tử ở Tề quốc, dù là cơ thiếp hay hạ nhân đều tỏ ra tôn kính đối với nàng, vì nàng là người có tiếng nói ở trước mặt Triệu Tử Duy. Lúc này nàng lên tiếng khiến tất cả mọi người đều cúi đầu, không ai dám nhỏ to bàn tán nữa, ngay cả Như Cơ đang bực tức muốn trừng phạt Mộ Dung Ca cũng chỉ có thể tâm không cam, tình không nguyện mà đành bỏ qua. Như Cơ trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca rồi quay người bước lên xe ngựa.

Mộ Dung Ca ngầm đánh giá Quất Đào, nhìn thoáng qua thì Quất Đào có vẻ già dặn hơn so với tuổi thực của nàng, nếu ai không biết tuổi của Quất Đào thì có thể cho rằng nàng khoảng ba mươi tuổi, nhan sắc bậc trung, đặt nàng ấy đứng ở giữa một đám đông thì không dễ nhận ra, nhưng Quất Đào lại có phong thái rất riêng, bình tĩnh, trầm ổn, không giận dữ mà lại có cái uy. Nhìn nàng tưởng như rất bình thường nhưng lại tạo cho người khác cảm giác nàng không đơn giản như vậy. Đến cả Như Cơ đứng ở trước mặt Quất Đào cũng bị khí thế của nàng ta lấn át mà sinh ra sự sợ hãi. Trong lòng Mộ Dung Ca cũng ngầm có phòng bị đối với Quất Đào.

Chờ một lúc lâu, rốt cục Triệu Tử Duy cũng chậm rãi bước ra.

Hắn mặc một bộ trường bào màu xanh da trời, tóc buộc nửa túm gọn thành búi ở trên đỉnh đầu và được trang trí bằng một hạt ngọc châu màu xanh lam, ăn mặc thế này lại khiến cả người hắn càng thêm phần ma mị, mê hoặc, khiến cả đám nữ tỳ phải đánh mất tâm hồn.

Mộ Dung Ca thầm lắc đầu, đúng là lam nhan họa thủy, chỉ dựa vào khuôn mặt này của hã không biết đã lừa được biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy liếc nhẹ sang Mộ Dung Ca, cái liếc kia rơi vào trong mắt cô lại khiến cô có cảm giác hình như có một luồng sát khí xẹt qua.

Sát khí? Hay người ở ngoài cửa sổ hồi tối qua chính là hã? Hã đã nghe được cuộc đối thoại giữa cô và Phượng Dịch cho nên mới động sát tâm với cô?

Hai ngày nay hã luôn thể hiện vẻ mặt ôn hòa nên xem chút nữa đã làm cô quên mất hã là ai, hã là người có thể vì đạt được mục đích mà sẵn sàng giết cả huynh đệ của mình, người như thế sao có thể giữ kẻ nguy hiểm như cô ở lại bên mình?

Lúc này Mộ Dung Ca lại muốn lùi bước, nếu ra ngoài cũng chết thì chi bằng ở lại Khánh Vương phủ này có lẽ còn có đường sống. Nhưng Khánh Vương phủ lúc này cũng như đầm rồng hang hổ, Phượng Dịch cũng đang có ý định giết cô.

Mộ Dung Ca tự đấu tranh trong lòng, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, cô phải mau nghĩ ra biện pháp nào đó. Tuy rằng Triệu Tử Duy động sát tâm với cô nhưng tối hôm qua hã lại không giết cô ngay lúc ấy, như vậy nói lên rằng cô vẫn còn một cơ hội, có thể hã đang muốn quan sát cô chăng?

Mà cũng có thể là vì... Mộ Dung Tần...

Người thiếu niên kia vừa cùng cô trải qua một biến cố lớn của gia tộc, nhưng bây giờ gặp lại hã đã có một thân phận khác. Nếu phải đối mặt với sự truy sát của Triệu Tử Duy, liệu hã có chịu đựng được không?

Triệu Tử Duy chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Mộ Dung Tần!

Trong mắt Mộ Dung Ca hiện lên một chút bi ai cùng bất lực. Trong thời loạn lạc này, mạng người và súc sinh có khác gì nhau? Có lẽ một khắc trước còn đang vui vẻ kể chuyện thú vị của ngày hôm qua, nhưng chỉ một khắc sau đã chết ở trước mặt người rồi.

Nhưng Mộ Dung Ca có thể trơ mắt Mộ Dung Tần chết ở trước mặt cô sao? Cô không phải là kẻ máu lạnh vô tình, cô không làm được điều ấy. Hít vào một hơi thật sâu, Mộ Dung Ca quyết định đi theo đội ngũ của Triệu Tử Duy. Rời khỏi Khánh vương phủ – nơi cô mới tới được ba ngày, mỗi một bước đi cô đều cảm thấy thật nặng nề.

Trước cửa Khánh Vương phủ, Khánh vương Phượng Dịch mặc triều phục, khí thế phi phàm đích thân đứng ở trước cửa, tự mình đưa tiễn Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra hôm nay Phượng Dịch có chút không bình thường, hăn giấu cánh tay phải ở bên trong tay áo rộng, sắc mặt cũng trắng bệch.

Chỉ sau một đêm sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy? Đám thuộc hạ của hăn đều buồn bực ở trong lòng, Khánh vương làm sao vậy? Sao lại tiêu tụy như thế? Tuy trong lòng họ có rất nhiều nghi vấn nhưng lại không dám hỏi.

Triệu Tử Duy đánh xe đến trước mặt Phượng Dịch, hăn không bước xuống mà chỉ ngồi ở trên xe nói vọng ra: “Khánh vương thật có tâm, hai ngày vừa qua khiến bản cung rất hài lòng. Nếu thân thể của Khánh vương không khỏe thì nên đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Phượng Dịch nghe những lời châm chọc của Triệu Tử Duy mà tức khí, vẻ mặt vì không nhịn được cũng đen hơn vài phần. Hôm qua sau khi hăn bị thương, lúc về phòng mới phát hiện ra trên ám khí kia có độc, may là hăn đã điểm huyết đạo để độc tố không khuếch tán, nếu không thì hăn đã chết rồi. Hăn vì giữ lại mạng sống của mình mà phải dùng dao cắt đi phần thịt bị

độc thương, đến giờ hăn vẫn chưa xác định được cánh tay này có giữ lại được hay không. Vậy mà Triệu Tử Duy còn tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, dùng những lời nói mờ ám để trào phúng hăn, đúng là khinh người quá đáng!

“Tề quốc thái tử lên đường bình an.” – Phượng Dịch nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra một câu, âm vực ở bốn chữ cuối cao thấp không đều, ẩn chứa sát khí, nhưng Triệu Tử Duy không thêm để tâm. Xém chút nữa là tay hăn bị hủy, nhất định hăn sẽ bắt Triệu Tử Duy phải trả giá đắt vì việc này. Hăn thu ánh mắt về đúng lúc bắt gặp thân ảnh của Mộ Dung Ca đang đứng trong hàng ngũ tỳ nữ, hai hàng mi dùm đó lại càng nhãn tợn, hăn nắm chặt tay trái để ngăn mình khỏi ra tay tóm chặt lấy cổ Mộ Dung Ca, giết chết cô.

Mộ Dung Ca đối mắt cùng Phượng Dịch, trong mắt cô không gợn một tia sợ hãi. Hăn muốn mạng sống của cô sao? Lỡ mất cơ hội tốt như tối hôm qua thì hăn không còn cơ hội nào nữa đâu. Cô nở nụ cười phong hoa tuyết đại [i](rất đẹp, rất cao nhã, vẻ đẹp tuyệt đối)/i], đứng giữa đàn mỹ nhân không khiến Mộ Dung Ca bị lu mờ, ngược lại còn giúp cô có một nét riêng biệt không giống với những người khác. Đồng tử của Phượng Dịch hơi co lại, trong đầu hăn chợt lóe lên một ý nghĩ khác thường.

Một Mộ Dung Ca như vậy hăn chưa bao giờ gặp qua, nếu hăn sớm biết cô có năng lực hơn người thì có lẽ hăn đã sủng hạnh cô một-hai đêm.

“Hạ quốc thái tử, thuận buồm xuôi gió!” – Phượng Dịch quay người lại vừa vắn thấy đoàn người của Nguyên Kỳ đi đến, hăn lập tức chấp tay nói với Nguyên Kỳ, trong giọng nói có phần kính sợ.

Nguyên Kỳ bình thản cười, hăn cũng đưa tay lên hoàn lễ với Phượng Dịch.

“Hai tháng sau, Thiện Nhã công chúa của Phong quốc muốn kén phò mã. Hạ quốc thái tử, hai tháng sau gặp lại ở Phong quốc.” – Triệu Tử Duy bình

đạm nói.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đệ Nhất Mỹ Nhân Muốn Tuyển Chồng

Edit: Phi Nguyệt

Thiện Nhã công chúa Phong Quốc muốn kén phò mã?!

Đây đúng là tin tức gây chấn động lớn.

Ai cũng biết Thiện Nhã công chúa nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, các chư quốc vương hầu, các vị vương tôn quý tộc đều muốn cưới nàng! Họ muốn cưới Thiện Nhã công chúa không chỉ vì nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà còn vì những lợi ích ưu việt mà thân phận của nàng mang lại. Tài phú của Phong quốc có thể sánh ngang với Hạ quốc, của hồi môn của Thiện Nhã công chúa là mười tòa thành trì, hoàng kim ngàn vạn lượng, và còn chưa kể đến dàn nô lệ cùng mỹ nữ kèm theo.

Quan trọng nhất là, có được sự tương trợ của Phong quốc trong việc tranh đoạt thiên hạ cũng giống như được thần trợ vậy.

Vì thế, rất nhiều người chờ đợi đến thời khắc này, thời khắc Thiện Nhã công chúa muốn kén phò mã.

Nhìn khắp thiên hạ, người có thể lọt vào tầm mắt của Thiện Nhã công chúa, nếu không phải là Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ, Tề quốc thái tử Triệu Tử Duy, thì cũng chỉ còn Lan Ngọc công tử nổi danh khắp thiên hạ. Nhưng thân phận của Lan Ngọc công tử quá mức thần bí, lại không thuộc quốc gia hoàng tộc nào, có lẽ người ấy sẽ không thể lọt vào mắt xanh của hoàng đế Phong quốc.

“Được!” – Nguyên Kỳ đáp ứng.

“Thật đáng tiếc, Khánh vương bây giờ chỉ là vương gia, nếu là hoàng đế Nguyên quốc thì còn có thể đi tới Phong quốc để phân tranh cùng quần hùng thiên hạ.” – Triệu Tử Duy nghe được câu trả lời của Nguyên Kỳ, con người đen láy của hắn nhẹ đảo một vòng, rồi hắn quay sang nói với Phượng Dịch bằng âm điệu trào phúng.

Phượng Dịch đang sẵn có mối hận với Triệu Tử Duy, giờ lại nghe Triệu Tử Duy nói những lời khó nghe như vậy khiến hai mắt của hắn càng thêm bốc hỏa, nếu không phải hắn còn ngại chuyện đang đứng ở trước cửa nhà mình thì khẳng định đã nhảy đến giết chết Triệu Tử Duy rồi.

Nhưng mà đôi mắt của Triệu Tử Duy cũng thật lợi hại, nhìn ra được ý đồ của hắn. Phượng Dịch phớt bỏ Mộ Dung Ca thật ra là vì muốn để trống vị trí chính thể, tạo cho bản thân mình một cơ hội được đến Phong quốc tranh đoạt mỹ nhân. Hắn đã nghe danh Thiện Nhã công chúa từ lâu, cũng âm thầm ngưỡng mộ, hơn nữa, nếu hắn có được Thiện Nhã công chúa thì việc có được thiên hạ cũng rất dễ dàng.

“Thiện Nhã công chúa kén phò mã không quan hệ đến thân phận địa vị, ai cũng có thể đến thử sức. Bốn vương luôn ngưỡng mộ Thiện Nhã công chúa nên nhất định phải đến thử một phen.” – Phượng Dịch cố dè nén lửa giận, nhìn về phía xe ngựa của Triệu Tử Duy, trả lời.

Triệu Tử Duy nhú mày, không nói thêm câu nào nữa. Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Con cóc này đúng là không biết trời cao đất rộng!

Trong lúc Triệu Tử Duy nói chuyện cùng Phượng Dịch, thì ánh mắt xuyên thấu của Nguyên Kỳ nhìn thoáng qua cỗ xe ngựa của Triệu Tử Duy, hắn thầm nghĩ: ‘Phượng Dịch sống không quá một tháng’. Khóe miệng của Nguyên Kỳ khẽ nhếch lên thành một nụ cười tuyệt đẹp, hắn xoay người, lững thững bước lên xe ngựa.

Nghe ngựa khởi hành, nhất thời cả đoạn đường dâng lên một tầng bụi mờ, đến khi lớp bụi tản đi thì không nhìn thấy bóng dáng đoàn xe ngựa của Nguyên Kỳ nữa, chỉ còn lưu lại một hương thơm nhàn nhạt như có như không.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn cỗ xe ngựa Triệu Tử Duy đang ngồi, cô thầm nghĩ: Còn giả vờ làm cái gì, không phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Thiện Nhã công chúa tuyển chồng sao? Mấy ngày trước ở trên yến hội, cô đã nhìn ra sự ái mộ của Triệu Tử Duy đối với Thiện Nhã công chúa trong truyền thuyết. Bây giờ người ta tuyển chồng, Nguyên Kỳ, Phượng Dịch đều có khả năng sẽ đi tranh đoạt cùng hần, nên hần liền đánh phủ đầu trước, trào phúng Phượng Dịch hòng làm giảm khí thế của hần, vị dấm chua quá nồng nặc rồi đấy.

Không đúng, Mộ Dung Ca tự phủ nhận những suy nghĩ vừa rồi, trong lòng cô dâng lên một cảm giác nghi hoặc, Triệu Tử Duy tuyệt đối không phải là loại người thích vương bận chuyện nhi nữ tình trường, nữ nhân trong mắt hần không quan trọng đến vậy. Hần những lời nói vừa rồi của hần có một thâm ý khác. Quả thực là kẻ có tài, có thể tùy thời tùy chỗ mà áp dụng kế sách, mỗi một câu nói đều ẩn chứa cạm bẫy cùng âm mưu.

Sau khi rời khỏi Nguyên quốc, chắc chắn cô không thể ở lại bên cạnh hần.

Bỗng Mộ Dung Ca lại nghĩ đến nàng công chúa nổi tiếng – Thiện Nhã kia. Trong lòng cô có vài phần mong chờ, nàng ấy có sắc đẹp thế nào mà để khắp thiên hạ phải xưng tụng bốn chữ “thiên hạ đệ nhất”? Nghe nói Thiện Nhã công chúa rất tài hoa, cầm kỳ thi họa thứ gì cũng tinh thông, một nữ tử như vậy rất nổi tiếng ở thời cổ đại, chỉ là không biết lời đồn ấy có bao nhiêu thật giả, nếu có thể thì cô cũng muốn tới Phong quốc thể nghiệm tài hoa của Thiện Nhã công chúa, ngầm đánh giá thực lực của hai bên.

Việc này làm cô nhớ lại quá khứ trước đây của mình.

Kỳ thực, cô xuất thân từ một gia đình quyền quý, chính xác là một gia tộc khổng lồ. Từ nhỏ cô đã sống trong một môi trường vô cùng phức tạp. Từ bậc tiểu học cô đã phải học tập rất nhiều loại tài nghệ, nhưng vì người chị tàn tật tự ti của mình mà cô che giấu hết tài năng, cam nguyện trở thành một người bình thường. Đến khi chị của cô làm phẫu thuật thành công, có thể nói chuyện trở lại thì chị ấy lại đem lòng yêu vị hôn phu của cô, vì có được anh ta mà chị ấy đã dùng không ít thủ đoạn. Thực ra, cô chưa bao giờ để ý đến vị hôn phu của mình, cuộc hôn nhân sắp đặt đó chỉ để củng cố thêm tài lực cho hai gia tộc mà thôi, cô vốn rất khinh thường cuộc hôn nhân đó, nếu chị cô đã muốn thì cô xin nhường.

Từ rất lâu rồi cô đã mơ ước mình có một cuộc sống thật giản đơn, tự mình được quyết định cho cuộc sống của mình chứ không phải do người khác sắp đặt. Nhưng bởi vì cô luôn cố gắng thể hiện mình là một kẻ “bình thường”, lại hụt mất cuộc hôn nhân chính trị, nên trong mắt của gia tộc, cô là một kẻ không có giá trị lợi dụng, sau đó liền bị gia tộc vứt ra ngoài. Bắt đầu từ đây cô rời khỏi gia tộc, làm một thường dân đi lên từ hai bàn tay trắng, và được sống theo ý mình.

Nhưng chị của cô lại luôn tự trách bản thân mình, đêm trước ngày kết hôn lại tự động từ hôn rồi đến gặp cô nhận lỗi.

Cô vẫn còn nhớ rõ, cô đã nói với chị rằng: “Chị, em không thương anh ta, cho nên chị không cần tự trách mình như vậy. Hơn nữa, chị cũng biết tư chất của em quá bình thường, không có gì nổi bật, cho dù em có quay về thì cũng chỉ tự chuốc lấy buồn phiền cho mình mà thôi.”

Lúc này, chị ấy nên cùng anh rể sống thật hạnh phúc, như thế mẹ ở trên thiên đường mới vui mừng được.

Dừng lại dòng hồi tưởng xa xôi, cô thở dài thật sâu, quay về với hiện thực thôi.

Hai tháng sau phải đi Phong quốc? Từ Nguyên quốc đến Phong quốc rất gần, chỉ mất khoảng nửa tháng là đến được Phong quốc, nhưng Tề quốc lại cách Phong quốc bởi một nước trung gian là Nguyên quốc. Nếu lúc này lên đường thì nhanh nhất cũng phải mất một tháng mới về đến kinh thành, trở về chưa được hai ngày lại phải khởi hành đi đến Phong quốc ngay, vậy thì quá lãng phí thời gian một tháng đi đường. Ngày nào cũng ngồi trên xe ngựa chịu xóc nảy, mệt chết ta ời!

Trong lúc Mộ Dung Ca còn đang mãi suy nghĩ thì nghe thấy Cầm Đức nhắc nhở: “Chúng ta đi lên xe ngựa.”

Cả đoàn xe chạy một mạch đường thông hè thoáng, thực ra là bên phía Nguyên quốc đã làm động tác chặn dân để đường đi của các vị thái tử được thông thoáng sạch sẽ, chỉ mất nửa canh giờ đoàn xe đã ra khỏi kinh đô Đài Nguyên của Nguyên quốc.

Rời khỏi Đài Nguyên, khung cảnh dọc đường đi tất cả đều xa lạ.

Nhưng không hiểu vì sao sau khi rời khỏi Đài Nguyên khoảng năm mươi km thì tốc độ của xe ngựa trở nên chậm lại, mất nửa canh giờ mà mới đi được một ngàn mét. Với tốc độ này thì có mất mười tháng cũng chưa về đến Tề quốc. Mà đừng nói đến chuyện trở lại Tề quốc, nội việc ra khỏi Nguyên quốc thôi cũng phải mất ba đến năm tháng.

Khoảng hai canh giờ sau, xe ngựa thay đổi phương hướng, tốc độ đi cũng nhanh hơn.

Mộ Dung Ca cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ họ không trở về Tề quốc mà đang đi thẳng đến Phong quốc? Nếu thực sự họ đi tới Phong quốc, thì Phong quốc chính là cơ hội lớn nhất để cô có thể rời khỏi Triệu Tử Duy.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Trù Thần

Edit: Phi Nguyệt

Ngồi cùng xe ngựa với Mộ Dung Ca, ngoài Quất Đào và Cẩm Đức thì còn ba nữ tử nữa mà cô không biết tên. Suốt dọc đường đi các nàng không nói một lời nào, chỉ trầm mặc, ngay cả hành động kéo màn cửa nhìn phong cảnh bên ngoài cũng không có.

Mộ Dung Ca cũng ngồi im, không hé răng nói nửa lời, xe ngựa đi thẳng cho đến tối nhưng vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại, đến khuya, khi vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên đỉnh đầu thì đoàn xe mới dừng lại.

Đúng dịp này, Mộ Dung Ca liền lấy ra gói đồ điểm tâm cô đã chuẩn bị từ sáng, có vài người kinh ngạc liếc nhìn cô rồi lập tức thu hồi ánh mắt. Mộ Dung Ca vốn cho rằng mùi thơm từ món ăn tỏa ra sẽ khiến các nàng ấy phải lấy bạc ra mua, nhưng các nàng lại vô cùng thờ ơ, vậy là kế sách này thất bại thảm hại. Thực ra, đồ ăn của bọn họ đều để trên một chiếc xe ngựa đi ở cuối hàng, còn đồ ăn của Triệu Tử Duy thì được chuẩn bị riêng và để ở một cỗ xe ngựa khác, cho nên bọn họ không dư hơi mà bỏ tiền ra mua của cô.

Nhưng khi xe ngựa vừa dừng lại, các nàng lập tức ào tới đưa bạc cho Mộ Dung Ca để mua điểm tâm, chuyện này đúng là ngoài ý muốn của cô, mà quan trọng nhất là các nàng ra tay cực kì nhanh, loáng một cái, gói điểm tâm đã không còn món nào.

Bán hết số điểm tâm, trong tay Mộ Dung Ca đã có năm lượng bạc.

Cô cẩn thận đem bạc giấu vào trong người, bạc dù ít hay nhiều thì lúc chạy trốn vẫn dùng để cứu mạng. Đó là do Mộ Dung Ca không biết chứ, thực ra đám tỳ nữ này đẳng nào cũng không được tự do nên dù trên người có bạc cũng vô dụng, cả đời các nàng phải làm cung nữ, đến lúc chết cũng phải chết ở Tề quốc.

“Nô tỳ kia, đi chuẩn bị bữa tối!” – Không biết Như Cơ xuất hiện ở sau lưng cô từ lúc nào, nàng ta khó chịu ra mệnh lệnh.

Mộ Dung Ca vừa mới cất đồng bạc đi, nghe thấy lời nói này liền xoay người nhìn Như Cơ, trên mặt cô không thể hiện một biểu cảm nào, cô nói: “Xin thứ cho nô tì không thể vâng lệnh.”

Như Cơ nghe thấy lời từ chối của Mộ Dung Ca, trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng ta hiện lên nét độc ác, nàng ta đang muốn mở miệng răn dạy thì lại nghe thấy Mộ Dung Ca nói tiếp, – “Nô tỳ là nữ đầu bếp chuyên dụng của Thái tử, không có mệnh lệnh của Thái tử thì nô tỳ tuyệt đối không làm.” – Chỉ nhìn qua thì Như Cơ đúng là đẹp tựa thiên tiên, nhưng nếu cởi bỏ lớp da này thì bên trong là cái gì? Chẳng lẽ là rơm khô à?

Như Cơ nhìn Mộ Dung Ca với ánh mắt âm trầm, nàng ta cười lạnh rồi xoay người bỏ đi.

Chỉ một khắc sau, tên hộ vệ của Triệu Tử Duy đã ném tới trước mặt cô một con chim trĩ, gương mặt hắc không chút biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nói: “Thái tử ra lệnh, nửa canh giờ sau người muốn ăn tối.”

Mộ Dung Ca thầm giận, Triệu Tử Duy đúng là đã bị Như Cơ mê hoặc rồi, quảng cho cô một con chim trĩ rồi bảo muốn ăn tối, hẳn cho cô là Trù thần (thần nấu ăn) chắc?!

Con chim trĩ loang lỗ vết máu khiến da đầu Mộ Dung Ca run lên, cô quay đầu nhìn Triệu Tử Duy đang ngồi cạnh đồng lửa cách đó không xa,

trong lòng lại thầm mắng hăn trăm ngàn lần, thế nào rồi cũng có ngày cô cho hăn ăn thành heo luôn!

Nửa canh giờ sau, khóe miệng Triệu Tử Duy run run, khuôn mặt tuyệt mỹ hơi nhảu nhó.

Nàng ta dám cho hăn ăn thứ này?

Bùn nung?!

Như Cơ tỏ ra ngoan ngoãn, dịu hiền quỳ xuống bên cạnh Triệu Tử Duy, thấy món ăn trước mặt càng khiến nét tươi cười trong mắt nàng thêm sâu. Con nha đầu ti tiện thấp kém kia quả là muốn chết!

Mộ Dung Ca nhú mày, không để ý đến lửa giận trong mắt Triệu Tử Duy và cái nhìn chăm chú mang đầy nét vui sướng khi nhìn thấy người gặp họa của Như Cơ, cô đập vỡ khối bùn nung, một mùi thơm mê người tỏa ra.

Mùi thơm bay ra tứ phía, vương vấn ở trước mũi của mọi người. Giờ đang là đêm khuya, chạy cả một ngày trời không ngừng nghỉ khiến bụng ai cũng sôi lên ùng ục, tuy có lương khô lén bụng, nhưng món ăn nóng hổi lại kèm theo mùi thịt thơm ngào ngạt này rất hấp dẫn mọi người.

“Đây là món ‘Gà nướng tỏa hương tuyệt đỉnh’, vị ngon hiếm thấy, nô tỳ tin chắc, thái tử tuyệt đối sẽ không thất vọng.” – Mộ Dung Ca gỡ hết bùn nung trên thân gà nướng, rồi xẻ một chiếc đùi gà đưa cho Triệu Tử Duy.

Cái tên này rất phù hợp với thực tế, cô vẫn còn nhớ rõ, tên Triệu Tử Duy này vô cùng coi trọng vẻ bề ngoài, nếu là đồ ăn thì cứ kêu một cái tên thật vang là được.

Triệu Tử Duy nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, hăn nhận chiếc đùi gà rồi từ tốn thưởng thức, thịt gà này ngửi hương đã thấy thơm ngon, mà khi ăn vào

cả miệng mồm đều lưu hương khiến người ăn phải thèm thường muốn ăn nữa. Trong mắt Triệu Tử Duy ánh lên nét tươi cười.

Như Cơ ngồi quỳ ở phía sau lưng Triệu Tử Duy nên không nhìn thấy sắc mặt của hắn, nàng ta thấy Triệu Tử Duy nhận đùi gà của Mộ Dung Ca liền đưa lên miệng ăn khiến trong lòng nàng ta không được thoải mái, Như Cơ nói giọng châm chọc: “Dám đưa thứ đồ dơ bẩn đó cho Thái tử ăn? Lá gan của ngươi thật lớn!”

“Như Cơ phu nhân nói lời ấy sai rồi. Vạn vật đều sinh trưởng ở trên bùn đất, sao lại nói là nó dơ bẩn được? Nếu là như thế thì vạn vật ở trên thế gian này, bao gồm cả Thái tử, Như Cơ phu nhân, thậm chí là cả nô tỳ cũng đều dơ bẩn hết sao?” – Mộ Dung Ca đang cẩn thận xé con gà thành từng miếng vừa ăn, lại lấy một miếng bánh bao rồi cuộn thịt gà và hành tây vào giữa. Khi nghe thấy những lời châm chọc cố ý hăm hại của Như Cơ, trong lòng cô thầm cười lạnh, tội danh này đúng là không nhỏ, nếu Như Cơ thành công chụp cái mũ lừa gạt chủ nhân lên đầu cô thì cái mạng nhỏ này cũng khó giữ.

Triệu Tử Duy nhẹ nhặn mày, ánh mắt lợi hại của hắn nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, rồi quay sang Như Cơ, “Đến biên giới Nguyên quốc, nàng hãy trở về Tề quốc đi!” – Quả nhiên, tuy Như Cơ là biểu muội của hắn nhưng không có nghĩa là nàng có thể tùy tiện dùng mấy thứ thủ đoạn vặt vãnh để đùa giỡn ở trước mặt hắn, dù chỉ một lần cũng không được, huống chi nàng ta không chỉ làm một lần...

Như Cơ nghe lời nói của Triệu Tử Duy mà cả người không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nàng quỳ xuống cầu xin: “Thái tử, thiếp biết sai rồi.”

Triệu Tử Duy vung tay lên, có ý không kiên nhẫn nghe nàng bát nháo, đáy mắt hắn đã bắt đầu nổi sát khí. Thật không thể nhìn ra, đêm hôm qua

hắn còn cùng Như Cơ ở trên giường mây mưa, say đắm quẩn quýt như hòa vào một thể, thể mà giờ phút này đã trở mặt lãnh đạm vô tình.

“Thái tử còn nhớ lời dì đã nhắc nhở? Thiếp muốn đi theo chăm sóc cho Thái tử. Nếu chỉ có một mình thiếp trở về Tề quốc thì dì làm sao yên tâm được? Thiếp xin thề sẽ không bao giờ làm ra chuyện này nữa.” – Từ đầu đến cuối Như Cơ vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tử Duy, toàn bộ thân mình đều quỳ rạp ở trên đất.

Bốn phía tĩnh lặng, không một ai dám gây ra tiếng động, chỉ có tiếng lá cây xào xạc ở xung quanh.

Như Cơ vì muốn được ở lại mà ngay cả lời nói uy hiếp cũng tuân ra. Đám hầu cận ở xung quanh đều là những người đã theo hầu Triệu Tử Duy nhiều năm, tất cả đều nhìn Như Cơ bằng gương mặt không lộ chút biểu cảm. Thái tử là người có thể uy hiếp được sao?

Mộ Dung Ca hạ thấp hai hàng lông mi, khóe môi khẽ nhếch lên, Như Cơ đi theo Triệu Tử Duy đã lâu, tại sao vẫn còn ngu dốt như thế?

Về phía Như Cơ, sau khi nàng ta mở miệng nói ra những lời trên cũng cảm thấy vô cùng bất an, nhưng nàng không thể trở về như vậy được, nếu không dám cơ thiếp trong phủ Tề quốc thái tử sẽ cười vào mũi nàng. Nàng là người có khả năng trở thành Thái tử phi nhất, vạn lần không thể chỉ vì ghen tị nhất thời mà hủy đi tiền đồ của mình.

“Cút ngay!” – Đôi con ngươi của Triệu Tử Duy đông cứng lại, giọng nói của hắn so với băng còn lạnh hơn.

Như Cơ bị hai chữ này làm cho kinh sợ, quên cả hô hấp, nàng đảo cặp mắt trắng dã, run rẩy đứng lên, mơ mơ hồ hồ lui đi.

Nhìn thấy một màn này khiến Mộ Dung Ca thầm cười lạnh trong lòng, muốn đi theo Triệu Tử Duy mà ngay cả điểm cơ bản này cũng không biết

thì thật nực cười! Như Cơ vừa có chỗ đáng thương, vừa có chỗ đáng giận.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, hộ vệ đã nhanh nhẹn đỡ Như Cơ lên xe ngựa, chiếc xe khởi hành, đi ngay trong đêm.

Mộ Dung Ca coi như không có việc gì xảy ra, tiếp tục cuộn thịt gà. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt lợi hại như chim ưng kia đang chiếu thẳng vào mình. Cô vươn hai tay, nâng cuộn thịt lên đưa cho Triệu Tử Duy, trên môi nở một nụ cười tươi giống như hoa sen thanh khiết tuyệt diễm đang nở rộ, “Mời Thái tử dùng.”

Đợi một lúc vẫn không thấy Triệu Tử Duy đưa tay ra, Mộ Dung Ca đành ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc chạm tới ánh mắt đầy sát khí của hắn, tim Mộ Dung Ca đập ‘thịch’ một tiếng.

-Cái đoạn chim trĩ với gà nướng kia thì... Ủa, chim trĩ không phải là một loại gà hả? Không phải à? Thế thì ta không biết gì đâu nhớ, tác giả nó viết thế ạ....

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Có Còn Là Xử Nữ?

Edit: Phi Nguyệt

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định muốn thủ tiêu cô!

Vậy hắn còn chờ đợi cái gì nữa?

Mộ Dung Ca vẫn luôn giữ mối nghi hoặc này ở trong lòng, dù làm cách nào cũng không tiêu tan được. Nó lúc nào cũng hiện diện và nhắc nhở cô rằng, mỗi khắc đều phải phòng bị với Triệu Tử Duy, con dao găm sắc bén cũng chưa bao giờ rời khỏi người.

Đôi mắt mãnh liệt của Triệu Tử Duy nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca đang quỳ trước mặt hắn. Cô gái này càng nhìn càng thấy không đơn giản, lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy nàng thật hèn mọn như bùn đất dưới chân, nhưng càng tiếp xúc với nàng lại càng cảm thấy nàng ta không phải chỉ là một nữ đầu bếp đơn giản.

Quan trọng nhất là, những món ăn nàng ta làm ra đều rất mới mẻ. Đôi mắt trong suốt kiên định kia của nàng đối với kẻ luôn nhìn thấu người trong thiên hạ như hắn, hoàn toàn lạ lẫm.

Chỉ một điểm này thôi cũng khiến hắn không thể lưu lại tính mạng của nàng!

Nhưng không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đang tươi cười nịnh bợ hắn, lại khiến hắn lần đầu tiên có cảm giác chần chừ đối với một nữ nhân.

Con người đen lầy của Triệu Tử Duy trở nên sâu thẳm như thể đang đứng giữa rừng đêm âm u, không khí áp bức khiến người ta phải thận trọng hít thở.

Cho đến lúc hắn đưa tay nhận cuộn thịt gà của Mộ Dung Ca và đưa lên miệng cắn, mùi vị thịt gà, hành tây cùng bánh bao hòa quyện với nhau tạo thành một hương vị ngon đến ngây ngất, thì khí thế áp bức kia mới dần tản ra, như mây mù tan đi, hiện ra bầu trời đêm lộng lẫy đầy sao.

Mộ Dung Ca nhẹ thở ra, kiên nhẫn cúi đầu làm như không nhìn thấy sát khí trong mắt hắn, cô tiếp tục chuyên tâm với công việc cuộn thịt gà.

Ông trời rất công bằng, ở mỗi một đường chết đều sẽ tự sinh ra một đường sống. Cuộc đời của mỗi người đều có những thăng trầm riêng, nhưng không phải cả đời đều chỉ có điềm xấu.

“Hương vị rất tốt. Thưởng!”

Bên tai Mộ Dung Ca vang lên giọng nói cao trầm trịnh thượng của Triệu Tử Duy, như tất cả vạn vật đều nghe theo giọng nói chỉ đạo của hắn. Mộ Dung Ca ngẩn người, mãi cho đến khi cô nhìn thấy hai đĩnh vàng sáng lấp lánh ánh hoàng kim thì mới bắt đầu có phản ứng, trong đầu cô phân tích cực nhanh tình huống hiện tại. Chỉnh thân mình rồi cúi đầu chạm đất theo đúng tư thế chuẩn mực, Mộ Dung Ca sung sướng hô to: “Tạ thái tử ban thưởng!”

Cô cười hì hì đem hai đĩnh vàng cất cẩn thận vào trong hầu bao (túi tiền) xong, lại tiếp tục công việc cuộn thịt gà của mình, động tác càng thêm nhanh nhẹn.

Đuôi lông mày của Triệu Tử Duy khẽ nhướn lên, không ai phát hiện ra có một nét tươi cười vừa chợt lóe lên trong mắt hắn.

Bảy tám ngày liên tiếp sau đó đều chạy xe trên đường, chạy đến đêm khuya mới dừng lại nghỉ ngơi, đến khi mặt trời vừa ló dạng, ăn vội vài thứ

xong đoàn người lại tiếp tục chạy. Cho dù có đi qua thôn trấn cũng không dừng lại mua thêm đồ tiếp tế, dù sao thì, chỗ thực phẩm mà họ mang đi cũng dùng không hết.

Mộ Dung Ca hận nhất chính là mấy cái bánh xe ngựa, lung lay xóc nảy khiến mộng cô suýt nữa đã nở hoa, may mắn là cô không bị say xe, nếu không đã chết mệt vì nôn rồi.

Mấy ngày này biểu hiện của cô rất tốt nên được Triệu Tử Duy thưởng không ít, nhìn hầu bao càng ngày càng phồng lên khiến cô an tâm hơn nhiều, không phải là cô yêu tiền, mà vì sinh tồn nên phải thế, huống chi tiền này là do cô dùng hai bàn tay của mình làm ra, cô nhận cũng là hợp tình hợp lý.

—

Lâm An trấn, khách điểm Kim Phúc.

Khách điểm Kim Phúc ở Nguyên quốc là một địa điểm lừng danh, bởi vì nơi đây chỉ tiếp đón khách quý, nếu không có thân phận tôn quý thì không tiếp, dân chúng bình dân đừng hòng bước nửa bước vào đây. Những ai đã vào khách điểm này để nghỉ ngơi thì không cần phải lo lắng cho tính mạng của mình nữa, vì chắc chắn họ sẽ được khách điểm bảo hộ chu toàn.

Nhưng không rõ vì nguyên nhân gì mà mấy ngày nay khách điểm ngừng kinh doanh, không tiếp khách.

“Bẩm chủ công, mấy ngày nay đoàn xe của Tề quốc thái tử đều tốc hành trên đường, không dừng lại ở bất kì thành trấn nào để nghỉ ngơi. Với tốc độ này thì chưa đến mười ngày sau họ sẽ đến Phong quốc.” – Một hắc y nhân vừa đi thám thính ở bên ngoài trở về, hẩn cung kính bẩm báo với Nguyên Kỳ đang nhàn nhã đọc sách.

“Người của Phượng Dịch đang mai phục ở đâu?” – Nguyên Kỳ từ tốn lật trang sách, tư thái tao nhã yên bình.

Hắc y nhân ngơ ngẩn nhìn hắc đến mức suýt chút nữa đã đánh mất tâm hồn, hắc lập tức cúi đầu trả lời: “Ngay tại vùng lân cận giữa Lâm An trấn và nam Nhạc Sơn ạ, bọn chúng chỉ còn đợi Tề quốc thái tử đi ngang qua.”

Nghe tin tức này, Nguyên Kỳ chỉ cười ôn hòa, hắc nói: “Lui xuống đi!” – Ánh mắt tăm tối của hắc càng sâu thêm, như xuyên thấu bóng đêm, xuyên thấu qua tầng tầng mây mù.

Mọi sự trên thế gian này như một ván cờ, và hắc là người chơi cờ.

Triệu Tử Duy chạy suốt đêm để tránh né sát thủ của các quốc gia khác, chẳng phải là vì toán mai phục này của Phượng Dịch hay sao?!

Nguyên quốc sắp bắt đầu nổi lên phong vân (sóng to gió lớn), Tan cung xẻ quốc (*).

(*) Đại ý của nó cũng giống câu ‘tan cửa nát nhà’.

Thật tiếc, khách điểm Kim Phúc này thật trắng lẹ...

Liên tục mấy ngày chạy trên đường, đến nửa đêm mới được ngủ, mà còn phải ngủ ngoài trời, và chỉ ba canh giờ sau là phải tỉnh dậy, tiếp tục lên đường. Mộ Dung Ca sắp điên rồi, cả ngày xóc nảy khiến cô chịu không nổi.

Bầu trời tối nay không có mây, gió đêm thổi hiu hiu.

Mộ Dung Ca lại tiếp tục công việc thường ngày, ngồi bên cạnh đồng lửa làm đồ ăn khuya cho Triệu Tử Duy. Vốn cô không cần phải làm công việc này vì còn có một đầu bếp đi theo, nhưng Triệu Tử Duy lại chỉ đích danh cô phải làm.

Mấy ngày nay cô cũng đã vận hết công thức với món gà nướng, cho nên lần này đành phải rạch bụng con gà rừng rồi nhồi vào bên trong một ít nguyên liệu nấu ăn đơn giản, sau đó nướng trên đồng lửa.

Mùi gà nướng thơm phức không ngừng tỏa ra, Mộ Dung Ca nướng rất cẩn thận, sao cho bên ngoài thì cháy cạnh, bên trong vừa chín tới.

“Cô cho mấy thứ đó vào bụng gà để làm gì?”

Không biết có phải Triệu Tử Duy đang nhàm chán hay không mà lại chủ động đi hỏi chuyện nấu ăn.

Mộ Dung Ca nghe thấy câu hỏi của hắn, tầm mắt vẫn không rời khỏi con gà, cô trả lời: “Là để cho hương vị thịt gà thơm ngon hơn mà thôi.”

Triệu Tử Duy gật gật đầu. Nhiều ngày qua được thưởng thức tay nghề của Mộ Dung Ca đã khiến hắn không thể ăn nổi món ăn do kẻ khác nấu, cho dù kẻ kia là một đầu bếp rất có tiếng. Trước đây hắn từng nghi ngờ tay nghề nấu ăn của cô, nhưng hiện tại hắn tuyệt đối không còn nghi ngờ gì nữa.

Tứ bề yên tĩnh không một tiếng động, chỉ thỉnh thoảng có tiếng quạ đen kêu lên, tiếng xào xạc của cây lá khi có loài động vật nào đó di chuyển, và tiếng mỡ cháy xèo xèo.

Nướng thêm một chút, khi lớp da đã xém đều Mộ Dung Ca lập tức nhấc con gà ra, dùng động tác lưu loát cắt thịt gà.

Triệu Tử Duy lười nhác tựa vào thân cây đứng xem Mộ Dung Ca, ánh mắt hắn tưởng như chỉ lơ đãng nhìn cô nhưng thực ra lại đang quan sát rất cẩn thận. Đôi lông mày của hắn cau lại, dường như đang trầm tư suy nghĩ một việc gì đó.

“Mời thái tử dùng.” – Mộ Dung Ca dâng chiếc đùi gà lên cho Triệu Tử Duy, nhẹ giọng nói.

Triệu Tử Duy từ trong trầm tư suy nghĩ mà tỉnh dậy, hẩn cúi đầu nhìn chiếc đùi gà rừng nướng vàng óng, thơm ngào ngạt, mùi thơm này vừa bay vào mũi đã khiến nước miếng trong miệng hẩn ứa ra. Đuôi lông mày của hẩn khẽ động dậy, trong mắt xẹt qua ý tức cười, kỳ thực giữ lại mạng sống cho nàng ta rất có tác dụng.

Tạm thời để cho nàng ta sống thêm vài ngày đi.

Mộ Dung Ca cúi đầu nên không nhìn thấy thần sắc lúc này của Triệu Tử Duy, hiển nhiên cô cũng không biết hẩn đang nghĩ cái gì. Mộ Dung Ca thăm thở dài, cô thích nhất là ăn đùi gà, mà bây giờ lại phải dùng chính đôi tay mình để dâng cho người khác, tư vị này... thật không dễ chịu gì.

“Mộ Dung Ca?” – Triệu Tử Duy từ tốn nhăm nháp món gà nướng ngon tuyệt hảo, ánh mắt sáng rực của hẩn nhìn cô có vẻ tò mò.

“Thái tử có việc gì cần giao phó?” – Mộ Dung Ca vừa mới ngồi xuống, đang tính ăn cái cánh gà thì nghe thấy Triệu Tử Duy gọi mình, cô âm thầm đảo mắt, thấp giọng đáp.

Ánh mắt sâu sắc của Triệu Tử Duy nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Cô là xử nữ thật à?” –Phượng Dịch chưa từng chạm vào nàng ta thật sao? Tuy dung mạo của nàng không thể so sánh với Thiện Nhã công chúa, nhưng vẫn là một mỹ nhân tuyệt sắc, hơn nữa nàng ta lại rất thần bí. Nếu là nam nhân thì không thể bỏ qua cơ hội được cùng nàng **, phong lưu một lần.

Mộ Dung Ca líu lười, cô ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, khóe miệng không ngừng run rẩy. Ai nói người cổ đại thường bảo thủ? Bảo thủ cái rắm! Quá thoáng thì đúng hơn!

Cô tự trấn định lại cảm xúc của mình rồi lén nhìn thần sắc của mọi người ở xung quanh, vẫn chưa có ai nhìn cô. Họ coi lời nói trắng trợn này của Triệu Tử Duy là điều rất đổi bình thường, nhưng với cô thì không. Hít sâu vào một hơi, Mộ Dung Ca bình tĩnh trả lời: “Thiếp chưa từng lừa gạt thái tử.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bị Mai Phục

Edit: Phi Nguyệt

Hắn hỏi cô vấn đề này để làm gì?

Đừng nói là, Như Cơ đi rồi nên hắn không có nơi để trút bức xúc? Có lẽ đám tỳ nữ đi theo hắn đều bị hắn ăn sạch rồi nên muốn một thứ khác tươi mới hơn chẳng?

Không được, tuyệt đối không được!

Lúc trước cô lựa chọn làm nữ đầu bếp là vì muốn tránh việc phải làm ấm giường cho hắn.

Cảm giác được ánh mắt nóng rực, sắc bén của Triệu Tử Duy khiến Mộ Dung Ca nhẹ nhặn mày. Ở cạnh một nam nhân trong thế giới này thì khó mà giữ được thân như ngọc (giữ thân trong trắng), nói là giữ gìn thật kỹ, nhưng lúc nào đó sẽ hồ hồ đồ đồ mà đánh mất sự trong sạch của mình.

Triệu Tử Duy khẽ cười: “Cô không muốn hầu hạ bản cung?”

Đúng là thế rồi!

Mộ Dung Ca thầm thở dài, muốn tránh cũng không nổi!

Đang lúc cô ngẩng đầu lên định trả lời hắn thì bỗng thấy sắc mặt của hắn biến đổi, khí phách lãnh liệt bức người, sát khí bắn ra bốn phía.

Ánh mắt của Triệu Tử Duy sáng quắc như chim ưng. Đã đợi nhiều ngày, cuối cùng cũng đến! Tốt! Rất tốt!

Đất trời bỗng nhiên đổi sắc, giống như mây đen ùn ùn kéo tới, mùi vị của máu tanh nồng xuất hiện nơi chóp mũi. Mộ Dung Ca nhận thấy có nguy hiểm, cô lặng lẽ lùi ra phía sau vài bước.

Từ trong bóng tối xuất hiện vài tên hắc y nhân cầm đại đao, tất cả bọn chúng đều nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Duy.

Đột nhiên, đám tỳ nữ của Triệu Tử Duy vô thanh vô thức bay lên không trung rồi cùng hạ xuống phía trước mặt, hộ vệ cho hắn. Triệu Tử Duy thì chấp hai tay ở sau lưng, tư thái khí phách ngạo nghễ, không có chút e ngại nào.

Thì ra đám tỳ nữ của hắn, ai ai cũng có võ công, chẳng trách Triệu Tử Duy đến Nguyên quốc mà chỉ dẫn theo vài người như vậy. Hắn không hề sợ hãi, tuy số lượng của hắc y nhân đông hơn, nhưng không khó khăn gì để nhìn ra, hơn hai mươi người hầu cận này có võ công rất cao, có thể dễ dàng địch lại đội ngũ hắc y nhân đông đảo.

Mộ Dung Ca đã đứng ở bên trong vòng bảo vệ, cô hít vào một hơi, không dám manh động. Trong tất cả mọi người ở đây sợ rằng chỉ có cô là không có võ công, chỉ cần bước ra khỏi phạm vi bảo vệ của bọn họ thì chắc chắn cô sẽ chết. Mộ Dung Ca vụng trộm nhìn về phía Triệu Tử Duy, khí phách của hắn đứng trên đất trời, một phần khoan dung, mười phần lẫm liệt, làm cho người ta có cảm giác hắn rất tùy tiện, nhưng đồng thời tuyệt đối đừng nên đụng vào hắn.

Trực giác của cô mách bảo rằng, có lẽ hắn đã biết sẽ có sát thủ xuất hiện từ sớm nên mới thần nhiên, lạnh nhạt như vậy.

Mộ Dung Ca chuyển ánh mắt sang đám hắc y nhân, những người này do ai phái đến? Đôi mắt cô bỗng nhiên lóe lên, là Phượng Dịch! Chắc chắn là Phượng Dịch! Đây là cái bẫy của Triệu Tử Duy đã giăng ra, chẳng trách hắn không để ý đến thân phận tôn quý của mình mà nhiều lần nói lời mỉa

mai chọc giận Phượng Dịch. Đây chính là âm mưu của hắn, mục đích của hắn không phải muốn trừ bỏ Phượng Dịch, phải nói là Phượng Dịch chưa bao giờ được hắn để vào trong mắt, cho nên hắn chắc chắn sẽ không lãng phí tâm tư trêu đùa cùng Phượng Dịch... Mục đích của hắn là Nguyên quốc!

Bỗng nhiên Mộ Dung Ca lại nghĩ đến Thiên Nhã công chúa Phong quốc, Phong quốc có năm nàng công chúa nhưng Thiên Nhã công chúa xếp thứ nhất, nàng ta được hoàng đế sủng ái, ngay cả của hồi môn cũng không hề tầm thường. Có lẽ hoàng đế của Phong quốc muốn nhân cơ hội này để kết thân với Hạ quốc hoặc Tề quốc, để một trong hai quốc gia này bảo hộ cho Phong quốc. Nhưng cho dù là Hạ quốc hay Tề quốc, thì thứ mà bọn họ muốn sợ rằng không chỉ có một mình mỹ nhân, mà còn là mười tòa thành trì kia nữa, và có thể là cả non sông xinh đẹp này chăng?

Suy nghĩ của Mộ Dung Ca thay đổi rất nhanh, trong lúc đó, có vài tên hắc y nhân đã ngã xuống, chết trong vũng máu.

Từng người từng người ngã xuống, mùi máu tươi khiến người ta phải buồn nôn đang tràn ngập khoang mũi, Mộ Dung Ca là người hiện đại, mặc dù cô đã từng nhiều lần xem cảnh chém giết máu me ở trên tivi nhưng chưa bao giờ được đích thân đứng ở hiện trường, nên cô không biết được rằng, loại chuyện này không chỉ đánh thẳng vào đầu óc cô, khiến cô rung động, hoảng sợ, mà mùi máu phảng phất trong không khí, theo gió sộc đến khiến cả linh hồn cô cũng cảm nhận được đó là sự kết thúc của một sinh mệnh, là cái chết!

Xung quanh tràn ngập dư vị chết chóc, thế nhưng kẻ chủ mưu của tràng cảnh này – Triệu Tử Duy – thì vẫn đang ung dung đứng xem hai bên chém giết, cứ như thể hắn chẳng hề ngửi thấy mùi máu tanh.

Không, phải nói là hắn đã quá quen với cảnh tượng ghê gớm này rồi, một chút máu me này đối với hắn thì tính là cái gì? Trong mắt hắn, sinh mệnh

của những người này chỉ như rơm rạ mà thôi!

Đáy lòng Mộ Dung Ca run lên, cô biết, nếu đã sống ở thời loạn lạc thì cảnh tượng thường xuyên phải nhìn thấy nhất, chính là cảnh đầu rơi máu chảy rải khắp núi đồi này đây, cô khó nhọc thở ra một hơi.

Triệu Tử Duy đứng đó nở nụ cười ngạo nghễ xem đám hắc y nhân từ từ bại trận, dần dần lâm vào hoảng sợ, cả người hắt toát ra khí thế mãnh liệt, không ai có thể hấn cản được hấn.

“Giết! Giết! Giết Tề quốc thái tử! Lấy được thủ cấp của hấn thì cả đời này sống trong phú quý! Mau lấy thủ cấp của hấn!”

Tên hắc y nhân đứng ở giữa hô to, những thanh đại đao dính đầy máu huyết lại chớp lên ánh sáng sắc lạnh, nhiều tiếng hô nữa vang lên, không biết là lấy đầu của ai, tính mạng của ai nữa.

Trong thời loạn này, có bao nhiêu người có thể cam đoan cả đời sẽ được sống trong phú quý?!

Quất Đào đúng là một cao thủ, mỗi một đao chém xuống liền giết một người, nàng ta giết người không hề chớp mắt. Mộ Dung Ca không nhìn lầm, Quất Đào là người thâm sâu không lường được, không then là tay chân thân tín của Triệu Tử Duy. Ngay cả Cẩm Đức luôn điềm đạm, lễ độ cũng là một nhân vật không hề đơn giản, chỉ là so với Quất Đào thì nàng ta yếu hơn một chút.

Triệu Tử Duy phát hiện ra ánh nhìn chăm chú của Mộ Dung Ca, hấn thấy được trong mắt cô là vẻ không tin nổi cùng chán ghét. Không hiểu vì sao, nét tàn nhẫn, vô tình trong mắt hấn lại dần trở nên hoang mang.

Nàng... chán ghét cái gì?

Là hấn sao?

Quất Đào trong lúc giết chết tên hắc y nhân đang xông tới lại vô tình nhìn thấy nét hoang mang, chần chừ ở trong mắt của Triệu Tử Duy, nàng lập tức nhân mảy nhìn về phía Mộ Dung Ca. Thái tử từ nhỏ đã muốn xưng bá thiên hạ, sao có thể vì một nữ nhân mà sinh ra sắc mặt chần chừ này? Thái tử tuyệt đối không thể vì nữ nhân đánh mất quyết tâm hùng bá thiên hạ!

Mộ Dung Ca này xem ra là hồng nhan họa thủy, rất có khả năng cô ta chính là một con hồ ly tinh được Khánh vương sắp đặt ở cạnh Thái tử. Trong mắt Quất Đào lóe lên một tia sát khí.

Một màn chém giết vẫn tiếp diễn.

Cảnh sắc đêm nay thật không tương xứng với những tiếng kêu gào thảm thiết ở xung quanh. Đêm khuya tĩnh lặng, bầu trời đêm trong vắt đẹp vô cùng, ngay cả gió đêm thổi lướt qua khuôn mặt cũng dịu dàng như vậy.

Mộ Dung Ca cố gắng đè nén sự rung động và chán ghét trong lòng mình. Đôi mắt kiên định của cô tập trung vào động tĩnh ở bốn phía. Cô không thể chết ở chỗ này.

Rất nhiều hắc y nhân ngã xuống, lúc tới có mấy trăm tên nhưng trong chớp mắt chỉ còn lại hơn một trăm tên.

E là Triệu Tử Duy không nghĩ tới việc, trong một trăm tên này có một số kẻ mang tuyệt thế võ công, lại là những kẻ có tâm tư cẩn thận kín đáo nên từ lúc bắt đầu chém giết đến giờ chúng vẫn luôn cẩn thận tìm ra sơ hở của hãn.

Ở trên không bỗng nhiên xuất hiện một thanh đại đao yên lặng không một tiếng động đánh tới Triệu Tử Duy.

Mộ Dung Ca vừa nhìn thấy thanh đại đao kia, còn chưa kịp mở miệng nhắc nhở Triệu Tử Duy thì đã bị ai đó đập một cước, nhào thẳng vào người

hắn.

“Chết đi! Tề quốc thái tử!” – Tên hắc y nhân tập kích Triệu Tử Duy hét lên một tiếng.

Nhưng một đao này không chém lên người Triệu Tử Duy, mà chém vào vai của người bỗng nhiên nhảy vào giữa – Mộ Dung Ca.

Cơn đau nhất thời lan tỏa khắp cơ thể, Mộ Dung Ca cắn răng hô lên một tiếng, – “A!”

Triệu Tử Duy kinh ngạc ôm lấy Mộ Dung Ca, một cước đá văng tên hắc y nhân kia ra xa, hắn cúi đầu nhìn cô với vẻ không thể tin nổi, giọng nói của hắn có phần run run, – “Cô... lại vì bản cung mà liều chết...” – Một loại tình cảm xa lạ đang lặng lẽ len lỏi trong lòng hắn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bị Thương

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca trợn mắt, bọn họ bèo nước gặp nhau, nhiều nhất thì hấn là lão bản (ông chủ), cô là nhân viên mà thôi, cô có ngốc đâu mà đi đỡ đao hộ hấn? Không biết là cái đứa hỗn đản nào đã đá cô một cước a!

Đau quá!

Mộ Dung Ca đau đến mức đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Liếc xéo gã Triệu Tử Duy đang ngăn người nhìn cô, cô hít một hơi thật sâu, cố chịu đựng sự đau đớn đang dằng xé ở trên vai, tức giận nói không ra hơi: “Nếu không kịp thời... cầm máu, ta chắc chết.”

Triệu Tử Duy nghe lời này của cô mới sức tỉnh lại, nét kinh ngạc trong mắt hấn biến mất, hấn nhanh chóng điểm trúng huyệt đạo cầm máu trên người cô. Sau khi làm một loạt các động tác sơ cứu xong hấn mới ý thức được rằng, một khắc vừa rồi, hấn đã được nếm trải cảm giác lo lắng đến không thở nổi là như thế nào.

Và dường như cũng có một chút cảm giác sợ hãi nữa.

Triệu Tử Duy cau mày nhìn Mộ Dung Ca, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, hấn ra lệnh: “Người cầm miệng, người là nữ đầu bếp của bản cung, nếu chỉ vì vết thương nhỏ này mà chết thì chắc hẳn bản cung sẽ sai người lôi thi thể của người ra vứt rồi!”

Biến thái! Tên nhãi này đúng là cực kì biến thái! Mộ Dung Ca mắng ầm lên ở trong đầu, lúc cô nhắm mắt lại, còn mơ hồ nhìn thấy Quất Đào đang đứng tại chỗ cô vừa đứng, nét mặt đăng đăng sát khí và có vẻ không cam lòng.

Là Quất Đào đá cô?! Đúng vậy, Mộ Dung Ca đang đứng ở bên trong vòng bảo vệ, hơn hai mươi người đang bảo hộ bọn họ đều có võ công cao cường, chắc chắn không có tên hắc y nhân nào lại lãng phí thời gian đi quan tâm tới cô, càng không nói tới chuyện bọn chúng sẽ đá cô vào người Triệu Tử Duy. Nhưng Quất Đào làm vậy là có mục đích gì?

Mộ Dung Ca không có thời gian nghĩ tới chuyện đó nữa, cô bị mất khá nhiều máu nên mắt đã bắt đầu hoa lên. Cơn đau nhức tăng dần chiếm lấy sự chú ý của cô. Mộ Dung Ca nhắm mắt lại, cô thầm quyết định, không cần đến Phong quốc mới rời đi, sau khi trị thương cẩn thận xong, cô sẽ rời khỏi Triệu Tử Duy ngay.

“Không lưu lại tên nào cả, giết hết cho ta!” – Triệu Tử Duy ôm lấy cơ thể đầy máu của Mộ Dung Ca, đôi mắt lạnh lẽo của hắn quét ngang tứ phía, ánh mắt kia từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn vô tình, giọng nói của hắn cũng lạnh như băng đá.

“Dạ!”

Một trận chém giết kết thúc, thi thể đầy đất.

Hai mươi người hộ vệ và tỳ nữ không một ai tử vong, chỉ có vài người bị thương nặng và một số bị thương nhẹ.

Khóe miệng Triệu Tử Duy chậm rãi kéo lên thành một nụ cười khinh khinh lạnh nhạt, – “Hoàng đế Nguyên quốc dám dung túng cho Khánh vương Phượng Dịch, vẫn còn ở trong Nguyên quốc mà hắn dám phái sát thủ tới ám sát bản cung. May mà bản cung phúc lớn mạng lớn nên mới có

thể bảo toàn được tính mạng, nhưng thù này không báo chẳng phải sẽ khiến cho Nguyên quốc coi thường bản cung, coi thường Tề quốc ư?”

“Tấn công Nguyên quốc!” – Hơn hai mươi người cùng đồng thanh hô vang.

“Báo về cho phụ hoàng, để bảo vệ danh dự của dân chúng Tề quốc, chúng ta quyết chiến trận này!” – Đôi con người của Triệu Tử Duy đen láy, hấn cao giọng, hô vang đầy khí phách.

Hơn hai mươi người mắt sáng rỡ, rớt cục Thái tử cũng đã ra tay, có thái tử ở đây, chắc chắn thiên hạ sẽ được thống nhất!

“Thái tử, tên nô tỳ này thân phận đê hèn, làm sao xứng được thái tử ôm trong lòng, chi bằng người để nàng ta cho hộ vệ công thì hơn.” – Quất Đào tiến lên, cung kính nói. Nói thế nào thì cô ta cũng chỉ là một đứa ca kỹ hèn mọn, lại còn dám vọng tưởng sẽ ngáng được con đường xưng bá thiên hạ của Thái tử ư? Thật đáng tiếc, một đao kia không đủ để giết chết cô ta.

Đuôi lông mày của Triệu Tử Duy nhướn lên, hấn nhìn Mộ Dung Ca tái nhợt ở trong lòng mình, lại nhìn Quất Đào, cuối cùng cũng buông tay, đem Mộ Dung Ca giao cho một gã hộ vệ.

Nhưng khi hấn nhìn Mộ Dung Ca được người hộ vệ kia công trên lưng, trong mắt hấn dường như thoáng qua một tia không vui.

Thu thập xong hiện trường, tất cả lên xe ngựa, tiếp tục đi tới Lâm An trấn.

Đám người Triệu Tử Duy đi rồi, mảnh rừng cây lại trở về với vẻ yên tĩnh của nó, mùi máu tươi theo gió tản ra cũng dần phai nhạt đi. Lúc này, từ sau gốc cây đại thụ cách đó không xa, một người thiếu niên tuyệt đẹp đi ra, phong thái của hấn phiêu dật như cơn gió, rất khó nắm bắt.

Hắn âm thầm nắm chặt hai đấm, “Tỷ tỷ, chắc chắn Tần Nhi sẽ cứu tỷ...”

Phong quốc – Quốc gia giàu có nhất. Dân chúng nơi đây thích sự yên vui, mà hoàng đế của họ cũng ngày ngày trầm luân trong tửu sắc (rượu và gái), hàng đêm mở tiệc mua vui. Hoàng đế mà còn như thế thì càng không phải bàn tới toàn bộ quốc gia. Tuy tiền tài của Phong quốc dồi dào, nhưng quân sự lại vô cùng kém, chỉ có thể so sánh với mấy quốc gia nhỏ mà thôi, diệt quốc chỉ còn là vấn đề thời gian. Cho nên, hoàng đế Phong quốc phải dựa vào hôn sự lần này của đệ nhất mỹ nhân Thiện Nhã công chúa để bảo toàn sự an nguy của quốc gia.

Phong quốc hoàng cung. Cung điện của Thiện Nhã công chúa – Lạc Hoa cung.

Thiện Nhã công chúa – Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là phong hào mà ba năm trước nàng có được. Trong ba năm này, có biết bao người đến cầu thân, nhưng không một ai lọt được vào mắt của nàng.

Hiện nay Hoàng đế Phong quốc lại đem phần hồi môn của nàng đưa ra công bố thiên hạ, nên chỉ trong mấy ngày mà đã có vô số vương tôn quý tộc các nước đến Phong quốc, chờ đợi ngày tuyển phò mã.

Dáng người tao nhã như thiên tiên, dung mạo tuyệt điểm sánh ngang với đất trời, da thịt trắng như tuyết, bất luận là ai khi nhìn thấy nàng đều phải thất thần, nàng sớm đã quen với việc này.

“Công chúa, nô tỳ thấy, thế gian này chỉ có ba người xứng với công chúa.” – Đại cung nữ Lạc Hoa cung – Xảo Vân, đang đứng bên cạnh tết tóc lụa lên mái tóc đen dài của Thiện Nhã công chúa, giọng nói của nàng có vài phần tự hào.

Thiện Nhã công chúa nhìn dung mạo đẹp tựa thiên tiên của mình ở trong gương đồng, thần sắc vô cùng bình tĩnh, không thấy vẻ đặc ý nào, nàng chỉ nhẹ hỏi: “Ba người kia là ai?”

“Hạ quốc thái tử, Tề quốc thái tử, và còn vị công tử có phong thái trác tuyệt – Lan Ngọc công tử nữa.” – Xảo Vân đỏ mặt, ngượng ngùng nói. Ba người này đều là những nam nhân xuất sắc nhất trong thiên hạ, nếu có thể được hầu hạ bọn họ, hoặc chỉ cần nhìn thấy một lần là đã tu được mấy đời phúc phận rồi. Mà trong lòng Xảo Vân, cũng chỉ có công chúa mới xứng làm thê tử của bọn họ.

“Hạ quốc thái tử? Tề quốc thái tử? Lan Ngọc công tử?” – Thiện Nhã công chúa nhìn chính mình ở trong gương, đôi mắt nàng chột dâng lên một tầng mây mù, nàng hơi hoang mang. Người nam tử khuynh thế chi dung kia (dung mạo đảo điên cả thế gian), chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể khiến cho người người trong thiên hạ phải thần phục, trong mắt hắn có nàng chăng?

Ở trong hoàng cung Phong quốc này, nàng là người cao quý nhất, tâm cơ lại thâm trầm nên không ai có thể làm đối thủ của nàng, nhưng nàng lại không nhìn thấu được hắn!

Còn Tề quốc thái tử, trong lòng nàng biết hắn rất yêu quý nàng, nhưng nàng cũng không thể hiểu thấu hắn. Cho dù hắn có yêu quý nàng nhưng nàng cũng không thể khẳng định được rằng cả đời này hắn sẽ yêu nàng, coi trọng nàng.

Về phần Lan Ngọc công tử, Thiện Nhã chưa từng gặp mặt, cũng chưa từng nghĩ nhiều đến hắn, nhưng trực giác của nàng mách bảo rằng, hắn không có hứng thú yêu thương một nữ tử. Dù sao hắn cũng quá mức đặc biệt, quá mức độc nhất vô nhị!

Hơn nữa, từ trước đến nay nàng vẫn luôn thủy chung ái mộ khuynh thế chi dung Nguyên Kỳ, nếu như không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn, thì lần này chắc chắn nàng sẽ được gả cho hắn, nàng tin rằng, nếu là hắn thì hắn sẽ bảo hộ được Phong quốc.

Lâm An trấn, khách điểm Kim Phúc.

Miệng lưỡi của Mộ Dung Ca khô khốc, cả người không còn chút sức lực nào, vừa đói vừa khát thật khó chịu, cô mở mắt nhìn xung quanh. Nơi đây thật trắng lệt, Mộ Dung Ca mờ mịt, điều đầu tiên cô nghĩ tới là, quái lạ, lại xuyên không nữa sao?

Đừng đùa chứ, lại phải thích ứng với thân phận mới, cứ thay đổi hoàn cảnh liên tục như vậy rất hao tổn tâm lực đấy!

“Tình rồi hả, cô đã hôn mê một ngày một đêm đấy.”

Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, Mộ Dung Ca xoay đầu nhìn lại, cô thấy Cẩm Đức đang bưng tới một chén cháo bốc hơi nóng nghi ngút.

“Đây là đâu?” – Giọng cô khàn đặc.

Cẩm Đức mỉm cười, ngồi xuống bên giường, nàng ta nâng cô dậy và giúp cô dựa vào giường, rồi múc từng thìa cháo đút cho Mộ Dung Ca. Sau khi giúp Mộ Dung Ca uống một ngụm nước tráng miệng, Cẩm Đức mới cười nói: “Ăn một chén cháo xong mới uống thuốc. Hôm qua Thái tử đã cho Lưu thái y tới chữa trị cho cô, đây chính là đại ân đại đức (ân đức to lớn) mà khắp thiên hạ này cũng khó có được. Lưu thái y không bao giờ chữa trị cho hạ nhân đâu. Nhưng cô cũng đã hôn mê một ngày một đêm, thật khiến Lưu thái y phải vất vả, may mắn cuối cùng cô đã tỉnh.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi

Edit: Phi Nguyệt

Nghe những lời Cẩm Đức nói, Mộ Dung Ca lại thầm mắng trong lòng, tốt xấu gì thì cô cũng đã thay Triệu Tử Duy lĩnh một đao, tuy không phải cô tự nguyện, nhưng nghe ẩn ý trong những lời nói của Cẩm Đức sao lại thành cô được lợi lớn rồi?

“Tạ thái tử.” – Mặc dù trong lòng rất bất mãn nhưng chuyện vuốt mặt thì không thể không làm, cô nói với giọng điệu vô cùng biết ơn.

Cẩm Đức gật đầu, “Cũng coi như cô đã lập được công lớn. Thái tử ban đặc ân cho cô được nghỉ ngơi ở khách điểm Kim Phúc ba ngày. Sau khi thương thế của cô khá hơn, chúng ta sẽ tiếp tục lên đường.”

Ba ngày? Chỉ được nghỉ ba ngày! Thương gân động cốt một trăm ngày (*), tuy cô không bị chém vào xương, nhưng thương tích cũng khá nặng, thế mà cô chỉ được nghỉ có ba ngày. Tên Triệu Tử Duy này, đúng là ý chí sắt đá!

(*) Bị thương động vào gân và xương phải nghỉ ngơi ít nhất ba tháng.

“Vâng.” – Mộ Dung Ca nhàn nhạt trả lời. Ngay lúc này đây cô đã có quyết định phải mau chóng rời khỏi Triệu Tử Duy, nếu còn ở bên cạnh hắn thì cô sẽ gặp nhiều phiền toái.

“Cẩm Đức, đi hầu hạ thái tử tắm rửa.” – Quất Đào đẩy cửa bước vào phòng, nàng hạ lệnh cho Cẩm Đức.

Cầm Đức lập tức buông cháo bát, đáp: “Dạ.”

Đối với đám tỳ nữ, mệnh lệnh của Quất Đào luôn là tuyệt đối, bởi những mệnh lệnh của nàng ta hầu hết đều theo ý chỉ của Triệu Tử Duy.

Dáng vẻ của Mộ Dung Ca rất bình tĩnh, cô cúi xuống nhìn hai bàn tay mình đang đặt trên tấm chăn, cô đang đợi Quất Đào mở miệng trước. Một cước hồi tống qua không hề lưu tình, nếu không nhờ ông trời vẫn còn thương xót thì hẳn cô đã chết rồi. Việc Triệu Tử Duy cứu cô nói lên rằng, hành động đó của Quất Đào chắc chắn không phải là mệnh lệnh của Triệu Tử Duy.

Nhưng, tại sao Quất Đào lại làm như vậy?

“Người phải nhớ kỹ thân phận của người, nếu còn dùng thủ đoạn để mê hoặc Thái tử, thì dù không có mệnh lệnh của người, dù có phải dùng mạng đổi mạng thì ta vẫn sẽ ra tay giết người. Hôm qua người phúc lớn mạng lớn nên mới không chết, nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai.” – Quất Đào đứng cách đó một đoạn, ánh mắt nàng nhìn Mộ Dung Ca bằng giá, ngay cả giọng nói cũng vô cùng lạnh lùng.

Thái tử lệnh cho Lưu thái y đến chữa trị cho Mộ Dung Ca, đã nói lên rằng Mộ Dung Ca ở trong lòng thái tử có một vị trí nhất định, nếu bây giờ lại hạ thủ thì chắc chắn Thái tử sẽ nghi ngờ. Nhưng Quất Đào lo lắng, nếu Thái tử chỉ vì một nữ nhân mà hủy đi quyết tâm thống nhất thiên hạ, vậy thì nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Mộ Dung Ca lọt được vào mắt của Thái tử vì cô ta có tài nấu nướng ư? Nhưng điều ấy có thực hay không thì Quất Đào không thể nào xác định được.

Cho nên, bây giờ còn chưa xác định được tâm tư của Thái tử thì nàng không thể ra tay với Mộ Dung Ca, đành giữ lại một mạng cho cô ta.

Tuy Mộ Dung Ca không có nhiều sức, nhưng vẫn cố gắng cười, cô nói, – “Quất Đào, cô đi theo Thái tử bao lâu rồi?”

Quất Đào cau mày nhìn Mộ Dung Ca, không đáp lại.

“Cô đi theo Thái tử hơn mười năm chẳng lẽ còn không biết, người đã từng gặp qua rất nhiều mỹ nhân tuyệt sắc, đẹp tựa thiên tiên, nhưng cô có từng thấy người động tâm với ai chưa? Còn ta tự nhận mình không phải quốc sắc thiên hương, cũng không có gì độc đáo hay nổi bật.” – Mộ Dung Ca nói rõ ràng, rành mạch.

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Quất Đào, đôi lông mày nhăn nhúm của nàng ta đang dần dần giãn ra. Cô hiểu ý tứ của Quất Đào, cô cũng không muốn nói ra những suy nghĩ của mình, nhưng mấy ngày nay cô không tìm được cơ hội bỏ trốn, bây giờ lại biết tính mạng của mình đang bị đe dọa, nên cô phải nói.

Quất Đào trầm mặc, ánh mắt nàng ta nhìn Mộ Dung Ca mang theo vài phần xin lỗi, khẩu khí cũng ôn hòa hơn nhiều: “Nếu đúng là thế thì tốt, thôi người dưỡng thương đi.”

Nhìn bóng dáng Quất Đào rời đi, thần sắc của Mộ Dung Ca trở nên lạnh lùng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc thấy một con chim nhạn bay qua. Có lẽ sự tự do trong thế gian cũng giống như chim bay trên bầu trời, cá bơi lội dưới nước chẳng?

Sau khi rời khỏi Triệu Tử Duy, cuộc sống của cô có giống như cá gặp nước hay không thì cô không thể xác định được, nhưng cô phải thử.

“Cô hãy làm thị thiếp của bản cung. Nói cho cùng thì cô cũng đã xả thân cứu ta, sau này trở về Tề quốc, ta sẽ phong cô làm quý thiếp.” – Triệu Tử Duy đột ngột xuất hiện, không biết hắt vào phòng từ khi nào. Hắn nhìn Mộ Dung Ca đang thất thần ngồi trên giường, giọng nói mang vẻ ôn nhu, dịu dàng.

Mộ Dung Ca thôi không ngấm chim nhận bay ngoài cửa sổ, cô quay đầu nhìn Triệu Tử Duy. Thị thiếp? Quý thiếp? Hai thân phận này vô cùng khác biệt, một bên là thân phận thị thiếp thấp hèn, lúc nào cũng có khả năng bị phân phát, một bên là thân phận quý thiếp gần tương đồng với trác phi, cả đời không lo phú quý, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là thiếp mà thôi. Trong lòng Mộ Dung Ca cảm thấy thật buồn cười, thật chua xót, nhưng cô cũng không thể chỉ trích ai được, vì thời đại này chính là như thế! Thân phận và địa vị của người đại biểu cho sự phú quý cùng nghèo khổ, còn nam nhân thì được phép có vô số thị thiếp, cô không đồng ý với điều này nhưng cũng không thể sửa đổi nó được.

Nhìn gương mặt lạnh nhạt không hề có chút sợ hãi nào của Mộ Dung Ca khiến Triệu Tử Duy nhẹ nhặn mày.

“Thiếp không dám nhận. Bây giờ thiếp chỉ mong muốn được an phận làm một nữ đầu bếp phục vụ thái tử.” – Mộ Dung Ca nói. Kỳ thực, trong một thoáng cô đã muốn nói với hắn rằng, cô muốn được trọn đời trọn kiếp chỉ yêu một người, và người ấy cũng vậy, không phải là quý thiếp, cũng không phải là thái tử phi, chỉ là nữ nhân duy nhất của hắn.

Không cần mở miệng nói cô cũng biết đáp án của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý. Mộ Dung Ca âm thầm lắc đầu, cô tự cười mình vì cái ý tưởng vớ vẩn vừa rồi.

Đôi mắt của Triệu Tử Duy trở nên u ám, hắn tức giận phất tay áo bỏ đi. Nữ tử không biết tốt xấu này, ban cho nàng phong hiệu quý thiếp nhưng nàng lại cự tuyệt!

Đúng là kẻ ngốc! Nếu nàng ta đã muốn làm đầu bếp thì cứ để cho nàng ta làm đi!

....

Khách điểm Kim Phúc hiện tại đang tiếp hai vị khách quý, một người là Hạ quốc thái tử, và người còn lại vừa đến được một ngày – Tề quốc thái tử.

Nguyên Kỳ ở khách điểm Kim Phúc đã ba ngày, người hăn chờ chính là Triệu Tử Duy.

Sau bữa trưa Triệu Tử Duy mới đi gặp Nguyên Kỳ, cả hai người ngồi trước bàn cờ. Ván cờ này đã chơi được nửa canh giờ nhưng vẫn bất phân thắng bại.

“Khánh vương Nguyên quốc hăn là đang tự vỗ ngực thờ dõc, hăn vẫn chưa biết rằng, tất cả đều là do hăn gieo gió gặt bão.” – Nguyên Kỳ nhàn nhạt nói.

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy nhẹ dao động, đôi môi đỏ xẫm của hăn nhếch lên, “Bản cung còn phải cảm tạ Hạ quốc thái tử đã thành toàn!” – Ánh mắt sâu thẳm của hăn nhìn thẳng vào Nguyên Kỳ.

Nhưng Nguyên Kỳ vẫn rất bình thản, trong đôi mắt không hề có chút gợn sóng, giọng nói của hăn trầm thấp vô cùng dễ nghe, “Tề quốc thái tử khách khí rồi.”

Hai người nhìn nhau cười diềm đạm, cứ như cả hai là bạn bè tốt có mỗi quan hệ vô cùng hòa hợp. Có ai biết rằng, họ chỉ nói với nhau mấy câu, ánh mắt thản nhiên nhìn nhau, nhưng thực ra bên trong cả hai đang ngầm giao đấu, ngầm ngầm sắp đặt âm mưu?

Gió bão nổi lên khiến khắp thiên hạ chao đảo, song long giao tranh (hai rồng đấu nhau), tất thiên hạ sẽ nổi lên một hồi phong ba bão táp!

“Hạ quốc thái tử hăn chưa từng nhìn thấy bức họa này?” – Triệu Tử Duy lấy ra một cuộn tranh đưa cho Nguyên Kỳ, hăn muốn Nguyên Kỳ nhìn thấy

bức họa này.

Nguyên Kỳ nhận cuộn tranh, hẩn mở ra, bên trong bức họa vẽ một mỹ nhân ôn nhu uyển chuyển đầy hàm xúc. Người này là...? Đôi con người đen bình thản, trầm tĩnh của Nguyên Kỳ nhẹ nhàng nhúu lại.

Người trong bức họa chính là: Phong quốc thái tử phi.

“Tề quốc thái tử văn thao vũ lược (văn võ song toàn), quả thật khiến cho bản cung cảm thấy bội phục.” – Nguyên Kỳ lạnh nhạt đưa bức họa cho tỳ nữ đứng kế bên.

Triệu Tử Duy cười to, con người đen lách của hẩn trở nên sâu thẳm: “Phong quốc thái tử Lâm Khinh Trần và Thiện Nhã công chúa là huynh muội cùng một mẹ sinh ra, tình cảm sâu đậm. Hơn nữa, Phong quốc thái tử lại rất mê luyện vị Thái tử phi đã qua đời nên cho đến nay vẫn chưa lập ai thay thế vị trí thái tử phi, nếu hẩn gặp được người trong bức họa ấy thì sẽ như thế nào?”

Triệu Tử Duy hẩn cần để Nguyên Kỳ hiểu rõ, lần này Thiện Nhã công chúa chắc chắn sẽ về tay hẩn!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chưa Nhận Ra Tâm Ý

Edit: Phi Nguyệt

Nguyên Kỳ nhẹ cười thành tiếng, hắc hắc một quân trắng xuống bàn cờ, – “Tề quốc thái tử đã tính toán chu toàn, tốt, rất tốt.” – Chỉ dựa vào một nữ nhân mà Triệu Tử Duy đã nghĩ có được cả giang sơn, đúng là kẻ dám nghĩ dám làm, không hổ là đối thủ lớn nhất của hắn. Nhưng, hắn đã muốn Thiện Nhã công chúa thì tuyệt đối sẽ không để kẻ nào cướp được.

Gió giật từng cơn, mưa to như trút nước, ngọn cây ngoài cửa sổ chợt thổi qua một luồng sát khí. Cuồng phong nổi lên, hai người ngồi trong phòng đều thầm giật mình, nhưng lại cùng giả vờ như không biết gì, vẫn mỉm cười tiếp tục chơi cờ.

“Lan Ngọc công tử mới tới Bạch quốc được nửa tháng nhưng đã giúp Bạch quốc có nhiều thay đổi lớn, tin rằng chưa tới ba năm sau sẽ không còn ai dám coi thường hắn nữa. Những ngày gần đây bọn họ không phát hiện ra được tung tích của Lan Ngọc công tử, e là hắn cũng đã đến Phong quốc.” – Triệu Tử Duy chăm chú nhìn vào bàn cờ, hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lướt qua nét mặt của Nguyên Kỳ rồi cười nói.

Bàn tay đang đặt viên cờ của Nguyên Kỳ dừng giữa chừng, hắn mỉm cười trả lời: “Nếu có thể cùng Lan Ngọc công tử đối ẩm, nghe ca vũ thì thật là thú vị.”

Lan Ngọc công tử, năm năm nay bỗng nổi tiếng khắp thiên hạ, nhưng trong năm năm này cả hai bọn họ đều chưa từng gặp mặt người này. Truyền thuyết về hắn thì cái gì cũng có, hắn trợ giúp các quốc gia nhỏ ổn định

giang sơn, hơn nữa, nhờ bàn tay của hãn mà các quốc gia này đều phát triển rất tốt, hãn còn cứu không ít người. Bá tánh bình dân ai ai cũng kính yêu hãn.

Hai người bọn họ đều biết, Lan Ngọc công tử là một đối thủ, không những thế còn là đối thủ rất đáng gờm.

Nguyên quốc – Khánh vương phủ.

“Cái gì?! Đồ ăn hại, tất cả đều là một lũ ăn hại!” – Phượng Dịch nổi giận. Phái đi hai trăm sát thủ thiện chiến, trong đó còn có mười tên là cao thủ, thế nhưng lại bị giết sạch không còn một mống?! Mà bên phía Triệu Tử Duy không có người nào tử vong.

Để Triệu Tử Duy chạy thoát thì Nguyên quốc tất sẽ gặp đại họa! Cỏ dại bén lửa lan rất nhanh, lại có gió xuân thổi tới thì...

Giờ phút này Phượng Dịch đang vô cùng hối hận vì đã xem thường Triệu Tử Duy. Hãn không thể ngờ rằng, hóa ra đám hạ nhân bên người Triệu Tử Duy lại là ngoại hồ tàng long, tuy bọn chúng chỉ có hơn hai mươi người nhưng người nào cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, không cần Triệu Tử Duy đích thân ra tay, chỉ dựa vào hơn hai mươi người bọn chúng đã diệt gọn một toán sát thủ hai trăm người.

Hãn nắm chặt hai đấm, thân thể run nhẹ không biết vì đang phẫn nộ hay là sợ hãi. Chỉ biết trong giờ phút này, điều hãn muốn làm nhất chính là tự tay giết chết Triệu Tử Duy.

“Vương gia, chúng ta có tiếp tục phái người đi ám sát hãn hay không?” – Một tên tay chân thân tín nhỏ giọng hỏi hãn.

Phượng Dịch trừng mắt, lạnh lùng nói: “Ám sát? Lần đầu đã không thành công thì không thể có lần thứ hai. Thực lực hiện nay của Nguyên quốc vẫn còn cách Tề quốc quá xa, chúng ta làm sao đối kháng được với Tề quốc? Lần ám sát này không thành công, chặn chặn Tề quốc thái tử sẽ mượn cơ hội để trả thù. Cả đám người các người đều do bốn vương tổn một đồng tiền của nuôi dưỡng, giờ không lo tìm cách giúp bốn vương mà còn dám hỏi ngược lại à? Cả một đám ăn hại!”

Hơn mười quân sư cùng tướng lĩnh lập tức cúi đầu không dám lên tiếng, bọn họ ai cũng run rẩy, trong lòng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để giữ được tính mạng. Nếu Tề quốc tấn công Nguyên quốc thì chắc chắn Nguyên quốc sẽ bị diệt vong. Lúc này bọn hắn làm gì còn tâm tư để nghĩ cách trợ giúp Phượng Dịch vượt qua cửa ải khó khăn nữa.

Các cơ trên mặt Phượng Dịch cứng đờ, hắn vô cùng căng thẳng. Phải mau chóng tìm ra cách gì đó.

Đúng rồi! Hai mắt Phượng Dịch sáng ngời, thiếu chút nữa hắn đã quên mất Mộ Dung Ca. Lúc trước hắn giữ lại mạng cho cô thì bây giờ chính là lúc để hắn sử dụng.

Sau ba ngày, cuối cùng Mộ Dung Ca cũng cảm thấy người mình khá hơn, sức lực dần quay về với cơ thể, cô đã có thể xuống giường đi lại. Y thuật của Lưu thái y rất cao minh, sau thời gian ba ngày, miệng vết thương đã bắt đầu khép lại, quả thực chỉ cần ba ngày là có thể tiếp tục ngồi xe ngựa được rồi.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Ca ra khỏi phòng kể từ khi đến khách điểm Kim Phúc, nhưng sau khi bước ra khỏi cửa, cô bị cảnh vật trước mắt làm cho kinh ngạc, đây không phải là hoàng cung mà chỉ là một khách điểm thôi ư?

Khách điểm này quá mức xa hoa. Ánh vàng kim sáng lấp lánh, đường như nơi này dùng vàng để xây nên vậy, cách bài trí cũng rất tao nhã, tuy cảnh vật huy hoàng tráng lệ, nhưng lại không gây cho người ta cảm giác tầm thường.

Mộ Dung Ca từ từ đi xuống lầu, hôm nay dù có thế nào cô cũng phải được ăn cơm với thịt, nếu không sẽ không đủ sức chịu đựng sự xóc nảy ở trên xe ngựa.

Ai mà biết, cô vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy hai người Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ đang ngồi dùng bữa. Bên cạnh họ lúc nào cũng có vài người tỳ nữ đứng hầu hạ.

Đã bước chân xuống dưới thì không thể trở lại trên lầu, nên cô đành kiên trì đứng ở một bên.

Hai ngày nay cô nghe loáng thoáng các tỳ nữ nói chuyện với nhau về việc Nguyên Kỳ cũng đang ở trong khách điểm Kim Phúc. Hơn nữa đến hôm nay hắn vẫn còn ở đây mà chưa tiếp tục khởi hành.

Đã mấy ngày không gặp, nhưng phong thái tao nhã thanh khiết của Nguyên Kỳ vẫn như vậy.

Còn về phần Triệu Tử Duy, từ sau hôm cô cự tuyệt lời đề nghị của hắn thì hắn không còn quan tâm đến cô nữa. Như vậy cũng tốt, để sau này cô có trốn đi thì hắn cũng sẽ không lãng phí tâm tư quan tâm tới chuyện cô chạy trốn.

Đang lúc trầm tư suy nghĩ, cô bỗng cảm thấy mình đang bị ai đó nghiên cứu, cô ngẩng đầu lên nhìn và thấy ngay Nguyên Kỳ đang nhìn chăm chăm vào cô. Nhưng ánh nhìn này là sao?

Từ khi nào mà một tiểu nhân vật như cô lại được các đại nhân vật chú ý nhiều đến vậy?

“Người về phòng dùng bữa đi, một lát nữa sẽ khởi hành.” – Triệu Tử Duy quay đầu liếc Mộ Dung Ca, ngữ điệu ra lệnh lạnh như băng đá.

Nghe những lời nói này khiến Nguyên Kỳ liếc nhanh qua nét mặt của Triệu Tử Duy, rồi lại nhìn Mộ Dung Ca với một thâm ý khác. Nữ tử này ở trong lòng Triệu Tử Duy có phần đặc biệt, nhưng dường như hắn ta vẫn chưa phát hiện ra tâm tư của chính mình mà thôi.

Nhưng Triệu Tử Duy là kẻ vì đạt được mục đích mà không tiếc hy sinh bao nhiêu mạng người, huống gì đây chỉ là một nữ nhân? Kỳ thực ở phương diện này hai người bọn họ rất giống nhau.

Mộ Dung Ca có cảm giác không thoải mái, trong đôi mắt sâu thẳm bình thản của Nguyên Kỳ ẩn chứa đầy thâm ý, mà phần thâm ý này chắc chắn có liên quan đến cô.

Về phần Triệu Tử Duy, cô vẫn chưa nhìn thấy thần sắc của hắn nên không thể suy nghĩ nhiều, cô đáp: “Dạ.”

Lúc Mộ Dung Ca xoay người trở về phòng, Triệu Tử Duy quay đầu nhìn về phía bóng lưng của cô, trong con ngươi đen láy ánh lên vẻ u ám. Rất nhanh hắn lại cúi đầu ăn một miếng, nhưng sao những thức ăn này lại nhạt nhẽo vô vị đến vậy, hắn nhăn mày, tại sao các món ăn của Mộ Dung Ca nấu luôn khác một trời một vực với những món ăn này, thật khó nuốt.

Nguyên Kỳ khẽ cười nhàn nhạt, hắn đưa chung trà lên miệng uống một ngụm rồi tiếp tục dùng bữa.

Mộ Dung Ca trở lại phòng, quả nhiên đã có đồ ăn sắp sẵn ở trên bàn, có ba món rau, một món canh và hai món mặn. Tuy không phải sơn hào hải vị gì, nhưng đối với một người đã ba ngày phải ăn cháo thì số đồ ăn này đã tốt lắm rồi.

Lúc đói thì đến ăn dưa muối cũng thấy ngon vô cùng.

Mộ Dung Ca ngồi ăn đến lúc no căng bụng, cô xoa xoa chiếc bụng tròn vo của mình, rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trước đó Mộ Dung Ca đã từng nghe danh của khách điếm Kim Phúc, bây giờ được ngồi ở trên lầu hai của Kim Phúc để ngắm cảnh mới thấy rõ, quả nhiên là đẹp.

Ông chủ của khách điếm Kim Phúc thật có tài buôn bán, địa điểm đẹp, ngay cả giá thành cũng tốt.

Đuôi lông mày của Mộ Dung Ca nâng lên, mặt cô giãn ra thành một nụ cười dịu dàng, nếu sau này có cơ hội, cô nhất định sẽ mở mấy tòa khách điếm còn tốt hơn nơi này, chắc chắn sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ.

Đột nhiên, trong đám người dưới lầu, cô thoáng thấy một người thiếu niên vô cùng quen thuộc, tuy người thiếu niên kia mặc một bộ áo bằng vải thô, nhưng cô vẫn nhận ra hắn.

Mộ Dung Tần ngửa đầu nhìn Mộ Dung Ca, hắn mở miệng, dùng khẩu hình để nói với cô: “Tỷ tỷ, Tần Nhi tới cứu tỷ.”

Hốc mắt Mộ Dung Ca nóng lên. Ôi đứa trẻ ngốc nghếch!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Không Thể Thay Đổi Quyết Định

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Tần chỉ có một thân một mình mà lại đuổi được tới tận đây, hơn nữa vẻ mặt của hắn còn khẩn khoản như vậy, ánh mắt nhìn cô đầy quan tâm. Hắn là người duy nhất quan tâm tới cô, suy nghĩ cho cô từ khi cô xuyên không đến thế giới này.

Không có vụ lợi, không có âm mưu, hắn chỉ đơn thuần gọi cô là tỷ tỷ. Tuy hai người họ không có quan hệ huyết thống nhưng trong lòng cô đã coi hắn là đệ đệ thân thiết nhất của mình.

Trên môi Mộ Dung Ca nở ra nụ cười xán lạn như hoa tươi hé nở, như ánh mặt trời chiếu rọi sau cơn mưa vào buổi sớm. Người thiếu niên đã trải qua sự biến đổi lớn kia cũng cười, trong lòng hắn luôn lạnh lẽo, nhưng nụ cười tươi sáng của Mộ Dung Ca đã rót một dòng khí nóng vào bên trong tâm hồn băng giá của hắn.

Ban đầu Mộ Dung Ca còn cho rằng cô sẽ phải tự chiến đấu một mình, có lẽ sẽ thành công, mà cũng có thể là thất bại nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có một mình cô lo cho chính mình mà thôi. Nhưng đứa nhỏ này lại cho cô biết, ở thế giới loạn lạc này cô không chỉ có một mình.

Nhưng mà... Mộ Dung Ca nhìn Mộ Dung Tần, cô nói mà không phát ra tiếng: “Mau đi đi, chờ cơ hội.” – Nơi đây là khách điểm Kim Phúc, bốn phía đều có thủ vệ nghiêm ngặt, nếu không có sự cho phép của chương quầy thì không kẻ nào có thể lọt được vào trong, chứ đừng nói gì tới chuyện mang một người ra khỏi đây. Hơn nữa, có lẽ ở xung quanh khách

điểm Kim Phúc còn có người của Triệu Tử Duy, cô không thể để Triệu Tử Duy phát hiện ra hành tung của Mộ Dung Tần, nếu không Mộ Dung Tần chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Mộ Dung Tần nhìn khẩu hình của Mộ Dung Ca, hần kiên định gật đầu, ngay sau đó hần tự hòa mình vào trong đám đông xung quanh.

Thấy hần đã đi, Mộ Dung Ca mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô lập tức tới bên giường, nhanh chóng thu thập đồ đạc, trong lòng cô trào dâng một cảm xúc mãnh liệt. Tần Nhi tới cứu cô. Vốn cô đang tìm kiếm cơ hội để bỏ trốn, nhưng bây giờ có thể đi cùng người thân khiến cô cảm thấy vô cùng kích động.

Từ giờ trở đi, cô sẽ luôn lưu ý mọi lúc mọi nơi, chỉ cần có cơ hội thì cô nhất định sẽ nắm chắc lấy!

Sau khi ăn sáng xong Cẩm Đức đến tìm cô, nàng ta nói chuẩn bị phải lên đường. Mục đích của chuyến đi đã được thông báo rõ ràng, bọn họ tới Phong quốc.

Trong cái rủi lại có cái may, vì cô bị thương nên Triệu Tử Duy đã miễn cho cô công việc nấu ăn hàng ngày, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mỗi ngày hít thở không khí cho tốt là được.

Mộ Dung Ca cứ nghĩ rằng Nguyên Kỳ sẽ đi cùng Triệu Tử Duy, nhưng Nguyên Kỳ lại ở lại khách điểm Kim Phúc.

Sau đó đi liên tục mười ngày, cả đoạn đường đi đều an toàn, Phượng Dịch không phải sát thủ tới nữa. Nếu Phượng Dịch biết ám sát đã thất bại, Tề quốc đang chinh chiến đại quân để tấn công Nguyên quốc thì không hiểu hần sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Mặt trời sắp lặn, cả đoàn xe đi vào một trấn nhỏ và dừng lại trước một khách điểm, thật may mắn có chỗ để nghỉ ngơi, không phải chịu cảnh màn trời chiếu đất nữa.

Nửa đêm, Mộ Dung Ca tìm cách trốn ra ngoài, nhưng khi cô đi tới cửa sau của khách điểm thì có một gã hắc y nhân lặng lẽ xuất hiện sau lưng cô.

Đúng là bên cạnh Triệu Tử Duy không chỉ có hơn hai mươi hạ nhân, xung quanh hẳn không biết còn bao nhiêu ám vệ đang âm thầm bảo vệ hẳn nữa? Nơi đây giờ giống một nhà tù không có lối thoát, không một kẽ hở, cô muốn chạy trốn là điều vô cùng gian nan, quả thực, so với tưởng tượng của cô thì còn khó khăn hơn nhiều. Chắc chắn cô phải hành động cẩn thận, tuyệt đối không thể xúc động mà làm hỏng việc, nếu cô bị Triệu Tử Duy phát hiện và trừng phạt, dù có đánh mất cái mạng nhỏ này cũng không là gì, nhưng cô không muốn liên lụy tới Mộ Dung Tần.

Cứ như vậy, năm ngày nữa lại trôi qua nhưng Mộ Dung Ca vẫn chưa tìm được cơ hội.

Dường như Triệu Tử Duy đã quên mất cô rồi, ngay cả khi cô ngẫu nhiên đi qua trước mặt hắn nhưng hắn cũng xem như không nhìn thấy. Vết thương của cô đang hồi phục rất nhanh, nhưng vì Triệu Tử Duy đã hạ lệnh nên Lưu thái y vẫn để ý tới vết sẹo trên vai Mộ Dung Ca, còn cô thì chẳng quan tâm tới nó.

Thái độ của Triệu Tử Duy đối với Mộ Dung Ca càng lạnh nhạt thì thái độ của Quất Đào lại càng ôn hòa. Cô không còn thấy sát khí trong mắt nàng ta nữa, có lẽ vì nàng ta vẫn áy náy chuyện đã đá cô nên thỉnh thoảng lại chủ động nói với cô hai-ba câu. Đám tỳ nữ và hạ nhân cũng không bởi vì cô bị thất sủng mà trở mặt, cuộc sống của cô ngày càng tốt hơn.

Nhưng Mộ Dung Ca lại cảm thấy nghi ngờ đối với thái độ của Triệu Tử Duy, dường như có chỗ nào đó không thích hợp. Mộ Dung Ca ngồi dựa

người vào một gốc cây to, hai mắt nhắm lại, đôi lông mày khẽ nhíu, vì sao cô lại thấy không thích hợp? Có phải hân đã nhận ra cái gì không?

Mộ Dung Ca tự nhận mấy ngày nay cô rất an phận, không hề biểu hiện ra bất cứ hành động hay thái độ đặc biệt nào. Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra?

Ở cách đó không xa, sắc mặt của Triệu Tử Duy trầm xuống, hân ném chiếc bánh bột ngô cứng ngắc xuống đất, giận dữ nói: “Sao lại khó nuốt vậy?” – Không chỉ cứng, còn nhạt nhẽo vô vị. Hân nhớ tới mùi vị thịt gà nướng của nữ nhân kia, bên trong nhồi hương liệu, da ròn bén lửa, thịt gà vừa chín tới, cắn một miếng cả miệng đều có hương vị gà nướng thơm ngậy ngất, làm cơn thèm ăn của hân nổi lên. Xem ra, mới chỉ có mấy ngày nhưng dạ dày cùng khẩu vị của hân đã bị đánh gục rồi.

Hân nhìn về phía Mộ Dung Ca đang tựa cây nghỉ ngơi, nàng ta đúng là nhàn nhã, hân nhìn thấy trên tay nàng cũng đang cầm một chiếc bánh bột ngô, có lẽ nàng cũng không thể nuốt trôi?

Hân vừa định mở miệng gọi nàng nhưng ngay lập tức lại nhớ tới một chuyện quan trọng, hai hàng mi nheo lại, hân trực tiếp bỏ qua, không gọi nàng nữa, cúi đầu nhìn đĩa bánh chán ngất, hân hất tay ném thẳng xuống đất.

Quất Đào biết hai ngày nay Triệu Tử Duy đều chán ăn, nếu còn tiếp tục tình trạng này, e rằng cơ thể hân sẽ không chịu nổi. Quất Đào nhìn Mộ Dung Ca, tròn mắt hơi tối lại, nàng ta đi tới chỗ Mộ Dung Ca, giọng nói nhu hòa: “Mấy ngày nay Thái tử ăn uống không được tốt, thương thể của người cũng khá hơn rồi, người đi làm chút đồ ăn cho Thái tử đi.”

Mộ Dung Ca từ từ mở mắt, cô đứng lên, đưa tay phủi đi bụi đất trên váy rồi trả lời: “Vâng.”

“Ta đã xem địa hình xung quanh đây, phía trước có một con sông, dưới sông có cá, Thái tử rất thích ăn cá. Chúng ta cùng đi, ta bắt cá, người xử lý

chúng.” – Quất Đào gật đầu, mau chóng đi trước.

“Vâng.” – Mộ Dung Ca đi theo sau.

Ở thời cổ đại có một thứ vô cùng ưu việt mà thời hiện đại không thể bằng được, chính là không khí tươi mát, tất cả đồ ăn ở đây đều sạch, không bị nhiễm độc, ngay cả nước sông cũng trong suốt nhìn xuống được đáy. Ở giữa sông có thể thấy rõ vài con cá đang bơi qua bơi lại. Mộ Dung Ca không có võ công, cô cởi giày xuống sông, dùng hai tay để bắt cá, nhưng đám cá bơi quá nhanh, thân cá lại trơn trượt nên cô không thể bắt được.

Quất Đào thì có võ công, không những thế còn là tuyệt đỉnh võ công, nàng ta cầm trường kiếm đâm xuống nước, chỉ một loáng sau đã có hơn mười con cá được ném lên bờ.

Mộ Dung Ca lập tức lên bờ nhặt cá, còn Quất Đào thì đứng canh ở một bên.

Một lúc sau, hơn mười con cá đều đã được xử lý sạch sẽ, Mộ Dung Ca xâu đám cá lại rồi trở về cùng Quất Đào.

Vì không có nồi nên cô đành phải làm món cá nướng, sát một lớp muối cùng hạt tiêu lên da cá, bụng cá thì nhồi các hương liệu hành, gừng....

Cá không to như gà nên nướng có phần dễ dàng hơn, chỉ một loáng sau cá nướng đã chín. Lúc nướng cá Mộ Dung Ca vẫn luôn luôn chuyên tâm để ý tới độ lửa. Làm cá nướng quan trọng nhất là độ lửa, nếu để lửa quá lớn thì thịt cá sẽ không ngon.

Triệu Tử Duy nhìn Mộ Dung Ca với vẻ mặt khó hiểu, tâm tư của hắn càng thêm phức tạp.

Mùi cá nướng bay tới, đánh thẳng vào cái mũi của hắn, hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nõn đang hết sức tập trung của Mộ Dung Ca,

nhưng... trong lòng hắn đã có quyết định!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: L2NT

Mộ Dung Ca chăm chú nướng cá, liên tục suy nghĩ. Tuy cô biết bơi, nhưng dòng sông kia rất trong, lại nông, không thể lợi dụng được. Có lẽ cứ chờ cơ hội khác xem sao.

Cá vừa chín tới, cô gỡ ra đưa cho Triệu Tử Duy cũng đang bồn thần:

“Thái tử, mời người dùng.”

Đôi mắt Triệu Tử Duy đen thẳm, đáy mắt ánh lên chút cảm xúc mờ mịt, giơ tay cầm lấy con cá nướng, nhưng khi ngửi thấy mùi vị tỏa ra khó cưỡng, một nét cười hiện lên trong mắt.

“Thái tử, còn năm ngày nữa sẽ tới Phong quốc.”

Một tên hộ vệ vẫn đi trước dẫn đường, sau khi xem bản đồ liền bấm báo với Triệu Tử Duy .

Triệu Tử Duy gật đầu, ánh mắt phức tạp liếc qua Mộ Dung Ca đang cúi đầu ăn cá. Cũng sắp tới Phong quốc rồi, nếu như vô tình, bọn hắn tất sẽ thắng lợi trở về. Nhưng mà... hắn không thể khống chế hai hàng mi nhăn lại, đôi mắt tối đen càng trở nên lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi.

Còn năm ngày nữa sẽ đến Phong quốc? Thấm thoát mà đã qua hai mươi mấy ngày. Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, nghĩ đến việc sắp tới, cô có chút lo lắng. Tới Phong quốc, đám người Triệu Tử Duy sẽ lập tức tới Hoàng cung

ở tạm, mà nơi đó giống như nhà giam, muốn trốn đi cũng khó, cho nên, cơ hội của cô không còn nhiều. Hơn nữa, Tần Nhi còn đang chờ cô.

Cầm Đức đẩy Mộ Dung Ca:

“Thái tử đang hỏi người, sao người có thể thờ người không đáp lại hả?”

Hai ngày nay, nàng đã lờ mờ đoán ra thái độ khác thường của Thái tử đối với Mộ Dung Ca. Tuy Thái tử không sai cô ta nấu đồ ăn, nhưng không hiểu vì sao, nàng vẫn cảm thấy thái độ của người có sự thay đổi từ lúc đến khách điểm Kim Phúc. Huống chi, tiếp xúc một thời gian với Mộ Dung Ca, nàng cảm thấy cô ta không giống bọn nàng.

Mộ Dung Ca hoàn hồn, đáp lại gương mặt lạnh lùng của Triệu Tử Duy:

“Thiếp sơ ý, xin Thái tử đừng trách phạt. Thái tử có gì sai bảo ạ?”

Nãy giờ Triệu Tử Duy có nói chuyện với cô sao? Cô lơ đãng đến mức không nghe thấy lời của hắn.

“Ngày mai theo Quất Đào học vài quy củ của Phong quốc, còn việc nấu nướng tạm thời người không cần để ý”

Triệu Tử Duy liếc mắt một cái, sau đó cúi đầu nhìn con cá nướng vàng óng ánh trong tay, giọng nói lạnh như băng thấu tận xương.

Dứt lời, vẻ mặt hắn cũng lạnh theo.

Cô cảm giác luồng khí lạnh dâng từ chân lên, khiến cô rùng mình. Học quy củ Phong quốc ư? Cô từng là con gái của Tế tướng Nguyên quốc, sau đó trở thành Khánh Vương phi, các lễ nghi đã nắm rõ, hắn phải biết chứ. Vì sao hắn bắt cô học lễ nghi của Phong quốc? Ngay cả thái độ cũng khó hiểu?

Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô lại có cảm giác mình đang lọt vào một biển sương mù, mà khi thoát ra, sẽ có một tấm lưới tóm cô lại. Không ổn!!

Cô nhìn hẩn thử dò xét vài manh mối, nhưng đáp lại là một khuôn mặt lạnh lùng.

“Vâng”. Cô khẽ đáp.

Nếu giờ không đoán được suy nghĩ của hẩn, vậy cô sẽ chờ. Tốt nhất là phải bình tĩnh, tránh đánh rần động cỏ. Dù không biết hẩn đang tính toán gì, nhưng cô có thể xác định một điều, hẩn sẽ lợi dụng cô!

Năm ngày sau...

Biên giới Nguyên quốc, trong một quán trà nhỏ người dân hai nước hay đến nghỉ tạm, chậ cứng người. Một ông già và một thằng bé bận rộn chạy đi chạy lại.

Đối với người đi đường xa, đây là một nơi nghỉ ngơi uống trà mát, tuy trà không ngon nhưng có thể thỏa mãn cơn khát của họ.

Triệu Tử Duy nhấp một ngụm trà lạnh rồi nhăn mày, vị đắng chát lại không thơm, quả nhiên là đồ uống cho thường dân thấp hèn.

Sau khi Triệu Tử Duy xuất hiện, người trong quán trà theo bản năng né sang một bên, thậm chí có người rời đi. Vì khí phách toát ra từ người hẩn quá cao quý, nếu không cẩn thận chọc vào, sợ là tính mạng cũng chẳng còn.

Mộ Dung Ca ngồi uống trà ở bàn khác, cô không hiểu rõ trà, nên chỉ cần vừa miệng là được. Liếc qua Triệu Tử Duy, sự nghi ngờ trong lòng càng tăng thêm mấy phần. Mấy ngày vừa rồi, những lễ nghi cô được học không phải của Phong quốc, mà dường như là của một nhân vật nào đó. Mỗi nghi ngờ dần dần sáng tỏ, nhưng cô vẫn còn mơ hồ.

Sau giờ Ngọ, thời tiết rất nóng bức. Nếu không ở quán trà nhỏ tránh nóng, đi tiếp chỉ e sẽ bị cảm nắng. Bầu không khí vô cùng yên ắng, Triệu

Tử Duy không nói chuyện, chẳng một ai dám ho he nửa lời. Không kể tới hai mươi người theo hầu hần, chỉ cần nhìn hần đã thấy sợ rồi.

Ăn cơm xong, cái nóng bức đã dịu đi vài phần, ai ai cũng thấy mệt mỏi, tinh thần ít nhiều cũng buông lỏng.

Thường thường nguy hiểm xảy ra khi con người lười biếng.

Khi thanh đao sáng lóa bất ngờ vung lên về phía Triệu Tử Duy, Mộ Dung Ca quăng chén trà trong tay xuống đất, choang một tiếng báo động có kẻ ám sát!

Hiển nhiên, cuộc ám sát này không ai ngờ tới!

Mộ Dung Ca nâng cao tinh thần cảnh giác, cô biết, đây là cơ hội duy nhất của mình. Đám sát thủ này có võ công khá cao, tất nhiên còn giỏi hơn cả bọn người mà Phương Dịch phái đến!

Xác định được mục tiêu, bọn chúng cùng đánh về phía Triệu Tử Duy. Vẻ mặt hần trở nên độc ác hung tàn, âm trầm khủng bố. Đôi mắt chim ưng nhìn chăm chăm đám sát thủ, không biết từ khi nào hai tay sau lưng hần cầm vũ khí ám khí.

Khi đã biết mục tiêu của bọn họ là ai, Mộ Dung Ca biết mình không bị công kích, bèn lui dần ra phía sau. Những người khác trong quán trà thấy cảnh chém giết đều kinh sợ nhũn chân, la hét chạy ra ngoài, thậm chí có kẻ còn ngất đi. Tình huống vô cùng hỗn loạn!

Một hồi giết chóc khốc liệt, sát khí bỗng dừng biến mất. Buổi chiều ngột ngạt, mùi máu tanh tràn ngập không gian khiến người ta buồn nôn! Quất Đào dẫn đầu hai mươi người dốc toàn lực chiến đấu, nhưng không tránh khỏi bị thương, thậm chí còn có người chết! Triệu Tử Duy nhìn chăm chăm nàng tỷ nữ ngã trên vũng máu, vẻ mặt hung tàn!

Bỗng hân giơ tay, bốn phía xuất hiện ba mươi tên ám vệ áo đen. Bọn họ lập tức vây xung quanh Triệu Tử Duy, tàn sát đám sát thủ. Tình thế lộn xộn, Mộ Dung Ca bị đám ám vệ tách ra ngoài. Hiện giờ, cô đã không còn trong vòng bảo hộ!

Nguy hiểm không ngừng!

Toàn bộ sự chú ý của mọi người đều dồn vào Triệu Tử Duy, đôi mắt cô sáng lên.

Cơ hội đã tới!

Một cơ hội tuyệt vời!

Ánh mắt Triệu Tử Duy chăm chú vào đám sát thủ, nên không phát hiện ra hình bóng Mộ Dung Ca đang từ từ lui về phía sau, dần biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Trong lúc cô nhẹ nhàng rút lui ra đằng sau quán trà, còn chưa biết mình sẽ chạy trốn ở đâu, một bóng người mặc y phục màu đen lại gần, tóm lấy thắt lưng của cô, nhảy ra khỏi quán trà đã gần như nhuộm máu kia.

“Tỷ tỷ, Tần Nhi đã tới.” Người đó khẽ thì thầm vào tai Mộ Dung Ca.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: L2NT

Là Tần Nhi!

Quả thật là Tần Nhi, cũng chỉ có nó trong lúc nguy hiểm vẫn lo lắng cho sự an toàn của cô. Cô ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Tần, khuôn mặt tươi cười hiền hòa ấm áp:

“Tần Nhi, chúng ta đều được tự do”

Từ giờ phút này, cô đã tự do. Cô không còn là ca cơ với thân phận thấp hèn, càng chẳng phải là nữ đầu bếp bên cạnh Triệu Tử Duy. Không ai có thể lợi dụng cô, mà cô cũng không cần phải nhún nhường, làm điều mình không thích nữa.

“Tỷ, tỷ muốn đi đâu?” Mộ Dung Tần ôm thắt lưng cô, khuôn mặt vui vẻ, hân hoan hỏi.

Hai người vừa nói chuyện vừa chạy trốn.

“Chúng ta đang đi đâu thế?” Mộ Dung Ca nhìn phong cảnh xung quanh, hình như không phải là con đường trước kia, ngoảnh lại nhìn, đã không thấy quán trà nhỏ đâu nữa. Nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo của đao kiếm vung lên không ngừng. Trận tàn sát này không dễ dàng chấm dứt. Cô lại liếc sang Tần Nhi, không thể để cho Triệu Tử Duy nhìn thấy nó.

Mộ Dung Tần nghe vậy, dừng chạy, ôn tồn nói với Mộ Dung Ca:

“Tỷ, chúng ta không thể nào về Nguyên quốc nữa, mà quần hùng các nước đều ở Phong quốc, cũng không thể đến đó được. Nơi duy nhất có thể tới là Hạ quốc, hoặc Tề quốc. Đi theo con đường này, khoảng nửa tháng nữa sẽ tới Tề quốc.”

“Tề quốc?” Mộ Dung Ca nhíu mày, trong lòng vô cùng lo lắng. Tề quốc là địa bàn của Triệu Tử Duy, tuy rằng trong một hai tháng tới hẳn chưa về, nhưng cô sợ Mộ Dung Tẫn sẽ biết được thân phận thực sự của nó. Tuy vậy, suy đi nghĩ lại, thực ra nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Nó là đứa trẻ thông minh, nếu cô không đồng ý đi Tề quốc, nhất định nó sẽ truy hỏi, mà cô cũng không muốn lừa gạt nó.

Trong lúc chần chừ, vẻ mặt Mộ Dung Tẫn hào hứng:

“Tỷ, nhà Mộ Dung có thù tất báo. Rồi có một ngày, đệ sẽ tự tay giết chết Phượng Dịch! Trước lúc ấy, chúng ta phải đi Tề quốc một chuyến.”

Gia tộc nhà Mộ Dung chỉ trong một đêm từ vinh hoa phú quý bỗng nhà tan cửa nát, mà hẳn và tỷ tỷ lại phải trả cái giá quá đắt, hẳn phải báo thù. Đây là sứ mệnh của hẳn.

Hơn nữa, đến Tề quốc, hẳn còn có chuyện cực kì quan trọng cần làm. Tạm thời hẳn không muốn nói cho tỷ tỷ biết. Hiện giờ tỷ tỷ là người duy nhất hẳn có thể tin tưởng, hẳn sợ sau khi cô biết sẽ rời bỏ hẳn.

“Vì sao?” Giọng nói Mộ Dung Ca hơi run, đôi mắt ánh vẻ ngạc nhiên nghi ngờ. Nó đã biết rồi ư?

Mộ Dung Tẫn mỉm cười, đáy mắt hiện lên vẻ đau xót, nhưng chớp mắt đã được giấu đi. Vẻ mặt thân thiết tựa như hồi hai người họ còn sống tại phủ Mộ Dung:

“Tỷ tỷ có tin tưởng Tẫn Nhi không? Tẫn Nhi đã trưởng thành, từ nay trở đi sẽ bảo vệ tỷ. Tẫn Nhi xin thề sẽ không để bất kỳ một ai làm tổn thương

tới tỷ. Nếu có người nào dám, đệ nhất định sẽ ... lột da tróc xương, khiến hân ta muốn chết mà không chết được!”

Những chữ cuối cùng, như nói ra từ tận đáy lòng hân, không hề che giấu chút hận ý nào.

Phượng Dịch, không bao giờ hân tha thứ cho y. Trước đây hân không có cách nào, nhưng sau này tự tay hân sẽ giết chết y. Còn gã ... Triệu Tử Duy, ánh mắt Mộ Dung Tần vẫn lên tia tàn ác, gã mà cũng dám đòi động phòng với tỷ tỷ ư!

Mộ Dung Ca ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt thiếu niên vốn trầm tĩnh mà bây giờ tràn đầy căm phẫn, cô nhú chặt mày, sau lại giãn ra. Cho dù là ai trải qua chuyện này cũng đều trưởng thành, huống chi là hân. Bên tai cô còn vang vọng lời thề sắt đá của Mộ Dung Tần, bèn cười trả lời:

“Ta tin đệ”

Có lẽ, nó còn hiểu biết nhiều hơn cô nghĩ. Nhưng bây giờ chuyện ấy đã không còn quan trọng nữa rồi.

Hai người nắm chặt tay cùng đi về hướng Tề quốc.

Mà con đường này, có thật sẽ đến tự do không?

Bầu trời mây đen kéo đến ùn ùn, tầng tầng dày đặc, dường như sắp có một cơn bão táp ập tới!

Sát khí mạnh mẽ cuốn theo mùi máu, chỉ gần nửa canh giờ đã dừng lại.

Triệu Tử Duy thâm trầm nhìn chăm chăm thi thể đầy dưới đất, cuộc ám sát này khiến hân tổn thất nghiêm trọng: hai mươi người chết, mười lăm người trọng thương, mười người bị thương nhẹ. Chân hân dẫm lên vũng máu, càng toát lên vẻ lạnh lẽo khiến người ta kinh sợ.

“Điều tra cho rõ.”

Hắn phải biết ai bỏ ra một số tiền lớn, dồn hết tâm tư muốn lấy mạng hắn! Vậy mà cuối cùng lại không quan tâm tới!

“Vâng. Thái tử yên tâm, chắc chắn trong ba ngày ti chức sẽ cho Thái tử một câu trả lời thuyết phục.” Một gã ám vệ quỳ xuống lĩnh mệnh, rồi lập tức rời đi.

Triệu Tử Duy cười lạnh nhìn đồng thi thể, lại trông thấy vài giọt máu bắn lên trên vạt áo, hắn nhíu mày chán ghét, sát khí trong mắt càng đậm: “Mau rời khỏi đây.”

“Vâng”. Tuy rằng bị thương, lại có người chết, nhưng bọn họ không biểu hiện ra đau buồn hay vui sướng, vì đây không phải lúc kêu than, nơi này không nên ở lâu.

Triệu Tử Duy vừa bước hai bước, chuẩn bị lên xe ngựa, bỗng nhiên dừng cước bộ, hắn quay đầu, ánh mắt lạnh như băng quét bốn phía. Đáy mắt tràn đầy khí lạnh, hắn gầm lên: “Mộ Dung Ca đâu?”

Vừa rời mọi người đều dốc toàn lực vào đám sát thủ, tất cả dồn hết vào việc bảo vệ Triệu Tử Duy, làm gì còn ai nghĩ tới sống chết của Mộ Dung Ca. Hơn nữa, cô ta chỉ là một nữ đầu bếp thân phận thấp kém, chết thì thôi, tất nhiên chẳng có ai phí sức mà bảo vệ cô ta.

Bây giờ Triệu Tử Duy hỏi Mộ Dung Ca ở đâu, mọi người đều mờ mịt. Nhìn xung quanh, không hề thấy bóng dáng cô đâu!

Triệu Tử Duy không thấy cô, ánh mắt hiện lên tia hoảng hốt, đảo mắt tìm quanh đám thi thể, không hề phát hiện ra cô. Hắn lập tức nhìn về phía Quất Đào đang đi tìm Mộ Dung Ca.

Quất Đào cả người chấn động, cảm nhận được sát khí đang ùn ùn kéo tới, bỗng sắc mặt tái nhợt! Thực ra Thái tử đã biết nàng đá Mộ Dung Ca một cái ư? Ánh mắt chứa đầy sát khí như chất vấn nàng, có phải Mộ Dung Ca đã bị nàng giết không? Nhận ra điều này, toàn thân Quất Đào run rẩy, nàng nên sớm giết Mộ Dung Ca mới phải!

Nhìn vẻ mặt mờ mịt khiếp sợ của Quất Đào, Triệu Tử Duy đã có đáp án. Trong con mắt đen tối của hắn ánh vẻ tươi cười, lòng thầm cười lạnh. Nữ nhân kia xảo quyệt như cáo, mấy ngày nay nhận ra điều gì đó, cho nên hôm nay tìm ra cơ hội chạy trốn, cô ta hẳn nhin giỏi thật!

Cô muốn chạy trốn, nhưng có thoát khỏi lòng bàn tay hắn không?

“Lập tức tìm kiếm Mộ Dung Ca.”

Hắn dần thu lại ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng phân phó.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Người Thân Quan Trọng

Edit: Phi Nguyệt

Quất Đào cứng người, hai chân run rẩy, mặt nàng tái nhợt không còn sắc máu. Thái tử lại vì Mộ Dung Ca mà làm chậm trễ hành trình.

Tuy Quất Đào rất sợ Triệu Tử Duy, không dám làm trái mệnh lệnh của hắn, nhưng nàng vẫn phải nói: “Thái tử hà tất phải vì một ca kỹ mà làm chậm trễ lộ trình đến Phong quốc? Có lẽ nàng ta đã bị giết rồi cũng nên.” – Bọn họ có chuyện quan trọng hơn cần phải tới Phong quốc. Số trời đã định, Thái tử phải là người thống nhất thiên hạ, nhưng người lại vì Mộ Dung Ca mà làm chậm thời gian đi đến Phong quốc, đối với một người làm việc lớn thì đây hoàn toàn không phải là một hành động sáng suốt.

Quất Đào vừa dứt lời, trong mắt Triệu Tử Duy lập tức quét qua một luồng khí lạnh, – “Quất Đào, ngươi nên nhớ, làm trái lệnh của bốn cung thì sẽ có kết cục như thế nào?”

Quất Đào đã đi theo Triệu Tử Duy nhiều năm, nàng chưa bao giờ mắc sai lầm, cũng chưa từng làm trái mệnh lệnh của hắn. Quất Đào biết rõ thủ đoạn của Triệu Tử Duy, hắn không cho phép thuộc hạ phản bội, càng không cho phép có người làm trái ý hắn. Nhưng hôm nay nàng sốt ruột, nàng sợ hắn sẽ vì một nữ nhân mà lỡ mất thời cơ quý báu, phá hủy đại sự, cho nên dù phải trả giá đắt nàng vẫn phải phản đối. Nhưng khi chạm đến ánh mắt sáng quắc, lạnh đến thấu xương của hắn, nàng liền hối hận.

Chẳng lẽ hắn có thâm ý riêng? Hơn nữa, Triệu Tử Duy vốn không phải là loại người có thể vì nữ nhân mà từ bỏ quyết tâm hùng bá thiên hạ của

mình. Quất Đào kinh hoàng, nàng lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, cúi rạp người, dập đầu trước mặt hắn, “Xin thái tử hãy trách phạt nô tỳ!”

“Quất Đào! Bốn cung cho người một cơ hội cuối cùng. Người nhớ kỹ lấy, thủ đoạn của người có thể gạt được người nào nhưng tuyệt đối không gạt được bốn cung! Không tuân theo mệnh lệnh của bốn cung thì người chỉ có con đường chết. Lui xuống dưới lĩnh mười quân côn!” – Triệu Tử Duy thu lại ánh mắt bằng lạnh, ngữ khí cũng hạ xuống.

“Tạ ơn Thái tử” – Quất Đào khó khăn lắm mới nén được nỗi sợ hãi, giọng nói của nàng run run. Từ trước đến nay nàng vẫn luôn điềm tĩnh, thật không ngờ lại có ngày vì sự xuất hiện của Mộ Dung Ca mà đánh mất chính mình, trở nên không thể khống chế được cơn giận dữ ở trong lòng. Từ nay về sau, nàng sẽ không bao giờ phạm vào sai lầm này một lần nữa, bởi vì không có bất cứ chuyện gì có thể giấu giếm được Thái tử.

Khách điểm Kim Phúc.

Hạ quốc thái tử nghỉ ngơi ở khách điểm Kim Phúc đã được mười ngày, ngày nào hắn cũng nhàn nhã đọc sách, chơi cờ, và thỉnh thoảng lại đứng trên mái nhà để thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp của nơi đây. Trông hắn không có vẻ gì là vội vã muốn đến Phong quốc.

Sau bao ngày bị đám thủ hạ hối thúc, rốt cục hắn đã quyết định tiếp tục lên đường.

“Chủ công, Tề quốc thái tử gặp toán sát thủ ở biên giới Nguyên quốc. Nếu lúc này chủ công muốn khởi hành tới Phong quốc, e sẽ có nhiều nguy hiểm.” – Gã nam tử trẻ tuổi ngồi đối diện với Nguyên Kỳ đang suy nghĩ xem nước cờ tiếp theo nên đi thế nào, nhưng miệng thì vẫn bàn đến chuyện đại sự.

Ánh mắt của Nguyên Kỳ ánh lên nét nhu hòa, hần nở nụ cười thanh nhã nhìn người nam tử trẻ tuổi ở trước mặt: “Từ trước đến nay người vẫn luôn là kẻ khôn ngoan nhất trong đám trợ tá của ta, nhưng sao hôm nay lại thiếu suy nghĩ đến vậy.”

“Phá Lăng không hiểu, xin chủ công chỉ bảo.” – Phá Lăng nghi hoặc. Hần là cánh tay phải đắc lực nhất của Thái tử, cũng là kẻ có tư cách ngồi đầu cờ với người. Tuy so ra thì hần vẫn không bằng một cọng tóc của Thái tử, nhưng đối với các trợ tá khác thì hần là kẻ thông minh, cơ trí nhất, còn ở Hạ quốc thì hần chính là trí giả đứng số một, số hai. Thế nhưng những lời này của Thái tử lại khiến hần trở nên mơ hồ.

“Kẻ vừa ám sát Triệu Tử Duy không phải là Khánh vương Phượng Dịch, nhưng chắc chắn có liên quan tới Nguyên quốc.” – Nguyên Kỳ cười nhạt. Sau lần ám sát đầu tiên, tin tức Triệu Tử Duy muốn xuất binh đánh Nguyên quốc chắc chắn đã đến tai hoàng đế Nguyên quốc. Tuy hoàng đế Nguyên quốc luôn tỏ ra là một kẻ nhu nhược, dễ bị người khác lấn lướt, nhưng kẻ nhu nhược như vậy có thể trở thành hoàng đế của một quốc gia sao?

Phá Lăng trợn tròn hai mắt, hần lú cả lưỡi. “Lá gan của hoàng đế Nguyên quốc đúng là không nhỏ, hần lại dám phái người tới ám sát Tề quốc thái tử!”

“E rằng việc này không đơn giản như vậy.” – Nguyên Kỳ thu lại nụ cười tươi rói thường trực ở trên môi, trong giọng nói của hần thoáng qua sự băng lạnh.

Nhưng Nguyên quốc vẫn chưa đủ năng lực để tạo ra những sát thủ cao cấp.

“Cho dù Tề quốc thái tử có tới Phong quốc thì cũng chỉ phí công mà thôi. Từ trước đến nay Thiên Nhã công chúa vẫn luôn ái mộ chủ công, hai người là duyên trời đã định.” – Phá Lăng nói ra phần đáp án còn lại. Đột

nhiên hãn nghĩ tới Thiện Nhã công chúa Phong quốc. Tất cả những người đến Phong quốc lần này đều có chung mục đích muốn cưới Thiện Nhã công chúa, nhưng Thiện Nhã công chúa lại chỉ ái mộ chủ công.

Nguyên Kỳ nghe những lời này chỉ cười mà không nói gì, đôi mắt luôn điềm tĩnh bình thản của hãn nháy mắt đã trở nên tối tăm sâu thẳm.

—

Hai ngày sau.

Tỷ đệ Mộ Dung Ca ngồi xe ngựa chạy suốt hai ngày, bọn họ đi thẳng đến Tề quốc, may mà Mộ Dung Ca có mang theo ít lương khô nên hai người không cần dừng dọc đường, cả ngày lẫn đêm ngồi trên xe ngựa.

Khi đã hết lương khô dự trữ, Mộ Dung Ca bắt đầu trổ tài nấu ăn của mình, gà rừng, vịt hoang, thỏ rừng... buổi tối cô chuẩn bị những món thịt ngon lành, thịnh soạn như một bữa tiệc thịt nướng nho nhỏ.

Tần Nhi cầm lấy con gà nướng, hãn dùng răng xé một miếng thịt to ăn ngẫu nhiên, miếng thì hết lời khen ngợi. “Tỷ, tài nấu nướng của tỷ đúng là xuất quỷ nhập thần! Không ngờ món gà nướng này lại ngon đến vậy. Tỷ, đây là bữa ăn ngon nhất mà Tần Nhi được thưởng thức trong đời.”

Thấy Mộ Dung Tần ăn ngon miệng như vậy, ngay cả đôi mắt luôn căng thẳng đề cao cảnh giác của hãn cũng bị thức ăn mê hoặc mà thả lỏng, còn lộ ra chút bản tính trẻ con khiến Mộ Dung Ca nhin không được cười phá lên: “Đâu có khoa trương như vậy, nếu đệ thích thì ngày nào tỷ cũng làm cho đệ ăn.”

Dù nói thế nào thì hãn cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười hai tuổi mà thôi.

“Tỷ thật tốt!” – Hắc nhìn Mộ Dung Ca rồi nở một nụ cười vô cùng ngây thơ, không hề có ý phòng bị. Tỷ tỷ của hắc trước đây đối xử với hắc rất tốt, mặc dù hiện tại tỷ ấy vẫn tốt nhưng dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác. Nhưng dù thế nào đi nữa thì tỷ ấy vẫn là người duy nhất trên thế gian này đối xử tốt với hắc.

“Đúng là trẻ con! Nếu đệ thấy ngon thì ăn từ từ thôi, tỷ không tranh với đệ đâu. Hai ngày nay chúng ta chưa được ăn no bụng nên đệ cẩn thận một chút, kẻo lại bị đau bao tử.” – Mộ Dung Ca lắc đầu cười khẽ, cô lấy chiếc khăn tay lau đi vết mỡ ở bên môi Mộ Dung Tẫn, dịu dàng dặn dò hắc.

Ánh mắt Mộ Dung Tẫn giao động, chiếc khăn tay nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi của hắc, có một hương thơm nhàn nhạt thuộc về riêng Mộ Dung Ca đang nhện nhạo nơi chóp mũi. Tuy mùi hương đó chỉ thoang thoảng nhẹ nhàng nhưng lại lấn át cả mùi vị thơm nồng của thịt nướng, nháy mắt hai gò má của hắc đỏ hồng lên.

“Sao vậy? Tỷ mới trêu đùa hai câu mà đệ đã ngượng rồi sao? Đúng là vẫn còn con nít lắm. Một lát nữa đệ cởi quần áo ra tỷ giặt sạch sẽ cho, ở phía trước có một con sông.” – Mộ Dung Ca nhìn gương mặt đỏ hồng của hắc mà cười khúc khích. Để cho hắc đỡ xấu hổ, cô liền chỉ vào y phục của hắc rồi nói.

“Tỷ, đệ đã là người lớn rồi, cũng có khả năng bảo vệ được tỷ. Y phục này... cứ để đệ tự làm đi.” – Hai hàng mi đẹp như tranh vẽ của hắc nhẹ nhú lại. Hắc vừa cúi đầu tiếp tục ăn gà nướng, vừa nói với vẻ nặng trĩu.

Bầu trời đêm tĩnh lặng, vầng trăng tròn treo lơ lửng ở trên cao. Gió thổi nhẹ nhẹ, thổi một luồng hơi nóng ấm áp vào trái tim lạnh giá.

Mộ Dung Ca nghe thấy vậy, hai mắt hơi cong lên tạo thành một nụ cười, cô nói: “Tốt.”

Hai ngày vừa qua, tuy lúc nào họ cũng phải di chuyển không ngừng nghỉ, nhưng lại được cùng trải qua những giờ phút vui vẻ hạnh phúc nhất. Bộ não luôn trong tình trạng căng thẳng, lúc nào cũng phải suy tính của Mộ Dung Ca rốt cuộc đã được thả lỏng. Tuy Tần Nhi có sự thay đổi lớn, nhưng khi đứng trước mặt cô, nó vẫn là một đứa trẻ tinh nghịch như trước đây.

Giờ đây nàng Mộ Dung Ca chân chính hẳn đã có thể an tâm mà yên nghỉ. Và mẫu thân của Tần Nhi – Mễ Quý phi cũng có thể ngậm cười nơi chín suối.

Tần Nhi đã toàn tâm cứu cô, bảo vệ cho cô thì cô cũng sẽ đem hết sức lực để bảo vệ hẳn.

Là ai đã nói với cô ở thế giới xa lạ không hề có lòng trung thành, không cần đến người thân?

Người thiếu niên đang ở trước mặt cô đây khi thì tỏ ra trưởng thành, lúc lại có tính cách trẻ con, hẳn còn gọi cô là tỷ tỷ. Nếu hẳn không phải là người thân của cô thì còn là ai nữa đây?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mệnh Lệnh Của Khánh Vương

Edit: Phi Nguyệt

“Tỷ, hai ngày qua tỷ đã vất vả rồi, chờ mấy ngày nữa chúng ta đến được Tề quốc thì tất cả sẽ tốt đẹp thôi.” – Tần Nhi để yên cho Mộ Dung Ca lấy khăn lau sạch vết mỡ trên tay mình, hắn cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay trắng nõn ngọc ngà, ánh mắt hắn chuyển hướng sang cành hoa lan thêu trên chiếc khăn tay, hắn đè âm lượng xuống mức thấp nhất, nói với Mộ Dung Ca.

Nụ cười tươi tắn trên môi Mộ Dung Ca khẽ đông lại, đôi mắt cô ánh lên vẻ thương xót, nếu Tần Nhi đã muốn như vậy thì cô cũng không ngăn cản được, chỉ có thể đứng ở một bên dõi theo. Khi Tần Nhi đi lạc đường, cô có thể trở thành kim chỉ nang giúp nó quay lại được không? – “Ừ, tỷ tin đệ.”

“Tỷ...” – Hắn ngẩng đầu nhìn cô, gọi cô. Vốn hắn có rất nhiều điều muốn giải thích nhưng lời còn chưa bật ra được khỏi miệng hắn đã cảm thấy sợ hãi. Nếu Mộ Dung Ca biết giữa bọn họ không có quan hệ huyết thống thì cô có còn đối xử tốt với hắn như vậy nữa hay không? Cô sẽ rời bỏ hắn sao? Nội tâm của Mộ Dung Tần lại càng trĩu nặng.

Mộ Dung Ca hiểu những gì Tần Nhi đang suy nghĩ, nhưng có một số việc nói ra chỉ càng thêm đau lòng mà thôi, và có thể hình thành nên khoảng cách giữa họ. Hơn nữa, ai mà chẳng có những bí mật riêng? Nét mặt Mộ Dung Ca giãn ra, cô khẽ cười: “Tần Nhi, chẳng lẽ đệ không muốn biết vì sao tỷ biết nấu ăn sao?”

Mộ Dung Tần lập tức lắc đầu, “Đệ không muốn biết, đệ chỉ biết tỷ là tỷ tử của đệ, là người thân duy nhất ở trên đời này của đệ.”

“Ừ!” Mộ Dung Ca gật đầu, cô nở nụ cười dịu dàng, nét tươi cười tao nhã như cành lan trắng, ánh mắt ấm áp như gió xuân.

Viên mắt của Tần Nhi trở nên ướn ắt, cô luôn suy nghĩ cho hẳn, biết rõ hẳn có điều đang giấu diếm nhưng cô vẫn không để ý, chỉ đơn giản là tin hẳn mà thôi.

“Tỷ...”

“Ừ?” Nụ cười ấy vẫn ấm áp, vẫn động lòng người như thế.

Người thiếu niên có tính khí trẻ con chỉ tay vào con thỏ nướng đang quay trên lửa, bá đạo nói: “Tỷ, nó là của đệ.”

“Được.”

Ngon gió dịu dàng nhẹ mơn man trong màn đêm đen sâu thẳm.

...

Tờ mờ sớm hôm sau, mặt trời đỏ ối chậm rãi mọc từ đằng Đông, mặt đất lấp lánh ánh vàng, nắng ban mai chiếu qua những giọt sương trên các nhánh cỏ dại khiến chúng lấp lánh thứ ánh sáng đầy màu sắc, bầu không khí thật trong lành.

Mộ Dung Ca giơ hai tay lên trời làm động tác đuổi thắt lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong vắt, cô khen: “Khí trời thật tốt!” – Thời tiết đẹp như thế này mà được thư thái đi dạo thì còn gì bằng.

“Tỷ, đệ đói bụng!” – Người thiếu niên kia không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang mở to đôi mắt đen bóng nhìn cô như con nai tơ ngơ ngác, trề đôi môi đỏ mọng đòi ăn.

Mộ Dung Ca giả bộ làm mặt gian, cô đưa tay lên môi thành dấu hiệu “suyt”: “Chúng ta đi bắt cá nhé.”

“Được.” – Mộ Dung Tần lập tức hứng thú. Tuy hai ngày nay phải chạy liên tục, không dừng lại ở thành trấn nào để nghỉ ngơi, buổi tối còn phải ngủ ngoài trời, nhưng không hiểu do thức ăn quá ngon hay do hân hấp thu tốt mà thân hình cũng không đến mức quá gầy yếu.

Gần mép sông nước trong vắt, Mộ Dung Tần xắn hai ống quần rồi lội xuống sông, trong tay hân cầm cành gỗ vót nhọn một đầu, đâm xuống vài nhát, cuối cùng hân bắt được một con cá.

Cá vừa được quăng lên bờ, Mộ Dung Ca lập tức bắt lấy và đem đi xử lý sạch sẽ, bắt cá xong, hai người nhóm lửa, chuẩn bị nướng cá.

“Chúng ta phải nhanh chóng tới Tề quốc, tỷ luôn có cảm giác Triệu Tử Duy sẽ không dễ dàng tha cho tỷ như vậy.” – Mộ Dung Ca nghiêm túc nói. Đây không phải do cô tự cho rằng Triệu Tử Duy thích cô, mà vì trực giác của cô mách bảo rằng có một nguyên nhân quan trọng nào đó mà Triệu Tử Duy không thể buông tha cho cô.

“Ừ.” – Mộ Dung Tần vừa nghe thấy cái tên Triệu Tử Duy, đôi mắt cười của hân thoáng tăm tối.

Hai người cùng im lặng, tiếp tục ngồi ăn. Dù mùi vị của cá có ngon đến đâu cũng không thể xóa bỏ được sự lo lắng đang tràn ngập trong đôi mắt họ. Cả hai đều biết rõ, Triệu Tử Duy không phải là Phượng Dịch. Triệu Tử Duy có thể hô mưa gọi gió ở Tề quốc, khiến khắp thiên hạ phải kiêng dè cũng đủ nói lên hân là con người đáng sợ đến mức nào.

“Tỷ, trong lòng tỷ còn yêu Khánh vương không?” – Mộ Dung Tần im lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca, hân trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Ca kinh ngạc nhìn hần, “Sao có thể còn được?!” – Nếu là Mộ Dung Ca trước đây thì cô không dám chắc nàng ấy có quên được Phượng Dịch hay không, nhưng cô không phải là nàng ấy. Đối với Phượng Dịch, cô căm ghét hần ta còn chưa hết thì lấy đâu ra tình cảm đây?

Vẻ mặt khiếp sợ của Mộ Dung Ca khiến Mộ Dung Tần hài lòng, hần đã có thể gỡ bỏ tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng, hần toét miệng cười: “Vậy thì tốt, lúc tỷ được gả cho hần, đệ cũng đã nói rằng hần là kẻ có tâm địa bất chính, không xứng làm phu quân của tỷ. Bây giờ tỷ rời khỏi Khánh Vương phủ rồi, cũng đã nghĩ thông suốt, đệ thấy an tâm.” – Ngay từ đầu Phượng Dịch đã bày mưu tính kế để loại bỏ cha, gã giết cha xong lại còn đối xử tệ với tỷ tỷ, sau này nhất định hần phải tự tay đâm chết Phượng Dịch! Báo thù cho gia tộc Mộ Dung!

Người thiếu niên này đang trở nên trưởng thành hơn bao giờ hết. Trong lòng Mộ Dung Ca cảm thấy ấm áp, thật ra Mộ Dung Tần rất thông minh, nó còn nhỏ tuổi mà đã nhìn thấu tâm địa của con người, có lẽ chỉ vài năm nữa Tần Nhi sẽ sánh ngang với Triệu Tử Duy, dù sao họ cũng là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Lúc này Mộ Dung Tần vẫn còn nhỏ. Nếu có một ngày Triệu Tử Duy vì ngôi vị hoàng đế mà diệt trừ nó thì dựa vào một mình nó không thể nào chống cự lại được Triệu Tử Duy.

“Khánh vương phi!” – Bỗng từ đằng sau vang lên một giọng nói xa lạ.

Tần Nhi lập tức ném con cá nướng, kéo Mộ Dung Ca ra sau lưng mình. Hần không hề sợ hãi nhìn thẳng vào kẻ vừa xuất hiện, đôi mắt hần lạnh lẽo như núi băng vạn năm.

Mộ Dung Ca đứng ở phía sau cũng nhìn kẻ đó bằng đôi mắt phòng bị.

Không phải là Triệu Tử Duy!

Hắn là Lâm Nghiệp, thủ hạ thân tín bên cạnh Phượng Dịch, quanh năm suốt tháng hắn đi theo Phượng Dịch làm những việc xấu xa, võ công của hắn rất cao, nhưng thái độ giả dối hung ác thì không hề kém Trương tướng quân, hắn chỉ hơn Trương tướng quân ở một điểm, là hắn không bao giờ thích đùa bỡn nữ nhân.

Bình thường hắn vẫn luôn đi theo sau Phượng Dịch, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Hắn đến là vì cô ư?! Sắc mặt Mộ Dung Ca trầm xuống. – “Có chuyện gì?” – Cô lạnh lùng hỏi.

“Khánh vương có lệnh, nếu người giết Tề quốc thái tử thì người sẽ giữ lại mạng sống cho Mộ Dung Tần. Nếu không nghe theo thì hai người phải chết!” – Lâm Nghiệp bước từng bước về phía hai người bọn họ, giọng nói âm trầm.

“Hắn dựa vào cái gì? Người ư? Chỉ một mình người mà cũng đòi uy hiếp chúng ta? Nực cười!” – Mộ Dung Tần cười lạnh, hoàn toàn coi thường Lâm Nghiệp.

Mộ Dung Ca bình tĩnh nhìn Lâm Nghiệp, cô suy nghĩ thật nhanh. Phượng Dịch đúng là chó cùn dứt dậu! Nhưng, việc hắn phái Lâm Nghiệp đến đây đã nói lên hắn không còn đường nào để đi nữa, chỉ có thể lợi dụng cô mới bảo toàn được Nguyên quốc.

Nực cười, quá nực cười! Hắn nghĩ dùng cô có thể lật ngược lại thế cờ ư?

“Người về nói với Khánh vương, hắn chính là tội thần đã hủy diệt Nguyên quốc!” – Mộ Dung Ca khẽ nhếch khóe môi, cười khinh thường.

Lâm Nghiệp nổi giận muốn tấn công hai người, nhưng Mộ Dung Tần đã sử dụng khinh công, ôm Mộ Dung Ca lùi lại phía sau.

Lâm Nghiệp ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Tần, “Người lại biết võ công?!”

Người dân trong Nguyên quốc ai cũng biết Mộ Dung Tần của phủ tế tướng là đệ nhất mỹ nam của Nguyên quốc, hắn chỉ yêu thích cầm kỳ chứ chưa từng học qua võ thuật, hơn nữa năm nay hắn mới mười hai tuổi, dù có học võ cũng không thể có nhiều thành tựu. Nhưng thật không ngờ hắn lại có khinh công cao cường đến vậy.

Mộ Dung Tần thì thầm vào tai Mộ Dung Ca: “Tỷ! Chúng ta đi!”

Mộ Dung Ca gật đầu, cô ôm thật chặt thắt lưng của hắn. Mộ Dung Tần lướt rất nhanh băng qua rừng cây, qua con suối nhỏ. Lâm Nghiệp cũng không phải tay vừa, hắn đuổi theo sát nút. Nếu lúc này Mộ Dung Tần chạy một mình thì chắc chắn sẽ bình yên vô sự, Lâm Nghiệp không bao giờ đuổi kịp được hắn. Nhưng hắn lại mang theo Mộ Dung Ca, chỉ nội việc duy trì khoảng cách với Lâm Nghiệp đã rất khó khăn rồi.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Tần Nhi, cô thấy hắn đang cắn chặt bờ môi đỏ mọng, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi trong suốt. Cô căng thẳng, nếu vẫn tiếp tục mang cô theo, chắc chắn hắn sẽ bị Lâm Nghiệp đuổi kịp.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Truy Đuổi

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

“Tần Nhi, phía trước có thôn làng, chúng ta đến đó tìm chỗ ẩn nấp.”

Trong lúc tình huống cấp bách, chợt Mộ Dung Ca phát hiện có một thôn làng cách đó không xa, trong thôn chỉ có khoảng hơn hai mươi hộ dân, nhưng ít nhất cũng còn có chỗ ẩn náu. Tần Nhi năm nay mới mười hai tuổi, dù có khinh công cao nhưng xương cốt của nó vẫn chưa phát triển hoàn thiện, lại phải mang cô theo, tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút.

Mộ Dung Tần cẩn rằng, tăng tốc chạy đến thôn làng trước mặt, phía sau là Lâm Nghiệp đang truy đuổi ráo riết.

Giờ đang lúc mùa vụ, trong thôn im ắng như không có người ở. Thịnh thoảng bắt gặp vài cụ già ngồi trước cửa nói chuyện phiếm. Bỗng thấy người lạ đi vào khiến ai cũng tò mò. Mộ Dung Ca kéo Mộ Dung Tần lướt qua mấy cụ già, chạy ra phía sau thôn.

“Tỷ, Lâm Nghiệp đuổi tới rồi.” – Mộ Dung Tần nhú chặt mày, giọng nói lạnh băng.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca ngoái đầu nhìn nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng ai. Cô biết Tần Nhi có võ công, âm thanh cách xa cả trăm mét cũng có thể nghe rõ. Khoảng cách đã rất gần mà bọn họ vẫn chưa tìm được nơi trú ẩn, cũng không thể tùy tiện vào nhà người dân, chẳng may lại gây rắc rối cho người vô tội!

Vẻ mặt cô bình lặng, tự trấn tĩnh mình, nơi duy nhất có thể trốn là ngọn núi rậm rạp trước mặt. Tuy nhiên, chạy vào núi có khi còn nguy hiểm hơn, bất đắc dĩ lắm mới phải tính đến nước đó.

Mộ Dung Tần siết chặt tay cô, chuẩn bị dẫn cô chạy tiếp. Đang lúc bế tắc, chợt Mộ Dung Ca phát hiện đằng sau họ có một cái giếng. Đất xung quanh miệng giếng khô ráo, màu đất vàng khô, dường như không được lấy nước thường xuyên. Cô cầm một tảng đá ném vào trong giếng.

“Tỷ?” – Mộ Dung Tần nhìn hành động của cô là đoán được ngay, bèn cúi đầu thăm dò.

Không nghe thấy tiếng nước.

Thật đúng là: Đến đường cùng mới thấy lối ra!

Đây là một chiếc giếng cạn.

Cô gật đầu nhìn Mộ Dung Tần, hẳn không do dự ôm thắt lưng cô nhảy xuống giếng. Trong lòng giếng không rộng lắm, xung quanh toàn đá, dưới chân còn chút bùn ướt, xem ra cái giếng này cạn chưa lâu.

Hai người bọn họ im lặng nhìn lên trên miệng giếng. May thay nơi này còn có một dòng nước nhỏ chảy qua, tiếng nước róc rách có thể giấu được hơi thở của họ. Dù có người ở bên trên cũng chỉ nghe thấy tiếng nước mà thôi.

Một bóng đen lướt qua miệng giếng.

“Không thấy chúng đâu! Sao có thể thế được?”

Lâm Nghiệp đuổi tới thôn nọ, hỏi mấy cụ già mới biết Mộ Dung Ca chạy về hướng này, nhưng lại không hề thấy bóng dáng hai người đâu, thậm chí

hắn còn không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ. Hắn nhìn chăm chăm vào ngọn núi xanh biếc ở trước mặt, chẳng lẽ họ chạy lên đấy?

Nếu đúng là thế, một mình hắn đi tìm sợ khó như lên trời!

Nhưng lệnh của vương gia không thể không tuân theo! Vì Nguyên quốc, nhất định phải tìm thấy hai người họ. Lúc lên núi, hắn tình cờ liếc qua chiếc giếng bên cạnh, đang định tới gần, chợt thấy mấy người nông dân trong thôn cầm chiếc thùng gỗ đi đến. Hắn nhú mào, không dám lãng phí thời gian, lập tức chạy vào núi.

Sau khi Lâm Nghiệp rời đi, hai người trong giếng cùng thở phào nhẹ nhõm. May hắn không phát hiện ra giếng cạn, nếu không hậu quả khó lường!

Đề phòng Lâm Nghiệp vòng lại kiểm tra, họ nghỉ lại trong giếng thêm một lúc nữa, chờ khi an toàn mới đi lên.

“Tỷ, có người đến.” – Mộ Dung Tần ghé sát tai Mộ Dung Ca thì thào.

Mộ Dung Ca gật đầu, không nghĩ ngợi nhiều. Vì họ đang ở trong giếng cạn, cho dù dân làng có tới cũng không lấy nước ở trong này, nên họ sẽ không bị phát hiện.

Nhưng sự việc thường không lường trước được điều gì.

Mấy người dân làng không lấy nước, mà họ đến lấp giếng!

Một thùng đất đổ vào trong giếng. Trong chốc lát, hai người họ đều dính đầy bùn đất. Đúng là họa vô đơn chí! Cứ tưởng rằng rời khỏi Triệu Tử Duy sẽ có một cuộc sống tự do, chẳng ngờ thân phận của thân thể này lại là sự trói buộc!

“Tỷ, chúng ta nhảy lên đi.” – Mộ Dung Tần ôm lấy cô định phi lên.

Nếu còn ở trong giếng, chắc chắn họ sẽ bị chôn sống.

“Trời!” – Có người kinh hô, đất không còn tiếp tục được đổ xuống nữa.

Hình như có người khác tới!

Hai người họ không dám manh động, im lặng chờ biến cố, đợi xem là người nơi nào đến. Chẳng lẽ là Lâm Nghiệp quay trở lại!

“Nhất định là quý nhân!” – Thôn dân kêu lên.

“Còn phải nói, chỉ có quý nhân mới mặc gấm vóc tơ lụa thôi.” – Lại có người nói thêm.

Quý nhân? Mộ Dung Ca nhú mày, rốt cục là ai đang tới??

Mộ Dung Tấn mím chặt môi, người nọ rất cường ngạnh, khí tức lạnh thấu xương, còn ẩn chứa sát khí. Hai người họ nhìn nhau, trong lòng dường như đã có đáp án, nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm. Dù sao, đáp án này cũng giống như Lâm Nghiệp mà thôi!

Mộ Dung Ca âm thầm thở dài, nếu quả thật như thế thì đúng là ông trời đang trêu đùa cô đây! Cô lao tâm khổ tứ tìm mọi cách rời khỏi người ấy, vậy mà quanh đi quẩn lại, vẫn bị hãm tìm được.

Còn nếu cô đoán sai, vậy người bỗng dưng xuất hiện kia là ai? Ai mà lại khiến thôn dân chấn động như vậy? Tấn Nhi siết chặt tay cô, bên tay kia của hắn nắm chặt một con dao găm tùy thân sắc bén, không dám lơ là.

“Còn cần bản cung phái người xuống sao?” – Một giọng nói dịu dàng cất lên.

Đây là âm thanh quen thuộc mà cả Mộ Dung Ca và Mộ Dung Tấn đều không muốn nghe thấy nhất vào lúc này.

Là hăn!!!

Triệu Tử Duy!

Quả nhiên hăn đã đến! Không ngờ hăn tới nhanh như vậy.

“Tỷ...”

Dưới giếng tối tăm, Mộ Dung Tần nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ca, vẻ mặt cô đơn, ánh mắt lóe lên sự căm hận tận xương tủy: “Tỷ, đệ sẽ liều mạng với hăn.”

“Vẫn còn trẻ con lắm.” – Khuôn mặt Mộ Dung Ca không chút ưu phiền, cầm khăn phủi bụi đất bám trên đầu, trên quần áo cho Mộ Dung Tần.

Mặc dù bây giờ là kẻ lưu lạc, nhưng nó vẫn là hoàng tử Tề quốc, là em trai của cô! Tính mạng nó do Mễ Quý phi hao tổn tâm sức giữ lại, được người trong gia tộc Mộ Dung hết lòng bảo vệ, sao có thể để toàn thân thấp hèn đầy bụi đất, thảm hại trước mặt Triệu Tử Duy được?

Triệu Tử Duy bỏ ra ba ngày truy tìm cô, tuyệt đối sẽ không buông tha! Mộ Dung Ca biết rõ năng lực của những người theo hầu Triệu Tử Duy, giờ Tần Nhi không phải là đối thủ của bọn họ. Hơn nữa, người khôn khéo như Triệu Tử Duy, sao lại không biết cô ở cùng Tần Nhi chứ!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bị Bắt Trở Về

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

“Tỷ, không cần phủi bụi trên mặt.” – Mộ Dung Tần khẽ nói. Bây giờ không phải lúc để Triệu Tử Duy nhìn thấy mặt hăn.

Mộ Dung Ca ngừng tay, nó sợ Triệu Tử Duy biết được thân phận của mình sao? Tuy vậy cô vẫn gật đầu.

“Tỷ, cứ để đệ thử một phen.” Hăn bướng bỉnh cầu xin. Hăn không muốn rời xa tỷ tỷ, càng không thích tỷ theo hầu Triệu Tử Duy. Phượng Dịch không phải người tốt, Triệu Tử Duy cũng vậy! Tỷ tỷ đi theo y, sớm muộn gì cũng bị y lợi dụng mà bỏ mạng! Hơn nữa, hăn muốn ở bên cạnh tỷ tỷ, được cô chăm sóc, hiện giờ hăn không còn người nào tin cậy, cũng chẳng có ai là chỗ dựa...

Nhìn bộ dạng lo lắng và ỷ lại của hăn, Mộ Dung Ca thấy đau xót, nắm chặt tay hăn, nước mắt thoáng trên mi. Sau đó cô nói lỏng tay, sửa sang lại quần áo cho hăn, cười tươi như hoa: “Chúng ta lên thôi.”

Trên miệng giếng, thôn dân đã bị đuổi đi. Triệu Tử Duy ngạo nghễ đứng nhìn xuống giếng, hăn nhìn bằng nửa con mắt, khí phách bá đạo trác tuyệt. Không thấy người trong giếng có động tĩnh gì, sát khí từ từ tràn ra trong đôi mắt đen tối lạnh lẽo của hăn. Đám hộ vệ đứng sau không dám ho he, họ có thể cảm nhận được lửa giận và sát khí của Thái tử! Ba ngày vừa qua, Thái tử luôn chờ tin tức của Mộ Dung Ca, bây giờ người còn đích thân đến đây, thế cũng đủ biết hành động chạy trốn của Mộ Dung Ca đã chọc giận Thái

tử! Bọn họ có thể đoán trước kết cục của cô ta! Từ trước đến nay chưa có nữ nhân nào dám trái lời Thái tử.

Không, phải nói là, đám nữ nhân đều muốn lấy lòng Thái tử, hi vọng được Thái tử sủng ái, hoặc muốn giàu sang phú quý.

Nhưng Mộ Dung Ca lại tự động bỏ đi, hành động này của cô khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, trong số những người đó có cả Quất Đào. Nàng vốn tưởng rằng cô ta muốn dụ dỗ Thái tử, không ngờ cô ta lại chạy trốn. Nhưng thứ khiến nàng sợ hãi hơn cả là thái độ của Thái tử.

Thái tử đối với Mộ Dung Ca dường như có chút gì đó khác lạ. Nhưng người vẫn như thế, người sẽ không vì một nữ nhân mà bị ảnh hưởng. Trong lòng Quất Đào vẫn thầm lặp đi lặp lại câu nói ấy tựa như nói với chính mình. Hai mắt nàng chăm chú nhìn vào miệng giếng, Mộ Dung Ca thật sự ở trong này ư?

Khi sắc mặt Triệu Tử Duy càng lúc càng u tối, chợt có hai bóng người từ giếng vọt lên. Một cô gái toàn thân đầy bùn đất, không rõ dung mạo; bên cạnh là một thiếu niên gầy gò, người không bám bụi, nhưng trên mặt lại đầy vết bẩn.

Mộ Dung Ca nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, không để ý tới lửa giận trong mắt hắn. Giờ đây, sợ hãi hay chạy trốn cũng vô dụng, hơn nữa, hắn lại truy đuổi tới cùng, nhanh như thế mà đã tìm thấy cô, cô đã không còn lựa chọn nào khác! Nhưng cô sẽ không tuân lệnh, mà là trao đổi lợi ích!

Ánh mắt đầy sát khí của Triệu Tử Duy lướt qua Mộ Dung Tẫn đứng bên, khóe môi nhếch một nụ cười châm biếm.

Nụ cười ấy khiến Mộ Dung Tẫn cảm phần! Nhưng trải qua nhiều biến cố trong thời gian ngắn như vậy, hắn đâu có dễ mất bình tĩnh. Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, không hề sợ hãi. Mộ Dung Tẫn nắm chặt tay Mộ Dung Ca, thề trong lòng, hắn phải bảo vệ cô!

Mộ Dung Ca khẽ nhướn mày, nhìn thẳng Triệu Tử Duy, đôi mắt trong suốt thăm thẳm mà kiên định, soi rọi tâm hồn người khác. Tuy một thân đầy bùn đất, nhưng đôi mắt cô sáng rực, dường như tâm hồn trong thân thể ấy không hề thấp kém mà nó còn cao quý hơn tất cả thiên hạ. Triệu Tử Duy nhìn đôi mắt xa lạ kia, chợt giật mình.

“Thiếp chỉ là một người con gái vô cùng tầm thường, hèn mọn không hơn không kém, vậy mà lại quấy rầy Thái tử nên thiếp chỉ còn cách rời đi.” Giọng nói cô dù dịu dàng, nhưng vẫn nhận ra vài phần lạnh lùng trong đó.

Triệu Tử Duy nở nụ cười, quả nhiên, nàng không phải là một nữ nhân ngu dốt! Trái lại, còn là một người rất thông minh! Một người con gái biết giấu hào quang quanh mình, xa mà như gần, đúng là không đơn giản!

Vốn hẳn nghĩ nàng là một nữ nhân vì muốn sống mà không từ mọi thủ đoạn, đơn giản dễ nhìn thấu. Nhưng càng ở lâu hẳn càng phát hiện ra, nàng thần bí như áng mây trên bầu trời, nhìn gần có thể thấy được màu sắc, nhưng ẩn sau màu trắng kia là sắc mây gì sợ là không ai lường được!

Lần đầu tiên, hẳn thấy tò mò và hứng thú với một người con gái.

Nghe câu trả lời, hẳn biết, nàng đã đoán ra được chút gì đó! Cho nên hẳn chỉ cười đáp lại: “Người cho rằng người đủ tư cách sao?”

“Thái tử Tề quốc đâu cần hăm dọa như vậy? Theo như ta biết, mỹ nhân bên người ngài nhiều vô kể, hàng năm các quan viên đều tiến cử thêm giai nhân. Mất một người như tỷ tỷ thì đâu đáng ngại?”

Mộ Dung Tần vốn không định lên tiếng, dù sao bây giờ không phải là lúc bại lộ thân phận trước mặt Triệu Tử Duy. Nhưng hẳn lại nhận ra sự khinh thường của y đối với Mộ Dung Ca, nếu đã thế, sao phải đuổi theo không dứt?

Chắc chắn có ẩn tình gì đây!

Trong lòng Mộ Dung Ca vô cùng căng thẳng, nhưng trên mặt không chút biến sắc nào. Cô cười tươi rạng rỡ, chột quỳ xuống hành lễ, thái độ hoàn toàn tương phản với vẻ mặt. Ngay cả nụ cười cũng hơi thay đổi, nụ cười này dịu dàng tao nhã, khiến người nào đó giật mình.

“Mấy ngày vất vả, không biết kết quả này có làm hài lòng Thái tử không?”

Mộ Dung Tần khó hiểu, sao lúc này tỷ tỷ lại hành lễ theo quy củ của Phong quốc? Thoáng chốc, khuôn mặt hắc cứng đờ nặng nề, lễ tiết này tỷ tỷ đã biết trước! Đôi mắt hắc tràn đầy khí lạnh, nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy. Y truy đuổi tỷ tỷ tới cùng là vì cái gì?

Ánh mắt Triệu Tử Duy chột sắc bén, tập trung vào Mộ Dung Ca, toàn thân lạnh lẽo. Ánh mắt ấy dường như xuyên qua người cô, có thể nhìn thấu lòng cô!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cô Gái Không Tâm Thường

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Người con gái này không hề giống những nữ nhân khác. Trên người nàng ta có một loại khí tức thần bí khiến người khác muốn tìm hiểu, nhưng càng tìm tòi thì càng lún sâu vào trầm mê...

Triệu Tử Duy nhìn chăm chăm nụ cười tao nhã của Mộ Dung Ca, hoàn toàn làm lơ ánh mắt sắc như dao của Mộ Dung Tần, hắn cười nói: “Người muốn gì?”

Người thông minh nói chuyện với người thông minh quả thực thú vị. Nghe được câu này khiến Mộ Dung Ca thở phào nhẹ nhõm, cô liếc mắt sang Tần Nhi, dịu dàng nói: “Chỉ cần nó được bình an.”

Cô rất sợ, sợ Triệu Tử Duy vì muốn trừ bỏ tất cả mầm họa mà đối xử tàn nhẫn với Tần Nhi, giống như hắn đã từng làm với những huynh đệ khác. Vốn dĩ cô định cùng Tần Nhi tới Tề quốc rồi cả hai sẽ tìm cách thoát thân, tránh xung đột trực diện với Triệu Tử Duy. Nhưng thật không ngờ cô lại đoán đúng, sở dĩ Triệu Tử Duy vẫn truy đuổi họ đến bây giờ là vì bản thân cô có chỗ lợi dụng được.

Vừa rồi cô hành lễ với hắn theo quy củ của Phong quốc là vì muốn thử xem thế nào.

Và cô đã thành công!

“Tỷ” – Hai mắt Mộ Dung Tần đỏ lựng, âm trầm nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy. Hắn lặng lẽ nắm chặt tay, chỉ hận mình còn quá trẻ, giờ phút này lại bất lực không thể làm được gì, càng căm hận Triệu Tử Duy – kẻ gây nên cơ sự này cho hắn. Lòng ngực dường như có lửa đốt, rách toạc ra đau đớn bỏng rát. Vì hắn mà tỷ tỷ không hề do dự, cố gắng trấn định để đàm phán với Triệu Tử Duy.

Giờ đây, cảm xúc phẫn nộ, khiếp sợ, đau đớn, và hối hận, những sắc thái tình cảm phức tạp đan xen vào nhau khiến đôi mắt hắn bao phủ tầng sương mù. Một giọt lệ nóng hổi tràn qua khóe mi, chảy xuống gò má đầy đất bẩn.

Cô đã biết thân phận thật của hắn! Nhưng cô không vứt bỏ hắn, trái lại còn bày mưu tính kế chỉ mong muốn hắn được bình an. Mộ Dung Tần đột ngột siết chặt tay Mộ Dung Ca. – “Tỷ, đệ không sao, nhất định không có vấn đề gì.” – Hắn không cần cô vì hắn mà phải trả giá nhiều như vậy. Trước đây cô đã phải chịu quá nhiều cực khổ, dù bây giờ hay sau này, hắn đều muốn cô được tự do!

Triệu Tử Duy bỗng nở nụ cười ấm áp như vầng thái dương, nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy lạnh lẽo, hắn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Tần, cười nhạt không kiêng dè: “Người dựa vào cái gì mà ra điều kiện với ta?”

Mộ Dung Ca run bắn, đôi môi tái nhợt, “Nhất bên trọng nhất bên khinh (cái nào quan trọng hơn), Thái tử hắn phải rõ hơn ai hết.”

“Tần Nhi, tỷ muốn đệ phải sống.” – Cô quay sang Tần Nhi, đôi mắt trong suốt ánh lên nét kiên định.

Bởi vì, còn sống mới có thể làm những việc mình muốn, cho dù phải nhẫn nhịn một thời gian cũng không hề gì.

Hai mắt Mộ Dung Tần đỏ ửng, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay dường như đang muốn xé toạc lớp da, để những giọt máu phẫn nộ trào dâng ra ngoài.

Ánh mặt trời rực rỡ trên bầu trời xanh thẳm, từng đợt gió nóng mang theo cát bụi tấp vào gương mặt của Mộ Dung Tẫn, nhưng tim hắn lại lạnh như băng.

Khóe môi hắn khẽ run rẩy, dưới ánh mắt tha thiết chờ đợi của Mộ Dung Ca, hắn từ từ buông tay.

Trong lúc đó, hai hàng mi của Mộ Dung Ca thoáng chốc hơi run. Nhưng ngay lập tức cô quay sang nói với Triệu Tử Duy: “Nếu Thái tử đồng ý, đương nhiên ta sẽ giúp Thái tử một tay. Còn nếu không, ngài cũng chẳng được như ý đâu.”

Cô không nói đùa, mặc dù có một số chuyện không thể theo ý muốn mình, nhưng với việc Triệu Tử Duy muốn lợi dụng cô, cô có đủ tự tin để khiến hắn không vừa lòng.

Về điểm này, cô tin chắc Triệu Tử Duy cũng biết rõ.

“Bốn cung thành toàn cho người!” –Toàn thân Triệu Tử Duy toát ra khí tức cuồng ngạo, bá đạo mà tự tin. Sóng mắt nhìn Mộ Dung Ca khẽ lay động, đuôi lông mày hơi nhướng.

Mộ Dung Ca xoay người đứng đối diện với Mộ Dung Tẫn, hốc mắt ửng đỏ. Cô cầm chiếc khăn tay dịu dàng lau đi lớp bụi đất bám trên mặt hắn. – “Đệ không cần lo lắng cho tỷ. Tẫn Nhi, nhớ kỹ, đệ nhất định phải sống.”

Thân ở loạn thế, sống có lẽ là thứ xa xỉ nhất, nhưng chỉ còn sống mới biết được ý nghĩa của sự sinh tồn.

Dung nhan phong hoa tuyệt đại (tuyệt đẹp) của người thiếu niên dần hiện ra trước mắt mọi người, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, đôi môi run rẩy với hốc mắt đỏ ửng. Không kẻ nào có thể hiểu được nỗi đau trong tim hắn lớn đến mức nào, kinh hoàng đến nhường nào.

“Tỷ.” – Mộ Dung Tần nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Duy. Sớm muộn gì hẳn cũng sẽ cho y biết, lợi dụng tỷ tỷ sẽ có kết quả thế nào.

Triệu Tử Duy lạnh lùng nhìn hành động thân mật của hai người. Hẳn phát hiện, khi Mộ Dung Tần nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt đen thẫm hơi ỷ lại bỗng trở nên sâu thẳm, còn Mộ Dung Ca lại dành cho Mộ Dung Tần những cử chỉ dịu dàng nhất mà hẳn chưa từng thấy qua. Đôi mắt hẳn lập tức phủ đầy một thứ tình cảm khó hiểu... Ốc kị!

“Bốn cung chỉ cho người một khắc. Nếu hẳn không đi, bốn cung sẽ chặt đầu hẳn ngay tại đây!” – Triệu Tử Duy thu hồi ánh mắt, xoay chiếc nhẫn ngọc xanh biếc nơi ngón cái, tàn nhẫn nói.

Mộ Dung Ca lạnh lùng liếc qua Triệu Tử Duy, ánh nhìn lạnh như băng, hận đến xương tủy. Cô thu ánh mắt về, dịu dàng nói với Mộ Dung Tần: “Tần Nhi, đi đi.”

“Tỷ...” – Người thiếu niên nhú mày, sắc mặt tái nhợt. Hẳn ngấm đôi mắt trong veo đẹp như hoa cùng với nụ cười tươi sáng như ánh nắng mặt trời của cô, từng cơn đau dày xéo trong lồng ngực khiến hẳn như muốn ngừng thở.

Cô muốn hẳn đi.

Cô muốn hẳn phải sống!

Cho dù mạng sống phải trả một cái giá quá đau đớn, nhưng, hẳn phải sống! Đơn giản vì đó là điều mà cô muốn.

Dần dần, đôi mắt hẳn trở nên trầm tĩnh, con ngươi đen thẫm, chìm trong u tối. Hẳn dứt khoát quay người bỏ đi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Triệu Tử Duy giật mình, khi liếc sang Mộ Dung Ca nhìn Mộ Dung Tần dứt khoát rời đi, hẳn thấy cô nở nụ cười hài lòng, chợt từ đôi mày kiếm bắn

ra hai luồng sát khí.

Hắn phất tay áo quay người bỏ đi, không quên nhắc nhở cô bằng giọng nói lạnh băng: “Nhớ kỹ cam kết của người!”

Mộ Dung Ca đáp: “Xin Thái tử yên tâm!”

Triệu Tử Duy đi chậm lại, nghiêng đầu liếc nhìn. Lọt vào tầm mắt hắn là hình ảnh Mộ Dung Ca đứng giữa tà áo tung bay, nở nụ cười nửa miệng. Lòng hắn bất chợt cảm thấy rung động.

Ngồi trên xe ngựa, vẻ mặt của Mộ Dung Ca rất tự nhiên, cô đưa tay xốc tấm màn che cửa sổ, quan sát phong cảnh bên ngoài. Lòng cô không yên, nếu đã không thể chạy trốn, cô sẽ chọn cách坦然 đối mặt với nó.

“Thái tử đã sai trăm tên ám vệ để tìm kiếm người!” – Quất Đào ngồi chung xe ngựa với cô, sau một lúc lâu mới mở miệng nói.

Mộ Dung Ca mỉm cười hờ hững, lúc lên xe ngựa nhìn thấy Quất Đào, cô đã biết chắc Quất Đào sẽ không im lặng suốt chặng đường đi.

“Nhớ kỹ, người chỉ là công cụ làm ấm giường cho Thái tử, không được phép mê hoặc người. Với thân phận thị thiếp như hiện nay, rồi sẽ có ngày người bị Thái tử phi loại trừ, bị Thái tử chán ghét. Để đảm bảo áo cơm sau này, người bắt buộc phải giữ đúng bốn phận của mình.” – Quất Đào lạnh lùng nhắc nhở. Thái tử đã biết nàng giở trò với Mộ Dung Ca nên sau này, nàng không còn cơ hội nữa. Nhưng nàng cũng không thể trơ mắt nhìn Thái tử bị Mộ Dung Ca đầu độc, làm chậm trễ việc lớn.

Quất Đào vừa dứt lời, ngay lập tức những ánh mắt sắc nhọn của các tỳ nữ khác ở trên xe đều bắn về phía Mộ Dung Ca, hàm chứa ý cảnh cáo! Ngay cả Cẩm Đức vốn luôn điềm tĩnh cũng vậy.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Động Tình

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca cảm thấy buồn cười, công phu tẩy não của Triệu Tử Duy thật siêu phàm, những tỳ nữ hộ vệ bên cạnh hẳn đều tuyệt đối trung thành. Nếu cô thật sự là yêu nghiệt quyến rũ chủ nhân của họ, thì có lẽ trong mắt các nàng ấy, cô chính là kẻ đáng bị kéo vào cửa địa ngục.

Thấy Mộ Dung Ca cười mà không nói, ai ai cũng kinh ngạc, hoài nghi. Quất Đào lạnh lùng trừng mắt với cô, những người khác cũng vậy.

Mộ Dung Ca bật cười thành tiếng: “Chỉ e mấy vị tỷ tỷ phải thất vọng rồi, ta không phải thị thiếp của Thái tử, cũng chưa từng nghĩ sẽ được làm thị thiếp của người, Thái tử đi tìm ta là vì dụng ý khác. Các tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Bọn họ nhìn thần sắc trấn tĩnh của Mộ Dung Ca cũng cảm thấy cô không nói dối, quay sang nhìn nhau, trên mặt ai cũng hiện vẻ khó tin. Có cô gái nào lại không muốn trở thành thị thiếp của Thái tử? Bọn họ còn phải sử dụng nhiều thủ đoạn, sút đầu mẻ trán để có được vị trí đó. Ai cũng nhận ra sự đặc biệt trong cách đối xử của Thái tử với Mộ Dung Ca, sau khi cô ta mất tích, Thái tử tạm dừng chuyến đi, lập tức cho người đi tìm kiếm. Giờ cô ta lại nói những lời khó tin này, đương nhiên các nàng phải nghi ngờ rồi.

Mộ Dung Ca không thềm quan tâm, cô tiếp tục công việc thường thức cảnh đẹp ở bên ngoài. Sao các nàng không nghĩ, một nam nhân như Triệu Tử Duy há có thể vì mê đắm một người con gái mà buông tha sự nghiệp

thống nhất non sông? Điểm này Triệu Tử Duy tự biết, cô càng biết rõ hơn. Có lẽ ngay từ lúc đầu tiên, khi cô chủ động đề nghị được hầu hạ hần thì hần đã rắp tâm muốn lợi dụng cô rồi.

Sự trầm mặc của cô khiến những người ngồi trong xe cảm thấy khó hiểu, bọn họ đều ngẫm suy nghĩ về những lời vừa rồi, liệu cô ta có phải đang tung hỏa mù để gạt mọi người hay không. Nhưng dù bọn họ có đang nghĩ gì đi chăng nữa, thì cô cũng đã được yên tĩnh một lát.

Dọc đường đi, cô luôn ngồi ngắm cảnh để che giấu những lo lắng ở trong lòng. Cô nghĩ tới Tần Nhi một thân một mình ở bên ngoài, nó sẽ làm gì đây? Trở về Tề quốc sao? Cô không sợ Triệu Tử Duy sẽ nuốt lời, người ở thời đại này hầu hết đều coi trọng cam kết, nếu đã hứa họ sẽ không bao giờ nuốt lời, có lẽ họ sợ bị ma quỷ thần linh báo ứng.

Chạy liên tục năm ngày, rốt cục đoàn xe đã tới biên giới Nguyên quốc, tiến vào Phong quốc.

Dọc đường đi, cứ mỗi khi đoàn xe dừng lại để nghỉ ngơi, luôn có một gã hộ vệ đi theo sau Mộ Dung Ca. Vào địa phận Phong quốc, số lượng ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của cô ngày càng tăng. Nó giúp cô xác định được một điều, cô chính là nước cờ vô cùng quan trọng để Triệu Tử Duy có thể thuận lợi cưới Thiệu Nhã công chúa. Hóa ra tác dụng của cô cũng không nhỏ.

—

“Chủ công, chuyến này Tề quốc thái tử dường như nắm chắc phần thắng.” – Phá Lăng hơi lo lắng nói với Nguyên Kỳ đang ngồi ung dung.

Nguyên Kỳ mỉm cười, – “Chỉ dựa vào một quân cờ?”

“Thái tử phi Phong quốc qua đời đã nhiều năm nhưng Thái tử Phong quốc lại không lập người mới, chỉ vậy cũng đủ thấy Thái tử phi quan trọng

với y như thế nào. Quân cờ này của Thái tử Tề quốc quá hiểm!” – Phá Lăng tiếp tục nói.

Đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ chợt lóe một tia sáng, trong đầu hần hiện lên dáng vẻ kiên nhẫn cố tỏ ra hèn mọn của người con gái kia, lòng gợn sóng. Lại nhớ tới ánh mắt khác lạ của Triệu Tử Duy khi nhìn cô ta, ánh mắt sâu thẳm của hần càng thêm âm u. – “Mộ Dung Tần đang ở đâu?”

Dù có được sự bảo vệ của Mộ Dung Ca, nhưng trong thời khắc quan trọng mà nó vẫn giữ được bình tĩnh như vậy, trong tương lai, hai người này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Đặc biệt là Mộ Dung Tần, mặc dù năm nay mới mười hai tuổi.

Triệu Tử Duy vì muốn cưới Thiện Nhã công chúa mà chỉ e đã thả hổ về rừng!

“Theo thám tử báo cáo thì Mộ Dung Tần đang đi về hướng Tề quốc. Mộ Dung Tần chỉ mới mười hai tuổi mà đã có kinh công cao cường, hần cắt đuôi được thám tử của ta. Có lẽ lúc này không chỉ có chúng ta mất dấu hần, mà sợ rằng Thái tử Tề quốc cũng không khá hơn.” – Phá Lăng tỏ vẻ kinh ngạc khi nói về Mộ Dung Tần. Những lời đồn đại về đệ nhất mỹ nam Nguyên quốc – Mộ Dung Tần hần đã từng nghe qua, nhưng hần không ngờ nó lại quá khác xa so với người thật. Mộ Dung Tần cũng có chỗ lợi hại.

Nguyên Kỳ gật đầu, vẻ mặt bình thản mà lạnh lùng, hần phân phó: “Tiếp tục tìm kiếm hành tung của Mộ Dung Tần.”

“Dạ! Chủ công, chúng ta có nên phái người ám sát Mộ Dung Ca?” – Phá Lăng lập tức hỏi. Nếu để Thái tử Phong quốc gặp được Mộ Dung Ca, sợ rằng sự việc sẽ rất phức tạp, chi bằng nên sớm ra tay.

Nguyên Kỳ thoáng trầm mặc, cười nhạt nói: “Không cần lãng phí sức lực. Triệu Tử Duy chắc chắn sẽ không để bất cứ kẻ nào ra tay.”

“Dạ!”

Vì chuyện tuyển phò mã của Thiện Nhã công chúa mà cả Phong quốc trở nên náo nhiệt. Những người có chút thế lực hoặc tài lực ở các quốc gia khác đều chen chúc tới đây, khiến mỗi khách điểm ở biên giới Phong quốc đều chật ních.

Có vẻ như Triệu Tử Duy đã chuẩn bị từ trước, nên ở mỗi khách điểm mà họ dừng chân luôn có phòng thượng hạng dành cho hắn.

Ngồi xe ngựa liên tiếp mấy ngày khiến Mộ Dung Ca cảm thấy uể oải, sau khi ăn một chút thức ăn của khách điểm, cô lập tức về phòng nghỉ ngơi.

Đến lúc tỉnh dậy, cô bỗng thấy trước mặt mình có một bóng lưng rất lớn, Mộ Dung Ca nhíu mày. Liên tục di chuyển mấy ngày khiến cô chịu không nổi, mệt đến mức có người bước vào phòng mà cô vẫn ngủ say không biết gì. Nhìn bóng lưng quen thuộc, Mộ Dung Ca rũ mi, khẽ nói: “Thiếp bái kiến Thái tử.”

Triệu Tử Duy nghe thấy giọng nói của Mộ Dung Ca liền xoay người lại, cặp mắt hắn sắc bén như ưng, đôi mắt thoáng dao động khi nhìn thẳng vào cô, hiện lên vẻ thèm muốn không hề che dấu.

Đúng vậy, là thèm muốn!

Chạm đến dự vọng trong mắt hắn, hai hàng mi thanh tú của cô nhíu chặt, cuối cùng hắn vẫn không buông tha cho cô? Giờ phút này cô rất muốn Như Cơ ở đây, vì cô biết, nam nhân ở thời đại này không bao giờ biết nhường nhịn trong chuyện nam nữ hoan ái.

Đương lúc Mộ Dung Ca đang thất thần nghĩ cách thoát thân, gương mặt tuần tú mị hoặc của Triệu Tử Duy áp sát vào cô, khuôn mặt hai người gần

trong gang tấc, hơi thở đậm chất đàn ông xộc vào khoang mũi.

Người đàn ông này vô cùng đặc biệt. Tuy không cần nói lời nào nhưng vẫn khiến cô hiểu rõ, hẳn đã muốn thì phải có được.

Triệu Tử Duy nhìn chăm chú vào khuôn mặt bình tĩnh, lạnh nhạt của Mộ Dung Ca, khoảng cách gần đến thế nhưng hơi thở của cô vẫn ổn định trong sạch, đôi mắt không hề sợ hãi, càng không có nét mê luyến nào.

Quả nhiên cô không có tình ý với hắn!

Hai tròng mắt sâu thẳm của hắn ánh lên những cảm xúc khó tả, thoáng tức giận, thoáng chán nản. Triệu Tử Duy vươn tay bóp chặt cằm Mộ Dung Ca, nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ mọng, tỉ mỉ đánh giá. Hắn cười gian: “Khánh vương Phượng Dịch đã từng thưởng thức qua mùi vị của nó chưa?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đè Nén Dục Vọng

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Chẳng phải đối với hần, cô chỉ là một quân cờ sao? Không lẽ hần định làm tổn hại quân cờ có giá trị lợi dụng nhất hiện nay?

Những lời nói làm người khác phải đỏ mặt tía tai này của Triệu Tử Duy chỉ khiến Mộ Dung Ca cau mày, muốn đẩy hần ra. Cô thầm mắng: Hần hành động như vậy có khác gì với người nguyên thủy?

“Thái tử hần đã biết rõ, Khánh vương Phượng Dịch chưa từng động vào người thiệp.” – Giọng cô lạnh như băng. Thân thể này tuy đã được gả cho người khác, nhưng lại thuần khiết đến mức khó tin.

Mộ Dung Ca hất tay hần ra, lạnh lùng nói: “Không phải Thái tử muốn có thiệp đấy chứ?” – Cô là một người hiện đại, cả ngày nhìn thấy những cảnh thân mật ở trên ti vi, chẳng lẽ còn kém hơn cả người cổ đại ư? Nhưng, sự nhẫn nhịn của cô cũng chỉ có giới hạn! Vì Tần Nhi, cô sẵn sàng để Triệu Tử Duy lợi dụng mình, tuy nhiên, không có nghĩa là hần có thể lợi dụng cả thân thể của cô!

Nhìn thấy nét quật cường trong mắt Mộ Dung Ca, Triệu Tử Duy cúi xuống khẽ xoa cánh tay bị cô đẩy ra, đôi mắt hần thâm trầm như đêm tối, ánh nhìn lạnh như băng:

“Người nên tự biết thân biết phận của mình!”

Nói xong, hắn sẵn tới, mạnh mẽ bá đạo đè cô xuống dưới. Cơ thể cường tráng nóng rực, xa lạ, mùi hương đàn ông phủ khắp người cô. Không giống với mùi hương thoang thoảng của Nguyên Kỳ, trên người Triệu Tử Duy nồng đậm hơi thở lạnh băng rất nam tính.

Hắn ghì chặt cô trong lòng, Mộ Dung Ca phát hiện ra nơi nào đó trên thân thể hắn đang trời dậy.

Trong đầu cô âm vang, một thông tin chính xác truyền vào não bộ:

Hắn thật sự muốn cô!

Hiện giờ cô không có khả năng kháng cự lại hắn! Lúc này gặp khó khăn cô mới thấy hối hận, từ nhỏ đến lớn cô từng học qua nhiều tài nghệ, thứ nào cũng tinh thông, chỉ có taekwondo là không chịu học. Nếu cô mà học taekwondo thì làm sao chịu rơi vào cái hoàn cảnh khốn khiếp này?

Đây là lần đầu tiên cô ở gần một người đàn ông, lại còn ở trong hoàn cảnh vô cùng mờ ám! Hai má Mộ Dung Ca đỏ bừng, cô mất bình tĩnh, tay chân luống cuống.

“Thái tử, chẳng lẽ ngài không biết muốn có thiếp bây giờ là thiếu sáng suốt ư?” – Cô cố tỏ ra lạnh lùng, không để lộ chút ấm áp nào.

Khóe miệng hắn kéo lên thành nụ cười đầy dục vọng, bàn tay vuốt ve bên hông Mộ Dung Ca, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Hầu hết đàn ông Phong quốc đều không quan trọng việc con gái còn trong trắng hay không. Nếu hắn dám đuổi người đi, chẳng phải hắn không nể mặt bản cung sao?” – Khoảng cách tới thủ đô Phong quốc càng lúc càng gần, nhưng không hiểu vì sao hắn lại có ý muốn giết người, hình ảnh của nàng xuất hiện trước mắt hắn ngày càng tăng. Nếu hắn có được nàng một lần, chắc chắn sẽ cảm thấy tất cả nữ nhân giống như nhau, đều chỉ là công cụ làm ấm giường mà thôi.

Mộ Dung Ca nhú chặt mày, hôm nay Triệu Tử Duy dường như hơi khác lạ, nhưng khác thế nào thì cô không rõ, cũng không hiểu nổi. Song, lúc này đây cô lại muốn buông lỏng tinh thần, trong thời thế loạn lạc mà chỉ nghĩ phải bảo vệ sự trong sạch cho mình là điều vọng tưởng. Nếu cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi, thì cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Cô từ từ nhắm mắt, đợi hãn chiếm đoạt cơ thể mình.

Dù trong thời điểm nào Triệu Tử Duy cũng đều nắm quyền chủ động. Hãn bá đạo ấn đầu cô xuống, không cho cô né tránh, đôi môi nóng bỏng của hãn bắt đầu công thành chiếm đất. Mặc dù Mộ Dung Ca cắn chặt răng nhưng sao có thể đọ với sức mạnh của hãn. Triệu Tử Duy tách hàm răng đang nghiến chặt, hơi thở của hãn quấy đảo trong miệng cô.

Vốn Mộ Dung Ca tưởng rằng mình có thể chịu đựng sự chiếm đoạt ngang ngược này, nhưng trước giờ cô không phải là người dễ khuất phục! Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy chán ghét và phẫn nộ, cô mở to mắt, đối đầu với ánh nhìn đầy dục vọng của Triệu Tử Duy.

Chạm vào ánh mắt lạnh lẽo đầy chán ghét của cô, nổi ham muốn đang trào dâng trong hãn bỗng tan biến, hãn mơ hồ nhìn cô. Mộ Dung Ca lập tức đẩy Triệu Tử Duy ra, bối rối lăn từ trên giường xuống đất, ra sức thở dốc. Cô vẫn cảm nhận được mùi hương trên người hãn đang vẫn vít quanh mũi.

Nhìn từng cử động của Mộ Dung Ca, Triệu Tử Duy tái mặt, đáy mắt vẫn lên những tia đỏ, giọng nói của hãn lạnh thấu xương: “Người không vui khi bản cung chạm vào ư?”

Trước giờ bên người hãn không thiếu nữ nhân, mỗi khi hãn nổi hứng luôn có người đáp ứng. Không những thế, bọn họ còn dùng mọi thủ đoạn để được hãn sủng hạnh, hãn chưa từng gặp loại nữ nhân nào như thế này. Rõ ràng nhìn như hèn mọn, nhưng tính cách khác xa với đám đàn bà kia.

Mộ Dung Ca ổn định hơi thở, dù chưa vững tinh thần nhưng cô đã nghĩ ra kế sách đối phó với Triệu Tử Duy. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cười tươi: “Thiếp tự biết thân phận mình thấp kém, sao có thể không thích khi được Thái tử đụng chạm? Thiếp chỉ không muốn sau này Thái tử phải hối hận mà thôi. Huống chi, số người làm ấm giường ở bên cạnh Thái tử nhiều vô kể, đâu đến lượt thiếp. Mấy hôm nữa thiếp được dạy dỗ cẩn thận, hiểu biết phải trái, lúc ấy thiếp hầu hạ Thái tử chẳng phải tốt hơn sao?”

Triệu Tử Duy nhú mày, cô ta đang đưa ra lí do xuống nước cho hắn. Hồng mặt khúch đạo đầu nên hắn chẳng còn nóng lòng phát dục nữa, lí trí cũng dần trở lại.

“Được, tốt lắm.” – Hắn cười lạnh, thu lại ánh mắt đánh giá Mộ Dung Ca. Nhưng không hiểu vì sao, khi nghe thấy cô chủ động yêu cầu người khác dạy dỗ, đáy lòng hắn chợt nổi lên chán ghét và căm hận. Nếu có người đàn ông khác dám chạm vào cô, hắn chắc chắn sẽ giết người đó!

“Thái tử, Lan Ngọc công tử đang ở dưới lầu.” – Lưu Vân vẫn đứng canh ở cửa bỗng bấm báo. Mộ Dung Ca khẽ ngược mắt, là Lan Ngọc công tử dung mạo như tiên được khắp thiên hạ đồn đại sao? Tên thật của y không một ai biết, nên thế nhân đều tôn xưng là Lan Ngọc công tử. Hiện tại y đang ở trong khách điểm này? Y xuất hiện vào lúc này chẳng lẽ là vì cũng muốn kết hôn với Thiệu Nhã công chúa?

Một nam tử không màng thế tục như y, nếu muốn kết đôi với Thiệu Nhã công chúa để có thêm vài tòa thành trì, thì e là phải nhập tục rồi, thật đáng tiếc! Nhưng, điều này lại khiến cô càng thêm tò mò với vị công chúa kia, rốt cục dung mạo tuyệt trần đến dường nào mà có thể làm cho tất cả nam tử trong thiên hạ, bất luận là giới quyền quý hay chốn giang hồ đều tranh đoạt điên cuồng đến vậy?

Triệu Tử Duy lập tức bật dậy, xem ra việc Lan Ngọc công tử đến đây có phần ngoài ý muốn của hắn.

“Hắn ở dưới lầu làm gì?” – Triệu Tử Duy vừa sửa sang quần áo, vừa trầm giọng hỏi.

Lưu Vân nghe vậy bèn trả lời: “Ông chủ khách điếm bày ra một ván cờ, nhiều năm qua chưa có ai phá giải được, ấy vậy mà Lan Ngọc công tử chỉ cần ba bước đã phá vỡ thế cờ. Ông chủ khách điếm bèn đặt tiền cược, nếu ai có thể ngồi đánh cờ với Lan Ngọc công tử, chỉ cần thắng hoặc hòa, sẽ được một nghìn hai trăm lượng.”

Một nghìn hai trăm lượng?? Đáy mắt Mộ Dung Ca lóe sáng, trong thời buổi loạn lạc thì số tiền này không nhỏ nha, có thể đủ cho một người sống cả đời. Ông chủ khách điếm chi mạnh tay vậy, có lẽ vì cho rằng không một ai trong thiên hạ có thể thắng được Lan Ngọc công tử.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đầu Cờ Với Lan Ngọc Công Tử (1)

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

“Hừm?” – Triệu Tử Duy nhíu mày, không ngờ Lan Ngọc công tử lại có năng lực này. Mộ Dung Ca lấy lại tinh thần, đứng dậy sửa sang y phục, rồi đi theo Triệu Tử Duy bước ra ngoài.

Triệu Tử Duy quay đầu liếc nhìn cô đi sau, hần nhướn mày, khóe môi mấp máy dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng hần và cô cùng xuống lầu. Dưới lầu chật ních người, không khí vô cùng huyền ảo. Trong góc khách điểm dựng một đài cao, trên đó treo sáu chiếc đèn lồng, chiếu rõ bàn cờ đặt ở dưới.

Lúc xuống lầu, Mộ Dung Ca muốn nhìn rõ vị Lan Ngọc công tử ngồi cạnh bàn cờ kia, ai ngờ người quá đông, che hết tầm mắt. Nhưng cô có thể nhìn thấy người ấy mặc một chiếc trường bào màu đen, ống tay áo rất dài, phủ lên đầu gối. Dáng người cao lớn, không gầy gò thư sinh như trong tưởng tượng của cô. Mộ Dung Ca vô cùng tò mò, không biết dung nhan hần yêu mị đến cỡ nào.

Đám con gái trong khách điểm then thùng, mặt ai cũng hồng hào rạng rỡ, cử chỉ kín đáo trông ngóng người nam tử ngồi trên đài cao kia có thể ngẫu nhiên liếc mắt về phía các nàng. Sau đó, sự xuất hiện của Triệu Tử Duy khiến các cô nàng vốn đang rộn rạo tâm tình muốn hét to lên. Hần sinh ra đã mị hoặc hơn người, lại thêm khí phách hoàng gia tôn quý, dù xuất hiện ở nơi đâu cũng đều là tâm điểm chú ý.

Nơi này chỉ là một khách điểm nhỏ ở Phong quốc, mặc dù cũng có vài người khách quyền quý nhưng khó có ai có thể so sánh được với Triệu Tử Duy. Khó trách, đám nữ nhân khi nhìn thấy hắc đều chết mê chết mệt như vậy!

Không khí vốn đang rất náo nhiệt, có thêm sự xuất hiện của hắc khiến những tiếng ồn ào vang rộ lên. Hắc lạnh lùng quét mắt ra bốn phía, khiến cho đám nữ nhân đang đánh giá hắc đều cúi đầu. Mộ Dung Ca nhìn không gian yên tĩnh trước mắt, trong lòng thầm buồn cười. Hầu hết mọi người đều trông mặt mà bắt hình dong, dáng vẻ tà mị này của Triệu Tử Duy không biết là phúc khí của hắc hay tai họa của mọi nữ nhân đây.

Bỗng từ trên đài cao truyền tới tiếng cười của ông chủ khách điểm:

“Ha ha ha, không hổ danh là Lan Ngọc công tử, mười người liên tục thua ngay từ bước đi đầu tiên, xem ra, trong thiên hạ chẳng còn ai có thể thắng nổi công tử rồi!”

Lan Ngọc công tử quả nhiên danh bất hư truyền! Mộ Dung Ca tán thưởng, cô muốn lập tức tiến đến quan sát ván cờ. Rốt cục ván cờ ấy như thế nào mà có thể khiến cho mười người liên tiếp không đi nổi bước thứ hai?

Vốn dĩ đôi mắt thâm trầm của Triệu Tử Duy đang ngẫm nghĩ, nhưng khi hắc cúi đầu nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Mộ Dung Ca khác hoàn toàn so với trước đây, hắc thầm kinh ngạc, khẽ hạ lông mày, cô ta biết chơi cờ sao?

Triệu Tử Duy thông thả bước tới, hai mắt Mộ Dung Ca sáng ngời, lập tức theo sát phía sau.

“Không ngờ ở nơi này lại có thể tình cờ gặp được Thái tử Tề quốc.” – Lan Ngọc công tử ngồi bên trái bàn cờ nhìn về phía Triệu Tử Duy đang đi tới, y cất tiếng nói.

Mộ Dung Ca thâm khiếp sợ. Giọng nói của y mờ ảo khiến người ta muốn nắm bắt mà không được, nó nhẹ như gió thoảng mây bay, tựa như bông tuyết lạnh lẽo đậu trên tay, nhưng khi chạm vào lại hóa hư vô. Đường như y vô tình vô dục, mọi việc trong mắt y chỉ là phù vân, nên giọng nói cũng không mang theo tiết tấu nào.

Ngẩng đầu nhìn lên, dưới ánh nền vàng nhạt, y ngồi xếp bằng cạnh bàn cờ, tư thái tao nhã như tiên hạ phàm, thanh cao mà lạnh lùng. Khi nhìn y, cái làm cho người ta chú ý đến đầu tiên chính là đôi mắt đen thẳm như bóng đêm tĩnh mịch, làn da trắng ngần, giống kiểu trắng bệch của người bệnh quanh năm uống thuốc, dựa vào thuốc mà duy trì sự sống. Dung mạo y không rung động thể nhân như Nguyên Kỳ hay Triệu Tử Duy, nhưng khí chất toát lên lại khiến người khác không thể rời mắt.

“Trăm nghe không bằng một thấy, nếu đã gặp, chi bằng luận bàn một ván.”

Triệu Tử Duy cất tiếng cười, dường như đã biết trước Lan Ngọc công tử sẽ đoán ra thân phận của hắn. Dứt lời, hắn tao nhã ngồi xuống, đặt một quân đen xuống bàn cờ.

Lan Ngọc công tử mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “Được!”

Tuy hai người họ đều nở nụ cười, nhưng ánh mắt lạnh lùng giao đấu trong im lặng. Đương nhiên, Triệu Tử Duy là lạnh lẽo, còn Lan Ngọc công tử là bình tĩnh.

Ván cờ như chiến trường, mỗi nước đi là một sự tính toán, phòng bị đối thủ không cho phản kích trong vùng tuyệt địa ở nước cờ tiếp theo. Hai người họ đều tinh thông kì nghệ, mỗi lần Triệu Tử Duy đặt một quân cờ xuống, lập tức mở ra một cuộc chiến không khói thuốc súng, không chút máu tanh.

Tuyệt vời! Vô cùng ngoạn mục! Mộ Dung Ca mở to mắt kinh ngạc nhìn ván cờ trước mắt. Quá tuyệt vời! Một cuộc đấu hiểm có, ngang tài ngang sức!

Đấu cờ hơn nửa canh giờ, những người khác đều thẫn mết, thậm chí có một số người còn buồn ngủ, nhưng đôi mắt Mộ Dung Ca càng sáng rực, sáng hơn cả mặt trăng trên bầu trời!

Cảnh tượng này hiểm có đến cỡ nào! Thầy dạy kì nghệ trước đây rất đề cao năng lực của cô, nhưng phải mất ba năm cô mới thắng ông một ván. Nếu cô không nghĩ cả đời sống thong dong nhàn nhã, có lẽ đã tham gia mấy giải thi đấu lớn, mang vài chiếc cúp về rồi!

Lại qua nửa canh giờ nữa, vẫn chưa phân thắng bại.

“Ván này, hòa.”

Cuối cùng đã có kết quả, hai người chẳng ai thắng thua, kết quả hòa!

Ông chủ khách điểm vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Đêm nay trong khách điểm của lão không chỉ có Lan Ngọc công tử, mà còn cả Thái tử Tề quốc nữa, hai người đấu cờ, kết quả là hòa! Đây là điều vẻ vang cho cái khách điểm hèn mọn này của lão.

Vẻ mặt Triệu Tử Duy lạnh lẽo, trước giờ ít ai có thể làm đối thủ của hắn. Ván cờ trước hắn hòa với Nguyên Kì. Giờ gặp Lan Ngọc công tử, cũng hòa! Thời buổi loạn lạc, kẻ địch mạnh càng ngày càng nhiều, xem ra, thiên hạ cũng không phải dễ đoạt!

Lan Ngọc công tử trước sau vẫn luôn mỉm cười, dường như rất gần gũi bình dị, nhưng lại khiến người ta cảm giác có một tầng sương mù ngăn cách y với thế giới bên ngoài.

“Còn ai ứng chiến nữa không? Nếu không có ai, một nghìn hai trăm lượng sẽ thuộc về Lan Ngọc công tử.” – Chương quỳ khách điểm hô to dò hỏi.

Không ai dám lên tiếng. Triệu Tử Duy bèn cất lời: “Kì nghệ của Lan Ngọc công tử rất cao, thế gian sợ khó người vượt qua. Bản cung đặt thêm hai nghìn nữa, nếu có ai chơi ba nước cờ mới thua công tử, hai nghìn lượng sẽ thuộc về người đó!”

Tổng cộng là ba nghìn hai trăm lượng? Đôi mắt Mộ Dung Ca lập tức sáng quắc, thầm tính toán: nếu có khoản tiền ấy, cô sẽ không phải lo cuộc sống sau này. Hơn nữa Triệu Tử Duy chỉ lợi dụng cô, nên dù có phát hiện thêm tài chơi cờ của cô cũng chẳng thay đổi điều gì, cho nên...

“Ta muốn thử.”

Mộ Dung Ca ngẩng đầu, không hề sợ hãi nhìn về Triệu Tử Duy và Lan Ngọc đang ở trên đài, cao giọng nói.

Mọi người xung quanh thầm hít một hơi lạnh, không dám tin, Thái tử Tề quốc và Lan Ngọc công tử độ sức một hồi không phân thắng bại, ngay cả đám nam tử trong khách điểm này đều không dám khiêu chiến, vậy mà nàng ta dám nói lời càn rỡ, thật không biết trời cao đất rộng là gì!

“Chỉ là một cô gái bé nhỏ, lại dám đấu cờ với Lan Ngọc công tử ư?”

“Theo ta thấy, nàng ta tâm địa bất lương, rắp tâm muốn trèo cao đây.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đấu Cờ Với Lan Ngọc Công Tử (2)

Edit: Phi Nguyệt

“Chẳng phải nàng ta là tỳ nữ của thái tử Tề quốc sao? Dám đứng ra đây chắc là muốn thu hút sự chú ý của thái tử rồi.”

“Đúng là kẻ không biết trời cao đất rộng, ai mà chẳng biết bên cạnh thái tử Tề quốc luôn có những người tài giỏi. Nếu nàng ta đấu ván này mà thua thì e là... sẽ bị thái tử Tề quốc vứt bỏ!”

Không ít cô gái muốn nhìn thấy Mộ Dung Ca bị xấu mặt. Ở cái trấn nhỏ này, cho dù nữ nhân có giỏi đến đâu cũng tự nhận thấy mình không thể sánh với Lan Ngọc công tử và thái tử Tề quốc. Đến đám đàn ông còn thua sạch chứ đừng nói gì tới các nàng. Nhưng lúc này họ lại nhìn thấy một cô gái dung mạo thoát tục chủ động yêu cầu được đánh cờ với Lan Ngọc công tử, hành động của cô khiến họ vừa bị đả kích mạnh, vừa cảm thấy vô cùng đổ kị.

Triệu Tử Duy quắc mắt với Mộ Dung Ca, trong mắt hằn hiện lên vẻ kinh ngạc. Với những hiểu biết về Mộ Dung Ca trong mấy ngày qua, hẳn chắc chắn cô sẽ không làm điều gì mà chưa có đủ tự tin. Nhưng tài đánh cờ của Lan Ngọc công tử và hẳn ngang nhau, cô chỉ là một nữ nhân, có thể đấu được với Lan Ngọc công tử sao?

Mỗi nghi ngờ và lòng hiếu kỳ của hắn về cô ngày càng sâu, những tin tức hắn thu được trước đây đều nói, khi cô là Khánh vương phi luôn nhu nhược, không hề tính toán mưu mô nên mới bị Lâm Vi lợi dụng, nhưng bây

giờ cô ta càng ngày càng không đơn giản. Tuy cô luôn che giấu rất tốt nhưng hăn vẫn nhìn ra được.

Rốt cuộc thì người con gái tao nhã uyển chuyển, dung mạo thoát tục đang đứng ở trước mặt hăn đây là một người như thế nào?

Đôi mắt trong suốt long lanh như nước của Lan Ngọc nhìn Mộ Dung Ca đầy tán thưởng, lời khiêu chiến không hề sợ hãi của cô khiến hăn bất ngờ.

“Cô nương, mời!” – Khi hăn chạm đến đôi mắt kiên định, sâu thẳm như màn đêm của cô. Hăn hơi sững sờ.

Dường như cô không giống với những cô gái khác...

Mộ Dung Ca không để ý tới những ánh nhìn khác lạ ở xung quanh, đôi mắt trong veo của cô chiếu thẳng vào Lan Ngọc công tử, cô khẽ cười: “Đa tạ Lan Ngọc công tử!”

Dứt lời, cô liếc nhanh sang gã Triệu Tử Duy đang hưởng thụ sự ái mộ của các cô gái kia. Đột nhiên hăn tăng tiền cược thêm hai ngàn lượng, còn không phải vì muốn thưởng thức cảnh này sao?

Giữa họ chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau, dù cô thể hiện năng lực của mình ra ngoài thì cũng chẳng hề gì.

“Cô nương đừng khách sáo!” – Lan Ngọc thoáng nhìn thấy nét ranh mãnh trong đôi mắt sáng của Mộ Dung Ca, hăn cảm thấy thú vị, nhẹ nhàng cười với cô.

Hai người ngồi đối diện nhau, Mộ Dung Ca cầm quân trắng, Lan Ngọc cầm quân đen.

Khi nhìn vào bàn cờ, vẻ mặt cô lập tức trở nên nghiêm túc. Đây là ván cờ mà ông chủ khách điểm vừa mở ra, thế cờ của đôi bên đang ngang hàng.

Thế cục ván cờ rất nguy hiểm, cô phải hoàn toàn tập trung vào nó, nếu sơ sẩy dù chỉ một chút cũng sẽ cầm chắc thất bại.

Vẻ mặt của Lan Ngọc từ đầu tới cuối vẫn luôn điềm tĩnh, tự nhiên. Đôi tay trắng thon dài đặt xuống một quân cờ đen, da tay hẵn cũng tái nhợt giống da mặt, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh và những mạch máu.

Mặc dù ngồi rất gần hẵn nhưng cô không hề có cảm giác áp bức khó chịu, ngược lại, hơi thở vững vàng trong sạch của hẵn khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Có lẽ vì người đàn ông đang ngồi trước mặt cô đây không hề có tham vọng nên hơi thở của hẵn mới sạch sẽ như vậy. Khó trách đám con gái trong khách điểm này cứ dán chặt mắt vào hẵn.

Đúng là người đàn ông có một không hai.

Khi Mộ Dung Ca hạ xuống quân cờ thứ năm mà vẫn chưa bị thua, xung quanh cô liền vang lên những tiếng hô kinh ngạc.

“Cả năm nước cờ nàng ta đều không suy nghĩ nhiều đã đặt xuống, thế nhưng vẫn chưa có dấu hiệu bị thua. Người ở bên cạnh thái tử Tề quốc quả nhiên ngạo hồ tàng long, chỉ là một tỳ nữ mà lại có kỳ nghệ xuất sắc, có thể đấu ngang sức với Lan Ngọc công tử!”

“Theo ta thấy, là do Lan Ngọc thương hoa tiếc ngọc nên mới nhượng bộ, không đành lòng đánh bại nàng ta ngay. Nếu bàn về chuyện cô gái nào có học vấn uyên thâm nhất, thì chỉ có Thiệu Nhã công chúa mới có thể so sánh với Lan Ngọc công tử.”

“Người nói vô cùng có lý. Tài đánh cờ của nàng ta làm sao so sánh được với Thiệu Nhã công chúa.”

Đám đàn ông trong khách điểm đều nhìn Mộ Dung Ca bằng đôi mắt sáng rực, cô gái này vừa có tài năng vừa có sắc đẹp, thái tử Tề quốc thật có mắt nhìn!

Nhưng đám đàn bà con gái thì ghen tỵ muốn chết, ai cũng hối hận vì sao mình không học chơi cờ, nếu bọn họ biết chơi thì có phải hôm nay sẽ được ngồi đánh cờ với Lan Ngọc công tử ở khoảng cách gần như vậy không. Đây là cơ hội mà dù họ có cầu khẩn cả đời cũng không có được.

À tỳ nữ kia dựa vào cái gì mà có được nụ cười của Lan Ngọc công tử?!

Đôi mắt tà mị sâu thẳm của Triệu Tử Duy gắn chặt vào Mộ Dung Ca, lại một lần nữa hẳn phải nhìn cô với con mắt khác....

Lan Ngọc nhẹ ngẩng đầu, mỉm cười dịu dàng với Mộ Dung Ca, giọng nói của hẳn vô cùng êm ái, “Cô nương không cần kiêng nể tại hạ.”

Mộ Dung Ca đang định đặt xuống một quân cờ để chuyển mình về thế thua, vừa đúng lúc đưa tay ra thì nghe thấy hẳn nói câu này. Nhìn thẳng vào đôi mắt diễm đạm của hẳn, cô nhẹ nhàng nở nụ cười phảng phất như hoa sen thanh khiết nở rộ, quân cờ trắng trên tay thay đổi phương hướng, dứt khoát đặt xuống một nơi khác. Cô nhìn hẳn cười tươi: “Vâng!” – Hẳn đã nhìn thấu ý đồ của cô, thật không ngờ, hẳn chưa từng gặp mặt cũng chưa hiểu gì về cô mà vẫn có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Lòng thầm lắc đầu, cô tự cười chính mình. Hẳn là kẻ đi lại nhiều giữa các quốc gia, chuyên trợ giúp các quốc gia nhỏ vượt qua khó khăn nguy hiểm, điều đó đã nói lên hẳn có tâm cơ không đơn giản.

Nụ cười không chút phòng bị của Mộ Dung Ca khiến khoang miệng Triệu Tử Duy dâng lên vị chua, đôi mắt càng thêm tối tăm sâu thẳm, như một bức tranh biển mây đen cuộn cuộn trong bóng đêm, từng đợt từng đợt cuộn đến.

Lan Ngọc nhìn bàn tay nỏ nà của Mộ Dung Ca đổi phương hướng rồi dứt khoát đặt quân cờ xuống một vị trí khác, mắt hẳn lóe lên vẻ kinh ngạc. Hẳn ngẩng đầu, đúng lúc bắt được nụ cười trong suốt tuyệt đẹp của cô.

Sau đó cô thu lại nụ cười và bắt đầu triển khai một trận chiến căng thẳng khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây có lẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô được đấu cờ với hãn, nếu đã không thể che dấu được thực lực của mình, vậy cô sẽ dốc toàn lực đánh với hãn một ván!

Thời gian chậm rãi trôi đi, đã qua nửa canh giờ, những người đứng trong khách điểm ban đầu chỉ định xem náo nhiệt nhưng bây giờ họ hoàn toàn thay đổi sắc mặt, tất cả đều dùng ánh mắt không thể tin để nhìn vào người con gái kia.

“Chủ công, xem ra cần phải loại bỏ Mộ Dung Ca.” – Phá Lãng ở phía sau Nguyên Kỳ trầm giọng nói. Hai người họ đã đứng ở trước cửa khách điểm được một lúc.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chạm Mặt

Edit: Phi Nguyệt

Triệu Tử Duy có Mộ Dung Ca hỗ trợ sẽ cản trở kế hoạch lớn của chủ công! Phá Lăng trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca đang tập trung đánh cờ ở trên đài cao.

Thật không ngờ trên thế gian này lại có một cô gái có thể đánh cờ với Lan Ngọc công tử lâu đến vậy.

Khi còn ở Khánh vương phủ, cô ta tầm thường đến mức Khánh vương Phượng Dịch cũng không thèm ngó ngang tới, nhưng vừa đi theo Triệu Tử Duy, cô ta lập tức biến thành người khác.

Nếu để thái tử Phong quốc gặp được cô ta thì sẽ thế nào? Phá Lăng hắn đi theo chủ công chính là muốn trợ giúp chủ công đoạt thiên hạ, hắn sẽ không để cho bất cứ thứ gì cản đường đi của chủ công.

Nguyên Kỳ vẫn im lặng, Phá Lăng cau mày, tiếp tục nói: “Cho dù thái tử Tề quốc có đề phòng, nhưng chắc chắn vẫn có lúc lộ ra sơ hở.” – Vừa dứt câu hắn đã phát giác ra mình nói lỡ lời. Thái tử Tề quốc là ai chứ, y là kẻ tàn nhẫn vô tình, những thủ đoạn của y đều khiến hắn phải kinh hồn bạt vía. Một người như vậy sao có thể để lộ ra sơ hở cho hắn?

“Ty chúc lời, xin chủ công trách phạt.” – Hắn cúi đầu nhận lỗi nhưng vẫn không cam lòng. Nếu kế hoạch thống nhất thiên hạ bị trì hoãn bởi một nữ nhân, chắc chắn hắn sẽ hối hận cả đời.

Cử chỉ của Nguyên Kỳ vô cùng tao nhã, trong mắt y không hề có vẻ lo âu, trên khuôn mặt đẹp đẽ bức người vẫn có nụ cười nhàn nhạt thường thấy, đôi mắt ôn hòa liếc qua Phá Lãng: “Phá Lãng, lập tức trở về Hạ quốc!”

Sắc mặt Phá Lãng tái nhợt. Đại đột quá! Sao hắn lại thiếu kiên nhẫn như vậy, sao lại cho rằng một nữ nhân có thể ngăn cản kế hoạch thống nhất thiên hạ của chủ công. Mặc dù hắn đã nhận sai ngay lúc đó nhưng vẫn lộ ra sự thiếu chín chắn của mình, cho nên bây giờ hắn phải chịu tội.

Chủ công đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được, hắn chỉ có thể tự trách bản thân mình đã quá nóng vội, nếu hắn không thể tĩnh tâm để nhìn thấu thế sự thì không còn tư cách đi theo chủ công nữa, tránh làm việc sai lầm dẫn đến phá hỏng đại sự của người. Hắn đáp: “Vâng!”

Triệu Tử Duy quét ánh mắt sắc bén về hướng cửa, hắn nhìn thấy Nguyên Kỳ.

Ánh mắt giao nhau, không có khói lửa, không có băng lạnh, chỉ có một bên cười ngạo nghễ, bên kia thản nhiên cười khẽ.

Bá tánh bình dân nhìn thấy cảnh này chắc hắn sẽ cho rằng giữa hai người họ có mối quan hệ nồng hậu, Tề quốc và Hạ quốc không bao giờ có chiến tranh.

Nhưng, ai đó tự biết trong nụ cười này cất giấu bao nhiêu âm mưu đáng sợ cùng tính toán.

Dần dần cũng có người nhận ra sự xuất hiện của Nguyên Kỳ. Cánh đàn ông nhìn thấy khuynh thế chi dung, khí chất cao quý, tao nhã như mây của Nguyên Kỳ, bỗng cảm thấy toàn thân bủn rủn muốn quỳ xuống, cam tâm tình nguyện lạy y.

Cánh phụ nữ líu lười, thế gian sao lại có một người đàn ông đẹp đến nhường này! Y vẫn luôn dịu dàng như thế, nụ cười nhẹ nhàng ở bên môi

khiến người ta phải trầm mê trong đó.

Mộ Dung Ca hết sức tập trung, cô chưa nhận ra bầu không khí trong khách điểm đang thay đổi. Ván cờ đã kết thúc, hai mắt cô sáng lên, ngẩng đầu nhìn người nam nhân phía đối diện đầy kính nể. Không hổ danh là thiên hạ đệ nhất công tử! Tài đánh cờ quá cao siêu! Khi đấu với Triệu Tử Duy có lẽ hãn đã nhún nhường, thực lực của hãn không chỉ có vậy.

Cô có thể thấy rõ kỳ nghệ của hãn rất điêu luyện. Sự ung dung bình tĩnh này tuyệt đối không phải là giả.

Cầm quân cờ cuối cùng. Mộ Dung Ca nhướn mày, xem xét nên đặt ở đâu để kết thúc ván cờ này, cô hạ tay xuống.

“Thiếp thua.” – Hạ quân cờ cuối cùng xuống bàn cờ, Mộ Dung Ca ngẩng đầu, cười tươi nói với người nam nhân ngồi trước mặt.

“Chỉ thua một quân.” – Ông chủ khách điểm kinh hãi hô lên. Vừa rồi ông cũng chuyên tâm vào theo dõi ván cờ mà không để ý tới sự thay đổi ở xung quanh. Khi ông hô lên, tất cả mọi người mới quay đầu lại, mở to hai mắt ngạc nhiên đến cực độ, không thể tin nổi!

Chỉ thua một quân!

Trong mắt Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy thoáng qua nét kinh ngạc, cả hai cùng nhìn về phía Mộ Dung Ca đang tươi cười rạng rỡ. Chỉ thua một quân? Mới vừa rồi bọn họ còn thấy cuộc chiến trong ván cờ biến hóa kỳ ảo, chắc chắn Lan Ngọc không hề thương hoa tiếc ngọc mà nhẹ tay với Mộ Dung Ca.

Cô, thế nhưng chỉ thua có một quân!

Mọi người khiếp sợ, nhưng Lan Ngọc còn kinh ngạc hơn. Không một ai biết rằng, ván cờ vừa rồi hãn đã dùng toàn lực.

Thế nhưng cô gái này chỉ thua một quân, mà cũng có thể một quân đó là do cô ta cố ý mà thôi.

Ánh mắt hắt hắt lấp lánh, ngẩng đầu đón nhận nụ cười rực rỡ của Mộ Dung Ca, từ trong ánh mắt trong suốt rạng rỡ của cô hắt thấy được ánh sáng rực rỡ của mặt trời và sự kiên định.

Người con gái này chính là vị vương phi bị Phượng Dịch lợi dụng rồi vứt bỏ? Nhìn cô tưởng như hèn mọn nhưng lại có tài đánh cờ thuần thục, chẳng lẽ đây là kết quả của việc rời bỏ Nguyên quốc? Không, không đúng.

Lan Ngọc nhìn lướt qua thần sắc lạnh lùng của Triệu Tử Duy, có lẽ y cũng không hiểu hết về cô nên vừa rồi mới dùng kế để thăm dò.

“Cô nương khiến tại hạ bội phục, nếu sau này có cơ hội, mong rằng có thể cùng cô nương đánh thêm một ván cờ nữa.” – Hắc mỉm cười, nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn cô trong suốt dịu dàng.

Mộ Dung Ca ngừng lại, giọng nói êm ái nhẹ nhàng vỗ về tâm trạng căng thẳng của cô, khiến cô có được cảm giác thư thái hiếm có sau một thời gian dài luôn phải căng thẳng thần kinh. Ngoại trừ khi ở cùng với Mộ Dung Tần, hẳn là người thứ hai khiến cô có cảm giác thoải mái. Hốc mắt cô bỗng chốc đỏ hồng, cô lập tức cúi đầu, tự cười giễu cợt chính mình, thật không ngờ lại có ngày cô muốn khóc, muốn trốn tránh đau khổ, muốn lao vào vòng tay ấm áp của một người nào đó có thể bảo vệ cô.

Triệu Tử Duy lạnh lùng nhìn chăm chú vào từng nhất cử nhất động, và từng nét biến hóa trên mặt Mộ Dung Ca. Dường như cô ta có ý với Lan Ngọc công tử.

“Không ngờ có thể gặp được thái tử Hạ quốc ở đây.” – Lan Ngọc chuyển tầm mắt sang phía Nguyên Kỳ. Sự xuất hiện của Nguyên Kỳ không khiến hắc cảm thấy ngạc nhiên.

“Thái tử Hạ quốc?” – Mọi người nghe thấy vậy, lập tức chuyển sự chú ý ở trên người Mộ Dung Ca sang Nguyên Kỳ, vẻ mặt ai cũng vô cùng sùng kính.

Trong mười mấy quốc gia ở thời loạn lạc này, Hạ quốc là nước cường đại nhất, những quốc gia khác không thể so sánh với nó, ngay cả Tề quốc cũng kém hơn Hạ quốc một phần. Thái tử Hạ quốc trời sinh tôn quý, phong thái bất phàm, trí tuệ siêu việt, ít người sánh kịp.

Đứng giữa những nhân vật quyền quý các nước, dân chúng bình dân thực sự cảm thấy tôn kính thần phục từ trong tim.

Bọn họ tự giác cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào con người tao nhã như tiên nhân đang đứng ở trước cửa.

Nguyên Kỳ bình thản đưa đôi mắt đen láy thâm sâu không thấy đáy nhìn về phía Lan Ngọc, hần cười nhạt: “Nghe danh không bằng gặp mặt, Lan Ngọc không hổ là thiên hạ đệ nhất công tử!”

Mấy năm qua, bọn họ đều biết chuyện của nhau, cũng từng nhiều lần bí mật giao chiến, hôm nay lại gặp lại trong trấn nhỏ thuộc Phong quốc này.

Mộ Dung Ca ổn định lại cảm xúc của mình, nghe thấy Lan Ngọc mở miệng nói, cô chuyển tầm nhìn ra phía cửa và nhìn thấy ngay người nam nhân có dung mạo đẹp đến khó quên – Nguyên Kỳ. Đuôi lông mày Mộ Dung Ca nhẹ kéo lên, hôm nay là ngày gì mà lại có nhiều nhân vật lớn xuất hiện đến vậy?

Là vì Thiện nhã công chúa ư?

Lúc này Mộ Dung Ca rất tò mò về vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đó, không phải cô muốn so sánh với nàng ta, mà là muốn chiêm ngưỡng.

Nhân lúc không có ai chú ý với Triệu Từ Duy và Mộ Dung Ca, hăn nghiêng người ghé sát vào cô thì thầm: “Người còn giấu bản cung bao nhiêu chuyện nữa?”

Mộ Dung Ca lập tức rũ mi, trả lời: “Chỉ có thể thôi ạ.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chia Tay Lan Ngọc

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

“Thật đáng tiếc, tại hạ còn có việc phải làm nên không thể ở lại lâu. Tin chắc rằng không bao lâu nữa, tại hạ sẽ được gặp lại Thái tử Tề quốc và Thái tử Hạ quốc.”

Lan Ngọc tao nhã đứng dậy, ống tay áo dài buông xuống càng tôn lên vóc dáng cao lớn. Y ung dung đi theo lối mà mọi người tự động tách ra. Mộ Dung Ca kinh ngạc nhìn bóng lưng thẳng tắp thanh cao ấy, cứ thế thản nhiên rời đi, ở thời đại loạn thế này, liệu có mấy ai sống không gò bó như y đây? Hơn nữa, khi đối diện với khí phách cường đại của Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ mà y vẫn thông dong, thế gian này chắc hẳn chỉ có mình y được như thế.

Mộ Dung Ca thầm thở dài, có thể sau này cô và y không gặp lại nhau nữa, biết tìm đâu một nam tử thoát tục tao nhã như thế đây. Hai người Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ cũng không ngạc nhiên, trước giờ Lan Ngọc công tử vốn không để bất cứ ai ràng buộc, nhiều vị hoàng đế các nước muốn giữ y phò tá bên cạnh, nhưng chưa bao giờ thấy y đồng ý.

Đôi mắt đen thâm trầm của Triệu Tử Duy in bóng dáng rời đi của Lan Ngọc công tử, hẳn thầm tính toán: Lần này y đến Phong quốc, lại xuất hiện trong khách điểm ở thị trấn nhỏ này, chắc chắn không phải tình cờ!

Ánh mắt Nguyên Kỳ lạnh lẽo, nhưng vẫn nở nụ cười nhạt gật đầu với Lan Ngọc. Lan Ngọc đi đến ngưỡng cửa chợt ngừng bước, y quay đầu lại,

đôi mắt sâu thẳm liếc qua Mộ Dung Ca đang ngồi trên đài cao. Ánh mắt của y làm Mộ Dung Ca thấy khó hiểu. Cái nhìn của y tưởng như bình thường, nhưng lại khiến cô có cảm giác rất bất thường, giống như đang nhắc nhở cô điều gì đó...

Sau khi Lan Ngọc rời khỏi, ông chủ khách điếm đem ngân phiếu trị giá một nghìn hai trăm lượng giao cho Mộ Dung Ca, cô cẩn thận cất vào trong áo, nhìn về phía Triệu Tử Duy, cười nói: “Xin Thái tử thực hiện lời hứa.”

Nhìn bộ dạng yêu tiền của cô, sự u ám trong lòng Triệu Tử Duy biến mất, hân hân cười: “Quất Đào, đưa hai nghìn lượng cho nàng.”

Hai nghìn lượng này, những người sống giàu sang phú quý ở đỉnh cao quyền lực chẳng coi là gì, giống như chín trâu mất một sợi lông, không đáng kể. Hân hào phóng ban cho, cô vui vẻ đón nhận, còn người khác đứng xem đỏ cả mắt.

“Tạ ơn Thái tử.” – Sau khi cất ngân phiếu, cô hớn hờ tạ ơn. Ba nghìn lượng không phải là một con số nhỏ, cuộc sống sau này có tốt đẹp hay không còn phải dựa vào nó. Nguyên Kỳ từ từ bước tới cạnh họ, theo sau là hơn mười tỳ nữ và thị vệ. Những người này đều có dung mạo tuyệt sắc, khiến mọi người trong khách điếm ai nấy phải hổ thẹn. Vừa rồi có vài cô gái định dựa vào nhan sắc để tiếp cận Nguyên Kỳ, muốn từ chim sẻ biến thành phượng hoàng. Không ngờ tỳ nữ hầu hạ bên cạnh hân toàn giai nhân, mỹ nữ, khiến bọn họ thầm hối hận, không cam lòng.

Nụ cười của Triệu Tử Duy ẩn chứa sự yêu chiều mà ngay cả hân cũng không phát hiện ra, hân cười với Mộ Dung Ca: “Thu được nhiều ngân phiếu nhỉ.”

Mộ Dung Ca hơi sững sốt ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng nhìn hân đầy kinh ngạc. Hôm nay hân bị làm sao thế? Vẻ mặt dịu dàng ấy đúng là hiếm thấy, một cảm xúc mơ hồ thoáng qua trong cô.

Trong lúc ánh mắt hai người chạm nhau, hô hấp cũng biến đổi. Nguyên Kỳ lãnh đạm nhìn hai người, trong mắt đầy vẻ hòa nhã, nhưng thấp thoáng nét xa cách và lạnh lùng. Hắc bình thân nói: “Thái tử Tề quốc có tâm trạng tốt thật.”

Triệu Tử Duy thu hồi ánh mắt, nhìn sang Nguyên Kỳ, hắc bật dậy nhảy từ trên đài xuống, đứng ngạo nghễ trước mắt Nguyên Kỳ, khề nhếch miệng: “Phong cảnh của Phong quốc rất đẹp, đương nhiên tâm tình không tệ. Trong một tháng mà được gặp Thái tử Hạ quốc mấy lần, duyên phận giữa chúng ta không mỏng chút nào.”

“Nếu cũng tới kinh đô Phong quốc, chi bằng cùng đi với nhau.” – Nguyên Kỳ thân nhiên nói, hắc tỏ vẻ không nghe thấy ý chế giễu ám chỉ trong lời nói của Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy khề nhướng mày, cười ha hả: “Bản cung cũng đang có ý này!”

Đi cùng ư? Mộ Dung Ca hạ tầm mắt, trong cuộc đối thoại tưởng như bình thường của hai người họ dường như đang giấu diếm bí mật nào đó. Có thể thấy, đối với việc tới kinh đô Phong quốc cưới công chúa Thiện Nhã lần này, hai người họ đã lâm vào tình thế bắt buộc! Đồng thời tại kinh đô Phong quốc cũng sắp sửa diễn ra một cuộc tranh đấu gay gắt lấy mỹ nhân giành giang sơn.

--

Hôm sau.

Sáng sớm, sau khi ăn xong điểm tâm, hai đội nhân mã cùng chuẩn bị đi tới kinh đô Phong quốc. Vừa bước ra khỏi khách điểm, Mộ Dung Ca đã gặp ngay mấy tỳ nữ đang sửa sang trang phục. Dẫn đầu là một gương mặt quen thuộc, một mỹ nhân diễm lệ như đóa hoa tường vi, nàng ta lạnh lùng liếc qua cô, ánh nhìn lạnh thấu xương.

Mộ Dung Ca nhếch miệng cười, có lẽ nàng ta thầm yêu Nguyên Kỳ chẳng? Cho nên đêm hôm đó mới có ý đối địch với cô. Đang định thu hồi tầm mắt, chợt Mộ Dung Ca nhìn thấy Như Băng đứng ở cuối hàng. Hơn một tháng không gặp, sao nàng ấy lại gầy như vậy! Thân mặc chiếc váy dài màu xanh da trời, tà áo khẽ lay động, dung mạo của nàng ấy đẹp như tiên nữ, nhưng vì quá gầy mà tăng thêm vài phần u ám cho khuôn mặt xinh đẹp. Trước kia, nàng ấy phải hao tổn tâm sức mới có thể được theo hầu bên cạnh Nguyên Kỳ, vốn tưởng rằng nàng ấy sẽ hài lòng, nhưng nay nhìn khuôn mặt u sầu kia Mộ Dung Ca có thể kiểm chứng lại ý nghĩ trước đây của mình: Tất nhiên Nguyên Kỳ là một người đàn ông mà mọi nữ nhân phải tranh giành nhau để được ở bên cạnh. Nhưng hãn cao quý vời vợi, cái ý nghĩ địa vị khác xa nhau đã ăn sâu bén rễ vào trong đầu, quốc gia bị diệt, một Như Băng không có thể lực gia tộc đứng sau chống lưng, sao lọt vào mắt hãn?

Cũng có thể cô đoán sai thì sao, nhìn người không thể dựa vào tướng mạo, cô không có khả năng chỉ gặp vài lần mà nhìn thấu tâm can của một người. Có lẽ vẻ mặt ảm đạm của Như Băng là do hành trình đi Phong quốc lần này chẳng.

Như Băng có vẻ đã nhận ra ánh mắt của Mộ Dung Ca, nàng kinh ngạc nhìn cô. Như Băng đi tới gần Mộ Dung Ca, nàng nở nụ cười tươi: “Biết cô rời khỏi Khánh vương phủ, sẽ vô cùng may mắn.”

“Cô vẫn tốt chứ?” – Mộ Dung Ca cười khẽ, quan tâm hỏi han. Nhìn gần mới thấy sắc mặt Như Băng trắng bệch, dù đã dặm thêm một lớp phấn nhưng không thể che nổi những vết thâm đen. Sao lại ra nông nỗi này?

Như Băng nhìn gương mặt hồng hào và trang phục tinh xảo trên người Mộ Dung Ca, đáy mắt ánh lên vài phần hâm mộ, nàng cúi đầu che nét ảm đạm trong mắt: “Ừm, ta vẫn tốt.”

Sau đó, lại ngẩng đầu nói: “Nhìn đáng vẻ hiện giờ của cô, chắc hẳn Thái tử Tề quốc đối xử với cô rất tốt.” – Dứt lời, vẻ u ám trong mắt càng tăng thêm. Hơn một tháng nay, người đàn ông mà nàng thầm yêu nhiều năm qua chưa hề liếc mắt nhìn nàng một lần. Đám nữ nhân đi theo hãnh dung mạo thậm chí còn xinh đẹp hơn nàng vài phần, nàng lấy cái gì để được hãnh liếc nhìn chứ? Giờ đây, hãnh lại muốn kết hôn với Thiện Nhã công chúa, lòng nàng thầm nổi bão táp, khó chịu cùng cực.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ dao động, Triệu Tử Duy đối xử với cô rất tốt ư? Đối với quân cờ có thể lợi dụng được, hãnh luôn đối xử tử tế. Cô nhếch mép cười, nhưng không nói gì.

“Như Băng.” – Phía trước truyền tới tiếng quát lạnh lùng của nữ tử xinh đẹp tuyệt điểm kia. Mộ Dung Ca và Như Băng cùng quay đầu lại, vẻ mặt nữ tử kia lạnh lẽo, ánh mắt sắc như dao. Như Băng lộ vẻ sợ hãi, lập tức cúi đầu đáp lại: “Vâng, Ánh Tuyết cô nương.”

Như Băng vừa dứt lời, Ánh Tuyết đã bước tới gần, vung tay tát mạnh một cái.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Lực tay cực mạnh, tốc độ lại nhanh, khiến Mộ Dung Ca trầm mặt.

“Mau đuổi kịp!” Ánh Tuyết lạnh giọng ra lệnh. Thái độ Như Băng hết sức nhún nhường, nhìn giống như cảnh chủ nhân quát tháo một người hầu tầm thường. Còn Như Băng không dám cãi lại, đầu cúi gằm xuống, không dám nhìn sang Mộ Dung Ca, buồn bã đáp lại: “Vâng.”

Ánh Tuyết lạnh lùng nhìn Như Băng, sau đó liếc sang Mộ Dung Ca, trong mắt còn hiện vẻ ghen tị: “Mộ Dung Ca?” – Giọng nói cao ngạo, ả không thèm nhìn tới cô nữa. Như Băng đi theo sau ả không dám phản kháng.

Khi tiếp xúc lần đầu với Ánh Tuyết, Mộ Dung Ca đã không có ấn tượng tốt đẹp gì. Hơn nữa hiện giờ cô rất bức mình với thái độ không coi ai ra gì của ả, cô nhếch mép cười lạnh, không thèm trả lời, chỉ nhìn kĩ Như Băng, thầm lo cho nàng. Có lẽ tình cảnh của Như Băng so với tưởng tượng của cô còn tệ hại hơn.

Ánh Tuyết thấy Mộ Dung Ca không có phản ứng, đáy mắt ẩn chứa sự tức giận, nhẹ cau đôi mày lá liễu, ả cao giọng khinh thường nói với Mộ Dung Ca: “Mộ Dung Ca?”

Như Băng lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Ca, Ánh Tuyết là tỷ nữ có địa vị cao nhất, được Nguyên Kỳ trọng dụng. Cho nên, bọn nàng đều phải tuân

theo mệnh lệnh của ả, không dám trái lời. Nếu không, hậu quả rất khó tưởng tượng! Bây giờ, Mộ Dung Ca không thêm để ý tới ả, chỉ sợ đã rước họa vào thân!

“Người lấy tư cách gì mà quát tháo ta? Ánh Tuyết!” – Vẻ mặt Mộ Dung Ca càng thêm lạnh lẽo, hai chữ Ánh Tuyết cuối cùng mang theo năm phần lạnh lùng, ba phần khinh thường, hai phần chế giễu.

Ánh Tuyết trầm mặt, trong mắt hiện lên sát khí.

“Cút! Đừng làm vướng mắt ta!” – Mộ Dung Ca quát to. Tuy hiện giờ bốn phía đều là địch, nhưng không phải ai cũng có thể trèo lên đầu nàng tác oai tác quái! Tính nết hiền hòa không có nghĩa dễ bị bắt nạt.

Ngay sau khi cô nói xong, một thanh trường kiếm đã kề ngay cổ cô.

“Ánh Tuyết cô nương, không thể được!” – Như Băng hoảng sợ kêu lên.

“Ta sẽ lấy mạng người!” – Ánh Tuyết híp mắt, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Dung Ca, ả lạnh giọng nói.

Mộ Dung Ca cười khê: “Người cứ thử xem!”

Đồng tử trong mắt Ánh Tuyết co lại. Không thể tin được, Mộ Dung Ca lại chẳng hề sợ hãi! ả do dự, bàn tay cầm kiếm hơi run rẩy, nhưng ả nghĩ đến buổi tối hôm đó, lần đầu tiên Thái tử chủ động yêu cầu một nữ nhân theo hầu bên người, lòng ả đau như cắt, chua xót, khó chịu vô cùng. Dù gì cũng chỉ là tính mạng của một tỳ nữ đê tiện, nếu ả lấy đi, cùng lắm thì quỳ xuống thỉnh tội với Thái tử Tề quốc mà thôi.

Nhưng năm ngoài dự đoán của Ánh Tuyết, khiến ả trở tay không kịp, một luồng sức mạnh kinh người từ phía sau ập đến hất bay ả văng xa mười thước! Sức mạnh này vô cùng bá đạo, tàn nhẫn, như muốn lấy đi tính mạng của ả! May mà ả có nội lực thâm hậu, nếu không đã xong đời rồi. Nhưng

một chương này đã gây trọng thương đến lục phủ ngũ tạng, máu ngọt từ họng xộc lên, tràn đầy khoang miệng, ả phụt ra một ngụm máu đỏ tươi.

“Hồn xưộc!”

Đôi mắt Triệu Tử Duy phủ đầy mây đen, lóe lên nét tàn nhẫn, vẻ mặt độc ác nhìn Ánh Tuyết đang nằm cách xa mười thước. Mộ Dung Ca kinh ngạc ở trong lòng Triệu Tử Duy, đúng vậy, là kinh ngạc. Cô đã sớm nhìn thấy Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ đứng cách đó không xa, cho nên mới dám ngang nhiên như vậy, không lo hậu quả. Cô đoán hẳn sẽ ra tay. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy tức giận và sợ hãi của hắn, tức giận thì cô có thể lý giải được, dù sao cô vẫn còn giá trị lợi dụng, còn sợ hãi thì...

Mấy ngày qua, tình cờ thấy những biểu hiện bất thường của hắn, Mộ Dung Ca vốn rất miễn cảm ít nhiều đoán được vài phần. Tuy vậy, lí trí mách bảo cô không nên thừa nhận, mà cô cũng không dám thừa nhận.

Dường như ngay sau đó, cô được ôm vào lòng ngực ấm áp, nhiệt độ cơ thể hắn rất ấm, đối lập với đôi mắt lạnh lẽo kia. Ánh mắt cô hơi dao động, trong lòng dâng lên chút cảm xúc khác thường.

Nguyên Kỳ nhìn Mộ Dung Ca đang được Triệu Tử Duy ôm vào lòng mà vẻ mặt không thể hiện ra bất kì cảm xúc nào. Nhưng lần đầu tiên, trên khuôn mặt khuynh thành tuyệt thế ấy đã không còn nét cười thản nhiên có thể nhìn thấu thế nhân nữa. Có một số việc, một vài cảm xúc, lí trí không phải muốn khống chế mà được. Tất cả biến đổi như gió mây, khó có thể nắm bắt.

Triệu Tử Duy không thể kiềm chế được nhịp tim đập nhanh và nỗi sợ hãi trong lòng. Hắn có khí phách ngạo nghễ, nắm giữ trọng quyền ở Tề quốc, có thể hô mây gọi gió, nhưng trong lúc nữ nhân kia cận kề với cái chết, hắn lại không kìm nén được nỗi sợ hãi! Lí do sợ hãi là gì, hắn không nghĩ ra, cũng không thể truy cứu! Nhưng hiện giờ hắn biết, hắn đang rất phần nộ.

Triệu Tử Duy ôm chặt Mộ Dung Ca ở trong lòng, lạnh lùng nhìn về phía Ánh Tuyết, lời nói rét thấu xương: “Dám động đến người của bản cung, người đáng bị tróc da lột xương!”

Đây không phải là lời đe dọa, hẳn nói được làm được. Mộ Dung Ca khẽ nhướn mày, giấu đi cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Thời đại loạn thế, xung quanh tràn đầy sát khí và âm mưu, điều duy nhất cô có thể làm được là quản chặt trái tim mình. Cô im lặng muốn rời khỏi vòng tay hắn, nhưng lực tay hắn rất mạnh, khiến cô không tài nào nhúc nhích nổi.

Như Băng há hốc miệng nhìn Triệu Tử Duy ôm Mộ Dung Ca, vô cùng kinh ngạc. Một người là Thái tử Tề quốc tôn quý bất phàm, một người là Vương phi bị phế hèn mọn như cỏ rác, vậy mà Mộ Dung Ca có thể khiến cho Triệu Tử Duy bảo vệ mình. Nàng âm thầm nhìn sang Nguyên Kỳ đang đứng một bên, cuối cùng thì ai mới có thể lọt vào mắt hắn? Nàng khổ cực cả đời chỉ sợ cũng chẳng được hắn để ý.

Ánh Tuyết vô cùng kinh hãi, cảm giác sợ hãi lan ra toàn thân. Một ca kỹ của Nguyên quốc mà lại được Thái tử Tề quốc bảo vệ! Ắ kinh ngạc bao nhiêu thì hối hận bấy nhiêu. Ắ có thể theo hầu bên cạnh Nguyên Kỳ, đương nhiên phải có năng lực phi phàm, giờ phút này ắ biết mình phải làm gì.

Ắ tuyệt đối không thể mang lại rắc rối cho Nguyên Kỳ!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tạ Tội

Edit: Phi Nguyệt

Beta: L2NT

“Phập!” một tiếng, máu tươi bắn tung tóe.

Mộ Dung Ca nhú chặt mày, cô không ngờ Ánh Tuyết lại có phản ứng như vậy.

Ánh Tuyết rút con dao ở bên hông đâm thẳng vào ngực mình. Sắc mặt nàng nhợt nhạt tái nhợt, đôi môi run run, cơ thể chịu không nổi quy xuống đất, giọng nói nàng cũng run: “Thần thiếp quá mức ngu xuẩn nên làm điều xằng bậy, xin tự phạt một dao này mong thái tử Tề quốc tha lỗi!”

Chứng kiến màn này, Mộ Dung Ca không thể không bội phục Ánh Tuyết dám can đảm tự đâm mình. Nếu Ánh Tuyết vì muốn bảo vệ mình mà cầu xin sự trợ giúp của Nguyên Kỳ, thì sự việc sẽ không còn là chuyện cãi vã giữa các tỷ nữ với nhau nữa. Chỉ trong một thời gian ngắn mà Ánh Tuyết có thể suy nghĩ thấu đáo, không để chuyện của mình gây rắc rối cho Nguyên Kỳ, nàng ta đúng là một nhân vật lợi hại.

Nguyên Kỳ thần nhiên phát tay, cho đám tỷ nữ tiến tới đỡ Ánh Tuyết gần hôn mê đưa lên xe ngựa. Nguyên Kỳ quay ra nói với Triệu Tử Duy, “Ta đi thôi.”

Con người đen kịt của Triệu Tử Duy khẽ động, cúi đầu nhìn Mộ Dung Ca đang bình yên vô sự ở trong lòng, hẩn gật đầu, “Được.”

Mộ Dung Ca đang cúi đầu nên hẳn không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng chuyện này chỉ có thể giải quyết như vậy. Triệu Tử Duy chắc chắn sẽ không giết Ánh Tuyết ngay trước mặt Nguyên Kỳ, nhưng dù sao Ánh Tuyết cũng đã bị nội thương, lại thêm vết thương nghiêm trọng do dao đâm, e rằng khó giữ được tính mạng.

Có lẽ ở trong mắt hai người này, sinh mạng của Ánh Tuyết chẳng đáng là gì. Sở dĩ hai người họ luôn có phong thái ung dung nhàn tản, không màng để ý thế nhân là bởi vì không kẻ nào có thể chạm tới điểm yếu của họ.

-

“Vương gia, phía trước là đoàn xe của thái tử Tề quốc và thái tử Hạ quốc, chúng ta có nên nghênh tiếp họ không?” – Lâm Nghiệp nhìn đám bụi mờ tung bay dưới mấy cỗ xe ngựa, quay sang báo cáo với Phượng Dịch.

Ánh mắt Phượng Dịch lóe lên nét thâm độc, hẳn híp mắt lạnh lùng nói: “Không ngờ Mộ Dung Ca lại được thái tử Tề quốc sủng ái!” – Chẳng trách cô ta không thèm để ý tới vị trí Vương phi. Nhưng điều làm gã bất ngờ nhất đó là Mộ Dung Ca lại tinh thông kì nghệ, còn có thể đấu ngang tài với Lan Ngọc công tử. Xem ra trước đây gã đã đánh giá sai về cô.

“Chúng ta cứ đi sau họ đến kinh đô Phong quốc. Có cơ hội, bản vương nhất định phải gặp riêng Mộ Dung Ca.” – Hắc nói tiếp.

Lâm Nghiệp lập tức đáp: “Dạ.”

--

Năm ngày sau

Hoàng cung Phong quốc.

Cách bài trí tao nhã, cung điện nguy nga lộng lẫy, sự xa hoa ở nơi đây không gì sánh được. Nhưng sự tráng lệ ấy lại không hề thô tục, trái lại chúng phản ánh chủ nhân của tòa cung điện này không phải người tầm thường.

Thiện Nhã ngồi trong đình hóng mát, nhìn nàng có vẻ như đang ung dung thưởng trà ngắm cảnh, nhưng thực ra trong lòng rất bồn chồn. Nàng nghe được tin, báo chàng sắp đến.

Nàng háo hức chờ đợi, thấp thỏm không yên vì không biết lần này chàng đến Phong quốc vì nàng hay vì mười tòa thành trì hồi môn của nàng.

“Khởi bẩm Công chúa, Thái tử đã hồi cung.” – Xảo Vân nhanh chân bước vào bên trong đình, nàng vui mừng nói với Thiện Nhã.

“Đại ca đã trở về?!” – Thiện Nhã lập tức đặt chén trà xuống bàn, vội vàng đứng dậy hỏi.

Một năm rồi đại ca chưa về cung, nay Phong quốc tứ bề đều là địch, sắp đối mặt với nạn diệt quốc thì cuối cùng huynh ấy cũng đã trở về. Có đại ca thì phụ hoàng có thể an tâm, đảm bảo lần kén rể này, nàng sẽ được đền bù như mong muốn.

Khuôn mặt Xảo Vân đỏ bừng, vui mừng gật đầu, – “Vâng, Thái tử đã trở về. Lúc này ngài đang ở Bình Tâm điện nói chuyện với hoàng thượng. Nô tỳ nghĩ, lần này ngài trở về nhất định là vì việc chọn phò mã của công chúa.

“Nhanh, chúng ta tới Bình Tâm điện.”

-

Liên tiếp mấy ngày đường Mộ Dung Ca đều bị Triệu Tử Duy ép ngồi chung xe ngựa với hắn. Mấy ngày này, khi ở trên xe ngựa hai người thường chẳng nói với nhau câu nào, phần lớn thời gian Triệu Tử Duy nhắm mắt

ngủ ngơi, mà cô cũng thông minh chọn giải pháp yên lặng. Chẳng biết từ lúc nào, dường như bầu không khí giữa hai người dần thay đổi, nhưng cả hai đều ăn ý cho qua.

Lần đi chung này với Nguyên Kỳ giúp cô dần phát hiện ra, Như Băng lựa chọn đi theo Nguyên Kỳ là một quyết định tuyệt đối sai lầm. Bởi vì, trong mắt Nguyên Kỳ không hề có nàng ấy, mặc dù có đôi lúc đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi, Như Băng lại mang đàn tỳ bà ra bờ sông gảy nhạc nhưng Nguyên Kỳ chẳng hề liếc mắt nhìn tới, cuối cùng nàng ấy vẫn phải ngậm ngùi gạt nước mắt.

Còn về phần Ánh Tuyết, dù bị trọng thương nhưng ả ta không chết! Những người đi theo Nguyên Kỳ đều không hề tầm thường, hẳn có kẻ y thuật cao siêu đã giữ lại tính mạng cho Ánh Tuyết. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Ca phải nhìn kỹ lại Nguyên Kỳ.

Phong thái của hắn lúc nào cũng như gió thoảng mây bay, rốt cuộc hắn là một người như thế nào?

Hắn tôn quý tao nhã không thể chạm tới, lại vô cùng bí hiểm. Sợ rằng trên thế gian này không ai có thể nhìn thấu được hắn. Không biết, nếu có ngày lòng hắn in bóng dáng của một người con gái, liệu hắn còn điềm tĩnh được như vậy nữa không?

“Đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Giữa lúc Mộ Dung Ca đang suy nghĩ miên man thì Triệu Tử Duy ở phía đối diện lên tiếng, giọng hắn hơi khàn, có lẽ hắn vừa tỉnh ngủ. Cô thu hồi suy nghĩ, với lấy túi nước, mở nắp đưa cho hắn, sau đó trả lời: “Suy nghĩ lung tung mà thôi.”

Đôi mắt khép hờ hơi lay động, nhìn chăm chăm vào túi nước trước mặt, nhưng hắn vẫn đưa tay nhận lấy. Mộ Dung Ca nghiêng người vén màn cửa sổ lên, nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn thấy cảnh bên ngoài, cô lập tức nhíu chặt mày. Không ngờ dân chúng của Phong quốc lại quá quái đến vậy.

Lúc này đoàn xe đang đi qua vùng nông thôn nên xung quanh đều là các hộ nhà nông.

Bên đường có năm tên nam tử ăn mặc đẹp đẽ quý phái đang chòng ghẹo một thiếu nữ mặc áo tang bằng vải thô. Cả người cô gái run rẩy nhưng không dám phản kháng, để mặc lũ cầm thú xé y phục của nàng, ngang nhiên tuyên dâm!

Các thôn dân xung quanh đều cúi đầu đi qua, coi như không nhìn thấy cảnh này.

Theo như Mộ Dung Ca đoán, thân phận của năm tên cầm thú kia chắc hẳn rất cao quý, bằng không chúng đã không dám to gan lớn mật như vậy. Đối với những người sống ở tầng lớp trên, việc họ ngang nhiên làm nhục thường dân hạ đẳng là điều đương nhiên, và là chuyện hết sức bình thường.

Mộ Dung Ca chán ghét cảnh này, nhưng cô biết bản thân mình bất lực. Hiện giờ cô không ở thời hiện đại được tự do ngôn luận, chỉ cần gọi 110(*) là giải quyết được vấn đề. Lúc này đến thân mình, cô cũng khó giữ nổi.

(*)110: Số điện thoại của cảnh sát bên Trung Quốc.

Triệu Tử Duy phát hiện ra sự chán ghét trong mắt cô, hãnh bình tĩnh liếc qua bên ngoài. Thấy cảnh tượng quen thuộc, vẻ mặt hắn chẳng hề biến sắc, chỉ cất lời: “Ở Phong quốc phần lớn đều như vậy.”

Mộ Dung Ca kinh ngạc nhìn về phía Triệu Tử Duy, việc hắn lên tiếng khiến cô bất ngờ, nhưng dù sao trong lòng cô cũng hiểu rõ một điều. Xem ra, ở thời loạn lạc này, không phải quốc gia nào cũng đều như vậy, rồi sẽ có một ngày cuộc sống của họ tốt hơn thôi. Mộ Dung Ca buồn bực trả lời: “Quý nhân và dân đen đều là người cả, tại sao lại phải phân chia cao thấp?”

Triệu Tử Duy nhú mày, hăn lại càng nghi ngờ hơn. Tại sao cô lại có suy nghĩ này ở trong đầu? Dân đen sao có thể so sánh được với quý nhân?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Sủng Ái

Edit: Phi Nguyệt

Beta: L2NT

Nhìn vẻ mặt bất mãn của Triệu Tử Duy, Mộ Dung Ca nhún vai. Suy nghĩ ấy đã ăn sâu bén rễ vào hăn từ nhỏ, làm sao có thể thay đổi? Mà cô cũng chẳng nghĩ đến việc sẽ cải tạo hăn, vì cô biết chắc mình sẽ thất bại.

Triệu Tử Duy vẫn khép hờ con mắt quan sát Mộ Dung Ca, vẻ mặt hăn khó đoán. Đây là tình huống chán ghét nhất, hăn từ từ uống hai ngụm nước, sau đó vén màn nói với Lưu Vân đang ngồi canh giữ ở bên ngoài: “Người đi giúp cô gái kia.”

Lưu Vân nhận lệnh, gương mặt gã đầy vẻ kinh ngạc. Từ trước đến nay Thái tử chưa bao giờ quan tâm tới mấy chuyện kiểu này, sao giờ vào địa phận Phong quốc người lại để ý? Nhưng mệnh lệnh của Thái tử bắt buộc phải tuân theo, không được phép chống lại. Lưu Vân nhảy xuống xe, quay lại nơi xảy ra sự việc.

Mặc dù Triệu Tử Duy nói rất nhỏ nhưng Mộ Dung Ca vẫn nghe rõ, cô mở to mắt kinh ngạc nhìn hăn, trong con người đen láy phản chiếu hình ảnh của Triệu Tử Duy.

Hăn khẽ nhếch miệng, dịu dàng nói: “Bọn chúng làm bẩn mắt bốn cung.”

Mộ Dung Ca nở nụ cười tươi, khoe hàm răng trắng bóng rực rỡ, tâm tình của cô đang rất tốt, thật ra hăn cũng đâu phải là kẻ vô tình.

Giây phút này, nụ cười của cô không chút đề phòng, không cần lấy lòng ai, nó sáng bừng như trăm hoa đua nở giữa mùa hạ, hương thơm mê người, khiến ai đó ngẩn ngơ. Hẳn nhẹ nhàng nở nụ cười vui vẻ mà bản thân cũng không nhận ra.

Lại nói về Nguyên Kỳ đang ngồi trên xe ngựa.

“Thái tử, thái tử Tề quốc vừa phái người đi cứu cô gái bị bọn người quyền quý kia làm nhục.” – Từ lúc Phá Lăng phạm sai lầm phải quay trở về Hạ quốc, Gia Kiệt trở thành trợ tá thân cận duy nhất bên cạnh Nguyên Kỳ, vừa có tin tức từ ám vệ, hẳn lập tức báo cáo với Nguyên Kỳ.

Trong mắt Nguyên Kỳ lóe lên vẻ kinh ngạc, giọng nói của y lạnh như băng, “Đây không phải phong cách làm việc thường thấy của thái tử Tề quốc.”

Lúc này bọn họ đang ở trong lãnh thổ của Phong quốc, chắc chắn Triệu Tử Duy không bao giờ lãng phí thời gian chỉ vì đám dân thường. Chợt y nhớ ra trong xe ngựa của Triệu Tử Duy còn có Mộ Dung Ca, trong tất cả những nữ tử y từng gặp thì chỉ có nàng là đặc biệt nhất. Cũng bởi vì nàng khác biệt nên mới khiến Triệu Tử Duy phải thay đổi cách nhìn.

Nhưng cô gái thần bí như nàng ta liệu có biết mình đang bị Triệu Tử Duy lợi dụng không?

Ngay từ lúc bắt đầu, nàng ta đã chọn cầu xin sự giúp đỡ từ Triệu Tử Duy, nguyên nhân là vì sao?

Gia Kiệt nhìn thấy vẻ thất thần thoáng qua trong mắt Nguyên Kỳ, hẳn khẽ nói ra những nghi ngờ của mình: “Cô gái tên Mộ Dung Ca ngồi cùng xe ngựa với thái tử Tề quốc, dường như là người có vị trí quan trọng trong lòng y.” – Mỹ nữ bên cạnh Triệu Tử Duy nhiều vô kể, người làm ấm giường cho y cũng không ít, nhưng nhìn cách đối xử đặc biệt của y với Mộ

Dung Ca hôm nay, cũng đủ nói lên, trong lòng y, Mộ Dung Ca hoàn toàn hơn hẳn các cô gái khác.

Gia Kiệt có thể ở cạnh Nguyên Kỳ, vị trí thân cận hơn Phá Lãng là bởi vì, tuy hắn không mưu trí bằng Phá Lãng nhưng hắn biết quan sát tỉ mỉ, nói năng thận trọng, mọi việc suy nghĩ thấu đáo rồi mới cẩn thận ra tay.

Nguyên Kỳ dừng mạch suy nghĩ, nhẹ giọng nói: “Thái tử Phong quốc hồi cung chưa?”

“Y đã trở về hoàng cung.” – Gia Kiệt cúi đầu trả lời.

Nguyên Kỳ gật đầu, đôi mắt thăm sâu thêm vài phần, “Khánh vương Nguyên quốc vẫn theo sau?”

“Vâng, ty chức đã phái người giám thị nhất cử nhất động của hắn. Chủ công, có cần cho người chặn hắn lại không?”

Nguyên Kỳ cười nhạt, – “Không cần.”

Trời vừa tối, cả đoàn xe nghỉ ngơi tại khách điểm trong một thị trấn.

Chỉ còn khoảng sáu ngày đi đường nữa bọn họ sẽ tới kinh đô Phong quốc. Trên đoạn đường này vô cùng náo nhiệt, nơi đâu cũng thấy người người mặc trang phục truyền thống khác nhau, hầu như mỗi ngày đều nghe thấy họ thốt ra bốn chữ – Thiện Nhã công chúa, hơn nữa, trên mặt ai cũng đầy vẻ hâm mộ.

Tạm nghỉ ngơi ở khách điểm lớn nhất trong trấn, không ngờ ở khu vực hậu viện của khách điểm bình dân này lại có đình hóng gió và một cây cầu bắc qua con suối nhỏ. Quanh sân trồng đầy phi lao và hoa mẫu đơn. Phong cảnh mê người ở nơi đây rất thích hợp với việc đi dạo sau bữa tối.

Mộ Dung Ca dùng xong bữa tối liền đi ra ngoài, bước thẳng tới hậu viện. Thực ra không phải cô muốn đi ngắm cảnh, trong khách điểm có quá nhiều người hỗn tạp, nguy hiểm lúc nào cũng bủa vây tứ phía, cô không dại mà đi lang thang một mình. Nhưng lúc ăn tối cô đã nhìn thấy Như Băng ra dấu muốn gặp mặt. Từ khi xuyên không đến đây, ngoại trừ Tần Nhi thì Như Băng là người duy nhất đã từng giúp đỡ cô trong cơn khó khăn hoạn nạn, nên khi Như Băng chủ động muốn gặp, cô không thể từ chối.

Đứng trước cửa sân, cô thấy ngay một cô gái xinh đẹp gầy gò đang ngồi trong đình. Dưới ánh trăng, vẻ mặt của nàng mờ ảo, khuôn mặt hơi hốc hác. Bước lại gần cô mới thấy rõ, nước mắt đang khề lăn dài trên má Như Băng, so với lúc ăn tối, trông nàng ấy càng tiều tụy hơn.

Chỉ mới một lúc mà đã phát sinh chuyện gì ư?

“Cô đến rồi à.” – Như Băng ngẩng đầu nhìn thấy Mộ Dung Ca, nàng lập tức lấy tay gạt lệ trên má.

Mộ Dung Ca gật đầu ngồi xuống đối diện, cô cẩn thận quan sát Như Băng, lòng thầm kinh ngạc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Như Băng, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Như Băng nghe thấy câu hỏi của Mộ Dung Ca, trong thoáng chốc vẻ mặt của nàng trở nên bất an, sợ hãi. Cố gắng đè nén nước mắt tràn khỏi mi, nàng cắn chặt môi, cúi đầu nức nở: “Ta không xứng ở cạnh Thái tử.”

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” – Hai hàng lông mày của Mộ Dung Ca nhíu chặt hơn.

Như Băng gượng cười, chậm rãi nói: “Ta đi theo Thái tử đã hơn một tháng nhưng chưa từng được người gọi thị tẩm. Ta biết mình không còn trong trắng, nhưng nhiều năm qua ta vẫn luôn vọng tưởng si mê với Thái tử, ngày đêm tư tưởng đến người, ăn không ngon, ngủ cũng không yên. Ánh Tuyết nói rất đúng, ta đã quá mơ mộng hão huyền. Lần này Thái tử

muốn cưới Thiện Nhã công chúa, ta càng khó thoát khỏi giấc mộng này. Sau bữa tối ta đã chủ động yêu cầu được hầu hạ người, nhưng người lạnh lùng nhìn ta, trong mắt còn có sát khí. Ta hiểu, sau này ta không bao giờ còn cơ hội lại gần người được nữa. Mộ Dung Ca, ta phải làm gì đây? Phải làm thế nào thì Thái tử mới quan tâm đến ta? Ta cũng không tham lam, ta chỉ muốn người ấy thỉnh thoảng nhớ đến ta mà thôi.”

Nói xong, Như Băng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca đầy mong đợi.

Thì ra là thế! Con người vốn hay tham lam, lúc ban đầu Như Băng chỉ muốn dựa vào Nguyên Kỳ để rời khỏi Khánh Vương phủ, nhưng sau khi toại nguyện, ngày đêm được nhìn thấy Nguyên Kỳ khiến nàng ấy lại nảy sinh tâm tưởng khác. Thực ra điều này cũng không có gì sai trái, chỉ cần là con người thì nhu cầu và nguyện vọng vẫn có thể thay đổi tùy theo hoàn cảnh.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Như Băng, cô thực sự không biết phải trả lời như thế nào. Đối với Nguyên Kỳ, cô không thể hiểu được trong lòng y đang suy nghĩ cái gì. Nhưng cô biết rõ, đặt hy vọng quá nhiều thì cuối cùng chỉ rước thêm thất vọng mà thôi!

Như Băng đã quá si mê y, nếu cô khuyên Như Băng dứt bỏ nhất định nàng ấy sẽ không nghe. Nhưng Như Băng là người đã giúp đỡ cô trong lúc hoạn nạn khó khăn nhất, ơn này cho đến chết cô cũng không quên, vì thế cô không thể khoanh tay đứng nhìn Như Băng giãy dụa giữa vực thẳm đau khổ.

Đương lúc các nàng trầm mặc, thì ở góc sân xuất hiện một người nam tử tao nhã như tiên, quyền thế khuynh thành, ánh mắt hân thâm trầm liếc qua phía đình quán.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Giữ Chặt Trái Tim

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

“Mộ DungCa, cô được Thái tử Tề quốc yêu thích, khiến Như Cơ phụ nhân mà ngài ấy coi trọng nhất bị thất sủng, nhất định cô thông minh hơn người. Hãy tin ta, thực sự ta không còn cách nào khác mới tìm gặp cô.” – Như Băng thấy Mộ Dung Ca im lặng hồi lâu, thầm hoảng sợ, vội giãi bày tâm sự.

Nhưng sau khi nói xong, nàng lại tự cười giễu bản thân mình. Thái tử Tề quốc là người có thể hiểu rõ sự thay đổi biến hóa, thủ đoạn của đám nữ nhân trong mắt hắn giống như trò chơi của mấy đứa con nít ba tuổi, vậy nên chắc chắn Mộ Dung Ca không hề dùng thủ đoạn nào. Nàng quá nóng vội sốt ruột sẽ gây khó dễ cho Mộ Dung Ca. Như Băng lập tức tươi cười nói với cô: “Có phải bị ta hù dọa rồi không? Ta cũng không hiểu sao mình lại biến thành nông nổi này, mất hết cả lý trí. Cô không cần để ý lời ta nói đâu, sau này ta sẽ không gây khó xử cho cô nữa. Trong mắt Thái tử không có ta, đó cũng là chuyện bình thường, là do ta tự mình đa tình mà thôi. Chỉ cần được nhìn thấy người là ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

Nàng hiểu rõ, nữ tử lưu luyện si mê Nguyên Kỳ giống nàng nhiều không kể xiết, mà nàng cũng chỉ là một trong số ấy. Nàng thật may mắn mới có thể đi theo hầu hạ, thường xuyên được nhìn thấy mặt người. Nghĩ tới đây, khuôn mặt nàng sáng bừng lên, nở nụ cười thật tươi.

Mộ Dung Ca vốn đang ngẫm nghĩ không biết làm thế nào để khuyên Như Băng, nghe xong lời nàng ấy nói, bỗng như thoát khỏi tầng sương mù, khẽ cười nói: “Như Băng, người lương thiện như cô chắc chắn sẽ được hạnh phúc.”

“Ha ha, hiện giờ ta đang rất hạnh phúc.” – Như Băng hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười trả lời.

Mộ Dung Ca cười nhẹ, người nào sống không có ham muốn gì, có lẽ cuối cùng sẽ được hạnh phúc. Nếu Như Băng luôn nghĩ như vậy, cả đời si mê Nguyên Kỳ không đòi hỏi gì nhiều, có lẽ sẽ hạnh phúc. Càng biết nhiều chỉ càng thêm đau khổ. Nghĩ thế, cô nhìn Như Băng nói: “Tình yêu là từ hai phía, nếu chỉ yêu đơn phương cuối cùng sẽ tự làm mình đau khổ mà thôi.”

Lồng ngực Như Băng nhói lên, không thể kìm nén nỗi đau, nàng cười khổ hỏi: “Nếu là cô, cô sẽ làm như thế nào?” – Sao nàng lại không biết yêu đơn phương sẽ đau khổ như thế nào chứ, giống như thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng sau khi mây mưa thoáng qua, thứ mà nàng không tài nào không chế nổi chính là trái tim mình!

Nghe xong, Mộ Dung Ca ngẩng đầu ngắm vầng trăng trên bầu trời, ánh mắt sáng ngời trong suốt tựa như hồ nước, ánh lên nét kiên định: “Người có lúc buồn vui ly hợp, trăng có khi mờ tỏ khuyết tròn, trên đời này khó có thể toàn vẹn như ý. Thứ mà bản thân có thể nắm giữ được chỉ có trái tim mình mà thôi. Mất cái gì cũng được, ngàn vạn lần đừng đánh mất trái tim!”

“Cho nên cô mới rời khỏi Khánh vương phủ, chủ động hiến thân cho Thái tử Tề quốc sao?” – Như Băng thầm kinh ngạc, có chút hoảng sợ. Nàng trước giờ chưa hề nghĩ tới nếu không được Nguyên Kỳ sủng ái, nàng vẫn có thể nắm giữ được trái tim mình. Nhưng sau khi thấy mọi đau khổ mà Mộ Dung Ca đã trải qua mà nàng ấy còn kiên định được như vậy, Như Băng

cảm thấy bội phục cô. Mộ Dung Ca có sự kiên trì, nếu không thể chế ngự được số phận, thì phải khống chế được con tim.

Đôi mắt sâu hun hút của Nguyên Kỳ đứng cách đó không xa, màu đen trong mắt càng sậm và tối hơn, giống như bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây mù. Mọi vật trên thế gian khi chạm đến đều bị hút vào hố sâu ấy. Hai mắt sáng ngời của Mộ Dung Ca hơi dao động, có lẽ ngoại trừ Triệu Tử Duy ra, trong mắt người khác cô đã không còn trong trắng. Đối với việc này, cô chẳng cần phải giải thích rõ ràng, là xử nữ đối với cô không phải chuyện tốt đẹp gì. Cô gật đầu với Như Băng, coi như ngầm thừa nhận.

Như Băng cười nói: “Hai người chúng ta xem ra đều thỏa mãn nguyện vọng cả.” – Nhưng nàng không có cái nhìn thấu đáo như Mộ Dung Ca, nên hôm nay nàng mới chất chứa bi thương, còn Mộ Dung Ca vẫn thức thời như cũ.

Một cơn gió thổi qua, phả vào mặt, hàng phi lao đang đưa theo chiều gió, rì rào xào xạc. Hương hoa mẫu đơn vấn vít quanh mũi khiến tâm trạng ai cũng trở nên dễ chịu hơn. Mộ Dung Ca từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ giây phút nhàn hạ yên bình hiếm có, tựa như cả người được đặt trong rừng hoa mẫu đơn. Bỗng nhiên, cô mở mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía gần đó. Vừa rồi dường như cô ngửi thấy mùi hương đặc biệt lúc ẩn lúc hiện kia. Như Băng thấy cô thay đổi sắc mặt, lập tức hỏi: “Sao thế?”

Mộ Dung Ca liếc nhìn Như Băng, lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ Như Băng không nhận ra mùi hương thơm mát trên người Nguyên Kỳ ư? Nhìn dáng vẻ tò mò của Như Băng, cô khẽ nhíu mày, chẳng lẽ xúc giác của cô quá nhạy cảm? Có thể do mùi hương hoa mẫu đơn quá đậm mà hơi giống với mùi thơm đặc biệt ấy chăng?

“Không có gì.” – Mộ Dung Ca thu hồi tầm mắt, khẽ lắc đầu.

“Ta rời đi đã lâu, Ánh Tuyết cô nương cần người chăm sóc bên cạnh, ta phải về thôi. Hôm nay nhờ có cô chỉ bảo nên ta mới gỡ rối tơ lòng được. Cám ơn cô nhiều lắm.” -Như Băng cúi đầu, nói với Mộ Dung Ca, sau đó hành lễ xoay người rời đi.

Đợi Như Băng đi rồi, Mộ Dung Ca cũng đứng dậy phủi tà váy, khi ra tới đình nghỉ mát cô bắt gặp Nguyên Kỳ vốn ở hậu viên từ lâu. Ánh mắt hắn cao xa thâm trầm nhìn cô, vẻ mặt không rõ vui buồn khiến người khác không tài nào đoán được hắn đang nghĩ gì.

“Thần thiếp Mộ Dung Ca bái kiến Thái tử.” – Cô cúi người, rũ làn mi, khẽ nói. Cho dù biết hắn nghe thấy cuộc trò chuyện giữa mình và Như Băng, cô vẫn giả bộ như chưa phát hiện ra hắn.

Nguyên Kỳ bước tới gần, dưới ánh trăng, bóng người cao lớn của hắn bao phủ lấy cô, áp lực vô hình từ người hắn truyền tới.

Mộ Dung Ca cúi đầu, nhú chặt mày, hắn muốn làm gì?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Hóa Ra Thứ Nàng Coi Trọng Nhất Là Tiền Bạc!

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Hắn thân là Thái tử Hạ quốc, hiện giờ tới Phong quốc để làm một chuyện vô cùng quan trọng, đâu có thành thói mà cản đường cô? Mộ Dung Ca bình tĩnh rời khỏi bóng người hắn, sau đó dịch sang một bên định đi qua. Nhưng khi cô định rời đi, hắn đã cất lời, giọng nói rất ung dung, nhẹ như tuyết khiến người khác khó có thể quên.

“Người thực sự đã hầu hạ Thái tử Tề quốc sao?”

Một câu hỏi thẳng thắn! Giọng điệu tựa như đang hỏi, người dùng điểm tâm chưa? Ăn cái gì rồi? Nói trắng ra, người với ai đó đã làm gì gì rồi? Thiếu chút nữa là hỏi tiếp, cảm giác của người thế nào?

Khóe miệng cô run rẩy, trong lòng thêm một lần chất vấn: người cổ đại bảo thủ vậy sao? Triệu Tử Duy đã vậy, giờ Nguyên Kỳ cũng thế!

Hết lần này đến lần khác, bọn họ thốt ra câu hỏi nhẹ như gió thoảng mây trôi. Bầu không khí tràn ngập hơi thở ám muội khiến người ta đỏ mặt, nhưng cô vẫn coi như không có gì, lễ phép đáp lại: “Vâng.”

Mây đen trong đôi mắt Nguyên Kỳ xoay vần, càng lúc càng u tối. Bỗng nhiên Mộ Dung Ca có cảm giác mình đang lọt vào trong tâm bão, sự tăm tối kia khiến cô hít thở không thông. Thời gian như ngừng lại, Nguyên Kỳ lâm vào trầm mặc.

“Thái tử còn việc gì nữa không ạ?” Cô cung kính hỏi.

Nguyên Kỳ lấy lại tinh thần, cúi đầu quan sát cô. Nhìn từ góc độ này, dáng vẻ Mộ Dung Ca khiêm tốn kính cẩn, thậm chí còn khiến người khác có ảo giác cô cũng tầm thường như đám nữ nhân chuyên dùng sắc đẹp quyến rũ người khác. Nhưng cô không hề hay biết, ánh mắt trong sáng không gợn chút si mê và sự ung dung bình tĩnh của cô khi đối mặt với Nguyên Kỳ, đã khiến cô không hề giống với người thường!

“Người có lúc buồn vui ly hợp, trăng có khi mờ tỏ khuyết tròn. Trên đời này khó có thể toàn vẹn như ý, thứ mà bản thân mình nắm giữ được chính là trái tim. Mất cái gì cũng được, ngàn vạn lần đừng đánh mất trái tim! Mộ Dung Ca, quả thật người đã khiến bản cung phải nhìn bằng con mắt khác.” – Ánh mắt Nguyên Kỳ bình thản nhưng sắc bén, như xuyên thủng da thịt cô, giọng nói hần nhàn nhật nhưng vô cùng lạnh lùng. Vẻ mặt hần nhàn tản, từng câu chữ thốt lên tựa như tăng thêm vài phần mỉa mai. Từng cử động đều đặc biệt hấp dẫn, khó trách lại có nhiều người si mê hần như vậy! Chẳng trách Như Băng chết mê chết mệt hần đến thế.

“Chẳng qua là vô tình thốt ra, xin Thái tử đừng để tâm.” – Cô từ từ ngẩng đầu nhìn hần. Một câu nói của hần đêm nay khiến người ta không thể nắm rõ. Huống chi lòng dạ hần thâm trầm khôn lường như vực sâu vạn trượng, chẳng có một ai nhìn thấu. Giờ đây, cô đang kề cận bên mép vực sâu, hơn nữa, cô còn biết hần định làm gì.

Ánh mắt chợt lóe lên, hay mục đích của hần cũng giống như Triệu Tử Duy, đều muốn lợi dụng cô? Mộ Dung Ca thầm phán đoán, không biết trên người cô có điểm gì để lợi dụng được? Nguyên Kỳ khẽ nhướn mày, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười khiến người khác mê đắm. Dường như tâm trạng lúc này của hần rất tốt, điều này khiến Mộ Dung Ca bối rối, cô nhận ra, hần có ý gì đây?

“Nếu Thái tử Hạ quốc không còn chuyện gì, thiếp phải về hầu hạ Thái tử của mình. Thiếp xin cáo lui!” – Cô lại cúi đầu, bỏ ý định tìm hiểu hẳn muốn làm gì, dù sao đối với cô cũng chẳng có tác dụng mấy.

Không thấy hẳn lên tiếng, cô cố gắng thoát ra khỏi bầu không khí áp lực, ung dung rời đi. Mãi cho đến khi cô rời khỏi hậu viện, đóng cửa lại, hẳn cũng không mở lời, cô thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau khi cánh cửa hậu viện khép lại, Gia Kiệt bước ra từ bóng tối, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Hẳn không lo lắng nàng Như Băng si mê Thái tử, mà là về lời nói “có thể vứt bỏ mọi thứ chứ không thể vứt bỏ trái tim” của cô gái Mộ Dung Ca kia. Hình như chủ công có gì đó với cô ấy.

“Chủ công, đại sự thống nhất thiên hạ quan trọng hơn.” – Hẳn là phụ tá, tất nhiên phải có trách nhiệm nhắc nhở người.

Nét u ám trong mắt Nguyên Kỳ vụt tắt, hẳn kinh ngạc nhướng mày về phía Gia Kiệt, giọng nói ẩn chứa sự lạnh lẽo: “Người khác với Phá Lăng ở chỗ biết quan sát kỹ càng, nếu không có sự trầm ổn cẩn thận ấy, người và Phá Lăng khác gì nhau.”

Gia Kiệt nghe vậy, lòng chấn động, lập tức cúi đầu: “Ty chức biết sai rồi.” – Hẳn quả thực đã sai. Trong mắt Thái tử, sự nghiệp thống nhất thiên hạ mới là quan trọng nhất.

-

Cứ tưởng sau một ngày dài đằng đẵng, Mộ Dung Ca có thể trở về phòng ngủ ngon một giấc. Ai ngờ sau khi đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy Triệu Tử Duy ngồi trong đó, cô thật sự muốn chửi bới một trận! Thằng nhãi ranh không có chuyện gì làm sao? Đã khuya thế này còn đến phòng cô làm gì?

“Bái kiến Thái tử.” – Cô hơi mệt mỏi thi lễ.

Triệu Tử Duy ngồi trên giường, tư thế lười nhác tà mị, tay phải đang nghịch thứ gì đó, nhìn mà như không nhìn cô, miễn cưỡng nói: “Mới gặp Thái tử Hạ quốc từ hậu viện về sao?”

Cô biết chuyện ở hậu viện sẽ đến tai hắn, chỉ không ngờ sau khi hắn biết lại đến chất vấn cô ngay như vậy: “Vâng.”

“Thái tử Hạ quốc dung mạo khuynh thành, đứng đầu nam tử trong thiên hạ. Sao ngươi không ngẩng đầu nhìn kỹ hắn?” – Tay phải Triệu Tử Duy vẫn đang đùa nghịch thứ gì đó trên giường, giọng nói miễn cưỡng nhưng ẩn chứa vài phần dò xét.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn hắn, không rõ vì sao hắn lại hỏi vậy, nhưng khi nhìn thứ đồ trên tay Triệu Tử Duy, đồng tử co rút lại.

Đó là hai tấm ngân phiếu mà cô vất vả kiếm được, vẫn chưa kịp đổi ra thành bạc. Cô đã giấu chúng kỹ càng, sao hắn vẫn tìm thấy được? Bây giờ hắn đùa nghịch chúng, rốt cục có ý gì?

Cô nhìn chăm chăm vào hai tấm ngân phiếu để sau này làm vốn sinh sống của mình, lòng thầm cân nhắc câu hỏi của Triệu Tử Duy, sau đó lại cúi đầu trả lời: “Ở trong mắt thiếp, chỉ có Thái tử mới là người đứng đầu nam tử trong thiên hạ. Cho dù là kẻ nào cũng không thể so sánh nổi.”

Triệu Tử Duy nhìn thấy nét kinh ngạc trong mắt Mộ Dung Ca, thầm cười, hóa ra thứ cô ấy coi trọng nhất là tiền bạc! Nghe cô nói xong, giọng như thành khẩn, thực ra lại vì bạc mà miễn cưỡng trả lời, hắn bật cười: “Đúng vậy ư?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đè Nén Dục Vọng

Edit: Phi Nguyệt + L2NT

Triệu Tử Duy nhìn thấy nét kinh ngạc trong mắt Mộ Dung Ca, thầm cười, hóa ra thứ cô ấy coi trọng nhất là tiền bạc! Nghe cô nói xong, giọng như thành khẩn, thực ra lại vì bạc mà miễn cưỡng trả lời, hắn bật cười: “Đúng vậy ư?”

“Vâng, thiếp đâu dám nói điều xằng bậy.” – Nàng dùng sức gật mạnh, sau đó tiến lên vài bước đến trước giường.

Con mắt tà mị của hắn lơ đãng liếc qua Mộ Dung Ca nhưng thật ra hắn vẫn đang theo dõi nhất cử nhất động của cô. Thấy cô tới gần, hắn ngừng việc đùa nghịch hai tấm ngân phiếu, trong mắt tràn đầy ý cười, hắn đang chờ xem hành động tiếp theo của cô.

“Thiếp còn chưa thu dọn mấy tấm ngân phiếu, bữa bãi quá, khiến Thái tử chê cười rồi.” – Mộ Dung Ca vừa giải thích vừa nhanh tay nhấc mất hai tờ ngân phiếu trên tay Triệu Tử Duy và cất luôn vào người. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, mặt không đổi sắc, thái độ hoàn toàn bình thường.

Những lời giải thích và hành động của cô khiến hai hàng lông mày của Triệu Tử Duy nhướn lên cao vút, cô sợ hắn lấy bạc của ô ư? Nực cười! Hắn đường đường là thái tử Tề quốc ngồi trên cả núi vàng, chỉ một chút bạc vụn này có thể khiến hắn để tâm sao?

Nhưng Mộ Dung Ca đâu biết Triệu Tử Duy đang nghĩ gì, cô chỉ một lòng lo lắng cho hai tờ ngân phiếu khổng lồ của mình, và suy đoán câu hỏi vừa rồi của hắn thực ra có ý nghĩa gì?

“Người thực sự không nhìn kỹ thái tử Hạ quốc ư?” – Tâm mắt hạ xuống chiếc nhẫn ngọc đang đeo ở ngón tay cái, hần đề giọng hỏi cô.

Mộ Dung Ca cảm thấy khó chịu, Hần xong chưa vậy? Đúng là đáng dấp của Nguyên Kỳ vô địch thiên hạ, nhưng đâu phải nữ tử nào thấy y cũng đều chết mê chết mệt? Hơn nữa, dù cô có ngăm Nguyên Kỳ thì cũng đâu quan hệ gì tới hần?

“Khởi bẩm Thái tử, thiếp không hề nói dối.” – Giọng nói của cô trở nên lạnh lùng.

“Mộ Dung Ca, nhớ kỹ. Người chỉ có thể là người của bản cung!” – Hần rời giường đứng trước mặt cô. Chiều cao của Triệu Tử Duy khoảng mét chín mươi, thân hình cao lớn, toàn bộ cơ thể hần tỏa ra hơi thở đầy nam tính bá đạo. Hần vô cùng tự nhiên nói ra điều đó, như thể đó là chuyện hiển nhiên.

Triệu Tử Duy đưa tay giữ chắc chiếc cằm xinh đẹp của Mộ Dung Ca, để khuôn mặt cô đối mặt với hần, với tư thế này hần hoàn toàn có thể thấy rõ mọi nét biến đổi trên khuôn mặt cô.

Nhưng làm thế này lại khiến hần tức giận hơn, vì trong cặp mắt của Mộ Dung Ca không hề có chút kinh ngạc mừng rỡ nào, tịnh không một gợn sóng, thái độ của cô vô cùng bình tĩnh, như thể chưa từng nghe thấy điều hần vừa nói. Nhìn hai cánh môi phẫn hồng khiến nơi cuống họng trở nên căng thẳng, hần tức giận không kìm được lòng liền cúi xuống bá đạo cưỡng hôn cô, hần dùng sức gặm cắn hai cánh môi hồng xinh, chiếc lưỡi bá đạo đưa vào trong khoang miệng cô như thăm dò, rồi cuốn lấy chiếc lưỡi của cô.

Tuy rằng vì sinh tồn mà cô có thể nhẫn nhịn chịu đựng trong chốc lát, nhưng khi cô chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị hần nhiều lần cưỡng hôn, quả thực khiến cô có cảm giác như mình đang bị hành hạ cả về thể xác lẫn

tinh thần. Mộ Dung Ca muốn giãy dụa nhưng sức mèo cào của cô đâu thể bằng nội lực thâm hậu của hắc, nên cô chỉ có thể để mặc tay cùng môi hắc muốn làm gì thì làm.

Toàn bộ khoang miệng và mũi đều là mùi vị của hắc. Người đàn ông này quá mức độc tài rồi!

Thật may mắn là hắc không tiến thêm một bước nữa mà đem cô ăn sạch, cuối cùng hắc cũng chọn làm quân tử một lần. Hắc buông cô ra, đôi con người tà mị, sâu thẳm nhìn chăm chú vào đôi môi sưng đỏ của cô, lòng đột nhiên dâng lên cảm giác tự hào.

Mùi vị của đôi môi đỏ mọng xinh đẹp này chỉ có mình hắc được thưởng thức, sự non nớt của cô không thể gặt được hắc. Hắc nhìn dáng người tha thướt này và tưởng tượng lại những cảm xúc mất hồn khi đôi tay hắc chạy trên người cô, lúc đó hắc thực sự muốn quên hết tất cả. Với tính khí của hắc, khi dục vọng đã dâng lên thì tuyệt đối sẽ không kiềm chế, nhưng lúc cô yếu ớt giãy dụa ở trong lòng lại khiến hắc không chế được dục vọng đang nóng lòng muốn lao ra khỏi cơ thể.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra, làm cho hắc trở tay không kịp.

Cô lại có khả năng khiến kẻ đang ở ngưỡng cửa bùng phát dục vọng như hắc nhịn xuống được.

Cô lại có khả năng như thế!

Hai gò má của Mộ Dung Ca hồng rực, hơi thở gấp gáp. Cô thầm nghĩ; Chết tiệt! Hắc muốn cô khỏi thở luôn chắc?! Nhưng việc hắc biết dừng đúng lúc khiến cô ngạc nhiên vô cùng. Thật ra mấy ngày nay cô đã chuẩn bị tâm lý, đâu phải lần nào cũng may mắn tìm được lý do thoát thân. Triệu Tử Duy quá mức quân phiệt, quá mức mạnh mẽ, hắc đã muốn là phải có được. Nếu muốn bảo toàn sự trong trắng của mình ở trước mặt hắc là điều không tưởng, thế nhưng hết lần này đến lần khác hắc đều dừng lại.

Mộ Dung Ca đang nghĩ hắn đã kiềm chế được cơn kích động chắc sẽ bỏ đi thì Triệu Tử Duy lại kéo tay cô, đặt ở nơi ấm nóng nào đó trên người hắn.

Khuôn mặt Mộ Dung Ca đỏ bừng, cô muốn té xỉu! Nhưng khi nghe đến những lời nói tiếp theo của hắn lại khiến đại não của cô ầm vang một tiếng, cả người run rẩy, sắc mặt lúc trắng, lúc đỏ, đen.

“Bản cung cho người thời gian, nhưng người đừng hòng nghĩ đến chuyện chạy trốn khỏi bản cung! Đừng khiến ta chờ lâu, bằng không hậu quả người không gánh nổi!” – Triệu Tử Duy cúi người ghé sát vào tai Mộ Dung Ca, giọng nói khàn khàn, từng hơi thở nóng bỏng phả ra theo lời nói của hắn không ngừng khuấy động tâm trí cô, bắt cô phải đồng ý với hắn.

Bàn tay nắm chặt tay cô nóng rực như nhiệt độ của cơ thể hắn, ngang ngược biểu thị không cho phép cô quên đi sự tồn tại của hắn. Mộ Dung Ca nhú chặt lông mày, cô ép mình phải tỉnh táo, cố gắng điều hòa hơi thở, giọng nói cô phát ra trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Xin Thái tử buông tay.”

Hành động dứt khoát của hắn làm cho người ta không nói được lời nào. Cứ tùy tiện như vậy, không một chút cố kỵ cứng rắn tuyên bố quyền sở hữu của hắn! Không cần biết cô có cam tâm tình nguyện hay không. Không quan tâm tới việc nam nữ khác biệt mà để cô phải tiếp xúc da thịt gần gũi như vậy quả thực khiến cô xấu hổ vô cùng.

Lại một lần nữa cô tự chất vấn, ai nói tất cả cổ nhân đều là người bảo thủ vậy?!

Nghe giọng nói trong trẻo nhưng đầy sự lạnh lùng của cô lại khiến hắn nở nụ cười, trong đôi mắt tà mị đen kịt chia làm hai nửa, một nửa dục vọng, một nửa vui sướng nhìn chằm chằm vào rặng mây đỏ thoáng trải rộng trên khuôn mặt Mộ Dung Ca. Sau đó hắn buông cô ra, nhưng vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô.

Hắn ghé sát tai cô thì thầm: “Bản cung thích người như vậy, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một tiếng cười đều làm người khác phải động lòng. Bản cung chờ người tự nguyện lên giường, nằm dưới thân của bản cung.”

Mộ Dung Ca nhắm hai mắt không muốn nhìn hắn nữa, tai tự động đẩy những lời nói kia ra ngoài. Có phải ông trời đang trừng phạt cô vì kiếp trước sống lười biếng không? Sao chuyển kiếp lại gặp phải một cao thủ tán gái như thế này! Còn là một tên chẳng cần quan tâm đến thời điểm động dục nữa!

Triệu Tử Duy lại hung hăng mút cánh môi sưng đỏ của cô, sau đó cười ‘dâm’ ba tiếng rồi mới tiêu sái rời đi.

Bỏ đi nhanh như vậy chắc là muốn tìm một tỳ nữ để phát tiết đây. Nàng tỳ nữ ấy có khi còn chủ động hiến thân, hầu hạ hắn chu đáo nữa là đằng khác, đối với những chuyện này hắn tuyệt đối sẽ không kiềm chế quá lâu. Mà có khi hắn biết viết chữ ‘kiềm chế’ nhưng chẳng biết ý nghĩ của nó đâu nhỉ.

Nghĩ tới đây, Mộ Dung Ca nhú mày, tâm trạng khác thường trong lòng nhanh chóng biến mất, cô dùng ống tay áo hung hăng lau đi cảm giác hắn lưu lại trên môi, hành động của cô khiến đôi môi sưng đỏ càng thêm đỏ lựng.

Ngồi lên giường, vừa định nằm xuống thì cô lại nhớ tới tay mình vừa chạm vào nơi nào đó trên thân thể hắn, lập tức đứng bật dậy đi ra chậu nước rửa tay mấy lần. Nhưng cảm giác ấm nóng vẫn còn tồn tại, dù có chà sát bao nhiêu lần cũng không thể tẩy đi.

Chết tiệt!

Mộ Dung Ca cắn chặt răng, hai kiếp làm người, nhưng đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông đùa giỡn nhiều lần đến vậy, mà tiết mục ngày càng tăng lên, khẩu vị ngày càng hạn chế. Ghê tởm!

Cô thầm mắng hăn bằng nhiều từ ngữ bất nhã, cơn tức giận theo mỗi một lời mắng chửi lại giảm bớt đi một phần.

Mộ Dung Ca rửa tay mạnh đến nỗi còn thiếu mỗi nước lột cả da tay, rốt cuộc cô cũng cảm thấy bàn tay mình sạch sẽ. Lại nằm lên giường nhắm mắt lại, nhưng cô cứ lật qua lật lại không tài nào ngủ nổi.

Càng gần kinh đô Phong quốc, cô càng bất an. Mộ Dung Ca biết mình có chỗ hữu ích cho Triệu Tử Duy, cô là quân cờ được sử dụng vào mục đích thích hợp để hăn có được cái hăn mong muốn.

Rốt cuộc thì cô có công dụng gì? Tại sao phải học lễ nghi và điệu bộ của người khác? Mộ Dung Ca nhíu mày, trong lòng chợt thoáng qua một đáp án...

Nhưng dù cô có đoán là người nào thì cũng vô dụng, tình cảnh của cô lúc này đã không cho phép cô có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lựa chọn để bản thân mình bị lợi dụng, sau đó chờ đợi thời cơ đoạn tuyệt với hăn.

Cơn buồn ngủ kéo tới, trước khi hoàn toàn chìm vào trong giấc ngủ, cô lại nghĩ tới Tần Nhi, thằng bé đang phải một thân một mình tìm cách sinh tồn hay đang trên đường đi báo thù cho mẫu thân? Mà cũng có thể nó đã lựa chọn buông hết tất cả, đi tha hương...

Nếu có thể lựa chọn, cô tình nguyện cầu cho nó có cuộc đời bình thường, không bị nhiễm bẩn, không cần vì báo thù và sinh tồn mà hai tay nhuộm đầy máu tanh. Dù có thể nào đi chăng nữa thì ở trong mắt cô, nó vẫn là một đứa trẻ thuần khiết.

Nghĩ thì nghĩ vậy, chứ cô biết trên đời này có nhiều chuyện không phải mình muốn là có thể thay đổi được, bánh răng số phận đã khởi động thì không cho phép dừng lại!

—

Trong một căn phòng khác, Như Băng cũng đang lật qua lật lại không có cách nào đi vào giấc ngủ. Tuy trong lòng hiểu rõ, hôm nay cũng đã nghe được khá nhiều điều, nhưng khi nàng vừa rời khỏi hậu viện đi lên lầu hai thì thấy được cảnh Nguyên Kỳ đang đứng cạnh Mộ Dung Ca. Nàng không nghe thấy hai người họ nói cái gì, nhưng ánh mắt của Nguyên Kỳ nhìn Mộ Dung Ca là ánh mắt chưa từng xuất hiện trên người nàng.

Cho dù ánh mắt chăm chú sâu thẳm ấy không liên quan gì tới tình ái, nhưng người đã nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca.

Như Băng vừa khát khao vừa dố kỵ. Nhưng điều nàng muốn biết là, dường như đây không phải lần đầu Thái tử nói chuyện với Mộ Dung Ca? Giữa hai người họ tồn tại thứ hơi thở không hề xa lạ.

Đương lúc nàng bị trăm mối tơ vò hành hạ, càng nghĩ càng không thông thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Giờ này người người đã tắt nến, đi ngủ, thế này còn ai đến tìm nàng?

“Ai đó?” – Như Băng đứng dậy khoác tạm chiếc áo lên người, đi tới trước cửa, nhìn cái bóng hắt lên cửa sổ, nàng thử mở miệng dò xét.

“Là ta!” – Người đứng bên ngoài không kiên nhẫn, yếu ớt trả lời.

Ánh Tuyết? Sao nàng ta lại tới đây? Vừa rồi nàng còn hầu nàng ta dùng bữa tối, chờ đến khi nàng ta đi ngủ nàng mới trở về phòng, vì sao lúc này nàng ta lại đến đây? Như Băng cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn mở cửa, mời Ánh Tuyết vào phòng.

Nhờ Như Băng giúp đỡ, Ánh Tuyết đi vào trong phòng từ từ ngồi xuống ghế, Như Băng nhanh chóng rót một chén trà.

Ánh Tuyết bị một vết dao đâm và nội thương nghiêm trọng, tuy lúc này có thể giữ lại tính mạng nhưng sức khỏe vô cùng yếu ớt, sắc mặt nàng ta

vàng vọt, mệt mỏi tựa vào ghế.

Như Băng thấp thỏm lo âu, rót trà xong bèn ngồi xuống, im lặng chờ Ánh Tuyết lên tiếng trước.

Ánh Tuyết lạnh lùng liếc nhìn Như Băng đang đứng ngồi không yên, nàng ta lạnh giọng hỏi: “Hình như lúc còn ở Khánh Vương phủ người từng rất thân với Mộ Dung Ca?”

“Cũng không hẳn là thân, chúng tôi chỉ gặp nhau vài lần, nói với nhau mấy câu.” – Như Băng cúi đầu, thành thật trả lời. Nàng đoán Ánh Tuyết sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm nàng lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này, nàng ta vừa cất lời đã hỏi chuyện của Mộ Dung Ca, chẳng lẽ liên quan đến Mộ Dung Ca?

Nghe thấy vậy, Ánh Tuyết cười mỉa mai, “Cô ta kém người về dung mạo nhưng thủ đoạn lại hơn vài phần. Tâm tư của người ai cũng biết rõ, chỉ có điều dạng như người chỉ xứng lau gót giày cho Thái tử mà thôi. Thế mà Mộ Dung Ca kia lại dùng thủ đoạn khiến Thái tử Tề quốc yêu thích cô ta.” – Thủ đoạn của cô ta khiến cả Ánh Tuyết cũng phải bội phục, dù có nói gì đi chăng nữa, thì có thể được Thái tử Tề quốc coi trọng như vậy đã nói lên rằng, Mộ Dung Ca rất thông minh!

Việc Mộ Dung Ca có được Thái tử Tề quốc sủng ái hay không chẳng quan hệ gì với Ánh Tuyết, nhưng dường như ngay cả Thái tử cũng đối xử có phần khác biệt với cô ta...

Những lời nói của Ánh Tuyết khiến sắc mặt Như Băng trở nên tái nhợt. Nhìn qua trông nàng vẫn rất bình tĩnh, nhưng cuối cùng cũng chẳng thể nào che dấu nỗi lòng của mình. Chẳng trách từ khi nàng đi theo Nguyên Kỳ, Ánh Tuyết và những người khác đều tỏ thái độ với nàng, thì ra bọn họ đã biết từ lâu.

“Giờ đây, người đi theo Thái tử thì không còn là người Nguyên quốc nữa, mà là người Hạ quốc. Sau này, cả thể xác lẫn tinh thần của người đều phải suy nghĩ cho Thái tử, cho Hạ quốc. Dù có phải hy sinh tính mạng cũng phải vui vẻ nhận lấy. Nếu nhát gan, người không xứng đáng đi theo Thái tử!” – Ánh Tuyết nhìn chăm chăm vào Như Băng, nghiêm túc tuyên bố.

Như Băng lập tức ngẩng đầu, hai mắt sáng rực đối diện với Ánh Tuyết, “Tất nhiên rồi! Từ lúc bắt đầu đi theo Thái tử, ta đã thề sẽ làm tất cả mọi thứ vì người, cho dù có hy sinh tính mệnh cũng không hối tiếc!” – Nguyên Kỳ chính là mong ước lớn nhất và cũng là hy vọng duy nhất để nàng sống trên cõi đời này.

“Tốt! Người hãy nhớ kỹ những lời đã nói hôm nay. Còn bây giờ hãy nói cho ta biết tất cả mọi điều về Mộ Dung Ca, rốt cuộc thì cô ta là một người như thế nào?” – Đôi mắt Ánh Tuyết lóe sáng, khóe môi hơi nhếch lên thành nụ cười thâm độc.

“Khi còn là Khánh Vương phi, tất cả mọi người đều biết tính tình của nàng ấy rất ôn hòa, lương thiện, luôn đối xử tốt với hạ nhân, nhưng trước sau vẫn không được Khánh vương sủng ái. Kể từ sau khi bị phế xuống thành ca kỹ thì dường như có phần thay đổi. Kỳ thực ta cũng không hiểu gì về nàng ấy.” – Như Băng trầm tư một lúc mới dẫn đo nói những điều trên với Ánh Tuyết.

“Chỉ có vậy thôi?” – Ánh Tuyết nhíu chặt lông mày, nếu là những điều này thì ả cũng biết rồi.

Như Băng gật đầu. Trước đây nàng từng nghĩ Mộ Dung Ca dễ nhìn thấu, nên lúc đó cô ấy mới bị Lâm trắc phi lừa bòn trong tay. Nhưng bây giờ, dù nàng có cố thể nào cũng không thể nhìn thấu Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca giống như một mê cung dễ vào khó ra.

Nhìn vẻ mặt Như Băng không giống như đang nói dối, Ánh Tuyết thất vọng đứng lên, “Nhớ kỹ những lời người nói hôm nay, sau này nhất định Thái tử sẽ có chỗ cần dùng đến người.”

Như Băng nhìn bóng lưng Ánh Tuyết rời đi, lòng mới trùng xuống, nàng chợt nghĩ bắt đầu từ hôm nay thể xác này đã không còn thuộc về nàng nữa...

—

Bong bóng cá nổi lênh bênh trên mặt nước, mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên, bầu trời không một gợn mây. Mới sáng sớm nhưng không khí đã oi bức, đã nhiều ngày không mưa, e rằng sắp có một trận mưa lớn trút xuống.

Giờ ăn sáng, bên trong khách điểm tập nập khách nhân chuyện trò rôm rả. Trọng tâm của câu chuyện chỉ xoay quanh một người – Thái tử Phong quốc Lâm Khinh Trần. Nào là y thông minh, phong thần tuấn lãng (đẹp như một vị thần), đã từng làm nhiều việc tốt cho bách tính Phong quốc. Bách tính Phong quốc ai ai cũng yêu mến kính trọng y.

Nhưng từ khi Thái tử phi lâm bệnh qua đời, Thái tử bỏ đi vân du tứ hải (dạo chơi khắp chốn), không màng chuyện quốc gia đại sự. Đó là lý do vì sao mấy năm gần đây, Phong quốc dưới sự cai trị của vị hoàng đế ngu ngốc, từ một quốc gia có tiềm lực dồi dào đang dần đi về hướng diệt vong.

Bây giờ, có khả năng Thiên Nhã công chúa sẽ lấy Thái tử Hạ quốc hoặc Thái tử Tề quốc, mà cũng có thể là hoàng đế, thái tử, hoàng tử của quốc gia khác, để đổi lấy sự bình an tạm thời cho Phong quốc. Hiện tại Thái tử cũng đã trở về, dân chúng Phong quốc như thấy ánh sáng hy vọng.

“Thái tử Phong quốc là người rất khiêm tốn, có phong thái của bậc quân tử. Vốn tưởng rằng lần này tới Phong quốc không được gặp y, chẳng ngờ vẫn còn cơ hội, quả thật không uổng đi chuyến này.” – Triệu Tử Duy nhếch mép cười nhẹ, quay ra nói với Nguyên Kỳ đang ngồi cùng bàn.

Đôi mắt bình tĩnh của Nguyên Kỳ nhìn lướt qua Mộ Dung Ca đang ngồi dùng bữa cách đó không xa, y thản nhiên nói: “Việc Thái tử Phong quốc trở về dường như Thái tử Tề quốc đã biết từ trước.”

Triệu Tử Duy nghe thấy giọng nói của Nguyên Kỳ đang hướng ra phía khác, ý cười trong mắt hẫ hẫ biến mất, hẫ cũng thoáng liếc qua người con gái thanh nhã như hoa sen kia, ánh mắt lập tức chìm trong u ám. Đôi môi hơi mím lại, nét cười nửa đùa nửa thật không còn. “Bản cung nghe nói trong cung của Thái tử Phong quốc có một đầm sen, hàng năm đúng vào mùa này hoa sen nở rộ, hương thơm mê người, chắc chắn là một cảnh đẹp khó gặp.”

“Nghe Thái tử Tề quốc nói vậy cũng khiến bản cung có đôi chút mong chờ.” – Nguyên Kỳ khẽ cười nhạt, nói.

“Lúc đó Thiện Nhã công chúa đích thân đến đánh đàn, còn chúng ta ngồi uống rượu ngắm cảnh, đúng là nhân sinh nhất đại hưởng thụ! [i](cách hưởng thụ sung sướng nhất của đời người)[/i] – Triệu Tử Duy cười lớn, trong mắt hẫ ánh lên nét mong đợi.

Nguyên Kỳ mỉm cười, không nói tiếp.

Hai người bọn họ nói chuyện băng quơ với nhau, tuy dung mạo khác biệt nhưng cả hai đều có khí tức cường đại, khi cười tỏa ra thứ ánh sáng lóa mắt.

Mộ Dung Ca ngồi cách hai người bọn họ một cái bàn, xung quanh lại quá ồn ào nên cô không nghe thấy đoạn đối thoại giữa Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy. Nghỉ ngơi một lúc lại chuẩn bị lên đường, Mộ Dung Ca tính chắc phải hơn một ngày một đêm nữa mới có thể dừng chân để được ăn những món ăn nóng hổi, cô đã chuẩn bị tinh thần phải tiếp tục ăn bánh bao cứng ngắt và uống nước cầm hơi. Cũng may sáng tinh dậy, cô đã đi đến nhà bếp của khách điểm để làm vài cái bánh bột ngô mang theo trên đường.

Vừa vặn lúc đi xuống ăn sáng cô đụng mặt Nguyên Kỳ, nhưng hẳn không hề gây khó dễ, ngược lại còn coi như không nhìn thấy, cứ như thể việc hai người nói chuyện lúc tối qua chỉ là một giấc mơ.

Ngồi cùng bàn với Mộ Dung Ca còn có Quất Đào và Cẩm Đức.

Từ sau khi cô bị bắt trở về, bất kể lúc nào rảnh rỗi là các nàng ấy lại im lặng quan sát cô. Hơn nữa, do mấy ngày gần đây Triệu Tử Duy nhiều lần tỏ thái độ mờ ám đối với cô, càng khiến bọn Quất Đào căm tức, các nàng ấy cho rằng cô đang nói dối.

Nhưng lúc này cô không có lòng dạ đi giải thích, các nàng ấy muốn nghĩ thế nào cũng được, chẳng liên quan gì tới cô.

Quất Đào lạnh lùng nhìn Mộ Dung Ca, lần đầu xuất thủ mà thất bại thì ngày sau càng khó ra tay. Nàng cảm thấy hối hận vô cùng, vì sao lúc đó không ra tay ngoan độc hơn nữa, trực tiếp giết chết Mộ Dung Ca thì sẽ không có ngày hôm nay. Mộ Dung Ca quá mê hoặc xảo trá, luận về thủ đoạn thì cô ta hơn đứt đám cơ thiếp xinh đẹp trong phủ Thái tử. Quất Đào liếc qua hai người Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ. Thái tử thực sự sủng ái Mộ Dung Ca sao?

Bởi vì nàng không thể xác định được nên mới do dự không dám ra tay, mà có lẽ nàng cũng không thể ra tay được nữa. Nhưng nàng là người đã theo hầu Thái tử nhiều năm, đương nhiên thấy rất phần nộ khi nhìn Mộ Dung Ca dụ dỗ Thái tử. Nhưng nàng khẳng định, cho dù Thái tử có sủng ái Mộ Dung Ca đến đâu thì người cũng không vì cô ta mà lỡ mất đại sự thống nhất thiên hạ.

“Khánh vương Nguyên quốc đến.” – Cẩm Đức nhìn về phía cửa khách điểm, chột lên tiếng.

Nghe vậy, Quất Đào ngồi cùng bàn lập tức quay lại.

Phượng Dịch khoác trường bào màu đỏ tía từ từ bước vào trong khách điểm, dung mạo tuấn mỹ, khí chất tựa thư sinh. Nếu là lúc thường, chắc hẳn sẽ có vài nữ tử liếc mắt đưa tình với gã, nhưng hiện giờ đã có hai nam tử xuất sắc nhất trên đời đang ở đây, cho nên đám nữ nhân cũng chỉ nhìn gã một cái, rồi thu hồi tầm mắt.

Mộ Dung Ca nhú mày tiếp tục dùng điểm tâm, nhưng Quất Đào lại lạnh lùng nhìn cô nói: “Mộ Dung Ca, Khánh vương đến kìa.”

“Quan hệ gì tới ta?” – Mộ Dung Ca không thèm ngẩng đầu, lạnh giọng trả lời. Thiện Nhã công chúa muốn hòa thân tuyển chồng, hiện giờ Phượng Dịch đang độc thân, vì vàng bạc mỹ nữ và thành trì, sao lại không đến tham gia một chân chứ! Nên khi thấy Phượng Dịch tới, Mộ Dung Ca cũng không thấy ngạc nhiên.

Tuy nhiên gã cũng có chút can đảm, dám xuất hiện trước mặt Triệu Tử Duy. Có lẽ gã ý vào việc nơi này là Phong quốc, Triệu Tử Duy chưa hoàn thành đại sự sẽ không hao tâm tổn trí giết mình.

Phượng Dịch dùng ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Mộ Dung Ca, tựa như hồ nước. Đối với ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn người con gái mình yêu đến tận xương tủy, không ít người men theo ánh mắt kia nhìn Mộ Dung Ca đang bình tĩnh dùng bữa.

Ồ, nữ tử này không phải là người của Thái tử Tề quốc sao? Người nam tử vừa xuất hiện kia là ai? Sao lại dám đuổi nhìn nàng ta thế?

Đôi mắt Triệu Tử Duy bỗng đông lại, giống như từng đợt gió lạnh thổi vào bầu không khí ấm áp trong khách điểm. Luồng gió ấy có thể xuyên thấu da thịt, thẳng vào trong xương cốt. Nguyên Kỳ khẽ nhướn mày, đáy mắt vẫn là nét cười thản nhiên. Còn tâm điểm Mộ Dung Ca chỉ ung dung tao nhã đứng dậy, cúi chào Triệu Tử Duy mặt mày u ám, sau đó đi lên lầu, không hề liếc nhìn Phượng Dịch một cái.

Hành động ấy đối với Phượng Dịch giống như vừa được thưởng một cái tát thật kêu, khiến ánh mắt tràn đầy ý cười của gã trở nên cứng ngắc. Sự tò mò của mọi người lại chuyển về phía gã, nhưng mây đen trong mắt Triệu Tử Duy lại biến mất, hắn nhìn về phía Phượng Dịch, mang theo vài phần chế giễu: “Khánh vương đi tốc độ thật, nhanh như vậy đã tới được Phong quốc rồi.” – Điều ấy khác gì không biết tự lượng sức, khiến người khác thấy buồn cười!

Phượng Dịch dám xuất hiện ở Phong quốc hẳn đã nắm chắc được mười phần Triệu Tử Duy sẽ không giết hắn ở đây. Còn ba, bốn ngày nữa là tới kinh đô Phong quốc, gã không còn nhiều thời gian nên phải nhanh chóng xuất hiện trước mặt Mộ Dung Ca, để đạt được mục đích. Giờ đây nghe thấy ý châm chọc trong lời nói của Triệu Tử Duy, tuy rất tức giận nhưng gã không dám nói nhiều, chỉ chấp tay đứng từ xa nói: “Không ngờ Thái tử Tề quốc và Thái tử Hạ quốc cũng ở đây, bốn vương xin bái kiến hai vị.”

“Ha ha, Khánh vương tự cao tự đại, tuy chỉ là một Vương gia mà cũng dám đến Phong quốc đọ sức với các vị hoàng tử, quân vương khác. Bản cung thực bội phục.” – Triệu Tử Duy điều chỉnh tư thế, miễn cưỡng bắt chân lên ghế, đôi mắt tà mị nhìn Phượng Dịch, ngữ khí trào phúng khinh thường.

Phượng Dịch nhất thời đỏ mặt, lửa giận bùng lên dữ dội, nhưng còn e ngại thực lực cách xa, gã không thể xung đột với Triệu Tử Duy, đành cố gắng áp chế cơn giận, khàn giọng nói: “Người ái mộ Thiện Nhã công chúa đều muốn đến Phong quốc đọ sức, bản vương đương nhiên cũng muốn thử một lần.”

“Ồ?” – Triệu Tử Duy nhướn mày, chỉ trả lời một chữ, không hề che giấu sự khinh thường của mình. Hắn nhìn xuống Phượng Dịch bằng nửa con mắt khiến gã tự thấy hổ thẹn, hèn mọn như ở dưới đáy bùn đất.

Trong lúc hai người họ nói chuyện, Nguyên Kỳ chậm rãi đứng dậy dõng đi. Triệu Tử Duy thấy vậy cũng miễn cưỡng lên lầu, để lại một mình Phụng Dịch lưu lại chịu sự bàn tán soi mói của mọi người. Khuôn mặt gã lúc trắng lúc đen, chưa bao giờ gã phải chịu nhục nhã như thế!

Lâm Nghiệp theo sau Phụng Dịch, thấy chủ nhân bị hạ nhục, định rút kiếm uy hiếp mọi người câm miệng thì bị Phụng Dịch ngăn cản. Nơi này là lãnh thổ Phong quốc, bốn phía đều có tai mắt, nếu ở đây làm càn e sẽ truyền đến tai Thiện Nhã công chúa, nhẫn nhịn một chút, nếu không mất trắng.

Đôi mắt tàn độc của Phụng Dịch nhìn lên trên lầu, sớm muộn gì cũng có một ngày gã sẽ giết chết Triệu Tử Duy! Lúc ấy chắc chắn Tề quốc sẽ về tay gã, gã phải biến đám dân đen của Tề quốc làm trâu làm ngựa cho dân chúng Nguyên quốc. Còn về Mộ Dung Ca, nếu nàng ta thức thời, gã sẽ lưu lại làm ấm giường của mình.

“Vương gia, chúng ta có nên rời đi không?” Lâm Nghiệp khẽ hỏi.

Phụng Dịch vốn định nghỉ ngơi ở trong khách điểm tốt nhất trong thôn này, nhưng trước mặt bao người, gã khó có thể xuống nước được, đành nghiêm mặt phất tay áo: “Đổi khách điểm cho ta.”

Mọi người thấy gã rời đi đều cười lớn. Có người lớn mật còn hô to: “Khánh vương Nguyên quốc cũng chỉ là một vương gia bất tài, sao có thể xứng đôi với Thiện Nhã công chúa của chúng ta được. Thật hoang tưởng!”

“Chính xác, Thiện Nhã công chúa như tiên nữ giáng trần, Khánh vương Nguyên quốc ngay cả tranh luận với chúng ta còn không có can đảm, thế mà dám cả gan làm loạn!”

Mọi người góp vào một câu, hoàn toàn không chừa chút mặt mũi nào cho Phụng Dịch. Gã nắm chặt hai tay, phần nộ cùng cực, bước chân vì thế cũng nhanh hơn. Ra khỏi khách điểm, Lâm Nghiệp mắng to: “Đám người

đó thật to gan, dám chế giễu Vương gia! Thần đã nhớ kỹ mặt mũi chúng rồi, đêm nay thần sẽ giết từng tên một.” – Lâm Nghiệp theo hầu Phượng Dịch đã nhiều năm, ở Nguyên quốc quen được người người tôn kính, đâu khi nào chịu nhục như hôm nay.

Phượng Dịch cau chặt mày, đen mặt nói: “Không được, hãy nhớ nơi này là lãnh thổ Phong quốc, không thể xảy ra bất cứ sai sót nào. Tạm thời nhẫn nhịn đi.” – Tại đây, Triệu Tử Duy vì không muốn có thêm rắc rối mới tha cho gã, gã đâu thể phạm phải sai lầm nghiêm trọng nhất như thế!

“Nhưng...” – Lâm Nghiệp không cam lòng.

Phượng Dịch nhíu chặt mày, tức giận quát: “Không được trái lệnh!”

“Vâng!” Lâm Nghiệp lập tức thẳng lưng, không dám nói thêm.

Mộ Dung Ca sau khi lên lầu thu dọn đồ, mặc dù cô ngồi ở trong phòng, nhưng cuộc đối thoại giữa Triệu Tử Duy và Phượng Dịch, cùng tiếng cười trào phúng của mọi người đều lọt vào tai cô. Mộ Dung Ca nhếch miệng cười, khuôn mặt đầy vẻ chế giễu. Phượng Dịch nghĩ cô ngu ngốc vậy sao? Đã có quá nhiều việc xảy ra mà còn giả bộ làm trò buồn nôn như thế trước mặt cô, thực là buồn cười! Xem ra, hẳn ta chưa từ bỏ ý định muốn lợi dụng cô đây. Đúng như bốn chữ, hy-vọng-hảo-huyền! Nhưng trong lòng Mộ Dung Ca cũng tự cảnh báo mình, Phượng Dịch hết lần này tới lần khác dụ dỗ cô làm việc cho hắn, nhất định hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Sau này có thể hắn còn có những hành động khác, gây nguy hiểm tính mạng cho cô nữa.

Cho nên, từ giờ trở đi, cô phải hết sức cẩn thận!

—

Điện Thái tử, hoàng cung Phong quốc.

Ánh mắt ý lại của công chúa Thiện Nhã dừng trên người nam tử đang ngồi đọc sách cạnh cửa sổ, giọng điệu nũng nịu: “Ca, đồng ý với Thiện Nhã được không?”

Nam tử ngồi đọc sách, tướng mạo anh tuấn khôi ngô, phong thái hiền hòa, tựa như đi ra từ tranh vẽ. Y nghe thấy vậy liền gấp sách lại, sau đó quay người nhìn Thiện Nhã, lắc đầu khẽ cười: “Ta biết muội ái mộ Thái tử Hạ quốc.”

Lâm Thiện Nhã ngại ngùng cúi đầu, ngoảnh mặt sang bên, giọng nói êm dịu: “Sao ca lại chê cười Thiện Nhã?” – Tâm tư nàng, y là người rõ nhất, trong hoàng cung rộng lớn này nàng cũng chỉ tin tưởng mình y.

“Muội cứ yên tâm, nếu Thái tử Hạ quốc đồng ý hòa thân, phụ hoàng tất nhiên sẽ không khước từ.” – Lâm Khinh Trần dịu dàng an ủi.

Thời thế loạn lạc, có tới mười hai quốc gia, chỉ có Hạ quốc và Tề quốc là hai cường quốc, trong đó Hạ quốc đứng đầu. Nhiều nước muốn thông qua việc hòa thân để cầu xin sự bảo hộ từ Hạ quốc và Tề quốc mà không được. Hiện giờ, phụ hoàng dựa vào biện pháp thông qua lần kén rể cho Thiện Nhã, đưa những lợi ích to lớn đến Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc, có thể nói đã thành công một nửa.

Nhưng lợi ích lớn, cũng là mối đe dọa lớn. Nếu Hạ quốc và Tề quốc có dã tâm muốn thôn tính, có lẽ Phong quốc sẽ đánh một trận liều chết, nhưng cuối cùng sẽ đi tới diệt vong. Cho nên y phải xác định rõ, Thái tử Hạ quốc – người mà Thiện Nhã thầm mến có bảo hộ cho Phong quốc vài chục năm yên ổn để trở nên hùng mạnh hay không. Tuy nhiên Thái tử Hạ quốc quá kín đáo, ít người nhìn thấu nổi hắn. Thiện Nhã nhận ra sự lo lắng trong mắt Khinh Trần, nàng lập tức khẳng định:

“Ca yên tâm, nếu Thái tử Hạ quốc cũng có ý với Thiện Nhã, nhất định Thiện Nhã sẽ tranh thủ thời gian giúp Phong quốc.”

Lâm Khinh Trần nghe thấy vậy, thoáng kinh ngạc, sau đó từ từ nở nụ cười: “Ừm, ta tin muội.”

Nguyên Kỳ nhìn có vẻ hòa nhã, nhưng thực ra so với Triệu Tử Duy, hẳn càng nguy hiểm hơn. Nếu Thiện Nhã chọn Triệu Tử Duy, có lẽ Phong quốc sẽ được hai mươi năm yên ổn, nhưng còn Nguyên Kỳ, hiện giờ y không thể khẳng định được điều gì.

“Nhưng Thục quý phi mấy ngày nay luôn quần quít lấy phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng trong yến hội đem Thanh Nhã gả cho Thái tử Hạ quốc. Phụ hoàng quá yêu thích Thục quý phi nên đã đồng ý rồi.” – Ánh mắt Lâm Thiện Nhã chứa vài phần u buồn. Thanh Nhã là muội muội, nhỏ hơn nàng một tuổi, cho dù dung mạo không khuynh quốc khuynh thành như nàng, nhưng con bé giống Thục quý phi tới tám phần. Dung nhan diễm lệ, lại cơ mưu hơn người, từ nhỏ thích tranh cao thấp với nàng, giờ còn muốn gả cho Thái tử Hạ quốc.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thiện Nhã lóe sáng, lạnh như băng. Hầu hết tất cả chủ kiến của Thanh Nhã đều do Thục quý phi xúi giục, cho nên mới có ý nghĩ phi thực tế đó. Mà phụ hoàng đã lớn tuổi vậy rồi vẫn còn hồ đồ. Thục quý phi xuất thân thấp kém, ý vào dung mạo diễm lệ và kỹ thuật phòng the mà đạt được như ngày hôm nay. Giờ tuổi tác bà ta ngày càng cao, vì muốn vinh hoa phú quý mà lợi dụng con gái mình là Thanh Nhã, nhưng suy cho cùng, Thanh Nhã cũng cam tâm tình nguyện mà thôi.

“Ồ?” – Lâm Khinh Trần khẽ nhướng mày: “Thanh Nhã tuyệt đối không chấp nhận làm thiếp dâu, nếu nó hao phí tâm tư xuất hiện trong yến hội, chắc chắn muốn cho người trong thiên hạ biết, Phong quốc không chỉ có mình công chúa Thiện Nhã, mà còn có công chúa Thanh Nhã.”

“Ừm.” – Thiện Nhã gật đầu, nàng thầm nghĩ: Ca quá lương thiện rồi, Thanh Nhã sẽ không tranh giành ra mặt đâu. Không muốn làm thiếp, vậy muốn cùng nàng tranh giành ngôi vị Thái tử phi Hạ quốc sao?

“Đúng rồi, đại ca, Phong Nhi đâu?” – Lâm Thiện Nhã bỗng nhớ tới đứa cháu đáng yêu của mình, nó đã theo ca ca của nàng du ngoạn bên ngoài một năm, hiện giờ không biết đã cao đến đâu rồi.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Lâm Khinh Trần nở nụ cười tươi: “Nó ở bên ngoài chơi thêm mấy ngày nữa rồi mới vào cung.”

“Phong Nhi lúc nào cũng nghịch ngợm như thế.” – Lâm Thiện Nhã chu môi, cười khẽ.

“Đúng thế, đi tới biên cảnh đã kêu gào ầm ĩ muốn gặp muội, nhưng về kinh đô thấy nhiều chuyện đáng xem, lại muốn ở thêm hai ba ngày nữa.” – Ánh mắt Lâm Khinh Trần không giấu nổi vẻ cưng chiều của người cha, cười ầm áp nói.

“Việc cưới thêm Thái tử phi của ca thì sao? Giờ đã được năm năm, ca cũng nên cưới vợ đi.” – Thiện Nhã quan tâm hỏi.

Đáy mắt Lâm Khinh Trần hiện nét đau đớn, y quay người đi tới cửa sổ nhìn ánh mặt trời trên cao, bóng dáng cô độc, giọng nói nhuộm màu bi thương: “Trên đời này không có ai sánh nổi nàng.”

“Ca...”

Y quay lại nhìn Lâm Thiện Nhã, giấu nỗi bi thương trong mắt, cười nói: “Ta đã có Phong Nhi rồi, đời này không bao giờ cưới thêm ai khác.”

“Nhị ca đã có ba đứa con trai, vài năm gần đây đã tâm bình bực, mục đích ngày càng lộ rõ. Ca chỉ có mình Phong nhi, ngôi vị Thái tử đang bị đe dọa...” – Thiện Nhã nghe xong vội kêu lên, nhưng nói được một nửa đã bị chặn lại, y cười nói: “Vốn dĩ ta không hề muốn ngôi vị Thái tử này.”

—

Xe chạy hai ngày liên tiếp, ngang qua thị trấn nào cũng chỉ ngủ lại trong khách điểm ở đấy một đêm, sau đó sáng hôm sau lên đường sớm.

Khoảng cách tới kinh đô Phong quốc ngày càng gần, chỉ còn hai ngày đường nữa. Mấy ngày trước, bốn phía dân cư thưa thớt, nhưng càng đến gần kinh đô lại càng sầm uất. Lần đầu tiên Mộ Dung Ca được nhìn thấy nhiều người đến từ nhiều nơi như vậy: sống ở đất nước khác nhau, bất đồng ngôn ngữ, cách ăn mặc, lễ nghi, tất cả những thứ đó khiến cô cảm thấy hứng thú.

“Đang nghĩ gì thế?” – Như Băng ngồi bên cạnh, nhẹ hỏi.

Mộ Dung Ca tựa đầu vào thân cây đại thụ, bây giờ là giữa trưa, vì không muốn bị cảm nắng nên họ tạm nghỉ trong rừng cây nhỏ này. Cô ăn xong chiếc bánh ngô bèn dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi. Nghe câu hỏi của Như Băng, cô nhẹ nhàng mở mắt, khẽ cười: “Sao cô biết ta chưa ngủ?”

“Hai hàng mi cô vẫn động đậy, ta nghĩ cô chỉ nhắm mắt thôi.” – Như Băng cũng mỉm cười.

“Cô không ở cạnh hầu hạ Thái tử Hạ quốc sao?” – Mộ Dung Ca ngồi thẳng lên hỏi Như Băng, ánh mắt liếc qua Nguyên Kỳ đang tao nhã dùng bữa cách đó không xa.

Đáy mắt Như Băng hiện vẻ chua xót, nàng lắc đầu: “Ta không có tư cách ngồi gần hầu hạ người.” – Hiện giờ trong mắt hắc, nàng càng thêm thấp hèn, chỉ xứng lau bụi cho giày hắc mà thôi.

“Thành thật xin lỗi, ta không ngờ...” – Mộ Dung Ca kinh ngạc, cô không suy nghĩ thấu đáo mà đã hỏi, khiến Như Băng thêm đau lòng.

“Không sao, cô đâu ở cạnh hầu hạ Thái tử như ta, nên không biết tình cảnh ta cũng phải.” – Như Băng mỉm cười nói.

Có vẻ như cuộc nói chuyện đêm hôm trước đã có tác dụng, khúc mắc trong lòng Như Băng đã được tháo gỡ, dường như nàng cũng suy nghĩ thận trọng hơn. Nhưng Mộ Dung Ca vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng, không đúng như thế nào thì cô cũng chịu. Tuy nhiên, cái ơn ‘đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’ của Như Băng, cô không bao giờ quên, chỉ hi vọng Như Băng giữ cho trái tim mình một đường lui mà thôi.

“Cô không ăn trưa sao?” – Mộ Dung Ca nhìn Như Băng, chuyển đề tài nói chuyện.

“Giờ chỉ có bánh mì khô để ăn thôi, thời tiết nóng bức thế này, ta nuốt không nổi.” – Như Băng ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, đau khổ nói.

Nghe thấy thế, Mộ Dung Ca lấy từ trong hành lý ra một chiếc bánh, đưa cho nàng: “Sáng sớm nay ta vào nhà bếp của khách điếm làm vài chiếc bánh ngô, cũng không quá khô, cô thử nếm xem.”

Như Băng cắn một miếng nhỏ, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca: “Sao cô làm ngon thế?” – Dứt lời, lại tiếp tục ăn.

Mộ Dung Ca mỉm cười: “Ăn nhiều một chút, thời tiết nóng nực thế này mà không ăn, sẽ gầy đi đấy.”

“Ta hay nghe thấy người khác nói, tay nghề nấu nướng của cô phi phàm, không ngờ một tấm bánh nhỏ bé mà cũng ngon như vậy. Nếu biết sớm hơn, ngày ấy ta đã đi theo Thái tử Tề quốc như cô, hàng ngày đều có đồ ăn ngon. Đến lúc ấy, có khi vì được ăn ngon chắc ta phải béo thêm ba bốn cân liền.” – Như Băng vừa ăn vừa cười thầm.

Mộ Dung Ca cười to, tâm trạng tốt hơn: “Sao thế được, chỉ thêm một hai lạng thôi.”

“Trong thiên hạ xuất hiện hai vị mỹ nhân béo tròn...”

Bên này hai người họ vui vẻ nói chuyện rôm rả, bên kia Triệu Tử Duy nhìn chăm chăm chiếc bánh mì khô trước mặt, chẳng hề muốn ăn tí nào.

Mấy ngày nay hắn vẫn phải ăn mấy thứ đồ nhạt nhẽo này, nhưng cuối cùng hắn vẫn cố nhịn không sai nữ nhân kia xuống bếp. Bây giờ từ xa nhìn lại, nàng ta đang chuyện trò vui vẻ với một tỷ nữ khá xinh đẹp, nhất thời, hai mắt hắn tối đen.

“Thái tử Tề quốc hình như không muốn ăn.” – Đôi mắt thâm trầm của Nguyên Kỳ liếc qua, nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của Mộ Dung Ca, ánh mắt nhẹ rung động, y hạ mí mắt, giọng nói vô cùng bình thản.

Triệu Tử Duy chuyển tầm mắt sang Nguyên Kỳ đang ngồi dùng bữa phía đối diện, hắn khẽ nhíu mày. Nếu y từng thưởng thức qua trù nghệ của nữ nhân kia, chắc chắn bây giờ không thể nuốt nổi mấy thứ đồ vô vị nhạt nhẽo này được. Trong mắt Triệu Tử Duy tràn đầy vẻ tự hào, hắn cười khẽ: “Ăn no rồi.”

Đáy mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ ánh lên vẻ tươi cười, bỏ chiếc bánh bao trắng xuống, từ từ tựa vào thân cây: “Giữa trưa nắng chưa thể đi ngay được, chi bằng mời Mộ Dung Ca cô nương tới múa một khúc.”

Triệu Tử Duy khẽ nhướng mày, múa ư? Hắn bỗng nhớ tới thân thể mảnh mai của nàng khi ở dưới mình, dự vọng lại bắt đầu nổi lên...

“Nghe đồn tài múa của Thái tử phi Phong quốc rất tinh tế, tất cả nữ nhân trong Phong quốc đều không thể so sánh bằng.” – Nguyên Kỳ khép hờ hai mắt khiến cho người khác không thể biết được cảm xúc đang biến hóa trong đôi mắt hắn, nhưng lời vừa nói khiến vẻ mặt Triệu Tử Duy bỗng trở nên lạnh lùng.

Triệu Tử Duy trầm mặc hồi lâu, đôi mắt càng lúc âm u, đôi môi mỏng khẽ nhếch: “Thái tử Hạ quốc nếu đã có lời, đương nhiên bản cung không

thể khiến Thái tử mất hứng được. Dù sao cũng chỉ là một điệu múa, để nữ nhân của ta múa một khúc, nhân tiện cho Thái tử thưởng thức một phen.”

Nữ nhân của hãn? Long mào Nguyên Kỳ khẽ động.

Mộ Dung Ca nói chuyện phiếm với Như Băng, đang tới lúc hứng chí, bỗng bắt gặp Lưu Vân bước tới, dáng người cao lớn sừng sững trước mặt hai người họ.

Về mặt hãn vẫn không thay đổi: “Thái tử mời Mộ Dung Ca cô nương đến hiến vũ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca trợn mắt, lòng tức giận không thôi. Có điên hay không, bây giờ đang lúc nắng gắt nhất, tất cả mọi người đều ngồi trong bóng râm nghỉ ngơi, mà tên Triệu Tử Duy lại nổi hứng bắt cô múa một khúc.

“Hiến vũ?” – Như Băng lo lắng nhìn Mộ Dung Ca, nàng ở trong Khánh vương phủ đã lâu, chưa từng nghe nói Mộ Dung Ca có tài múa bao giờ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Hiến Vũ

Edit: Phi Nguyệt + L2NT

Mộ Dung Ca nhú mào, thâm tức giận. Nhưng có một đạo lý mà cô cần phải tiếp thu: Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Quay sang thấy Như Băng đang lo lắng, cô nhún vai, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, “Cô cứ ở đây nghỉ ngơi, sau này có thời gian chúng ta lại cùng nói chuyện.”

Như Băng rất lo cho Mộ Dung Ca, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ung dung không hề tỏ ra lo lắng của cô, Như Băng biết Mộ Dung Ca sẽ không sao. Nhưng Mộ Dung Ca biết võ kỹ sao? Nghĩ đến đây Như Băng không khỏi tự cười mình. Thời gian gần đây Mộ Dung Ca thay đổi nhiều như vậy chứng tỏ cô ấy luôn che giấu thực lực, nếu đã muốn giấu thì người ngoài làm sao biết được cô ấy có bao nhiêu tài năng?

Mộ Dung Ca dứt khoát đứng dậy, cô vừa đi thì Ánh Tuyết được một nàng tỳ nữ dìu đến, ngồi xuống cạnh Như Băng, đúng ngay chỗ Mộ Dung Ca vừa ngồi.

Bỗng cảm thấy bên cạnh có người, Như Băng lập tức nhìn sang, thì ra là Ánh Tuyết!

Đôi mắt xinh đẹp của Ánh Tuyết dán chặt vào bóng lưng thướt tha của Mộ Dung Ca, miệng khẽ cười khẩy, ả nghiêng đầu nhìn Như Băng đang kinh ngạc: “Sau này phải duy trì mối quan hệ với Mộ Dung Ca, chớ để xảy ra hiềm khích.”

Như Bằng thầm suy đoán Ánh Tuyết nói thế là có ý gì?

Theo sau Lưu Vân đi đến trước mặt Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ, Mộ Dung Ca nhún người hành lễ: “Thiếp Mộ Dung Ca bái kiến Thái tử, Thái tử Hạ quốc.”

Triệu Tử Duy ngẩng đầu, thấy dáng vẻ hèn mọn của Mộ Dung Ca, hẳn biết chắc trong lòng cô đang thầm nghĩ tới một cảnh tượng khác... Hẳn liếm môi, dường như trên môi vẫn còn lưu lại mùi vị của cô. Nghĩ tới đây càng thấy bức mình. Chết tiệt! Tối hôm qua không biết trúng phải cái gì mà sau khi rời khỏi phòng cô, cả người nóng ran mồ hôi túa ra, nhưng hẳn lại không gọi Quất Đào pha nước tắm, khiến bây giờ toàn thân dính dớp!

Nhìn dáng vẻ không cam lòng của cô, lại nhìn vầng thái dương nóng cháy ở trên đầu khiến tâm tình của hắn tốt hơn, nhẹ nhàng phát tay: “Người nhảy một điệu vũ đi!” – Vui một mình chẳng bằng tất cả đều vui, hẳn đâu thể để cô nhẹ nhàng khoan khoái một mình được?

Nguyên Kỳ từ tốn uống nước, y khép nửa con mắt nên khó nhìn ra đang suy nghĩ điều gì, đáy lòng thoáng có chút khác thường. Y có tất cả thông tin về Mộ Dung Ca, vì thế y biết cô không biết vũ kỹ. Mộ Dung tế tướng luôn cho rằng chỉ có ca kỹ mới cần học mấy thứ múa may đó, một tiểu thư khuê thì phải biết nữ hồng (*), thi họa. Nhưng lúc này trông nàng ta không có vẻ e ngại...

(*) Là con gái thì phải biết khâu thêu may vá, nữ công gia chánh...

Mộ Dung Ca đang cúi đầu, vừa nghe thấy lời nói của Triệu Tử Duy liền ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy gương mặt tuấn tú tà mị của hắn đang cười rất vui vẻ, tâm tình cực tốt, cô nhú mào. Nhìn sang Nguyên Kỳ, vẻ mặt y vẫn điềm tĩnh như thường, bình thản giữ khoảng cách với tất cả mọi người. Nhưng lúc đi qua đây, Lưu Vân có nói cho cô biết, chuyện muốn cô hiến vũ đều do y đề nghị!

Sau giờ ngọ ai cũng mệt mỏi kiệt sức, chỉ muốn ngồi dưới tán cây hóng mát, nhưng y lại đưa ra đề nghị này là có ý đồ gì? Là vì muốn trả thù cô đêm đó bỏ đi mà chưa được sự đồng ý của y? Lúc này y muốn cô bị bẽ mặt để cười nhạo cô phải không? Căn cứ vào những ký ức của thân thể này thì cô không thể biết vũ kỹ, mà điểm ấy chắc hẳn y hay Triệu Tử Duy đều biết rõ.

Bọn họ muốn lấy thêm tin tức từ trên người cô để củng cố cho những suy đoán của họ, hừm, như vậy chẳng phải hết lần này đến lần khác cô để bọn họ dắt mũi sao! Nếu đã không muốn cô được sống yên ổn thì cô sẽ để cho bọn họ càng thêm mơ hồ!

Triệu Tử Duy ngồi vắt chéo chân, chân trái nhếch lên cao, tư thế vô cùng nhàn nhã, hẳn nhìn cô chờ đợi, đợi cô chủ động nhận thua. Thực ra khi cho Lưu Vân đi gọi cô, hẳn đã phái người gọi một tỷ nữ biết vũ kỹ đến đứng chờ một bên.

Cô nên biết hẳn muốn điều gì!

Đâu ngờ, Mộ Dung Ca lại dùng tư thế tao nhã chói mắt để hành lễ, “Vâng, thiếp nhất định sẽ dùng hết khả năng khiến Thái tử hài lòng!” – Hẳn suy nghĩ gì cô biết rất rõ, muốn cô chủ động nằm dưới thân hẳn sao? Cứ mơ đi!

“Vậy sao? Nếu người có thể khiến bản cung và Thái tử Hạ quốc hài lòng, bản cung thưởng cho người năm mươi lượng bạc. Nhưng nếu không làm cho bản cung hài lòng, thì người biết bản cung muốn gì rồi đấy.” – Hẳn nhìn Mộ Dung Ca không chớp mắt, ánh nhìn tập trung chiếu thẳng vào đôi mắt trong suốt kiên định của cô. Hẳn muốn cô hiểu rõ, thứ hẳn muốn có là cái gì.

Mộ Dung Ca thầm chột dạ, cô đối mắt với ánh nhìn bá đạo, ngạo nghễ của Triệu Tử Duy. Trông hẳn có vẻ như đang ở tình thế bắt buộc nhưng thật

ra trong mắt hăn, cô chỉ là một con mồi vừa để lợi dụng, vừa kích thích bản năng chinh phục của hăn mà thôi. Có lẽ đối với hăn, thứ càng không thể có được thì càng muốn chiếm... Đến lúc này, có phải cô đã làm sai điều gì không?

Khóe miệng Mộ Dung Ca khẽ mở, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt trở vào. Với vấn đề này, cô cần phải tỉnh táo, giống như khi cô nói chuyện với Như Băng, thứ mà cô có thể giữ vững chỉ có tâm của mình mà thôi.

“Vâng!” – Mộ Dung Ca rủ mi, đáp. Nhưng khi thu ánh mắt, cô thoáng nhìn thấy ánh nhìn lạnh lẽo của Nguyên Kỳ đang chiếu vào mình.

Mắt cô lóe lên, một tia nghi hoặc len lỏi trong lòng. Cô lui về phía sau hai bước, chuẩn bị múa.

Kiếp trước cô từng học qua loại hình múa truyền thống và múa đương đại, cho nên múa truyền thống không thể làm khó được cô, chẳng qua cô có muốn múa đẹp hay không thôi.

Mặc dù không có trang phục múa phụ trợ, nhưng y phục trên người cô cũng có ống tay áo dài đến đầu gối, nếu phải phất tay áo lên không trung thì cô tin chắc nó vẫn mềm mại và dễ khống chế.

Mộ Dung Ca nhếch miệng cười nhạt. Câu mạnh vì gạo, bạo vì tiền(*) quả không sai. Bàn chân cô bước từng nhịp mềm mại uyển chuyển, đôi mắt lúng liếng đa tình cùng nụ cười xinh nở trên môi tỏa sáng rực rỡ, khuynh quốc khuynh thành! Dáng người mềm mại thướt tha tựa chim yến đang tung cánh bay lượn, vạt áo tung bay bồng bềnh giữa không gian như làn gió lay động.

(*)Mạnh vì gạo, bạo vì tiền: Vì có cơ sở nên cảm thấy tự tin hơn.

Lúc uyển chuyển nhẹ nhàng, khi mạnh mẽ dứt khoát, điệu múa của cô vừa giao hòa vừa biến hóa.

Mọi người chăm chú nhìn vào tà áo xanh bay lượn của Mộ Dung Ca.

Cô ngoái đầu nhìn gương mặt kinh ngạc của Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ, vẻ mặt tươi cười chợt tắt, thay vào đó là sự lạnh lùng thanh tao như đóa phù dung trắng, vô cầu vô dục, một vẻ đẹp thuần khiết.

Mộ Dung Ca làm động tác bay lên không trung tuyệt đẹp.

Giây phút ấy cô thanh nhã như bông hoa trắng muốt hé nở, xinh đẹp diễm lệ. Màu áo xanh lá nổi bật giữa trời xanh mây trắng kia càng tôn lên làn da trắng mịn như ngọc của cô, tựa như tiên nữ hạ phàm, đoạt mất hồn phách thế nhân.

Hai tay Triệu Tử Duy nắm chặt, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, nhìn tà áo của cô bay lên càng khiến hai tròng mắt hấn thêm màu giận dữ. Cô ta biết múa! Rốt cuộc thì cô còn dấu hấn bao nhiêu điều nữa đây? Vốn tưởng rằng đã nắm rõ cô trong lòng bàn tay, nhưng giờ đây hấn lại có cảm giác bất lực. Sao cô có thể là một người con gái đơn giản dễ dàng cho hấn nắm trong lòng bàn tay. Cô thần bí như mây trên trời, nắm được nhưng tuyệt đối không đoán được!

Một nữ nhân như vậy, một nữ nhân như vậy....

Đôi mắt Nguyên Kỳ u ám thâm trầm, vẻ bình tĩnh thường ngày không thể che lấp được sự kinh ngạc trong mắt y. Chẳng trách Triệu Tử Duy lại yêu thích nàng ta tới vậy, một người con gái khác biệt như nàng ta, xứng! Đôi bàn tay trắng nõn thon dài của y nhẹ nhàng đặt lên hai đầu gối, y khắc sâu hình ảnh này vào trong đáy mắt rồi lập tức nhìn xuống.

Như Băng sợ hãi nhìn kỹ thuật múa uyển chuyển của Mộ Dung Ca, ngay cả nàng cũng không bằng được cô, kinh ngạc hơn là cô ấy còn múa vui vẻ như vậy, khó trách Thái tử Tề quốc có thái độ khác lạ đối với Mộ Dung Ca. Xem ra tên Khánh vương Phượng Dịch kia có mắt không trông, phúc khí mỏng nên mới bỏ rơi Mộ Dung Ca mà đi sủng ái Lâm trắc phi!

Ánh Tuyết ghen hòng, trôn trối nhìn điệu múa của Mộ Dung Ca, nếu phải so sánh thì e rằng ả cũng không thể bằng được cô. ả cắn chặt răng nhìn sang Nguyên Kỳ, không nén được sự đố kị. Mấy năm nay trong mắt Thái tử không hề có hình bóng của người con gái nào, có thể sau này Thái tử sẽ lấy Thiện Nhã công chúa, nhưng ả biết chắc Thiện Nhã công chúa cũng không xứng để Thái tử quan tâm. Nhưng lúc này, đứng trước một Mộ Dung Ca hoàn toàn khác biệt, lại khiến ả cảm thấy vô cùng bất an.

Hai mắt Quất Đào mở to, lòng thầm than. Chẳng trách, chẳng trách Mộ Dung Ca lại được Thái tử sủng ái! Người nam tử nào có thể cự tuyệt một mỹ nhân tài sắc vẹn toàn như vậy? Quất Đào càng thấy hối hận, sau này nàng thực sự không còn cơ hội để ra tay với Mộ Dung Ca.

Phụ tá Gia Kiệt lại nhẹ nhàng nhướn mày, cô gái này có thể thắng Thiện Nhã công chúa một bậc.

Tâm tư của ai cũng biến đổi, xáo trộn, mãi cho tới khi điệu múa kết thúc, họ mới nhìn thấy Mộ Dung Ca quay trở về với bộ dạng hèn mọn của mình.

“Thiếp bêu xấu rồi!” – Mộ Dung Ca cúi đầu, thờ dốc nói. Đã lâu rồi không luyện múa, mấy ngày nay còn phải ngồi trên xe ngựa khiến thể lực của cô giảm sút, hơn nữa, cái thân thể này trước đây chỉ sống an nhàn sung sướng nên có phần yếu ớt, khó chống đỡ được.

Điệu múa này cô đã phải học ba năm mới có chút thành tựu. Đối với thầy dạy múa thì trình độ của cô chỉ đạt hạng xoàng mà thôi. Tuy cô không có năng khiếu trong phương diện múa nhưng lại rất thích nó, cho nên cuối cùng cũng không bỏ bộ môn này.

“Người đến chỗ Quất Đào lĩnh năm mươi lượng bạc.” – Sắc mặt Triệu Tử Duy không tốt, giọng nói như rơi trong nước lạnh, vô cùng khó chịu. Nhiều nỗi ưu tư bỗng nhiên bộc phát khiến hần trở tay không kịp, thật nan

giải. Đến khi Mộ Dung Ca kết thúc điệu múa, trở về làm Mộ Dung Ca hẳn đã biết thì cảm giác khó chịu mới dần dần thuyên giảm.

Chỉ trong chốc lát cô đã lấy lại được hơi thở vững vàng, – “Vâng.” – Xoay người rời đi. Lúc cô xoay người có liếc sang Nguyên Kỳ, trong mắt xẹt qua một chút khó hiểu.

Nguyên Kỳ nhìn thấy cái liếc mắt kia, đôi mắt hẩn khẽ động.

Ánh mắt của Triệu Tử Duy dán chặt vào bóng lưng rời đi của Mộ Dung Ca, hai bàn tay nắm chặt không có dấu hiệu muốn thả ra, ngược lại nắm càng chặt hơn.

Ngày mai phải tới được kinh đô Phong quốc....

Điệu múa khiến tất cả mọi người đều kinh hãi vừa kết thúc, Triệu Tử Duy lập tức hạ lệnh chuẩn bị khởi hành.

Khí trời mùa hạ khô nóng, cát bụi cuốn mù mịt, đoàn xe ngựa chạy giữa đám bụi giống như đang đi giữa đám mây khổng lồ.

Kinh đô Phong quốc.

Phong quốc giàu có, kinh đô càng phồn hoa náo nhiệt, khắp nơi sầm uất, người người qua lại tấp nập ở trên đường.

Mộ Dung Ca ngồi bên trong xe ngựa nhìn ra, nếu là trước đây cô sẽ xuống xe hòa vào dòng người, đi thăm các sạp và các cửa hàng, ghé chỗ này một chút chỗ kia một chút. Nhưng, có lẽ phía sau sự phồn hoa này chính là số phận kể tiếp mà cô phải đối mặt.

“Kinh đô Phong quốc cũng chỉ đến thế này thôi.” – Một tỳ nữ bên trong xe ngựa liếc nhìn ra bên ngoài, lẩm bẫm một câu, trong mắt nàng ta ánh lên nét coi thường.

Các tỳ nữ khác cũng không mấy quan tâm tới cảnh tượng bên ngoài, như thể các nàng đã quá quen thuộc với những cảnh tượng như thế này, không khó để nhìn ra sự thất vọng của các nàng ấy trước sự phồn hoa giàu có của Phong quốc.

Nhìn thấy thái độ của các nàng nhưng Mộ Dung Ca không cảm thấy ngạc nhiên, Tề quốc là một cường quốc, tất nhiên nó sẽ không giống Phong quốc phô hết sự giàu có ra ngoài, nhưng chắc chắn là một quốc gia phồn vinh rực rỡ, hơn nữa, nghe nói đô thành của Tề quốc còn lớn hơn kinh đô Phong quốc gấp ba lần.

Bên tai Mộ Dung Ca vang lên tiếng rao hàng của bá tánh bình dân, đó là âm thanh của một cuộc sống ấm no đầy đủ, đơn giản mà hạnh phúc. Đối với bá tánh bình dân thì chỉ cần được cơm no là đã hạnh phúc rồi, bởi vì họ có tự do.

Nhưng đối với Mộ Dung Ca, hai chữ ‘hạnh phúc’ đơn giản này dường như rất xa xôi.

Xe ngựa chậm chạp đi về hướng hoàng cung. Từ lúc bắt đầu vào thành đã có vài tên Vương gia Phong quốc đích thân ra nghênh tiếp Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy, bọn họ tôn sùng hai người là khách quý, không dám hành động chậm trễ. Còn dân chúng dọc theo đường đi thì vây xem họ, nghị luận ầm ĩ.

“Có người nói Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc đang ngồi trên xe ngựa này!”

“Không ngờ sinh thời kiếp này ta lại có thể nhìn thấy hai người họ trên xe ngựa! Ta thật may mắn a!”

“Thiên hạ này cũng chỉ có Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc mới có tư cách cưới Thiệu Nhã công chúa của chúng ta!”

Tuy mỗi người một câu khiến cho tình cảnh rất lộn xộn, nhưng chung quy vẫn là về bốn chữ Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc, không ngờ sự xuất hiện của hai người họ lại gây ra sự chấn động lớn đến vậy. Cũng khó trách, bởi Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ là Thái tử của hai cường quốc mạnh nhất thiên hạ, và rất có thể sau này, một trong hai người họ sẽ có một người xưng bá thiên hạ. Với Phong quốc, nếu muốn hòa thân thì đương nhiên muốn chọn người mạnh nhất, như thế Phong quốc càng được bảo hộ dài lâu.

Quất Đào tập trung vào vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Dung Ca, càng nhìn càng cảm thấy mơ hồ, nàng luôn cảm thấy có rất nhiều chuyện không phải đơn giản như vẻ bề ngoài, Thái tử đối xử với Mộ Dung Ca có phần mập mờ, nhưng dường như có điều gì đó mà nàng không được biết, càng nghĩ càng mơ hồ, có vẻ Mộ Dung Ca cũng không ngờ mình lại được Thái tử sủng ái.

Sao có thể như vậy?!

Khi Triệu Tử Duy ở trên xe ngựa, thần sắc của hắn khác hẳn lúc thường, không hề có vẻ nhàn nhã tà mị, mà là khí phách dạt dào, đôi tròng mắt sáng nghiêm nghị, phản chiếu trong mắt là hình ảnh non sông hùng vĩ.

Lưu Vân liếc nhìn ra phía ngoài, sau đó quay đầu lại nói với Triệu Tử Duy: “Có quá nhiều người, sợ rằng phải mất một canh giờ nữa chúng ta mới đến được hoàng cung.”

“Ừm!” – Triệu Tử Duy gật đầu, ánh mắt lạnh buốt như núi băng vạn năm. Một canh giờ nữa? Ánh mắt hắn hơi lóe sáng, quay đầu nhìn về phía chiếc xe ngựa đi đằng sau, chăm chú nhìn vào người con gái đang khẽ cười tao nhã kia.

Hắn có nên thay đổi sách lược?

Lưu Vân không biết những suy nghĩ của hần, y điềm đạm nói: “Chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ ở Phong quốc, trên yến hội mười ngày sau tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai lầm nào xảy ra, xin Thái tử yên tâm.”

Nghe vậy, Triệu Tử Duy quay đầu lại nhìn Lưu Vân bằng ánh mắt buốt lạnh hiem thấy, Lưu Vân giật mình, Thái tử, đây là...

Triệu Tử Duy cũng nhận ra mình đã sai, hần lập tức thu hồi ánh mắt, nhưng đôi môi vẫn mím chặt khiến gương mặt hần lại có vẻ tàn nhẫn vô tình.

Kiểm đã xuất vò, nếu muốn thu lại nhất định phải trả bằng một cái giá đau đớn.

Ở trên một cỗ xe ngựa khác, bên ngoài rất nhốn nháo nhưng bên trong xe ngựa lại vô cùng yên lặng, thỉnh thoảng còn có tiếng lật sách rất nhỏ.

“Chủ công, khoảng một canh giờ nữa sẽ đến hoàng cung Phong quốc.” – Gia Kiệt bẩm báo – “Thanh Nhã công chúa Phong quốc sai người đưa đến một bức thư, chủ công có muốn xem qua?” – Gia Kiệt lấy một phong thư từ trong áo ngực, dâng lên Nguyên Kỳ.

Mắt của Nguyên Kỳ không nhìn lên, y vẫn đang tập trung vào cuốn sách, sau khi Gia Kiệt dâng thư lên, y cũng chỉ lạnh nhạt liếc qua. “Đọc.”

Gia Kiệt lập tức mở phong thư, xem nội dung ở bên trong, đọc nhỏ: “Thiếp Thanh Nhã luôn hết lòng cảm mến Thái tử Hạ quốc, ngưỡng vọng từ xa, mong Thái tử thương tiếc.” – Sau khi đọc xong, Gia Kiệt cảm thấy thắc mắc không giải thích được. Thanh Nhã công chúa? Hần chưa từng nghe qua Phong quốc có vị công chúa này, có lẽ vì danh tiếng của Thiện Nhã công chúa quá nổi tiếng khắp thiên hạ chăng? Có điều, giờ phút này Thanh Nhã công chúa lại viết thư nói lên tâm ý với Thái tử, dường như trong này có ẩn chứa động cơ không tốt.

Hơn nữa, mọi người trong thiên hạ đều biết, lần này tới Phong quốc hòa thân đều là vì Thiện Nhã công chúa. Nhưng Thanh Nhã công chúa lại chủ động yêu cầu chủ công thương tiếc, dường như đang cố ý.

Gia Kiệt cẩn thận liếc nhìn phản ứng của Nguyên Kỳ, nhưng y vẫn tươi cười tao nhã như bình thường, có vẻ không chú ý tới bức thư của Thanh Nhã công chúa.

Ở Hạ quốc có không ít nữ tử chủ động hiến thân muốn hầu hạ chủ công, nhưng hẳn chưa từng thấy chủ công để mắt tới cô gái nào. Gia Kiệt cho rằng, chủ công của hắn thanh cao như thần thánh, nhìn khắp thiên hạ có rất nhiều nữ tử, nhưng người có thể xứng với chủ công lại quá ít. Chỉ riêng việc vị Thanh Nhã công chúa này không nổi danh khắp thiên hạ đã rõ, bất kể thân phận địa vị hay tâm cơ mưu trí, nàng ta đều không thể so sánh với Thiện Nhã công chúa. Vậy nên phản ứng này của chủ công cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Đôi mắt Nguyên Kỳ nhẹ lóe sáng, nhưng bởi vì ánh mắt y quá thâm trầm sâu thẳm nên tia sáng kia chỉ chợt lóe lên rồi biến mất không vết tích.

“Chủ công, nếu Thái tử Phong quốc gặp được Mộ Dung Ca sẽ gây bất lợi cho ta.” – Gia Kiệt bỗng nhớ tới Mộ Dung Ca, nếu Thái tử Tề quốc lợi dụng tốt nàng ta thì chắc chắn sẽ đoạt được nhiều thuận lợi.

Nghe thấy ba chữ Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ nâng đôi mắt điềm tĩnh thong dong lên, “Không cần để ý nàng ta.” – Với mưu trí của nàng ta cũng không dễ để cho người khác lợi dụng, chắc chắn nàng sẽ nghĩ ra kế thoát thân. Chỉ có điều, với những biểu hiện gần đây của Triệu Tử Duy, rất có thể sự tình sẽ thay đổi.

“Vâng.”

Đoàn xe của Hạ quốc và Tề quốc được người dân nhiệt liệt chào đón nên chỉ có thể từ từ tiến bước trong thành, đi về hướng hoàng cung. Ngược lại,

kẻ chỉ mất nửa canh giờ đã tới nơi như Phượng Dịch lại chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng nào đìu hiu hơn thế.

Không có quan lại nghênh tiếp, không có bách tính vây lấy bàn tán nhỏ to. Phượng Dịch ngồi trong xe, vẻ mặt càng ngày càng cứng đờ, sắc mặt ngày càng đen trầm. Tuy hẳn không phải là hoàng đế Nguyên quốc nhưng cũng đường đường là một Vương gia có quyền thế, vậy mà hoàng đế Phong quốc lại chẳng coi hẳn ra gì.

Hắn thề: Nhất định một ngày nào đó hắn sẽ làm cho tất cả người trong thiên hạ này đều biết đến hai chữ – Phượng Dịch. Tên hoàng đế Phong quốc sẽ phải cúi mình lau giày cho hắn, Thiện Nhã công chúa làm ấm giường cho hắn. Mỗi con dân của Phong quốc phải trần chuồng mặc đồ lót, quỳ xuống mỗi khi hắn bước qua.

Sau nhiều màn tường tượng, sắc mặt của hắn cũng giãn ra. Khoảng cách tới hoàng cung Phong quốc ngày càng gần khiến hắn nảy sinh cảm giác mong đợi. Hắn chưa từng nhìn thấy Thiện Nhã công chúa, không biết nàng đẹp đến cỡ nào đây.

Lạc Hoa cung.

Xảo Vân chải đầu cho Lâm Thiện Nhã, cẩn thận tô điểm cho cho mái tóc dài tuyệt đẹp của nàng. Trong mắt Xảo Vân hiện lên vẻ kích động, môi nở nụ cười dịu dàng.

“Thái tử Hạ quốc cùng Thái tử Tề quốc đã tới kinh thành, chắc lúc này đang tiến vào hoàng cung rồi ạ. Có thể hôm nay công chúa sẽ được nhìn thấy nhị vị Thái tử.” – Xảo Vân vui vẻ quay chiếc gương phản chiếu khuôn mặt đang thất thần của Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã hoàn hồn, mỉm cười. Từ nhỏ nàng đã nhìn thấy vô số nam tử quyền quý, vì ái mộ mà làm nhiều việc để lấy lòng nàng, bọn họ chỉ

hy vọng nàng có thể ngoái đầu lại cười với họ. Cho nên Thiện Nhã luôn tự tin, nàng xuất hiện ở nơi nào sẽ hấp dẫn vô số ánh nhìn của nam tử nơi đó.

Dù đối mặt với bất kì ai, nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đập loạn nhịp, càng không thể có việc nàng chờ mong một người xuất hiện.

Chỉ có chàng.

Nàng nhìn dung mạo của mình ở trong gương đồng, vẻ mặt nghiêng nước nghiêng thành của nàng hơi thất thần, nhưng ngay lập tức, gương mặt của mỹ nhân thoát tục ở trong gương giãn ra thành một nụ cười khuynh thành. Nụ cười hé nở chúm chím này đã được nàng nỗ lực luyện tập trong nhiều năm, nàng sẽ không làm cho chàng phải thất vọng.

Nàng mong đợi đến ngày cưới của cả hai, đêm động phòng hoa chúc, nàng e lệ cúi đầu nói với chàng: “Mong phu quân thương tiếc.”

“Công chúa, người nói gì ạ?” – Hình như Xảo Vân nghe thấy công chúa lẩm bẩm một câu, vì nàng ta không nghe thấy nên hỏi lại.

Thiện Nhã chợt đỏ bừng mặt, nàng vốn quốc sắc thiên hương, làn da trắng như tuyết, hai má ửng hồng như vừa tô điểm lớp phấn son. Không ngờ chỉ vừa nghĩ trong lòng mà lại thốt ra như vậy! May mà nói nhỏ, nếu người khác nghe thấy chẳng phải sẽ chê cười sao: “Lắm chuyện!”

“Công chúa, trang điểm thế này đã được chưa?” – Xảo Vân chải tóc hất ra sau, cài một cây trâm lưu ly trên châu ngũ sắc lên mái tóc đen dày mềm mại như tơ của Thiện Nhã, khiến dung mạo tiên nữ của nàng tăng thêm vài phần diễm lệ.

Thiện Nhã nhìn chiếc trâm cài trên đầu qua gương đồng, nàng khẽ nhún mày, vẻ mặt hiện lên nét do dự.

Xảo Vân khó hiểu hỏi: “Người sao thế?” – Đây là món đồ Thái tử tặng công chúa, thường ngày người rất thích đeo, sao giờ lại muốn gỡ xuống.

“Đổi cho bản cung một chiếc trâm ngọc thanh nhã, cất chiếc trâm ngũ sắc này đi, dùng nhiều rồi ta cũng thấy chán.” – Thiện Nhã dịu dàng lên tiếng. Trong mắt Nguyên Kỳ, cài trâm ngũ sắc có quá mức diễm lệ? Có khi nào sẽ khiến mình trở nên tầm thường hơn không? Dù sao chàng cũng là một người đàn ông thanh nhã tuyệt trần, tiên tư trác tuyệt(*).

(*)Mang khí chất tiên tử vượt trội, hơn hẳn người thường.

“Bẩm công chúa, Thanh Nhã công chúa tới, hiện đang chờ ở ngoài điện ạ.” – Một cô cung nữ tiến vào bẩm báo.

Nghe vậy, Thiện Nhã hơi nhíu mày: “Nàng tới lúc nào?” – Vừa mới nghe tin Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ vào cung, nó đã gấp gáp vậy ư?

Cô cung nữ trả lời: “Dạ bẩm, đã được một khắc rồi.”

Thiện Nhã gật đầu, nhìn bóng mình hoàn mỹ không tỳ vết trong gương, nàng tao nhã đứng dậy: “Đi thôi, đến xem một chút.”

Bên cạnh Lạc Hoa cung là tấm cung nghỉ ngơi. Chủ nhân của Lạc Hoa cung có một đôi mắt tinh tế, những đồ trang trí bên trong nhìn qua cứ tưởng để cho vui, nhưng khi để ý kỹ mới thấy toàn bộ đều là trân phẩm trên thế gian, quý báu vô cùng. Có thể thấy hoàng đế Phong quốc Lâm Thu Thành cưng chiều Thiện Nhã như thế nào, ngay cả hậu phi được sủng ái nhất cũng không bằng. Có lẽ là do dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Thiện Nhã nên mới được ông ta yêu thương đến thế, nhưng Thiện Nhã cũng phải trả một cái giá không hề nhẹ.

Lâm Thanh Nhã nhìn khắp lượt, đã hai ba năm rồi nàng chưa đến Lạc Hoa cung, không ngờ nơi này lại tráng lệ như thế. Nếu những tỷ muội khác nhìn thấy cảnh này, lại liên tưởng đến cung điện mộc mạc của mình, chắc

sẽ ghen tị đến chết, nhưng nàng thì không. Nàng mỉm cười tiếp tục ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, đôi mắt phượng khẽ nhướn lên trông vô cùng quyến rũ. Lâm Thiện Nhã có thể được như bây giờ đâu chỉ dựa vào khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của cô ta, mà thủ đoạn ngầm cũng nhiều vô số.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Lâm Thiện Nhã xuất hiện cùng với vài cung nữ theo sau hầu hạ, một thân y phục trắng muốt, khuôn mặt trang điểm tự nhiên nhã nhặn, đáy mắt Thanh Nhã hiện vẻ khinh thường. Bề ngoài nhìn có vẻ không muốn tranh đấu kia, lại có thể lừa gạt được mọi người.

“Muội muội thỉnh an tỷ tỷ!” – Lâm Thanh Nhã đứng dậy, nhẹ nhàng hành lễ. Nàng thừa hưởng từ Thục quý phi năm phần xinh đẹp, ba phần quyến rũ, còn hai phần thanh khiết. Ba loại cảm giác này dung hòa làm một khiến người khác ngắm nhìn không rời mắt. Nếu hai người họ xuất hiện cùng một chỗ, chắc chắn Lâm Thanh Nhã sẽ bị lu mờ. Nhưng một cô gái xinh đẹp như vậy, vẫn sẽ có rất nhiều người đàn ông phải quỳ xuống nâng váy cho nàng.

Thiện Nhã lạnh nhạt liếc Thanh Nhã, rồi mỉm cười đáp lời: “Thiện Nhã muội là khách ít đến chơi, chớ đa lễ, ngồi xuống đi. Hai tỷ muội chúng ta cùng trò chuyện.” – Mấy tháng không gặp, giờ nó đã trở mã xinh đẹp yêu kiều rồi. Chẳng mấy chốc sẽ vượt qua Thục quý phi.

Nghĩ tới sự dụ dỗ của Thục quý phi đối với phụ hoàng, để mẫu thân nàng lẻ loi nhiều năm. Tuy bà là Hoàng hậu, nhưng rất ít khi phụ hoàng ghé qua thăm cung bà, đáy mắt Thiện Nhã ánh lên vẻ lạnh lẽo.

“Tỷ tỷ luôn cao quý, Thanh Nhã đâu dám đến quấy rầy. Nghe tin tỷ sắp hòa thân, sợ rằng sau này chẳng còn mấy cơ hội gặp mặt, Thanh Nha rất luyến tiếc, chẳng quản làm phiền tới tỷ hay không, muội nhất định phải đến thăm tỷ một lần.” – Lâm Thanh Nhã ngồi xuống, coi như không nghe thấy ý trào phúng trong lời nói của Thiện Nhã, thân thiết trả lời.

Thiện Nhã khẽ chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Bản cung cũng muốn đến thăm Thanh Nhã muội muội, không ngờ muội lại nhanh chân hơn.”

“Tỷ muội chúng ta quả thật tâm linh tương thông. Thanh Nhã nghĩ gì tỷ cũng biết được. Thanh Nhã bỗng nhớ tới cây trâm lưu ly trên châu ngũ sắc mà Thái tử ca ca từng tặng cho tỷ, lúc ấy Thanh Nhã vô cùng thích thú. Vốn định xin Thái tử một chiếc giống như thế, đáng tiếc lại chỉ có một chiếc duy nhất. Nhưng chiếc trâm ấy cũng chỉ có tỷ tỷ mới đeo được, muội muội tự mình hiểu được.” – Lâm Thanh Nhã thở dài nói.

Ánh mắt lạnh băng của Thiện Nhã lập tức chiếu thẳng tới Thanh Nhã, ai ngờ Thanh Nhã lại bật cười thành tiếng: “Cho nên Thanh Nhã chỉ xin được làm nền cho tỷ tỷ, mong tỷ tỷ chớ ghét bỏ.”

Làm nền? Thiện Nhã nhếch miệng cười, cúi đầu vuốt ve móng tay vừa được sơn lại, giọng nói êm như nhung: “Thế chẳng phải sẽ tui thân cho muội ư? Thanh Nhã muội muội định theo vết xe đổ của Thục quý phi, cả đời làm thiếp bên chàng sao?”

Lâm Thanh Nhã cúi đầu, nụ cười cứng đờ, tựa như không hề để ý: “Thanh Nhã tự mình hiểu được, tỷ tỷ ung dung cao quý, nhất định cả đời sẽ được hưởng phú quý. Thanh Nhã không cầu địa vị, nửa đời chỉ si mê đắm đuối chàng mà thôi.”

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Thiện Nhã quét thẳng tới Thanh Nhã, tựa như có thể nhìn thấu dã tâm ẩn chứa đằng sau nụ cười kia! Nhưng ở chốn hoàng cung đầy rẫy âm mưu quỷ kế này, những người yên thân sống nơi đây, có mấy ai trong sáng? Sao có thể để người khác dễ dàng nhìn thấu.

Lâm Thiện Nhã không thể không thừa nhận, Lâm Thanh Nhã của ngày hôm nay đã không còn nông cạn nữa, mà cũng quỷ kế đa đoan, tâm tư thâm trầm rồi!

Lâm Thanh Nhã thản nhiên đối mặt với ánh mắt dò xét của Thiện Nhã, bao năm qua hai người họ đối chọi gay gắt, nhiều lần nàng ở thế hạ phong, chung quy cũng chỉ vì dung mạo nàng kém hơn một bậc! Nếu lấy cứng chọi cứng, nàng đã sớm tự thiêu cháy mình. Thời gian hai ba năm, cũng đủ để nàng thay đổi.

Cổng chính hoàng cung mở rộng, từng tốp xe ngựa lũ lượt tiến vào hoàng cung tráng lệ. Vì đang ở trong cung không thể xốc mạnh lên ngấm phong cảnh, nên tất cả mọi người đều trầm mặc. Chỉ có giọng nói lạnh lạnh của các thái giám đang cuống quýt chỉ huy người dẫn đường cho từng đoàn vang lên.

Một canh giờ trôi qua nhanh chóng!

Giờ đây, từng đoàn xe ngựa tiến sâu vào hoàng cung Phong quốc không rõ tương lai phía trước. Quốc gia này có ba trăm năm lịch sử, trong thời đại loạn thế, đừng nói ba trăm năm, đến ngay cả năm trăm năm lịch sử rồi cũng bị diệt vong.

Mộ Dung Ca áp tay vào lồng ngực đang đập thình thịch, càng tự trấn an lại càng rối loạn. Âm thanh kéo kẹt của bánh xe truyền vào tai, dường như cô còn nghe thấy cả tiếng lộc cộc phát ra từ những hòn đá ma xát với bánh xe.

Đây là hoàng cung Phong quốc, e là vận mệnh sau này của cô sẽ thay đổi tại đây.

Không...

Đôi mắt cô sáng rực, không chút sợ hãi.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, vận mệnh của cô phải do cô nắm giữ!

Đột nhiên, tấm rèm che cửa bị gió thốc lên, Mộ Dung Ca ngồi đối diện, đập vào mắt là bóng dáng một cô gái mặc váy vàng nhạt cười tuần mã cao to phóng vụt qua.

“Uy!” – Cô gái xinh đẹp ghì tuần mã lại, chặn trước xe Triệu Tử Duy. Sao lại tùy tiện gây rối như vậy?

Mộ Dung Ca tò mò, cô gái này là ai?

“Thái tử Tề quốc, quả nhiên chàng tới đây. Thiện Nhã công chúa có gì tốt chứ? Cô ta không thể nào so sánh được với bản cung!” – Cô gái tức giận nhú chặt mày, không ngừng chất vấn Triệu Tử Duy ngồi trong xe.

Tuy giờ Mộ Dung Ca không nhìn thấy vẻ mặt của cô gái kia, nhưng từ trong giọng nói đặc mùi ghen tuông, cô biết nàng ta có quen biết với Triệu Tử Duy, hơn nữa còn yêu hắn say đắm, hắn nàng không ngờ hắn lại đến hỏi cưới Thiện Nhã công chúa.

Sự xuất hiện của cô gái cản trở đường đi của mọi người, tất cả bọn họ đều dồn ánh mắt về phía nàng. Ở thời đại này, nữ nhân không tuân theo quy củ, cả gan làm loạn như nàng cũng không nhiều. Không ít người toát mồ hôi thay nàng, cho dù yêu mến Thái tử Tề quốc đến đâu cũng không nên chặn xe hắn, lại càng không nên can thiệp vào chuyện cưới hỏi của hắn. Thái tử Tề quốc cũng không phải người dễ chọc vào. Mấy năm gần đây, thủ đoạn tàn nhẫn vô tình của hắn đã truyền khắp thiên hạ.

“Cút! Đừng chặn đường của bản cung!” – Giọng nói lạnh lùng vô tình của Triệu Tử Duy truyền ra từ trong xe.

Cô gái xinh đẹp không chút ngượng ngùng, ngược lại nhẩy xuống ngựa, định đi vào trong xe. Lưu Vân cầm kiếm chặn lại, lạnh nhạt nói: “Hân Hân công chúa xin hãy tự trọng! Nếu còn dám bất kính với Thái tử, đừng trách lưỡi kiếm ty chức vô tình.”

Hân Hân công chúa? Mộ Dung Ca nhướn mày, đôi mắt tràn đầy hứng thú, trong trí nhớ hiện lên vài điều. Hân Hân là công chúa Lương quốc, cũng là vị công chúa duy nhất của Lương quốc, từ nhỏ đã được hoàng đế yêu chiều, giáo dục nàng như đấng nam nhi. Dung mạo xinh đẹp cộng thêm vài phần hào khí anh dũng, nhìn thoáng qua có cảm giác thật tuần mỹ. Có lẽ do được hoàng đế Lương quốc nuông chiều quá mức nên nàng ta không coi ai ra gì, bây giờ còn dám xuất hiện trước mặt Triệu Tử Duy. Tuy cô và Triệu Tử Duy mới quen biết, nhưng sự cuồng ngạo kiêu căng của Hân Hân khiến ai cũng đều căm ghét.

Lương Hân Hân nhìn Lưu Vân chần trước mặt, nàng nhăn mày quát lớn: “Người thật to gan! Ta đang nói chuyện với chủ tử nhà ngươi, không đến lượt người khoa chân múa tay ở đây.” – Nàng muốn gặp Triệu Tử Duy, hẳn tuyệt đối không thể hòa thân với Thiệu Nhã công chúa, một năm trước đây gặp nhau, nàng đã thề phải gả cho hắn! Nàng rất thích người đàn ông có dã tâm lớn như thế! Lâm Thanh Nhã không xứng cùng hắn sống đôi nhìn thiên hạ!

Triệu Tử Duy ngồi trong xe không còn kiên nhẫn, ra lệnh: “Lái xe!”

Nghe lệnh, Lưu Vân thu kiếm, đá vào bụng ngựa khiến chúng lồng lên chạy đi. Đương nhiên Lương Hân Hân cũng có vài phần bản lĩnh điều khiển ngựa, nhưng khi nghe thấy giọng nói lãnh huyết lạnh như băng của Triệu Tử Duy, lập tức nghiêng người dịch qua. Hốc mắt nàng đỏ ửng, nhưng nàng vẫn kiên cường không rơi một giọt lệ nào.

Đoàn xe ngựa lướt qua, Mộ Dung Ca nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Hân Hân, thật là một cô gái si tình! Thời đại này, yêu một người đàn ông vô tình như Triệu Tử Duy không biết là đúng hay sai nữa.

Lương Hân Hân nhướn mày, ánh mắt tức giận dõi theo đoàn xe, hét to: “Thái tử Tề quốc, nếu chàng cố tình cưới Thiệu Nhã công chúa, chắc chắn sẽ phải hối hận!” – Một năm qua, nàng luôn ấp ủ mơ mộng với hắn, nàng

luôn nghĩ người đàn ông như vậy chỉ tồn tại trong tưởng tượng mà thôi, không ngờ hẳn lại có thật. Nếu hẳn đã lọt vào mắt nàng, nàng không dễ buông tha đâu!

“Công chúa, chúng ta gây chú ý tới quá nhiều người rồi.” – Một người cung nữ ăn mặc xinh đẹp hỗn hển chạy tới, nhìn ánh mắt của những người xung quanh, nàng bất đắc dĩ nói. Công chúa tính tình nóng vội, không hề giống ai, bây giờ lại đang ở quốc gia khác, công chúa không thể gây ra chuyện được.

Lương Hân Hân nhíu mày: “Bản cung không thêm để ý.” – Hiện giờ thứ mà nàng quan tâm nhất chính là tấm lòng của Triệu Tử Duy. Chợt nhớ tới điều gì, nàng nghiêng đầu nhìn về phía cung nữ: “Lệ Vân, người nói xem Thiện Nhã công chúa có thực sự đẹp không?” – Lúc hỏi như vậy, giọng nói nàng ẩn chứa chút tự ti, hoàn toàn không còn dáng vẻ kiêu căng như trước nữa.

Lệ Vân không biết nói gì, chỉ đành đáp: “Nô tỳ không biết.” – Công chúa chưa từng gặp qua Thiện Nhã công chúa thì sao nàng nhìn thấy được?

“Ta nghĩ bộ dạng nàng ta cũng chỉ điễm đạm đáng yêu biết tạo niềm vui cho nam nhân thôi. Sao có thể được như bản cung, cầm đao múa kiếm, trên chiến trường cũng giết giặc không kém gì đám nam nhân.” – Lương Hân Hân chấp tay sau lưng, ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

Mọi người xung quanh vì e ngại thân thế của nàng nên chỉ dám cúi đầu cười thầm, nếu nữ nhân giống như nam nhân, vậy người nam nhân ấy còn muốn nàng ta làm ấm giường nữa không?

“Công chúa, trời sắp tối rồi, chúng ta nên mau chóng vào cung thôi.”

Hoàng cung Phong quốc chiếm một diện tích rất lớn, ngồi trong xe ngựa đi tới hành cung đã mất gần nửa canh giờ! Lúc này Nguyên Kỳ đi trước đã tới nơi.

Hành cung Phong quốc bao gồm ba mươi tòa cung điện lớn nhỏ, dựa vào thân phận của khách mà định chỗ nghỉ. Hai người Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy ở tại hai cung điện Trường Xuân cung và Vĩnh Đức cung. Những người còn lại đều ở trong các điện nhỏ hơn cách khá xa nơi này.

Mọi người theo Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy tiến vào cung điện nghỉ ngơi, ai ngờ một tên thái giám cúi người tiến vào, hẩn chấp tay quỳ xuống, cất tiếng the thé: “Nô tài xin thỉnh ai Thái tử Hạ quốc, Thái tử Tề quốc. Nô tài phụng mệnh hoàng thượng mời hai vị Thái tử đến Nghi Xuân các đón gió tẩy trần (nghỉ thức thiết đãi khách quý từ xa tới).”

Triệu Tử Duy liếc nhìn tên thái giám kia, nói: “Tạ ơn ý tốt của hoàng thượng, mấy ngày nay đi đường mệt mỏi, bản cung chỉ muốn vào điện nghỉ ngơi. Đợi bản cung hồi sức, sẽ tự mình tới tạ ơn hoàng đế Phong quốc.” – Dứt lời, hẩn chẳng thèm quan tâm tới vẻ mặt tên thái giám, cũng không nói thêm câu nào, chỉ rảo bước đi vào bên trong, đám người theo hầu tinh ý đóng cửa lại.

Tên thái giám mồ hôi đầm đìa, không ngờ ánh mắt Thái tử Tề quốc lại lợi hại như thế, chỉ liếc nhìn một cái cũng khiến gã run sợ, không biết phải cư xử thế nào. Gã quay sang nhìn về phía Nguyên Kỳ... Y chưa cần lên tiếng, khí thế tôn quý vương giả toát lên khiến không ai dám nhìn thêm. Tên thái giám đầu đầy mồ hôi lạnh, cả người nặng nề như bị đá đè.

“Đi đường mệt nhọc, bản cung cũng phải nghỉ ngơi, người trở về bẩm báo với hoàng đế Phong quốc đi.” – Nguyên Kỳ nhìn xuống, nói xong ung dung đi vào.

Tên thái giám quỳ hồi lâu không biết làm cách nào, hai vị Thái tử này đều là rồng trong loài người, khí tức cường đại như thế hẩn chưa từng gặp qua. Chẳng trách có thể vang danh thiên hạ như vậy! Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc giờ gã đã chết từ lâu rồi. Quỳ một lúc mới hồi phục tinh thần, gã vội đứng dậy, chạy nhanh khỏi nơi thị phi này.

Vừa vào cung điện, Mộ Dung Ca định đi tới chỗ hạ nhân nghỉ ngơi, ai ngờ giọng nói lười nhác của Triệu Tử Duy vang lên: “Mộ Dung Ca hầu hạ gian ngoài.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca dừng bước, cô nhú mày nhìn bóng lưng Triệu Tử Duy. Người hầu hạ Triệu Tử Duy luôn là Quất Đào hoặc Cầm Đức, hai người họ luôn thay phiên nhau. Sao bây giờ hắn lại bắt cô ở ngoài hầu hạ? Đường như nhận ra sự chần chừ miễn cưỡng của Mộ Dung Ca, Triệu Tử Duy quay đầu lại, đôi mắt tà mị khóa chặt vào gương mặt mềm mại của cô.

“Người không đồng ý?” – Hắn đề thấp thanh âm, áp lực tràn tới khiến người ta hít thở không thông.

Mộ Dung Ca thầm cười lạnh, không thèm đón nhận ánh mắt hắc, chỉ trả lời: “Không ạ.”

Lạc Hoa Cung...

Hai vị tỷ muội cùng cha khác mẹ đang tươi cười nói chuyện với nhau, cuộc chiến đấu vẫn tiếp diễn, ai thắng ai thua e phải mấy ngày nữa mới biết kết quả. Lâm Thiện Nhã nghiêng đầu nhìn chiếc đồng hồ cát, hắc là đến rồi chẳng? Hành động này lọt vào mắt Lâm Thanh Nhã, ánh mắt Thanh Nhã lóe sáng, nàng giơ khăn che đôi môi đỏ mọng, cười nói: “Tỷ tỷ đang nhìn giờ, chờ Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc đến phải không?”

Nghe vậy, Thiện Nhã thu hồi ánh mắt, điềm đạm trả lời: “Thanh Nhã muội muội cứ đùa, chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn tối, ta đang tính giữ Thanh Nhã muội muội ở lại Lạc Hoa cung dùng bữa đây.”

“Dù tỷ tỷ không giữ Thanh Nhã, Thanh Nhã cũng muốn ở lại cùng dùng bữa với tỷ tỷ mà.” – Thiện Nhã chưa dứt lời, Thanh Nhã đã vội nói.

Trong mắt Thiện Nhã tràn ngập băng tuyết lạnh lẽo.

Chợt có một cung nhân trong Lạc Hoa cung từ từ tiến vào, bẩm báo với Thiện Nhã: “Bẩm công chúa, Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc đã vào hành cung nghỉ ngơi rồi ạ.”

Lâm Thanh Nhã nghe thấy thế hai mắt sáng rực, bọn họ tới rồi! Lâm Thiện Nhã quay đầu, vẻ mặt áy náy nhìn Thanh Nhã: “Đêm nay phụ hoàng chuẩn bị tiệc tẩy trần, ta phải đi trước. Hôm sau lại mời Thanh Nhã muội muội tới Lạc Hoa cung nói chuyện tiếp. Xảo Vân, tiễn Thanh Nhã công chúa.”

Lâm Thanh Nhã nhếch môi cười lạnh, đợi lâu như vậy, nàng không thể ra về tay không, bèn đứng dậy cúi đầu nói: “Tỷ tỷ vẫn chưa biết, phụ hoàng đang chuẩn bị gả Thanh Nhã cho Thái tử Hạ quốc làm thiếp. Cho nên, yến tiệc tẩy trần này, Thanh Nhã cũng đi cùng tỷ tỷ.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Khuất Nhục

Edit: Phi Nguyệt

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã trở nên đông cứng, ánh mắt lạnh thấu xương như muốn nhìn xuyên qua lớp son phấn trên mặt Lâm Thanh Nhã.

Tất cả cung nhân trong điện đều kinh hồn bạt vía. Bọn họ biết rõ trong hoàng cung này có hai người tuyệt đối phải luôn chú ý, dè chừng sắc mặt là Thiện Nhã công chúa và Thanh Nhã công chúa. Cách chiến đấu của hai người này không phải lao vào sát phạt nhau, mà là đang trong lúc cười nói đã có gió tanh mưa máu.

Lúc này, cô cung nhân vừa vào bẩm báo mới run rẩy nói: “Nhị vị công chúa không cần tới Nghi Xuân các nữa ạ, Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc đi đường xa mệt mỏi cần nghỉ ngơi, vì thế yến tiệc đón gió tẩy trần đã bị hủy.”

Hai người cùng kinh ngạc, không ngờ lại có biến cố. Quả thực các nàng đã không suy nghĩ thấu đáo, bọn họ đi đường xa mệt mỏi từ Hạ quốc, Tề quốc đến đây nên bây giờ muốn nghỉ ngơi, không tham gia yến tiệc là chuyện hết sức bình thường.

Ngay lập tức, vẻ tức giận trên mặt Thiện Nhã biến mất, nàng dùng tư thế tao nhã nhất ngồi xuống, cười nhạt: “Thì ra muội muội đã được phụ hoàng hứa sẽ gả cho Thái tử Hạ quốc.”

Lâm Thanh Nhã cũng ngồi xuống, hai gò má ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu. “Vâng, Thanh Nhã nghe danh Thái tử Hạ quốc đã lâu, sớm đem lòng ái mộ. Nghe nói lần này Thái tử Hạ quốc cũng sẽ đến đây, Thanh Nhã

đã thỉnh cầu phụ hoàng và được người đồng ý. Sáng nay Thanh Nhã phái người đưa Thái tử Hạ quốc một bức thư, mong chàng thương tiếc Thanh Nhã.” – Thanh Nhã nói với vẻ chân thành tha thiết.

Thì ra nó đã xuất thủ nhanh vậy rồi. Hai bàn tay giấu dưới tay áo của Thiện Nhã nắm chặt lại, nụ cười tuyệt mỹ trên gương mặt không hề giảm đi, trái lại còn cười tươi hơn: “Muội muội thật có lòng. Nếu Thái tử Hạ quốc đồng ý nạp muội làm thiếp, ta sẽ tặng thêm hai lễ vật làm của hồi môn.”

“Thanh Nhã tạ ơn tỷ tỷ đã chúc lành!” – Lâm Thanh Nhã cảm thấy nghi ngờ trước ý tốt của Thiện Nhã, nhưng nàng ta vẫn giữ nét mặt tươi cười như hoa, đứng dậy cảm tạ.

Hai người họ nói chuyện như thể tỷ muội tình thâm, nhưng trong lòng cả hai đều nổi sóng, cung nhân bốn phía cúi thấp đầu, coi như không thấy sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt.

Các nàng đã tính trước nhiều chuyện, nhưng có thể lọt vào mắt của vị nam tử cao nhã như thần tiên kia hay không đâu phải chuyện các nàng muốn là được.

Nhưng, kẻ ở trong cuộc cho rằng mình lợi dụng được người khác, mà không biết rằng mình đã nhập cuộc, trở thành một quân cờ bị người người xâu xé.

Phong vân thay đổi thất thường, gió nổi mây vần, một hồi thiên hạ đại loạn đã được định trước bắt đầu hé lộ...

-

Sau bữa tối, Mộ Dung Ca trở về tắm điện [i](phòng ngủ)[/i] trong Vĩnh Đức cung, cô ở gian ngoài chờ hầu hạ Triệu Tử Duy. Gian ngoài và gian trong cách nhau không xa, nếu Triệu Tử Duy muốn sai cô làm gì, hẳn chỉ

cần nhẹ hô một tiếng là cô có thể nghe rõ. Điểm này làm Mộ Dung Ca rất tức giận, nếu đến đêm hắc gọi người đến thị tẩm, chẳng phải cô ở gian ngoài sẽ nghe thấy hết những âm thanh chân thực đó sao? Giả sử hắc nổi thú tính nhào vào người cô thì biết tính thế nào?

“Mộ Dung Ca.” – Đường lúc cô mãi suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gọi của hắc.

Tiếng gọi của Triệu Tử Duy khiến Mộ Dung Ca á khẩu, đúng là thấp hươu muối cũng lên, “Thái tử có gì cần phân phó ạ?”

“Cởi áo cho bản cung!”

Cởi áo? Mộ Dung Ca đi vào gian trong đã thấy Triệu Tử Duy đang dang hai tay sang ngang, đợi cô vào cởi áo cho hắc. Mộ Dung Ca không phải người vụng về, nhưng chuyện cởi áo cho người khác quả thực cô chưa làm bao giờ nên động tác có phần thô lỗ.

Triệu Tử Duy nhú mào, đôi mắt báo lười biếng không nhìn được, tức giận nói: “Người khấn trương như vậy là muốn ngủ cùng bản cung?”

Khóe miệng Mộ Dung Ca khẽ giật, trong đầu thẳng nhai này nghĩ cái quái gì vậy? Ngoại trừ chuyện hoan ái giữa nam nữ, hắc không suy nghĩ được thứ gì lành mạnh hơn à? Mặc dù rất tức giận nhưng hết lần này đến lần khác cô vẫn phải nghiêm chỉnh trả lời: “Thái tử suy nghĩ quá nhiều rồi, thiếp chỉ không quen tay thôi. Nếu Thái tử gọi Quất Đào, chắc chắn nàng ấy sẽ làm tốt hơn ạ.”

“Người quên lời bản cung nói rồi phải không?” – Triệu Tử Duy nhẹ nở nụ cười gian tà, cúi đầu xuống gần cái cổ trắng ngần của Mộ Dung Ca, tư thế vô cùng mờ ám.

Mộ Dung Ca nghiêng người thoát khỏi Triệu Tử Duy, trước đây cô chưa thích ứng với sự đùa giỡn của hắc nên có phần lúng túng, nhưng sau lần

tiếp xúc thân mật lần trước, cô đã dần quen với điều đó. Mộ Dung Ca hỏi, giọng lạnh băng: “Trí nhớ của thiếp vốn không tốt, không biết Thái tử đã nói gì?”

Một tay Triệu Tử Duy nắm lấy hông cô kéo lại gần khuôn ngực trần của hần, cơ thể hai người dính sát nhau, tay kia vuốt ve bờ mông của cô. Toàn bộ cơ thể Mộ Dung Ca đông cứng, cô dùng toàn lực cố đẩy hần ra, “Xin thái tử tự trọng!”

“Bản cung luôn muốn ngủ cùng người!” – Hần vừa ôm được cô, chưa kịp giữ chắc, cô đã dễ dàng thoát ra, ánh mắt hần nhìn cô tràn đầy dự vọng, nó nói lên những suy nghĩ trong lòng hần. Từ trước đến nay hần chưa từng che dấu những ham muốn của mình, nếu cô đã ở trong lòng hần thì hần sẽ dùng mọi loại thủ đoạn để có được cô, dù cô có là núi băng thì hần cũng sẽ làm tan chảy núi băng đó.

Ngủ?

Ngủ?

Mộ Dung Ca cảm thấy như mình đang bị lắng nhục. Từ lúc xuyên tới thế giới này, cô đã bị lắng nhục bao nhiêu lần nhưng không thể làm được gì. Từ khi bắt đầu cho đến nay cô vẫn luôn có một niềm tin kiên định, rằng mình không phải sợ bất cứ thứ gì. Nhưng giờ phút này, chính sự bất lực đang làm lung lay ý chí kiên định của cô, hai tròng mắt trong suốt bắt đầu nóng lên.

Ôi, lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của cô...

Triệu Tử Duy ngạc nhiên nhìn đôi mắt đẫm lệ của Mộ Dung Ca, trong đầu hần rung động mãnh liệt, lồng ngực cũng cảm thấy đau đớn, hần chưa từng nhìn thấy cô như vậy. Nước mắt của cô như một ngọn đao vô hình đâm vào tim hần, nụ cười trên môi hần biến mất, hần muốn đưa tay lau đi dòng lệ nơi khóe mắt kia, hần tình nguyện được nhìn thấy sự lạnh lùng và vẻ mặt giả vờ hèn mọn thường ngày của cô

Mộ Dung Ca đột ngột ngẩng đầu, dường như đang tự cười chính bản thân mình, lại dường như đang miễn cưỡng cười, cô nhìn lướt qua hắn rồi xoay người bỏ đi.

Hắn không ngờ cô lại có phản ứng này, chưa bao giờ có nữ nhân nào dám bất kính với hắn như thế, đứng trước hắn mà lại có vẻ mặt bị khuất nhục. Nghĩ tới đây hắn tức giận nhếch mép, vừa định gọi Lưu Vân đuổi theo nhưng vì quá giận dữ nên dừng lại, hắn quay lưng về phía cửa lớn đang rộng mở, mắt nhìn mấy bộ quần áo đang treo trên kệ.

Nhưng, trước mắt hắn chỉ hiện lên hình bóng yêu kiều của cô, trong lòng hắn không ngừng nhắc đi nhắc lại một nghi vấn, rốt cuộc thì cô là người như thế nào?

Lúc này, Mộ Dung Ca chạy thẳng ra ngoài, rời khỏi Vĩnh Đức cung, cô chỉ biết cắm đầu chạy không cần biết phương hướng, cố gắng chạy thật nhanh như muốn tách những cảm xúc lạnh lẽo đang dâng lên trong lòng. Bóng đêm là thứ ngụy trang hoàn mỹ nhất trên đời, nó giúp cô che đi khuôn mặt khổ sở đầm nước mắt, cũng giúp cô có thể không cần cố kỵ mà nước nở run run hai vai, mở rộng trái tim tổn thương của mình.

Mộ Dung Ca cũng không biết vì sao cô lại phản ứng như thế, rõ ràng có thể nhẫn nhịn, với những gì Triệu Tử Duy đã biểu hiện trong mấy ngày nay thì chắc chắn hắn sẽ không ép buộc cô. Nhưng khi tay hắn chạy loạn trên người cô, cô cảm giác như mình đang bị lăng nhục.

Chỉ một chữ ‘ngủ’ đơn giản làm dây dẫn lửa, mà có thể khiến cô lần đầu tiên mất đi lý trí như vậy.

Lo âu bất ổn, trái tim băng lạnh bị thiêu đốt của cô, nhờ chạy trốn thật nhanh đã dần dần dịu bớt. Cô chạy chậm lại rồi đi vào một tòa đình, nhìn tứ phía đều xa lạ, lòng cô vẫn chưa bình tâm lại.

Khoảng nửa canh giờ sau, không gian ngày càng tối đen, Mộ Dung Ca biết đã đến lúc phải trở về. Cô hiểu rõ, những việc cô phải đối mặt tiếp sau đây dù không muốn nhưng vẫn phải nhận.

Có lẽ, đối với việc đó cô đã quá khẳng khái rồi.

“Người là ai?”

Mộ Dung Ca đang muốn đứng dậy, phía sau lại vang lên tiếng nói non nớt của một đứa trẻ, cô quay đầu nhìn, dưới chân đình là một đứa bé khoảng năm tuổi.

Đứa bé cau mày, không hề sợ sệt chỉ tay vào cô, sau đó vung về bước lên cầu thang đi vào trong đình, vừa đi đứa bé vừa léo nhéo hỏi: “Người là cung nữ?”

Mộ Dung Ca định lắc đầu, nhưng nhớ tới thân phận tỳ nữ lúc này của mình, cô lại gật đầu, cung nữ và tỳ nữ cũng có khác gì nhau. Mộ Dung Ca ôn hòa nhìn đứa trẻ, cười nói: “Đã trẻ thế này sao con lại xuất hiện ở đây?”

“Ta không thích chỗ này, quá gò bó.” – Biểu hiện của đứa bé như một tiểu đại nhân đang rầu rĩ, giọng nói non nớt lộ rõ sự cô đơn.

Đứa bé trai bước lại gần, Mộ Dung Ca có thể nhìn thấy quần áo và những vật trang trí nó mặc trên người rất tinh xảo, quý giá, chẳng lẽ đứa trẻ này là con của một vị phi tần trong hậu cung? Nhưng hậu cung cách nơi này khá xa, và tại sao lại không có cung nhân đi theo nó?

Đang lúc thắc mắc, đứa bé vô cùng dễ thương này lại khóc âm lên.

Mộ Dung Ca luống cuống, bộ dạng của cô đáng sợ như vậy à? Tại sao nó vừa bước vào, thấy mặt cô xong lại có phản ứng như vậy? Từ trước đến nay cô vẫn luôn có duyên với trẻ con mà.

Để biểu thị mình không phải người xấu, Mộ Dung Ca ngồi xổm xuống, hiền từ nhìn đứa trẻ, dịu dàng nói: “Ta không phải người xấu, đừng khóc.”

Ai ngờ đứa bé càng khóc to hơn. “Mẹ! Mẹ đã trở về! Phong nhi và cha rất nhớ mẹ! Oa oa...”

Chương 57.2: Thổ Lộ

Edit: L2NT

Mẹ? Mộ Dung Ca chợt đen mặt, thân thể này cùng lắm mới chỉ mười bảy tuổi, sao có thể mọc ra một đứa con bốn năm tuổi được? Bỗng nhiên, trong lòng cô vang lên hồi chuông cảnh báo, có chút phòng bị. Lời nói cử chỉ của đứa bé này không giống như người bình thường, hơn nữa lại có thể tự do ra vào hoàng cung. Đối với chuyện trong hoàng cung Phong quốc, thân thể cô đang dùng này biết rất ít, cho nên tạm thời cô vẫn chưa đoán ra thân phận của đứa trẻ. Nhưng trong lòng vẫn có vài phần nghi ngờ.

“Ta không phải mẹ con...” Cô do dự cất lời.

Ai ngờ đứa trẻ lại nhào vào lòng ôm chặt cô, nước mắt nước mũi đầm đìa, lắc đầu thật mạnh: “Là mẹ! Đúng là mẹ mà! Có phải mẹ nhớ Phong Nhi không? Vì thế nên tối thăm Phong Nhi đúng không? Tuệ nương nói với Phong Nhi, có lẽ khi mẹ nhớ Phong Nhi, ban đêm sẽ tới nơi này gặp Phong Nhi! Oa oa... Phong Nhi rất nhớ mẹ, cha cũng nhớ mẹ nữa!”

Ban đêm tới đây? Mộ Dung Ca bắt được cụm từ nhạy cảm. Mẹ của đứa trẻ này đã chết? Nó đêm tối tới đây vì tưởng nhớ mẹ sao?

Đang nghi ngờ phỏng đoán, đứa trẻ đã buông lỏng Mộ Dung Ca, khuôn mặt đầm lệ nhìn cô: “Mẹ, không được đi, Phong Nhi đi tìm cha để cha tới gặp mẹ.!”

Đứa trẻ lão đảo chạy đi rất vội, nhảy xuống bậc thang lầu kế tiếp, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu. Nhìn bóng đứa trẻ khuất dạng, đôi mắt Mộ Dung Ca thoáng đỏ ửng, vẻ mặt nghiêm túc, vẫn đề mơ hồ lúc trước đã dần rõ ràng. Cô từ từ nhếch mép cười nhẹ, ánh mắt ẩn chứa nét kiên định và bình tĩnh sáng lên. Ung dung bước từng bước xuống bậc thềm, thời gian rời khỏi đã nửa canh giờ, cô phải trở về thôi. Nếu không trốn tránh được tất sẽ phải đối mặt!

“Mộ Dung Ca, quả thật ta đã xem thường ngươi.!”

Từ phía sau truyền tới giọng nói lạnh lẽo của đàn ông, nhất là trong đêm khuya, âm thanh ấy như vọng tới từ địa ngục. Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, từ từ quay người lại, nhếch miệng cười lạnh: “Khánh vương vẫn chưa nếm đủ mùi vị vấp phải đá sao?” Hai lần trước cô đã cự tuyệt rõ ràng lời đề nghị của hắn, mà hắn cũng đã bị ám khí của Triệu Tử Duy gây trọng thương! Cô không cho rằng cuộc gặp gỡ trong đêm khuya này là tình cờ! Hắn, vẫn còn muốn lợi dụng cô!

Đúng là một tên đàn ông khiến người khác vô cùng chán ghét ghê tởm! Phượng Dịch nghe xong, khuôn mặt đen lại, không ngờ Mộ Dung Ca có thể nói chuyện kiểu vậy với hắn! Trong trí nhớ, nữ nhân này vì muốn lấy lòng hắn mà làm đủ mọi chuyện, chỉ mong hắn liếc nhìn một cái. Thế mà giờ đây lại tỏ vẻ cao ngạo, giống như hắn chỉ là một tên tầm thường mà thôi. Nghĩ tới đó, hắn thấy căm giận vì đã bị lừa gạt! Có lẽ trước giờ, Mộ Dung Ca luôn giả vờ giả vịt trước mặt hắn!

“Ngươi thật to gan! Lẽ ra bốn vương nên sớm lấy mạng ngươi mới phải!” Phượng Dịch cười lạnh lẽo, gầm lên.

Mộ Dung Ca nhìn hắn đầy vẻ khinh bỉ, rồi lại vô cùng lạnh nhạt, tựa như trong mắt cô hắn chỉ là hạt cát, đôi môi đỏ mọng khẽ hé: “Chỉ bằng ngươi bây giờ, cũng xứng sao?” Nếu bây giờ đang ở Khánh vương phủ, có lẽ cô sẽ vì mạng sống mà nhẫn nhịn. Nhưng giờ đây, cô đang trên danh nghĩa là

người của Triệu Tử Duy, đồng thời đang ở trong hoàng cung Phong quốc, người có mục đích như hắc đầu dễ dàng thủ tiêu cô được! Quan trọng nhất, ở trong hoàng cung Phong quốc, khoảng cách với Triệu Tử Duy càng ngày càng gần, chẳng lẽ Triệu Tử Duy lại không ra tay sao? Ban đêm tĩnh mịch không hề gợn gió, lá cây hơi xào xạc kia chẳng phải đã chứng minh rồi ư?

Phượng Dịch không ngờ Mộ Dung Ca hiện giờ có thể trấn tĩnh đến thế, hắc đầu đợi rất lâu mới có cơ hội gặp riêng nàng ta, đương nhiên phải nắm bắt thời cơ để đạt được mục đích của mình. Đôi mắt thâm độc nhìn Mộ Dung Ca: “Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Mộ Dung Ca mặt không đổi sắc lùi hai bước, sau đó cười nhạt: “Khánh vương, ta đâu dám muốn điều gì, chẳng may lại bị người ném vào phòng ca cơ, mỗi ngày phải lo lắng chỉ sợ bị đưa tới chỗ nào đó.”

“Ngươi..!” Phượng Dịch bị ngữ khí thản nhiên của cô chọc giận.

“Cho nên ta không dám vướng thêm điều hư ảo mờ mịt gì đó nữa. Ta cái gì cũng không muốn, chỉ muốn mạng của người thì phải làm sao?” Mộ Dung Ca che miệng cười khế, vẻ mặt cao cao tại thượng, giống như đem Phượng Dịch đứng trước mặt đang diễn một vở hài kịch tầm thường để đùa nghịch! Đáy mắt cô ánh lên nét lạnh lùng sắc bén, hắc nghĩ có thể đùa bỡn với Mộ Dung Ca cô sao? Xuyên tới đây, hầu hết khó khăn cô phải đối mặt đều do hắc gây ra, nếu cô không xử lý thỏa đáng một chút, sao đối diện với lương tâm mình được!

Phượng Dịch bị chọc giận, bước nhanh tới trước, giơ tay bóp cổ Mộ Dung Ca, thít chặt chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Nhưng thấy vẻ mặt không chút sợ hãi của Mộ Dung Ca, khéo môi cô còn nhếch lên nụ cười nhạt, khiến hắc không thể không buông tay, do dự nhìn cô.

Mộ Dung Ca sớm đoán được hắc sẽ dừng tay! Hắc ta nhìn có vẻ thâm độc thủ đoạn, thực chất lại rất nhát gan! Hơn nữa, hiện giờ Nguyên quốc

đang đứng trước nguy cơ bị Tề quốc công kích, hắn không trấn thủ ở Nguyên quốc, là bởi vì đã tâm đến Phong quốc tham dự một phen!

Nếu cô tính không lầm, trong vòng một tháng, Nguyên quốc vì sự ngu xuẩn của hắn mà tan cửa nát nhà!

Mộ Dung Ca không thích chiến tranh, càng thương hơn những sinh linh bá tánh bình dân vô tội trong thời loạn thế, vì sự ngu dốt và đã tâm của những kẻ đứng đầu mà bỏ mạng! Bon họ vô tội, vậy mà phải chịu mọi đau khổ! Thiên hạ loạn lạc, có một người như Phượng Dịch, đối với dân chúng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì!

“Mộ Dung Ca, người thay đổi khiến bản vương không nhận ra. Người nghĩ người từ chối thì sẽ được cái gì? Nếu người không hợp tác cùng ta, đêm nay ta sẽ chặt đầu Mộ Dung Tần.” Phượng Dịch nhìn chăm chăm cô, thấy cô không hề nao núng, hắn đảo mắt đem Mộ Dung Tần ra uy hiếp.

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Ca khẽ động, nhưng lát sau cô giong vạt áo che miệng, cất tiếng cười. Âm thanh lạnh lạnh như chuông gió, mang theo từng đợt khí lạnh: “Ha ha, đường đường là Khánh vương mà có thể ăn nói linh tinh, nói dối không biết ngượng mồm! Xem ra chó cùng dứt giậu rồi!”

Phượng Dịch không ngờ Mộ Dung Ca lại biết rõ như vậy! Quả thật lúc ấy Lâm Nghiệp đã đuổi kịp được Mộ Dung Tần đang chạy một mình, nhưng đúng lúc sắp bắt được Mộ Dung Tần, lại có người tới cứu nó đi. Giờ Phượng Dịch bí quá hóa liều, đành lừa Mộ Dung Ca một phen! Nhưng chẳng ngờ cô lại có phản ứng như vậy! Sắc bén như thế, trấn định như thế, nữ nhân trước mặt hắn ngoại trừ khuôn mặt quen thuộc, còn lại tất cả đều khiến người khác kinh ngạc! Mộ Dung Ca cười lạnh nhìn phản ứng của Phượng Dịch, càng chắc chắn hơn phán đoán của mình. Thực ra Tần Nhi không phải là người bơ vơ không nơi nương tựa, bên cạnh nó có rất nhiều người bảo vệ, hoặc cũng vô số kẻ muốn lợi dụng nó...

Trong lòng Phượng Dịch biết rằng sự uy hiếp vừa rồi không thể khiến Mộ Dung Ca làm việc cho hắn, đáy mắt hiện vẻ ngoan độc: “Người đã thức thời như thế, đừng trách ta lòng dạ ác độc.” Hắn bước lại gần cô, đôi mắt ánh lên nét kinh ngạc: “Người vẫn còn là xử nữ?” Bên người hắn có vô số nữ nhân, hắn hiểu rõ nữ nhân như lòng bàn tay, nếu là xử nữ, trên người có một mùi hương riêng biệt, điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ! Mộ Dung Ca ở bên cạnh hầu hạ Triệu Tử Duy lâu như thế mà vẫn còn trinh trắng!

Phượng Dịch nở nụ cười thâm đặng: “Là vì bốn vương mà thủ thân như ngọc sao?” Nữ nhân này càng nhìn càng không nở rời mắt, mỹ nhân như thế, trước đây hắn lại bỏ lỡ! Quả thật đáng tiếc!

Mộ Dung Ca nhíu mày, quát: “Cút!”

Ai ngờ Phượng Dịch vẫn tiến sát lại gần! Nguy hiểm sắp đến, cô liếc nhanh bốn xung quanh, sao không có người xuất hiện?

Phượng Dịch dường như phát hiện ra ý nghĩ của cô, cười lạnh nói: “Khi bốn vương nhận được tin người từ Vĩnh Đức cung chạy tới đây, đã quan sát bốn phía, không hề thấy ai đi theo người! Hóa ra vừa rồi người không để bản vương vào mắt, là nghĩ có người bảo vệ người ư? Ha ha ha...”

Mộ Dung Ca nhíu chặt mày, trong mắt không hề có chút hoảng sợ nào, ngược lại bình tĩnh khác thường. Kẻ cùng đường sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, nghĩ tới đây, sắc mặt cô trầm xuống.

Đúng lúc ngón tay Phượng Dịch chạm vào người Mộ Dung Ca, một ánh sáng nhanh như chớp giáng xuống, đánh bay Phượng Dịch đang kiêu ngạo. Một cánh tay rắn chắc nóng rực ôm lấy cô, kèm theo cơn phẫn nộ ngập trời của người tới.

“Khánh vương, người còn dám động vào người của bản cung! Ở trong lãnh thổ Phong quốc, bản cung đã nể mặt hoàng đế Phong quốc mà không

lấy mạng chó của nhà người. Nhưng bây giờ người phải chết.!” Triệu Tử Duy gầm lên, quanh người toát lên sát khí lạnh lẽo khủng bố.

Phượng Dịch nhất thời sơ suất, bị Triệu Tử Duy đánh úp tàn nhẫn, dưới tình thế trở tay không kịp, ngũ tạng tổn hại, cả người trọng thương. Mộ Dung Ca bị giam trong vòng tay rắn chắc đầy bá đạo, trong lòng bỗng xuất hiện sự tín nhiệm không nói lên lời! Dưới tình huống vừa rồi, tay trái gà không chặt, chắc chắn cô sẽ bị Phượng Dịch đoạt đi sự trong trắng. Nhưng giống như lần trước cô bị Ánh Tuyết tấn công, hăn lại xuất hiện đúng lúc. Cảm xúc vốn bị dồn nén sâu trong tim dường như tràn ra, cô ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy gần trong gang tấc.

“Giết hăn, sẽ ô uế tay Thái tử.” Trong lúc hăn giận dữ, giọng nói của cô trong trẻo mà lạnh lùng vang lên. Giết người trong hoàng cung Phong quốc, dù là kẻ nào cũng đều bất lợi.

Nghe vậy, con mắt Triệu Tử Duy trở nên u ám lạnh lẽo, tựa như đôi mắt của loài báo khi săn mồi. Cánh tay hăn khóa chặt lấy cô, lòng thầm tự trách, vừa rồi sơ suất để cô rời đi một mình? Nếu như... nếu như hăn đến chậm một bước, chắc chắn cô sẽ bị Phượng Dịch làm nhục! Tưởng tượng đến đó, đáy mắt hăn lại tràn đầy sát khí!

Phượng Dịch lão đảo đứng dậy, chặt vật nhìn Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca một cái, mặt xám như tro, cắn răng liều mạng thi triển khinh công chạy trốn! Triệu Tử Duy dõi theo bóng hăn, quát to: “Lưu Vân ở đâu?”

Lưu Vân đi ra từ chỗ tối phía sau, đáp: “Có Lưu Vân.”

“Phế chân Khánh vương Nguyên quốc.” Triệu Tử Duy híp mắt, lạnh lùng tàn nhẫn nói. Nếu trong hoàng cung Phong quốc không thể giết Phượng Dịch, như vậy cứ phế chân hăn ta trước. Dám động đến người của y, chuẩn bị sống không bằng chết đi!”

“Dạ!” Lưu Vân tuân mệnh, lập tức chấp hành nhiệm vụ.

Mộ Dung Ca bình tĩnh rời khỏi vòng tay bá đạo của Triệu Tử Duy. Cô hiểu rõ, trong phút chốc khi ngã vào vòng tay hắn, cô đã thấy chút động lòng. Nhưng cô tuyệt đối không thể đắm chìm trong đó. Một khi rơi vào, người bị thương chính là cô! Người chỉ biết mình như hắn, dựa vào việc thích cô mà bắt cô phải thích lại, không hề nghĩ đến cảm xúc của cô, nếu rơi vào tay hắn, cuối cùng cô cũng phụ thuộc, y lại vào hắn mà thôi!

Vòng tay Triệu Tử Duy trống không, cảm giác trống rỗng dấy lên khi cô rời khỏi. Một khi tình cảm dâng trào, lý trí khó có thể khống chế. Ánh mắt hắn nóng rực nhìn Mộ Dung Ca chăm chú, cất tiếng khàn khàn:

“Bản cung thích nàng đã lâu. Trong thiên hạ, chỉ có nàng mới khiến bản cung yêu thích đến mức này! Mộ Dung Ca, chỉ có nàng!!”

Câu nói kiêu ngạo cuồng vọng ấy cứ tự nhiên mà thốt lên, nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Mộ Dung Ca, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Triệu Tử Duy lại nói tiếp:

“Nàng vui thì ta vui, nàng buồn ta cũng buồn. Mộ Dung Ca, nàng là yêu ma đoạt mất hồn phách của ta.!”

Mộ Dung Ca kinh ngạc hoảng sợ nhìn hắn, chưa bao giờ nghĩ rằng hắn lại có thể nói ra những lời ấy. Đối với người cao quý như hắn, nói như vậy, đồng nghĩa với việc hắn đã bị cô khuất phục!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thay Đổi Lựa Chọn?

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca nhẹ nở nụ cười, đúng như lời Triệu Tử Duy nói, nụ cười ấy quả thực như yêu ma đoạt đi hồn phách thể nhân. Nhưng lời nói tiếp theo của cô khiến hần vô cùng ngạc nhiên. “Ta hay ghen, rất dễ ghen!” – Giờ phút này, có lẽ vì cô khác biệt nên mới làm cho hần mất hồn, thực sự vì cô mà buồn vui, nhưng chỉ là lúc này mà thôi. Qua mấy năm nữa cô đã có tuổi, sắc đẹp tàn phai, còn hần ngự trị trên ngôi cao bên người là vô số mỹ nữ, với tính cách không thể nhẫn nhịn trước dục vọng, hần có còn yêu cô, nhớ đến cô nữa hay không?

Tuy cô đã động lòng nhưng không có nghĩa mất đi lý trí. Mục đích cô nói ra những lời này chính là muốn xem phản ứng và suy nghĩ của hần.

Mộ Dung Ca có lòng kiêu hãnh của riêng mình, cô nhất định phải bảo vệ nó. Cho dù khắp thiên hạ không có người đàn ông vì cô mà buông bỏ quyền lợi tam thế tứ thiếp, cô cũng không bao giờ thỏa hiệp với số phận này. Cô tình nguyện sống độc thân suốt quãng đời còn lại!

Triệu Tử Duy không lý giải được lời nói của Mộ Dung Ca, hần chỉ dựa vào trực giác mà cười nói: “Nàng vì bản cung mà ghen? Yên tâm, quay về Tề quốc ta nhất định sẽ cho nàng một danh phận vừa lòng, bất cứ ai cũng không thể lay động được địa vị của nàng ở trong lòng bản cung...”

Đáy mắt thoáng hiện lên nét thất vọng. Xem ra những ý nghĩ đó đã ăn sâu bén rễ trong đầu khiến hần không hiểu được mong muốn thực sự của cô. Mộ Dung Ca khẽ chớp mắt, cản lời nói kế tiếp của hần, “Thái tử đã nói

chỉ mình ta có thể khiến chàng vui mừng, ta vui thái tử vui, ta buồn thái tử buồn. Chỉ có điều...”

Mộ Dung Ca còn chưa nói xong, Triệu Tử Duy đã ôm lấy eo cô nhảy vào bụi cây gần đó. Mới đầu Mộ Dung Ca còn kinh ngạc, nhưng chỉ một khắc sau cô đã thấy đứa trẻ khi nãy chạy tới, đôi chân ngắn của nó bước rất nhanh, gấp gáp chạy tới nơi nào đó.

Đôi tay nhỏ xíu của nó kéo theo một người đàn ông dáng dấp cao to, khí phách bất phàm.

“Cha mau lên, mẹ đang ở đó chờ chúng ta! Nhanh chân lên một chút!” – Đứa trẻ vừa chạy vừa nói.

Người đàn ông bị nó lôi đi chỉ cười hiền từ: “Phong Nhi, chậm lại nào.”

“Không được, mẹ đang đợi chúng ta mà! Phong Nhi không muốn lại cúi đầu thỉnh an trước bức họa của mẹ, kể cho bức họa biết ngày hôm nay có đọc sách hay luyện chữ không. Phong Nhi muốn mẫu thân ôm Phong Nhi! Mùi hương trên người mẫu thân rất giống trong mộng, Phong Nhi rất thích mùi hương đó, rất thích!” – Đứa trẻ quay đầu, giận dỗi liếc mắt với người đàn ông kia, sau đó lại trở về với vẻ mặt hạnh phúc.

Theo sau lưng đứa trẻ là Lâm Khinh Trần, y nhẹ cau mày nhìn sang bà vú đang áy náy chạy theo, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Bà vú hoảng sợ lắc đầu: “Nô tỳ chỉ đi tiểu khoảng nửa khắc nhưng tiểu thế tử chạy đi mất, đến khi người trở về liền nói phải đi tìm Thái tử đến đây để gặp Thái tử phi, xin Thái tử tha tội, nô tỳ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.”

Lâm Khinh Trần thầm nghi ngờ: Vừa hồi cung được mấy ngày mà đã có người rục rịch muốn lợi dụng Phong Nhi để đạt được mục đích?

Trong lúc hăn đang nghi ngờ thì bọn họ đã đi đến chân đình, đứa bé lập tức buông tay Lâm Khinh Trần, chạy thẳng lên bậc thang, miệng hô: “Mẹ, Phong Nhi đưa cha tới rồi, mẹ, mẹ mau ra đây!”

Đứa trẻ hô vang nửa ngày nhưng trong đình vẫn không thấy bóng dáng của cô gái vừa dịu dàng ôm nó.

Đứa trẻ khóc lớn, quay người nhào vào lòng Lâm Khinh Trần vừa bước vào đình, “Cha! Không thấy mẹ, không thấy mẹ nữa!”

“Phong Nhi ngoan, đừng khóc!” – Lâm Khinh Trần nhẹ nhàng vỗ lưng của đứa trẻ, cố gắng dỗ nó.

Trong bụi cây gần đấy, Mộ Dung Ca khẽ đổi sắc mặt, cô nghiêng đầu dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào gương mặt cau có của Triệu Tử Duy, cô mỉm cười, trong lòng đã hiểu, thì ra là thế!

Triệu Tử Duy biết Mộ Dung Ca rất thông minh, nhất định đã hiểu rồi. Hăn mím môi, nhìn về hướng Lâm Khinh Trần, đôi lông mày càng nhíu chặt.

Trên đường trở lại Vĩnh Đức cung, Mộ Dung Ca trầm mặc không nói lời nào. Cô cũng không tiếp tục nói về đề tài yêu đương giữa hai người. Trong thời loạn lạc phủ đầy khói lửa chiến tranh này mà cô còn muốn nói ra suy nghĩ đó của mình, nghe cứ như đang kể truyện tiểu lâm cho hăn vậy.

Lúc này, cô không muốn nói.

Triệu Tử Duy đang đi phía trước đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, hăn thấp giọng hỏi: “Nàng tin bản cung chứ?” – Ý hăn là, hăn sẽ không lợi dụng cô.

Mộ Dung Ca mỉm cười: “Thái tử có biết thân thế của Tần Nhi?”

Triệu Tử Duy nhíu mày sâu hơn. “Nó không giống nàng, hơn nữa cả hai cũng không phải là chị em ruột.”

Nghe thấy vậy, khóe miệng Mộ Dung Ca nhẹ nở nụ cười mê hồn. “Nếu vì ta, người có buông tha cho nó không?”

“Không!” – Triệu Tử Duy kiên định trả lời ngay lập tức. Dáng đứng của hắn ngạo nghễ giữa đất trời, khí phách trác tuyệt, từ khi sinh ra hắn đã có khí chất vương giả khiến người khác phải ở cách xa hắn, không dám đến gần.

Mộ Dung Ca nắm chặt hai tay, đầu cúi thấp dần, không nói. Hai người họ quen nhau chưa được hai tháng, lúc này hắn có hứng thú với cô vì sự khác biệt so với những cô gái khác mà thôi, không thể tự lừa gạt chính mình được nữa, cô đã rung động trước hắn. Nhưng cả hai người đều có chuyện riêng cần phải thực hiện, hắn không thể ép buộc cô vào đám hậu cung của hắn, và cô cũng không thể bắt hắn giữ lại một mầm họa.

“Bất cứ chuyện gì bản cung cũng có thể hứa với nàng, chỉ có Mộ Dung Tần thì không thể. Mộ Dung Ca, không như tưởng tượng của nàng đâu, nó không chỉ có vẻ ngoài đơn thuần như vậy.” – Triệu Tử Duy nhíu mày nhìn cô, bỗng hắn cúi thấp đầu nhỏ giọng nói.

“Thái tử, ta đã nói rồi, ta hay ghen lắm, nếu gả chồng, bắt buộc phải thân vô nhị phụ (không được có hai vợ, phải một vợ một chồng).” – Cô khép nửa con mắt, giọng nói vang lên vô cùng dịu dàng.

Nghe những lời nói này, đôi mày kiếm của Triệu Tử Duy lập tức vung lên, không thể tin nhìn chăm chăm vào cô, “Nàng biết mình đang nói gì chứ?”

Nam tử khắp thiên hạ ai ai cũng có năm thê bảy thiếp, mỹ nhân vô số, mà những cô gái đó ngoài tác dụng làm ấm giường, đều có giá trị lợi dụng

riêng, giống như việc lần này hòa thân cùng Thiện Nhã công chúa, hẳn đã ở thế bắt buộc.

“Thứ lỗi cho thiếp đã nói xằng bậy. Thái tử cứ coi như thiếp đang suy nghĩ lung tung rồi tự mình nói nhảm đi.” – Mộ Dung Ca ngẩng đầu, ánh mắt trong veo nhìn hẳn, đôi môi đỏ mọng nở rộ nụ cười tươi lóa mắt.

Đồng tử trong mắt Triệu Tử Duy co rút, hẳn giữ chặt hai cổ tay mảnh khảnh, và nhìn chăm chú vào khuôn mặt không thể hiện ra bất cứ cảm xúc nào của Mộ Dung Ca. Hẳn nói từng chữ: “Mộ Dung Ca, nhớ kỹ, đời này nàng chỉ có thể là người của Bản cung, bất luận tương lai có xảy ra chuyện gì, nàng vẫn là người của ta.”

Mộ Dung Ca vẫn mỉm cười, nụ cười xinh đẹp sáng chói.

Trường Xuân cung.

“Chủ công, tiểu Thế tử Phong quốc đã gặp Mộ Dung Ca.” – Gia Kiệt cầm tin tức của ám vệ, báo cáo với Nguyên Kỳ.

Nghe vậy, trong đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ thoáng qua chút khác thường, hẳn gập quyển sách đang cầm trên tay, vẻ mặt khó lường, nói: “Đến phút cuối cùng, để đạt được mục đích, sợ là Triệu Tử Duy sẽ không thay đổi ý định.”

“Ý của chủ công là...?” – Gia Kiệt không hiểu ý tứ của Nguyên Kỳ. Triệu Tử Duy từ đầu đã có ý định lợi dụng Mộ Dung Ca, nhưng theo lời nói của chủ công, dường như đã có lúc Triệu Tử Duy chần chừ, không định lợi dụng quân cờ Mộ Dung Ca nữa?

Nét mặt bình thản của Nguyên Kỳ hơi đông cứng.

Thấy chủ công không đáp lại, Gia Kiệt biết việc này hẳn không cần phải hỏi nữa, nên nói tiếp: “Thanh Nhã công chúa lại phái người đưa thư đến ạ.”

“Đọc.”

“Thiếp nguyện làm thị thiếp của Thái tử, mong Thái tử thành toàn.” – Gia Kiệt đọc xong liền nhú mày, vị công chúa này thật không biết tự lượng sức.

Quả nhiên trong mắt Nguyên Kỳ hiện lên vẻ chán ghét sắc lạnh, hắt lạnh lùng nói: “Hoàng đế Phong quốc tuổi đã cao, sức khỏe yếu khó chống đỡ nổi, sau khi Thiện Nhã công chúa hòa thân, Phong quốc nhất định sẽ có nội loạn.”

“Theo nguồn tin thân cận, Hoàng đế Phong quốc đã đồng ý lời thỉnh cầu của Thanh Nhã công chúa, đem nàng ta gả cho Thái tử làm thiếp.” – Gia Kiệt lại nói.

“Hoàng đế Phong quốc quả thực đã già rồi.” – Nguyên Kỳ nghe vậy chỉ khẽ động sóng mắt, nhếch môi cười điềm đạm, nhẹ nhàng nói.

Hôm sau, bầu trời quang đãng, khí hậu vẫn khô và nhiệt độ tăng cao. Sức nóng của mùa hè khiến tất cả mọi người đều chao đảo. Lại thêm vị trí địa lý của Phong quốc là hướng Nam, bốn mùa như một, bảo sao mùa hè lại nóng đến vậy.

Tỉnh dậy lúc sáng sớm, Mộ Dung Ca phát hiện trên bàn trang điểm có một phong thư, mở ra, bên trong chỉ có bốn chữ: “Ta vẫn mạnh khỏe”.

Chỉ là bốn chữ đơn giản nhưng cô lại hiểu rõ ý nghĩa của nó, đây là thư của Tần Nhi. Sợ người khác phát hiện, đọc xong cô lập tức đốt bức thư trên ngọn nến.

Ở gian trong, Triệu Tử Duy đã tỉnh dậy, Mộ Dung Ca làm đúng phận sự của mình giúp hắn thay y phục. Không khí giữa hai người có phần kỳ quái nhưng cả hai đều không nói lời nào, giống như câu chuyện đã nói ngày hôm qua chưa từng tồn tại.

Quất Đào đến thông báo, đồ ăn sáng đã được đưa tới. Khi Triệu Tử Duy bước ra cửa phòng, đột nhiên hắn xoay người nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt vô cùng phức tạp. “Mộ Dung Ca, nhớ kỹ những lời Bản cung nói tối qua.”

Trong mắt thoáng động, cô chỉ cúi đầu không đáp lại.

Sau bữa sáng, Quất Đào đổi ca, còn cô quay về phòng của Quất Đào. Lý do vì sao thì trong lòng cô hiểu rõ, nhưng các tỷ nữ khác sau khi thấy cô quay về lại lén bàn tán, kẻ mới được sủng ái – Mộ Dung Ca – đã thất sủng!

Nghe những lời đồn đại này cô chỉ cười cho qua chuyện, chưa từng thi tâm thì có được gọi là thất sủng không?

Một lát sau, Như Băng tới.

“Thái tử mời cô tới đánh cờ.” – Như Băng nói với Mộ Dung Ca đang thất thần ngồi trước cửa sổ.

Mộ Dung Ca từ từ xoay người nhìn Như Băng, cười nói: “Vì sao Thái tử Hạ quốc lại muốn mời ta tới đánh cờ?” – Chẳng lẽ y đã biết chuyện tối qua cô gặp tiểu Thế tử Phong quốc? Ngẫm lại cũng không phải không có khả năng này. Trước đây cô không biết tác dụng của mình nên còn nghi ngờ khi bị Triệu Tử Duy truy đuổi, nhưng sau khi gặp được Lâm Phong, cô đã đoán được một phần đầu mối, phải chăng Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy có mục đích giống nhau?

“Ta cũng không biết. Cô... không sao chứ?” – Như Băng lo lắng nhìn Mộ Dung Ca, nàng vừa bước vào Vĩnh Đức cung đã nghe thấy mấy tỷ nữ

bàn tán chuyện Mộ Dung Ca bị thất sủng. Nàng không ngờ vừa vào hoàng cung Phong quốc, Thái tử Tề quốc liền hết hứng thú với Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca nhú mày, cô hiểu câu hỏi của Như Băng, nhưng chỉ lắc đầu, cười khổ: “Cô quên rồi à, ta đã từng nói trên đời này ta không thể nắm giữ được vật gì, thứ duy nhất ta nắm giữ được chỉ có trái tim mình mà thôi.” – Đây chỉ là những lời đồn đại mà thôi.

Như Băng nhẹ nhàng cười, “Chỉ cần cô không sao là tốt rồi.” – Chí nguyện của Triệu Tử Duy là thống nhất thiên hạ, Mộ Dung Ca đối với hắn mà nói sợ rằng cũng chỉ là kẻ làm ấm giường trong thời gian đi đường xa cô quanh này thôi. Chỉ đáng tiếc cho Mộ Dung Ca....

“Đi thôi, Thái tử Hạ quốc còn đang chờ ta và cô.” – Mộ Dung Ca đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm chỉnh sửa lại đầu tóc, trang phục cho gọn gàng rồi mới cười nói đi tới trước mặt Như Băng.

Cho dù Nguyên Kỳ có ý đồ gì thì cô cũng phải đi chuyến này. Cô muốn biết mục đích của y!

Vĩnh Ninh điện – nơi ở của Thanh Nhã công chúa. Luận về thân phận và địa vị nàng ta kém xa Lâm Thiện Nhã nên chỉ được phân một điện nhỏ. May mắn Thanh Nhã công chúa có mẹ là Thục quý phi được hoàng đế sủng ái, ban cho rất nhiều vàng bạc châu báu. Nếu so sánh với những vị công chúa không tên tuổi khác ở trong cung, nàng ta cũng mạnh hơn vài phần.

Thục quý phi lười biếng nằm ở trên ghế để mấy nàng tỳ nữ bóp vai bóp chân. Bà ta năm nay ba mươi sáu tuổi, dung nhan được chăm sóc tốt nên vẫn vô cùng diễm lệ, da thịt trắng nõn nà, chẳng trách bà ta vẫn được sủng ái, chỉ tiếc là không có con trai, chỉ có một con gái.

Hôm nay Hoàng thượng gọi mỹ nhân mới đến hầu hạ nên bà có chút thời gian tới chơi với con gái.

Lâm Thanh Nhã nhìn Thục quý phi, mỉm cười dịu dàng, nói: “Xin mẫu phi yên tâm, con đã phái người đưa thư cho Thái tử Hạ quốc. Trước đây Thái tử Hạ quốc không biết Phong quốc còn có công chúa Thanh Nhã, nhưng bây giờ chàng nhất định đã nhớ kỹ hai chữ – Thanh Nhã.”

“Con luôn muốn ganh đua cao thấp với Lâm Thiện Nhã, mẫu phi có muốn khuyên cũng không được. Nhưng con phải nhớ kỹ, Thái tử Hạ quốc không phải là một lựa chọn tốt, triều đình của Hạ quốc vô cùng phức tạp, mà Thái tử Hạ quốc lại là người khó đoán, nếu con muốn gả đến Hạ quốc, e sẽ gặp nhiều điều thất vọng. Nhưng nếu con biết nắm bắt cơ hội chọn gả cho Thái tử Tề quốc thì khác. Tề quốc mấy năm nay ngày càng lớn mạnh, Thái tử Tề quốc là người có khí phách vương giả, rất nhiều thiếu nữ muốn đi theo hầu hạ y để được sống sung sướng, vinh hoa phú quý đến cuối đời. Sở dĩ mấy ngày nay mẫu phi luôn nghĩ cách thuyết phục hoàng thượng, cũng là vì muốn chuẩn bị một tòa thành trì làm của hồi môn cho con đấy!” – Thục quý phi nhìn cô con gái duy nhất của mình đầy yêu thương, nếu sau này Phong quốc bị diệt, thì bà vẫn có thể nhờ vào Thanh Nhã để hưởng phúc tuổi già.

Đương nhiên Thanh Nhã biết suy nghĩ của Thục quý phi. Thật ra nàng vẫn chưa từng nhìn thấy Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc, tính tình của hai người này hoàn toàn khác nhau, cho nên nàng cũng chỉ chọn theo Lâm Thiện Nhã mà thôi, dù sao từ nhỏ đến lớn, thứ mà Lâm Thiện Nhã chọn bao giờ cũng tốt nhất. Nàng bao giờ cũng chờ Lâm Thiện Nhã chọn lựa xong rồi mới đến lượt mình.

“Vâng, mẫu phi. Con nhất định sẽ chọn lựa cẩn thận. Nhưng địa vị của con không được như Thiện Nhã, cho dù có gả cho Thái tử Tề quốc hay Thái tử Hạ quốc thì cũng chỉ có thể làm thiếp.” – Lâm Thanh Nhã thất vọng nói.

Sắc mặt Thục quý phi cũng trầm xuống, tuy rằng mười mấy năm qua bà luôn được hoàng đế sủng ái, nhưng vì thân phận có hạn nên rốt cuộc cũng chỉ là một phi tần được cưng chiều mà thôi, không có khả năng lên làm chính thất. Hôm nay con gái cưng của bà cũng bởi vì thân phận địa vị mà phải chịu thấp hơn con gái của ả đàn bà kia, điều này khiến bà khó chịu đến không thở nổi. “Con yên tâm, mẫu phi nhất định sẽ vì con mà ra sức nhiều hơn nữa.”

Lâm Thanh Nhã mỉm cười gật đầu. Nếu được lựa chọn thì chẳng kẻ nào muốn làm thiếp, suy cho cùng thì làm vợ người tài mới có thể chung hưởng phú quý với phu quân. Đây chính là kết luận sau bao nhiêu năm nhìn vào mẫu phi, tuy bà được sủng ái nhưng không bao giờ có thể so sánh với Hoàng hậu.

Cung Thái tử.

Lâm Thiện Nhã bước nhanh, vừa nhìn thấy Lâm Khinh Trần liền hỏi: “Hôm qua Phong Nhi nhìn thấy một nữ tử giống Thái tử phi như đúc sao?”.

“Ừm.” – Sắc mặt Lâm Khinh Trần thoáng trầm xuống. Phong Nhi tuổi còn nhỏ nhưng tuyệt đối không nói dối, thực tế trên đời này cũng không hề có quỷ thần, cho nên cô gái kia thực sự tồn tại.

“Chẳng lẽ có người muốn lợi dụng Phong Nhi để đạt được mục đích nào đó? Có thể đó là đưa cung nữ, hay tiểu thư nhà quan nào đó biết mình có vẻ ngoài giống hệt Thái tử phi, nên muốn dựa vào dung mạo để trở thành kẻ giàu sang phú quý?” – Lâm Thiện Nhã nhíu mày, nói ra những nghi ngờ của mình. Thái tử vừa hỏi cung, chắc chắn triều đình có nhiều biến động, e rằng có kẻ đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Lâm Khinh Trần mỉm cười, nghiêng đầu nhìn bức họa treo trên tường, ánh mắt hần tràn ngập tình cảm nồng nàn. Mỗi khi nhìn bức tranh, trong

đầu hần lại hiện lên ký ức về người con gái đó, – “Trong lòng ta chỉ có nàng.”

Lâm Thiện Nhã nhẹ thở dài, ca quá si tình đến mức không lưu luyến bất kì quyền lợi nào, đối với Phong quốc đây không phải chuyện tốt.

“Hôm qua Thanh Nhã tới Lạc Hoa cung.” – Lâm Thiện Nhã liếc sang Lâm Khinh Trần, trong mắt thoáng lạnh, trầm giọng nói. Hôm qua là lần đầu tiên cả hai giao chiến, nàng đã cảm nhận được sự uy hiếp từ Thanh Nhã.

“Chắc nó muốn xem thái độ của muội để quyết định tiếp theo nên làm thế nào.” – Lâm Khinh Trần chuyển tầm mắt sang Lâm Thiện Nhã.

Hai đầu lông mày của Lâm Thiện Nhã nhíu sâu đến mức như sắp dính vào nhau, nàng khó chịu, “Nó đã gửi thư cho Thái tử Hạ quốc, xin Thái tử thương tiếc nó.”

“Nếu ta đoán không lầm, nếu được lựa chọn, nó chắc chắn không muốn làm thiếp. Mà cho dù Thanh Nhã có ý định đó thì chưa chắc Thái tử Hạ quốc đã đồng ý.” – Lâm Khinh Trần nhắc nhở. Nếu không phải đang ở trong hoàng cung đầy toan tính thì hẳn đã không phải suy nghĩ những việc mà mình không thích.

“Ca chắc chứ?” – Hai mắt Thiện Nhã lập tức sáng bừng, nàng đã hiểu bước tiếp theo mình nên làm như thế nào. Thực quý phi tự cho rằng suy nghĩ của phụ hoàng và Thái tử Hạ quốc giống nhau, nên mới xúi bẩy Thanh Nhã làm như vậy, nhưng Thái tử Hạ quốc sao có thể để cho các nàng tính toán chàng được? Nghĩ tới đây, khóe miệng Thiện Nhã nâng lên tạo thành một nụ cười tuyệt sắc khuynh thành.

Mộ Dung Ca theo Như Băng tới Trường Xuân cung, dọc đường đi, không ít kẻ nhìn cô với vẻ mặt hả hê, Như Băng nắm chặt tay cô an ủi, nhưng cô chỉ cười trừ.

Trường Xuân cung.

Vừa bước vào bên trong liền ngửi thấy một mùi hương thơm ngát hấp dẫn, hóa ra trong Trường Xuân cung trồng rất nhiều hoa sen trắng.

Người nam tử khuynh thế chi dung, quyền khuynh thiên hạ (dung mạo điên đảo thế gian, quyền uy bao trùm thiên hạ) đang ngồi giữa đám hoa sen, trước mặt y là bàn cờ bằng thạch đen, hắn đang thư thả đọc sách. Vẻ mặt nhàn nhã thanh thản giống như vạn vật đều nằm trong lòng bàn tay y, cho nên y mới nhàn nhã như vậy.

Dù y đang ở đâu, không cần bất kì một vẻ mặt hay nói một câu nào nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của người khác, khí thế của y bao trùm khắp thiên hạ. Người nam nhân này tuy không có được khí phách cuồng ngạo như Triệu Tử Duy, cũng không có đôi mắt tà mị mê hoặc lòng người, nhưng nụ cười nhàn nhạt kia lại có thể đem người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay, trong lúc kẻ khác đang cười ngẩn ngơ thì y đã bố trí xong ván cờ. Nếu nói về sự đáng sợ thì có lẽ Nguyên Kỳ là kẻ đứng đầu. Nhưng có một điểm mà Mộ Dung Ca không thể không thừa nhận, y đúng là một nam nhân đẹp hoàn hảo!

Như lúc này chẳng hạn, Nguyên Kỳ ngồi giữa đám sen trắng, bộ trường bào màu xanh đơn giản y mặc trên người không hề thua kém chút nào, có khi vẻ đẹp của y còn thuần khiết, thanh tao hơn cả hoa sen trắng.

Như Băng không dám nhìn thẳng vào Nguyên Kỳ, sợ ánh mắt sáng rực kia sẽ làm nàng càng trở nên hèn mọn. Không, thực ra nàng cũng không có dũng khí nhìn y, chỉ có thể cúi thấp đầu, thi thoảng len lén liếc nhìn, đáy lòng nàng vẫn mong đợi.

Mộ Dung Ca ung dung rũ mi, nhún người thi lễ. “Thiếp Mộ Dung Ca, bái kiến Thái tử.” – Giọng nói của cô trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như cô không bị người nam tử trước mắt mê hoặc, một câu nói này thể hiện sự kiên định của cô.

Giọng nói trong trẻo mát lành của Mộ Dung Ca như dòng suối chảy róc rách từ trên đỉnh núi cao, giọng nói ấy kéo Như Băng đang mơ mộng trở về với hiện thực tàn khốc, nàng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Ca. Đứng giữa cảnh đẹp như mộng như ảo này mà Mộ Dung Ca có thể giữ được sự tỉnh táo, không bị Nguyên Kỳ mê hoặc.

Nguyên Kỳ bất động, trong đôi con ngươi sâu thẳm như biển rộng mênh mông lặng gió thoáng hiện lên một chút ngạc nhiên, y vẫn chưa nhìn lên, chỉ cất giọng nói vừa dịu dàng vừa lạnh lẽo, “Nghe tiếng Mộ Dung cô nương có tài đánh cờ từ lâu, hôm nay rảnh rỗi nên nhớ tới cô nương. Mong cô nương có thể cùng bản cung đánh một ván cờ.”

Mộ Dung Ca nhẹ đáp: “Vâng.” – Mặt không ngẩng lên, mắt dán vào những cánh hoa sen trắng rơi đầy trên đất, cô thốt tha đi đến.

Như Băng đứng phía sau, ánh mắt mông lung nhìn theo dáng đi uyển chuyển nhẹ nhàng như đang đi trên đám mây trắng của Mộ Dung Ca, nàng nhìn sang Nguyên Kỳ, dáng vẻ của chàng như thiên tiên đang ngồi giữa mây trắng, lòng nàng chột thất lại. Như Băng thầm tự hỏi: Nếu để cho nàng cũng bước đi ung dung như thế ở trước mặt Nguyên Kỳ liệu nàng có làm được không? Mà điều quan trọng nhất, nếu nàng có thể làm được thì chàng sẽ chú ý tới nàng chứ? Thậm chí, thích nàng chứ?

Đột nhiên Như Băng run lên, vậy chàng có để mắt tới Mộ Dung Ca hay không? Như Băng nhìn chăm chú vào bóng lưng thốt tha kiêu diễm ở trước mắt, đôi mày liễu nhíu sâu.

Một gã ám vệ xuất hiện, cản trở tầm mắt của Như Băng, buộc nàng phải thất vọng rời đi.

Tức khắc, trong vương quốc sen trắng chỉ còn lại hai người.

Mộ Dung Ca tao nhã ngồi xuống, từ nhỏ đã được huấn luyện các nghi thức nên dù trong bất kì hoàn cảnh nào, cô cũng đều có thể duy trì dáng vẻ hoàn hảo. Ở trên người cô cùng tồn tại sự tôn quý và tao nhã, nhưng có lẽ nó không giống với tác phong của các cô gái ở thời cổ đại.

Nguyên Kỳ khẽ nở nụ cười nhẹ nhàng, trên bàn tay trắng muốt như ngọc cầm một quân cờ đen, sự tương phản này trở nên chói mắt, khiến cô phải thất thần trong khoảnh khắc.

Gió mát hiu hiu giúp cơ thể trở nên nhẹ nhàng khoan khoái trong thời tiết nóng nực khó chịu của mùa hạ.

“Thái tử, mời.” – Mộ Dung Ca rũ mi, tập trung vào bàn cờ mà không nhìn Nguyên Kỳ. Người đàn ông ở trước mặt cô trời sinh đã có nét mỉa mai, thật không hổ với hai chữ khuynh thành. Nếu không phòng bị từ sớm thì cô đã trầm mê trong nụ cười dịu dàng ấy, cũng giống Như Băng, khi cô mê muội y là đã đánh mất chính mình.

Nguyên Kỳ hạ xuống một quân cờ đen, mỉm cười nói: “Ván cờ là số mệnh, không chế được ván cờ là không chế được số mệnh.”

“Ván cờ có thể nằm trong tay, nhưng số mệnh lại như mây gió luôn thay đổi, khó phỏng đoán, người nắm giữ được số mệnh e rằng chỉ có thể là Thần.” – Mộ Dung Ca hạ xuống một quân cờ, ung dung nói.

“Câu nói rất hay.” – Y ngẩng đầu quét ánh mắt thâm thúy cùng tán thưởng về phía Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca mỉm cười, không vì được người nam tử trước mắt khen mà cảm thấy vui mừng, ngược lại cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hắn, vẻ mặt trong trẻo nhưng nghiêm nghị, lạnh lùng. – “Suốt đời này Thiếp truy cầu tự do cùng yên vui, cũng không muốn theo đuổi những thứ mà mình không thể có được. Thiếp biết mình có dung mạo giống người đó và đã ở thế bị trói tay chân, nhưng thiếp không giống quân cờ đen ở trong tay Thái tử Hạ quốc, để người có thể tùy ý muốn đặt xuống lúc nào thì đặt.”

Tất nhiên y cũng giống như Triệu Tử Duy, muốn đem lợi ích nằm trong lòng bàn tay mình, nhưng đâu phải y cứ muốn là được. Cô vì bảo vệ Tần Nhi mà để cho Triệu Tử Duy lợi dụng, nhưng cô không muốn mình cũng bị Nguyên Kỳ lợi dụng.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Nguyên Kỳ nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca, một cảm giác áp bức khó diễn tả bằng lời đập thẳng vào cô, dường như muốn chặt đứt sự tự tin, bẻ gãy đôi cánh của cô để cô không thể kiêu ngạo, không thể chống lại y.

Trước sự áp bức cường đại như vậy nhưng Mộ Dung Ca vẫn mỉm cười, nụ cười tươi thắm như những đóa sen trắng đang nở rộ xung quanh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, một vẻ đẹp tuyệt diệu.

“Bản cung thành toàn cho cô.” – Nguyên Kỳ hạ xuống một quân cờ, cúi đầu nhìn xuống ván cờ ngang tài ngang sức, Mộ Dung Ca cẩn thận truy kích, thận trọng từng bước, từ trong hèn mọn dần lộ ra thực lực.

“Tạ ơn Thái tử Hạ quốc.” – Cô vui vẻ đặt xuống một quân cờ, nở nụ cười tươi rực rỡ từ tận đáy lòng. Cô vẫn luôn chờ câu nói hứa hẹn này của y.

Sau nửa canh giờ ván cờ kết thúc. Mặc dù cô rất thận trọng trong từng nước đi, tính toán cẩn thận nhưng vẫn thua y ba quân. Y luôn thông thả ung dung nhưng vẫn thắng cô.

Mộ Dung Ca lại một lần nữa được chứng kiến tâm tư sâu không lường được của Nguyên Kỳ. Có lẽ tài đánh cờ của y không chỉ có vậy. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, cô đứng dậy mỉm cười: “Thiếp mong rằng Thái tử Hạ quốc sớm được toại nguyện.”

Đôi mắt của y nhất thời như dòng xoáy đen dử dội, đối lập hoàn toàn với dáng cười rực rỡ như hoa của cô.

“Bẩm Thái tử, Thanh Nhã công chúa của Phong quốc xin cầu kiến.” – Có cung nhân tới thông báo.

Thanh Nhã công chúa? Mộ Dung Ca nhẹ nhún lông mày. Cô biết Phong quốc không chỉ có một vị công chúa, nhưng vào lúc này Thanh Nhã công chúa lại đến gặp Nguyên Kỳ, e rằng nàng ta không có mục đích tốt đẹp, những người trong cung đình luôn phải sống trong âm mưu.

“Thiếp không phiền Thái tử gặp khách, xin được cáo lui trước.” – Mộ Dung Ca không lưu luyến, khẽ phẩy làn váy, cúi đầu rời đi.

Đôi mắt khó dò của Nguyên Kỳ nhìn bóng lưng yếu điệu của Mộ Dung Ca, y phân phó: “Khước từ!”

“Vâng!” – Người cung nhân lĩnh mệnh, lập tức ra cửa Trường Xuân cung.

Mộ Dung Ca nghe thấy vậy, khóe miệng lập tức nhếch lên, cô ung dung rời đi.

Trước cửa Trường Xuân cung, Lâm Thanh Nhã sau khi nghe cung nhân hồi báo, vẻ mặt như hoa Tường vi nở rộ của nàng lập tức cứng nhắc, nàng muốn hỏi vì sao Nguyên Kỳ lại từ chối gặp mặt, nhưng người cung nhân kia đã quay người rời đi, không cho nàng có cơ hội hỏi.

Lâm Thanh Nhã khẽ cắn cánh môi hồng phấn, nhìn cửa Trường Xuân cung, lòng nghi hoặc: Rốt cuộc thì có vấn đề ở chỗ nào? Hai phong thư gửi đi đã nói rõ “thành ý” của nàng, nàng muốn gả cho chàng, nhưng đến nửa phần cơ hội chàng cũng không cho, chẳng lẽ là vì Lâm Thiện Nhã? Thực sự trong lòng chàng chỉ có Lâm Thiện Nhã thôi sao?

Đúng lúc này, cánh cửa Trường Xuân cung lại mở ra lần nữa, một nữ tử mặc trang phục Tề quốc đi ra.

Ban đầu Lâm Thanh Nhã còn chưa chú ý, cho rằng nàng ta chỉ là tỳ nữ hầu cận của Thái tử Tề quốc, vào Trường Xuân cung để truyền tin.

Nhưng, khi nữ tử kia đi qua Lâm Thanh Nhã, nơi khóe mắt bắt được một gương mặt quen thuộc, nàng lập tức quay đầu nhìn chăm chăm vào bóng lưng dần xa của Mộ Dung Ca.

Thanh Nhã sợ hãi, gương mặt này nàng mãi mãi không bao giờ quên, dung mạo của cô gái này giống y hệt Thái tử phi. Nhưng nàng dám khẳng định, cô gái này không phải Thái tử phi. Nàng ta mặc trang phục Tề quốc, nhất định là người hầu bên cạnh Thái tử Tề quốc.

Đảo tròn mắt vài vòng, nàng nở nụ cười quyến rũ, thì thầm: “Lâm Thanh Nhã, có thể mày sẽ không được đền bù như mong muốn rồi.”

Mộ Dung Ca cúi đầu khi đi qua Lâm Thanh Nhã, cô biết dung mạo của mình đã bị nàng ta nhìn thấy, cô biết nàng ta đang đứng sau lưng thầm đánh giá cô, xem ra những ngày tháng tiếp theo sẽ không được bình an rồi.

Vừa bước vào Vĩnh Đức cung, Mộ Dung Ca lập tức phát hiện bầu không khí băng lạnh, dị thường.

Cầm Đức thấy Mộ Dung Ca trở về liền chạy tới lôi cánh tay của cô, mặt nhẵn mày nhỏ nói nhỏ: “Người vừa đi đâu vậy? Thái tử tìm người nhưng lại không thấy bóng dáng người đâu. Thái tử có lệnh, khi nào người về, lập tức đến báo kiến người.”

Bốn phía không ngừng có ánh mắt liếc nhìn Mộ Dung Ca, như muốn tìm ra biểu hiện khác lạ nào đó trên gương mặt cô. Sáng sớm nay khi cô rời khỏi phòng của Triệu Tử Duy, các nàng đều cho rằng cô đã bị thất sủng, nhưng không ngờ bây giờ Thái tử lại cho gọi cô đến hầu hạ.

Mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra, vì thế mới muốn nhìn biểu hiện trên gương mặt cô để đoán.

Mộ Dung Ca khẽ chớp mắt, nhìn thoáng qua cánh cửa phòng vẫn đóng chặt.

Gõ lên cửa hai cái, trong phòng truyền ra giọng nói lạnh thấu xương của Triệu Tử Duy, – “Vào đi!”

Mộ Dung Ca đẩy cửa bước vào, đi qua gian ngoài tiến vào gian bên trong.

“Thiếp thỉnh an Thái tử.” – Mộ Dung Ca nhún người hành lễ, khi nhún người, động tác uyển chuyển cùng đường cong tuyệt đẹp của cô hiện ra khiến dáng người của cô trở nên nổi bật.

Triệu Tử Duy liếc mắt qua và thấy ngay dáng vẻ mê hồn này của cô, lập tức trong ngực hần bùng lên ngọn lửa thiêu đốt, giọng nói lạnh buốt xương tủy, “Chưa được bản cung cho phép nàng đã tự ý đi gặp Thái tử Hạ quốc!” – Nguyên Kỳ là kẻ quỷ kế đa đoan, nàng sao có thể là đối thủ của y? Có khi y đang mỉm cười, nhưng kẻ đứng trước mặt y thì đến hài cốt cũng không còn.

“Thái tử Hạ quốc mời thiếp tới đánh cờ, không còn việc nào khác, xin Thái tử yên tâm.” – Nàng bình tĩnh trả lời, như thể không nhìn thấy sự tức giận ngập tràn trong mắt hắn.

Ánh mắt Triệu Tử Duy dán chặt vào Mộ Dung Ca, hắn muốn nhìn thấu tâm tư của cô nhưng không được. Hắn sẵn tới, cả thân hình cao lớn bao phủ lấy cô.

“Nàng có biết, việc nàng tới Trường Xuân cung hôm nay đã phá vỡ giới hạn của bản cung, bản cung không thể đợi nữa.” – Đôi mắt hắn sâu thẳm, hắn cũng không hiểu vì sao chỉ trong một thời gian ngắn nàng lại mê hoặc hắn đến vậy.

Triệu Tử Duy đưa tay kéo thắt lưng của Mộ Dung Ca, bàn tay to bè dùng sức kéo mạnh, toàn bộ quần áo trên người cô rơi xuống.

Cơ thể trần trụi của cô lập tức hiện ra trước mặt hắn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Nguy Hiểm Trong Gang Tắc

Edit: Phi Nguyệt + L2NT

Mộ Dung Ca không trốn tránh. Cơn gió se lạnh thổi qua khiến cơ thể cô run lên. Cô bình tĩnh đối mặt với Triệu Tử Duy, không làm động tác vô dụng lấy tay che thân.

Mộ Dung Ca chẳng muốn tốn công giải thích. Ngay từ trước khi bị lột sạch quần áo, cô đã nhìn thấy đôi mắt hừng hực lửa dục của hắn. Cô chuẩn bị tâm lý từ đêm qua, nếu đã không thể chạy trốn khỏi hắn thì sau này cô cũng khó bảo vệ được sự trong trắng của mình, vậy, cô cho hắn!

Mộ Dung Ca biết, có lẽ đời này không có nam nhân nào vì cô mà bỏ đi tam thê tứ thiếp, vậy cô cũng sẽ làm theo ý mình, sống độc thân đến cuối đời cũng tốt.

Giờ phút này, lần đầu tiên tấm thân trần của cô bị một người đàn ông nhìn thấy, lại còn xem xét một cách kỹ lưỡng, ánh mắt hắn bỏng cháy trượt một đường từ đầu xuống đến chân, không buông tha bất cứ nơi nào trên thân thể cô. Nơi nào ánh mắt hắn đi qua, nơi đó như đang có một bàn tay vô hình khẽ ve vuốt. Mặc dù Mộ Dung Ca không hề có kinh nghiệm trong việc yêu đương nam nữ, nhưng ở thời hiện đại, cô cũng từng nghiên cứu mấy bức ảnh nóng bỏng của Nhật. Đó là lý do vì sao cô không hề sợ hãi, chỉ dùng ánh mắt trong veo nhưng chứa đầy băng lạnh nhìn hắn.

Đáy lòng, Mộ Dung Ca vẫn hy vọng hắn sẽ tự tay mặc lại quần áo cho cô, và nói với cô rằng hắn sẽ chờ, cũng sẽ chứng minh cho cô thấy, chỉ cần cô muốn, hắn sẽ đồng ý! Nhưng tất cả chỉ là sự giả dối trong lòng cô mà

thôi. Trong quãng thời gian ở chung với hần, cô biết, hần không phải loại người có thể chờ đợi và theo đuổi. Cũng sẽ không buông tha một nữ tử đã nhiều lần khơi lên dục vọng của hần.

Mộ Dung Ca tự chất vấn chính mình, đối với việc sắp xảy ra, cô sợ sao? Trong lòng thầm lắc đầu, không, hần muốn cô, hơn ai hết trong lúc này cô biết, cô trốn không thoát khỏi hần.

Ánh mắt Triệu Tử Duy tập trung lên làn da trắng mịn như bông tuyết của Mộ Dung Ca, trong con người của hần tràn đầy dục vọng. Từ khi hần hiểu biết đến nay, chưa từng có người con gái nào lại khiến hần chờ mong đến vậy. Hần vẫn luôn biết thân thể của cô rất đẹp, khó có nữ tử nào so sánh được với cô. Hôm nay cô tỉnh táo đứng trước mặt hần như vậy, mặc cho hần quan sát, tư thế của cô vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, tư thế đó càng khiến hần không thể rời mắt khỏi cô.

“Bản cung không cho nàng cơ hội hối hận!” – Lửa dục bùng phát khiến giọng nói của hần trở nên khàn khàn trầm thấp. Bỗng Triệu Tử Duy ôm chặt cô vào lòng. Cách một lớp quần áo nhưng hơi nóng của hần vẫn bao phủ lấy cơ thể cô, nó làm cô muốn trốn khỏi hần.

Mộ Dung Ca nhắm mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, giọng nói của cô vẫn trong vắt nhưng lạnh nhạt, – “Vậy Thái tử thấy vừa lòng chưa?”

“Nàng tựa yêu tinh, yêu ma đánh cắp hồn phách của bản cung.” – Đôi mắt hần sâu thẳm, hơi thở gấp gáp hơn, hần dùng cả hai tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô.

Vốn cô tưởng rằng hần sẽ không thương hoa tiếc ngọc mà ném cô lên giường, nhưng hần lại dịu dàng đặt cô xuống giống như đang nâng niu một báu vật quý giá, độc nhất vô nhị. Lúc này, cô chợt có cảm giác mình đang được quý trọng.

“Mộ Dung Ca, bản cung muốn dịu dàng với nàng.” – Hãn nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má, nâng chiếc cằm nhỏ xinh, buộc đôi mắt long lanh như nước của cô phải nhìn thẳng vào hãn.

Nghe lời nói này, Mộ Dung Ca chỉ mỉm cười, sự dịu dàng của hãn đối với cô chỉ là bớt đi vài phần khuất nhục mà thôi. Mộ Dung Ca quật cường nhắm hai mắt, tránh né ánh mắt nhuốm đầy dục vọng kia.

Thời gian từ từ trôi qua, cô có thể nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Quất Đào đang ở bên ngoài phân phó công việc cho các tỳ nữ, và....

Hãn cười y phục, có tiếng y phục rơi nhẹ xuống đất.

Triệu Tử Duy đứng ở bên giường, phơi bày thân hình trắng kiện của mình, hãn nhìn thân thể của Mộ Dung Ca, hai tròng mắt đen kịt càng thêm tối tăm sâu thẳm, nếu đã muốn, hãn sẽ không bao giờ do dự.

Cúi người khóa đôi môi cô, mùi vị ngọt ngào như một chiếc chìa khóa mở ra dục vọng khát khao của hãn.

Đôi môi nóng rực điên cuồng chiếm lấy, không để cô được phản kháng.

Đôi tay có phần thô ráp của hãn vuốt ve khắp người Mộ Dung Ca.

Hãn say đắm, si mê vẻ đẹp này, loại cảm giác sắp có được cô khiến hãn sung sướng muốn nổ tung. Hãn nhớ kỹ những lời nói đã hứa hẹn với cô, Mộ Dung Ca khác với những người con gái khác, hãn sẽ thật dịu dàng để cô có thể cảm nhận được sự vui sướng khi cả hai cùng thân mật.

Cảm giác xa lạ này khiến Mộ Dung Ca muốn trốn tránh, hơi thở mãnh liệt của hãn tràn đầy trong khoang mũi, hãn buông đôi môi cô và trượt xuống dưới...

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn lên chiếc bóng hắt lên vách tường, cô thầm nghĩ, cuối cùng cũng không thể giữ được!

“Nhìn bản cung! Không được trốn tránh, nàng là người của ta!” – Hắc đề lên người cô, dùng giọng nói khàn khàn ra lệnh.

Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, nhưng không nghe lời hắc, hai mắt cô vẫn nhắm nghiền.

Hắc tức giận, hạ thân càng đè chặt hơn, hắc lặp lại một lần nữa: “Mộ Dung Ca, nhìn bản cung!” – Hắc muốn cô nhớ thật kỹ cảm giác này, loại cảm giác tiêu hồn khắc ghi vào tận xương tủy này chỉ có hắc mới có thể mang đến cho cô.

Mộ Dung Ca mở hai mắt, nhìn thẳng vào hắc, môi nở nụ cười quyến rũ, nụ cười rực rỡ kia so với bông tường vi nở rộ còn đẹp hơn vài phần, nhưng ánh mắt của cô lại vô cùng trong trẻo và lạnh lùng, cứ như thể sự đụng chạm khơi gợi lửa dục này của hắc đối với cô chẳng là gì cả.

Triệu Tử Duy thở hổn hển, cố gắng áp chế dục vọng của mình. Lúc này đây, toàn bộ cơ thể cô, những gì riêng tư nhất thuộc về cô đều phơi bày trước mắt hắc, vẻ đẹp đó làm hắc rung động. Trái tim hắc đập loạn nhịp!

Mộ Dung Ca không muốn chuyện này xảy ra, nhưng nó cứ lần lượt phát sinh, và cuối cùng không thể giữ được nữa.

Vật ấm nóng cứng nhắc nào đó dừng ở ngưỡng cửa, sắp đẩy vào trong cô, nhưng ở thời điểm then chốt nhất, đôi mắt dán chặt vào từng nhất cử nhất động của cô lại khẽ nhú mày, hắc do dự. Nhưng ý nghĩ đó chỉ qua trong thoáng chốc, hắc không cho phép mình chùn chân!

“Người xác định chưa?” – Mộ Dung Ca cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói của cô vẫn có phần run rẩy, giọng nói trong vắt mềm mại như lông tơ cọ vào lòng người nghe.

Hắn không kịp đề phòng, tim chợt nảy lên một tiếng, tròng mắt đen láy nhuộm đầy dục vọng khê động. Hắn xác định chưa? Không hiểu sao, khi nhìn thấy sự bình tĩnh muốn bùng xuôi trong mắt cô lại khiến hắn chần chừ.

Nhưng khi nhìn thấy thân hình kiều diễm ở dưới thân mình, hắn nhớ lại ngày hôm đó ở rừng cây, cô múa điệu vũ mờ ảo thoát ẩn thoát hiện, như có như không, khi cô tung người bay lên đường như đang muốn tung cánh bay vút lên trời cao, chạy trốn khỏi hắn, lòng khê động, hắn gật đầu.

Gương mặt Mộ Dung Ca giãn ra thành nụ cười tươi rói, cô nhắm hai mắt lại. Nếu hắn đã muốn, cô... cho hắn.

Trong lòng Triệu Tử Duy rõ ràng đã xác định muốn làm như vậy, nhưng khi hắn thấy nụ cười của Mộ Dung Ca, đôi lông mày lại nhíu thật chặt.

“Bẩm Thái tử, Thái tử Phong quốc mở yến tiệc nhỏ ở Lộc Nguyên đình, mời Thái tử cùng Thái tử Hạ quốc tới dự. Thái tử Hạ quốc đã đi rồi, cung nhân của Thái tử Phong quốc đang đứng ở trước cửa chờ người ra. Thái tử....” – Khi hắn còn đang do dự chần chừ, ngoài cửa có người tới bẩm báo.

Đôi mắt Triệu Tử Duy tối sầm, Thái tử Phong quốc thật khéo chọn thời điểm. Hắn cúi đầu ngăm nhìn gương mặt khuất phục của Mộ Dung Ca, đôi lông mày nhíu chặt dần giãn ra, trái tim buộc chặt của hắn cũng dần buông lỏng.

“Bản cung sẽ làm như nàng mong muốn.” – Dục vọng trong lòng Triệu Tử Duy dần dịu xuống, khôi phục lại dáng vẻ lười nhác thường thấy, hắn cất giọng nói khàn khàn như lời từ cõi âm.

Mộ Dung Ca lập tức mở mắt, kéo chiếc chăn gấm phủ lên người, cô rũ mi không nhìn hắn. Sau khi mặc xong quần áo, Triệu Tử Duy liếc mắt nhìn cô, hắn không đoán được những suy nghĩ trong cái đầu xinh đẹp kia. Cả hai

người họ vừa có sự gần gũi về thể xác, chỉ thiếu một chút nữa hẳn đã chiếm được cô.

Mặc dù lúc này hẳn thấy cô im lặng, bình tĩnh, nhưng thật ra hẳn biết cô đang thầm thở phào trong lòng. Mộ Dung Ca là một nữ tử thông minh, nếu đã biết không thể trốn tránh, cô chấp nhận!

Nhưng kiểu chấp nhận này....

Trước khi đi, hẳn nhìn cô thật sâu, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra lời, nhớ lại cảm giác dự vọng sôi trào mãnh liệt khi nãy khiến hẳn không biết nói gì.

Chờ đến khi chỉ còn một mình trong phòng, Mộ Dung Ca mới quần chiếc chăn gấm quanh người, xuống đất nhặt từng món y phục, mặc lại lên người mình.

Mộ Dung Ca cười một cách miễn cưỡng, sau khi mặc xong quần áo cô nghiêng đầu nhìn hình dáng mình trong chiếc gương lớn. Tuy đây chỉ là gương đồng nhưng cô vẫn thấy rõ đôi môi đang sưng đỏ, trên cổ đầy vết hôn bầm tím. Hình như Triệu Tử Duy rất thích hôn môi cô, thích nhẹ nhàng mút cánh môi, bá đạo khai mở hàm răng, đảo loạn suy nghĩ của cô, buộc cô phải cùng hẳn chìm đắm trong sự giao hòa, gấn bó thể xác.

Vừa rồi, chỉ còn kém một chút nữa thôi là cô đã mất tất cả. Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hẳn mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại thôi. Mộ Dung Ca nhẹ nhàng nhíu mày, kỳ thực vừa nãy cô cũng nghĩ hẳn sẽ tiến vào, dù sao chuyện hẳn muốn có được cô chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nhưng cuối cùng hẳn lại buông tay.

Có lẽ hẳn đang dần dần thay đổi?

Mộ Dung Ca đưa tay xoa những vết bầm tím trên cổ, phải làm sao để che hết chúng đây? Dùng phấn cũng không thể xóa hết, xem ra đành phải đem

chúng đi rêu rao khắp nơi...

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Ca định rời khỏi phòng, nhưng cô phát hiện trong khoang miệng của mình vẫn còn vương vấn hơi thở tình dục nồng đặc của Triệu Tử Duy.

Mộ Dung Ca cúi đầu bước nhanh ra ngoài. Sau khi ra khỏi phòng, cô hít một hơi căng đầy không khí trong lành vào lồng ngực, luồng không khí ấm áp khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều thả lỏng. Mộ Dung Ca nhớ lại ánh nhìn của Triệu Tử Duy khi hân hoan tha cho cô, từ trong ánh mắt đấy cô biết, hẳn sẽ không dễ dàng chạm vào cô một lần nữa.

Mộ Dung Ca cười khố, cô không ngờ mình vẫn có thể bảo vệ được trinh tiết. Lời mời của Thái tử Phong quốc đến rất đúng lúc, chỉ chậm một phút nữa thì Triệu Tử Duy đã chiếm được cô.

Khi trở về phòng, cô đụng phải Quất Đào.

Khác với ngày thường, cô không hề nhìn thấy nét địch ý nào trong mắt Quất Đào

“Mộ Dung Ca, Thái tử sủng ái người thì người cũng phải trung thành với Thái tử. Càng phải hầu hạ Thái tử cho tốt, để Thái tử chuyên tâm vào những việc đại sự khác.” Quất Đào bước tới, tận tình khuyên nhủ. Nghe vậy, Mộ Dung Ca cười nói: “Quất Đào, cô không cần lo lắng ta sẽ dụ dỗ Thái tử. Ta nghĩ trên thế gian này sẽ chẳng có nữ tử nào có thể quấy nhiễu tâm chí mạnh mẽ của người. Cũng như lời cô nói đó, Thái tử sủng ái ta.”

“Sủng ái” so với “yêu” chỉ hơn một chữ, nhưng lại có một khoảng cách khá xa!

Trong mắt Quất Đào hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt nghi ngờ nhìn Mộ Dung Ca, muốn từ đôi mắt cô nhìn ra ý đồ nào đó, nhưng chẳng thu được gì. Mộ Dung Ca đi lướt qua người Quất Đào, trở về phòng mình. Còn Quất

Đào cả người cứng ngắc nhìn theo bóng dáng Mộ Dung Ca, bỗng phát hiện Mộ Dung Ca càng ngày càng khó đoán!

....

Lộc Nguyên Đình

Ánh mắt Lâm Khinh Trần ôn hòa nhìn hai người đối diện, giơ bình rượu lên cười nói: “Hai vị Thái tử có thể tới Phong quốc, là vinh hạnh của Phong quốc!”

Triệu Tử Duy cười nhạt nói: “Thái tử Phong quốc khách khí rồi. Hôm qua tới hoàng cung Phong quốc, đã nghĩ phải tới gặp Thái tử nhưng do đường xa mệt mỏi, đành phải nghỉ trước vậy.” Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn thẳng Lâm Khinh Trần, quả như lời đồn, hiền hòa dễ mến. Nhìn ánh mắt ôn hòa của y, đúng là không màng đến danh lợi.

Nguyên Kì cười nói: “Vẫn nghe nói Thái tử Phong quốc thích ngao du tứ bề, không ở trong hoàng cung. Nhưng bây giờ lại có thể gặp được Thái tử, ngồi uống rượu ngắm cảnh, nhân sinh thật thú vị!” Ánh mắt bí hiểm lướt qua Lâm Khinh Trần và Triệu Tử Duy, đôi môi khẽ nhếch, mọi nét đẹp lộng lẫy trong thiên hạ như thu cả vào trong một nụ cười. Khiến người khác mỉm cười mà cam tâm tình nguyện cúi đầu.

“Ha ha, bản cung nghe nói hai vị Thái tử đều tụ hội về Phong quốc, bèn vội vã trở về. Trên đường nghe không ít chuyện kể về hai vị, thật kính nể.” Lâm Khinh Trần khẽ cười, mọi lời nói thốt ra tựa như một cơn gió mát, khiến người khác cảm nhận được cái tâm vô cầu của y. Đáy mắt y dâng lên một tầng âm đạm, cho dù là Nguyên Kì với nụ cười nhạt khiến kẻ khác cúi đầu hay Triệu Tử Duy một thân khí phách, sự tồn tại của bọn họ nhất định sẽ khiến Phong quốc đi tới chỗ diệt vong.

Phụ hoàng tuổi cao nên hồ đồ, những việc xấu đã làm không ít, y thân là phạm làm con không thể xuất thủ với cha mình. Nhưng ông ấy khiến dân

chúng Phong quốc phải chịu cảnh lầm than, cho dù là bị dày xuống mười tám tầng địa ngục cũng không hết tội! Tuy lòng đau xót nhưng Lâm Khinh Trần biết, đây là số mệnh không thể né tránh.

Ánh mắt Triệu Tử Duy đảo qua Lâm Khinh Trần, nhìn bàn tay cầm chặt bình rượu của y, trong mắt xẹt qua tia tàn nhẫn. Vậy người có thể sưởi ấm cõi lòng y là nữ nhân kia sao?

“Chín ngày sau là sinh thần của hoàng đế quý quốc, bản cung đại diện Tề quốc đến chúc mừng hoàng đế Phong quốc. Lúc ấy Thiện Nhã công chúa sẽ chọn một trong những vị khách đến để hòa thân, có thể nói là song hỉ. Nhưng bản cung nghe tin, Thái tử Phong quốc để tang người vợ đã mất từ lâu, giờ Thái tử không định trong ngày song hỉ ấy mà cưới thêm giai nhân sao?” Ánh mắt sắc bén của Triệu Tử Duy liếc sang Lâm Khinh Trần, không bỏ sót bất kì biểu hiện nào của y. Trong con người đen thẳm của Nguyên Kỳ chột ánh lên tia sáng rét lạnh.

Lâm Khinh Trần kinh ngạc nhìn Triệu Tử Duy, không hiểu rốt cục hắn có ý gì, y chỉ lắc đầu cười khẽ: “Bản cung cả đời chỉ có một người vợ, đó là Thái tử phi đã qua đời. Đời này sẽ không cưới thêm ai khác.”

“Thái tử khẳng định chứ? Nếu Thái tử phi sống lại thì sao?” Triệu Tử Duy vừa nhấp rượu vừa hỏi.

Lâm Khinh Trần khẽ lắc đầu, cười ôn hòa: “Giai nhân bên người Thái tử Tề quốc nhiều vô số, đương nhiên sẽ không thể hiểu cảm giác ngày đêm mong nhớ cả thể xác và tinh thần của bản cung được.”

Chỉ vì một người mà ngày nhớ đêm mong ư? Triệu Tử Duy bỗng nghĩ tới người mà bản thân hắn ghen tị, nữ nhân cực kì ghen tị kia...

Nguyên Kỳ híp mắt nhìn những ngón tay thon dài đang cầm bình rượu, Lâm Khinh Trần tuy hiền hòa, không có lòng tranh đoạt quyền vị, nhưng y lại có trí tuệ hơn người...

....

Ngự thư phòng, Chiêu Đức điện.

Khuôn mặt hoàng đế Phong quốc Lâm Thu Thành già nua đến khó tin, kích động đi từ án thư xuống: “Thanh Nhi, con đang nói gì vậy?”

Sự kích động của Lâm Thu Thành, Lâm Thanh Nhã đã sớm đoán được, trong cung cấm ẩn chứa nhiều bí mật không muốn ai biết, cũng là nơi đen tối khiến con người ta mất lười! Nếu không phải nàng tốn công sức quan tâm tới, sẽ không bao giờ biết được bí mật phụ hoàng đã chôn sâu đáy lòng! Vì bí mật này mà Lâm Kinh Trần rời xa Phong quốc, mấy năm cũng không trở về một lần. Vốn tưởng rằng bí mật này sẽ theo nàng suốt cả cuộc đời, nhưng không ngờ ông trời có mắt!

“Thái tử phi sống lại.” Nàng nhìn vẻ mặt kích động của phụ hoàng, trả lời rành rọt.

“Hiện giờ nó đang ở đâu?” Lâm Thu Thành vội vàng hỏi, khuôn mặt đầy nếp nhăn đỏ bừng, hai mắt mở trừng trừng, nhìn Lâm Thanh Nhã.

Lâm Thanh Nhã dịu dàng nở nụ cười quyến rũ: “Phụ hoàng không cần phải lo lắng như vậy, nàng ta có dung mạo giống y như đức Thái tử phi. Thân phận là tỳ nữ bên người Thái tử Tề quốc.”

“Tỳ nữ bên người Thái tử Tề quốc sao?” Lâm Thu Thành nghe xong, thu lại vẻ kích động trên mặt, sau đó nhíu mày hơi thất vọng. Nếu là người bên cạnh Thái tử Tề quốc, sự việc sẽ khó giải quyết.

Nhận thấy sự mất mát và không cam lòng của Lâm Thu Thành, Lâm Thanh Nhã che miệng cười: “Phụ hoàng cả đời anh minh thần vũ, sao lại dễ dàng lùi bước như vậy?” Giờ đây khi nhìn thấy vẻ oai hùng mười mấy năm trước của phụ hoàng hoàn toàn biến mất, Lâm Thanh Nhã nhin không được cất tiếng châm chọc, đúng là càng già càng mất hết dũng khí.

Lâm Thu Thành nhìn vẻ mặt tươi cười của con gái, ánh mắt sáng rực: “Con có biện pháp gì?”

“Phụ hoàng chỉ cần đưa cho nhi thần một nửa hồi môn của tỷ tỷ, nhi thần chắc chắn sẽ cố hết sức ngăn chặn phiền toái cho phụ hoàng một cách toại nguyện.” Lâm Thanh Nhã quỳ xuống hành lễ, không do dự cất cao giọng.

“Chuyện này...” Lâm Thu Thành bối rối nhíu mày. Phong quốc còn phải dựa vào Thiện Nhã để duy trì yên ổn vài năm, dù sao các nước khác đang rục rịch nhòm ngó Phong quốc...

Lâm Thanh Nhã ngẩng đầu, tiếp tục nói: “Thanh Nhã hiện giờ đã mười lăm, đương thì thanh xuân. Mặc dù dung mạo không được khuynh quốc khuynh thành như tỷ tỷ, nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt sắc. Tấm lòng muốn giúp sức cho phụ hoàng không hề kém với tỷ tỷ, Thanh Nhã nguyện vì phụ hoàng và Phong quốc mà hiến dâng tất cả.”

Lâm Thu Thành nhìn con gái quỳ trên mặt đất, trước kia ông ít khi để ý nàng, nhưng giờ phút này chợt phát hiện ra, tuy nàng mới mười lăm nhưng so với mẫu thân còn xinh đẹp hơn vài phần. Ông là nam nhân, đương nhiên biết nam nhân thích dạng nữ nhân như thế nào. Có Thực quý phi dạy dỗ, hẳn là Thanh Nhã sẽ không khiến ông thất vọng. Đôi mắt hỗn độn dần trở nên sáng tỏ, nếu là một công đôi việc, chẳng phải sẽ rất tốt hay sao? Nghĩ thế bèn vỗ tay: “Trẫm đồng ý.”

....

Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ cùng quay về hành cung, dọc đường đi hai người đều im lặng không nói gì.

Đến trước cửa Vĩnh Đức cung, Triệu Tử Duy bỗng dừng bước, hắn quay đầu lại, đôi mắt đen thẳm không chút giấu diếm sát khí đang dâng đầy, giọng nói lạnh như băng: “Sau này Thái tử Hạ quốc vẫn nên ít gặp Mộ Dung Ca thì hơn.”

Nghe vậy, Nguyên Kì khẽ nhướn mày, ánh mắt bình thản như hồ sâu không đáy, hần nở nụ cười thanh nhã: “Thái tử Tề quốc, người cẩn thận quá mức rồi.”

Bốn mắt nhìn nhau, sóng ngầm cuộn trào, giống như trên chiến trường giết địch, không ai dễ dàng bại trận, đây là một cuộc đọ sức!

Bỗng nhiên, cánh cửa Vĩnh Đức cung mở ra, hai cô gái bước ra từ trong, chính là Mộ Dung Ca và Như Băng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Âm Mưu Của Thanh Nhã

Edit: Phi Nguyệt +L2NT

Mộ Dung Ca vừa bước ra cửa đã đụng ngay Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy, hai người họ cùng nhìn cô. Không hề sợ hãi, cô bình tĩnh đối mặt với họ, “Thiếp bái kiến Thái tử, bái kiến Thái tử Hạ quốc.”

Khéo thật, vốn cô muốn cùng Như Băng đi dạo vườn hoa nói chuyện tâm tình, có dịp thả lỏng tâm tư, ai ngờ vừa bước ra khỏi cửa đã gặp ngay hai người bọn họ.

Trái ngược với Mộ Dung Ca thông dong, Như Băng lại hèn mọn cúi đầu, dù cố gắng bắt chước dáng vẻ bình tĩnh như Mộ Dung Ca, nhưng dù sao nàng cũng có giới hạn của mình, Như Băng run run nói: “Thiếp bái kiến Thái tử, Thái tử Tề quốc.”

Ánh mắt Triệu Tử Duy liếc nhìn đôi môi sưng đỏ của Mộ Dung Ca, trong mắt hắt ánh lên nét dịu dàng kìm nén.

Nguyên Kỳ nhàn nhạt nhìn lướt qua những dấu hôn tím bầm trên cổ và đôi môi sưng đỏ của Mộ Dung Ca, đôi mắt hắt thoáng lạnh.

“Đứng dậy đi.” – Cả hai cùng đồng thanh.

Mộ Dung Ca và Như Băng đứng lên, tiếp tục đi về phía vườn hoa gần đó.

Triệu Tử Duy không thể rời mắt khỏi bóng lưng xinh đẹp kia, lòng hắt trùng xuống, nàng có vẻ lạ...

Nguyên Kỳ thu tất cả biểu hiện của Triệu Tử Duy vào trong mắt, y tiếp tục bước tới.

Triệu Tử Duy rủ mi, ánh mắt sâu như đêm tối, hẩn nắm chặt hai đấm tay, nhìn thoáng qua Nguyên Kỳ.

Lòng hẩn đột nhiên có sự so sánh.

Giang sơn, mỹ nhân, bên nào quan trọng hơn đây?

—

“Mộ Dung Ca, cô có từng nghĩ tới việc tranh thủ sự sủng ái của Thái tử Tề quốc để giữ cho mình một danh phận?” – Như Băng liếc nhìn những dấu hôn trên cổ Mộ Dung Ca, nàng biết đây là thứ gì. Nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Nguyên Kỳ khiến nàng không khỏi thắc mắc.

Mộ Dung Ca khẽ cười, đáp: “Như Băng, cho dù Thái tử có cho ta danh phận, nhưng suy cho cùng ta vẫn chỉ là thiếp mà thôi.” – Ở niên đại coi nữ nhân như món đồ chơi này, sinh mệnh của một tiểu thiếp chỉ như tấm bèo trôi, hoàn toàn không được sống theo ý muốn của mình.

Không phải cô coi thường nữ nhân ở thời đại này, hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau nên tư tưởng, suy nghĩ cũng khác nhau. Đối với cô, chỉ cần không hổ thẹn với lòng mình, không có cửa ải trở ngại tâm lý kia, thì việc gì cũng có thể làm.

Như Băng không hiểu, suy cho cùng vẫn là thiếp? Ý của câu này là Mộ Dung Ca không muốn làm thiếp? Lẽ nào cô ấy muốn làm chính thê? Vận đổi sao dời, quá khứ huy hoàng của cô đã không còn nữa, một nữ tử thông minh như Mộ Dung Ca sao lại có suy nghĩ thiếu sáng suốt như vậy? Như Băng muốn khuyên Mộ Dung Ca, nhưng khi thấy ánh mắt kiên định trong suốt của cô, Như Băng hiểu, dù nàng có khuyên nhủ thế nào thì cô cũng không thay đổi quyết định.

Vườn hoa này ở bên trong hành cung, cách khá xa vườn ngự uyển. Nơi đây vắng vẻ thanh tịnh, hiếm người qua lại.

Mộ Dung Ca và Như Băng có mang theo ít điểm tâm và một ấm trà. Khó có dịp cả hai không phải trực sau bữa trưa nên rủ nhau ra đây tâm sự.

Thoải mái thưởng thức điểm tâm, uống trà, ngắm hoa, những giây phút nhàn rỗi thư giãn này thật hiếm có.

“Ba ngày nữa ở Nghi Xuân các bày tiệc đón gió tẩy trần, các khách quý từ nhiều quốc gia cũng sẽ tham dự. Đến lúc đó chúng ta có thể được tận mắt nhìn thấy thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết – Thiện Nhã công chúa rồi.” – Như Băng buồn bã uống hết chén trà.

Vị Thiện Nhã công chúa trong truyền thuyết kia khiến tâm tư Như Băng trở nên phức tạp, ba phần ao ước, bảy phần dố kỵ, nhưng nàng đã không còn tư cách để mơ ước hay hay dố kỵ nữa rồi. Thiện Nhã công chúa không chỉ có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tài hoa càng hơn xa người khác, khó trách nam tử toàn thiên hạ đều không ngại đường xá xa xôi lặn lội tới đây, chỉ vì muốn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Mộ Dung Ca chỉ mỉm cười: “Cô và ta đều không có quan hệ gì tới yến hội đó. Chi bằng lúc này hai người chúng ta cùng buông bỏ những phiền nhiễu, toàn tâm toàn ý thưởng trà ngắm hoa.”

Mặc kệ nó là yến hội gì, dù có là một hội tranh đoạt gió nổi mây vần, dù có là loạn thế hỗn loạn thì có liên quan gì tới các nàng đâu? Thứ mà các nàng cần nghĩ tới lúc này, chính là làm sao để có một cuộc sống dễ thở hơn.

“Cô nói đúng, dù có chuyện gì xảy ra cũng đâu liên quan tới ta và cô.” – Như Băng cười tươi rói. Từ khi nước mất nhà tan, tưởng chừng như tất cả mơ ước của nàng đều tan biến, mấy năm qua nàng sống trong hèn mọn, không giờ khắc nào nàng cho phép mình được thả lỏng tâm tình, cũng chưa

từng có người nói với nàng rằng, đôi khi không cần suy nghĩ gì cả cứ thế tận hưởng cảm giác yên bình mà thôi.

Như Bể nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca, lòng nàng dâng đầy cảm giác ấm áp. Nhờ một lần vô tình làm việc thiện lại giúp cho nàng có một bằng hữu tốt, khiến đôi mắt u sầu bỗng sáng trở lại.

“Hai vị cô nương thật nhân hạ.” – Từ phía sau bỗng truyền đến giọng nói dịu dàng của một nữ tử, nữ tử này rất xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, theo sau nàng ta là hai cung nữ hầu cận.

Mộ Dung Ca và Như Bể cùng quay đầu lại.

Một nữ tử hoàn toàn xa lạ.

Đuôi mắt Mộ Dung Ca thu được hình ảnh bộ y phục mà nữ tử kia đang mặc trên người, khi nàng ta đến gần, cô khẽ cười nhạt, thì ra là nàng ta! Nàng ta quả thật nóng vội.

“Nàng ta là ai vậy?” – Như Bể tò mò nhìn cô gái đang bước tới, cô thấp giọng hỏi Mộ Dung Ca.

“Thanh Nhã công chúa Phong quốc.” – Mộ Dung Ca đáp nhỏ, cô thu hồi tầm mắt, ung dung cầm một miếng điểm tâm nhỏ đưa lên miệng thưởng thức.

Thanh Nhã công chúa Phong quốc? Như Bể thắc mắc, nàng chưa bao giờ nghe thấy Phong quốc lại có Thanh Nhã công chúa. Nữ tử này xinh đẹp tuyệt trần, chỉ một cái nhăn mày, một tiếng cười, vẻ e ấp đã đốn ngã trái tim người đối diện. Một nữ tử kiều mị như vậy, nhìn qua có vẻ là mẫu người khiến các bậc mày râu thích thú, nhưng nàng ta không có sự sang quý, ngạo nghễ và... tài hoa. Thanh Nhã liếc nhìn Mộ Dung Ca, từng nhất cử nhất động tao nhã của cô đều toát lên vẻ hồn nhiên vốn có, nếu so sánh giữa hai người, đương nhiên Thanh Nhã công chúa thua xa.

Lâm Thanh Nhã đi tới, âm thầm đánh giá Mộ Dung Ca, dung mạo của cô ta đúng là giống hệt Thái tử phi. Nhưng khi nhìn kỹ, Lâm Thanh Nhã phát hiện những dấu hôn trên cổ Mộ Dung Ca, nàng ta thầm giật mình, nhẹ nhúu mày, cô ta là tỳ nữ làm ấm giường của Thái tử Tề quốc? Nếu đúng thế thì khó khăn đây.

“Hai vị cô nương là tỳ nữ hầu hạ bên cạnh Thái tử Hạ quốc và Thái tử Tề quốc?” – Lâm Thanh Nhã rủ mi, nhẹ nhàng ngồi xuống một phiến đá, ánh mắt thăm đảo từ Mộ Dung Ca sang Như Băng. Mộ Dung Ca mặc trang phục của Tề quốc, Như Băng lại mặc trang phục của Hạ quốc, dung mạo của hai cô gái này không hề thua kém nàng, xem ra bên cạnh hai vị Thái tử có vô số mỹ nhân.

“Đây chính là Thanh Nhã công chúa Phong quốc, hai người các người sao còn chưa hành lễ? Dám ung dung ngồi ở trước mặt công chúa thế à?” – Cô cung nữ theo sau Lâm Thanh Nhã thấy công chúa ngồi xuống mà hai đứa cung nữ kia vẫn chưa đứng dậy, liền quát.

Nghe thấy vậy, Như Băng liếc mắt sang Mộ Dung Ca, Mộ Dung Ca rủ mi đứng lên. Như Băng cũng lập tức đứng lên theo.

Mộ Dung Ca thầm cười nhạt, Lâm Thanh Nhã – vị công chúa không có tiếng tăm này, xem ra nàng ta đã tổn không ít công phu để “vô tình chạm mặt” với cô. Thế giới này chẳng có chuyện gì gọi là trùng hợp, hơn nữa nơi này còn là hành cung.

“Nô tỳ bái kiến Thanh Nhã công chúa.” – Cả hai người cùng đồng thanh.

Lâm Thanh Nhã cẩn thận quan sát cả hai, đặc biệt là Mộ Dung Ca, nhưng quan sát hồi lâu vẫn không đoán ra được tâm tư của cô. Chỉ là một đứa tỳ nữ nho nhỏ mà cũng có thể thâm tàng bất lộ, chẳng trách nó lại được Thái tử Tề quốc sủng ái. Xem ra hôm nay muốn đạt được mục đích e rằng phải làm liều.

“Đứng dậy đi.” – Lâm Thanh Nhã cười ôn hòa, nàng ta nhẹ nhàng quay lại khiến trách cô cung nữ kia, “Đây là chỗ cho người mở miệng sao?”

“Nô tỳ biết sai ạ.” – Cô cung nữ kia lập tức quỳ xuống đất nhận lỗi. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy Lâm Thanh Nhã là một chủ nhân cao cao tại thượng, nàng ta đối xử với tỳ nữ không hề khoan hồng độ lượng.

Như Băng tròn tròn, không hiểu sao nàng lại thấy cô công chúa Thanh Nhã này thật lạ, người thì xinh đẹp mà lại có tính cách khó chịu.

Trong mắt Mộ Dung Ca thoáng qua ánh sắc lạnh, hoàng cung Phong quốc tưởng chừng bình yên, thực ra lại có rất nhiều sóng ngầm cuộn trào. Tất cả mọi điều đều khó phỏng đoán.

“Nhị vị cô nương xinh đẹp như vậy, chẳng trách có thể được hầu hạ bên cạnh Thái tử Tề quốc và Thái tử Hạ quốc. Bản cung vừa nhìn thấy hai người liền ưng, chẳng hay hai người có thể ngồi nói chuyện với bản cung?” – Lâm Thanh Nhã nói, môi cười như hoa cúc nở rộ.

Mộ Dung Ca nhíu mày, nhún mình trả lời: “Bẩm Thanh Nhã công chúa, nô tỳ ra ngoài đã một canh giờ, đến lúc phải quay trở về Vĩnh Đức cung hầu hạ Thái tử.” – Tốt nhất không nên dây vào vị công chúa này, nàng ta nhất định có mục đích nào đó. Có vẻ như Lâm Thanh Nhã đang tươi cười nhìn người khác, nhưng thực ra nàng ta muốn tìm tin tức trong ánh mắt đối phương.

“Nô tỳ cũng phải về cung hầu hạ Thái tử.” – Như Băng lập tức nói theo.

Đôi mày liễu của Lâm Thanh Nhã nhướn lên cao, ánh mắt sắc bén của nàng ta chiếu thẳng vào hai người. Nàng ta đường đường là công chúa, đã mở miệng yêu cầu trước thế nhưng hai kẻ này không hề cảm kích, ngược lại còn dám từ chối nàng ta.

“Nô tỳ xin cáo lui!” – Mộ Dung Ca nhún người thi lễ, sau đó thản nhiên lướt qua trước mặt Lâm Thanh Nhã, Như Băng theo sát phía sau.

Lâm Thanh Nhã nhìn bóng lưng hai kẻ vừa rời đi, khóe miệng nàng ta câu lên thành nụ cười hung ác. Chỉ là một đứa tỳ nữ mà thôi, nàng muốn đùa bỡn bọn chúng trong tay thật quá dễ dàng. Nàng có thể sống trong hoàng cung Phong quốc nhiều năm như vậy không phải chỉ dựa vào thân phận công chúa, mà nhờ vào chính thủ đoạn sát phạt của mình. Khi ra tay, nàng sẽ không bao giờ chần chừ.

Hai ngày sau

Tẩm cung Triệu Tử Duy, Vĩnh Đức cung

“Thái tử, tối mai có đưa cô nương Mộ Dung Ca tới Nghi Xuân các không?” Lưu Vân khẽ hỏi.

Tối mai là tiệc đón gió tẩy trần, mời tất cả các khách quý từ khắp nơi tới Phong quốc, đồng thời, Thái tử Phong quốc và Thiệu Nhã công chúa cũng đến bữa tiệc. Vì vậy, nếu dựa theo kế hoạch ban đầu, Mộ Dung Ca phải tình cờ gặp mặt Thái tử Phong quốc ở chỗ nào đó.

Triệu Tử Duy chấp tay sau lưng, ánh mắt thâm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ, ở đó có bóng cô gái quen thuộc đang quét bụi, vẻ mặt lạnh nhạt. Dựa vào trí thông minh và khả năng hiểu rõ âm mưu, nàng cũng biết sẽ phát sinh chuyện gì tiếp theo. Tuy nhiên, sau khi biết được thái độ dứt khoát của Lâm Khinh Trần ngày ấy, hắn lại thầm thở phào.

Lúc trước hắn đuổi theo nàng, chỉ vì hắn đồng ý để Mộ Dung Tần bình an, nên nàng mới không phản kháng theo hắn đến Phong quốc. Giờ đây, nàng lại biết rõ, sau này hắn sẽ không bao giờ dung thứ cho Mộ Dung Tần, vậy mà vẫn lạnh nhạt như trước, tuân thủ ước định, mặc cho hắn lợi dụng. Không, người lãnh đạm như nàng, luôn toát ra sự bất thường khiến hắn

chẳng thể xem nhẹ. Hắn mơ hồ cảm nhận được nàng sắp thoát khỏi lòng bàn tay mình.

“Thái tử?” Lưu Vân đợi hồi lâu không thấy Triệu Tử Duy trả lời, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Triệu Tử Duy thu lại dòng suy nghĩ, lên tiếng: “Ừm.”

Trong lòng Lưu Vân khiếp sợ, nhìn Triệu Tử Duy cao ngạo bá đạo, hẳn lẽ mờ cảm nhận được Thái tử có chút dao động. Nhưng Thái tử đã đồng ý, mọi chuyện vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch.

Thiên hạ thay đổi bất ngờ đa dạng, rất nhiều chuyện mờ ám lại chệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Nào ai có thể tính toán được hết đây?

Trường Xuân cung

“Chủ công, nếu Thái tử Phong quốc không có ý định tái thú, Thái tử Tề quốc nhất định sẽ không được như ý muốn. Còn đám người kia chẳng có ai có đủ tư cách để tranh đoạt với chủ công.” Gia Kiệt bình tĩnh, trầm lặng nhìn thế cục biến hóa nhiều ngày qua, các hoàng tử, Thái tử các quốc gia đều tề tựu về đây, nhưng không đủ mưu tính và khí phách như Triệu Tử Duy, thì không có tư cách làm đối thủ của chủ công.

Nguyên Kì vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Đã điều tra rõ nguyên nhân chính xác cái chết của Thái tử phi Phong quốc chưa?” Năm năm trước, Lâm Khinh Trần oai hùng hiên ngang, nhiều lần lập công cho triều đình. Nhưng sau khi Thái tử phi Phong quốc qua đời, y không hề tham dự triều chính, mang thể tử rời xa Phong quốc. Bây giờ quay trở lại, nhưng không hề hứng thú gì với quyền lực, rốt cục năm năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Gia Kiệt lắc đầu: “Vẫn chưa có tin tức gì của Thám tử, dù gì đã năm năm trôi qua.”

“Điều tra nhanh chóng, bản cung chỉ cần kết quả.” Nguyên Kỳ thần nhiên phân phó.

Gia Kiệt biến sắc: “Vâng.”

Qua bữa trưa, Lâm Thanh Nhã sai người đưa thư tới cho Mộ Dung Ca. Nội dung trong thư viết đơn giản rõ ràng, đi thẳng vào vấn đề hỏi cô: Mộ Dung Ca, người có muốn đạt vinh hoa phú quý và thân phận tôn quý một lần nữa hay không?

Căn cứ vào bức thư, Lâm Thanh Nhã đã biết được thân phận của cô. Mộ Dung Ca gấp thư lại bỏ vào phong thư, đưa cho người truyền tin: “Chuyển lời tới Thanh Nhã công chúa, nô tỳ thân phận thấp kém, đã chẳng màng tới vinh hoa phú quý nữa rồi, mong muốn duy nhất là được ở bên người Thái tử tận tâm hầu hạ.”

Người truyền tin thấy hành động và lời nói của cô, kinh ngạc không thôi, nàng ta chưa từng gặp ai kháng cự lại sự hấp dẫn của vinh hoa phú quý.

Mộ Dung Ca ngồi xuống, loay hoay với đồng son phấn trước giờ chưa từng động tới ở bàn trang điểm. Bột phấn kia rất thơm, tỏa hương ngào ngạt. Phần lớn các cô gái bây giờ đều thích loại này, bởi nó trắng mịn che được mọi khuyết điểm. Nhưng dù gì cô vẫn không thích dùng, bởi vì kỹ thuật thời cổ chưa nhuần nhuyễn, trong son phấn có chứa hàm lượng chì cao, sử dụng khi còn trẻ thì tạm thời chưa có vấn đề, nhưng chỉ sau vài năm, khuôn mặt sẽ bị tàn phá. Vì vậy, cô không muốn dùng.

Giống như cô đã biết rõ chuyện gì xảy ra tiếp theo, nên thầm nghĩ phương pháp giải quyết tốt nhất.

Thái tử Phong quốc, tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng dựa vào việc y thủ thân năm năm vì Thái tử phi đã qua đời, không hề có ý định tái giá, cũng đủ chứng minh mỗi tình thâm thiết giữa bọn họ, chẳng phải dân chúng Phong quốc luôn nói Thái tử của họ rất từ bi thiện lương hay sao?

Đôi mắt Mộ Dung Ca lóe sáng, đổ một ít phấn vào lòng bàn tay, thổi mạnh một cái, bột phấn bay trong không khí tựa như hạt bụi bình thường. Nhìn sang chiếc gương đồng bên cạnh, mờ mờ nhìn thấy một đôi mắt trong trẻo.

Cái gì tới sẽ phải tới, cô sẽ không sợ hãi, kiên định mà đón tiếp!

Vĩnh Trữ điện.

Lâm Thanh Nhã nhìn bức thư bị trả về, nghe cung nhân hồi bẩm, vẻ mặt trầm xuống. Được lắm Mộ Dung Ca!

Bị Khánh vương vứt bỏ trở thành ca cơ, dùng thủ đoạn để leo lên giường Thái tử Tề quốc, vậy mà giờ nói không cần vinh hoa phú quý? Nếu thật sự thanh cao, sao lại đi câu dẫn Thái tử Tề quốc chứ?

Nếu cho nàng ta chút mặt mũi mà không quý trọng, vậy chớ trách nàng dùng thủ đoạn độc ác!

Chạng vạng hôm sau.

Lạc Hoa cung.

Lâm Thiệu Nhã nhìn bóng mình xinh đẹp hiện lên trong gương, khoe miệng khê nhếch, đôi mắt long lanh rực rỡ. Tối nay, nàng có thể diện diện với Nguyên Kỳ, hy vọng sự trang điểm tinh tế của nàng có thể đổi được một ánh mắt hài lòng và kinh hỉ của hắn.

“Công chúa sắc nước hương trời, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Tồi nay công chúa sẽ là tâm điểm chú ý của mọi ánh nhìn.” Xảo Vân nhìn Thiện Nhã, nói lời tán thưởng tự đáy lòng. Cho dù đã hầu hạ bên cạnh công chúa nhiều năm, nhưng vẫn bị rung động bởi sắc đẹp của công chúa. Trong cung có vô số mỹ nhân, nhưng khi đứng cạnh công chúa, chắc chắn chỉ làm nền cho người mà thôi.

“Xảo Vân, hôm nay bản cung ăn mặc thế nào?” Thiện Nhã khẽ nhướn mày, hơi tự ti. Không ngờ một mỹ nhân xinh đẹp như nàng lại có lúc bối rối như vậy. Chả trách trước đây Thái tử phi đã từng nói với nàng, gặp người mình yêu thực sự, chân tay luống cuống, thậm chí còn có cảm giác lo sợ được mất. Lúc ấy nàng không cho là đúng, nhưng giờ tự mình trải qua, quả nhiên là thế thật.

Xảo Vân che miệng cười trộm: “Công chúa đừng lo lắng, người cho dù chỉ mặc y phục trắng đơn giản, trên đầu cài một cây trâm phượng, cũng khuynh quốc khuynh thành rồi.”

Nghe vậy, Thiện Nhã bật cười: “Đúng là mồm mép, lời này nói ở đây thôi, sau này không được thế nữa. Nếu để người khác nghe thấy sẽ nói bản cung cuồng vọng tự đại. Dù gì thì ‘ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, người tài còn có người tài hơn’ đấy thôi.” Nàng được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tuy dung mạo ít ai sánh bằng, nhưng phụ hoàng cũng đặt không ít tâm tư vào đó. Từ nhỏ nàng đã hiểu rõ, thân phận thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sẽ mang đến cho nàng những lợi ích gì!

“Vâng, nô tỳ biết sai rồi.” Xảo Vân cười to thỉnh tội, sau đó đứng dậy nhìn đồng hồ cát, lại nói: “Ước chừng còn nửa canh giờ nữa, công chúa sẽ khởi giá rồi đi.”

“Ừm, hai ngày qua Thanh Nhã làm những gì?” Thiện Nhã trầm giọng hỏi. Mấy ngày nay không thấy Lâm Thanh Nhã động tĩnh gì, không giống tác phong thường ngày của nó. Càng không hành động, càng khả nghi.

Xảo Vân lắc đầu trả lời: “Nô tỳ cũng không biết, chỉ nghe hai ngày trước công chúa đi gặp Hoàng thượng, sau khi rời khỏi cũng không thấy động thái gì. Không biết đêm nay công chúa Thanh Nhã có đến yến tiệc hay không.”

Thiện Nhã nhú mi, toan hỏi tiếp, đã thấy cung nhân vào thông báo: “Hồi bẩm công chúa, Hoàng thượng đang cùng Thục quý phi và Thanh Nhã công chúa đến Nghi Xuân các, Hoàng thượng phái người đến thông báo, lập tức tới Nghi Xuân các.”

“Cái gì? Hoàng thượng cùng Thục quý phi và Thanh Nhã công chúa đi Nghi Xuân các trước ư?” Xảo Vân khó tin kêu lên. Hoàng thượng yêu quý Thiện Nhã công chúa nhất, sao không đi cùng người mà lại đi với Thục quý phi và Thanh Nhã công chúa? Nàng lo lắng nhìn sang Thiện Nhã.

Về mặt Thiện Nhã vẫn bình thường, hỏi cung nhân: “Mẫu hậu cũng đi trước sao?”

“Hoàng hậu thân thể mệt mỏi, Hoàng thượng chăm sóc Hoàng hậu, để người tĩnh dưỡng trong cung, không cần tới Nghi Xuân các nữa. Bẩm công chúa, nô tài còn phải hầu hạ bên người Hoàng thượng, nô tài xin cáo lui.” Sau khi nói xong, gã thái giám lập tức chạy ra ngoài, đến hầu hạ hoàng đế Phong quốc.

Thiện Nhã tái nhợt môi, nàng không thể ngờ Lâm Thanh Nhã sau hai ngày không động tĩnh lại làm cục diện xoay chuyển đến thế. Nếu nó xuất hiện cùng phụ hoàng, chắc chắn mọi người sẽ biết Phong quốc còn một Thanh Nhã công chúa nữa. Còn về mẫu hậu, đã nhiều năm nay bà không ra khỏi cung, tất cả danh tiếng đều do Thục quý phi chiếm giữ.

Dã tâm của Thục quý phi thật lớn! Đoạt quyền chương quản tam cung lục viện của mẫu hậu, giờ lại còn muốn con gái mình cướp đi vị trí của nàng!

“Công chúa, bây giờ nên làm gì đây?” Xảo Vân lo lắng hỏi. Vốn tưởng rằng công chúa Thanh Nhã không tham dự yến tiệc tối nay, không ngờ lại đi cùng với Hoàng thượng tới trước. Đường như Thanh Nhã công chúa muốn nổi bật hơn cả Thiện Nhã công chúa.

Thiện Nhã vẻ mặt trấn định, nhìn gương mặt nghiêng nước nghiêng thành trong gương đồng, nói: “Bản cung chờ Thái tử đến.”

Đêm tối say lòng người, bầu trời đầy sao lấp lánh.

Mộ Dung Ca cùng Quất Đào và Lưu Vân đi theo Triệu Tử Duy đến Nghi Xuân các. Mộ Dung Ca chỉ cúi đầu, người đi qua đi lại vô cùng đông đúc, cung nhân có, sứ giả các nước cũng có. Tuy nhiên, gây chú ý đầu tiên với họ chính là khí phách ngạo nghễ của Triệu Tử Duy, chẳng ai thềm để ý dung mạo của tỳ nữ theo hầu đằng sau.

Mộ Dung Ca và Quất Đào mặc y phục giống nhau, đều là váy dài màu hồng nhạt, ngay cả kiểu tóc cũng như nhau. Như vậy, sẽ không ai chú ý tới họ. Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn thoáng qua Triệu Tử Duy đi trước, đúng lúc hăn cũng quay đầu lại, đôi mắt sâu thăm thăm như hút hồn cô vào trong. Ánh mắt cô khẽ dao động, cô vội cụp mắt xuống.

“Khánh vương Nguyên quốc dường như đi đường bất tiện, sao sắc mặt ngài tái nhợt thế?”

Cách đó không xa truyền đến âm thanh cuộc trò chuyện.

“Bản vương bị cảm phong hàn.” Khuôn mặt Phượng Dịch chột đỏ bừng, thăm năm chặt tay trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca dời tầm mắt quay nhìn lại, thấy Phượng Dịch ngồi trên kiệu đuổi theo, tuy không rõ sắc mặt, nhưng mấy ngày không

thấy, gã sút cân nhanh chóng. Cô nhướn mày, ánh mắt lóe sáng lướt qua chỗ nào đó của Phượng Dịch, rồi thu tầm mắt nhìn về phía Triệu Tử Duy. Đêm ấy hăn ra lệnh cho Lưu Vân đánh gãy chân Phượng Dịch, không ngờ hăn làm thật!

Nhớ tới những tổn thương mà Phượng Dịch gây ra cho thân thể này, khuôn mặt Mộ Dung Ca giãn ra, cô không ngại vẩy muối vào gã đâu! Hiển nhiên Phượng Dịch do bị thương nơi nào đó, nên không dám nhìn ngó xung quanh, chỉ có thể cúi đầu ngồi kiệu, nên gã không thấy Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca đi cách ấy không xa.

Nghi Xuân các

Phong quốc giàu có, trong hoàng cung đâu đâu cũng nguy nga lộng lẫy. Tuy Nghi Xuân các chỉ là nơi đón tiếp các vị khách mới đến từ các nước khác nhau, nhưng bài trí rất xa hoa, chiếm một khu rộng lớn.

Nếu hoàng đế thánh minh, nên dụng tâm đầu tư vào quân sự. Dĩ nhiên là đương kim hoàng thượng Phong quốc ngu ngốc, chỉ biết tầm hoan mua vui, thích phô trương.

Mộ Dung Ca đứng trước cửa Nghi Xuân các đánh giá một chút, thấy phía trước không xa có dựng một tấm bia đá bằng ngọc đen tinh khiết, ngọc đen này vốn chỉ dùng làm vật trang trí mà thôi. Cô đi đến, hơi ngừng bước chân, nhanh tay lôi ra một cái túi, trong túi là bột phốt pho trước đó cô đã cẩn thận gom lại, cô vội vẩy bột lên trên mặt bia.

Đến khi Mộ Dung Ca đi qua tấm bia, đợi Triệu Tử Duy và mấy người nữa chuẩn bị tiến vào trong điện, chợt phía sau truyền tới tiếng kinh hô: “Khánh vương Nguyên quốc vô căn!” (không còn khả năng sinh sản).

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Trên Yến Hội

Edit: Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng cười, nụ cười của cô như hoa sen thanh khiết hé nở, tỏa ánh sáng rực rỡ đẹp vô ngần. Phượng Dịch xứng đáng nhận sự trừng phạt này! Thân là người trong hoàng thất mà không thể nổi dõi tông đường, chính là phế vật. Hùng tâm tráng chí của gã bị đả kích nặng nề! Hoàng đế Nguyên quốc luôn đề phòng Phượng Dịch, nay có cơ hội tốt như vậy chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua.

Cô có thể nhìn thấy số phận sau này của Phượng Dịch. Cô chúc gã sống lâu trăm tuổi, nhận hết khổ ải của thế gian rồi chết tại nhà!

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn lại, Phượng Dịch phải gắng lắm mới trấn định được trước những lời xì xào của mọi người, khi nhìn thấy vẻ mặt ngờ vực của những người xung quanh, gã lập tức mất đi dáng vẻ lạnh lùng thường thấy.

Phượng Dịch mang theo dã tâm mạnh mẽ tới đây, muốn cưới Thiệu Nhã công chúa, càng muốn thống nhất giang sơn, nhưng có ai ngờ lại bị ám toán thành hoạn quan. Gã cắn chặt hàm răng, toàn bộ ánh mắt của những người ngồi đây đều hướng về gã, chưa bao giờ gã cảm thấy nhục nhã như hôm nay!

Giận dữ! Hối hận! Sao gã lại không biết kẻ nào đã giở thủ đoạn ở đằng sau lưng, chỉ có thể là kẻ kia! Đêm đó đánh gã bị nội thương nghiêm trọng cũng không nói, lại còn vô thanh vô thức phái người tới cắt mất “của quý” của gã, đến cơ hội phản kháng cũng không có.

Trong lòng vô cùng phẫn hận, Phượng Dịch ngẩng đầu lên vừa khéo nhìn thấy Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca, toàn thân dâng lên một tầng sát khí, hăn mất đi lý trí, chỉ tay về phía hai người họ, hét âm lên: “Giết bọn chúng! Lâm Nghiệp, giết bọn chúng cho bốn vương!”

Triệu Tử Duy không thèm để mắt tới Phượng Dịch, hăn nhẹ nhàng cau mày. Muốn giết hăn ư? Đúng thật là, nam nhân mà không có “cái đó” thì không còn là nam nhân nữa rồi!

Mộ Dung Ca thầm lắc đầu, cô thương hại nhìn Phượng Dịch đang phát cuồng. Đã thê thảm đến mức này rồi mà gã còn không nghĩ tới việc giữ gìn mặt mũi và mạng sống, không biết tốt xấu muốn giết cô và Triệu Tử Duy. Mộ Dung Ca liếc nhìn mấy trăm tên thị vệ đeo đao đang đứng gác gần đây. Lúc này ở Nghi Xuân các tụ họp rất nhiều nhân vật quyền quý từ khắp các quốc gia, nhưng hoàng đế Phong quốc lại quá ngu ngốc, lão không hề phái trọng binh canh gác ở Nghi Xuân các, phòng ngừa các tình huống phát sinh ngoài ý muốn.

Không cần hộ vệ bên cạnh Triệu Tử Duy ra tay, những tay thị vệ cầm đại đao sáng loáng này cũng khiến Lâm Nghiệp biết khó mà lui.

Lâm Nghiệp tuy có võ công cao, thậm chí những hộ vệ đeo đại đao không ai bì được với y, nhưng y chỉ có một người, nếu cả trăm tên hộ vệ xông vào, chặn chắn y sẽ thành một đồng thịt vụn. Lâm Nghiệp lùi ra sau hai bước, nói nhỏ: “Vương gia, tình huống của chúng ta lúc này không ổn, ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Hahaha... Khánh vương Nguyên quốc không có “căn”, cũng khó trách. Nhưng xem ra lá gan của hăn cũng không nhỏ nha, còn muốn giết Thái tử Tề quốc. Kiểu cách chỉ tay hình hoa Lan (*) kia giống hệt một tay hoạn quan, mà hoạn quan thì đâu được phép đứng đây nói chuyện?”

[i](*)Những kẻ bán nam bán nữ thời xưa hay có kiểu chỉ tay hình hoa Lan này, đây là kiểu chỉ tay của các tiểu thư nữ tính e thẹn của thời xưa.[/i]

Trong đám người, không biết có ai nhìn thấy Phượng Dịch đưa ngón tay chỉ vào hai người Mộ Dung Ca, lại đúng kiểu cách hình hoa Lan đặc trưng của các công công khiến hắn được một phen ôm bụng cười ha hả, người này vừa dứt lời, những người khác không nhìn được cũng cười rộ lên.

Phượng Dịch nhục nhã tới mức không chịu nổi. Đáng chết! Cổ hóp một hơi không khí, gã không ngừng ho khan, sau đó nôn ra hai bùm máu đen.

Gã hăm hăm nhìn Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca đầy sát khí, răng nghiến chặt, gã thề sẽ không bao giờ bỏ qua cho bọn chúng, tuyệt đối không!

Lâm Nghiệp thấy không ổn, lập tức phát tay gọi người tới đỡ Phượng Dịch rời đi.

Nhìn thấy dáng vẻ chặt vật phải có người tới dìu của Phượng Dịch khiến mọi người càng cười to hơn.

Triệu Tử Duy tươi cười quay sang Mộ Dung Ca, hắn hạ thấp giọng chỉ vừa đủ cho hai người nghe thấy, trong giọng nói có phần cứng chiều: “Bướng bỉnh.”

Mộ Dung Ca cúi đầu, con ngươi khẽ đảo.

Triệu Tử Duy nhanh chóng thu hồi ánh mắt, như thể trong mắt hắn chưa từng hiện lên nét nhu hòa như vừa rồi, Triệu Tử Duy nghiêng đầu về phía Lưu Vân, nói nhỏ: “Phái người theo dõi nhất cử nhất động của Phượng Dịch, sau khi hắn rời khỏi Phong quốc, lập tức giết!”

“Vâng!” – Lưu Vân đáp.

Sự kiện Phượng Dịch bị chặt mất “căn” đã trở thành trò cười trong mắt mọi người, nhưng mục đích của họ đến đây hôm nay không phải để cười Phượng Dịch, mà vì Thiện Nhã công chúa, còn là vì non sông tuyệt đẹp của Phong quốc.

Triệu Tử Duy dẫn đầu đi vào Nghi Xuân các, theo lời dẫn của cung nhân, hần tới ngòi ở vị trí thứ hai, ngay phía trước đại điện. Đối diện với hần là Thái tử Hạ quốc – Nguyên Kỳ. Có vẻ như hai người họ đến cùng một lúc.

Mộ Dung Ca không phát hiện Nguyên Kỳ đã đến, chỉ khi cô ngẩng đầu lên mới thấy y đang ngồi ở phía đối diện, khí chất cao quý trời sinh hoàn hảo của y khiến không ai có thể rời mắt, tất cả đều cúi đầu xưng thần. Cũng giống như khí phách duy ngã độc tôn[i] (riêng mình ta là nhất thiên hạ)[i], ngạo nghễ không ai sánh bằng của Triệu Tử Duy. Cả hai đồng thời xuất hiện khiến mọi người không ai dám hô hấp.

Cho tới khi cả hai yên vị, tất cả mới dám thở ra nhè nhẹ.

Chuyện vừa rồi ở ngoài Nghi Xuân các, y đã nhìn thấy? Hơi thở của người này mạnh mẽ như vậy nhưng tại sao cô không phát hiện ra? Nguy hiểm quá! Vừa rồi cô mãi suy nghĩ, cả đoạn đường đi đều bồn chồn không yên, cho nên mới mất đi tính thận trọng thường có?

Nhưng cũng có sao? Trong mắt Triệu Tử Duy thì Phượng Dịch chỉ như đang diễn một vở hài kịch “không tự lượng sức mình” mà thôi. Còn cô? Ánh sáng lóe lên trong mắt Mộ Dung Ca, cho dù kiếp trước hay kiếp này cô đều biết vị trí của mình, cũng biết phải làm như thế nào mới đúng.

Bên trong Nghi Xuân các có mười lăm người, trong đó có năm vị là hoàng tử Phong quốc, đằng sau họ là thị vệ và tỳ nữ tùy thân. Hoàng đế Phong quốc và công chúa Thiện Nhã chưa xuất hiện.

Mộ Dung Ca đứng thẳng cúi đầu, không ai chú ý đến cô, thái độ của cô cũng vô cùng bình tĩnh thong dong. Cô chỉ có hứng thú với Thiện Nhã công

chúa nổi tiếng tài hoa, vị Thái tử Phong quốc rất được lòng dân chúng kia, và cô công chúa Thanh Nhã gặp ở cửa cung lần trước, đáng tiếc vẫn chưa nhìn thấy họ trên bữa tiệc.

Trong lúc đó, tuy rằng đang cúi đầu nhưng Mộ Dung Ca vẫn cảm nhận được ánh mắt Triệu Tử Duy thi thoảng lại liếc sang cô. Không trực tiếp nhìn thấy ánh mắt đó nhưng nó lại khiến cô có cảm giác muốn trốn tránh.

Những người ngồi gần Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ luôn muốn viện cớ để nói chuyện với hai người họ, nhưng cả hai chỉ thỉnh thoảng gật đầu hoặc không nói gì hết, vậy mà mấy người kia vẫn thao thao bất tuyệt không biết mệt.

Không khí tràn ngập hương rượu thơm nồng, xông thẳng vào mũi. Hoàng đế Phong quốc rất biết cách hưởng thụ.

Bỗng vang lên tiếng hô lạnh lạnh ở cửa đại điện, “Hoàng thượng giá lâm, Thục quý phi nương nương, Thanh Nhã công chúa giá đáo.”

Mộ Dung Ca nhẹ nhún mào, Lâm Thanh Nhã và Thục quý phi lại tới trước? Xem ra vị Thanh Nhã công chúa này cũng có phần lợi hại, Lâm Thiện Nhã chưa xuất hiện mà nàng ta đã xuất hiện trước.

Tất cả mọi người ngồi đây đều mong mỏi được nhìn thấy Thiện Nhã công chúa, khi nghe tên hoạn quan thông báo Hoàng thượng giá lâm, ánh mắt tất cả đều sáng ngời, nhưng không ngờ người xuất hiện bên cạnh Hoàng đế Phong quốc lại là vị Thanh Nhã công chúa không hề có tiếng tăm nào đó, không ai dấu nổi vẻ thất vọng trên gương mặt.

Lâm Thanh Nhã đi phía sau Lâm Thu Thành, nàng ta cúi đầu, bước từng bước đi qua mọi người, hưởng thụ những ánh mắt đang chiếu lên người mình, có ngạc nhiên, có thích thú, tất cả đều khiến Thanh Nhã hài lòng. Từ nhỏ đến lớn Lâm Thiện Nhã luôn cướp hết ánh nhìn của mọi người, trong

mắt thiên hạ cũng chỉ có chị ta, không hề có vị trí của Lâm Thanh Nhã nàng. Rốt cuộc hôm nay nàng đã xuất hiện ở trong mắt họ.

Hoàng đế Phong quốc năm nay bốn mươi lăm tuổi, quanh năm trầm mê nữ sắc, thân thể phát tướng, nhịp chân có phần nặng nề, hai mắt đục ngầu, lão bước vào điện, ung dung vác cái bụng to tướng giả bộ uy nghiêm đi tới vị trí ngồi của mình.

Thục quý phi năm nay hơn ba mươi tuổi, nhan sắc vốn diễm lệ, lại trang điểm phục sức cẩn thận nên càng tăng thêm vẻ đẹp của bà, dung mạo cùng tư thế quá quyến rũ, khi bà cười, đôi mắt híp lại cong cong như vầng trăng, nhẹ nhàng quan sát các vị vương tôn quý tộc ở trong điện. Nhưng khi ánh mắt bà ta lướt qua Nguyên Kỳ, lập tức cảm thấy run rẩy sợ hãi. Người này có dung mạo quá đẹp, nhìn tưởng ôn hòa nhưng lại tỏa ra thứ khí thế khiến người khác phải sợ hãi từ đáy lòng. Ánh mắt của y như nhìn thấu bà, khiến tất cả những âm mưu tính toán của bà đều trở thành trò cười trong mắt y. Chẳng lẽ vị này là Thái tử Hạ quốc? Quả nhiên là rồng trong loài người!

Thục quý phi liếc mắt sang Triệu Tử Duy, lập tức tâm thần bà ta một lần nữa rung động, sắc mặt trắng bệch, nếu không nhờ đám sơn phấn dày cộp trên mặt thì người khác đã phát hiện ra sắc mặt bà lúc này. Ánh mắt Thái tử Tề quốc tràn ngập vẻ tàn khốc và sát khí, khiến bà ta không dám nhìn thêm.

Lâm Thanh Nhã đứng cạnh Thục quý phi cũng cảm nhận được phong độ bất phàm của Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy, phong độ của họ không thể đánh đồng với các vị vương tôn quý tộc khác, nếu chọn phu quân, nhất định phải chọn một trong hai người này! Lâm Thanh Nhã khác với mẫu phi của mình, nàng muốn được làm chính phi, là mẫu nghi thiên hạ. Nếu phu quân thống nhất được giang sơn thì nàng chính là nữ nhân cao quý nhất thiên hạ!

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn móng tay, hình như hơi dài, có lẽ lát nữa quay về cô nên sửa lại.

Lâm Thanh Nhã tất nhiên không thể có được dung mạo khuynh quốc khuynh thành như Lâm Thiện Nhã, nhưng nàng ta có vẻ đẹp tươi trẻ, dễ thương, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của những vị nam tử ngồi đây. Đương lúc nàng ta có chút đặc ý, tên hoạn quan đứng ở cửa lại hô vang: “Thái tử giá đáo, Thiện Nhã công chúa giá đáo!”

Âm thanh lạnh lạnh kéo dài, kéo hết tâm tư và ánh mắt của mọi người nhìn về phía cửa Nghi Xuân các.

Lâm Thanh Nhã âm thầm siết chặt nắm tay, Lâm Thiện Nhã vừa xuất hiện đã khiến nàng ta trở về con số không. Dựa vào cái gì chứ? Thanh Nhã không cam lòng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Lâm Khinh Trần tuần lãng hiếm có cùng dung mạo tuyệt sắc của Lâm Thanh Nhã đồng thời xuất hiện, từ từ bước đến.

“Thiện Nhã công chúa quá đẹp! Bản cung bình sinh đã gặp rất nhiều mỹ nữ, nhưng không ai có thể so sánh với vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của nàng! Thiện Nhã công chúa như tiên nữ trên trời, sắc đẹp áp đảo những kẻ phàm trần!” – Thái tử Bạch quốc si mê nhìn Lâm Thiện Nhã, miệng không ngớt ca ngợi.

“Quả nhiên là tuyệt sắc! Quá xứng đáng với hai chữ khuynh thành!” – Tam hoàng tử Lương quốc cũng cao giọng phụ họa.

Các Thái tử, hoàng tử ở quốc gia khác cũng bắt đầu ca ngợi.

Đương lúc mọi người ca tụng rầm rầm, Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Lâm Thiện Nhã đang bước tới. Đôi mắt bình tĩnh của cô sáng ngời, quả nhiên là quốc sắc thiên hương! Ở kiếp trước cô cũng đã từng gặp nhiều mỹ nữ nhưng vẫn bị sắc đẹp của Lâm Thiện Nhã làm cho rung động! Cũng giống như cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Kỳ ở phủ Khánh vương.

Mộ Dung Ca liếc nhìn Nguyên Kỳ, chỉ thấy y vẫn đang cúi đầu ngấm nghĩa chung rượu được làm từ ngọc bích, thứ ánh sáng màu đỏ tím đọng đưa trên ngón tay y càng thêm phần băng lạnh, tại sao y vẫn lạnh lùng như vậy? Từ vẻ ngoài cho đến thân phận, Thiện Nhã công chúa chính là đối tượng mà ông trời đã tác hợp cho y.

Cô cúi đầu nhìn Triệu Tử Duy, hắn cũng không nhìn Lâm Thiện Nhã mà chỉ ngồi uống rượu. Đúng lúc ngửa đầu lên, hắn phát hiện ánh mắt của Mộ Dung Ca, trong con người đen thẳm hiện lên nét đau xót. Ánh nhìn đau đớn ấy như có ma lực khiến cô không thể bỏ qua, tự đáy lòng muốn bật lên câu hỏi đã khiến cô thức trắng mấy đêm nay, nhưng rốt cuộc tất cả đều bị bao phủ bằng vẻ bình tĩnh trong đôi mắt cô.

Lâm Thiện Nhã nhẹ nhàng kéo khóe môi đỏ mọng, nở nụ cười tự tin ưu nhã, nàng không hề đặc ý vênh váo trước những lời khen tụng, chỉ mỉm cười nhìn về phía Lâm Thanh Nhã, nụ cười của nàng rơi vào trong mắt Thanh Nhã thật quá chói lòa, khiến Thanh Nhã giờ phút này như đang tự mình nhảy nhót trong vở hài kịch, vừa buồn cười vừa đáng thương.

Thực quý phi quay đầu nhìn tròng cảnh náo động do Lâm Thiện Nhã gây ra, đáy mắt hiện lên sự căm ghét.

Mộ Dung Ca nhìn sang Lâm Khinh Trần đang đi bên cạnh Lâm Thiện Nhã, đêm hôm đó quá tối nên cô không thấy rõ dung mạo của y, hôm nay mới được nhìn kỹ. Nét đẹp ôn nhuận như cơn gió, vô cùng khôi ngô, dung mạo của y cũng dịu dàng giống như giọng nói, y là người thứ hai sau Lan Ngọc công tử khiến cô có cảm giác vô cầu, người con gái đã từng được y yêu mến chắc chắn là người hạnh phúc nhất thế gian này.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Buông Tay

Edit: L2NT + Phi Nguyệt

Mộ Dung Ca nhìn sang Lâm Khinh Trần đang đi bên cạnh Lâm Thiệp Nhã, đêm hôm đó quá tối nên cô không thấy rõ dung mạo của y, hôm nay mới được nhìn kỹ. Nét đẹp ôn nhuận như cơn gió, vô cùng khôi ngô, dung mạo của y cũng dịu dàng giống như giọng nói, y là người thứ hai sau Lan Ngọc công tử khiến cô có cảm giác vô cầu, người con gái đã từng được y yêu mến chắc chắn là người hạnh phúc nhất thế gian này.

Dường như tất cả sự vật trên thế gian này chỉ là những thứ tầm thường ở trong mắt họ.

Nhìn thấy được người như ý muốn, Mộ Dung Ca lập tức cúi đầu, giả vờ hèn mọn như tất cả các cung nhân khác ở trong điện.

Hoàng đế Phong quốc vừa ngồi xuống, những lời ngợi ca, nịnh bợ liên tiếp vang lên.

“Các vị thái tử, hoàng tử đã không quản ngại đường xa đến đây khiến trẫm rất hài lòng! Hôm nay trẫm cố ý bày thịnh yến khoản đãi, các vị thái tử hoàng tử không cần câu nệ, cứ thoải thích uống rượu!” – Lâm Thu Thành giơ chung rượu lên, hào khí ngút trời, cao giọng nói.

Nhưng đáng tiếc, lời nói của lão cũng chỉ thu được một chút sự chú ý của mọi người, khiến họ nâng chung rượu lên uống một ngụm mà thôi. Trong lòng ai cũng hiểu rõ lão chẳng thể cứu vãn được tương lai của Phong quốc, bọn họ đến đây ngày hôm nay là vì sức hấp dẫn của việc, có thể lấy được mỹ nhân tuyệt sắc và mời tòa thành trì mà chẳng cần tốn công sức gì.

Lâm Thu Thành cũng không thềm để ý, uống qua vài chung rượu, lão phất tay, một nhóm ca kỹ ăn mặc hở hang từ cửa tiến vào trung tâm điện, bắt đầu múa điệu vũ quyến rũ mê người.

Ánh mắt mọi người đảo liên tục, lúc thì nhìn đám ca kỹ hở hang đang uốn éo nhảy múa, lúc lại liếc sang mỹ nhân tuyệt sắc Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã biết tất cả khách khứa đang nhìn vào mình, đôi mắt khép hờ, trong lòng thầm giằng co. Đêm nay nàng trang điểm cẩn thận không phải muốn đoạt ánh mắt của tất cả mọi người, mà chỉ cần một mình Nguyên Kỳ mà thôi. Nàng vẫn luôn âm thầm quan sát y, nhưng y lại chẳng hề liếc mắt nhìn lấy một lần. Trước đó nàng còn thề với Lâm Kinh Trần rằng sẽ khiến Nguyên Kỳ yêu nàng, nhưng giờ nàng không dám khẳng định điều đó. Nguyên Kỳ là một nam nhân có ma lực hấp dẫn rất lớn, từ cách đây rất lâu khi lần đầu tiên nhìn thấy bức họa của y, nàng đã hồn siêu phách lạc.

“Nghe đồn Thiện Nhã công chúa tài mạo song toàn, hôm nay có thể để mọi người ngồi đây mở mang tầm mắt được không?” – Người vừa cao giọng nói là Thái tử Bạch quốc đang dán chặt mắt vào Lâm Thiện Nhã.

Nghe vậy, mi mắt Mộ Dung Ca khẽ giật giật, Thái tử Bạch quốc cũng có vài phần táo bạo thật. Sau màn múa của đám ca kỹ, lại dồn chú ý vào Thiện Nhã.

Lâm Thanh Nhã khẽ nhếch miệng, cảm thấy thật buồn cười: Thiện Nhã là giai nhân khuynh quốc khuynh thành, đoạt tất cả danh tiếng của nàng, nay lại bị so sánh với đám ca kỹ.

Về mặt Lâm Thiện Nhã không hề có chút tức giận nào, ngay cả nhìn mặt Thái tử Bạch quốc nàng cũng không thềm. Bầu không khí trong điện trở nên yên tĩnh, có người thầm cười Thái tử Bạch quốc to gan lớn mật, còn phàm lớn mọi người đều mong chờ màn khoe tài của công chúa Thiện Nhã.

Dưới ánh nhìn của nhiều người, Thái tử Bạch quốc ý thức được vừa rồi mình hơi đường đột, xấu hổ nở nụ cười. Cũng không hổ danh là hoàng tử được hoàng đế Bạch quốc yêu quý nhất, suy nghĩ một lát đã tìm ra lý do chữa thẹn: “Đã mạo phạm rồi, bản cung cũng như mọi người đều yêu quý công chúa Thiện Nhã, tình huống cấp bách muốn nhìn thấy tư thái khuynh thế của công chúa một lần nên mới đưa ra yêu cầu trắng trợn như vậy. Tuy nhiên để cho màn múa của các ca cơ thêm phần thú vị, bản cung nghĩ ra một cách, chỉ bằng các khách quý từ các quốc gia phái người hiến nghệ có được không?”

Người của các nước hiến nghệ ư?

Tất cả đều nường mảy, mục đích của họ đến Phong quốc để cưới Thiện Nhã làm vợ, nên chỉ mang mấy tỳ nữ thông phòng theo thôi, người tài nghệ vô song đâu thể tùy tiện dẫn đi. Lời đề nghị của Thái tử Bạch quốc thật đường đột.

Nhưng Lâm Thu Thành lại vỗ tay thật to, kích động nói: “Biện pháp của Thái tử Bạch quốc quá hay! Thiện Nhã, Thanh Nhã, các con mau lên hiến nghệ đi!” Ông ta nghiêng đầu về phía hai cô con gái phân phó.

Hai bàn tay Thiện Nhã giấu trong áo nắm chặt lại, phụ hoàng thật hồ đồ! Ngẫm so sánh con gái mình với đám người hạ đẳng theo hầu các khách quý với nhau, đúng là tự chuốc lấy nhục! Nàng là công chúa của một nước, từ trước tới giờ cái mà nàng phải học chính là ‘gặp nguy không loạn’, nên sau khi Lâm Thu Thành lên tiếng, nàng vẫn gật đầu đồng ý: “Vâng, thưa phụ hoàng.”

Nàng khẽ đảo tầm mắt về phía Nguyên Kỳ, muốn nhìn thấy chút biến sắc trên khuôn mặt của người ấy, nhưng hắn vẫn thản nhiên như cũ.

Về phía Lâm Thanh Nhã lại khác, hôm nay có cơ hội hiến nghệ, nàng phải khiến tất cả mọi người đều nhớ kỹ cái tên Lâm Thanh Nhã.

“Thanh Nhã, người có dung mạo giống Thái tử phi đang ở đâu?”

Trong lúc Lâm Thanh Nhã đang mừng thầm, Lâm Thu Thành liếc mắt khẽ hỏi. Nàng lập tức đảo mắt về phía Mộ Dung Ca đang đứng sau Triệu Tử Duy. Lâm Thu Thành dời ánh nhìn, tuy rằng đôi mắt đã hơi mờ, nhưng nhìn nghiêng quả thật giống như đúc. Mặc dù chỉ là một tỳ nữ thân phận thấp kém, vậy mà dung mạo giống hệt Thái tử phi còn trẻ, khiến đôi mắt ông ta có chút đục ngầu. Nhưng ông ta cũng không ngu ngốc, hành xử nông nổi, chỉ kích động nhìn chằm chằm Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca bỗng nhiên cảm thấy ánh nhìn khiến người khác khó chịu, cô nhìn lại, thấy ánh mắt hoàng đế Phong quốc đang dán chặt vào mình, tràn đầy sắc dục. Cô thu tầm mắt, thầm cảm thấy buồn nôn, đồng thời trong lòng dấy lên nghi ngờ, Thái tử phi Phong quốc là con dâu của ông ta, vậy mà ông ta còn có ham muốn với nàng ta!

Trong chốc lát khi Mộ Dung Ca ngẩng đầu, không ai để ý vẻ khiếp sợ trong đáy mắt Lâm Kinh Trần. Yên Nhi?? Đêm đó không phải Phong Nhi ảo tưởng, mà đúng là người thật? Nhưng nhìn kĩ, y lại phát hiện ra, mặc dù khuôn mặt giống nhau, nhưng nàng ta cùng lắm mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi. Nếu Yên Nhi còn sống, năm nay đã hai mươi hai. Cho nên, nàng ấy không phải Yên Nhi. Nhìn cách ăn mặc của nàng ấy, là người của Tề quốc! Người bên cạnh Thái tử Tề quốc sao?

Triệu Tử Duy nhìn thấy nét kinh ngạc trong mắt Lâm Kinh Trần, đôi mắt đen thẳm của hắn lóe sáng.

Giữa trung tâm đại điện có đặt một cây thất huyền cầm, Lâm Thiện Nhã đứng dậy bước tới. Dung nhan khuynh quốc khuynh thành, dáng vẻ thướt tha yếu điệu, hấp dẫn mọi ánh nhìn.

“Thiện Nhã đành bêu xấu vậy.” Lâm Thiện Nhã khẽ thi lễ, tao nhã ngồi xuống, ngón tay mảnh khảnh xanh xao nhẹ đặt xuống dây đàn. Mọi người

nín thở nhìn tới, cảnh tượng ngàn năm có một này có lẽ chỉ nhìn thấy một lần trong đời! Dù sao cũng chỉ có một người trong số họ được ôm mỹ nhân về nhà mà thôi.

Mộ Dung Ca hạ thấp mi, giấu mỗi nghi ngờ vào trong lòng. Cô khép hờ mắt, chuẩn bị thưởng thức tài nghệ đánh đàn của Lâm Thiện Nhã. Nếu lời đồn đại không phải là giả, chắc chắn Thiện Nhã sẽ khiến mọi người phải kinh diễm. Cô cũng thầm mong chờ!

Tiếng đàn thánh thót vang lên, tựa như một hồ nước trong lành, với từng cơn gió mát lành lạnh trong đêm mùa hạ, phả vào mặt từng người. Âm thanh khoan khoái vãn vít xung quanh, khiến con người ta quyến luyến trong thế giới tiếng đàn, hưởng thụ sự yên bình. Đương lúc tất cả đắm chìm vào trong, tiếng đàn chợt ngừng bật. Khi mọi người bất mãn mở mắt, Lâm Thiện Nhã đã tao nhã đứng dậy, phản ứng của bọn họ khiến nàng tự tin mỉm cười. Nàng liếc qua tất cả vẻ mặt ngơ ngác, nhìn về phía nam nhân độc nhất vô nhị, người duy nhất khiến nàng ngày nhớ đêm mong kia, đáy mắt hân ánh lên nét tán thưởng!

Buổi biểu diễn vừa rồi của nàng vô cùng đặc sắc!

Triệu Tử Duy cũng khen ngợi vài phần, đôi mắt sáng rực nhìn Lâm Thiện Nhã! Danh xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ không phải là giả!

Tam hoàng tử Lương quốc mở to mắt nhìn chăm chăm Thiện Nhã, cất tiếng khen ngợi: “Khúc nhạc chỉ có ở trên trời mà thôi!”

“Hay! Tuyệt vời! Xem ra trong thiên hạ không có nữ tử nào có thể so sánh với công chúa Thiện Nhã.” Thái tử Bạch quốc kích động đỏ mắt, hẳn từng gặp qua vô số người, nhưng chưa từng có một người con gái nào khiến hân rung động như vậy. Huống hồ là một mỹ nhân có một không hai trong thiên hạ.

Các khách quý nhìn Lâm Thiện Nhã với ánh mắt nóng bỏng không hề che dấu.

Lâm Thiện Nhã khê thi lễ: “Thiện Nhã hổ thẹn không dám nhận.” Chỉ có nàng mới hiểu rõ, những năm gần đây vì danh tiếng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này mà nàng phải trả giá rất nhiều! Nàng am hiểu nhất chính là thất huyền cầm, đương nhiên trước mặt Nguyên Kỳ, nàng không thể phạm bất cứ sai lầm nào. Lần tấu đàn vừa rồi, nàng đã thả hết tâm trí vào nó, cuối cùng cũng đổi được ánh mắt tán thưởng của hắn.

Mộ Dung Ca mỉm cười, thầm khen ngợi tài đánh đàn cao siêu của Thiện Nhã, quả thật hiếm ai vượt qua được nàng ta. Nhưng dường như vừa rồi Thiện Nhã cũng dồn hết tâm sức vào đó? Cô cảm nhận được ánh mắt của Thiện Nhã hướng về phía Nguyên Kỳ, xem ra hoa rơi là cố ý, mà nước chảy cũng có tình.

Nguyên Kỳ chột nhướn mắt, thâm trầm liếc cô. Cái liếc mắt ấy khiến người khác kinh hãi, cô lập tức cúi đầu, tiếp tục giả vờ hèn mọn, ung dung mặc kệ mọi chuyện.

Về mặt Lâm Thanh Nhã cực kì khó coi, nàng không ngờ tài nghệ đánh đàn của Lâm Thiện Nhã lại xuất quỷ nhập thần như thế! May mà từ nhỏ nàng không hề thích cầm nghệ, sở trường của nàng là phi thiên vũ (điệu múa bay lên trời), do mẫu phi sáng tạo ra. Năm đó, mẫu phi dựa vào điệu múa này mà chiếm được sự sủng ái của phụ hoàng, nàng đã luyện tập nhiều năm, còn điêu luyện hơn mẫu phi vài phần. Nếu Lâm Thiện Nhã dựa vào đàn để chiến thắng, thì nàng sẽ dùng tài múa để giành thắng lợi. Nhưng hiện giờ tất cả mọi người vẫn đang trầm mê vào dư âm của tiếng đàn, nên chẳng ai tự nguyện đi ra. Mà nàng nhìn thấy nụ cười tươi sáng của Thiện Nhã thật chướng mắt.

Các khách quý si mê nhìn Lâm Thiện Nhã, đồng thời trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đoạt được mỹ nhân. Nhưng khi nhìn về phía

Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy, họ đều không khỏi sợ hãi, chỉ sợ muốn đoạt mà không đoạt nổi.

Lâm Thanh Nhã nghiêng người sang Lâm Thu Thành, khẽ nói: “Nếu phụ hoàng muốn toại nguyện như ý, vậy hôm nay phải tuyên bố trước mặt các khách quý nhi thần cũng hòa thân, của hồi môn là năm tòa thành trì. Chỉ cần phụ hoàng gả nhi thần cho Thái tử Tề quốc, phụ hoàng có thể đề xuất ý muốn của mình với Thái tử Tề quốc.” Vốn nàng định chờ sau khi yến tiệc kết thúc, sử dụng vài thủ đoạn để Mộ Dung Ca chủ động lên giường phụ hoàng, sau đó nàng sẽ từ từ thu hút ánh nhìn của Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy từ Thiện Nhã sang mình. Nhưng trong chốc lát nàng hiểu ra, nếu để Lâm Thiện Nhã liên thủ với Lâm Khinh Trần, nàng khó có thể được việc!

Hơn nữa, nàng cũng muốn xem, sau khi Thiện Nhã gả cho Nguyên Kỳ như ý muốn, dựa vào năng lực có khiến Nguyên Kỳ yêu nàng ta được chăng? Có thể đổi lấy sự yên ổn cho Phong quốc không? Nếu không thể được, đó chính là lúc Lâm Thanh Nhã nàng nổi danh thiên hạ! Trái với sự lãnh đạm kẻ nào cũng không thể đến gần của Nguyên Kỳ, nàng có vài phần ái mộ với Triệu Tử Duy khí phách ngang tàng hơn.

Lâm Thu Thành nghe xong, đôi mắt đảo quanh, cho rằng kế này của Thanh Nhã cũng không tệ, bèn gật đầu đáp ứng: “Được!”

Giữa những lời ca ngợi Lâm Thiện Nhã, Triệu Tử Duy nghiêng đầu nói nhỏ với Mộ Dung Ca: “Ngoại trừ tài chơi cờ và ca múa, nàng còn thứ gì khác không?”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca lập tức khẽ nói: “Trừ hai thứ đó, thiếp không biết gì nữa.”

“Ồ?” Triệu Tử Duy rõ ràng không tin, Mộ Dung Ca vốn quen giả vờ giả vịt, nhìn sự tán thưởng của nàng với tài đánh đàn của Lâm Thiện Nhã vừa rồi, nàng cũng biết âm luật.

“Lát nữa nàng tới hiến nghệ đi.” Triệu Tử Duy chột lên tiếng, vẻ mặt khó đoán.

Đôi lông mày đang giãn ra của Mộ Dung Ca dần nhăn lại. Hiến nghệ ư? Cô liếc qua Lâm Khinh Trần và hoàng đế Phong quốc. Chỉ thấy vẻ kích động trong đáy mắt Lâm Khinh Trần đã biến mất, khi nhìn về phía cô, y chỉ mỉm cười ôn hòa. Lòng cô hiểu rõ nụ cười ấy, không thuộc về kẻ phàm phu tục tử! Nhưng với hoàng đế Phong quốc, cô không thể không đề phòng, thậm cảm giác có điều gì đó không đúng. Có lẽ tất cả cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhưng trực giác cô mách bảo, nếu hiến nghệ, sẽ có chuyện xảy ra. Cô nhìn Triệu Tử Duy, trầm giọng hỏi: “Thái tử muốn thiếp hiến nghệ thật sao?”

Đôi mắt Triệu Tử Duy đen thẫm hơn, chỉ trầm mặc không nói. Mộ Dung Ca khẽ mỉm cười, tình yêu trong mắt hắt, so với khát vọng làm bá chủ thiên hạ, quả thực nhỏ bé không đáng kể. Chẳng phải cô sớm đã nhận ra đây thôi.

Lâm Thiện Nhã hiện ngang trở về chỗ ngồi giữa những tiếng ca tụng của mọi người.

“Thiện Nhã, sao hôm nay lại xuất toàn lực?” – Lâm Khinh Trần đã nghe ra ý định của Thiện Nhã, cũng bởi vì thế mới khiến cho tất cả mọi người ở đây phải rung động. Nhưng việc nàng dốc toàn lực mà không giữ lại chút vốn nào rất nguy hiểm, có lẽ sau này Lâm Thiện Nhã sẽ không bao giờ thể hiện được một khúc nhạc hoàn hảo, được mọi người tán thưởng như vậy nữa.

Lâm Thiện Nhã cười khổ, sao nàng lại không biết việc đó có hại như thế nào. Nhưng dưới tình huống như vừa rồi, nếu nàng không xuất ra toàn lực thì sao có thể nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Nguyên Kỳ? Nàng không

còn lựa chọn nào khác, danh hiệu nữ nhân tài hoa của nàng tuyệt đối không phải hư danh. – “Ca không cần lo lắng, trong lòng muội đã có sắp xếp. Nhưng vừa rồi muội thấy ca thất thần nhìn về phía Thái tử Tề quốc, là vì sao vậy?”

“Thiện Nhã muội nhìn đi sẽ biết.” – Lâm Khinh Trần đảo tròn mắt sang bên, ý bảo Thiện Nhã nhìn về phía Mộ Dung Ca.

Lâm Thiện Nhã nghi ngờ nhìn sang, vừa thấy người đang đứng sau lưng Triệu Tử Duy, nàng lập tức trừng mắt nhìn trân trối, thiếu chút nữa đã đứng lên đi tới gần nhìn cho rõ hơn. Là Thái tử phi! Nếu không phải do Lâm Khinh Trần bảo nàng nhìn thì không bao giờ Lâm Thiện Nhã chú ý tới một tỳ nữ thấp hèn.

Lâm Thiện Nhã quay đầu, kinh ngạc nhìn Lâm Khinh Trần: “Thái tử phi?”

“Không, nàng ta không phải, thần sắc hoàn toàn khác nhau, tuổi tác cũng không phù hợp. Vừa rồi ta cũng tưởng vậy, nhưng nàng ấy không phải. Yên Nhi đã sớm mờ yên mả đẹp, sao có thể sống lại?” – Lâm Khinh Trần lắc đầu. Mọi đường nét, cử chỉ của Yên Nhi đều đã in sâu vào trong đầu óc của y, làm sao y có thể nhận lầm?

Lâm Thiện Nhã thất kinh, nàng biết giờ phút này không nên nhìn chăm chăm vào một đứa tỳ nữ để tránh người khác khỏi nghi ngờ. Hơn nữa, nhìn từ góc độ của nàng, đứa tỳ nữ đó cũng có dáng vẻ hèn mọn, tuy trông không giống với những tỳ nữ khác, nhưng thứ duy nhất không giống đó chính là nó có dung mạo giống hệt Thái tử phi. – “Phong Nhi vẫn luôn ngày nhớ đêm mong Thái tử phi, ca có thể nói với Thái tử Tề quốc nhường lại đứa tỳ nữ đó, rồi để nó hầu hạ cho Phong Nhi.”

Lâm Khinh Trần nghe vậy chỉ cười nhẹ, nghĩ đến Phong Nhi bé bỏng khiến hắn có phần đau lòng, hai ngày nay nó luôn đòi gặp Yên Nhi

“Tài đánh đàn của Thanh Nhã không thể so sánh với Thiện Nhã tỷ tỷ nên không dám bêu xấu, Thanh Nhã xin dâng lên các vị một điệu vũ.” – Lâm Thanh Nhã đã thay y phục sang bộ cánh trắng muốt với ống tay áo rất dài. Dung mạo trang nhã, vẻ đẹp diễm lệ vốn có của nàng hòa cùng sắc trắng trên y phục sinh ra sự quyến rũ kì lạ, hoàn toàn trái ngược với vẻ thuần khiết ban đầu.

Ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn Lâm Thiện Nhã đều chuyển sang nàng. Rất hiếm người có thể dung hợp được sự thuần khiết và quyến rũ ở cùng một chỗ, có người nam nhân nào kháng cự được sức hút từ một nữ nhân như vậy đây?

Phản ứng của mọi người khiến Lâm Thanh Nhã vô cùng thỏa mãn, một rặng mây đỏ xuất hiện trên gương mặt. Nàng ta ngượng ngùng nhún mình thi lễ, rồi lập tức tung ống tay áo dài trắng muốt lên không trung, dáng người uyển chuyển múa quanh dải tay áo mềm mại, gương mặt xinh đẹp của nàng dập dờn thoát ẩn thoát hiện.

Điệu Phi Thiên Vũ của Thanh Nhã cần lực chân vững vàng, nhưng mỗi chuyển động lại phải thể hiện sự mềm mại như đang bước đi trên mây, ống tay áo dài xoay tròn như những đóa mây trắng mờ ảo, Lâm Thanh Nhã như đang bay lượn trong không trung với những đám mây trắng vây xung quanh điệu múa của nàng.

Giờ khắc này, Lâm Thanh Nhã có vẻ đẹp thuần khiết hoàn mỹ.

Lâm Thiện Nhã khẽ nhíu mày, thì thầm với Lâm Khinh Trần: “Ca, chúng ta đã quá xem thường nó rồi.”

Mộ Dung Ca lạnh nhạt nhìn điệu múa tung bay của Lâm Thanh Nhã, kỹ thuật múa cơ bản của nàng ta khá vững chắc, rất có năng khiếu về khiêu vũ, chỉ cần nhìn cách nàng ta tung dải tay áo dài lên không trung là biết nàng

đã tập luyện vất vả thế nào, thân hình hoàn mỹ ổn định vững vàng, trình độ của Thanh Nhã có lẽ còn giỏi hơn Mộ Dung Ca.

Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy nhìn điệu vũ của Lâm Thanh Nhã lại nhớ đến điệu vũ trong rừng cây ngày hôm ấy của Mộ Dung Ca, kỹ thuật của Lâm Thanh Nhã rõ ràng cao hơn, nhưng lại thiếu vài phần hờ hững mà chỉ Mộ Dung Ca mới có.

Điệu vũ kết thúc, Lâm Thanh Nhã quỳ gối hạ thắt lưng, dịu dàng nói: “Thanh Nhã bêu xấu rồi!”

“Thanh Nhã công chúa không hổ danh là muội muội của Thiện Nhã công chúa, dung mạo lẫn tài hoa đều đẹp như nhau!” – Có người khen ngợi.

Riêng điệu vũ này đã tổn biết bao tâm tư của Lâm Thanh Nhã, giờ phút này nàng thực sự quyến rũ động lòng người. Mặc dù dung mạo của nàng không đẹp tới mức chấn động như Lâm Thiện Nhã, nhưng sự cố gắng này có thể đặt nàng sánh ngang với Thiện Nhã.

“Thì ra Phong quốc còn có một vị công chúa tài sắc vẹn toàn như vậy!”

Gương mặt Lâm Thanh Nhã giãn ra, cười ngượng ngùng. Nụ cười của nàng thật hoàn mỹ, quyến rũ hòa cùng thanh khiết.

Hoàng đế Phong quốc tự hào khi nhìn thấy phản ứng của mọi người, lão cũng cảm thấy mình quả thực đã không chú ý nhiều tới Lâm Thanh Nhã, xem ra con bé có thể giúp được nhiều cho lão đây! Nếu đã như vậy, lão sẽ hoàn thành mong muốn của Thanh Nhã.

Sau khi dừng điệu vũ bước trên mây mờ ảo, Lâm Thanh Nhã trở về vị trí, tảo nhả ngời xuống, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước nhưng miệng lại nói với Lâm Thiện Nhã rằng: “Thiện Nhã tử tử, Thanh Nhã chờ đợi ngày này đã lâu.” – Ngày nào nàng cũng đợi, đợi cho đến lúc có thể khiến toàn thiên

hạ biết Lâm Thanh Nhã nàng là ai, trước đây nàng không có cơ hội đó, nhưng rốt cuộc hôm nay cũng đã có.

Lâm Thiện Nhã nhẹ nhàng cười: “Bản cung chúc mừng Thanh Nhã muội muội.” – Chỉ dựa vào một điệu múa mà muốn xoay chuyển cả cục diện sao? Lâm Thanh Nhã thật quá si tâm vọng tưởng!

“Tạ tử tử chúc mừng. Thanh Nhã có được thành tựu như ngày hôm nay, tất cả là nhờ công lao tử tử thường ngày dạy dỗ. Từ đáy lòng Thanh Nhã mong tử tử có thể được như nguyện.” – Lâm Thanh Nhã cười dịu dàng, trả lời.

Lúc này, trong đại điện xuất hiện một người, là người hiền nghệ của Hạ quốc.

Người này chính là Ánh Tuyết đang bị nội thương và kiếm thương. Ánh Tuyết có dung mạo tuyệt sắc, vì bị thương mà sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng chính điều đó lại toát lên vẻ mỏng manh yếu đuối cho nàng ta.

“Thiếp là nô tỳ của Thái tử Hạ quốc, cả gan dâng lên một bài ca.” – Nàng đứng giữa trung tâm điện, tư thái không hề hèn mọn, ngược lại còn có phần cao ngạo, nàng thể hiện vị trí của mình một cách hết sức chính xác.

Giọng hát du dương uyển chuyển vô cùng êm tai vang lên, có lẽ đây là một dài dân ca của Hạ quốc, làn điệu rất có phong cách của Hạ quốc.

Có thể nói giọng hát của Ánh Tuyết rất hay, âm sắc tinh thuần trong trẻo, trời sinh hơi khàn khàn, từng làn điệu êm tai từ từ tuôn ra.

Sau khi thưởng thức màn biểu diễn xuất sắc của Lâm Thiện Nhã và Lâm Thanh Nhã, cho dù giọng hát của Ánh Tuyết có hay đến đâu thì nàng ta cũng chỉ là một nô tỳ, vì thân phận này mà Ánh Tuyết phải chịu lép vế hơn hẳn, mọi người cũng chỉ thưởng thức bài ca của nàng mà thôi. Nhưng

không khó để nghe ra, Ánh Tuyết vẫn chưa sử dụng hết toàn lực, nàng ta không có ý định tranh giành danh tiếng.

Đúng là màn biểu diễn của hai vị công chúa Phong quốc đã làm rung động tất cả mọi người, Ánh Tuyết chỉ là một nô tỳ, dù có biểu diễn tốt cũng không thể so sánh với Lâm Thiện Nhã và Lâm Thanh Nhã.

Mộ Dung Ca đã đợi sẵn ở cửa đại điện, khi Ánh Tuyết hoàn tất màn biểu diễn, bước xuống thì gặp ngay Mộ Dung Ca, Ánh Tuyết dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói: “Hôm nay ta mới biết vì sao Thái tử và Thái tử Tề quốc lại đối xử đặc biệt với ngươi, thì ra là vì ngươi có dung mạo giống hệt Thái tử phi Phong quốc đã chết.” – Nụ cười của nàng ta có phần hả hê.

Mộ Dung Ca khẽ liếc qua, thản nhiên nói: “Theo ta được biết, bởi vì ngươi ngu xuẩn nên đã phải trả giá bằng việc cả đời không thể mang thai.” – Vì một lần ngu xuẩn mà phải trả giá quá đắt, lúc này còn muốn ngu xuẩn lần thứ hai sao?

Sắc mặt Ánh Tuyết tái nhợt, theo bản năng đưa tay xoa bụng. Một cước của Triệu Tử Duy khiến lục phủ ngũ tạng của nàng bị trọng thương, cũng khiến nàng cả đời này không thể có con, đây chính là cái giá đắt nhất mà nàng phải chịu đựng. Lúc đó Ánh Tuyết chưa nhìn rõ tình thế mà đã xuất thủ nên mới rơi vào kết cục như vậy.

Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn lướt qua phản ứng của Ánh Tuyết, cô rũ mắt, cúi đầu bước vào trong điện.

Khi Mộ Dung Ca từ từ tiến vào, một vài đạo ánh mắt chiếu xuống cô.

Cả Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã đều nhìn Mộ Dung Ca, trong lòng họ dấy lên nghi vấn. Thái tử Tề quốc để cô lên hiến nghệ chắc hẳn phải có âm mưu?

Hoàng đế Phong quốc vừa nhìn thấy Mộ Dung Ca, hai mắt lão lập tức sáng ngời.

Nụ cười trên gương mặt Lâm Thanh Nhã càng thêm quyến rũ xinh đẹp.

Nguyên Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt hắc đen láy lạnh giá như đỉnh núi quanh năm phủ đầy băng tuyết, thâm trầm khó lường nhìn Mộ Dung Ca. Mỗi bước đi hướng vào trong điện của cô đều như đang đạp lên than nóng cầm đầy những mũi gai nhọn. Nhìn vẻ trấn định thong dong của Mộ Dung Ca có vẻ như cô không biết gì hết, nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn thấy hình bóng của cô, dường như từ sâu thẳm trong lòng Nguyên Kỳ có một vết rách từ từ nứt ra.

Triệu Tử Duy bỗng nhiên nắm chặt song quyền, âm trầm nhìn Mộ Dung Ca. Hắn nhớ tới tin tức nhận được lúc ban sáng từ Tề quốc, đôi mắt hắc càng thêm tối tăm. Để bảo toàn ngôi vị Thái tử và vì Tề quốc, hắn bắt buộc phải làm như vậy, đó là cách duy nhất.

Mấy vị hoàng tử Phong quốc vừa nhìn thấy dung mạo của Mộ Dung Ca đều vô cùng kinh ngạc. “Dung mạo của cô gái này giống hệt Thái tử phi.”

Không khí trong điện lúc này rất náo nhiệt, dù bọn họ có ngạc nhiên nhưng cũng chỉ dám nhìn nhau thắc mắc mà thôi. Nhị hoàng tử Phong quốc thích thú nhìn về phía Lâm Khinh Trần, muốn thấy được điều gì ở trong mắt y nhưng không thành công, trong đôi mắt ấy chỉ có sự bình tĩnh.

“Thiếp là tỳ nữ của Thái tử Tề quốc.” – Mộ Dung Ca ngẩng đầu, cất lên giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Giới thiệu một câu ngắn gọn, cô liền ngồi xuống, trước mặt là cây thất huyền cầm, trong mắt cô lóe lên ánh sắc lạnh. Mộ Dung Ca nhìn lướt qua Triệu Tử Duy, cô nghe nói Thái tử phi Phong quốc rất giỏi cầm kỹ, nếu nàng ấy còn trên đời, nhất định sẽ tranh nhất nhì với Thiệu Nhã công chúa. Triệu Tử Duy biết cô giấu tài nên đã sai người mang cầm lên trước.

Có rất nhiều chuyện đã bắt đầu thì không thể hồi hận làm lại. Rõ ràng hẳn hiểu điều đó hơn cô.

Mộ Dung Ca khép hờ đôi mắt, bàn tay mảnh khảnh trắng nõn đặt lên cây thất huyền cầm.

Vì để nâng cao khí chất nên từ nhỏ cô đã phải luyện cầm, hơn nữa, từ những ký ức của phần thân thể này, cô biết cầm kỹ là một trong những tài nghệ mà các tiểu thư khuê các ở đây bắt buộc phải học, có thể nói phần thân thể này không hề xa lạ với thất huyền cầm, không những thế Mộ Dung Ca trước đây còn khá am hiểu về cầm, nhưng suy cho cùng vẫn kém xa Thiệu Nhã công chúa.

Tiếng đàn ngân lên, nó không thánh thót như tiếng đàn của Lâm Thiệu Nhã, vừa vào phần mở đầu đã là một cảnh tượng rộng lớn.

Thập diện mai phục, nơi nào cũng đầy sát khí. Sinh ra ở thời loạn, khói lửa nổi lên khắp nơi. Thân là nữ tử nên bất đắc dĩ phải trở thành đồ chơi cho đám đàn ông. Con đường phía trước trải đầy bụi gai đâm chầy máu, nguy cơ trùng trùng. Khi làn sương mù dày đặc mở ra, chính là lúc thiên hạ đại loạn!

Tiếng đàn xơ xác tiêu điều tỏa ra từ những ngón tay lướt trên dây đàn, phảng phất như được nhìn thấy đất trời mênh mông trên thảo nguyên, bỗng từ đâu hàng nghìn hàng vạn binh mã thúc ngựa tiến tới, đất trời cũng đổi sắc.

Triệu Tử Duy cau mày, chăm chú nhìn Mộ Dung Ca, nàng đang dùng tiếng đàn để bộc lộ những tâm tư giấu kín nơi đáy lòng?!

Tiếng đàn đã ngừng nhưng mọi người vẫn còn khiếp sợ, họ chưa từng được nghe khúc nhạc nào chấn động như vậy, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Nguyên Kỳ nắm chặt chung rượu y đang thưởng thức, đôi mắt tối đen không thể rời khỏi nữ nhân đang từ từ đứng dậy kia.

“Hay hay! Thì ra bên cạnh Thái tử Tề quốc lại có nhân vật lợi hại như vậy, tỳ nữ này cũng không tệ. Thái tử Tề quốc có bằng lòng tặng cho trẫm?” – Lâm Thu Thành phục hồi lại tinh thần, lão lập tức chiếu cặp mắt nóng bỏng lên người Mộ Dung Ca, sau đó quay sang Triệu Tử Duy đưa ra yêu cầu của lão.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: L2NT

Lâm Thu Thành bỗng nhiên lên tiếng yêu cầu khiến mọi người hoàn hồn. Mọi ánh mắt đều dồn về phía Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca chợt ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt đục ngầu của Lâm Thu Thành. Thì ra sự suy đoán của cô là sự thật! Lâm Thu Thành dây dưa cả với con dâu của mình! Cảm giác ghê tởm một lần nữa lại dội vào lồng ngực. Chốn cung đình thâm sâu, chuyện dơ bẩn gì cũng đều có cả!

Sắc mặt Mộ Dung Ca hơi tái, hai tay nắm chặt có chút khấn trương và sợ hãi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Trong lòng cô tự giấu cột, vốn chỉ nghĩ trường hợp xấu nhất là bị Thái tử Phong quốc ham muốn. Có lẽ được Thái tử Phong quốc đưa đi lại là chuyện hay, sau này y rời hoàng cung du ngoạn giang hồ, cô cũng có cơ hội được tự do. Cảnh ngộ hiện giờ lại thành thế này!

Cho dù hôm nay cô không hiển nghệ, dựa vào khuôn mặt giống với Thái tử phi quá cố, chắc chắn Lâm Thu Thành cũng mở miệng xin cô với Triệu Tử Duy! Cả người cứng ngắc, cô khó khăn quay đầu nhìn về phía hắn.

Giờ phút này, ánh mắt cô mang theo vài phần mong đợi, có lẽ trong thế giới hỗn độn khó chịu khiến người ta muốn thoát khỏi này, sẽ có chút hy vọng nhỏ nhoi chẳng.

Nguyên Kì liếc nhìn hai bàn tay nắm chặt của Mộ Dung Ca, ngón tay trắng nõn thon dài dần từ hồng đỏ chuyển sang tím tái. Sắc màu ấy đập

vào mắt Nguyên Kỳ, dường như khiến con người y cũng chuyển sang màu tím.

Đáy mắt Triệu Tử Duy tràn đầy kinh sợ nhìn Lâm Thu Thành, việc ông ta cất lời nằm ngoài dự kiến của hắn. Dù sao Lâm Thu Thành cũng là cha của Lâm Khinh Trần, tuy nhiên khi hắn nhìn thấy đôi mắt đầy dự vọng của ông ta lúc nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt trở nên sáng tỏ. Triệu Tử Duy hơi nghiêng đầu, bắt gặp Mộ Dung Ca nhìn mình, đôi mắt cô vô cùng bình tĩnh, không còn vẻ giả vờ hèn mọn như lúc thường, càng chẳng hề thấy nét giáo hoạt khi tính mưu kế. Cô chỉ lặng lẽ nhìn hắn, chờ hắn quyết định.

Lâm Thiệu Nhã bất ngờ nhìn sang phụ hoàng, ông ấy xin cho ca ca sao? Từ sau khi Thái tử phi qua đời vì bạo bệnh năm năm trước, quan hệ giữa ca ca và phụ hoàng trở nên tế nhị hơn, mà ông ấy cũng dần xa lánh ca ca. Hành động vừa rồi, phải chăng phụ hoàng muốn kéo gần tình cảm cha con? Nhưng nhìn vẻ mặt của phụ hoàng khi nhìn tỷ nữ kia hơi kì lạ.

Đôi mắt vốn ôn hòa của Lâm Khinh Trần trở nên phần nộ, đầy hận ý, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô tỷ nữ kia, y lại nhớ tới bộ dạng trước khi tự sát của Yên Nhi. Nàng nói, nàng hận bản thân mình dơ bẩn. Hiện giờ, ánh mắt y lại trở nên sắc bén.

Trong khi vẻ mặt mọi người khó đoán, ánh mắt Lâm Thanh Nhã lại toát lên ý cười mãn nguyện. Nàng biết tiếp theo phụ hoàng sẽ nói gì, câu nói ấy sẽ đền bù cho nàng như ý muốn!

Thục quý phi mừng rỡ liếc nhìn con gái mà bà luôn tự hào, vinh hoa phú quý sau này đều dựa hết vào nó. Quả nhiên nó tính mưu kế còn độc ác hơn. Ở chốn hậu cung, chỉ có ác độc mới đứng vững được!

Vẻ mặt người khác không biến đổi gì, dù sao người mà hoàng đế Phong quốc muốn có cũng chỉ là một tỷ nữ, hơn nữa chuyện này cũng có lợi cho

Thái tử Tề quốc. Biết đâu vì cao hứng mà ông ta gả công chúa Thiện Nhã cho hân.

Lâm Thu Thành thấy Triệu Tử Duy trầm mặc, cho rằng tỳ nữ kia hân rất sủng ái, không cam lòng là chuyện bình thường. Ông ta sợ hân không chịu, bèn lập tức nói thêm: “Công chúa Thanh Nhã đã tròn mười lăm tuổi, đến lúc ban hôn ước. Sau khi suy nghĩ kĩ càng, trẫm quyết định, của hồi môn của công chúa Thiện Nhã sẽ san một nửa cho công chúa Thanh Nhã, trẫm xin gửi gắm Thái tử Tề quốc. Thái tử Tề quốc có nguyện kết giao suốt đời với Phong quốc không?”

Nói xong, mọi người trong điện đều ồ lên. Của hồi môn của công chúa Thiện Nhã giảm một nửa chuyển sang cho công chúa Thanh Nhã ư? Ý đồ của Lâm Thu Thành khiến ai ai cũng khiếp sợ.

Đôi mắt Nguyên Kỳ trở nên lạnh lẽo, hoàng đế Phong quốc thay đổi nhanh thật! Đúng là gian trá! Y lãnh đạm liếc sang Thiện Nhã. Về mặt Thiện Nhã chần động, khó tin nhìn Lâm Thu Thành, sao phụ hoàng lại giảm một nửa hồi môn của nàng chứ! Mà lại còn chuyển sang cho Lâm Thanh Nhã! Phụ hoàng không biết hậu quả sẽ như thế nào sao? Ánh mắt nàng tràn ngập sát khí nhìn sang Lâm Thanh Nhã, chẳng lẽ tất cả đều là ý kiến của nó? Giờ phụ hoàng tuổi cao hồ đồ, không bao giờ nghĩ ra được biện pháp như vậy!

Thiện Nhã dời mắt nhìn về nữ tử đứng hèn mọn, im lặng từ này giờ, chỉ có khúc đàn khiến người khác rung động một chút, không thể so sánh được với nàng. Nhưng phần lãnh đạm thanh nhàn tấu ra cảnh tượng chần động tựa như cuộc chiến giữa hai quân trên chiến trường kia, nàng lại không bằng. Tỳ nữ này, không hề đơn giản chút nào.

Lâm Khinh Trần nhẹ nhàng vỗ về bàn tay của Lâm Thiện Nhã, an ủi: “Đừng lo lắng, kết cục đã định không thể thay đổi được. Cho dù có năm thanh trì cũng chẳng ích gì. Và lại gả Thanh Nhã cho Thái tử Tề quốc, có

Tề quốc và Hạ quốc cùng chống đỡ, Phong quốc sẽ thêm nhiều thời gian yên bình hơn.” Không ngờ một Thanh Nhã mới mười lăm tuổi lại nghĩ ra kế sách như vậy. Tuy nó mưu tính cho mình chứ không phải vì dân chúng Phong quốc, nhưng tâm tư ấy khiến cho mọi người nhìn nó với cặp mắt khác xưa.

Lâm Thanh Nhã liếc sang Lâm Thiện Nhã, khẽ nói: “Tạ ơn tỷ tỷ đã thành toàn.”

Triệu Tử Duy nghe xong, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm đen, khuôn mặt tà mị trở nên vô cùng lạnh lẽo, cho dù ai cũng không thể nhìn thấu cõi lòng của hắn.

“Chuyện tốt như vậy lại rơi vào Thái tử Tề quốc! Chỉ là một tỷ nữ nhỏ bé mà đổi lấy năm tòa thành trì, một miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, thật khiến người khác hâm mộ!”

“Yến tiệc đêm nay có nhiều chuyện xảy ra liên tiếp không thể ngờ thật.”

“Chủ công, thế trận ván cờ này chúng ta ngang sức ngang tài với Tề quốc.” Gia Kiệt thấp giọng nói.

Trên gương mặt tuần mỹ của Nguyên Kỳ không bộc lộ vẻ gì, chỉ có màu tím hồng chói mắt kia in sâu vào đôi mắt y vài phần. Y thản nhiên trả lời: “Cũng không hẳn vậy.”

Đôi môi Mộ Dung Ca trở nên trắng bệch, sắc mặt thêm tái nhợt, cô khẽ cúi đầu. Lấy tỷ nữ đối giang sơn, cô biết, hắn đang đấu tranh tư tưởng! Cô chờ đợi quyết định cuối cùng của hắn.

Triệu Tử Duy ngẩng đầu nhìn thật lâu bóng dáng Mộ Dung Ca, nhưng không nhìn thấy đôi mắt đã khiến hắn hàng ngày xao động kia, bên tai hắn vang lên không ngừng tiếng nhắc nhở của Quất Đào và Lưu Vân.

Lưu Vân nói: “Xin Thái tử đáp ứng, Tề quốc cần năm tòa thành trì.”

Quất Đào tiếp lời: “Xin Thái tử hãy suy nghĩ cho dân chúng Tề quốc, xin người hãy đồng ý.”

Giọng nói cách quãng từ bốn phía dội vào tai, vẻ mặt Triệu Tử Duy càng trầm xuống. Dường như tất cả ánh mắt của mọi người trong điện đều tập trung vào hắn, bầu không khí tĩnh lặng không một ai nói chuyện. Mộ Dung Ca dần nở nụ cười tự giễu, sự trầm mặc thật lâu của hắn, khiến cô mơ hồ đoán được kết quả cuối cùng.

Ngoại trừ Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ, và bản thân Triệu Tử Duy ra, hầu hết mọi người đều không hiểu vì sao Triệu Tử Duy lại im lặng như vậy! Nếu chuyện tốt này rơi xuống người bọn họ, họ chắc chắn vui vẻ đồng ý, sau đó cùng tất cả ăn uống no say.

Nụ cười của Lâm Thanh Nhã hơi cứng đờ, sự im lặng của Triệu Tử Duy có phải vì không hài lòng với nàng, hay hắn vẫn muốn cưới Lâm Thiện Nhã?

“Được!”

Cuối cùng Triệu Tử Duy cũng cất lời đáp ứng. Chỉ duy nhất một chữ, nhưng thật lạnh lẽo, thật buốt giá. Một chữ ấy đập thẳng vào trong lòng Mộ Dung Ca, khiến cơn đau đớn lan khắp xương cốt. Cô vẻ mặt trắng bệch nhìn hắn, nhưng chỉ liếc mắt rồi kiên quyết thu lại. Thật buồn cười, khi hắn trầm mặc, cô đã thực sự mong chờ hắn sẽ nói ra một từ khiến cô thở phào nhẹ nhõm, đáng tiếc, sự thật đã chứng minh cô không biết tự lượng sức mình. Cô quên mất, thời đại này vốn vô tình!

Nếu nữ nhân là món đồ chơi, sao lại để động tâm? Động tâm ư? Nếu không quan tâm, tất cả sẽ rõ ràng hợp lý, chỉ là chuyện bình thường! Lần động tâm vừa rồi, cũng chỉ là cảm giác hơi hột mà thôi.

Lâm Thu Thành vui sướng nở nụ cười: “Tốt, tốt lắm!” Có được sự đồng ý của Triệu Tử Duy, ánh mắt lão không thêm che dấu vẻ thèm khát khi nhìn Mộ Dung Ca, giống như thông qua cô để tìm lại khoái cảm đã quên. Vài vị hoàng tử Phong quốc nhìn về phía Lâm Thu Thành, phụ hoàng không phải vì Thái tử mà vì chính mình sao? Hay là phụ hoàng vốn đã để tâm tới Thái tử phi quá cố?

Lâm Thanh Nhã cuối cùng cũng thả lỏng người, mỉm cười tươi rói với Triệu Tử Duy. Nam nhân này trời sinh khí phách vương giả, hấp dẫn mọi ánh nhìn. Người như vậy dễ khiến cho nữ nhân si mê, nhưng nàng tin rằng, nàng sẽ khiến hắn mê mẩn mình.

Giọng cười của Lâm Thu Thành khiến Mộ Dung Ca buồn nôn, cô đứng im lặng một chỗ, tự thấy rất nhẹ nhõm, từ nay về sau cô và Triệu Tử Duy không còn quan hệ gì nữa. Cô quay người nở nụ cười tươi, thi lễ với Triệu Tử Duy, giọng nói lạnh nhạt xa cách: “Thiếp tạ ơn Thái tử Tề quốc đã chuyển nhượng, mong Thái tử Tề quốc sẽ được đền bù như ý.”

Triệu Tử Duy nhìn vẻ lãnh đạm của Mộ Dung Ca, trái tim đau đớn, sắc mặt hắc trắng bệch. Nhìn đôi mắt bình tĩnh trong suốt như nước kia, hắn cảm thấy lồng ngực đã bị thiếu mất một thứ, dường như có một thứ cảm xúc mãnh liệt thúc giục hắn bội ước! Hắn mạnh mẽ khống chế cảm xúc muốn ôm cô vào lòng xuống tận sâu.

Đôi mắt thâm trầm của Nguyên Kỳ lướt nhanh về phía Lâm Khinh Trần đang cúi đầu im lặng, ung dung ngắm chiếc nhẫn đeo trên ngón tay cái, như chờ đợi điều gì đó.

Lâm Thu Thành vừa giơ tay định ra lệnh Mộ Dung Ca đến ngồi cạnh mình, nhưng không ngờ Lâm Khinh Trần vốn đang trầm mặc bỗng nhiên đi tới giữa đại điện, đến bên cạnh Mộ Dung Ca, y quỳ xuống dập đầu tạ ơn: “Nhi thần khấu tạ phụ hoàng, nhi thần vô cùng xúc động vì phụ hoàng đã ban Mộ Dung Ca cho nhi thần!”

Lời vừa nói, cả điện lại ồ lên lần nữa, chỉ là một tỳ nữ mà gây nhiều sóng gió như vậy ư? Hoàng đế Phong quốc muốn, ngay cả Thái tử Phong quốc cũng thế sao? Nhưng nghe ý tứ trong lời y nói, hoàng đế làm vậy là vì y?

Lâm Thu Thành nghe vậy trằm mặt, hai mắt đục ngầu ánh lửa giận. Lão liếc qua Mộ Dung Ca đang cúi đầu hèn mọn, rồi chuyển mắt sang Lâm Khinh Trần. Nếu trước đây lão làm được một lần, tất sau này cũng vậy, dù sao nàng ta cũng không còn trinh trắng nữa! Thầm tính toán vài điều, lão thay đổi sắc mặt cười hiền từ: “Trẫm cũng có ý này, ban nàng ta cho con.”

Triệu Tử Duy chợt thở phào một hơi, nếu đi theo Lâm Khinh Trần, Mộ Dung Ca sẽ không bị thất thân, nhất định sẽ không.

Mộ Dung Ca nhếch miệng cười, vừa rồi khi cô đánh đàn, cô có thể che giấu tài hoa của mình, biến thành bình thường, nhưng cô muốn đánh cược một lần. Đánh cược Lâm Khinh Trần sẽ không tùy ý vì một nữ tử có dung mạo giống người vợ quá cố mà hành xử nông nổi. Không ngờ trong lúc khốn cảnh, khi không còn biện pháp nào khác, y lại lên tiếng...

Lâm Khinh Trần nắm tay cô, thấp giọng nói: “Đừng sợ, ta sẽ trả tự do cho nàng.” Y đã không thể vừa lòng cho Yên Nhi, vậy y sẽ thỏa mãn cho tỳ nữ này. Tay cô hơi lạnh, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, quả thật vừa rồi cô cũng hơi sợ. Nghe những lời vừa rồi, hốc mắt cô mờ nước. Đừng sợ? Không ngờ hai chữ này lại thốt ra từ một người xa lạ, càng không thể tin y lại cho cô tự do.

Ánh mắt Triệu Tử Duy tối lại, nhìn hai người họ nắm tay nhau.

“Chi bằng Thái tử Phong quốc tặng tỳ nữ này cho bản cung, bản cung từng thưởng thức qua trù nghệ của nàng, vô cùng xuất sắc.” Giọng nói thanh nhã như tuyết đầu mùa của Nguyên Kỳ chợt vang lên.

Đồng thời bên tai Lâm Khinh Trần truyền tới thanh âm chỉ mình y nghe được: “Năm đó người không bảo vệ được Thái tử phi, bây giờ người cũng

không thể bảo vệ nàng.”

Đôi mắt bình thản mà sắc bén của Nguyên Kỳ như xuyên thấu linh hồn Lâm Khinh Trần, hần cười nhạt chờ Lâm Khinh Trần đáp lại.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Dứt Khoát Buông Tay

Edit: Phi Nguyệt

Cả người Lâm Khinh Trần cứng đờ, đứng im tại chỗ, y nhìn Nguyên Kỳ bằng ánh mắt không thể tin. Thật đáng sợ! Mọi thứ trên thế gian đều bị con người này nắm hết trong lòng bàn tay, Lâm Khinh Trần luôn cho rằng sự việc khiến y thay đổi hoàn toàn vào năm năm trước, ngoại trừ phụ hoàng và y sẽ không còn ai biết.

Nhưng con người có dung mạo hoa lệ luôn mang theo nụ cười thanh nhã ở trước mặt – Thái tử Hạ quốc lại biết! Năm năm trước y không thể bảo vệ được Yên Nhi, năm năm sau, lại một lần nữa y đứng trước dự vọng không hề che dấu của phụ hoàng. Nhưng thân phận của người con gái này lại là một tỳ nữ, năm năm trước Yên Nhi có ngôi vị Thái Tử Phi bảo hộ mà phụ hoàng còn không buông tha, nói gì tới người con gái này...

Nguyên Kỳ cười nhạt, hần kiên trì chờ đợi Lâm Khinh Trần đáp lại, giống như trăng sáng đêm nay đang nhô lên cao, im lặng tỏa ra ánh sáng nhàn nhã.

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn người đàn ông mà có lẽ cả đời cô cũng không nhìn thấu, càng không muốn nhìn thấu – Nguyên Kỳ. Giờ khắc này, hần lại một lần nữa thành công nghịch chuyển cán cân vận mệnh, đôi mắt đen láy ôn hòa ấy như đang khiến cô rơi vào một vùng trời băng tuyết, ý tứ của hần là gì? Đột nhiên hần nổi lòng nhân từ ư? Không, có lẽ là vì giá trị lợi dụng của cô trong giờ phút quyết định này, ngoài ra không còn tác dụng nào nữa.

Gương mặt Mộ Dung Ca trở nên lạnh lùng, đứng ở nơi đây, cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc theo dõi sự việc biến chuyển. Bàn tay đang nắm chặt tay cô lúc này rất ấm áp, người con gái đã chết kia thật may mắn mới được nam tử ấm áp này bảo vệ. Nhưng khi Nguyên Kỳ nói ra yêu cầu kia, cô đã hiểu rõ, nếu ở lại hoàng cung Phong quốc, thứ mà cô phải đổi mặt không đơn giản chỉ là cầu sinh. Triệu Tử Duy muốn cô, cô không theo. Triệu Tử Duy giữ lại tính mạng của cô, kiên nhẫn chờ đợi khiến cô cảm kích. Nhưng trong tình huống rơi vào tầm ngắm của lão già chỉ có sắc dục này, sao cô có thể buông xuôi! Mặc dù Lâm Khinh Trần là Thái tử của một quốc gia, cứ cho rằng quan tâm tới cô nhưng y còn có việc của mình, mà ngày y rời cung cũng không còn xa nữa.

Phong vân cuộn trào mãnh liệt trong mắt Triệu Tử Duy có phần hòa hoãn, nhưng khi hắn vừa rủ mi, bưng chung rượu uống một ngụm, thì cảm giác đau đớn lại dâng lên, hắn không nghĩ Nguyên Kỳ lại nói ra yêu cầu đó vào lúc này. Bàn tay cầm chung rượu bỗng trở nên căng thẳng, chất rượu màu ngọc bích sóng sánh, tí tách chảy xuống bàn như đang nhỏ vào tim hắn. Hắn ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, cặp mắt lạnh lẽo hung ác nhìn thẳng vào Nguyên Kỳ ngồi đối diện.

Lâm Thiện Nhã đưa đôi mắt đẹp nhìn Nguyên Kỳ đầy kinh ngạc, chàng lại chủ động yêu cầu muốn một đứa tỳ nữ! Mà nguyên nhân cực kì đơn giản, chỉ vì tài nấu ăn của nữ tỳ này rất tốt thôi? Lâm Thiện Nhã nhìn sang Mộ Dung Ca, đây là lần đầu tiên trong đêm nay nàng nhìn kỹ cô, dung mạo xinh đẹp, dáng người thướt tha nổi bật, từ lúc bắt đầu cho tới giờ, cô ta vẫn luôn bình tĩnh, sự bình tĩnh này không tương xứng với thân phận của cô ta. Đáy lòng nàng thầm run lên, liếc sang Nguyên Kỳ, nhưng đôi mắt kia quá bình tĩnh, căn bản không hề cho nàng có cơ hội tìm kiếm.

Lâm Thu Thành, Lâm Thanh Nhã, Thục quý phi, và những người khác không nghĩ một kết cục đã định như vậy lại có thể nghịch chuyển, càng không nghĩ tới kẻ nghịch chuyển là Nguyên Kỳ.

Lâm Thu Thành càng nghĩ càng sợ, nếu Lâm Khinh Trần vì dung mạo của đứa tỳ nữ này mà từ chối, để Nguyên Kỳ tức giận thì hậu quả khó gánh nổi. Hạ quốc lớn mạnh như vậy, chỉ có năm tòa thành trì đầu thế lọt vào mắt y. Giờ khắc này Lâm Thu Thành lão không thể làm điều gì ngu ngốc, suy nghĩ về cuộc sống vinh hoa phú quý sau này và mối quan hệ lợi hại trong đó. Nếu Lâm Khinh Trần dẫn đứa nô tỳ này rời khỏi hoàng cung thì sao? Vậy lão cũng không được đền bù như mong muốn, lại còn đắc tội với Thái tử Hạ quốc, chi bằng cứ đưa đứa nô tỳ này cho y!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn vào Lâm Khinh Trần, y chậm rãi nhắm mắt. Dáng vẻ tự sát thê thảm của Yên Nhi năm năm trước hiện rõ trước mắt khiến y bưng tỉnh, cảm giác bất lực, thống hận, phẫn nộ, khổ sở đến mức muốn sống cũng không được khiến y như vỡ vụn.

Nắm chặt bàn tay của Mộ Dung Ca, ánh mắt y trở nên kiên quyết, xoay người nhìn Nguyên Kỳ, y nói: “Không...”

Lâm Khinh Trần còn chưa nói xong đã bị Lâm Thu Thành chặn họng, lão cười: “Chỉ là một đứa nô tỳ, nếu Thái tử Hạ quốc để ý, trăm liền làm chủ tặng cho Thái tử Hạ quốc.”

Dứt lời, Lâm Thu Thành trợn mắt với Lâm Khinh Trần, đúng như lão nghĩ, nó thực sự không biết trời cao đất dày là gì, dám cự tuyệt!

Hai hàng lông mày của Lâm Khinh Trần nhíu chặt, lần đầu tiên y nhìn Lâm Thu Thành đầy sát khí. Năm năm trước y chọn lựa bỏ đi là vì không muốn giết chết phụ thân sinh thành ra y. Nhưng hôm nay sự ngu ngốc, nhu nhược của Lâm Thu Thành khiến y hối hận, nếu lúc này y có hành động bất hiếu chính là vì muốn báo thù cho Yên Nhi! Sự ngu dốt của phụ thân khiến bách tính Phong quốc phải lầm than, hăn đột nhiên cảm thấy hối hận vì năm đó đã không ra tay.

Mộ Dung Ca cười nhạt, cô thoát khỏi tay Lâm Khinh Trần, đã đến nước này, cô càng phải tỉnh táo, Mộ Dung Ca khẽ nói: “Thái tử Phong quốc, dù sao cũng xin cảm tạ người.”

Dứt lời, cô dứt khoát xoay lưng, kiên định đi tới trước mặt Nguyên Kỳ vẫn đang chờ đợi, thi lễ, Mộ Dung Ca cất giọng nói vừa dịu dàng vừa lạnh lùng. – “Thiếp Mộ Dung Ca chúc Thái tử Phúc thọ an khang, niềm vui bất tận.”

Nguyên Kỳ không hề ngạc nhiên trước phản ứng của cô, y khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Mộ Dung Ca, tới hầu hạ ta.”

Là Mộ Dung Ca ư? Mọi người cùng ồ lên. Đây chính là Khánh vương phi bị Khánh vương Nguyên quốc bỏ, biếm xuống làm ca kỹ rồi tặng cho Thái tử Tề quốc? Chẳng trách bọn họ lại muốn tranh giành cô gái này.

Triệu Tử Duy nắm chặt chung rượu trong tay đến nỗi khiến nó vỡ vụn, rượu bên trong ly văng tung tóe khắp nơi, văng lên cả đôi mắt tối đen, rượu làm tầm nhìn của hắn trở nên mơ hồ, không nhìn rõ Mộ Dung Ca. Nàng đã lựa chọn đón nhận Nguyên Kỳ, nàng có biết Nguyên Kỳ là kẻ không thể nắm bắt? Đã rơi vào tay Nguyên Kỳ, e rằng cả đời này nàng đừng mong chạy trốn khỏi y.

Chắc chắn nàng hiểu rõ điểm ấy, nhưng vẫn đón nhận! Ý nghĩ đó khiến sắc mặt Triệu Tử Duy càng thêm âm trầm khủng bố, nỗi đau đớn hằn cố giấu ở sâu bên trong da thịt đang dần dần tuôn trào ra ngoài.

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Thiện Nhã hiện lên vẻ kinh ngạc, thì ra đứa nô tỳ này là Mộ Dung Ca. Chẳng trách nó không giống với những nô tỳ khác. Nhưng đối với một người cao nhã như Nguyên Kỳ thì khác, có phải chàng đang thương hại cho đứa ca kỹ này không?

Thời khắc này Lâm Thiện Nhã không hề nghĩ tới, người cao nhã như Nguyên Kỳ sẽ không dễ dàng thương hại bất cứ ai.

“Mộ Dung Ca?” – Lâm Khinh Trần nhìn tấm lưng mảnh khảnh của Mộ Dung Ca, bóng lưng cô mặc dù nhỏ bé nhưng hẳn có thể cảm nhận rõ ràng sự kiên cường, mưu trí ẩn giấu sau tấm lưng ấy, dưới tình huống hỗn loạn như thế này, nhưng cô lại biết bình tĩnh đối mặt với khốn cảnh, đưa ra lựa chọn của mình.

Nếu cô đã lựa chọn như vậy, hẳn đồng ý. Nhưng cô ấy có biết sau này phải đối mặt với những gì không? Việc cô ấy được Nguyên Kỳ hao tổn tâm trí kéo về, đã nói lên cô ấy có vị trí nhất định trong lòng y.

Mộ Dung Ca tự nói với lòng mình, Giờ phút này người không còn lựa chọn nào khác, bước tới phía trước chính là đường ra duy nhất.

Khi Mộ Dung Ca đi tới đứng phía sau Nguyên Kỳ, không còn ai dám quan sát cô nữa, chỉ còn một ánh mắt buốt thấu tận xương ở phía đối diện đang chăm chú nhìn vào cô. Cô rũ mắt cúi đầu không cho người khác nhìn thấy suy nghĩ trong mắt mình. Mỗi người đều có con đường của riêng mình, lựa chọn của hẳn là chính xác nhất đối với những người đi theo hẳn.

Ánh Tuyết đứng cạnh liếc nhìn Mộ Dung Ca, dù có năm mơ Ánh Tuyết cũng không thể ngờ, kẻ có lẽ sẽ rơi vào tay của Hoàng đế Phong quốc lại được Thái tử muốn, rốt cuộc thì trên người con ả Mộ Dung Ca này có bao nhiêu ma lực có thể khiến Thái tử, Hoàng đế Phong quốc và Thái tử Phong quốc cùng nhau tranh đoạt?

Trước ánh mắt quan sát của Ánh Tuyết, Mộ Dung Ca vẫn bình tĩnh như thường, đôi mắt không hề gợn sóng sợ hãi.

Yến tiệc đón gió tẩy trần tiếp tục, những nữ tử tài hoa ở các quốc gia khác bước lên biểu diễn, mọi người lại cùng cười nói rôm rả.

Tất cả đều có vẻ bình tĩnh, vô sự, sự bình tĩnh này cũng không có gì lạ, dù sao đây cũng chỉ là một cuộc chuyển nhượng tỳ nữ không khiến nhiều người chú ý tới mà thôi.

-

“Ca ca, vì sao buông tay? Dung mạo giống hệt Thái tử phi của đứa tỳ nữ đó có thể bù đắp nỗi nhớ thê tử của ca ca mà. Những nữ nhân từ trước đến nay muốn tiếp cận ca ca thì thôi không nhắc tới, nhưng nữ nhân có dung mạo của Thái tử phi thì khác, nếu ca muốn giữ nó lại để làm ấm giường cũng là chuyện hết sức bình thường.” – Từ Nghi Xuân Cúc đi ra, Lâm Thiện Nhã thấy xung quanh không còn ai liền quay sang chất vấn Lâm Khinh Trần.

Lâm Khinh Trần quay đầu, nhìn thẳng vào Lâm Thiện Nhã như muốn tìm ra ý tứ thật sự đằng sau những lời nói của nàng, vẻ mặt hằn cứng lại: “Thiện Nhã, muội đang lo lắng?”

Lâm Thiện Nhã chớp mắt, mím môi, “Thiện Nhã không cần lo lắng.” – Xét về tài năng, dung mạo xinh đẹp hay thân phận địa vị, nàng đều trên cơ Mộ Dung Ca nên không cần lo lắng. Nhưng không hiểu vì sao nàng vẫn có cảm giác không đúng. Từ trước đến nay Lâm Thiện Nhã luôn quan sát sự việc một cách tỉ mỉ, làm việc gì cũng vô cùng tự tin, nhưng tràng cảnh diễn ra trong Nghi Xuân cung hôm nay có vẻ gì đó không bình thường.

“Phụ hoàng đột ngột giảm một nửa quà cưới của muội, nhưng đồng thời kết thân được với hai vị Thái tử Tề quốc và Hạ quốc, mượn sức của họ kiềm chế lẫn nhau giúp Phong quốc yên ổn được một thời gian, nhưng cũng vì hành động này mà có thể đưa tới cho Phong quốc một mầm họa, phía trước là sói phía sau là hổ khó lòng phòng bị. Nếu muội đã quyết chọn Thái tử Hạ quốc thì không cần biết lựa chọn này có chính xác hay không.” – Một lúc lâu sau, Lâm Khinh Trần mới lo âu, trầm giọng nói.

Lâm Thiện Nhã cắn chặt răng, trong mắt tràn đầy quyết tâm không lùi bước. “Hôm nay đã đến bước này, muội không thể lùi lại, cũng không thể hối hận.”

—

Trên đường quay về Trường Xuân cung, Mộ Dung Ca đi theo sau Nguyên Kỳ.

Đêm đã về khuya, con đường đi chỉ được soi rọi bằng thứ ánh sáng mờ nhạt của những chiếc đèn lồng, sương mù có phần dày đặc. Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn người nam nhân thay đổi như chong chóng ở trước mặt.

Tự hỏi lòng cô không biết hẳn, nếu là trước đây cô sẽ không bao giờ tốn công sức đi lý giải ý đồ của hắn, nhưng bây giờ thì khác, vì cô đã đứng sau lưng hắn, nhìn bờ vai rộng uy nghi như đám mây trên bầu trời đang quan sát những sinh linh bé nhỏ ở dưới, đôi mắt Nguyên Kỳ thâm sâu khó lường, như đã sớm nhìn thấu tâm can của Mộ Dung Ca.

Dù cô không biết vì sao hắn lại xuất thủ đúng lúc mấu chốt, nhưng Mộ Dung Ca hiểu rõ, nếu cô không có giá trị lợi dụng, Nguyên Kỳ sẽ không bao giờ xuất thủ.

“Mộ Dung Ca, đang nghĩ vì sao bản cung lại nói Thái tử Phong quốc nhượng lại cô?” – Khi cô đang trầm tư thì bỗng nhiên hắn mở miệng hỏi.

“Bồi trù nghệ (tài nấu ăn) của thiếp rất tốt!” – Trong bóng tối, khoe miệng cô khẽ nhường lên tạo thành nụ cười nửa miệng, lời nói ra không thành khẩn chút nào.

Câu trả lời này khiến người nam tử đi phía trước khẽ nhíu mày, mặt không đổi sắc, hắn cười nhạt, “Bị Thái tử Tề quốc vứt bỏ có đủ đau không?”

Câu hỏi này quá tàn nhẫn! Hắn đúng là kẻ vô tình, khiến cô lại một lần nữa phải đối mặt với những chuyện đã xảy ra trong Nghi Xuân cung. Mộ Dung Ca cười tự giễu, lạnh lùng trả lời: “Từ khi về bên Thái tử, thiếp đã quên mình có đau lòng hay không.”

Trong mắt Nguyên kỳ lóe lên ánh sáng sắc lạnh, hẳn không nói gì nữa.

Ánh Tuyết bước đi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung ca, đôi mắt nàng ta tràn đầy đổ kị, may mà bóng đêm xung quanh quá tối, giúp che dấu những cảm xúc đang lộ ra ngoài. Thái độ của Thái tử đối với Mộ Dung Ca quả thực khác biệt!

Được Nguyên Kỳ đồng ý, Mộ Dung Ca đi vào trong Vĩnh Đức cung.

Ngọn đèn dầu trong Vĩnh Đức cung tỏa ra ánh sáng trong suốt. Sau khi kết thúc yến hội, Triệu Tử Duy đã vội vàng bỏ đi. Mộ Dung Ca nhìn lướt qua căn phòng của Triệu Tử Duy, ánh nến trong phòng chập chờn, có một bóng người cao lớn đứng ở trước cửa.

Chỉ liếc nhìn một cái đã khiến cô hồi tưởng lại mấy ngày vừa qua ở trong căn phòng đó.

Đồ đạc của Mộ Dung Ca vốn không nhiều, thứ duy nhất khiến cô lo lắng cũng chỉ có mấy tấm ngân phiếu và bạc mà thôi. Mộ Dung Ca cũng đã mở ngăn kéo bàn trang điểm, nhìn chung quanh xem còn vật gì nữa hay không. Đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô quên mất mình không hề có phấn son hay trang sức.

Mộ Dung Ca tự cười bản thân mình, xem ra hình bóng người đàn ông kia vẫn có sức ảnh hưởng tới suy nghĩ của cô. Thu lại tâm tư, Mộ Dung Ca thấy tay nải lên vai, chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Trong viện có hai người, một người là Quất Đào, người kia là Lưu Vân.

Cả hai đều nhìn Mộ Dung Ca đầy vẻ phức tạp, khi cô định bước qua bọn họ, Quất Đào liền ngăn cản, gương mặt nàng ta đầy vẻ áy náy: “Xin lỗi.”

“Lỗi duy nhất của cô là đã đá tôi một cước.” – Mộ Dung Ca liếc mắt nhìn Quất Đào, cười lạnh. Có lẽ nàng ta muốn xin lỗi vì đã nghĩ oan Mộ

Dung Ca muốn câu dẫn Triệu Tử Duy chăng?

Mộ Dung Ca tiếp tục bước đi, lần này lại đến Lưu Vân chặn đường cô. Mộ Dung Ca nhú mày, lạnh giọng nói: “Huynh cũng có lỗi với ta?”

Mặt không đổi sắc, Lưu Vân chỉ thoáng giật mình, hăn nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác: “Thái tử muốn gặp người.”

Triệu Tử Duy muốn gặp cô? Mộ Dung Ca khẽ biến sắc, nhưng rất nhanh cô đã khôi phục lại vẻ lãnh đạm: “Hôm nay ta đã là nô tỳ của Thái tử Hạ quốc, xin thứ lỗi không thể tuân lệnh.” – Mộ Dung Ca dùng sức đẩy Lưu Vân ngay trước ánh mắt kinh ngạc của Quất Đào, thẳng lưng rời đi.

Vừa tới cửa Vĩnh Đức cung, bỗng phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, “Nàng nhất định không muốn gặp bản cung?”

Thân hình cứng ngắc của Triệu Tử Duy đứng ở trước cửa phòng. Lúc trước hăn vẫn luôn che giấu đôi mắt thâm trầm sau vẻ lười nhác bất cần, bóng tối trong mắt hăn dường như có thể thôn phệ cả đêm tối. Nhưng lúc này đây, trong mắt hăn chỉ có hình bóng đứt khoát của người con gái kia.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bảo Vệ

Edit: L2NT

Mộ Dung Ca tạm ngừng bước, giọng nói quen thuộc phía sau như thấu tận trời cao, nhưng trong lời nói lộ vẻ bờ ngỡ và xa cách.

Cô không muốn gặp lại hắn. Có những lúc, quá lưu luyến một số thứ không nên, sự dây dưa ấy chỉ khiến mình càng chìm sâu vào đau khổ, mà người ở lại cũng không được thoải mái, cho nên, tội gì phải vậy!

Rõ ràng cô đang ở giữa một ván cờ, bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực. Phải cố gắng hết sức để lựa chọn cách thức sinh tồn thích hợp với mình, vô tình động tâm chỉ đổi lấy cái ham muốn khó cưỡng nổi. Trải qua bao tranh đấu, cô đã ngộ ra chân lý sinh tồn ở thế giới này.

Vậy chẳng phải hắn là người rõ nhất hay sao? Trong thế tục này, có lẽ không nên mong chờ thứ tình yêu chỉ có ở trong mơ kia.

“Thiếp nay đã là nô tỳ của Thái tử Hạ quốc, hiện giờ đêm khuya, thiếp phải quay về Trường Xuân cung thu xếp mọi thứ.” Cô không quay đầu lại, chỉ đứng im tại chỗ, mắt nhìn thẳng phía trước, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng.

“Mộ Dung Ca...” Giọng nói của người đằng sau có chút bất đắc dĩ. Ba chữ này, trước đây hắn hay gọi, khi ấy lòng cô không phức tạp như bây giờ.

Cô từ từ nhắm mắt, cố bình tĩnh nhưng lại bị tiếng gọi của hắn mà tâm dần dần đau. Cuối cùng cô thở dài, đã là người thì chẳng thể cắt đứt tất

tình lục đục, chỉ lạnh lùng nói: “Thiếp mong sau này Thái tử Tề quốc được bình an, toại nguyện như ý.”

Thời thế loạn lạc, khó cầu nhất chính là bốn chữ khỏe mạnh bình an! Cô cảm ơn hân đã từng ra tay cứu giúp khi ở phủ Khánh vương. Nhưng giờ đây, cô chỉ có thể nói những lời đơn giản ấy mà thôi.

“Hận bản cung sao?” Hân thấy cô bước qua ngưỡng cửa, nửa người đã ở ngoài Vĩnh Đức cung, sắc mặt trầm xuống hỏi.

Nghe vậy, cô mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Không.”

Cô chẳng có lí do gì để hận hân, ngay từ đầu đã biết kết quả, giữa hai người họ không tồn tại chữ hận.

Nhìn bóng cô kiên quyết rời đi, thân hình cao lớn của hân hơi lay động, cứ đứng im tại chỗ nhìn cánh cửa Vĩnh Đức cung không một bóng người.

Đứng như vậy bao lâu hân cũng chẳng biết. Mãi cho đến khi sau lưng vang lên tiếng Lưu Vân.

“Thái tử, đêm đã khuya rồi.”

Đêm đã khuya...

Đôi mắt hân khẽ dao động, đêm khuya là lúc nam nữ yêu nhau tới điền long đảo phượng (cái này các nàng tự hiểu nha, tớ không giải nghĩa đâu híhí), người con gái nói không hận hân kia có rơi vào vòng tay của Nguyên Kỳ hay không? Có bị Nguyên Kỳ đặt dưới thân, tùy ý thưởng thức vẻ đẹp của riêng nàng? Nguyên Kỳ có đối xử dịu dàng với nàng không?

Nàng vẫn là xử nữ, cho dù nàng bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng chẳng phải vẫn sợ hãi hay sao? Nguyên Kỳ nên dịu dàng với nàng mới phải.

Hân nắm chặt tay, ánh mắt tràn ngập hận ý.

Nếu nàng muốn giữ trong sạch, hẳn là có thể. Nhưng hẳn không phải là Nguyên Kì, hẳn có thể nhịn được, còn Nguyên Kì...

Nghĩ tới đây, sắc mặt hẳn xạm đi vài phần.

Lưu Vân và Quất Đào nhìn nhau, cùng lo lắng cho Thái tử. Biểu hiện hôm nay của Thái tử khác trước rất nhiều, bọn họ ít nhiều cũng cảm nhận được khi đưa Mộ Dung Ca cho người kia, Thái tử không vui. Tuy bọn họ đã đạt được mục đích khi tới Phong quốc, nhưng Thái tử không còn tâm trạng vui vẻ trước khi đến nữa.

Dùng một nữ tử để đổi lấy thứ tất cả bọn họ mong muốn, không cần nói ra, nhưng họ đều vui mừng ra mặt. Xuất phát từ suy nghĩ riêng, bọn họ không hề muốn vì một nữ tử mà Thái tử thay đổi ý định ban đầu. Dù sao nữ nhân trong thiên hạ nhiều vô kể, còn cơ hội thống nhất thiên hạ có rất ít, một khi bỏ lỡ, có thể sẽ lỡ cả đời.

Mộ Dung Ca đi thẳng về Trường Xuân cung, giờ này thường thì Trường Xuân cung đã đóng cửa, nhưng hiện tại cánh cửa cung lại mở rộng, đèn đuốc sáng rực, đây là lần thứ hai cô tới nơi này. Hoa phù dung màu trắng nở đầy sân bị ánh đèn nhuộm đỏ, hoàn toàn tương phản với lần trước, đầy vẻ mê ly mị hoặc.

Ánh Tuyết và Như Băng đứng chờ cô trong viện, thấy sau lưng cô đeo một chiếc túi vải, hai người lộ vẻ kinh ngạc, cô mang ít đồ vậy sao?

Ánh Tuyết thầm cười lạnh, xem ra Mộ Dung Ca đã sớm biết sẽ có một ngày Thái tử tìm đến, cho nên mới dùng vài thứ linh tinh, nhìn bộ dạng nàng ta có chút khẩn cấp, ả hừ lạnh: “Không ngờ người tới đây nhanh như vậy, dù sao Thái tử Tề quốc cũng từng là chủ tử của người, sao không ở lại hầu hạ ngài ấy một đêm?” Thân thể dơ bẩn mà cũng dám dụ dỗ Thái tử, thật không biết tự lượng sức mình! Câu cuối cùng ả nói thật to, có thể khiến

người trong phòng cũng nghe rõ. Những lời này thật ra ả cũng muốn để Thái tử nghe thấy, Thái tử biết thân thể Mộ Dung Ca dơ bẩn, là người Thái tử Tề quốc không cần mà chuyển cho người khác.

Như Băng nhìn Mộ Dung Ca đi tới, trong lòng dấy lên cảm giác khó tả. Nàng không thể hình dung được cảm xúc hiện giờ là gì, khi nàng biết trong yến tiệc Mộ Dung Ca bị Triệu Tử Duy đưa cho hoàng đế Phong quốc, rồi sau đó được Nguyên Kỳ cứu về, nàng đã sống sót hồi lâu.

Hóa ra, trong mắt Nguyên Kỳ, Mộ Dung Ca có chút khác biệt.

Giờ đây, khi nghe thấy lời nói mỉa mai của Ánh Tuyết, nàng khẽ nhăn mày. Sao Ánh Tuyết không thể buông tha cho người ta? Nếu được lựa chọn, Mộ Dung Ca sao có thể để cho bản thân bị tung đi hứng lại trong yến tiệc? Nếu thật sự đi theo hoàng đế Phong quốc, chỉ sợ tháng ngày sau này sẽ rất cực khổ. Nhiều ngày qua, nàng đã nghe được rất nhiều chuyện về lão hoàng đế kia, mặc kệ tuổi tác đã cao, vẫn yêu thích nữ sắc, ba nghìn người trong hậu cung lão đều đã thị tẩm hết. Dựa vào thân phận của Mộ Dung Ca, sợ rằng sẽ bị hãm hại trong chốn hậu cung này!

Mộ Dung Ca nghe vậy, cười nhạt nói: “Chi bằng Ánh Tuyết cô nương báo cáo Thái tử, chỉ cần Thái tử đồng ý, ta sẽ về Vĩnh Đức cung.”

Dứt lời, cô tiếp tục sai bước về hướng tẩm cung của Nguyên Kỳ.

Về mặt Ánh Tuyết cứng đờ, không ngờ Mộ Dung Ca lại chẳng chút sợ hãi nào. Hiện giờ Thái tử đang ở trong thư phòng, ả sao dám tiến đến quấy rầy. Hơn nữa Mộ Dung Ca là người của Thái tử, sao người có thể để cho nàng ta hầu hạ Thái tử Tề quốc? ả lập tức túm cánh tay Mộ Dung Ca, nhíu mày hạ giọng: “Người muốn đổi nghịch với ta?”

“Ánh Tuyết cô nương, Mộ Dung Ca tuyệt đối không có ý này.” Như Băng thấy Ánh Tuyết nổi giận, lập tức mỉm cười giải thích hộ Mộ Dung Ca.

Ánh Tuyết trừng mắt lườm Như Băng: “Dựa vào thân phận của người mà cũng dám nói chuyện với ta? Ở đây không có việc của người, cút sang bên!”

Ánh mắt Mộ Dung Ca hiện lên tia lạnh thấu xương, cô hất mạnh tay: “Buông ra!”

Lần đầu gặp mặt, Ánh Tuyết đã muốn lấy mạng cô, lần thứ hai cũng như thế, nếu giờ cô lùi bước không dám phản kháng, chẳng phải sau này Ánh Tuyết càng được thể làm tới ư? Mộ Dung Ca cô nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa dễ bị ức hiếp! Cô không ngốc nghếch mà cho rằng ăn nói khúm núm với Ánh Tuyết, sau này ả ta sẽ tha cho cô. Nếu cô có ý nghĩ ngu ngốc đáng chết này, từ lúc xuyên qua tới giờ, chắc đã phải chết mấy lần rồi!

“Người dám nói chuyện kiểu đấy với ta ư?” Về mặt Ánh Tuyết không tin nổi, ả là tỳ nữ đứng đầu, tất cả mọi tỳ nữ hầu hạ Thái tử đều phải nghe theo lệnh của ả, không ngờ Mộ Dung Ca lại không đặt ả vào trong mắt!

Mộ Dung Ca lạnh lùng lườm Ánh Tuyết, nói: “Người duy nhất có thể sai khiến ta chỉ có Thái tử.” Nếu Nguyên Kỳ muốn cô, cô tin rằng trên người mình có chỗ lợi dụng được, đã như vậy, cô phải tự bảo vệ mình.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Ánh Tuyết hiện sát khí, nhưng trải qua chuyện lúc trước, ả không dám liều lĩnh hành động, chỉ tức giận hét to: “Bây giờ người là nô tỳ của Thái tử, tất cả tỳ nữ bên người Thái tử đều phải nghe theo lệnh của ta, người cũng không ngoại lệ! Hôm nay ta cảnh cáo người lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, sau này còn cãi lệnh ta, thậm chí dám bất kính với ta, người đừng mong có một cuộc sống yên bình!” Nếu không phải vì Mộ Dung Ca, ả sẽ không rơi vào tình cảnh cả đời không mang thai được, nếu không phải vì Mộ Dung Ca, bản thân ả sẽ không đến mức yếu ớt như vậy. Một cước của Triệu Tử Duy ngày ấy không những khiến ả mất khả năng làm mẹ, còn phế bỏ đi võ công nhiều năm tu luyện, giờ đây, ả khác gì một phế nhân.

Nghe xong, Mộ Dung Ca khẽ nhướn mi, nhìn vẻ mặt lo lắng của Như Băng, cô tin Ánh Tuyết nói được là làm được. Dù sao trước đây khi Như Băng đi theo Thái tử Hạ quốc, ả đã dùng mọi thủ đoạn hành hạ nàng. Hiện giờ Như Băng hi vọng Mộ Dung Ca có thể nhận sai với Ánh Tuyết, để sau này có một cuộc sống dễ chịu hơn.

Đúng lúc ấy, Gia Kiệt bước ra từ thư phòng của Nguyên Kỳ, hẩn liếc mắt phức tạp nhìn Mộ Dung Ca, sau đó nhìn sang Ánh Tuyết.

Ánh Tuyết lập tức cúi chào, cung kính hành lễ: “Tham kiến tiên sinh.”

Gia Kiệt là phụ tá của Nguyên Kỳ, mà chức danh phụ tá ở Hạ quốc rất được kính trọng, địa vị ngang hàng với quan viên trong triều, cho nên Ánh Tuyết không dám làm càn trước mặt hắn. Hơn nữa, Gia Kiệt còn có thể bày mưu tính kế cùng Thái tử, được Thái tử rất coi trọng, nên ả không thể đắc tội.

Mộ Dung Ca cũng nhẹ nhàng thi lễ, thu hồi ánh mắt, dường như không phát hiện ánh mắt đánh giá của Gia Kiệt.

“Tham kiến tiên sinh.” Như Băng cũng lập tức hành lễ.

Gia Kiệt gật đầu, vẻ mặt trầm ổn, chỉ nhìn Ánh Tuyết phân phó: “Thái tử có lệnh, Mộ Dung Ca chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của người. Tạm thời Ánh Tuyết người đi an bài chỗ ở cho Mộ Dung Ca.”

“Cái gì?” Nghe xong, Ánh Tuyết ngẩng đầu thật mạnh nhìn Gia Kiệt, không thể tin nổi. Nếu Thái tử nghe thấy những lời nói vừa rồi của ả, biết được Mộ Dung Ca đã không còn trong sạch, vậy mà người lại bảo vệ Mộ Dung Ca!

Nhìn vẻ kinh ngạc của Ánh Tuyết, Gia Kiệt nhíu mày, giọng nói vẫn lãnh đạm: “Ánh Tuyết, người không có tư cách nghi ngờ mệnh lệnh của Thái tử.”

Thân thể Ánh Tuyết run lên, sao bản thân có thể quên ước thúc về lời nói và hành động, thiếu chút nữa đã phạm sai lầm. Á không nên tuyên chiến công khai với Mộ Dung Ca ở giữa sân như vậy!

Mộ Dung Ca khẽ nhướn đuôi mày, đáy mắt hiện vẻ kinh ngạc.

Như Băng khiếp sợ quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, chàng đối xử đặc biệt với Mộ Dung Ca sao?

“Mộ Dung Ca, vào hầu hạ Thái tử đi.” Gia Kiệt nhìn sang Mộ Dung Ca, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Người Con Gái Khó Hiểu

Edit: Phi Nguyệt

Nghe Gia Kiệt nói vậy, đôi mắt ung dung trấn định của Mộ Dung Ca chợt lóe sáng, nàng tự cười mình tránh được Triệu Tử Duy lại đến Nguyên Kỳ. Trống ngực hơi đập nhanh, Mộ Dung Ca nhớ lại lần gặp gỡ ở phủ Khánh vương, Nguyên Kỳ đã từng hỏi cô có muốn hầu hạ hần hay không, lúc đó câu trả lời của cô là không. Lần thứ hai trên đường tới Phong quốc, hần cũng hỏi cô có còn là xử nữ hay không. Có lẽ nào hần đã sớm để ý tới cô? Hôm nay vận đổi sao đời Mộ Dung Ca lại rơi vào tay Nguyên Kỳ, chẳng lẽ thứ hần muốn có chỉ là thân thể của cô thôi sao?

Sắc mặt Mộ Dung Ca trở nên trắng bệch, nếu đúng là vậy thì dù cô có trốn cũng không thoát!

Khóe miệng Mộ Dung Ca co rúm, tự hỏi từ bao giờ mình lại có sức hấp dẫn lớn đến vậy? Có thể khiến hần thương nhớ, tương tư?

Hay là, thứ càng không có được thì càng muốn có, chờ chiếm được rồi mới phát hiện, thì ra chỉ là như vậy?

Gia Kiệt vẫn quan sát phản ứng của Mộ Dung Ca, thấy gương mặt cô không hề lộ vẻ vui mừng khiến y hiểu ra vì sao Thái tử lại mất công sức với cô gái này như vậy.

Ánh Tuyết cảm thấy thật khó tin, Thái tử cho gọi Mộ Dung Ca vào hầu hạ! Ả rất muốn suy nghĩ một cách lý trí nhưng lại bị đổ kỵ che mắt, trực tiếp chất vấn Gia Kiệt: “Tiên sinh, ngài nên khuyên giải Thái tử, Mộ Dung Ca đã từng hầu hạ Thái tử Tề quốc nên đâu còn tấm thân xử nữ nữa. Cô ta

sao có thể dùng thân thể dơ bẩn này để hầu hạ thái tử? Nếu được, nô tỳ xin lập tức đi an bài xử nữ để hầu hạ Thái tử ngay.”

Bờ môi Như Băng bạc phếch, nàng khẽ run rẩy, mắt ngấn lệ. Chàng chưa từng để người con gái nào động vào chứ chưa nói tới chuyện có lọt vào mắt chàng hay không. Ở bên cạnh chàng ba tháng nhưng Như Băng chưa bao giờ thấy chàng gọi bất kỳ cô gái vào tới thị tẩm. Như Băng luôn nghĩ rằng bởi vì những tỳ nữ bên cạnh chàng đều có thân phận ti tiện nên không có tư cách làm ấm giường cho chàng, nhưng lúc này đây chàng lại muốn truyền gọi Mộ Dung Ca, như thế chẳng phải đã quá rõ ràng rồi hay sao? Chàng hẳn đã biết Mộ Dung Ca đã từng hầu hạ Triệu Tử Duy chứ?

Nhưng lúc này Như Băng lại ao ước chàng để ý tới Mộ Dung Ca, vì điều đó đồng nghĩa với việc nàng vẫn còn cơ hội. Như Băng không muốn cả ngày lẫn đêm chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn chàng, chỉ cần một đêm thôi, một đêm hoan ái giữa hai người cũng khiến nàng cả đời vui sướng.

“Hỗn xược! Chuyện của Thái tử không khiến bất cứ người nào chất vấn! Ánh Tuyết, nếu người không muốn giống như Phá Lăng thì mau tỉnh táo lại đi!” – Gia Kiệt trừng mắt, vẻ mặt lạnh băng mắng Ánh Tuyết. Từ sau khi bị thương, Ánh Tuyết ngày càng trở nên không biết chừng mực, xem ra không bao lâu nữa nàng ta sẽ bị Thái tử đuổi đi, rồi cũng sẽ giống như Phá Lăng, trở về Hạ quốc bị tất cả mọi người giễu cợt, không thể sống yên ổn ở trong hoàng cung Hạ quốc nữa.

Ánh Tuyết im lặng, nếu bị Thái tử trách phạt chắc chắn tình cảnh của ả sẽ còn tệ thảm hơn Phá Lăng gấp nhiều lần, ả không dám lên tiếng, nhưng cũng không cam lòng.

Mộ Dung Ca gật đầu, đưa tay nài cho Như Băng: “Như Băng, đồ đạc của ta tạm thời để ở chỗ cô vậy.”

Như Băng hoàn hồn, khó khăn lắm mới gạt bỏ được những dòng cảm xúc ngổn ngang, nàng gượng cười, đáp: “Ừ, ta sẽ giữ gói đồ này thay cô.”

Lạc Hoa cung.

“Công chúa, Thanh Nhã công chúa đã không còn là mối uy hiếp của người nữa rồi.” – Xảo Vân đứng bên cạnh vừa tháo mấy món trang sức trên đầu Lâm Thiện Nhã xuống, vừa vui vẻ nói. Những chuyện xảy ra trong Nghi Xuân cung ngày hôm nay đều ngoài dự liệu. Xảo Vân không ngờ hoàng thượng lại đáp ứng lời yêu cầu vô lý của công chúa Thanh Nhã, đem một nửa phần hồi môn của công chúa Thiện Nhã cho nàng ta, may sao hoàng thượng đem công chúa Thanh Nhã gả cho Thái tử Tề quốc. Nhưng điều khiến Xảo Vân kinh ngạc nhất chính là trên đời này lại có một nữ tử giống hệt Thái tử phi đã chết.

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã trở nên trầm ngâm, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mình ở trong gương đồng, Lâm Thiện Nhã chậm rãi nở nụ cười, “Xảo Vân, em nói đứa nô tỳ kia có đẹp bằng bản cung không?”

Xảo Vân ngạc nhiên, – “Công chúa nói đứa nô tỳ nào ạ?”

“Là đứa có dung mạo giống Thái tử phi ấy.”

“Sao công chúa lại hỏi như vậy? Dù đứa tỳ nữ kia có khuôn mặt giống Thái tử phi nhưng nó cũng chỉ là phận tôi tớ. Hơn nữa, dù ở Phong quốc, Hạ quốc hay ở bất cứ quốc gia nào, thì việc trao đổi, đem tặng tỳ nữ đều rất thường tình, chẳng phải các vị hoàng tử khi ra ngoài đều luôn dắt theo vài đứa xử nữ hay cơ thiếp đó sao? Công chúa không cần lưu tâm đến một đứa nô tỳ, nó sao có thể so sánh được với thân phận cao quý của người. Đã là nô tỳ thì cả đời này vẫn chỉ là một nô tỳ mà thôi.” – Xảo Vân vừa nói vừa trợn mắt, như thể đó là điều vô cùng hiển nhiên.

Lâm Thiện Nhã đang u sầu bỗng tươi vui hẳn lên, tối nay nàng bị cú đánh đột ngột của Lâm Thanh Nhã làm ảnh hưởng tới tâm trạng nên lúc này lại vì một đứa nô tỳ mà lo lắng đến mức thất thần, may mà Xảo Vân nhắc nhở nàng.

“Nhưng đứa nô tỳ ấy quả thực quá giống Thái tử phi đã qua đời, nếu được ở bên cạnh hầu hạ Thái tử thì chính là phúc phận của nó, nhưng rốt cuộc thì đứa nô tỳ ấy cũng không có cái phúc này.” – Xảo Vân nói tiếp.

“Được rồi, đừng... nói về nó nữa. Em mau sai cung nhân chuẩn bị nước nóng, bản cung muốn tắm rửa.” – Lâm Thiện Nhã phất tay, ý muốn Xảo Vân không nói về chuyện của Mộ Dung Ca nữa, sau đó đứng dậy hất mái tóc đen dài ra sau lưng, chân bước về phía tấm bình phong.

Xảo Vân lập tức đáp: “Dạ.”

Vĩnh Ninh điện.

Lâm Thanh Nhã thân thiết kéo cánh tay của Thục quý phi, nũng nịu, “Mẫu phi, rốt cuộc Thanh Nhã cũng được toại nguyện, Lâm Thiện Nhã không thể địch lại con.” – Hôm nay nàng âm thầm lật ngược thế cờ, khiến không chỉ một mình Lâm Thiện Nhã bất ngờ, mà chắc hẳn các tỷ muội khác cũng vô cùng ngạc nhiên. Những kẻ thích đứng sau lưng nói nàng chỉ biết dựa vào Mẫu phi để sinh tồn ở trong cung nay cũng phải sợ nàng rồi nhé!

Không phải nàng được tùy tiện gả cho một gã quan viên trong triều, mà là gả cho Thái tử của Tề quốc hùng mạnh.

“Sau này con là Thái tử phi của Tề quốc, vinh quang này không một đứa con gái nào trong Phong quốc có thể so sánh bằng. Biểu hiện của con hôm nay khiến mẫu phi rất vui mừng, đồng thời cũng yên tâm thấy con đã

trưởng thành.” – Thục quý phi hài lòng nhìn con gái yêu đang kéo tay mình, nhiều năm qua bà mất công nuôi dạy con gái quả thực không hề lãng phí.

Lâm Thanh Nhã cười đắc ý: “Cái Thanh Nhã muốn làm không phải Thái tử phi, mà là Hoàng hậu.” – Rồi sẽ có một ngày thiên hạ đại loạn này phải quy về một mối, đến lúc đó Lâm Thanh Nhã nàng chính là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ!

Thục quý phi vui mừng gật đầu: “Thanh Nhã, con nên nhớ kỹ dã tâm này, lúc nào cũng phải nhắc nhở mình không được lười nhác cầu thả. Trong cung Thái tử Tề quốc có vô số mỹ nhân, người nào cũng có thủ đoạn muốn dụ dỗ Thái tử để trèo lên ngôi vị cao nhất, con không được phép thả lỏng.”

“Lời dạy của mẫu phi, Thanh Nhã xin khắc cốt ghi tâm.” – Lâm Thanh Nhã gật đầu đáp ứng. Không ai có thể cản trở con đường đi của nàng. Lâm Thanh Nhã nàng muốn nhìn xem đám đàn bà trong cung Thái tử Tề quốc có thể gây ra sóng gió gì!

Mộ Dung Ca nhìn ngọn đèn dầu trong suốt ở trước mặt, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác cô độc bi thương. Cúi xuống nhìn ống tay áo dài trong trang phục Hạ quốc đang đặt trên đầu gối, cô mỉm cười, y phục của thời đại này lúc nào cũng rườm rà, đúng là ống tay áo dài nhìn có vẻ mềm mại đẹp đẽ, nhưng vô hình chung lại biến thành gông xiềng khiến cử động bất tiện.

Đột nhiên cô cảm nhận được người nam nhân kia đang ở trong phòng chờ cô đến phục vụ, như chúa tể chi phối thế gian, hãnh cao lớn, tôn quý, không cần nói một câu cũng khiến người khác phải quỳ gối, cúi đầu phục tùng. Nhưng cô không làm được việc cởi hết quần áo rồi nằm lên giường, mặc cho hãnh quát ánh mắt lạnh băng quan sát cơ thể trần trụi của cô từ đầu

đến chân, sau đó không để cô kịp phản kháng đã kéo cô nằm ở dưới thân hân.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn trăm rằm lơ lửng giữa trời, bầu trời đêm nay không chỉ có ánh trăng mà còn những ngôi sao sáng rực rỡ. Bầu trời đẹp đến thế nhưng cô chẳng còn lòng dạ nào để ngồi uống trà, ngắm cảnh nữa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào phòng. Trong nháy mắt Mộ Dung Ca đã nghĩ, có thể cô sẽ thử xem sao, có thể sẽ thành công...

Một mùi hương thơm ngát phảng phất qua chóp mũi, bốn vách tường đều có ngọn nến sáng rực cả căn phòng, không gian bên trong không hề có mùi sáp nến gay mũi mà có một mùi thơm dịu nhẹ, nhưng mùi thơm đó cũng không thể lấn át được mùi hương trên người Nguyên Kỳ.

Nhìn Nguyên Kỳ có vẻ bình thản, nhưng bộ dáng ấy lại có sự uy nghiêm áp bức khiến người khác không thể kháng cự.

Mộ Dung Ca từ tốn bước vào bên trong, vừa đi vừa quan sát gian phòng.

Cách bố trí của gian phòng này không khác gì gian phòng của Triệu Tử Duy, có lẽ các phòng ngủ trong hành cung đều giống nhau, nhưng những vật dụng bài trí ở nơi này vô cùng quý báu, có lẽ do khí phách của chủ nhân mà toàn bộ đồ vật ở nơi đây đều có vẻ thanh nhã không hề tầm thường.

Càng đi sâu vào bên trong, Mộ Dung Ca càng không thể khống chế trái tim mình đập nhanh hơn, cô biết đây không phải là sự hồi hộp của thiếu nữ sắp gặp người thương, đây là phản ứng do cô quá sợ hãi mà thành.

Đúng vậy, dùng từ sợ hãi để hình dung tâm trạng của cô lúc này cũng không có gì quá đáng.

Mộ Dung Ca nhìn thấy Nguyên Kỳ đang nhàn nhã tựa lưng vào ghế đọc sách, hần không nói một lời, cũng không dùng cặp mắt thâm trầm khó lường kia nhìn cô. Từ góc độ của cô trông hần thật vô hại, thậm chí cực kỳ mê hoặc. Nguyên Kỳ có dung mạo hoàn mỹ mà không một nam tử nào có thể sánh bằng, vẻ đẹp đó khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, chẳng trách thế nhân chỉ có thể dùng từ ‘khuynh thế chi dung’ để hình dung vẻ đẹp của hần.

Hạ tầm mắt xuống một chút sẽ nhìn thấy trên những trang sách đã ố vàng là bàn tay trắng nõn thon dài với những khớp xương rõ ràng, ít có người đàn ông nào lại có một bàn tay như thế. Trên ngón tay cái của hần có một chiếc nhẫn ngọc màu đỏ tím, Mộ Dung Ca không nhận ra nó là loại ngọc gì, nhưng màu sắc rất hợp với hần.

Quyển sách hần đang cầm trên tay rất cũ, có lẽ là một cuốn sách cổ quý hiếm, Mộ Dung Ca loáng thoáng nhìn thấy trên bìa sách có hai chữ, là sách viết về cách bài binh bố trận trên chiến trường.

Người đàn ông trước mặt có khí chất thanh nhàn, phảng phất như thần tiên hạ phàm.

Nhưng Mộ Dung Ca biết rõ hần là kẻ vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm đến mức cô không thể lại gần, thậm chí còn muốn chạy khỏi hần càng xa càng tốt, và tốt hơn hết là không có bất cứ dính dáng gì đến hần. Biết rõ không thể động vào người nam nhân này mà còn đi trêu chọc hần, kết quả chỉ có chính mình tan xương nát thịt mà thôi!

Mộ Dung Ca ngừng dòng suy nghĩ, cô mỉm cười, nhún mình thi lễ, “Thiếp Mộ Dung Ca xin thỉnh an Thái tử.”

Nguyên Kỳ gập sách, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt không hề gợn sóng, giọng nói cũng rất thản nhiên: “Đứng dậy đi.”

“Tạ ơn Thái tử.”

Sau đó cô cúi đầu chăm chú nhìn xuống đất.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của Mộ Dung Ca khiến đôi mắt Nguyên Kỳ hơi tối sầm lại, hần gồ nhẹ lên bìa sách hai cái, khóe miệng khẽ cười: “Nếu đã không sợ bản cung thì đâu cần giả bộ nhát gan như vậy.”

Lại một lần nữa hần nói toạc ra suy nghĩ của cô! Nguyên Kỳ thật đáng sợ, nhìn ra sự nguy trang của cô. Có lẽ từ lúc gặp gỡ ở Khánh vương phủ, hần đã nhìn thấu cô rồi.

Chẳng lẽ vì cô không sợ nên mới khiến hần cảm thấy hứng thú, muốn ngủ cùng cô?

Mộ Dung Ca vẫn cúi đầu, cô trả lời, ngữ điệu không nhanh không chậm: “Dung nhan của Thái tử chói lòa như tiên nhân, thiếp tự nhận mình hèn mọn, vạn phần kính ngưỡng (kính trọng, ngưỡng mộ) Thái tử.” – Ai! Trước đây cô luôn khinh thường những kẻ chuyên đi nịnh hót người khác, nhưng hôm nay chính cô cũng sắp trở thành chuyên gia vuốt lông ngựa rồi! Bỗng nhiên cô ngộ ra rằng, điều khó chịu nhất trong môn công phu vuốt lông ngựa là tự hạ thấp nhân cách của mình.

“Kính ngưỡng?” – Đáy mắt Nguyên Kỳ hiện lên ý cười, công phu trợn mắt nói mò của nàng mới qua mấy ngày đã nâng cao lên không ít. Nếu thật sự nàng kính ngưỡng hần, sao lại nhìn hần như thể chuột con nhìn thấy mèo?

Trước ánh nhìn tựa cười tựa không của hần, Mộ Dung Ca cảm thấy da đầu mình tê dại. Đêm nay cô đã quá mệt mỏi, thật sự không còn tinh thần để nguy trang nữa rồi, hơn nữa, giả vờ trước mặt người này cũng vô dụng. Nghĩ vậy Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, đi thẳng vào điểm chính: “Thái tử muốn thiếp làm ấm giường?”

Đôi mắt thâm trầm của Nguyên Kỳ lập tức trở nên âm u như hố đen cắn nuốt tất cả mọi thứ, ánh mắt hần như muốn nhìn thấu linh hồn Mộ Dung

Ca. Nhưng linh hồn của cô quá lạ lùng khiến hấn nhìn không thấu, càng không thể thấy rõ.

Cô ung dung mỉm cười như thể hoàn toàn không nhìn ra được ý đồ của hấn, cô hỏi: “Vì sao Thái tử lại nhìn thiếp như vậy?”

Có lẽ, dựa vào mưu kế có thể bảo vệ được sự trong sạch của cô. Lòng thầm thở ra một hơi, ý niệm vừa lóe lên trong đầu khiến cô run rẩy. Càng không muốn làm thì càng miễn cưỡng? Đám đàn ông này chẳng lẽ không hiểu đạo lý hái dưa xanh thì không ngọt? Cứ mạnh hơn đàn bà con gái thì thích cưỡng gian như thế nào cũng được hay sao? Không biết thế nào là sự hòa hợp à?

Nguyên Kỳ để cuốn sách xuống, từ tốn đứng lên đi về phía Mộ Dung Ca. Thân hình cao lớn của hấn bao phủ lấy cô, cảm giác áp bức quen thuộc ập tới.

“Mộ Dung Ca, cô không muốn hầu hạ bản cung?” – Hấn nhìn cô nửa ngày mới thốt ra lời, giọng nói trong trẻo nhưng rất lạnh lùng.

Rốt cuộc thì nàng là một nữ tử như thế nào? Nàng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất mà hấn không thể nhìn thấu.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Xà Phòng Hoa Sen

Edit: L2NT, Phi Nguyệt

Gió mát thổi từ song cửa sổ vào, mang theo hương thơm nhàn nhạt vẩn vít nơi đầu mũi, mép rèm bốn phía bay bay. Cô ngẩng đầu nhìn bóng hắt đằng sau rèm, vẻ mặt hắt thản nhiên, dù mỉm cười nhưng vẫn luôn thấy khoảng cách như người bề trên.

Khoảng cách ấy, nói xa không hẳn là xa, chỉ cách nhau một tấm rèm, nói gần chẳng phải gần, tựa như khoảng cách giữa trời và đất.

“Vâng.”

Cô thoải mái trả lời thẳng thắn không giấu diếm. Hẳn hỏi câu này, nhất định đã nhìn thấu lòng cô. Huống hồ trước đây khi cô đi theo Triệu Tử Duy, đã trốn hắt rất xa, dù chỉ là một ánh mắt cô cũng không muốn động chạm tới hắt, càng không mong hai bọn họ sẽ dính dáng gì. Đôi mắt của hắt có thể nhìn thấu thế nhân, giờ đây cô không muốn trả lời trái với lương tâm mình nữa, cho dù sau này hắt đối xử với cô thế nào cũng được.

Cần thành thật thì thành thật, phải dối trá sẽ dối trá.

Hắt nghe vậy, đáy mắt hiện lên ý cười, hỏi tiếp: “Vì sao?”

Hầu hết nữ tử đều muốn làm người đàn bà của hắt, chen lấn tới trước mặt khiến hắt chán ghét, còn cô lại là trường hợp đặc biệt.

“Thiếp tự biết mình có bao nhiêu phân lượng, dù vây quanh Thái tử như ruồi nhặng thì người cũng đâu để ý. Vì không muốn khiến Thái tử chán

ghét, thiếp vẫn nên tự lượng sức mà buông tâm. Hơn nữa mỹ nhân bên cạnh Thái tử nhiều vô số, với thân phận của thiếp sao lọt được vào mắt Thái tử chứ?” Cô chậm rãi cúi đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự giễu.

Nghe thấy giọng điệu tự hạ thấp mình của cô, trong mắt Nguyên Kỳ hơi lóe sáng, hần lúi về phía sau hai bước, ngồi xuống ghế, nhìn cô qua tấm rèm: “Mộ Dung Ca, người thông minh hơn người, nhưng lại không hiểu nam nhân.”

Cô khẽ nhượng mày, cảm thấy trong lời nói của hần lộ ra vài phần ý tứ không tầm thường. Trong lòng nghĩ về lời hần nói, cô không hiểu nam nhân ư?

Nhìn dáng điệu nghi hoặc của cô, tâm tình Nguyên Kỳ trở nên tốt hơn, hần cười nhạt nói: “Lui xuống đi.”

Hành động này càng khiến Mộ Dung Ca nghi ngờ, rốt cục hần có ý gì. Lúc trước còn hỏi cô muốn hầu hạ hần hay không, bây giờ lại kêu cô lui xuống? Cho dù đầu óc cô nhanh nhạy nhưng đối với kiểu thay đổi chóng mặt của hần, cô hoàn toàn mù mịt.

Tuy trong lòng tràn đầy thắc mắc, nhưng nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là phải rời khỏi nơi này! Cô không do dự quay người lui về, ra đến cửa, giọng nói thản nhiên của hần lại vang lên: “Mộ Dung Ca, không được có tâm tư khác.”

Tâm tư khác? Cô khẽ nhượng mi, bỗng hiểu ra ý tứ trong những lời nói của hần, chẳng trách hần lại buông tha cho cô!

Hóa ra, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay hần! Hần muốn cô hoàn toàn khuất phục! Câu nói vừa rồi của cô, vốn là tự hạ thấp mình, nhân tiện tâng bốc một chút để hần thoải mái hơn, cũng khéo léo nói cho hần biết, cô không muốn hầu hạ hần.

Hắn cũng không hề ép buộc, không phải vì hắn muốn buông tha cho cô, mà bởi vì hắn không cần ép buộc, càng chẳng thèm cưỡng đoạt cô.

Trống ngực Mộ Dung Ca đập dồn dập. Người đàn ông này quá bá đạo! Sự mạnh mẽ của hắn không cho phép có bất cứ thứ gì ngoài ý muốn. Sau khi điều hòa được hơi thở, Mộ Dung Ca trầm giọng trả lời: “Thiếp vạn lần không dám có tâm tư khác, xin Thái tử yên tâm.”

“Vậy sao?” – Người nam tử sau lưng chỉ nhàn nhạt hỏi lại.

Mộ Dung Ca biết những lời nói của mình không thể gạt được Nguyên Kỳ, nhưng khi đối mặt với hắn cô không thể không nói như vậy.

Giả vờ như không nghe thấy lời hỏi của hắn, cô cố gắng bình tĩnh đẩy cửa bước ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng của Nguyên Kỳ, khi cánh cửa đã khép lại cô mới thở ra một hơi. May sao hắn lại đổi ý nếu không tối nay cô khó thoát.

Nghiêng đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, áp lực nặng nề đeo trên ngực Mộ Dung Ca rốt cuộc cũng được gỡ xuống. Hít một hơi thật sâu, cô kéo tấm thân uể oải trở về phòng của Như Băng.

Phòng của Như Băng còn chưa tắt đèn.

Như Băng ra mở cửa, nàng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Mộ Dung Ca, – “Sao lại là cô?” – Không phải cô đã đi hầu hạ Thái tử rồi sao? Chưa được nửa canh giờ mà đã quay về rồi?

“Tôi ở chỗ cô được không?” – Mộ Dung Ca mỉm cười, hỏi. Cô ngằm quan sát sắc mặt của Như Băng, nhìn vẻ mặt u sầu buồn bã của Như Băng, cô đã hiểu rõ phần nào.

Như Băng ngừng kinh ngạc, mở cửa rộng hơn: “Đương nhiên rồi, tôi cũng mong thế mà.” – Vì bị Ánh Tuyết ghét bỏ nên những tỳ nữ khác cũng coi nàng như kẻ xa lạ, khiến nàng rất cô độc.

Mộ Dung Ca bước vào phòng, cô phát hiện nơi đây tuy là phòng của hạ nhân nhưng cách sắp xếp rất tốt, Khánh vương phủ không thể so sánh với nơi đây. Phong quốc đúng là một quốc gia giàu có, thảo nào người người đều muốn có được nó.

“Đây là túi đồ của cô.” – Như Băng rót cho Mộ Dung Ca một chén trà xong liền lấy túi đồ ở trong ngăn kéo đưa cho cô.

Nhận gói đồ từ Như Băng, Mộ Dung Ca tiện tay để lên giường. Như Băng ngồi đối diện thấy cô ngồi xuống uống hai chén trà liền tiếp liền thắc mắc: “Sao cô lại khổ sở như vậy? Thái tử làm khó dễ cho cô à?” – Chẳng lẽ Như Băng đã nghĩ sai, Nguyên Kỳ gọi Mộ Dung Ca đến không phải để làm ấm giường?

“Không, Thái tử không làm gì khó dễ cho tôi. Chỉ là đứng chung trong một căn phòng với Thái tử thật lo lắng. Có phải cô muốn biết tôi có thị tâm không hả?” – Mộ Dung Ca cười nhẹ, hỏi ngược lại.

“Nếu cô được thị tâm cũng là chuyện tốt mà.” – Nụ cười của Như Băng có phần mất tự nhiên.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Ca lóe sáng, nhìn chăm chú vào Như Băng, cô thở dài: “Như Băng, từ lúc nào cô lại biết nói dối như vậy?”

Như Băng giật mình, giây lát sau, đôi mắt đẹp dịu dàng của nàng bắt đầu ngấn lệ, nàng cười khổ: “Đúng vậy, tôi đã biết nói dối rồi. Thứ mà tôi đã từng ghét cay ghét đắng chính là dối trá. Tôi đổ kị với cô vì cô được Thái tử đối xử đặc biệt, đêm nay nếu cô biết nắm bắt cơ hội, chắc chắn sẽ được thị tâm cho chàng. Đây chính là chuyện tôi mong muốn từ lâu nhưng biết

chắc sẽ không bao giờ có. Vì vậy, Mộ Dung Ca à, tôi vừa ao ước vừa ghen tị với cô.”

“Phải, nhưng Như Băng à, hẳn cô phải rõ hơn ai hết, hẳn không phải là người mà tôi hay cô có thể mơ tới được?” – Mộ Dung Ca mỉm cười, hỏi lại.

“Đúng vậy, tôi đã biết điều đó từ lâu. Mộ Dung Ca, lòng dạ tôi thật hẹp hòi. Xin lỗi cô.” – Như Băng tỉnh ngộ nhìn Mộ Dung Ca đầy áy náy. Nàng biết trên đời này chỉ có Mộ Dung Ca là người luôn kiên nhẫn khuyên nhủ nàng, thậm chí còn không ngại thân phận thấp hèn của nàng mà luôn đối xử tốt với Như Băng, trên đời này chắc không còn ai giống như Mộ Dung Ca nữa.

Như Băng tự nhủ, dù sau này có phải đối mặt với bất cứ chuyện gì, nàng sẽ không bao giờ hoài nghi hay làm những chuyện gì bất lợi tới Mộ Dung Ca.

Sau vài ngày, cuộc sống của Mộ Dung Ca ở Trường Xuân cung khá thoải mái, có lẽ bởi vì không thuộc quyền quản lý của Ánh Tuyết nên cô chẳng có việc gì để làm ở Trường Xuân cung cả. Vốn dĩ Mộ Dung Ca định đi nấu cơm, nhưng Nguyên Kỳ đang là khách quý ở Phong quốc nên đồ ăn của hẳn cũng do ngự thiện phòng (nhà bếp) trong hoàng cung xử lý. Vì vậy Mộ Dung Ca lại càng trở nên nhàn rỗi, cả ngày chỉ biết đứng trong Trường Xuân cung, chờ Như Băng thi thoảng có thời gian rỗi nói chuyện với cô. Đề tài nói chuyện của các nàng thường xoay quanh việc đánh đàn, cuộc sống của cô coi như tạm ổn.

Mệnh lệnh thường xuất hiện vào buổi tối khiến Mộ Dung Ca đau tim lại không thấy xuất hiện, đúng hơn là chưa từng có mệnh lệnh ấy.

Hết đêm này đến đêm khác, có lẽ Nguyên Kỳ đã quên cô rồi cũng nên. Hẳn chưa từng chủ động triệu kiến Mộ Dung Ca, hoàn toàn khác với những gì Ánh Tuyết và các nô tỳ khác suy đoán, cô ngày càng trở nên nhàn rỗi.

Như Băng đã từng hỏi cô thực sự không hề động tâm với Nguyên Kỳ?

Ánh mắt Mộ Dung Ca nhìn Như Băng rất kiên định, cô khẳng định: “Trước đây không, hiện tại không, tương lai lại càng không.”

Như Băng nhìn dáng vẻ khẳng khái của cô mà chỉ lắc đầu cười khẽ. – “Thế sự khó liệu.”

Tối nay sẽ diễn ra bữa tiệc mừng sinh nhật Lâm Thu Thành, và kiêm luôn buổi tuyển chọn phò mã hòa thân cho công chúa Thiện Nhã, ngay hôm sau các tân khách sẽ lập tức rời khỏi Phong quốc.

Đêm nay chắc chắn sẽ có một hồi sóng to gió lớn mãnh liệt.

“Mộ Dung Ca, Thái tử cho gọi người.” – Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của một nữ tỳ.

Nguyên Kỳ muốn gặp cô vào lúc này sao? Mộ Dung Ca nói vọng ra: “Vâng.”

Cúi đầu liếc nhìn những sản phẩm ở trên bàn, Mộ Dung Ca tiện tay nhặt lấy một khối rồi nhét vào trong ống tay áo.

Mỗi ngày, sau khi dùng bữa xong Nguyên Kỳ sẽ ở trong Trường Xuân cung, ngồi giữa đầm sen trắng cùng chơi cờ với phụ tá Gia Kiệt. Nhưng hôm nay lại không thấy Gia Kiệt mà chỉ có một mình Nguyên Kỳ ngồi trước bàn cờ.

Mộ Dung Ca đi tới, mắt nhìn lướt qua thế cục trên bàn cờ, nhún mình thi lễ với Nguyên Kỳ: “Thiếp thỉnh an Thái tử.”

Nguyên Kỳ rời mắt khỏi bàn cờ nhìn sang cô, hẩn nhẹ nhúu mày, lạnh lùng ra lệnh: “Trở về thay bộ quần áo mới rồi tới gặp bản cung.”

Mộ Dung Ca cúi xuống nhìn y phục mình đang mặc trên người, lúc này cô mới phát hiện vạt áo của mình có nhiều vết loang lổ. Nghe lời nói ghét bỏ của hần, cô mới xin lỗi rồi lấy tay phẩy đi những mảnh vụn đầy màu sắc đang bám trên áo, xấu hổ cười nói, – “Ngày thường thiếp không lôi thôi như vậy...”

“Mấy ngày nhàn nhã vừa rồi cô làm gì vậy?” – Nguyên Kỳ liếc mắt qua những vết bẩn bám trên áo Mộ Dung Ca, thần sắc trong mắt hần cùng giọng nói đều vô cùng lạnh đậm.

Mộ Dung Ca đang định quay về phòng thay quần áo lại nghe thấy hần hỏi như vậy, cô lập tức xoay người sang bên, từ trong tay áo đưa ra một vật hình hoa sen đặt ở trên bàn đá.

Nguyên Kỳ nghi hoặc nhìn xuống, vật ấy có hình dạng của một bông sen nhưng lại không phải là hoa sen. Chiếc mũi nhạy cảm của hần bắt được một mùi hương thơm ngát, dường như là hương hoa sen. Đây là vật mà nàng ấy đang làm mấy ngày nay ư?

Thấy Nguyên Kỳ không có vẻ tò mò, Mộ Dung Ca đành tự giải thích: “Mấy ngày nay thiếp ăn ngủ không yên, luôn vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để hầu hạ Thái tử thật tốt, kết quả đã làm ra đồ vật này. Tên gọi của nó là xà phòng thơm, chuyên dùng để rửa tay, dùng nó không những sạch sẽ mà còn khiến da thịt mềm mại, lại có hương vị dịu nhẹ.”

“Vậy sao?” – Nguyên Kỳ nhắc bánh xà phòng thơm lên ngắm nghía kỹ càng. Đồ vật này được chạm khắc rất tinh tế, vừa nhìn đã biết người làm ra nó hần tốn không ít tâm tư, nhưng hần chưa từng nghe nói tới ba chữ “Xà phòng thơm” bao giờ.

Nguyên Kỳ ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt lợi hại của hần khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Thái tử có thể dùng nó để rửa tay hàng ngày.” – Trước ánh mắt quan sát của Nguyên Kỳ, cô chỉ thản nhiên mỉm cười. Hẳn định dọa cô ư?

“Bẩm Thái tử, Công chúa Thiện Nhã của Phong quốc xin được cầu kiến.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lâm Thiện Nhã Dũng Cảm!

Edit: Phi Nguyệt

Ánh Tuyết đứng ở bên ngoài cúi đầu che giấu sự phẫn nộ, ghen tuông nhuốm đầy ánh mắt, ả là người vừa lên tiếng thông báo. Chẳng lẽ Mộ Dung Ca không biết cô ta làm như vậy sẽ vấy bẩn lên Thái tử hay sao? Vậy mà lúc này cô ta vẫn hồn nhiên dụ dỗ Thái tử! Đúng là thứ không biết liêm sỉ!

Lâm Thiện Nhã? Mộ Dung Ca khẽ nhướn đuôi mày.

Nguyên Kỳ đặt miếng xà phòng thơm lên bàn đá, phân phó: “Mời vào.”

Mộ Dung Ca thầm đoán, không biết Lâm Thiện Nhã có chuyện gì mà lại đến đây vào lúc này? Và dường như Nguyên Kỳ cũng không nghĩ Lâm Thiện Nhã chủ động cầu kiến...

“Mộ Dung Ca, món đồ này rất hay.” – Ngón tay như bạch ngọc trắng nõn thon dài của hân nhẹ lướt qua khối xà phòng, mùi hương hoa sen vương lên ngón tay hân, thoang thoang qua chóp mũi khiến hân nhẹ cười.

Nụ cười kia vừa hé, phút chốc đất trời chuyển sắc, sen trắng ở bốn phía như khô héo trước vẻ đẹp kinh điển ấy! Mộ Dung Ca ngạc nhiên, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy Nguyên Kỳ cười như vậy, chân thực, dịu dàng, ánh sáng chói lòa tỏa ra khắp nơi.

Mộ Dung Ca lập tức cúi đầu, nhìn những cánh sen trắng vương đầy trên mặt đất, cô trả lời: “Thái tử thích là được rồi.”

Lâm Thiện Nhã theo Ánh Tuyết đi vào bên trong, đây là lần đầu tiên nàng tới Trường Xuân cung. Vốn vẫn biết trong Trường Xuân cung trồng rất nhiều sen trắng, cảnh sắc mê người, nhưng Lâm Thiện Nhã lại không thích sen trắng, nàng thích đầm sen nở rộ trong cung của mình hơn. Hoa sen hồng trồng trên bùn nhưng không hề bị vấy bẩn, nó có một loại khí tiết khác. Lâm Thiện Nhã không ngờ, người nam tử nàng vẫn luôn ái mộ ngồi giữa đám sen trắng lại tạo thành cảnh sắc như tiên tử hạ phàm, hình ảnh này quá cao nhã khiến nàng chẳng dám nhìn thẳng. Lúc này đây nàng không thể che dấu nỗi khiếp sợ trong lòng.

Chàng vốn là nam nhân xuất sắc nhất thiên hạ không ai sánh bằng. Lâm Thiện Nhã thầm cười khổ, đến giờ phút này nàng mới hiểu được vì sao những nam tử khác không thể làm nàng động tâm, thì ra trái tim nàng đã bị một người đàn ông như vậy chiếm giữ.

“Thiện Nhã tham kiến Thái tử Hạ quốc.” – Lâm Thiện Nhã hành lễ.

“Công chúa không cần đa lễ, mời ngồi.” – Nguyên Kỳ cười nhạt, ngừng đầu quan sát trang phục, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của Lâm Thiện Nhã đã được chuẩn bị kỹ càng.

Hai khuynh thế chi dung trong thiên hạ cùng tụ hợp như ông trời se duyên tác hợp! Lâm Thiện Nhã đẹp đến từng centimet, còn vẻ đẹp của Nguyên Kỳ lại vô cùng hoàn hảo, bất cứ ai cũng không thể phát hiện ra trên mặt hắn có tỳ vết nào.

Trong lúc hai người này nói chuyện, Mộ Dung Ca lén thở dài, nhìn cô lúc này tương đối chật vật, trên người vương vãi mảnh vụn của xà phòng, hơn nữa lúc tới đây cô mặc bộ y phục tỳ nữ màu xanh hết sức tầm thường.

Lâm Thiện Nhã khoác lên mình một bộ trang phục màu trắng tinh xảo, xa hoa. Vạt áo, ống tay, làn váy đều dùng chỉ bạc thêu hoa văn chìm nổi, quý khí dạt dào.

Mộ Dung Ca nhìn sang Nguyên Kỳ, không hiểu vì sao hắn lại không thích mặc trang phục trắng, kỳ thực khí chất tiên tử của hắn rất hợp với màu trắng nhưng hắn thường xuyên mặc trang phục màu đen hoặc màu đỏ tía, thi thoảng hắn cũng mặc những bộ trường bào màu xanh đơn giản. Nhưng dù hắn mặc cái gì thì khí chất trên người hắn cũng sẽ biến bộ trang phục ấy trở nên tao nhã đẹp đẽ. Tỉ dụ như lúc này hắn chỉ mặc một bộ trường bào màu đen đơn giản, nhưng vẫn có phong thái uy nghi của bậc vương giả.

Mộ Dung Ca cúi nhẹ, chờ đợi Nguyên Kỳ phát tay cho cô lui xuống, nhưng chờ mãi vẫn không thấy Nguyên Kỳ có mệnh lệnh gì.

Lâm Thiện Nhã nhìn thoáng qua bàn cờ ở trước mặt, lòng thầm kinh ngạc. Ván cờ vô cùng trúc trắc, nếu không dốc hết tâm tư vào đó e rằng khó có thể tiếp tục. – “Chi bằng Thiện Nhã cùng đánh một ván cờ với Thái tử?”

“Rất tốt.” – Nguyên Kỳ mỉm cười gật đầu.

Khóe miệng Lâm Thiện Nhã hơi cong lên tạo thành nụ cười mềm mại, phô ra vẻ đẹp yêu kiều của thiếu nữ: “Xin Thái tử nhường tay.”

Trong mắt Nguyên Kỳ vẫn hiện lên ý cười bình thản, không hề gợn sóng, khóe miệng đọng lại một nụ cười như có như không, nhìn kỹ mới thấy trong nụ cười này ẩn giấu sự lạnh lùng rét lạnh thấu tới tận linh hồn.

Lâm Thiện Nhã trầm tư nhìn ván cờ, lát sau mới hạ xuống một quân đen, một hồi chiến tranh trên bàn cờ bắt đầu. Nàng cẩn thận ứng phó, mỗi nước đi đều có sự cân nhắc suy tính, không dám đi lầm một bước. Nàng biết rõ tài đánh cờ của mình không thể so sánh với chàng, nhưng nàng muốn cho chàng biết, Lâm Thiện Nhã nàng có thể làm bất cứ việc gì, nàng tuyệt đối có tư cách đứng cạnh chàng, cùng chàng đi hết cuộc đời.

Một khắc sau (15 phút), Lâm Thiện Nhã thua, ván cờ không thể tiếp tục.

“Tài đánh cờ của Thiện Nhã không tốt khiến Thái tử chê cười rồi.” – Lâm Thiện Nhã cười nói, vẻ mặt không hề vì bị thua mà trở nên lúng túng. Có thể cùng Nguyên Kỳ đánh cờ trong một khắc, trình độ của nàng cũng không tệ. Chỉ có nàng tự biết khi đánh cờ cùng chàng mình đã kích động và cẩn thận như thế nào, mỗi nước đi đều tính toán trái phải, không dám có bất cứ sai lầm nào, vậy mà chỉ trong một khắc chàng đã khiến nàng thảm bại.

Một nam nhân xuất sắc như vậy càng làm cho nàng ái mộ, lưu luyến si mê. Khoảng thời gian đi từ Lạc Hoa cung tới Trường Xuân cung nàng vẫn luôn do dự, sợ những điều ca ca Lâm Khinh Trần nói sẽ thành sự thực. Nàng không thể thay đổi bất cứ cái gì, cũng không biết trong lòng Nguyên Kỳ có nàng hay không.

Nhưng khi Lâm Thiện Nhã bước vào Trường Xuân cung, từ xa đã nhìn thấy chàng tao nhã ngồi trên ghế, ánh mắt bao quát cả thiên hạ, toát lên sự tự tin nắm trong tay toàn cục càng khiến nàng trở nên si mê hơn. Lâm Thiện Nhã biết, nếu không có được chàng thì đời này chẳng đáng sống nữa, càng phụ lòng trời xanh đã ban tặng cho nàng một vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Nguyên Kỳ cười nhạt: “Trình độ đánh cờ của công chúa rất tốt, chẳng qua lo lắng quá nhiều mới bị bó buộc tay chân, không thể phát huy toàn bộ thực lực.” – Khi đang nói chuyện, khóe mắt hần lướt qua Mộ Dung Ca vẫn luôn im lặng từ đầu tới giờ, nếu là cô đánh ván cờ vừa rồi, chắc hẳn sẽ có một... cục diện khác.

Nhận thấy ánh mắt xao lãng của Nguyên Kỳ, lúc này Lâm Thiện Nhã mới phát hiện Mộ Dung Ca đang đứng cạnh họ. Ánh mắt nàng khẽ động, Mộ Dung Ca đứng đây từ này đến giờ mà nàng lại không nhận ra! Cái nhìn của Nguyên Kỳ dành cho Mộ Dung Ca tuy không rõ ràng, nhưng lại khiến nàng cảm thấy có cái gì đó khác lạ, rõ ràng là một tỳ nữ thấp kém, dung mạo cũng không quá kiêu diễm, nhưng lại khiến chàng phải liếc mắt nhìn...

“Thái tử quá lời. Thiện Nhã tình cờ biết được bây giờ đang là mùa sen nở ở Hạ quốc, cảnh đẹp vô cùng nên luôn ghi nhớ ở trong lòng. Mấy ngày nay Thiện Nhã không thể nghỉ ngơi, đầu óc lúc nào cũng nghĩ tới việc không biết có cơ hội được cùng Thái tử thưởng thức cảnh hoa sen nở rộ không?” – Lâm Thiện Nhã nắm chặt hai bàn tay giấu dưới ống tay áo dài, tim đập như trống đánh, nàng cố thể hiện nét mặt tươi cười như hoa ở trước mặt Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca thầm giật mình, thì ra mục đích lần này của Lâm Thiện Nhã là muốn nghe lời hứa hẹn chính thức từ Nguyên Kỳ! Cô thực sự bội phục dũng khí và lòng can đảm của Lâm Thiện Nhã! Có lẽ đây cũng là một trong những lý do khiến nam tử khắp thiên hạ điên cuồng vì Thiện Nhã.

Mộ Dung Ca nhìn Nguyên Kỳ, cô cũng giống như Lâm Thiện Nhã, đều chờ mong câu trả lời của hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thong thả nhưng khắc vào lòng người.

Nét mặt tươi cười của Lâm Thiện Nhã hơi biến sắc trước sự trầm mặc của Nguyên Kỳ.

“Cuối tháng chín là thời điểm hoa sen nở rộ, nếu Thiện Nhã công chúa đã có lòng thì không nên bỏ lỡ cơ hội này.” – Nguyên Kỳ mỉm cười lãnh đạm.

Nhận được câu trả lời, Nụ cười sáng lạn như hoa, cùng dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của Lâm Thiện Nhã chợt thay đổi. Nàng lập tức đứng dậy thi lễ, “Thiện Nhã cảm ơn Thái tử.”

Mộ Dung Ca thầm cười lạnh, ở thời loạn thế này, những người đứng ở trên cao thường không được sống theo ý muốn, mỗi giờ mỗi khắc đều như đang đứng giữa một bàn cờ, và họ là những người chơi cờ. Số phận con người là một ván cờ, nếu trận này Lâm Thiện Nhã có bản lĩnh khiến

Nguyên Kỳ thay đổi, vậy nàng ta thắng, còn nếu không thì nàng ta chỉ như con thiêu thân thảm hại tự lao đầu vào hố lửa mà thôi!

Lâm Thiện Nhã mãn nguyện rời đi, đến cửa Trường Xuân cung nàng dừng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, nếu đứa tỳ nữ này còn tiếp tục ở bên cạnh Nguyên Kỳ, chắc chắn sẽ là một mầm họa.

Ánh Tuyết phát hiện cái nhìn thiếu thiện cảm mà Lâm Thiện Nhã dành cho Mộ Dung Ca, ả lập tức mừng thầm. Lâm Thiện Nhã vừa ra khỏi cửa, ả đã rỉ tai nói nhỏ: “Đứa tỳ nữ kia tên gọi Mộ Dung Ca, giỏi nhất thuật dụ dỗ, đêm qua nó còn tự ý vào phòng Thái tử với ý đồ muốn được thị tẩm. Nhưng Thái tử ghét nó dơ bẩn nên đuổi ra, vậy mà hôm nay nó vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đến đây đưa muốn dụ dỗ Thái tử thêm lần nữa.”

Nghe thấy vậy, đáy mắt Thiện Nhã chột tối sầm, nhưng nàng vẫn quay sang mỉm cười với Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết cô nương thông minh hơn người, không hồ là thân tín bên cạnh Thái tử.”

“Thiện Nhã công chúa quá khen, nô tỳ chỉ một lòng hộ chủ mà thôi.” – Ánh Tuyết lập tức cúi đầu, trong mắt tràn đầy ý cười, ả biết những lời nói của mình đã đánh động được Lâm Thiện Nhã!

Lâm Thiện Nhã nheo mắt nhìn Ánh Tuyết, nàng tươi cười, thướt tha rời đi.

Lại nói về hai kẻ vẫn đang đứng giữa đầm sen kia, Nguyên Kỳ nhìn Mộ Dung Ca, nhẹ hỏi: “Nếu để cô đánh ván cờ này, cô sẽ đi như thế nào?”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca lập tức nhìn thoáng qua bàn cờ, trả lời: “Thiếp không thể so sánh với công chúa Thiện Nhã, tài đánh cờ của công chúa điêu luyện, chính là người chơi cờ tốt nhất cùng Thái tử.”

“Hình như cô có hơn ba ngàn lượng thì phải? Nộp hết cho bản cung đi.” – Nguyên Kỳ lãnh đạm nhìn ván cờ, tay nhẹ nhàng vuốt ve bánh xà phòng

thơm hương hoa sen, giọng nói của hắn thản nhiên như gió nhẹ mây trôi.

Mộ Dung Ca ngẩng phắt lên nhìn hắn, cô thầm cắn răng, con người này thật gian xảo! Hắn biết thứ mà cô bận tâm nhất chính là bạc, nên trực tiếp đánh vào điểm yếu chết người của cô. Số bạc mà cô cực khổ lắm mới có được, hắn lại đem chúng ra để áp chế cô. Đáng ghét! Mộ Dung Ca hít sâu vào một hơi, ho khan hai tiếng rồi mới trả lời: “Thiếp xin thử xem sao.”

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Ca sắp xếp lại ván cờ như lúc ban đầu, sau đó nhanh chóng hạ xuống một quân cờ đen, như thể không kịp suy tính gì cả.

Động tác của Mộ Dung Ca khá lưu loát, biểu hiện của cô lúc này khác hoàn toàn với kiểu ngây trang hèn mọn thường thấy, Nguyên Kỳ cười nhẹ: “Mộ Dung Ca, cô làm bản cung thật tốn sức. Tốt lắm!”

Đuôi lông mày khẽ động, khóe miệng cũng co giật, cô cười không được tự nhiên. Mộ Dung Ca cố gắng tập trung vào bàn cờ để trấn an lửa giận đang bùng lên trong lòng.

“Thái tử Hạ quốc thật nhân nhĩ khiến bản cung phải ganh tị!”

Sau lưng bỗng vang đến một giọng nói quen thuộc.

Bàn tay đang chuẩn bị đặt quân cờ đen xuống bỗng dừng lại ở giữa không trung, lửa giận vừa bùng lên bỗng nhiên biến mất, Mộ Dung Ca bình tĩnh lại, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Nguyên Kỳ liếc qua Mộ Dung Ca, sau đó nhìn về phía người nam tử không thông báo đã trực tiếp xông vào kia.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tỳ Nữ Thị Tầm

Từ khi bước vào sân, đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy vẫn không rời khỏi bóng Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đang đánh cờ cách đó không xa. Mấy hôm không gặp, nàng vẫn như thế, luôn cố gắng che dấu tâm tư của mình. Cô nói không hận hấn, bởi vì trong lòng cô chưa từng có hấn? Không yêu nên không hận sao? Nghĩ như thế, sắc mặt hấn trầm xuống u ám, ánh mắt gắt gao khóa chặt đáng vẻ cô. “Tính tình Thái tử Tề quốc thật phóng khoáng khiến bản cung vô cùng khâm phục.” Nguyên Kỳ thu ánh mắt nhìn về phía ván cờ đã thay đổi khi Mộ Dung Ca hạ xuống một quân, ánh mắt lạnh lùng. Triệu Tử Duy vừa xuất hiện đã ảnh hưởng tới khả năng phán đoán của cô. Ván này không cần chơi tiếp nữa, cô nhất thời lơ đãng nhằm một nước, nhưng lại thua hoàn toàn. “Kì nghệ thiệp có hạn, không xứng chơi cờ với Thái tử.” Cô nhanh chóng thu cờ, thầm thở phào. Dù sao đi nữa, cho dù cô giữ được trái tim mình, nhưng với cú sốc vừa rồi có lẽ mất ba năm vẫn chưa hồi phục lại như xưa. Nguyên Kỳ nhìn sâu vào mắt cô, sau đó tao nhã đứng dậy, lạnh lùng liếc gương mặt bình tĩnh của cô, ra lệnh: “Thu dọn đi.” “Vâng.” Mộ Dung Ca lập tức đáp ứng, nhanh nhẹn thu tất cả các quân cờ không sót thứ gì, từ đầu tới cuối vẫn không liếc sang Triệu Tử Duy đang chăm chú nhìn mình. Gió khẽ thổi, hoa sen đung đưa, tà áo dài của cô cũng bay phấp phới che khuất một nửa gương mặt của cô. Triệu Tử Duy nhíu mày để ý từng động tác của Mộ Dung Ca, cô càng lạnh nhạt khiến tim hấn càng đau hơn. Hấn mím chặt môi, cả người toát lên vẻ chết chóc lạnh lẽo nhìn vô cùng đối lập với quanh cảnh nắng vàng ấm áp xung quanh. Sau khi thu dọn xong, Mộ Dung Ca cúi đầu đi lướt qua Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy. Cô không muốn tiếp tục đứng ở đây nữa! Nhưng dường như Triệu Tử Duy muốn đối đầu với cô, hấn bắt lấy cổ tay giữ chặt cô, bàn tay vừa nóng rực vừa mạnh mẽ. Mộ Dung Ca không tài nào chế ngự cảm

xúc đang dâng trào mãnh liệt, chỉ đành hạ mắt, gắng giữ bình tĩnh trả lời: “Thiếp Mộ Dung Ca bái kiến Thái tử Tề quốc.” “Ngẩng đầu nhìn bản cung.” Triệu Tử Duy quan sát từng nét biến đổi trên mặt cô, giọng nói lạnh như băng không cho phép cự tuyệt. Cô càng lẩn tránh hẳn, hẳn càng muốn biết suy nghĩ của cô! Nghe vậy, Mộ Dung Ca khẽ cau mày, cảm xúc vô cùng phức tạp. Cô ngẩng đầu nhìn hẳn, đối diện là cặp mắt thâm trầm sâu thẳm, thoáng chút chua xót. Trong chốc lát ngực cô dâng lên nỗi đau đớn mà mấy ngày qua cô cố gắng áp chế đi, cô cười tự giễu: “Ý của Thái tử Tề quốc là sao?” Nguyên Kỳ đứng cạnh đám hoa sen, đôi đồng tử đen sẫm xoáy quanh hai người họ, nổi lên nét cười tuyệt đẹp. Sắc trắng của hoa sen, chiếc nhân đỏ tía mê hoặc, trường bào màu đen tinh khiết, càng làm nổi bật ý cười từ khóe môi lan tới đáy mắt, giọng nói y lạnh nhạt như tuyết đầu mùa: “Thái tử Tề quốc để tâm tới tỳ nữ của bản cung sao?” Triệu Tử Duy bị tổn thương khi nhìn thấy nụ cười giễu cợt của Mộ Dung Ca, dường như chẳng để tâm tới lời Nguyên Kỳ nói, chỉ tiến gần bên Mộ Dung Ca, giọng khàn khàn nói với Nguyên Kỳ: “Chi bằng Thái tử Hạ quốc tặng tỳ nữ này cho bản cung đi.” Xin cô về lần nữa ư? Thân hình Mộ Dung Ca thoáng run. Hiện giờ mọi sự đã định, nay Triệu Tử Duy đến Trường Xuân cung là vì muốn đòi cô từ tay Nguyên Kỳ? Lòng cô lại chấn động, trên yến tiệc ngày ấy tình huống hỗn loạn, cuối cùng là Nguyên Kỳ ra tay cứu cô về. Tất nhiên y làm vậy là có mục đích, chỉ e cô lại trở thành vật lợi dụng mà thôi! Dù kiếp trước hay kiếp này, thứ cô ghét nhất là trở thành vật lợi dụng. Nỗi nhục nhã, phần nộ ấy cô không bao giờ quên! Sẽ có một ngày, vận mệnh của cô do cô làm chủ! Nhưng cô không ngờ, cũng không đoán được vận mệnh lại trở trêu đến thế! Đối với yêu cầu của Triệu Tử Duy, dường như không nằm ngoài ý của Nguyên Kỳ, y lãnh đạm liếc qua Mộ Dung Ca, thản nhiên cười: “Tỳ nữ này là người bản cung vừa ý nhất, nên đem tặng cho người khác là điều bản cung không hề muốn chút nào!” Gương mặt tà mị của Triệu Tử Duy trầm xuống, tay vẫn nắm chặt Mộ Dung Ca, đôi mắt đầy khí phách nhìn Nguyên Kỳ trả lời: “Người muốn thứ gì?” Mộ Dung Ca cũng nhẹ quay đầu nhìn Nguyên Kỳ, cũng có vài phần hy vọng. Có lẽ, y không tàn nhẫn như vậy, có lẽ y chỉ thương hại mà thôi, có lẽ... Nhưng lập

tức lí trí cô lại nhắc nhở, sao có thể thế được? Trong mắt những người như bọn họ, ngay cả Triệu Tử Duy chỉ có quyền lợi, còn phụ nữ... phụ nữ như quần áo, cởi cái này sẽ có vô số cái khác. Phụ nữ là đồ chơi, tuyệt đối sẽ không có lòng thương hại ở đây! Thời gian vồn vện mấy tháng, trải qua nhiều chuyện xảy ra, tất nhiên cô không còn ngây thơ như ban đầu. Giờ đây cô lại còn có tâm trạng chờ đợi, chẳng phải là trò cười cho kẻ khác ư? Ánh mắt vốn bình thản của Nguyên Kỳ trở nên sắc bén, nụ cười ở bên môi không còn ánh trong đáy mắt. Y liếc qua Mộ Dung Ca, rồi nhìn Triệu Tử Duy, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Của hồi môn và năm tòa thành trì của công chúa Thanh Nhã.” Khi y nói xong, sắc mặt Mộ Dung Ca trở nên trắng bệch, quả nhiên tàn nhẫn! Y thực đủ tàn nhẫn! Rõ ràng y biết vết thương trong lòng cô chưa khép miệng, vậy mà còn rạch ra xát muối lên nó! Cô ngẩng đầu nhìn bóng Triệu Tử Duy cao lớn, vẻ mặt hằn kinh ngạc mà phẫn nộ, bàn tay không còn nắm chặt như trước. Cô nhếch mép khẽ cười: “Xin Thái tử Tề quốc hãy buông tay.” Nói rồi dùng sức giăng tay ra. Triệu Tử Duy theo phản ứng định bắt lấy, nhưng cô đã lui lại vài bước. Khoảng cách ấy khiến hắn không với tới cô được. Đôi mắt tóe lửa giận nhìn Nguyên Kỳ, cười lạnh: “Xem ra trong lòng Thái tử Hạ quốc, vị trí của nàng ấy bằng năm tòa thành trì.” Nguyên Kỳ thờ ơ thu hết sự biến đổi trên nét mặt của Mộ Dung Ca, thấy cô cúi đầu hạ mắt khiến người khác không rõ trong lòng cô đang nghĩ gì. Vẻ mặt y không đổi, khẽ cười đáp lại: “Thái tử Tề quốc thấy nàng có giá trị, thì nàng sẽ giá trị. Cho rằng không đáng giá, nàng sẽ không đáng giá.” Những lời ấy thực tế biết bao! Tàn nhẫn khiến người ta muốn khóc to! Đáng tiếc, cô biết thoát thân kịp thời, may mà cô không đem toàn bộ trái tim trao gửi! Nếu không, cô có khác gì Như Băng? Cô biết, cả cuộc đời thứ duy nhất mình có thể khống chế được không phải một người đàn ông, mà là trái tim mình! Hơn nữa, cô biết sự lựa chọn của Triệu Tử Duy, nếu được làm lại, chắc chắn đáp án sẽ giống nhau. Bọn họ sao có thể bỏ qua miếng thịt béo bở như vậy? Cô quay sang Nguyên Kỳ, cúi người khom lưng, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: “Thiếp xin cáo lui.” Khi Mộ Dung Ca quay người, bên tai văng vẳng tiếng thờ dài nã nê của Triệu Tử Duy, mi mắt cô rung rung, cước bộ cũng nhanh hơn. Mãi cho đến khi cô rời

khỏi vườn hoa sen, cách xa Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ, mới hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lẽo. Ngày mai sẽ phải rời Phong quốc để về Hạ quốc, cô biết Nguyên Kỳ không giống Triệu Tử Duy, nếu cô muốn rời đi tuyệt đối sẽ không có cơ hội. Có thể còn nguy hiểm tới tính mạng nữa. Trừ phi, y không có hứng thú gì với cô, mà cô cũng không có điểm gì lợi dụng được! Nếu không, cô sẽ đổi tất cả lấy tự do, bằng mọi giá. Cô không ngại cũng không để ý chút nào! Cô nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt lạnh lùng mà kiên định. Tuyệt đối không bao giờ ngồi chờ chết, mặc cho bọn họ nắm giữ tương lai, nắm giữ tự do của mình! Triệu Tử Duy thu tầm mắt đang dõi theo bóng Mộ Dung Ca rời đi, quay đầu nhìn Nguyên Kỳ vẻ mặt lạnh lẽo: “Hay là Thái tử Hạ quốc đổi điều kiện khác đi.” Ngoài năm tòa thành trì này, những đồ khác hẳn cũng có thể cấp cho Nguyên Kỳ. Nguyên Kỳ mỉm cười nhìn bánh xà phòng hoa sen trên bàn, mùi hương thoang thoảng quanh đầu mũi, đôi mắt y càng thâm trầm lạnh lùng hơn, chỉ cười nhạt: “Trừ cái đó ra, bản cung không cần gì cả.” “Được! Được lắm!” Triệu Tử Duy nghe xong, vẻ mặt trầm thêm vài phần, hần nghiêng răng thốt lên ba chữ, sau đó phất áo rời đi. ————— Màn đêm buông xuống, trong hoàng cung Phong quốc tráng lệ, náo nhiệt ồn ào. Đêm nay là đại thọ thứ năm mươi của hoàng đế Phong quốc. Mộ Dung Ca cùng với Ánh Tuyết và Gia Kiệt đi theo Nguyên Kỳ dự tiệc. Trên đường đi cảnh tượng từng bừng vui vẻ. Từ những lời bàn tán của mọi người, Mộ Dung Ca nghe thấy chút tình hình gần đây của Phượng Dịch. Gã vừa chột vật thoát khỏi kinh đô Phong quốc, nhưng không ngờ lại chết bất đắc kỳ tử. Nguyên nhân không phải vì bị người đuổi giết, chẳng phải trúng độc, có thể do lão hoàng đế Phong quốc diệt cỏ tận gốc, gã nhục nhã phần nô mà tự sát! Chết kiểu này... Đối với dạng người tâm chí mạnh mẽ, quả là nổi nhục cùng cực! Cô nhếch miệng, thầm suy đoán trong lòng. Có lẽ gã chết do Lưu Vân xuống tay quá hiểm độc, trước kia cô có xem qua một bài viết ngắn về thái giám, nghe nói họ khi bị hoạn, nếu người ra tay không có trình độ kỹ thuật, lại không được chữa trị kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Phượng Dịch đã đủ xấu hổ mất mặt, tất nhiên sẽ không mời ngự y đến khám, khả năng liên quan tới cái chết đột ngột của gã là rất lớn. Nếu vậy coi như gã cũng bị trừng trị thích đáng! Ánh Tuyết

lạnh lùng liếc nhìn Mộ Dung Ca, trong lòng thầm cười nhạo. Tuy Mộ Dung Ca được Thái tử phá lệ ban ân đức, nhưng chính cái ân đức ấy sẽ mang nàng ta tới cái chết gần hơn! Nếu Lâm Thiện Nhã có sát tâm, chắc chắn nàng ta không sống quá ngày mai! Tạm thời đêm nay cho nàng ta kiêu ngạo một chút! Yến tiệc được cử hành tại nơi cũ là Nghi Xuân cung, nhưng lần này long trọng hơn rất nhiều. Bốn phía giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều dán chữ thọ. Trong mấy ngày qua, cách bài trí Nghi Xuân cung cũng thay đổi, tựa như biến thành một tòa cung điện khác vậy! Lâm Thu Thành, Lâm Khinh Trần, Lâm Thiện Nhã, Lâm Thanh Nhã đều đã yên vị. Những khách quý khác cũng đang ngồi vào bàn. Sự xuất hiện của Nguyên Kỳ khiến bầu không khí đang ồn ào trở nên im ắng. Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn y, hoặc cúi đầu khi chạm vào đôi mắt bình thản mà lạnh lùng của y. Bất cứ nơi nào y đều có khí thế khiến người khác phải thần phục. Lâm Thanh Nhã dõi theo từ xa, trong mắt tràn đầy nét xuân khi nhìn người trong mộng, người khiến nàng rung động, nàng chỉ biết sự lựa chọn của mình không sai! Chàng là người đàn ông xuất sắc nhất trên đời. Trái tim theo đó mà đập nhanh hơn. Nhưng khi tầm mắt chạm vào bóng Mộ Dung Ca theo sau, đáy mắt nàng hiện tia sáng lạnh. Lâm Thanh Nhã ngồi cạnh che miệng cười: “Tỷ tỷ, xem ra Thái tử Hạ quốc rất sủng ái tỷ nữ kia, còn mang nàng ta theo hầu dự tiệc.” Vẻ mặt Lâm Thiện Nhã lạnh hắt, nàng nâng chén trà che đi đôi mắt tràn ngập hàn khí, từ từ thưởng thức trà. Mộ Dung Ca có thể ở cạnh hai người Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ, đã đủ chứng minh nàng ta không đơn giản, là người rất tâm cơ... Lâm Thanh Nhã nhìn nụ cười của Lâm Thiện Nhã, càng thấy vui vẻ. Xem ra bây giờ nàng mới là người thắng cuộc! Còn Lâm Thanh Nhã, thắng bại khó liệu. “Thiện Nhã, không được có tâm tư khác. Muội hẳn đã biết mọi chuyện không thể lọt qua mắt của Thái tử Hạ quốc.” Lâm Khinh Trần nghe thấy lời nói của Lâm Thanh Nhã, lập tức trầm mặt dò xét Lâm Thiện Nhã. Nghe vậy, đôi mắt Lâm Thiện Nhã lóe sáng, nàng mỉm cười gật đầu: “Vâng.” Lâm Thu Thành nhìn dung mạo yêu kiều của Mộ Dung Ca, trong lòng oán hận. Nếu giữ nàng ta bên người chơi đùa mấy ngày rồi mới đem tặng Thái tử Hạ quốc thì tốt biết bao, hai ngày nay lão thật hối hận! Mộ Dung Ca cảm thấy ánh mắt nóng bỏng luôn chăm chú

nhìn mình từ khi vào điện, đợi Nguyên Kì ngồi xuống, cô quay đầu nhìn lại, hóa ra là Triệu Tử Duy! Việc tới nước này, cô đã buông tay, nhưng hẳn lại không từ bỏ nổi! “Mộ Dung Ca, quỳ xuống ngồi cạnh hầu hạ bản cung.” Nguyên Kì bỗng nhiên ra lệnh. Mộ Dung Ca nhúu mày, thường những người ngồi quỳ bên cạnh các khách quý không phải thị thiếp thì cũng là tỳ nữ thị tẩm bên người. Ở thời đại này, cả đời nam nhân cũng không thiếu nữ nhân hầu hạ, mà thân phận thấp kém tỳ nữ thị tẩm lại càng không được chủ mẫu đặt vào mắt. Bởi vì từ đầu tới cuối trên bàn tiệc, tỳ nữ thị tẩm cùng lắm chỉ được ngồi quỳ bên cạnh rót trà mà thôi! Nếu cô quỳ xuống hầu hạ, như vậy trong mắt mọi người, cô là tỳ nữ thị tẩm của Nguyên Kì! Tình huống này trong mắt Triệu Tử Duy, chương mắt tới cỡ nào? Ngồi quỳ hầu hạ, sự hèn mọn này...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chọc Tức Triệu Tử Duy

Edit: Phi Nguyệt

Về mặt Mộ Dung Ca trở nên cứng đờ, rét buốt thấu tới tận xương, nhìn bóng lưng cường đại của Nguyên Kỳ, cô cảm thấy lòng mình ngổn ngang. Nếu được quyền lựa chọn, nhất định cô sẽ rời khỏi đây, tự tìm kiếm cho mình một nơi để ổn định cuộc sống, không cần đối mặt với bất cứ người nào ở nơi này.

Nhưng số phận lại bắt cô phải đứng tại đây, còn phải làm những việc trái với ý muốn của mình. Có lẽ đối với nữ nhân ở thời đại này, việc quỳ gối hầu hạ đàn ông chính là được dán lên mình nhãn mác của người đàn ông đó, nhưng đối với cô mà nói, hành động này là sự khuất nhục tạm thời.

Đáy mắt tối sầm nhưng khóe miệng lại cong lên thành một nụ cười trang nhã, cô nhanh chóng che dấu toàn bộ suy nghĩ của mình.

“Vâng.”

Nguyên Kỳ nghe thấy lời đáp của Mộ Dung Ca, con người đen nhánh đẹp vô ngần thoáng cười nhạt.

Khi Mộ Dung Ca thản nhiên quỳ xuống bên cạnh Nguyên Kỳ, cũng là lúc sắc mặt của Triệu Tử Duy đang ngồi ở phía đối diện trở thành màu đen, đôi mắt hằn tóe lửa như muốn giết chết Nguyên Kỳ ngay tức khắc, đồng thời hăn cũng muốn đứng lên hỏi Mộ Dung Ca, rốt cuộc thì trong lòng nàng đang nghĩ cái gì? Đừng nói chỉ mới vài ngày ngắn ngủi nàng đã động tâm với Nguyên Kỳ? Nàng sẽ không ngây thơ cho rằng Nguyên Kỳ sẽ quý trọng nàng chứ? Sợ là đến thân phận thiếp thân, tên đó cũng không thể ban

cho nàng. Có lẽ nàng chỉ được cái danh phận thị thiếp ti tiện thấp hèn mà sống cả đời bên cạnh Nguyên Kỳ thôi. Triệu Tử Duy nắm chặt hai đấm tay dẫu dưới tay áo dài.

Quất Đào, Lưu Vân lo lắng nhìn Thái tử, từ sau khi Mộ Dung Ca rơi vào tay Thái tử Hạ quốc, người thay đổi rất nhiều, không ngờ Mộ Dung Ca lại có vị trí quan trọng đến thế trong lòng Thái tử. Nhưng hôm nay ván đã đóng thuyền, Thái tử không thể hối hận được nữa. Vả lại, một nữ tử sao có thể quan trọng bằng giang sơn gấm vóc đẹp tuyệt trần? Như Mộ Dung Ca kia, cô ta đã quên mất Thái tử từng đối xử tốt với cô ta như thế nào, giờ cô ta hoàn toàn phục tùng Thái tử Hạ quốc.

Lâm Thiện Nhã nhăn mày, đáy mắt ánh lên nét ác độc. Buổi sáng nay nghe những lời Ánh Tuyết nói nàng còn chưa tin, nhưng lúc này đây tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Ca tự quỳ xuống hầu hạ chàng, nàng tưởng rằng chàng sẽ cự tuyệt, nhưng không, chàng lại ngầm cho phép hành vi của Mộ Dung Ca, điều này khiến Lâm Thiện Nhã như muốn phát điên, nàng ta thầm nghĩ rằng.

Lâm Khinh Trần nhìn Mộ Dung Ca đầy thương cảm, nàng ấy có dung mạo giống hệt Yên Nhi, nhưng số phận lại khác hẳn Yên Nhi đã chết. Y không thể không thừa nhận sự kiên cường của nàng ấy là thứ Yên Nhi không có. Một người con gái tứ cố vô thân, bị trượng phu ruồng bỏ giáng xuống làm ca kỹ ti tiện, nhưng chỉ bằng sức mình nàng đã khiến Thái tử Tề quốc phải ra tay giúp đỡ nàng rời khỏi Khánh vương phủ nguy cơ trùng trùng, điều đó đã nói lên sự kiên cường của nàng khiến kẻ khác phải bội phục. Nếu Yên Nhi đã chết có được nửa phần thông minh như vậy thì đã không rơi vào nông nỗi này. Nhưng Yên Nhi là người con gái không màng ganh đua danh lợi, nàng ấy có sự thuần khiết mà bất cứ cô gái nào cũng không thể so sánh được.

Hết thầy căn nguyên dẫn đến ngày hôm nay đều do sự ngu ngốc của phụ hoàng! Phong quốc có lẽ sẽ bị diệt dưới bàn tay của người. Nhưng đó cũng

không phải là chuyện xấu, nếu điều đó thật sự xảy ra, có lẽ rất nhiều người sẽ được giải thoát chẳng?

Chỉ là...

Thương thay cho bách tính.

Khi nghe mệnh lệnh của Nguyên Kỳ, Ánh Tuyết không thể tin nổi vào tai mình. Tại sao chuyện tốt như vậy luôn rơi vào Mộ Dung Ca? Thái tử để ý đến cô ta sao? Biết bao nhiêu thiếu nữ mộng tưởng có thể ở bên hầu hạ người, ngay cả những cung nhân thân còn là xử nữ cũng nghĩ hết biện pháp nhưng không hề khiến Thái tử động lòng. Nhưng hôm nay Thái tử lại chủ động ra lệnh cho Mộ Dung Ca quỳ xuống hầu hạ người! Ánh Tuyết phẫn nộ, ả đồ kị đến phát điên.

Gia Kiệt nhìn lướt qua người con gái đang im lặng quỳ bên cạnh Thái tử, ánh mắt y phức tạp. Vẻ mặt của nàng ấy quá lãnh đạm, không ai có thể nhìn thấy suy nghĩ nội tâm bên trong của nàng ấy. Nhưng Gia Kiệt có trực giác, Mộ Dung Ca hoàn toàn không muốn trở thành nữ nhân của Thái tử! Về phần Thái tử, người thật bí hiểm, cho dù y muốn tìm hiểu tâm tư của người nhưng không thể được. Không hiểu vì sao, y đột nhiên nghĩ rằng, người con gái lọt vào mắt Thái tử không hẳn là hạnh phúc, có lẽ là xui xẻo cũng nên!

Đã rơi vào tay của Thái tử thì cả đời này cũng đừng mong thoát được! Gia Kiệt đã đi theo Thái tử nhiều năm, mặc dù y mới được thăng chức lên làm phụ tá đặc lực, nhưng sau nhiều năm làm việc, y hiểu rõ sự đáng sợ của Thái tử! Vì đạt được mục đích, Thái tử có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, người đã bày mưu tính kế thì tuyệt đối không có sai lầm!

Đôi lúc Nguyên Kỳ ngấp một ngụm rượu, thì thoảng lại nghiêng đầu dùng đôi mắt thâm trầm đánh giá Mộ Dung Ca.

Tuy bị Nguyên Kỳ quan sát nhưng sắc mặt Mộ Dung Ca vẫn rất bình tĩnh, cô không hề co rúm sợ sệt.

“Chúc hoàng đế Phong quốc Phúc Thọ an khang, sống lâu trăm tuổi.”

Bên ngoài Nghi Xuân cung bỗng nổ vang tiếng pháo, ánh lửa tóe ra từ bốn phía khiến mọi vật bừng sáng như ban ngày.

Kết thúc màn khói lửa, tất cả mọi người ở trong điện cùng nâng chén chúc mừng Lâm Thu Thành.

Cơ thể béo phì do ăn chơi vô độ của Lâm Thu Thành rung lên vì cười, những nếp nhăn trên mặt lão hằn sâu đến mức có để một chiếc bút lông lên đấy cũng khó rút được. Lão dương dương tự đắc khi thấy tất cả mọi người đều khen mình, mặt mũi lão vênh thượng lên, vô cùng kiêu ngạo. Lão hoàn toàn đắm chìm trong những lời khen tặng, không hề ý thức được rằng ẩn sau những lời khen đó là những mục đích nguy hiểm, – “Tốt, tốt lắm, các vị khách quý đến mừng ngày sinh của trẫm khiến trẫm rất vui. Hôm nay các vị không cần câu nệ gì hết, hãy mặc sức hưởng thụ!”

Dứt lời, lão đưa tay ra hiệu, tiếng vỗ tay dần dần hạ xuống, từ ngoài điện xuất hiện một đám ca kỹ da thịt trắng nõn, dáng người thướt tha, họ lướt vào trong điện, sắp xếp theo đội hình đã được tập trước, kỹ thuật nhảy của bọn họ uyển chuyển mê ly, y phục trên người cũng vô cùng mát mẻ, tất cả đều xinh đẹp. Nhưng những vị khách ở đây chẳng ai màng đến họ, vì mục đích của những người này chỉ nhằm vào người con gái xinh đẹp nhất – Lâm Thiện Nhã.

Huống chi, trong phủ của những vị vương tôn công tử này lúc nào cũng đầy ắp mỹ nhân, họ muốn khi nào mà chẳng được. Nhưng giờ khắc này trong lòng bọn họ đều hiểu, bọn họ quan sát Lâm Thiện Nhã, rồi nhìn sang Nguyên Kỳ, cuối cùng là sắc mặt hăm hăm của Triệu Tử Duy. Kỳ thực từ trước khi tới đây bọn họ đã biết trước kết quả của lần hòa thân này, nhưng

họ vẫn đến đây chỉ vì muốn nhìn thấy dung mạo quốc sắc thiên hương của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà thôi.

Đương lúc tất cả mọi người đang thưởng thức điệu vũ thì một bóng người hấp tấp xông vào bên trong điện.

Người vừa chạy vào là một thiếu nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, giữa hai hàng lông mày lộ ra khí phách anh hùng. Khi nàng xông vào, tất cả ca kỹ đều dừng lại, tò mò nhìn nàng.

Người con gái vừa đến đưa mắt quan sát xung quanh như thể đang tìm ai đó.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn người thiếu nữ, đây chẳng phải là công chúa Hân Hân của Lương quốc sao? Sao nàng ấy lại xông vào đây?

Tam hoàng tử Lương quốc thấy muội muội nhà mình xông vào điện, làm ảnh hưởng đến việc thưởng thức ca vũ của mọi người liền lập tức đứng dậy, chạy tới kéo Lương Hân Hân: “Sao không ở hành cung mà chạy tới đây làm gì? Đây không phải Lương quốc, muội đừng gây phiền toái cho ta!”

Lương Hân hân trừng mắt với ca ca, cả giận nói: “Huynh sợ nhưng muội không sợ! Vất vả lắm muội mới đợi được ngày hôm nay, nhất định phải hỏi chàng cho rõ!”

“Cái gì? Đến bây giờ muội vẫn chưa từ bỏ ý định đó sao?! Chớ để ta phải mất mặt xấu hổ thêm nữa! Quay về mau!” – Tam hoàng tử nhảy dựng, khỗ sở ra lệnh.

Nhưng ý Lương Hân Hân đã quyết, đời nào chịu nghe hăn, nàng lập tức đi tới trước mặt Triệu Tử Duy, – “Thái tử Tề quốc, ta từ lâu đã ái mộ chàng, nhưng vì sao chàng chọn Lâm Thanh Nhã mà không chọn ta?”

Lời này vừa thốt ra, trong điện nhất thời bàn tán sôi nổi rần rần, thì ra Lương Hân Hân thích Triệu Tử Duy, nàng ta là nữ nhi mà to gan lớn mật. Nhiều người nhìn về phía Lâm Thanh Nhã đang cười cứng ngắc, nàng vừa định hôn ước với Triệu Tử Duy thì có người nhảy ra làm loạn, không biết nàng ta sẽ đối phó ra sao đây?

Mộ Dung Ca ngắm Lương Hân Hân, trái ngược với phản ứng giễu cợt của mọi người, cô lại thầm bội phục dũng khí của nàng ấy, thích thì dũng cảm nói ra, không sợ vấp phải trắc trở vẫn một lòng hướng về người mình thích. Không cần cố kỵ gì cả, cô biết, Lương Hân Hân rất thật lòng với Triệu Tử Duy.

Nguyên Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn cô, nhẹ nói: “Rót rượu.”

Mộ Dung Ca nhìn chiếc cốc không trên tay Nguyên Kỳ, cô cúi đầu, ánh mắt xẹt qua một tia sáng, lập tức rót rượu, cô thì thầm: “Thái tử, nếu được hầu hạ người, thiếp sẽ rất vui mừng.”

Đôi mắt thần bí của Nguyên Kỳ liếc nhìn cô, trong mắt hắt toát lên sự nguy hiểm, thanh âm càng trở nên lạnh lùng, – “Nếu cô đã mở miệng thì bản cung thành toàn.”

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn hắn, cười tươi rói. Từ khi bị hắn đưa về cô đã biết mình không còn lựa chọn nào khác, nhưng cô tuyệt đối không hối hận!

Thứ hắn muốn không phải là sự phục tùng của cô sao? Chẳng phải hắn muốn cô phải chủ động cởi áo tháo thắt lưng vì hắn à?

Nếu hắn muốn, cô cho. Dù sao có trốn cũng không được.

Lâm Thanh Nhã hắng giọng, nàng quan sát Lương Hân Hân. Một nữ tử không có chút dịu dàng nào, lại kiêu căng xúc phạm hoàng tử Lương quốc,

còn muốn đoạt nam nhân của nàng sao? Một kẻ không hề có chút tâm cơ nào như nó mới có thể làm ra chuyện mất mặt này, thật là buồn cười!

Triệu Tử Duy đưa chung rượu lên uống cạn, hắn làm như chưa từng nghe thấy lời chất vấn của Lương Hân Hân, càng không để tâm đến nàng ấy.

Lương Hân Hân thấy hắn như vậy liền rơm rớm nước mắt, đáng vẻ oai vệ lúc trước bay biến đi đâu mất, giờ lại trở nên tủi thân nói: “Ta đã thích chàng từ lâu, vì sao chàng không có hứng thú với ta? Sau này ta nhất định sẽ hầu hạ chàng thật tốt mà.”

Những lời như vậy, nữ nhân thường để ở trong lòng chứ ít người lại nói ra miệng. Cô nương này thật quá ngây thơ! Mộ Dung Ca mỉm cười dịu dàng nhìn Lương Hân Hân, toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông nên mới không cần quan tâm tất cả mọi thứ, chỉ cần người đó biết được tâm ý của mình. Triệu Tử Duy thật may mắn mới có được một người con gái si tình, yêu hắn say đắm đến vậy.

Giữa lúc mọi người đang nghị luận ầm ĩ, Triệu Tử Duy bỗng nhìn về phía Lương Hân Hân, ánh mắt tà mị của hắn sâu không thấy đáy, bóng đêm trong mắt hắn khiến người đối diện phải ngây ngất. Đột nhiên, trong mắt hắn ánh lên nét cười tươi rói, Triệu Tử Duy chuyển tầm mắt nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca ở phía đối diện: “Công chúa Hân Hân đã yêu quý bản cung như vậy, sao bản cung có thể phụ lòng của công chúa? Nếu nàng đồng ý, bản cung sẽ cưới nàng làm Thái tử phi!”

Thái tử phi? Lương Hân Hân kinh ngạc!

Tay cầm bầu rượu của Mộ Dung Ca nhẹ run.

Còn sắc mặt Lâm Thanh Nhã đại biến, nếu Lương Hân Hân là Thái tử phi, vậy nàng là cái gì?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đau Lòng!

Câu nói của Triệu Tử Duy khiến mọi người ồ lên kinh ngạc!

Thái tử Tề quốc biết mình đang nói gì chứ? Mấy hôm trước trên yến tiệc tiếp đón khách quý, hoàng đế Phong quốc đã đồng ý cho công chúa Thanh Nhã hòa thân với hãn, không ngờ chỉ vì sự theo đuổi ráo riết của công chúa Hân Hân mà hãn lại đồng ý kết hôn với nàng ta? Vậy công chúa Thanh Nhã thì đặt vào đâu?

Tầm mắt mọi người đều hướng về Triệu Tử Duy, Lương Hân Hân và Lâm Thanh Nhã.

Lâm Thanh Nhã nhận thấy những ánh mắt tò mò, cả người khẽ run, đôi mắt xinh đẹp nhuốm lệ. Nàng đã gả cho Triệu Tử Duy, vậy ý hãn là gì đây? Trong mắt hãn, Lâm Thanh Nhã nàng là cái gì? Của hồi môn là năm tòa thành trì, có công chúa nước nào được như thế không? Vậy mà bây giờ, Lương Hân Hân mới chỉ thổ lộ tấm lòng trước mặt bao người, vì thái độ lạnh lùng của hãn mà rút nước mắt, hãn lại cho nàng ta ngôi vị Thái tử phi sao? Nếu của hồi môn của nàng ta hậu hĩnh thì không nói, nhưng nàng ta đạt được chỉ bằng vài giọt nước mắt! Điều này làm sao nàng chịu nổi được?

Vốn sự việc đang đơn giản mà bỗng chốc trở nên phức tạp? Nhìn những ánh mắt soi mói kia, lòng nàng phần hận đến tột cùng!

Lâm Thiện Nhã khẽ cười, cục diện rối loạn này, nàng thích!

Lâm Khinh Trần hơi kinh ngạc nhìn Triệu Tử Duy, dựa vào quan sát của mình, Triệu Tử Duy không có tình cảm gì với Lương Hân Hân, nhưng sao đột nhiên thay đổi ý định? Lương quốc không phải là cường quốc, chẳng

qua chỉ là nước láng giềng với Tề quốc mà thôi. Triệu Tử Duy tâm chí mạnh mẽ khắp thiên hạ, phải chăng quốc gia bị diệt tiếp theo là Lương quốc?

Lương Hân Hân không thể tin vào tai mình, thái độ vừa nãy của Triệu Tử Duy khiến nàng nghĩ không bao giờ nàng sẽ được gả cho hắn. Không ngờ trong cơn tuyệt vọng thì hắn lại muốn cưới nàng làm Thái tử phi! Nàng khó tin nhìn Triệu Tử Duy, cẩn thận hỏi: “Chàng nói thật ư?”

Triệu Tử Duy mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng, nhìn cô gái ngồi đối diện không phản ứng gì, vẫn bình tĩnh hầu rượu Nguyên Kì như trước. Cô không để ý chút nào!

Sau này trời đất bao la, Hạ quốc và Tề quốc trời nam đất bắc. Cơ hội gặp lại rất ít, cô không hiểu ư?

Trong đại điện hàng trăm cây nến cháy đỏ rực, mùi sáp nến ngập tràn. Đường như mọi người cũng đều có tâm trạng giống Lương Hân Hân, chờ đợi Triệu Tử Duy lên tiếp cho một đáp án chính xác!

“Thái tử Tề quốc có ý gì?” Lâm Thu Thành chưa bị ù tai, sau khi nghe thấy Triệu Tử Duy nói xong, tức giận tra hỏi. Vì lần hòa thân này, lão đã cho hắn nắm tòa thành trì, vậy mà trước mặt bao quan khách hắn lại giở trò, cưới người khác làm Thái tử phi!

Thục quý phi cũng vội hỏi: “Thái tử Tề quốc không say rượu đấy chứ?” Bà ta hao tâm tổn sức bồi dưỡng Thanh Nhã nên nó mới có thể đi được tới ngày hôm nay. Nếu bị Thái tử Tề quốc từ hôn, chẳng khác nào tai họa đột ngột đổ xuống đầu Thanh Nhã!

Mộ Dung Ca mặt không biến sắc, nhưng trong lòng thầm nghĩ, Triệu Tử Duy đồng ý với Lương Hân Hân sợ sẽ có mục đích. Chỉ đáng tiếc cho một Lương Hân Hân si tình, về phần Lâm Thanh Nhã, tính mọi mưu kế để nắm

số phận mình trong tay, nhưng có lẽ mất nhiều hơn được. Cô ngẩng đầu vô tình chạm phải đôi mắt ẩn dấu đau đớn của hân...

Triệu Tử Duy nhìn Mộ Dung Ca thật lâu, rồi mới miễn cưỡng rời mắt nhìn Lâm Thu Thành. Vẻ mặt hân tà mị khí phách như lúc ở trong Khánh vương phủ, giọng nói lạnh như băng: “Bản cung đồng ý hòa thân với công chúa Thanh Nhã chứ chưa hề nói đưa nàng ấy làm Thái tử phi. Bản cung sẽ phong Thanh Nhã làm trắc phi! Công chúa Lương Hân Hân làm Thái tử phi!”

Lương Hân Hân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ! Quả nhiên là thật! Thật sự như thế! Hân thật sự muốn kết hôn với nàng! Vốn nghĩ nguyện vọng cả đời mình sẽ không bao giờ thành hiện thực, còn chuẩn bị sẵn tinh thần vì hân, nàng cam tâm trở thành thị thiếp. Giờ đây nàng cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

“Tam ca, huynh nghe thấy Thái tử Tề quốc nói chưa? Chàng đã đồng ý cưới ta làm Thái tử phi!” Lương Hân Hân xoay người nắm chặt tay Tam hoàng tử Lương quốc, kích động nói.

Lương Thần cũng mờ mịt, vừa rồi hân còn xấu hổ vì hành động cả gan làm loạn của tiểu muội, không ngờ sự việc thay đổi nhanh như vậy, Thái tử Tề quốc lại muốn kết hôn với Lương Hân Hân! Quả là một chuyện tốt cho Lương quốc! Dù sao bao nhiêu quốc gia muốn hòa thân với Tề quốc mà chẳng được.

Gương mặt già nua của Lâm Thu Thành run rẩy, sắc mặt trắng bệch, hai mắt mờ mờ nhìn chăm chú Triệu Tử Duy muốn xem hân có ý gì. Nhưng đôi mắt lão chỉ nhìn thấy đám mỹ nhân sủng ái hàng ngày đấu đá nhau trong hậu cung của mình: “Thái tử Tề quốc, người không được bội ước!”

Nghe xong, Lâm Kinh Trần và Lâm Thiện Nhã nhìn nhau, bội ước ư? Vốn Triệu Tử Duy không hề bội ước, lúc trước khi đồng ý hòa thân với

Lâm Thanh Nhã, hẳn chưa hề nhắc tới cho Thanh Nhã làm Thái tử phi. Hai người thầm kinh ngạc, chẳng lẽ ngay từ đầu Triệu Tử Duy đã không có ý định cho Lâm Thanh Nhã ngôi vị Thái tử phi ấy?

Gương mặt xinh đẹp của Lâm Thanh Nhã tái nhợt, hai tay nắm chặt nhau, vô tình nàng nhìn thấy nụ cười của Lâm Thiện Nhã, không kìm chế được rơi nước mắt. Thật sự nàng không phải là đối thủ của Lâm Thiện Nhã ư? Đáng ghét, đáng ghét!

“Bản cung là Thái tử Tề quốc cao quý, trưởng tử của hoàng đế Tề quốc. Thanh Nhã chỉ là con do thiếp thất sinh, bản cung cưới nàng ta làm trắc phi là hợp tình hợp lý! Hơn nữa, trước giờ bản cung chưa từng nói sẽ cưới Thanh Nhã làm Đông cung Thái tử phi. Hay là hoàng đế Phong quốc cho rằng vị trí trắc phi của Thái tử Tề quốc ta không xứng với công chúa Thanh Nhã quý quốc?” Triệu Tử Duy nhếch mép cười lạnh, gằn lên từng tiếng.

Trong thời cuộc biến ảo khôn lường, nếu không có lực lượng hùng mạnh, không thể đẩy lên màn gió tanh mưa máu! Mà Triệu Tử Duy tham gia cuộc chiến đẫm máu này, đến cuối cùng hẳn có thống trị tất cả hay không?

Dung nhan diễm lệ của Thục quý phi đỏ bừng, đã nhiều năm nay không có ai nói về xuất thân của bà ta. Bà ta xuất thân thấp hèn, tuy giờ trở thành quý phi nhưng vẫn chỉ là thiếp, không phải là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Nếu Thanh Nhã gả cho Triệu Tử Duy làm chính phi thì quả thực trèo cao, nhưng...

Hoàng đế Phong quốc đột nhiên bừng tỉnh, trước đây đúng là chưa từng nói Thanh Nhã sẽ được làm Thái tử phi! Chuyện này đã định, nếu lão cố ý dây dưa thì ngược lại kẻ bội ước chính là mình. Phong quốc không thể so bì với một cường quốc như Tề quốc! Tuyệt đối không thể lấy trứng chọi đá! Hơn nữa chỉ cần hòa thân với Tề quốc là được rồi hay sao?

Lâm Thanh Nhã nhìn vẻ mặt của Lâm Thu Thành, liền biết lão sẽ thỏa hiệp. Nàng cũng hiểu Triệu Tử Duy một khi đã nói sẽ không bao giờ thay đổi! Việc này coi như đã định, nàng cũng chẳng còn đường lui! Tuy nàng thua Lâm Thiện Nhã một bậc, nhưng không có nghĩa nàng luôn bại trận. Giờ đây cái nàng cần làm là cho Triệu Tử Duy biết mình hiền lương thực đức:

“Phụ hoàng, Thanh Nhã ái mộ Thái tử, đương nhiên đâu hề để ý tới danh vị. Thanh Nhã chỉ mong quan hệ giữa hai nước tốt đẹp, dân chúng hai nước an cư lạc nghiệp, Thanh Nhã có thể hầu hạ Thái tử là đã thỏa ước nguyện rồi.”

Vốn dĩ rất nhiều người muốn xem kịch vui, không biết Lâm Thu Thành và Lâm Thanh Nhã ứng phó thế nào, không ngờ Lâm Thanh Nhã lại không để ý chút nào!

Triệu Tử Duy nghe vậy, hơi nhướn mày. Lời nói của Lâm Thanh Nhã rung động lòng người, nhưng đối với hắn chẳng là cái gì.

Lương Hân Hân kinh ngạc nhìn Lâm Thanh Nhã, nói thẳng: “Nếu muội không ngại, sau này hai chúng ta sẽ như tỷ muội một nhà!” Nàng không ngờ Lâm Thanh Nhã hiền dịu ôn hòa như vậy, hoàn toàn chẳng để ý tới việc bị nàng cướp mất ngôi vị Thái tử phi! Trước giờ con người nàng rất thẳng thắn, ai tốt với mình thì mình cũng đối tốt với họ!

Lâm Thanh Nhã khẽ nhếch miệng, trong lòng cười lạnh, thân như tỷ muội? Lương Hân Hân khờ dại như vậy, sau này đâu phải đối thủ của nàng? Nàng dịu dàng gật đầu: “Tất nhiên Thanh Nhã cầu mà chẳng được.”

Mộ Dung Ca nghe cuộc trò chuyện của hai người họ, khẽ nhíu mày. Từ nhỏ Lương Hân Hân đã được Hoàng đế và Hoàng hậu Lương quốc nuông chiều, tất nhiên trong cung không ai dám làm hại nàng ta, vì thế tạo thành bản tính khờ dại của Lương Hân Hân! Đối với nàng ta đây là ưu điểm cũng

là nhược điểm trí mạng! Nếu Lâm Thanh Nhã muốn đùa bỡn nàng ta trong lòng bàn tay là chuyện dễ như bỡn!

Lâm Thiện Nhã cười lạnh, Lương Hân Hân thật ngây thơ!

“Như thế tốt quá! Chỉ cần hai nước Tề, Phong thành thông gia, thì dân chúng đều được an cư lạc nghiệp!” Lâm Thu Thành tìm được đường lui, lập tức cười xấu hổ, nịnh nọt Triệu Tử Duy.

“Chúc mừng công chúa Hân Hân, chúc mừng công chúa Thanh Nhã!” Mọi người đều giơ ly rượu, cất tiếng chúc mừng. Bọn họ đều có thân phận tôn quý, đương nhiên đều hiểu quan hệ thông gia này không đơn giản như thế! Có lẽ lại là những mưu kế sâu xa!

Nụ cười tươi trên khuôn mặt Lâm Thanh Nhã nguy trạng khéo léo đến mức không ai biết trong lòng nàng ta tràn đầy phẫn uất và ghen tức! Nhưng nàng ta biết, bây giờ khóc lóc náo loạn cũng không làm được gì!

Lương Hân Hân đạt được thỏa nguyện, không làm phiền Triệu Tử Duy nữa, trước khi rời khỏi Nghi Xuân các chỉ cười thâm tình nhìn Triệu Tử Duy: “Hân Hân tạ ơn Thái tử Tề quốc.” Tạ ơn hẳn đã cho nàng cơ hội, đáp ứng mong ước bao năm qua của nàng, để nàng có thể bầu bạn bên hân trọn đời!

Ánh mắt Triệu Tử Duy càng lúc càng lạnh lẽo, mặt không đổi sắc liếc Lương Hân Hân nói: “Công chúa Hân Hân quá khách khí!”

Sau khi Lương Hân Hân rời đi, mỗi người đuổi theo suy nghĩ riêng mình, khiến không khí có phần lạnh nhạt. Nhưng với mang múa nóng bỏng tiếp theo, khiến ai ai cũng giấu đi tâm sự trong lòng, ngoài mặt là quang cảnh náo nhiệt, hòa bình như cũ.

Nguyên Kì lãnh đạm nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, thấy vẻ mặt cô thư thái, dường như trong lòng đã không còn hình bóng Triệu Tử Duy. Trái tim

mạnh mẽ của y không hiểu sao như bị muỗi đốt, có cảm giác đau nho nhỏ. Đôi mắt vốn tĩnh lặng bình thản tràn đầy lạnh lẽo, giọng nói hắt trong trẻo mà lạnh lùng xa cách: “Nếu không thể kiên trì, thì đi đi!”

Mộ Dung Ca hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ. Hắn cho cô rời đi ư? Từ lúc bước vào Nghi Xuân các, hắn vẫn luôn thờ ơ với nỗi đau, với sự giày vò của cô. Còn bây giờ, hắn có ý gì? Thử cô sao? Cô thu tầm mắt, cúi đầu trả lời: “Thiếp sẽ hầu hạ Thái tử đến khi yến tiệc kết thúc.”

Con người đen sâu thẳm của Nguyên Kỳ càng lúc càng u tối, hắn không nói gì nữa.

Nhưng hành động vừa rồi của hai người họ trong mắt mọi người lại vô cùng thân mật. Chén rượu trong tay Triệu Tử Duy khẽ run, hắn không ngừng nốc rượu, mùi hương tinh khiết và thơm ngát của rượu như có ma lực khiến người ta tạm thời mất lý trí, nhưng cũng làm đôi mắt trở nên mờ mịt.

Nhóm ca múa trong điện nhảy múa càng thêm nóng bỏng, ánh mắt lúng liếng, khiến bầu không khí thêm sôi nổi.

Sau khi kết thúc vũ đạo, chợt có một đứa trẻ tầm bốn, năm tuổi bước vào điện, theo sau là một cung nữ.

Đứa trẻ cất cao giọng nói: “Chúc hoàng gia gia (ông nội) phúc thọ an khang!”

Một đứa trẻ có gương mặt thanh tú bước ra, dung mạo của nó giống Thái tử Phong quốc Lâm Khinh Trần như đúc, vừa nhìn đã biết đứa trẻ nhỏ này chính là tiểu Thế tử.

Lâm Thu Thành lạnh nhạt, có vẻ lão không hề yêu mến đứa cháu nội Lâm Phong này, lão thản nhiên nói: “Phong Nhi ngoan.”

Sắc mặt Lâm Khinh Trần lập tức đông cứng, một tia sát khí xẹt qua mắt y.

“Phong nhi, qua đây với cô cô.” – Lâm Thiện Nhã vươn hai tay về phía Phong Nhi, nàng rất yêu thương đứa cháu này. Tuổi còn nhỏ nhưng nó đã phải chịu cảnh mất mẹ, còn bị ông nội xa cách, đến nay Lâm Thiện Nhã vẫn không hiểu vì sao phụ hoàng lại lạnh lùng với Phong Nhi như vậy, nhưng người lại rất yêu thích con của nhị ca.

Phong Nhi không tới chỗ Lâm Thiện Nhã mà chạy thẳng đến chỗ Nguyên Kỳ.

Lâm Thu Thành biến sắc, lão sợ Phong Nhi đắc tội tới Nguyên Kỳ nên lập tức giận dữ quát lớn: “Phong Nhi! Không được làm càn!”

Tuổi còn nhỏ nhưng bước chân của cậu bé rất nhanh, tiếng quát của Lâm Thu Thành không thể theo kịp. Chỉ có điều, người mà Phong Nhi chạy tới nhào vào lòng không phải là Nguyên Kỳ, mà là Mộ Dung Ca.

“Mẹ!” – Phong Nhi khóc to.

Thực ra cha không cho nó tới Nghi Xuân cung, nhưng nô tài trong cung Nhị thúc nói trong Nghi Xuân cung có mẹ nên nó lập tức chạy tới đây, không ngờ mẹ thật sự ở nơi này! Nó rất nhớ mẹ, khi đi du ngoạn ở bên ngoài cùng cha, thấy những đứa trẻ khác có mẹ che chở khiến nó rất ngưỡng mộ, nó cũng như bao đứa trẻ khác, thực sự cần có mẹ ở bên cạnh.

Mộ Dung Ca không kịp trở tay, cô cũng không nghĩ tới chuyện Phong Nhi sẽ lao thẳng vào lòng mình như thế này, cục bông mềm mại nhỏ xíu ôm chầm lấy cô khiến cả hai thiếu chút nữa đã ngã lăn. Khát vọng tình mẹ của Phong Nhi khiến Mộ Dung Ca không đành lòng, cô vỗ vỗ nhẹ lên lưng đứa trẻ, dịu dàng nói: “Tiểu thế tử, nô tỳ không phải mẹ của người.”

Cục bông nhỏ không quan tâm, dung mạo của cô giống mẹ nó như vậy, lại dịu dàng ấm áp, mùi hương trên người cô chính là mùi hương của mẹ, nếu cô không phải là mẹ nó thì còn ai là mẹ nó nữa? Tại sao mẹ lại không nhận nó? Lâm Phong cảm thấy tủi thân, chiếc mũi nhỏ xẹt xẹt, đôi mắt to tròn xinh đẹp long lanh ngấn nước, mỗi lần nó dụi vào người Mộ Dung Ca là lau sạch nước mắt vào y phục của cô, – “Mẹ, vì sao người không nhận Phong Nhi? Phong Nhi đã lớn rồi, Phong Nhi ngoan, sau này nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ.”

Mộ Dung Ca thấy mũi mình cay cay, cô thương xót đứa trẻ này vô cùng. Mặc dù nó được sinh ra trong gia đình phú quý nhưng phải chịu đựng nhiều chuyện hơn những đứa trẻ khác. Mộ Dung Ca cảm nhận được những ánh mắt phủ lên mình ngày càng dày đặc, cô khẽ nhíu mày, cô không thích làm tiêu điểm chú ý của mọi người.

“Tiểu thế tử, thực sự người đã nhận nhầm rồi.” – Mặc dù không đành lòng nhưng trước ánh mắt của mọi người, cô đành phải gạt bỏ lòng mình. Hơn nữa cô cũng không phải mẹ của đứa trẻ này, cô chỉ có gương mặt giống mẹ của nó thôi.

Nhị hoàng tử Phong quốc cười cười nhìn Lâm Kinh Trần, gã muốn xem y sẽ giải quyết việc này như thế nào. Ngoại trừ những người thuộc hoàng cung Phong quốc, những khách khứa khác đều không hiểu tình huống đang xảy ra. Tiểu thế tử Phong quốc lại đi ôm chầm lấy một nữ tỳ thấp hèn, còn gọi cô ta là mẹ, chuyện này có khác gì một đòn vũ nhục lớn giáng vào hoàng thất!

Gương mặt Lâm Thiệu Nhã hơi biến sắc, nàng biết Phong Nhi xuất hiện ở đây do có người thăm gài âm mưu.

Lâm Kinh Trần nhẹ nhàng đứng dậy, vẻ mặt bình thản bước tới trước mặt Mộ Dung Ca.

Phong Nhi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đầy nước mắt, nó nhìn Mộ Dung Ca, thút thít: “Người không phải là mẹ của Phong Nhi thật ư?” – Rõ ràng mẹ đang ở ngay trước mắt, lại dịu dàng đến vậy cơ mà, tại sao mẹ lại nói không phải?

“Phong Nhi, không được vô lễ.” – Lâm Khinh Trần đưa tay ra ôm lấy Phong Nhi, hân trầm giọng khiển trách, sau đó nói với Mộ Dung Ca, – “Đã quấy rầy Mộ Dung cô nương, xin thứ lỗi.” – Y không quên quay sang Nguyên Kỳ gật đầu, tỏ ý áy náy.

Nguyên Kỳ cười nhẹ, không để tâm.

Nhưng mọi người lại hiểu lầm, xem ra tỳ nữ này không hề đơn giản. Trong yến tiệc đón gió tẩy trần lần trước, họ còn tưởng rằng cô chỉ là một phế phi dễ dàng bị bắt nạt, chỉ để đàn ông chơi đùa vài ngày, nhưng lúc này đây cô lại được tiểu thế tử Phong quốc ôm chầm lấy, lại còn gọi một tỳ nữ như cô là mẹ?

Phong Nhi vừa rồi nhất thời xúc động nên không kiêng kị gì chạy về phía Mộ Dung Ca, lúc này trên gương mặt nhỏ nhắn của nó vẫn ngập tràn nước mắt, nhưng cô đã nói cô không phải mẹ của nó, cha cũng nói không phải, khiến nó vô cùng thất vọng, không cam lòng, rõ ràng cô có gương mặt giống hệt mẹ của nó. Nhưng Lâm Phong là một đứa trẻ thông minh, cha chưa từng lừa gạt nó, chính nó cũng cảm nhận được sự khác thường trong việc này, nó lập tức ứng đối thông minh: “Hoàng gia gia, phụ thân, Phong Nhi lại nằm mơ nên mới tưởng lầm, Phong Nhi biết sai rồi!”

“Ca, chứng mộng du của Phong Nhi, cả năm nay vẫn chưa khỏi hẳn sao?” – Lâm Thiện Nhã lên tiếng dò hỏi rất hợp thời điểm.

May là trong hoàng cung này ai cũng biết chứng bệnh mộng du của Phong Nhi, lúc này nó lấy cớ này ra rất thích hợp.

Lâm Khinh Trần lắc đầu, – “Gần đây đã khá hơn, nhưng dăm ba ngày lại bị một lần.”

Đại đa số mọi người đều không nghi ngờ lời nói của một đứa trẻ nhỏ tuổi, nhìn dáng vẻ ngây thơ cùng đôi mắt đỏ hồng đáng yêu không giống đang nói láo, hơn nữa, chẳng phải Công chúa Thiện Nhã đã nói tiểu thế tử hay bị mộng du sao?

“Thì ra là do tiểu thế tử bị mộng du.”

“Đứa tiểu thế tử hồi cung nghỉ ngơi.” – Lâm Khinh Trần giao Phong Nhi cho cung nhân, trầm giọng ra lệnh.

Người cung nữ ôm Phong Nhi rời khỏi Nghi Xuân cung. Khi đến cửa, nó quay đầu lại nhìn Mộ Dung Ca đang trầm tư cúi đầu. Cô không phải là mẹ sao? Nhưng cô rất ấm áp, hơi ấm rất giống mẹ.

Triệu Tử Duy nhìn Mộ Dung Ca, lúc này cô đang nghĩ gì vậy?

Đừng nói tới Triệu Tử Duy đang thắc mắc, ngay cả kẻ đang ở cạnh cô là Nguyên Kỳ cũng cảm thấy khó giải thích.

Mộ Dung Ca khép hờ con mắt, suy nghĩ, lòng cô thật chua xót. Ở kiếp trước bởi vì cố tỏ ra mình là một “người bình thường” nên cô bị cha ruồng bỏ, may sao cô lại có một người mẹ và người chị tốt, đúng là không gì quý bằng tình cảm gia đình. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Phong Nhi khiến cô nhớ tới sau này không thể gặp lại người thân, đồng thời cũng khiến cô nhớ tới người thân duy nhất ở thế giới này, Tần Nhi.

Giờ khắc này nó ra sao rồi? Đã có cuộc sống ổn định ở Tề quốc chưa? Triệu Tử Duy hòa thân thành công, đối với nó có phải là sự đả kích lớn hay không? Cái giá của nó sẽ không phải là mất mạng chứ?

“Thái tử Hạ quốc, trăm có ý định hòa thân với quý quốc, muốn gả Công chúa Thiện Nhã làm Thái tử phi của người, Thái tử Hạ quốc có đồng ý không? – Lâm Thu Thành tươi cười nhìn Nguyên Kỳ.

Lâm Thiện Nhã lập tức nhìn Nguyên Kỳ, cuộc nói chuyện lúc sáng có một điểm nhấn, chính miệng chàng đã đồng ý, vậy sự việc sẽ không còn phức tạp nữa.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Nguyên Kỳ, kết quả không cần đoán cũng biết. Công chúa Thiện Nhã là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, luận về dung mạo lẫn tài hoa đều không người nào sánh bằng, hơn nữa nàng ấy lại có năm tòa thành trì làm của hồi môn, chắc chắn Thái tử Hạ quốc sẽ đồng ý.

Khóe miệng Mộ Dung Ca nhẹ nhàng câu lên, Hoàng đế Phong quốc cẩn thận như vậy thật buồn cười. Lâm Thiện Nhã có dung mạo tuyệt thế, đồ hồi môn lại phong phú, chẳng phải nàng ta chính là mục đích khiến Nguyên Kỳ phải lặn lội đường xa đến đây sao? Đương nhiên hắn sẽ vui vẻ đồng ý. Có vẻ sau chuyện của Triệu Tử Duy, Hoàng đế Phong quốc có phần cẩn thận hơn, chỉ cần Nguyên Kỳ gật đầu là mọi sự đều ổn thỏa, Phong quốc sẽ được bảo hộ. Tuy cô không thể nhìn thấu những suy nghĩ của hắn, nhưng cô biết hắn sẽ đồng ý.

Đây cũng là kết quả mọi người đều biết.

Triệu Tử Duy bắn ánh mắt lợi hại nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca, hắn đang quan sát sự biến hóa trên gương mặt cô. Hắn vẫn nhớ đêm hôm đó Mộ Dung Ca nói cô rất dễ ghen, nếu có ý với Nguyên Kỳ, chắc hắn về mặt cô sẽ thay đổi, nhưng giờ khắc này, gương mặt cô vẫn rất bình tĩnh.

Ánh mắt Nguyên Kỳ rơi trên chiếc nhẫn màu đỏ tím đeo ở ngón tay, hắn nhớ lại lúc rửa mặt, thay y phục lúc chiều có dùng thử bánh xà phòng thơm hương hoa sen, đúng là rất thơm, mùi hương hoa sen đến giờ vẫn còn thoang thoảng vẫn vút nơi chóp mũi của hắn.

Hắn khẽ nhếch khóe môi tạo thành nụ cười nhẹ mang theo hơi lạnh thấu xương, cuối cùng lạnh nhạt đáp: “Được!”

Dung mạo tuyệt sắc của Lâm Thiện Nhã mỉm cười, mặc dù đã biết trước kết quả, nhưng được nghe lời đồng ý từ chính miệng chàng vẫn khiến Lâm Thiện Nhã mừng rỡ phát điên.

-

Bóng cây xào xạc, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua tầng lá rơi vào trong phòng, ánh trăng hòa cùng ánh nến dập dờn khiến căn phòng trở nên mờ ảo.

Rèm sa khẽ bay lên như đám mây trắng tinh khôi hoàn mỹ.

Mộ Dung Ca vừa tắm xong, cô đã dùng cánh hoa hồng rất được ưa chuộng ở thời đại này, lại thêm gương mặt trang điểm kỹ càng, mặt thoa phấn, vẽ mày, son môi đỏ mọng, nhìn bộ dạng của cô giống như một tỷ nữ đang cố gắng câu dẫn chủ nhân của mình.

Những gì nữ tử thích làm nhất, chung quy cũng chỉ vì nam nhân mà thôi.

Lúc tắm rửa xong, Mộ Dung Ca lau khô mái tóc mềm như tơ của mình, còn cố tình vén tóc lên, phơi ra phần cổ mảnh khảnh trắng ngần.

Từ lúc xuyên qua thời đại này đến nay, đây là lần đầu tiên cô mặc áo lụa, áo lụa mỏng màu tím có phần trong suốt, bên trong Mộ Dung Ca cũng chỉ mặc một chiếc yếm màu trắng. Chẳng biết từ lúc nào cô đã nhận ra, Nguyên Kỳ chưa bao giờ mặc y phục màu trắng...

Mộ Dung Ca xuyên qua rèm sa, bước tới trước mặt Nguyên Kỳ đang nằm nhả nằm đọc sách ở trên giường.

Cách một đoạn ngắn cô mới đứng lại.

Mộ Dung Ca nhún người thi lễ, phô ra đường cong hoàn mỹ nhất: “Thiếp Mộ Dung Ca tới đây để hầu hạ Thái tử.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Sự Dịu Dàng Bất Ngờ

Sau khi tắm trong một bồn nước nóng rải đầy cánh hoa hồng, toàn thân người con gái có dáng vóc làm say lòng người ấy toát lên một mùi hương hoa dịu nhẹ, ngay cả khoe môi đỏ tươi cười lên cũng quyến rũ xinh đẹp bội phần.

Gió xuyên qua cửa sổ thổi bay tấm màn sa, khiến vạt áo lụa mỏng của Mộ Dung Ca khẽ lay động, làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần cùng phần xương quai xanh xinh đẹp. Chiếc yếm trắng cùng chiếc khố nhỏ bó sát người lấp ló sau làn lụa mỏng nhẹ nhàng chuyển động theo từng bước chân của Mộ Dung Ca, cô như một mỹ nhân bước ra từ trong bức tranh, diễm lệ, xinh đẹp.

Nguyên Kỳ đặt sách xuống, tư thế nằm của hắn vô cùng nhàn nhã, hương hoa hồng nồng đậm xộc thẳng khiến hắn gay mũi, đôi mắt sâu thẳm khẽ giật mình.

Đôi mắt thản nhiên đến đáng sợ của hắn chạy dọc người cô, ánh mắt kia dường như có thể nhìn thấu tâm can của Mộ Dung Ca, khiến cô muốn trốn tránh cũng không được.

Mộ Dung Ca vẫn điềm tĩnh tiếp nhận ánh mắt soi mói của hắn, khi nhìn thấy một tia khác thường chợt lóe lên trong mắt Nguyên Kỳ, nụ cười trên môi Mộ Dung Ca lại càng xinh đẹp hơn vài phần.

Dù nhìn từ góc độ nào thì Mộ Dung Ca vẫn rất đẹp, da thịt trắng nõn nà, dáng người thướt tha cùng nụ cười quyến rũ mê hồn, ngay cả quần áo mặc trên người và đồ dùng hàng ngày của cô cũng có một loại hương thơm đặc

biệt. Tình cảnh này nếu rơi vào mắt của gã đàn ông khác, hẳn cô đã bị lột trần sạch sẽ, vứt lên giường, sau đó... bla bla bla Nhưng hẳn lại chỉ dùng một đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn cô.

Ánh mắt kia lạnh đến thấu xương, tiết trời đang ở giữa tháng tám, mặc dù không khí buổi tối không đến mức quá nóng bức nhưng vẫn khiến cơ thể toát ra một chút mồ hôi. Nhưng ở dưới ánh nhìn của hắn, không khí không nóng liền trở nên lạnh giá, bên môi Nguyên Kỳ bỗng nở một nụ cười trào phúng buốt xương.

Hay cho câu vui mừng hầu hạ! Nàng vui mừng thật ư?

Mộ Dung Ca làm như không nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt hắn, cô bước tới gần hơn, mùi hương hoa hồng nồng nặc trên thân cô tràn ngập quanh hắn.

Cô chậm rãi ngồi xuống, ngón tay mảnh khảnh nòn nà đưa lên muốn chạm vào người hắn. Sau khi trở về từ yến tiệc, Nguyên Kỳ đã thay một bộ y phục màu xanh mỏng manh, chỉ cần tháo chiếc đai lưng bên hông thì nhiệt độ không khí trong phòng chắc chắn sẽ thay đổi ngay lập tức.

"Thiếp muốn được hầu hạ Thái tử." - Mộ Dung Ca rù mi, ánh mắt nhìn xuống chiếc đai lưng, bàn tay nhẹ nhàng đưa tới, ánh mắt tươi cười trong lúc này lại trở nên lạnh lẽo hơn.

Mộ Dung Ca đang đánh cuộc! Đã đánh cuộc thì năm ăn năm thua, nếu thua cô phải gánh chịu mọi hậu quả, nhưng không còn cách nào khác, cô chỉ có thể làm như vậy!

Thật không ngờ sống hai kiếp người nhưng cô vẫn phải lao tâm khổ tứ chỉ vì hai chữ "tự do", mà kiếp này lại càng khó khăn hơn kiếp trước.

Đầu óc xoay chuyển cực nhanh, Mộ Dung Ca mỉm cười dịu dàng, tay nhanh chóng tấn công chiếc đai lưng của Nguyên Kỳ.

Ánh mắt Nguyên Kỳ vẫn rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt hẩn hiện rõ vẻ không hài lòng. Ngay lúc bàn tay của Mộ Dung Ca chạm vào chiếc đai lưng, cả người cô cũng đổ về phía trước khiến khuôn ngực đầy đặn quỵn rũ lộ ra trước mắt hẩn, theo đó là một mùi hương hoa nồng nàn sộc vào mũi khiến hẩn khẽ nhíu mày.

Hẩn chỉ hất tay một cái đã khiến Mộ Dung Ca bị đẩy ra khỏi giường, cách xa hẩn năm thước.

Trong khoảng khắc Nguyên Kỳ hất tay, Mộ Dung Ca cảm nhận được nhiệt độ băng lạnh trên tay hẩn, bàn tay kia rất lạnh, như thể tay hẩn là một tảng băng có tuổi thọ vạn năm vậy.

Tay đã như vậy thì cơ thể hẩn sẽ như thế nào? Có phải cũng lạnh lẽo khiến người khác không thể đến gần, thậm chí còn muốn chạy xa ngàn dặm?

Mộ Dung Ca chỉnh đốn lại tư thế, hành động hất tay của Nguyên Kỳ không khiến Mộ Dung Ca tức giận, trái lại nó còn giúp cô cởi bỏ được nỗi lo lắng ở trong lòng. Khóe môi khẽ cười, ánh mắt như xuyên thấu của cô nhìn Nguyên Kỳ đầy dịu dàng: "Thái tử ghét bỏ thiếp?"

Nguyên Kỳ bắn ánh mắt nửa bình thản, nửa lợi hại nhìn về phía Mộ Dung Ca, giọng nói của hẩn mềm như tuyết, - "Mộ Dung Ca!"

"Vâng." - Cô cúi đầu xuống, đáp.

"Cô thật to gan!" - Ngay cả tiếng quát cũng êm ái như vậy, nhưng nó lại có uy lực khiến người nghe phải sợ hãi.

Đôi đồng tử đen thẳm như đêm tối của hẩn tựa hồ đang cất dấu hàng vạn con sóng lớn, nếu Mộ Dung Ca không đề phòng, chắc chắn sẽ bị chúng vùi lấp đến hài cốt cũng không còn! Cô tuyệt đối sẽ không để thân mình bị vây hãm trong sóng biển ngợp trời, mặc cho người khác khống chế số phận.

Đôi mắt tựa như biển lặng ngăm giấu con sóng lớn của hắc nhìn cô, khiến cô cảm nhận được một áp lực rất lớn đang đập vào mặt mình, cặp mắt bình tĩnh kia thật đáng sợ, tựa hồ đã nhìn thấu mọi suy tính của cô.

Ánh nến chập chờn, màn sa phấp phới, mùi hương thoang thoảng rất riêng thuộc về hắc hòa quyện cùng hương hoa hồng trên cơ thể cô vẫn vút nơi chóp mũi của cả hai.

Trái tim Mộ Dung Ca thầm đập nhanh hơn một nhịp, hai tay âm thầm nắm thành quyền, cô vẫn cố duy trì nét mặt bình thản, tỏ vẻ không hiểu nhìn hắc, - “Thiếp không hiểu ý của Thái tử?”

Nguyên Kỳ nở nụ cười, không biết là cười nhạt hay đang trào phúng, từng câu từng chữ hắc nhả ra khiến người khác cảm giác được sự áp bức hiện hữu rõ ràng, nhưng tài ở chỗ, ngữ điệu của hắc vẫn vô cùng bình thản, không nhanh cũng không chậm, - “Trên yến tiệc đón gió tẩy trần, cô chủ động theo bản cung bởi vì cô biết Lâm Khinh Trần không thể bảo vệ an toàn cho cô. Hơn nữa, cô cũng biết Hoàng đế Phong quốc sẽ không từ chối bản cung nên đã chủ động đồng ý. Bản cung có lời khen ngợi vì sự nhanh nhạy ấy, dù ở bất kỳ thời điểm nào cô vẫn luôn biết mình phải làm gì. Tối nay cũng vậy, cố ý ăn vận thứ trang phục này là muốn để bản cung chán ghét? Thật đúng là vui mừng hầu hạ bản cung sao? Mộ Dung Ca, cô làm không tệ!”

Thì ra hắc đã nhìn thấu ý đồ của cô rồi. Kỳ thực, từ lúc quyết định làm thế này, cô đã có sự chuẩn bị. Hắc luôn là người nhìn rõ tâm can của người khác, lại luôn nắm trong tay từng nước cờ một cách hoàn mỹ, việc hắc có thể dễ dàng nhìn ra ý đồ của cô cũng không có gì lạ. Nếu Mộ Dung Ca nghĩ rằng mình có thể lừa dối hắc thì thật sự cô đã không biết tự lượng sức mình.

Mộ Dung Ca không nói một lời, cô chờ hắc nói tiếp.

“Cô muốn rời khỏi bản cung?” – Nguyên Kỳ nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca, nói trắng ra ý định thật sự của cô khi tới đây đêm nay.

“Vâng!” – Nếu hần đã biết, cô cũng không giấu diếm nữa. Mà lúc này cô cũng không có thời gian để làm những việc dư thừa, bằng mọi giá cô phải nắm bắt được suy nghĩ của hần để còn vạch ra con đường đi trong tương lai của mình.

Thấy cô lộ mặt ngay lại khiến khóe miệng của hần khẽ giãn ra, nhưng khi hần nhìn tới bộ y phục cô cố tình mặc lên người đêm nay thì... dường như trong mắt hần thoáng qua sự chán ghét. Nguyên Kỳ nhìn xuống chiếc nhẫn tím đỏ trên ngón tay cái, bình thản nói: "Nếu cô đã muốn thì bản cung đồng ý."

Mộ Dung Ca ngạc nhiên, cô tiến lên một bước, đôi mắt sáng long lanh. Cố gắng kiềm chế sự vui mừng, cô hỏi lại: "Thái tử không nói đùa chứ?" - Sao hần lại dễ dàng thả tự do cho cô như vậy? Điều này không bình thường chút nào, có điều gì ẩn dấu sau những lời nói này chăng? Mặc dù rất nóng lòng muốn rời khỏi đây, nhưng cô nhất định phải biết có âm mưu ở đằng sau hay không.

Nguyên Kỳ ngẩng đầu, hần dùng ánh mắt thâm thúy liếc qua Mộ Dung Ca, phát hiện cô đang cố kìm nén sự vui mừng khiến đôi mắt hần càng trở nên sâu hơn. - "Bản cung cho cô một cơ hội, trong vòng ba tháng, nếu cô đến mở miệng cầu xin bản cung thì lúc đó phải cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh bản cung."

Mộ Dung Ca nhú mày, đây là trò chơi thọt sắn - con mồi nguy hiểm. Hần đã quyết định thì hần sẽ không quan tâm đến việc đối phương có muốn hay không, hần muốn đối phương phải phục tùng, cả thể xác lẫn tâm hồn!

Tất cả những thứ cô thể hiện trong đêm nay, hần đều coi thường.

"Chỉ cần lưu ý một điểm, cô không được nương nhờ vào Triệu Tử Duy hay Mộ Dung Tần, chỉ được dựa vào chính sức mình." - Nguyên Kỳ đột nhiên bước xuống giường, tới gần Mộ Dung Ca. Cặp mắt đêm đen của hắc lạnh giá như hồ băng sâu thẳm, không nhìn thấy đáy.

Thân hình hắc cao lớn, người còn chưa bước tới mà áp lực từ chiếc bóng uy nghi đã đè xuống thân cô, Mộ Dung Ca mở to đôi mắt đẹp nhìn Nguyên Kỳ, cô khẽ cười. - "Được."

Mộ Dung Ca biết đây là cơ hội duy nhất của mình. Nếu hắc đã cho cô một cơ hội, đương nhiên cô phải nắm chắc lấy. Có thể người khác không biết hai chữ "tự do" có bao nhiêu phần hấp dẫn, nhưng đó là thứ mà cô luôn khao khát có được. Nguyên Kỳ tự cho hắc là kẻ có sức mạnh, có thể nắm trong tay vận mệnh của người khác, nhưng cô thì không, cô tuyệt đối không dễ dàng thỏa hiệp với hắc!

Người đàn ông này vô cùng bản lĩnh, hắc có thể nhìn ra toàn cục, cũng có thể thay đổi cục diện theo ý hắc, còn khiến nữ nhân khắp thiên hạ phải điên đảo vì dung mạo khuynh thế của mình. Mộ Dung Ca biết rõ, Nguyên Kỳ dễ dàng cho cô tự do, thì hắc hắc đã nắm chắc phần thắng khiến cô trong ba tháng này phải mở miệng cầu xin hắc, nhưng cô sẽ không làm thế, không bao giờ thỏa hiệp!

Ánh mắt Mộ Dung Ca lóe lên ý chí kiên định, tỏa sáng lung linh, cô không biết rằng, giây phút này cô xinh đẹp rung động lòng người đến nhường nào, đủ để bất luận người đàn ông nào nhìn thấy cũng bị vây hãm trong ánh mắt ấy.

Nguyên Kỳ đưa tay nâng cằm của Mộ Dung Ca, hắc tỏ ra mê luyện ngắm nhìn đôi môi căng tròn đỏ mọng của cô. Từ trong ống tay áo, hắc lấy ra một chiếc khăn lụa màu trắng lau đi vệt son trên môi cô, động tác của hắc vô cùng nhẹ nhàng, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng như vậy,

như thế hắn đang nâng niu một báu vật trân quý, cẩn thận tỉ mỉ từng chút một.

Cơ thể Mộ Dung Ca khẽ run lên, cô đưa tay muốn đẩy hắn ra, bỗng nhớ tới điều gì đó cô lại thu tay về, nhưng vẫn không ngăn được cơn trăn động đang rung lên từng hồi trong lòng. Cô khiếp sợ, hắn đang làm cái gì vậy? Cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng lúc này hắn đang ve vãn cô đâu!

Dung mạo khuynh thành của Nguyên Kỳ cách cô thật gần, khiến hơi lạnh từ hắn phả vào mặt cô. Mộ Dung Ca cảm nhận được Nguyên Kỳ đang cố kiềm chế, bàn tay giữ chiếc cằm và hơi thở của hắn đều lạnh như băng. Ngũ quan của hắn thật hoàn mỹ, không có bất cứ tí vết nào, cô không hề muốn nhìn nhưng lại không có cách nào ngăn mình thôi không mê luyện mà ngăm nhìn dung nhan của hắn.

Hắn dịu dàng như vậy

Nếu không cảm giác được hơi lạnh trong sự thản nhiên của hắn thì cho dù ý chí có mạnh mẽ đến đâu, cô cũng không dám chắc mình có thể khống chế được trái tim không rung động trước hắn. Đôi môi bị Nguyên Kỳ lau đến sưng đỏ thoáng cảm thấy một chút kèm giữ. Những giọt nước còn vương trên mặt cô cũng được hắn dùng khăn lụa lau sạch. Mộ Dung Ca muốn đưa lưỡi liếm môi một chút cho đỡ khô nhưng hết lần này đến lần khác đều không dám vọng động.

Một lúc lâu sau hắn mới thả cô ra.

Lúc này Mộ Dung Ca mới dám thở mạnh, theo bản năng cô lui lại vài bước.

“Lui xuống!”

Mệnh lệnh hắn đưa ra lạnh như băng, đối lập hoàn toàn với vẻ dịu dàng vừa mới thể hiện.

Mộ Dung Ca đoán hắn vừa mới có một phút bị “hâm” nên cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức cúi đầu rời đi.

Nguyên Kỳ nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Ca khuất dần sau cửa, ánh mắt trở nên thâm trầm hơn. Sau đó hắn nằm lại xuống giường, tiếp tục tư thế nhả nhả đọc sách.

Ánh nến chập chờn trong không gian, tấm màn sa bay phấp phới, cùng mùi hương hoa hồng nồng nặc kia vẫn lưu lại trong phòng, thật lâu sau vẫn chưa tan biến.

.....

Trường Xuân cung.

Trở về từ yến tiệc, Triệu Tử Duy lập tức về phòng, tối nay xảy ra một màn náo nhiệt, nhưng kẻ chiến thắng cuối cùng lại là Nguyên Kỳ, hắn ta được cả Thiện Nhã công chúa lẫn năm tòa thành trì, còn ngư ông đắc lợi chiếm luôn Mộ Dung Ca.

Tất cả những việc phát sinh trên yến tiệc tối nay khiến trái tim hắn đau đớn. Mộ Dung Ca, nàng lại có thể tuyệt tình đến vậy, không coi hắn ra gì. Ở trên yến hội, nàng chỉ tập trung hầu hạ Nguyên Kỳ - chủ nhân mới của nàng.

Hắn vừa nhận được tin mật báo, đêm nay Mộ Dung Ca tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi về hướng phòng ngủ của Nguyên Kỳ. Nàng đã là người của Nguyên Kỳ!

Nàng lại là người chủ động! Lúc ở trước mặt hắn thì nàng tìm mọi cách từ chối, biết rất rõ những lý do của nàng chỉ là thoái thác, nhưng hắn luôn không nhin được mà tha cho nàng, thật không ngờ việc làm đó của hắn vô tình lại giữ cho nàng hoàn chỉnh, sạch sẽ, rồi... đem dâng không cho Nguyên Kỳ hưởng thụ.

Cơn đau co rút ở ngực khiến Triệu Tử Duy cảm thấy khó chịu, hai tay nắm chặt thành đấm, ánh mắt hẩn nhìn đêm đen ngoài cửa sổ, lòng ngày một trùng xuống.

Lưu Vân gõ cửa đi vào, tới phía sau lưng Triệu Tử Duy, hẩn nói: “Ty chức tham kiến Thái tử.”

“Có chuyện gì?” – Hẩn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng quắc như muốn xuyên qua màn đêm, thấy rõ những gì đang diễn ra ở Vĩnh Đức cung.

“Là tin tức về Lan Ngọc công tử. Lúc này Lan Ngọc đang ở kinh đô Phong quốc, nhưng không hiểu vì lý do gì mà y vẫn chưa tiến cung, lại nghỉ ngơi tại một khách điểm trong kinh thành. Hoàng đế Phong quốc ba lần bảy lượt phái người tới mời đều bị y cự tuyệt.” – Dứt lời, Lưu Vân lo lắng liếc nhìn bóng lưng Triệu Tử Duy. Từ sau khi đem tặng Mộ Dung Ca, dường như Thái tử ngày càng trở nên thâm trầm. Rốt cuộc thì Mộ Dung Ca có gì hấp dẫn khiến một người vững chắc như Thái tử cũng phải động lòng?

Triệu Tử Duy hoài nghi. Lan Ngọc công tử này là kẻ không rõ thân thế, quanh năm y đi lại giữa các quốc gia, cũng giúp đỡ nhiều người nên trở thành kẻ được những quốc gia nhỏ tôn kính. Mặc dù một mình trên đường, bên người chỉ có duy nhất một gã hộ vệ đi theo bảo hộ, nhưng những kẻ muốn lấy mạng y từ trước tới nay đều không ai thành công. Vốn Triệu Tử Duy cho rằng sẽ được nhìn thấy y ở trên yến tiệc tối nay, nhưng thật không ngờ y lại không tiến cung. Đến Phong quốc nhưng lại bỏ lỡ thịnh yến, y đang chờ đợi cái gì vậy? Hay là y không muốn tham gia thịnh yến nhưng vẫn quan tâm tới mười tòa thành trì? Người này quá thần bí khiến người khác khó thăm dò, ngay cả Nguyên Kỳ cũng không thể coi thường y.

Một người như vậy, nếu không phải có tấm lòng từ bi quảng đại thì chính là có dã tâm muốn cả thiên hạ!

Nếu là địch, kẻ này chính là địch thủ nguy hiểm và đáng gờm nhất, chắc rằng Nguyên Kỳ cũng có suy nghĩ giống hần...

“Ty chức còn nghe thấy một chuyện về Thái tử phi Phong quốc, Thái tử có muốn biết không ạ?” – Lưu Vân trầm tư một lát mới do dự nói ra. Y biết chuyện này không nên để cho Thái tử biết, nhưng trước sau gì cũng không thể giấu diếm được người, chi bằng nói sớm thì hơn. Nhưng nếu Thái tử biết chuyện này, người có còn buông tay Mộ Dung Ca được hay không?

Triệu Tử Duy nhú mày, gật đầu.

“Thái tử phi Phong quốc không phải chết vì bệnh.” – Lưu Vân trầm giọng nói.

“Sao?” – Triệu Tử Duy kinh ngạc, không phải chết vì bệnh tật, chẳng lẽ lại có nguyên nhân khác?

Lưu Vân cúi đầu, – “Năm năm trước, khi Thái tử Phong quốc rời kinh thành đi làm việc, Hoàng đế cho gọi Thái tử phi một mình đến thư phòng, sau đó lão đã... làm nhục Thái tử phi, vì không chịu nổi nhục nhã nên khi quay về Đông cung, Thái tử phi đã tự vẫn và qua đời. Thái tử Phong quốc sau khi biết được sự tình liền dẫn theo tiểu thể tử bỏ đi chu du khắp thiên hạ.”

Lưu Vân cúi đầu, ánh mắt tràn đầy sự căm phẫn với tên cầu hoàng đế Phong quốc đốn mạt, bên người có vô số mỹ nhân mà còn động vào con dâu, hành vi của lão thật chẳng bằng cầm thú, thảo nào trên yến tiệc đón gió tẩy trần hôm trước lão lại muốn có Mộ Dung Ca.

“Cái gì?!” – Triệu Tử Duy quay ngoắt, trợn trừng nhìn Lưu Vân, lòng hẩn thật hồi hận, suýt nữa hần đã đẩy Mộ Dung Ca vào hang sói! Hoàng đế Phong quốc tuổi đã già, số nữ tử từng chết trong tay lão cũng không ít, nếu Mộ Dung Ca rơi vào tay lão chắc chắn nàng sẽ sống không bằng chết! Nếu

lúc đó Nguyên Kỳ không ra tay đúng lúc, chỉ dựa vào một mình Lâm Khinh Trần có thể bảo vệ nàng sao?

Triệu Tử Duy mím chặt môi, sâu trong đáy mắt hiện lên sát cơ, hắn nói, giọng lạnh băng: “Phong quốc phải nằm trong tay bản cung!”

Lưu Vân lập tức ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, ánh mắt y sáng rực, chỉ cần Thái tử lấy lại hùng tâm là được rồi, y lập tức nói: “Thuộc hạ thề chết đi theo Thái tử!”

“Có tin gì của Mộ Dung Tẫn không?” – Triệu Tử Duy vừa xoay người sang hướng khác vừa hỏi, ánh mắt hắn dõi về hướng Trường Xuân cung.

“Mộ Dung... Thập hoàng tử đang được hoàng thượng sủng ái, người còn nhường Dưỡng Tâm điện lại cho Thập hoàng tử.” – Lưu Vân nói, ánh mắt y đột nhiên tối sầm.

Việc tại sao Mộ Dung Tẫn vào được hoàng cung rồi gặp mặt hoàng thượng, bọn họ không thể điều tra ra. Khi tin tức đến được tai họ thì Mộ Dung Tẫn đã nhiên nhiên ở trong cung và nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng. Địa vị của hắn lên rất nhanh, đã có thể so sánh với Thái tử.

Kể từ lúc đó, hắn chính là mối uy hiếp ngày càng lớn của Thái tử!

Nghe vậy, Triệu Tử Duy khép hờ hai hàng mi, ánh nhìn nguy hiểm đảo qua trong mắt, hắn lạnh giọng ra lệnh: “Ngày mai lập tức khởi hành quay về Tề quốc.”

“Vâng!”

Lạc Hoa cung.

Trên thịnh yến tối nay, tất cả đều là việc đã định, Lâm Thiện Nhã nàng được đền bù như mong muốn, nàng đã được gả cho Nguyên Kỳ. Chỉ cần chờ một tháng, tháng sau Hạ quốc đưa sính lễ tới, ngay hôm đó nàng sẽ khởi hành lên đường đi Hạ quốc.

Cũng như những cô gái sắp về nhà chồng khác, lòng nàng cảm thấy rất bất an, lo sợ được mất. Lâm Thiện Nhã luôn cảm thấy mình không hề có vị trí quan trọng ở trong lòng Nguyên Kỳ, nhưng trong đầu nàng lại có một giọng nói không ngừng vang lên, với dung mạo và tài năng của nàng, chắc chắn sẽ chiếm được sự sủng ái của chàng.

Nhưng, những lời nói của Lâm Khinh Trần vẫn lờn vờn quanh tai như lúc nào cũng nhắc nhở nàng, nếu có được trái tim của Nguyên Kỳ, nàng sẽ bảo vệ được Phong quốc, còn nếu không thể chiếm được trái tim của chàng, không sớm thì muộn, Phong quốc sẽ bị diệt vong, thậm chí còn rơi vào trong tay Nguyên Kỳ. Ca ca Lâm Khinh Trần từng hỏi nàng về vấn đề này, nhưng nàng không thể chắc chắn tình cảm của chàng.

Lâm Thiện Nhã do dự, nàng không hề có lòng tin. Khi đối mặt với chàng, tim nàng đập rất nhanh, nhưng có vẻ chàng không như vậy. Chàng vẫn bình thản mà cao quý vô cùng, chỉ có nàng mới biết mình không dám nhìn thẳng vào đôi mắt uy nghi ấy, vì nàng sợ chàng biết được những suy nghĩ trong lòng. Lâm Thiện Nhã nàng phải luôn luôn hoàn hảo trước mắt chàng mới được.

“Công chúa không nghỉ ngơi sao?” – Xảo Vân hầu Lâm Thiện Nhã uống thuốc bổ, thấy nàng nhìn mông lung ra cửa sổ liền quan tâm hỏi.

Lâm Thiện Nhã quay đầu nhìn Xảo Vân, trên mặt không hề có vẻ tươi cười, trái lại còn lộ vài phần sát khí.

Xảo Vân hốt hoảng, – “Công chúa, người sao vậy?” – Công chúa được gả cho Thái tử Hạ quốc là việc đáng vui mừng, vừa rồi nàng còn tưởng

rằng công chúa vì quá vui nên không ngủ được, không ngờ công chúa lại nhìn nàng với vẻ đả đàng sát khí.

Xảo Vân đi theo công chúa nhiều năm nhưng chưa từng nhìn thấy công chúa có thái độ như vậy.

Lâm Thiện Nhã nhìn Xảo Vân, lạnh giọng hỏi: “Tỳ thiếp hồi môn đi theo đã chuẩn bị xong chưa?”

“Nô tỳ đã sắp xếp xong xuôi, căn cứ theo yêu cầu của công chúa, mỗi người đều có tài nghệ riêng và dung mạo hiếm có.” – Xảo Vân không thể đoán được suy nghĩ trong đầu chủ nhân, đành cung kính trả lời.

Nữ tử ở thời đại này xuất giá, nếu là quý tộc thì luôn có tỳ thiếp hồi môn đi kèm. Những người này được tuyển chọn kỹ lưỡng. Nếu khéo chọn, có thể sau này đó sẽ chính là tay sai đắc lực giúp nàng củng cố địa vị trong hậu cung.

Xảo Vân hiểu công chúa không hề muốn đem theo nhiều tỳ thiếp hồi môn, nhưng hôm nay công chúa bắt buộc phải làm như vậy.

“Phái người theo dõi nhất cử nhất động của Mộ Dung Ca, khi có thời cơ, lập tức giết ả!” – Lâm Thiện Nhã nắm chặt bàn tay, lạnh giọng ra lệnh.

“Công chúa muốn ám sát một tỳ nữ thấp kém sao? Nếu bị Thái tử Hạ quốc biết được, e người sẽ rước lấy phiền phức đấy ạ.” – Xảo Vân kinh ngạc. Dường như mấy ngày nay công chúa luôn để ý tới đứa tỳ nữ đó. Mặc dù nó có dung mạo hao hao giống Thái tử phi, cũng chiếm được chút yêu thích của Thái tử Hạ quốc, nhưng với thân phận tỳ nữ, nó không thể trở thành sự uy hiếp đối với công chúa. Công chúa hà tất chỉ vì một đứa tỳ nữ mà gây ra những phiền phức không đáng có?

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã đanh lại, lộ rõ sát khí. Tuy Mộ Dung Ca lúc này là tỳ nữ, nhưng trực giác của nàng mách bảo cô ta chính là mối uy hiếp lớn

nhất! Chính vì vậy nàng phải mau chóng loại bỏ Mộ Dung Ca.

“Dùng tử sĩ đi.” – Lâm Thiện Nhã trầm mặc hồi lâu mới dứt khoát phân phó.

Xảo Vân vô cùng ngạc nhiên nhưng vẫn vâng lệnh. Bên người công chúa luôn có mười tử sĩ trung thành tận tâm luôn tuân theo mệnh lệnh của công chúa, võ công của bọn họ cực cao và chưa từng thất bại trong bất cứ nhiệm vụ nào. Nếu thất bại, kết cục duy nhất chính là nuốt thuốc tự sát, họ tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin về chủ nhân.

Công chúa phái tử sĩ đi lần này cũng đủ nói rõ người sợ bị bại lộ khiến Thái tử Hạ quốc trách cứ. Nhưng Xảo Vân vẫn luôn thắc mắc, vì sao Mộ Dung Ca lại được công chúa coi trọng đến vậy?

Điện Vĩnh Ninh.

Sau khi trở lại điện Vĩnh Ninh, Lâm Thiện Nhã lập tức nhốt mình trong phòng.

Nàng ngồi ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp quyến rũ ở trong gương, khẽ cắn chặt bờ môi, vì sao ông trời lại đối xử với nàng như vậy? Đến lúc này rồi còn trêu đùa nàng?

Nàng luôn ước ao mình sẽ được như nguyện giả cho Triệu Tử Duy làm Đông cung Thái tử phi, nhưng thật không ngờ lại xuất hiện một Lương Hân Hân ngáng đường!

Cử chỉ hành vi của cô ta thật thô tục, dung mạo tầm thường đâu thể so sánh với nàng, nhưng cô ta lại chiếm được ngôi vị Thái tử phi vốn dĩ thuộc về nàng, còn nàng thì bị hạ xuống làm Trắc phi.

Lâm Thanh Nhã không thể quên những ánh mắt trào phúng khi đó của mọi người, tựa như đang giễu cợt vào xuất thân của nàng, vào sự mơ mộng hão huyền của nàng.

Nàng không bao giờ chịu thua! Tuyệt đối không! Lâm Thanh Nhã thầm thề độc, một ngày nào đó nàng sẽ khiến những người này biết hậu quả của việc cười nhạo nàng.

Còn về phần Lương Hân Hân – kẻ đã giật mất vị trí của nàng, một đứa ngu xuẩn như vậy chắc chắn sẽ bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay. Nàng phải làm cho nó biết, hậu quả việc cướp đoạt vị trí của nàng đáng sợ đến thế nào.

Tề quốc.

Lăng Khanh các trong điện Đường Tâm.

Người thiếu niên phiêu lãng như gió đang tựa lưng nằm trên ghế, tư thế trầm tĩnh đẹp đẽ không bút nào tả xiết.

Lúc này, gương mặt hân lạnh lùng, nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ đau đớn.

Thịnh yến đêm nay ở Phong quốc đã kết thúc, thế cục thiên hạ lập tức thay đổi, Triệu Tử Duy sẽ mau chóng quay về Tề quốc, đến lúc đó tứ phía quanh hân đều là địch. Triệu Tử Duy không phải là một kẻ dễ đối phó! Hân nhất định phải cố gắng sinh tồn tại cái nơi nguy cơ trùng trùng này.

Tỷ đã từng nói với hân, nhất định phải sống. Vì vậy, hân phải sống.

Tỷ....

Vẻ thống khổ hiện lên trong mắt người thiếu niên, như dung nhập vào từng thớ thịt, vào tận xương tủy của hân, nàng muốn hân trân trọng sinh

mệnh của chính mình.

Triệu Tử Duy chỉ lợi dụng nàng để đạt được mục đích của y, mà nàng vì hân nên đành phải phối hợp với Triệu Tử Duy.

Tỷ...

Chắc chắn Tần Nhi sẽ cứu tỷ.

“Thập hoàng tử, thu được tin tức của thám tử gửi về từ bồ câu đưa thư, tiểu thư bị dâng cho Thái tử Hạ quốc.” – Một người tiến vào, chấp tay bẩm báo với người thiếu niên đang nằm tựa lưng trên ghế.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Lên Đường

Edit: Phi Nguyệt

“Thái tử Hạ quốc?” – Sắc mặt Mộ Dung Tẫn đại biến. Chính là Thái tử Hạ quốc Nguyên Kỳ? Kẻ đó chẳng phải còn đáng sợ hơn Triệu Tử Duy sao? Vì lẽ gì hắn ta lại đưa tỷ tỷ cho y? Chẳng lẽ trong đó còn có âm mưu?

Tỷ tỷ chỉ là một nữ tử nhu nhược bị ép đưa tới đưa lui, hôm nay lại gặp phải Nguyên Kỳ thâm sâu khó lường kia, tỷ có thể ứng phó nổi y sao?

Người thiếu niên mím chặt hai cánh môi đỏ sẫm, khí tức luôn trầm tĩnh ở trên người hắn trong nháy mắt trở nên hung bạo, hắn phải nhanh chóng nắm quyền hành trong tay, phải trở nên mạnh hơn! Bằng không hắn khó lòng tự bảo vệ được mình, chứ đừng nói gì đến chuyện bảo vệ được nàng!

“Thập hoàng tử, có phải người tìm cách cứu tiểu thư không ạ?” – Người nọ thấy hắn bỗng thay đổi sắc mặt liền thấp giọng hỏi.

Mộ Dung Tẫn nhíu mày, trầm mặc nửa khắc sau mới ra lệnh: “Các người tìm thời cơ ra tay một lần nữa, chớ để đánh rã động cơ. Không được hành động thiếu suy nghĩ, bảo hộ tỷ tỷ an toàn mới là điều quan trọng nhất.”

Người nọ lập tức cúi đầu hành lễ, sau đó lui đi.

Mộ Dung Tẫn rời ghế bước tới phía trước, nhìn chén cháo trắng trên bàn khiến hắn nhớ đến những ký ức chạy trốn cùng tỷ tỷ mấy tháng trước. Hắn đã được thưởng thức tay nghề nấu ăn của nàng, tuy rằng lúc đó cả hai đang chạy trốn nên chật vật vô cùng, nhưng đó lại là quãng thời gian vui vẻ nhất của hắn từ sau khi Mộ Dung gia lui bại.

Hôm nay, hắn cùng nàng cách xa vạn dặm, nếu chỉ dựa vào chút năng lực ít ỏi hiện nay không thể nào bảo vệ được nàng, hắn phải mau chóng đủ lông đủ cánh thì mới có thể làm được việc đó.

-

Mộ Dung Ca đột ngột trở về khiến Như Băng đang ngủ say cũng phải mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nàng thấy Mộ Dung Ca không lên giường nghỉ mà lại ngồi bất động trên ghế, thần thờ nhìn khoảng không trước mặt. Hình như tối nay cô ấy đi hầu hạ Thái tử, hắn là vừa trở về. Nhưng sau một đêm mệt mỏi sao còn không lên giường nghỉ, lại ngồi đó thờ người?

Vẫn mơ màng ngái ngủ, Như Băng đứng dậy khoác thêm chiếc áo rồi đi tới bên Mộ Dung Ca đang thất thần.

“Mộ Dung Ca, cô làm sao vậy?” – Như Băng cầm lấy chiếc áo khoác lên người Mộ Dung Ca, nàng hỏi, giọng nói toát lên sự quan tâm.

Nghe câu hỏi của Như Băng, Mộ Dung Ca bừng tỉnh nhìn nàng, cô cười nói: “Ngày mai tôi và cô mỗi người mỗi ngả rồi, sau này chúng ta khó có thể gặp lại nữa.” – Sau khi trở về, Mộ Dung Ca không thể ngủ được, nhìn bóng đêm thâm trầm lại khiến đầu óc cô trở nên hỗn loạn. Ngày mai sẽ là... một tương lai khác, rời khỏi Nguyên Kỳ khiến con đường tương lai của cô trở nên rõ ràng hơn nhiều, nhưng vẫn còn có rất nhiều chông gai ở phía trước. Kỳ thực, nếu không phải con đường phía trước khó đi thì hắn đã không thả cô ra, còn dự liệu cô sẽ chủ động tìm tới, nhờ vả hắn.

Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày, sau khi ra ngoài hoàng cung này, cô phải mau chóng đi khỏi Phong quốc, còn ở đây ngày nào thì càng thêm nguy hiểm ngày ấy. Huống hồ gì, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ tìm đến và nương tựa vào Triệu Tử Duy, hắn và cô đã là hai đường thẳng song song không thể cùng gặp nhau được nữa, mà cô càng không có ý định tới tìm Tần Nhi. Hôm nay Tần Nhi đã là người mang trọng trách lớn, một đứa

trẻ mới mười hai tuổi như nó có thể sinh tồn trong hoàng cung Tề quốc đã không dễ dàng gì, cô không thể gây thêm phiền toái cho nó. Và lại, Nguyên Kỳ cũng đã đưa ra yêu cầu không được tới gặp hai người họ.

Như Băng nghe vậy liền ngồi xuống bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại nói những lời này?” – Đêm nay vừa thị tắm xong mà ngày mai đã vội rời đi? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Nhìn vẻ lo âu hiện rõ trong mắt Như Băng, Mộ Dung Ca cảm thấy lòng mình thật ấm áp, cô vỗ vỗ tay của Như Băng, cười nói: “Không có việc gì hết. Ngày mai cô phải theo Thái tử quay về Hạ quốc, dọc đường đi nhớ phải cẩn thận với Ánh Tuyết, cô gái này tâm cơ thâm trầm ác độc, lại không hề biết cố kỵ, nếu có chuyện gì cứ đến tìm Gia Kiệt tiên sinh nhờ giải quyết.”

Gia Kiệt là phụ tá đi theo Nguyên Kỳ đã nhiều năm, những người hầu cận bên cạnh Nguyên Kỳ đều biết y, nếu Như Băng thật sự gặp phải khó khăn, cách duy nhất cũng chỉ có thể tìm đến Gia Kiệt xin giúp đỡ.

Như Băng mơ hồ đoán ra được Mộ Dung Ca có điều khó nói không thể tiết lộ với nàng, chắc hẳn cô ấy không muốn liên lụy đến nàng. Ở dưới tình huống khó khăn này mà cô ấy vẫn nghĩ cho nàng, thật là... Như Băng lau dòng lệ đang trực trào ra từ khóe mắt, bi thương nhìn ra bên ngoài, nàng đành thở dài dặn dò: “Lời cô nói tôi sẽ ghi nhớ. Nhưng cô cũng phải cẩn thận, đừng làm điều gì lỗ mãng nhé.”

“Ừ, thời gian đã không còn sớm, chúng ta ngủ thôi.” – Mộ Dung Ca gật đầu, mỉm cười trả lời.

Sau khi lên giường, Như Băng mở to hai mắt nhìn trần nhà, nàng nói: “Mộ Dung Ca, tôi phải tìm cách đối phó với Ánh Tuyết thôi, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tôi phải chết trong tay cô ta!”

—

Hôm sau, sắc trời xám xịt, mây đen vần vũ khắp bầu trời, đám sau cuộn đám trước, e sắp có cơn mưa to đổ xuống, không khí cũng phảng phất một mùi hơi nước ẩm ướt.

Giống như lúc tối, sau lưng Mộ Dung Ca vẫn chỉ có một bọc hành lý, bên trong là bộ quần áo dự trữ.

Bước ra từ trong phòng, cô thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, đang đứng nghiêm chỉnh trong Trường Xuân cung, Nguyên Kỳ cũng đang ngồi trên cỗ xe ngựa do Hoàng đế Phong quốc phái tới.

Xe ngựa kia thật xa hoa, sắc hoàng kim sáng chói cả một góc trời, cỗ xe ngựa như được dát một tầng vàng ròng, ngay cả nóc xe cũng được trạm khảm những bảo thạch quý giá.

Màn che xung quanh xe ngựa cũng là loại tơ tằm cao cấp màu vàng kim chói lọi, mềm mại, màn che theo gió thỉnh thoảng lại bay lên, thấp thoáng một bóng hình khí độ phi phàm ở bên trong.

Nguyên Kỳ như đang ngồi trên đỉnh cao nhất nhìn xuống phía dưới, thần sắc hân hân lạnh lùng thản nhiên. Thấy Mộ Dung Ca bước tới, hân ra lệnh: “Tùy ý theo hầu.”

Mộ Dung Ca lập tức đi tới bên trái xe ngựa, – “Vâng.”

Ánh Tuyết thấy Mộ Dung Ca đi tới, Thái tử lại đưa mắt liếc nhìn cô ta, liền lập tức trốn tránh mắt với bóng lưng của Mộ Dung Ca.

Cô ả này quả thật rất biết cách dụ dỗ đàn ông, đã nhiều lần ả ta có những hành động mê hoặc Thái tử, cuối cùng thì ả cũng đạt được mục đích, khiến Thái tử liếc mắt nhìn một cái. Hai hàng lông mày trên mặt Ánh Tuyết nhíu lại rất chặt, công chúa Lâm Thiện Nhã rõ ràng đã động sát cơ với Mộ Dung Ca, nhưng tại sao vẫn chậm chạp không có hành động? Hôm nay bọn họ phải rời khỏi hoàng cung Phong quốc, việc hạ thủ càng khó hơn lên trời!

Mộ Dung Ca nhận thấy ánh mắt âm độc của Ánh Tuyết đang chiếu lên lưng mình, nó khiến cô phải nheo mắt nhú mày. Ánh Tuyết quá hung ác, cô ta lại còn có hiềm khích với người bạn duy nhất của cô, giữ Ánh Tuyết lại chắc chắn sẽ là mầm tai họa. Nhưng ngay lúc này cô đang cần phải rời khỏi đây, mọi chuyện đã quá phức tạp rồi, bằng không chắc chắn cô sẽ nghĩ biện pháp đối phó với Ánh Tuyết.

Nhớ lại vẻ mặt kiên định của Như Băng lúc đêm qua, có lẽ cô ấy đã có cách đối phó, cô sẽ chờ tin tức tốt từ Như Băng!

Gia Kiệt cũng theo hầu ở bên cạnh, thấy Mộ Dung Ca im lặng cúi đầu khiến y vô cùng ngạc nhiên, dường như bất cứ lúc nào cô cũng trấn định như vậy, nhưng y biết đây chỉ là bề ngoài, rốt cuộc thì bên trong đầu óc cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Việc Thái tử có hứng thú đối với cô không có gì là lạ, một nữ tử khiến người khác không thể nhìn thấu như vậy thật sự rất bí ẩn, làm cho người ta muốn tìm tòi đến cùng.

Có điều, nếu Mộ Dung Ca thực sự lọt vào mắt của Thái tử thì số phận của cô thật không may mắn! Mặc dù bản thân không muốn nhưng hết lần này tới lần khác, từng hành động, cử chỉ của cô luôn khiến Thái tử có ấn tượng sâu sắc. Trên gương mặt nghiêm nghị của Gia Kiệt bỗng nở nụ cười, y thật sự mong chờ những sự việc sắp phát sinh.

Dù sao thái tử cũng cần có một người phụ nữ đứng ở phía sau...

-

Lâm Thiệu Nhã đứng trên gác cao nhất trong hoàng cung, nhìn xuống đoàn xe ngựa xa xa ở phía cửa thành. Sau ngày từ biệt hôm nay, sau hai tháng tới bọn họ mới gặp lại nhau, đến lúc đó nàng sẽ là mỹ nhân duy nhất đứng bên cạnh chàng, cả hai sẽ cùng ngắm cảnh sắc thiên hạ đẹp tuyệt vời, vì, nàng là thê tử của chàng.

Ánh mắt dõi theo hàng dài xe ngựa ở đằng xa toát lên vẻ dịu dàng thâm tình, chàng đang ngồi tựa người trong xe, chàng là nam tử xuất sắc nhất trong thiên hạ.

“Công chúa, khách khứa ở các quốc gia khác đều đã rời khỏi cung, có vẻ như trời muốn mưa, chúng ta nên hồi cung thôi ạ.” – Sau khi cửa cung đóng lại, Xảo Vân lập tức nhắc nhở.

Lâm Thiện Nhã vẫn không thu hồi ánh mắt, nàng gật đầu cười nói: “Đúng vậy, trời có vẻ muốn mưa, chỉ hy vọng nó không làm lỡ hành trình của chàng.” – Hai tháng ngắn ngủi trôi qua rất nhanh, trong thời gian đó nhất định không thể có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, nàng cũng tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra.

“Tỷ tỷ thực không biết xấu hổ, chỉ có hai tháng ngắn ngủi thôi mà. Trước sau gì tỷ cũng là Thái tử phi Hạ quốc, đây là điều không thể thay đổi được rồi, nhưng tỷ vẫn còn lo lắng khiến Thanh Nhã thấy thực buồn cười.” – Không biết từ lúc nào Thanh Nhã đã xuất hiện ở phía sau Thiện Nhã, nàng ta đưa chiếc khăn tay thêu hình hoa mẫu đơn lên che cái miệng đang cười khúc khích thành tiếng.

Dung nhan tuyệt sắc của Lâm Thiện Nhã lập tức biến đổi, nàng từ tốn xoay người, bình tĩnh nhìn Lâm Thanh Nhã, khoe miệng cười ra một nụ cười như có như không, – “Cùng là nữ nhi với nhau, cũng là tỷ muội một nhà thì ta cần gì phải xấu hổ. Đúng như Thanh Nhã muội muội đã nói, hai tháng sau ta đã là Thái tử phi Hạ quốc, dù gì cũng chỉ có hai tháng mà thôi, nhưng muội muội thương yêu của ta thì khác, còn phải chờ thêm ba năm nữa mới được gả tới Tề quốc. Dù sao cũng chỉ là vài năm ngắn ngủi, nếu Hân Hân công chúa rộng lượng, có khi sẽ đồng ý cho muội thành hôn sớm hơn ấy nhỉ.”

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã cứng đờ, sắc lạnh bắn ra bốn phía, – “Thân phận của muội sao dám so sánh với tỷ, muội chỉ hy vọng sau này tỷ sẽ hạnh

phúc thôi. Nhưng muội nghe nói ở Hạ quốc có rất nhiều mỹ nữ, tuy nhan sắc có thể kém hơn tỷ nhưng cũng là trăm hoa đua nở, mỗi người một vẻ. Muội còn nghe người ta nói, bên cạnh Thái tử Hạ quốc có một đóa tỷ nữ được Thái tử yêu thích, chỉ mấy ngày đã thi tẩm tới hai lần.”

“Không ngờ tin tức của muội muội lại nhanh nhạy như vậy. Từ khi nào mà một đóa tỷ nữ lại khiến muội quan tâm? Thiếp thủy chung vẫn chỉ là thiếp, có thể hiện nay nó được sủng ái, nhưng cũng chỉ được ngày một ngày hai thôi, làm sau có thể so sánh với chính thất, chắc rằng, muội muội so với ta còn hiểu điều này hơn.” – Lâm Thiện Nhã cười khẽ, nàng dùng ánh mắt sắc bén đe dọa Lâm Thanh Nhã, từng câu chữ lợi hại như đang xuyên thấu trái tim của Thanh Nhã.

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã bỗng biến đổi. Thiếp? Không phải Thái tử phi thì chỉ là thiếp! Lâm Thanh Nhã thầm nghĩ, cố gắng không làm mất đi vẻ mặt tươi cười, nàng trả lời: “Nếu không được sủng ái thì dù có là chính thất vẫn đầy rẫy nguy cơ.”

Dứt lời, cả hai cùng nhìn chăm chăm vào đối phương rồi nở nụ cười tươi rói, sát khí tỏa ra từ đôi mắt của các nàng có thể so sánh với mây đen đang vần vũ trên bầu trời.

Đây tuyệt đối không phải là một tràng tranh giành tình yêu đơn giản, hơn ai hết các nàng chính là người hiểu rõ điều này nhất.

Lâm Thanh Nhã đảo mắt nhìn ra cửa cung, nàng bắt được một hình bóng nữ tử mặc áo màu đỏ đang đứng trước cỗ xe ngựa hào hoa, ánh mắt Lâm Thanh Nhã bỗng chốc tối sầm. Là Lương Hân Hân? Đáng ghét!

“Có vẻ như Thái tử Tề quốc thích cả hai công chúa, nhưng kết quả hẳn lại chọn vị công chúa kia làm Thái tử phi.” – Lâm Thiện Nhã thấy sắc mặt Lâm Thanh Nhã đột nhiên tối sầm, nàng cũng xoay người nhìn về hướng cửa cung rồi khẽ cười, nói.

Lâm Thanh Nhã liếc xéo Thiện Nhã, nàng vẫn im lặng không nói, cũng chưa phản kích lại. Thanh Nhã đang âm thầm tính toán, Lương Hân Hân rất ngốc, cô ta rồi cũng sẽ nằm trong lòng bàn tay của nàng mà thôi.

Edit: Phi Nguyệt

Trước cửa hoàng cung Phong quốc.

Hôm nay Lương Hân Hân mặc một bộ trang phục kiểu phụ nữ Mãn Thanh màu đỏ, cười trên lưng ngựa, hình ảnh này của nàng xinh đẹp không bút nào tả xiết, khiến mọi người không thể rời mắt khỏi nàng.

Hân Hân nhìn Triệu Tử Duy đang ngồi trong xe ngựa, gương mặt thoáng ửng hồng, nàng thốt ra những lời nói nhỏ nhẹ hiếm thấy: “Hai tháng sau mới được gặp lại Thái tử, chắc chắn mỗi ngày Hân Hân đều sẽ nhớ đến chàng. Xin Thái tử chiếu cố tốt cho bản thân, chớ để vì vội vã lên đường mà làm tội thân thể mệt mỏi. Chúc Thái tử thuận buồm xuôi gió, bình an.” – Từ tối hôm qua đến giờ, vì quá vui mừng nên nàng không ngủ được, cả đêm cứ ngồi toét miệng cười đến tận mang tai. Vì muốn hân nhớ đến hình dáng yêu kiều của mình mà giữa đêm nàng không ngủ, chỉ bận tâm suy nghĩ nên mặc như thế nào để đi tiễn Triệu Tử Duy. Đang loay hoay giữa đồng trang phục, bỗng Lương Hân Hân nhớ tới lời phụ hoàng đã từng nói, nàng mặc màu đỏ rất đẹp, đẹp đến nỗi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Lâm Thiện Nhã cũng không sánh bằng!

Triệu Tử Duy ngồi trên xe ngựa, hân tỏ ra lạnh lùng trước sự nhiệt tình của Lương Hân Hân, hân nhú mày, bỗng cảm thấy thật phiền chán: “Cảm tạ Hân Hân công chúa đã chúc lành.”

Lương Hân Hân hoàn toàn không để ý đến vẻ lạnh lùng xa cách này. Nói thực, thái độ của hân bây giờ đã tốt hơn nhiều so với trước đây, hân đã đáp lại lời nàng, chẳng phải điều đó nói lên nàng đang dần dần bước vào trái tim hân hay sao? Hân Hân nở nụ cười thật ngây ngô.

Lương Hân Hân quay đầu nhìn về phía Lương Thần đang đứng ở đằng sau, đặc ý nói: “Tam ca, sau này huynh đừng ngăn cản muội nữa nhé. Nhìn bộ dạng của Thái tử mà xem, rõ ràng chàng rất nóng lòng muốn gặp lại muội, mấy cái thứ tục lễ này từ trước đến nay muội vốn chẳng coi vào đâu, vừa rườm rà, vừa phí phạm thời gian. Thôi chúng ta mau trở về Lương quốc, nói phụ hoàng chuẩn bị cho muội một phần hồi môn thật phong phú.” – Lương Hân Hân có vẻ nóng lòng khó chờ được đến ngày gả cho Triệu Tử Duy, hơn nữa nàng cũng muốn mau chóng thành thân với chàng để còn sớm rước Thanh Nhã vào cửa. Dù sao Thanh Nhã công chúa cũng có phần oan ức, sau này nàng nhất định sẽ coi Thanh Nhã như tỷ muội ruột thịt, thật lòng đối đãi.

Lương Thần nghe vậy cũng chỉ biết im lặng lắc đầu. Vị muội muội này của hắn rất ngây thơ, tác phong hành động luôn hấp tấp, một chút tâm cơ cũng không có, nhất định nó đang nghĩ Triệu Tử Duy có tình ý với mình, e rằng sau này được gả đến Tề quốc sẽ phải chịu nhiều đau khổ. Hơn nữa, theo quan sát của hắn, Lâm Thanh Nhã cũng không phải là một người đơn giản. Có thể làm cho hoàng đế Phong quốc thay đổi ý định, đem một nửa phần hồi môn của Lâm Thiện Nhã cho nàng ta thì nhất định đầu óc tính toán của nàng ta phải hơn hắn Hân Hân!

Từng đoàn người dần dần rời đi, nhưng Triệu Tử Duy vẫn chưa ra lệnh khởi hành. Lưu Vân và Quất Đào biết, Thái tử đang đợi Mộ Dung Ca. Hai người quay sang nhìn nhau, trong lòng đều hiểu nỗi lo lắng của đối phương. Thái tử lúc này đang phải đối mặt với vô vàn nguy cơ trùng trùng, mà thứ không được phép vướng phải nhất chính là tình yêu nam nữ!

Ngay lúc đó xe ngựa của Hạ quốc đi tới. Triệu Tử Duy bỗng ngẩng lên nhìn về phía họ.

Lương Hân Hân thấy thế cũng tò mò nhìn theo, là Thái tử Hạ quốc? Đôi mắt to tròn xinh đẹp khẽ chớp vài cái, những lời cần nói đã nói, nếu nàng

còn tiếp tục quẩn quít lấy hăn cũng không tiện, chi bằng đi thôi! Nghĩ vậy, Lương Hân Hân lập tức cười ngựa, tiêu sái rời đi.

Triệu Tử Duy không hề biết Lương Hân Hân đã đi mất, hăn không quan tâm, ánh mắt hăn chỉ nhìn chăm chăm vào người con gái đang đi bên cạnh xe ngựa – Mộ Dung Ca. Mới xa nhau một đêm mà sao nàng lại tiều tụy đến vậy? Sắc mặt như thể đang lâm bệnh nặng vậy.

Chẳng lẽ là do Nguyên Kỳ đồng ý cưới Lâm Thiện Nhã đã khiến nàng đau lòng?

Ra đến cửa cung, trái tim Mộ Dung Ca bỗng đập nhanh, ngẩng đầu nhìn kinh thành Phong quốc xa lạ, bắt đầu từ nơi này cô sẽ có được sự tự do! Bỗng nhiên Mộ Dung Ca nhìn thấy đoàn xe ngựa của Tề quốc ở phía trước, ngồi trong xe ngựa dẫn đầu chính là người nam tử quen thuộc đang nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực.

Đôi mắt khê lướt qua một chút giạt mình, ngay lập tức cô thu lại ánh mắt.

Sắc mặt Triệu Tử Duy nhất thời trùng xuống, hàn khí tỏa ra từ hăn băng lạnh bức người. Chẳng lẽ đó là sự thực ư?

“Thái tử, chúng ta lên đường thôi.” – Từ bên ngoài truyền đến tiếng nhắc nhở của Lưu Vân.

Triệu Tử Duy vẫn không rời mắt khỏi Mộ Dung Ca, ánh mắt hăn trở nên trầm ngưng, phức tạp, cuối cùng vẫn thu lại tầm nhìn, hai bàn tay giấu dưới ống tay áo nắm chặt lại, đôi con ngươi trở nên lạnh lẽo, hăn ra lệnh: “Khởi hành!”

Xe ngựa lướt đi như gió, rất nhanh đã không thấy bóng dáng, thứ còn sót lại chỉ là một tầng bụi dày vẫn đang cuộn cuộn trong không trung.

Thời khắc này, dường như đất trời đang hòa làm một, âm trầm đè nén khiến con người ta không thể thở nổi.

Nên đi sẽ phải đi, dù sớm hay muộn thì vẫn phải đối mặt.

Mộ Dung Ca cố gắng khống chế hô hấp của mình, cô nhẹ nhúu mày, không khí ẩm ướt ngày một dày đặc, có lẽ giông bão sẽ tới vào tối nay?

Từ đầu đến cuối, khi đoàn xe của Triệu Tử Duy rời đi, cô đều nhìn như thể đó là điều tự nhiên.

Cho đến khi chỉ còn đoàn xe của Hạ quốc ở trước cửa hoàng cung, Nguyên Kỳ mới thản nhiên nói, – “Mộ Dung Ca.”

“Vâng.” – Mộ Dung Ca thu lại những suy nghĩ của mình, cúi đầu đáp.

“Có phải cô đang do dự?” – Nguyên Kỳ nghiêng đầu về phía cô, ánh mắt tao nhã mà xa cách, hần nhẹ giọng hỏi.

Gió nổi lên gợn tà áo của mọi người lay động, nhưng không thể thổi tan ngừ khí nhàn nhạt của hần.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ động, cô quỳ gối xuống đất, mắt không nhìn hần mà chỉ cúi đầu, kiên định trả lời : “Hồi bẩm Thái tử, vẫn chưa.”

Im lặng, tiếp sau đó vẫn chỉ có sự im lặng.

Gió càng lúc càng lớn, vị hơi nước trong không khí ngày một đậm hơn, sắc trời cũng trở nên âm u mịt mờ, thứ duy nhất tỏa sáng trong khung cảnh này có lẽ chính là cỗ xe ngựa dát đầy hoàng kim của Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca không hề sợ hãi, cô không vội vã cũng không nôn nóng, chỉ kiên nhẫn đợi.

Giây lát sau, Nguyên Kỳ nói: “Chuẩn!”

Chỉ một chữ ngắn gọn mà ẩn chứa biết bao nhiêu phần lạnh lẽo.

Khóe môi Mộ Dung Ca khẽ nhướn lên, cô đứng dậy. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô bước từng bước lùi về phía sau, cho đến khi cách đoàn xe ngựa khoảng mười thước.

Kỳ hạn ba tháng, cô tin chắc rằng mình sẽ làm được.

Như Băng mỉm cười nhìn Mộ Dung Ca, nàng đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của cô. Trên thế gian này, thứ Mộ Dung Ca muốn có nhất chính là tự do, hôm nay cô ấy đã được toại nguyện!

Ánh Tuyết kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, đây là ý gì? Sau mệnh lệnh khởi hành của Nguyên Kỳ, tất cả mọi người đều lên xe ngựa, chỉ có Mộ Dung Ca vẫn đứng ở đó không mấy may động đậy, hành động này khiến Ánh Tuyết như muốn rút cả hai mắt ra ngoài.

Không phải Thái tử mê luyện Mộ Dung Ca sao?

Hay là do người cũng thấy Mộ Dung Ca quá mức dơ bẩn, cho nên vừa rời khỏi hoàng cung Phong quốc liền ném Mộ Dung Ca ra đường? Nếu đúng là như vậy thì thực hả lòng hả dạ! Trong lòng thầm cười lớn, Ánh Tuyết dùng ánh mắt thâm độc nhìn Mộ Dung Ca, đây chính là kết quả của kẻ không biết tự lượng sức mình!

Gia Kiệt cũng kinh ngạc, Thái tử làm vậy là có ý gì?

Khi đoàn xe của Hạ quốc khởi hành khiến tầng bụi mù trong không khí lại trở nên dày đặc, thì lưng của Mộ Dung Ca cũng dần đứng thẳng.

Ngẩng đầu nhìn trời, nụ cười trên gương mặt cô lúc này chính là nụ cười chân thật hiếm hoi nhất, kiên định và thuần túy, trời sắp mưa, xem ra cô chưa thể đi ngay được.

Đang muốn nhắc chân bước đi, bỗng cánh cửa hoàng cung sau lưng cô dần mở. Từ bên trong lao ra một bóng người mập mạp, nhắm thẳng vào cô.

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn xuống đã thấy vật vừa lao ra đang ôm lấy bắp đùi của mình.

Một giọng nói trẻ con mang theo phần khát vọng vang lên, – “Người thật sự không phải là mẹ của Phong Nhi ư?” – Mùi hương trên người cô không chỉ dễ chịu mà còn giống như mẹ của nó nữa, vô cùng ấm áp. Không phải những đứa trẻ có mẹ khác đều có thể cảm nhận được được sự ấm áp này từ mẹ của chúng hay sao?

Những lời nói này khiến sống mũi cô có chút cay cay. Nhìn xuống đứa trẻ đáng thương, Mộ Dung Ca nhẹ nhàng gấp người, gờ hai cánh tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy bắp đùi mình, dịu dàng nói: “Mặc dù ta không phải mẹ của con, nhưng chẳng phải vẫn còn một người phụ thân luôn yêu thương con đó sao.”

Lâm Khinh Trần tới ngay sau đó, vẻ áy náy hiện lên gương mặt tuấn tú của y, – “Phong Nhi vì nhớ mẹ nên có phần lỗ mãng, mong Mộ Dung cô nương thứ lỗi.” – Sau khi biết các đoàn khách quý phải lên đường trở về, Phong Nhi liền lôi kéo y, lập tức chạy tới cửa cung.

Phong Nhi nói, nó muốn gặp mẹ.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Lâm Khinh Trần, cô mỉm cười: “Đừng ngại.”

Phong Nhi thút thít, nó ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, ngũ quan vô cùng xinh đẹp đáng yêu, cánh mũi hồng phập phồng lên xuống, nó dùng sức gạt đi nước mắt rồi kiên định nhìn cô, dáng vẻ nhỏ bé tỏ ra vô cùng nghiêm túc: “Mặc kệ người có phải là mẹ của Phong Nhi hay không, nhưng Phong Nhi thích người.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca bật cười thành tiếng, – “Ta cũng thích thế tử.”

Đứa nhỏ đáng yêu như vậy khiến ai cũng không nỡ chối từ.

Khách điểm bình dân Như Long.

Trong Phong quốc, nơi đây không phải là một khách điểm hút khách, là bởi vì ở đây chỉ có hơn mười phòng, so với những khách điểm cao cấp tráng lệ khác thì nơi này chính là kiểu khách điểm bình thường nhất, khách nhân lui tới đây đều là những thương gia phổ thông cần một chỗ nghỉ chân tạm thời.

Nhưng không ai biết rằng, người được toàn thiên hạ kính ngưỡng – Lan Ngọc công tử – lại đang nghỉ ngơi ở nơi đây.

Một gã mặc trang phục hộ vệ chạy từ bên ngoài vào, trực tiếp đi lên lầu hai.

Lan Ngọc công tử đang nằm trên chiếc ghế dài, nhắm mắt nghỉ ngơi. Sắc trời phía bên ngoài âm u khiến căn phòng cũng trở nên tối, ánh sáng duy nhất là từ một ngọn nến con con đang tỏa ra thứ sáng yếu ớt, màu da của y tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền giống như một bệnh nhân nguy kịch không còn sinh khí. Nếu không có ánh sáng của ngọn nến hắt lên khiến màu da của hắn được nhuộm chút sắc hồng thì e rằng ai nhìn vào làn da trắng bệch của hắn cũng phải cảm thấy kinh hãi.

Nghe thấy tiếng kẹt cửa, y mở mắt, hai tròng mắt đen trắng rõ ràng, không hề có một tia tạp chất. Y mỉm cười nhìn người nam tử có dáng vẻ oai hùng vừa bước vào trong phòng: “Tiểu Thập đã trở về?”

Người nam tử mặc trang phục hộ vệ không nói một lời, chỉ cười gật đầu, hắn đặt bọc thuốc xuống bàn, sau đó xoay người nhìn Lan Ngọc, tay đưa

lên làm một số động tác kỳ lạ.

Nhìn thấy hành động khoa chân múa tay của hân, Lan Ngọc cười nói: “Ừ, ta đã rõ. Tiểu Thập, xem ra phải làm phiên người ra ngoài một chuyến rồi.”

Tiểu Thập thu lại dáng vẻ tươi cười, gật đầu đồng ý.

Lạc Hoa cung.

“Khải bẩm công chúa, tử sĩ báo tin, Mộ Dung Ca không đi theo Thái tử Hạ quốc, vừa ra khỏi cung, Thái tử đã để Mộ Dung Ca lại trước cửa.” – Xảo Vân đem tin tức vừa nhận được báo cho Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã cũng vừa hồi cung, đang muốn thay y phục rồi tới gặp mẫu hậu lại nghe thấy tin tức này khiến lòng nàng nổi lên nghi ngờ.

Nguyên Kỳ không mang Mộ Dung Ca theo?

“Theo nô tỳ thấy, công chúa đã quá coi trọng cô ta đến mức phải tử sĩ đi làm việc. Mộ Dung Ca đã bị Thái tử Hạ quốc xua đuổi, sau này cô ta cũng không còn cơ hội làm vương mắt công chúa nữa.” – Xảo Vân nhìn dáng vẻ nhú mày trầm tư của Lâm Thiện Nhã, liền nói.

Đôi con ngươi mở hé một nửa của Lâm Thiện Nhã toát lên nét lạnh lùng tàn nhẫn, nàng lắc đầu, – “Việc này tuyệt đối không đơn giản như vậy.” – Nàng đã nhìn thấy ánh mắt của Nguyên Kỳ dành cho Mộ Dung Ca, ánh mắt đó khiến nàng cảm thấy không thoải mái. Cái cảm giác kia... không có lửa thì sao có khói được.

“Công chúa...”

Dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của Lâm Thiện Nhã hiện lên một tầng sát khí, để có thể đứng vững giữa hậu cung lăm đă đoạn này, nàng luôn luôn phải có tính cách quyết đoán! Vạn lần không thể lưu lại mầm họa này. Thiện Nhã xoay người, lạnh lùng ra lệnh: “Vẫn theo kế hoạch cũ, có thời cơ liền động thủ!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Âm Sát

Mộ Dung Ca thoáng thấy trên lưng Lâm Khinh Trần đeo một chiếc tay nải, theo sau hẳn là hai gã hộ vệ. Đây là...?

Nhìn ra sự nghi hoặc của cô, Lâm Khinh Trần mỉm cười: "Thịnh yến đã kết thúc, ta và Phong Nhi cũng nên rời khỏi đây thôi." - Phong quốc chắc chắn sẽ diệt vong, có trời cũng không thể cứu vãn được nữa, mà y lại muốn mang Phong Nhi đi chu du khắp thiên hạ, sống một cuộc sống đơn giản, không cần mỗi ngày đều phải mưu toan đấu đá. Hơn nữa, hoàng cung Phong quốc quá nhơ nhuốc, một nơi dơ bẩn như vậy không đáng để y ở lại.

Lâm Khinh Trần mỉm cười dịu dàng nhìn Mộ Dung Ca, chuyện cô không đi theo Nguyên Kỳ khiến hắn ngạc nhiên vô cùng, Nguyên Kỳ dùng bao nhiêu thủ đoạn mới có được cô, vậy mà khi rời khỏi Phong quốc hẳn lại để cô ở lại, điều này thật sự khiến người khác bất ngờ.

Mộ Dung Ca đứng dậy nhìn Lâm Khinh Trần, cô mỉm cười: "Vứt bỏ hết vinh hoa phú quý để đổi lấy một đời thanh thản, thiên hạ này ít ai có được dũng khí như Thái tử. Thái tử Phong quốc quả thực khiến người khác phải nể trọng." - Đặc biệt lúc này Hoàng đế Phong quốc tuổi đã già, sắp bước một chân vào quan tài tới nơi nhưng y lại không hề do dự mà rời đi.

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn Phong Nhi, hắn kiếp trước nó đã tích nhiều phúc đức nên kiếp này mới có được một người phụ thân như vậy. Dù sao ở cái thời loạn này, quyền lợi là thứ chẳng ai dễ dàng buông bỏ.

Lâm Khinh Trần khẽ thay đổi sắc mặt, từ lần đầu tiên gặp mặt, y đã mơ hồ nhận thấy cô gái này không giống với những nữ tử y đã từng gặp qua,

không ngờ chỉ nói chuyện với nhau mấy câu mà cô đã hiểu hết suy nghĩ của y. Nhưng cũng bởi vậy lại khiến y cảm thấy hổ thẹn. Kỳ thực không phải y thấu rõ được bộ mặt của nhân thế, hiểu ra đời chỉ là hư ảo chẳng đáng để tranh giành quyền lực mà rời khỏi hoàng cung. Chỉ là sau khi trải qua chuyện của Yên Nhi, y đã không còn tha thiết tranh giành bất cứ thứ gì nữa, ngay cả khi biết rõ phụ hoàng muốn thông qua lần hòa thân này để giúp Phong quốc tạm thời được yên ổn một thời gian, đây không phải là phương pháp tốt, nhưng y cũng không ngăn cản.

Vì, y mong muốn Phong quốc thật sự bị diệt vong, phụ hoàng sẽ phải trả giá cho tất cả những gì người đã gây ra.

"Mộ Dung cô nương dự định đi đâu?" - Ánh mắt Lâm Khinh Trần khẽ động, y nhẹ nhàng hỏi.

"Mộ Dung tỷ tỷ, hay là tỷ đi du ngoạn cùng Phong Nhi và cha?" - Lúc này Phong Nhi đã điều chỉnh được tâm tình, nó ngẩng đầu dùng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đề nghị với Mộ Dung Ca.

Lâm Khinh Trần nhẹ nhún mày, giọng nói có phần trầm xuống: "Con không được đề nghị lung tung." - Tuy Nguyên Kỳ để Mộ Dung Ca ở lại rồi quay về Hạ quốc, nhưng trong đó chắc chắn có bí mật không thể để cho ai biết, hơn nữa, chắc hẳn Mộ Dung Ca cũng có việc cần phải đi làm.

Mộ Dung Ca ngạc nhiên nhìn hai người ở trước mặt, họ là một trong số ít người không hề có ý muốn lợi dụng cô, con người đen láy của Mộ Dung Ca khẽ động, cô thầm nghĩ, thực ra lúc này cô chưa hề được tự do, có lẽ những trắc trở và nguy hiểm cô sẽ gặp phải còn khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng, nếu vậy sao cô có thể liên lụy tới người khác? Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn Phong Nhi, cô vừa cười vừa lắc đầu: "Tôi cũng muốn đi khắp thiên hạ cùng thế tử, nhưng tôi vẫn còn nhiều chuyện quan trọng cần phải đi làm, cho nên không thể đồng ý với người được."

Ba tháng, cô chỉ có ba tháng. Lúc này trong đầu cô đang nhớ lại cuộc hội thoại với Nguyên Kỳ đêm qua, có vẻ như hẳn đã đoán trước sẽ có lúc cô phải đến cầu cạnh hẳn.

Rốt cuộc thì trong ba tháng này sẽ phát sinh những chuyện gì đây?

Lâm Khinh Trần thấy trán Mộ Dung Ca hơi nhú lại, có vẻ sâu não, y lập tức hiểu rõ, nhất định cô đã gặp phải chuyện gì đó rất phức tạp, vừa thoáng có ý định hỏi cô, y đã tự cười mình. Lúc này thân mình còn khó bảo toàn, lại muốn giúp người khác ư? Quả thực có chút buồn cười.

Phong Nhi thất vọng ra mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại, nó mím cánh môi nhỏ xíu, vẫn hy vọng hỏi: "Vậy sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại phải không Mộ Dung tỷ tỷ?"

Mộ Dung Ca gật đầu, "Ừ, nhất định rồi." - Nếu khi đó cô đã được tự do hoàn toàn, mà hai người họ vẫn còn đi chu du khắp thiên hạ, tất cả mọi người đều còn sống thì họ có thể sẽ gặp lại nhau.

Tiểu Phong Nhi vừa nghe thấy cô đồng ý, lập tức cười tươi rói, nó nói như reo: "Một lời đã định!"

Mộ Dung Ca dịu dàng nhìn Phong Nhi, nói lại lời của nó: "Một lời đã định!"

Nụ cười của Phong Nhi như liều thuốc mát lạnh, khiến thứ áp lực như mây đen vần vũ trên bầu trời đang đè nặng lên cô cũng từ từ giảm bớt, ở bên đứa trẻ đơn thuần không hề có chút tạp niệm này, không khí cũng trở nên tươi mát hơn.

Lâm Khinh Trần cười nhẹ, qua năm năm, hẳn tự nhận mình đã nhìn thấu mọi việc, hiểu rõ bí ẩn cuộc đời, cho nên khi đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng sẽ không dao động, ngay cả nụ cười luôn thường trực trên môi kia của y cũng chỉ là một chiếc mặt nạ, miệng tuy tươi cười nhưng lại khiến người

đối diện không cảm thấy sự thực lòng. Thế mà lúc này đây, khi nhìn thấy Phong Nhi vui vẻ như vậy, mà cô gái ở trước mặt này lại không còn đáng vẻ hèn mọn như lúc hăn nhìn thấy trên yến tiệc, cô ấy mỉm cười thật dịu dàng khiến tự đáy lòng hăn cũng cười theo.

"Nếu có duyên chắc chắn sẽ còn gặp lại, Mộ Dung cô nương hãy cẩn thận, nếu có việc gì cần giúp đỡ, cô nương cứ đốt pháo sáng, ta nhất định sẽ đến tương trợ." - Từ trong tay áo dài, y lấy ra một cây pháo sáng rồi đưa cho Mộ Dung Ca.

Cây pháo này không giống loại pháo hoa hay dùng trong các ngày lễ, nó nhỏ hơn rất nhiều, rất tiện lợi giấu trong ống tay áo. Mộ Dung Ca ngại từ chối nên đành nhận lấy, cô nói: "Xin cảm tạ."

-

Hai canh giờ sau, đội quân của thái tử Tề quốc đã tới trấn lân cận kinh đô Phong quốc. Vừa đúng lúc đến giờ cơm trưa, Triệu Tử Duy bèn ra lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Triệu Tử Duy bao trọn tửu lâu lớn nhất trong trấn, ông chủ tửu lâu biết được hăn chính là Thái tử Tề quốc liền tức tốc bảo đầu bếp chuẩn bị thật nhanh bữa trưa thịnh soạn cho họ.

Chỉ một thoáng sau, cơm canh nóng hổi đã được bưng lên.

Triệu Tử Duy lạnh lùng nhìn một bàn thức ăn không có món gì đặc biệt, hăn lấy đũa gắp một miếng đưa lên miệng, lập tức cau mày khổ sở nuốt xuống, thấy đám thuộc hạ xung quanh ăn rất ngon miệng, đôi mày kiếm của hăn khẽ chau lại. Mấy ngày gần đây hăn không ăn uống được, đồ ăn trong hoàng cung Phong quốc đã được coi là mỹ vị nhưng hăn vẫn không thể nuốt trôi. Lúc này đây hăn lại nghĩ tới người con gái kia, nếu có nàng ở đây thì hăn hăn sẽ được thưởng thức món ăn mới lạ, đặc biệt.

Món gà nướng thơm lừng? Hay là món bánh trong trong Phi thúy Lưu ly rực rỡ sắc màu?

Đầu óc của nữ nhân kia rất quý quyết, nhìn nàng tưởng như vô hại, kỳ thực trong đầu có khá nhiều chủ ý! Triệu Tử Duy khẽ cười lắc đầu, may mà hắn đã sớm nhìn ra tính cách của nàng, nếu không đã bị vẻ bề ngoài kia lừa phỉnh.

Trong mắt ánh lên ý cười, hắn buột miệng gọi, - "Mộ.." - Một chữ vừa thốt ra, lập tức im bặt. Vẻ mặt của hắn nhất thời bỗng lạnh như băng, thân thể cứng ngắc.

Nữ tử giả dối kia đã bị hắn đem tặng cho người khác mất rồi, hắn lúc này nàng đang ở cạnh Nguyên Kỳ, ra sức lấy lòng hắn, mà cũng có thể lúc này Nguyên Kỳ đang ngồi thưởng thức những món ăn độc nhất vô nhị do chính tay Mộ Dung Ca làm, hoặc nàng đang cầm mấy lượng bạc phần thưởng mà thầm cười trộm chẳng

Có thể. đời này hắn không còn cơ hội được nhìn thấy nàng nữa.

"Thái tử, ty chức có việc muốn bẩm báo."

Một gã mặc trang phục thường dân Phong quốc chạy tới quỳ xuống trước mặt Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy nghiêng đầu nhìn lại, hắn nhận ra kẻ vừa tới chính là mật thám của hắn ở Phong quốc, tại sao mới được nửa canh giờ y đã quay lại? Nghĩ có chuyện quan trọng, hắn kiềm chế sự đau khổ của mình, nhìn xuống tên mật thám đang quỳ dưới đất, trầm giọng ra lệnh: "Nói!"

"Ty chức nhìn thấy ở trước cửa hoàng cung Phong quốc, lúc Thái tử Hạ quốc rời đi đã để nô Mộ Dung Ca ở lại, ty chức theo dõi nàng ta, thấy nàng ta dừng lại nói chuyện với Thái tử và tiểu thế tử Phong quốc rồi một mình rời đi." - Người áo đen bẩm báo.

"Cái gì?!" - Triệu Tử Duy biến sắc, Nguyên Kỳ để Mộ Dung Ca ở lại Phong quốc sao?

Người áo đen ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy với vẻ khó hiểu, vì sao Thái tử lại kích động đến vậy?

Quất Đào cùng Lưu Vân đang đứng cách đó không xa, hai người họ đều nghe thấy những điều người áo đen vừa nói, họ lập tức tới bên cạnh, lo lắng nhìn Triệu Tử Duy.

"Quay xe, trở lại kinh đô Phong quốc!" - Triệu Tử Duy nắm chặt hai đấm tay, đôi con ngươi sâu thẳm lóe lên những tia sáng khác thường. Mặc dù hẳn không biết vì nguyên nhân gì Nguyên Kỳ lại thả Mộ Dung Ca, nhưng hẳn phải trở lại, đây là cơ hội rất khó mới có được.

Lưu Vân nghe vậy thì kinh hãi, lập tức quỳ xuống đất, nói: "Thái tử vạn lần không thể hành động lỗ mãng. Mộ Dung Ca đã là nô tỳ của Hạ quốc, Thái tử hà tất chỉ vì một người hầu của nước khác mà bỏ qua thời cơ quay về Tề quốc? Tất cả mọi người đều đang mong ngóng Thái tử quay trở về!

"Xin Thái tử lấy đại cục làm trọng! Một kẻ hầu không thể so sánh với giang sơn, nhất bên trọng nhất bên khinh, điều này Thái tử hẳn phải hiểu hơn ai hết!" - Sắc mặt Quất Đào cũng trở nên trắng bệch, nàng quỳ xuống đất khẩn cầu. Thái tử Hạ quốc lại vứt bỏ Mộ Dung Ca?! Đây là điều nàng không thể ngờ tới, lúc này các vị đại thần đi theo Thái tử đều đang mong ngóng người quay trở về chủ trì đại cục, nếu chỉ vì một nô tài mà người chậm trễ thời gian trở về, quả thực không tốt chút nào!

Dù thế nào Mộ Dung Ca chỉ là một nô tỳ. Trong nội bộ hoàng cung Tề quốc lúc này có rất nhiều vị hoàng tử đang nhìn vào Thái tử, hơn nữa Mộ Dung Tần cũng đang nhắm tới ngôi vị Thái tử, chỉ cần chậm trễ một giây cũng khiến người rơi vào cảnh "vạn kiếp bất phục"! Đây chính là thời điểm người không thể vì đàn bà mà hồ đồ!

"Có thể đây là âm mưu của Thái tử Hạ quốc!" - Lưu Vân thấy Triệu Tử Duy vẫn ngồi yên bất động, liền nói thêm.

Triệu Tử Duy cười lạnh: "Sao hẳn có thể ngu xuẩn như vậy được." - Lúc hai người họ ở kinh đô Phong quốc còn không ra tay động thủ với nhau, Tề quốc rất gần với Hạ quốc, thực lực của hai bên cũng ngang ngửa, Nguyên kỳ tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện ngu ngốc đến vậy.

Nghe Triệu Tử Duy nói, Lưu Vân cùng Quất Đào biết không thể lay chuyển quyết định của hắn, cả hai liền im lặng cúi đầu.

Triệu Tử Duy quét mắt qua hai người họ, lạnh giọng ra lệnh: "Lưu Vân chọn mười hộ vệ cùng bốn cung quay lại, những người khác tiếp tục lên đường, không để chậm trễ lộ trình!"

"Vâng!"

-

Sau khi từ biệt Lâm Khinh Trần, Mộ Dung Ca đi tìm một nhà trọ nghỉ tạm.

Phong quốc vốn là nơi giàu có, giá cả ở kinh đô lại đắt hơn các nơi khác gấp hai - ba lần. Hơn nữa, muốn tìm một nhà trọ yên tĩnh lại càng khó, nơi nào cũng có rất nhiều người lui tới, nguy hiểm rình rập cũng nhiều hơn.

Nhìn dòng người đi trên đường, Mộ Dung Ca chìm trong trầm tư suy nghĩ, dung mạo của cô tuy rằng không tuyệt sắc khuynh thành như Thiện Nhã nhưng dù sao vẫn được coi là một tiểu mỹ nhân, cô lại không có võ công, bên cạnh không có người bảo hộ nên càng cần phải tìm cách tự bảo vệ mình. Đợi ngày mai sắc trời hửng lên, cô sẽ thuê một chiếc xe ngựa để rời khỏi Phong quốc.

Tối trước một cửa hàng may mặc, Mộ Dung Ca lựa chọn hai bộ áo tang bằng vải thô rồi vào buồng trong thay ngay tại trận, chủ tiệm là một lão phụ nhân khoảng hơn sáu mươi tuổi, mắt kém, cụ chỉ trông thấy có người bước vào nhưng không thể nhìn rõ khuôn mặt người tới là ai. Ngày thường cũng chỉ có những phụ nhân tuổi khoảng ba - bốn mươi mới tới cửa tiệm này, thấy người tới mua hàng, bà chủ tiệm liền cười niềm nở, nắm lấy vai Mộ Dung Ca, nói rằng: "Nếu phu nhân thích bộ y phục này, lão phụ có thể giảm cho người còn mười đồng thôi."

Mộ Dung Ca thay đổi y phục, lại nhìn qua gương mặt xinh đẹp ở trong gương đồng, cô lấy từ trong bọc quần áo ra một hộp phấn màu đỏ, đây là phấn má tối qua cô đã dùng, nghĩ rằng sau này vẫn có thể cần dùng tới nữa nên đã để trong bọc quần áo, thật không ngờ lúc này đã cần tới rồi.

Nhìn hình ảnh mơ hồ của mình trong gương đồng, nửa mặt bên trái cô bôi lên một lớp phấn đỏ, nhìn qua trông giống một vết bột bầm sinh, nhớ tới lời xưng hô của lão phụ nhân vừa nói với mình, Mộ Dung Ca lập tức vấn một kiểu tóc đơn giản.

Vừa bước ra ngoài, lão phụ nhân kia liền tiến đến, cười khen ngợi: "Phu nhân mặc bộ y phục này rất đẹp, mấy vị phu nhân nhà giàu trong vùng này so ra vẫn kém hơn nhiều so với phu nhân."

Đã là người làm ăn thì dù là hiện đại hay cổ đại cũng đều mồm mép như nhau, cô cười nhẹ: "Y phục của lão bà bà rất đẹp, ta sẽ lấy hai bộ."

Lão phụ nhân vừa nghe thấy càng nhiệt tình giới thiệu những bộ đồ khác cho Mộ Dung Ca.

Cô vốn muốn hỏi thăm lão phụ nhân về khách điểm bình dân, giá cả phải chăng trong vùng này, nhưng bà lại không biết, cô đành cười cảm tạ rồi rời đi.

Ra khỏi cửa hàng bán y phục, Mộ Dung Ca liền hỏi thăm những người đi đường nhờ họ chỉ cho mình một khách điểm bình dân sạch sẽ. Nhưng có lẽ người ở đây quá nhiều nên nhân tình cũng trở nên lạnh lùng, đại đa số mọi người đều tỏ ra thờ hững, thậm chí còn có người nhìn cô đầy vẻ giễu cợt.

Mộ Dung Ca thở dài, thảo nào Lâm Khinh Trần lại muốn rời khỏi Phong quốc đi du ngoạn khắp nơi, một quốc gia thiếu nhân tính như vậy sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong! Có lẽ, sống dưới sự cai trị của hoàng đế Phong quốc hiện tại, mọi người đã dần dần học được thói lạnh lùng ích kỷ. Cũng khó trách, tài lực của Phong quốc quá dồi dào, nhưng người tự nguyện tòng quân lại ít đến thăm thương! Bọn họ sống sung sướng an nhàn đã quen, làm sao có thể chịu nổi cuộc sống khổ cực trong quân doanh, suốt ngày dầm mưa dãi nắng?

May mà hỏi được một lão khất cái ven đường, ở gần đó có khách điểm bình dân Như Long, thái độ của ông chủ nơi đó rất tốt, trong khách sạn chưa từng suất hiện kẻ gây rối, thích hợp cho người đang đóng giả làm một phu nhân như cô đây vào ở.

Bỗng, sống lưng quét qua một luồng hơi lạnh, từ không trung lóe lên tia sáng, theo bản năng Mộ Dung Ca nghiêng người tránh thoát.

Quay đầu nhìn lại, một gã áo xám che mặt từ đâu nháy ra, tay lăm lăm một thanh trường kiếm sắc bén, đâm về phía cô.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hiểm Nguy Trong Gang Tắc

Edit: Phi Nguyệt

Gương mặt Mộ Dung Ca tái đi, không ngờ lại có kẻ cả gan ám sát người đang đứng giữa đường phố kinh thành. Trên người cô mặc một bộ trang phục khác mà vẫn bị bọn chúng nhận ra sao?! Chắc chắn kẻ này đã biết cô từ trước và bám theo sau. Hắn không phải cướp đường, vì cô đang mặc áo tang, băng cướp đường không bao giờ cướp của nhà có tang.

Bốn phía xung quanh đều có người dân qua lại, lúc đầu họ không có phản ứng, nhưng khi nhìn thấy thanh trường kiếm trên tay kẻ áo xám, tất cả đều kinh hãi lùi về phía sau, miệng hô to:

“Có cướp, có cướp!”

Sao hôm nay bọn cướp đường lại lớn mật đến vậy, dám hành hung người trên đường phố kinh thành?

Gã áo xám không hề hoảng sợ trước tiếng kinh hô của những người dân gần đấy, ngược lại mặt gã càng thêm hung tợn. Vốn gã tưởng rằng Mộ Dung Ca không có võ công nên chỉ cần một đao đơn giản sẽ kết liễu tính mạng của cô, nhưng ai ngờ đúng vào thời khắc mấu chốt cô lại tránh thoát. Gã gầm lên một tiếng, thanh trường kiếm mạnh mẽ đâm tới.

“Vì sao lại giết ta?” – Mộ Dung Ca nhìn thanh kiếm gần sát trong gang tấc, cả thân người theo phản xạ không ngừng lùi về phía sau. Cô biết mình cần phải kéo dài thời gian, tuyệt đối không thể bị chết một cách không rõ ràng như thế này.

Dân chúng ở đây hẳn luôn sống trong thái bình, nay thấy gã nam tử áo xám chém tới tấp vào một vị phu nhân mặc áo tang vải thô thì quá sợ hãi nên chỉ dám đứng nhìn từ xa, không một ai có ý định đi báo quan.

Mộ Dung Ca vẫn đang tránh né đường kiếm đâm tới, cô phát hiện võ công của gã này không cao, nhiều lắm chỉ mạnh hơn công phu quyền cước mèo cào ba móng một chút mà thôi. Nhìn kỹ, gương mặt của gã không hề lộ chút biểu cảm nào, cho dù có thô bạo rống lên một tiếng nhưng vẻ mặt gã vẫn đờ cứng như cũ, gương mặt đó chẳng khác gì một chiếc mặt nạ.

Mặt nạ?!

Chẳng trách hẳn lại lớn mặt như thế, dám hành hung người giữa ban ngày ban mặt mà không cần che dấu, quả nhiên đã có sự chuẩn bị từ trước.

Gã nam tử áo xám nào nghĩ được Mộ Dung Ca gặp nguy nhưng không loạn, còn nghĩ ra được nhiều điều như vậy, khi đứng trước sinh tử tồn vong, cô đã khám phá ra bí mật của gã.

Đúng lúc trường kiếm kia chém lên đỉnh đầu Mộ Dung Ca, cô tiện tay với lấy chiếc đòn gánh ở bên cạnh, đưa lên quá đầu ngăn lại đòn tấn công của gã, sau đó cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn gã đầy đe dọa: “Nam tử hán đại trượng phu, đã dám tới đây hành hung người lại không dám lộ ra gương mặt thật, quả thực buồn cười! Là kẻ ngu ngốc nào tìm người tới giết ta?”

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng Mộ Dung Ca đã có thể hoàn toàn khẳng định, gã này do kẻ khác thuê tới để giết cô. Hơn nữa kẻ thuê gã nhất định biết cô không có võ công, cho nên mới mời một sát thủ tầm thường tới đây để ám sát cô.

Rõ ràng kẻ đứng đằng sau này cũng không ngờ cô lại bình tĩnh như vậy.

Gã nam tử áo xám nghe những lời Mộ Dung Ca nói liền giận dữ quát lên một tiếng, trong lòng gã nổi giận nhưng các đường nét trên gương mặt lại

không động đậy chút nào.

Trong đám người đứng vây xung quanh, có người gan lớn dám chỉ vào nam tử áo xám mà nói: “Chẳng trách tên hung thần ác sát này lại dám ngang nhiên giết người giữa đường, thì ra là động tay động chân lên khuôn mặt!”

Nam tử áo xám nhìn gương mặt bình tĩnh của Mộ Dung Ca, trong mắt gã thoáng hiện nét nghi ngờ, nữ nhân này tuyệt đối không phải người thường, tuy rằng đang mặc áo tang vải thô, nhưng sự trấn định này nhất định chỉ có ở kẻ có thân phận quyền quý, vậy người cho hấn ngân lượng để ra tay thực ra là người phương nào?

Mộ Dung Ca thấy động tác của gã chậm lại, tuy rống lên một tiếng lớn nhưng trường kiếm đâm tới lại dừng ở đỉnh đầu của cô, tim Mộ Dung Ca đập rộn, khuôn mặt càng thêm bình tĩnh, xem ra người này cũng không phải kẻ ngu dốt!

“Nếu người buông tay rời đi, ta nhất định sẽ không truy cứu chuyện hôm nay! Nếu còn cố, người chắc chắn sẽ hối hận vì những hành động ngu xuẩn này!” – Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn gã nam tử áo xám, không khí xung quanh cô trầm xuống, mơ hồ lộ ra vài phần sát khí không nên thuộc về cô.

Gã nam tử áo xám đảo con ngươi, kỳ thực gã đã bị thuyết phục đến vài phần rồi. Nhưng gã cũng hiểu, nếu bây giờ bỏ đi, kẻ kia nhất định sẽ không tha cho gã. Huống hồ gì gã đã nhận ngân lượng, theo quy tắc phải hoàn thành công việc! Bỗng gã nhớ đến lời người kia đã từng dặn dò không được để nữ nhân trước mặt lừa gạt, nàng cực kỳ giả dối, chỉ cần nói mấy câu thì dù sắp chết cũng thành sống, xem ra người kia nói không sai. Hơn nữa, lúc này có nhiều người nhìn hấn như vậy, đối với một sát thủ lĩnh tiền – làm việc như hấn lại bị một nữ nhân lừa gạt, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sau này hấn phải sống thế nào?

Trong lòng nhanh chóng đưa ra quyết định, hắn không do dự nữa mà lập tức cười to hai tiếng: “Người quả thực xảo trá! Tưởng kéo dài thời gian quan binh sẽ đến đây cứu người sao? Có nghi ngờ gì cứ chờ xuống suối vàng hỏi Diêm Vương đi!”

Dứt lời, gã giơ trường kiếm lên thẳng tay đâm tới.

Mộ Dung Ca hoảng hốt, vừa nãy cô đã dùng hết sức lực tránh né đòn sát thủ kia, giờ gã áo xám lại dùng toàn lực, phía sau cô là tường cứng, có muốn tránh cũng không được.

Mành chỉ treo chuông, cô biết mình khó lòng giữ được cái mạng nhỏ này, trước lúc thanh trường kiếm kia đâm tới, Mộ Dung Ca nhắm mắt chờ đợi, nhưng chờ mãi vẫn không thấy thanh kiếm đâm xuyên ngực mình. Lại quá.

Từ từ mở mắt ra, Mộ Dung Ca thấy trước mặt cô là một người thanh niên anh tuấn, trên gương mặt vẫn còn mang theo nét hồn nhiên đang mỉm cười nhìn cô. Trái ngược với khuôn mặt ngây thơ, cơ thể hắn vô cùng vạm vỡ, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đoán được hắn là người luyện võ, nếu không tay chân đâu thể nhanh nhẹn đến vậy, chỉ một chiêu đã lấy mạng của gã nam tử áo xám kia. Mộ Dung Ca nhìn lại, gã áo xám tới giết cô đang nằm trên mặt đất, miệng sùi bọt mép. Ngay sau đó, không biết từ đâu xông ra vài tên quan binh đến kéo xác gã áo xám đi.

Mộ Dung Ca biết ngay người thanh niên mang nụ cười hồn nhiên này vừa cứu cô. Cô lập tức đứng dậy, kích động cảm ơn người ta, – “Đa tạ công tử đã cứu mạng.”

Tiểu Thập nhìn Mộ Dung Ca, hắn chỉ cười cười gật đầu.

Mộ Dung Ca hơi ngạc nhiên, hình như vị công tử này....

Tiểu Thập xoay nửa người, chỉ tay về phía khách điểm Như Long gần đó, ý bảo cô đi theo hần.

Mặc dù đem lòng nghi ngờ nhưng Mộ Dung Ca vẫn đi theo Tiểu Thập, vừa đi vừa suy luận. Có vẻ hần biết cô, thời gian hần xuất hiện để cứu cô thật trùng hợp, nhưng cô chưa bao giờ gặp qua người này. Cô có một tia ấn tượng mơ hồ, hình như đã gặp hần ở nơi nào đó, có lẽ gần đây gặp quá nhiều người nên không thể nhớ ra được.

Tiểu Thập đi trước dẫn đường, hần vẫn nở nụ cười hồn nhiên khiến người khác không thể không buông lỏng.

Trong lòng vẫn rất nghi ngờ, nhưng khi cùng hần đi vào gian phòng hảo hạng trong khách điểm, nhìn thấy Lan Ngọc đang bốc vài loại thảo dược cô mới ngộ ra. Hèn chỉ thấy người thanh niên này thật quen, thì ra cách đó không lâu cô đã gặp hần. Khi cô đánh cờ cùng Lan Ngọc công tử, Tiểu Thập cũng đứng canh ở đó, khi ấy Mộ Dung Ca chỉ liếc mắt nhìn qua nên không có ấn tượng quá sâu sắc.

Thì ra là Lan Ngọc công tử cứu cô.

Nhìn qua Tiểu Thập cao khoảng mét chín, hần chỉ khoảng mười bảy – mười tám tuổi nhưng làm việc vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, lúc này hần đang bưng ấm trà đi ra ngoài.

“Ta đoán khi nàng rời khỏi Thái tử Hạ quốc nhất định sẽ có kẻ sai người tới ám sát nên bảo Tiểu Thập ra xem một chút.” - Lan Ngọc nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt vẫn nhẹ nhàng như vậy, ngay cả giọng nói êm ái cũng không hề thay đổi, trái lại còn khiến người ta cảm nhận được sự ấm áp đang lan tỏa từ y. Chỉ duy nhất sắc mặt hồng trước đây ngày càng trở nên tái nhợt, có vẻ y vừa trải qua một thời gian bạo bệnh nguy hiểm đến tính mạng.

“Thiếp Mộ Dung Ca xin cảm ơn Lan Ngọc công tử.” – Cô thu lại ánh mắt, lập tức khom người chào hỏi, sau đó nhìn về phía Tiểu Thập, đưa tay

làm động tác ‘Tiểu Thập, cảm ơn nhé’. Thời còn học đại học cô đã từng cùng đám bạn đi tới vùng rừng núi xa xôi làm giáo viên từ thiện một năm, trước khi tới đó cô có tìm hiểu và được biết trong thôn có hai em bầm sinh bị câm điếc, nhưng rất có niềm đam mê đối với việc học. Mỗi ngày các em ấy đều đi hai-ba tiếng đồng hồ vòng qua một ngọn núi để tới ngôi trường duy nhất trong thôn, nhưng mấy thầy cô trong trường hầu hết chỉ mới tốt nghiệp trung học, không ai trong số họ hiểu thủ ngữ (*) nên đành cố dạy cho hai bé cách đánh vần từng chữ theo khuôn miệng, tuy rất cẩn thận và kiên nhẫn nhưng hai đứa trẻ vẫn có nhiều điều không hiểu, nhưng không còn biện pháp nào khác. Chuyện này khiến Mộ Dung Ca cảm động nên cô quyết định dùng hai tháng để đi học thủ ngữ.

(*) Thủ ngữ: Ngôn ngữ giao tiếp bằng cử chỉ, hành động của bàn tay để diễn đạt tới đối phương những điều muốn nói.

Cho đến khi tới sơn thôn đó, tận mắt nhìn thấy hai đứa trẻ hồn nhiên kia, nụ cười tươi trên môi chúng, lần đầu tiên Mộ Dung Ca cảm thấy tư vị của những giọt nước mắt cảm động, thật mặn, nhưng cũng thật ngọt ngào.

Dùng hai tháng để học ngôn ngữ của người câm chính là việc làm đáng giá nhất đời của cô. Trong thời gian một năm đi tình nguyện, cô đã có tình cảm sâu đậm với những đứa trẻ ở sơn thôn. Lúc đó cô còn muốn tiếp tục ở lại sống cùng với chúng, đôi khi xuống sông bắt cá, vào trong núi hái rau, thỉnh thoảng nấu vài món ăn đơn giản như thịt xào ớt nhưng đó lại là món ăn thịnh soạn đối với chúng. Một ngày trôi qua tuy rằng giản đơn, nhưng có thể cảm nhận được tâm hồn mình được thả trôi như cánh chim đang bay lượn tự do trên bầu trời, thật vui sướng biết bao! Đặc biệt những đứa trẻ vùng núi kia luôn dùng giọng nói non nớt của mình gọi cô là cô giáo, tiếng gọi ấy sao thân thương quá.

Đáng tiếc.... Cô đã biết đời này mình không có duyên với cuộc sống giản đơn hạnh phúc đó, cha cô đã sử dụng rất nhiều thế lực để cưỡng bức cô trở về....

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Thập, cô thu lại phần hồi tưởng, rồi vươn ngón tay cái với hân.

Không ngờ Tiểu Thập cao lớn là thế, lại đỏ mặt! Hân đưa tay gãi ót, miệng cười ngượng ngùng.

Lan Ngọc rất kinh ngạc trước việc Mộ Dung Ca biết thủ ngữ, nhưng không truy hỏi cô, y chỉ mỉm cười: “Không cần nói cảm ơn. Ở trước mặt ta nàng không cần giữ lễ tiết như vậy.” – Cô vốn chẳng phải là người hay khách sáo, càng không phải là người trời sinh đã hèn mọn, những nghi thức xã giao này khiến y cảm thấy không quen mắt.

Khóe môi Mộ Dung Ca khẽ kéo lên, nét mặt cô thay đổi không còn vẻ hèn mọn nữa, cô nhìn thẳng vào Lan Ngọc, – “Là sơ sót của ta, đã khiến bằng hữu khó chịu rồi.”

Đồng thời cô cũng cảm nhận được bên mình có rất nhiều hiểm nguy, dường như chỉ cần đã từng liên quan tới vòng xoáy quyền lực thì đừng mong có ngày yên ổn. Nếu có thể, cô tình nguyện không muốn trở thành trở ngại của bất cứ kẻ nào.

Nhưng, có một số việc không phải muốn trốn tránh là được!

Có điều, Mộ Dung Ca muốn biết tại sao y lại cứu cô? Vốn tưởng rằng y tới đây để tham gia yến tiệc hòa thân, cũng sẽ trở thành đối thủ của Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ, thế nhưng y chẳng những không đến, mà lúc này còn xuất hiện trong một khách điểm nhỏ ở kinh thành, có vẻ y không muốn có quá nhiều người chú ý tới hành tung của mình.

Lan Ngọc xoay người kiểm lại số thảo dược, sau đó đưa cho Tiểu Thập vừa bưng trà tới, Tiểu Thập cầm gói thảo dược rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lúc vừa bước chân vào phòng cô đã ngửi thấy hương thuốc phảng phất trong không khí, mùi vị này không phải là thuốc mới được bưng lên, mà là

mùi hương thảo được nồng đậm. Nhìn người nam tử ở trước mặt có vẻ gần hơn so với lần gặp mặt trước, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt thêm vài phần, may mà trong phòng có đốt nến, ánh nến đỏ chiếu lên gương mặt y khiến nó không quá trắng bệch.

Lan Ngọc thích y phục màu trắng, những nam tử khác mặc y phục màu trắng trông rất tầm thường, nhưng khoác lên cơ thể gầy gò của y lại khiến người ta cảm thấy chỉ có màu trắng mới xứng với y, nếu là những gam màu khác sẽ làm vấy bẩn khí chất cao nhã xuất trần ấy.

Kỳ thực còn một người nữa rất thích hợp mặc y phục màu trắng, chỉ tiếc người nọ dường như rất chán ghét màu trắng thuần khiết này...

C.77.1

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Không Thể Bước Tiếp Cùng Nhau

Edit: Phi Nguyệt

“Thái tử, thuộc hạ có cần tiếp tục âm thầm điều tra hành tung của nô Mộ Dung Ca hay không?” – Mặc dù trong lòng thấp thỏm nhưng tên hắc y nhân vẫn phải hỏi.

Gia Kiệt thu lại ánh mắt, tâm trạng y trùng xuống. Chuyện Lan Ngọc công tử bỗng ra tay cứu Mộ Dung Ca thực ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng Lan Ngọc còn ở lại Phong quốc vì mục đích khác, nhưng tất cả bọn họ đều không ngờ đúng lúc Mộ Dung Ca đối mặt với hiểm nguy, chính y lại là người ra tay cứu nàng ấy. Hành động lần này của Lan Ngọc công tử có phải nằm ngoài dự liệu của chủ công?

Có điều... Rốt cuộc Lan Ngọc có mục đích gì mà lại cứu Mộ Dung Ca?

Thần sắc trên gương mặt Nguyên Kỳ vẫn lạnh nhạt, nhưng toàn thân tỏa ra thứ khí thế uy hiếp. Gia Kiệt chắc rằng tay thuộc hạ kia đã không đoán được ý của chủ nhân.

“Ừ.”

Hắc y nhân đợi một lúc lâu mới nhận được mệnh lệnh của Nguyên Kỳ, y liền lập tức khom người, lui đi.

Sau khi hắc y nhân rời đi, Gia Kiệt liền xoay người về phía Nguyên Kỳ: “Chuyện Mộ Dung Ca rời khỏi chủ công hẳn đã đến tai Thái tử Tề quốc. Chủ công, thực sự không cần gọi người đưa Mộ Dung Ca về sao?” – Tuy y

không hiểu vì sao Thái tử lại thả Mộ Dung Ca, nhưng y có thể khẳng định một điều, người tuyệt đối sẽ không buông tay nàng ta!

Nguyên Kỳ lại một lần nữa chú mục vào cuốn sách đang cầm trên tay, vẻ mặt không lộ ra cảm xúc nào, y thản nhiên: “Không cần.”

Ba tháng, hẳn chỉ cho nàng đúng ba tháng.

Gia Kiệt ngạc nhiên vô cùng, xem ra Mộ Dung Ca đã nắm được nhược điểm nào đó của chủ công nên mới được thả đi, bằng không theo như những gì hắn đã biết về chủ công, người tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tha cho nàng ta.

Vấn đề là, nàng ta đã nắm được chuyện gì chứ? Có nghĩ nát óc cũng không phát hiện ra điểm khả nghi, chủ công không hồ là chủ công...

...

Cơn mưa to bất ngờ ập xuống xối xả khiến mọi người trở tay không kịp.

Mộ Dung Ca nhìn Triệu Tử Duy dầm mình trong mưa, ánh mắt cô khẽ lay động, giọng nói trầm xuống: “Thái tử Tề quốc, người nên vào trong trú mưa.”

Triệu Tử Duy đang trên đường rời khỏi kinh thành Phong quốc, nhưng lúc này lại xuất hiện ở đây đã chứng tỏ hắn vừa phóng ngựa quay lại, hẳn rất mệt mỏi. Cô biết hắn muốn điều gì. Nhưng... tất cả đã là quá khứ, hơn nữa cô cũng đang đánh cuộc với Nguyên Kỳ.

Triệu Tử Duy nghe thấy lời nói của Mộ Dung Ca, ánh mắt đen thẳm của hắn thoáng dịu đi, nàng đang quan tâm hắn sao?

“Thái tử, xin người hãy vào trong trú mưa.”

Vài tên hộ vệ đi theo sau lưng hần cùng kêu lên. Thân thể của Thái tử rất quan trọng, sinh tử tồn vong của bọn họ sau này đều do Thái tử quyết định, nếu người có mệnh hệ gì thì...

Lưu Vân đứng ở một bên, đầu cúi thấp. Nếu Mộ Dung Ca quay trở lại bên cạnh Thái tử chắc chắn sẽ trở thành mối uy hiếp đối với người, đó là việc mà bất kì một thuộc hạ thân tín nào của Thái tử cũng đều không muốn. Một người có khí phách vương giả như Thái tử không nên bị tình yêu nam nữ vây khốn. Nếu bị một nữ tử thân phận thấp hèn như vậy quăn chặt lấy, chắc chắn Thái tử sẽ bị bọn hoàng tử trong Tề quốc cười nhạo!

Thái tử, vạn lần không thể đánh mất trái tim mình chỉ vì một nữ nhân!

Lưu Vân thầm hô to trong lòng, không dám bật ra thành tiếng để khuyên can Thái tử. Nếu Mộ Dung Ca bằng lòng làm một cơ thiếp, đó là kết cục tốt nhất!

Nhưng nếu nàng ta dựa vào phần tình cảm đặc biệt của Thái tử mà muốn trèo cao hơn nữa, thì chắc chắn cả hần và những người đi theo Thái tử sẽ không để yên cho nàng ta.

Triệu Tử Duy bước vào gian bếp, thân hình hần cao lớn, khí tức bá đạo, đôi mắt tà mị có phần lạnh giá nhìn lướt qua Tiểu Thập đang đứng cạnh Mộ Dung Ca.

Vừa mới nãy ở ngoài cửa, chính mắt hần đã nhìn thấy Mộ Dung Ca cùng kẻ câm này dùng cách giao tiếp đặc thù để nói chuyện với nhau, hần chưa từng biết nàng lại hiểu ngôn ngữ của người câm. Trên gương mặt nàng không có vẻ ghét bỏ, trái lại còn nói chuyện với tên câm đó rất vui vẻ thoải mái, không hề phòng bị, đó mới thực sự là nàng ư?

Trước đây khi ở bên cạnh hần, nàng luôn tạo lớp vỏ bọc nguy trang hèn mọn, che dấu rất tốt, nàng tuyệt đối sẽ không để lộ mình trước bất kì ai. Hần chưa từng nhìn thấy nàng cười một cách thoải mái như thế.

Nàng cười như vậy, không quá xinh đẹp nổi bật, không mỉ hoặc, ngược lại rất chân thực và ấm áp, dịu dàng, kiên định, trong đó còn có sự ngang bằng mà hẳn không thể nào hiểu được.

Hắn vừa cảm thấy sợ vừa lo ngại. Triệu Tử Duy ghen tỵ trừng mắt với Tiểu Thập, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: “Lui ra!”

Tiểu Thập vốn ít tiếp xúc với những người có tâm tư thâm trầm, hơn nữa hẳn đi theo Lan Ngọc công tử nên tâm cũng hướng thiện. Lúc này đứng trước Triệu Tử Duy toàn thân tản ra thứ sát khí quen thuộc, như những kẻ từng muốn đến ám sát công tử. Sắc mặt Tiểu Thập liền trở nên đông cứng, hẳn nhìn Triệu Tử Duy không chớp mắt, không hề có ý định lui ra. Có thể kẻ khác không biết, nhưng công tử đã từng nói trên thế gian này, người có thể làm đối thủ của hẳn không nhiều, mặc dù hẳn vừa quen biết Mộ Dung cô nương không lâu, thế nhưng hẳn không hề muốn cô bị thương tổn.

Mộ Dung Ca mỉm cười trước hành động bảo vệ của Tiểu Thập, cô quay lại đối diện với Tiểu Thập, dùng thủ ngữ nói cho hẳn biết cô không sao, bảo hẳn đem đồ ăn đưa tới cho Lan Ngọc công tử.

Tiểu Thập nhìn cô đầy lo lắng, thấy sắc mặt cô bình tĩnh, hẳn mới yên tâm đem làn thức ăn rời đi.

Sau khi Tiểu Thập đi khỏi, vẻ đổ kị trong mắt Triệu Tử Duy hạ xuống, hẳn bước tới trước mặt Mộ Dung Ca, cách cô hai thước, bộ dạng của hẳn vô cùng chật vật.

Mộ Dung Ca vẫn dùng gương mặt tươi cười đón hẳn, nhưng lại khiến trong lòng Triệu Tử Duy không vui.

Hắn dán chặt vào từng nét biến hóa trên gương mặt cô, cuối cùng trầm giọng nói: “Đi về với bốn cung.” – Đây là mục đích duy nhất của hẳn khi tới đây, từ nay về sau hẳn sẽ không bao giờ... buông cô ra nữa. Hẳn sẽ cho cô một cuộc sống tốt đẹp nhất.

Mộ Dung Ca cảm thấy lòng mình nhói đau, khóe miệng tươi cười cũng dần cứng lại, nháy mắt, trong đầu cô đã tràn ngập những hình ảnh từ lúc xuyên không tới giờ, tất cả mọi thứ mà cô từng đối mặt, cùng một thoáng dao động trước hắn. Tình cảm đó đã từng nảy mầm trong cô, nhưng chưa kịp nở hoa đã lụi tàn. Lúc này đây đứng trước hắn, sau những ôi ức đã qua, cô bỗng cảm thấy mình bình tĩnh vô cùng. Mộ Dung Ca nhìn Lưu Vân đang lo lắng đứng dầm mưa ở ngoài cửa, cô nhẹ nhàng từ chối: “Thiếp không thể đi cùng Thái tử.”

“Vì sao?” – Triệu Tử Duy dùng hai tay nắm chặt lấy đôi vai của Mộ Dung Ca, xoay người cô đối mặt với hắn, để cô không thể trốn tránh ánh mắt nóng rực của hắn. Không một ai biết, lúc này đây nội tâm của hắn đang phải chịu đựng sự dày vò đau đớn đến nhường nào, chưa từng có nữ nhân nào khiến hắn vứt bỏ hết lý trí, bất chấp tất cả những nguy cơ bủa vây, chỉ toàn tâm toàn ý mong muốn giữ người ấy ở bên mình.

Nàng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất! Hắn là người hiểu rõ nhất tâm ý của mình, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi ở cùng, nàng đã âm thầm đi vào trái tim của hắn từ lúc nào không hay!

Chỉ là thời gian qua hắn đã không muốn thừa nhận điều đó, nhưng từ thời khắc buông tay nàng, hắn đã hối hận! Hắn nhất định sẽ trân trọng cơ hội lần này, quyết không để ý đến ánh mắt của người đời mà bội ước với nàng một lần nữa.

Hắn nhìn sâu vào mắt cô, trong mắt hắn không hề che giấu sự đau đớn, hối hận, lại chờ đợi, nhiều loại cảm xúc phức tạp đan xen khiến Mộ Dung Ca phải thất thần trong giây lát.

“Thiếp nay đã là nô tỳ của Hạ quốc, nếu cùng đi với Thái tử e rằng sẽ đem đến phiền phức cho bách tính của Tề quốc.” – Mộ Dung Ca lùi về phía sau, tránh khỏi bàn tay của hắn.

Cô xoay người nhìn đám người Lưu Vân đang đứng chờ đợi dưới mưa, tuy cơn mưa nặng hạt trút xuống xối xả lên người bọn họ, nhưng không ai có ý định tránh né, trái lại họ đứng thẳng lưng, mắt mở to, vì họ còn chưa nhận được chỉ thị của chủ tử.

Ở thời loạn này, tất cả bọn họ đều là thân bất do kỷ.

Hắn biết điều ấy, cô cũng biết.

Có đôi khi nghĩ rằng đưa tay ra là đụng tới, nhưng khi vươn tay lại phát hiện nó càng rời xa mình, muốn chạy tới bắt lấy nhưng không thể bắt được, cho dù cuối cùng nắm được thì cái giá phải trả thật quá thảm khốc, vì vậy không thể do dự, không thể chỉ mãi chìm đắm trong quá khứ.

Trong lòng Mộ Dung Ca biết rõ mình không thể có được người ấy, vậy thì không nên vọng tưởng, chỉ có như vậy cô mới bảo vệ được cho trái tim mình!

Đôi mắt sâu thẳm của Triệu Tử Duy khẽ lay động, nhìn tấm lưng mảnh khảnh của người con gái trước mặt, giây phút này tim hắn chột đau nhói, cơn đau lạ lẫm hắn chưa từng biết đến trong đời.

“Nguyên Kỳ vẫn chưa thực sự tha nàng?” – Hắn cất giọng khàn khàn. Nếu nàng vẫn là người của Nguyên Kỳ, vậy lúc này đây là thân bất do kỷ, không có lựa chọn. Nhưng nếu Nguyên Kỳ không tha Mộ Dung Ca đi thì tại sao nàng lại ở cùng Lan Ngọc công tử mà hắn ta không có động tĩnh nào?

Hay là trong mắt hắn ta nàng đã không còn giá trị lợi dụng nữa nên dù không trả tự do cho nàng, nhưng cũng không đưa nàng về Hạ quốc.

Mộ Dung Ca cảm thấy mình khó chống đỡ thêm được nữa, từ trước đến nay cô luôn tự tin vào sự nhẫn nại và khả năng khống chế cảm xúc của mình, nhưng lúc này thì... Nghĩ tới sự bất lực của mình trước những thế

lực to lớn, cô có cảm giác mình chỉ như một thứ rác rưởi nằm trên đất, mặc cho số phận bị người khác nắm trong tay. Chết tiệt! Cô vô cùng chán ghét một cuộc sống như thế, ghét cái cảm giác bất lực như lúc này đây.

Mộ Dung Ca xoay người, cô không hề né tránh ánh mắt hằn, – “Thái tử nên nghe theo lời khuyên của bọn họ.”

Cô là thân bất do kỷ, hắn làm sao không biết điều này. Qua lời nói này đã gián tiếp báo cho hắn biết Nguyên Kỳ vẫn chưa thả cô ra, và cô cũng sẽ không đi cùng hắn.

“Nếu nàng đi cùng bốn cung, bốn cung sẽ cho Mộ Dung Tần một cơ hội, cơ hội duy nhất, bốn cung chỉ tùy hứng một lần này thôi.” – Toàn thân Triệu Tử Duy cứng đờ, ánh mắt khóa chặt lấy cô, hắn không kịp nghĩ nhiều đã nói ra điều kiện đó.

Câu nói này khiến đám người Lưu Vân đứng ngoài cửa quá sợ hãi, Thái tử biết người đang nói cái gì chứ? Mộ Dung Ca hôm nay đã là người của Thái tử Hạ quốc, nếu Thái tử quyết mang nàng đi chỉ khiến Tề quốc gặp rắc rối mà thôi, mà buông tha cho Thập hoàng tử, hậu quả càng khôn lường.

Đôi mắt Mộ Dung Ca nhú lại, đôi bàn tay giấu trong ống tay áo nhẹ run lên, cô mím chặt môi. Hắn đã nói ra lời hứa hẹn này đã tỏ rõ quyết tâm của hắn.

Cô biết, việc hắn tặng cô cho Hoàng đế Phong quốc ở yến tiệc tẩy trần là bất đắc dĩ, tình huống trong nội bộ Tề quốc chắc rằng còn lộn xộn hơn cô tưởng rất nhiều, địa vị của hắn hắn cũng bị uy hiếp. Vì biết điều đó nên cô không hề hận, cũng không trách hắn, dù sao hắn cũng không còn lựa chọn nào khác. Hơn nữa, qua những lời hắn vừa nói cũng gián tiếp nói cho cô biết Tần Nhi đã có chỗ đứng trong hoàng cung Tề quốc, tính mạng của nó không cần lo lắng nữa, còn có thể bắt đầu hành động trả thù Triệu Tử Duy. Không chỉ có vậy, nếu hắn cố ý mang cô đi, chắc chắn sẽ bị Nguyên Kỳ

nhân cơ hội này đã kích, phải nói đây là cơ hội khó có được đến mức nào, dù gì Triệu Tử Duy cũng là đối thủ mạnh mẽ, khó đối phó nhất với Nguyên Kỳ.

“Nàng không cần suy nghĩ gì hết, Mộ Dung Ca.” – Triệu Tử Duy thấy cô im lặng, liền lo lắng nói phủ đầu.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lựa Chọn Đau Khổ

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Hắn biết nỗi lo lắng trong lòng Mộ Dung Ca, nhưng không quyết định thay cô được! Giờ phút này, hắn chẳng thể tính toán quá nhiều mà chỉ đi theo tiếng gọi của trái tim mình.

Hắn muốn biết, khi không còn bất cứ vướng mắc gì, cô sẽ lựa chọn ra sao?

“Thái tử, không thể được!!”

Lưu Vân vội quỳ xuống giữa màn mưa, sợ hãi kêu lên. Tiếp đó, mấy người hộ vệ khác cũng quỳ xuống, đồng loạt hét: “Thái tử, không thể được!”

Sau hơn một tháng hạn hán vừa qua, cuối cùng trời cũng đổ mưa, cơn mưa xối xả hôm nay đã cuốn trôi tất cả. Những giọt mưa nặng hạt ào ào trút xuống lưng của những người đang cúi đầu quỳ dưới đất. Toàn thân Mộ Dung Ca khẽ run, những người đó đều có võ công cao cường, lại dùng toàn bộ nội lực hét lớn, bồng bồng khí thế khiến sắc mặt cô thoáng trắng bệch.

Nhìn nét biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt cô, Triệu Tử Duy quay lại quét đôi mắt đỏ ngầu khắp đám hộ vệ. Trái tim hắn run lên nhói đau, tận sâu đáy lòng dần trở nên dao động. Nhưng tiếng hét đó không chỉ ảnh hưởng tới cô, mà còn tác động tới hắn.

Họ cũng là bất đắc dĩ, nhưng hẳn lại không thể buông tay.

Liếc đám hộ vệ đang quỳ dưới mưa, hẳn gầm lên: “Câm mồm!”

Một lời chấn động tất cả!

Lưu Vân đứng đầu không kìm được hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, y chưa từng thấy Thái tử nổi giận như thế. Ánh mắt người đỏ rực đầy sát khí. Quả nhiên Thái tử đã có cảm tình với Mộ Dung Ca.

Tuy nhiên người không thể vì nàng ta mà vứt bỏ mọi cố gắng trước đây, càng không thể gây ra phiền toái cho Tề quốc.

Mộ Dung Ca chỉ là phận nô tỳ thấp kém, dù trước đây nàng ta đã từng xuất thân cao quý nhưng cũng không thể lộ diện. Hơn nữa có đưa nàng ta về nước, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng không bao giờ để Thái tử vì một nữ nhân mà mất đi ý chí. Giá như Mộ Dung Ca không phải là nô tỳ Hạ quốc thì tốt quá, nhưng dù thế nào đi nữa nàng ấy vẫn là người của Hạ quốc.

Nam nhi đại trượng phu không dễ dàng rơi lệ, nhưng giờ đây trên khuôn mặt Lưu Vân đã giàn giụa nước mắt, y nhìn về phía người nữ tử vẫn trầm mặc, khẩu đầu ba cái, rưng rưng khẩn cầu: “Xin Mộ Dung cô nương giơ cao đánh khẽ! Chớ nên để tình cảm riêng làm liên lụy tới trăm họ bá tánh, càng không thể vô tâm nhìn Thái tử đi vào chỗ chết!”

“Xin Mộ Dung cô nương giơ cao đánh khẽ!” – Tất cả đám người cùng hô to.

Dù cho có bị Thái tử giết chết vì đã chọc giận người thì bọn họ cũng phải lên tiếng, tuyệt đối không thể để công sức cố gắng bao năm qua của Thái tử bị hủy hoại trong tay một nữ nhân! Họ cam tâm tình nguyện dùng tính mạng đổi lấy sự tỉnh táo của Thái tử.

Đôi mắt Mộ Dung Ca bị mưa gió tấp vào làm cay xè, quần áo ướt đầm cả. Không còn cách nào khác cô đành mở to mắt, ép đôi chân bước tới đối diện với Triệu Tử Duy, nội tâm hắn đang bị giằng xé giữa giận dữ và đau khổ, nhìn sự thành thật hiện giờ của hắn khiến hốc mắt cô nhòe lệ, Mộ Dung Ca gắng nở nụ cười bình thản: “Thái tử Tề quốc, xin người đừng quên, thiếp đã là nô tỳ của thái tử Hạ quốc.”

...

Lan Ngọc lạnh lùng nhìn mưa gió giăng kín bầu trời qua ô cửa sổ, còn Tiểu Thập đã mang giỏ thức ăn tới. Hương thơm từ cháo gà và bánh bao tỏa ra ngào ngạt, ít nhiều làm tan bớt đi mùi vị của chén thuốc. Lan Ngọc xoay người nhìn giỏ thức ăn trên tay Tiểu Thập, y nâng tách trà uống một ngụm, thấy vẻ không yên trên khuôn mặt của cậu ta, y mỉm cười hỏi: “Người đang lo lắng ư?”

Mộ Dung Ca không giống như các cô gái khác, đối với những khiếm khuyết của Tiểu Thập, cô chẳng mảy may để ý, còn Tiểu Thập cũng khó tìm thấy người nào có thể khiến hắn cởi mở tấm lòng như thế. Thảo nào Triệu Tử Duy dù đang trong tình thế nguy cấp nhưng vẫn đến tìm cô, còn Nguyên Kỳ nữa, dường như cách đối xử của hắn với Mộ Dung Ca cũng có chút khác thường.

Tiểu Thập gật đầu, hoa chân múa tay ra hiệu với Lan Ngọc, cậu ta đang lo lắng cho Mộ Dung Ca.

“Đừng lo, Thái tử Tề quốc sẽ không làm hại cô ấy đâu.” – Lan Ngọc dịu dàng nói.

Tiểu Thập nghe Lan Ngọc khẳng định như thế thì lập tức yên lòng. Công tử đã chắc chắn, như vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra với Mộ Dung Ca cô nương rồi.

“Có phải mùi vị kia không?”

Sau khi Tiểu Thập mở giỏ đựng thức ăn ra, hương thơm tỏa ra ngào ngạt. Bao nhiêu năm qua nếm đủ vị đắng của các loại thuốc, y ăn gì cũng thấy vô vị, có lẽ những chén thuốc ấy đã ảnh hưởng tới vị giác của y. Nhưng hiện giờ, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn lại khiến nội tâm luôn trầm tĩnh bình thản của y xuất hiện vài phần chờ mong.

Tiểu Thập hào hứng gật đầu, Mộ Dung Ca cô nương quả nhiên lợi hại! Dễ dàng nấu được những món ăn ngon miệng, nhìn qua đã mê rồi, nếu nếm thử sẽ càng muốn ăn nhiều hơn.

Nhìn bát cháo gà trước mặt tỏa hơi nghi ngút, đáy mắt Lan Ngọc có chút dao động, y nếm thử một thìa, khước miệng khẽ cong lên: “Quả là món ăn ngon.” – Tay nghề này, chỉ sợ thế gian khó ai địch nổi. Nhưng, vốn là con gái tể tướng Nguyên quốc, sao lại học nấu ăn? Dường như tất cả hành động cử chỉ của Mộ Dung Ca hiện nay, đều khác xa với lời đồn về Khánh vương phi Nguyên quốc...

Tuy tướng mạo Tiểu Thập thanh tú, nhưng thân hình cao tới một mét chín của cậu ta lại đối lập hoàn toàn với khuôn mặt. Cậu vừa ngoạm một miếng bánh bao, đã bị mùi vị thơm ngon của nó hấp dẫn. Chiếc bánh bao to như thế, mà cậu ta chỉ ăn hai miếng là hết. Lan Ngọc nhìn hành động tham lam đó, chỉ lắc đầu cười khẽ: “Tiểu Thập, để phần cho Mộ Dung cô nương một ít.”

...

Triệu Tử Duy xuất toàn lực bổ một đấm vào tường, cú đấm ấy bộc lộ tất cả tâm trạng hẩn hiện giờ. Sau đó hẩn ôm chặt lấy cô, giam cô vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ thân thể cô truyền tới, hít lấy mùi hương chân thật của cô.

Dường như, trong màn mưa ấy, hẩn còn nghe thấy tiếng nhịp tim đập của cô.

Đúng là cô ấy!

Là cô gái thông minh nhưng đôi lúc ngốc nghếch của hần!

Đôi mắt Mộ Dung Ca rớm lệ, mặc cho hần làm càn. Lần này, cô không đẩy hần ra, vòng tay người đàn ông này mang cho cô cảm giác quen thuộc, khí tức bá đạo ấy vẫn như xưa, quyết không cho cô yên lòng, cố gắng bắt cô thấu hiểu nỗi đau đớn mà hần đang phải trải qua.

Lưu Vân nhìn hai người họ đứng ôm nhau, trong mắt hiện chút không nữ, chẳng lẽ làm như vậy là sai sao? Nhưng Thái tử...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cơn mưa xối xả trút xuống đã ngớt dần, bầu trời âm u vang lên tiếng sấm, chớp rạch mây lóe sáng.

Cô từ từ đẩy hần ra, nước mắt trên mi giờ đã biến mất. Cô cười thật tươi, dưới màn đêm âm u rền vang tiếng sấm, nụ cười của cô quả thật khiến người khác cảm thấy nhức mắt.

Triệu Tử Duy nhìn nụ cười ấy mà lòng đau đớn vạn phần. Hần biết, nếu cô đã quyết định, sẽ không bao giờ thay đổi.

“Nếu sau này có duyên, thiếp mong sẽ được gặp lại Thái tử Tề quốc. Nhưng nếu vô duyên... thiếp vô cùng biết ơn tất cả những gì Thái tử đã làm cho thiếp.” – Nụ cười và dung nhan xinh đẹp giờ phút này mới thật sự là cô.

Nếu có cơ hội gặp lại, cô mong rằng, đất trời sẽ không tối tăm như bây giờ nữa.

“Nàng hãy nhớ kỹ, bốn cung không bao giờ quên Mộ Dung Ca nàng, càng không bỏ rơi nàng, Bốn cung sẽ chứng minh, mấy thứ trở ngại này Bốn cung chưa từng để ý tới.”

Hắn dồn cô tới cửa, thân hình cao lớn chắn giữa, đôi mắt tà mị nhìn thẳng vào đối phương, mỗi một câu nói ra đều toát lên khí phách ngạo nghễ!

Đôi mắt âm u dường như xuyên qua màn mưa, bay tới nơi nào đó. Những lời này hắn nói với cô, cũng là để tự hứa với bản thân mình.

“Lưu Vân, bắt đầu từ bây giờ, ngươi là hộ vệ của Mộ Dung Ca. Nếu không có mệnh lệnh triệu hồi của bản cung, ngươi một khắc cũng không được rời khỏi nàng. Mộ Dung Ca chết, ngươi cũng chết theo!” – Triệu Tử Duy cúi đầu nhìn về phía Lưu Vân – người cận vệ luôn trung thành và tận tâm của mình – hăn lạnh lùng ra lệnh.

Nội tâm Lưu Vân đang đấu tranh dữ dội về việc ép Thái tử để Mộ Dung Ca cô nương rời đi là đúng hay sai. Chợt nghe thấy mệnh lệnh của Thái tử khiến y kinh ngạc vô cùng. Nhìn vẻ mặt dứt khoát quyết liệt của Thái tử, tâm thần Lưu Vân run lên, y biết không thể nào làm trái ý Thái tử, liền trầm giọng đáp: “Ty chúc xin nghe Thái tử phân phó.”

“Tất cả đứng lên.” – Triệu Tử Duy liếc qua mấy người hộ vệ đang quỳ trong màn mưa, lạnh lùng nói. Không ai rõ bằng hăn sự trung thành của họ, dù mất cả tính mạng, họ cũng không hề làm tổn thương hăn! Nay đối với sự liều mình ngăn cản của họ, hăn cũng không khiển trách.

Đám hộ vệ thấy Triệu Tử Duy không trách họ, sắc mặt lộ vẻ vui mừng: “Tạ ơn Thái tử!”

Lưu Vân từ từ đứng lên, đầu tiên nhìn thoáng qua Triệu Tử Duy, rồi hướng về phía Mộ Dung Ca. Thái tử đã có lời hẹn ước, vậy mà nàng ấy vẫn không hề động tâm, còn kịp thời thức tỉnh Thái tử. Cho dù thế nào đi nữa, cô gái này cũng khiến y bắt đầu bội phục!

Triệu Tử Duy rời khỏi phòng, hòa mình vào màn mưa. Thân hình hơi khựng lại, hăn khẽ nghiêng đầu nhìn người con gái đứng ở trước cửa, dưới

sự bảo hộ của những người hộ vệ, hần mím môi yên lặng rời đi.

Chỉ còn lại Lưu Vân vẫn cúi đầu đứng im một chỗ, tiếng sấm chớp rền vang hòa lẫn tiếng mưa rơi.

Hôm sau.

Mưa đã tạnh, bầu trời quang đãng, xanh thẳm, gợn vài bóng mây.

Tiểu Thập bước tới thông báo hôm nay là ngày khởi hành, rời Phong quốc để tới Nam quốc.

Nam quốc nằm trong số mười mấy quốc gia nhỏ, mục đích của Lan Ngọc công tử khi đến đây là nhằm trợ giúp Nam quốc ngăn chặn chiến tranh, để dân chúng thoát khỏi nỗi khổ đau mà chiến tranh gây ra. Vốn dĩ Mộ Dung Ca chưa nghĩ tới mình sẽ đi đâu, dù thế nào cũng phải rời khỏi Phong quốc. Vì thế cô quyết định đi cùng Lan Ngọc công tử tới Nam quốc đang xảy ra chiến tranh.

Trước đây, cô muốn rời khỏi Phong quốc đến Lương quốc – nơi tương đối ổn định, không có chiến tranh để phát triển. Nhưng sáng nay khi nghe Lan Ngọc công tử nói sẽ tới Nam quốc, cô bỗng thay đổi chủ ý. Nếu muốn trụ vững trong thời loạn, cách duy nhất là biến chiến tranh thành cơ hội! Đứng giữa ranh giới sinh tồn tất nhiên nguy hiểm trùng trùng, nhưng chẳng phải có câu ‘nơi nguy hiểm cũng là nơi an toàn’ hay sao?

“Mộ dung cô nương, cô đang làm gì thế?” – Tiểu Thập từ sáng sớm đã theo cô vào phòng bếp, loay hoay cản đường cô đứng nấu ăn. Thịnh thoảng không có việc gì làm, cậu ta sẽ đứng trước mặt cô khua chân múa tay như thế. Cô cũng rất kiên nhẫn trả lời: “Làm bánh tráng, loại bánh này càng mỏng càng ngon.”

Tiểu Thập liên tục gật đầu, có lẽ là một món ngon khác, cậu ta tiếp tục ‘nói’: “Hôm qua bánh màn thầu Mộ Dung cô nương làm rất ngon.”

“Không phải màn thầu, mà là bánh bao.” – Mộ Dung Ca cười giải thích.

Tiểu Thập hiểu ra, hóa ra là bánh bao, chẳng trách không giống. Trước đây ăn bánh màn thầu vừa cứng vừa khó nuốt, không như ăn bánh bao ngon như vậy, bên trong còn có nhân thịt nữa.

Mộ Dung Ca đang làm bánh, bỗng thấy Lưu Vân đứng ngoài cửa bếp như một cây cột sừng sững. Cô khẽ chớp mắt, Triệu Tử Duy để Lưu Vân ở lại vì hẳn biết bên người cô nguy hiểm dồn dập, còn Lưu Vân là cận vệ thân tín của hắn, đương nhiên võ công khó ai bì kịp. Nhưng chẳng hiểu vì sao, cô luôn cảm thấy võ công của Tiểu Thập dễ thương so với Lưu Vân càng bí hiểm hơn.

Tâm trạng Lưu Vân lúc này cực kì hỗn tạp, tối qua Thái tử để hắn ở lại để bảo vệ Mộ Dung Ca, chỉ trong khoảnh khắc hắn đã muốn giết cô để trừ hậu họa trong lòng Thái tử. Thế nhưng khi nghĩ đến mệnh lệnh của Thái tử, khi phân phó hắn là đã tín nhiệm hắn, hắn không thể phản bội Thái tử. Hơn nữa, tuy hắn không muốn cô gây cản trở cho Thái tử, nhưng hắn cũng không muốn giết cô.

Giờ đây, thấy cô trò chuyện vui vẻ với Tiểu Thập luôn bị người khác giễu cợt, tâm trạng hắn càng thêm phức tạp. Cuối cùng thì cô ấy đang suy nghĩ gì vậy?

.....

Sáng nay khi Nguyên Kỳ khởi hành, bỗng nhận được tin Triệu Tử Duy đột ngột trở về kinh đô, ý định mang Mộ Dung Ca theo. Khi biết tin, khuôn mặt y vẫn bình tĩnh, chỉ có đôi mắt vốn sâu thẳm như hồ nước bất chợt dao động.

“Mộ Dung Ca không đồng ý đi cùng Thái tử Tề quốc. Nhưng Thái tử Tề quốc lại để cận vệ Lưu Vân ở lại bảo vệ Mộ Dung Ca.” – Một tên ám vệ

thận trọng bẩm báo với Nguyên Kỳ. Âm vệ nói xong đã lâu, nhưng Nguyên Kỳ vẫn không lên tiếng.

Gia Kiệt thăm kinh hãi, Triệu Tử Duy có mục đích gì?

Nguyên Kỳ trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Theo sát Lan Ngọc công tử, sau khi rời khỏi Phong quốc thì đi tới đâu.” – Triệu Tử Duy không ngại nguy hiểm trở về kinh đô, hành động ấy có khiến nàng cảm động?

Nếu cảm động, vậy thì...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Những Âm Mưu

Edit: Phi Nguyệt

Nguyên Kỳ trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Theo sát Lan Ngọc công tử, sau khi rời khỏi Phong quốc thì đi tới đâu.” – Triệu Tử Duy không ngại nguy hiểm trở về kinh đô, hành động ấy có khiến nàng cảm động?

Nếu nàng ta dám cảm động thì đúng là không biết tự lượng sức mình. Ba tháng đối với nàng ta có lẽ quá dài rồi! Ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên u ám thâm trầm, từ hăn tỏa ra thứ áp lực kinh hồn khiến những người đứng ngoài xe ngựa cũng có thể cảm nhận được.

Gia Kiệt lập tức hiểu ra, Triệu Tử Duy vì muốn Mộ Dung Ca cảm động mà có thể làm chậm lại thời gian quay về Tề quốc củng cố địa vị của mình. Và việc hăn ta để Lưu Vân ở cạnh Mộ Dung Ca chắc chắn là có mục đích, hăn muốn mỗi khi Mộ Dung Ca nhìn thấy Lưu Vân sẽ nhớ đến hăn, nếu vậy Mộ Dung Ca có muốn quên hăn cũng rất khó khăn. Ngoài Triệu Tử Duy ra còn có Lan Ngọc công tử, Lan Ngọc có mục đích gì đây? Dành nguyên một ngày một đêm suy nghĩ về vấn đề này nhưng Gia Kiệt vẫn chưa tìm ra được bất kì manh mối nào.

“Tề quốc có động tĩnh gì không?” – Nguyên Kỳ lạnh nhạt hỏi. Lúc này quanh thân hăn không còn lực áp bức nữa, nhưng vẫn khiến người khác căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Tên hắc y ám vệ được chính tay Nguyên Kỳ bồi dưỡng, trong công việc vẫn luôn chu toàn, gã không hề nghĩ ngợi mà tiếp tục trả lời: “Bẩm Thái tử, Thập hoàng tử của Tề quốc hiện đang được Tề hoàng đế tín nhiệm và trọng

dụng, địa vị của y ngày một cao hơn, bắt đầu có những quan viên đi theo y. Tin chắc trong tương lai, Thập hoàng tử cùng Thái tử Tề quốc sẽ có một màn tranh đấu khốc liệt.”

Nguyên Kỳ mỉm cười: “Quả nhiên bản cung đã không nhìn lầm Mộ Dung Tần.” – Thăng nhóc đó chỉ mới mười hai tuổi, lại lớn lên ở Nguyên quốc nhỏ bé, nhưng tới Tề quốc mấy tháng đã có được sự tín nhiệm của Tề hoàng đế, trở thành mối uy hiếp lớn nhất của Triệu Tử Duy, Mộ Dung Tần, thăng nhóc này khá đấy!

“Chủ công, theo ty chức thấy, Thập hoàng tử Tề quốc tuyệt đối không phải là đối thủ của Thái tử Tề quốc. Nếu y đã muốn có nô Mộ Dung Ca, chỉ bằng chúng ta đem nô Mộ Dung Ca dâng cho Thái tử Tề quốc, để y trầm mê trong nữ sắc, tạo cơ hội cho Thập hoàng tử kia phát triển lớn mạnh, như vậy nội bộ Tề quốc tất loạn, chủ công cũng có thể ngồi ngoài làm ngư ông đắc lợi.” – Một gã phụ tá đứng sau lưng Gia Kiệt nghe thấy cuộc đối thoại giữa Nguyên Kỳ và hắc y ám vệ liền nảy ra kế sách trong đầu, gã lập tức lướt qua Gia Kiệt, hướng vào trong xe ngựa, hiến kế.

Đôi lông mày của Gia Kiệt nhẹ nhúu lại, y nhìn tay phụ tá ở trước mặt, là phụ tá mà không có tâm cơ thì không thể ở lại bên cạnh Thái tử. Nhưng thật ra kế sách của tay phụ tá này dù có chút âm hiểm nhưng vẫn có thể xem là một kế hay. Chỉ tiếc gã vẫn chưa nhìn ra được thái độ khác thường của chủ công đối với Mộ Dung Ca, vì vậy để Mộ Dung Ca trở về vòng tay của Triệu Tử Duy tuyệt đối là một kế sách tồi. Hơn nữa, trong thời gian ngắn mà Mộ Dung Tần có được như ngày hôm nay, tin chắc rằng chẳng bao lâu nữa y cũng sẽ là đối thủ lớn nhất của Triệu Tử Duy.

“Người đi theo bản cung bao lâu rồi?” – Nguyên Kỳ nhìn lướt qua gã phụ tá tên Na Mạc Liêu.

Câu hỏi này khiến gã mừng rỡ như điên, lập tức đáp: “Khởi bẩm chủ công, chừng hơn năm năm rồi ạ.”

“Tận năm năm cơ à.” – Nguyên Kỳ cúi đầu, nhẹ nhàng nói. Sau đó liếc mắt sang Gia Kiệt, hạ lệnh. – “Người biết phải làm sao rồi đấy.”

Gia Kiệt lập tức đáp: “Ty chức tuân mệnh.” – Đã là người đi theo chủ công, thì điều quan trọng nhất phải hiểu được chính là không thể làm trái mệnh lệnh của người, càng không được tự cho mình là thông minh, hiến kế khi chủ công chưa cho phép! Không tự chủ được mà làm ra những hành vi sốc nổi như vậy, kết cục chỉ có một con đường chết!

Na Mạc Liêu trở nên ngây ngốc, gã chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Gã còn đang chờ Thái tử khen ngợi, lập tức chọn dùng kế hoạch của gã, rồi sau đó người sẽ nâng gã lên ngang hàng với Gia Kiệt. Nhưng ai ngờ Thái tử lại không làm như thế, còn quay sang phân phó cho Gia Kiệt làm việc.

Trong lúc gã còn đang hoang mang, Gia Kiệt đã đi tới trước mặt, lắc đầu nói: “Người không xứng làm phụ tá của Thái tử nữa.”

“Cái gì?!” – Na Mạc Liêu nhất thời ngẩn người, tại sao chỉ trong nháy mắt gã đã không còn xứng làm phụ tá nữa? Vừa rồi gã còn dương dương tự đắc cho rằng mình đã lập công ở trước mặt Thái tử, nhưng giờ khắc này cục diện biến hóa khiến gã không kịp có phản ứng.

Nhưng gã có thể làm phụ tá cho Nguyên Kỳ nhất định cũng là kẻ thông minh hơn người, gã lập tức hiểu ra vì sao mình lại bị rơi vào tình cảnh tai họa này, bởi vì gã đã quá nóng lòng muốn lập công nên chưa được sự đồng ý của Thái tử đã nhảy vào hiến kế, đây là điều tối kỵ! Na Mạc Liêu tuyệt vọng ngồi bệt dưới đất, bao nhiêu năm nỗ lực chỉ vì một phút không cẩn thận mà tiêu tan hết!

Trong mắt Gia Kiệt khẽ lóe lên ý cười lạnh lùng, đúng là không biết tự lượng sức mình! Phất tay một cái, lập tức có một tên hộ vệ đi vào dẫn gã phụ tá kia ra. Xong việc y quay trở lại đứng trước xe ngựa, chờ mệnh lệnh của Nguyên Kỳ.

“Khởi hành.”

Theo mệnh lệnh của Nguyên Kỳ, đoàn người lại tiếp tục lên đường trở về Hạ quốc.

Tên hắc y ám vệ cũng nhanh chóng lui đi, gã quay trở về kinh thành Phong quốc, tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của Mộ Dung Ca.

Triệu Tử Duy chạy cả đêm trong mưa mới đuổi kịp đoàn người Quất Đào. Thân thể mạnh mẽ như sắt thép của hắn cuối cùng cũng bị nhiễm phong hàn nghiêm trọng.

Hắn hôn mê bất tỉnh một ngày một đêm, cả đoàn người vẫn tiếp tục lên đường, mình Quất Đào ở bên cạnh bảo vệ chăm sóc cho hắn. May mắn trong đoàn người đi theo lần này có ngự y giỏi nhất Tề quốc, nếu không bệnh phong hàn của Triệu Tử Duy sợ rằng phải mất hai tháng mới có thể thuyên giảm.

Lần đổ bệnh này của Thái tử đã khiến Quất Đào rất sợ hãi, Thái tử chưa từng bị bệnh, ngay cả phong hàn cũng chưa bị nhiễm lần nào. Trong mắt của tất cả mọi người, thái tử là một người vĩ đại không ai sánh bằng. Nhưng lúc này đây, khi Thái tử ở trong trạng thái hôn mê, người lại nhiều lần gọi lên ba chữ Mộ-Dung-Ca.

Lưu Vân đã bị Thái tử điều phái ở lại bên cạnh Mộ Dung Ca, Quất Đào càng nhìn bộ dạng bệnh tật của Thái tử lúc này, càng hận. Mộ Dung Ca, cô ta quả nhiên là một kẻ chuyên gây tai họa! Còn dám liên lụy đến cả Thái tử!

“Thái tử, tình yêu nam nữ sao có thể so sánh với giang sơn thiên hạ?!” – Quất Đào ngồi bên cạnh thầm nói.

Cầm Đức xốc màn sa, bước vào trong xe ngựa. Nàng cầm một chiếc khăn vừa nhúng qua nước nóng lau tay chân cho Triệu Tử Duy.

“Mộ Dung Ca...” – Triệu Tử Duy từ trong hôn mê lại cất tiếng gọi ní non.

Cầm Đức lập tức ngẩng đầu nhìn Quất Đào, cắn răng nói: “Xem ra trong lòng Thái tử đã có Mộ Dung Ca, về lâu về dài cô ta nhất định sẽ trở thành trở ngại trên con đường xưng bá thiên hạ của Thái tử!”

Đôi mắt Quất Đào lóe lên, vẻ mặt nàng hiện lên nét tàn nhẫn: “Vì nghiệp lớn của Thái tử, ta sẽ giết chết Mộ Dung Ca, sau đó quay về tự vẫn trước mặt người để tạ tội!”

“Vạn lần không được! Thái tử nhất định không bỏ qua cho người. Hơn nữa lúc này còn có Lưu Vân đang bảo hộ Mộ Dung Ca, người không phải là đối thủ của hãn.” – Câu nói của Quất Đào khiến Cầm Đức hốt hoảng, tay khẽ run. Tuy nàng cũng không muốn thấy Thái tử bị hủy hoại, nhưng giờ Thái tử đã thành ra như vậy, dù nàng cùng Quất Đào có muốn ra tay nhưng chắc chắn thái tử sẽ không cho phép. Nếu cứ hành động bừa bãi, kết cục cuối cùng của các nàng chính là cái chết.

“Người sợ chết sao?” – Quất Đào nhìn Cầm Đức lạnh giọng hỏi, đôi mắt ánh lên nét tàn nhẫn.

Cầm Đức cắn răng: “Ta sao lại sợ chết chứ.” – Từ lúc đi theo Thái tử, sinh tử của các nàng đã là của người, chỉ cần một câu nói của Thái tử thì các nàng có thể hy sinh tính mạng, vì Thái tử bất cứ chuyện gì cũng có thể làm, vậy làm sao còn biết sợ chết! Đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với nàng.

“Vậy người ở đây chăm sóc cho Thái tử. Nếu Thái tử tỉnh lại, người cứ nói cho người biết việc ta đang làm. Khi trở về ta sẽ dùng cái chết để tạ tội với người.” – Quất Đào lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Tới trước cửa xe

ngựa, nàng quay đầu lại dặn dò Cẩm Đức. Nàng không sợ chết, chỉ cần không còn kẻ nào đứng trước ngáng đường Thái tử.

Vốn Mộ Dung Ca định cải trang trước khi khởi hành, nhưng lại nghĩ có cải trang cũng chẳng để làm gì, hẳn lúc này đang có không ít người âm thầm theo dõi cô, nếu đã vậy sao cô còn phải làm việc thừa thãi?

Sắc mặt của Lan Ngọc công tử hôm nay đã khá hơn, không còn trắng bệch như mấy hôm đầu. Nhưng Mộ Dung Ca vẫn luôn cảm thấy cơ thể y như một ngọn đèn dầu sắp cạn. Đã có lúc cô thắc mắc vì sao y lại trở thành như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không trực tiếp hỏi.

Môi trường sống ở thời cổ đại rất trong lành, không hề bị ô nhiễm, mà những người cô gặp ở nơi đây hầu hết đều có xuất thân quyền thế, dung mạo lại đẹp để tuyệt trần khiến họ trở nên kiêu căng tự phụ. Khi Lan Ngọc công tử đứng cạnh Tiểu Thập, y chỉ kém hẳn khoảng sáu tới bảy cm. Lan Ngọc không có gương mặt khuynh thành như Nguyên Kỳ, không có đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy, càng không có vẻ thanh lịch như Lâm Khinh Trần, nhưng y có những nét tao nhã rất riêng, gương mặt cũng thanh tú ưa nhìn. Hơn nữa, ở y không có sự lạnh lùng, ngược lại còn khiến người khác cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Nàng đang suy nghĩ gì vậy?” – Lan Ngọc mỉm cười nhìn Mộ Dung Ca ngồi thất thần trên xe ngựa.

Mộ Dung Ca định thần lại, cô ngượng ngùng: “Bệnh tình của Lan Ngọc công tử không thể chữa khỏi sao?”

Nghe thấy vậy, hai mắt Lan Ngọc dường như trở nên xa xôi, giống như đang nhớ lại một đoạn hồi ức nào đó, nhưng y vẫn trả lời bằng giọng nói mềm nhẹ dịu dàng: “Có lẽ chỉ hai-ba ngày nữa là khỏi.”

Câu trả lời không rõ ràng khiến Mộ Dung Ca đột nhiên hiểu ra, dường như y không còn muốn sống trên cõi đời này nữa, cái chết đối với y có khi lại là sự giải thoát.

Mộ Dung Ca không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này, ai cũng có bí mật của riêng mình, y cũng không ngoại lệ. Có thể bí mật thân thể ở đằng sau y khiến thể nhân phải khiếp sợ, nhưng nó cũng chẳng liên quan gì tới cô.

Bên ngoài xe ngựa, Tiểu Thập phụ trách điều khiển xe ngựa, nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người khiến mắt hắn bắt đầu ươn ướt. Độc đã xâm nhập sâu vào huyết quản, vào tận xương tủy của công tử, nếu muốn khỏi hắn, nhất định phải hủy hoại hình tượng bao nhiêu năm qua của người. Tiểu Thập đã nhiều lần khuyên công tử nên buông lỏng tâm lý, phóng túng một thoáng để giữ lại tính mạng, nhưng công tử kiên quyết cự tuyệt.

Thân thể của Lan Ngọc công tử lúc này đây yếu ớt vô cùng, ngay cả thuốc dùng hàng ngày cũng đang mất dần dược tính, Tiểu Thập không biết người còn có thể duy trì trong bao lâu nữa.

Lưu Vân liếc mắt sang Tiểu Thập, y âm thầm so sánh. Mặc dù cơ thể Tiểu Thập có khiếm khuyết nhưng võ công lại rất bí hiểm, có lẽ nếu đấu tay đôi với Tiểu Thập, y cũng chỉ có thể gắng gượng được hơn trăm chiêu.

Trong lòng thầm phỏng đoán, Công tử Lan Ngọc nhìn có vẻ như đang mang bệnh nặng, nhưng e rằng tu vi võ công của y còn cao hơn Tiểu Thập. Hai ngày nay hắn luôn quan sát nhưng vẫn không thấu tỏ được tu vi của Lan Ngọc. Khi đối mặt với y, đáy lòng hắn luôn sinh ra cảm giác sợ hãi vô biên. Thái tử để hắn ở lại bảo hộ cho Mộ Dung Ca, có lẽ cũng muốn hắn có thể dần dần tìm ra nhiều chuyện hơn nữa về Lan Ngọc công tử?

Lan Ngọc quá thần bí, không một ai biết thân phận thật của y, tu vi võ công, mục đích, hay căn bệnh lâu năm vẫn luôn dai dẳng bám theo y.

...

Lạc hoa cung.

“Thái tử Tề quốc có tình ý với Mộ Dung Ca?” – Lâm Thiện Nhã nhẹ nhúu mày, toàn thân ngập trong thùng nước tắm rải đầy cánh hoa hồng, nàng ta kinh ngạc trước thông tin do tử sĩ vừa bẩm báo. Ở yến tiệc tẩy trần, Triệu Tử Duy đã đem Mộ Dung Ca dâng cho phụ hoàng, lúc đó sự trầm mặc hồi lâu mới đi đến quyết định của y không khiến nàng suy nghĩ nhiều, nhưng lúc này đây, nàng mới phát hiện ra quả thực Thái tử Tề quốc để ý tới Mộ Dung Ca. Không phải chỉ đơn giản là yêu thích một nô tỳ, mà y thực sự đã yêu nó, không biết chừng sau này còn có thể đưa nó lên làm sủng thiếp.

Mới nghĩ tới đây thôi mà toàn thân Lâm Thiện Nhã đã dâng lên một cổ sát khí, nàng ta không hề cảm nhận được nước ấm quanh thân mà như thể đang ngâm mình trong một bồn nước lạnh vậy. Rốt cuộc Mộ Dung Ca đã dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến cả Nguyên Kỳ lẫn Triệu Tử Duy phải lưu tâm?

Nếu là vì khúc cầm kỳ ngày đó, nó cũng chỉ được cho là có chút đặc biệt mà thôi, còn về kỹ xảo thì không thể so sánh nàng. Hơn nữa, bất luận là thân phận hay dung mạo, nó đều kém xa nàng.

Nhưng hết lần này tới lần khác nó lại làm cho hai nam nhân ưu tú đó phải để ý.

“Nô tỳ cũng không hiểu, ở yến tiệc tẩy trần Thái tử Tề quốc đã đem Mộ Dung Ca dâng cho hoàng thượng, như vậy đã nói lên ở trong lòng Thái tử, nó cũng chỉ là một đứa nô tỳ. Nhưng hôm nay Thái tử Tề quốc lại không tiếc mạo hiểm, đội mưa đội gió quay lại kinh thành tìm nó, còn để cận vệ Lưu Vân tới bảo hộ nó. Về điểm này, nô tỳ không có cách nào lý giải.” – Xảo Vân vừa chà lưng cho Lâm Thiện Nhã, vừa thắc mắc.

Lâm Thiện Nhã cười nhạt: “Bản cung nghe nói nữ nhân Nguyên quốc rất am hiểu thuật dụ dỗ, kỹ xảo khuê phòng khó ai bì kịp. Đến như Thanh Nhã

yêu mị được Thục quý phi dạy dỗ cẩn thận cũng chưa chắc đã so sánh được với nó. Bản cung cũng lười quan tâm, chuyện đó cứ để Thanh Nhã tự giải quyết đi.”

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện cũng đủ khiến nàng tỉnh táo lại. Nguyên Kỳ giữ Mộ Dung Ca lại hẳn có mục đích của chàng, nếu nàng ra tay thì dù gạt bỏ được một mối lo nhưng e rằng thứ bị tổn thất còn nghiêm trọng hơn. Huống chi lúc này Mộ Dung Ca đã được công tử Lan Ngọc cứu, bên cạnh còn có cận vệ của Triệu Tử Duy bảo hộ, e rằng tử sĩ của nàng khó có cơ hội ra tay.

Nếu Triệu Tử Duy đã để ý tới Mộ Dung Ca như vậy, thì kẻ cần lo lắng phải là Thanh Nhã chứ không phải nàng! Để Thanh Nhã sớm biết địa vị của nó ở trong lòng Triệu Tử Duy, thì nó càng hiểu rõ một điều, cho dù có được gả sang Tề quốc thì thân phận của nó cũng chỉ là một tỳ thiếp mà thôi. Nếu không được sự che chở của công chúa Lương quốc thì e rằng chỉ cần một đứa nô tỳ như Mộ Dung Ca cũng sẽ gây bất lợi cho nó.

“Ý của công chúa là...?”

Lâm Thiên Nhã hé miệng cười, đẹp khuynh quốc khuynh thành, nàng đưa tay hất lọn tóc qua sau vai, mái tóc suôn mềm, đen nhánh, nàng mỉm cười, nói: “Đem tin tức Thái tử Tề quốc quay lại tìm Mộ Dung Ca truyền ra ngoài.”

“Vâng!”

Lâm Thiên Nhã tuyệt đối không ngờ tới, nàng tính kế Thanh Nhã, nhưng lại vì thế mà đem đến nguy cơ diệt vong cho Phong quốc trong tương lai!

Sau giờ Ngọ (12h trưa), tiết trời dần nóng lên, nhiệt độ đã tăng thêm nhiều so với mấy ngày mưa trước đó.

Vĩnh Ninh điện.

Sau giấc ngủ trưa, Lâm Thanh Nhã vừa tỉnh dậy thay y phục, thì thấy cung nữ hầu cận của nàng chạy vào tẩm điện với vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

“Có chuyện gì mà người cuống quýt lên thế?” – Lâm Thanh Nhã nhìn qua gương đồng thấy vẻ mặt lo lắng của cô cung nữ liền trầm giọng hỏi.

Lô Hội liếc mắt về phía người cung nữ đang chải đầu cho Lâm Thanh Nhã, nàng ta không nói mà chỉ khom người đứng ở một bên, Lâm Thanh Nhã thấy thế liền ra lệnh cho cô cung nữ chải đầu kia lui ra.

“Nói đi.”

Lô Hội lập tức bẩm báo: “Nô tỳ vừa tới Y phòng lấy y phục, ngẫu nhiên nghe thấy bọn cung nữ ở đó đang nghị luận to nhỏ với nhau. Không biết bọn họ lấy tin tức ở đâu, nói có người trông thấy Thái tử Tề quốc vốn đã rời khỏi kinh thành rồi, nay lại chạy suốt đêm quay về gặp nô tỳ Mộ Dung Ca ở khách điểm bình dân Như Long. Rốt cuộc Thái tử đã nói chuyện gì với Mộ Dung Ca thì không ai biết, chỉ biết khi Thái tử đi khỏi có để lại Lưu cận vệ bảo hộ cho Mộ Dung Ca.”

“Cái gì?” – Dung nhan xinh đẹp quyến rũ của Lâm Thanh Nhã cau lại. Một Lương Hân Hân đã khiến nàng mất ăn mất ngủ mấy ngày, phải chịu đủ mọi loại giễu cợt của đám người trong cung, thế mà lúc này đây lại nhảy ra thêm một Mộ Dung Ca nữa ư?

Lâm Thanh Nhã chưa bao giờ nghĩ con ả Mộ Dung Ca sẽ là mối bận tâm của nàng, lúc trước nàng chỉ muốn lợi dụng nó để chiếm được sự tín nhiệm của phụ hoàng, tranh thủ lấy được phần hồi môn vì bản thân mình, thật không ngờ hôm nay nó lại là một trong những cái gai làm vướng bận mắt nàng!

Mộ Dung Ca chỉ là nô tỳ hầu hạ bên cạnh Triệu Tử Duy, lúc trước nàng nói sẽ khiến Triệu Tử Duy dâng Mộ Dung Ca cho phụ hoàng, nàng còn không thèm liếc mắt đến nó. Cứ tưởng nó chỉ là một tỳ nữ thấp hèn, được phụ hoàng coi trọng đã là phúc phần của nó rồi. Vậy mà... không ngờ nó vẫn chưa từ bỏ ý định muốn trèo cao!

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã trở nên vô cùng khó coi, trong lòng nàng có dự cảm không tốt. Có thể ở trong lòng của Triệu Tử Duy, vị trí của nàng và Lương Hân Hân còn không bằng con tiện nhân Mộ Dung Ca đó! Nếu không phải chàng để tâm thì đã không phân phó Lưu cận vệ bảo hộ cho nó.

Có điều, nàng cảm thấy hơi nghi ngờ, – “Tin tức kia là do ai truyền ra?”

Những chuyện này, cung nữ trong cung không thể biết được, hơn nữa tin tức truyền đi nhanh như vậy, rõ ràng có người cố ý muốn để nàng biết.

Mộ Dung Ca kia không phải đã thuộc về Nguyên Kỳ rồi sao?

Chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ đoán ra được ngay kẻ muốn biết tin tức của Mộ Dung Ca nhất hiện tại là ai. Lâm Thiện Nhã! Quả nhiên đề tiện!

“Nô tỳ cho rằng đây chỉ là lời đồn, nhưng lại nghe từ miệng thủ vệ gác cổng nói, khi Thái tử Hạ quốc rời khỏi hoàng cung đã để Mộ Dung Ca đứng trước cửa. Nô tỳ đoán rằng nó đã bị thất sủng nên mới dùng thủ đoạn khiến Thái tử Tề quốc quay lại kinh thành gặp nó.” – Lô Hội cúi đầu, nói lên những suy đoán của mình.

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã ngày càng trở nên khó coi. Mộ Dung Ca lại thất sủng trước Nguyên Kỳ? Chẳng phải nó giỏi thuật dụ dỗ lắm sao? Còn câu dẫn được cả Triệu Tử Duy nữa mà?

Nàng nghiêng chặt rằng, thì ra đây chính là mục đích Lâm Thiện Nhã phao ra tin tức này, nó đang muốn ngồi chờ xem kịch vui!

“Nhanh giúp bản cung thay y phục, bản cung muốn đi thỉnh an phụ hoàng.” – Gương mặt nàng lúc đen lúc trắng, cơn phần nộ trong mắt tạm biến mất, nàng vội đứng lên phân phó cho Lô Hội.

Cũng bởi vì nàng không phải là con vợ cả nên không thể nuôi vài tên ám vệ, cho dù có muốn giết Mộ Dung Ca để loại trừ hậu hoạn cũng đành bất lực, thứ duy nhất nàng có thể bầu vịu lúc này chỉ còn phụ hoàng. Chẳng phải phụ hoàng vẫn luôn có ý với Mộ Dung Ca đó sao? Hai ngày nay nàng phải vất vả lắm mới tìm được một đứa cung nữ có dung mạo giống Mộ Dung Ca ba phần để dâng lên phụ hoàng, lúc này nếu đem tin tức của Mộ Dung Ca nói cho phụ hoàng biết, chắc hẳn sẽ có được sự trợ giúp của người.

Lâm Thiện Nhã muốn mượn đao giết người, chẳng lẽ nàng lại không làm được?

Một ngày sau, cơn sốt phong hàn đã thuyên giảm, Triệu Tử Duy mới tỉnh dậy.

Hắn gọi Quất Đào, nhưng người tới lại là Cẩm Đức.

Hắn hỏi: “Quất Đào đâu?”

Cẩm Đức vội vã quỳ phục trên mặt đất, căng thẳng trả lời: “Hôm qua Quất Đào đã quay lại kinh đô Phong quốc ạ.”

Ánh mắt Triệu Tử Duy trở nên sắc lạnh, như muốn bắn xuyên qua thân thể đang quỳ phục trên đất kia, khí thế bức người.

“Quất Đào thấy Thái tử bị nô tỳ của Hạ quốc làm mê mẩn tâm trí, đến mức khiến thân thể bị nhiễm phong hàn. Chúng nô tỳ thấy rằng cô gái này là kẻ gây ra nhiều tai họa, nếu còn tiếp tục sống trên đời, e sẽ chỉ là kẻ ngáng đường đi tới nghiệp lớn của Thái tử. Quất Đào đã quay lại để giết Mộ Dung Ca. Trước khi rời đi, nàng ấy còn lập lời thề, sau khi giải quyết

xong mọi chuyện sẽ quay lại gặp Thái tử, và lấy cái chết để tạ tội với người.” – Cẩm Đức nhắm chặt hai mắt, hít sâu, chỉ trong một hơi đã nói ra toàn bộ. Một ngày một đêm qua, trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng, nàng vừa muốn Thái tử sớm tỉnh lại, vừa mong người tỉnh dậy trễ một chút, như vậy mới có thêm thời gian để Quất Đào hạ thủ với Mộ Dung Ca.

Thái tử đã tỉnh. Quất Đào tìm thấy Mộ Dung Ca chưa?

Nghe thấy vậy, Triệu Tử Duy lập tức giận dữ vung chân đá Cẩm Đức bay ra ngoài xe ngựa, hân rống lên một tiếng chói tai: “Chết tiệt!”

Cẩm Đức bị đá văng ra ngoài, nặng nề ngã xuống đoàn xe ngựa đang chạy, may có võ công bảo vệ nên tránh được móng ngựa rầm rập. Cẩm Đức đã sớm chuẩn bị tâm lý nhận hình phạt từ Thái tử, thế nhưng khi nghe thấy tiếng thét giận dữ của người, nàng có thể nhận ra sự tuyệt vọng, đau đớn chứa đựng trong đó, nỗi đau ấy khiến nàng cũng không chịu được mà cảm thấy tim mình run rẩy.

Nếu Quất Đào thành công giết được Mộ Dung Ca thì chắc chắn Thái tử sẽ không để cho nàng ấy còn sống trên đời.

Bốn ngày sau.

Hoàng cung Tề quốc. Đường Tâm điện.

Trong tay Mộ Dung Tẫn nắm chặt mẫu giấy nhỏ lấy ra từ bồ câu đưa tin.

Trên giấy viết: Mộ Dung Ca đã thị tẩm cho Nguyên Kỳ.

“Tỷ, dù xảy ra chuyện gì thì ở trong lòng Tẫn Nhi, tỷ vẫn thuần khiết không chút tỳ vết.” – Hân nhìn mẫu giấy thấm đẫm mồ hôi trên tay, chữ viết trên đó đã nhòe hết, không còn nhìn ra được nội dung.

“Mười ngày sau là sinh thần (sinh nhật) thứ mười ba của Thập hoàng tử, nô tài biết được một tin tức. Hoàng thượng dự định trong ngày đó sẽ thông cáo hôn sự của hoàng tử, và sau lễ thành nhân sẽ cử hành đại hôn. Người được lựa chọn là tiểu thư Tế tướng đương thời, năm nay cũng vừa tròn mười ba.” – Một gã hoạn quan tuổi chừng bốn mươi cung kính đứng bên cạnh cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ Dung Tần, chờ tới lúc gương mặt hần dần dần giãn ra, y mới dám tiếp tục bẩm báo. Người này chính là vị công công trước đây đã từng hầu hạ Mễ quý phi – mẹ đẻ của Mộ Dung Tần. Y luôn luôn trung thành với Mễ quý phi.

Trước đây, khi Mễ quý phi cảm thấy mình gặp nguy hiểm, bà liền giao đứa con trai mới tròn một tuổi của mình cho y. Vào thời điểm Mộ Dung Tần quay trở về, y còn đang làm công việc cạo rửa nhà xí ở trong cung. Mộ Dung Tần vừa quay về đã lập tức cứu y. Y tự hạ quyết tâm, sẽ trung thành, tận tâm với Mộ Dung Tần, chứ không chỉ với một mình Mễ Quý Phi.

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Tần cau lại, đôi con ngươi đen láy lóa ra thứ ánh sáng sắc lạnh khiến người đối diện thấy rét buốt tận xương. Cúi đầu nhìn tờ giấy nằm trong tay, hần bước tới trước bàn, trực tiếp đưa tờ giấy lên trước ngón nền, tiêu hủy.

Ánh sáng màu đỏ của lửa chập chờn nhảy múa, phản chiếu trong con ngươi tĩnh lặng, từ người hần tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương.

“Tiểu thư nhà Tế Tướng?” – Đôi môi đỏ sẫm khẽ cong lên.

“Vâng, là tam tiểu thư nhà Vương Tế tướng, đệ nhất mỹ nhân Tề quốc, một kỳ nữ rất xứng với Thập hoàng tử.” – Tả Đạo cúi đầu giải thích.

Lúc còn sống, Mễ quý phi rất được hoàng thượng sủng ái, khiến toàn bộ phi tần trong hậu cung đều bị thất sủng, vì thế nên hôm nay người đối với Thập hoàng tử càng thêm yêu thương, tin tưởng, ngay cả việc chọn phi cho Thập hoàng tử cũng tốn không ít công tư của hoàng thượng, người phải

chọn ra vị tiểu thư tốt nhất. Cũng có thể vì Hoàng thượng sợ khi Thái tử quay về hoàng cung sẽ phá hoại tất cả, cho nên mới không chờ Thái tử về đã định trước hôn phối cho Thập hoàng tử.

Trong tròng mắt đen nhánh của người thiếu niên kia hiện lên vẻ chán ghét. Đại đa số nữ tử trên thế gian này đều sùng bái hư vinh, không một người nào thật lòng yêu thương hắn, nếu vậy thì có dung mạo như thiên tiên cũng để làm gì?

“Nếu ta không đồng ý việc này?” – Hắn không thêm để ý.

Tả Đạo không thể tin vào tai mình, y trợn tròn hai mắt ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Tần, – “Đây là cơ hội báo thù tốt nhất của người!”

Đôi mắt bình lặng như nước của người thiếu niên kia bỗng bắn ra đốm lửa giận dữ. – “Bốn điện hạ nghĩ kỹ đã.”

Hắn phải suy nghĩ kỹ càng, tuyệt đối không thể khiến cho mình phải hối hận! Tuyệt đối không! Hắn muốn có một cuộc sống hạnh phúc, cũng muốn để cho nàng có một cuộc sống thật hạnh phúc.

Cho dù phải nỗ lực hơn nữa, trả cái giá đắt hơn nữa, hắn vẫn không sợ!

Hoàng cung Phong quốc.

Trong Ngự thư phòng, Lâm Thu Thành lúc này không ngồi phê duyệt tấu chương mà chỉ đi qua đi lại, tâm tình bất ổn.

Đến khi Lâm Thanh Nhã bước vào, hai mắt lão sáng ngời, lập tức hỏi tới: “Đã có tin tức gì của đứa nô tỳ đó chưa?”

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã thoáng chìm xuống, nhưng rất nhanh giãn ra thành một nụ cười xinh đẹp. – “Phụ hoàng chớ lo lắng, đã có tin tức của nô

tỳ đó rồi, chỉ còn chờ thời cơ nữa thôi ạ.” – Trong bụng nàng thấp thỏm không yên, tại sao Mộ Dung Ca lại đi cùng Công tử Lan Ngọc?

Mấy năm gần đây, Lan Ngọc công tử là nhân vật được người người biết đến, bách tính kính yêu. Nghe nói, cũng có rất nhiều người muốn ám sát y nhưng không một ai thành công. Hôm nay Mộ Dung Ca lại đi cùng y, vậy càng ít cơ hội cho nàng ra tay hơn.

“Trẫm vô cùng lo lắng, ngày ngày đều ăn không ngon, ngủ không yên. Người mau chóng giải quyết việc này đi, nếu không khiến Trẫm thỏa mãn, vậy thì chuyện hòa thân giữa người và Thái tử Tề quốc cũng coi như thôi đi!”- Lâm Thu Thành phất phất tay, lời nói thiếu kiên nhẫn.

Nụ cười trên gương mặt Lâm Thanh Nhã cứng đờ, không ngờ phụ hoàng lại dùng cách này để uy hiếp nàng!

Nhóm người Mộ Dung Ca đi đường mấy ngày liên tiếp, thẳng đã qua năm ngày.

Dọc đường đi bình an, không xuất hiện tình huống nào ngoài ý muốn.

Nhưng tình trạng của Lan Ngọc công tử không được tốt, hầu như y chỉ nằm trên xe ngựa, thở khó nhọc, có đôi lúc y ngủ rất sâu, ngay cả lúc dừng chân nghỉ trưa cũng ở trong xe ngựa, thỉnh thoảng mới mở mắt báo cho Mộ Dung Ca biết hẳn muốn ngủ thêm một lát nữa.

Ban đầu Mộ Dung Ca rất lo lắng, nghĩ rằng bệnh tình của Lan Ngọc công tử đang ngày một nặng lên, nhưng Tiểu Thập lại nói cho cô biết, tình trạng của công tử trong hai năm qua vẫn vậy, nhưng chưa lần nào nguy hiểm đến tính mạng.

Cô phát hiện vẻ lo âu hiện rõ trên gương mặt thanh tú của Tiểu Thập, nghĩ đến Lan Ngọc, tình trạng của y hiện nay e rằng khó mà qua khỏi.

Rốt cuộc y đã mắc bệnh gì mà lại giày vò con người ta đến vậy?

Mặc dù Lan Ngọc rất giỏi chịu đựng, nhưng trên đường đi, mỗi lúc xe xóc nảy cô vẫn nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ miệng y, chần hần rất đau nên y mới không nhìn được phải bật thốt lên như vậy.

Lan Ngọc ăn uống không được tốt, mặc cho hai người Tiểu Thập, Lưu Vân ăn nhiều, y chỉ lướt qua một chút. Mộ Dung Ca phát hiện, y thích ăn cháo và canh nóng, đôi lúc ăn thêm bánh bao và một ít sủi cảo, còn những món dầu mỡ đậm vị, mùi hương xông thẳng vào mũi, y sẽ không ăn miếng nào.

Mỗi khi dừng chân nghỉ ngơi ở khách điểm, Mộ Dung Ca đều vào bếp nấu cháo, nấu canh cho y, nên những ngày này khí sắc của y cũng đã hồng hào hơn, không tái nhợt như mấy ngày trước.

Lan Ngọc không tăng cân, nhưng mặt của Tiểu Thập đã có thêm một tầng mỡ, bụ bẫm tròn trịa hẳn ra, trông lại càng đáng yêu! Mỗi khi nhìn thấy gương mặt tròn tròn khả ái của Tiểu Thập, cô đều không nhìn được mà cười thành tiếng. Gương mặt đáng yêu kết hợp với dáng người cao lớn khiến cô nghĩ tới hình tượng mặt thiên sứ – thân ác quỷ...

Lưu Vân vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng một tắc cũng không rời khỏi cô.

Đêm xuống, bọn họ nghỉ ngơi trong khách điểm bình dân ở một thị trấn nhỏ nghèo nàn.

Mộ Dung Ca hôm nay không xuống bếp khiến Tiểu Thập thất vọng ra mặt, nghe cô nói cảm thấy thân thể không được khỏe, hần lập tức quan tâm, hỏi han: “Cô nương nghỉ ngơi cho tốt, ta đi gọi chương quầy chuẩn bị ít đồ ăn ngon.”

Cô gật đầu cười: “Ừ.”

Dù mới chỉ ở cạnh nhau mấy ngày, nhưng Mộ Dung Ca luôn cảm thấy Tiểu Thập giống như Tần Nhi vậy, mỗi khi ở trước mặt hắn, cô không cần phòng bị gì cả.

Tiểu Thập đi ra, chợt nghe thấy lời nói của Lưu Vân đang đứng trước cửa: “Nói với chương quỳ, ta chỉ cần một cái bánh bao là được.” – Giọng điệu của y tuy vẫn lạnh như băng, nhưng không khó để nghe ra sự thất vọng trong đó. Mấy ngày nay y đều ăn những món Mộ Dung Ca nấu nên khẩu vị được nuông chiều quá hóa hư rồi, nghĩ tới ở thị trấn nhỏ này chắc không có đầu bếp giỏi nên hắn cũng chẳng muốn ăn.

Mộ Dung Ca nhú mào, bụng không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn. Hôm nay đúng là ngày đầu tiên của chu kỳ kinh nguyệt, có lẽ mấy ngày gần đây đều phải ngồi xe ngựa nên bụng càng khó chịu hơn, uống nước nóng giúp cơn đau giảm bớt nhưng vẫn khiến cô mệt đến mức cả người không còn chút sức lực nào.

Có Lưu Vân canh chừng ở bên ngoài nên cô không lo lắng về sự an toàn của mình nữa, dần dần chìm vào giấc ngủ trong sự đau đớn, mệt mỏi rã rời.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Mộ Dung Ca cảm thấy lạnh run, cô tỉnh dậy thấy cửa sổ vẫn còn mở, đành khoác tạm tấm áo ngoài, xuống giường định đóng cửa sổ.

Không biết canh mấy rồi, cô có cảm giác mình ngủ đã lâu lắm, mơ mơ màng màng đi tới cửa sổ.

Đang đưa tay ra đóng cửa thì một trận cuồng phong từ đâu kéo tới khiến Mộ Dung Ca mơ màng lùi lại ba bước, vốn còn chưa tỉnh ngủ, nhưng cơn gió này đã giúp cô tỉnh táo hơn.

Bên ngoài tối đen, trăng rằm treo cao, không khí lạnh ngắt như tờ sao lại có gió?

Mộ Dung Ca đi tới, định đóng cánh cửa sổ một lần nữa.

Đúng vào lúc này, một ánh sáng lạnh đập vào mắt cô, bóng người đen xì đá văng cửa sổ muốn chui vào, Mộ Dung Ca lùi từng bước về phía sau.

Kẻ vừa phá cửa sổ mà tới đây Mộ Dung Ca vào góc tường, trường kiếm cầm trong tay kề vào cổ cô, kém một chút xíu nữa đã cắt đứt cổ rồi.

Trong phòng mặc dù không thắp nến nhưng nhờ ánh trăng cô vẫn có thể thấy rõ người vừa tới.

“Quất Đào, là người!” – Vừa nhận ra kẻ đến ám sát, cô lập tức hô to. Chẳng phải Quất Đào lúc này đang trên đường quay về Tề quốc cùng Triệu Tử Duy hay sao? Tại sao nàng ấy lại một mình xuất hiện ở nơi này?

Không cần suy nghĩ cũng biết, việc Triệu Tử Duy quay lại tìm cô nhất định đã khiến Quất Đào tức giận nên muốn tới giết cô! Mộ Dung Ca nhìn thẳng vào Quất Đào.

Quất Đào mất rất nhiều thời gian mới tìm được Mộ Dung Ca, thừa dịp Lưu Vân rời khỏi vị trí đi nhà nhỏ, nàng mới phá cửa sổ xông vào, nhưng không ngờ Mộ Dung Ca lại phát giác ra nàng.

“Người còn sống sẽ chỉ là hòn đá ngáng đường đi của Thái tử. Yên tâm, ta giết người xong nhất định sẽ tự vẫn, chôn cùng người!” – Quất Đào lạnh lùng nhìn Mộ Dung Ca, giọng nàng trở nên băng giá.

Nàng biết Mộ Dung Ca vô tội, nhưng cô ta không thể không chết! Chờ khi cả hai xuống địa ngục, nàng sẽ nhận tội với Mộ Dung Ca sau.

Trong lòng Mộ Dung Ca thầm run, cô lớn lên ở thời hiện đại, chịu sự giáo dục của tư tưởng hiện đại nên dù đã đề phòng cẩn mật chuyện bị người truy sát, vẫn không ngờ lại xuất hiện một Quất Đào quyết liệt đến vậy! Nàng ta quá trung thành với Triệu Tử Duy đến mức không cho phép bất cứ kẻ nào ngăn trở đường đi của hắn.

Lúc này nàng ta muốn một mạng đổi một mạng! Cô thực sự chưa từng thấy một ai trung thành như nàng ta. Khi đối mặt với cái chết gần kề, Mộ Dung Ca không khỏi run rẩy.

Bỗng cửa bị đá văng, Lưu Vân lập tức xông vào, tay cầm trường kiếm đâm tới Quất Đào.

Quất Đào cảm nhận được sát khí liền quay đầu lại, phát hiện ra đó là Lưu Vân, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. – “Lưu Vân, nếu người không muốn nàng ta cản trở nghiệp lớn của Thái tử thì đêm nay đừng cản ta. Người có thể coi như không nhìn thấy gì hết, chờ ta giết nàng ta xong sẽ để người chặt thủ cấp đưa về bẩm báo Thái tử. Ta và người đi theo Thái tử đã mười năm, không thể thấy Thái tử tự hủy hoại mình mà không có bất cứ hành động nào, càng không muốn Thái tử phải đối mặt với nguy hiểm, vì thế người không thể ngăn cản ta!”

Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, tim đập nhanh. Động tác của cô vốn không thể nhanh bằng Quất Đào, giờ lại bị nàng ta dùng kiếm chĩa vào người, càng tiến thoái lưỡng nan.

“Quất Đào, người có chắc chỉ cần giết ta sẽ khiến con đường đi của Thái tử nhà người trở nên bằng phẳng?” – Mộ Dung Ca cố gắng ổn định lại tâm thần, tỉnh táo nhìn Quất Đào, lạnh lùng hỏi. Sau đó cô nhìn về phía Lưu Vân. – “Lưu Vân, người cũng cho rằng ta là kẻ hồng nhan họa thủy sao?”

Lưu Vân nheo mắt. Y đi theo cô đã nhiều ngày, được chính mắt trông thấy tính cách thoải mái của cô khi ở cạnh công tử Lan Ngọc và Tiểu Thập

chứ không hề có ý định câu dẫn ai, hơn nữa cô đối xử với y cũng rất tốt, không hề tỏ ra kẻ cả, kiêu ngạo. Hắn bắt đầu hiểu ra lý do vì sao Thái tử muốn hắn ở lại bảo vệ cho cô.

Lại nói, ngay cả khi Thái tử dùng đủ mọi biện pháp cám dỗ nhưng cô vẫn không gật đầu, điều này đã nói lên việc cô không muốn trở thành kẻ ngáng đường Thái tử. Nhưng những câu nói của Quất Đào vẫn khiến y dao động phần nào, bởi trước đây y cũng từng có ý nghĩ muốn giết Mộ Dung Ca.

Tiến thoái lưỡng nan! Quất Đào lập tức tận dụng thời cơ, nàng ta không chút chần chừ đâm tới, nếu để mất đi cơ hội này thì không còn lần sau nữa!

Lưu Vân thấy thế quá sợ hãi mà hô to. – “Không thể!”

Nhưng y biết không còn kịp nữa rồi! Y nhắm chặt hai mắt, đau lòng không muốn nhìn. Y biết trong thâm tâm mình không muốn Mộ Dung Ca phải chết.

Bỗng từ bức tường ở sau lưng Mộ Dung Ca xuất hiện một cây châm nhỏ nhanh như cắt đâm ngập vào cánh tay của Quất Đào.

Cánh tay Quất Đào nhẹ run lên, Mộ Dung Ca thừa dịp này đẩy mạnh nàng ta, chạy ra cửa.

Quất Đào thiếu đề phòng nên không tránh được mũi châm, nhưng cây châm nhỏ này quá nhanh, căn bản cũng không để nàng có thời gian phòng bị. Nhưng cho dù nàng có đủ thời gian cũng chưa chắc đã tránh được.

Có thể khiến một cây châm nhỏ xuyên tường đâm vào cánh tay của nàng, kẻ bắn châm nhất định là một cao thủ đáng sợ, võ công đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa!

Quất Đào cắn chặt hàm răng, người này là ai mà lại ngăn cản hành động của nàng?

Mộ Dung Ca ổn định lại nhịp tim, cố chịu đựng cơn đau từ bụng dưới truyền tới, cô không hiểu tại sao ở thời khắc mấu chốt Quất Đào lại run tay, cho đến khi cô nhìn thấy Quất Đào dùng nội lực ép cây châm nhỏ ra ngoài, lúc đó cô mới hiểu vừa có người ở bên ngoài cứu mình.

Người cứu cô là Lan Ngọc, hay Tiểu Thập? Hai người họ không trực tiếp xông vào phòng mà chỉ ngăm giúp cô, chắc hẳn họ không muốn cản trở cô xử lý việc này?

Lưu Vân thoáng thất thần, nhưng ngay lập tức hoàn hồn lại, phóng tới trước mặt Mộ Dung Ca.

Quất Đào thấy hành động này của y liền giận dữ: “Lưu Vân, đây là cơ hội duy nhất, không thể bỏ qua được. Nếu lỡ mất cơ hội này, ngày sau người nhất định sẽ hối hận!”

Mộ Dung Ca rũ mi, trong lòng cũng cảm thấy bình tĩnh hơn. Khi Lưu Vân đứng chắn trước mặt cô, cô đã biết sau này y sẽ không bao giờ xuống tay với cô được nữa.

“Ta phụng lệnh Thái tử bảo hộ cho Mộ Dung Ca, vạn lần không thể chống lại mệnh lệnh của Thái tử.” – Đôi mắt Lưu Vân chợt lóe lên, y nhìn thẳng vào Quất Đào, kiên định nói.

Y đã suy nghĩ rất cẩn thận, nếu Mộ Dung Ca gặp chuyện không may, rất có thể điều đó sẽ ảnh hưởng lớn tới Thái tử. Y ở cạnh bảo vệ cho cô cũng khiến Thái tử có thể yên lòng mà không bị phân tâm. Cứ như vậy, sự tồn tại của Mộ Dung Ca sẽ không ảnh hưởng gì tới con đường hùng bá thiên hạ của Thái tử.

Quất Đào giận dữ, định không màng tới Lưu Vân mà ra tay lần nữa thì bỗng nàng phát hiện ra toàn thân mình đã mềm nhũn, không còn chút sức lực.

“Sao lại thế này?” – Quất Đào hoảng sợ, nàng chợt hiểu ra nguyên nhân là vì cây châm nhỏ vừa rồi đã cắm trúng vào huyết vị, tạm thời phong bế võ công của nàng!

Gương mặt luôn lạnh lùng của Lưu Vân cũng lộ vẻ khiếp sợ. Người ra tay cứu Mộ Dung Ca nếu không phải Tiểu Thập thì chính là Lan Ngọc công tử. Nhưng dù là ai trong hai người đó, với võ công bậc này, biến cây châm nhỏ thành vũ khí công kích, còn vô thanh vô thức xuyên qua bức tường, đánh vào cơ thể, tu vi quá đáng sợ! Lưu Vân thầm kinh hãi, y chưa từng nhìn thấy người nào có võ công cao đến vậy.

Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn Quất Đào: “Quất Đào, đây là lần thứ hai người muốn giết ta. Lần đầu tiên không tính toán nữa, nhưng lần này ta không thể bỏ qua cho người!” – Quất Đào quá cố chấp, tuy nàng ta toàn tâm toàn ý, làm mọi việc vì Triệu Tử Duy, nhưng cũng suýt nữa đã lấy đi tính mệnh của cô. Sự cố chấp này đã ăn vào trong máu, không dễ dàng thay đổi được.

Mặc dù cô không sợ chết, nhưng không có nghĩa thờ ơ để kẻ tới giết mình muốn làm gì thì làm.

Mộ Dung Ca nhặt trường kiếm của Quất Đào lên, cô bước tới trước mặt rồi chĩa mũi kiếm về phía nàng ta, nhìn vẻ mặt thoáng hốt hoảng của Quất Đào, lòng Mộ Dung Ca không hề gợn sóng, cô hỏi: “Người hối hận sao?”

Quất Đào cất tiếng cười lớn, ánh mắt chứa đựng đầy hận thù với Mộ Dung Ca, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chỉ hối hận vì không thể giết chết người!” – Nếu còn có cơ hội nữa, nàng nhất định sẽ không hề do

dự mà nắm lấy, dùng trường kiếm đâm thẳng vào Mộ Dung Ca, chắc chắn như vậy!

Còn giờ đây, nàng có chết cũng không nhắm được mắt vì chưa thể thay Thái tử diệt trừ kẻ hồng nhan họa thủy này!

Mộ Dung Ca chưa từng giết người nhưng tay cầm trường kiếm vẫn không hề run. Ở thời loạn này, mạng người vốn hèn mọn, nếu cô muốn sinh tồn được trong cái thế giới này thì bắt buộc phải tự ép mình vững tâm khi đối mặt với kẻ thù. Nếu cứ nhẹ dạ cả tin thì thứ nhận được sẽ chỉ hại mình, cũng hại cả người khác.

“Mộ Dung Ca, ta đã theo hầu Thái tử hơn mười năm, là tâm phúc của người, mà người cũng đừng quên Thái tử đã từng cứu mạng người một lần, nếu hôm nay ta chết ở đây thì giữa người và Thái tử chắc chắn có ngăn cách, người sẽ hận người vì đã giết ta! Sau này mỗi lần nhìn thấy người, trước mắt Thái tử sẽ hiện lên hình ảnh của ta. Đời này, người cũng đừng mong dùng mê thuật quyến rũ Thái tử lần nữa, cũng đừng hòng nghĩ tới việc dùng những thứ thủ đoạn dơ bẩn sẽ khiến người yêu người!” – Vẻ mặt Quất Đào bỗng đánh lại, miệng nói ra những lời đe dọa.

Dù sao Lưu Vân cùng Quất Đào cũng có tình bằng hữu mười năm, cho nên Mộ Dung Ca không hề muốn giết nàng ta, còn đang tính mở miệng khuyên Lưu Vân thì nghe thấy những lời này, trái tim cô lập tức nảy lên, đây là nàng ta đang chủ động muốn chết sao?

C.80.2

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bạch Quốc

Mộ Dung Ca khẽ mỉm cười lắc đầu, cô bình tĩnh nhìn Quất Đào, ánh mắt thoáng hiện lên sự thương hại, – “Ta chưa từng thấy ai tự phụ như người. Có thực ở trong lòng Thái tử, người quan trọng đến vậy không? Nếu việc ám sát ta hôm nay là mệnh lệnh của Thái tử thì những lời này của người cũng dễ hiểu. Nhưng chưa có lệnh mà người đã tự ý đến đây nói nhăng cuội, thật nực cười. Lời người nói khiến ta cảm thấy thật nhộn nhạo, người nên nhận rõ giá trị của mình đi, tự soi gương xem chính mình có đáng giá hay không!”

Quất Đào trừng mắt, đôi mắt đẹp long lanh bởi vì quá tức giận mà trở nên đỏ hồng, vốn nàng định dọa cho Mộ Dung Ca sợ hãi đến mức không dám đối mặt với Thái tử, nhưng thật không ngờ Mộ Dung Ca lại nhìn thấu tâm tư của nàng, làm cho nàng không có cơ hội phản kích, lửa giận ngút trời, đồng thời cũng khiến nàng dần trở nên tuyệt vọng. Quất Đào không thể không thừa nhận những điều Mộ Dung Ca nói đều đúng, chuyện gây ra hôm nay đều do nàng tự ý hành động mặc cho Thái tử vẫn chưa đồng ý, nhưng tại sao Mộ Dung Ca có thể bình tĩnh đến vậy?!

Cục tức này, nàng không nuốt xuống nổi, quả thực nuốt không trôi!!! Quất Đào nheo đôi mắt đỏ hồng chiếu tướng thẳng vào Mộ Dung Ca, nàng nghiêng rằng: “Ta chưa muốn chết, người không thể giết ta!”

Mộ Dung Ca nhướng mày, ngay cả Lưu Vân cũng cảm thấy ngạc nhiên, Quất Đào làm sao vậy?

Nhưng có những chuyện hối hận cũng vô dụng, khi miệng bắt đầu sùi bọt mép là lúc Quất Đào nhận ra trên cây châm vừa rồi có độc! Nàng chưa

kip phản ứng, máu trong cơ thể đã bắt đầu đông cứng lại, trái tim đập thêm vài nhịp hấp hối rồi dừng hẳn.

Lưu Vân bước nhanh tới kiểm tra hơi thở của Quất Đào, bàn tay hằn nhẹ run, Quất Đào đã chết!

Từ phản ứng của Lưu Vân, Mộ Dung Ca biết Quất Đào đã tắt thở, cau mày nhìn lướt qua thanh kiếm cầm trong tay, cô lập tức ném nó xuống đất. Có phải cái chết của Quất Đào là do chiếc châm bạc gây nên? Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh của Lan Ngọc công tử... Có vẻ y không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng thật ra trong thời đại này chẳng có ai giản đơn cả, để tự bảo vệ mình thì việc bôi độc ở cây châm cũng là bình thường.

Mộ Dung Ca đứng dậy tới mở cửa, nhìn Lưu Vân buồn bã, cô nói: “Người nên đem nàng đi an táng.”

Lưu Vân sửng sốt xoay đầu nhìn Mộ Dung Ca, y tự hỏi rốt cuộc cô là người như thế nào? Rõ ràng nhìn rất bình thường, thậm chí còn tỏ ra hèn mọn trước mặt Thái tử, nhưng y vẫn cảm nhận được đâu đó là một phong thái bình tĩnh, tinh táo, cơ trí vốn không nên thuộc về cô, thậm chí có thể nói đôi lúc cô còn tỏ ra tàn nhẫn.

Lưu Vân lại quay sang người bằng hữu đã chết nằm trên đất, Quất Đào chết rất thê thảm, y thầm thở dài: Quất Đào, hà tất người phải làm như vậy. Thái tử đã có tình cảm với nàng ta, người tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho Mộ Dung Ca. Từ lúc Thái tử lệnh cho ta ở lại bảo vệ nàng, ta đã biết vị trí của nàng ở trong lòng Thái tử rồi.

Đến Lưu Vân cũng không hiểu nổi chính mình, đã nhiều lần y nổi sát tâm muốn tự tay kết liễu Mộ Dung Ca, nhưng ý nghĩ đó chỉ xuất hiện thoáng qua trong nháy mắt, vì y đã nghĩ thông suốt, không thể giết Mộ Dung Ca, càng không thể để nàng ấy chịu bất cứ thương tổn nào, có thể sự

tồn tại của Mộ Dung Ca sẽ trở thành động lực khiến Thái tử quyết tâm giành lấy thiên hạ.

Mộ Dung Ca ra ngoài trước nên không nhìn thấy biểu cảm biến hóa trên gương mặt Lưu Vân, nhìn hành lang vắng lặng, cô hồi tưởng lại tình huống ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi, cây châm bạc vô thanh vô thức đâm xuyên vào da thịt của Quất Đào, nghĩ đến đây gương mặt cô đanh lại.

Cây kim nhỏ vốn không thể dùng làm vũ khí đả thương người, không ai nghĩ rằng một chiếc kim nhỏ dùng để xe chỉ luân kim lại có thể giấu trong mình thứ sát khí đáng sợ đến vậy.

Nhưng mặc kệ nó giấu trong mình cái gì, cô chỉ biết trong trò chơi này, cô không thể lơ là, càng không thể lùi bước. Còn những thứ khác không cần suy nghĩ đến.

Trong gian phòng gần đó, Tiểu Thập cúi đầu đứng trước Lan Ngọc.

Lan Ngọc thong thả uống một hớp trà rồi mới nhẹ nhàng nói: “Nên cắt đuôi rồi.”

Chớp mắt đã qua 2 tháng.

Lúc này họ đã đến địa phận biên giới phía nam.

Dọc đường đi được nhìn ngắm nhiều khung cảnh thật đối lập. Phong quốc giàu có, nơi nơi đều sung túc, nhưng Bạch quốc lại căn cỗi, sự nghèo khó có thể nhìn thấy thông qua quần áo người dân mặc trên người.

Chốt canh ở khu vực biên giới được bảo hộ nghiêm ngặt, trước cửa thành còn dán thông báo cấm người ngoài tiến vào miền nam, và không cho phép người miền nam đi ra khỏi thành.

Lúc này ở miền nam Bạch quốc đang có quan hệ xấu với Trần quốc, người dân nơi đây luôn phải sống trong cảnh sợ hãi lo âu. Bạch quốc chỉ là một nước nhỏ, Bạch vương vì bách tính nên mới xuống đạo thánh chỉ này.

Mộ Dung Ca xốc màn sa lên nhìn mấy tên lính trấn trước cửa thành, lướt qua quần áo và đồ dùng họ mang theo bên người, quần áo thô sơ cùng thứ vũ khí lỗi thời, tất cả đều đơn giản đến không ngờ. Người xưa rất thông minh, nhưng họ cũng chỉ đang trong giai đoạn phát triển dần dần, nên không thể trong một sớm một chiều nhảy vọt từ thời kì vũ khí lạnh lên đến vũ khí nóng như ngày nay được. Nhưng lúc này lại khiến Mộ Dung Ca ý thức được một điều, cô đang sống ở thời đại của vũ khí lạnh!

Nhìn hơn mười người dân đang gõ cửa kêu khóc muốn vào thành, Mộ Dung Ca khẽ thở dài.

Chiến tranh thật vô tình.

Quay đầu lướt qua gương mặt của Lan Ngọc, suốt quãng đường đi y rất ít khi tỉnh dậy, nhưng lúc này y đột nhiên mở mắt, ánh mắt hoàn toàn tỉnh táo, sáng quắc không hề có vẻ mệt mỏi thường thấy, khóe miệng khẽ cong lên thành nụ cười tao nhã, y nói: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ được vào thành thôi.”

Quả nhiên, sau khi Tiểu Thập đưa lệnh bài đang cầm trên tay giơ lên cao, một tên lính gác đứng trên tường thành nhìn thấy, liền mau chóng sai người mở cửa thành, tự hân cũng đi xuống tiếp đón.

“Mặt tướng tham kiến Lan Ngọc công tử.” – Vị tướng lĩnh lộ rõ vẻ vui mừng, cung kính nói.

Bọn lính gác đứng trên tường thành vừa nghe thấy bốn chữ ‘Lan Ngọc công tử’ đều vui mừng giơ cao trường mâu, hô to: “Lan Ngọc công tử tới!”

Đối với bọn hăn, Lan Ngọc công tử chính là quý nhân, danh tiếng của công tử đã vang xa khắp nơi nơi, vạn dân toàn thiên hạ đều chịu ân huệ trời biển của công tử, bọn họ tôn kính Lan Ngọc tử tận đáy lòng. Chờ đợi mấy tháng ròng, rốt cục Lan Ngọc công tử cũng đã tới!

Tất cả dân chúng đang kêu khóc trước cửa thành khi nghe thấy đại danh của Lan Ngọc liền ngừng khóc, gương mặt ai nấy đều hiện lên ánh mong đợi. Lan Ngọc công tử đã tới, Bạch quốc chắc chắn sẽ thoát khỏi chiến tranh, những người xa xứ tha hương như họ cũng có thể được quay về nhà đoàn tụ với người thân.

Lúc này đây, bốn chữ ‘Lan Ngọc công tử’ như liều thuốc an thần cực mạnh, người đó giống như sự tồn tại của thần trong mắt họ.

Mộ Dung Ca thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn đám người chen chúc trước cửa thành, trên gương mặt họ lúc này không còn sự chán nản tuyệt vọng như vừa rồi, mà là nụ cười của sự tin tưởng đối với người đàn ông đang ngồi trong xe ngựa đây, họ không hề hoài nghi khả năng của y. Mộ Dung Ca bỗng nảy ra ý nghĩ, Lan Ngọc công tử có tấm lòng từ bi quảng đại giống tiên nhân vậy.

Những năm gần đây Lan Ngọc vẫn chạy qua lại giữa các nước, giúp đỡ những quốc gia sắp bị diệt vong, cho bọn họ một tia hy vọng sống sót cuối cùng.

Rốt cuộc thì Lan Ngọc là người thế nào? Y là người thứ hai sau Nguyên Kỳ mà cô không thể nhìn thấu, đứng trước họ Mộ Dung Ca luôn có cảm giác thật mơ hồ.

Bên ngoài xe ngựa, Lưu Vân cảm thấy thật phức tạp khi nhìn tình cảnh trước mắt. Lan Ngọc công tử là người có danh tiếng rất tốt trong lòng dân chúng, nếu sau này y muốn làm địch thủ của Thái tử, chắc hăn sẽ trở thành đối thủ vô cùng đáng gờm! Những người dân này đã tôn y làm thần rồi!

Hai tháng nay Lưu Vân vẫn luôn cố gắng gửi tin tức về cho Thái tử nhưng chờ đợi mãi vẫn không thấy người hồi âm, hơn nữa đám ám vệ đi theo họ cũng dần biến mất. Hẳn bỗng cảm thấy gai dọc sống lưng, những người đó biến mất một cách im hơi lặng tiếng, mà những tin tức hắt phất ra cũng biến mất như vậy.

Lưu Vân nghiêng đầu nhìn Tiểu Thập, lòng đột ngột cảm thấy rét lạnh. Nếu Tiểu Thập đã mạnh đến vậy, thì Lan Ngọc còn khó lường đến đâu?

Dường như nhận ra người ngồi bên cạnh đang dò xét mình, Tiểu Thập nghiêng đầu nhe răng mỉm cười với Lưu Vân. Thấy thế, khóe miệng Lưu Vân cũng miễn cưỡng nhếch lên một chút.

Xe ngựa đi qua cổng thành rồi mau chóng phóng về phía nam, hướng tới kinh đô Diệp Thành, Bạch quốc chỉ là một quốc gia nhỏ nên chỉ mất nửa ngày đã đến nơi.

Dọc đường đi, xe ngựa có binh lính thủ hộ nên rất an toàn.

Thỉnh thoảng Mộ Dung Ca lại vén rèm nhìn ra ngoài, thấy rất nhiều cảnh tượng. Về mặt hoang mang của bách tính, hoặc một gã đàn ông đang bắt nạt một cô gái, thậm chí còn có kẻ nhân cơ hội chiến tranh khan hiếm thực phẩm mà dám làm chuyện thất đức, lừa cả một đứa trẻ... Cũng có cảnh tượng người dân quá đói khát mà cướp giật của những người xung quanh, và còn vô số cảnh tượng đau lòng khác đánh thẳng vào trái tim đa cảm của cô. Trước kia Mộ Dung Ca đã thấy nhiều trên tivi nhưng nay được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này mới thấy nó thật chân thực.

Chiến tranh đương nhiên rất đáng sợ, trước đây cô luôn cho rằng nếu mình ở trong hoàn cảnh đó sẽ quyết không sợ hãi. Nhưng lúc này đây, nhìn từng gia đình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, trên gương mặt ai nấy đều nơm nớp lo sợ nước mình bị mất, điều này lại khiến cô sợ hãi.

Vì từ giờ trở đi cô không còn là người ngoài chỉ đứng nhìn từ màn hình tivi nữa, mà đây là chiến tranh thực sự, và cô là một phần trong thế giới đầy loạn lạc đó. Vì thế cô cũng cảm thấy sợ hãi, cô sợ mình rồi sẽ trở thành người hầu, nô lệ tình dục cho đám người quý tộc.

Chỉ cần nghĩ tới thôi đã khiến ngực của cô co thắt lại đau đớn, phổi có cảm giác hít thở không thông.

Mộ Dung Ca quay sang Lan Ngọc, phát hiện y rất bình tĩnh, phảng phất như thể y vừa là người có lòng từ bi quảng đại, vừa là kẻ máu lạnh vô tình.

Ý nghĩ này khiến cô phải bật cười tự giễu chính mình, có lẽ vì đã quá quen với cuộc sống hòa bình thời hiện đại nên cô mới có suy nghĩ đó, hơn nữa lại đang ngồi trước một người bình tĩnh như Lan Ngọc mới khiến cô đưa ra bình luận như vậy.

“Mộ Dung Ca, nàng có cao kiến gì không?”

Ngồi trên xe ngựa sóc nầy, y bỗng mở miệng hỏi.

Mộ Dung Ca giật mình sửng sốt một lúc sau mới có phản ứng. Có lẽ y đang hỏi cô về cách ứng phó với hoàn cảnh trước mắt. Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, tuy có khả năng Nguyên Kỳ bị mất tin tức của cô nhưng những tin tức về Lan Ngọc công tử nhất định có người biết, vậy bước kế tiếp chắc hẳn khó khăn hơn nhiều. Ba tháng chỉ còn một, chỉ còn một tháng mà thôi.

Cùng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Lâm Thiện Nhã đã được gả đến Hạ quốc, ngày nàng ta thành thân với Nguyên Kỳ là ngày lành đẹp nhất trăm năm khó gặp. Một tháng sau đó Triệu Tử Duy cũng cưới Lương Hân Hân làm Thái tử phi, sau khi thành thân được ba ngày, hân lập tức phái người đưa sính lễ tới Phong quốc.

Về phần Tần Nhi. Từ khi Triệu Tử Duy quay trở về Tề quốc, mặc dù danh tiếng của Tần Nhi đã tăng cao nhưng khó có thể sánh bằng người chỉ trong một thời gian ngắn đã có được 5 tòa thành trì kia. Huống hồ gì Thái tử phi của Triệu Tử Duy còn là công chúa của Lương quốc, trắc phi lại là công chúa của Phong quốc. Cho nên trong khoảng thời gian này Mộ Dung Tần khó có thể phát triển thêm, khắp nơi nơi đã bị áp chế. Nhưng những tin tức trên đều là tin truyền miệng của dân chúng, Mộ Dung Ca không thể biết chính xác tính chân thực của những tin tức này, có thể tình cảnh ở Tề quốc còn nguy hiểm hơn cô nghĩ nhiều.

Cậu bé mới mười ba tuổi kia có thể chịu nổi hay không?

“Nếu công tử cần gì, thiếp cũng xin trợ giúp một tay.” – Cô bình tĩnh nhìn y, trầm giọng nói.

Lan Ngọc chỉ im lặng đứng nửa khắc, sau đó mỉm cười trả lời: “Tốt.”

Hạ quốc, phủ Thái tử.

“Thái tử, ty chức bất tài, hơn hai tháng nay vẫn không thể lấy được tin tức của nô Mộ Dung Ca.” – Một gã áo đen rạp đầu xuống đất, mặt song song với đất lạnh, hồ thẹn tới mức không dám ngẩng lên, bẩm báo với Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ đang ngồi tựa lưng vào ghế, tư thái ung dung nhàn nhã, điều gã áo đen vừa nói không khiến gương mặt khuynh thành ấy nhăn mày, trái lại y còn cười nhạt.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Edit: Vịt

Hắc y ám vệ cảm thấy khó hiểu, vì sao Thái tử lại thản nhiên như vậy? Người vốn không để tâm đến những chuyện xung quanh, nhưng tại sao suốt hai tháng nay vẫn luôn truy tìm nữ nô đó? “Lui đi, người không cần tìm kiếm nữa.” – Khóe miệng Nguyên Kỳ co lại, hắt lạnh lùng phân phó. Tên ám vệ lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Thái tử không trách tội là tốt rồi, hắt vội vã cúi người hành lễ rồi lui ra. Sau khi tên ám vệ rời đi, Nguyên Kỳ bỗng cất lời: “Bốn cung nghe nói nô Như Băng chống đối Thiện Nhã công chúa, có ý đồ hạ độc vào thức ăn của nàng, đã định ngày xử trảm?” Gia Kiệt lập tức gật đầu: “Hồi bẩm chủ công, quả thực có chuyện này.” – Nô Như Băng thân phận thấp kém đâu thể to gan đến mức làm ra chuyện động trời đó, có lẽ nàng ta bị kẻ khác hãm hại, nhưng chính vì thân phận hèn mọn nên chẳng ai ngốc đến mức dám thay nàng ta gỡ tội. Chỉ có điều, hắt không hiểu, từ bao giờ Thái tử lại quan tâm đến chuyện của Như Băng? Nguyên Kỳ khẽ nhếch khóe môi: “Kéo dài thêm ba tháng hành hình. Dem việc này truyền ra ngoài, tốt nhất khiến khắp nơi đều bàn tán về nó.” Gia Kiệt luôn là người điềm đạm, nhưng khi nghe những lời này cũng cảm thấy kinh ngạc, Ý Thái tử đây là? Bỗng y nhớ tới việc Mộ Dung Ca có mối giao tình tốt đẹp với Như Băng. Nếu sự việc này được thêm mắm thêm muối, chắc hẳn sẽ lan sang các quốc gia khác. Có điều, Mộ Dung Ca thực sự sẽ vì Như Băng mà chịu giao nộp mình sao? “Thái tử và thập hoàng tử Tề quốc đang đối đầu gay gắt, nếu cứ tiếp tục cục diện này thì tới mấy năm nữa cũng không đi đến kết quả. Cho thêm chút củi vào đi.” – Nguyên Kỳ đặt cuốn sách đang đọc lên trên đầu gối, tiếp tục giờ qua vài trang, trầm mặc một lúc lâu sau mới đột nhiên phân phó, đôi mắt sâu thẳm của hắt nhẹ lóe

lên một tia sáng lạnh. Lan Ngọc công tử quả là một đối thủ đáng gờm, có thể vô thanh vô thức xử lý toàn bộ đội ám vệ hắc phái theo, hành tung không một ai nắm được. Mộ Dung Ca đi theo y chuyển này hẳn sẽ phát hiện ra chỗ không bình thường ở y, mà Lan Ngọc công tử chắc chắn cũng đang lợi dụng trí thông minh của nàng ấy. Nghĩ tới đây, khuôn miệng cười trên gương mặt hắc trở nên đanh lại. Gia Kiệt căng thẳng, y biết trong lòng Thái tử đang suy mưu nghĩ kế, có lẽ người đã sớm chuẩn bị đối sách, chẳng trách mấy hôm nay không có tin tức gì của Mộ Dung Ca và Lan Ngọc nhưng Thái tử vẫn giữ được bình tĩnh, nếu không muốn nói là thản nhiên như không có vấn đề gì xảy ra. “Thiện Nhã công chúa cho người đến đưa lời mời chủ công tới ngắm cảnh ở hồ sen, chẳng hay chủ công có muốn đi không ạ?” – Gia Kiệt nhớ đến khi này có người của công chúa Thiện Nhã tới nhắn, liền bấm báo. Nguyên Kỳ chỉ thờ ơ gật đầu đáp ứng. Gia Kiệt lập tức khom người lui ra ngoài. Vừa bước ra y đã thấy Xảo Vân đang đứng chờ cách đó không xa, y nghiêm mặt nhìn nàng ta. Xảo Vân vừa trông thấy Gia Kiệt liền lập tức tươi cười hơn hờ chạy tới, miệng hỏi ngay: “Thái tử có thời gian không ạ?” – Nàng đợi ở đây đã được một canh giờ, vốn tưởng rằng Thái tử bận rộn không có thời gian, đang thất vọng nhìn trời ngăm đất thì Gia Kiệt bước ra. Liếc qua vẻ mặt lo lắng của Xảo Vân, Gia Kiệt trả lời lạnh nhạt: “Ừ.” Thiện Nhã công chúa mới đến Hạ quốc được vài ngày đã mất kiên nhẫn, xem ra công chúa đã quá si mê chủ công, nếu ngày sau Mộ Dung Ca trở lại bên cạnh chủ công thì công chúa sẽ như thế nào đây? Hẳn nhận thấy, bề ngoài Mộ Dung Ca tưởng yếu đuối hèn mọn, nhưng chỉ bằng vào việc nàng ta không mê luyện Thái tử đã hơn hẳn Thiện Nhã công chúa rồi, nhưng kết quả cuối cùng ra sao, hẳn cũng không dám khẳng định. Chỉ là.... Chủ công... có phải người đã có tình cảm với Mộ Dung Ca rồi hay không? Xảo Vân chạy một mạch về Tử Đào Các, nơi ở tạm của Thiện Nhã công chúa trong phủ Thái tử. Tử Đào Các được bố trí xa hoa, nơi đây có một khoảng sân rộng lớn gấp đôi Lạc Hoa cung ở Phong quốc. Hạ quốc không hổ danh là quốc gia hùng mạnh nhất thiên hạ. Khi vừa đặt chân đến phủ Thái tử, Lâm Thiện Nhã lập tức khiếp sợ trước sự nguy nga ở nơi đây, đồng thời nàng cũng mừng rỡ vô cùng. Hơn nữa, sau khi tới đây vài ngày

nàng phát hiện ra một điều, tuy trong phủ có rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp, nhưng Nguyên Kỳ lại không hề sủng ái bất cứ ai, mặc dù đại đa số mỹ nhân đều được hoàng đế ban thưởng, hoặc những nữ nô bị mất nước, và cả những người được quan viên tiến cử. Chuyện này chính là tin tức tốt nhất đối với nàng. Nhưng tới đây đã nhiều ngày, ngoại trừ ngày đầu tiên nhìn thấy nhau khi bước vào cửa thành, còn không nàng chưa bao giờ gặp được hẳn thêm một lần nào nữa. Hôm nay sau khi nhận được tin tức từ Phong quốc, nói phụ hoàng mấy ngày gần đây rất bận rộn, dĩ nhiên không phải bận họp bàn với các đại thần, mà bận chơi đùa cùng phi tần và nha hoàn, bọn họ dám công nhiên đùa bỡn giao hoan ngay giữa ban ngày trong ngự hoa viên. Chẳng những thế, Nhị ca của nàng vì muốn lấy lòng phụ hoàng còn bắt cả dân chúng vô tội tham gia vào việc đó, bất cứ cô gái dân thường nào còn trong trắng, có chút tư sắc đều bị bắt đem vào trong cung, con số phải lên đến trăm người, bọn họ đều trở thành công cụ để thỏa mãn thú vui của Phụ hoàng, mặc cho người cùng đám quan viên, thị vệ lẫn qua lẫn lại! Phụ hoàng trầm mê trong tửu sắc quá độ nên cơ thể dần trở nên suy yếu, còn dã tâm của Nhị ca càng lúc càng được bộc lộ rõ. Lúc này nếu không phải e ngại hai đại cường quốc Hạ – Tề thì nhất định, thời điểm phụ hoàng băng hà sẽ là lúc các quốc gia khác nhảy vào xâu xé Phong quốc! Lâm Thiện Nhã càng thấm thảm bất an. Có lẽ Phụ hoàng cho rằng sau khi hòa thân với hai cường quốc thì Phong quốc sẽ được an toàn nên người mới không quan tâm đến chuyện triều chính. Nhưng nàng vẫn luôn có một cảm giác sợ hãi mơ hồ, nàng sợ rằng Nguyên Kỳ sẽ vì vậy mà cảm thấy chán ghét nàng, thậm chí còn nắm lấy cơ hội này xuất binh đánh chiếm Phong quốc. Chính vì thế... nàng nhất định phải khiến người đó yêu nàng, có như vậy Phong quốc mới được đảm bảo bình an. Nghe Xảo Vân báo lại, Thiện Nhã vô cùng mừng rỡ, hấp tấp nói: “Xảo Vân, nhanh nhanh tới trang điểm cho bản cung.” ———— Mấy ngày nay Lâm Thanh Nhã ngủ không được ngon giấc, cả ngày bị cơn ác mộng hàng đêm quẩn lầy. Trong mộng, nàng thấy mình bị phụ hoàng nắm chặt tay, cười lên trên người và để Hi công công lột bỏ quần áo của nàng, sau đó giữ chặt hai chân không để cho nàng vùng vẫy, chỉ có thể trơ mắt nhìn phụ hoàng hủy hoại thân thể nàng. Lão

còn vừa thờ hớn hển vừa ác độc nói với nàng rằng: “Thanh Nhi, người không thể làm cho trẫm hài lòng, trẫm đành phá hủy hôn ước của người với Thái tử Tề quốc!” Quá hoảng sợ, nàng hét lên một tiếng thất thanh và giật mình tỉnh giấc. Phát hiện quần áo vẫn mặc chỉnh tề trên người, xung quanh không có gương mặt dâm dăng của Lâm Thu Thành, chỉ có một mình nàng ở trong tấm điện, lúc này Thanh Nhã mới nhẹ nhàng thở ra. Một tháng trước phụ hoàng đã mất kiên nhẫn, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác, phải đi một loạt ám vệ nhưng không ai hồi âm, cũng không hề có tin tức gì của Mộ Dung Ca. Nhưng lão phụ hoàng ngu ngốc hám sắc lại hoàn toàn không nghe lời giải thích của nàng. May sao, sau mấy ngày thấp thỏm bất an, Lương Hân Hân lại cho người đưa sớ thỉnh tới Phong quốc, đã đến nước này phụ hoàng tuyệt đối không thể bội ước được nữa. Nhưng hai ngày trước, trong lúc vô tình đi qua ngự hoa viên nàng đụng phải phụ hoàng, nhị ca, cùng vài tên thị vệ đang giao hoan cùng đám cung nữ ở lương đình (đình nghỉ mát trong vườn), bọn họ phát ra những tiếng kêu dâm loạn khiến nàng hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch. Lúc đó đang là giữa trưa, nơi đây có rất nhiều cung nhân, phi tần, thị vệ qua lại, thế nhưng phụ hoàng lại không để tâm chút nào, chỉ mãi miết tìm vui. Mặc dù nàng ở trong cung có nghe nói phụ hoàng làm ra những hành vi hoang đường, bắt cóc hãm hiếp con gái nhà lành thì cũng chẳng thể làm gì được, dù sao những cô gái đó đều là những dân đen ti tiện, bị phụ hoàng hay đám thị vệ đùa bỡn cũng là chuyện bình thường. Nhưng vào giờ khắc khi phụ hoàng và nhị ca phát hiện ra nàng, trong mắt bọn họ đặc quánh dục vọng... Ánh mắt ham muốn của lão rõ ràng như vậy, còn không hề có ý định che lại thân thể trần trụi của mình ở trước mặt nàng – con gái của lão! Vậy còn gì là luân lý nữa đây! Vì quá sợ hãi nên nàng bỏ chạy, nhưng vẫn nghe thấy những lời nói của phụ hoàng và nhị ca ở đằng sau. “Phụ hoàng, Thanh Nhi ngày càng xinh đẹp quyến rũ, có phần còn hơn Thục quý phi. Nhi thần thật hâm mộ Thái tử Tề quốc được nhắm nháp tư vị của nhị muội. Nhị muội ở trên giường hẳn quyến rũ động lòng người, vòng eo tinh tế này, đôi chân dài trắng nõn, thật quá câu hồn đoạt phách!” Lâm Thu Thành nghe thấy thế liền cất lên tràng cười khà ố, tất cả mọi người đều nghe ra ý nghĩ dâm loạn trong tiếng cười của lão.

Nhìn theo vòng eo nhỏ nhắn của Lâm Thanh Nhã, ngay bên dưới là cặp mông căng tròn đung đưa nổi lên phong tình vô hạn, lão nheo mắt lại. – “Đúng là quyến rũ, gợi tình hơn Thục quý phi!” Hòa cùng tiếng cười dâm loạn là tiếng kêu khóc của những cô gái dân thường gầy yếu bị bọn thị vệ luân phiên chơi đùa. Bước chân Lâm Thanh Nhã nhanh hơn, mặc dù sắc mặt nàng đã tái nhợt nhưng vẫn cố giữ mình đủ tỉnh táo phân phó cho cung nữ bên cạnh: “Những chuyện xảy ra ở hoa viên hôm nay tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Kể từ hôm nay, tăng thêm ba thủ vệ canh giữ đêm trước tấm điện của bản cung.” Phân phó xong mới hoàn hồn lại được. Lâm Thanh Nhã cắn chặt cánh môi, phụ hoàng lại không để ý đến luân thường đạo lý mà có tâm tư phát buồn nôn này đối với nàng! Nếu không phải lão và nhị ca còn e ngại Triệu Tử Duy thì hẳn nàng đã có kết cục giống như đám nữ nhân kia. Chỉ còn nửa tháng nữa thôi, nàng chỉ cần kiên trì thêm nửa tháng là được gả sang Tề quốc rồi. Giờ đây nghĩ lại, nàng càng thêm đố kỵ với Lâm Thiện Nhã, dựa vào cái gì mà ả ta luôn có được những thứ tốt nhất? Nàng khép hờ hai mắt. Mộ Dung Ca rốt cuộc đang ở nơi nào? Còn nữa, Lương Hân Hân đã làm Thái tử phi, cô ta có được Triệu Tử Duy sủng ái? Nếu cô ta dám tranh giành sủng ái với nàng thì nhất định nàng sẽ không tha! Còn Mộ Dung Ca, nếu thật sự nó chiếm được cảm tình của Triệu Tử Duy, thì nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho nó dễ dàng đâu! —————

Tại phủ Thái tử ở Tề quốc. Sau đại hôn, Triệu Tử Duy dọn ra ngoài cung, tới sống ở tòa biệt viện mới xây nằm ở phía nam thành. Đêm tĩnh lặng, tất cả mọi vật đều chìm trong bóng tối, ngoài cửa sổ một cây dương liễu khẽ lay động cành lá trước gió, ánh trăng treo trên cao soi rọi mặt đất, cảnh đẹp đến nao lòng. Một người con gái dè dặt, nhẹ nhàng thốt lên tiếng nói yêu kiều, đôi tay mềm mại chạy dọc trên chiếc lưng cường tráng của người nam tử, tình ý nồng nàn, ngập tràn vui sướng. “Thái tử, rốt cuộc thiếp cũng đã đợi được đến đêm động phòng hoa chúc của hai ta. Thiếp mong Thái tử hãy thương tiếc.” – Lương Hân Hân si mê nhìn người nam tử đang ở trên người nàng, bộ dáng mềm mại đáng yêu. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng có khí phách của một trang nam nhi, nhưng lúc này đây ở trong khuê phòng, nàng lại chỉ là một người con gái bình thường như bao người khác, cũng mong muốn

được phu quân yêu mến, sủng ái. Mà người nam tử nàng yêu, không hề do dự đã trực tiếp tiến vào cơ thể nàng, lạnh lùng, vô tình, ánh mắt hằn không hề dịu dàng, chỉ liếc nhìn nàng trong chốc lát. Nhưng thứ khiến Lương Hân Hân sững sờ chính là nàng nhìn thấy sự chán ghét trong mắt hắn! Ra vào hai cái, hắn liền nhanh chóng rời khỏi cơ thể nàng, mặc lại quần áo, đưa lưng về phía nàng và lạnh lùng nói: “Sau khi mặc xong quần áo, lập tức rời khỏi phòng của bốn cung!” “Thiếp là chính phi của Thái tử.” – Lương Hân Hân sững sờ hô lên. Nàng vừa đem thân thể hiến dâng cho hắn, nhưng hắn không hề dịu dàng vuốt ve thân thể mềm mại này, không thì thầm ở bên tai nàng những lời nói ngọt ngào, cũng chưa từng hôn đôi môi nàng, hắn không nói năng gì, cứ thế trực tiếp tiến vào cơ thể trinh nguyên của nàng, vậy mà khi hắn tiến vào nàng còn mừng rỡ đến phát điên, vì nàng đã trở thành nữ nhân của hắn, thật sự đã trở thành nữ nhân của hắn! Đêm tân hôn, hắn say rượu nên không thể ở cùng phòng với nàng, nàng vẫn chờ, chờ đợi cho tới hôm nay. Sau khi cả hai tiến cung thỉnh an hoàng thượng cùng hoàng hậu trở về, nàng lập tức đi tắm rửa với cõi lòng đầy mong đợi. Trên làn nước nàng thả một tầng cánh hoa hồng thơm dày đặc, nàng không muốn trên cơ thể mình có mùi vị lạ nào khiến hắn khó chịu, thậm chí chờ mong nhưng lại đổi lấy sự vô tình này của hắn. Hai mắt nàng bắt đầu ngấn lệ. Hắn đứng đó ngạo nghễ, hùng dũng, hắn như vậy khiến cho người ta phải si mê. “Cút!” – Triệu Tử Duy mất kiên nhẫn gầm lên, như đang đứng giữa ranh giới của cơn giận khủng khiếp. Hắn ngẩng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo vô tình, sâu thẳm trong đáy mắt ấy ẩn giấu một trái tim đau đớn. Tiến vào cơ thể Lương Hân Hân, hắn không hề có cảm giác vui sướng khi được thỏa mãn dục vọng, trái lại còn khiến đáy lòng trống rỗng thê lương, thậm chí là chán ghét. Đặc biệt khi nghe thấy tiếng nói rên rỉ của Lương Hân Hân, hắn càng cảm giác cổ họng đang cuộn trào. Hắn chuyển tầm mắt xuống đôi tay mình, đôi tay này đã từng ôm ấp người con gái ấy, cảm nhận nhiệt độ trên cơ thể nàng, thế nhưng hôm nay... hắn lại không hề có chút tin tức nào của nàng! Rốt cuộc nàng đang ở đâu? Nếu đêm đó hắn thực sự quyết tâm muốn nàng thì cả hai đã có một đêm xuân đẹp đẽ đến nhường nào? Nhưng hắn đã dừng lại, từ lúc đó hắn không bao giờ có lại

cảm giác vui sướng một lần nữa. Người con gái ấy thật gian xảo, đã lậm vào rồi thì càng lún sâu vào hơn, nghĩ đến nàng, bất giác khóe miệng hẳn cong lên thành một nụ cười dịu dàng. Lương Hân cố chịu đựng cơn đau đang không ngừng truyền đến từ giữa hai đùi, tay run rẩy mặc quần áo. Sau khi trang phục đã chỉnh tề, trên dung nhan yêu kiều đầm nước mắt. Lần thứ hai nhìn về phía hắn, nàng phát hiện trên người hắn không còn hơi thở lạnh như băng, trái lại còn có cảm giác rất dịu dàng. Nàng nhìn hắn như phát mộng, hắn đứng bên cửa sổ mờ sương, ánh trăng rọi xuống hiền hòa, nàng chưa từng nhìn thấy một khung cảnh nào đẹp đến si mê câu hồn đoạt phách như thế này. Một cơn gió thổi qua, hắn cất tiếng nói lạnh lùng như băng, trái ngược hẳn với thần thái dịu dàng vừa nãy, – “Lui ra!” Nhìn tà áo của hắn tung bay trong gió, lòng nàng bỗng cảm thấy run rẩy, sợ hãi.

————— Hoàng cung Bạch quốc. Bên trong chính điện, vị hoàng đế trẻ tuổi ngăm nhìn Lan Ngọc ngồi phía dưới với ánh mắt đầy chờ mong, giọng nói của y hiện rõ sự nôn nóng, – “Lan Ngọc công tử có biện pháp đối phó Trần quốc? Chúng ta đã mất năm tòa thành trì vào tay bọn chúng, trăm vất óc suy nghĩ đã nhiều ngày nhưng không tìm ra được biện pháp nào. May thay có công tử tới tương trợ, mong rằng Lan Ngọc công tử sẽ toàn lực trợ giúp trăm đoạt lại giang sơn, trăm sẽ thưởng cho khanh vạn lượng hoàng kim và một ngàn mỹ nữ.” Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, hoàng đế Bạch quốc thật hào phóng, đối với một nước nhỏ thì vạn lượng vàng không phải là một con số nhỏ. “Xin hoàng thượng an tâm, chớ nên nóng vội. Ta không cần vạn lượng hoàng kim, càng không cần một ngàn mỹ nữ.” – Lan Ngọc bình thản nói. Đối mặt với tài vật to lớn mê hoặc như vậy nhưng trong mắt y không hề có tia giao động. Bạch hoàng đế tức khắc đứng dậy, y kinh ngạc nhíu mày: “Tình huống hiện tại của chúng ta rất cần sự tương trợ của công tử. Nếu Lan Ngọc công tử không muốn vàng cùng mỹ nữ thì hãy đưa ra yêu cầu của mình.” Mộ Dung Ca trầm lắc đầu, thân làm hoàng đế mà người này lại thiếu kiên nhẫn đến vậy, thảo nào Bạch quốc không thể chống đỡ được các đợt tấn công của Trần quốc, chỉ vài tháng đã mất đi năm tòa thành. Nhưng điều quan trọng nhất là dân chúng Bạch quốc sống trong cảnh lạc hậu, bách tính hèn yếu nhu nhược, chỉ biết ý thế bắt nạt kẻ yếu hơn

mình, đến khi đối mặt với chiến tranh thì điều đầu tiên họ nghĩ đến không phải là cầm trường thương xông pha chiến trường, mà chỉ ở đó kêu trời trách đất. Sự nhu nhược này chung quy cũng do hoàng đế Bạch quốc mà ra, nếu đất nước được một người có tài đứng ra cai quản thì Bạch quốc đã không ra nông nổi như ngày hôm nay. Mộ Dung Ca liếc nhìn Lan Ngọc, sắc mặt tái nhợt của y lộ vẻ bình tĩnh, khiến người ta có cảm giác việc y có mặt ở đây đã như một liều thuốc an thần đối với bọn họ. Chẳng trách hoàng đế Bạch quốc có tư tưởng ỷ lại vào y. Mộ Dung Ca ngạc nhiên, Bạch quốc quá yếu về mặt quân sự, y sẽ nghĩ ra biện pháp nào để giúp nơi đây xoay chuyển cục diện? “Chỉ cần hoàng thượng mở quốc khố lấy năm nghìn lượng vàng chia cho bách tính là được.” – Lan Ngọc ngẩng đầu nhìn hoàng đế Nam Phong, y trầm giọng nói. Đôi mắt mở hờ nửa mí, nhưng vẫn nhìn rõ đôi con ngươi trong suốt như nước kia. Đem năm nghìn lượng vàng phát cho dân chúng?! Mộ Dung Ca thầm giật mình, nếu không có mục đích nào khác thì việc làm này của y chính là toàn tâm toàn ý nghĩ cho bách tính, chẳng trách người trong thiên hạ luôn kính trọng y, nhưng không hiểu vì sao trong lòng cô vẫn luôn có một cảm giác kì lạ mơ hồ. Bạch hoàng đế hoàn toàn tin tưởng Lan Ngọc, tuy nói phải phân phát toàn bộ năm nghìn lượng vàng quả thực đau lòng, nhưng chỉ cần Bạch quốc không bị diệt vong thì số bạc này chỉ cần ba năm đã thu hồi lại được, nghĩ đến đây y lập tức cười nói: ” Tất cả đều theo ý của Lan Ngọc công tử!” “Nếu hoàng thượng muốn tìm ra cách toàn vẹn nhất, chi bằng nghe một chút ý kiến của nàng ấy đi.” – Lan Ngọc bỗng nhiên quay đầu nhìn sang Mộ Dung Ca ở bên cạnh, rồi lại quay sang Bạch hoàng đế. Hoàng đế Bạch quốc chỉ quan tâm tới việc Lan Ngọc có giúp đỡ hay không, mặc dù ban đầu y cũng chú ý tới vị tiểu thư xinh đẹp tựa thiên tiên này, nhưng vì ngại nàng đi cùng Lan Ngọc công tử nên không dám nhìn ngắm nàng quá lâu. Nhưng lúc này nghe thấy lời nói của Lan Ngọc, y kinh ngạc nhìn về phía nàng, một nữ tử mảnh mai yếu ớt thì có ý kiến gì đây? – “Cô nương đây là...?” Y chưa từng nghe nói Lan Ngọc công tử có tỳ thiếp hay đã thành thân, nhưng nhìn nàng không giống tỳ nữ hầu cận. “Nàng ấy là Mộ Dung Ca, hồng nhan tri kỷ của ta.” – Lan Ngọc khẽ mỉm cười, trả lời. Hồng nhan tri kỷ? Bạch hoàng đế lập tức nhìn

Mộ Dung Ca với vẻ mặt ôn hòa, mặc dù trong lòng hẳn khinh thường nhất chính là ý kiến của nữ nhân. – “Chẳng hay Mộ Dung cô nương có cao kiến gì không?” Mộ Dung Ca nhìn ra ngay vẻ mặt biến đổi của Bạch hoàng đế, cô biết hẳn đánh giá thấp những ý kiến của nữ nhân nhưng cô không hề tức giận, trái lại còn bình tĩnh ung dung đến lạ thường.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Trong đầu đã sớm có tính toán, nên chỉ cần bình tĩnh nói ra ý kiến đó là được. Nghĩ vậy, Mộ Dung Ca đứng dậy hành lễ với Bạch hoàng đế rồi bắt đầu mở lời: “Thiếp không am hiểu chiến thuật, lại càng không có tài cán xoay chuyển Càn khôn.” Bạch hoàng đế cố nén giận, nếu cái gì cũng không biết thì còn lãng phí thời gian của y làm chi? Từ khi nào Lan Ngọc công tử lại làm việc thiếu cẩn trọng đến vậy? Đây là thời điểm nào mà lại đưa một nữ tử ra cho ý kiến, công việc của nữ nhân chẳng phải chỉ là mở hai chân đón nhận nam nhân tiến vào thôi sao? Nữ nhân thì biết chuyện gì trên chiến trường? – “Nếu Mộ Dung cô nương không có cách nào thì...” “Tuy rằng không hiểu những thứ đó nhưng thiếp có thể chỉ ra nguyên nhân lớn nhất khiến quý quốc bại trận liên tiếp trước Trần quốc.” – Mộ Dung Ca từ tốn ngắt lời y, trên môi nở nụ cười nhẹ. Âm thầm quan sát sự biến hóa trên gương mặt của Bạch hoàng đế, Mộ Dung Ca khẽ thở dài. Lần này Bạch quốc có thể nhờ vào công tử Lan Ngọc để vượt ải, nhưng Bạch hoàng đế không phải là một vị minh quân tài giỏi, e rằng sớm muộn gì Bạch quốc cũng sẽ bị diệt vong. Có điều... Mộ Dung Ca liếc nhìn Lan Ngọc, cô có thể nhìn ra điểm này, hẳn y cũng đã sớm nhận ra điều đó. Nhưng.... Dường như cảm thấy cô đang nhìn mình, Lan Ngọc liền quay sang nhẹ mỉm cười, rồi lập tức thu hồi ánh mắt. Trong lòng hoàng đế Bạch quốc đã sớm có định kiến nên chẳng mấy mong chờ lời nói của Mộ Dung Ca, y cũng không còn tâm tư đâu để đùa giỡn, liền thẳng thắn: “Mộ Dung cô nương xin nói thẳng.” – Nếu không phải nể mặt Lan Ngọc công tử thì y đã đuổi cô ra khỏi đây, chẳng để một nữ nhân như cô có cơ hội đứng trước mặt hắn khoa tay múa chân, nói xằng bậy. Mộ Dung Ca nhẹ cau mày, cảm thấy do dự, cô không muốn dính dáng tới việc này nhưng bỗng nghĩ tới mình không còn lựa chọn nào khác, thời gian của cô sắp hết. Nhẹ đảo tròn mắt, Mộ Dung

Ca nói đồng dục: “ Binh lính của Bạch quốc từ số lượng đến chất lượng đều không thể so sánh với Trần quốc. Trên đường tới đây cùng Lan Ngọc công tử, thiếp nhận thấy vũ khí của binh lính thủ trong thành chỉ có trường mâu đơn giản, ngay cả chiến giáp mặc trên người cũng được may từ thứ vải gai bình thường, nếu hai phe giao chiến, những thứ đó sẽ chỉ khiến giảm sức chiến đấu và tăng thương vong ở bên ta.” Vốn trong đầu Mộ Dung Ca đã vạch sẵn một số binh pháp đọc được ở thời hiện đại để bán cho Bạch quốc, rồi sau đó tìm cách thử chế tạo mấy loại vũ khí lợi hại hơn. Nhưng nếu đã để lộ mình thì chẳng khác nào làm một cây to đón gió, dễ đem lại những phiền toái không cần thiết. Cô nhẹ nhàng bước đi chậm rãi. An toàn nhất chính là chỉ ra cho họ những chỗ sai đơn giản nhưng quan trọng. Lan Ngọc vừa đưa chén trà lên miệng liền dừng lại, trong đôi con ngươi trong suốt của y lấp lóe thứ ánh kỳ dị, nhưng chỉ thoáng qua, sau đó y mỉm cười dịu dàng: “Nàng quan sát thật tỉ mỉ.” “Cũng nhờ Lan Ngọc công tử chỉ điểm giúp mà thôi, nếu không có công tử giúp đỡ, thiếp nào nghĩ được tới những thứ này.” – Mộ Dung Ca nhẹ mím môi, đôi môi cười xinh như đóa phù dung thuần khiết đang hé nở, lộ ra vẻ đẹp tiềm tàng từ trong tâm hồn. Bạch hoàng đế vừa nghe thấy do công tử Lan Ngọc chỉ điểm, lập tức cảm thấy phần chần hần lên, chưa cần Mộ Dung Ca nói ra, y đã sốt sắng hỏi tới: “Nếu cần phải thay đổi, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào?” – Hẳn nhiên y không có được sự thông minh như tổ tiên của y, nhưng Bạch hoàng đế cũng không phải là một hôn quân. Y hiểu rằng, chỉ cần cải cách lại quân đội sẽ giúp Bạch quốc từ từ đứng lên, chỉ tiếc rằng Bạch quốc không có một người tài để vạch ra điều đó, mà tư chất của y cũng chỉ thường thường, có tâm mà không có tài. Y chỉ biết duy nhất một điều, khi có chiến tranh, muốn quốc khố được đầy đủ để phục vụ cho cuộc chiến, cách duy nhất chỉ có tăng thuế. Mộ Dung Ca nhẹ đảo tròn mắt, cô trầm tư suy nghĩ xem nên làm cách nào cho toàn vẹn, cuối cùng cẩn trọng nói: “Thiếp cần hoàng thượng dán thông báo, chiêu mộ năm mươi thợ rèn, năm mươi tú nương (thợ may vá), và cung cấp cho thiếp một tòa nhà. Chỉ cần chuẩn bị đầy đủ những thứ trên, ba ngày sau thiếp sẽ cho hoàng thượng một kết quả mỹ mãn.” “Thật sao?” – Bạch hoàng đế tỏ vẻ nghi hoặc, tuy lời nói của Mộ

Dung Ca có vẻ chắc nịch, nhưng y vẫn cảm thấy khó tin, có thật chỉ cần thợ rèn và thợ may là sẽ thay đổi được cục diện không?” “Ba ngày sau hoàng thượng sẽ được thấy kết quả. Tuy nhiên, tiền công của một trăm người này sẽ do thiếp tính toán, và tòa nhà kia cũng phải mất một thời gian thiếp mới có thể hoàn trả lại ngân lượng cho ngài.” – Mộ Dung Ca biết Bạch hoàng đế sẽ không tin, nhưng cô không hề tức giận, cô hiểu trong lòng người này nghĩ gì, chắc chắn y cho rằng nữ nhân thì có thể làm được cái gì, nhất là khi cô lại chỉ cần năm mươi người thợ rèn, năm mươi người thợ may. Đúng lúc này Lan Ngọc nói thêm vào: “Nếu cần gì cứ đến tìm ta.” – Hắc cũng cảm thấy hứng thú, mong chờ nàng sẽ dùng thợ rèn và thợ may cứu Bạch quốc như thế nào. Thế nhân thường nói hắc là kẻ bí ẩn, nhưng trong mắt hắc lúc này, người bí ẩn nhất có lẽ chính là... nàng. Mộ Dung Ca đã thầm tính toán tốt cho kế hoạch, nếu không có vấn đề gì xảy ra, tất cả sẽ diễn ra đúng như dự liệu của cô. Nhưng khi nghe những lời này của Lan Ngọc lại khiến cô cảm thấy thật ấm lòng, chí ít cô biết vẫn còn có y ở đây hỗ trợ cô, vậy kế hoạch lần này sẽ dễ làm hơn nhiều. “Mộ Dung cô nương chớ khách khí, nàng đã cùng công tử Lan Ngọc không quản ngại đường xa tới đây tương trợ Bạch quốc ta, đừng nói là một tòa nhà, mười tòa trăm cũng cấp cho cô nương.” – Ánh mắt Bạch hoàng đế sáng lấp lánh, y phát hiện thái độ khác thường của Lan Ngọc công tử dành cho Mộ Dung Ca, liền hào sảng cười to rồi lảm nhảm cái gì mà y không muốn bị diệt quốc, nếu như Bạch quốc bị tiêu diệt, bản thân y là hoàng đế chắc chắn số phận sẽ tệ thảm hơn nhiều so với đám dân đen. Mộ Dung Ca nhẹ nhún một bên lông mày, tay đưa chén trà lên miệng hớp một ngụm tao nhã, ánh mắt không hề giao động mà chỉ khẽ cười nhẹ, không đáp lại. Lời này của y cũng thật mạnh miệng, mười tòa nhà ư? Nếu cô muốn thật chắc chắn y sẽ không cho. Tên hoàng đế Bạch quốc này, cô không hề có cảm tình. Đến đêm, Bạch hoàng đế mở một yến tiệc chiêu đãi hai người. Dưới sự yêu cầu của Lan Ngọc công tử, yến tiệc không có người ngoài, chỉ có thêm hoàng hậu, mấy vị vương gia cùng công chúa. Đồ ăn bày đầy trên bàn chừng hơn ba mươi món, món nào cũng tinh xảo đẹp mắt, có thể thấy ngự trù phòng đã tốn không ít tâm tư để làm nên. Đáng tiếc là, Mộ Dung Ca thử qua ba món đều không bằng lòng, ẩm thực

của thời đại này thật quá mức lạc hậu. Người ở đây đều cho rằng sung sướng là được ngợp trong vàng son, mỹ nữ, hưởng thụ cảm giác vinh quang do quyền lực đem đến, ngược lại họ không chú ý đến khâu ẩm thực, chỉ cần có thể no bụng là được rồi. Cũng giống Mộ Dung Ca, mấy ngày nay đi cùng cô nên khẩu vị của Lan Ngọc cũng trở nên khó tính hơn, y chỉ lướt qua vài món đã cảm thấy chán ngán. Trong lòng thầm than mình bắt đầu ý lại vào tài nấu nướng của Mộ Dung Ca, lúc này đây, đứng trước một bàn thức ăn tinh xảo nhưng lại cảm thấy chúng thật vô vị. “Cách đây không lâu bốn cung có nghe nói vị Khánh vương Nguyên quốc bị chết bất đắc kì tử có một vị vương phi đã bị y giáng xuống làm ca kỹ, hình như tên của nàng ấy là Mộ Dung Ca, thế gian sao lại có chuyện trùng hợp như thế chứ, Mộ Dung cô nương đây hình như cũng cùng tên với nàng ấy thì phải.” – Kiều Âm công chúa của Bạch quốc khẽ mỉm cười, mĩ mai nhìn Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn công chúa Kiều Âm, cô gái này khá bình thường, chỉ có đôi môi dày là đáng chú ý nhất, đỏ hồng mịn màng, trừ thứ đó ra, nếu không nhờ đám trang phục đắt giá được khoác lên người thì e rằng nàng ta chỉ như một nữ thường dân mà thôi. Từ lúc bắt đầu yến tiệc đến giờ nàng ta vẫn luôn lén quan sát cô và Lan Ngọc công tử, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ ghen ghét, lời nói cổ tình của Kiều Âm công chúa đã thành công thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Truyện ở phủ Khánh vương nước Nguyên đã truyền đi khắp thiên hạ, đúng như cô lo lắng, thân phận của cái thân thể này thực sự mang đến rất nhiều phiền toái. “Thiếp chính là người mà công chúa đang nói tới.” – Mộ Dung Ca thản nhiên nhìn thẳng vào công chúa Kiều Âm, nhẹ nhàng khẳng định khiến những người khác đều phải ngạc nhiên. Cô không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành như Lâm Thiện Nhã, thế nhưng vẻ mặt bình thản, thong dong này lại khiến cô tỏa sáng, tạo thành một nét đặc biệt riêng. “Cái gì?!” – Công chúa Kiều Âm kêu lên. Tiếng kêu kinh hãi của công chúa khiến các vị vương gia khác chú ý, bọn họ đều nhìn Mộ Dung Ca với ánh mắt khó tin, rồi cùng hướng sang Lan Ngọc công tử. Nếu Mộ Dung Ca đã bị giáng xuống làm ca kỹ, vậy thân phận của nàng ta chỉ là thứ nô lệ ti tiện, vì sao Lan Ngọc công tử lại nói nàng ta là hồng nhan tri kỷ của mình? Mộ Dung Ca thản nhiên

không thềm để ý đến những ánh mắt này, cô chỉ cảm thấy áy náy vì vô tình đã làm phiền đến công tử Lan Ngọc, cô nghiêng đầu nhìn Lan Ngọc, làm động tác lè lưỡi tinh nghịch, nói: “Thiếp làm bẩn thanh danh của công tử rồi.” – Y là người được toàn thiên hạ kính ngưỡng, còn cô lại là người bị toàn thiên hạ gán mác ca kỹ ti tiện nhất. Có lẽ lúc này đây trong đầu bọn họ đang suy đoán cô đã từng câu dẫn được Triệu Tử Duy, e rằng lúc này cũng đang dùng thủ đoạn để dụ dỗ y. Ánh mắt sáng sâu thẳm như biển trời của Lan Ngọc vừa chạm đến hình ảnh lè lưỡi sinh động của Mộ Dung Ca thì thăm giật mình, y không nhìn được mà cất tiếng cười khẽ, giọng cười dịu dàng, mềm mại như một chiếc lông vũ chạm nhẹ qua trái tim, – “Nghịch ngợm.” Lan Ngọc nói nhỏ chỉ để cho hai người nghe thấy, nhưng những người khác nhìn vào đều thấy họ đang có hành động thân mật. Mọi người không hài lòng với thân phận của Mộ Dung Ca, nhưng đều nín nhịn không dám nói gì nữa. Chỉ có điều, ánh mắt của mấy tên vương gia khi nhìn Mộ Dung Ca đã trở nên phóng khoáng hơn, dung mạo xinh đẹp như cô ở Bạch quốc cũng thuộc vào hàng hiếm thấy. Bạch quốc chưa bao giờ đánh chiếm quốc gia khác, nên không thể có vị mỹ nhân hoàng tộc xinh đẹp nào bị bắt làm tù binh được. Sau khi biết thân phận của Mộ Dung Ca, họ đều suy đoán nàng làm ca kỹ hẳn đã qua tay nhiều gã nam nhân, nếu được giữ lại một mỹ nhân như nàng thì tha hồ mà hưởng thụ. Khi nhìn thấy đám ánh mắt lang sói của mấy người Vương gia đang chĩa vào Mộ Dung Ca, hoàng đế Bạch quốc lập tức trừng mắt với bọn họ. Mặc dù thân phận Mộ Dung Ca thấp kém, nhưng nàng ta đã trở thành hồng nhan tri kỷ của Lan Ngọc công tử, bọn họ tuyệt đối không thể có tâm tư bất chính, bằng không chọc giận Lan Ngọc công tử sẽ gây ra hậu quả khôn lường. Kiều Âm công chúa cũng tỏ vẻ khinh thường, nàng len lén liếc nhìn Lan Ngọc, thấy y không hề có thái độ ghét bỏ Mộ Dung Ca lại càng hậm hực hơn. Riêng Mộ Dung Ca vẫn ung dung trước đủ loại ánh mắt đang chĩa về mình, chỉ có chút chuyện vặt này đâu thể so sánh với những lần thập tử nhất sinh trong mấy tháng qua của cô. ——— Tề quốc. “Đêm nay hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi các vị đại thần cùng gia quyến, Thập hoàng tử ngài không thể cự tuyệt ý chỉ của thánh thượng nữa.” – Tả Đạo đứng bên lo lắng khuyên nhủ. Cơ thể gầy gò

của Mộ Dung Tần hơi khựng lại, – “Nàng nhất định sẽ khinh thường bốn điện hạ dùng loại thủ đoạn này.” – Hiện giờ nàng đang ở cạnh công tử Lan Ngọc, hẳn sẽ được an toàn. Nhưng hẳn thì phải đối mặt với một tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, kế tiếp hẳn nên đi thế nào đây? “Thập hoàng tử đang nói tới Mộ Dung tiểu thư? Mộ Dung tiểu thư luôn coi ngài là đệ đệ thân thuộc, tất nhiên cũng muốn ngài có thành tựu ở Tề quốc. Tiểu thư nhà Tế tướng là tài nữ thập toàn thập mỹ, Mộ Dung tiểu thư nếu biết tin, chắc chắn sẽ rất vui mừng thay cho hoàng tử.” – Tả Đạo cúi người, thận trọng nói. Tình thế lúc này không cho phép Thập hoàng tử do dự nữa, lần trước người đã cự tuyệt hoàng thượng, nếu không nắm chắc cơ hội lần này, chắc chắn danh tiếng của người sẽ bị Thái tử cướp mất, trở nên bị động. “Nàng sẽ không.” – Mộ Dung Tần nhú mày, đôi mắt trầm tĩnh thoáng hiện lên vẻ đau đớn không nên thuộc về tuổi của hẳn. Tỷ, tỷ sẽ thích Tần nhi hứa hôn sao?

Sau khi thông cáo được đưa ra, tin tức nhanh chóng lan truyền khắp mọi nơi, vốn mấy người thợ rèn cùng thợ may chạy nạn tới đây không kiếm được nhiều việc, họ rất khó khăn trong việc kiếm tiền để trang trải cuộc sống gia đình. Cho nên, khi vừa nhìn thấy thông cáo một tháng có ba lượng bạc bọn họ đã nhao nhao lên. Ban đầu cần năm mươi thợ rèn, năm mươi thợ may, nhưng bây giờ đã lên đến hơn một trăm năm mươi người.

Mộ Dung Ca nghi có kẻ không biết việc nhưng vẫn tới, liền tự mình đến tuyển. Với nhóm tám mươi người tú nương, cô đưa ra khảo nghiệm dùng tốc độ nhanh nhất để may một kiện chiến bào đơn giản “Các vị cứ may tự nhiên theo ý mình, nếu ai có thể nghĩ ra được cách may nào hữu dụng, ta cũng muốn tới thỉnh giáo người đó.” Hơn tám mươi tú nương, đa số đều trên bốn – năm mươi tuổi, hầu hết bọn họ vì muốn nuôi sống gia đình mà tới đây. Trong đám chỉ có vài bé gái tầm mười bốn, mười lăm tuổi mặc y phục vá chằng vá đụp, có lẽ vì gia cảnh cùng cực nên các em mới phải bươn trải lo cho gia đình sớm như vậy. Các vị tú nương nghe cô nói xong đều ngạc nhiên, đúng là muốn may chiến bào sao? Xem ra họ cũng không

có sự chuẩn bị trước, tốt lắm, như vậy càng lọc ra được những người thực sự biết việc. Khi đi tới nhóm thợ rèn thì chỉ còn khoảng mấy chục người, bọn họ nhìn thấy một vị tiểu mỹ nhân tới liền quay sang nhìn nhau, đây là chuyện gì vậy? Mộ Dung Ca đang muốn đưa ra khảo nghiệm, để bọn họ làm một món vũ khí thì thấy ở phía xa có người đang gây rối.. Hình như có vài tên lính chặn đánh một lão nhân đang giãy dụa gào thét. Tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng cô vẫn nhìn ra lão nhân đó khoảng hơn sáu mươi tuổi, hành động của đám quan binh quá thô bạo, khó tránh khỏi làm lão nhân bị thương. Cô nghiêng đầu nhìn Lưu Vân, chưa chờ cô nói ra, hắn đã gật đầu bước tới chỗ đám người kia. Chỉ lát sau quan binh đã thả người ra, Lưu Vân dẫn lão tới trước mặt cô. “Chuyện gì xảy ra vậy?” – Mộ Dung Ca trầm giọng hỏi. Cô thăm quan sát lão và phát hiện, mặc dù đã trên sáu mươi nhưng tay chân lão vẫn rất nhanh nhẹn khỏe mạnh, hai mắt sáng lấp lánh rất có thần thái, trực giác nói cho cô biết lão nhân này không hề đơn giản. Lưu Vân trả lời: “Cụ ông cũng tới đây để ứng tuyển vị trí thợ rèn, nhưng người tuyển chọn cho rằng cụ đã quá già, lại bị điên nên không thể làm nghề rèn được nữa.” Lúc này, từ trong đám thợ rèn, một người thanh niên da ngăm đen lao ra, vóc dáng hăn to lớn, tuổi chừng hai bốn, hai lăm. Về mặt hoảng hốt, hắn quỳ xuống quay người về phía Mộ Dung Ca và liên tục dập đầu. – “Cầu xin cô nương tha cho gia phụ, xin cô nương tha cho gia phụ!” Người thanh niên quỳ gối chặn phía trước lão nhân, tuổi tác bọn họ chênh lệch khá nhiều, có lẽ lão nhân có con muộn, mà người thanh niên này cũng có vẻ rất hiếu thuận với cha. Mộ Dung Ca mỉm cười dịu dàng, trên gương mặt xinh đẹp mang theo sự chân thành, cô hỏi: “Vị lão nhân này, ông đã từng làm nghề rèn sao?” Lão vừa bị đánh một trận đòn nên vẫn còn đau, trước đây khi ở trong thành, hầu hết tất cả mọi người đều cho rằng lão bị điên, cả ngày không làm nghề rèn mà chỉ nghĩ ra mấy thứ đồ ngớ ngẩn. Lúc này nghe thấy Mộ Dung Ca hỏi như vậy, lão lập tức vui mừng, móc từ trong vạt áo một cuốn vở cũ kỹ rách nát. “Đây là bản vẽ lão phu đã nghĩ ra từ mấy năm trước, mấy thứ này chỉ cần mài dũa cẩn thận là có thể mặc lên người, chúng ngừa được nhát đâm của trường mâu.” – Nhưng đáng tiếc, cho tới bây giờ cũng không ai tin tưởng lão, bọn họ luôn cho rằng lão

nói nhảm, làm gì có ai muốn mặc sắt nặng lên người? Mộ Dung Ca vốn cũng không hy vọng quá nhiều, nhưng sau khi nghe cụ ông nói vậy và nhìn vào bản thiết kế, hai mắt cô lập tức sáng ngời! Lão nhân này là một quốc bảo nha! Không ngờ vận khí của cô tốt đến vậy, còn tưởng rằng phải mất công vẽ ra, sau đó đưa cho thợ rèn làm loại chiến giáp theo bản vẽ đó. Cô có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đám thợ rèn biết ý tưởng của mình sẽ khó khăn đến mức nào, chắc hẳn bọn họ sẽ không tin, có khi còn cho rằng cô là kẻ điên. Nhưng sẵn có bản vẽ của lão nhân đây, mặc dù không hoàn toàn giống với những gì trong đầu cô nghĩ, nhưng chỉ cần sửa lại một chút là được. “Người tên là gì?” – Mộ Dung Ca quay đầu hỏi người con. Người thanh niên nơm nớp lo sợ, sắc mặt dần chuyển trắng, mấy năm nay, phụ thân chỉ vì bản vẽ này mà bị mọi người chế nhạo, gia cảnh thất cơ lỡ vận khiến căn nhà giờ chỉ còn lại bốn bức tường, hẳn không muốn vì chuyện này mà đánh mất bát cơm ăn, liền thận trọng trả lời: “Tôi là Trầm Vĩ.” Mộ Dung Ca mỉm cười gật đầu, – “Trầm đại ca, nếu người không ngại, sau này hãy để Trầm đại gia ở lại chỗ này, lương bổng của Trầm đại gia một tháng sẽ là tám lượng bạc, còn Trầm đại ca có thể giúp ta làm chương quản đội thợ rèn, mỗi tháng nhận năm lượng bạc, chẳng hay Trầm đại ca có đồng ý hay không?” Trầm Vĩ nghe mà không tin vào tai mình, hai mắt cứ mở lớn nhìn cô chăm chăm, miệng lắp bắp: “Cô nương... người không phải đang trêu chọc tôi đấy chứ?” – Cả đám người thường xuyên chế nhạo sau lưng Trầm lão nhân cũng ngạc nhiên vô cùng, thật không ngờ hai người họ có được ngày hôm nay, đừng nói là tám lượng hay năm lượng, dù chỉ là một lượng bạc cũng là chuyện trong mơ rồi. Về mặt Trầm lão nhân thản nhiên, hoàn toàn không có phản ứng gì nhiều. Mộ Dung Ca nhìn hai người trước mặt, gật đầu cười nói: “Tuyệt không nói lời bừa.” Lưu Vân vẫn luôn đứng ở bên ngoài quan sát mọi hành động của cô, nhưng lúc này trên gương mặt lạnh lùng của hắn xuất hiện vẻ kinh ngạc. Rốt cuộc trong đầu cô ấy đang nghĩ những gì? Vì sao lại dùng một lão đầu tay chân chậm chạp và một tên thanh niên mới biết làm nghề rèn chưa hề có nhiều kinh nghiệm? Hơn nữa còn cấp cho họ nhiều bạc như vậy? Sau đó Mộ Dung Ca chọn ra sáu mươi người ở bên nhóm tú nương, không ngờ cũng có người thạo việc, còn nghĩ

ra cách nhồi thêm vải vào phần tay để ngừa bị té ngã sẽ không mài phá cánh tay. Mộ Dung Ca dành ra nửa ngày nói chuyện, trao đổi một số việc đơn giản với các tú nương, sau cuộc nói chuyện cô quyết định dùng một quả phụ hơn ba mươi tuổi làm quản sự. Quả phụ này tên gọi My Nương, chồng mất đã được năm năm, trong mấy năm qua cần kiệm chăm lo việc gia đình, hiếu thuận với cha mẹ chồng, trong thành nổi danh là một người vợ, người con tốt. Trước khi xuất giá, may mắn bà có hơn hai năm được học chữ nên cũng biết xem sổ sách, viết chữ. Khi biết mình được Mộ Dung Ca chiêu mộ làm quản sự, mỗi tháng lương bổng hơn năm lượng bạc, liền lập tức quỳ xuống, dập đầu trước Mộ Dung Ca ba cái, biểu thị tấm lòng xúc động của bà. Ba ngày sau, nhờ công sức của nhóm thợ rèn, tú nương cùng Mộ Dung Ca làm không ngừng nghỉ trong vòng hai ngày, bộ chiến giáp gần với trong tưởng tượng của cô nhất đã hoàn thành. Cả bộ chiến giáp được làm bằng sắt, sắt ở thời đại này có màu đen, lại cứng rắn, nếu dùng chúng để chế tạo đao kiếm thì sắc bén vô cùng. Tuy rằng nhìn qua bộ chiến giáp này không được thuận mắt, nhưng qua sự thay đổi của cô, mặc nó vào chỉ tăng thêm ba cân có lẽ. Đối với đám binh sĩ mà nói, số trọng lượng này cũng không đáng là bao. Trên đại điện, khi Bạch hoàng đế nhìn thấy bộ chiến phục, chiến giáp cùng mũ giáp lại có phần kinh thường, y nói: “Mấy thứ này dùng như thế nào?!” – Vốn tưởng rằng cô sẽ làm ra thứ binh khí gì đó lợi hại, không ngờ lại làm ra mấy thứ này! Đàn bà quả đúng là đàn bà, may mà y cũng chẳng đặt bao nhiêu hy vọng vào cô. “Hoàng thượng hà tất phải vội vã như thế? Ở trên chiến trường không phải chỉ có binh khí lợi hại là có khả năng giết địch. Binh sĩ của Bạch quốc có chừng mười vạn, hàng năm số người tham gia tòng quân cũng chỉ thêm một vạn. Nếu hai nước giao chiến, một ngày quân đội của Bạch quốc tử thương năm nghìn người, nếu có thể khống chế số lượng người thương vong, chẳng phải đó là sự đảm bảo lớn nhất đó sao?” – Mộ Dung Ca lạnh lùng, dùng ánh mắt băng hàn thấu xương quét trúng Bạch hoàng đế, giọng nói của cô cũng trở nên đanh lại. Cô đứng ở giữa trung tâm đại điện, cả người tản ra thứ khí thế lâm liệt, khó lòng lay chuyển trong mắt người khác. Thái độ của cô vốn ôn hòa nên tên hoàng đế này mới không coi cô ra gì, hơn nữa kiến thức của y quá

nông cạn, may mắn lúc ban đầu cô đã không làm ra thứ vũ khí nào đó có lực sát thương cực mạnh. Không chờ Bạch hoàng đế đáp lại, Mộ Dung Ca ra hiệu cho Trầm Vĩ mặc bộ chiến giáp, đội nón giáp. Sau đó quay sang Lưu Vân nhờ hắt đèn soi một kiếm. Bạch hoàng đế kinh ngạc hô to: “Đây là?!” Lan Ngọc vẫn im lặng từ nãy giờ khẽ đảo tròn mắt, quả nhiên cô đã không làm y thất vọng. Mộ Dung Ca quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy sự khen ngợi trong mắt y, tâm trạng nhất thời phấn chấn lên không ít. Trong hai tháng vừa qua, cả ngày lẫn đêm cô đều suy nghĩ làm sao để được tự do, chuẩn bị cuộc sống sau này, rốt cuộc cũng đã thành công! Và cô cũng luôn thầm cảm kích y, trong lòng khẽ vang lên tiếng nói: Cảm tạ. Thanh trường kiếm trong tay Lưu Vân tỏa ra thứ ánh sáng sắc bén, vừa nhìn đã biết đây là thượng phẩm binh khí, nhưng sau khi chém một đường cũng chỉ tạo ra một vết xước trên bộ giáp. Chiến giáp chủ yếu để bảo vệ hai vị trí quan trọng là ngực và lưng, phần bụng và phần eo dùng để hoạt động nên ít được bảo vệ hơn, nếu như bị đâm vào trước ngực chắc chắn sẽ đỡ được. Còn chiếc mũ giáp đội trên đầu trông qua có vẻ nặng nề, nhưng lại có thể bảo vệ phần đầu, giảm tối đa tỉ lệ thương vong. Bạch hoàng đế tròn hai mắt nhìn chiếc chiến giáp và mũ giáp với vẻ bất ngờ, giọng nói của y có phần kích động: “Mộ Dung cô nương quả thực không giống với người khác.” – Nếu không được tận mắt nhìn thấy thì y sẽ không bao giờ nghĩ rằng nữ nhân lại có tài năng thần kì đến mức này! Nếu đám binh lính của y mặc những bộ chiến giáp này vào, nhất định sẽ giảm thiểu được tối đa thương vong. Dân chúng ở Bạch quốc vốn đã rất ít, số lượng người có thể tòng quân cũng có hạn, nếu chỉ dùng số lượng để giao chiến thì không phải là một chiến thuật tối ưu đối với Bạch quốc, nhưng đây chính xác là những thứ y cần nhất lúc này. Nhìn dáng vẻ kích động của Bạch hoàng đế, Mộ Dung Ca biết bước đi đầu tiên của mình đã thành công. Được lên giây cót tinh thần, trong mắt cô lóe lên thứ ánh sáng của niềm tin, cô bình tĩnh nói: “Một kiện chiến bào hai mươi tiền, chiến giáp một lượng bạc, mũ giáp một lượng bạc. Nếu hoàng thượng đồng ý, thiếp sẽ phân phó mọi người làm việc bắt đầu từ hôm nay.” “Như vậy tính ra một tên binh lính cần hai lượng bạc, hai mươi tiền đồng?”

– Bạch hoàng đến nhú chặt chân mày. Mười vạn binh sĩ, nếu ai cũng cần dùng thì y sẽ phải mất một khoản tiền tương đối lớn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Edit: Vịt & Thỏ Đường nhiên quốc khổ lúc này vẫn đầy đà, nhưng y hoàn toàn không muốn vì chiến giáp mà hao tổn nhiều tiền của như vậy. Hơn nữa, cho binh lính mặc bộ giáp này cũng chỉ có thể chống đỡ được một-hai lượt đâm, dù có bị trường mâu đâm mạnh cũng chỉ bị thương chứ không đến mức trí mạng, nhưng làm gì kiên cố đến mức ấy. Nếu quân địch dùng thứ binh khí bén nhọn, lại được tập luyện bài bản hơn thì thứ chiến giáp này chỉ là đồ bỏ đi.

Nhìn thấu suy nghĩ của Bạch hoàng đế, Mộ Dung Ca mỉm cười từ tốn: “Đường nhiên binh sĩ của nước ta hiện nay cũng có chiến bào, chiến giáp đầy, nhưng hãn hoàng thượng cũng rõ chúng không có được sự cứng rắn cần thiết. Mong rằng hoàng thượng chớ để vì việc nhỏ mà mất đi việc lớn. Bộ chiến bào này thiệp sẽ lấy tròn hai lượng bạc.” – Giá gốc của ba món trên tổng cộng một lượng bạc, còn lại một lượng, trừ đi chi phí trả công cho thợ rèn và tú nương thì vẫn còn dư rất nhiều, có lẽ tiền lời cuối cùng sẽ được một con số khả quan. Tất nhiên Bạch hoàng đế đang do dự, nhưng Mộ Dung Ca tin rằng số bạc này đối với y cũng chẳng đáng là bao, nếu chỉ có chút tiền bạc này mà cũng không bỏ được thì những binh lính vào sanh ra tử cho Bạch quốc biết trông chờ vào đâu đây? Nếu vậy, cho dù lần này có Lan Ngọc công tử tương trợ giúp họ chuyển nguy thành an, nhưng sau đó thì sao? Bạch hoàng đế tỏ vẻ khổ sở, liếc nhìn Lan Ngọc công tử. Hiện giờ có công tử giúp đỡ, Bạch quốc chẵn chẵn sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng Bạch quốc vừa trải qua một lần chiến tranh, e rằng khó có thể chịu được đợt nào khác. Nếu muốn quốc gia dần dần mạnh lên, nhất định phải đi từng bước một, mà chiến bào chính là thứ binh lính của y cần nhất trong lúc này. Lòng thầm cân đo đong đếm, cuối cùng y đành cắn răng, gật

đầu: “Được! Trăm đặt năm vạn bộ!” Nghe thấy câu nói này, Mộ Dung Ca rốt cuộc cũng yên lòng nở nụ cười, cô quay sang Lan Ngọc đúng lúc thấy y đang thất thần nhìn bộ chiến bào, không nghĩ nhiều liền thu lại ánh mắt. Giờ khắc này, lòng cô đang ngập tràn sự vui mừng nên không còn dư thừa tâm trạng để quan sát sự khác thường vừa xuất hiện ở Lan Ngọc. Việc tiếp theo cô phải mau chóng sắp xếp cho đội ngũ thợ rèn và tú nương, năm vạn bộ không phải là một con số nhỏ, cần sắp xếp công việc một cách hợp lý, làm hết công suất để trong vòng hai tháng phải giao toàn bộ đơn hàng, có lẽ cần bồi dưỡng thêm cho nhóm thợ rèn và tú nương. Lưu Vân thoáng thất thần, không ngờ Mộ Dung Ca lại có trí tuệ bậc này, trước đây hẳn luôn cho rằng cô đeo bám lấy Thái tử, mang lại phiền phức cho người, nhưng đến bây giờ hẳn mới phát hiện ra, với tài năng của mình, cô có thể ở bên cạnh và trợ giúp cho Thái tử. Có điều... Hẳn liếc nhìn Lan Ngọc, Lan Ngọc công tử và Thái tử Hạ quốc là những con người bí hiểm, không nghi ngờ gì nữa, họ chính là địch thủ lớn nhất của Thái tử. Rốt cuộc thì ai là người đã nhờ công tử Lan Ngọc cứu Mộ Dung Ca? Tiểu Thập lén bật ngón cái khen ngợi Mộ Dung Ca, gương mặt hẳn nở nụ cười thuần phác khiến Mộ Dung Ca bất giác cũng mỉm cười theo. Lan Ngọc ở bên này từ tốn thu ánh mắt lại, y nâng chén trà, dùng chiếc nắp gạt qua rồi tào nhã uống vài hớp. Phong thái bình thản như gió nhẹ mây trôi, khiến người khác ngỡ ngàng đến quên cả sắc mặt tái nhợt của y. Bạch hoàng đế đã quyết xong chuyện lớn, lúc này mới quay sang Lan Ngọc, hạ giọng nịnh bợ: “Chẳng hay kế tiếp Lan Ngọc công tử định làm như thế nào?” – Trong ba ngày vừa qua Trần quốc không phái binh tới giao chiến, ắt hẳn bọn chúng đã biết được tin tức Lan Ngọc công tử đã tới đây nên không dám lỗ mãng. Nhưng thực sự y cũng không đoán được trong lòng công tử đang tính toán điều gì, đã nhiều ngày nhưng công tử không hề có bất cứ động thái nào cả. Lan Ngọc liếc nhìn Mộ Dung Ca vừa ngồi xuống bên cạnh, y mỉm cười: “Chỉnh đốn lại quân đội, nghỉ ngơi nửa tháng.” “Cái gì?! Công tử Lan Ngọc, có phải công tử đang nói đùa phải không?” – Bạch hoàng đế không tin vào tai mình, nghỉ ngơi nửa tháng ư? Có nghĩa là trong nửa tháng này không hề có bất cứ hành động gì? Vậy nếu Trần quốc thừa thắng xông lên thì chẳng phải Bạch quốc sẽ không còn

đường sống nữa hay sao? Chẳng lẽ Lan Ngọc thực sự bó tay, không nghĩ ra được biện pháp nào? Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên nét châm chọc, Bạch hoàng đế không phải là một hôn quân, nhưng y cũng không có sự thông minh của một bậc minh quân. Y đã dựa dẫm ý lại vào Lan Ngọc công tử mà còn dám nghi ngờ. Lan Ngọc vẫn bình thản uống trà như không nghe thấy câu hỏi của Bạch hoàng đế. Bạch hoàng đế cũng cảm thấy câu hỏi của mình có phần thất thổ, dù sao trước đây Lan Ngọc cũng đã từng giúp đỡ rất nhiều tiểu quốc khỏi nạn diệt vong. Nếu lúc này chỉ vì câu hỏi của hắn khiến công tử không vui mà bỏ đi, vậy chẳng phải Bạch quốc chỉ còn nước chờ chết hay sao? Rồi y sẽ trở thành thứ nô lệ để cho kẻ thù chà đạp. Thế nhưng kế hoạch chinh đồn quân đội và nghỉ ngơi nửa tháng thật lạ lùng. Tiến thoái lưỡng nan khiến sắc mặt y trở nên cực kỳ khó coi. Mộ Dung Ca chỉ cảm thấy buồn cười, một vị vua không quả quyết, nửa phần khí phách vương giả cũng không có, quả nhiên là nỗi bất hạnh của bách tính, may mắn thay y không phải là một hôn quân, bằng không dân chúng Bạch quốc đã phải sống trong cảnh khốn cùng. Sau một hồi rầu rĩ, không còn lựa chọn nào khác, y chỉ có thể ý lại vào Lan Ngọc công tử. Biểu hiện này lại càng khiến Mộ Dung Ca thêm xem thường y. Quả nhiên, tuy Bạch hoàng đế không đồng ý nhưng suy nghĩ hồi lâu vẫn không có biện pháp nào, hơn nữa y cũng muốn ý lại vào sự trợ giúp của Công tử Lan Ngọc, đành miễn cưỡng đáp: “Nếu Lan Ngọc công tử đã chắc chắn, trăm tin tưởng ở công tử.” Tiểu Thập tức giận khi thấy Bạch hoàng đế có thái độ miễn cưỡng, người khác muốn cầu công tử còn chẳng được, y nói ngược rồi chẳng, sao nghe ra như thế công tử đang bám vào y vậy. Ngay cả Lưu Vân cũng cảm thấy chướng tai gai mắt, y đi theo Thái tử đã lâu và thấy được mọi thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, không thiếu phần tàn nhẫn của người, chỉ cần xác định được tình hình thì nhất định sẽ tìm ra được cách tốt nhất. Nhưng tên hoàng đế Bạch quốc này lại luôn do dự, thiếu sự quả quyết. Bạch hoàng đế nhận ra thần sắc không tốt trên mặt mọi người, cũng biết hành động vừa rồi của mình đã làm phật lòng bọn họ, y liền cười nói xuống nước: “Mong công tử chớ trách, trăm cũng chỉ vì tình thế cấp bách mà thôi.” “Xin hoàng thượng thông báo cho các tướng lĩnh, trong hai ngày

tối, mỗi ngày đều chỉnh quân tập luyện trận pháp.” – Lan Ngọc dường như không thèm để ý, phong thái của y vẫn hết sức quý phái, nhẹ nhàng. “Lan Ngọc công tử trời sinh quyền quý, phong cách luôn bình tĩnh tỉnh táo, thực khiến trẫm bội phục. Tất cả xin theo lời công tử nói.” – Bạch hoàng đế thấy sắc mặt Lan Ngọc không hề giận dữ, trái lại còn ôn hòa thì phục lẫn, y không dám dị nghị gì nữa. ————

Mấy ngày sau, ở Diệp thành nổi danh ngay gần sông Trường Giang và Hoàng Hà, Mộ Dung Ca hiếm hoi lắm mới có được phút giây thư giãn ngồi thưởng trà ngắm cảnh trong quán. Có lẽ vì ảnh hưởng của chiến tranh nên bên trong trà lâu không có mấy người. Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác cô đã ở Bạch quốc được nửa tháng. Tất cả mọi việc đều dần dần đi vào quỹ đạo. Thời gian giao hẹn giữa cô và Nguyên Kỳ cũng đã qua được ba ngày, nếu ở thời điểm ba tháng trước, có lẽ cô sẽ buông lỏng tâm tình, nhưng giờ khắc này cô càng thêm cảnh giác hơn. Bởi vì trong khoảng thời gian này cô dựa vào sức mạnh của Lan Ngọc khiến Nguyên Kỳ không biết được tint ức của cô. Có đôi khi cô đã nghĩ rằng, có lẽ trong mắt của Nguyên Kỳ cô chỉ là một nhân vật nhỏ bé, có lẽ qua ba tháng ngày, hẳn cũng đã quên mất sự tồn tại của cô. Nhưng cô biết, những suy nghĩ này chỉ là do cô tưởng tượng ra thôi. Mộ Dung Ca thu lại tâm tư đang cuộn sóng rồi đưa mắt nhìn Lan Ngọc công tử ngồi đối diện, y bình thản nhìn ngắm dòng sông, nét mặt vô cùng yên bình. Dường như trong mắt con người này chẳng hề tồn tại những thứ việc tầm thường của người phàm tục, có cảm giác nếu những việc đó khiến y bận tâm sẽ làm vấy bẩn ánh mắt trong trẻo kia. “Lan Ngọc công tử dự định ở Bạch quốc bao lâu?” – Mộ Dung Ca nhẹ mím cười, hỏi. Thiên hạ này không có bữa tiệc vào không tàn, ba tháng đặt cược giữa cô và Nguyên Kỳ đã kết thúc, nếu Nguyên Kỳ đồng ý nhận thua, vậy sau này cô sẽ bắt đầu phát triển sự nghiệp ở Bạch quốc. Còn Lan Ngọc vốn không phải người Bạch quốc, nhất định y sẽ không ở lại đây quá lâu. Lan Ngọc nhìn Mộ Dung Ca, ánh nhìn trong suốt nhưng lại khiến người khác cảm nhận được sự thần bí ẩn chứa trong đó, y cất giọng nói trước sau như một, mềm nhẹ dịu dàng, – “Khi nào Trần quốc lui binh, ta sẽ đi.”

Mấy ngày nay, quân đội Bạch quốc chỉ có chỉnh đốn lại quân ngũ và nghỉ ngơi cho lại sức, Trần quốc cũng không

dám có động thái gì, ngày ngày thận trọng chờ thái độ của Bạch quốc. Mộ Dung Ca cảm thấy bội phục trong lòng, chỉ một cái tên thôi đã khiến kẻ khác phải chùn bước, không dám hành động thiếu suy nghĩ, trên thế gian này kẻ có thể làm được điều này liệu có mấy người? Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn chén nước trà trong suốt, đứng đưa chiến chén, cô gật đầu trả lời: “Cảm tạ công tử đã chiếu cố cho thiếp trong thời gian qua. Nếu ngày sau có cơ hội gặp lại, nhất định phải cùng công tử đánh một ván cờ mười nước.” “Cờ mười nước?” – Y nhẹ chớp đôi hàng mi, khóe miệng khẽ cười, có thể thấy tâm tình của y đang rất tốt. “Vâng.” – Mộ Dung Ca gật đầu. Về tài đánh cờ, thực lực của cô đã thuộc hàng có số có má, nhưng vẫn không thể so sánh với y. Có điều, chơi cờ cùng y khiến tâm tình của cô được thả lỏng, thoải mái vô cùng. Ánh mắt Lan Ngọc khẽ ánh lên tia sâu sắc, y mỉm cười gật đầu: “Tương lai nếu có cơ hội, chúng ta sẽ cùng đánh cờ mười nước?” “Nhất định sẽ có cơ hội.” – Mộ Dung Ca nghiêm túc khẳng định, vừa là lời hứa, lại tựa hồ như đang dò hỏi ý kiến của hã. “Đúng, nhất định sẽ có.” – Lan Ngọc nhẹ mỉm cười ấm áp. Hai người cùng nhìn nhau và cười, bầu không khí nhẹ nhàng yên tĩnh trở lại, Mộ Dung Ca tiếp tục ngắm cảnh sông, cơn gió nhẹ thổi qua làm mặt nước gợn lăn tăn, lấp lánh, nước sông trong vắt có thể nhìn thấy cá đang bơi lội. Ngắm phong cảnh khiến cô nhớ đến người thiếu niên mấy tháng trước đã không quản ngại nguy hiểm đột nhập vào phủ Khánh Vương để cứu cô, rồi lại một lần nữa đến cứu cô từ trong tay Triệu Tử Duy, cả hai cùng trốn đi, giúp đỡ nhau trên đường, nó còn ngây ngô gọi cô hai tiếng tỷ tỷ, ở thời thế loạn lạc này, tiếng gọi đó khiến cô được ấm lòng. “Mộ Dung cô nương.” Mộ Dung Ca miên nam suy nghĩ, bỗng nghe thấy giọng nói êm ái của Lan Ngọc, cô lập tức hoàn hồn quay sang nhìn y, đáp: “Vâng?” “Lệnh đệ hiện nay đã là Thập hoàng tử của Tề quốc, nàng có thể đến nương nhờ hã.” – Y nói. Nương nhờ Tần Nhi? Tần Nhi chính là người thân duy nhất còn lại, là đệ đệ đồng sinh cộng tử với cô. Hiện nay nó đã có cuộc sống của riêng nó, từ khi Tần Nhi quay về Tề quốc thì mọi chuyện đã không còn được như trước nữa, cô không muốn trở thành điểm yếu để kẻ khác đem ra uy hiếp Tần Nhi, càng không muốn số phận của mình nằm trong tay bất cứ ai. Nếu có thể, cô mong muốn cuộc

sống của mình thật giản đơn, không liên quan đến âm mưu chính trị, không phải ngửi thấy mùi máu tanh, cuộc sống chỉ cần giản dị, cô có thể nướng gà, cá cho Tần Nhi ăn, chỉ hy vọng đến khi đó, nụ cười của thằng bé vẫn hồn nhiên như vậy thôi! Về mặt cô trở nên khó xử. “Thiếp và Tần Nhi không có quan hệ máu mủ.” “Hắn từ đầu nàng đã đoán ra người đến thỉnh cầu ta tới cứu nàng chính là Tần Nhi, mà nàng cũng vì hắn mà bỏ ra rất nhiều thứ.” – Y nói tiếp, cậu thiếu niên mới mười ba tuổi kia, quả nhiên đã làm cho y phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Mộ Dung Ca mỉm cười, hai tròng mắt bỗng thấy nóng lên, mọi thứ trở nên mờ ảo, cọng trà trong chén cũng khẽ lay động. Tần Nhi, đứa trẻ ngốc nghếch kia, nó còn nhỏ tuổi mà phải đối mặt với nhiều trắc trở như vậy nhưng vẫn nhớ thương và quan tâm đến cô. Đứa trẻ này thật là! Từ ban đầu khi được Lan Ngọc cứu, cô đã mơ hồ đoán ra được. Khi đó kẻ nào cũng chỉ chăm chăm vào giá trị lợi dụng hoặc thân thể của cô. Duy nhất mình Tần Nhi, đứa trẻ luôn gọi cô là tỷ tỷ kia mới có thể dùng hết sức lực để bảo vệ cho cô. Hít một hơi thật sâu và nuốt nước mắt vào trong lòng, lúc ngẩng đầu lên, nụ cười tươi như ánh nắng ban mai đã ở trên môi cô, trong mắt không còn dấu vết của nước mắt. Mộ Dung Ca cười nghịch ngợm, – “Xem ra số của công tử rất tốt, giúp người cứu người lại đúng ngay thiếp. Tài nấu ăn của thiếp có một không hai trên thế gian này đó, mỗi một món ăn đều là mỹ vị khó tìm.” Đôi con ngươi đen láy của Lan Ngọc khẽ giao động, – “Có một số việc không đơn giản như cô nương nhìn thấy.” “Vâng.” – Mộ Dung Ca ngấp một ngụm trà, đáp lại bằng giọng nói khàn khàn. Cô biết, ở thời đại loạn lạc này, thứ tình cảm đơn thuần như vậy chỉ có thể tồn tại ở trong mộng đẹp, những điều tốt đẹp chỉ là ảo tưởng mà thôi. Cô không muốn mình mất đi lòng tin như thế, nhưng lại không tự chủ càng muốn đóng chặt lòng mình hơn. Có lẽ trên thế gian này, kẻ nào cũng có thể phản bội lại cô, duy chỉ có Tần Nhi sẽ không bao giờ làm thế. Mấy ngày sau, quân đội của Bạch quốc có năm nghìn quân mặc chiến giáp, dưới sự chỉ huy của Lan Ngọc, khí thế hùng hổ giao tranh cùng Trần quốc. Tuy không hiểu rõ Lan Ngọc dùng trận pháp như thế nào nhưng sau ngày đầu giao chiến, lần đầu tiên doanh trại Bạch quốc vang lên âm thanh thắng lợi. Cả nước hân hoan vui mừng, không còn không khí

trầm lặng như trước đây, mọi người dân đều bàn tán, tôn sùng Lan Ngọc thành thần, người đã cứu vớt vạn dân khỏi cảnh nước mất nhà tan. Và không ngờ rằng, trong lúc danh tiếng của Lan Ngọc công tử ngày càng tăng cao thì trong dân chúng cũng có nhiều lời đồn đại về Mộ Dung Ca. Họ nói cô thiện lương, có tấm lòng quảng đại, không chỉ giúp quân đội Bạch quốc thay đổi chiến giáp, mà còn giúp tạo công ăn việc làm cho nhiều người dân, trả thù lao tốt, giúp cuộc sống của họ được cải thiện, đầy đủ, ấm no. Thực ra ba lượng bạc là một số tiền không nhỏ, đủ để một hộ gia đình tầm trung sinh hoạt trong một tháng. Hơn nữa, cách đối nhân xử thế của cô với mọi người rất nhẹ nhàng, không quát mắng hay ức hiếp ai, tuy rằng công việc được duy trì cả ngày lẫn đêm, thế nhưng mỗi người cũng chỉ làm tối đa bốn canh giờ (8 tiếng đồng hồ theo giờ nhà nước J), đây quả là một cuộc sống trong mơ đối với họ. Dưới sự giám sát của Trầm Vĩ và My nương, mỗi người đều dốc toàn lực hoàn thành công việc trong thời gian được giao để bảo trụ bát cơm của chính mình. Mộ Dung Ca không ngờ rằng, chẳng những cô thu về tiền tài mà còn được cả danh tiếng, ôi, đều nhờ công lao của nhóm thợ rèn và tú nương. Bạch hoàng đế biết tin thắng lợi, ngay lập tức bày một bàn tiệc chiêu đãi Lan Ngọc, và đây cũng là lần đầu tiên y nhìn thẳng vào cô. Dù thỉnh thoảng vẫn nghe thấy mấy lời châm chọc của công chúa Kiều Âm nhưng cô chẳng để tâm, so đo với một kẻ kiến thức thiên cận, lòng dạ hẹp hòi chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Có lẽ bởi vậy nên cô càng trở nên bình thản, tiểu quốc gia này, càng nhìn càng thấy thuận mắt..Hạ quốc, bên trong nhà lao phủ Thái tử. Nếu nói người ở thời đại này có trí khôn vượt bậc thì họ cũng có những điểm rất lạc hậu, nhưng trong cái lạc hậu vẫn có thứ tài năng.

Mà ở phương diện tra khảo phạm nhân thì cổ nhân thực vượt xa, đám hậu nhân sau này có nhắc tới vẫn thấy rùng mình khiếp sợ. Trong nhà lao tối đen như mực, nơi đây phần lớn dùng để giam giữ hạ nhân phạm lỗi. Hầu như lúc nào cũng có thể nghe thấy những tiếng kêu khóc thảm thiết phát ra từ đây. Phụ trách trông coi nhà giam là đám phụ nhân đã có tuổi. Bọn họ ngày ngày tiếp xúc với những tiếng kêu khóc thảm thiết nên đã sớm chai

sạn, không còn cảm thấy thương xót nữa, tất cả đều tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt. Người bị giam trong nhà lao này, bị bỏ đói bỏ khát, ngay cả nước đọng trên mặt đất cũng phải cúi xuống mà uống. Không cần quan tâm trong nước có mùi hôi thối của xác động vật hay không. Nơi đây như địa ngục. Đám phụ nhân cai ngục thường hành hạ người ta đến chết, những kẻ còn sống bị nhốt trong nhà lao này đều coi họ như những ác ma. Trên cây thập tự giá mộc meo đang treo một người con gái tuyệt sắc, khắp người nàng loang lổ vết máu, khuôn mặt xinh đẹp như hoa, diễm lệ vô cùng. Đáng tiếc bởi vì bị những ngón đòn ở đây hành hạ mà sắc mặt trở nên trắng bệch. Thứ y phục rộng thùng thình trên người nàng cũng không thể che đi thân thể gầy yếu. “Nếu người không thừa nhận đã hạ độc có ý đồ mưu hại Thiện Nhã công chúa thì người cũng không thoát chết đâu!” – Một ả phụ nhân hung tợn trừng mắt với cô gái xinh đẹp đang bị treo trên cây thập tự giá kia, ả nhả ra những lời cay độc. Dứt lời, ả vươn móng tay nhọn đâm vào một bên bắp đùi non mềm của nàng. Ngay lập tức máu chảy ra từ miệng vết thương. Cô gái hét lên một tiếng đau đớn, – “A...” – Như Băng cúi đầu nhìn xuống thấy máu chảy ra từ bắp đùi mình, nàng giận dữ nhưng chỉ cắn chặt răng, đem tiếng kêu đau nuốt trở lại. Nàng không hạ độc, càng không có ý muốn chống đối Lâm Thiện Nhã. Như Băng cũng không hiểu vì sao Lâm Thiện Nhã lại nhắm vào nàng, nàng chỉ biết rằng, cuộc sống của mình hôm nay chỉ như một con kiến hôi mà thôi. “Lá gan của người lớn nhỉ! Cũng không thèm nhìn lại thân phận của mình là gì, chỉ là thứ chó hoang đê tiện. Bình thường có vọng tưởng bò lên giường của Thái tử thì cũng thôi, Thái tử thấy người dơ bẩn như vậy tự nhiên sẽ không thèm đếm xỉa đến người. Nhưng hôm nay, cũng bởi vì ghen ghét đố kỵ mà người dám hạ độc Thiện Nhã công chúa! Ta phải giáo huấn người một trận ra trò mới được!” – ả phụ nhân kia lại đem móng tay sắc nhọn đâm liên tiếp vào đùi Như Băng, tựa hồ muốn xé rách một mảng thịt của nàng ra vậy. Trên trán Như Băng lấm tấm mồ hôi lạnh, nàng cắn chặt răng nhin xuống không kêu, thật có cảm giác sống không bằng chết. Nếu có quyền lựa chọn, nàng mong muốn mình chết ngay lập tức, sau đó hóa thành quỷ ác đi tìm Lâm Thiện Nhã, nàng muốn đệ nhất mỹ nhân cao quý kia cũng được nếm thử mùi vị

nhục nhã này! Và ả phụ nhân tàn nhẫn trước mắt nàng đây cũng phải nếm thử mùi vị uống nước bẩn trên đất! “Mới mấy ngày không gặp người đã biến thành bộ dạng xấu xí đến phát buồn nôn thế này rồi.” Phía trước xuất hiện một cô ả trang phục diễm lệ, tay cầm cây nến phát ra thứ ánh sáng lơ mờ, là Ánh Tuyết. ả đưa tay che chớp mũi, bộ dạng cao ngạo, ánh mắt nhìn Như Băng lộ rõ vẻ giễu cợt, giọng của nói ả vô cùng châm chọc và ngạo mạn. Như Băng tức giận nhìn Ánh Tuyết như sói nhìn thấy kẻ thù, nàng ngửa đầu cất tiếng cười to, – “Ta nên đoán ra từ sớm mới phải, là người đã hãm hại ta! Chính là người!” “Hãm hại người? Chỉ một mình ta sao làm nổi? Muốn trách thì phải trách người trước đây có giao tình với Mộ Dung Ca, khiến công chúa Thiện Nhã nhớ kỹ người thôi.” – Ánh Tuyết kể sất tai Như Băng, tàn nhẫn nói. Dứt lời, ả lập tức thối lui ba bước, nhú mày nói: “Mùi gì vậy? Hình như là mùi hôi của kẻ nào đó có xuất thân từ ca kỹ, thật dơ dáy quá đi!” Như Băng sừng sốt, sau đó cười lớn: “Ánh Tuyết, người tưởng ta là đứa trẻ mới lên ba chắc? Trên đời này dù ta có hận kẻ nào đi chăng nữa thì cũng không bao giờ hận Mộ Dung Ca. Có thì nói là có, nhưng người lại muốn gặp lửa bỏ tay người!” – Vốn ban đầu Như Băng còn cảm thấy ngưỡng mộ công chúa Thiện Nhã, nhưng lúc này đây nàng đã biết cô ta chỉ có gương mặt đẹp thôi, còn tâm địa bên trong thực ra rất hèn hạ làm cho người ta chán ghét, thủ đoạn ti tiện, vì nâng cao danh tiếng của mình mà đổ vấy tất cả tội lỗi lên Mộ Dung Ca. Ánh Tuyết không ngờ Như Băng lại tỉnh táo như vậy, ả lập tức cười lạnh: “Người chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng!” “Hahahahahaha.... Ánh Tuyết, người đang sợ cái gì vậy?” – Như Băng không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên mặt Ánh Tuyết, nàng phát hiện ả ta đang sợ, ánh mắt Như Băng sáng quắc, nàng cười to rồi nói: “Chẳng lẽ người sợ kết cục của mình cũng giống như ta hôm nay?” “Vớ vẩn! Mấy người các người còn đứng đó làm gì? Ngăn cái miệng của nàng ta lại!” – Ánh Tuyết chớp mắt, tức giận mắng té tát. ả liếc mắt nhìn bộ dạng tái nhợt tởm của Như Băng rồi xoay người rời đi. Mấy ả phụ nhân lại bắt đầu dùng nhục hình, phủ một trận đòn lên người Như Băng. Như Băng nắm chặt hai tay, nếu nàng chết, linh hồn chắc chắn không xuống địa phủ mà hóa thành quỷ ác, nàng không thể bỏ qua cho mấy người đó, tuyệt

đổi không! ————— Năm ngày sau, dưới sự chỉ huy của Lan Ngọc, Bạch quốc thắng trận liên tiếp, đến hôm nay đã đoạt lại được hai tòa thành trì. Cuối cùng, Trần quốc phải gửi thư xin hàng tới, chủ động giao ra ba thành trì còn đang chiếm đóng và bồi thường năm nghìn hai trăm lượng vàng. Nhờ đó một hồi chiến tranh khốc liệt dừng lại. Chiến tranh đã kết thúc, Mộ Dung Ca dự định sẽ tự mình xuống bếp, làm một bữa ngon khao Lan Ngọc và Tiểu Thập. Hai người họ sẽ rời khỏi Bạch quốc vào ngày mai. Cả ngày Tiểu Thập luôn quấn quýt lấy cô, không ngừng “nói” muốn ăn cái này cái kia, tất cả những thứ hăn thích, cô đều làm cho hăn. Ở trong lòng cô, Tiểu Thập giống như Tần Nhi, đều là những đứa trẻ cần được chăm sóc. “Được rồi, hôm nay ta sẽ làm một nồi thịt thật lớn, cho Tiểu Thập ăn thoải mái nhé.” – Cô vừa cười vừa lắc đầu. Tiểu Thập gật đầu lia lịa, đưa tay lên làm động tác: “Làm nhiều nhiều một chút nha.” “Ừ!” – Mộ Dung Ca cười đáp lại. Nếu thời đại này mà có tủ lạnh, sợ rằng cô sẽ bị Tiểu Thập bắt làm đồ ăn lén chọt cứng vào đó cho hăn mang đi. Lưu Vân đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dạng hi hi ha ha của hai người khiến khóe miệng y co quắp liên tục, rõ ràng Tiểu Thập là một tay hộ vệ hơn hai mươi tuổi đầu, võ công xuất chúng, cao to khôi ngô, nhưng khi ở trước mặt Mộ Dung Ca, hăn lại hành động như một đứa trẻ lên mười! Lưu Vân rùng mình dựng cả tóc gáy, có dấu hiệu muốn buồn nôn. Y mới vừa ăn sáng xong, không thể để lãng phí được! Hơn nữa y xem cũng không hiểu thứ ngôn ngữ khoa chân múa tay của Tiểu Thập. “Lưu Vân, người có muốn ăn không?” – Mộ Dung Ca quay đầu lại hỏi khúc cây mang tên Lưu Vân đang đứng thẳng trước cửa, vẻ mặt cứng ngắc. Trong thời gian ngắn tiếp xúc với Lưu Vân, cô biết con người này tuy rằng không bao giờ thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt, ngày thường cũng không mấy khi mở miệng nói chuyện thân thiện với người khác, nhưng y đối với Triệu Tử Duy luôn trung thành và hết mực tận tâm, và cảm tình của y dành cho cô lúc này hăn cũng giống như Tiểu Thập. Tuy rằng ban đầu y không có thiện cảm với cô, nhưng bây giờ là thật lòng muốn bảo vệ cô an toàn. Lưu Vân nghe thấy vậy, lập tức trên gương mặt vô cảm hiện lên vẻ vui mừng, y nói không được tự nhiên: “Cũng... một nồi thịt nữa đi...” Hai mắt Tiểu Thập tròn trĩnh, tên này dám cùng hăn tranh món

ngon?! Lưu Vân cũng trừng mắt nhìn lại, không hề yếu thế chút nào. Hai người mắt đối mắt nhìn nhau tóe lửa, chỉ vì một nỗi thức ăn ngon mà đưa đến trận đấu nảy lửa giữa hai đại cao thủ. Mộ Dung Ca hoàn toàn không để ý đến hai người bọn họ đang đấu nhau sút đầu mẻ trán, cũng không phát hiện một hồi phong ba bão táp đang cuộn trào mãnh liệt. ————— Hạ quốc, phủ Thái tử. Nguyên Kỳ thâm trầm nhìn bàn cờ trước mặt, hẩn nhật một con cờ rồi đặt xuống, nhất thời cuộc đấu rơi vào khoảng sương mù sâu không lường được. Lúc này hẩn mới mở miệng nói: “Tính toán cẩn thận, hai ngày sau Mộ Dung Ca sẽ nhận được tin tức chứ?” Gia Kiệt lập tức đáp lời: “Vâng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chỉ khoảng hai ngày nữa tin tức sẽ lan truyền tới đó. Có điều... Thập hoàng tử Tề quốc vốn không có quan hệ máu mủ với Mộ Dung Ca, nô Như Băng càng là bèo nước gặp nhau, nàng ấy sẽ vì hai người đó mà chủ động tới Hạ quốc sao?” Đối mặt với lợi ích, đại đa số con người thường rất ích kỷ, bây giờ Mộ Dung Ca đã có chỗ đứng vững vàng ở Bạch quốc, lại được công tử Lan Ngọc bảo hộ, nếu y là nàng, chắc chắn sẽ không vì hai người kia mà buông bỏ tất cả những thứ mình đang có. Trong đôi con người thần bí của Nguyên Kỳ thoáng xuất hiện ánh nhìn kỳ lạ, hẩn cười nhật: “Mộ Dung Tần – kẻ khiến Lan Ngọc phải ra tay bảo vệ sự an toàn cho Mộ Dung Ca trong khoảng thời gian vừa rồi, đáng để Mộ Dung Ca phải liệu lĩnh.” – Hơn nữa nàng cũng không phải là người máu lạnh vô tình, chắc chắn sẽ không đứng ngoài bàng quang. Về phần Như Băng, nàng ta chính là lời cảnh cáo, là tiền cược của hẩn, khiến Mộ Dung Ca không thể đi con đường khác được. Trong lòng Gia Kiệt thầm run, y cúi đầu che giấu sự kinh hãi trong mắt. Thái tử đã nắm hết mọi chuyện trong tay, đây là sự may mắn của Mộ Dung Ca, hay là bất hạnh đây? Câu hỏi này đã lặp đi lặp lại vô số lần trong đầu y, nhưng vẫn không thể tìm ra lời giải đáp. ————— Chuẩn bị từ sáng sớm, làm đến buổi trưa, cuối cùng cũng nấu xong. Nhìn thành quả trước mặt, Mộ Dung Ca cũng âm thầm nuốt nước bọt, mấy ngày vừa qua quá bận rộn nên cô không còn thời gian để xuống bếp, những món ăn này cũng chỉ miễn cưỡng xem như tạm được. Tiểu Thập tròn mắt nhìn mâm đồ ăn trước mặt, hẩn thỏa mãn cười ngoác tới tận mang tai. Đám cung nữ làm việc trong trù

phòng (nhà bếp trong hoàng cung) ngửi thấy mùi thơm của thức ăn đều bày ra vẻ mặt hâm mộ cùng ước ao, từ bé tới giờ các nàng chưa bao giờ được ăn món gì thơm ngon đến thế. Cả đám cùng nhìn nhau và có chung một suy nghĩ: Chẳng trách Mộ Dung cô nương lại là hồng nhan tri kỷ của công tử Lan Ngọc!! Mộ Dung Ca tháo chiếc tạp giề tự chế xuống, đưa tay vặn thắt lưng rồi đi ra ngoài, đứng ở đây hơn mấy canh giờ, toàn thân đều là mùi dầu mỡ, khói than. Để Tiểu Thập giám sát đám cung nữ bê đồ ăn đi, cô quay về phòng thay bộ trang phục khác. Lúc đi qua hành lang vắt ngang ngự hoa viên, Mộ Dung Ca ngấm nhìn biển hoa trong vườn cảm thấy tâm trạng rất tốt, nhưng lơ đãng lại nghe thấy được cuộc đối thoại của đám cung nữ, ngay lập tức nụ cười trên mặt cô dần đông cứng lại. “Ta nghe nói trong phủ Thái tử Hạ quốc có đứa tỳ nữ dám lớn mật làm bậy, hình như tên gọi là Như Băng gì đó, muốn quyến rũ Thái tử thì cũng thôi đi, nay lại còn dám hạ độc mưu sát Thiện Nhã công chúa, bây giờ đang bị nhốt trong nhà lao chờ ngày hành hình rồi! Công chúa Thiện Nhã hẳn trúng độc không nhẹ.” “Đây đã coi là cái gì, ta còn nghe người ta nói, Thập hoàng tử Tề quốc phái người ám sát Tể tướng đương triều, bây giờ đang bị giam ở trong cung đó.” “Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, mấy ngày nay tình hình các nước đều không yên bình nha.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Quyết Định Đi Hạ Quốc

Edit: Vịt “Cái đứa tỳ nữ to gan kia chết cũng đáng, nhưng Thập hoàng tử mới nhận mặt tổ tông chưa được mấy tháng, nếu vì thế mà phải chết thật có chút đáng tiếc.” “Đúng là như thế. Thiên hạ hiện đang đại loạn, nội bộ trong các quốc gia cũng khó tránh khỏi việc lục đục, Bạch quốc nếu không có công tử Lan Ngọc giúp đỡ thì e rằng giờ này chúng ta đã trở thành nô lệ hạ đẳng rồi. Đến lúc đó cũng chẳng tới lượt chúng ta ngồi đây mà thương cảm cho người khác đâu.” Nàng cung nữ bên cạnh vừa thở dài vừa nói. Đám cung nữ phát hiện Mộ Dung Ca đang đứng gần đấy, liền cúi đầu hành lễ với cô rồi lại tiếp tục bàn bạc sôi nổi. Mộ Dung Ca cúi đầu, hai tay run run. Cô đi thẳng một đường trở về phòng, vừa đi vừa cố kìm hãm dòng tố đang trào dâng trong lòng, Mộ Dung Ca không nghĩ được gì cả, bởi vì hiện tại đầu óc cô đang hoàn toàn trống rỗng. Thẳng cho đến khi về được phòng, đóng cửa, đầu óc của cô mới dần bình tĩnh lại được. Hai tay nắm chặt, đi tới ngồi xuống cạnh chiếc bàn tròn, cô tự rót cho mình một chén trà nguội, hương vị đắng ngắt của chén trà lan tỏa trong khoang miệng, lúc này cô mới ngẩng đầu lên, gương mặt có phần tái nhợt, trong mắt ánh lên nét cười tự giễu, cô cười nhạt. Thời gian qua ở ẩn không thấy động tĩnh gì, cô tưởng mình may mắn, Nguyên Kỳ không thêm nhớ tới một nhân vật nhỏ bé như cô, dù sao thời hạn ba tháng cũng đã trôi qua, cô thẳng. Chỉ có điều, cô cứ nghĩ rằng mình may mắn nhưng lại quên mất hẳn là người không dễ dàng buông tha cho người khác! Bạch quốc vừa thoát khỏi chiến tranh, nên cũng bắt đầu xuất hiện những tin tức truyền miệng từ ngoài vào. Nguyên Kỳ, hẳn vì muốn cho cô biết được những tin này mà tốn không ít công phu rồi. Nếu nói Tần Nhi thực sự đã sai người ám sát Tế tướng đương triều, chắc chắn cô sẽ không ngại chạy ngay tới Tề quốc để cứu nó. Nhưng đi cùng tin tức đó còn có tin Như Băng hạ độc Lâm Thiện Nhã. Ở Hạ quốc, Như Băng chỉ

là một tỳ nữ nhỏ bé, nếu nàng ấy thực sự muốn hại Lâm Thiện Nhã thì chắc chắn sẽ bị xử tội chết, người đời chẳng ai cảm thấy thương xót cho một tỳ nữ cả, lại càng không đem tin tức đó truyền tới tận phương nam xa xôi này. Xâu chuỗi hai chuyện đó lại với nhau, dù có ngốc đi chăng nữa cô vẫn biết đó là kế sách của Nguyên Kỳ. Đúng là hắn đang tính kế với cô! Tần Nhi, Như Băng là hai người duy nhất trên đời này có quan hệ mật thiết với Mộ Dung Ca, bắt được hai người này cũng đồng nghĩa với việc bắt được điểm yếu của cô. Cùng một lúc hắn thiết kế lợi dụng cả Tần Nhi lẫn Như Băng chẳng phải muốn cô không có cơ hội để do dự hay sao? Hắn muốn cô biết một điều rằng, cô không thể trốn thoát khỏi bàn tay hắn! Ánh mắt cô trở nên sắc lạnh, quả thật muốn tránh cũng không thể tránh sao? Hắn... rốt cuộc là hắn thật sự coi trọng cô ư? Mộ Dung Ca chậm rãi bước tới bàn trang điểm, đứng trước gương đồng, cô cẩn thận ngắm lại dung mạo mình, đối với kẻ thường xuyên nhìn thấy mỹ nữ như hắn thì dung nhan bậc này đâu có gì hấp dẫn? Vậy là vì muốn lợi dụng? Nhưng cô còn có chỗ để lợi dụng được sao? Hắn muốn dùng cô để uy hiếp Tần Nhi? Hay là Triệu Tử Duy? Mộ Dung Ca nhìn người con gái xinh đẹp kiêu mị ở trong gương, khóe miệng bỗng nhếch lên thành nụ cười nửa miệng. Kiếp trước, từ lúc năm tuổi cô đã học được cách che giấu chính mình, đến khi hai mươi tuổi mới bắt đầu khao khát có được tự do. Lúc này đây cô vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi, đây là một trận chiến khốc liệt, người khác sợ hắn, nhưng cô thì... Lúc trước không sợ, hiện tại và cả tương lai đều sẽ không sợ hắn. Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn qua ô cửa sổ đến gian phòng của Lan Ngọc, tin tức của y luôn nhạy bén hẳn đã sớm biết chuyện này? Ngày hôm đó nói chuyện cùng cô, rốt cuộc y muốn nói điều gì? Rốt cuộc thì y đang giữ bí mật gì trong lòng? Cứ luôn giả bộ thần thần bí bí. ————— Khi Mộ Dung Ca tới phòng khách thì Lan Ngọc, Tiểu Thập và Lưu Vân đều đã ngồi vào bàn, đang chờ cô tới. Cô mỉm cười khóe mắt cong cong, vẻ mặt không hề thể hiện ra điều gì, – “Tôi vừa về phòng thay y phục nên tới chậm, may mà đồ ăn vẫn chưa nguội.” Nhưng cô phát hiện vẻ mặt Lưu Vân và Tiểu Thập rất nghiêm trọng, hai người họ cùng nhìn cô muốn nói gì đó rồi lại thôi. Mộ Dung Ca nhú mày, trong mắt lóe lên một tia nhìn kỳ lạ, cô mím chặt đôi

môi hồng rồi cười nói: “Chẳng lẽ trên mặt tôi có thứ gì sao?” – Nói xong cô lập tức lấy khăn tay lau mặt. Sau đó nhìn Tiểu Thập: “Tiểu Thập buồn sao? Yên tâm, sau này có cơ hội cậu có thể đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon.” Đôi mắt trong sáng của Tiểu Thập lóng lánh lệ. Có lẽ Mộ Dung cô nương còn chưa biết công tử Mộ Dung Tần đã xảy ra chuyện? Nếu không lúc này đây làm sao còn có tâm tư quan tâm đến hãn như vậy? Ở trên đời này, người đối xử tốt với hãn chỉ có công tử và Mộ Dung cô nương mà thôi, hơn nữa Mộ Dung cô nương đối đãi với hãn giống như tỷ tỷ chăm sóc cho đệ đệ vậy, đã từ lâu lắm rồi hãn không hề có cảm giác ấm áp đến thế, hãn không muốn cô phải đau lòng. Mộ Dung Ca nhìn Lưu Vân, nói tiếp: “Có chuyện gì chờ dùng cơm xong rồi hẵng nói.” Lúc này cô mới quay sang Lan Ngọc, mỉm cười: “Thiếp đã làm rất nhiều món ăn ngon, mọi người ăn nhiều một chút, chúng ta dùng cơm thôi.” Lan Ngọc vẫn bình tĩnh như thường ngày, y cũng mỉm cười gật đầu, – “Đúng là rất phong phú, không thể bỏ qua.” – Vừa thu lại ánh mắt và vẻ tươi cười, trong mắt y lập tức hiện lên thứ tia sáng khác lạ, nhưng được sự bình tĩnh che giấu rất tốt nên không ai phát hiện ra. Lưu Vân nghe thấy vậy, gương mặt lạnh lùng cũng khẽ nhú mào, chẳng lẽ nàng đã biết? Y thầm thấy kinh ngạc, dựa vào hiểu biết khi ở cùng với Mộ Dung Ca trong mấy ngày qua, y biết nàng tuyệt đối không phải là người máu lạnh vô tình. Người nào nàng đã cho là bằng hữu thì nhất định sẽ hết lòng bảo vệ người đó, hơn nữa Thập hoàng tử còn có mối quan hệ tỷ đệ thân thiết với nàng, chắc chắn nàng sẽ không ngồi yên mặc kệ. Lưu Vân thầm suy đoán, việc lần này có phải do thái tử ra tay hay không? Nếu đúng là người làm thì nàng sẽ có sự lựa chọn như thế nào? Trước đây y tuyệt đối bài xích việc Mộ Dung Ca ở bên cạnh Thái tử, nhưng đến hôm nay y đã hoàn toàn nghĩ khác. Dù sao nàng cũng là người con gái duy nhất tiến vào được trái tim của Thái tử, nếu Thái tử cần nàng thì nàng chính là sự lựa chọn tốt nhất. Thế nhưng hãn luôn cảm thấy sự tồn tại của Thập hoàng tử là một trở ngại lớn giữa hai người, để cho Mộ Dung Ca phải đối mặt với nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy, cho dù là đối với nàng hay đối với Thái tử đều không tốt. Mấy ngày nay Tiểu Thập luôn lo nghĩ về phần cơm sau này, trong lòng luôn luôn khó chịu, hãn liếc mắt sang

Mộ Dung Ca, rõ ràng trong miệng ngập đầy đồ ăn ngon nhưng vẫn cảm thấy vô vị khó nuốt. Hắn thở dài, mong rằng Mộ Dung cô nương sau khi nghe thấy việc gia tộc Mộ Dung đã tàn lụi sẽ không quá đau lòng. Ai cũng có những suy nghĩ riêng, nhất thời khiến không khí trở nên yên ắng, mọi người đều quay ra nhìn nhau, nhưng không ai mở miệng nói chuyện. Mộ Dung Ca bỗng nói chuyện với Lan Ngọc: “Thiếp muốn thỉnh cầu công tử Lan Ngọc một chuyện.” “Ta sẽ tận tâm hết sức.” – Lan Ngọc chỉ uống một chén canh, nghe thấy Mộ Dung Ca nói chuyện liền ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói của y tuy mềm nhẹ nhưng vẫn có ý thận trọng. Mộ Dung Ca khẽ cười, dung nhan xinh đẹp kiều diễm như đóa tuyết liên hoa nở rộ (hoa sen trắng), đẹp đến chói lòa, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm thần bí của y, trầm giọng: “Sau bữa trưa thiếp sẽ rời khỏi Bạch quốc, mong công tử có thể lưu lại một người đáng tin cậy để trợ giúp thiếp quản lý xưởng chế tạo, thiếp phải giao hàng đúng hẹn cho hoàng thượng. Đổi lại, Công tử cứ đưa ra yêu cầu, chỉ cần thiếp làm được sẽ hết lòng cảm tạ công tử.” – Lần này vội vã rời đi, ở Bạch quốc cô chưa tìm được người có thể tin tưởng, nếu Bạch hoàng đế đổi ý chẳng phải cô sẽ bị tổn thất nghiêm trọng hay sao, hoặc nếu y muốn nuốt trọn những gì cô vừa tạo dựng lên thì biết phải làm sao? Vì thế cô phải xin sự giúp đỡ từ phía Lan Ngọc. Ánh mắt Lan Ngọc khẽ dao động, y cảm thấy hơi bất ngờ, quả nhiên nàng đã biết chuyện, nhưng người thông minh như nàng tất sẽ không làm những việc vô ích, nếu nàng đưa ra yêu cầu muốn y hộ tống đến Tề quốc thì đó không phải là nàng rồi. Có một số việc bọn họ không cần phải nói ra nhưng vẫn có thể hiểu đối phương. Y mỉm cười: “Được. Ta chỉ cần nàng dạy Tiểu Thập nấu món canh này là được.” Mộ Dung Ca cười tươi như đóa hoa nở rộ, – “Xem ra là tiếp thua thiệt rồi, Lan Ngọc công tử thật giỏi tính toán. Thiếp sẽ đem cả công thức của món thịt kho truyền lại cho Tiểu Thập.” Vốn Tiểu Thập còn đang buồn rầu, sau khi nghe Mộ Dung Ca nói vậy, ánh mắt hắn lập tức sáng ngời, miệng nở nụ cười hồn nhiên xán lạn. Ngắm nụ cười của Tiểu Thập khiến tâm trạng căng thẳng của cô cũng buông lỏng hơn nhiều. Có đôi khi niềm vui chỉ đơn giản như thế. Sau cơn mưa rồi trời sẽ sáng. Cô tin tưởng như vậy. Lưu Vân vẫn trầm tư quan sát từng hành động của Mộ Dung Ca,

chờ đến khi Lan Ngọc và Tiểu Thập rời khỏi, y mới bước tới ngăn trước mặt cô. Mộ Dung Ca nhìn Lưu Vân, cô nói bằng ngữ điệu vô cùng bình tĩnh, – “Chuyện của Tần Nhi, ta biết không phải do Thái tử Tề quốc gây nên.” Nghe cô nói, Lưu Vân cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, cô biết điều đó! Nhưng nếu không phải do Thái tử làm thì là ai? Và người đó có mục đích gì? “Ta không đi Tề quốc, mà là Hạ quốc.” – Ánh mắt cô như xuyên thấu ý nghĩ của y, nhìn về nơi nào đó xa xăm, đôi mắt Mộ Dung Ca ánh lên nét kiên định. Lưu Vân khẽ giật mình, sắc mặt hơi tái đi. Nàng đi Hạ quốc? Vậy thì chuyện của Thập hoàng tử là do Thái tử Hạ quốc gây nên?! Thái tử Hạ quốc lại có khả năng làm mưa làm gió trong nội cung Tề quốc như vậy sao? Lưu Vân sợ hãi nhìn Mộ Dung Ca, do dự một lúc sau mới từ tốn nói rằng: “Nếu vậy Thái tử cũng có thể giúp cô.” Nhưng vừa dứt lời, Lưu Vân đã im bặt, lời vừa nói ra y cũng không chắc chắn được. Lần này Thập hoàng tử gặp nạn đối với Thái tử mà nói cũng là chuyện... tốt... Mộ Dung Ca nhẹ cười, – “Lưu Vân, đến người còn do dự huống chi là hản? Ta không thể mạo hiểm, khi đối mặt với những chuyện quan trọng, ta bắt buộc phải nhanh chóng đưa ra quyết định.” “Thế nhưng...” – Lưu Vân vốn là người thẳng tính, từ trước đến nay trong lòng y chỉ biết có Triệu Tử Duy, chưa bao giờ y phải suy nghĩ nhiều và phức tạp đến vậy. Y chưa từng nghĩ cho người khác, thế nhưng lúc này đây tâm tư bình ổn của y đang bị đảo lộn khiến y chẳng biết phải làm sao. Nếu Mộ Dung Ca tới Hạ quốc, nhất định sẽ lại trở thành nữ nô của Thái tử Hạ quốc. Đây là điều nàng ấy muốn sao? Trực giác của y mách bảo rằng, nàng không muốn! Mộ Dung Ca tiến lên trước hai bước, môi nở nụ cười chân thành, cô nói: “Nếu người coi ta là bằng hữu thì không cần hỏi nhiều nữa, đoạn đường đi đến Hạ quốc này, ta cần người bảo vệ.” – Cô phải mau chóng đến Hạ Quốc, Tần Nhi không còn thời gian nữa rồi, mà Như băng cũng khó có thể chờ thêm nữa. Lưu Vân nhìn Mộ Dung Ca, gương mặt tuấn tú trở nên kiên định, y thận trọng gật đầu, – “Thái tử giao cho ta nhiệm vụ bảo vệ cô, ta không thể không làm tròn.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lên Đường Tới Hạ Quốc

Tề quốc. Ánh nắng mặt trời như thiêu đốt vạn vật, khắp nơi nơi đều khô nóng. Đã sang thu nhưng không khí oi bức vẫn khiến mọi người cảm thấy khó chịu. Bên trong phủ Thái tử, đám hạ nhân đang rất bận rộn, bọn họ phải chuẩn bị tới hầm băng để lấy băng tảng đặt trong phòng chủ nhân, giúp không khí trong phòng bớt nóng nực. Đôi con người đen thẫm của Triệu Tử Duy khẽ đảo qua, những khối băng lạnh này đều được xẻ ra từ tảng băng vạn năm tuổi, nếu để trong hầm có thể giữ được trong nhiều năm, nhưng lúc này cũng đang dần chảy nước và tỏa ra thứ hơi lạnh dễ chịu. Cửa sổ bỗng xuất hiện một chú bồ câu đưa tin trắng muốt, loại bồ câu này được huấn luyện đặc biệt để chuyên dùng trong việc truyền tin. Triệu Tử Duy dừng dòng suy nghĩ, nắm lấy chú bồ câu và lấy ở trên đùi nó ra một mẫu giấy. Vừa mở ra đọc những dòng tin bên trong, ngay lập tức đôi mắt vốn luôn thờ ơ của hắn hiện lên nét mừng rỡ, khác hẳn với sự lạnh lùng khi nãy. Mộ Dung Ca, nàng ở Bạch Quốc đã làm được một việc lớn, giúp Bạch quốc cải tiến chiến giáp cho binh lính, từ từ đứng vững trên đôi chân của mình, bên cạnh đó, nhờ sự xuất hiện của công tử Lan Ngọc đã giúp cho Bạch quốc đang gần đi tới bờ vực diệt vong được cứu thoát. Hắn đã từng nói, Mộ Dung Ca nàng là người trong ngoài không đồng nhất, vô cùng giả dối! Khó có thể vây khốn nàng! Giả dối như nàng e rằng Lan Ngọc cũng khó thoát khỏi bị nàng lợi dụng? Bằng không chỉ dựa vào thân phận nữ nhi sao nàng có thể tự đứng vững được ở Bạch quốc, vì gã Bạch hoàng đế kia là một kẻ thiếu quyết đoán. Kẻ nào có lỗ tai mềm (*) vốn là kẻ không thể làm được việc lớn! (*) Lỗ tai mềm (耳根子软): Là để chỉ người không có tính quyết đoán, dễ bị ảnh hưởng bởi lời nói của người khác. Người dễ mềm lòng và hay bị lừa gạt. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên mẫu giấy truyền tin, mặc dù chỉ biết được đôi ba điều ngăn ngại, nhưng hắn biết

nàng đang sống rất tốt. Có điều... Mộ Dung Tần hiện đang bị giam giữ. Tuy Triệu Tử Duy không biết kẻ nào đã âm thầm hạ thủ hãm hại Mộ Dung Tần, nhưng đây đúng là một cơ hội tuyệt vời! Hắn tuyệt đối không thể bỏ lỡ. Triệu Tử Duy nhẹ nhúu mày, không khí trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại. Giây lát sau, có tiếng bước chân vang nhẹ sau lưng hắn, tiếp đó là một mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng tiến vào. Lương Hân Hân mỉm cười xinh đẹp trên tay bưng một chén trà lạnh, hôm qua nàng mới học được cách pha chế ở chỗ sư phụ, hôm nay đúng lúc trời mùa hè nắng nóng chói chang, không khí oi bức, mà Triệu Tử Duy lại hay phải rời phủ ra ngoài làm công sự, hắn rất mệt mỏi, vì vậy nàng đặc biệt pha chén trà này muốn cải thiện vị trí của mình trong lòng hắn. Hôm nay Hân Hân mặc một bộ trang phục trắng tinh khôi, không còn đáng vẻ hùng hực khí thế như trước đây, mà thay vào đó là vẻ duyên dáng uyển chuyển như một tiểu mỹ nhân vùng Giang Nam. “Đây là trà lạnh do chính tay thiếp pha. Giờ đã là mùa hè nắng nóng, uống vào sẽ giúp giải nhiệt. Thái tử nên uống nhiều một chút.” – Lương Hân Hân đặt chén trà lạnh lên bàn gỗ và nhìn về phía bóng lưng cô ngạo của Triệu Tử Duy, trong mắt nàng thoáng qua một chút đau đớn, nhưng rất nhanh đã vội vã cúi đầu, ôn nhu nói. Đôi mắt đen thẳm của Triệu Tử Duy trở nên lạnh lẽo, mẫu giấy truyền tin trong tay hắn dần biến thành những mảnh vụn. Hắn quay đầu lại, trong mắt ánh lên tia nhìn kỳ lạ, từ người hắn tỏa ra thứ khí phách lạnh buốt, ngoan độc, hắn đem những mẫu giấy vụn ném ra ngoài cửa sổ rồi bước từng bước tới gần Lương Hân Hân. Lương Hân Hân trước đây là người không sợ trời không sợ đất nhưng giờ phút này lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, nàng siết chặt nắm tay, khuôn mặt hồng hào trở thành trắng bệch. Nàng biết trong lòng hắn không có nàng, nhưng chưa từng nghĩ sẽ đến mức hắn nhìn nàng bằng ánh mắt vô tình như lúc này, nàng cảm thấy tuyệt vọng. Viên mắt ửng đỏ, cố gắng đè nén nỗi đau đớn trong lòng, Lương Hân Hân giãn cơ mặt, mỉm cười: “Mấy ngày nữa Thanh Nhã công chúa sẽ tới phủ Thái tử, thiếp đã cho an bài thỏa đáng.” – Nếu trong lòng hắn không có nàng, vậy còn công chúa Thanh Nhã? Nàng không biết cách làm đẹp nên không được lòng hắn, chắc hẳn hắn thích những nữ tử xinh đẹp? Trong đôi con ngươi sâu thẳm của Triệu

Tử Duy không hề có một tia dao động, hắn chỉ lạnh lùng rời mắt sang chén trà lạnh đang để trên bàn, trong mắt lóe lên một tia chán ghét, phất phất tay, hắn nói một cách vô tình nhất: “Thứ dơ dáy vậy cũng dám bưng tới làm bẩn mắt bốn cung?” Có lẽ trong mắt hắn chỉ có những thứ nữ nhân giả dối kia làm là có tư cách khiến hắn chú ý tới. Nặng nề gay gắt như vậy, nếu nàng còn ở bên cạnh, hắn chỉ cần làm khó nàng một chút, vậy nàng sẽ nghĩ ra biện pháp gì để lấy lòng hắn nhỉ? Không, phải nói là lấy bạc của hắn mới đúng. Nghĩ tới đây, khóe miệng hắn không tự chủ nhẹ kéo lên thành một nụ cười. Cả người Lương Hân Hân lạnh run, đôi môi trắng bợt run rẩy ngây người nhìn chén trà kia, đây là lần đầu tiên nàng xuống bếp, vất vả thử đi thử lại, sợ hắn không thích nên lại đồ đi làm lại một lần nữa, thế nhưng... trong mắt hắn đây chỉ là thứ bẩn thỉu dơ dáy.... ————— Lúc lên đường rời khỏi Bạch quốc, Lan Ngọc cùng Tiểu Thập, Trầm Vĩ, My nương đều tới tiễn Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca nhìn bốn người bọn họ, che miệng cười khê: “Ta sẽ trở về nhanh thôi.” – Đúng vậy, nơi đây có mơ ước của cô, nhất định cô sẽ quay trở lại. Trầm Vĩ cùng My Nương nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống đồng thanh nói: “Xin cô nương hãy bảo trọng, chúng tôi chắc chắn sẽ dốc toàn lực để làm việc, nhất định không để cho cô nương phải thất vọng.” Mộ Dung Ca lập tức nâng hai người dậy, dịu dàng nói: “Nếu không tin hai người, ta sẽ không yên tâm rời đi như thế. Không được câu nệ lễ nghĩa như vậy nữa, bằng không ta sẽ giận đấy, như vậy xa lạ quá.” Lan Ngọc mỉm cười tao nhã, dặn dò. – “Đừng quá cưỡng cầu, nếu không làm được thì nên buông tay.” Khẽ cong đuôi mày, Mộ Dung Ca cười tươi như một đóa sen xinh đẹp. Cô nhẹ nhàng đáp lại. – “Ừ.” – Rồi rời mắt sang Tiểu Thập đang đứng sau lưng Lan Ngọc, viền mắt hắn đã ửng đỏ, còn hơi có vẻ ướt át. Thật hiếm thấy, đầu óc cô lúc này đang lo nghĩ trăm mối, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Thập như vậy cũng phải lắc đầu cười khỏ. Rõ ràng là một thanh niên cao to khôi ngô, nếu ở thời hiện đại nhất định là một người khiến đám con gái chết mê chết mệt, nhưng lúc này đây lại như một đứa trẻ vậy. Mộ Dung Ca đưa tay lên trán lau đi hai giọt mồ hôi, cô nhìn về phía Tiểu Thập, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tiểu Thập, cách làm món thịt hầm ta đã dạy cho người, cố gắng luyện tập thật tốt, sau đó tự làm cho mình ăn.”

Tiểu Thập cúi đầu, trong lòng vô cùng khổ sở. Hắn biết chia tay hôm nay, ngày sau khó có cơ hội được gặp lại, vì công tử còn nhiều việc cần phải đi làm. Lưu Vân vỗ vai Tiểu Thập, – “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, người cũng chớ nên thương tâm quá.” – Câu nói của y có vẻ cảm động nhưng lại khiến Tiểu Thập trừng mắt nhìn y đặng đặng sát khí. Tiểu Thập cảm hận nghĩ, Lưu Vân thì vui vẻ rồi, sau này không còn ai tranh ăn thịt với y nữa mà, Tiểu Thập nhăn mặt, lòng bức bối vô cùng, từ lúc nào bọn họ lại có quan hệ tốt đến mức bịn rịn, lưu luyến như thế này? Mộ Dung Ca xoay người bước đi, cô nhìn thoáng qua vẻ mặt tái nhợt của Lan Ngọc, y đang nhìn theo cô với ánh mắt bình thản, bỗng trong mắt y hiện lên một tia nhìn có ý tứ khác lạ. Lúc gặp lại, có thể tất cả mọi việc đều đã khác. Không, không phải có thể, mà nhất định sẽ khác. Cho dù sự thay đổi này không phải là thứ cô có thể đổi mặt, nhưng có những thứ muốn tránh cũng không thể tránh được, tựa như những ràng buộc của khối thân thể này mang lại cho cô vậy, nếu đã không thể trốn tránh thì chỉ có thể dùng cảm đối mặt. Có điều không ngờ, khi Mộ Dung Ca ra tới cửa thành lại có người xông tới ngăn cản xe ngựa của cô. Ngay sau đó, một âm thanh phách lối vang lên, cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang dẫn theo vài tên thị vệ hùng hùng hổ hổ xông tới. “Mộ Dung Ca, ngay lúc đầu nhìn thấy người, bốn cung đã cảm thấy không vừa mắt. Dựa vào cái gì mà người có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Lan Ngọc công tử? Chỉ nghĩ ra vài cái cải tiến chiến giáp vớ vẩn mà khiến bách tính toàn Bạch quốc tán dương người? Hôm nay, vì người mà bốn cung không thể tỏa sáng, ngược lại còn biến thành lá xanh làm nền cho người! Quả thực là sỉ nhục, bốn cung không thể nhin được nữa!” Mộ Dung Ca cười nhạt nhìn Công chúa Kiều Âm đang tiến đến gần, khẽ nhướn lông mày, cô nhảy xuống xe ngựa, cười nói: “Vậy sao? Công chúa cũng tự biết rõ đó chứ, xem ra cũng có chút thông minh.” “Người dám mỉa mai bốn cung? Đúng là tự tìm chết!” – Gương mặt Kiều Âm trở nên dữ tợn, vốn nàng ta cũng có chút nhan sắc nhưng lúc này đây lại xấu xí bội phần, trách sao đã mười tám tuổi mà không ai thèm rước. “Không phải người tới đây để giết ta sao?” – Mộ Dung Ca nhìn Kiều Âm đầy châm chọc, lời nói lạnh lùng băng giá. Vẻ mặt ôn hòa như mùa xuân ấm áp của cô bỗng chốc biến

thành tháng chạp mùa đông rét lạnh thấu xương, cô dùng lời nói lạnh lùng chế nhạo, chấn nhiếp Kiều Âm. Lúc tới Kiều Âm rất hùng hổ, vốn muốn cho Mộ Dung Ca một trận để sau này cô không dám quay về Bạch quốc nữa, chỉ cần Mộ Dung Ca còn ở đây một ngày thì danh tiếng của nàng sẽ bị lu mờ, còn nếu Mộ Dung Ca chết thì càng đỡ phải tốn sức. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ khác lạ của Mộ Dung Ca, Kiều Âm bỗng sinh ra lòng sợ hãi, do dự. Thấy phía sau lưng Mộ Dung Ca chỉ có Lưu Vân, Kiều Âm lập tức lấy lại dũng khí. Nàng hất cằm làm hiện ra chiếc cổ thon nhỏ, cả người bùng bùng khí thế nhưng chúng khiến hình ảnh của nàng xấu đi mấy phần, Kiều Âm chẳng hề biết điều ấy, trái lại càng kiêu căng hơn, – “Chết đến nơi mà người vẫn còn ung dung như vậy à? Người đâu, mau tiến lên tặc chiến tặc thắng (đánh nhanh thắng gọn)! Đừng để người khác nhìn thấy.” Vài tên thị vệ theo sau lưng Kiều Âm công chúa nghe thấy mệnh lệnh liền lập tức lộ bộ mặt hung ác, độc địa, sau đó chúng dùng kiếm đâm tới Mộ Dung Ca. Nhưng bọn chúng đâu có ngờ, kẻ tầm thường đứng sau lưng Mộ Dung Ca lại là người mang tuyệt thế võ công. Kéo Mộ Dung Ca ra phía sau, Lưu Vân xuất kiếm tàn nhẫn vô tình. Cứ mỗi lần vung kiếm lên là đi một mạng. Máu bắn tung tóe đẹp như một bức tranh nghệ thuật, khi máu rơi xuống đất, một mùi tanh nồng xông lên chóp mũi khiến người ta muốn nôn. Thực kinh khủng! Cả cơ hội phản kích bọn chúng cũng không có, toàn bộ đều chết không nhắm mắt. Sao có thể thế được? Tại sao hẳn lại có võ công cao cường đến vậy? Lưu Vân hạ thanh kiếm vẩy máu xuống, ánh mắt băng lạnh, toàn thân tỏa ra sát khí. Từ lúc đến đây y đã không vừa mắt vị Kiều Âm công chúa luôn tự cho mình là thân phận cao quý này! Vì thế y không cần tỏ ra kiên nhẫn, y hỏi Mộ Dung Ca: “Có giết nàng ta không?” Mộ Dung Ca đứng phía sau không hề do dự mà lạnh lùng nói: “Tùy người.” – Giữ lại là họa, chỉ bằng diệt trừ tránh hậu hoạn sau này! Vốn cô không muốn dây dưa với những kẻ ngu ngốc như thế này, nhưng thật không may, những kẻ ngốc lại thường có những hành động ngu xuẩn! Sắc mặt Kiều Âm trắng toát, cả người bước lùi về phía sau. Tại sao lại như vậy? Sao lại biến thành như vậy? Nàng vốn nghĩ tới đây để giết Mộ Dung Ca, tìm chút mặt mũi cho mình, sau đó chiếm hết những gì Mộ Dung Ca đang có, nhưng thật

không ngờ lại bị rơi vào tình cảnh này: “Mộ Dung Ca, cái tên nô tỳ lăng loàn như ngươi! Ngươi không thể giết bốn cung! Nếu bốn cung chết, hoàng huynh nhất định sẽ không tha cho ngươi!” “Hoàng thượng biết là ta giết ngươi ư?” – Mộ Dung Ca nhú mày, quay lưng lại với Kiều Âm và Lưu Vân, cô bước đi bỏ lại sau lưng tiếng nói mơ hồ. Một câu hỏi này khiến Kiều Âm công chúa ngã nhào trên đất, nàng ta còn muốn nói thứ gì đó đe dọa Mộ Dung Ca, nhưng đáng tiếc, Lưu Vân đã không cho nàng ta có thêm cơ hội. Thanh kiếm trên tay trực tiếp đâm thẳng vào miệng Kiều Âm, xuyên qua đầu, Lưu Vân lạnh lùng: “Miệng lưỡi thôi hoặc! Khiến người ta chán ghét!” Mộ Dung Ca lên xe ngựa, nhìn thoáng qua đám thi thể nằm ngổn ngang đầy đất, lại nhìn chiếc miệng đầy máu của Kiều Âm, khoe miệng cô khê giật giật. Miệng nàng ta có không thôi thì giờ cũng thành thôi mất rồi. Đến giờ cô mới phát hiện ra điểm mới ở Lưu Vân, con người này tuy bề ngoài luôn tỏ vẻ lạnh lùng như tòa núi băng di động, nhưng thật ra cũng có khiếu hài hước đó chứ. Chỉ có điều, sự hài hước của y mang đầy mùi tanh của máu... Cô liếc nhìn y: “Ngươi đúng là kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc!” Lưu Vân tảng lờ tỏ vẻ chú tâm vào việc đánh xe. Thương hoa tiếc ngọc là cái gì? Trước đây hẳn không hiểu mà hiện tại càng không muốn hiểu. Gió cuốn tầng cát chạy dài theo sau, xa xa chỉ còn thấy bóng dáng mờ nhạt của cỗ xe ngựa. Thời gian lao nhanh như tên bắn, đảo mắt đã qua nửa tháng. Lúc này là tháng chín, thời tiết không còn oi bức như mấy tháng trước, không khí mát mẻ ôn hòa, gió thổi cũng mang theo hơi lạnh.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu, neho mắt nhìn tấm bảng treo phía trên tòa phủ đệ xa hoa, trên đó viết ba chữ đầy khí thế “Phủ Thái Tử”! Hơn nửa tháng nay cô chạy xe ngựa cả ngày lẫn đêm, rất ít dừng chân nghỉ ngơi để tiết kiệm thời gian, cuối cùng mất hơn mười ngày đã đến được Hạ quốc. Trước mặt cô lúc này chính là phủ đệ của Nguyên Kỳ! Phủ Thái tử Hạ quốc! Sắc mặt cô thoáng trầm ngâm, lúc lạnh lùng nghiêm nghị, khi lại nhẹ mỉm cười. Nhìn xuống cánh cửa lớn đóng chặt, trong ánh mắt cô sáng lên nét cương nghị cố chấp. Lưu Vân bậm môi, đi về phía Mộ Dung Ca, giọng nói của y có phần lạnh lẽo âm trầm hơn bình thường, nhưng vẫn nhận ra có hàm ý lo

lăng ở trong đó. – “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Mộ Dung Ca bình bình nhìn đến hai tên thủ vệ đứng trước cổng, cô nói không hề do dự: “Ta đã đến Hạ quốc rồi. Lưu Vân, người nên đi đi, hănh... đang cần người.” “Ta đã từng nói bảo vệ cô là mệnh lệnh của Thái tử, ta không thể tự ý rời khỏi cô.” – Y vẫn kiên định với ý kiến của mình. Mi mắt nhẹ giật, cô cười nói: “Lưu Vân, người thật tốt với ta, ta sẽ nhớ kỹ tình cảm này.” Nghe thấy những lời này, khuôn mặt luôn cứng nhắc của Lưu Vân giãn ra không ít. “Người là... nô Mộ Dung Ca?” – Gã thủ vệ tiến lên trước nhìn cô từ đầu đến chân, thái độ có phần kiêu căng hống hách. Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày. Nô? Sắc mặt cô đành lại, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Xin vào bẩm báo với Thái tử, Mộ Dung Ca cầu kiến.” Kỳ hạn ba tháng đã kết thúc, cô không còn là nô lệ của bất cứ kẻ nào. Gã thủ vệ nghe thấy cô không tự xưng là “nô” bèn nhúu mày, có điều, phàm đã là kẻ làm việc ở phủ Thái Tử đều phải có kiến thức nhất định, gã không nói gì thêm, chỉ bảo: “Chờ trước cửa.” – Dứt lời bèn quay vào trong phủ. Mộ Dung Ca đứng chờ tại chỗ, nhìn cánh cửa gỗ to lớn nặng nề đóng lại, cô khẽ chớp mắt ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời. Bầu trời mùa thu rất xanh, một màu xanh trong veo thuần khiết. “Bẩm Thái tử, nô Mộ Dung Ca xin cầu kiến. Ngài có cho truyền vào không ạ?” – Ngoài cửa vang lên tiếng bẩm báo của cung nữ. Gió thu thổi qua cửa sổ ùa vào trong phòng. Trong mắt Nguyên Kỳ thoáng qua ý cười, hai hàng lông mi cong dài khẽ chớp, – “Truyền.” Chỉ một chữ rõ ràng rơi vào tai người tỳ nữ đã khiến nàng vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc nô Mộ Dung Ca là ai? Có phải nàng ta là nô tỳ hầu cận của công chúa Thanh Nhã? Nàng ta đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành sao? Bằng không tại sao đến phủ Thái tử cầu kiến mà ngài không hề do dự đã cho truyền vào? Bên trong phòng, Nguyên Kỳ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngờ trong lòng hănh lại có chút mong chờ được nhìn thấy nàng. Suốt hai mươi ba năm qua, kể từ lúc sinh ra đến giờ hănh chưa từng có cảm giác như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt trong phủ Khánh Vương, ánh mắt nàng mang đến cảm giác hănh chỉ như một cơn gió nhẹ thổi qua, không hề có chút gì đọng lại trong lòng nàng. Bắt đầu từ lúc nào hănh lại chú ý tới nàng đến vậy? Hănh biết nàng là kẻ luôn che dấu thực lực của mình và luôn dùng ánh mắt thâm sâu nhìn thấu thiên hạ, đó là ánh mắt của

kẻ có thể đứng vững vàng trong thời loạn lạc này. Tâm hắc chưa bao giờ đập loạn nhịp vì ai, nhưng hôm nay hắc lại không thấu rõ cảm xúc dành cho nàng là gì. Người con gái này trong mắt hắc có lẽ cũng chỉ như bao nữ nhân khác, thế nhưng... Trong đôi mắt đen thẳm của Nguyên Kỳ thoáng nghi hoặc. ————— Mộ Dung Ca theo chân người tỳ nữ bước vào bên trong, cô chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ phải đặt chân đến đây. Trong lúc di chuyển, cô nhanh chóng quan sát hết mọi thứ trong phủ. Nhưng khi cánh cửa biệt viện mở ra, cô vẫn sững sờ trước khung cảnh trước mắt. Cả một vườn sen bát ngát! Những đóa sen xinh đẹp màu đen! Hoa sen màu đen ư?! Thời điểm này không phải mùa của hoa sen nhưng những bông sen nơi đây lại nở rộ một màu đen mịn như gấm, mịn hoặc như đêm! Trong lòng ngạc nhiên nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh, thẳng đường đi tới thư phòng của Nguyên Kỳ. Lưu Vân cũng vô cùng kinh ngạc, Hắc liên hoa? Trước đây y đã từng nghe người ta nói giống hắc liên hoa cực kỳ hiếm có, thật không ngờ khắp nơi bên trong phủ Thái tử Hạ quốc lại trồng loài hoa này nhiều đến vậy. “Xin chờ ở đây.” – Tỳ nữ quay đầu lại nói với Lưu Vân. Lưu Vân liếc nhìn Mộ Dung Ca, thấy cô gật đầu, y mới đứng chờ trước cửa. Mộ Dung Ca trông thấy những tòa lầu các xa hoa cách đó không xa, trái tim bỗng trùng xuống. Những việc xảy ra trong mấy tháng nay như một giấc mộng. Đứng trước cánh cửa, cô nghe thấy bên trong phòng truyền ra giọng nói lạnh băng quen thuộc, khéo môi nhẹ kéo lên thành một nụ cười mỉm chuyên nghiệp, nơi đây mới là giấc mộng của cô! “Vào đi!” Đẩy cửa phòng, Mộ Dung Ca thẳng lưng đi băng qua gian ngoài vào tới gian bên trong. Ánh mắt cô bắt ngay một bóng người đang ngồi bên thư án (bàn làm việc), phong thái vừa tao nhã vừa thông dong nhìn sổ sách – người đó chính là Nguyên Kỳ. Ánh mắt của hắc vẫn luôn trước sau như một, thâm trầm, trong veo nhưng đủ lạnh lùng, phảng phất như vạn vật trong mắt hắc chỉ là hư vô vậy. “Thiếp Mộ Dung Ca bái kiến Thái tử Hạ quốc.” – Cô bình tĩnh thu lại ánh nhìn, khom lưng hành lễ trước hắc.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ra Điều Kiện

Edit: Vịt

Nàng gọi hắn là Thái tử Hạ quốc mà không phải Thái tử ư? Nguyên Kỳ khẽ chớp mắt, nàng thay đổi thật mau, nhanh như vậy mà đã chuyển đổi thân phận rồi. Đợi một lúc vẫn không thấy Nguyên Kỳ đáp lại, Mộ Dung Ca ngẩng đầu, dần đứng thẳng lưng và nhìn hắn, nhẹ đảo tròn mắt, cô quyết định không quanh co lòng vòng mà trực tiếp mỉm cười đi thẳng vào vấn đề: “Thái tử Hạ quốc, ba tháng đặt cược đã kết thúc, thiệp thắng.” Tất nhiên việc thắng cược này chẳng đáng là gì trong mắt hắn, nhưng hiện tại nó vẫn là thứ vũ khí duy nhất cô nắm được trong tay. Nếu đã quyết định đến đây, cô sẽ không bao giờ hối hận, chỉ cần Tần Nhi bình yên vô sự là được. Thắng bé cần phải sống thật tốt, bọn họ đều phải sống thật tốt! Rồi sẽ có một ngày họ được khỏ tận cam lai! Mộ Dung Ca không vội vã ăn miếng đậu phụ nóng, cô sẽ bước từng bước kiên định, vững chắc. “Quả thực bản cung đã coi thường cô. Trong cuộc đặt cược này, cô đã thắng!” – Nguyên Kỳ rời mắt khỏi quyển sách, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, giọng nói của hắn lạnh lạnh như một trận tuyết đầu mùa, không buốt tận xương, nhưng cũng không hề ấm áp. Có thể khiến Lan Ngọc ra tay giúp đỡ cũng đã làm hắn phải nể trọng cô thêm vài phần. Người tên Lan Ngọc này, e rằng chính là kẻ địch lớn nhất của hắn... Mộ Dung Ca cảm thấy khó hiểu, hắn có thể thừa nhận dễ dàng như vậy sao? Đây đúng là điều cô không ngờ tới, rốt cuộc hắn đang nghĩ gì trong đầu vậy? Trên đường đến Hạ quốc, ngày nào Mộ Dung Ca cũng nghĩ tới việc làm sao để cứu Tần Nhi và Như Băng, làm thế nào để nói chuyện với hắn về sự tự do của riêng cô, nhưng không ngờ lúc này hắn lại thừa nhận nhanh đến vậy. Tiếp theo cô nên làm như thế nào đây? – “Thiệp chỉ nhờ may mắn mà thôi, nếu không sao có thể thắng

được.” Đúng! Nếu không có công tử Lan Ngọc thì cô cũng không thể thắng dễ dàng như vậy. Ánh mắt của Nguyên Kỳ tuy tỏ vẻ bình thản trầm tĩnh, nhưng sâu thẳm trong đôi đồng tử đen láy kia là cả một hồ băng sâu không thấy đáy, có thể nhìn vào nhưng không thể tiến gần hơn nữa. Mặc dù không muốn tới gần người đàn ông nguy hiểm này nhưng Mộ Dung Ca vẫn phải nhìn thẳng vào hắn, không để bỏ lỡ một thoáng giao động nào, lúc này đây quyền sinh sát đang ở trong tay hắn, cô chỉ là người bị động mà thôi, không có quyền lựa chọn, chỉ có thể im lặng chờ hắn đưa cho mình chút thông tin hữu dụng. Nhưng qua một lúc lâu vẫn chưa phát hiện ra có điều gì khác thường trong đôi mắt hắn, cô đành lẳng lẳng thu lại ánh mắt thăm dò. Mộ Dung Ca hít sâu vào một hơi, nói: “Xin Thái tử cứ đưa ra điều kiện.” – Rốt cuộc thì hắn muốn gì?! Đứng trước mặt hắn, cô tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, hoang mang, cô có thứ gì đặc biệt khiến hắn phải để tâm đến sao? Bên cạnh hắn đã có đệ nhất mỹ nhân xinh đẹp tài ba – Lâm Thiện Nhã còn chưa đủ? Nếu cô nhớ không nhầm thì hai người họ mới thành thân cách đây không lâu, đến hôm nay nhẽ ra phải vợ chồng như keo sơn, tình ý nồng nàn mới đúng. Có lẽ cô đã quá tự đề cao bản thân mình, cho rằng trên người có thứ gì đó đặc biệt khiến hắn phải hao phí tâm tư vì cô, nhưng có thể đây chỉ là mưu kế của hắn, và việc cô đứng ở đây lúc này cũng nằm trong âm mưu đó, tất cả đã được hắn sắp đặt sẵn để cô không được quyền lựa chọn. Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ khẽ nhếch miệng cười thành tiếng. Tiếng cười như âm thanh róc rách của một dòng suối nhỏ, giống như được phát ra từ nội tâm vui vẻ thực sự. Cô đang nằm mơ sao? Hắn lại nở nụ cười! Trước đây cô chỉ thấy hắn cười nhạt, dùng ánh mắt xuyên thấu để nhìn tất cả mọi người, nhưng chưa từng thấy hắn cười vui vẻ thành tiếng như vậy. Mộ Dung Ca hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ biểu hiện vừa rồi của cô rất buồn cười khiến hắn phải bật cười thành tiếng như thế? Cô nhíu mày. “Vậy nói xem, cô muốn cái gì?” – Ánh mắt hắn nhìn cô tuy bình thản nhưng lại khiến Mộ Dung Ca có cảm giác hắn đang nhìn thấu linh hồn mình. Cô tự kéo mình về với thực tại, cau mày hạ mi, trong bụng càng cảm thấy khó hiểu. Hình như hôm nay hắn rất khác, nhưng khác ở chỗ nào thì cô chưa đoán ra được? Chỉ có điều tình huống lúc

này không cho phép cô nghĩ nhiều, Mộ Dung Ca cúi đầu che đi ánh mắt sắc bén của mình, sau đó trầm giọng nói: “Xin Thái tử hãy gỡ tội cho Mộ Dung Tần, và mong ngài chấp thuận để thiếp tự mình điều tra vụ việc của Như Bằng.” Dứt lời, cô ngẩng đầu gắt gao nhìn hăn, cô biết mình không có nhiều cơ hội, càng không có thời gian để lãng phí. “Được.” Tuy câu trả lời của hăn rất khẽ, nhưng cũng đủ để cô nghe thấy rõ ràng. Hăn... dễ dàng đồng ý như vậy sao? Không, Mộ Dung Ca nhanh chóng đè xuống cảm giác vui mừng quá sớm của mình và nhìn hăn càng thêm đề phòng, chờ hăn nói lời tiếp theo. Nguyên Kỳ đã mất nhiều tâm tư như vậy để cô phải chủ động đi từ Bạch quốc sang đây, còn khiến Tề quốc xảy ra nội loạn, tình huống hiện tại hăn đang ở thế có lợi, nhưng lại dễ dàng đồng ý với cô như vậy sao? Nhìn thấy vẻ hoài nghi trong mắt cô, hăn ném cuốn sách lên bàn, dựa lưng thoải mái vào ghế và nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt. “Đổi lại cô phải ở đây làm việc cho bản cung ba năm.” Đổi lại làm việc cho hăn trong ba năm? Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Ca thoáng chốc tái đi, nhưng trong đôi mắt vẫn bình tĩnh vô cùng, nó chỉ hơi gợn một chút giao động, nhưng rất nhanh sau đó đã kiên định trở lại. Gương mặt hoàn mỹ của Nguyên Kỳ bị chõng tấu chương trên bàn chặn mất nửa khuôn mặt, con mắt đen láy trên nửa còn lại hiện ra ánh nhìn thâm sâu khó lường, thế mà trong tư thế này hăn vẫn luôn giữ được vẻ tao nhã bẩm sinh của mình. Điều kiện của hăn không quá đáng, cũng không mang tính ép buộc. Mộ Dung Ca cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Được, nhưng thiếp có một yêu cầu, mong Thái tử đáp ứng.” “Cô cứ nói.” – Nguyên Kỳ lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô. “Thái tử hãy ban cho thiếp chức vụ quản gia, ngoại trừ Thái tử, trong phủ này bất luận kẻ nào cũng không thể ra lệnh cho thiếp.” – Mộ Dung Ca từ tốn đưa ra yêu cầu. Nếu ở lại Hạ quốc ba năm, cô không muốn vì thân phận tỳ nữ mà bị người khác tùy ý sai phái, khiến công việc điều tra ra kẻ nào đã hãm hại Như Bằng càng thêm khó khăn trắc trở. Nguyên Kỳ cúi đầu xoay nhẹ chiếc nhẫn màu đỏ tía đeo trên ngón tay cái, ánh sáng đỏ tím phủ lên mắt hăn, đáy mắt thể hiện ý cười, một lúc lâu sau hăn mới ngẩng đầu nhìn cô và đáp: “Chuẩn.” “Thiếp tạ ơn Thái tử, cầu chúc ngài luôn Phúc Thọ an khang, sống lâu trăm tuổi!” Sau khi nghe thấy lời đồng ý của hăn, Mộ Dung Ca đã

có thể nói lòng tâm trạng của mình, thở một hơi dài nhẹ nhõm, cô tươi cười chúc hân một tràng dài nhưng trong lòng lại tự hỏi, vì sao hôm nay hân lại tốt như vậy? Phải chăng hân đang có âm mưu nào đó? Lời khen tặng toát ra từ miệng cô nhìn có vẻ thành khẩn, nhưng bên trong vẫn ẩn giấu ý đồ gian trá, chẳng phải cô vốn là một nữ tử gian xảo đó sao? Nguyên Kỳ nghe thấy những lời này khóe miệng cũng đành lại, chà, tốc độ đổi biểu cảm trên gương mặt của Mộ Dung Ca còn nhanh hơn cả dự đoán của hân. Từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng như một chú hồ ly xảo quyệt, chuyên giấu chiếc đuôi để quyến rũ người đối diện, còn lúc này đây nàng đã để lộ chiếc đuôi ấy ra ngoài rồi. Nguyên Kỳ nhướng hàng lông mày rậm khí phách của mình lên cao, muốn nhìn xem tiếp theo cô sẽ làm gì. Chỉ thấy Mộ Dung Ca khom người, lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay màu trắng, nâng khăn bằng cả hai tay, cô bước từng bước đến gần hân. Mộ Dung Ca muốn làm cái gì đây? “Mời Thái tử lập chứng thư làm bằng chứng.” Hàng lông mày nhướng cao lập tức hạ xuống, hân nhìn chiếc khăn trắng để trên bàn, đôi mắt nhìn xuống khiến người khác không đoán được hân đang suy nghĩ điều gì. “Nếu Thái tử thấy không tiện thì để thiếp viết thay.” – Cô lập tức xuất ra một ống đựng bút giấu trong ống tay áo, sau đó nhanh chóng viết vài chữ lên tấm khăn trắng. Ba năm sau trả lại tự do cho Mộ Dung Ca. Hân vừa hạ mày xuống đã nhìn mấy chữ trên tấm khăn, lông mày lại vung lên, sau đó phẩy tay xé vụn tấm khăn. Mộ Dung Ca nhú mày. “Bản cung đã nói sẽ không nuốt lời.” – Nguyên Kỳ quét ánh mắt buốt giá về phía cô, giọng nói thập phần lạnh lùng. Mộ Dung Ca lập tức cúi đầu trả lời: “Một lời hứa của Thái tử đáng giá nghìn vàng, nhất ngôn cửu đỉnh, tất nhiên sẽ không bao giờ nuốt lời, thiếp vẫn luôn thăm kính nể thái tử về điểm này.” – Thứ cô chờ chính là những lời này của hân! Nếu vậy chuyện xảy ra với Tần Nhi và Như Băng sẽ được giải quyết và không bao giờ có lần thứ hai! Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng! Nếu hân đã nói như vậy thì sẽ không bao giờ nuốt lời. “Lui ra đi.” – Nguyên Kỳ phất tay muốn cô ra ngoài. Mộ Dung Ca lập tức đáp: “Vâng, thiếp xin cáo lui.” – Lời còn chưa dứt, chân đã tự động bước lùi ra gian ngoài. Căn phòng này ngập tràn hương vị của hân khiến người ta khó thở, cô cũng không muốn ở lại đây lâu. Trong mắt

Nguyên Kỳ thoáng tức giận, nàng dám nghi ngờ hãn như vậy ư? ————— Lâm Thiện Nhã lúc này đang ở trong phòng cắm hoa. Ngắm những đóa hắc liên hoa xinh đẹp làm nàng mơ mộng nghĩ tới Nguyên Kỳ. Bọn họ đã thành thân, nàng đã là Thái tử phi của Hạ quốc – nữ chủ nhân của nơi này. “Bẩm Thái tử phi, Mộ Dung Ca vừa vào phủ và đang được Thái tử triệu kiến ạ.” – Xảo Vân sắc mặt nặng nề, vừa vào phòng đã bẩm báo ngay với Lâm Thiện Nhã. “Cái gì?” – Lâm Thiện Nhã nhíu chặt đôi lông mày, lập tức xoay người nhìn sang Xảo Vân. Mộ Dung Ca đã trở về?! Mà chàng còn đang cho triệu kiến nó? Cả người nàng bỗng trở nên căng thẳng khiến đóa hắc liên hoa trong tay rơi xuống. Không ngoài dự đoán của nàng, Mộ Dung Ca trong mắt chàng quả nhiên không giống những kẻ khác! “Thái tử phi, trước đây nô tỳ đã quá xem thường nó rồi, không ngờ nó có thể vô thanh vô thức xuất hiện tại phủ thái tử này.” – Xảo Vân cau mày. Nàng luôn cho rằng Mộ Dung Ca chẳng qua chỉ là một tỳ nữ thấp hèn, làm sao có thể vượt qua được những nguy hiểm rình rập xung quanh? Nhưng điều khiến tất cả bọn họ bất ngờ là, nó vừa hồi phủ đã được Thái tử triệu kiến. ————— Rời khỏi phòng của Nguyên Kỳ, nụ cười trên môi Mộ Dung Ca dần trở nên nguội lạnh, không ngờ việc đàm phán lại diễn ra thuận lợi như vậy. Hãn chỉ cần cô làm nô tỳ trong ba năm, chỉ đơn giản như vậy sao?! Nhẽ ra lúc này cô phải rất tỉnh táo đối mặt với hãn, nhưng cuộc nói chuyện vừa rồi càng khiến cô cảm thấy mơ hồ hơn. Trước khi tới đây Mộ Dung Ca đã chuẩn bị tốt tâm lý, nếu hãn muốn nhiều hơn nữa, thậm chí là cơ thể hoặc tự do cả đời này của cô, cô cũng phải đồng ý. Nhưng bây giờ cô chỉ cần nỗ lực trong ba năm thôi! Mộ Dung Ca nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Giây lát sau cô từ từ mở hai mắt, nhìn sang người tỳ nữ vẫn luôn yên lặng đi theo mình, cô nói: “Thái tử lệnh cho ta nhậm chức quản gia, chỉ nghe theo lệnh của một mình người.” “Vâng, Mộ Dung cô nương, nô tỳ Bích Nhu đã biết, nô tỳ xin mau chóng đi báo cho mọi người trong phủ.” – Cô bé tỳ nữ tuy rằng rất kinh ngạc nhưng vẫn phản ứng cực nhanh, không hề tỏ ra nghi ngờ đã nhanh chóng gật đầu đáp lại. Mộ Dung Ca nhìn thoáng qua đánh giá cô bé tỳ nữ này, có thể bình tĩnh trước tin tức động trời, đồng thời hiểu được lúc nào cần tiến lùi, đây chắc chắn là một đứa trẻ thông

minh, chẳng trách nàng ta được làm việc trong phủ Thái tử. Cô mỉm cười, tiếp tục nói: “Vậy phiền người dẫn ta tới gặp Như Băng.” “Như Băng ạ? Vâng.” – Gương mặt luôn bình tĩnh của Bích Nhu thoáng ngạc nhiên. Tại sao Mộ Dung Ca vừa vào phủ đã muốn tới nơi giam giữ Như Băng? Chẳng lẽ nàng ta cũng giống như Ánh Tuyết, muốn tới hành hạ Như Băng? Đáy mắt Bích Nhu thoáng hiện lên vẻ tức giận. Trong chuyện này rõ ràng Như Băng bị hãm hại, ai cũng biết rõ điều này, có điều nàng ấy chỉ là một ca kỹ chủ động đi theo Thái tử, thân phận thấp hèn, tuy rằng đã được làm tỳ nữ hầu hạ bên cạnh Thái tử nhưng cũng khó tránh khỏi việc bị người khác ức hiếp. Mộ Dung Ca thấy vẻ mặt không đành lòng của Bích Nhu, càng khiến cảm tình của cô với cô bé tăng lên nhiều, bèn cười nói: “Xin dẫn đường.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Edit: Vịt

Bích Nhu lập tức đáp lời: “Vâng.” – Nếu Như Băng lại bị người này vũ nhục thì đó cũng là số mệnh của nàng ấy. Dù nàng hay bất cứ người nào khác trong phủ Thái tử cũng sẽ không mạo hiểm để cứu Như Băng. Nhưng trực giác của Bích Nhu mách bảo rằng: Mộ Dung Ca không phải là kiểu người thừa nước đục thả câu, nàng ấy còn được Thái tử đối đãi đặc biệt nên rất có thể cũng là một người vô cùng đặc biệt chẳng?

Mộ Dung Ca nhìn thấy một thoáng biến hóa trên gương mặt của Bích Nhu, hảo cảm của cô đối với cô bé này càng tăng lên nhiều hơn. Vừa bước ra ngoài cửa biệt viện, Lưu Vân đã nhanh chân tiến lên đón cô, y thân là người học võ, lại có công lực cao cường nên nhĩ lực rất tốt, cho dù ở cự ly xa nhưng vẫn có thể nghe thấy đoạn đối thoại giữa Mộ Dung Ca và Bích Nhu. Nàng ấy ở trong phòng Thái tử Hạ quốc chỉ một lúc mà bước ra ngoài đã có thân phận khác – Quản gia của phủ Thái tử? Nàng ấy quyết định ở lại đây sao? Trong khoảng thời gian ngắn kia đã xảy ra chuyện gì? Lưu Vân không biết nên mở miệng hỏi Mộ Dung Ca thế nào, chỉ đành nhìn cô, chờ đợi một lời giải thích. “Ta phải ở lại đây làm nô cho phủ Thái tử trong ba năm.” – Cô nhìn y cười nói, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên. Ba năm là một khoảng thời gian không dài, cũng không ngắn, trong khoảng thời gian này chắc chắn sẽ có sóng gió xảy đến với cô, cũng có thể xuất hiện những chuyện phức tạp khiến cô đau đầu, nhưng cô chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được. Lưu Vân nhẹ nhúm mày, nhìn cô muốn nói nhưng lại thôi, do dự mãi mới hỏi: “Ba năm? Đáng giá không?” – Vì một Mộ Dung Tần không máu mủ thân thích, và một Như Băng chỉ tiếp xúc qua đôi lần, có đáng hay

không? Mộ Dung Ca gật đầu không hề do dự, – “Tất cả mọi điều ta làm đều không then với lương tâm mình.” – Tần Nhi đã từng bỏ qua cơ hội chạy trốn mà tới cứu cô từ trong tay Triệu Tử Duy, thứ tình cảm thiêng liêng này cô vĩnh viễn khắc ghi. Còn Như Băng, trong lúc cô gặp khó khăn tuyệt vọng nhất, nàng ấy là người đã chìa tay ra với cô, phần ân tình này cô mãi mãi không bao giờ quên. Nếu cô tuyệt tình, quên hết những tình nghĩa bọn họ đã dành cho cô, ích kỷ sống tự do cho bản thân mình thì cho dù có được sự tự do đó cô cũng không bao giờ được sống yên ổn với lương tâm của mình. Sống luôn phải tự vấn lòng chi bằng sống mà không then với lòng còn hơn. Huống hồ gì cô cũng có dự tính riêng. Thế sự trên đời này đều không thể lường trước được, không phải sao? Lưu Vân thầm giật mình, y cúi đầu, gương mặt tuấn tú càng thêm lạnh lùng: “Ta biết rồi.” – thứ bọn họ luôn nỗ lực theo đuổi chưa hẳn là sự công bằng. Thế gian này nếu muốn có được sự công bằng e rằng mất còn nhiều hơn được. Mộ Dung Ca có thể nhìn thấu đáo như vậy, chẳng trách Thái tử lại yêu mến nàng ta. Sau nhiều ngày ở chung, trò chuyện tiếp xúc y đã đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nàng cho y cảm giác khác hoàn toàn với những nữ tử khác. Mặc dù có vẻ Mộ Dung Ca cũng xinh đẹp như bao mỹ nhân kia, nhưng nàng có nụ cười dịu dàng gần gũi, thân thiện hòa nhã với mọi người, và nàng còn có sự kiên định của riêng mình mà không để người nào tác động đến sự kiên định đó. Một cô gái như nàng xứng để Thái tử yêu mến! Ngay lúc này đây Lưu Vân đã bắt đầu cảm thấy hối hận, nếu như lúc trước y không ngăn cản, khuyên Thái tử đuổi Mộ Dung Ca thì hôm nay có lẽ đã khác... Mộ Dung Ca nhìn Lưu Vân như muốn nói điều gì đó. Vốn cô không định để y ở lại đây, Lưu Vân nên có sự nghiệp riêng của mình, đi làm những công việc trọng trách lớn lao chứ không phải quanh quẩn bên cạnh cô như lúc này. Nhưng thấy y kiên định như vậy lại khiến cô nuốt trở vào những lời sắp nói. Mộ Dung Ca đi phía sau, tốc độ của Bích Nhu không nhanh cũng không chậm, mặc dù trong lòng nàng rất khẩn trương nhưng vẫn tỏ ra ung dung. Sự xuất hiện của Mộ Dung Ca làm tất cả mọi người trong phủ Thái tử đều bất ngờ, nhưng điều đáng nói là không một ai dám nghị luận to nhỏ sau lưng cô, họ chỉ tò mò liếc mắt nhìn cả ba rồi lập tức thu lại ánh mắt. Họ

đang đi trên con đường từ chốn phồn hoa nhất tới nơi tối tăm ảm thấp nhất trong phủ Thái tử Hạ quốc. Xung quanh nơi đây cỏ dại mọc thành bụi, con đường đi lầy lội, hôm qua trời đổ cơn mưa lớn, dai dẳng nên nước mưa đọng lại thành vũng ở khắp mọi nơi. Phía trước có một tòa nhà thấp nhỏ, có lẽ là nơi giam giữ được xây ngầm dưới mặt đất. Ở trước cửa có mấy tên hộ vệ đứng canh giữ, bọn họ đứng nghiêm chỉnh, ánh mắt lạnh lùng vô tình. Bích Nhu đi tới nói với tên đứng đầu đám hộ vệ: “Ta là Bích Nhu tỳ nữ hầu cận của Thái tử. Sau lưng ta là Mộ Dung cô nương – người được Thái tử lựa chọn làm quản gia. Mau mở cửa lao.” Tên đứng đầu đám hộ vệ theo lời giới thiệu của Bích Nhu nhìn sang Mộ Dung Ca, thấy thần thái của cô điềm tĩnh tự nhiên, bèn không nhiều lời, gật đầu nói: “Mời.” Mệnh lệnh của Thái tử không kẻ nào dám cãi lời, hơn nữa đây lại là quản gia do đích thân ngài chọn lựa, mặc dù là nữ nhân nhưng không ai dám kháng nghị, bọn họ chỉ có thể nghe theo. Bước từng bước chậm đi vào bên trong nhà giam, mỗi một bước đi lòng cô đều trùng xuống, trên mặt đất nhớt nước, càng đi sâu vào bên trong, không khí càng có mùi mốc meo hôi thối, vắng vắng trong không gian là những tiếng kêu thét đau đớn. Tình cảnh ở nơi đây xem ra còn khốc liệt hơn so với tưởng tượng của Mộ Dung Ca. Thật không thể tưởng tượng nổi. Cô hít vào một hơi thật sâu, ngay lập tức có cảm giác muốn nôn mửa. Hoàn cảnh ở đây tồi tệ như vậy mà Như Băng đã bị giam ở đây mấy tháng sẽ ra sao đây? Nàng ấy còn sống hay đã chết? Con người ở thời đại này thật vô tình tàn nhẫn, chắc hẳn phần lớn phạm nhân ở đây đều bị bỏ đói, thỉnh thoảng mới được phát cơm thừa canh cặn, thậm chí là những đồ ăn thiu thối còn sót lại. Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn xuống đất, thứ nước đen ngòm dưới chân cô đang bốc lên một mùi xác chuột chết thối rữa. Ngay gần đó là một gian trống dùng làm nơi nghỉ ngơi của mấy tên phụ nhân trông giữ nhà lao. Chỗ đó có một ô cửa sổ nhỏ giúp ánh nắng lọt qua chiếu vào bên trong khiến khoảng đất đó trở nên thoáng mát hơn nhiều. Mấy tên phụ nhân canh giữ túm năm tụm ba bàn chuyện rôm rả. Bên cạnh đó là mấy chiếc cọc gỗ đóng hình thập tự, bên trên đang treo một nữ tử trang phục rách rưới. Bộ dạng của nàng kia thật thê thảm, mỗi một chỗ da thịt lộ ra đều là những vết thương tấy đỏ, chỉ nhìn qua đã thấy rùng mình.

Nhưng hình như.... Người nữ tử hôn mê này có chút quen thuộc? Có phải nàng ấy chính là...? Có một ả phụ nhân cầm cây roi da quất tới tấp vào người cô gái đã hôn mê, lực rất mạnh, từng roi hạ xuống đều tróc da bong thịt! Một tiếng hét đau đớn vang lên chói tai, – “A!!!” Cô gái ấy ngẩng đầu, vô hồn nhìn về phía trước, cắn răng nói: “Muốn vu an giá họa cho ta sao? Không phải do ta hạ độc, ta sẽ không bao giờ nhận tội! Dù các người dụng hình với ta mỗi ngày, ta cũng kiên quyết không nhận tội danh đó!” Nghe thấy giọng nói này, Mộ Dung Ca lập tức dừng bước, ngẩng đầu nhìn cô gái đang bị tra tấn kia, khuôn mặt nàng ta nhợt nhạt, da mặt vàng như nến, gương mặt hốc hác có thể thấy rõ xương gò má nhô cao, đây là gương mặt cô rất quen thuộc, nàng ấy chính là Như Băng! Như Băng! Chẳng trách vừa liếc qua đã thấy cô gái này thật quen thuộc, không ngờ mới hơn một tháng ngắn ngủi, nàng ấy đã bị bọn chúng tra tấn đến mức không ra hình người thế này. Có ai nhận ra đây đã từng là một tiểu mỹ nhân điểm lệ vô song? “Dám mạnh miệng này! Dám mạnh miệng này!! Ta đánh chết ngươi, Xem ra mức độ thể này còn chưa đủ thấm thía đối với ngươi. Chẳng phải ngươi là loại ca kỹ ai cũng có thể lên giường sao? Thật sự ngoài cái đó ra ta chẳng thấy ngươi có tài năng gì khác!” – ả phụ nhân kia bổ xuống một roi, miệng vẫn không ngừng day nghiêng. Sau đó ả vươn tay đụng vào người Như Băng, lần xuống bên dưới như đang tìm kiếm cái gì đó. Ngay lập tức Như Băng hét lên một tiếng vỡ nát tim phổi. – “A!” Đây là sự vũ nhục lớn nhất! Mấy ả phụ nhân ở bên ngoài ngồi tán gẫu, nhìn thấy cảnh này đều ngửa đầu há miệng cười to, làm lộ ra đám răng vàng xỉn. Mộ Dung Ca nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt lạnh như hàn băng vạn năm, cô bước nhanh đi tới phía trước, không để ý đến thứ nước bắn hôi thối ở dưới chân đang bị hắt lên quần áo của cô. Lưu Vân lập tức nhảy vọt tới trước mặt Như Băng, trực tiếp một cước đá văng ả phụ nhân kia bắn vào đám phụ nhân đang rảnh rỗi khiến cả đám nháo nhào. Bích Nhu không muốn nhìn thấy hình ảnh tàn nhẫn của Như Băng nên đã sớm cúi đầu xuống, nên khi Lưu Vân ra tay khiến nàng ấy vô cùng ngạc nhiên, nàng nghiêng đầu quan sát người đang đứng bên cạnh – Mộ Dung Ca, nhưng gương mặt của Mộ Dung Ca rất bình tĩnh, có điều, Bích Nhu tinh ý nhận ra thứ khí tức ôn hòa xung quanh Mộ

Dung Ca đang ngày càng trở nên lạnh buốt, thậm chí nàng còn cảm nhận được tia sát khí mơ hồ trong ánh mắt của cô. Mộ Dung Ca đã không để ý đến thứ nước hôi thối ở dưới đất làm bẩn chân mình mà nhanh chóng bước về phía Như Băng, trong lòng Bích Nhu như được gỡ bỏ một tảng đá nặng nề, cuối cùng đã có một người không thừa cơ nước đục thả câu, vốn Bích Nhu vẫn cảm thấy khổ tâm và thương xót cho Như Băng, nhưng bây giờ đã có sự xuất hiện của Mộ Dung Ca, có lẽ... Như Băng được cứu rồi. Bích Nhu hướng ánh mắt kỳ vọng lên chiếc bóng lưng mảnh khảnh của Mộ Dung Ca, trực giác của nàng mách bảo, sự xuất hiện của Mộ Dung Ca không chừng sẽ thay đổi được số phận của Như Băng. Như Băng đã đau đớn đến mức mất đi tri giác, cả người mềm oặt ngã xuống phía dưới nhưng bị những chiếc xích sắt giữ lại, dấu vết hằn sâu do xích sắt tạo ra e rằng khó có thể xóa đi, nàng nặng nề ho khan, từ khóe mắt chảy ra một giọt lệ. Vì sao số phận lại đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy? Đang từ thiên đường của nhân gian rớt thẳng xuống địa ngục, lại từ địa ngục rơi xuống mười tám tầng đày ải. Mỗi ngày đều phải chịu đau đớn như vậy, tại sao không cho nàng chết một cách vui sướng nhất? Nếu chết đi nàng còn có thể hóa thành quỷ ác, đi trả thù bọn chúng! “Như Băng?” Mộ Dung Ca cất giọng khàn khàn gọi Như Băng, mắt cô đã ngân ngấn lệ, cô quay sang trừng mắt với đám phụ nhân đang choáng váng bò dưới đất, lớn tiếng hô to: “Mau thả nàng ấy ra!” Như Băng chầm chậm hé mở đôi mắt, dường như nàng đang nằm mộng phải không? Á phụ nhân mới vừa rồi còn khí thế nay ngã nhào trên đất, bất tỉnh nhân sự. Lúc này nàng mới gắng sức ngẩng đầu lên, trước mắt là khuôn mặt quen thuộc, – “Mộ Dung Ca...” “Tôi đã đến đây rồi, đừng sợ. Sau này sẽ không có ai dám làm tổn thương cô nữa.” – Gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Ca hơi tái, nhưng cô vẫn nở nụ cười ấm áp trấn an Như Băng, cố giữ cho đôi bàn tay mình không quá run rẩy, cô giúp Như Băng chỉnh lại tóc tai rồi bời. Cô đã tới chậm rồi. “Mộ Dung Ca?” – Vừa nhìn thấy Mộ Dung Ca, bao uất ức đè nén trong lòng bấy lâu như được giải phóng khiến nước mắt Như Băng không ngừng tuôn rơi. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, trong lúc mình phải chịu oan ức, bị người ta cười nhạo hả hê,

châm chọc như sát muối vào vết thương, thì Mộ Dung Ca tới và nói sẽ không để ai làm tổn thương nàng nữa.

Toàn thân đau nhức nhưng Như Băng không thể kiềm được nước mắt. Mấy mục phụ nhân cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, bọn chúng chỉ tay vào hai người mắng xối xả: “Người là ai mà dám lớn mật như thế! Biết đây là đâu không?” “Cút!” – Mộ Dung Ca tức giận quay phắt đầu hét lên với đám phụ nhân. Bích Nhu thoáng thất thần, tiếng quát của Mộ Dung Ca giúp nàng giật mình tỉnh lại, nàng lập tức giải thích cho đám phụ nhân: “Đây là Mộ Dung cô nương – quản gia do đích thân Thái tử chọn lựa. Ở phủ Thái tử, cô nương chỉ nghe theo lệnh Thái tử. Nếu các người không muốn chết thì mau mau y lệnh của cô nương. Mở khoá!” Mấy mục quay sang nhìn nhau, bổ nhiệm một nữ nhân làm quản gia ư? Các mục sống ở đây lâu như vậy rồi mà chưa từng thấy việc này. Cả ngày họ đều ở trong nhà giam, không mấy khi ra ngoài nên không quen mặt nhiều người, càng không biết giữ miệng, có bao nhiêu nghi ngờ đều hiện hết lên gương mặt.. Bích Nhu cẩn thận nhìn sang Mộ Dung Ca, thấy cô đánh mặt lại, bèn quay sang quát lớn: “Xem ra ta nên trở về bẩm báo với Thái tử, mấy người các người ỷ lớn tuổi nên không thêm tuân lệnh Mộ Dung cô nương!” “Nhưng Ánh Tuyết cô nương có lệnh chúng ta phải dụng hình đối với Như Băng, mau chóng khiến nó phải nhận tội.” – Một mục phụ nhân có tiếng trong phủ Thái tử ngẩng cao đầu, kiêu ngạo lên tiếng. Ở phủ Thái tử này có người nào không biết Ánh Tuyết cô nương chính là nữ tỳ thân cận được Thái tử tín nhiệm. Hơn nữa nàng còn là nhất đẳng tỳ nữ (tỳ nữ danh giá), tài trí và thân phận đều hơn người khác. Dù Mộ Dung cô nương này có là quản gia cũng chưa chắc đã được Thái tử coi trọng hơn Ánh Tuyết cô nương. Mộ Dung Ca liếc mắt sang phía Lưu Vân. Lưu Vân lập tức dùng trường kiếm sắc bén trong tay chém gãy chiếc còng xích sắt đang trói chặt tay và chân của Như Băng. Chiếc còng sắt rớt xuống đất vang lên tiếng kêu nặng nề. Mộ Dung Ca tự mình đỡ Như Băng dậy, cô liếc nhìn mục phụ nhân vừa mở miệng nói, ánh mắt đó không hề gợn sóng mà lại có thứ khí tức sắc lạnh thấu xương khiến người ta sợ hãi, cô nói, giọng đã trở bên băng lạnh: “Nếu đã lớn tuổi rồi thì

nên về quê dưỡng già đi thôi. Lập tức cho ra khỏi phủ!” Mụ kia vừa muốn phản bác liền bị Lưu Vân hươu kiếm đến bên cổ khiến mụ kinh hãi ngậm miệng lại. “Cút!” – Lưu Vân gầm lên, ngữ điệu giống Mộ Dung Ca. Mụ phụ nhân kia cắn răng nhìn thanh kiếm trên cổ mình, hừ lạnh một tiếng bèn rời đi. Mấy mụ khác đều không ai dám lên tiếng. Mộ Dung Ca nhìn lướt qua đám phụ nhân còn lại, rồi dặn dò Bích Nhu: “Bích Nhu, cho người đưa các nàng ra khỏi phủ.” “Vâng.” – Bích Nhu sung sướng đáp lời. Ở nơi đây nàng ghét nhất là đám phụ nhân thích ‘chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’ này, sợ rằng đã có nhiều người bị vu oan giá họa khi bị nhốt trong nhà lao này rồi. Nếu loại bỏ được bọn họ thì đúng là khiến người khác khoan khoái. Như Băng yếu ớt tựa vào Mộ Dung Ca, mấy tháng qua, bây giờ nàng mới dám buông lỏng cơ thể và tinh thần, nàng tin rằng Mộ Dung Ca nhất định sẽ có cách giải oan cho nàng. Mộ Dung Ca đỡ Như Băng ngồi lên ghế, Như Băng vô lực tựa vào thành ghế. “Tôi đã tới chậm rồi.” – Mộ Dung Ca nhìn bộ dạng thâm trầm của Như Băng, cau mày nói. Như Băng lập tức lắc đầu, – “Cô không nên trở về.” – Nàng biết Mộ Dung Ca không muốn hầu hạ Thái tử, nhưng lúc này cô ấy lại đến đây, có phải bởi vì chuyện của nàng không? “Lúc này còn nói những điều ấy làm gì. Cô tạm thời nghỉ ngơi, tôi sẽ đưa cô ra ngoài.” – Mộ Dung Ca nói dịu dàng. Như Băng thở dài. – “Ai. Đời này tôi có một người bạn tri kỉ tốt như cô đã quá mãn nguyện rồi.” – Nàng biết Mộ Dung Ca đối xử thật lòng với nàng. Lúc trước ở phủ Khánh Vương nàng cũng đã từng giúp đỡ Mộ Dung Ca, sau này tiếp xúc nhiều lần khiến cả hai sinh ra tình cảm bạn bè cả đời khó quên. Như Băng ho khan vài tiếng, lại nói tiếp: “Đừng đưa tôi ra ngoài, tôi không muốn cô vì tôi mà bị trách mắng.” “Ai trách mắng? Ý cô nói Ánh Tuyết?” – Hay là Lâm Thiện Nhã? Mộ Dung Ca nhẹ nhàng hỏi lại. Lúc trước cô đã từng muốn đối phó với Ánh Tuyết, nhưng bởi vì lúc đó phải đi nên không ra tay nữa. Hôm nay cô sẽ lợi dụng chuyện của Như Băng để giải quyết Ánh Tuyết. Cụ thể nên làm như thế nào, trong lòng cô đã có tính toán. Như Băng gật đầu, tự cười nhạo chính mình: “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân mình rơi vào cảnh bị thâm như thế này.” Mộ Dung Ca hơi nheo mắt, vốn chẳng có ai dự liệu được số phận của mình cả. Nửa canh giờ sau. Tại khu

phòng ở của hạ nhân. Cho dù đã tới Hạ quốc nhưng Như Băng vẫn bị người khác cô lập, ở một mình một gian phòng. Mộ Dung Ca nói Bích Nhu chuẩn bị nước nóng và một bộ y phục cho Như Băng. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay y phục mới, vừa lúc nhà bếp cũng đưa đồ ăn đến. Nhìn Như Băng nhanh chóng ăn hết một chén cháo mà Mộ Dung Ca cảm thấy chua xót. Mấy tháng nay Như Băng đã chịu đói khổ rồi, nếu là cô thì có lẽ đã không thể kiên trì đến vậy. Sau khi ăn no, Như Băng cảm thấy cơ thể đã hồi phục lại một phần sức lực, bèn nằm ở trên giường bắt đầu thuật lại cho Mộ Dung Ca nghe đầu đuôi câu chuyện cô bị hãm hại đổ cho tội danh hạ độc Lâm Thiện Nhã. “Ngày ấy, tôi đang quét sân thì Ánh Tuyết tới lệnh cho tôi đưa canh cá đến biệt viện của Thái tử phi. Lúc đó tôi không nghĩ nhiều bèn mang canh cá đưa đi. Nhưng chỉ một canh giờ sau Ánh Tuyết đã dẫn người tới ép tôi đưa vào nhà giam. Nguyên nhân bởi vì tôi đã hạ độc vào canh, có ý đồ mưu hại Thái tử phi. Tôi cố giải thích nhưng không ai tin. Người ở trong phủ đồn đại tôi chống đối với Thái tử phi, vì ghen tức mà hạ độc nàng ấy. Lý do đó thật buồn cười, tôi chỉ là một tỳ nữ nhỏ nhoi, sao dám làm những chuyện không tự lượng sức mình như vậy. Nếu tôi đoán không lầm thì chuyện này hẳn là kế của Ánh Tuyết.” “Trước khi cô mang canh cá tới, đã từng gặp Thái tử phi lần nào chưa?” – Sắc mặt Mộ Dung Ca đanh lại. Như Băng suy nghĩ một lát mới nói: “Có gặp một lần, là ở sân Phù Dung Các. Lúc đó Thái tử phi dừng lại hỏi tôi có phải trước đây là Minh Nguyệt quận chúa của Ứng quốc không. Tôi liền trả lời phải. Sau đó Thái tử phi trầm mặc một hồi lâu mới nói thêm, ‘Người thật sự xinh đẹp vô song’.” “Vậy sao?” – Mộ Dung Ca nhẹ nhàng mày, thì ra Lâm Thiện Nhã biết thân phận cũ trước khi trở thành ca kỹ của Như Băng. “Trừ lần đó ra chúng tôi không gặp nhau thêm lần nào nữa.” – Như Băng lắc đầu. Đôi mắt lợi hại của Mộ Dung Ca lập tức rơi vào trầm tư. Mấy tháng qua Như Băng vẫn luôn suy nghĩ nhưng không hiểu, nàng chẳng bao giờ đắc tội với Lâm Thiện Nhã, vì sao Ánh Tuyết lại hại nàng, có phải âm mưu này đã được Lâm Thiện Nhã ngầm chấp thuận? “Như Băng, người là một tội nhân mà lại dám rời khỏi nhà giam?!” – Theo sau tiếng gầm chói tai là tiếng binh khí va chạm vào nhau, vang lên từ ngoài cửa. “À tới nhanh thật!” – Mộ

Dung Ca quay đầu nhìn về phía cánh cửa, khóe miệng khẽ kéo lên thành một nụ cười lạnh. Cơ thể Như Băng cứng ngắc, nàng cảnh giác nhìn sang Mộ Dung Ca. Bên ngoài đang có Lưu Vân chặn Ánh Tuyết. Tuy rằng Ánh Tuyết đã bị phế đi võ công và nội lực, nhưng ả vẫn còn có thể dùng kiếm. Sắc mặt ả đã nhăn nhúm đến mức khó coi, trong lòng thầm cười nhạo. Xem ra Mộ Dung Ca cũng có chút năng lực đấy, lại có thể khiến cận vệ của Thái tử Tề quốc đi theo bảo vệ. Mà quan trọng nhất, không biết Mộ Dung Ca đã làm cách nào khiến Thái tử coi trọng nàng ta đến vậy, làm việc chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Thái tử ư? Cứ thế nhảy ngay lên trên đầu nàng sao? “Lưu Vân, không cần ngăn nàng.” – Mộ Dung Ca tự mình đắp chăn cho Như Băng, sau đó từ tốn nói. Nếu Ánh Tuyết muốn tới đây gây sự thì cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng! Như Băng đột nhiên cầm lấy cổ tay của Mộ Dung Ca, những ngón tay thon dài giờ chỉ còn lại da bọc xương. Cô biết Như Băng đang căng thẳng bèn mỉm cười khẽ nói. – “Ả không hại được tôi đâu.” Nghe vậy Như Băng mới yên tâm hơn, trước khi để Mộ Dung Ca đi ra ngoài, nàng thì thầm mấy câu chỉ để hai người nghe thấy: “Tôi không thể liên lụy đến cô. Nếu ả ta cố ý làm khó, cô cứ đuổi tôi về nhà giam.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Chột Dạ

Edit: Vịt Lừu Vân lạnh lùng tước kiếm trong tay Ánh Tuyết, đánh giọng uy hiếp: “Nếu người dám cả gan động đến Mộ Dung cô nương, ta sẽ không khách khí đâm thanh kiếm này vào bụng người.” – Khi còn ở Phong quốc, y đã phát hiện ra thái độ thù địch của Ánh Tuyết đối với Mộ Dung Ca. Hôm nay Mộ Dung Ca vừa hồi phủ, ả đã tìm đến muốn gây khó dễ.

Ánh Tuyết vừa rồi còn rất hung hãn, nhưng chỉ một câu này đã khiến sắc mặt ả trở nên trắng nhợt, toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt biến hóa vô cùng ngoạn mục. Ả hung hăng trợn mắt nhìn Lừu Vân, nghiến răng nghiến lợi nói. – “Người còn chưa có tư cách uy hiếp ta!” “Lừu Vân, không cần phí lời nói với súc sinh.” – Trong phòng truyền đến câu nói lạnh lùng của Mộ Dung Ca. Một trận gió mát thổi tới, trên bầu trời xanh thẳm xuất hiện vài chú chim sẻ kêu riu rít thật êm tai. Khéo thay, bọn chúng cùng đồng loạt thả xuống thứ chất thải màu trắng. Lừu Vân thân có võ công nên tính cảnh giác rất cao, thứ đó vừa rơi xuống y đã nghiêng mình tránh thoát nên không bị trúng chiêu. Nhưng Ánh Tuyết không được tốt như vậy, toàn bộ thứ chất thải màu trắng rơi hết lên người ả, gương mặt ả lúc này khi xanh khi trắng, nhất thời lại có vẻ quyến rũ rất riêng. “Ghe tởm!” – Ánh Tuyết tức giận gất lên, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay lau đi thứ chất thải đang bám trên người mình, nhưng vẫn không thể tẩy hết mùi thối. Khi này ả đã muốn tức giận trước câu nói của Mộ Dung Ca, định đáp trả nhưng không ngờ ông trời lại giáng tai họa bất ngờ xuống đầu ả như vậy. Gương mặt Lừu Vân không biểu hiện cảm xúc nào, nhưng không khó để nhận ra ý cười trong đôi mắt y, bọn chim nhỏ này cũng thật tinh mắt nha! Sau khi lau sạch trên người, Ánh Tuyết đẩy cửa phòng, vừa bước chân vào bên trong ả đã dùng ánh mắt sắc như đao kiếm nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Ca và Như Băng đang ngồi

trên giường, ả lạnh giọng nói: “Mộ Dung Ca, dù bây giờ ngươi có là quản gia chỉ nghe lệnh một mình Thái tử, thì ngươi cũng không có tư cách sỉ nhục ta!” “Ta có sỉ nhục ngươi sao?” – Đuôi lông mày Mộ Dung Ca nhẹ kéo lên, khóe miệng tươi cười hỏi ngược lại. “Ngươi!...” – Ánh Tuyết cắn chặt đôi môi đỏ mọng, chỉ thẳng tay vào Mộ Dung Ca, nếu ả nói có thì khác nào tự thừa nhận mình là súc sinh, còn nếu nói không lại hết lý do để trách mắng Mộ Dung Ca. Khốn khiếp! Mộ Dung Ca mỉm cười, thoáng trao đổi ánh mắt với Như Băng, lúc này cô mới cất tiếng: “Ánh Tuyết cô nương, có chuyện gì cứ nói thẳng đừng ngại. Chà, căn phòng này vừa được quét dọn sạch sẽ xong, sao lại có mùi gì khó chịu vậy? Không phải từ người của cô nương ra đấy chứ?” – Có phải trông cô trước kia rất dễ bắt nạt nên bây giờ có nhiều người muốn đến ra oai phải không? Đã vậy từ nay về sau cô sẽ không hiền lành nhân nhịn nữa. Sau này cô sẽ phải sống ở nơi đây, ngoại trừ lúc ở trước mặt Nguyên Kỳ, còn lại cô sẽ không bao giờ tỏ ra yếu đuối hèn mọn trước mặt bất cứ ai khác. Hình như trước đây đã từng có người nói với cô rằng, đôi khi trông cô cũng rất đáng sợ. Chỉ cần hai ba câu nói cùng nụ cười mỉm trên môi, Mộ Dung Ca đã khiến Ánh Tuyết tức điên, gương mặt ả khi hồng khi đen, những ngón tay không ngừng run rẩy, ngực phập phồng theo từng lần thở gấp, ả cố gắng hít thở thật sâu mới tạm thời chặn được cơn phần nộ đang trào dâng, lúc này mà mất đi lý trí vì những câu nói này thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi, ả tự nhắc mình đừng để mắc bẫy của Mộ Dung Ca! “Như Băng là phạm nhân không thể rời khỏi nhà lao. Đây là phép tắc của phủ Thái tử.” – Ánh Tuyết lạnh lùng bước tới. Mộ Dung Ca gật đầu, – “Ta đã biết, còn việc gì nữa không?” “Ngươi mau đưa nàng quay về nhà giam.” – Ánh Tuyết nói tiếp, giọng điệu có phần vội vã. Mộ Dung Ca nhìn thấu ý đồ của ả, bèn khẽ cười: “Theo ta được biết, Như Băng chưa từng nhận tội danh đó, dù cho mỗi ngày đều phải chịu nhục hình tra khảo nhưng nàng ấy vẫn không nhận. Nếu chưa từng nhận tội thì sao nói là kẻ có tội?! Ánh Tuyết, nhân đây ta cũng nhắc nhở ngươi, ngươi chỉ là một tỳ nữ có danh nhất đẳng, mà ta làm việc không cần ngươi khoa tay múa chân!” “Đây là mệnh lệnh của Thái tử phi.” – Trong giọng nói của Ánh Tuyết có phần lo lắng. Nếu để Như Băng gỡ được tội thì ả sẽ gặp

phiền phức lớn. Chuyện này do chính ả bày ra, nếu Mộ Dung Ca cố tình điều tra nhất định sẽ tìm ra ả. Mặc dù tất cả chứng cứ đã bị tiêu hủy nhưng ả vẫn không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp. Nếu Như Băng quay trở lại nhà giam, đêm nay ả sẽ tìm cách giết người diệt khẩu. Như Băng lo lắng thấp giọng nói: “Đưa ta trở lại nhà lao thôi.” – Nếu bây giờ đụng tới Lâm Thiện Nhã, nhất định chúng sẽ vin vào thân phận tỳ nữ dê hèn để ép nàng phải chết, mau chóng kết thúc vụ việc này. Mộ Dung Ca nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng vỗ về trấn an, tiếp tục nói với Ánh Tuyết: “Người nói đây là mệnh lệnh của Thái tử phi? Vậy ta phải đi yết kiến người để nói rõ việc này.” “Mộ Dung Ca...” – Ánh Tuyết không ngờ Mộ Dung Ca lại không hề biết điều như vậy, cứng rắn muốn đi đến cùng, tại sao tính cách của nàng ta khác xa so với trước đây vậy? “Xin mời Ánh Tuyết cô nương đi trước dẫn đường.” – Mộ Dung Ca chưa nói xong đã đứng dậy muốn đi ngay tức khắc. Ánh Tuyết thầm nghiến răng, cố nén tức giận trong lòng, ả phải tỉnh táo lại, mau chóng nghĩ ra kế sách tiếp theo, bằng không hậu quả khôn lường. Sự xuất hiện của Mộ Dung Ca đã làm rối loạn tất cả kế hoạch của ả. Ánh Tuyết lùi lại một bước, nhìn Mộ Dung Ca rồi nói: “Mộ Dung cô nương mới đến nên nghỉ ngơi cho khỏe, lúc này đang là giờ nghỉ trưa, cô nương không nên tới phá giấc ngủ của Thái tử phi.” “Vậy à?” – Mộ Dung Ca nhẹ nở nụ cười lạnh nhạt. Đang giờ ngủ trưa? Cô dùng ánh mắt sắc bén thăm dò Ánh Tuyết. Bị người khác nhìn chằm chằm khiến Ánh Tuyết cảm thấy rất không thoải mái, cái nhìn của Mộ Dung Ca khiến ả chột dạ. Những biểu hiện thay đổi trên gương mặt Ánh Tuyết không thể lọt khỏi tầm mắt của Mộ Dung Ca, chúng khiến nụ cười trên môi cô càng thêm rục rờ. Ánh Tuyết căng thẳng nhú mày, sự tự tin lúc ban đầu nay biến thành hoang mang hoảng loạn, ả phải mau chóng đi gặp Lâm Thiện Nhã. – “Ta... ta còn có việc phải làm, ta đi trước.” Mộ Dung Ca cười nhạt, chờ khi Ánh Tuyết rời khỏi, cô mới ung dung đứng dậy, dịu dàng nói với Như Băng: “Cô yên tâm nghỉ ngơi cho thật tốt, Lưu Vân sẽ ở ngoài cửa canh cho cô. Tôi còn một số việc cần phải giải quyết.” Như Băng gật đầu, nhưng vẫn không yên lòng dặn dò thêm: “Đừng cố sức quá, tôi có thể sống đến hôm nay đã thấy mãn nguyện lắm rồi.” “Như Băng, cô đừng lo lắng, tôi chưa từng làm việc gì mà không

nắm chắc.” – Giọng nói Mộ Dung Ca trầm xuống. Về kiên định của Mộ Dung Ca khiến Như Băng an tâm hơn nhiều. Nàng “Ừ!” một tiếng rồi thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại bắt đầu đi vào giấc ngủ. ... Bạc Khanh Các. Lâm Thiện Nhã đang ngồi nghỉ ở trước sân. Nàng mới nhận được tin Mộ Dung Ca vừa đến phủ Thái tử đã được Nguyên Kỳ bổ nhiệm làm quản gia, hơn nữa chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình chàng. Hiện giờ nó còn đang ở nhà lao, ý đồ muốn đưa Như Băng ra ngoài. “Thái tử phi, chúng ta nên làm gì bây giờ?” – Sắc mặt Xảo Vân có phần nghiêm trọng. Thái độ của Thái tử đối với Thái tử phi hiện nay không được tốt, thậm chí có thể nói là lạnh nhạt. Đây vốn là bản tính của Thái tử, nhưng từ khi Mộ Dung Ca xuất hiện khiến Xảo Vân cảm thấy lo lắng vô cùng, nàng không muốn có bất kì kẻ nào đe dọa đến địa vị của Thái tử phi. Lâm Thiện Nhã trông có vẻ ung dung, nhưng đáy mắt lại ánh lên tia nhìn sắc lạnh, nàng cười: “Nếu Mộ Dung Ca đã có động tĩnh, bản cung cũng không thể ngồi im nhìn được, cứ để nó sống thêm vài ngày nữa đi. “Theo nô tỳ thấy, lý do chủ yếu khiến nó quay về đây là vì đứa tỳ nữ tên Như Băng kia. Như Băng chỉ là một tỳ nữ hạ đẳng, dù có phải chết cũng chẳng ai dám đứng ra minh oan, nhưng sau khi ra khỏi biệt viện của Thái tử, Mộ Dung Ca lập tức đến nhà lao cứu Như Băng, còn cho mấy tên phụ nhân nghỉ việc.” – Xảo Vân nhíu mày. “Xem ra bản phi phải gặp nó một lần rồi.” – Lâm Thiện Nhã ngắm nghía bó hắc liên (hoa sen màu đen) đặt trên bàn trang điểm, miệng mỉm cười. Xảo Vân không hiểu, – “Thái Tử phi, người nói vậy là có ý gì ạ?” – Chẳng lẽ Mộ Dung Ca sẽ đến gặp Thái tử phi ư? “Thái tử coi trọng nó như vậy, nhất định vì nó có chỗ lợi hại hơn người. Nếu đã vậy, đương nhiên Ánh Tuyết không thể là đối thủ của Mộ Dung Ca.” – Lâm Thiện Nhã đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm, đưa tay nhẹ vuốt cánh hoa hắc liên, nàng nói với Xảo Vân. – “Mau thay y phục cho ta!” Nàng muốn nhìn xem Mộ Dung Ca kia có cái gì hơn người? “Bẩm Thái tử phi, Ánh Tuyết xin cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến lời bẩm báo của tỳ nữ. Lâm Thiện Nhã khẽ nheo mắt, nói vọng ra: “Đưa nàng vào thiên phòng chờ.” (*)Thiên Phòng: Phòng chính, nơi tiếp khách. “Sao Ánh Tuyết lại tới đây?” – Xảo Vân ngạc nhiên, tay vẫn nhanh chóng thay y phục cho Lâm Thiện Nhã. “Chuyện của Như Băng là

do một tay nàng ta bày ra, bản phi vì nể tình nàng ta đã hầu hạ Thái tử nhiều năm nên mới ngầm chấp thuận. Lúc này tới đây hẳn là muốn cầu xin ta cứu nàng ấy.” – Lâm Thiện Nhã nâng cao chiếc cằm hoàn mỹ, ánh mắt hơi nheo lại. “Nàng ta quá đề cao mình rồi, Thái tử phi tôn quý sao có thể giúp nàng ta làm mấy việc đó. Lúc trước nô tỳ nghe thấy việc này đã biết chủ mưu đứng đằng sau là Ánh Tuyết, nhưng hôm nay biết không thể dấu diếm được nữa nàng ta mới nghĩ đến việc đi cầu xin Thái tử phi, hừ, quá muộn rồi đấy.” – Xào Vân hừ lạnh. Ánh Tuyết ỷ vào việc mình là người hầu cận bên cạnh Thái tử nên luôn nghĩ rằng kẻ khác cũng phải kiêng dè nàng ta. Lâm Thiện Nhã khẽ nhếch miệng cười nhưng không nói gì thêm. Theo như nàng thấy, trước đây Ánh Tuyết không phải kẻ lỗ mãng như vậy, nhưng từ khi gặp chuyện với Mộ Dung Ca, và bị Triệu Tử Duy phế bỏ võ công, bị nội thương dẫn đến cả đời không thể có con nên mới làm ra những hành vi thiếu chừng mực thế này. Người như vậy không thể ở bên cạnh Thái tử được nữa, có giữ bên người cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi. Thế nhưng Nguyên Kỳ vẫn giữ lại Ánh Tuyết cho đến tận bây giờ, e rằng chàng còn có dụng ý khác. Vì thế Lâm Thiện Nhã cũng đang do dự không biết nên xử lý Ánh Tuyết như thế nào. Ở Thiên phòng. Ánh Tuyết thấp thỏm mãi không yên, nhẽ ra ả nên đến gặp Lâm Thiện Nhã sớm hơn, nhưng vì trong lòng vẫn luôn cho rằng Như Băng tất không thể thoát được tội danh này, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt nhận tội hoặc bị hành hạ cho đến chết nên không cần thiết đến gặp Lâm Thiện Nhã nữa, nhưng không ngờ nó lại kiên cường đến vậy, kiên quyết không chịu nhận tội. Hơn nữa giờ lại có sự xuất hiện của Mộ Dung Ca, đến lúc này ả mới cảm thấy mình đang gặp nguy hiểm. Bất an như ngồi trên đồng lửa, một lát sau thấy có người đi đến, Ánh Tuyết lập tức đứng dậy, miệng cười tươi nhìn sang, ai ngờ kẻ tới không phải Lâm Thiện Nhã, mà là... Mộ Dung Ca! Mộ Dung Ca thấy nụ cười của Ánh Tuyết cứng lại, bèn che miệng cười tùm: “Ta đang rảnh rồi nên tới đây xin yết kiến Thái tử phi, không ngờ may mắn hôm nay Thái tử phi lại chưa đi nghỉ.” Ánh Tuyết khó chịu nhìn Mộ Dung Ca, hai cánh môi ả run run, sắc mặt biến hóa trăm kiểu biểu cảm, cuối cùng cúi đầu lạnh lùng nói: “Ừ may lắm, người còn chưa đi nghỉ nên chúng ta không phải chờ lâu.” – Mộ

Dung Ca, người còn giả vờ! “Tham kiến Thái tử phi.” – Ngoài cửa vang lên tiếng nói của đám tỳ nữ gác cửa. Mộ Dung Ca và Ánh Tuyết đồng thời nhìn ra ngoài, thấy Lâm Thiện Nhã thướt tha đi đến. Quả không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Không cần trang điểm quá cầu kì mà vẫn vô cùng xinh đẹp, đồ trang sức nền nã làm nổi bật sự sang trọng, đây mới đúng là tú sắc chiêu nhân, là minh châu mỹ ngọc, ánh sáng thần tiên tỏa ra bốn phía, tựa tiên nữ giáng trần.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Vu Oan Giá Họa

Edit: Vịt Vung Vẩy Hai mắt Mộ Dung Ca sáng ngời, đúng là một mỹ nhân hiếm có! Dù cô đã nhìn thấy rất nhiều người đẹp thẩm mỹ ở thời hiện đại, nhưng không ai đẹp như Lâm Thiện Nhã. Qua mấy tháng không gặp dường như Lâm Thiện Nhã có phần thay đổi, sự thay đổi này thật quen thuộc, hình như có hơi hướng giống với phong thái của Nguyên Kỳ, đây không phải là phu xướng phụ tùy sao?

(*) Phu xướng phụ tùy: chỉ cảnh đầm ấm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo, ám chỉ vợ chồng sống cạnh nhau sẽ có cảm giác giống nhau. Ánh Tuyết không giấu nổi vẻ đố kị trong mắt, trước đây dung mạo của ả đứng số một trong phủ, chưa từng có ai đẹp hơn ả. Nhưng từ khi Lâm Thiện Nhã xuất hiện, nàng ta không chỉ mang danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà còn có thân phận Thái tử phi cao quý, không ai sánh bằng, ả cảm thấy tự hổ thẹn mình không bằng người ta. Chỉ cần nơi nào xuất hiện Lâm Thiện Nhã, mọi ánh nhìn đều bị thu hút về phía đó. Lâm Thiện Nhã âm thầm liếc qua vẻ mặt của cả hai, nàng thầm cười nhạo trước ánh mắt ghen ghét của Ánh Tuyết, chỉ là một nữ nô thấp hèn dĩ nhiên không thể so sánh với nàng, nhưng khi liếc tới Mộ Dung Ca, trong mắt cô không hề có vẻ đố kị, trái lại còn có ý như tán thưởng, ánh nhìn này khiến Lâm Thiện Nhã cảm thấy nghi ngờ, Mộ Dung Ca thật giỏi ẩn giấu! Mộ Dung Ca phóng khoáng đưa tay hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Thái tử phi.” “Nô tỳ tham kiến Thái tử phi.” – Ánh Tuyết giật mình thu lại ánh mắt, lập tức hành lễ với Lâm Thiện Nhã. ả tức giận Mộ Dung Ca phản ứng nhanh hơn một bước, hành lễ trước lấy lòng Thái tử phi, rõ ràng là ả tới trước mà, còn chờ đợi lâu như vậy. “Đa lễ, đều đứng dậy đi.” – Lâm Thiện Nhã thanh tao ngồi xuống, ánh mắt quan sát hai nàng,

phong thái rất ung dung. Không hổ danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Nhất cử nhất động đều là phong tình vô hạn. Mộ Dung Ca thầm than trong lòng, đồng thời cũng thở phào một hơi. Có lẽ cách nói chuyện dễ chịu của Nguyên Kỳ hôm nay là do ảnh hưởng của tân hôn chăng? Nếu thật vậy thì cô phải cảm tạ Lâm Thiện Nhã rồi! Nếu không có nàng ta khiến Nguyên Kỳ trở nên mềm mỏng hơn thì hôm nay cô đã không qua ải dễ dàng như vậy. Khi tất cả cùng ngồi xuống ghế, Lâm Thiện Nhã thu lại ánh mắt đánh giá, nàng cười nói: “Chẳng hay nhị vị có chuyện gì không?” Mộ Dung Ca lại một lần nữa tiên hạ thủ vi cường: “Ánh Tuyết tới trước, để nàng nói trước đi vậy.” Ánh Tuyết tức đến sắp thổ huyết. Vốn ả muốn để Mộ Dung Ca nói trước, sau đó sẽ nhân cơ hội chen lời để giải thích cho mình, nhưng không ngờ Mộ Dung Ca đã phуй tay sang ả nhanh như vậy. Đôi mắt đẹp của Lâm Thiện Nhã thể hiện sự thanh nhã cao quý, nàng tươi cười nhẹ nhàng khích lệ, – “Nói đi.” Ánh Tuyết cúi đầu che giấu sự hoảng hốt trong đáy mắt, mục đích của ả đến đây là muốn nhờ Lâm Thiện Nhã giúp đỡ mình, chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn lần này, ngày sau nhất định ả sẽ nghĩ biện pháp giải quyết Mộ Dung Ca. Nhưng lúc này đây ả đang không biết phải mở lời như thế nào. Đương lúc Ánh Tuyết do dự thì Mộ Dung Ca lên tiếng: “Người vẫn chưa nghĩ ra lời phải nói ư? Thôi để ta nói trước vậy.” “Được.” – Ánh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, lập tức gật đầu đồng ý. ả chỉ sợ mình đang nói lại bị Mộ Dung Ca phản bác, nhưng nếu để Mộ Dung Ca nói trước mới không làm rối loạn kế hoạch của ả. Ha ha, đáng thương thay cho một Mộ Dung Ca kiêu căng ngạo mạn, ngu ngốc đến mức trao cho ả cơ hội này. Chẳng trách nó lại bị Khánh vương Nguyên quốc vứt bỏ. Lâm Thiện Nhã khẽ kinh ngạc, nàng dùng ánh mắt sắc bén quan sát Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Lâm Thiện Nhã, cô bình tĩnh, thông thả nói: “Thái tử phi chính là chủ mẫu của phủ Thái tử, đương nhiên toàn bộ hạ nhân trong phủ đều kính trọng ngài từ đáy lòng. Nô tỳ vừa mới tới phủ Thái tử nhận chức quản gia, vừa hay nghe thấy một sự việc kỳ lạ muốn thỉnh giáo Thái tử phi. Chẳng là hai tháng trước tỳ nữ Như Băng có nói hỗn với Thái tử phi, sau đó bị ngài giáo huấn vài câu, chuyện đó cũng là lẽ đương nhiên, nhưng tỳ nữ Như Băng kia thậm mang hận

trong lòng, quyết định ra tay hạ độc hãm hại Thái tử phi, không biết chuyện này có thật hay không?” “Mọi người ở trong phủ đều biết việc này, Như Băng vốn là kẻ tâm cao khí ngạo (*), chuyện nàng ta hạ độc Thái tử phi cũng đã xảy ra rồi, tất nhiên là có thực.” – Ánh Tuyết giành nói trước, ả ngấm đưa ánh mắt làm dấu cho Lâm Thiện Nhã, ý đồ muốn Lâm Thiện Nhã có thể về phe mình, giúp ả che giấu sự việc. (*)Tâm cao khí ngạo: Người có tư tưởng cao hơn người khác, luôn kiêu ngạo, coi thường người. Tất nhiên Lâm Thiện Nhã thừa hiểu ánh mắt ngấm ngấm của Ánh Tuyết, môi nàng nở nụ cười nhạt, tiếp tục đợi Mộ Dung Ca nói thêm. “Ánh Tuyết, người thật vô lễ! Dám nói tranh lời của Thái tử phi!” – Mộ Dung Ca lạnh giọng khiển trách. “Nhiều người nhiều miệng, kỳ thực chỉ là những lời đồn phóng đại mà thôi, tỳ nữ Như Băng chưa từng nói hỗn với bản phi. Có điều bản phi cũng không hiểu tại sao nàng ấy lại muốn hạ độc mưu hại bản phi.” – Giọng nói của Lâm Thiện Nhã cất lên thật mềm mại dễ nghe. Nhưng những lời nói dịu dàng ấy khi chui vào tai Ánh Tuyết lại như sét đánh giữa trưa, sắc mặt ả tái nhợt. Vốn ả luôn cho rằng Lâm Thiện Nhã không ưa Mộ Dung Ca, sẽ bắt tay với ả, nhưng câu nói vừa rồi của Lâm Thiện Nhã rõ ràng không hề có ý định giúp đỡ ả. Lâm Thiện Nhã thầm cười nhạt trong lòng, tuy rằng Ánh Tuyết cũng có chút địa vị ở trong phủ Thái tử, nhưng hôm nay đã là một phế nhân. Cho dù nàng rất muốn sớm diệt trừ Mộ Dung Ca nhưng chuyện này không thể để Nguyên Kỳ biết được, càng không thể để Mộ Dung Ca biết mà đề phòng. Có điều, Ánh Tuyết cũng thật tự cao tự đại, nàng ta nghĩ rằng nàng sẽ giúp đỡ sao? Thật buồn cười, chẳng biết Ánh Tuyết lấy đâu ra sự tự tin đó. Việc nàng cần phải làm lúc này là ngồi im nhìn hai kẻ này đấu với nhau, hai người bọn họ tranh chấp đâu có quan hệ gì tới nàng? Chi bằng ở giữa làm ngư ông đắc lợi thì hơn. Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Ca nhìn Lâm Thiện Nhã càng thêm sâu sắc. Lâm Thiện Nhã thật không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân tài hoa danh chấn thiên hạ. Chỉ cần nói vài câu đã phủi sạch chuyện liên quan đến mình. Nếu không được nàng ta ngấm ngấm đồng ý thì làm sao Ánh Tuyết có thể thành công đổ tội danh mưu sát lên người Như Băng? Cô liếc qua sắc mặt trắng bệch của Ánh Tuyết, nghiêm nghị nói: “Nô tỳ vừa mới hỏi qua Như Băng, nàng ấy chịu

cực hình tàn khốc suốt ba tháng nhưng không hề nhận tội, nàng nói mình bị vu oan giá họa. Nô tỳ nay đã là quản gia của phủ Thái tử, thiết nghĩ nên giải quyết sự việc này, hơn nữa Thái tử cũng đồng ý để nô tỳ nhận tra rõ vụ án, nô tỳ không dám chậm trễ cẩn thận hành sự. Sau khi tra xét tỉ mỉ và đề ra nghi vấn, nô tỳ đã phát hiện ra kẻ lúc đầu đưa bát canh cá cho Như Băng mang đến biệt viện của Thái tử phi chính là Ánh Tuyết, nhưng khi Thái tử phi phát hiện ra trong canh cá có độc, Ánh Tuyết lại phủi sạch mình có liên quan, đem tất cả tội danh đổ lên đầu một mình Như Băng. Hiện tại nô tỳ bắt đầu cảm thấy có lý do để hoài nghi Ánh Tuyết.” Ánh Tuyết đứng ngồi không yên, nhưng vẫn cố trấn an mình, ả nhìn Mộ Dung Ca mà cười lạnh. – “Người chớ vu oan giá họa cho ta! Ta là nhất đẳng tỳ nữ đã hầu hạ bên cạnh Thái tử nhiều năm, từng lập không ít công lao, hạ độc kẻ khác chính là việc khiến ra khinh thường nhất. Nếu người muốn loại bỏ ta thì cứ nói thẳng, cần gì vu oan hãm hại ta? Huống chi tất cả những lời người vừa nói chỉ nghe một phía ở chỗ Như Băng, hoàn toàn vô căn cứ! Cúi xin Thái tử phi minh giám! Ánh Tuyết không hề có can hệ gì tới chuyện này!” – Vừa nghe Mộ Dung Ca nói, Ánh Tuyết biết ngay cô không có chứng cứ, mặc dù tâm trạng vô cùng bất an nhưng ả vẫn mạnh miệng phản bác. Lâm Thiệp Nhã duy trì dáng vẻ tươi cười xinh đẹp, chưa hề mở lời nói tiếp. Ánh Tuyết khá đỗi, nếu lúc này mà không tỉnh táo chắc chắn sẽ bị Mộ Dung Ca nắm được cán, nàng nhìn Mộ Dung Ca, chờ đợi cô tiếp tục nói. Nhưng không ngờ Mộ Dung Ca lại im lặng, dùng đôi mắt chờ đợi giống hệt Ánh Tuyết mà nhìn nàng, cùng đợi nàng phán quyết. Lâm Thiệp Nhã thầm kinh ngạc, chẳng lẽ nàng đã đánh giá quá cao Mộ Dung Ca? “Cúi mong Thái tử phi minh giám.” – Ánh Tuyết lặp lại một lần nữa, chỉ cần Lâm Thiệp Nhã đáp lại là ả thoát. “Hiện tại kết luận chuyện này vẫn còn hơi sớm, dù sao cũng không có chứng cứ xác thực.” – Lâm Thiệp Nhã trầm mặc một hồi mới mở miệng nói. Câu này của Lâm Thiệp Nhã rõ ràng là bâng quang mặc kệ, không phải chuyện của ta, các người tự giải quyết đi! Ánh Tuyết thở phào, không có chứng cứ, tất cả chỉ là lời nói suông mà thôi, nhất định Như Băng phải nhận tội danh hạ độc này rồi! Trong mắt Mộ Dung Ca thoáng qua ý cười, thứ cô đang chờ chính là những lời này đây! — Nguyên Kỳ nhìn

xuống chiếc khăn gấm bị chia làm hai đang nằm trên mặt đất. Những nét chữ rõ ràng uốn lượn như rồng bay ở trên chiếc khăn đập vào mắt khiến đôi con người sâu thẳm càng thêm u ám thâm trầm. Gia Kiệt đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này chợt có cảm giác toàn thân nổi da gà, y nhìn theo hướng mắt của Nguyên Kỳ. “Sao chữ viết xấu vậy?” – Nguyên Kỳ rời mắt khỏi chiếc khăn, nhẹ giọng nói. Gia Kiệt chưa nghe rõ bèn đáp lại. – “Chủ công có gì cần sai bảo?” – Y vừa nhận được tin Mộ Dung Ca đã tới phủ, đồng thời trở thành quản gia chỉ nghe theo lệnh của một mình Thái tử. Quản gia? Đây thực sự là việc Mộ Dung Ca muốn làm sao? “Không cần giữ Ánh Tuyết lại.” – Dứt lời, trước con mắt kinh ngạc của Gia Kiệt, Nguyên Kỳ cúi người nhặt hai nửa của chiếc khăn gấm. Chiếc khăn đó đã rơi xuống đất và dính nước bẩn, nhưng chủ công lại đích thân nhặt lên? Khi chạm đến ánh mắt thâm trầm của Nguyên Kỳ, Gia Kiệt thầm giật mình, lập tức thu lại vẻ kinh ngạc, đáp lời: “Vâng.” – Ánh Tuyết ngày càng không có phép tắc, nàng ta cho rằng việc mình ngấm ngấm làm, Thái tử sẽ không biết hay sao? Nếu không phải nàng ta vẫn còn chỗ hữu dụng thì chủ công đã không giữ một mầm họa như vậy ở bên người rồi. “Về phần Mộ Dung Ca, lập tức để nàng ấy bắt tay vào làm công việc quản gia.” – Nguyên Kỳ đặt hai nửa của chiếc khăn gấm lên bàn, ánh mắt lạnh lùng lướt qua những chữ viết xấu xí trên đó, hắt ra mệnh lệnh cho Gia Kiệt. “Vâng.” — “Thái tử phi người xem, nếu đã không có chứng cứ thì không thể vu oan bừa được. Việc này tuyệt đối không liên quan đến nô tỳ, nhưng Như Băng thì khác.” – Sắc mặt của Ánh Tuyết dần dần khôi phục chút huyết sắc, ả đã bình tĩnh trở lại. “Theo ta được biết, bát canh cá được bưng tới cho Thái tử phi đã qua tay năm người, vì sao người cứ khẳng khẳng cho rằng Như Băng là thủ phạm? Hơn nữa việc Như Băng bởi vì oán giận Thái tử phi dạy bảo mình mà hạ độc căn bản không hề tồn tại. Mà người, cũng nằm trong số năm người bị tình nghi này.” – Mộ Dung Ca nhìn thẳng vào Ánh Tuyết, ngữ điệu không nhanh không chậm. Đáy mắt Lâm Thiện Nhã thoáng hiện lên một tia sáng lạnh. “Người... già mồm cãi lý!” – Sắc mặt của Ánh Tuyết lại một lần nữa chuyển sang màu trắng, ả tức giận quát âm lên. Mộ Dung Ca bị mắng nhưng không hề giận, trái lại còn mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Khải

bầm Thái tử phi, tỳ nữ Như Băng chịu cực hình hai tháng nhưng vẫn một mực khẳng khái mình không có tội. Nô tỳ tất nhiên không dám thiên vị mà nói tốt cho Như Băng, nhưng để công bằng, thiết nghĩ Ánh Tuyết cũng nên làm giống như thế, mỗi ngày chịu cực hình tra khảo, kiên trì suốt hai tháng là có thể chứng minh sự trong sạch của mình. Nếu Ánh Tuyết thực sự oan uổng, kiên tâm chịu đựng vượt qua được, thì nàng ấy cũng không có tội. Còn nếu không làm được, thì rõ ràng nàng ấy đã hãm hại Như Băng!” Thời gian xóa nhòa dấu vết, hướng chi việc này xảy ra đã hơn hai tháng, rất nhiều chứng cứ đều bị hủy, cô chỉ có thể dùng biện pháp khác để Ánh Tuyết phải chịu cúi đầu nhận tội!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 91

“Mộ Dung Ca, người già mồm cãi lý! Việc này làm sao liên quan đến ta?” – Ánh Tuyết không dám tin vào tai mình, ả nhìn Mộ Dung Ca như nhìn một người điên. Muốn ả đến nơi đó chịu khổ hình ư? Vậy chẳng khác nào muốn tính mạng của ả!

Lâm Thiện Nhã vô cùng kinh ngạc. Nàng thầm nghĩ không thể để Mộ Dung Ca tiếp tục ở bên cạnh Nguyên Kỳ, nếu không hậu hoạn khó lường. Mộ Dung Ca nhẹ nhếch khóe môi, ánh mắt lạnh lùng.- “Sao lại nói ta già mồm cãi lý? Người và Như Băng cùng không nhận tội, nàng ấy có thể chịu được hai tháng thụ hình, chẳng lẽ người vì sự trong sạch của mình mà từng đó đau đớn cũng không chịu nổi?” Nói rồi cô bèn đứng dậy phân phó cho Bích Nhu đang đứng ngoài cửa: “Làm phiền Bích Nhu mang hai hộ vệ tới đây đưa Ánh Tuyết cô nương vào nhà giam, nếu hai tháng sau nàng vẫn không nhận tội tất nhiên mọi oan khuất sẽ được rửa sạch.” Bích Nhu nghe lệnh, đáp: “Vâng, thưa Mộ Dung cô nương.” – Cách thức ứng đối và xử lý công việc của Mộ Dung Ca khiến Bích Nhu được mở rộng tầm mắt. Thực sự là... quá bá đạo! Đã đến lúc Ánh Tuyết phải trả giá rồi. Ánh Tuyết như ngồi trên đồng lửa, ả đứng lên chỉ thẳng vào Mộ Dung Ca mà mắng: “Người dám!” “Nếu Thái tử đã tin tưởng giao cho ta việc này thì ta có quyền xử lý tất cả những kẻ trong vòng tình nghi, người không được phép chống lại. Huống chi ở đây còn có Thái tử phi, ta sẽ không vô duyên vô cớ đổ oan cho người.” – Mộ Dung Ca đứng dậy, trước tiên cô hành lễ với Lâm Thiện Nhã đang trầm tư suy nghĩ, sau đó mới nhìn thẳng vào Ánh Tuyết rồi nói rõ ràng. Đối phó với kẻ tiểu nhân không cần làm quân tử, Mộ Dung Ca cũng không cần phân rõ phải trái, cô chỉ muốn tương kế tựu kế khiến Ánh Tuyết bị gây ông đập lưng ông, một chiêu vừa rồi cô dùng có hiệu quả rất

tốt. “Thái tử phi...” – Sắc mặt Ánh Tuyết trắng bệch, ả không nghĩ Mộ Dung Ca lại kiên quyết tra ra đến cùng như vậy. Vạn lần không thể để đến tai Thái tử, ngài nhất định sẽ nhìn thấu mưu đồ của ả. Đến lúc này không còn cách nào khác, ả chỉ có thể đặt hy vọng hoàn toàn vào Lâm Thiện Nhã. Lâm Thiện Nhã khép hờ đôi mắt, trầm mặc một lúc lâu nghe hai người đối đáp giao chiến, lòng nàng ngày càng lạnh đi. Mộ Dung Ca khiến nàng cảm thấy bị uy hiếp, có lẽ ánh mắt hèn mọn của nó khi còn ở hoàng cung Phong quốc chỉ là tỏ vẻ cho người khác thấy mà thôi. Nàng nhìn Ánh Tuyết và bắt gặp ngay đôi mắt đầy sự cầu xin chờ đợi, ánh mắt này khiến nàng hơi do dự. Đôi mắt Mộ Dung Ca ngời sáng như ánh mặt trời, hai người bọn họ không tranh luận thêm nữa mà cùng nhau chờ đợi Lâm Thiện Nhã. Kỳ thực Mộ Dung Ca cũng không chắc chắn Lâm Thiện Nhã có đứng về phía mình hay không. Nếu ngay từ đầu nàng ta công bằng thì đã không để cho Ánh Tuyết có cơ hội hãm hại Như Băng, thế mà lúc này lại phải tay coi như không quan hệ gì đến mình. Nhưng dù bây giờ Lâm Thiện Nhã có nói gì đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được kết quả đã định. “Nếu việc này Thái tử đã giao cho Mộ Dung quản gia, bản phi cũng không tiện nhúng tay vào. Tất cả đều theo ý của Mộ Dung quản gia đi.” – Lâm Thiện Nhã suy nghĩ một lúc rồi nói với Ánh Tuyết và Mộ Dung Ca. Giờ nàng muốn giúp Ánh Tuyết cũng vô ích, Mộ Dung Ca dám làm như vậy hẳn nhiên đã có sự đồng ý của Nguyên Kỳ. Lâm Thiện Nhã vừa dứt lời, Ánh Tuyết liền cảm thấy choáng váng, dung nhan xinh đẹp của ả trở nên tuyệt vọng. Lâm Thiện Nhã là chiếc ván cứu sinh duy nhất mà ả có thể bầu vút vào, nhưng không ngờ nàng ta lại phải tay nhanh như vậy! Trong lòng ả vô cùng hối hận, nếu ả không chủ quan mà sớm đến gặp Lâm Thiện Nhã thì đã không tạo cho Mộ Dung Ca cơ hội này, cũng không khiến cục diện rơi vào bế tắc như hiện nay. – “Mộ Dung Ca, ta ở phủ Thái tử đã nhiều năm, lập được vô số công lao hiển hách, người không có chứng cứ mà đã muốn giam ta vào chịu phạt, làm việc tặc trách như thế sao có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục?” – Ả tuyệt đối không chịu thua, không bao giờ! Mộ Dung Ca nhún mày, cô không muốn tiếp tục dây dưa với Ánh Tuyết, khóe mắt thấy Bích Nhu đã trở lại, theo sau là hai gã hộ vệ, cô trả lời lạnh nhạt: “Hai tháng sau

tất có kết quả.” – Trong vòng hai tháng này cô sẽ giúp Ánh Tuyết được nếm thử cảm giác bị tra tấn hành hạ đến sống không bằng chết! Còn chuyện ả có thể rời khỏi nhà lao sau hai tháng hay không thì đó lại là một chuyện khác. Ánh Tuyết thấy Mộ Dung Ca quá cứng rắn, cơ hồ đã chạm đến nọc của ả. ả lập tức đỏ mặt tía tai, gất lên: “Người!”... – Muốn cãi lại nhưng không được. Ánh Tuyết biết rõ Mộ Dung Ca có ý định nhắm vào mình nhưng lại chưa nghĩ ra được biện pháp đối phó, mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều quá nhanh khiến ả trở tay không kịp! Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn theo bóng lưng tuyệt vọng của Ánh Tuyết khi ả bị mấy gã hộ vệ đưa đi, cô nghĩ thầm: Ác giả ác báo, Ánh Tuyết, người không ngờ có ngày hôm nay phải không? Mộ Dung Ca quay đầu nhìn về phía Lâm Thiện Nhã, đôi mắt che dấu ánh sắc bén, cô cúi đầu nói: “Nô tỳ đã quấy rầy đến Thái tử phi, mong Thái tử phi không trách tội. Nô tỳ xin cáo lui.” – Cô vẫn còn nhớ khi ở hoàng cung Phong quốc, hai kẻ đánh đá Lâm Thiện Nhã và Lâm Thanh Nhã đấu nhau như thế nào, một kẻ tâm cơ thâm trầm như Thiện Nhã, chắc chắn không phải là người lương thiện. “Xảo Vân, tiền Mộ Dung quản gia.” – Lâm Thiện Nhã cười hiền hòa, làm như không hề để ý đến việc đó. Nhưng sau khi Xảo Vân đưa Mộ Dung Ca ra ngoài, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia lập tức tắt ngấm. Khi Xảo Vân quay lại thấy sắc mặt âm trầm của chủ tử, nàng biết ngay lý do vì sao, bèn thận trọng nói: “Dường như Mộ Dung Ca có phần khác trước.” – Lúc ở Phong quốc nàng thấy Mộ Dung Ca thật hèn mọn, thứ nô tỳ mờ nhạt không có gì đáng chú ý tới, nhưng không ngờ nàng ta hôm nay lại dám đáp trả, ăn nói gãy gọn sắc bén, không cho người khác kịp phản kích. Đôi mắt long lanh sóng nước của Lâm Thiện Nhã khẽ cong lên, cánh môi tuyệt mỹ hé nở nụ cười, nàng nói: “Đúng là không giống nhau.” “Nếu nó cam tâm làm quản gia thì được, còn nếu dám vọng tưởng leo lên giường của Thái tử thì quá mơ mộng hão huyền rồi đấy. Nhưng có một điều rất lạ, nô tỳ từng nghe Ánh Tuyết nói, khi Thái tử ở phủ Khánh Vương Nguyên quốc đã từng chủ động yêu cầu Mộ Dung Ca hầu hạ ngài.” – Xảo Vân cân nhắc một hồi, thấy Ánh Tuyết và Mộ Dung Ca đều rời đi, nàng mới nhanh chóng ghé vào tai Lâm Thiện Nhã nói những lời này. Nghe vậy, nét cười trên gương mặt

khuyñh quốc khuyñh thành của Lâm Thiện Nhã tức khắc bay biển, chén nước trà trong tay nàng vô thức khẽ run lên. —bamhollyland.com— Tề quốc. Thập hoàng tử Mộ Dung Tần hôm nay nhận tồ quy tông, đổi tên thành Triệu Tử Tần. Một tháng trước vì dính tội danh mưu hại mệnh quan triều đình – chính là Tề tướng đương thời mà bị tạm giữ ở trong cung, đợi đầy đủ chứng cứ liền quyết định tội trạng. Toàn bộ triều đình được một hồi náo loạn. Thập hoàng tử mới mười ba tuổi nhưng vô cùng khôn ngoan sắc sảo, so với Thái tử Triệu Tử Duy không hề kém hơn. Thế nhưng không hiểu vì sao hãn lại làm ra việc ngu xuẩn này, có khác nào đem đá đập vào chân, tự hủy hoại tương lai của chính mình đâu? Chuyện này cũng làm đám người đang có ý định đi theo Thập hoàng tử đều phải suy nghĩ lại. Lúc này Thập hoàng tử mang tiếng xấu trong Tề quốc, mọi người ai cũng muốn tránh né hãn. Không ai dám tới thăm hỏi vì bọn họ sợ sẽ bị khệp vào tội đồng lõa. Triệu Tử Tần đứng ở trước cửa sổ trông ra phía cửa lớn – nơi đang có hơn mười tên thị vệ đeo trường đao đứng canh phòng cẩn mật. Ánh mắt bình tĩnh thờ ơ của hãn chợt giao động. Gió lay ngọn cây xào xạc, từng đợt không khí tươi mát lùa vào trong phòng, hãn đưa những ngón tay thon dài mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve bề cửa sổ, ánh mắt trở nên lạnh lùng sắc bén. Kẻ hãm hại hãn chắc chắn không phải là Triệu Tử Duy, Triệu Tử Duy mới vừa quay trở về Tề quốc, y còn chưa giải quyết xong cục diện rối rắm hiện tại thì sao có dư thừa thời gian đi đối phó với hãn? Rốt cuộc là kẻ nào đang âm thầm ra tay? Xem ra lúc này không thể thay đổi được gì nữa, chỉ đáng tiếc hãn vẫn chưa cứu được tỷ tỷ, ngay đến cả bản thân hãn cũng chưa chắc đã giữ được. Hơn nữa, cho dù bây giờ hãn có may mắn giải quyết được việc này thì tất cả những gì hãn cố gắng xây dựng trong mấy tháng qua đều đã sụp đổ, nếu muốn gượng dậy một lần nữa chỉ e cần rất rất nhiều nỗ lực và gian khổ. “Không ngờ người vẫn còn bình tĩnh được như thế này, người khiến bốn cung thật bất ngờ.” Đột nhiên cửa phòng bật mở, Triệu Tử Duy bước vào nhìn Triệu Tử Tần đang nhàn nhã đứng ở cửa sổ, hiểu hiện này của hãn làm y ngạc nhiên. Mười ba tuổi mà có thể làm được như vậy đã khiến y phải nhìn hãn bằng con mắt khác. Triệu Tử Tần nghe thấy tiếng nói sau lưng mình bèn khẽ nhú mày, trên môi người thiếu niên anh tuấn nở

một nụ cười tuyệt mỹ: “Cục diện này chẳng phải là điều người muốn nhất hay sao?” “Ta chỉ có thể nói, người đã trở thành nhược điểm của nàng.” – Triệu Tử Duy cất giọng khàn khàn. Triệu Tử Duy khẽ cau mày, khuôn mặt đượm nét buồn. Y vừa nhận được tin từ bồ câu gửi đến, vốn chưa đoán ra kẻ nào đã âm thầm hạ thủ với Triệu Tử Tấn, nhưng khi biết được tin Mộ Dung Ca đi tới Hạ quốc, y liền hiểu ra tất cả. Một trận gió thổi qua làm mái tóc dài của người thiếu niên trẻ tuổi bay tán loạn, hất xoay người, dùng ánh mắt băng lạnh và đầy khí thế đe dọa nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, dung nhan anh tuấn kia có vài phần giống với Triệu Tử Duy, bọn họ là huynh đệ có quan hệ máu mủ, nhưng thật đáng tiếc trước hoàng quyền đã định sẵn, bọn họ là huynh đệ – cũng là kẻ thù.

Người thiếu niên để mặc làn tóc dài vương trên mặt mình, hất nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, lạnh lùng hỏi: “Nàng có chuyện gì?”

Triệu Tử Duy bỗng cảm thấy khó chịu, ở trong lòng Mộ Dung Ca, tên Triệu Tử Tấn này luôn chiếm một vị trí quan trọng, nàng có thể vì nó mà không tiếc làm tất cả mọi thứ. Y bước tới gần Triệu Tử Tấn, dùng ánh mắt lạnh lẽo bức người nhìn hất, đoạn nhếch miệng gằn giọng: “Hơn nửa tháng trước nàng vội vã thúc ngựa chạy thẳng về Hạ quốc.” – Biết được tin Mộ Dung Ca quay trở lại bên cạnh Nguyên Kỳ làm y vô cùng phẫn nộ, tức giận đến mức mượn rượu tiêu sầu, nhưng dù uống ngàn chén vẫn không say. Y tới đây là bởi đang ganh tỵ với tên thiếu niên này, vì sao hất lại được nàng quan tâm đến như vậy? Dựa vào cái gì chứ? Chỉ bởi vì bọn họ đã từng là tỷ đệ tình thâm chung một nhà ư? Buồn cười thay cho câu tỷ đệ tình thâm! “Cái gì?! Nàng sao có thể...” – Người thiếu niên chấn kinh, đôi mắt bình tĩnh thoáng chốc biến thành sợ hãi, viền mắt bắt đầu nóng lên, trong đôi mắt tràn ngập hơi nước. Vì sao nàng lại quay về hố lửa đó? Chẳng phải Triệu Tử Duy vẫn luôn cho người đi theo nàng đó sao, tại sao vẫn để cho Thái tử Hạ quốc ra tay được? Hơn nữa, nếu Mộ Dung Ca đã rời khỏi Nguyên Kỳ, chắc chắn nàng sẽ không quay về bên cạnh y nữa, chẳng lẽ... chẳng lẽ là bởi vì hất? Rất nhanh hất đã tìm thấy đáp án trong mắt Triệu

Tử Duy. Triệu Tử Tấn nghiêng rặng, rống lên một tiếng giận dữ: “Chết tiệt!”

– Làm sao hãn có thể để nàng vì hãn mà trả giá nhiều như vậy! Mộ Dung Ca! Triệu Tử Duy không bỏ xót bất cứ biểu cảm nào trên gương mặt Triệu Tử Tấn, vẻ phần nộ đau đớn trên gương mặt hãn khiến y phải nhíu mày, trong lòng y có một dự cảm bất thường. Vẻ phần nộ này dường như không chỉ đơn giản là tình thương giữa tỷ đệ một nhà, y nhìn vẻ mặt này cảm thấy thật quen thuộc. “Người với Mộ Dung Ca không có quan hệ máu mủ, nàng chỉ là tỷ tỷ trên danh nghĩa của người, mà người, đối với nàng... hình như không đơn giản chỉ là tình cảm tỷ đệ?” Ánh mắt người thiếu niên chợt giao động mạnh mẽ như sóng biển cuộn trào, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh đã quay trở về trạng thái trầm tĩnh như ban đầu. Nhưng Triệu Tử Duy đã nhìn thấy một thoáng ánh mắt đó, sắc mặt của y hơi tái đi, đôi tay nắm chặt bên trong ống tay áo dài đang không ngừng run rẩy. —bamholylnd.com—

Chỉ sau một ngày, chuyện của Ánh Tuyết đã được truyền ra ngoài. Lúc đầu còn có người cười cợt chờ mong xem kịch vui, dù sao Ánh Tuyết cũng làm ở phủ Thái tử nhiều năm, tuy nói ả đã từng qua mặt Thái tử mà làm không ít chuyện xấu, nhưng dù sao vẫn là người được Thái tử coi trọng. Mà nay Mộ Dung Ca vừa xuất hiện đã dứt khoát ra tay, tuy nói đã được Thái tử ủy quyền giao cho trọng trách, nhưng sợ rằng ở trong lòng Thái tử, Ánh Tuyết vẫn có vị trí nhất định. Thế nhưng, khiến mọi người dần dần thất vọng là Thái tử vẫn không hề có động tĩnh gì. Ngày đầu tiên Ánh Tuyết chịu trọng hình tra tấn ở trong nhà lao. Có người nói từ trong đó vọng ra tiếng kêu thảm thiết kinh hồn, có người lại bĩu môi xem thường, nói Ánh Tuyết thường ngày lạnh lùng kiêu ngạo, sao mới chịu phạt một ngày đã không chịu nổi? Khí phách còn chẳng bằng Như Băng. Như Băng nghe xong chỉ cười nhạt, – “Đáng đời nàng ta! Chỉ mong nàng ta có thể chịu đựng được hai tháng, ngày mai ta sẽ sửa soạn chỉnh tề tới đó một lần, để xem nàng ta có dũng khí làm người khác kính nể hay không!” Mộ Dung Ca khẽ cười: “Nếu nàng ta đã vào đó sẽ không có cơ hội trở ra đâu.” Như Băng nhìn Mộ Dung Ca đầy vẻ phục, nàng nói: “Ta vẫn biết cô không phải người đơn giản, nhưng thật không ngờ mới tới phủ Thái tử một ngày cô đã dễ dàng giải quyết được việc này.” – Nếu nàng cũng có một phần đầu óc như của

Mộ Dung Ca thì đã không để cho Ánh Tuyết hãm hại mình, khiến bản thân trở nên thê thảm như thế này. “Ta chỉ ăn may thôi.” – Trong đôi mắt Mộ Dung Ca tràn ngập ý cười. Khi Nguyên Kỳ đồng ý cho cô giải quyết việc này, cô đã đoán rằng hẳn quyết định bỏ Ánh Tuyết, cũng đúng thôi, giữ lại Ánh Tuyết lúc này chẳng khác nào giữ lại một mầm họa! Mộ Dung Ca muốn Ánh Tuyết phải nhận hết mọi đau khổ mà Như Băng đã từng chịu đựng, để ả sống không bằng chết, nhưng e rằng không được, Ánh Tuyết, không thể sống qua đêm nay. Sau bữa cơm tối, Mộ Dung Ca bị Nguyên Kỳ gọi đến. Vốn cô cho rằng hẳn gọi cô đến để nói về chuyện của Ánh Tuyết, nhưng hóa ra không phải. Hẳn gọi cô đến để bắt cô ngồi chép một phần Kinh Thư ngay trước mặt hẳn. Hẳn tin đức Phật ư? Cô trầm lắc đầu, hình như không phải vậy. Ai bảo bây giờ hẳn là lão đại chứ, dù không muốn thì cô vẫn phải ngồi chép vậy. Chỉ có điều, cô không quen dùng bút lông của thời đại này để viết chữ. Lúc ở phủ Khánh Vương, vì để hãm hại Lâm Vi và Trương tướng quân nên cô đã dùng hết một canh giờ để sao chép những chữ viết gần giống chữ của bọn họ. Chủ nhân của thân thể này thực ra là một người khéo léo, chữ viết rất đẹp, nhưng cô xuyên vào người nàng lại không được chân truyền cho tay nghề viết chữ đó, thật đáng tiếc... Mộ Dung Ca cũng muốn cầm bút viết thoăn thoắt, múa lượn như ở trên phim, nhưng dù đã cố hết sức để ổn định tay viết, ngay từ chữ đầu tiên cô đã không khống chế được tay mình. Ở kiếp trước cô cũng không thích dùng bút lông luyện chữ, cho nên đã bỏ ngang lớp thư pháp mà gia tộc bắt học. So với những gì tưởng tượng ra thì thực tế thật kém xa, bảo sao mọi người thường hay nói, mộng thì tốt đẹp, thực tế lại tàn nhẫn. Cô đã biết trước mình sẽ bị mất mặt mà... Sau khi chép xong một quyển, Mộ Dung Ca bình tĩnh liếc mắt nhìn sang người đang đứng bên cạnh quan sát mình. Cô phát hiện, lần đầu tiên trên gương mặt khuynh quốc khuynh thành luôn lạnh lùng ấy, lại xuất hiện biểu cảm kinh ngạc, Mộ Dung Ca cố trấn an mình, chờ hẳn nhận xét. Nguyên Kỳ nhìn đám chữ loảng ngoảng trên giấy, hẳn hít sâu vài hơi. Xấu thật! Quả nhiên là rất xấu! “Theo những gì bản cung biết, cô năm tuổi đã đọc thuộc thi thư, chữ viết càng khéo léo tinh tế mới phải.” – Nguyên Kỳ dời mắt khỏi đám chữ viết xấu xí, cất giọng đều đều hỏi. Mộ

Dung Ca cười lúng túng: “Mấy ngày nay cưỡi ngựa chạy thực mạng nên cổ tay có chút đau nhức...” “Thời gian tới, ngày nào cũng phải tới đây chép ba cuốn sách.” – Trong mắt Nguyên Kỳ ánh lên ý cười khó đoán, hắn nói nhẹ nhàng. Khóe miệng Mộ Dung Ca khẽ co giật, cô vội vàng thoái thác: “Thái tử, không thể được ạ! Thiếp là phận nô tỳ, sao có thể làm những việc chỉ dành cho những người sang quý này được.” – Chuyện khôi hài gì vậy, mỗi ngày dùng bút lông chép sách chẳng phải sẽ mệt chết người hay sao?! Nếu hắn quá cô đơn muốn có người hầu chuyện thì chi bằng tìm hai vị cơ thiếp xinh đẹp nào đó mà phát tiết đi. Mà chẳng phải Lâm Thiện Nhã gả cho hắn cũng đem theo hơn mười người thiếp thân hồi môn đó sao, nghe nói người nào người nấy đều là mỹ nhân hiếm có. Nguyên Kỳ nhẹ nhàng mày, nhìn lướt qua nụ cười đầy ẩn ý của Mộ Dung Ca, đáy mắt hắn thoáng hiện lên tia sáng lạ thường, – “Mộ Dung Ca.” “Vâng.” “Cô rất to gan!” – Ngay cả lời mắng cũng tiết kiệm từ như thế. Chẳng hiểu tại sao Mộ Dung Ca lại có cảm giác những lời này của hắn không hề có ý tức giận, chắc hắn hắn không muốn truy cứu những chuyện cô đã làm. Nhưng rốt cuộc nó có ý tứ gì vậy? Trước đây hắn đã từng nói với cô câu này, khi đó vì không hiểu nên cũng mặc kệ, nhưng hôm nay nghĩ lại thì câu nói này của hắn rõ ràng ẩn chứa một ý tứ khác, không phải muốn khiển trách cô, vậy thì đó là cái gì? “Mấy ngày tới làm thêm vài cái xà phòng thơm đi.” – Nguyên Kỳ tao nhã ngồi xuống, ra lệnh cho cô. Mộ Dung Ca gật đầu đáp: “Vâng.” – Trả lời hắn xong cô mới phát hiện hôm nay trong căn phòng này, ngoại trừ mùi hương thoang thoảng đặc trưng của Nguyên Kỳ, hình như còn có thêm mùi hương xà phòng hoa sen mà cô đã từng cho hắn. Hai mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt vô cùng hòa hợp với nhau, tựa hồ chỉ có hắn mới xứng với mùi hương tao nhã thanh khiết khiến người ta say mê này. Tuy rằng tối nay gặp hắn, nhưng hắn lại không hề đề cập tới chuyện của Ánh Tuyết. Sau khi bình yên vô sự đi ra khỏi phòng, Mộ Dung Ca quan sát bốn phía, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Mộ Dung Ca đi thẳng về hướng gian phòng của hạ nhân, trên đường đi, lòng cô dần trầm xuống. Sau hôm nay, nhất định cô sẽ phải đối mặt với càng nhiều chuyện hơn nữa. Thực ra khi gặp Nguyên Kỳ, cô đã muốn hỏi hắn về Tần Nhi, nhưng cuối cùng vẫn không

mở miệng. Nếu lúc này mà hỏi chỉ làm cho hấn biết rằng, cô đang thiếu kiên nhẫn. “Mộ Dung cô nương xin dừng bước”. Phía sau truyền đến giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc. Cô quay đầu nhìn lại, Lưu Vân lập tức chặn trước người cô. Nhìn thấy người vừa tới, Mộ Dung Ca nhanh chóng nở nụ cười ôn hòa lễ độ: “Mộ Dung Ca tham kiến tiên sinh.” Gia Kiệt nhìn thoáng qua vẻ mặt liễu mạng của Lưu Vân, thấy thái độ ôn hòa của Mộ Dung Ca, y cũng mỉm cười, hỏi thẳng: “Mộ Dung cô nương, cô hận Thái tử sao?” Hận! Sao có thể không hận. Nếu không phải vì thủ đoạn ngấm ngầm của Nguyên Kỳ thì cô sẽ không rời khỏi Bạch quốc để đến Hạ quốc. Hấn Nguyên Kỳ cũng biết chuyện cô không hề muốn có bất kỳ dính dáng gì đến hấn chứ? Nhưng cả ngày chỉ biết giận dữ thì quá mệt mỏi, cô chưa từng ghi hận điều gì quá lâu ở trong lòng, vì như thế chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Edit: Vịt

“Không hận.” – Mộ Dung Ca điềm nhiên nói, giọng điệu mềm nhẹ lạ thường. Gia Kiệt khẽ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca. Cô không hận sao? Nếu là cô gái khác, hẳn đã mừng rỡ vô cùng khi được Thái tử đối xử đặc biệt, còn cô thì sao? Sợ là hận!

Cho dù có thể đoán được trong lòng Mộ Dung Ca nghĩ gì, nhưng y vẫn nói: “Trong lòng Thái tử chưa bao giờ có hình bóng của ai. Ngay cả Thái tử phi cũng không thể lọt vào mắt ngài. Chỉ có cô mới khiến gương mặt vô cảm và trái tim lạnh băng của ngài thay đổi. Sinh ra trong gia đình đế vương, Thái tử không thể tỏ ra mềm lòng, ngài luôn phải giữ cho mình một cái đầu và trái tim lạnh để suy tính toàn cục. Thái tử luôn nỗ lực trong mọi việc, vượt xa so với tưởng tượng của chúng ta.” Mộ Dung Ca nhẹ cau mày, cô ngắt lời Gia Kiệt: “Thái tử là Thái tử, ta là ta, còn những thứ khác ta chưa từng nghĩ tới. Huống hồ gì Thái tử và Thái tử phi mới thành hôn, Gia tiên sinh lại nói những lời này... nếu để người khác nghe được, e rằng cả ta và tiên sinh đều sẽ gặp phiền phức.” “Thái tử và Thái tử phi không như cô nghĩ đâu...” – Gia Kiệt thở dài, Thái tử có tâm nhưng nàng lại vô tâm, phiền phức rồi đây. Xem ra trong lòng nàng không có Thái tử, chẳng lẽ nàng yêu Thái tử Tề quốc? Mộ Dung Ca nhún người thi lễ, giọng dứt khoát: “Không phiền Gia tiên sinh nữa.” – Cô lập tức xoay người rời đi, để lại cho Gia Kiệt một bóng lưng không hề do dự. Gia Kiệt nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, lại thở dài. – “Mộ Dung Ca, cô đã nghĩ quá đơn giản rồi.” Lưu Vân đi theo sau lưng Mộ Dung Ca, y đã nghe thấy hết cuộc đối thoại của hai người, thân hình y run lên, cánh tay siết chặt trường kiếm

đeo bên hông. Y nhìn bóng lưng Mộ Dung ca đi phía trước mà trong lòng không ngừng thấp thỏm. Ba năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, nếu nàng động tâm với Thái tử Hạ quốc thì Thái tử phải làm thế nào đây? Mộ Dung Ca rũ mi nhìn xuống, cố che giấu sự đau đớn trong đáy mắt. Ở thế giới này cô đã không còn hy vọng tìm được một người đàn ông chỉ yêu mình cô, trọn đời trọn kiếp một đôi. “Mộ Dung cô nương, xin cô hãy nhớ. Ở trong lòng của Thái tử, địa vị của cô là bất khả xâm phạm.” – Lưu Vân do dự mãi mới quyết định lên tiếng. “Lưu Vân, thời gian qua huynh luôn ở bên bảo vệ ta, ta đã coi huynh như một người bạn tri kỉ, ân tình này ta nhớ mãi không quên. Nhưng huynh nên biết, thứ ta muốn, người ấy không thể cho ta được, mà ta cũng sẽ giữ vững ý kiến của mình. Không phải ta ích kỷ, mà đây là một phần con người ta, nếu bỏ nó đi thì ta chẳng khác nào một con rối gỗ.” – Mộ Dung Ca dừng bước chân, không quay lại mà trầm giọng nói. Lưu Vân trầm mặc nhìn bóng lưng hoàn mỹ phía trước mặt, một lúc sau y mới lên tiếng: “Xin lỗi, Mộ Dung cô nương.” “Lưu Vân, huynh muốn ăn thịt kho không? Ngày mai chúng ta gọi Như Băng cùng tới ăn một bữa cơm nha. Ta sẽ tự mình xuống bếp.” – Ánh mắt Mộ Dung Ca lấp lánh, dường như có một giọt lệ trong suốt vừa đọng trong mắt cô, nhưng rất nhanh cô đã thay thế nó bằng một nụ cười rạng rỡ. “Ừ.” – Lưu Vân cũng cười. Y ngày càng nhận thấy Mộ Dung Ca là một cô gái tốt, chỉ có điều số phận đối xử với nàng quá bất công mà thôi. Sau khi ba người bọn họ chia hai ngả rời đi, từ khúc quanh phía hành lang bước ra một người. Là Lâm Thiện Nhã, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành của nàng đã sớm tái nhợt. Đúng như nàng suy đoán, trong lòng chàng có Mộ Dung Ca! Làm sao có thể như vậy?! Bất cứ điểm gì dù là nhỏ nhất, Mộ Dung Ca cũng không thể so sánh với nàng. Với dung mạo và tài năng này chẳng lẽ không thể khiến chàng động tâm sao? Đêm động phòng, chàng nói những lời như sét đánh ngang tai, thế nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác. Nàng không thể buông tay, tuyệt đối không buông tay. Nếu không thể mau chóng có được trái tim của chàng thì chắc chắn nàng sẽ bị người đời chế nhạo, Phong quốc cũng nguy nan. Lâm Thiện Nhã quay đầu dỗi mắt về phía căn phòng sáng đèn, chàng đang ở ngay trong phòng kia nhưng đã nhiều ngày rồi nàng không được gặp mặt,

vốn lần này muốn đến gặp chàng nhưng kết quả lại nghe được đoạn đối thoại giữa Gia Kiệt và Mộ Dung Ca. Đến cả Gia Kiệt cũng biết chàng hờ hững với nàng, lúc biết chàng không có ý gì với mình, nàng đã mất ngủ hai đêm liền, cứ ngỡ rằng mình bị ghét bỏ. Nhưng đây lại là kết quả mà nàng không dám nghĩ đến. Thật may, hình như lúc này Mộ Dung Ca vẫn chưa có tình ý gì với Nguyên Kỳ, nàng vẫn còn thời gian. —bamholyland.com —

Mấy ngày tiếp theo, Mộ Dung Ca đã trở thành nhân vật nổi danh trong phủ Thái tử, mọi người đều biết cô là người được Nguyên Kỳ sủng ái, tuy nói là quân gia, nhưng có chuyện gì bọn hạ nhân cũng chỉ hỏi qua ý kiến của cô thôi, như thế cô càng nhàn, rảnh rỗi lại làm chút xà phòng thơm. Ngày thứ hai sau khi Ánh Tuyết bị giam, Như Băng tới nhà lao thăm ả. Ánh Tuyết từng đắc tội với nhiều người, ngày đầu tiên bị nhốt trong nhà lao, không cần ai ra lệnh, ả vẫn phải chịu đủ mọi hình phạt tàn nhẫn, sang đến ngày thứ hai đã không còn ra hình người nữa rồi, ngay cả chút sức lực để mắng Như Băng cũng không có. Sau khi trở về, Như Băng ăn hết hai chén cơm, cuối cùng buông đũa thở dài cảm thán một câu: “Ác giả ác báo, đáng đời ả.” Có điều, Ánh Tuyết coi như vẫn còn may mắn, đến sáng sớm ngày thứ ba, từ trong nhà giam truyền đến tin tức Ánh Tuyết sợ tội nên tự sát! Sau khi nghe xong tin này, ai nấy đều thốn thức. Vì sao lại thốn thứ? Nguyên nhân là vì thấy trước đây Ánh Tuyết có rất nhiều thủ đoạn, nhưng không ngờ dũng khí còn chẳng bằng Như Băng! Mộ Dung Ca đã sớm dự liệu chuyện này, nhưng Như Băng thì khác, sau khi biết được chuyện Ánh Tuyết sợ tội nên tự sát, Như Băng tức lắm, nàng nói sao Ánh Tuyết lại nhát gan như vậy, mới có ba ngày đã không chịu nổi rồi! Mộ Dung Ca cười nhẹ, việc sống chết của Ánh Tuyết không liên quan gì tới cô nữa, nhưng có một chuyện khiến sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt, hôm nay cô vừa nhận được tin tức từ Bạch quốc gửi đến. Công tử Lan Ngọc vừa đi khỏi, Trần quốc liền đem quân đánh thẳng vào Bạch quốc, chỉ trong nửa tháng Bạch quốc đã bại trận. Khi quân đội của Trần đánh vào hoàng cung, Bạch hoàng đế không chịu nổi nhục nhã mà treo cổ tự sát ngay trước mặt mọi người. Chuyện của Bạch quốc được mọi người ví như một tấm kịch tuồng, lúc được công tử Lan Ngọc hỗ trợ thì bình yên, mà Lan Ngọc vừa bước chân đi khỏi họ đã

mềm nhũn như miếng bả đậu, bị đánh bại một cách đơn giản! Thứ Mộ Dung Ca lo lắng nhất chính là xương đúc giáp, cô chỉ vừa mới tạo dựng được cơ nghiệp, nay vì chiến tranh mà có nguy cơ mất trắng. May mà Lan Ngọc phải người tới truyền tin, y đã lo liệu tất cả, cô không cần lo lắng. Trận này Bạch quốc thua nhanh chóng, hẳn là có kẻ đứng đằng sau thúc đẩy, nhưng cô cũng không muốn đi sâu tìm hiểu chuyện đó làm gì. Trong khoảng thời gian sống ở thế giới này cô đã hiểu một đạo lý, không nên cố gắng suy đoán hay tìm hiểu chuyện gì quá sâu, chân tướng trong đó nhất định sẽ khiến cho ta phải đứt từng khúc ruột! ——bamhollyland.com——

“Đây là vật gì?” – Nguyên Kỳ nhìn khối xà phòng thơm hình vịt Donald, tò mò hỏi. Mộ Dung Ca cười ngượng: “Là một chú vịt ạ. Nhưng xin Thái tử cứ yên tâm, xà phòng thơm lần này vẫn là mùi hương hoa sen.” – Dùng hết mấy ngày mới làm xong, lúc đầu Mộ Dung Ca còn định làm bánh xà phòng hình hoa sen, nhưng không hiểu vì sao khi nhìn thấy cả vườn hắc liên trong phủ Thái tử, cô lại cảm thấy tâm trạng mình thật nặng nề, nên nhất thời hứng thú lại làm thành vịt Donald. “Bốn cung nhìn thế nào cũng thấy nó giống một con mèo cụt đuôi đang há miệng cắn chuột?” – Nguyên Kỳ lật qua lật lại bánh xà phòng thơm ở trong tay, quan sát một hồi rồi đưa ra kết luận. Cô định để hẳn dùng một con vịt để rửa tay ư? Nghe vậy, trên trán Mộ Dung Ca hiện ra mấy vạch sọc đen, mèo cụt đuôi ư? Chẳng qua đây là lần đầu tiên cô thử làm hình vịt Donald, chưa thạo lắm nên làm cái mỏ vịt hơi nhỏ một chút thôi mà... – “Thái tử nói là gì thì là cái đấy đi ạ.” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt tỏ vẻ nghi hoặc đánh giá cô, tay nắm chặt bánh xà phòng thơm, đây là biểu hiện thái độ vui vẻ hay không đây? “Tuy cô là quản gia, nhưng chỉ cần lo những việc cho bốn cung thôi.” – Hắn rời tầm mắt, thản nhiên nói. Mộ Dung Ca gật đầu, “Vâng.” – Cứ quản cái gì ít phiền phức mà quyền lực lại lớn là được. Ở chung với Nguyên Kỳ một thời gian, Mộ Dung Ca dần nhận ra hắn đang thay đổi. Có phần hiền hòa hơn so với hồi còn ở hoàng cung Phong quốc, điều này cũng giúp cô được thả lỏng hơn nhiều. Quả thật nhờ có Lâm Thiện Nhã mà tính tình của hắn cũng tốt lên nhiều. Nguyên Kỳ liếc mắt, dường như nhìn thấu suy nghĩ của người con gái trước mặt, sâu trong đáy mắt hắn thoáng lạnh đi. – “Mộ Dung Ca.” “Vâng?”

“Trong lòng cô có còn hình bóng của Thái tử Tề quốc?” “Lòng dạ thiếp sáng như gương, chỉ nghĩ đến việc ba năm sau có thể lấy lại tự do.” “...” – Một trận im lặng. Nguyên Kỳ đưa mắt nhìn những cánh hoa sen màu đen rung rung theo gió ở bên ngoài cửa sổ. Tự do là thứ gì? Vì sao nàng lại muốn có được đến vậy? ——bamholylnd.com—— Phủ Thái tử Tề quốc. Đêm khuya thanh vắng, sắc trời dần chìm vào màn đêm. Hôm nay Lâm Thanh Nhã nhập phủ, là ngày lành hiếm gặp. Trong phủ giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Lương Hân Hân nhìn hai hình bóng hắt lên cửa lớn của tân phòng, trái tim cảm thấy đau đớn. “Ta đã không đem được niềm vui đến cho chàng, chỉ hy vọng muội muội có thể thay ta làm điều đó.” – Nàng rơi lệ, giọng nói chứa đầy đau đớn bi thương, tiếc rằng hai người ở trong phòng kia cũng không thể nghe thấy lời này. Xoay người rời đi. Đây là lần đầu tiên Lương Hân Hân biết thế nào là đau lòng! Nhưng đã dẫn thân vào thì nàng không thể quay trở lại, chỉ có thể tiếp tục trầm luân trong đó mà thôi. Bên trong tân phòng, Triệu Tử Duy đưa tay khẽ tấm khăn trùm đầu. Chiếc khăn bay xuống, vô tình rơi trên mặt đất. Hân dùng đôi mắt tà mị lạnh lùng nhìn Lâm Thanh Nhã. Lâm Thanh Nhã đã phải chờ đợi quá lâu mới tới được tối nay, tuy rằng không thể mặc áo cưới màu đỏ, nhưng bộ áo cưới nàng đang khoác trên người cũng rất xa hoa, không hề kém Lương Hân Hân. Ngược mặt ngắm nhìn người nam nhân của nàng, anh tuấn tài trí, tà mị dụ người, toàn thân chàng tản ra khí phách ngạo nghễ, người này từ nay về sau sẽ là phu quân của nàng. Nghĩ tới đây, khóe miệng Thanh Nhã bất giác mỉm cười, nụ cười sung sướng rạng rỡ, hết sức xinh đẹp. Lâm Thanh Nhã có vẻ đẹp quyến rũ, mị hoặc như một chú hồ ly, bất cứ một nam tử nào nhìn thấy nữ nhân hấp dẫn như nàng đều sẽ sôi trào nhiệt huyết, sớm không nhịn được mà nhào vào người nàng, phát huy thú tính. Nhưng trái với chờ mong của nàng, Triệu Tử Duy lại tỏ vẻ chán ghét, cười nhạt: “Son phấn tầm thường! Người đi nghỉ đi.” Dứt lời, bóng người cao lớn đã biến mất khỏi phòng. Nụ cười trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Thanh Nhã lập tức cứng đờ, cho dù trên mặt đắp một lớp phấn rất dày cũng không thể che được vẻ tái nhợt trên mặt nàng. Chàng.... vừa nói cái gì? Son phấn tầm thường ư!?

Hạ quốc, phủ Thái tử. Nguyên Kỳ đã vào cung từ sớm, nghe nói hoàng thượng lâm bệnh nặng lâu ngày, lúc này càng trầm trọng hơn, có thể sẽ quy thiên bất cứ lúc nào. May mà Hạ quốc có rất nhiều danh y, mỗi ngày họ đều dùng những loại thuốc quý đắt giá để sắc cho Hạ hoàng để dùng mới miễn cưỡng kéo dài được tuổi thọ. Nhưng thân thể suy yếu khó mà duy trì được lâu, có người nói, tất cả các ngự y đều chẩn đoán, hoàng thượng chỉ có thể kiên trì tối đa hai năm. Tất cả các công việc triều chính hiện nay đều do một tay Nguyên Kỳ xử lý. Mọi người đều thắc mắc, vì sao hoàng thượng không nhường lại ngôi vị cho Thái tử? Nguyên nhân vì sao hoàn toàn là bí mật. Đến tối Nguyên Kỳ mới trở về, hắn vẫn bình tĩnh như thường ngày, không có vẻ gì khác lạ. Nhưng Mộ Dung Ca nhìn thấy vẻ u ám trong ánh mắt của Nguyên Kỳ, trông hắn có vẻ tuyệt vọng. Hôm nay ngẫu nhiên cô lại nghe được câu chuyện của đám hạ nhân nói với nhau. Thì ra Nguyên Kỳ từ nhỏ được nuôi ở ngoài cung, mười năm liền hoàng thượng chẳng bao giờ để ý đến, để hắn tự sinh tự diệt ở bên ngoài. Nhưng khi Nguyên Kỳ được mười một tuổi, năm ấy Hoàng thượng đột nhiên bố cáo thiên hạ phong hắn làm Thái tử.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Edit: Vịt Nghe chuyện dường như hần đã phải trải qua một tuổi thơ đầy sóng gió. Mộ Dung Ca có trực giác, việc này tuyệt đối không đơn giản như vậy, không phải ngẫu nhiên mà rẻ rúng mười năm, bỗng đột nhiên coi trọng! Nhưng sự tình trong hoàng cung vốn luôn phức tạp, Mộ Dung Ca cô chỉ là người ngoài cuộc, còn là một người đến từ hiện đại nên biết nhiều về sự phát triển biến hóa của tiến trình lịch sử, trong đó không bao giờ có thể thiếu máu và nước mắt. Tuy rằng hiểu được trong đó có quá nhiều phức tạp nhưng cũng không thể lý giải. Theo Nguyên Kỳ trở về Phù Dung Các, dọc đường đi không khí im lặng ngọt ngào làm cô suýt không thở nổi. Đến nơi, cô vốn muốn dặn dò tỳ nữ hầu hạ hần tắm rửa, dùng bữa tối xong sẽ đi ngay, nhưng ai ngờ Nguyên Kỳ lại bắt mình cô ở lại. Hần chỉ mặc một bộ đồ lót mỏng, cứ như vậy ung dung nhàn nhã tựa nửa người vào thành giường. Mộ Dung Ca đứng ở ngoài màn sa nhìn vào bên trong, không biết do bóng tối chập choạng hay thứ ánh nền mờ ảo khiến ánh mắt của hần trong giây phút ấy trở nên mê ly. Bỗng hần hỏi cô: “Ở bên cạnh công tử Lan Ngọc một thời gian, cô cho y là người như thế nào?” Lan Ngọc ư? Vì sao hần đột nhiên nhắc tới Lan Ngọc? Trong lòng thắc mắc nhưng cô vẫn cung kính trả lời: “Cho tới nay y vẫn là người tốt. Hầu như tất cả mọi người trong thiên hạ đều nghĩ như thế.” Cho tới nay? Hần cười nhẹ, ánh mắt sắc bén bắn ra ngoài màn sa, hần nhìn cô từ trên xuống dưới: “Mộ Dung Ca.” “Vâng.” “Vậy bốn cung là người như thế nào?” – Hần dừng một chút mới hỏi. Thâm sâu khó lường, giỏi giấu tài, người mà ai cũng phải kiêng dè, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, lúc nào cũng thích nhìn thấu toàn thiên hạ. Không biết hần có muốn nghe lời thật lòng hay không, cô không ngại việc nói thẳng cho hần biết, nhưng hôm nay sắc mặt của hần u ám quá, cô đành nói chậm rãi: “Thái tử bí hiểm quá, thiếp không thể nào biết được.”

Vừa dứt lời, không khí dường như đặc quánh lại, cả gian phòng như rơi vào khoảng không tối đen yên lặng không cách nào thấy rõ phương hướng, cảm giác mơ hồ khiến người ta phải sinh lòng sợ hãi. Tim Mộ Dung Ca đập nhanh hơn, dường như tối nay hẳn rất khác, Mộ Dung Ca lặng lẽ lùi về phía sau một bước, khẽ hít thở vài hơi thật sâu. Cô có thể cảm nhận được sự đau đớn xen lẫn hờ hững đang hiện hữu trong không khí, cảm giác này khiến cô hoang mang. Nguyên Kỳ cúi đầu ngắm chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái bên tay trái, ánh sáng màu đỏ mờ nhạt chiếu lên tròng mắt đen láy khiến bóng dáng hắc thật cô quạnh. Lan Ngọc công tử là người tốt, trong mắt toàn thiên hạ y là người tốt ư? Nguyên Kỳ một lần nữa tựa nửa người vào thành giường, chớp mũi bắt được mùi hương hoa sen thơm ngát trên tóc, bằng giá trong mắt giảm bớt một phần. Hắc ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, lạnh lùng cất giọng hỏi: “Xà phòng thơm hình mèo cô đưa cho bốn cung có màu gì?” – Là vàng? hay Lam? Câu hỏi này khiến đôi mắt đang nhìn xuống của Mộ Dung Ca lộ vẻ kinh ngạc, cô khiếp sợ ngẩng đầu nhìn hắc qua một lớp màn sa, sự kinh ngạc hiện lên trên nét mặt. Bánh xà phòng hình chú vịt Donald có màu hồng nhạt. Lúc trước tặng cho hắc, cô cũng cảm thấy hơi lo lắng, sợ hắc không thích màu đó mà trách mắng cô, nhưng hắc không có biểu hiện gì khác thường nên cô không suy nghĩ nhiều mà bỏ qua. Nhưng đến lúc này cô mới biết, thì ra hắc bị bệnh... mù màu! Trong mắt hắc không hề có màu sắc. Dung mạo khuynh thành này khiến nữ tử toàn thiên hạ phải điên cuồng, thì ra hắc... “Hồi bẩm Thái tử, là màu hồng nhạt ạ.” – Mộ Dung Ca vội vàng thu hồi ánh mắt kinh ngạc, lập tức bình tĩnh nói. Hắc không bỏ sót biểu cảm nào trên gương mặt cô, một thoáng biến sắc vừa rồi chỉ có kinh ngạc, không hề có sự tò mò hay chán ghét. Đôi môi mỏng của hắc nhẹ nhàng cong lên thành nụ cười tự giễu. – “Hồng nhạt ư?” “Vâng.” – Là hồng nhạt, thiếu nữ thường hay mơ mộng mà. Nếu có thể cô còn muốn sơn tường thành màu hồng nhạt, đồ dùng cũng màu hồng, nền đất cũng phải hồng nốt. “Lần sau làm màu xanh đi.” – Giọng nói thanh trong lạnh lùng của hắc được giảm xuống thấp một độ. “Vâng.” “Không được làm con mèo nữa.” – Hắc nhắc nhở. Đây không phải mèo, là vịt Donald mà! Chỉ là lúc làm có chút sai lầm thôi. Mộ Dung Ca thầm phản bác ở trong lòng. Lúc

đi ra ngoài, Mộ Dung Ca hơi dừng ở trước cửa, quay đầu nhìn lại người đang nằm trong màn sa, hắn vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, bấm bấm mấy đốt ngón tay chẳng biết đang suy tính điều gì. Đêm nay cô luôn cảm thấy có cái gì đó rất lạ, thế giới trong mắt hắn chỉ có hai màu đen – trắng, thì ra một người hoàn mỹ như vậy cũng có chỗ khiếm khuyết, nếu là người khác có lẽ sẽ giấu cợt khinh thường, cũng có thể tỏ ra thương hại hắn, nhưng ở trong mắt cô chuyện này rất bình thường, vốn không ai trên đời này hoàn hảo cả. Nhưng việc làm cô quan tâm hơn cả là tối nay hắn đột nhiên nhắc tới Lan Ngọc. Thời thế loạn lạc là mảnh đất tốt cho quần hùng xưng bá, một đại lục bị chia năm sẻ bảy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày xuất hiện người đứng lên thống nhất thiên hạ. Đến lúc đó chắc chắn chiến tranh sẽ nổ ra khắp nơi, máu chảy thành sông, bách tính lầm than. Nhưng tất cả đã không thể thay đổi. ———bamholylan.com ———

Tề quốc. Chỉ trong hai ngày đã xảy ra một sự việc rất lớn. Vụ án của Thập hoàng tử Triệu Tử Tấn đã được điều tra làm rõ, do có người trong triều đổ kị với Tể tướng nên thiết kế bầy sát hại ông, thập hoàng tử không hề liên quan đến chuyện này. Triệu Tử Tấn nhìn cánh cửa vẫn luôn đóng chặt suốt mấy ngày qua đang từ từ mở ra, ánh trăng chiếu vào tưới lên người hắn. Khóe môi hắn khẽ cười lạnh lùng. Để có thể rời khỏi nơi này, hắn đã trả giá quá nhiều thứ! Lúc ban đầu hắn đã dự tính chờ ít ngày nữa sẽ đưa chứng cứ của mình ra, nhưng thật không ngờ lần này lại do Nguyên Kỳ tính kế, khiến nàng bị ép trở lại bên cạnh y. Kỳ thực, sau khi bị bắt năm ngày, hắn đã sai ba mươi tên ám vệ đi thu thập đủ chứng cứ xóa tội cho mình. Hắn muốn chờ đợi thời cơ thích hợp để nhất cử lưỡng tiện đánh bại luôn Triệu Tử Duy. Nhưng đến hôm nay hắn đã không còn có thể đợi được nữa. Nghe nói ba tháng sau là thọ yến (lễ mừng thọ) sáu mươi tuổi của Hạ hoàng đế, có lẽ đây sẽ là thọ yến cuối cùng của lão ta. Lần thọ yến này chắc chắn tập trung đủ mười quốc gia mạnh nhất, quốc gia nào cũng sẽ đưa một phần lễ long trọng đến tham gia. Nếu là thọ yến của các quốc gia khác thì bọn họ chỉ cần phái tới một sứ giả là được, nhưng Hạ quốc lại khác. Cho nên hắn không thể bỏ lỡ cơ hội lần này, hắn muốn nhìn thấy nàng, xác nhận nàng sống có tốt không. Hắn phải mang nàng đi, tuyệt đối không thể để

nàng ở cạnh Thái tử Hạ quốc! Theo ánh trăng, một người bước vào – là Triệu Tử Duy. Mấy ngày nay Triệu Tử Duy vẫn thường hay xuất hiện. “Người tốt chứ?” – Triệu Tử Duy trầm giọng hỏi. Hai mắt Triệu Tử Tấn khẽ nheo lại, không hề do dự trả lời: “Tốt.” Hai người nhìn nhau, ánh mắt như những mũi thương đang không ngừng giao chiến, rồi cả hai nhanh chóng thu hồi sát khí, không khí trở lại trạng thái ôn hòa như ánh trăng đêm nay. ——bamholylnd.com—— Ngày mai Nguyên Kỳ phải vào cung. Mộ Dung Ca ở trong phòng làm xà phòng thơm màu xanh da trời hình chú vịt Donald. Như Băng đã tới từ sáng sớm, nàng nghỉ ngơi mười ngày nên thể lực dần được phục hồi, lúc trước không được ăn uống đầy đủ trong thời gian dài nên sắc mặt nàng rất vàng, qua mấy ngày được bồi bổ đã béo lên một chút. Mộ Dung Ca sắp xếp cho Như Băng làm công việc hàng ngày quét dọn Tàng thư các (thư viện sách), đây là ý nguyện của Như Băng. Nàng nói không thể gặp mặt Thái tử vì cảm thấy quá hổ thẹn, hơn nữa hiện nay nàng chỉ là một nữ tỳ dơ bẩn ti tiện, không xứng để có bất kỳ hy vọng xa vời nào. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng chỉ muốn một mình bình tĩnh lại, mà Tàng thư các chính là nơi có thể thanh lọc cơ thể và linh hồn của nàng. Nghe nói Nguyên Kỳ đã xem hết sổ sách có trong Tàng thư các, hẳn chỉ cần đọc một lần sẽ không bao giờ quên. Nha đầu Như Băng này thật là...! Nàng ấy cho rằng có thể giấu được suy nghĩ của mình với cô ư? Nhìn chú vịt Donald sắp thành hình ở trong lòng bàn tay, Mộ Dung Ca tự hỏi: “Chẳng lẽ không phải vịt, mà là mèo thật sao?” – Mèo luôn mềm mại nhẹ nhàng, từ nhỏ đã chỉ biết hưởng thụ, mà vịt, nhìn qua có vẻ xấu, nhưng ăn lại rất ngon. (...) “Mộ Dung cô nương có ở bên trong không?” – Ngoài cửa có tiếng người đang hỏi Lưu Vân. Lưu Vân vốn là người ít nói, vẻ anh tuấn lạnh lùng của y lại hấp dẫn biết bao nhiêu cô nương ở trong phủ Thái tử, mỗi ngày đều có cô nương tới tặng quà cho y, hết quần áo, ngân lượng, đến những vật dụng nhỏ bé như túi tiền, túi thơm v.v.... nhờ vậy cũng giúp Mộ Dung Ca tiết kiệm được khá khá ngân lượng. Mộ Dung Ca vô cùng vui mừng! Từ trước đến nay cô vẫn luôn coi trọng tiền bạc mà, ban sáng còn vỗ vai Lưu Vân, đặc biệt dặn dò: “Huynh cứ thế mà phát huy, tiếp tục giữ vững phong độ.” Vì vậy suốt từ

sáng sớm cho đến giờ cơm trưa y đều không thèm nhìn đến cô. Ngay cả lúc này có người hỏi, y cũng không nói tiếng nào. Mộ Dung Ca thở dài, lẩm lời thì vạ miệng, xem ra câu động viên của cô ban sáng đã đắc tội với Lưu Vân rồi. Mộ Dung Ca bèn tự trả lời: “Có chuyện gì?” “Mộ Dung cô nương, Thái tử phi cho mời.” Một giọng nói quen thuộc, là Xảo Vân – tỳ nữ thân cận của Lâm Thiện Nhã. Phái nhất đẳng tỳ nữ đến đây mời cô, xem ra nàng ta không muốn để cô từ chối rồi.

“Xin chờ một chút.” Mộ Dung Ca đứng dậy phủi áo, sau đó xoay người nhìn về phía gương đồng, khoe miệng kéo lên thành nụ cười mỉm như có như không, người con gái trong gương thanh khiết như đóa sen, tựa như phát ra từ chính nội tâm của nàng, xinh đẹp dịu dàng, tao nhã trong sáng. Lâm Thiện Nhã muốn làm gì? Đã nhiều ngày rồi không thấy nàng ta có động tĩnh nào khác. Bỗng nhiên cô nhớ tới một việc, trước đó vài ngày khi vừa bước chân vào phủ Thái tử và gặp mặt Lâm Thiện Nhã, lúc đó phong thái của nàng ta mang tới cảm giác rất giống Nguyên Kỳ, nhưng phong thái của Nguyên Kỳ do trời sinh có được, còn Lâm Thiện Nhã tựa như cố ý thể hiện ra. Xem ra sau này cô muốn sống yên ổn cũng không được. Xảo Vân thầm giật mình khi nhìn thấy gương mặt mộc không chút son phấn của Mộ Dung Ca, đúng là dung mạo trời sinh! Mặc dù Mộ Dung Ca không có vẻ đẹp tuyệt sắc khuynh thành rung động lòng người như Thái tử phi, nhưng sắc đẹp tao nhã bậc này cũng khiến người đối diện không thể rời mắt. Mộ Dung Ca cũng chỉ như bao mỹ nhân thường thấy khác ở trong cung, nhưng gương mặt không son phấn lại làm nên nét đặc biệt của cô. Từ đầu đến chân đều không phát ra hương vị dụ dỗ, Xảo Vân thầm cười nhạt, Mộ Dung Ca thật cao tay, có lẽ nàng ta muốn dùng thủ đoạn đặc biệt này để câu dẫn Thái tử. “Mộ Dung cô nương, xin mời đi theo ta.” – Âm điệu trong giọng nói của Xảo Vân lộ ra sự lạnh lùng, ngay cả ánh mắt nhìn Mộ Dung Ca cũng tỏ ra hơi khinh thường. Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày, không biểu hiện điều gì trên gương mặt. Nhưng cô không nói không có nghĩa Lưu Vân chịu để yên, hơn nữa tính tình của y vốn lạnh, mấy ngày nay tâm tình lại càng không tốt. Lưu Vân nhìn chăm chăm vào Xảo Vân, toàn thân tỏa ra sát khí

không hề che giấu. Xảo Vân cảm giác phía sau gáy có luồng hơi lạnh thổi tới, như thể sinh mạng của mình sắp bị đoạt mất, nàng ta quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt đăm đăm sát khí của Lưu Vân, nàng sợ đến xanh mặt, lui về phía sau một bước, môi mấp máy muốn nói cái gì đó nhưng lại không thốt thành lời. “Chúng ta không đi sao?” – Mộ Dung Ca thầm buồn cười nhưng vẫn thể hiện nét mặt ôn hòa lễ độ, trái ngược hẳn với vẻ dữ tợn, cách xa người khác của Lưu Vân. Xảo Vân hơi ngó người ra một lát rồi lập tức gật đầu đi trước dẫn đường. Mộ Dung Ca tưởng rằng phải tới Bạc Khanh Các, nhưng khi được dẫn đến trường đình (đình hóng mát trong vườn) cô mới biết Lâm Thiện Nhã đang ngồi đây cùng vài người nữa. Trong trường đình có khoảng năm – sáu vị tiểu thư, phu nhân trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ đang cười nói vui vẻ, thỉnh thoảng còn nghe thấy các nàng học đòi văn vẻ, đối thơ. Mộ Dung Ca thu tầm mắt về, gương mặt bình tĩnh lạ thường. “Thái tử phi, Mộ Dung cô nương đã đến.” – Xảo Vân gập người bẩm báo với Lâm Thiện Nhã. Chưa chờ Lâm Thiện Nhã mở miệng, mấy vị phu nhân cùng tiểu thư ngồi đấy đều đồng loạt quay ra nhìn cô. Trong đó có một nữ tử mắt phượng mày ngài, ánh mắt cười lên phong tình vô hạn, nhưng không phải quá xinh đẹp. Nàng nọ nhìn Mộ Dung Ca đầy hiếu kỳ: “Cô là Mộ Dung Ca ư? Cô chính là Khánh vương phi bị Khánh vương Nguyên quốc biếm xuống làm ca kỹ như trong lời đồn phải không?” “Vậy sao? Nghe nói Khánh vương phi là mỹ nhân số 1 ở Nguyên Quốc, thật không ngờ nàng ta lại cách biệt một trời một vực với Thái tử phi nha. Ở trước mặt Thái tử phi, nàng ta chỉ đáng làm loại son phấn tầm thường mà thôi.” – Một vị tiểu thư che miệng cười trộm, ánh mắt nhìn Mộ Dung Ca cũng đầy khinh thường. Lại có vị phu nhân khác nói: “Nguyên quốc chẳng qua chỉ là một tiểu quốc, tiểu quốc thì đầu óc cũng bé. Dương tiểu thư, người không cần nâng cao nàng ta lên quá, đem nàng ta ra so sánh với Thái tử phi, chẳng phải là vũ nhục Thái tử phi hay sao? “Hiện nay Thái tử đang trọng dụng nàng ta, tự nhiên nàng ta cũng phải có chỗ đặc biệt hơn người chứ. Chúng ta cần gì phải nhắc tới chuyện xưa?” – Trong năm người có một vị phu nhân mặc trang phục màu tím lên tiếng, dung mạo nhìn qua không hơn mấy người ở đây nhưng khí chất có vẻ cao quý hơn nhiều. Mộ

Dung Ca vẫn bình tĩnh nghe các nàng tung hứng, như thể cô chỉ là một người ngoài đang đứng nghe mấy bà hàng tôm hàng cá ngoài chợ diễn trò khôi hài mà thôi. Nói trắng ra, mấy người này nhìn có vẻ cao quý nhưng cái miệng thốt ra toàn lời độc địa. Cô nhìn sang Lâm Thiện Nhã thấy nàng ta đang thông thả thưởng thức trà, trên gương mặt tuyệt đẹp hiện lên ý cười nhàn nhạt, như thể bàng quang trước cuộc công kích này. Sau khi vị phu nhân áo tím nói xong, mấy người khác đều che miệng cười trộm, từ chối cho ý kiến. Đây chẳng phải đang nói đến chuyện xưa gì, ý các nàng rõ ràng chê thân phận Mộ Dung Ca không cao quý, trực tiếp châm biếm cô. “Đúng vậy, chúng ta đừng nên nói đến nữa, nếu nàng ta có một chút năng lực thì đã không bị Khánh vương Nguyên quốc bỏ rơi. Có lẽ Thái tử thương hại nàng ta mới thu nhận về đây.” – Vị phu nhân xinh đẹp lúc đầu nhục mạ Mộ Dung Ca khẽ cười nói, hai hàng lông mày nhướng lên đầy kiêu ngạo. Mộ Dung Ca nheo mắt, trong lòng đã hiểu rõ ràng mục đích của Lâm Thiện Nhã. Nàng ta chỉ cần để mọi người ở Hạ quốc biết thân phận của cô, sau đó nhờ miệng của bọn họ liên tiếp nhục mạ, thậm chí còn có thể gây áp lực cho Nguyên Kỳ, khiến hắn phải đuổi cô ra khỏi phủ! Nếu được như vậy thì cô phải cảm ơn các nàng ấy rồi. Cảm tạ các nàng đã tận tình nhục mạ cô nhé! Nghĩ tới đây khéo môi Mộ Dung Ca bất giác nở nụ cười xinh đẹp nhất, cô ngẩng đầu liếc qua Lâm Thiện Nhã vẫn luôn im lặng, đang muốn nói lại có người giành nói trước. Một bên tay Lưu Vân đã dè xuống trường kiếm ở bên hông, mấy ả phu nhân này thật đáng ghê tởm! Lúc này bọn họ mới phát hiện ra Lưu Vân ở sau lưng Mộ Dung Ca, một nữ tử tỏ ra bức mình, tò mò hỏi: “Chỉ là một quán gia nhỏ nhoi mà cũng có hộ vệ đi theo ư?” Mộ Dung Ca liếc nhìn Lâm Thiện Nhã, cúi đầu nói rằng: “Nếu Thái tử phi đã không có việc gì, vậy nô tỳ xin cáo lui.” Ai ngờ vị nữ tử kia nghe thấy lời Mộ Dung Ca nói lại như chó bị chọc tiết, lập tức nổi giận cầm cả cốc trà nóng hất vào người cô. – “Một đứa quán gia nhỏ nhoi mà cũng dám lớn mật như thế? Dám coi thường bốn phu nhân ư? Người chỉ là một hạ nhân ti tiện thôi nhé, nếu hôm nay bốn phu nhân muốn cái mạng chó của người thì người cũng không giữ nổi đâu! Thái tử phi, xin người hãy đem con tiện nhân này xuống chém đầu, đỡ để nó dùng sự ti tiện của mình làm

dơ dáy phủ Thái tử!” Mặc dù ly trà đã bị Lưu Vân chém làm đôi nhưng Mộ Dung Ca vẫn bị nước trà nóng vấy lên người. Cô nghiêm mặt nhìn nước trà dính trên người mình. “Xin hỏi phu nhân đây là thê tử của vị đại nhân nào?” – Cô cúi đầu để bọn họ không nhìn thấy sóng cuộn đang dâng trào trong mắt, giọng nói lạnh hơn băng. Vị phu nhân kia sững sốt, nàng ta không ngờ trong khoảnh khắc đó Lưu Vân lại ra tay nhanh như vậy, một kiếm kia vô cùng sắc bén đã bổ đôi chén trà. Nàng ta không kịp nghĩ nhiều, ngây ngốc tự phun ra: “Bốn phu nhân là thê tử của Lưu Thượng Thư.” Phu nhân của Lưu Thượng Thư? Mộ Dung Ca thầm cười nhạt, đoạn quay sang Lâm Thiện Nhã cười hỏi: “Thái tử phi cho gọi nô tỳ đến đây là muốn mua vui cho mấy vị phu nhân cùng tiểu thư đây phải không?” Lâm Thiện Nhã nheo mắt, nàng nhìn Mộ Dung Ca, đôi mày nhẹ nhàng nhíu lại. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lâm Thiện Nhã, kỳ thực chuyện này đối với các nàng chỉ là việc nhỏ mà thôi, dù sao hạ nhân ở trong mắt các nàng đều là những kẻ ti tiện thấp hèn không đáng nhắc tới, nhưng không hiểu vì sao các nàng lại bất giác cảm thấy Mộ Dung Ca không giống với những hạ nhân khác. Đúng lúc đó Bích Nhu đi ngang qua trường đình nhìn thấy một màn này, bèn đi vào bên trong thi lễ, sau đó nói: “Hồi bẩm các vị phu nhân, trong phủ chỉ có một mình Thái tử mới có quyền định đoạt sự sống chết của Mộ Dung cô nương.” Dứt lời, Bích Nhu lo lắng liếc sang Mộ Dung Ca, sau đó liền xoay người rời đi. Nàng chỉ có thể làm đến thế này thôi. Tuy rằng mới tiếp xúc với Mộ Dung Ca không được bao lâu nhưng nàng biết, Mộ Dung Ca là một người đáng để nàng tương trợ. Chỉ riêng việc nàng ấy tự mình đi vào nhà giam dơ bẩn để cứu Như Băng ra đã khiến Bích Nhu cảm thấy đáng giá rồi. Mấy người kia quay ra nhìn nhau, các nàng không phải hạng ngu dốt đến mức không hiểu ý tứ trong lời nói của Bích Nhu, tất cả đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía Mộ Dung Ca như muốn moi ra chút thông tin từ vẻ mặt của cô. Lâm Thiện Nhã vẫn chưa nói bất cứ câu nào, nàng thầm liếc Mộ Dung Ca, muốn biết Mộ Dung Ca rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn, nàng cần phải biết sau này mình sẽ phải ra tay như thế nào. Nụ cười trên môi Mộ Dung Ca càng thêm rực rỡ, cô sẽ ghi tạc lại tất cả những lời nói nhục mạ hôm nay vào trong đầu. “Thế thì đã sao? Chỉ cần bốn phu

nhân nói một câu chắc chắn Thái tử sẽ đồng ý đưa người cho ta, và ta muốn người chết ngay bây giờ!” – Á phu nhân kia sau khi tỉnh hồn lại liền cảm thấy xấu hổ khi nghĩ đến cư nhiên mình lại bị lời nói của một đứa hạ nhân dọa sợ đến mức ngây ngẩn cả người, còn ở ngay trước mặt mấy vị phu nhân cùng tiểu thư nữa chứ, ả không cam lòng, thẹn quá hóa thành giận dữ. Vị phu nhân mặc áo tím nghe vậy âm thầm lắc đầu, người của Thái tử há lại dễ dàng muốn có là có sao? “Chỉ là một hạ nhân thôi mà, Thượng Thư phu nhân muốn có, chắc chắn Thái tử sẽ thưởng cho tỳ.” – Nữ tử có đôi mắt phượng cười nói. Chính xác, trong mắt người khác các nàng chính là những người cao quý, còn đám hạ nhân chẳng đáng một xu. Mộ Dung Ca nhìn thẳng vào Thượng Thư phu nhân, cô cười nhẹ: “Vậy sao?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Edit: Vịt “Muốn giết hay có được nô tỳ đâu phải khó. Thái tử cũng sắp trở về, đến lúc đó phu nhân đưa ra yêu cầu với Thái tử là được rồi. Nếu là lệnh của Thái tử, nô tỳ không dám kêu ca nửa lời.” – Mộ Dung Ca cúi đầu, giọng nói nhẹ như hơi thở, trong âm điệu không nghe ra sự tức giận, trái lại còn có vẻ dịu dàng khiến người khác sinh ảo giác.

Lâm Thiện Nhã khẽ nhú mày nhìn Thượng thư phu nhân, chỉ là một Thượng thư phu nhân mà khẩu khí cũng lớn đấy! Tất nhiên nàng rất mong Thượng thư phu nhân này đưa ra yêu cầu với Nguyên Kỳ, rồi chàng sẽ đồng ý mà không hề do dự. Thế nhưng trực giác của nàng mách bảo rằng, nếu chỉ đơn giản như vậy thì Mộ Dung Ca đã không thể nhận được sự đối đãi đặc biệt của chàng. Lâm Thiện Nhã lướt qua vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Dung Ca, sau đó quay sang nói với Thượng thư phu nhân: “Chẳng mấy khi các vị phu nhân đến đây thăm phủ Thái tử, không nên vì một hạ nhân mà làm mất đi không khí vui vẻ, chúng ta tiếp tục uống trà bình thơ đi thôi.” Mộ Dung Ca thầm cười nhạt. Giỏi lắm Lâm Thiện Nhã, mặc dù nàng ta không nói điều gì quá đáng nhưng lại là lời lăng nhục sâu sắc nhất. Tính toán thật khéo! Tốt! “Thái tử phi nói rất đúng, chẳng qua chỉ là một hạ nhân ti tiện, chúng ta không nên lãng phí thời gian vì nó có phải không?” – Một nữ nhân khác che miệng cười khúc khích. Sắc mặt Thượng thư phu nhân vẫn còn nhăn nhó vì tức giận. Thường ngày trong phủ Thượng thư, bọn hạ nhân vẫn luôn cung kính với nàng ta, còn nàng ta thấy ngứa mắt kẻ nào là mắng chửi ngay, thế mà vừa rồi Mộ Dung Ca lại không đứng yên chịu trận mà dám né tránh chén trà của nàng ta, thật là thứ nô tài to gan! Càng nghĩ càng tức, gương mặt nàng ta nhăn nhó, sắc giọng quát ầm lên: “Thứ hạ nhân như người thật hỗn hào, Thái tử phi, sao người không đuổi luôn nó ra

khỏi phủ?” Vị phu nhân mắt xếch cũng phụ họa theo: “Chỉ là một hạ nhân mà dám chọc giận chúng ta, Thái tử phi nên đuổi nó ra khỏi phủ đi thôi.” Ngoài trừ vị phu nhân mặc y phục màu tím không hề nói câu nào, mấy người khác đều hòa vào ta một câu, người một câu. “Cảnh phu nhân, Dương phu nhân nói rất đúng, chi bằng đuổi nó đi thì hơn.” Lưu Vân vốn muốn ra tay giáo huấn mấy vị phu nhân này, nhưng nghe được lời bọn họ nói chuyện với nhau lại khiến hắn có phần chờ mong, nếu các nàng có thể khiến bọn họ bị đuổi ra khỏi phủ Thái tử, hoặc nặng hơn là bị tổng khứ khỏi Hạ quốc thì càng tốt! Y tin rằng Mộ Dung Ca cũng đang nghĩ như vậy. Mộ Dung Ca cười nhạt, thể loại giễu võ dương oai, bắt nạt vợ vẫn này cô không thèm chấp. Lâm Thiện Nhã khẽ chớp mắt, chuyện rõ ràng không diễn ra theo như dự liệu, kế hoạch của nàng không phải như thế này, nếu nàng đồng ý chuyện đuổi Mộ Dung Ca ra khỏi phủ, chắc chắn sẽ đắc tội với Nguyên Kỳ. Huống hồ gì trong phủ, Mộ Dung Ca chỉ nghe theo lệnh của một mình Thái tử, nàng không có quyền này. “Chi bằng chờ Thái tử hồi phủ rồi hãy nói tiếp, dù sao nô tỳ cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thái tử mà thôi.” – Mộ Dung Ca quét ánh mắt sắc lạnh qua những người đang ngồi ở đây, cuối cùng dừng lại ở Lâm Thiện Nhã. Gương mặt Lâm Thiện Nhã thoáng hiện nét giận dữ, đối mắt lại với Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca hơi nhú mày, Lâm Thiện Nhã muốn kết thúc dễ thế sao? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy! Nàng ta đã chọc đến nọc của cô rồi, muốn phui tay còn phải xem cô có đồng ý hay không đã! “To gan! Người dám bất kính với Thái tử phi! Chỉ là một hạ nhân ti tiện mà lại dám coi thường chủ nhân như thế? Thái tử phi là người nhân từ độ lượng nên không muốn trách phạt kẻ dưới, nhưng tiện tỳ người cũng không thể cả gan làm loạn như vậy được!” – Phu nhân mắt xếch tức giận quát to. À thấy Lâm Thiện Nhã im lặng không nói gì bèn chen lời vuốt đuôi, muốn lấy lòng Lâm Thiện Nhã. Lưu Vân cười khẩy, thật một lũ ngu dốt! Bị Lâm Thiện Nhã âm thầm lợi dụng còn đắc chí mừng thầm, tưởng mình được tiếng thơm nhưng không ngờ chính hành động này lại đang chọc giận Lâm Thiện Nhã! Y nhìn ra Lâm Thiện Nhã không dám đuổi Mộ Dung Ca ra khỏi phủ, có khi nàng ta còn không muốn chuyện bé xé to. Mục đích của hôm nay có lẽ chỉ định hạ thấp Mộ Dung Ca

mà thôi! Y âm thầm nhìn sang Mộ Dung Ca đứng bên cạnh, cô khá bình tĩnh, nhưng từ những lời vừa rồi, y có thể thấy cô không định buông tha cho Lâm Thiện Nhã! Những gì mọi người nhìn thấy chỉ là bề ngoài đánh lừa của Mộ Dung Ca, nếu ai thấy cô không nói gì mà lẩn tới thì đúng là đồ có mắt không trông! Không phải cô không muốn phản kích, mà là Mộ Dung Ca không bao giờ làm chuyện gì chưa nắm chắc, cô thà rằng chịu nhịn nhục cũng phải chờ đến thời cơ thích hợp nhất, một kích chí mạng mới khiến đối thủ không kịp trở tay. “Phu nhân nói phải lắm! Vừa rồi đứa nô tỳ này dám hỗn hào với ta, xem ra nó cũng không coi Thái tử phi ra gì. Chỉ là một đứa hạ nhân mà dám không nghe theo mệnh lệnh của Thái tử phi? Dựa vào đâu mà nó dám to gan lớn mật như thế? Chỉ bằng mấy chiêu câu dẫn Thái tử mà nghĩ mình là chủ tử rồi sao?!” – Thượng thư phu nhân không cam lòng tỏ ra yếu thế, lập tức lên giọng mắng lại. “Bản tiểu thư thấy nó muốn làm loạn rồi đấy!” – Một vị nữ tử tầm mười sáu tuổi cao giọng đổ thêm dầu vào lửa. Tình huống lúc này ngày càng ác liệt! Lâm Thiện Nhã biết không thể tiếp tục được nữa, bằng không hậu quả thật khó lường! Nghĩ vậy nàng bèn trầm giọng nói: “Người lui xuống đi.” Mộ Dung Ca cười nhạt, bỗng Lưu Vân bước tới gần nói điều gì đó với Mộ Dung Ca, vẻ tươi cười trên mặt cô nháy mắt biến thành kinh sợ, viền mắt bắt đầu ngấn lệ, hai đầu gối lập tức quỵ xuống đất, ở trước mặt Lâm Thiện Nhã cùng mấy vị phu nhân khác khóc rống lên: “Nếu Thái tử phi muốn đuổi nô tỳ ra khỏi phủ, nô tỳ cũng không dám oán thán nửa lời, lập tức rời khỏi đây ngay. Thượng thư phu nhân, nô tỳ sai rồi, vừa rồi phu nhân ném chén trà khiến nô tỳ quá kinh ngạc nên không kịp có phản ứng, lúc này mới giật mình nhận ra mình đã phạm vào tội lớn tày trời! Đáng nhẽ khi được các phu nhân dạy bảo, nô tỳ phải quỳ xuống tạ ơn ngay. Xin các phu nhân tha lỗi, nô tỳ mới đến đây chưa hiểu quy củ nên mới phạm vào lỗi lầm lớn như vậy! Nếu Thượng thư phu nhân muốn nô tỳ chết, nô tỳ lập tức treo cổ tự vẫn, không dám oán thán nửa lời!” “Mộ Dung Ca...” – Sắc mặt Lâm Thiện Nhã dần chuyển sang màu trắng, nàng ta được huấn luyện trong môi trường hoàng cung từ nhỏ nên luôn giữ được phong thái bình tĩnh trước mọi tình huống, nhưng lúc này Lâm Thiện Nhã biết sự tình đã vượt ra khỏi tầm kiểm

soát của mình. Mấy vị phu nhân cùng tiểu thư đều rất ngạc nhiên trước sự thay đổi chóng mặt của Mộ Dung Ca. Thượng thư phu nhân nhìn xuống Mộ Dung Ca đang quỳ dưới đất như nhìn những tỳ nữ khác trong phủ của mình, cười khẩy, nói: “Giờ mới thấy hối hận sao? Thật tiếc, khi người biết hối hận thì đã không còn đường sống nữa rồi!” “Vậy sao?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ bên ngoài trường đình. Giọng nói này rất nhẹ nhưng tất cả mọi người trong trường đình đều nghe thấy rõ ràng! Chỉ một chữ đã khiến tâm thần rung động. Cả đám người nhìn lại, một bóng dáng khuynh thành khiến trăm hoa buồn bã thất sắc, người nam tử có khí chất hoa lệ bước người đang ung dung bước từng bước tiến vào bên trong trường đình. Đôi con người đen láy sâu thẳm nhẹ nhàng đảo qua tình huống nơi đây, hẳn không nói gì nhưng lại khiến người khác phải cam tâm thuần phục từ tận đáy lòng. Mộ Dung Ca đưa lưng về phía Nguyên Kỳ, tiếp tục phần diễn xuất của mình, hai vai cô run lên, làm như không nghe thấy câu hỏi chất vấn của hắn, nước mắt cứ tuôn rơi như mưa, giọng nói run rẩy: “Ngài không thể.... cho nô tỳ một cơ hội nữa hay sao?” Bốn phía hoàn toàn yên lặng. Lâm Thiện Nhã nắm chặt hai tay, đôi môi anh đào khẽ run rẩy. Chàng đã trở về! Mấy ngày nay không phải chàng luôn về trễ sao? Tại sao hôm nay lại trở về sớm như vậy? Lâm Thiện Nhã trừng mắt với Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca biết, cô ta biết chàng sắp về nên mới để mấy vị phu nhân tùy ý lăng nhục mình, không tìm cách tránh đi? Thực ra Lâm Thiện Nhã nghĩ oan cho Mộ Dung Ca, cô cũng không ngờ Nguyên Kỳ lại trở về vào lúc này, vừa rồi nhờ Lưu Vân thông báo nên cô mới nhanh chóng thay đổi sách lược, suýt chút nữa đã lợi dụng được cơ hội này để rời khỏi nơi đây rồi. Tiếc thật, hiếm khi có cơ hội tốt như vậy! “Tiện tỳ!” – Thượng thư phu nhân tức giận mắng. Nàng ta lập tức quay sang Nguyên Kỳ, mách lẻo. – “Đứa tiện tỳ này dám tới đây ăn nói hỗn hào với thiếp và các vị phu nhân, tiểu thư, lại còn dám coi thường Thái tử phi! Xin Thái tử hãy làm chủ cho Thái tử phi!” Lâm Thiện Nhã dán chặt ánh mắt của mình vào Nguyên Kỳ, muốn biết phản ứng của chàng, mặc dù nhìn nàng ta vẫn rất bình tĩnh ung dung, nhưng Xảo Vân đứng đằng sau có thể cảm nhận được sự khẩn trương của nàng, và cả... sự sợ hãi. Đôi mắt sâu thẳm, không gợn sóng của

Nguyên Kỳ nhìn lướt qua vệt trà ố trên quần áo của Mộ Dung Ca, lại nhìn tới những mảnh vỡ của chén trà dưới đất. Khóe miệng hằn khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười bí hiểm lạnh như băng ngàn năm. “Quả thực rất to gan!” Hắn vừa thốt ra lời này, gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Lâm Thiện Nhã lập tức giãn ra. Có lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều, đến lúc này đây vẫn chưa có một nữ nhân nào có thể chen được vào trong tim chàng. Mấy vị phu nhân cùng tiểu thư khác đều thở phào nhẹ nhõm, vị phu nhân mắt xếch gật gù cười nói: “Thái tử anh minh!” Mộ Dung Ca khẽ đảo tròn mắt. “Người của phủ Thái tử há có thể để người khác muốn làm gì thì làm?” – Đôi mắt đen láy của Nguyên Kỳ sâu như một hồ băng u tối, giọng nói chất vấn vang lên mang theo hơi thở lạnh lẽo của mùa đông. Lâm Thiện Nhã khẽ rung mình, tại sao nàng lại quên mất việc nơi này là phủ Thái tử nhỉ? Chàng tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài đến đây khiêu khích! Mộ Dung Ca là quản gia do chàng đích thân phê chuẩn, tất nhiên càng không đến lượt kẻ khác nhúng tay vào, ngay cả nàng cũng không có quyền đó, nói gì tới mấy vị phu nhân của các đại thần trong triều? Mấy vị phu nhân và tiểu thư ngồi đó đều sửng sốt, nụ cười vẫn còn trên môi thoáng chốc cứng đờ. Mộ Dung Ca rất biết điều mà im lặng, từ từ chờ đợi mọi chuyện phát triển. Tuy rằng cô không thể xác định được Nguyên Kỳ có giúp cô hay không, nhưng cô có thể đoán được, mấy vị phu nhân này đến đây là muốn nịnh bợ Lâm Thiện Nhã, tất nhiên là vì muốn dành chút cảm tình cho phu quân của mình. Hành vi của các nàng ấy thực ra không hề sai, cái sai là ở chỗ các nàng ấy lại động đến người của phủ Thái tử! Những lời nói ra còn như bắt ép Nguyên Kỳ phải xử trí hạ nhân. “Thái tử tiến cung làm tròn đạo hiếu với Hoàng thượng đến giờ mới quay về, ắt hẳn rất mệt mỏi, thiếp đã phân phó cho hạ nhân chuẩn bị trà...” – Lâm Thiện Nhã cố gắng ổn định lại tâm tình, môi nở nụ cười hoàn mỹ, dịu dàng mềm mại như nước nói những lời quan tâm đến Nguyên Kỳ. Mộ Dung Ca lại cố tình khóc lóc thêm lần nữa, còn tỏ vẻ vô cùng sợ hãi: “Cầu xin Thái tử cùng Thượng thư phu nhân ban cho nô tỳ một cái chết thoải mái nhất.” Lưu Vân trộm cười, xem ra, cô là người có đôi khi không đạt được mục đích sẽ không dễ dàng bỏ qua. “Gia Kiệt, điều tra rõ trượng phu của mấy vị phu nhân này giữ

chức gì trong triều! Kẻ dám cả gan giêu võ dương oai bừa bãi trong phủ Thái tử cần phải đưa vào nha môn xử lý nghiêm trị.” – Nguyên Kỳ khẽ liếc qua đôi vai run rẩy của Mộ Dung Ca, sâu trong đôi mắt hần thoáng hiện lên tia sáng khác thường. Gia Kiệt đáp: “Vâng, chủ công.” – Mấy người ngu ngốc này, nếu đã thiếu hiểu biết thì cũng đừng nên tự tiện đi gây họa chứ, bằng không các nàng sao có thể gánh nổi hậu quả. Thật ra lần này không phải chủ công cố ý muốn đến đây, mà là, người vừa về đến cửa thì Bích Nhu chạy đến, nàng ta vì Mộ Dung Ca mà đi thỉnh cầu Thái tử, vì thế người mới tới đây xem thử. “Thái tử?” – Lâm Thiện Nhã ngạc nhiên vô cùng, chỉ vì một Mộ Dung Ca mà chàng nữ trừng phạt mấy vị phu nhân đây sao?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Mấy vị phu nhân nghe vậy quá sợ hãi! Tại sao chỉ là một hạ nhân lại mang cho họ nhiều phiền phức đến vậy?

Phu nhân áo tím cau mày, không ngờ mấy vị phu nhân này làm loạn lại liên lụy đến nàng, nàng lạnh lùng liếc nhìn Lâm Thiện Nhã, xem ra vị Thái tử phi này cũng không được lòng Thái tử. Mộ Dung Ca im lặng không nói, trong lòng dấy lên một cảm xúc khác thường. Nhưng cô hiểu rõ mình và sẽ không suy nghĩ nhiều, hấn làm như vậy vì không cho phép người khác phạm vào quyền uy của hấn. Cũng có thể thời gian này trong lòng hấn không vui, vừa lúc đụng phải mấy vị phụ nữ trẻ em bát nháo này khiến hấn cảm thấy khó chịu, bức mình. Hoặc có thể vì một vài lý do khác. “Thái tử phi thật rảnh rồi.” – Nguyên Kỳ bỗng quay sang Lâm Thiện Nhã, ánh mắt lướt qua gương mặt nàng ta, cái nhìn kia không lạnh cũng không nhạt, không nhìn ra thái độ của hấn. Lâm Thiện Nhã không hề lạ ánh mắt này, cách đây không lâu, vào ngày đầu tiên nàng đặt chân vào phủ Thái tử, chàng đã từng nhìn nàng bằng ánh mắt như thế, không nói bất cứ lời nào, chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt không lạnh không nhạt, rồi sau đó quay đi không liếc mắt đến nàng nữa. Cái nhìn rơi vào trong lòng nàng thật đau đớn. Như lúc này đây, khi nhìn thấy ánh mắt ấy nàng bỗng nhiên lại cảm thấy lồng ngực mình quặn thắt... và cả e sợ. Nàng vốn không hề có vốn đặt cược, chỉ có thể lựa chọn phải dựa vào chàng và thân phận Thái tử phi này để bảo hộ Phong quốc an toàn một thời gian. Khi đó, nàng tưởng rằng dùng sự nỗ lực của mình sẽ có thể chiếm được trái tim của chàng. Sắc mặt Lâm Thiện Nhã tái nhợt, chậm rãi đứng lên, có trời mới biết lúc này nàng đang dùng bao nhiêu phần nỗ lực để tự trấn định bản thân không run rẩy, nàng miễn cưỡng cười nói: “Thiếp đã quấy rầy Thái tử rồi, xin Thái tử thứ lỗi.”

“Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.” – Nguyên Kỳ lạnh lùng nói, sau đó quay người dứt khoát rời đi. Khi mọi người ngẩng đầu lên thì chỉ còn thấy bóng dáng của hắn ở phía xa. Nguyên Kỳ một thân y phục đen tuyền, ống tay áo dài quá đầu gối đong đưa theo mỗi bước đi, mang theo sự ngạo nghễ tự tin, lạnh lùng vô tình, ống tay áo màu đen kia đung đưa theo nhịp xoay vòng như một đám mây đen vần vũ quanh thân hắn. Xung quanh trường đình đầy sắc đen của Hắc liên, dung hòa cùng bóng hình của hắn, đẹp đến chói lòa. Mộ Dung Ca không nhìn theo Nguyên Kỳ nữa mà tự động đứng lên, bỗng cô cảm thấy mình đang bị một ánh mắt đe dọa. Cô quay lại, Lâm Thiện Nhã ngày thường luôn mỉm cười thản nhiên, nhưng lúc này gương mặt lại lạnh như sương đêm. Mộ Dung Ca không hề né tránh ánh mắt của nàng ta, tất cả những gì vừa xảy ra đều do Lâm Thiện Nhã tự gieo gió gặt bão. Nếu trong ba năm ở đây, Lâm Thiện Nhã để yên cho cô sống thì cô sẽ không bao giờ coi nàng ta là kẻ địch, nhưng nếu dám gây hấn với cô, cô sẽ phản kích lại. Mộ Dung Ca từng nghe Tiểu Thập nói, khi hắn xử lý đám ám vệ đi theo đuôi bọn họ, trong đó có cả tử sĩ dưới trướng của Lâm Thiện Nhã. Nghĩ đến đây, Mộ Dung Ca mỉm cười với Lâm Thiện Nhã. – “Tạ ơn Thái tử phi đã tha chết.” – Cũng cảm tạ màn lạnh nhạt của nàng ta ngày hôm nay! Nhờ việc này mà ngày sau cô sẽ bớt được rất nhiều phiền phức. Lưu Vân mặt lạnh tanh ra khí tức áp bức đến khó thở, hắn bỗng rút kiếm ra khỏi vỏ và... dùng khăn lụa chuyên chú lau chùi tỉ mỉ, động tác chậm rãi vô cùng. Ánh kiếm loang loáng phản chiếu trong mắt Lâm Thiện Nhã khiến sắc mặt nàng ta càng thêm tái trắng. “Thái tử phi, tại sao lại vậy? Bọn Thiếp chỉ dạy dỗ một hạ nhân thôi mà...” – Thượng Thư phu nhân bần rùn chân tay, nàng ta biết đại họa vừa giáng xuống đầu, nàng ta không còn vẻ uy phong vừa rồi, cũng không nhận ra thái độ của Mộ Dung Ca bây giờ khác hoàn toàn với khi nãy. Mọi ánh nhìn lúc này chỉ tập trung vào một mình Lâm Thiện Nhã, nàng ta không còn dám hồ ngôn loạn ngữ nữa. Phu nhân mắt xếch cũng rồi rít: “Thái tử phi, người phải giúp thiếp.” – Các nàng đã từng làm nhiều việc cùng nhau, nhưng tại sao lại sơ ý đến mức quên mất đây là phủ Thái tử – nơi không thể diễn võ dương oai được chứ? Hôm nay gây ra phiền toái này, các nàng phải làm sao đây? Tất cả đều dán

chặt ánh mắt vào Lâm Thiện Nhã, mong muốn Lâm Thiện Nhã có thể ra tay giúp đỡ. Nhưng Lâm Thiện Nhã lại lạnh lùng vô tình nói: “Chuyện đã tới nước này, bốn cung cũng không còn cách nào khác.” “Cái gì? Thái tử phi, sao người có thể làm như vậy?!” – Tất cả đồng thời kêu to đầy thất vọng. Nếu không phải có Lâm Thiện Nhã là Thái tử phi, sao các nàng có thể tụ tập ở phủ Thái tử. Bọn họ không phải kẻ ngốc, họ giúp Lâm Thiện Nhã đối phó với Mộ Dung Ca nhưng chỉ đối lấy sự thờ ơ của nàng ta. Khóe miệng Mộ Dung Ca nhẹ nhếch lên, trong lòng thầm cười nhạt. Người của hoàng gia có mấy ai không vô tình? Vì mục đích cá nhân mà không tiếc hy sinh tất cả! Mộ Dung Ca nghiêng đầu nói với Lưu Vân: “Lưu Vân, chúng ta đi.” Lưu Vân thu kiếm, gật đầu. Cho đến khi hình bóng của hai người họ đi khuất, mấy vị phu nhân, tiểu thư cũng bị người kéo ra ngoài, chỉ còn lại mình Lâm Thiện Nhã ngã ngồi xuống ghế đá, sau lưng vẫn còn cảm giác lạnh lạnh gai người, và lửa hận đang bùng bùng nổi sóng trong lòng nàng. “Thái tử phi, chuyện đã tới nước này chỉ bằng buông tay thôi. Theo Nô tỳ thấy, mặc dù Thái tử có ý với Mộ Dung Ca, nhưng chưa biết chừng Mộ Dung Ca không thích ngài ấy.” – Xảo Vân hạ giọng khuyên nhủ. Thái tử Tề quốc để lại tùy tùng thân cận để bảo vệ Mộ Dung Ca đã nói lên tâm ý của y. Có lẽ Mộ Dung Ca cũng có cảm tình với Thái tử Tề Quốc, nên nàng ta mới tạo khoảng cách với Thái tử, lịch sự từ chối. Lâm Thiện Nhã cười nhạt: “Bản phi cũng biết vậy, nhưng vẫn không thể để Mộ Dung Ca sống được.” – Ánh mắt Lâm Thiện Nhã đang mờ mịt, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, bèn từ tốn nở nụ cười tự tin, kiêu ngạo. “Dung mạo và tài nghệ của Thái tử phi là đệ nhất thiên hạ. Sớm hay muộn Thái tử cũng sẽ ái mộ người. Chỉ là, nếu Thái tử phi không sớm có long thai thì không thể đứng vững gót chân ở Hạ quốc này được...” – Sắc mặt Xảo Vân nặng nề, lo lắng nói. Những lời của Xảo Vân khiến Lâm Thiện Nhã từ từ trầm xuống, nàng nói với Xảo Vân, cũng là tự nhủ với bản thân mình, “Sẽ!” – Nàng rồi sẽ có cơ hội đó. —————bamholyland.com————— Như Băng sợ hãi nhìn Mộ Dung Ca, thấy trên người cô ngoài mấy vết trà ố ra, còn lại không có bất cứ vết thương nào, Như Băng mới thở phào nhẹ nhõm. – “May là không sao hết.” “Nô tỳ đã nói Mộ Dung cô nương không sao mà Như Băng không tin.” –

Bích Nhu che miệng cười, nàng biết nếu Thái tử qua đó sẽ không đời nào để yên cho đám phu nhân kia xằng bậy ngay trong phủ thái tử. Phủ Thái tử là nơi nào chứ, sao để cho mấy kẻ muốn làm gì thì làm được, muốn chinh hạ nhân của Thái tử sao? Các nàng tự nhìn lại chính mình đi. Như Băng thờ phào nhẹ nhõm, nàng quay sang Bích Nhu: “Nếu mấy người đó vẫn không nghe theo, cố tình gây thêm phiền phức thì tôi sẽ không tha đâu, tôi cứ lo sợ chén trà nóng sẽ làm phỏng cô, may mới chỉ dính vào quần áo.” – Khi Như Băng biết được tin Mộ Dung Ca bị chịu nhục ở trường đình, cô luôn tự trách mình vô dụng, đang ảo não vô cùng thì Mộ Dung Ca đã lành lặn trở về. Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn hai người trước mặt, trong lòng dâng đầy tình cảm thật ấm áp, nồng hậu, cô nói: “Tôi không sao rồi, không cần lo lắng nữa.” “May Thái tử đến kịp lúc, nếu không hậu quả thật khó lường.” – Bích Nhu vẫn còn lo lắng. “Sự việc đều đã qua, không cần nhắc tới nữa.” – Mộ Dung Ca mỉm cười nhẹ nhàng, dường như không để ý những chuyện vừa xảy ra. Một cơ hội tốt như vậy mà bỏ qua mất, mặc dù rất không cam lòng, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác. Như Băng và Bích Nhu đồng thời gật đầu, các nàng đều biết chuyện hôm nay có quan hệ tới Thái tử phi, Thái tử phi lại đứng một bên, thờ ơ nhìn Mộ Dung Ca chịu nhẹn nhục, chẳng phải là vì chính nàng ta cũng đang muốn được nhìn thấy vẻ suy sụp của Mộ Dung Ca hay sao? Nhưng cuối cùng sự việc lại không như nàng ta mong muốn. Tin rằng sau này nàng ta sẽ không dám làm như vậy nữa. Kỳ thực, qua chuyện này Mộ Dung Ca cũng thu được rất nhiều chỗ tốt. Mấy ngày liền đều có người đến tặng lễ, hầu hết đều của các vị phu nhân và tiểu thư kia sai người đưa tới. Kỳ thực những gì bọn họ đã làm hôm đó rất quá phận, nên các nàng ấy đều tỏ ra ăn năn hối lỗi, sai người đưa tới lễ vật an ủi thật lớn. Ở trong phủ Thái tử cô chỉ là một quản gia nhỏ bé, những người đó tặng quà cho cô có lẽ bởi vì những gì Nguyên Kỳ đã thể hiện ngày ấy. Ở trong mắt các nàng, cô không chỉ là một quản gia đơn giản nên bọn họ phải lót đường bằng lễ vật để sau này dễ bề làm việc. Nếu là lễ vật hối lỗi thì không việc gì phải từ chối bọn họ. Cho dù cô có muốn làm người thanh liêm, không nhận của hối lộ nhưng nếu trả lại cho bọn họ thì còn mang đến nhiều phiền phức hơn. Tốt nhất cứ nên nhận lấy, vẹn toàn cả đôi đường. Ba

năm làm nô bộc có lẽ cũng không khó khăn như trong tưởng tượng. Có khi... lúc rời khỏi phủ Thái tử, cô đã là một người giàu có rồi. Mộ Dung Ca giao hết lễ vật cho Lưu Vân mang ra cửa hiệu cầm đồ đổi lấy ngân phiếu. Lúc đầu Lưu Vân từ chối, y cho rằng bạc vẫn còn đủ dùng cần gì đổi ngân phiếu nữa? Chẳng phải lại giúp bọn họ có thêm đề tài đàm tiếu hay sao? Mộ Dung Ca chỉ mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng pha chút gian trá: “Ngân phiếu mới đảm bảo, những thứ kia có tác dụng gì đâu. Tôi không phải kẻ có tư tưởng thích đổi ngân phiếu rồi vào phòng, đóng cửa tự thưởng thức, nhưng ngân phiếu là sự lựa chọn tối ưu nhất bây giờ.” “Mộ Dung cô nương quả thực cao minh.” – Lưu Vân ngạc nhiên, nhìn cô thanh lịch tao nhã như vậy nhưng không ngờ cũng là người rất yêu tiền. Y thầm nghĩ, nếu sau này Thái tử muốn tặng quà cho Mộ Dung Ca, chắc hẳn y sẽ mách nước cho Thái tử biết, so với tơ lụa Tống Lăng, trang sức trân bảo, chi bằng người tặng cô nương vàng thỏi hoặc ngân phiếu thì hơn!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Edit: Vịt

“Mong Thái tử phi giờ cao đánh khế.” – Mộ Dung Ca ngồi xuống phía đối diện, ngẩng đầu mỉm cười với Lâm Thiện Nhã.

“Người không được để ý tới thân phận của bản cung mà nương tay đâu đấy, chớ để bản cung thất vọng.” – Lâm Thiện Nhã mỉm cười, nhắc nhở. Mộ Dung Ca có thể đánh cờ cùng công tử Lan Ngọc và Nguyên Kỳ, đủ để thấy tài đánh cờ của Mộ Dung Ca rất cao.

Mộ Dung Ca nhú mày chăm chú nhìn vào bàn cờ, không nói gì thêm. Lâm Thiện Nhã bày ra thế cờ Lạc Liên Hoa, nàng ta không nhanh không chậm, không nóng vội mà bình tĩnh tạo thế vờn quanh.

Cuộc đấu trên bàn cờ bắt đầu.

Lâm Thiện Nhã cầm quân đen, Mộ Dung Ca cầm quân trắng.

Xảo Vân đứng hầu ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại châm trà cho hai người. Xảo Vân biết Mộ Dung Ca có tài đánh cờ nhưng không đánh giá cao, ở Phong quốc, người có thể đấu cờ cùng Thái tử phi chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà dù có đánh, chắc chắn cũng phải thua vài nước. Mộ Dung Ca chỉ là tiểu thư ở một nước bé tí, lại chưa từng được cao thủ chỉ điểm, nếu có thể đánh cờ cùng Thái tử phi trong nửa canh giờ cũng xem như may mắn lắm rồi.

Nhưng người xưa thường nói, coi thường người khác, kẻ bị thiệt có khi là chính mình.

Nhưng đã qua nửa canh giờ mà ván đấu vẫn không thể phân thắng bại. Không thể nào! Thái tử phi chưa bao giờ đánh cờ với một nữ tử mà quá nửa canh giờ cả! Từ nhỏ Xảo Vân đã hầu hạ Lâm Thiện Nhã nên cũng học được nhiều điều, đương nhiên cũng biết một chút ít về cờ vây, lúc này chưa để ý lắm, giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện thế trận trên bàn cờ rất hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn chưa thể phân rõ ai đang chiếm thế thượng phong! Xảo Vân kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, rồi liếc sang gương mặt dần đỏ bừng của Lâm Thiện Nhã, tim nàng ta khẽ nảy lên.

Lâm Thiện Nhã bỗng nhiên lên tiếng: “Nếu bản cung làm chủ, đưa người lên vị trí trắc phi, người có bằng lòng không?” – Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca đầy đe dọa, ánh mắt Lâm Thiện Nhã không bỏ sót biểu hiện nào trên gương mặt Mộ Dung Ca, muốn từ biểu hiện của cô nhìn ra thông tin khác.

Mùi trầm hương trong không khí hơi nồng, lúc mới bước vào đây còn cảm thấy nhàn nhạt thoang thoảng, nhưng lúc này đã trở nên nồng nặc xông thẳng vào mũi. Mộ Dung Ca nhíu mày, mùi hương này thật nặng, hơi gay mũi.

Thật không ngờ Lâm Thiện Nhã lại có tấm lòng quảng đại như vậy, chủ động cưới thêm phi tần cho Nguyên Kỳ, nhưng câu nói này của nàng ta có bao nhiêu phần thật lòng và bao nhiêu phần tính toán đây? Mộ Dung Ca ngẩng đầu, thấy vẻ khẩn trương hiện rõ trên dung nhan tuyệt sắc của Lâm Thiện Nhã, cô lại nhìn xuống bàn cờ, ván đấu sắp kết thúc!

Cô cười nhẹ: “Trắc phi? Thái tử phi, người đã quá coi trọng nô tỳ rồi.” – Ở trong mắt người khác, đây có thể là một vị trí cực kỳ hấp dẫn, khó kháng cự lại được. Thế nhưng trong mắt cô nó chẳng đáng một đồng.

“Nói đi, người muốn cái gì?” – Lâm Thiện Nhã nhíu chặt hai mày, giọng nói có phần lạnh dần.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ giao động, lòng thầm buồn cười. Nhưng thực ra cô cũng rất cảm thông với Lâm Thiện Nhã, yêu thầm Nguyên Kỳ nhưng không được đáp lại, cho nên cứ bám theo mãi không chịu buông tha. Trước đây cô chưa bao giờ muốn đối địch với Lâm Thiện Nhã, nhưng phải trách nàng ta ngay từ đầu đã không chấp nhận sự tồn tại của cô, cô sao có thể để yên cho nàng ta tiếp tục giở trò giả nhân giả nghĩa được?

“Ngả bài” đi thôi!

“Mộ Dung Ca, người đã bị Khánh vương Nguyên quốc giáng xuống làm ca kỹ thì cũng nên biết kết cục sau này chỉ làm nô bộc cả đời được thôi. Nếu không phải vì Thái tử có chút hứng thú với người, bản cung sẽ không bao giờ để vị trí Trắc phi đó cho người. Người hẳn là biết, nếu không có hậu thuẫn phía sau nâng đỡ, thì người khó có thể đứng vững được ở phủ Thái tử này, thậm chí là ở Hạ quốc.” – Lâm Thiện Nhã tiếp tục nói.

Sự bình tĩnh thản nhiên của Mộ Dung Ca khiến nàng ta lo lắng, nàng ta không muốn mạo hiểm, càng tuyệt đối không cho phép một đứa tỳ nữ thấp hèn trở thành mối uy hiếp đối với nàng ta! Đây chính là nỗi nhục nhã lớn nhất!

Xảo Vân muốn điên rồi, Thái tử phi đã phải đưa ra cả vị trí Trắc phi nhưng Mộ Dung Ca kia vẫn hoàn toàn không để tâm đến. Đáng chết! Nếu là những cô gái khác thì đã sớm mừng rỡ đồng ý rồi. Chẳng lẽ Mộ Dung Ca còn muốn nhiều hơn? Nghĩ vậy, Xảo Vân xẵng giọng: “Mộ Dung cô nương hơi quá tự cao thì phải. Tuy cô nương cũng có điểm đặc biệt nhưng không thể không biết nặng nhẹ như vậy chứ.”

Mộ Dung Ca chăm chú nhìn bàn cờ, nhẹ nhàng đặt quân cờ trắng ở trong tay xuống, dường như không để tâm đến lời nói của Lâm Thiện Nhã và Xảo Vân. Cô dứt khoát đặt quân cờ xuống một điểm, sau đó ngẩng đầu mỉm cười với Lâm Thiện Nhã. – “Ván đấu này Thái tử phi hơi phân tâm nên mới giúp nô tỳ có cơ hội.”

Lâm Thiện Nhã cùng Xảo Vân lập tức cúi đầu nhìn xuống, lúc này cả hai mới phát hiện thế cờ đã hoàn toàn xoay chuyển. Mới vừa rồi còn mơ hồ chưa rõ thắng bại, hai phe giằng co không ai chịu nhường ai, nhưng chỉ qua vài nước, Mộ Dung Ca đã chiếm thế thượng phong!

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã cau lại, nhìn bàn cờ không chớp mắt, rõ ràng lúc này nói chuyện nàng vẫn âm thầm quan sát thế trận của bàn cờ, tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của nàng, nhưng không ngờ lại phát triển đến mức này. Thế trận lúc này rất rõ ràng, nàng đã rơi xuống hạ phong. Quá sức kinh ngạc, thật không ngờ Mộ Dung Ca lại có tài đánh cờ giỏi đến vậy! Chỉ trong một khắc đã thay đổi tất cả.

Lâm Thiện Nhã nhíu mày nhìn toàn cục, hy vọng có thể xoay chuyển Càn khôn. Nhưng càng nhìn càng kinh ngạc phát hiện ra rằng, những chỗ tưởng như tầm thường khi này, bây giờ lại có thể nối với nhau, tạo thành một vòng vây từng chút từng chút thôn tính đại quân của nàng. Lâm Thiện Nhã ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca đầy khiếp sợ, trông thấy vẻ mặt ung dung, khéo miệng nở nụ cười như có như không khiến nàng càng run rẩy, môi tái nhợt. Tại sao nàng lại cảm thấy Mộ Dung Ca thật sự là một người sâu không lường được?

Trong thời gian hơn nửa canh giờ, một mặt nàng tấn công, một mặt lại phòng bị nhưng vẫn bị rơi xuống thế hạ phong!

Mộ Dung Ca nhìn bàn cờ, mỉm cười đặt xuống quân cờ cuối cùng. – “Đa tạ.” – Trận này cô đã thắng, Mộ Dung Ca không muốn dây dưa thêm nữa nên quyết định hạ màn.

Giao đấu gần một canh giờ, Mộ Dung Ca hạ xuống quân cờ cuối cùng đã chiến thắng! Toàn bộ thế cục của bàn cờ đều rơi vào trong mắt Lâm Thiện Nhã, quân đen hoàn toàn tan rã, thua thảm hại! Lâm Thiện Nhã không thể chấp nhận được sự thật đang bày ra trước mắt, Mộ Dung Ca thắng, thắng vô cùng dễ dàng! Sao nàng lại sơ ý đến vậy? Mộ Dung Ca có thể đấu cờ

cùng công tử Lan Ngọc và Nguyên Kỳ thì thực lực sao chỉ có như vậy? Chắc hẳn khi này cô ta đã giấu giếm thực lực!

Mộ Dung Ca nhẹ phúi quần áo, từ tốn đứng lên.

“Cho ta một đáp án.” – Lâm Thiện Nhã cười khẩy, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Mộ Dung Ca, nhất quyết không buông tha cho cô.

Mộ Dung Ca cau mày, nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Lâm Thiện Nhã thông minh tuyệt đỉnh hẳn có thể nhận ra ý tứ trong lời nói của cô mới phải. Suy nghĩ một chút, chẳng lẽ Lâm Thiện Nhã đang muốn trì hoãn thời gian?

Quả nhiên, vừa nghĩ đến đây, chớp mũi đã bắt được một mùi hương thoang thoảng quen thuộc. Cho dù mùi trầm hương trong phòng rất nồng nhưng không thể lẫn với mùi hương đó được, đó là một mùi hương mà bất kỳ loại hương liệu nào cũng không thể điều chế ra.

Theo mùi hương thoang thoảng là sự xuất hiện của Nguyên Kỳ.

Không biết hẳn tới từ lúc nào, có thể đã đứng ở bên ngoài được một lúc. Mộ Dung Ca còn chưa có phản ứng, Lâm Thiện Nhã đã lên tiếng. – “Số người phục vụ Thái tử quả thực quá ít khiến thiếp rất lo lắng. Hiện nay Thái tử còn chưa có con nối dòng, vì điều này mà các văn võ bá quan trong triều đều bàn ra tán vào, vì thế thiếp muốn tìm thêm một số nữ tử xinh đẹp tới hầu hạ người. Nếu Thái tử đồng ý, thiếp liền sắp xếp cho Mộ Dung Ca làm quý thiếp.”

Mộ Dung Ca nhướng mày, mới vừa rồi còn nói là Trắc phi, giờ đã xuống thành Quý thiếp rồi? Giỏi cho Lâm Thiện Nhã, cái miệng lưỡi không xương lắm đường lắt léo! Nguyên Kỳ xuất hiện ở đây nhất định không phải sự trùng hợp. Mà cũng thật buồn cười, Lâm Thiện Nhã hình như đang đi vào vết xe đổ của Mộ Dung Ca trước đây, vì phụ quân mà tìm vợ bé cho chàng!

Lâm Thiện Nhã khẩn trương nhìn biểu cảm trên gương mặt của Nguyên Kỳ, thấy hần im lặng không nói, nàng ta lập tức nói thêm: “Nếu Thái tử vừa lòng Mộ Dung quán gia, thiếp có thể đến gặp Hoàng thượng và Hoàng hậu xin người cho Mộ Dung Ca làm trắc phi ạ.” – Với thân phận hiện nay của Mộ Dung Ca, quý thiếp đã là tiện nghi cho cô ta rồi, nói gì tới vị trí Trắc phi!

Nguyên Kỳ lạnh lùng nhìn lướt qua Lâm Thiện Nhã, cái nhìn này đủ để trái tim nàng ta rơi xuống đáy vực. Chẳng lẽ nàng đã đoán sai sao? Ở trong phủ Thái tử này nàng đều cẩn trọng bước từng bước một, lúc này bạo gan thử một phen, chẳng lẽ đã khiến chàng không vui rồi?

Mộ Dung Ca nhún mình thi lễ với hai người: “Thiếp còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, xin được cáo lui trước.” – Có một số việc cô không nên tham dự vào, chuồn trước thoát thân mới là thượng sách!

Ánh mắt Nguyên Kỳ vẫn bình tĩnh, không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, nhưng lại làm cho người đối diện cảm thấy như đang bị thiêu đốt, hần không rời mắt khỏi Mộ Dung Ca trong khoảng nửa khắc, cố gắng muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhưng chỉ giây lát sau liền dời ánh mắt đi chỗ khác, rốt cuộc hần vẫn không thể nhìn thấu người con gái này, thứ duy nhất hần nắm được chỉ là điểm yếu của cô, thật buồn cười.

“Không cần.” – Đáp án của hần chỉ có hai chữ vô cùng đơn giản.

Lâm Thiện Nhã không thể nói rõ cảm xúc của mình lúc này là gì, là hài lòng, thở phào nhẹ nhõm sao?

Nghe được đáp án của Nguyên Kỳ, Mộ Dung Ca khẽ hạ mi, lập tức lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Nguyên Kỳ và Lâm Thiện Nhã.

“Thái tử, thiếp mới cho người làm món canh hầm bổ dưỡng, Thái tử lưu lại dùng một chút được không?” – Lâm Thiện Nhã tươi cười mềm mại hỏi, vốn là tuyệt sắc dung nhan, nay càng thêm yêu kiều quyến rũ.

Nguyên Kỳ từ tốn đi tới trước bàn cờ, đôi mắt đen sâu thẳm quan sát thế trận trên bàn cờ. Thắng bại đã rõ.

Tim Lâm Thiện Nhã đập mạnh, thứ nàng không muốn người khác nhìn thấy nhất chính là mình bị thua. Nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đồng thời cũng là thiên hạ đệ nhất tài nữ, nếu để hãn bối nàng không địch lại được Mộ Dung Ca thì quá nhục nhã!

“Tài đánh cờ của người ở đây khó gặp được địch thủ, nhưng vẫn kém hơn nàng một chút. Đừng làm những điều vô dụng nữa, người đừng quên mình ước lúc đó với bốn cung.” – Nguyên Kỳ thôi nhìn bàn cờ, giọng nói có phần lạnh lùng xa cách.

Lâm Thiện Nhã nhẹ run rẩy! Sao nàng quên được, đó là lựa chọn của nàng nên nàng phải chấp nhận kết quả này! Nàng cho rằng mình lợi hại, nhưng lại quên mất dù có làm gì cũng chỉ là tự huyễn hoặc mình mà thôi! Nhưng trong thâm tâm nàng lại không muốn điều đó.

“Thiếp chưa bao giờ quên.”

“Phong quốc chỉ có hai năm để ổn định triều cục. Nếu trong vòng hai năm tới nó vẫn hỗn loạn như hiện nay, nhất định sẽ trở thành một miếng mồi béo bở, người phải tự hiểu lấy điều đấy.”

Nguyên Kỳ chỉ để lại hai câu này rồi dứt khoát rời đi.

Bên trong gian phòng trở lại tĩnh lặng.

Bên trong gian phòng chỉ còn lại sự tĩnh lặng và mùi hương nồng đậm tỏa ra từ lò đốt.

Lâm Thiện Nhã chợt rơi nước mắt, nàng đã cố gắng kìm nén nhưng thật khó khăn, lại thêm mùi trầm hương xông vào mũi khiến nàng không chịu nổi mà ho khan, cả thân hình lão đảo.

Xảo Vân lập tức đỡ nàng, gương mặt nàng ta cũng đầm lệ, – “Thái tử phi, có phải trước đây người đã lựa chọn sai rồi?” – Ngay từ đầu Thái tử phi đã kiên quyết, không hề do dự chọn Thái tử Hạ quốc, lúc trước Xảo Vân cũng cho rằng dựa vào dung mạo và tài nghệ của Thái tử phi nhất định có thể thay đổi tất cả, khiến Thái tử Hạ quốc yêu thích người. Nhưng hôm nay....

“Người cho rằng Lâm Thanh Nhã có thể sống tốt hơn ta ư? Nó còn hiểu rõ tình cảnh của mình hơn ta. Giờ nó chỉ là Trắc phi, cuộc sống có lẽ còn không dễ chịu bằng ta. Còn ta, ta có thể lợi dụng thân phận Thái tử phi này để đi làm nhiều chuyện hơn.” – Lâm Thiện Nhã cười nhạt, trong mắt vẫn lên tơ máu.

Chuyện đã tới nước này thì không thể quay đầu lại nữa rồi!

——bamholyland.com——

Tề quốc, phủ Thái tử.

Trong hoa viên, Lương Hân Hân cùng Lâm Thanh Nhã như một đôi tỷ muội ruột thịt, đang ngồi tâm sự rất thân thiết.

“Hiện giờ Thái tử đang ở chiến trường, tỷ muội chúng ta chỉ có thể buồn bã chờ đợi ở đây. Bản phi đã đến xin Hoàng thượng cho phép, đợi khi Thái tử hồi phủ sẽ đưa muội và ta sang Hạ quốc, để muội có thể gặp mặt Thiện Nhã công chúa.” – Lương Hân Hân dịu dàng nói, mấy ngày nay vì buồn bã mà trông nàng gầy hẳn đi. Ở trong phủ Thái tử rộng lớn nhiều người thế này, nhưng nàng chỉ có thể tâm sự với Lâm Thanh Nhã.

Lâm Thanh Nhã mỉm cười gật đầu: “Đa tạ tỷ tỷ đã giúp Thanh Nhã, Thanh Nhã vô cùng cảm kích.” – Lâm Thanh Nhã lúc này không được Triệu Tử Duy yêu thích, nguyên nhân chắc hẳn là do trong lòng chàng còn nhớ thương Mộ Dung Ca. Nếu có thể tới Hạ quốc, nàng muốn tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh sống của Lâm Thiện Nhã! Còn cái cô Lương Hân Hân này, thực sự là một con bé quá đơn thuần mà!

Lương Hân Hân dõi mắt về phía mặt hồ gợn sóng phía xa, miễn cưỡng cười nói: “Ta với muội còn nói những lời khách khí như vậy sao?”

“Vâng, tỷ tỷ nói rất đúng, muội xin nghe theo lời tỷ tỷ.” – Lâm Thanh Nhã lập tức đáp lời. Chỉ cần thời cơ đến, nàng có được trái tim của Triệu Tử Duy thì cũng sẽ dễ dàng có được vị trí Thái tử phi này.

Lương Hân Hân cúi đầu nhìn chén trà trong tay mình, ánh mắt nàng trở nên thất thần, mấy ngày nay không gặp, hẳn có nhớ nàng không?

——bamholyland.com——

Nửa tháng vừa qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, nó giống như một bộ phim lịch sử chiếu trên màn ảnh rộng, khiến người xem phải thốn thức.

Hoàng đế Phong quốc cuối cùng cũng băng hà, khi được phát hiện ra, lão đang nằm trên giường cùng năm mỹ nhân, mình trần như nhộng, miệng sùi bọt mép, cơ thể đã tím bầm, lạnh ngắt, nguyên nhân cái chết thì mặc sức cho người tưởng tượng. Trong ba ngày, cả triều đình hỗn loạn, các tiết mục tranh đấu giành ngôi diễn ra long trời lở đất, giết chóc khắp nơi, cuối cùng Nhị hoàng tử đăng cơ.

Cuộc chiến giữa Tề quốc và Nguyên quốc đã đến hồi kết thúc, đại quân của Triệu Tử Duy đánh vào kinh đô Nguyên quốc, kết thúc cuộc chiến trong chớp nhoáng.

Lúc này Phong hoàng đế lại đột ngột băng hà, tân đế đăng cơ, đây chính là lúc Phong quốc bất ổn nhất khiến các nước ở bên ngoài như hổ đói rình mồi, chỉ ngại Hạ quốc và Tề quốc nên bọn họ vẫn chưa dám có hành động.

Mộ Dung Ca nhìn bản đồ thế lực trong sách mới phát hành, có lẽ thứ thay đổi nhanh nhất của thời đại này chính là bản đồ, và vô tình nhất chính là trái tim của con người.

Cô đoán rằng không bao lâu nữa Hạ quốc và Tề quốc sẽ đem đại quân tiến đánh Phong quốc. Hòa thân chỉ là kế sách đối lấy yên ổn tạm thời của Phong quốc mà thôi, nếu muốn được nhiều hơn thế thì đám người Phong quốc kia đã quá si tâm vọng tưởng rồi.

“Mộ Dung quản gia, ngài đang làm gì vậy?” – Bên ngoài vang lên giọng nói của Bích Nhu, hẳn Bích Nhu vừa mới làm xong việc nên quay về đây.

Mộ Dung Ca gấp sách lại, nhìn ra phía cửa cười nói: “Không làm gì cả, em vào đi.”

Hôm nay Bích Nhu mặc một bộ y phục màu lục, nơi nào có nàng, cảm giác như nơi đó tràn ngập không khí của mùa xuân, Bích Nhu như một cô gái nhỏ dạt dào sức sống. Nàng đẩy cửa đi vào, nhanh chân bước đến bên cạnh Mộ Dung Ca. – “Em còn tưởng rằng ngài đang xem sổ sách chứ.”

Mộ Dung Ca khẽ cười: “Nơi này có nhiều sổ sách để xem vậy sao? Ta đang buồn chán lắm đây. Mọii không gặp Như Băng sao? Nàng ấy vẫn đang ở Tàng thư các phải không?” – Như Băng từng có xuất thân cao quý nên nàng ấy cũng biết chữ, đôi lúc quét dọn ở Tàng thư các sẽ đọc trộm vài cuốn sách, nhưng lẽ ra giờ này nàng ấy cũng nên trở về rồi mới phải.

Bích Nhu lắc đầu, – “Nửa canh giờ trước em thấy Như Băng tỷ tỷ đi ra từ Tàng thư các, bước về phía trường đình, đến giờ mà vẫn chưa trở về sao?”

“Vậ à? Tại sao nàng ấy lại tới trường đình?” – Mộ Dung Ca thắ mắ. Từ khi rời khỏi nhà giam ra ngoài, dường như Như Bắg rất ít tiếp xúc với người khác, lại càng không hay đi lung tung trong phủ Thái tử, ngoại trừ Tàng thư các, nàng ấy chỉ quay trở về gian phòng của hạ nhân.

Bích Nhu nhún vai. – “Em cũng không rõ lắm, có thể tỷ ấy đi dạo. Nghe Lưu Vân nói hôm nay ngài làm bánh hoa sen, cho em nếm thử nhé!” – Nói xong nàng cũng mặc kệ Mộ Dung Ca sẽ cười nhạo mình mà nhanh chân đi tới bên bàn tròn, cầm lấy một chiếc bánh hoa sen đưa lên miệng cắn. Quả nhiên là cao lương mỹ vị, ngon đến ngây ngất! Không hổ danh là Mộ Dung Ca, những thứ ngài ấy làm ra không ai có thể sánh đượ.

“Haha, nếu em muốn ăn, lần sau ta làm thêm nhiều một chút.” – Mộ Dung Ca nhin không đượ liền bật cười.

“Mộ Dung quản gia của chúng ta nhất ngôn cửu đình, ngài chớ quên đó! Em sẽ chờ!” – Bích Nhu cười tươi rạng rỡ, như thể trước mặt đã bày ra các món ăn ngon, vẻ mặt say mê giống một chú mèo tham ăn.

Buổi chiều ngày thứ hai, phủ Thái tử có khách quý tới thăm, người tới là Thái tử Phong quốc... Không, giờ phải gọi y là Kinh Nam Vương – Lâm Khinh Trần. Y đột ngột tới Hạ quốc khiến ai cũng bất ngờ.

Lâm Thiện Nhã tự mình ra tận cổng chào đón, lúc này huynh muội bọn họ đang ở Bạc Khanh Các hàn huyên.

Dựa theo quy củ, khách quý tới tất nhiên phải khoản đãi bằng yến tiệc, huống chi người tới lại là ca ca của Thái tử phi. Nhưng vì mấy ngày này Nguyên Kỳ đều ở trong cung, không về phủ nên hai người họ cũng chỉ dùng bữa cơm đơn giản tại Bạc Khanh Các.

Lâm Khinh Trần nhẹ nhàng nhìn Lâm Thiện Nhã, y khẽ thở dài, gương mặt tuấn mỹ trở nên buồn bã. – “Muội chớ lo lắng, để ta nói chuyện với Thái tử Hạ quốc đã.”

“Ca, Ca không biết đó thôi. Ở trong lòng Thái tử, một đứa nô tỳ còn quan trọng hơn cả muối.” – Lâm Thiện Nhã buồn rầu, tự cười nhạo chính mình. Từ lúc nào mà một đứa nô tỳ hèn mọn không được ai chú ý tới như Mộ Dung Ca, lại trở thành cái gai trong lòng nàng?

Lâm Khinh Trần cũng đoán ra được ngay, y nhẹ giọng hỏi: “Muối đang nói tới Mộ Dung Ca ư?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Edit: Vịt

Lâm Thiện Nhã kinh ngạc nhìn Lâm Khinh Trần, thì ra ca ca đã biết. –
“Ca...”

“Từ lúc ở tiệc đón gió tẩy trần, Thái tử Hạ quốc ra tay đoạt lấy Mộ Dung Ca, huynh đã đoán ngài ấy để ý tới Mộ Dung Ca. Mà đến lúc này, có lẽ trong lòng ngài ấy đã có tình cảm với nàng rồi.” – Giọng nói của Lâm Khinh Trần ngày càng trở nên trầm trọng. Y biết nếu Thái tử Hạ quốc đã không để ý đến ai thì sẽ rất vô tình với người đó. Hơn nữa cho tới bây giờ, hẳn Thiện Nhã cũng biết, Nguyên Kỳ không hề thích muội ấy.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Lâm Thiện Nhã càng thêm đen lại, nàng nhúu chặt mày, lạnh lùng nói: “Xin ca hãy giúp chỉ điểm những sai lầm của Thiện Nhã.” – Mấy ngày nay nàng đều luẩn quẩn trong bế tắc, mãi vẫn không tìm được biện pháp giải quyết. Ca ca của nàng từ trước đến nay vẫn luôn là người nhìn thấu thế sự, cho nên lúc này đây nàng chỉ có thể tin nhiệm một mình y.

Lâm Khinh Trần uống một ngụm trà, thưởng thức hương trà thơm phức tràn ngập căn phòng. Y nhớ tới khi này vừa đặt chân vào Bạc Khanh Các đã thấy cách bài trí ở đây không giống với phong cách yêu thích thường thấy của Thiện Nhã khi còn ở Phong quốc, nơi đây chỉ có một vẻ u sầu như chủ nhân của nó, y đành thở dài: “Thiện Nhã, nếu huynh là muội thì đã sớm thoát ra rồi. Phong quốc chắc chắn sẽ bị diệt vong, đây là sự thực mà không ai có thể thay đổi được nữa. Muội hãy rời khỏi Nguyên Kỳ, rời khỏi nơi này đi.”

“Không...” – Dung nhan tuyệt sắc của Lâm Thiện Nhã lộ vẻ hoảng hốt, nàng đã hao tâm tổn sức, vất vả biết bao nhiêu mới có thể được ở cạnh Nguyên Kỳ, nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tay như vậy đâu!

“Muội giờ chỉ như con thiêu thân lao đầu vào lửa thôi.” – Lâm Khinh Trần nói nhẹ nhàng. Y biết Lâm Thiện Nhã rất cố chấp, khó thay đổi được quyết định của muội ấy, nhưng y nhất định phải nói cho Lâm Thiện Nhã hiểu, Nguyên Kỳ là người mà muội ấy không thể chạm tới.

Đôi mắt Lâm Thiện Nhã nhòa lệ, nàng lắc đầu. – “Nếu muội không thể khiến chàng yêu thương mình, thì những mưu toan cố gắng trong thời gian qua phải bỏ đi hết ư? Hơn nữa huynh biết muội không thể rời khỏi cuộc sống hoa lệ này để tới nơi khác sinh sống khổ sở được. Ca, muội đã lún vào quá sâu không thể bứt ra được. Huynh là người ca ca ruột thịt gần gũi nhất với muội, muội xin huynh hãy giúp muội một lần này.”

Đã đến nước này sao có thể nói bỏ là bỏ được! Lâm Thiện Nhã nàng danh vang thiên hạ, được nam tử toàn thiên hạ theo đuổi, sao có thể sống cuộc đời lam lũ khổ sở được?!

“Tội tình gì muội phải như vậy? Muội cũng biết Mộ Dung Ca không phải là một người đơn giản như vẻ bề ngoài của nàng ấy. Trước đây muội đã từng coi thường nàng ấy, chẳng lẽ giờ vẫn cố chấp đến vậy sao?” – Lâm Khinh Trần tận tình khuyên nhủ muội muội của mình. Tuy hẳn chỉ mới gặp Mộ Dung Ca vài lần, nhưng hẳn biết, nhìn vẻ bề ngoài của Mộ Dung Ca rất tầm thường, nhưng lại bất tri bất giác xâm nhập sâu sắc vào lòng người, một nữ tử như vậy thật hiếm có! Nàng ấy không phải là một cô gái quá nổi bật, nhưng lại tầm ngầm tầm ngầm xâm chiếm trái tim người khác như thế này thật khiến người ta không thể bỏ qua được. Triệu Tử Duy đã phải lòng nàng ấy, chắc hẳn lúc này y đang đau đớn đến nứt ruột gan. Còn Nguyên Kỳ từ trước đến nay vốn là người lạnh lùng, trong mắt hẳn chỉ có âm mưu suy tính, nhưng có lẽ hẳn vẫn chưa phát hiện ra, Mộ Dung Ca đã âm thầm đi vào trong tim hẳn lúc nào không hay.

Nàng ấy đúng là một nữ tử thần bí, khiến người khác không thể lý giải được. Nếu Lâm Thiện Nhã còn tiếp tục coi thường nàng ấy thì nhất định sẽ phải trả giá đắt.

“Không phải muội coi thường nó, mà căn bản thân phận của nó quá thấp hèn, không xứng là đối thủ của muội, càng không xứng với sự quan tâm của Nguyên Kỳ. Ca, huynh không cần khuyên muội nữa, huynh chỉ cần giúp muội thôi.” – Lâm Thiện Nhã tỏ vẻ kiên định, thái độ của nàng vô cùng dứt khoát, không hề có chút do dự. Từ lúc bước chân vào kinh thành Hạ quốc, nàng đã thề rằng sẽ không bao giờ chùn bước.

Nàng nhìn Lâm Khinh Trần, chỉ cần ca ca đồng ý giúp nàng thì nhất định huynh ấy sẽ có biện pháp.

Lâm Khinh Trần im lặng hồi lâu, y nhìn vị muội muội cố chấp của mình, cuối cùng vẫn không đành lòng mà bất đắc dĩ cười khổ: “Thiện Nhã, đây là lần cuối cùng đấy nhé.”

Lâm Thiện Nhã tự tin mỉm cười dịu dàng. – “Ca, muội biết huynh sẽ không bỏ mặc muội mà.”

Lâm Khinh Trần thấy vẻ tự tin của nàng đành bất lực thở dài. Y không biết lần này đồng ý giúp Lâm Thiện Nhã là đúng hay sai đây.

“Ca, Phong Nhi đâu rồi?” – Lúc này Lâm Thiện Nhã mới sức nhớ ra, hình như từ lúc Lâm Khinh Trần vào phủ đã không nhìn thấy Phong Nhi.

“Ta đã sắp xếp cho nó ở nơi khác rồi, không đưa vào Hạ quốc.” – Lâm Khinh Trần mỉm cười. Hạ quốc không giống như những nơi khác, Phong Nhi rất thích Mộ Dung Ca, nếu mang nó tới đây chắc chắn sẽ có vấn đề xảy ra. Để tránh những phiền toái không đáng có, y đã không đưa Phong Nhi tới đây.

Lâm Thiện Nhã gật đầu. – “Như vậy cũng tốt.”

Màn đêm buông xuống, không khí dần chuyển lạnh, từng cơn gió thổi qua khiến người ta rùng mình.

Đến khi Nguyên Kỳ trở về thì sắc trời cũng đã tối đen.

May mà đồ ăn đã được chuẩn bị tốt.

Yến tiệc chiêu đãi Lâm Khinh Trần được làm ở Bạc Khanh Các. Mộ Dung Ca vốn định an bài bố trí xong tất cả mọi việc sẽ rời đi ngay, nhưng ai ngờ lại chạm mặt Lâm Khinh Trần.

Mới mấy tháng không gặp, Y vẫn mặc y phục trắng tao nhã, anh tuấn phi phàm. Y nhìn thấy cô liền mỉm cười: “Lâu rồi mới gặp Mộ Dung cô nương.”

Mộ Dung Ca mỉm cười. – “Vâng, Kinh Nam Vương vẫn như xưa.” – Cô nhìn quanh, không thấy Phong Nhi, có lẽ Y không muốn đưa Phong Nhi tới đây.

Lâm Khinh Trần nhìn cô, chỉ mới mấy tháng không gặp, Mộ Dung Ca vẫn thanh khiết như thế, gương mặt không hề son phấn. Nàng vẫn như xưa, nhưng dường như cũng có điểm thay đổi, không còn đáng vẻ hèn mọn như trước đây. Nhìn nàng, y như thấy bóng dáng của thê tử, nhưng y cũng biết, hai người hoàn toàn khác biệt.

“Không còn việc gì nữa, người lui ra đi.” – Lâm Thiện Nhã không muốn chờ hai người nói chuyện nữa, bèn lên tiếng muốn đuổi Mộ Dung Ca ra ngoài. Nàng ta không thích nụ cười tươi rói ung dung của cô, có phải Nguyên Kỳ để ý đến Mộ Dung Ca cũng vì cái đáng vẻ bình tĩnh thong dong này?

Mộ Dung Ca chớp mắt, cúi đầu nói: “Vâng.” – Tưởng cô thích ở lại đây lắm sao? Nếu được quyền chọn lựa, cô nhất định muốn tránh xa nơi này ngay.

“Khấu kiến Thái tử.”

Nguyên Kỳ một thân áo đen bước vào từ cửa Bạc Khanh Các. Gương mặt hần bình thản, bước chân thong dong, dáng vẻ mờ ảo như một đỉnh núi quanh năm phủ đầy băng tuyết, đôi con mắt đen láy bình thản không chút gợn sóng, sâu thăm thẳm. Nơi hần đi qua, người người cúi đầu.

Mộ Dung Ca hạ mi, cúi đầu hành lễ. Từ sau lần chạm mặt ở trong sương phòng của Lâm Thiện Nhã, hai người bọn họ chưa từng gặp nhau thêm một lần nào, lúc này nhìn thấy hần, cô có cảm giác hần hơi khác thường, nhưng khác như thế nào thì không thể dùng từ ngữ để hình dung được, dường như thêm vài phần lạnh lùng, và... buồn bã.

Nguyên Kỳ từ từ tiến tới nhưng không hề liếc mắt qua cô, như thể hần chưa bao giờ để ý đến một người con gái tên là Mộ Dung Ca vậy.

“Khấu kiến Thái tử.”

“Khấu kiến Hạ Thái tử.”

Lâm Khinh Trần cùng Lâm Thiện Nhã đồng thời thi lễ với Nguyên Kỳ

Nguyên Kỳ cười nhẹ: “Không cần đa lễ, hôm nay Bốn cung phải xử lý nhiều triều vụ ở trong cung nên không thể về sớm, đã để Kinh Nam Vương đợi lâu rồi.”

“Triều vụ quan trọng hơn, lần này bản vương đến đây chủ yếu là muốn thăm Thiện Nhã.” – Lâm Khinh Trần trả lời nèn nã.

Đôi mắt đẹp của Lâm Thiện Nhã hơi cong lên, nàng tươi cười kiêu mị, dịu dàng nói: “Thái tử bận rộn cả ngày chắc hần đã đói bụng. Nhà bếp đã chuẩn bị rất nhiều món ngon, mời Thái tử cùng Ca ca vào bên trong thưởng thức.”

“Được.”

Ba người từ tốn bước vào bên trong, chỉ còn lại Mộ Dung Ca vẫn đứng tại chỗ từ từ dựng thẳng lưng, yên lặng rời khỏi Bạc Khanh Các.

Nguyên Kỳ bỗng nhiên dừng lại trước cửa phòng, hẩn quay đầu nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Mộ Dung Ca, ánh mắt mơ hồ thoáng hiện lên nét đau đớn.

Lâm Thiện Nhã thấy hẩn dừng lại, cũng nhìn theo ánh mắt của hẩn liền phát hiện Nguyên Kỳ đang nhìn Mộ Dung Ca, tâm trạng của nàng lập tức trầm xuống, hai bàn tay giấu trong ống tay áo siết chặt, trong lòng thầm khẳng định, nàng sẽ không bao giờ cho phép chuyện này tiếp tục kéo dài nữa, tuyệt đối không cho phép!

Lâm Khinh Trần thầm lắc đầu. Nếu Mộ Dung Ca cũng động tâm với Thái tử thì Thiện Nhã chắc chắn thua. Đáng tiếc muội ấy quá cố chấp, đã quá hăm sâu vào vũng bùn, lại không muốn thoát thân ra. Y nhìn lại gương mặt khuyên thành của Nguyên Kỳ, bất luận thế nào, y vẫn phải khiến Thiện Nhã buông tay để bảo toàn cho mình.

——bamholyland.com——

Mộ Dung Ca rời khỏi Bạc Khanh Các và quay lại gian phòng của hạ nhân.

Lưu Vân vẫn đứng trước cửa chờ cô, hầu như cả ngày y chỉ giữ một tư thế đứng thẳng, hiếm khi thấy y đổi tư thế. Chưa tới gần Lưu Vân nhưng Mộ Dung Ca đã nhận thấy y có điều gì đó muốn nói. Quả nhiên, vẻ mặt y tươi rói, miệng còn nở nụ cười. – “Mộ Dung cô nương, Thái tử sắp tới đây.”

“Ừ?” – Mộ Dung Ca còn đang mãi suy nghĩ về ánh mắt khó hiểu vừa rời của Nguyên Kỳ nên chưa kịp có phản ứng với lời nói của Lưu Vân.

Tối nay Lưu Vân có vẻ đặc biệt kích động, y nhấn mạnh lại một lần nữa: “Nửa tháng sau là đại thọ thứ 60 của Hạ hoàng đế. Các nước đều sẽ phái sứ giả tới tham dự, Thái tử cùng Thập hoàng tử đều được cử đến đây. Mộ Dung cô nương, lần này Thái tử nhất định sẽ tìm cách đưa cô đi.” – Lưu Vân biết, Thái tử đã suy tính trong nhiều tháng, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp. Mà lần đại thọ này của Hạ hoàng đế chính là một cơ hội tuyệt hảo!

“Vậy sao?” – Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày, không hề có dáng vẻ mừng rỡ như trong tưởng tượng của Lưu Vân. Cô rất bình tĩnh, dường như không ngạc nhiên trước tin này, thực ra trước đó vài ngày cô đã nghe nói đến việc này, theo như tính toán thì có lẽ lúc này Triệu Tử Duy và Tử Tấn đã lên đường đến đây.

“Mộ Dung cô nương?” – Lưu Vân thấy cô không có vẻ vui mừng, trái lại còn tỏ ra nặng nề, điều này khiến vẻ mặt kích động của y hơi trùng xuống, trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

Mộ Dung Ca thở dài: “Lưu Vân, ta không thể trở lại bên cạnh Tề Thái tử.”

“Vì sao? Hẳn cô nương biết ở trong lòng Thái tử, cô nương có một vị trí rất quan trọng, Lưu Vân có thể thấy rõ điều đó. Thái tử phi hiện giờ cùng những vị phi tần khác không thể nào so sánh được với cô nương. Nếu Mộ Dung cô nương đến Tề quốc, nhất định Thái tử sẽ phong cô làm Quý thiếp, thậm chí là Trắc phi! Vậy cô nương có thể hưởng phú quý một đời rồi.” – Lưu Vân ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Ngày ấy, trong khách điểm ở kinh đô Phong quốc, y đã thấy được tình cảm của cô đối với Thái tử. Nhưng vì sao hôm nay Mộ Dung Ca lại kiên định nói ra những lời này?

Mộ Dung Ca khép hờ đôi mắt, nhìn về những khóm hắc liên cách đó không xa, màu sắc của những đóa hoa hòa làm một thể với bóng tối, dù có

để ý kỹ cũng chỉ nhìn thấy những chiếc lá xanh non nớt, đâu thể nào nhìn thấy được những bông hoa?

Đời người như giấc mộng, mộng như một đời người.

Trái tim của cô rong ruổi cùng gió, theo đó mà dần chìm trong lạnh giá. Tà áo lay động bay phấp phới trong gió, Mộ Dung Ca nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt lại những sợi tóc lòa xòa trên mặt mình, cô cười thật thê lương. – “Lưu Vân, ta hỏi huynh, huynh hãy nói thực lòng cho ta biết.”

“Mộ Dung cô nương xin cứ nói.” – Y nhìn nụ cười khổ của cô, trầm giọng đáp lại.

“Tề thái tử có thể vì ta mà buông tha cho mỹ nhân toàn thiên hạ không?” – Cô nhẹ nhàng hỏi y.

Những lời này vốn cô không muốn nói ra, nhưng thấy vẻ mặt thất vọng của Lưu Vân khiến cô phải nói.

Lưu Vân lui về phía sau một bước, nhìn Mộ Dung Ca với ánh mắt không thể tin nổi, y chưa từng có suy nghĩ này. Lưu Vân nhíu mày hỏi ngược lại: “Thái tử không làm được điều ấy, thì nhất định Thái tử Hạ quốc cũng không làm được.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Edit: Vịt

Mộ Dung Ca không ngờ Lưu Vân lại nói điều này, cô đành mỉm cười: “Lưu Vân, đừng kích động như thế. Ta luôn biết trên đời này không bao giờ có người nam tử nào sẽ vì ta mà từ bỏ suy nghĩ đa thê, từ bỏ tất cả mọi quyền lợi của họ, cho nên ta không ép buộc ai cả, ai cũng có những lựa chọn của riêng mình.” – Nói thì như vậy, nhưng khi đêm xuống khó ngủ, đôi lúc cô vẫn nằm suy nghĩ có một ngày người nam tử chỉ dành cho cô sẽ xuất hiện.

“Mộ Dung cô nương, cô nương làm như vậy có công bằng đối với Thái tử?” – Lưu Vân cau mày, tiến lên một bước muốn nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt người con gái đối diện, và y đã nhìn thấy, tuy miệng cô mỉm cười, nhưng đôi mắt lại tinh táo vô cùng, thái độ này của cô khiến Lưu Vân chùn bước.

Công bằng ư? Thế giới này làm gì có hai chữ “công bằng”. Cô chán ghét cái thế giới quỷ quái này nhưng lại không thể thoát khỏi nó. Mộ Dung Ca nhăn mày, giọng nói trầm xuống: “Lưu Vân, ta luôn tin tưởng huynh, coi huynh như một người bằng hữu mới nói ra những lời trong lòng mình. Huynh đừng bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.”

“Nhưng...” – Lưu Vân còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lời vừa đến khóe miệng đã nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Mộ Dung Ca, y biết, lúc này dù có nói gì đi chăng nữa cũng không thể lọt được vào tai cô.

Có lẽ, những chuyện đã xảy ra ở Phong quốc không thể bù đắp lại được nữa.

Lưu Vân căng người, hối hận vì lúc đầu mình đã gây chuyện. Nếu không phải vì y nông cạn, lấy xã tắc giang sơn ra uy hiếp thì khi ở kinh đô Phong quốc, có lẽ Thái tử đã đưa Mộ Dung Ca đi rồi. Thời gian vừa qua ở bên cạnh cô, được chứng kiến tài năng và trí thông minh của cô, đến nay y đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

“Số phận rất biết trêu người, ta chỉ hy vọng mình được bình an sống qua ngày mà thôi.”

Nét lạnh lùng thoáng biến mất, ánh mắt Mộ Dung Ca lại trở nên trong trẻo, đôi môi hé nở nụ cười thực sự xuất phát từ đáy lòng mơ ước một cuộc sống bình dị ấm áp.

“Mộ Dung cô nương, Thái tử cho mời cô nương tới Bạc Khanh Các.” – Phía sau truyền đến lời thông báo của tỳ nữ.

Mộ Dung Ca thu hồi tất cả suy nghĩ của mình, cô nói với Lưu Vân: ”Huynh đừng nên nghĩ ngợi quá nhiều, mọi chuyện hãy cứ để thuận theo tự nhiên đi.” – Số phận con người vẫn luôn luân chuyển, chỉ một mình cô sao có thể thay đổi được. Mộ Dung Ca không nói gì thêm, lập tức xoay người rời khỏi gian phòng của hạ nhân.

Lưu Vân ngó người trong chốc lát rồi cũng lập tức đi theo sau Mộ Dung Ca. Lúc này trời đã khuya, cho dù đang ở phủ Thái tử được canh phòng cẩn mật nhưng vẫn không thể coi thường, y phải bảo vệ Mộ Dung Ca an toàn.

Bạc Khanh Các.

Yến tiệc này là bữa cơm gia đình nên không có ca vũ giúp vui, bên trong căn phòng chỉ có tiếng trò chuyện của ba người. Nguyên Kỳ lạnh nhạt đáp

lời, Lâm Khinh Trần nói chuyện rôm rả, Lâm Thiện Nhã bên cạnh cười duyên dáng.

Ba người này ở cùng một chỗ tạo nên một bức tranh đẹp mỹ lệ khiến người xem không muốn chớp mắt.

Mộ Dung Ca bước vào nhưng dường như không có ai phát hiện ra. Cô lẳng lặng đứng ở một bên chờ đợi. Cô không hiểu tại sao Nguyên Kỳ lại muốn gọi cô tới đây, nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác bất an mơ hồ, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Lâm Khinh Trần nâng chén rượu, vui vẻ xuống hết một hơi, khi ngẩng đầu lên y nhìn thấy Mộ Dung Ca đứng gần đó, bèn cười nói: “Mộ Dung cô nương không ngại thì hãy qua đây ngồi uống rượu cùng chúng tôi.”

Mộ Dung Ca khẽ cười: “Cảm ơn Kinh Nam Vương đã coi trọng nô tỳ.” – Nhưng cô vẫn không nhúc nhích mà đứng yên tại chỗ, tiếp tục chờ đợi.

Lâm Thiện Nhã nhìn Mộ Dung Ca, đáy mắt thoáng hiện lên tia căm ghét. Nàng âm thầm liếc sang Xảo Vân, ra dấu cho nàng ta tùy cơ hành động. Lâu nay nàng vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, lần này nhân dịp ca ca đến thăm nên mới có cơ hội tốt như thế này. Mặc dù Nguyên Kỳ cho gọi Mộ Dung Ca tới là tình huống ngoài ý muốn, nhưng nó vẫn không ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng. Có điều, nhìn Mộ Dung Ca ngoan hiền đứng bên cạnh Nguyên Kỳ khiến nàng cảm thấy đổ kị vô cùng, nháy mắt toàn thân tỏa ra sát khí.

Lâm Thiện Nhã luôn tự hỏi rằng nàng có điểm nào không bằng Mộ Dung Ca? Ở Phong quốc, không một nữ tử nào có thể so sánh với nàng, thế nhưng hôm nay lại xuất hiện một Mộ Dung Ca hết sức tầm thường, nhưng không hiểu bằng cách nào nó gây được sự chú ý của Nguyên Kỳ.

Xảo Vân khẽ gật đầu, mấy ngày qua nàng nhìn thấy Thái tử phi đau khổ mà cũng cảm thấy buồn, nàng chỉ có thể gắng hết sức giúp người, không

phụ công nhiều năm Thái tử phi đã tin tưởng và dạy dỗ nàng.

“Mộ Dung Ca, đến đây.” – Nguyên Kỳ nhẹ nhàng ra lệnh. Hần vẫn chưa nhìn sang Mộ Dung Ca, cô chỉ có thể nhìn thấy một bên sườn mặt hoàn mỹ của hắn, ánh mắt hắn phản chiếu sắc xanh biếc lấp lánh của chén rượu, có lẽ trong mắt hắn chỉ nhìn thấy chén rượu này có màu đen nhạt.

“Vâng.” – Mộ Dung Ca nghe lệnh, lập tức cúi đầu bước tới gần bên hắn.

Lâm Kinh Trần khẽ nhú mày nhìn Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, y bỗng có cảm giác dường như giữa hai người này được ngăn cách bởi một tòa núi, mà núi này không khó để vượt qua. Nhưng khi nhìn thấy hành động âm thầm lùi lại, cách xa Nguyên Kỳ của Mộ Dung Ca, Lâm Kinh Trần bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ chính Mộ Dung Ca đã đặt một ngọn núi rất cao ở phía trước, ngăn mình với những người bên ngoài. Y lập tức nhìn sang Lâm Thiện Nhã, có lẽ muội muội vẫn còn cơ hội, chỉ không biết muội ấy có thể nắm chắc cơ hội đó hay không.

Mộ Dung Ca cảm thấy bồn chồn trong lòng, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra, trong đầu lại hiện lên ánh mắt buồn bã của Nguyên Kỳ khi hắn nhìn cô, rất hiếm khi thấy được biểu hiện khác trong đôi mắt luôn bình thản của hắn, tại sao hắn lại có ánh mắt buồn đến vậy? Và hắn gọi cô tới đây để làm gì?

Trong lúc Mộ Dung Ca vẫn mơ hồ không rõ, Nguyên Kỳ bỗng quay sang nhìn cô, đôi mắt khó hiểu đầy chăm chú, dường như hắn muốn dùng ánh mắt xuyên thấu nội tâm của cô. Lòng thầm run lên, cô hạ mi nhìn xuống, giọng nói cũng nhỏ hơn: “Thái tử có gì cần phân phó ạ?”

Nguyên Kỳ thưởng thức chén rượu trong tay, hắn nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe thấy. – “Cô sẽ vì Triệu Tử Duy, hoặc một người khác mà phản bội bản cung?”

Vẻ mặt Nguyên Kỳ hơi giãn ra, ở trong mắt Lâm Thiện Nhã và Lâm Khinh Trần, hành động của hai người họ lúc này rất thân thiết, thì thầm to nhỏ, thân thân mật mật.

Lâm Thiện Nhã khẽ cau mày, tay cầm chén rượu run run, đưa lên uống thêm một ngụm.

Lâm Khinh Trần cũng nhúu mày.

Trong mắt Mộ Dung Ca lóe lên vẻ kinh ngạc. Phản bội ư? Ý tứ của hắc là gì vậy? Cô hoàn toàn không hiểu câu hỏi này của hắc: “Thiếp chưa hiểu ý của Thái tử.” – Tại sao Triệu Tử Duy lại có liên quan ở đây? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết ư?

Lúc này cô không hề giả vờ mà thực sự không hiểu lời nói này của hắc. Thực ra, giữa cô và hắc không thể tồn tại cái gọi là “phản bội”. Cô biết rất rõ, chữ phản bội kia bao hàm rất nhiều nghĩa.

“Bản cung tin cô một lần. Mộ Dung Ca, nhớ kỹ, không bao giờ được phép phản bội bản cung.”

Nguyên Kỳ đè giọng xuống mức trầm, mỗi một chữ nói ra đều vô cùng nặng nề, đập vào lòng của Mộ Dung Ca.

Lời nói của hắc khiến lòng cô trùng xuống, lời cảnh cáo bí ẩn này sẽ được cô chôn thật sâu ở trong lòng.

Gia Kiệt ngồi gần đó liếc mắt qua cô, cái liếc mắt kia cũng có hàm nghĩa cảnh cáo.

Trên đời này, trêu chọc ai cũng chớ trêu vào Thái tử Hạ quốc! Phản bội ai cũng đừng phản bội Thái tử Nguyên Kỳ!

Mộ Dung Ca không biết nên đáp lại thế nào, trên thực tế cô và hân không hề có quan hệ gì, mà cô cũng không muốn phát sinh quan hệ với những người quá phức tạp. Nếu đã không liên quan đến nhau, tại sao hân lại nói tới chuyện phản bội?

“Ca, tối nay cũng muộn rồi, ca đã đi đường mấy ngày liền, cơ thể nhất định rất mệt mỏi, ca nên đi nghỉ ngơi sớm, ngày mai hân tới nói chuyện cùng Thái tử.” – Lâm Thiện Nhã ép mình không nhìn sang cảnh thân mật phía bên kia, hai người bọn họ như đang ở trong thế giới riêng không có nàng, điều đó làm Lâm Thiện Nhã ghen tỵ vô cùng đành chuyển ánh mắt sang Lâm Khinh Trần, miễn cưỡng nói cười.

Lâm Khinh Trần gật đầu, – “Huynh cũng đang có ý đó.” – Lúc này đêm đã khuya, dù y có muốn trò chuyện thì chắc hẳn Nguyên Kỳ cũng lịch sự từ chối. Không khí đêm nay rất khác thường, dường như có làn sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt khiến y luôn cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra. Lâm Khinh Trần nhẹ nhúu mày liếc nhìn Thiện Nhã, sắc mặt muội ấy hơi tái, ngoài ra vẫn chưa có biểu hiện gì bất thường.

Đúng lúc Lâm Khinh Trần nhìn xuống, Lâm Thiện Nhã cũng ngẩng đầu nhìn về hướng cửa lớn, môi nở nụ cười lạnh.

Mộ Dung Ca ngẫm một bên sườn mặt của Nguyên Kỳ, trong lòng cố gắng tìm từ ngữ để đáp lại. Có đôi khi thờ ơ không có nghĩa là chẳng biết gì. Những hành động kỳ lạ của hân gần đây được cô lý giải rằng hân đang hiểu kỳ trước hành động phản kháng của con mồi, ngoài cách nghĩ này ra, Mộ Dung Ca không thể nghĩ ra còn lý do nào khác. Có điều, Nguyên Kỳ cố ý bắt cô ở lại phủ Thái tử trong ba năm là có mục đích gì?

Đối với những người ở trên cao này, sống mà không có mục đích, không có âm mưu thì đó không phải là cuộc sống của họ.

Xảo Vân cố gắng bình tĩnh, không ngừng tự nói với chính mình tuyệt đối không thể có sai sót, cứ làm như ngày thường là được. Nàng bưng lên một bình rượu, đầu tiên đi tới trước mặt Nguyên Kỳ rót vào chén cho hắn, sau đó mau chóng vòng qua Lâm Khinh Trần, về bên cạnh Lâm Thiện Nhã.

Đột nhiên, Mộ Dung Ca có cảm giác bắt được một mùi hương thoang thoảng như có như không, không giống hương rượu, cũng không giống bất cứ loại hương liệu hay vị thuốc nào. Mộ Dung Can vốn luôn mẫn cảm với hương vị mà cũng không thể nhận ra đây là thứ gì. Ngẩng đầu nhìn Xảo Vân đang đứng rót rượu cho Lâm Thiện Nhã. Cô đã từng tiếp xúc với Xảo Vân nhưng chưa bao giờ ngửi thấy trên người nàng có loại mùi hương này. Mùi hương như có như không, nếu là người bình thường sẽ không để ý thấy. Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn chén rượu trên tay Nguyên Kỳ.

Cô muốn nhắc nhở hắn nhưng lại không biết phải nói như thế nào, trong lúc cô đang phân vân thì hắn đã đưa chén rượu lên miệng uống. Hắn... hôm nay dường như rất thích rượu.

Mộ Dung Ca âm thầm quan sát sắc mặt của Xảo Vân, phát hiện nàng ta có chút khẩn trương. Chẳng lẽ trong rượu này có vấn đề gì sao? Trong đầu Mộ Dung Ca thoáng hiện lên một đáp án, cô lập tức nhìn sang Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã cũng đưa chén rượu lên miệng uống, đồ ăn bày đầy ở trước mặt nhưng nàng vẫn chưa đụng đũa.

Không nên thế! Lâm Thiện Nhã đã từng phạm sai lầm một lần, dựa vào sự thông minh của nàng ta, chắc hắn không thể tái phạm lần nữa. Huống hồ gì đối tượng lần này lại là Nguyên Kỳ!

Hay cô đã suy nghĩ nhiều quá?

Rất không hợp lý!

Trong mắt Nguyên Kỳ tựa hồ đã có men say, hân hân sức chịu đựng, nhỏ giọng hỏi Mộ Dung Ca: “Nói cho bản cung biết, rượu này có màu gì?”

Mộ Dung Ca liếc nhìn chất rượu, rồi nhìn chiếc chén màu xanh biếc trong tay Nguyên Kỳ, cô biết hẳn không thể phân biệt được màu rượu trong chén, bèn trả lời: “Không màu ạ.”

Không màu? Nguyên Kỳ nhíu mày quan sát chén rượu.

Lơ đãng nhìn về phía cửa, bỗng Mộ Dung Ca thấy Như Băng tới, chẳng biết nàng ấy nói gì với Lưu Vân mà gương mặt y cau lại. Sau đó hai người bọn họ cùng nhìn sang phía cô, ánh mắt ra dấu ý bảo bọn họ phải đi một lúc.

Mộ Dung Ca muốn đi theo xem có chuyện gì khiến Lưu Vân và Như Băng lo lắng đến thế, e rằng đã có chuyện lớn xảy ra. Nhưng chưa được sự đồng ý của Nguyên Kỳ, cô không thể rời đi, đành gật đầu với hai người.

Hai người bọn họ lập tức rời khỏi đó.

Mộ Dung Ca quay sang Nguyên Kỳ: “Thái tử, thiếp còn có chuyện cần đi giải quyết, nếu Thái tử không còn điều gì phân phó, thiếp xin lui ra ngoài!” – Cô phải đi xem đã có chuyện gì xảy ra, nếu cứ đứng đây lo lắng thì cả đêm sẽ mất ngủ không yên.

Nguyên Kỳ gật đầu: “Ừ.”

Mộ Dung Ca cúi đầu hành lễ rồi từ tốn bước ra khỏi phòng, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, cô lập tức chạy như bay về hướng gian phòng của hạ nhân.

....

Bên trong Bạc Khanh Các tràn ngập hương rượu khiến lòng người say mê.

Lâm Thiện Nhã và Xảo Vân cùng nhìn nhau, Xảo Vân gật đầu. Tuy lúc hành động có chút sợ hãi, nhưng nàng vẫn hoàn thành không sai một bước.

Xảo Vân len lén nắm gói thuốc bột nằm trong tay áo, sắc mặt nàng ta đột nhiên trắng bệch. Thì ra vừa rồi trong lúc khẩn trương nàng đã làm bung một ít bột phấn, vẩy thuốc ra ngoài. Chẳng trách khi len đổ thuốc vào chén rượu của Thái tử, nàng lại cảm thấy thiếu bột thuốc! Nếu đúng là như vậy thì cả Thái tử, Thái tử phi và Mộ Dung Ca đều đã hít phải bột thuốc!

Xảo Vân hốt hoảng cúi đầu thì thầm bên tai Thiện Nhã: “Thái tử phi, vừa rồi nô tỳ quá khẩn trương nên đã làm bột thuốc bị vẩy ra ngoài!”

“Cái gì?” – Gương mặt Lâm Thiện Nhã hơi biến sắc. Loại thuốc bột phấn này có tên gọi “Giao cảnh hoan”, chính là xuân dược nổi tiếng thường được sử dụng rộng rãi ở các Thanh lâu. Nó có thể khiến cho con người tạm thời đánh mất thần trí, điên cuồng hoan ái một đêm. Không màu không mùi vị, chỉ cần một chút bột phấn sẽ thúc giục bản năng nguyên thủy nhất, ý loạn tình mê. Đặc biệt sau khi tỉnh lại, tuyệt đối không có cảm giác nào khác thường.

Thiện Nhã không còn lựa chọn nào khác, nàng đã tìm đủ mọi cách nhưng chỉ có cách ti tiện đáng khinh thường này là khả thi nhất, nàng phải mau chóng khẳng định vị trí của mình ở trong phủ Thái tử, cho nên, hôm nay nhất định phải thành công, nếu không nàng sẽ phải rời khỏi nơi này trong túi nhục, đây là chuyện mà nàng tuyệt đối không cho phép!

Về phần Mộ Dung Ca đã hít phải Giao cảnh hoan, thôi thì để nó tự giải quyết đi, dù sao Mộ Dung Ca cũng không còn là xử nữ, trải qua một đêm điên loạn với mấy tay nam nhân cũng chẳng tính là gì đối với nó.

“Không sao, người không được hoảng hốt. Tối nay chỉ nên tập trung vào chuyện của chúng ta, nó sẽ không phát hiện ra điều gì đâu.” – Lâm Thiện Nhã đề giọng xuống dần dò.

Toàn thân Xảo Vân vẫn run rẩy, nàng gật đầu: “Vâng, Thái tử phi yên tâm.”

Tối nay Lâm Kinh Trần chỉ uống một chút rượu, thoáng nhìn sắc trời, y phát hiện đã không còn sớm, bèn đứng dậy thi lễ: “Bản vương cảm thấy hơi mệt mỏi, xin được đi nghỉ trước.”

Lâm Thiện Nhã thấy Lâm Kinh Trần đứng lên liền quay sang phân phó cho Xảo Vân: “Xảo Vân, đỡ Kinh Nam Vương đi nghỉ ngơi.”

Xảo Vân lập tức đáp lời. Lúc này nàng ta cũng không dám tiếp tục ở lại đây, sợ mình sẽ bị Thái tử nhìn thấu.

——bamholylnd.com——

Mộ Dung Ca vừa rời khỏi Bạc Khanh Các, ngay lập tức chạy về hướng gian phòng của hạ nhân.

Có điều, cô vừa chạy được vài bước đã cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt khiến cả người nóng bừng.

Cảm giác nóng này tuyệt đối không phải do chạy nhanh!

Một cảm giác khác thường dần dần xâm chiếm đầu óc của cô.

Mộ Dung Ca cố gắng nhìn về phía trước nhưng chỉ thấy toàn một màu đen.

Cô cảm thấy sợ hãi, cố gắng lắc lắc đầu để khiến tâm trí mình tỉnh táo, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Là hương thơm lạ lùng đó! Đúng! Nhất định là do mùi hương kia!

Từ lúc sinh ra tới giờ cô chưa bao giờ tiếp xúc với những thứ như nhức như vậy, nhưng lúc này đây trong thân thể quả thực có một cảm giác không thuộc về lý chí của cô! Giống như có một luồng nhiệt lớn đang thiêu đốt toàn bộ cơ thể.

Thân thể dần dần không còn sức lực, Mộ Dung Ca gắng sức đưa tay lau mồ hôi lạnh đang rịn ra trên trán.

Cô biết mình tuyệt đối không thể ngã xuống ở nơi này, không thể! Bằng không hậu quả khôn lường! Chỉ còn mấy trăm bước nữa là đến Phù Dung Các, qua Phù Dung Các là gian phòng của hạ nhân.

Có người ở phía sau nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình lão đảo của Mộ Dung Ca, y quan tâm hỏi: “Mộ Dung cô nương, cô nương làm sao vậy?”

Quay đầu nhìn lại nhưng chỉ thoáng thấy lờ mờ một gương mặt anh tuấn, bàn tay đang đỡ lấy cô thật ấm áp khiến hai gò má Mộ Dung Ca đỏ ửng, nhìn gương mặt quan tâm của y, cô cười nói: “Tôi không sao.”

Hơi ấm này khiến cho cô tham luyến, cũng làm cô cảm thấy hoài niệm.

Trong sâu thẳm trí nhớ của Mộ Dung Ca, bàn tay của mẹ và của chị cũng ấm áp như vậy, hai người họ thường nhẹ nhàng vuốt mồ hôi lấm tấm trên mặt cho cô rồi cười nói: “Khinh Nhi, nghịch ngợm quá!”

Lâm Khinh Trần nhú mày, y thấy vẻ mặt khác thường của Mộ Dung Ca, bèn hỏi tiếp: “Mộ Dung cô nương, ta đưa cô về phòng nhé?” – Y ngạc nhiên, mới vừa rồi còn bình thường, sao chỉ qua một lúc mà cô đã như một con người khác, cơ thể vừa tiếp xúc với y rất nóng! Nhìn kỹ lại, hai gò má Mộ Dung Ca ửng hồng, ánh mắt mê ly....

Lý trí của Mộ Dung Ca đang dần bị ăn mòn, ánh mắt mơ màng của cô ngập tràn nước mắt, cô dùng sức đẩy Lâm Khinh Trần ra, áp lực đè nén bao nhiêu ngày qua giờ mới được bộc phát, cô giận dữ hét lên: “Dối trá! Ta căm ghét cái thế giới này!”

——bamholylnd.com——

Cùng lúc ấy, sau khi Lâm Khinh Trần và Xảo Vân đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại ba người tiếp tục uống rượu. Lâm Thiện Nhã mỉm cười quyến rũ, đôi mắt mơ màng liếc nhìn Nguyên Kỳ, nàng dịu dàng nói: “Thái tử, thời gian không còn sớm nữa, Bạc Khanh Các cách khá xa Phù Dung Các, chi bằng tối nay Thái tử hãy nghỉ lại ở Bạc Khanh Các, thiếp sẽ cho người dọn dẹp lại phòng ngủ bên trong, còn thiếp nghỉ ngơi ở bên ngoài.”

Nghe Thiện Nhã nói vậy, Nguyên Kỳ có vẻ ngà ngà say nhưng vẫn lạnh lùng nhìn lướt qua nàng, hắn nói: “Không cần.”

Dứt lời bèn đứng dậy muốn rời đi.

Lâm Thiện Nhã lập tức khẩn trương, Giao cảnh hoan mặc dù không màu không mùi vị, có thể khiến người nhiễm phải ý loạn tình mê, nhưng không thể ngay lập tức làm mất đi lý trí, nếu Nguyên Kỳ bỏ đi lúc này chẳng phải nàng sẽ thất bại, lại còn giúp cho người khác hay sao?

“Để thiếp tiễn Thái tử.” – Thiện Nhã đi phía sau Nguyên Kỳ, lúc bước đi nàng có thể cảm giác thân thể mình đang biến đổi.

Sau khi đi ra khỏi phòng, Nguyên Kỳ nhẹ nhúu mày, hắn cũng nhận thấy nhiệt độ cơ thể mình đang dần tăng cao một cách bất thường, nhiệt độ này hoàn toàn không giống khi uống rượu.

Một trận gió thổi tới, trong lành, mang theo hơi lạnh.

“Thái tử, chi bằng hôm nay hãy nghỉ lại ở Bạc Khanh Các.” – Lâm Thiện Nhã đến gần Nguyên Kỳ.

Trên người Thiện Nhã tỏa ra mùi trầm hương xông vào mũi hắn, tuy chỉ thoang thoảng nhưng hắn không thích mùi này.

Nguyên Kỳ phất tay áo, lạnh lùng quát: “Lui ra!”

Gia Kiệt đi phía sau hai người, thấy Lâm Thiện Nhã đứng cạnh Nguyên Kỳ liền biết ý yên lặng lui ra, tối nay y cũng uống khá nhiều rượu, đầu óc vác vác, cơ thể mệt mỏi, cũng nên về nghỉ ngơi thôi.

Trong biệt viện rộng lớn lúc này chỉ còn lại Nguyên Kỳ và Lâm Thiện Nhã.

Những cảm giác xa lạ trong cơ thể Thiện Nhã thôi thúc nàng muốn tới gần Nguyên Kỳ, nàng nhìn hắn đầy si mê, vì uống rượu nên sắc mặt nàng càng ửng hồng, đẹp tựa thiên tiên. Nàng to gan tiến về phía trước hai bước, giọng nói trở nên mềm nhẹ quyến rũ: “Thái tử, thiếp cầu người hoan ái cùng thiếp một đêm.”

Lời nói như hơi thở của nàng khẽ vang lên trong đêm tối, run rẩy lọt vào trong tai Nguyên Kỳ, nghe như tiếng mời gọi của ma quỷ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Edit: Thỏ

Lâm Thiện Nhã hồi hộp ngóng nhìn hăn, lúc này nàng đã trút bỏ vẻ ngoài kiêu ngạo của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, chỉ còn lại niềm khát vọng. Qua đêm nay, nàng có thể giành được sự sủng ái của hăn, sẽ không khiến hăn thất vọng.

Giờ phút này, ngọn lửa khát khao trong cơ thể càng lúc càng bùng lên, khiến nàng không thể nào kiên nhẫn nổi. Được tính bắt đầu ngấm sâu vào trong máu, nàng dần dần mất lý trí, hiện tại chỉ ao ước được chạm vào hăn.

“Thái tử, thiếp chỉ cầu một đêm hoan ái, thiếp sẽ không làm Thái tử thất vọng đâu.” – Giọng nói mỉa hoặc dần trở nên khàn khàn, nàng tiến lên kéo tay hăn, mong chờ câu trả lời.

Chạm vào bàn tay lạnh lẽo của hăn, nàng càng muốn tiến gần hơn. Thân thể đang bùng lửa khiến nàng khó có thể kiềm chế nổi. Dù sao nàng cũng sinh ra và lớn lên trong hoàng cung, không hề xa lạ gì đối với chuyện nam nữ, trước khi xuất giá đều có cung nhân tới dạy, biết phải làm thế nào để thoát khỏi biển lửa dữ dội trong người.

Nhưng khi tay nàng vừa chạm vào thì hăn lại phất tay đẩy ra! Không chút lưu tình!

Hăn nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt lạnh lùng bức người, cho dù đáy mắt đang cố kiềm chế nhưng đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lẽo như hàn băng vạn năm, tựa như nước đá dội xuống người nàng.

Cơ thể nàng run lên, hai gò má ửng hồng, dáng vẻ càng khuynh quốc khuynh thành, nàng khẽ nói: “Thái tử...” Rõ ràng hẳn đã uống ‘Giao cảnh hoan’, vậy mà đến giờ vẫn giữ được tỉnh táo đấy nàng ra!

“Không biết xấu hổ, lui ra!!” Nguyên Kỳ lạnh lùng liếc mắt, bình tĩnh nói. Bàn tay giấu dưới lớp tay áo đen đã nắm chặt. Hẳn cảm nhận thấy lửa tình bùng cháy trong cơ thể, may thay hẳn trời sinh lạnh bạc, đối với chuyện nam nữ chưa bao giờ ham muốn, thậm chí còn có phần chán ghét!

“Thái tử, thiếp trước giờ luôn toàn tâm toàn ý với chàng. Nếu không thiếp đã không ở lại trong phủ Thái tử.” Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Thiện Nhã rưng rưng nhìn hẳn, vứt tất cả niềm kiêu hãnh, lúc này nàng chỉ muốn sự sủng ái của người đàn ông nàng yêu say đắm. Lưu luyện si mê, mẩn mộ, mưu cầu đã nhiều năm nay mới có thể tới gần hẳn như vậy, làm sao nàng có thể buông tay! Hơn nữa trong cơ thể nàng đang có ‘Giao cảnh hoan’ quấy nhiễu, nàng lại càng khát khao hẳn hơn nữa.

Nguyên Kỳ thu hồi ánh mắt lạnh như băng, ngăn ngọn lửa đang bùng lên từ bụng dưới, vốn dĩ hẳn có ý chí cường đại, khống chế nó cũng không phải việc khó. Hẳn kiên quyết bước qua Lâm Thiện Nhã. ‘Giao cảnh hoan’ nếu không uống thuốc giải, thì phải có khả năng kiềm chế cực kỳ cao hoặc phải cùng người khác giao hoan. Nàng nhìn bóng lưng to lớn của hẳn, liều lĩnh chạy tới ôm từ đằng sau: “Thái tử đừng cự tuyệt thiếp mà.”

“Lâm Thiện Nhã, tối nay là tự ngươi đào mộ chôn mình! Nếu không muốn chết thì buông bản cung ra!” Giọng nói hẳn vô tình lạnh lẽo, thản nhiên vang lên.

Lâm Thiện Nhã cắn chặt răng, có thể sống trong hoàng cung Phong quốc đến tận bây giờ, lại được gả cho hẳn, chứng tỏ nàng vô cùng tâm cơ, sao lại không nghĩ cho mình một đường lui chứ. Nhưng giờ đây bắt nàng buông tay, sao nàng cam lòng đây? Sự ngăn cấm của hẳn như một thanh kiếm sắc bén chặn trước mặt nàng, nếu như nàng vẫn còn tiếp tục si mê hẳn, lười

kiếm đó sẽ cắt đứt yết hầu, hút hết máu nàng. Hiện giờ hắn chỉ nhắc nhở mà không giết nàng, là bởi nàng vẫn còn lợi dụng được!

Lý trí còn sót lại đã bị dập tắt bởi ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt, đôi bàn tay mềm mại không xương vuốt ve lồng ngực người đàn ông trước mặt, vô cùng khiêu khích. Nàng cảm giác cơ thể mình đang ôm cũng dần dần nóng lên, cả người hắn căng cứng dường như không thể kiềm chế được. Nguyên Kỳ từ từ nhắm mắt lại, ‘Giao cảnh hoan’, cần nam nữ giao hoan, say sưa thích thú mới gọi là giao cảnh hoan. Lửa tình trong cơ thể như mãnh thú gào thét dần ăn mòn lý trí của hắn! Lý trí hắn cường đại, cho dù làm như thế sẽ tự hại thân thể mình cũng không tiếc.

Lâm Thiện Nhã mừng rỡ khôn cùng, nàng buông tay ra, đi tới trước mặt hắn, nhón chân hôn lên đôi môi đỏ sẫm của hắn. Bất chợt một luồng khí tức tử vong khiến người khác khó thở ập đến, vẻ mặt nàng trầm mê hoàn toàn không chút phòng vệ.

Hai tay Nguyên Kỳ khẽ động, đã hất nàng văng ra mười thước! Hắn nhú mày, gương mặt tuyệt sắc dường như dính chút mùi máu: “Lâm Thiện Nhã, hậu quả cho hành động ngu xuẩn này người không gánh nổi đâu!”

Cơn đau khiến Lâm Thiện Nhã dần hồi phục tinh thần, sau khi nghe thấy lời hắn, nàng trở nên sợ hãi. Tuyệt vọng nhìn bóng lưng hắn đang rời xa, nhân lúc ý chí chưa mất hắn, nàng lập tức lấy giải dược trong tay áo nuốt vào.

Nàng lạnh lùng nhìn phía trước, trong lòng cười nhạt. Nguyên Kỳ, chúng ta đã có ước hẹn, thiếp vẫn còn có cơ hội. “Ha ha...” Nàng bật cười, nước mắt chảy dài trên gò má.

Vì sao? Nàng có dung nhan mà mọi cô gái đều hâm mộ, còn cánh đàn ông đều điên cuồng tôn sùng, vì sao lại không lọt nổi mắt xanh của hắn?

Ngồi trên tảng đá lạnh lẽo, nàng cảm giác được lửa tình trong cơ thể hạ dần, lý trí quay về. Nàng mờ mịt nhìn màn đêm bất tận, trong lòng tràn đầy mất mát, ngoài đổ kị, cảm hận còn có không cam lòng.

.....

“Tất cả đều là lừa gạt! Lâm Khinh Trần người là kẻ dối trá!!” Thân thể Mộ Dung Ca hơi lão đảo, dường như có thể ngã bất cứ lúc nào. Nhưng đôi mắt cô đắm lệ mông lung nhìn Lâm Khinh Trần, trong mắt lộ vẻ cười nhạt đủ để thấu rõ lòng người.

Hôm nay Lâm Khinh Trần quan tâm tới cô, hành động ấy để đổi lấy lời hứa của cô! Cô không muốn làm kẻ địch của ai, cũng không muốn trở thành món hàng để người ta lợi dụng, cô chỉ muốn sống một cách giản dị!

Lâm Thiện Nhã vì muốn Nguyên Kỳ yêu thích mình mà không từ thủ đoạn độc ác nào, giờ đây nàng ta còn muốn hủy hoại cô!

Triệu Tử Duy vì giang sơn xã tắc mà vứt bỏ cô một cách tàn nhẫn!

Nguyên Kỳ... cô không rõ mục đích cuối cùng của hắn là gì, nhưng hắn cũng không tiếc thủ đoạn ép cô phải ở cạnh bên hắn!

Nực cười!!

Cô hiểu rõ, trong mắt họ chỉ tồn tại duy nhất những âm mưu tính toán! Một thế giới quỷ quyệt! Giấc mộng màu hồng xa vời của cô không thể thành sự thật! Cô cảm giác thấy nỗi đau lan tràn từ trong tim.

Ngọn lửa dục vọng dần thiêu cháy tất cả, Mộ Dung Ca cắn chặt môi, cố gắng duy trì ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Khinh Trần, tức giận gần từng chữ một: “Lâm Khinh Trần, ta với người vợ đã mất của người giống nhau, nếu người không đành lòng thì lập tức rời khỏi đây!”

Thân hình Lâm Khinh Trần run lên, nếu hiện giờ y còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì quá mức ngu ngốc. Y không muốn tin tưởng, nhưng phản ứng của Mộ Dung Ca đã nói cho y biết, mọi chuyện là do Thiện Nhã gây nên!

Thiện Nhã muốn hạ nhục Mộ Dung Ca!

“Chuyện này không liên quan tới ta, xin hãy tin ta.” – Y không nỡ nhìn Mộ Dung Ca khó nhọc chịu đựng, thận trọng nói. Chẳng trách Xảo Vân sau khi đưa y ra khỏi Bạc Khang các, vẻ mặt biến sắc nói có việc phải rời đi. Nếu không y cũng chẳng một mình đi dạo ngắm nhìn cảnh sắc trong phủ Thái tử Hạ quốc, cũng sẽ không gặp cô! Y thực sự muốn lại gần kiểm tra tình trạng của cô!

Mộ Dung Ca thấy Lâm Khinh Trần lại gần, lão đảo lùi về phía sau, ánh mắt âm trầm nhìn y: “Đừng lại gần!”

Hai kiếp làm người, cô vẫn trong sạch. Sao có thể không để ý chứ?

Khi không còn lựa chọn nào khác, cô chọn cách khinh thường. Một khi đã lựa chọn, cô sẽ luôn trân trọng nó.

Trong cơ thể dường như có vô số ngọn lửa thiêu đốt, cô khó chịu rên một tiếng, thân thể đạt tới cực hạn, ngã xuống tảng đá lạnh như băng. Cô kiên nhẫn muốn nhờ khí lạnh từ đá để làm dịu bớt da thịt rực nóng, khiến lý trí cô sắp biến mất.

Lâm Khinh Trần thấy cô cực lực nhẫn nại, mềm lòng lui từng bước về phía sau rời đi. Nhưng nếu cô cứ nằm ở chỗ này, quả thật không ổn! Có rất nhiều người lui tới chỗ này. Nô bộc trong phủ chăm sóc hoa cỏ, rồi thị vệ đi tuần tra xung quanh. Cô sẽ mất đi lý trí rất nhanh, như thế sẽ khó tránh khỏi bị làm nhục!

Nếu đây là ý muốn của Thiện Nhã, như vậy quả thật quá tàn nhẫn! Y tiến thêm vài bước, đứng trước mặt Mộ Dung Ca, nhìn cô ngồi trên tảng đá đầu tranh tứ tượng, y phục có chút xộc xệch. Dưới ánh trăng mờ ảo, gò má cô lấm tấm mồ hôi. Y khom lưng ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, Mộ Dung Ca, đừng sợ.”

Là ai dịu dàng đến thế? Đôi mắt cô mê mẩn nhìn y, cơ thể khẽ run lên một cái. Hai tay không kìm được ôm cổ y.

“Ta đưa nàng đi nghỉ ngơi, lập tức tìm đại phu.” – Lâm Khinh Trần cau mày nói. Có lẽ y đã đoán được cô bị hạ thuốc gì, chỉ là y không muốn tin thôi.

Trong thanh lâu thường dùng một loại xuân dược gọi là ‘Giao cảnh hoan’. Nếu trong một khắc không có thuốc giải, biện pháp duy nhất là phải cùng người khác giao hoan. Nếu cố nhẫn nhịn, thì phải ngâm mình trong nước lạnh cả đêm. Dù người nam tử luyện võ có thể chịu đau đớn và dằn vặt để cho nước lạnh xâm nhập cơ thể, nhưng sau một đêm sẽ tổn thương rất nặng. Còn về nữ tử, ngâm mình trong nước lạnh một đêm chắc chắn cơ thể tổn hại nghiêm trọng, cả đời không thể mang thai!

Đó là lý do mà cô phải cùng người khác giao hoan!

“Ta nên làm thế nào đây?” – Y thấp giọng nỉ non. Cơ thể cô càng lúc càng nóng, bây giờ đã quá một khắc (mười lăm phút) rồi.

Người cô ngưỡng mộ trong lòng là Thái tử Tề quốc sao? Nhưng hiện giờ Thái tử Tề quốc không có ở đây, y không thể thành toàn cho cô! Tuy vậy cũng không thể tự tiện giao cô cho kẻ khác.

Trong lòng y chỉ có mình người vợ đã mất, hoàn toàn không có tình yêu nam nữ với người khác, dù ôm Mộ Dung Ca trong lòng, cảm nhận được khát vọng của cô, y lại không thể động vào cô.

Nếu như... giao cô cho Nguyên Kỳ thì sao?

Y cũng không nỡ làm như thế với Thiện Nhã. Nếu không phải do bất đắc dĩ, thì cũng chỉ còn cách này.

Giữa lúc y đang do dự, còn Mộ Dung Ca dần mất đi ý thức, một bóng đen như u hồn xuất hiện đằng sau y. Khí thế cường đại, cảm giác áp bức cũng ập đến, còn nồng nặc mùi máu. Y quay đầu lại nhìn, chưa kịp phản ứng, đã cảm giác trong lòng trống không. Vốn Mộ Dung Ca đang làm loạn trong lòng ngực y đã bị người đó đoạt mất, gắt gao ôm chặt cô.

“Kính nam vương, may mà người chưa động đến nàng.” Giọng nói Nguyên Kỳ trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, thêm vài phần khàn khàn mị hoặc.

Tuy dáng vẻ hai người cao bằng nhau, nhưng Nguyên Kỳ lúc này khác xa với thường ngày. Cảm giác áp bức khiến người trong thiên hạ cúi đầu khuất phục giờ phút này toàn bộ toát ra. Lâm Khinh Trần nhú chặt mày, trong lòng run lên. Y cảm nhận rõ sát khí từ Nguyên Kỳ!

Nguyên Kỳ lạnh lùng nhìn Lâm Khinh Trần đang thất thần, hần áp chế ngọn lửa trong đáy mắt. Khi nhìn thấy Mộ Dung Ca bị Lâm Khinh Trần ôm vào lòng, dáng vẻ của Mộ Dung Ca cựa quậy trong lòng y, nếu hần đến muện đến một chút, hậu quả...khó có thể tưởng tượng nổi. Hiện giờ ngoài ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể, hần còn cảm thấy phần nộ.

Mộ Dung Ca đang mất lý trí bỗng cảm nhận trên người một luồng khí lạnh truyền tới, trong đó ẩn chứa năng lượng cường đại khiến cô cảm thấy an toàn. Cô mở to đôi mắt mờ mịt, gương mặt ửng hồng như hoa đào, nở nụ cười như tiểu yêu tinh xinh đẹp: “Ha ha..đẹp trai ghê...” Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên gò má của hần, da mặt trơn nhẵn, cô nuốt nước bọt cười nhẹ: “Thật mịn...”

Toàn thân Nguyên Kỳ tràn ngập sát khí, nghe thấy lời cô nói, còn cảm nhận rõ động tác càn rỡ của cô, bỗng chốc cơ thể hấn cứng đờ, khoe miệng giật giật. Mặc dù không hiểu hai từ “đẹp trai” là có ý gì, nhưng từ động tác kết hợp với nét mặt vừa rồi cho biết, đây là hành động trêu ghẹo!

Không ngờ có một ngày hấn cũng bị người khác trêu ghẹo!

Lâm Khinh Trần nhìn Nguyên Kỳ ôm chặt Mộ Dung Ca, đáy mắt lóe sáng, hóa ra Nguyên Kỳ coi trọng Mộ Dung Ca như vậy! Nếu đêm nay cô ấy bị người khác làm nhục, Thiện Nhã khó tránh khỏi hậu họa!

Y cẩn thận quan sát nét mặt của Nguyên Kỳ, chẳng lẽ hấn cũng trúng ‘Giao cảnh hoan’? Thiện Nhã... lại dám to gan làm loạn thế! Biết rõ không thể mà vẫn muốn thử một lần! Thấy quần áo Nguyên Kỳ vẫn chỉnh tề, y biết Thiện Nhã cũng không được toại nguyện!

“Nàng ấy trúng ‘Giao cảnh hoan’, nếu như đêm nay không cùng nam tử khác giao hoan, thì phải ngâm mình trong nước lạnh một đêm, nhưng cả đời sẽ không có thai được!” Y thu lại những ý nghĩ khiếp sợ, trầm giọng nhắc nhở.

Dứt lời, y lập tức rời đi. Cho dù tối nay có xảy ra chuyện gì, y cũng không cách nào ngăn nổi. Hơn nữa hiện tại, cả Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ đều trúng ‘Giao cảnh hoan’!

Nguyên Kỳ ôm chặt Mộ Dung Ca, nhìn cô ngọ nguậy trong lòng, bàn tay nhỏ bé bướng bỉnh vuốt ve gò má rồi trượt xuống lồng ngực mình. Đôi mắt đen thẳm của hấn lay động mạnh mẽ như mãnh thú. Tuy hấn không nhìn được sắc hồng trên khuôn mặt cô, nhưng hấn thấy giờ phút này vẻ đẹp của cô khiến trái tim rung động mãnh liệt!

“Nàng nhất định không trốn thoát khỏi bản cung đâu!” – Đôi mắt hấn dần đỏ lên chăm chú nhìn cô, bá đạo tuyên bố.

Người trong thiên hạ không biết rằng hắc có võ công, hơi nữa lại là cao thủ khó ai địch nổi. Hắc ôm Mộ Dung Ca rời đi, chẳng mấy bước đã tới Phù Dung Các.

Rèm mỏng khẽ bay, một phòng kiêu diễm.

Nến đỏ cháy lập lòe khi sáng khi tối.

Gió thổi qua tấm rèm, mang theo mùi hương nhàn nhạt, ẩn chứa tình ý nồng đậm.

Hắc nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Chiếc giường này chưa từng có cô gái nào nằm qua, toàn bộ chăn gối đều ngập tràn mùi hương của hắc, bao quanh cô. Cũng không rõ từ khi nào, toàn bộ chăn đệm đều được đổi sang màu xanh lam.

Màu của bầu trời! Màu khiến hắc nhận biết được!

Mộ Dung Ca khó chịu giãy dụa bên dưới, tất cả mọi thứ đều vô cùng xa lạ. Hiện giờ cô bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt lý trí, mệt mỏi mở mắt nhìn về phía hắc. Đôi mắt đen thẳm của người đàn ông trước mặt đỏ như máu, nhưng lại vô cùng yêu mị, quả không hổ danh là gương mặt khiến các cô gái trong thiên hạ điên đảo!

Mọi thứ dường như mập mờ giữa hiện thực và mộng ảo. Ngọn lửa trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt. Khóe mắt cô còn đọng lại giọt nước mắt đau thương. Hắc đưa tay khẽ lau giọt lệ trên mắt cô, thầm thì: “Nếu đau buồn thì đừng cố nhẫn nhịn. Tình yêu cũng chỉ là điều bình thường thôi.”

“Không... Mọi thứ đều là mơ, tất cả đều do số phận. Không thể phân biệt thật giả. Thứ duy nhất ta có thể bảo vệ là trái tim mình. Ai hiểu được chứ? Ai hiểu đây...” Đầu óc mơ màng, cô khẽ nỉ non, lệ trong mắt tuôn trào không kìm nổi.

Cô xé rách quần áo trên người, trong đầu chỉ có một chữ “Nóng”.

Thứ duy nhất bảo vệ được chỉ có trái tim mình? Về mặt hăn tối lại, gương mặt tuần mỹ cường nghị lạnh lùng. Giọng nói khàn khàn của hăn vang lên: “Đây cũng là số phận! Thật thật giả giả, đôi khi biết rõ đó là giả, nhưng vẫn đành phải chấp nhận! Mộ Dung ca, hãy ở bên cạnh bản cung!”

Ngón tay thon dài trắng trẻo dịu dàng cời thắt lưng lụa của cô, gỡ bỏ quần áo bị cô xé rách, từng tắc da thịt mềm mại trắng như tuyết dần hiện ra, không chút che giấu. Toàn bộ cơ thể của Mộ Dung Ca phơi bày trước mặt, ngọn lửa dục vọng kìm nén trong đôi mắt sâu thẳm của hăn đều tràn ra.

“Bốn cung không thích nữ nhân, nhưng chỉ có nàng là ngoại lệ.” – Bàn tay lạnh lẽo của hăn khẽ bẹo chóp mũi cô, tình cảm chân thật khó khăn lắm mới nói ra.

Cô nhìn hăn, bỗng nhiên nở một nụ cười kiều diễm, dường như giọt lệ trên khóe mắt cô chưa từng xuất hiện.

Cho dù trong thế giới của hăn chỉ có hai màu đen trắng, nhưng sao hăn cảm nhận được, cả nụ cười của cô tỏa sắc hồng?

Hăn cời chiếc áo màu đen, cơ thể trắng kiêu hoàn mỹ hiện ra trước mắt cô. Hăn cúi người, dịu dàng hôn lên đôi môi cô. Hai bàn tay lướt trên người châm lửa từng chỗ một! Cảm giác nóng bỏng xa lạ khiến Mộ Dung Ca khó chịu muốn tránh né. Trong thân thể bừng lên cảm giác khác thường, xé rách toàn bộ mọi thứ, để cho cô điên cuồng phóng thích.

Hai tay cô run rẩy ôm đầu của hăn, môi lưỡi quấn lấy nhau, đắm chìm hoàn toàn trong cơn mê, chỉ còn bản năng nguyên thủy của con người. Cơ thể cô run lên mỗi khi đôi môi hăn lướt qua từng tắc da thịt. Đối với cô là sự ngỡ ngàng, còn đối với hăn là sự hấp dẫn trí mạng! Tựa như số mệnh thoát ra khỏi sự khống chế của hăn!

Chẳng phải cho dù là ai, hắn cũng đều nắm rõ như lòng bàn tay sao?

Mùi hương dục vọng tràn ngập khắp phòng.

Khi hai thân thể hòa vào làm một, hắn chăm chú ngắm nhìn cô, nhìn đôi mắt khép chặt của cô, nói: “Sau này... không thể trốn chạy!” Tất cả đều là định mệnh, mọi thứ bất ngờ ngoài ý muốn. Lúc hắn mạnh mẽ tiến vào lãnh địa chưa từng có ai chiếm đoạt, hắn cảm nhận thấy vật cản!

“A....” – Đau đớn kịch liệt khiến cô bật thành tiếng.

Nét mặt hắn khó tin nhìn cô, đôi mắt đỏ rực đầy ngạc nhiên: “Nàng.... là xử nữ!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Edit: Thỏ

Cơn đau buốt đã mang lý trí Mộ Dung Ca trở về, nhưng đôi mắt vẫn nhuộm màu dục vọng đầy yêu mị. Cô cảm nhận rõ dị vật to lớn xé rách thân thể mình, tưởng tượng lại huyễn cảnh đôi nam nữ giao hoan vừa cuồng dã vừa say mê như giấc mộng kia. Nhưng cơn đau đớn trên người đã báo cho cô biết, tất cả không phải là mộng!

Cô thử cử động toàn thân, nhưng vừa khẽ nhích đã bắt gặp đôi mắt đen thăm đầy ngạc nhiên xen lẫn dục vọng. Hắn cúi đầu chăm chú ngắm nhìn gương mặt cô, lát sau khẽ bật cười: “Nàng thật xảo quyệt, dám lừa gạt bốn cung...”

Lúc trước cô biết rõ hắn hiểu lầm, nhưng đâm lao phải theo lao! Quả thật, cô gian xảo như hồ ly! Nhưng tính xảo quyệt ấy lại khiến cho người khác thấy thú vị.

Nhìn cơ thể trắng mịn mềm mại của cô, đáy mắt hắn bùng lên ngọn lửa dữ dội, trào khắp cơ thể.

Mộ Dung Ca thất thần nhìn hắn, vẫn chưa hiểu hàm ý trong nụ cười kia của hắn. Đầu óc cô trống rỗng, tối nay cô mất đi tất cả mà không kịp phòng bị. Cô nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt, sắc mặt trắng bệch, không rõ vì đau đớn hay vì bỗng nhiên mất đi thứ quý giá nhất của mình.

Xuân được ư? Không ngờ có loại thuốc lợi hại đến thế, có thể khiến người ta mất đi lý trí! Giây phút này, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều

như có lửa đốt. Tuy lý trí bị mất, nhưng ký ức thì vẫn tồn tại, cô và hân quần quít triền miên, hai cơ thể tiếp xúc đầy thân mật.

Còn lời nhắc nhở của Lâm Khinh Trần nữa. Giao cảnh hoan, phải cùng nam tử hoan ái, nếu không cả đời sẽ không thể mang thai!

Hiện giờ, tuy không cảm thấy chán ghét và bài xích như tưởng tượng, nhưng cô lại thấy trái tim mình trống rỗng.

“Không được thất thần.” Hân nhú mào, giọng nói có chút tức giận. Cô có biết lúc này duy trì tư thế bất động là giày vò hân như thế nào không? Thời khắc quan trọng nhất này, cô lại có thể lơ đãng được!

Cô mở to đôi mắt trong suốt nhìn hân, người đàn ông ngày thường vẫn ưu nhã lạnh lùng, thâm sâu khó lường, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn ấy bây giờ lại nói những lời bá đạo như thế! Trong lúc hoan ái, từng hành động của hân đều rất dịu dàng. Cô dần dần bị mê hoặc, trái tim cũng được lấp đầy.

Hân nhìn đôi mắt đen láy của cô phản chiếu bóng mình, trong lòng dâng lên cảm giác mềm mại lạ thường. Hân khẽ lau đi giọt lệ trên khóe mắt cô, dịu dàng nói: “Bổn cung nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.”

Dứt lời, cô chưa kịp hoàn hồn, hân đã động dậy. Lửa tình bùng cháy dữ dội, hai cơ thể trần truồng quần lấy nhau, da thịt cọ sát triền miên khiến hai người họ chìm vào hố sâu hoan ái.

Giao cảnh hoan, chỉ có si mê sung sướng, mới giải được thuốc.

Một đêm cuồng dã phóng túng.

Từng tiếng rên yêu kiều xen lẫn tiếng thở dốc.

Mồ hôi chảy từng giọt, hắn ôm chặt cô trong lòng như muốn dung hòa làm một.

Thời khắc hắn phóng thích mọi dục vọng, hắn đã chiếm được cô! Mạnh mẽ bá đạo không cho phép cô lùi bước.

—bamholyland.com—

Lâm Khinh Trần quay lại đình viện, nghĩ sao cũng không thấy yên tâm. Bây giờ đêm đã khuya, chắc rằng Thiện Nhã cũng không cách nào nghỉ ngơi được. Khi y bước đến Bạc Khang các, phát hiện Lâm Thiện Nhã ngồi im trên tảng đá, y cau mày bước tới đỡ dậy, trầm giọng hỏi: “Sao vẫn còn ngồi ở đây?”

Lâm Thiện Nhã dần hoàn hồn, nàng nhìn vẻ mặt quan tâm của Lâm Khinh Trần, bỗng bật cười tự giễu: “Ca, muội lên kế hoạch đến bước này, vứt bỏ niềm kiêu ngạo của một công chúa, chỉ hy vọng hắn yêu thương mình. Nhưng hắn lại khinh thường muội, thà chịu giày vò của ‘Giao cảnh hoan’ mà đẩy muội ra.”

Từ khi Nguyên Kỳ rời đi đến giờ, nàng nghĩ mãi không thông. Nàng chủ động ôm ấp, dùng thân thể quyến rũ hắn, rõ ràng đáy mắt hắn có cảm xúc, vậy mà hắn lại đẩy nàng ra một cách tàn nhẫn!

“Thiện Nhã, muội đã ăn nhẫn từ nhỏ, rất có tâm cơ, biết rõ việc nào nên và không nên làm. Loại đồ vật dơ bẩn vô liêm sỉ như thế mà muội dám hạ xuống người thái tử Hạ quốc! Làm như thế, muội có biết hành động ấy đã đẩy muội vào số phận gì không? Câu chuyện ‘Giao cảnh hoan’ này tuyệt đối không kết thúc đơn giản đâu!” – Lâm Khinh Trần nhíu mày trầm giọng nói.

Nghe thấy thế, Lâm Thiện Nhã bật cười: “Ha ha, ca à, huynh cho rằng muội không nghĩ tới kết cục này sao? Chỉ là tới nước này, muội mới biết mình quả thực không biết tự lượng sức, coi thường hắn cũng coi thường

chính mình. ‘Giao cảnh hoan’ vô dụng với hãn, chẳng lẽ, muội lại thất bại thảm hại sao?”

Nhìn dáng vẻ nửa khờ khạo nửa tỉnh táo của Lâm Thiện Nhã, Lâm Khinh Trần thầm yên tâm. Y biết nàng nhất định sẽ lưu lại đường lui cho mình, nếu chuẩn bị được ‘Giao cảnh hoan’ thì sẽ có giải dược. Y thở dài nói: “Muội sai ở chỗ là quá cố chấp, biết rõ mình không thể khiến Thái tử yêu thích, sao lại còn cố tình làm? Việc tối nay, muội làm quá lỗ mãng!”

“Ca, tiếp theo muội nên làm thế nào?” Lâm Thiện Nhã nhất thời cảm thấy hoảng loạn. Vừa rồi nàng vẫn có vài phần yên tâm, cho dù chuyện tối nay chọc giận Nguyên Kỳ, nhưng hãn sẽ không làm gì nàng. Dẫu sao còn vài tháng nữa là tới đại thọ sáu mươi của hoàng thượng, lúc ấy các sứ giả của các nước sẽ tới. Sự tồn tại của nàng hiện giờ vẫn còn hữu dụng với hãn. Tuy vậy, sau khi nghe Lâm Khinh Trần trách cứ, nàng thấy hơi hoảng hốt.

Cho dù không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nếu mất đi mọi cơ hội, nàng nhất định hối không kịp! Nhớ tới bóng lưng lạnh lùng quyết tuyệt của Nguyên Kỳ khi rời đi, cả người nàng không kìm được run rẩy. Đây là nỗi sợ hãi!

Lâm Khinh Trần nhíu mày, ngược mắt nhìn về hướng Phù Dung Các phía xa, thấp giọng nói: “Muội hạ ‘Giao cảnh hoan’ xuống người Thái tử Hạ quốc cũng được, ngài ấy nội công thâm sâu khó lường, sẽ biết cách giải trừ xuân dược. Nhưng Mộ Dung Ca cũng trúng ‘Giao cảnh hoan’.”

Lúc vừa rồi khi cướp Mộ Dung Ca từ trong ngực y, ánh mắt Nguyên Kỳ đầy tơ máu, dường như muốn giết chết y ngay lập tức! Chỉ sợ ngay cả bản thân Nguyên Kỳ cũng không ý thức được, hãn quan tâm tới Mộ Dung Ca sâu sắc đến nhường nào! Nhưng điều khiến y khó tin là, Nguyên Kỳ chẳng mấy may động tâm tới dung mạo đẹp tựa thiên tiên của Thiện Nhã, vậy mà bây giờ hãn lại ở chung phòng với Mộ Dung Ca!

“Muội làm sao có thể lãng phí ‘Giao cảnh hoan’ để hạ vào người nó? Chẳng qua do Xảo Vân sơ suất mà thôi. Chắc hẳn bây giờ nó đang say sưa hoan ái với người khác rồi.” – Lâm Thiện Nhã nhướn mày, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh.

Lâm Kinh Trần nhìn thấy Thiện Nhã không lưu tâm, thầm thở dài, quả thực ái tình khiến con người ta ngốc nghếch. Thông minh như Thiện Nhã cũng có lúc phạm phải hồ đồ! – “Người cùng giao hoan với Mộ Dung Ca lúc này là Thái tử Hạ quốc!”

“Cái gì??” – Lâm Thiện Nhã loạng choạng, thân thể run lên. Nguyên Kỳ thà chịu giày vò của ‘Giao cảnh hoan’ cũng không thèm chạm vào người nàng, mà lại cùng với Mộ Dung Ca ư?!!

Thật nực cười! Gương mặt tuyệt sắc của nàng tái nhợt, tất cả tâm kế chuẩn bị cho hôm nay, đã tự rước lấy phiền phức, mà lại còn thành toàn cho Mộ Dung Ca! Nàng không thể nào chấp nhận nổi, bản thân nàng thuần khiết không tỳ vết, tấm thân xử nữ này lại kém hơn cả kẻ tàn hoa bại liễu như cô ta sao??

“Ca, Thiện Nhã muội có chỗ nào không vừa mắt sao?” – Lâm Thiện Nhã hồn bay phách lạc, gương mặt đau khổ tột cùng. Nàng ngày nhớ đêm mong hắn, chỉ đổi lại sự khước từ tàn nhẫn. Còn Mộ Dung Ca chẳng tốn nhiều công sức mà vẫn ngư ông đắc lợi, khiến nàng tổn thương lòng tự trọng vô cùng!

Đồng thời, hiện tại nàng rơi vào tình thế rất bất lợi, mỗi bước đi đều nhất nhất cẩn thận, không dám tự ý hành động. Nàng thất bại thảm hại rồi! Mười sáu năm qua, đây là lần thất bại đầu tiên. Hơn nữa, là thua vì Nguyên Kỳ – người mà nàng luôn nhất mực si mê lưu luyến nhiều năm.

“Thiện Nhã, nếu muội lạnh lùng bình tĩnh đối mặt tất cả, không cố chấp như thế thì mới có thể bảo toàn tính mạng. Nhất định... sẽ có một kết cục

khác. Trên đời này còn rất nhiều người đàn ông vì muội mà vào sinh ra tử. Nguyên Kỳ... không phải là người đi cùng muội suốt cả cuộc đời. Hôm nay, muội vẫn còn cơ hội.” – Lâm Khinh Trần trầm giọng khuyên bảo.

Đối với Thiện Nhã mà nói, dù Nguyên Kỳ lạnh lùng tuyệt tình đối xử với cô gái nào cũng như nhau, thì nó vẫn sẽ khổ tâm như cũ. Huống hồ nay Nguyên Kỳ đã có người trong lòng. Sau này hẳn đăng cơ làm hoàng đế, lúc đó hậu cung cũng ba nghìn mỹ nhân, người không có hậu thuẫn như Lâm Thiện Nhã nhất định không được làm hoàng hậu. Còn nếu muốn tranh sủng ái với Mộ Dung Ca thì không thực tế.

Vốn dĩ, nếu Thiện Nhã rời đi đúng lúc, sẽ được bình an suốt đời.

“Ca, muội đã nói sẽ không dễ dàng từ bỏ. Trên đời này chẳng có gã đàn ông nào có thể so sánh với Thái tử Hạ quốc.” – Lâm Thiện Nhã nhú chặt mày, nét mặt lộ vẻ kiên quyết. Lâm Thiện Nhã nàng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc giữa chừng như vậy. Trận tranh đấu này còn chưa tới hồi kết, nàng vẫn còn cơ hội!

Lâm Khinh Trần khẽ lắc đầu: “Lát nữa muội tới Phù Dung Các quỳ ở ngoài, đợi ngày mai khi Nguyên Kỳ tỉnh dậy thì tự mình nhận tội xin tha thứ.”

Gương mặt Lâm Thiện Nhã khẽ biến sắc. Nàng cắn răng, ánh mắt lạnh lẽo, hai bàn tay nắm chặt: “Ca, cảm ơn huynh.”

Chỉ có tự thú tội mới có thể dập tắt cơn giận của Nguyên Kỳ, bù đắp những sai lầm gây ra đêm nay. Hiện giờ nàng có thân phận Thái tử phi làm lá chắn, đương kim Hoàng thượng dù mắc trọng bệnh nhưng cũng có thể nắm rõ nhiều chuyện. Quả nhiên ca ca tinh táo thông minh hơn người.

“Sau khi ta rời đi, muội... tự giải quyết ổn thỏa đi.” – Lâm Khinh Trần nhìn thoáng qua muội muội của mình đầy thâm ý, y chỉ đành thở dài.

“Ca...”

“Bảo Xảo Vân thay y phục cho muội, y phục muội mặc trên người quá mức diễm lệ.” – Lâm Khinh Trần nhìn y phục và trang sức trên người Thiện Nhã, hai hàng chân mày vừa giãn ra lại nhăn vào. Lâm Thiện Nhã gật đầu, Xảo Vân cũng trùng ‘Giao cảnh hoan’, vừa uống giải dược đang nghỉ trong phòng. Nếu không chuẩn bị đường lui từ trước, tình hình tối nay thật không tài nào tưởng tượng nổi.

“Vâng.”

Trên đường đi Tề quốc, bên trong lều vải.

Triệu Tử Duy đang ngủ say, trong đầu bỗng xoẹt qua một tia sáng, khiến trái tim y bỗng nhiên đau đớn khôn xiết! Y mở trừng mắt, ngồi bật dậy. Đôi mắt đã không còn chút buồn ngủ, trái tim đau đớn khiến y hoảng hốt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi như thế?

Y nhú chặt mày, khoác thêm áo choàng đứng dậy bước ra ngoài.

Trong bóng đêm dày đặc, chỉ có ánh trăng rằm chiếu sáng trên bầu trời và một vài vì sao lấp ló. Trái tim vẫn còn đau đớn, cảm giác sợ hãi vẫn chưa tan. Y nhìn về hướng Bắc, còn mười ngày nữa là trở về Tề quốc, sau đó lại khởi hành đi Hạ quốc. Mấy tháng qua tựa như một giấc mộng.

Bây giờ nàng có khỏe không? Có nhớ kỹ lời hứa của y không? Khi y đến Hạ quốc, chắc chắn sẽ đưa nàng đi.

Còn về Nguyên Kỳ. Chung quy hai người bọn họ vẫn là đối thủ của nhau. Chắc chắn không bao lâu sau Tề quốc và Hạ quốc sẽ quyết chiến một trận! Tốt nhất Nguyên Kỳ đừng có làm tổn thương nàng.

Y nhúu mày dời mắt về phía Hạ quốc, rốt cuộc nỗi đau đớn này xuất phát từ đâu? Xoay người chuẩn bị bước vào lều nghỉ ngơi, khi thu hồi tầm mắt bỗng bắt gặp Triệu Tử Tấn đứng bên ngoài lều.

Triệu Tử Tấn vẫn còn trẻ, hiện giờ mới mười ba, gương mặt tuấn mỹ, môi hồng răng trắng. Vốn dĩ hãn có thể sống suốt đời an nhàn tại Nguyên quốc, nhưng trớ trêu thay, hãn lại phải một mình xông vào hang hùm liều mạng để đánh một canh bạc. Hãn nhìn khu rừng rậm u ám phía trước, sắc mặt âm trầm, giữa hàng lông mày ẩn chứa vẻ u sầu. Triệu Tử Duy nhúu mày, xoay người bước vào lều vải.

Gió lạnh thấu xương, lá cây xào xạc bay. Tử Tấn cau mày, ngày về đến Tề quốc không còn xa, đến nơi hãn phải mau chóng gây dựng thế lực, nếu không sau khi Triệu Tử Duy trở về từ Hạ quốc, hãn sẽ bị y lột da rút gân!

Hãn không thể ngồi chờ chết như thế, vai còn gánh mối thù giết mẹ, tay còn nắm giữ tính mạng của mình, hãn nhất định phải có chỗ đứng trong Tề quốc, mà phải là chỗ đứng cao nhất!

Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua bốn phía, ước chừng có mười vạn binh mã. Binh sĩ Tề quốc cường tráng thiện chiến, mấy năm qua ít có địch thủ, tất cả đều do Triệu Tử Duy gây dựng nên, trong thời gian ngắn ngủi đã đưa Tề quốc trở thành cường quốc thứ hai chỉ đứng sau Hạ quốc. Triệu Tử Duy là người khó đối phó, tỷ và Mộ Dung tế tướng đều từng nói, chỉ cần năm được nhược điểm của y, thì sẽ đánh bại y hoàn toàn!

Hãn híp mắt, sắc mặt ngấn ngò, nhược điểm của Triệu Tử Duy ư?

—bamholylnd.com—

Phủ Thái tử Tề quốc.

Lương Hân Hân mất ngủ cả đêm, ưu phiền vì chuyện mà ban ngày Lâm Thanh Nhã nói qua với nàng. Nàng ta nói, Triệu Tử Duy động tâm với một

tỳ nữ. Tỳ nữ kia tên Mộ Dung Ca, đã từng theo hầu y, ở Phong quốc nàng chưa từng chú ý đến cô ta, chỉ nghe loáng thoáng được vài chuyện trong quá khứ. Vì liên lụy bởi chuyện của phụ thân, nên cô ta bị Khánh vương Nguyên quốc vứt bỏ, phế thành ca kỹ, gặp cơ hội liền chủ động hiến thân cho Triệu Tử Duy.

Chắc chắn với bất kỳ người nào, sự tồn tại của Mộ Dung Ca cũng giống như đám cơ thiếp của y, chẳng ai thèm để ý. Thật không ngờ, Triệu Tử Duy lại thích cô ta. Nhưng như thế nàng lại cảm thấy có chút thoải mái. Y không phải là người vô tình, mà chỉ vô tình với nàng mà thôi.

“Nếu thiếp đã không oán không hận theo chàng, thì thiếp cũng chẳng cầu xin gì nhiều, liệu có một ngày thiếp sẽ yên lặng mà tiến vào lòng chàng không? Lương Hân Hân thiếp là lá ngọc cành vàng, là công chúa cưng của phụ hoàng và mẫu hậu, tất cả đều a dua nịnh hót thiếp, nhưng hề có ai khiến thiếp khắc cốt ghi tâm như chàng. Suốt đời không hối hận.”

Nàng đứng dậy bước tới cửa sổ, nhìn khung cảnh mờ mờ phía xa, tự lẩm bẩm.

Dứt lời, nàng khẽ nhíu mày, hôm nay Lâm Thanh Nhã nhắc tới chuyện của MDC là có ý gì? Cho dù nàng ở trong hoàng cung Lương quốc, được phụ hoàng mẫu hậu che chở, tâm tư đơn thuần, nhưng không có nghĩa là nàng ngu ngốc. Rõ ràng nàng nhìn thấy, trong mắt Lâm Thanh Nhã lóe lên sát ý.

Có lẽ một số chuyện không đơn giản như tưởng tượng, nàng không thể bị đánh lạc hướng.

—bamholylnd.com—

Hôm sau, sắc trời u ám, mây đen dày đặc, mưa phùn giăng giăng.

Cả đêm điên cuồng mê loạn, hoan ái nồng nhiệt.

Trong phòng hỗn loạn, bầu không khí tràn ngập mùi dục tình.

Mộ Dung Ca dần dần tỉnh lại, nhìn khung cảnh lạ lẫm, cô hoảng hốt mê man. Đây là nơi nào?

Đầu óc đau nhức khôn cùng, cảnh tượng khiến người ta đỏ mặt tràn vào. Cô nhúu chặt mày, nhắm mắt lại. Tối hôm qua, cô trúng ‘Giao cảnh hoan’, mất đi lý trí cùng Nguyên Kỳ trầm luân một đêm, toàn bộ sự việc phát sinh dần hiện rõ trong đầu cho cô biết, đêm qua bọn họ điên cuồng như thế nào!

Cô cúi đầu nhìn cả người không mảnh vải che thân, trước ngực xuất hiện một cánh tay xấu xa đang ôm chặt nơi mềm mại của cô, cả hai người nằm rất gần nhau. Hắn ôm chặt cô, khiến cô không tài nào cử động nổi. Tình huống này, cho dù cô tỉnh lại, bình tĩnh đón nhận, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút đỏ mặt!

Cô giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực hắn, nhưng vừa khê động, cảm giác đau đớn lan ra từ giữa đùi, ngay cả thắt lưng cũng như bị gãy nát vậy. Bấy giờ cô mới phát hiện ra, trên người mình đầy những vết hồng của nụ hôn để lại. Trong đầu cô chợt xuất hiện hình ảnh, đôi môi đỏ thắm ấm áp của hắn, lướt qua từng chỗ trên cơ thể cô.

Cô khê nhúu mày, chuyện tối hôm qua chỉ là ngoài ý muốn. Nghĩ thế, cô lập tức cố gắng thoát khỏi vòng tay kìm kẹp của hắn.

“Mộ Dung Ca.” Phía sau truyền tới giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn.

Chắc hắn đã tỉnh lại từ sớm? Quay lưng về phía hắn, cô gật đầu đáp: “Vâng.” Khi đáp lại, dáng vẻ cô không chút ngượng ngùng, nhìn đồng quần áo dưới đất, y phục của cô màu tím nhạt, còn của hắn là màu đen. Đôi mắt cô lóe lên, cô đứng dậy nhặt quần áo, bình tĩnh mặc từng chiếc một, nhưng đôi bàn tay lại khê run.

“Sau này hãy ở cạnh bốn cung. Bốn cung sẽ phong nàng làm Trắc phi. Qua thọ yến của phụ hoàng, lập tức cử hành hôn lễ.” – Hắc vẫn nằm trên giường như cũ, tư thế ưu nhã đầy mị hoặc, hắc chỉ đắp một chiếc chăn mỏng ngang eo, lộ ra thân thể trắng kiện hoàn mỹ, đôi mắt đen thẳm nhìn cô đầy dịu dàng.

Nghe thấy thế, bàn tay Mộ Dung Ca run lấy bầy, sắc mặt vốn tái nhợt vì một đêm điên cuồng nay lại trắng bệch. Cô chậm rãi đi qua tấm rèm sa, bước tới mở cửa sổ. Không khí trong lành mang theo hơi nước phả vào mặt, xua bớt đi mùi hương hoan ái đêm qua của cô và hắc.

Đôi mắt hắc sâu thẳm nhìn từng động tác của cô, hô hấp bỗng nhiên ngưng trệ.

Cô híp mắt phóng tầm mắt ra bên ngoài, cơn mưa phùn dày đặc như muốn hòa đất trời làm một. Cách đó không xa, có một nữ tử dung mạo tuyệt sắc quỳ ở trước cửa Phù Dung các, mặc cho nước mưa ngấm vào người. Đôi mắt cô nhất thời ánh lên một tia lạnh lùng độc ác.

Lâm Thiện Nhã, được lắm! May mà đêm qua, cô được Nguyên Kỳ cứu, không phải tùy tiện giao hoan với gã đàn ông nào. Chắc hẳn đây là điều nàng ta không thể ngờ tới?

Cô thu hồi tầm mắt, xuyên qua tấm rèm mỏng, nhìn người đàn ông đã cùng mình thân mật đêm qua, cô cố gắng bình tĩnh nói: “Thái tử, hẹn ước ba năm thiếp chưa từng quên.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Edit: Vịt

Đôi mắt đầy nhu tình của Nguyên Kỳ nhất thời đóng băng tại chỗ, ánh mắt hẩn lập tức trở nên lạnh lùng nhìn Mộ Dung Ca không chớp, tựa hồ muốn xuyên thấu tầng tầng mây mù trong lòng cô.

Mộ Dung Ca miễn cưỡng duy trì vẻ mặt phẳng lặng như mặt hồ nước, đứng yên trước cửa sổ mặc cho hẩn quan sát.

Đêm qua rõ ràng hai người họ quấn quít thân mật là vậy, ngọn lửa dục vọng bùng cháy trong cơ thể vẫn như còn nguyên cảm giác. Mộ Dung Ca cố sức biểu hiện mình bình tĩnh nhưng trong lòng cô đã có thứ gì đó đang dần dần thay đổi!

“Mộ Dung Ca... lại đây.” – Nguyên Kỳ khẽ gọi tên cô, tiếng gọi dịu dàng quá, như thể muốn ôm trọn lấy cô, trân trọng hơn bảo vật, che chở cho cô.

Tiếng gọi này khiến nụ cười lãnh đạm trên mặt Mộ Dung Ca bỗng chốc cứng đờ, cô bước chậm đi tới bên Nguyên Kỳ, nơi giữa hai đùi nhói đau khiến cô khẽ nhíu mày. Quả nhiên, đêm đầu tiên đối với phụ nữ chỉ toàn là đau đớn, người được hưởng thụ chỉ có cánh đàn ông mà thôi.

Đêm qua, lúc ban đầu hẩn... cuồng dã quá khiến cô cảm thấy xa lạ, nhưng dần dần về sau cùng với những lần va chạm khiến cơ thể cô chẳng mấy chốc đã hòa nhịp theo hẩn, giống như thân thể cô lúc đó không còn thuộc về mình nữa, cảm giác xa lạ khi ấy làm cô ngượng ngùng không biết phải đối mặt như thế nào.

Đến khi cô đi tới trước mặt hắc, hắc đột nhiên đứng lên, mình trần như nhộng, toàn bộ cơ thể cường tráng quỳ rũ hiện ra trước mắt cô.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Ca là mở trừng hai mắt nhìn hắc đầy ngạc nhiên, sau đó quét một đường từ trên xuống dưới, đến vị trí quan trọng nhất của nam nhân, cô lại trợn mắt nhìn chăm chăm vào đó, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng.

Thái tử! Người quá cởi mở, quá phóng túng rồi!

Lòng thầm mắng một hồi.

“Nàng đau không?” – Hắc rất dịu dàng. Trong lúc nói chuyện đã ôm lấy cô và đặt lên người mình, đôi con ngươi đen láy tràn ngập sủng ái, khoảnh khắc vừa rồi thấy hai gò má Mộ Dung Ca đỏ bừng, giống như có một dòng nước ấm rót vào trái tim băng giá của hắc.

Cô sửng sốt, cái gì? Cái gì vậy?

Cho đến khi cô nhìn thấy trong sâu thẳm đôi mắt hắc là sự bồn chồn, gương mặt vốn đang đỏ rần nay càng đỏ hơn nữa, sao hôm nay phản ứng của cô lại chậm như vậy chứ? Mộ Dung Ca hít sâu một hơi để điều hòa nhịp thở hỗn loạn của mình, sau đó nhìn thân hình trần như nhộng của hắc, cố gắng áp chế những cảm xúc kỳ lạ. – “Thái tử, thời tiết đang vào cuối thu, trời sẽ có mưa dầm mấy ngày liền, ngài nên mặc áo vào kẻo cảm lạnh.”

Những lời này từ trong miệng cô nói ra, nghe sao có phần lo lắng và... hơi nũng nịu...

“Mộ Dung Ca, nàng khiến bản cung vui mừng.” – Hắc vừa cười vừa nói, nhìn cô bằng ánh mắt nhu tình khiến cô không thể rời mắt khỏi hắc.

Bỗng cô rùng mình, thì ra là do gió lạnh lùa vào từ cửa sổ, cái lạnh giúp cô tỉnh táo hơn nhiều. Nhìn sự dịu dàng của hắc, cô trầm mặc, hơi cựa

mình muốn đứng lên.

Nguyên Kỳ biết cô muốn gì, hắn nói: “Hôm nay nàng hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Lời này khiến ánh mắt Mộ Dung Ca thoáng hiện tia nhìn khác lạ, cô mặc kệ hành động ghì lại của hắn, vẫn đứng dậy: “Thiếp là quản gia của phủ Thái tử, không nên ở lâu trong phòng của chủ nhân.”

Nguyên Kỳ nhìn cô, khi Mộ Dung Ca chuẩn bị rời đi, hắn mới đứng sau lưng cô, nhẹ giọng nói: “Nàng luôn khiến bản cung phải bất ngờ.”

Thân hình cô run nhẹ, đúng vậy, cô cũng rất bất ngờ. Tất cả những chuyện xảy ra đêm qua quá đột ngột khiến cô không kịp phòng bị, bên tai dường như vẫn còn vang lên lời nói của hắn. Thực ra lời hứa hẹn đó đã là giới hạn lớn nhất của hắn, cũng là thân phận cao quý nhất mà hắn có thể cho cô. Nhưng cô... không cần.

“Rốt cuộc thì nàng muốn cái gì?” – Hắn không kiên nhẫn nữa.

Không gian vang lên tiếng mưa buổi sớm cùng hơi lạnh ẩm ướt theo gió tràn vào, cô chỉnh lại y phục thoang thoảng mùi mồ hôi trên người. Mộ Dung Ca nhẹ chớp mắt, xoay người đối mặt với hắn, vẻ mặt lạnh lùng nhưng kiên định, cô nói: “Nếu thiếp nói muốn có vị trí Thái tử phi thì nhất định Thái tử sẽ cho rằng thiếp không biết tự lượng sức mình, quá tham lam thứ không thể với tới. Nhưng trong lòng thiếp thực sự chỉ có một mong muốn duy nhất, là có thể lấy thân báo đáp người đời này kiếp này nguyện yêu thương một mình thiếp.”

——bamholyland.com——

Lâm Thiện Nhã đã quỳ cả đêm trước cửa Phù Dung Các, mặt trời đã lên nhưng vẫn không thấy ai bước ra.

Mới vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Ca đứng ở cửa sổ, bởi vì mưa nên nàng không nhìn rõ vẻ mặt của cô ta. Nhưng trong thâm tâm nàng rất đố kỵ với Mộ Dung Ca, nàng ước ao được đứng ở vị trí của cô ta lúc này.

Thiện Nhã thầm siết chặt hai nắm tay, nước mưa lạnh buốt rơi xuống người khiến nàng tỉnh táo lại, ngàn vạn lần không thể gây ra chuyện ngu xuẩn nào nữa, nếu không nhất định hồi cũng không kịp.

Bên ngoài viện không ngừng có hạ nhân lui tới, bọn chúng thấy nàng đều kinh ngạc, ánh mắt nhìn vào càng lúc càng nhiều.

Lâm Thiện Nhã nàng xin thề sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay, sau này tuyệt đối sẽ không có nữa!

Xảo Vân cầm một chiếc dù cuống quýt chạy tới, tối hôm qua nàng cũng không biết Thái tử phi đến Phù Dung Các, lúc tỉnh dậy đã là buổi sáng, vừa thấy trời mưa đã lo lắng chạy tới đây, nhưng không ngờ Thái tử phi đã ướt sũng. Đến lúc nàng bung dù định che cho Thái tử phi lại bị người quát: “Bản cung không cần, người đứng tránh sang một bên.”

Tạ tội là tạ tội, làm sao có thể dùng dù để che mưa được? Thứ nàng cần nhất lúc này chính là bộ dạng càng thô thảm càng tốt, người khác nhìn vào phải thấy nàng có lòng thành mới được.

“Thái tử phi... Người sẽ bị nhiễm phong hàn đó.” – Xảo Vân lo lắng. Tất cả đều là lỗi của nàng, tại sao lại bất cẩn như vậy chứ! Làm cho chuyện càng lúc càng lớn. Nếu chỉ có Thái tử và Thái tử phi trúng “Giao cảnh hoan” thì tình hình lúc này đã khác. – “Tất cả đều là lỗi của nô tỳ.”

Dứt lời, nàng lập tức quỳ gối xuống đất ngay phía sau Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã không ngăn cản Xảo Vân, lúc nàng ấy quỳ xuống, trong đầu Thiện Nhã nảy ra một chủ ý. Ánh mắt nàng vẫn khóa chặt vào cửa

phòng, lúc này đây, nàng mong muốn người bước ra không phải là Mộ Dung Ca! Chỉ cần nghĩ đến thôi đã muốn thổ huyết!

“Xảo Vân, có thể ta sẽ phải để người chịu khổ...” – Thiện Nhã hạ giọng. Lời nói mơ hồ không đành lòng, dù sao Xảo Vân cũng là người đã đi theo nàng từ nhỏ, luôn trung thành và tận tâm, nếu để nàng ấy chịu tội thay nàng thì thật không nỡ, nhưng nàng không còn biện pháp nào khác, chỉ có như vậy nàng mới được bình yên vô sự.

Xảo Vân nghe xong, mắt liền rưng rưng ngấn lệ nhìn Lâm Thiện Nhã, môi nở nụ cười: “Cái mạng này của Xảo Vân đều là của Thái tử phi, hơn nữa việc đêm qua đều do lỗi của nô tỳ. Xảo Vân tình nguyện chịu phạt! Nô tỳ chỉ có một hy vọng duy nhất là Thái tử phi có thể được bình an vô sự. Cho dù có chết, nô tỳ cũng không dám oán một câu!”

Trái tim Lâm Thiện Nhã khẽ run lên, nàng không đành lòng nhìn Xảo Vân, ngực co thắt đau đớn, đôi mắt nàng ánh lên vẻ tàn nhẫn, nàng quyết không tha cho Mộ Dung Ca!

Lâm Thiện Nhã nàng chưa bao giờ thua!

—bamholyland.com—

Ánh mắt trong suốt của Mộ Dung Ca ẩn hiện ý cười giễu cợt, cô vừa nói đã biết ngay kết quả, nhưng chỉ có nói rõ ra như vậy mới giữ được tự do của cô.

Hơn nữa, đây cũng là điều mà cô muốn nhất, để hẳn biết rõ ý định của cô cũng không tồi, ít nhất có thể chặn họng được hẳn.

Đúng như dự đoán, Nguyên Kỳ im lặng.

Cô thực sự không đoán được biểu cảm trên khuôn mặt và ánh mắt hẳn lúc này là gì, nhưng trực giác mách bảo hẳn đang ngạc nhiên trước câu nói

của cô.

Có lẽ hẳn nghĩ cô bị điên!

Đúng vậy, nữ tử ở thời đại này đều sống vì nam nhân, chỉ cần một nụ cười và một đêm lên giường là các nàng sẵn sàng sinh con đẻ cái cho bọn họ, tự nguyện bị trói buộc trong một cái lồng mà ngay cả đến họ cũng không dám, vì thế khi cô nói ra điều này, chắc hẳn bọn họ sẽ nghĩ rằng cô bị điên!

Nhưng cô tuyệt đối không từ bỏ ý định của mình, cũng sẽ không thỏa hiệp!

Đúng là Nguyên Kỳ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, thật là một yêu cầu ngoài sức tưởng tượng. Nhưng hẳn biết rõ, đây là nguyên tắc mà cô sẽ không bao giờ từ bỏ.

Hắn yên lặng, đôi mắt sâu thăm lạ kì.

Không khí lại một lần nữa trở nên áp bức.

Mộ Dung Ca đợi một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Nguyên Kỳ có phản ứng gì, bèn cười giảo hoạt, đôi mắt thêm phần ướt át, cô che miệng cười trộm: “Thái tử đang nghĩ yêu cầu của thiếp thật khó tin có phải không? Đúng vậy, với thân phận của thiếp sao có thể cầu Thái tử ban ân như vậy được? Cho nên Thái tử đừng đánh giá thiếp quá cao, danh hiệu Trắc phi thiếp với không tới.”

“Mộ Dung Ca, nàng nói đúng, bản cung đã biết.” – Khi Mộ Dung Ca còn đang nói chuyện, hắn đã mặc xong quần áo, vén rèm đi tới.

Dừng bước trước Mộ Dung Ca, gương mặt tuyệt mỹ của hắn bừng sáng.

Mộ Dung Ca vẫn duy trì nụ cười trên môi.

“Nhưng nàng nên biết, bản cung có thể cho nàng vinh hoa phú quý, sủng ái cả đời, duy chỉ có điều đó là không thể.” – Hãn nhìn thẳng vào cô mà nói, không hề che giấu.

Đôi mắt đen láy của Mộ Dung Ca nhẹ sáng lên, hãn nói đúng, không phải hãn tuyệt tình mà bởi vì đối với hãn, với Triệu Tử Duy, hay với bất kỳ ai nắm quyền trong thiên hạ này cũng đều cho rằng, phụ nữ chỉ dùng để làm ấm giường, cũng là công cụ để bọn họ trao đổi lợi ích giữa các quốc gia. Cho dù không yêu nhưng vẫn phải giữ ở bên cạnh, bây giờ chưa cần nhưng sau này sẽ có lúc phải dùng đến.

Tất cả bọn họ đều sống trong hoàn cảnh phức tạp, bắt buộc phải như vậy! Bọn họ không thể có lựa chọn nào khác, đã như thế sao cô còn ích kỷ yêu cầu người ta phải cho cô cả cuộc đời một vợ một chồng?

Mộ Dung Ca lùi về phía sau, mỉm cười: “Thiếp biết điều đó. Vì thế... thiếp không thể quên ước hẹn ba năm, cũng không bao giờ dám quên!”

Con người đen láy trong mắt Nguyên Kỳ khẽ ánh lên tia nhìn kỳ dị, hãn muốn nói gì đó nhưng lại không mở lời.

Cô liếc qua cửa sổ, cười nói: “Thái tử không đến gặp Thái tử phi sao? Thái tử phi đang quỳ trước Phù Dung Các, có lẽ từ lúc thiếp cùng Thái tử hoan ái nàng ấy đã quỳ ở đó. Nhắc đến mới nhớ, thiếp còn phải cảm tạ Thái tử phi, nếu không nhờ Thái tử phi cất công đem “Giao cảnh hoan” từ thanh lâu về đây, thì thiếp sao có cơ hội được hoan ái cùng Thái tử một đêm? Chỉ có điều, nếu không phải là Thái tử, đêm qua thiếp cũng sẽ cuồng dã cùng... một người khác.”

Đúng vậy, đêm qua lúc Nguyên Kỳ nhìn thấy Mộ Dung Ca, cô đã mất đi lý trí, dù lúc đó không phải là hãn mà là thị vệ hay tên hạ nhân nào khác thì cô cũng sẽ theo kẻ ấy. Lâm Thiện Nhã, tính toán giỏi lắm! Nghĩ tới đây, ánh mắt cô trở nên sắc lạnh.

Nghe cô nói như vậy, trong mắt Nguyên Kỳ tối đi, nhưng hắn lại chăm chú nhìn vào nụ cười trên miệng cô, chợt cảm thấy nụ cười này thật rạng rỡ không gì sánh bằng. Nếu lúc đó không phải là hắn mà là một người khác? Nàng lại còn muốn nghĩ như vậy ư!

“Hầu bản cung thay y phục.” – Giây lát sau hắn mới bình ổn lại cảm giác đổ kị đang hoành hành trong lòng mình, lạnh lùng ra lệnh.

Mộ Dung Ca mỉm cười: “Vâng.” – Cô thật háo hức muốn xem lát nữa Lâm Thiện Nhã sẽ đối phó ra sao, cô sẽ không dễ dàng tha cho Lâm Thiện Nhã, nếu không thể giết chết nàng ta thì cũng phải lột được một lớp da!

Một lát sau.

Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca che chung cây dù, một trước một sau cùng bước ra.

Lâm Thiện Nhã hé mở hai mắt, nghe thấy âm thanh mở cửa, nàng mừng rỡ ngẩng đầu lên. Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng hai người vừa bước ra, ngực nàng đau thắt lại.

Đêm qua.... đêm qua đã....

“Thái tử phi, Thái tử đến đây ạ.” – Xảo Vân kích động khê hô. Thái tử phi đã quỳ ở đây cả đêm, nếu còn tiếp tục sẽ nhiễm phong hàn mất. Thái tử phi là cành vàng lá ngọc làm sao có thể chịu đựng được khổ sở?

Lâm Thiện Nhã khê gật đầu: “Ừ, rốt cuộc chàng cũng đi ra.” – Nàng đợi ở đây từ nửa đêm là muốn nhìn thấy hắn, ván thua này thật sự nàng nuốt không trôi. Cả đêm chỉ nhớ tới ánh mắt băng lạnh vô tình khi hắn rời khỏi Bạc Khanh Các, ánh mắt đó làm nàng đau đến xé ruột xé gan, đau đến mức nàng khó có thể tiếp tục chống đỡ.

Tại sao hắn lại có thể chán ghét nàng?

Đến một ngày, khi hắc đăng cơ trở thành hoàng đế Hạ quốc, với trí tuệ của nàng, nhất định sẽ giúp được hắc rất nhiều, còn Mộ Dung Ca là cái gì chứ? Cho dù cô ta có trở thành Trắc phi thì khi Thái tử đăng cơ cũng chỉ được làm quý phi, cả đời hầu hạ cho Thái tử, chẳng thể mơ tưởng được gì.

“Sao Thái tử phi lại quỳ trên mặt đất thế kia? Mưa rất lạnh, mặt đất càng lạnh, Thái tử phi, người nên chú ý đến thân thể mình.” – Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn về mặt thất thần của Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã dần dần hoàn hồn, nàng nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, trong đôi mắt đẹp không hề có vẻ tức giận, ngược lại chứa đầy nước mắt. Thiện Nhã trời sinh đã có sắc đẹp tuyệt trần, mặc dù bị nước mưa làm trôi hết lớp phấn trang điểm ở trên mặt nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng, gương mặt ướt đẫm nước mưa của nàng như lê hoa đài vũ (*) khiến người nhìn thấy phải thương tiếc. Thân hình nàng run rẩy, tựa hồ không thể trụ vững được nữa, nàng ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, nhẹ nhàng nói: “Thái tử, lời nói và hành động của thiếp đêm qua có phần thất lễ, khi Thái tử rời khỏi Bạc Khanh Các mới khiến thiếp giật mình tỉnh táo lại, lòng biết mình đã phạm vào sai lầm lớn nên thiếp lập tức đến trước cửa Phù Dung Các nhận tội. Xin Thái tử hãy trách phạt thiếp.”

(*)Lê hoa đài vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, như một đóa hoa lê ướt mưa.

“Lê hoa nhất chi xuân đài vũ”

[Cảnh hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân]

Sau này dùng để chỉ vẻ đẹp khi khóc của một người con gái đẹp, khóc mà cũng đẹp đến thương tâm, đẹp nao lòng

Đôi mắt sâu thẳm thần bí của Nguyên Kỳ không hề giao động.

Lâm Thiện Nhã chạm đến ánh mắt kia, nhất thời chết lặng tại chỗ.

Mộ Dung Ca khẽ cười ngọt ngào.

“Thái tử! Tất cả đều do nô tỳ gây nên. Nô tỳ luôn sinh lòng thù hận với Mộ Dung Ca, cô ta chỉ là một ca kỹ xuất thân từ Nguyên quốc đã từng hầu hạ qua Thái tử Tề quốc, nhưng lại cố tình dùng thủ đoạn để câu dẫn Thái tử, bản thân không hề có tài cán gì lại được làm quản gia của phủ Thái tử, hơn nữa còn bất kính đối với Thái tử phi. Nô tỳ không nhận được nên mới tới thanh lâu mua ‘Giao cảnh hoan’ về đối phó với cô ta, nhưng không ngờ lại gây ra sai lầm khiến Thái tử cũng bị trúng thuốc. Tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới Thái tử phi, xin Thái tử minh giám! Thái tử phi luôn chân thành với người, cúi mong người đừng trách phạt Thái tử phi!” – Xảo Vân thấy Nguyên Kỳ không biểu lộ thái độ càng thêm lo lắng, bèn lết gối đến gần, nắm lấy vạt áo hăn mà cầu khẩn.

Đôi mắt Nguyên Kỳ càng thêm u tối, đáy mắt lộ vẻ chán ghét, hăn lạnh lùng quát: “Buông ra.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Edit: Vịt

Xảo Vân kinh ngạc nhìn Nguyên Kỳ, nước mắt hòa với mưa ướt đầm khuôn mặt, nàng run rẩy buông tay.

Một góc áo phăng phiu sạch sẽ của Nguyên Kỳ hiện rõ dấu tay ướt, Xảo Vân sợ hãi, nàng quên mất trời đang mưa, cả người ướt đầm đã làm bẩn y phục của Thái tử. Thảo nào ngài nhìn mình đầy vẻ chán ghét. Nhưng lúc này điều đó không còn quan trọng nữa, nàng nhất định phải giúp Thái tử phi vượt qua cơn hoạn nạn trước mắt. Xảo Văn cắn răng, tiếp tục nói: “Là do nô tỳ đã cả gan làm loạn, sáng nay khi biết được Thái tử phi đã vì tội lớn của nô tỳ mà quỳ trước cửa Phù Dung Các từ đêm qua cho tới bây giờ, nô tỳ mới chợt hiểu ra mình đã phạm vào lỗi lớn tày trời, liên lụy tới cả Thái tử phi. Thái tử! Nô tỳ xin được dập đầu nhận tội.”

Lâm Thiện Nhã xúc động nhìn Xảo Vân, Xảo Vân là tâm phúc của nàng, từ trước đến nay vẫn luôn luôn trung thành, nay đại họa lâm đầu lại đem toàn bộ sai lầm nhận hết về mình khiến nàng cảm thấy bất ngờ! Nhưng nó cũng khiến lòng nàng yên tâm hơn một chút. Thiện Nhã khẽ cắn cánh môi đỏ mọng, nhìn Xảo Vân quở nhẹ: “Xảo Vân, tại sao người lại không biết nặng nhẹ như vậy?”

Xảo Vân quay đầu nhìn Lâm Thiện Nhã, đưa tay quệt nước mắt, nàng khóc rống lên: “Thái tử phi, Xảo Vân có lỗi với người!” – Nếu không phải vì nàng thiếu cẩn thận thì sao có thể gây ra sai lầm này! Nếu chuyện đêm qua thành công, tình hình lúc này đã khác...

Xảo Vân nhìn sang Mộ Dung Ca đang đứng đó cười yếu ớt, lòng tràn ngập cảm hận! Đồ hồ ly tinh!.

“Xảo Vân ra sức bảo vệ chủ khiến thiếp cảm động, chỉ có điều, như thiếp biết Thái tử phi cũng trúng phải ‘Giao cảnh hoan’, vậy tại sao lúc này lại hoàn toàn bình yên vô sự, mà ngay cả Thái tử cũng bị trúng thuốc. Xảo Vân là nô tỳ của Thái tử phi, hôm nay dùng ‘Giao cảnh hoan’, vậy sau này thì sao? ‘Giao cảnh hoan’ sẽ biến thành cái gì nữa?” – Mộ Dung Ca bỏ qua gương mặt thù địch của Xảo Vân, cô nói với Nguyên Kỳ.

Đôi mắt Nguyên Kỳ trở nên thâm trầm, khí tức áp bức bao quanh người hắt tăng lên mười phần, có điều hắt ẩn giấu tâm tư quá kỹ nên gương mặt vẫn lạnh lùng vô cảm như một chiếc mặt nạ, khiến người khác không thể nhìn thấu.

Xảo Vân hốt hoảng, theo bản năng nàng ta quay đầu lại nhìn Lâm Thiện Nhã. Quả thực Xảo Vân đã không nghĩ tới điểm này, không ngờ Mộ Dung Ca lại tỉnh táo đến vậy!

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã thoáng cứng lại, ánh mắt lóe lên căm tức, đầu óc lập tức suy tính đường lui cho mình, lúc này nàng mới từ tốn nói: “Thiếp thật là thất trách. Dù sao Xảo Vân cũng là tỳ nữ hồi môn của thiếp, mặc dù nàng ấy nhất thời bị đồ kị che mắt mới làm ra việc ngu ngốc này, nhưng cũng chỉ xuất phát từ lòng trung thành với chủ nhân mà ra. Tuyệt đối không có khả năng sau này sẽ xảy ra những việc còn lớn hơn như lời Mộ Dung quản gia nói.”

“Vâng ạ, nô tỳ chỉ nhất thời không tỉnh táo, vốn chỉ muốn khiến Mộ Dung Ca chịu khổ một chút, nhưng không ngờ lại lơ đãng khiến thuốc rơi vào trong rượu, nô tỳ thực sự không phải có ý hại Thái tử cùng Thái tử phi đâu ạ.” – Xảo Vân có thể làm tâm phúc của Thiện Nhã, đi theo nàng ta lâu như vậy tự nhiên không phải hạng tầm thường, nàng ta phản ứng cực nhanh, lập tức đáp lại.

“Vậy tại sao Thái tử phi cũng trúng ‘Giao cảnh hoan’ mà giờ này lại hoàn toàn bình thường?” – Khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười như có như không, Nguyên Kỳ từ trên cao nhìn xuống Lâm Thiện Nhã, hẳn trăm giọng hỏi.

Chuyện tối qua không phải là hành động hoàn hảo mà là sai lầm chồng chất.

Mộ Dung Ca trầm tư, gương mặt không cảm xúc như đang suy nghĩ điều gì đó, đáng vẻ thật khó đoán.

Lâm Thiện Nhã ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, gương mặt tái nhợt, mặc cho nước mưa rơi xuống gò má mềm mại của nàng.

Xảo Vân hoảng sợ, tròn mắt đảo liên tục, lắp bắp trả lời: “Nô tỳ là... hạ nhân của Thái tử phi, không thể.... để Thái tử phi xảy ra chuyện, cho nên... nô tỳ đã cho Thái tử phi uống... giải dược...”

Lâm Thiện Nhã im lặng không nói lời nào, bởi vì nàng bỗng bi ai phát hiện ra rằng, bất luận hôm nay nàng có nói cái gì cũng đều sai lầm. Nhờ ngâm mình trong mưa lạnh khiến nàng tỉnh táo hơn. Tối hôm qua nàng đã sai lầm khi tính kế hẳn! Hẳn có cặp mắt nhìn thấu người trong thiên hạ, sao không nhìn thấu được âm mưu của nàng! Tối hôm qua đều do nàng quá nóng vội, quá ngu xuẩn mới làm ra những hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Mộ Dung Ca quét đôi mắt ngấn nước của mình về phía Xảo Vân, giọng nói thốn thức nhưng lại sắc bén như một thanh kiếm cắm xuyên qua yết hầu. – “Nếu đã chuẩn bị giải dược thì Xảo Vân ngươi vốn đã có dự liệu Thái tử phi sẽ trúng phải ‘Giao cảnh hoan’ ư? Đã như vậy vì sao còn không đưa giải dược cho Thái tử?”

“Ta... ta....” – Xảo Vân nhất thời hoảng loạn. Thực ra ‘Giao cảnh hoan’ này không phải do nàng ta chuẩn bị mà là vật hoàng đế Phong quốc ban

cho Thái tử phi, ngài nói nam nhân rất thích vật ấy, cho nên cố ý để Thái tử phi mang theo, tất nhiên có cả giải được.

“Thái tử, việc này có điểm khuất tất, mong Thái tử lấy lại công đạo cho thiếp!” – Mộ Dung Ca quỳ gối xuống mà nói.

Nguyên Kỳ quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, thấy dáng vẻ cô kính cẩn lễ độ, lời vừa nói như vẫn còn vương vấn ở bên tai khiến đôi mắt sâu của hắn càng thêm u tối.

“Thái tử! Mọi chuyện đều do nô tỳ gây nên ạ!” – Xảo Vân quá sợ hãi, không ngừng dập đầu nhận tội.

Lâm Thiện Nhã thầm cười lạnh ở trong lòng, xem ra chuyện này không dễ dàng bỏ qua rồi. – “Việc không hay này hà cớ gì phải làm to chuyện để người ngoài biết được? Mộ Dung quản gia vốn xuất thân từ phận ca kỹ, thân kinh bách chiến(*), qua tay nhiều người đàn ông, chỉ một chuyện đêm qua đầu đáng là gì, hà tất cứ phải cố chấp như vậy?”

(*) Thân trải qua trăm trận đánh (trên giường)

Nàng ta vừa dứt lời, không gian chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Cách đó không xa, ngay bên ngoài cửa Phù Dung Các, tất cả các hạ nhân đứng ngoài đều kinh ngạc hết nhìn Lâm Thiện Nhã lại tới Mộ Dung Ca.

Tất cả đều nghe thấy Mộ Dung Ca là kẻ tàn hoa bại liễu, qua tay vô số người, hẳn nhiên công phu quyến rũ đàn ông cũng thuộc vào hạng thượng thừa. Nếu không có ‘Giao cảnh hoan’ quấy nhiễu nhiều đêm qua thì thân thể Mộ Dung Ca cũng không còn trong sạch nữa.

“Láo xược!” – Nguyên Kỳ sắc giọng quát. Ở trong mắt người khác Mộ Dung Ca không còn trong sạch, thế nhưng ở trong mắt hắn, cô chính là đoá sen trắng thuần khiết nhất.

Hắn giận dữ thể hiện quyền uy khiến tất cả mọi người đều phải quỳ gối xuống.

Thần sắc trên gương mặt Mộ Dung Ca thay đổi, xuyên không đến đây cũng sắp qua một năm, cô đã quá quen với những ánh mắt khinh thường trào phúng kia rồi.

“Thái tử phi, người nói như vậy là có ý gì?”

Tiếng nói lạnh lùng của Mộ Dung Ca vang lên giữa không gian yên ắng, đập vào lòng người khiến cho bất luận kẻ nào cũng không thể trốn tránh.

“Bây giờ không có chứng cứ chứng minh còn kẻ nào đồng lõa với Xảo Vân hay không. Thế nhưng nàng ta dám can đảm hạ độc trong phủ Thái tử, chứng tỏ còn có điều nghi vấn!” – Cô nhìn thẳng vào Lâm Thiện Nhã, nói rành mạch. Trong lòng họ đều biết, dù có chứng cứ chứng minh người hạ độc tối hôm qua là Lâm Thiện Nhã thì Nguyên Kỳ cũng không thể sử dụng nàng ta tội chết được! Động đến Lâm Thiện Nhã sẽ liên lụy đến rất nhiều việc, nàng ta cũng biết điều đó nên lúc này mới dám lớn gan ở trước mặt Nguyên Kỳ.

Nói thẳng ra, Lâm Thiện Nhã quỳ cả đêm ở trước cửa Phù Dung Các không phải muốn cầu xin Nguyên Kỳ tha tội mà chỉ muốn khiến hắn nguôi giận, ý đồ dùng sắc đẹp của mình quyến rũ hắn, thậm chí khiến mọi người phải động lòng trắc ẩn với nàng.

Thủ đoạn thật cao minh! Cô phải nhìn nàng ta với cặp mắt khác rồi, Mộ Dung Ca thầm cười lạnh. Tối hôm qua Lâm Thiện Nhã nhất định hoảng loạn, không thể chỉ trong một thời gian ngắn đã bình tĩnh lại để nghĩ ra cách đối phó cao minh như thế này. Nếu cô đoán không nhầm thì kế sách này là của Lâm Khinh Trần.

Vì vậy khi nhìn thấy Lâm Thiện Nhã đang quỳ ở ngoài cửa sổ, cô đã hạ quyết tâm dù không thể đẩy nàng ta vào chỗ chết thì ít nhất cũng phải lột

được một lớp da! Mà Xảo Vân chính là quân tốt thí của Lâm Thiện Nhã.

“Nô tỳ cam tâm tình nguyện chịu phạt!” – Xảo Vân đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, nàng ta biết rõ chỉ cần mình cắn chặt hàm răng, không nói quá nhiều thì Thái tử phi sẽ bình an vô sự.

“Nô tỳ Xảo Vân, lôi ra ngoài... Lãng trì xử tử.” (tùng xẻo)

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Mộ Dung Ca vẫn chưa biết thêm mắm thêm muối như thế nào để Nguyên Kỳ trừng phạt nghiêm chuyện này, thật không ngờ hăn lại dứt khoát ra lệnh xử tử! Hơn nữa lại là lãng trì....

Hai mắt Xảo Vân mở lớn trừng trừng, sắc mặt nàng trắng bệch, xụi lơ quy xuống đất. Lãng trì xử tử, không ngờ Thái tử lại ban cho nàng cái chết! Vốn tưởng rằng chỉ bị đánh ba mươi trượng, thật không ngờ lại là... chết! Xảo Vân thất kinh hồn vía lập tức quay lại nhìn Lâm Thiện Nhã cũng đang ngạc nhiên, nàng miễn cưỡng nở nụ cười cầu xin.

Cơ thể Lâm Thiện Nhã run nhẹ, sắc mặt tái trắng kinh hồn, – “Thái tử! Không thể! Xảo Vân đã biết lỗi rồi, cầu xin người tha tội chết cho Xảo Vân.”

Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày nhìn bộ dạng hốt hoảng của Lâm Thiện Nhã, chẳng lẽ nàng ta còn không hiểu một khi Nguyên Kỳ đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi? Nhưng Mộ Dung Ca cũng cảm thấy ngạc nhiên khi thấy Nguyên Kỳ có vẻ tức giận, hai chữ ‘Lãng trì’ kia hăn nói rất dứt khoát.

“Về phần Thái tử phi, dung túng hạ nhân làm vậy, tội chết có thể tha nhưng tội sống khó miễn, cấm túc nửa tháng.” – Nguyên Kỳ đưa mắt nhìn Lâm Thiện Nhã, coi như chưa nghe thấy nàng ta nói gì, bèn ra mệnh lệnh.

Cấm túc nửa tháng? Phạt quá nhẹ!

Lâm Thiện Nhã đang khổ sở tuyệt vọng lại nghe thấy được lời này, trong lòng lập tức cảm thấy vui mừng. Chỉ cảm tức có nửa tháng ư?

“Còn nữa, Thái tử phi lĩnh mười gậy.” – Nguyên Kỳ nói tiếp.

Lâm Thiện Nhã ngơ ngẩn nhìn Nguyên Kỳ, chật vật đứng lên, sắc mặt nàng ta tái nhợt không còn chút huyết sắc, mười gậy?!

Hắn phải biết từ nhỏ đến giờ Thiện Nhã nàng chưa từng bị vũ nhục như vậy chứ? Da thịt nàng non mềm trắng muốt như tuyết, láng mịn không hề có một vết sẹo, mà nay hắn... hắn lại muốn đánh nàng mười gậy?!

“Thái tử phi...” – Xảo Vân khóc lóc. Nàng sợ hình phạt lăng trì, nàng sợ... đau!

Thân hình Lâm Thiện Nhã run bần, nàng liếc nhìn Xảo Vân. Từ nhỏ Xảo Vân đã ở bên cạnh nàng, chủ tớ tình cảm sâu đậm, nếu lần này để Xảo Vân chết chính là nàng đã hoàn toàn thất bại! Đối với nàng đây là vết nhơ nhục nhã mà cả đời không thể rửa sạch. Thiện Nhã ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ: “Một tháng sau là đại thọ sáu mươi của Phụ hoàng, nếu lúc này có máu chảy thực không may mắn.”

Dám lấy Hạ hoàng đế ra áp chế? Mộ Dung Ca cũng lập tức cầm khăn tay lau đi giọt nước mắt vô hình ở khóe mắt, cô nói: “Đúng vậy, một tháng sau đã là đại thọ của Hoàng thượng, tất nhiên không thể vấy máu. Thiếp cả gan có một đề nghị, chi bằng ban thưởng cho nàng ta Hạc Đỉnh Hồng.”

Ở thời đại này, Hạc Đỉnh Hồng là độc dược trí mạng không có thuốc giải.

Đôi mắt Lâm Thiện Nhã tràn đầy phẫn nộ, hai bàn tay giấu dưới ống tay áo siết chặt đến mức móng tay sắp đâm vào thịt. Không ngờ lúc này nàng lại thảm bại đến vậy!

“Chuẩn tấu.” – Đôi mắt đen thẳm của Nguyên Kỳ nhìn lướt qua dáng vẻ giả vờ khóc lóc của Mộ Dung Ca, hắt lạnh lòng nói.

Dứt lời, Nguyên Kỳ lập tức rời khỏi Phù Dung Các.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Edit: Thỏ

Và một người đã ra đi...

Mộ Dung Ca nhìn bóng lưng rời đi của Nguyên Kỳ, trong lòng dấy lên cảm giác khó nói nên lời, cô cảm thấy con người này... nhất định đã trải qua biến cố gì đó, nếu không thủ đoạn cũng chẳng tàn nhẫn, nhỡ có tận gốc như thế.

Cơ thể Xảo Vân mềm nhũn, ngã lẫn ra vũng nước mưa. Nàng không thể nào ngờ tới kết quả này, đã đến nước này thì không còn đường lui nữa rồi: “Tại sao lại như thế? Tại sao có thể như vậy?” – Tuy trước đây rất lâu nàng đã thề độc, cả đời này sẽ nguyện chết vì Thái tử phi, nhưng khi đối diện với cái chết, nàng lại vô cùng sợ hãi. Sau khi hồn bay phách lạc tự lẩm bẩm vài câu, nàng ta ngẩng đầu phẫn nộ trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca, gằn giọng lạnh lẽo, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô: “Mộ Dung Ca, ngươi là đồ lòng lang dạ sói.”

Vốn dĩ Mộ Dung Ca có chút cảm thương với Xảo Vân, dù sao nàng ta chỉ bị Lâm Thiện Nhã lợi dụng mà rơi vào kết cục này, vậy mà bây giờ nàng ta vẫn khẳng định cho rằng Lâm Thiện Nhã vì bất đắc dĩ nên đành phải hy sinh mình, quá trung thành! Mộ Dung Ca lạnh lùng lên tiếng: “Nếu không có ta cầu xin thì giờ ngươi đã bị mang đi lăng trì. Nếu không muốn uống Hạc Đình Hồng, ta sẽ tới gặp Thái tử để cho ngươi được lăng trì.”

Dứt lời, cô định đi khỏi Phù Dung Các.

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã tái nhợt, nàng xoay người chắn trước mặt Mộ Dung Ca, chăm chú nhìn cô như muốn xuyên thủng cơ thể cô, giết chết cô để trừ hậu họa. Nàng ta tức giận thở dốc, cố kìm nén nói: “Như thế là đủ rồi.”

“Đồ độc ác! Đừng tưởng người dụ dỗ mê hoặc Thái tử là sau này sẽ được sung ái. Không bao lâu nữa người bị thất sủng, lúc ấy ta ở dưới hoàng tuyền chờ người! Nhất định phải nhìn thấy số phận thê thảm của người!!” – Xảo Vân nghe thấy lời nói của Mộ Dung Ca, nàng ta tuy hoảng sợ nhưng vẫn bất mãn.

Mộ Dung Ca nhún vai, cười nhạt nhìn Lâm Thiện Nhã: “Nếu muốn như vậy, xin mời Thái tử phi bắt Xảo Vân câm miệng lại, yên tâm mà đợi hành quyết.”

Lâm Thiện Nhã nắm chặt hai tay, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh. Mặc dù trận này nàng thua một cách triệt để, nhưng không có nghĩa chuyện này sẽ kết thúc tại đây!

Trong Phù Dung Các lại khôi phục vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích vang bên tai. Hai tên hộ vệ bắt Xảo Vân mang đi.

“Các người chỉ cần cho nó hạc đỉnh hồng là được, đừng làm nó bị thương.” – Lâm Thiện Nhã thấy Xảo Vân giãy dụa điên cuồng, còn mấy tên hộ vệ rat ay thẳng thừng chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, bèn thiếu kiên nhẫn ra lệnh.

Đôi mắt Mộ Dung Ca trở nên sâu thẳm, thực ra Xảo Vân không sai, chẳng qua là hầu nhâm chủ, giúp người xấu làm điều ác. Cô lạnh lùng đi lướt qua hai người bọn họ, rời khỏi Phù Dung Các. Sáng sớm nay không nhìn thấy Lưu Vân, hình như tối qua có chuyện gì đó đã xảy ra, cô phải đi kiểm tra. Còn về phần Lâm Thiện Nhã, sau hôm nay rồi tính, phải chờ Lâm Khinh Trần rời khỏi đây đã.

Xảo Vân bị mang đi, nhìn Lâm Thiện Nhã khóc lạt cả giọng: “Thái tử phi, nô tỳ bị trừng phạt là đúng tội. Chỉ mong Thái tử đừng để người khác dụ dỗ mê hoặc mà nghi oan cho Thái tử phi.”

Lâm Thiện Nhã lộ vẻ xúc động, đỏ mắt nhìn Xảo Vân, thốt lên: “Xảo Vân, bản cung sẽ hậu đãi cho người nhà của người.”

Ngay cả lúc sắp chết, Xảo Vân cũng cố gắng để xóa tội cho Lâm Thiện Nhã!

Mộ Dung Ca đã đi xa, nghe thấy thể khước miệng bỗng nở nụ cười lạnh.

“Chuyện tối qua, xin Mộ Dung cô nương chớ để bụng. Thiện Nhã không cố ý làm như thế.”

Cô nhìn thấy Lâm Khinh Trần đứng ở khúc ngoặt xuống phòng hạ nhân, dường như y đã chờ ở đấy từ lâu.

Cô khẽ nâng chiếc ô lên, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào Lâm Khinh Trần. Ánh mắt cô khiến lòng y thầm giật mình

“Kinh Nam vương nói đùa, ta chỉ là một hạ nhân trong phủ Thái tử Hạ quốc, Thái tử phi thân phận tôn quý, sao ta dám để tâm. Chỉ cần Thái tử phi bỏ ý nghĩ đưa ta vào chỗ chết là được.” – Cô nhíu mày nhìn y, lạnh lùng nói. Có thể khi còn ở Phong quốc, cô dành vài phần kính trọng đối với y, nhưng giờ khắc này, y là ca ca ruột của Lâm Thiện Nhã, sự việc tối hôm qua đã cho thấy rõ, từ nay về sau bọn họ chỉ có thể là kẻ địch. Y ở chỗ này chờ cô để nói những lời đó, không phải rất buồn cười sao.

Từ trước tới nay, cô chưa hề muốn gây thù chuốc oán với ai, nhưng hôm nay, bọn họ lại muốn lấy mạng cô! Còn chuyện bất đắc dĩ hôm qua, một đêm điên cuồng mê loạn như thế, bọn họ có hiểu cô bị tổn thương sâu sắc đến cỡ nào không?

Vốn dĩ cô rất điềm đạm, nhưng không có nghĩa là ngu ngốc! Đối với một số người, nhân từ sẽ khiến mình rơi vào cảnh không có lối thoát! Điểm này, người đã từng ở trong hoàng cung thâm sâu, âm mưu biến hóa khôn lường như y hẳn phải hiểu rõ!

Gương mặt Lâm Khinh Trần trở nên căng thẳng, áy náy nhìn Mộ Dung Ca. Thực ra y đã chuẩn bị rất nhiều lý do biện minh, nhưng bây giờ lại không thể thốt thành lời, tất cả đến miệng trở thành câu: “Xin lỗi.”

“Kính Nam vương không cần phải xin lỗi. Việc đã xảy ra, bất luận tối hôm qua ai là người đứng sau, thì Xảo Vân cũng đã phải chịu chết. Xin Kính Nam vương nhường đường, ta còn có chuyện quan trọng cần xử lý.” – Dung nhan như đóa hoa sen thanh tao của cô lại được trang bị một nụ cười hoàn mỹ.

Lâm Khinh Trần nhú chặt mày, nhìn từng bước đi kiên định của Mộ Dung Ca, tim hẳn khẽ run lên. Sợ rằng, Thiện Nhã không phải là đối thủ của cô. Biết rõ Mộ Dung Ca sẽ không đáp trả lại hành vi nực cười của Thiện Nhã, nhưng y vẫn phải thử. Từng tiếp xúc vài lần, y nghĩ rằng cô là người hiền lành, nhưng hôm nay mới nhận ra, đối với người thiện lương cô rất tốt bụng, còn với kẻ vô tình cô lại càng nhẫn tâm hơn. Mộ Dung Ca rất thông minh, biết bây giờ chưa thể lấy tính mạng của Thiện Nhã, cô cũng phải đáp trả một đòn trí mạng! Nghĩ tới đây, y cau mày, cho dù thế nào đi nữa y cũng không thể để cho Thiện Nhã gặp phải chuyện gì.

Cảm giác có ánh mắt vẫn dõi theo chăm chú sau lưng, gương mặt Mộ Dung Ca trở nên lạnh lùng. Lâm Thiện Nhã thật may mắn khi có người anh trai là Lâm Khinh Trần.

—bamholylnd.com—

Phòng hạ nhân.

Không hiểu tại sao khi cô bước vào phòng đã cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trước đây nơi này rất náo nhiệt, mỗi khi làm xong việc, các tỳ nữ sẽ tụ tập lại một chỗ bàn luận đủ chuyện. Cả phủ Thái tử, cũng chỉ có nơi đây khiến tâm tình con người ta thả lỏng một chút, mọi người cùng nhau tâm sự. Nhưng hôm nay, trong viện lại vô cùng yên tĩnh.

Người ở trong viện đều im lặng. Cô đến mà bọn họ cũng không phát hiện ra.

“Như Băng và Bích Nhu có ở đây không?”

Mãi cho đến khi cô tới trước mặt họ, khẽ hỏi thì họ mới ngẩng đầu nhìn cô. Lúc đó Mộ Dung Ca mới phát hiện đôi mắt các nàng ấy sưng đỏ, vẻ mặt đau khổ bi thương. Trong lòng cô lo lắng không thôi, bèn nhíu mày trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mộ Dung cô nương, sao bây giờ cô mới trở về?” – Một người trong đó khóc không thành tiếng.

Nghe vậy, trái tim Mộ Dung Ca run rẩy, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói mau.”

“Bích Nhu tỷ tỷ đi rồi” – Một tỳ nữ khác nước nỡ.

Hai tỳ nữ ôm nhau khóc rống lên. Trong phủ Thái tử, Bích Nhu đối xử với mọi người rất tốt, so với người khác lúc nào cũng lạnh lùng, Bích Nhu luôn dịu dàng tốt bụng. Bích Nhu chết khiến bọn họ vô cùng đau lòng!

Mộ Dung Ca biến sắc, cả thân hình lão đảo, đầu óc trống rỗng: “Sao có thể chứ?” – Ngày hôm qua Bích Nhu vẫn vui vẻ đòi cô nấu cho nàng ấy ăn, sao hôm nay lại có thể đi được? Cô chợt nhớ tới vẻ mặt nặng nề của Như Băng hồi tối qua, nàng ấy luống cuống tới tìm Lưu Vân, lẽ nào khi đó Bích Nhu đã...

Cô không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy tới gian phòng của Bích Nhu.

Cửa bỗng bật mở.

Lưu Vân đứng trước cửa, viền mắt sưng đỏ. Trước giờ, Lưu Vân luôn luôn lạnh lùng, nhưng hiện giờ cô cảm nhận rõ hắc hắc nỗi đau khổ đằng sau bộ dạng đó. Cô đã sớm biết, Bích Nhu thích Lưu Vân, mỗi khi nhìn thấy cô gái khác đưa đồ cho Lưu Vân, nàng ấy luôn rầu rĩ không vui. Cô cứ nghĩ Lưu Vân là một cái hũ nút, không hiểu chuyện nam nữ, nhưng hiện giờ nhìn thấy hắc hắc đau khổ như thế, chắc hắc hắc cũng động lòng với Bích Nhu chăng?

“Lưu Vân... Bích Nhu...” – Có phải huynh ấy và Như Băng đang đùa giỡn với cô? Cô cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không thể nói tiếp.

“Bích Nhu đi rồi.” – Đôi mắt Lưu Vân ẩn chứa lệ nóng, giọng khàn khàn như đang cố hết sức để nói. Sau một đêm mà trên cằm hắc mọc đầy râu, trông vô cùng thảm hại.

Nghe thấy thế, Mộ Dung Ca nhắm mắt lại, chưa xót cất tiếng hỏi: “Chuyện xảy ra lúc nào? Sao lại như thế?” – Không phải hôm qua nàng ấy vẫn còn cười nói hay sao? Sao đột nhiên lại...??

Lưu Vân nặng nề ho khan vài tiếng: “Khụ khụ khụ...” – Một câu cũng không thể thốt nên lời, máu trong cơ thể cuộn trào, hắc không nhận được nữa, một dòng máu đỏ tươi chảy ra bên khóe miệng. Bích Nhu chết bất thành linh, không hề báo trước, thậm chí hắc còn chưa nói với nàng một câu thì nàng đã ra đi! Hắc vẫn nhớ rõ thời gian qua ở chung với Bích Nhu, vẻ mặt nàng dịu dàng, luôn nở nụ cười tươi tắn sáng. Nàng thích hắc, sao hắc lại không biết chứ, nhưng vì hắc là người của thái tử Tề quốc, còn nàng lại là người Hạ quốc, phục vụ trong phủ Thái tử Hạ quốc, hai người họ sẽ chẳng có kết quả gì nên hắc vờ như không biết. Trong ba tháng gần gũi tiếp xúc với nhau, mãi cho tới tối hôm qua khi nàng ra đi, hắc mới hiểu, không biết từ khi nào nàng đã đi vào trái tim hắc.

“Lưu Vân, huynh thích Mộ Dung cô nương đúng không? Quả nhiên, nếu ta là nam tử nhất định cũng sẽ thích cô ấy.” – Bích Nhu đau khổ nhìn Lưu Vân, chờ đợi một đáp án từ hắn.

Lúc đó hắn cũng đành ngó lơ, không thể cho nàng một đáp án. Còn bây giờ... hắn chỉ cảm thấy hối hận! Hối hận vô cùng!!

Mộ Dung Ca mở to mắt, nhìn dòng máu trào ra từ khóe miệng Lưu Vân.

“Lưu Vân...”

“Đến nhìn Bích Nhu đi.” – Như Băng bước tới, đôi mắt nàng sưng đỏ, khuôn mặt tái nhợt. Vẻ mặt nàng đau khổ không kém gì Lưu Vân.

Mộ Dung Ca nhìn sang, Như Băng cup mắt, khẽ gạt lệ bên khóe mi: “Bích Nhu... tối hôm qua treo cổ tự sát, khi phát hiện ra thì đã muộn rồi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Edit: Thỏ & Vịt

“Qua đó đi, sự việc xảy ra quá đột ngột, ta và Lưu Vân cũng không có cách nào ngăn chặn.” – Như Bằng thấy Mộ Dung Ca không nói gì, giọng nói lập tức trở nên nghẹn ngào.

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng bước vào phòng, vừa vào chợt cảm thấy lạnh cả người, dường như chóp mũi còn có thể ngửi được mùi vị chết chóc. Khi cô nhìn thấy Bích Nhu nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch tái nhợt không sức sống thì đôi chân đã run rẩy, suýt nữa té ngã.

“Bích Nhu..??” – Cô khẽ gọi, giọng nói êm dịu như sợ đánh thức người đang nằm ngủ.

Cô ngồi xuống giường nhìn Bích Nhu, trái tim không ngừng run rẩy.

Bích Nhu mở trừng trừng hai mắt, gương mặt nghẹn tím lại tựa như đang tố cáo cảm giác sợ hãi và không cam lòng trước khi chết. Dung mạo xinh đẹp như hoa trở nên dữ tợn, nhìn xuống phía cổ của nàng có một vết màu đỏ gai mắt, bao xung quanh là chằng chịt vết cào xước của móng tay, máu thịt nhầy nhụa.

Cô không tài nào nhìn tiếp nổi!

Mộ Dung Ca định cầm chân đỡ cho Bích Nhu, vô tình chạm vào tay nàng, cảm giác lạnh lẽo như băng truyền tới khiến cô giật mình. Bích Nhu đã đi thật rồi...!

“Em ấy treo cổ tự vẫn, tối hôm qua Tình Văn mới phát hiện ra.” – Như Bằng đứng sau nước nỏ nói.

Lưu Vân trong chốc lát đã ổn định lại tâm trạng, hần cổ kìm nén: “Nàng ấy không thể nào tự vẫn được, nếu không sao lại chết không nhắm mắt? Nàng là người dịu dàng hoạt bát, nếu thực sự có chuyện, nhất định sẽ không nói gì mà đã tự tìm tới cái chết được.” – Tối hôm qua hần đã thử vuốt mắt cho nàng, nhưng Bích Nhu vẫn không nhắm mắt. Tuy trong phòng không có dấu vết của tranh chấp, thậm chí không có chút khác thường, tất cả giống như Bích Nhu đã tự vẫn, nhưng dù thế nào đi nữa hần cũng không tin.

Như Bằng lau nước mắt, im lặng không nói gì.

Mộ Dung Ca run rẩy khẽ vuốt mắt Bích Nhu, dịu dàng nói: “Bích Nhu, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Thế nhưng Bích Nhu vẫn trợn mắt không nhắm nổi, trong lòng hần oán hận không ít.

“Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì thế?” – Lưu Vân nhìn chăm chăm Bích Nhu, lạnh giọng hỏi.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cho nên khó có thể đón nhận! Đường như mọi chuyện là một cơn ác mộng! Ác mộng qua đi sẽ tốt đẹp thôi!

Nhưng giờ phút này, sự thật lại quá phũ phàng!

Mộ Dung Ca dần bình tĩnh lại, cố gắng ép mình không nhìn bộ dạng thê thảm của Bích Nhu nữa, cô ngẩng đầu quan sát căn phòng sạch sẽ ngăn nắp này, mọi thứ vẫn giống như trước, không thấy sự khác biệt nào.

Nhìn có vẻ là Bích Nhu treo cổ tự vẫn mà chết.

“Các cô đã thu dọn căn phòng này chưa?” – Mộ Dung Ca trầm giọng hỏi.

“Vẫn chưa.” Lưu Vân và Như Băng đồng thanh trả lời. Tối qua sau khi biết được tin, hai người lập tức chạy tới nơi này muốn cứu Bích Nhu nhưng thật không ngờ nàng ấy đã sớm hương tiêu ngọc vẫn. Cuối cùng bọn họ vẫn đến chậm một bước.

Câu trả lời của hai người khiến Mộ Dung Ca cau mày. Cái chết của Bích Nhu xem ra có vẻ quá bình thường đến mức bất thường! Ngoại trừ ba người bọn họ, bất cứ ai nhìn thấy tình cảnh này cũng sẽ nghĩ Bích Nhu tự sát, mà không phải bị ám sát! Nhưng Mộ Dung Ca lại có cảm giác Bích Nhu bị người khác giết, dù chỉ biết nàng ấy trong thời gian ngắn nhưng cô chắc chắn Bích Nhu sẽ không vô cớ tự kết thúc cuộc đời mình. Rốt cuộc là kẻ nào đã ra tay mà sạch sẽ đến mức thần không biết quỷ không hay như thế này? Theo như cô biết, Bích Nhu thường ngày rất hiền lành, không kết thù với ai cả, vậy lý do nàng ấy bị sát hại là gì? Bích Nhu... có phải em đã biết điều gì đó nên mới bị người ta giết người diệt khẩu hay không? Là kẻ nào đã ra tay với em?

Trái tim Mộ Dung Ca đập mạnh, chẳng lẽ bởi vì cô ư? Lần trước ở trong trường đình, Bích Nhu đã vì cô mà ra mặt nói vài lời, đồng thời còn đi tìm Nguyên Kỳ tới giúp cô giải vây, chẳng lẽ vì thế mà đã đắc tội với người nào đó? Là Lâm Thiện Nhã sao? Cô quay lại nhìn Bích Nhu thêm một lần nữa, không hề có điểm nào đáng ngờ, cô không có bất cứ chứng cứ nào trong tay.

Nếu nói tới chứng cứ, chỉ có điểm đáng ngờ là Bích Nhu chết không nhắm mắt!

Như Băng thấy ánh mắt kiên định trên gương mặt tái nhợt của Mộ Dung Ca, nàng hỏi: “Cô cho rằng Bích Nhu bị người ta mưu sát ư?”

“Nhất định là như vậy.” – Lưu Vân không đợi Mộ Dung Ca trả lời, hai mắt đã bắn ra sát khí, khẳng định.

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn Như Băng: “Không có chứng cứ, bất cứ khả năng nào cũng có thể xảy ra.” – Cô lại cúi đầu nhìn Bích Nhu. Tuy Bích Nhu không có được nhan sắc rạng ngời khiến người khác không thể rời mắt, nhưng nàng ấy có sự uyển chuyển khéo léo đầy nữ tính, tính tình lại lương thiện chất phác, đẹp từ trong ra ngoài. Nhưng lúc này bọn họ đã ở hai thế giới khác nhau, lòng cô đau đớn đến mức rớm máu. Trên đời này, thứ khiến người ta không thể tiếp nhận và đau khổ nhất chính là – sinh ly tử biệt.

“Bích Nhu, nếu em bị người ta sát hại, ta nhất định sẽ tìm ra kẻ đó báo thù cho em.” – Giọng nói của cô trở nên khàn khàn. Lại một lần nữa đặt tay lên vuốt đôi mắt mở trừng trừng của Bích Nhu.

Như Băng cùng Lưu Vân đều nhìn vào động tác của Mộ Dung Ca.

Khi Mộ Dung Ca rút tay về, thật thần kỳ, đôi mắt của Bích Nhu đã nhắm lại.

“Bích Nhu, quả thật nàng bị người ta giết hại! Ta sẽ báo thù cho nàng!” – Lưu Vân nổi giận thét lên. Lệ nam nhi lặng lẽ tràn ra từ hốc mắt. Bích Nhu, nàng chết thảm quá! Ta là kẻ vô dụng không thể bảo vệ được cho nàng!

“Đúng là em bị kẻ khác hãm hại. Bích Nhu, em yên tâm, trời cao có mắt chắc chắn sẽ trả lại sự công bằng cho em.” – Như Băng cắn chặt hàm răng, ghen ngào nói.

Đôi môi Mộ Dung Ca mím chặt thành một đường thẳng, thần sắc lạnh như băng.

Khi mọi người đều cho rằng Bích Nhu đã yên lòng nhắm mắt thì bất chợt đôi mắt vừa nhắm ấy lại mở bừng, từ khóe mắt chảy xuống hai hàng lệ

máu.

“Cái này...”

Ba người quá sợ hãi trước hình ảnh trước mắt!

Lưu Vân cuống quýt lấy ra một chiếc khăn gấm lau đi hàng lệ máu trên gương mặt Bích Nhu, chiếc khăn này màu tím nhạt, ở góc khăn thêu hai chữ Bích Nhu rất nhỏ. Tuy rằng Lưu Vân hẳn được các cô gái ái mộ tặng cho rất nhiều quà cáp nhưng hẳn chưa bao giờ giữ bất cứ món quà nào ở bên mình, duy chỉ có chiếc khăn này là đặc biệt lúc nào hẳn cũng mang theo, chờ lúc đêm khuya ở một mình mới dám đem ra ngắm, thấy vật nhớ người. Hẳn vừa lau khóe mắt cho Bích Nhu vừa run run nói: “Nhu Nhi, nàng đừng khóc, ta biết nàng chịu oan khuất, ta sẽ gắng hết sức tra ra kẻ nào đã hại nàng, ta nhất định sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn, chém thành hàng trăm nghìn mảnh, thi cốt vô tồn mới thôi! Nhu Nhi, đừng khóc, Nhu Nhi, nàng đừng khóc.”

Mộ Dung Ca thấy hai mắt mình cay xè khó chịu, lập tức quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn cảnh này. Ánh mắt cô bắt gặp chiếc đĩa đựng đồ điểm tâm đang để trên chiếc bàn thấp ngay phía trước cửa sổ, trên đĩa chỉ còn lại một nửa số bánh, chính là món bánh trung thu nhân đậu mà cô đã làm. Cô làm cho Bích Nhu sáu chiếc, hiện tại chỉ còn ba, nhìn đĩa bánh có thể tưởng tượng ra hình ảnh Bích Nhu ngồi bên cửa sổ ăn bánh, môi nở nụ cười vui thích, lúc này Mộ Dung Ca cũng không nhịn được nữa, nước mắt dâng trào tràn khóe mi, cô còn thương tâm như vậy thì Lưu Vân phải đau đớn đến mức nào đây.

Cô lơ đãng nhìn về phía Như Băng, vẻ mặt Như Băng như đang có tâm trạng, hai mắt sưng đỏ rưng rưng, nước mắt chảy dài xuống gò má. – “Bích Nhu, Bích Nhu ơi.”

“Bích Nhu, nàng đừng sợ. Sau khi tận tâm phục vụ Thái tử, đến cuối đời ta sẽ xuống Hoàng Tuyền tìm nàng. Nàng có bằng lòng đứng ở bên sông Hoàng Tuyền chờ ta? Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ.” – Lưu Vân nhìn Bích Nhu đầy thâm tình, lời hản nói ra chính là lời hứa hẹn diên cuồng nhất, cũng đáng ngưỡng mộ nhất.

Mộ Dung Ca hiểu hản, Lưu Vân nhất định rất thật lòng khi nói ra lời hứa hẹn này. Nhưng điều khiến cô bất ngờ là cho đến cuối đời Lưu Vân thật sự không cưới vợ, cũng không nạp thê thiếp, giữ trọn lời hứa phu thê với Bích Nhu. Bích Nhu có được sự chung tình suốt đời của Lưu Vân cũng coi như có thể ngậm cười nơi chín suối.

Cơ thể lạnh băng bất động của Bích Nhu tựa như có thể nghe thấy lời thâm tình của người đàn ông nàng ấy yêu, nên dòng huyết lệ ngừng chảy, đôi mắt vốn mở trừng trừng cũng từ từ khép lại. Mộ Dung Ca dường như có thể nhìn thấy bên khóe miệng nàng ấy hơi nhếch lên hàm chứa ý cười, nó khiến gương mặt nàng ấy bớt dữ tợn mà trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Mộ Dung Ca ngồi không yên được nữa, bèn đứng lên bước tới tựa vào bên cửa sổ, số bánh còn lại đập vào mắt cô, mặt trên của một chiếc bánh còn có dấu răng. Mộ Dung Ca nheo mắt, ánh lên một tia sáng lạnh, lòng đã xác định Bích Nhu tuyệt đối không phải tự sát!

—bamholylnd.com—

Bạc Khanh Các.

Lâm Thiện Nhã ngồi đó với gương mặt tái nhợt, đờ đẫn, nhưng biểu cảm trong đôi mắt lại toàn là sự thù địch.

“Thiện Nhã, trong vòng hai năm tới muội không nên gây thêm chuyện gì nữa. Cả ngày cứ ở trong phòng đọc sách ngắm hoa cho ta. Hai năm sau ta sẽ đích thân tới đón muội.” – Lâm Khinh Trần quan sát Lâm Thiện Nhã, trầm giọng dặn dò.

“Không...” – Thiện Nhã lắc đầu, vẫn chưa muốn từ bỏ tham vọng của mình, cái chết của Xảo Vân không làm nàng lo sợ mà trái lại càng khiến nàng quyết tâm hơn lúc nào hết. Nàng đã nỗ lực, đã trả giá nhiều như vậy, quyết không thể lui bước! Hơn nữa, nàng tuyệt đối không cam lòng để thua Mộ Dung Ca!

Lâm Kinh Trần cau mày, gằn giọng: “Muội cố chấp quá!”

Trên gương mặt tái nhợt tuyệt đẹp của Lâm Thiện Nhã từ từ xuất hiện một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nụ cười ấy kéo lên cao biến thành cười nhạt. – “Ca, đừng phí sức nữa, dù có khuyên bao nhiêu lần muội cũng sẽ không thay đổi đâu.”

“Muội cũng biết trong lòng Thái tử Hạ quốc có tình cảm với Mộ Dung Ca?” – Lâm Kinh Trần hỏi. Mặc dù y thấy chuyện này thật khó tin nhưng đây chính là sự thực. Khi biết được chuyện Nguyên Kỳ xử lăng trì Xảo Vân, y gần như đã có đáp án chắc chắn.

Gương mặt hoàn mỹ của Lâm Thiện Nhã trùng xuống, cảm phẫn trong mắt đã biến thành đau đớn tột cùng.

“Chuyện hôm nay cho thấy, Nguyên Kỳ cố ý che chở cho Mộ Dung Ca, hẳn sẽ không để muội hại nàng ta đâu.” – Lâm Kinh Trần tàn nhẫn chỉ ra hiện thực.

Nụ cười hoàn toàn biến mất trên gương mặt Thiện Nhã, nàng đau đớn nhắm chặt hai mắt. – “Ta thương nhớ chàng đã nhiều năm, lẽ nào so ra còn kém một đứa nô tỳ như Mộ Dung Ca hay sao?”

Gió bên ngoài cửa sổ thổi mạnh khiến đám lá cây vang lên những tiếng xào xạc. Gió theo cửa sổ mở tràn vào bên trong, làm rụng lá tả những cánh hoa hắc liên trong bình.

“Tình yêu nam nữ vốn là thứ khó có thể tưởng tượng nổi.” – Lâm Khinh Trần tự trầm mình vào trong ký ức.

Lâm Thiện Nhã thấy những cánh hoa bị rụng xuống liền hốt hoảng chạy tới, nhìn một đồng hồ điện trên mặt đất, thù hận trong mắt nàng không những không giảm, mà còn có chiều hướng tăng. – “Càng như vậy, muội càng không muốn từ bỏ.”

——bamholyland.com——

Màn đêm buông xuống, gió lạnh thổi từng cơn, ánh trăng như một dòng suối chảy xuôi vào trong phòng.

Nàng tỳ nữ đứng đó nơm nớp lo sợ, trên tay cầm một chiếc chăn màu xanh da trời chưa kịp giặt sạch, lúc này nàng ta sợ tới mức ước gì mình được tự sát ngay tại chỗ! Nhưng nàng cũng thầm thở phào một hơi, may là sáng nay lúc dọn dẹp phòng của Thái tử xong, nàng còn chưa kịp đem chăn đem tới phòng giặt, nếu không lúc này hẳn nàng đã đi đời nhà ma!

“Thái tử, nô tỳ tìm được tấm chăn đó rồi ạ.” – Tỳ nữ run rẩy nâng tấm chăn lên cao, bẩm báo với người đàn ông tuấn tú phi phàm ở trước mắt.

Nguyên Kỳ chỉ lạnh giọng ra lệnh: “Để đó, lui ra ngoài.”

“Vâng.” – Tỳ nữ nghe thấy mệnh lệnh của hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm, nàng đặt tấm chăn lên ghế rồi cuống quýt rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn một mình Nguyên Kỳ, dưới ánh nến mờ ảo, hắn đưa mắt liếc nhìn tấm chăn màu xanh ở trên ghế, bỗng khóe miệng xuất hiện một nụ cười dịu dàng, chân thành.

Hắn đứng dậy đi tới bên ghế, đưa tay lật tấm chăn, cẩn thận tìm kiếm.

Cho đến khi hần nhìn thấy mấy vết đậm màu trên tấm chăn, mắt cười như dính vào với nhau thành một đường chỉ.

Nhìn quanh căn phòng, hình ảnh đêm hôm qua lại một lần nữa tái hiện trước mắt hần, chuyện xảy ra như một cảnh mơ, huyền ảo khiến lòng người phải si mê. Giấc mộng đó có quá nhiều màu sắc, quá nhiều đam mê...

Hai người họ đã cùng nhau trải qua cảm giác vui sướng trong lần đầu hoan ái.

Tỉnh mộng, trong đầu hần vẫn còn vang lên giọng nói trong vắt nhưng không kém phần xa cách của cô. – “Thái tử, ước hẹn ba năm sau thiếp chưa từng dám quên.”

“Mộ Dung Ca... bốn cung phải làm sao mới giữ được nàng?”

—— bamholylnd.com ——

Ánh trăng bạc chiếu vào trong trường đình, Mộ Dung Ca đứng một mình, thất thần nhìn vườn sen rộng lớn.

Dưới ánh trăng, làn da trắng ngần của cô như được phủ một lớp sáng bạc, hai hàng lông mi khê động dậy, trong đêm tĩnh lặng vang lên tiếng thở dài nặng nề.

Tại sao Bích Nhu lại bị sát hại? Từ chiều tới giờ cô suy nghĩ mãi nhưng vẫn không tìm ra manh mối. Chứng cứ đã bị hủy triệt để, tất cả chỉ là nghi ngờ mà không có bằng chứng xác thực, Bích Nhu chết quá yên lặng không hề có một dấu hiệu báo trước làm cho người ta khó có thể chấp nhận được.

Mộ Dung Ca đưa bàn tay lên quá đầu, xòe năm ngón che lấp mặt trăng, chỉ nhìn thấy được qua khe hở của kẽ ngón tay. Ánh trăng đêm nay tròn vằng vặc, trên đó có một mảng tối chuyển động như thể Hằng Nga đang ở trên cung trăng múa điệu vũ mừng lễ hội.

Đêm nay đẹp biết bao! Đáng tiếc cảnh đẹp này đã thiếu đi tiếng cười ngân nga, nũng nịu của Bích Nhu.

Buổi chiều cô đã sắp xếp xong hậu sự cho Bích Nhu, cũng hứa sẽ để Lưu Vân trông mộ trong ba ngày. Lưu Vân nói, sau khi hãn chết muốn được chôn cùng một chỗ với Bích Nhu.

Cô cảm thấy xót xa cho tình yêu của hai người bọn họ, đồng thời cũng cảm thấy ngưỡng mộ. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, người có tình trên thế gian này lại phải chia cắt mãi mãi.

Mộ Dung Ca tựa vào cây cột, yên lặng nhắm hai mắt lại.

Bỗng cô cảm thấy nơi chóp mũi lạnh lạnh, đôi tay vừa chạm vào cô hơi run rẩy. Cô lập tức mở bừng hai mắt, người đang đứng phía trước không ngờ lại là Nguyên Kỳ.

Cô ngạc nhiên nhìn hãn, hình như vừa thấy sự sợ hãi thoáng qua trong mắt hãn.

“Máu xử nữ có màu đỏ phải không?” – Giây lát sau hãn thản nhiên hỏi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Edit: Vịt

Giờ mới biết anh Nguyên Kỳ... vô cùng biến thái =))

Ban đầu Mộ Dung Ca vẫn chưa nghe rõ, đợi đến khi Nguyên Kỳ lấy từ trong ngực áo ra một mảnh lụa màu xanh da trời, dưới ánh trăng cô nhìn thấy trên miếng lụa đó có vài vết máu. Nhưng cô vẫn chưa hiểu ra vấn đề.

Hắn đưa mảnh lụa cho cô, giọng nói đều đều không nhận ra cảm xúc: “Máu xử nữ có màu gì vậy?”

Lúc này Mộ Dung Ca có không muốn nghe rõ vẫn phải nghe rõ! Trong đầu cô nổ vang một tiếng rung trời lở đất, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Bảo sao nhìn miếng lụa màu xanh này quen đến vậy, thì ra là tấm phủ đệm trong phòng của Nguyên Kỳ. Mà vết máu hồng hồng trên mảnh lụa này không phải thứ gì khác, nó chính là máu xử nữ của cô lưu lại khi cùng hắn vận động tối hôm qua.

Trời ạ! Ai bảo người cổ đại bảo thủ vậy? Rõ ràng là quá cởi mở, quá... biến thái rồi! Đưa tay nhận lấy mảnh lụa thấm máu xử nữ của chính mình, gương mặt cà chua chín của Mộ Dung Ca càng đỏ hơn, tay cũng run run, giọng thì lắp bắp. – “Vâng... nó có màu đỏ ạ... Thái tử thật có lòng... không ngại phá hỏng bộ chăn cao cấp...”

Nguyên Kỳ không giận câu nói có phần mỉa mai của cô, chỉ khẽ mỉm cười: “Không phải phụ nữ luôn muốn giữ gìn vật ấy sao?” – Hắn nhìn cô

ngượng ngùng mà trong lòng cảm thấy ấm áp. Cô như vậy mới thật gần gũi với hân.

Mộ Dung Ca kinh ngạc nhìn Nguyên Kỳ, thì ra hân cố ý cắt mảnh lụa này cho cô ư? Bây giờ cô mới nhớ ra, phụ nữ ở thời đại này rất coi trọng tấm khăn biểu trưng cho sự thuần khiết của người con gái, thường qua đêm đầu tiên bao giờ các nàng cũng cố ý giữ lại làm kỷ niệm cho riêng mình. Có điều, những cô gái khác đều dùng một mảnh vải trắng sạch sẽ đặt bên dưới, còn cô không có thời gian nghĩ tới mấy chuyện đó, cứ thế trực tiếp nhuộm luôn lên giường, ấy vậy mà hân lại tự tay cắt chặn đệm của chính mình.

Đối với cánh đàn ông, tấm thân xử nữ tất nhiên thuần khiết trong sạch, nhưng bọn họ cũng không dám chạm vào vật này, thế mà hân lại cầm tới cho cô...

“Chẳng lẽ con gái Nguyên quốc không thích giữ lại vật này?” – Hân nghi hoặc.

Dưới ánh trăng bạc mờ ảo, Mộ Dung Ca không biết nên trả lời hân ra sao, cô phát giác tối nay hân có điều gì đó rất lạ, nhưng cái lạ đó lại khiến cô cảm giác hân rất chân thực. Mộ Dung Ca lắc đầu, mỉm cười nói: “Hồi bẩm Thái tử, vật này đúng là rất quý giá.”

Có lẽ đã ở cạnh hân một thời gian nên cô mới thấy mình có những cảm giác khác lạ chẳng?

“Đúng là màu đỏ ư?” – Hân tự lẩm bẩm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Có lẽ bởi vì thắm lên lụa màu xanh nên nhìn không giống lắm.” – Cô nghiêm túc trả lời. Dứt lời, rặng mây đỏ vừa tản đi lại lập tức quay trở về hai gò má.

Đi chết đây! Cô thế mà nửa đêm trăng thanh gió mát lại đứng đây cùng hăn thảo luận chuyện màu sắc của máu xử nữ!

Quá... cầu huyết rồi!

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống lan can, ngay gần bên cạnh cô.

Mộ Dung Ca muốn đứng lên nhưng lại phát hiện hôm nay mình chưa kịp nghỉ ngơi, nơi giữa hai đùi liên tục nhói đau khiến cô khó chịu chẳng muốn đứng lên nữa. Mà thôi, cứ để kệ thế đi, đêm nay thoải mái một chút, không cần phòng bị nữa, cô cần nghỉ ngơi lấy lại sức, chỉ một đêm nay thôi.

“Thái tử.” – Mộ Dung Ca khẽ gọi.

Nguyên Kỳ nhướn mày, chờ cô nói tiếp.

“Bích Nhu đã chết.” – Từ chiều đến giờ cô không ngừng nghĩ về chuyện này, có lẽ cái chết của Bích Nhu có liên quan tới cô.

“Ừ?” – Hăn bình thản hỏi lại. Trong mắt hăn, việc một tỳ nữ tự sát chỉ là việc nhỏ không đáng để hăn quan tâm. Có điều, bốn chữ đơn giản cô nói ra dường như mang theo cả đau đớn trong đó.

Mộ Dung Ca thấy phản ứng của hăn liền biết hăn vẫn đang nghe cô nói tiếp: “Có thể ở trong mắt ngài, nàng ấy chỉ là một tỳ nữ nhỏ bé tầm thường, nhưng ở trong mắt ta, nàng ấy là người bạn tốt. Nàng ấy chết khiến ta vô cùng đau lòng. Số phận con người vẫn thường thay đổi, có lẽ một ngày nào đó ta cũng sẽ như nàng ấy, chết mà không hiểu lý do vì sao.”

Cô không biết tại sao mình lại muốn tâm sự những điều này với hăn, có lẽ bởi vì tối nay tĩnh lặng quá, mà cũng có lẽ bởi vì cô biết hăn sẽ không lấy mạng của cô.

“Nàng sẽ không chết.” – Hắc cất giọng nói lạnh như băng, ngăn cản những lời tiếp theo của cô.

“Ta cũng mong là như vậy, nhưng số phận thật khó đoán biết trước.” – Chỉ trong vòng hai ngày đã xảy ra nhiều việc không ngờ như vậy, cô làm sao còn dám chắc chắn cho số phận của mình?

Nguyên Kỳ đột nhiên cầm tay Mộ Dung Ca. Bàn tay cô thật ấm áp, mềm mại, tương phản hoàn toàn với bàn tay lạnh băng sinh của hắc. Nhưng hắc thêm khát hơi ấm từ bàn tay cô truyền tới.

Mộ Dung Ca khẽ cau mày, vẫn chưa rút tay về. Cô chợt phát hiện ra bàn tay vốn lạnh như băng của hắc đang dần dần ấm hơn, có vẻ như hơi ấm ấy được lấy từ bàn tay của cô.

Cô khép hờ đôi mắt, nhìn xuống những ngón tay thon dài hoàn mỹ kia, chưa kịp suy nghĩ, lời nói đã vọt lên đến miệng: “Thái tử có cảm tình với ta ư?”

Cho tới nay cô vẫn luôn không dám đối mặt với việc tình cảm, chỉ vì điều đó là không thể!

Bàn tay cầm tay cô khẽ giật mình, vẻ mặt hắc bình thản nhưng sâu sắc, chẳng biết hắc đang nghĩ điều gì. Một lát sau hắc mới trả lời cô: “Bốn cung thích nàng.”

“Đêm hôm qua chúng ta phát sinh quan hệ, Thái tử đã có được ta sẽ không còn hứng thú với ta nữa. Khắp thiên hạ này có hàng ngàn hàng vạn nữ nhân, nếu Thái tử muốn người nào chắc chắn người đó sẽ rất vui mừng mà toàn tâm toàn ý yêu ngài.” – Cô bỗng cười tự giễu.

Hai hàng lông mày trên gương mặt hắc cau lại thành hai ngọn núi tuyệt đẹp. – “Nàng có thích bốn cung không?”

Mộ Dung Ca im lặng trước câu hỏi của hắn. Ánh mắt hắn nóng cháy, gấp gáp dán chặt vào từng biểu cảm trên gương mặt cô khiến cô có cảm giác áp lực đến khó thở.

Cô nghĩ là không, nếu không cô sẽ chẳng tâm tâm niệm niệm muốn rời khỏi phủ Thái tử, tránh hắn thật xa. Nghĩ cũng thật buồn cười, rõ ràng cô không muốn dính dáng gì đến hắn nhưng đêm qua lại ngoài ý muốn lăn lên giường cùng hắn. Cả hai đã có tiếp xúc cơ thể thân mật, đây là sự thật không thể thay đổi được nữa.

“Ta...” – Mộ Dung Ca muốn thành thật nói ra suy nghĩ của mình, không thể để mình rơi vào tay giặc, cũng không thể giữ lại một mầm họa như vậy được. Thế nhưng lời vừa muốn nói lại bị hắn chặn ngay miệng!

Mộ Dung Ca kinh ngạc nhìn gương mặt tuần tú của hắn gần ngay trước mắt, hắn... hôn cô!

Cái hôn này không dịu dàng triền miên như đêm qua, ngược lại rất bá đạo quyết liệt! Mạnh mẽ cạy mở hàm răng của cô, dây dưa nuốt trọn những lời cô định nói.

Nơi chóp mũi thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ rất riêng trên người hắn, hòa quyện với mùi hương hoa sen. Hai mùi hương kỳ diệu kết hợp vào với nhau khiến lòng người mê mẩn.

Trái tim cô đập mạnh, lập tức dùng toàn lực đẩy hắn ra.

Đêm nay thả lỏng như thế là đủ rồi, cô vẫn là Mộ Dung Ca, linh hồn vẫn là một người đến từ thế kỷ hai mươi mốt. Những hành động đả kích này không thể đánh bại được cô đâu, trái lại sẽ càng khiến cô mạnh mẽ và quyết tâm hơn.

“Đêm đã khuya, thiếp cũng nên trở về phòng của mình.” – Cô chỉnh đốn lại tư thế, sau đó hành lễ với hắn theo đúng chuẩn mực, lập tức rời đi.

Ánh trăng dịu dàng phủ lên bóng dáng mảnh khảnh của cô tạo thành một vệt bóng dài trên mặt đất.

Nguyên Kỳ nhìn chiếc bóng kia, đôi mắt sâu dần trở nên u ám, khí tức quanh thân thay đổi.

Không biết đã qua bao lâu, hắc bổng nhiên nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng chậm rãi lộ ra một nụ cười yêu chiều. Ba năm, đối với hắc thể là đủ.

Hắc chắc chắn sẽ giữ được cô ở bên cạnh.

—bamholyland.com—

Hôm sau.

Bầu trời quang đãng, không khí dịu mát. Vừa qua khỏi lập thu, lại có trận mưa rào mấy ngày liền khiến khí trời dần trở lạnh.

Sau bữa sáng, Lâm Khinh Trần đến cầu kiến Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca gặp Lâm Khinh Trần ở trước cửa Phù Dung Các, cô gật đầu lấy lệ. Mà Lâm Khinh Trần cũng chỉ liếc mắt nhìn cô đúng một giây, sau đó bước vào bên trong.

Trong phòng, Nguyên Kỳ lãnh đạm nhìn lướt qua Lâm Khinh Trần, hắc nói: “Có chuyện gì?”

Lâm Khinh Trần lập tức đi thẳng vào vấn đề, nếu nói chuyện với Nguyên Kỳ mà còn quanh co lòng vòng thì chỉ càng bị hắc nhìn thấu hơn thôi. Y đã sớm chuẩn bị lời cần nói trước khi đến: “Xin Thái tử đối xử tốt hơn với Thiện Nhã.”

Nguyên Kỳ khẽ nhú mày. – “Kinh Nam Vương, người đã đến gặp bốn cung hắc cũng phải biết ngay từ đầu đây chỉ là chuyện giao dịch tình nguyện giữa đôi bên.”

Đồng tử trong mắt Lâm Khinh Trần khẽ co rút, sớm đã biết Nguyên Kỳ là kẻ vô tình nhất trong thiên hạ rồi mà, y thở dài: “Thiện Nhã có lòng với Thái tử nên mới mù quáng phạm phải sai lầm. Nếu sau này Thái tử để cho Thiện Nhã một con đường sống, bản vương sẽ tương trợ cho Thái tử.” – Đây là thứ duy nhất y có thể mang ra giao dịch với Nguyên Kỳ, cũng là lợi thế cuối cùng của y.

“Vậy sao?” – Ánh mắt Nguyên Kỳ chợt sáng lên, cánh môi quyến rũ khẽ cười. – “Nghe cũng hấp dẫn, chỉ có điều thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” – Lâm Khuynh Trần lo lắng hỏi lại. Từ trước đến nay hai người chưa từng trực tiếp đối mặt, chỉ nghe danh của nhau ở trong truyền thuyết lưu truyền đây đó. Lúc này trực tiếp đối mặt với Nguyên Kỳ, Lâm Khinh Trần mới phát hiện ra người đàn ông trước mặt mình quá thần bí, chỉ một nụ cười nhếch môi đã đưa mình vào thế chủ động, còn y lập tức biến thành bị động.

Nguyên Kỳ lướt mắt qua chiếc giường ở bên trong, đôi con người đen láy khẽ nhúu lại, sau đó hắn nói: “Một năm sau, phủ Thái tử Hạ quốc không cần Công chúa Thiện Nhã.”

“Không phải là hai năm sao....” – Lâm Khinh Trần kinh ngạc, vốn lúc trước đã thỏa thuận là hai năm, tại sao hôm nay Nguyên Kỳ lại đẩy thời hạn lên sớm hơn? Vậy Phong quốc làm sao đủ thời gian hồi phục.

“Công chúa Thiện Nhã có can đảm tính kế với Bốn cung thì cũng nên nghĩ tới hậu quả sau đó. Và, một năm đã là thời hạn lớn nhất Bốn cung có thể cho.”

Thân hình Lâm Khinh Trần nhẹ run lên. Thiện Nhã, muội nên biết sai lầm của đêm hôm trước sẽ khiến muội mất đi cái gì!

—bamholyland.com—

Sau giờ Ngọ, Mộ Dung Ca biết được tin tức Nguyên Kỳ cùng Lâm Thiện Nhã vào cung gặp Hoàng đế Hạ quốc.

Trong phủ Thái tử này, người duy nhất có tư cách cùng Nguyên Kỳ vào cung gặp Hoàng đế chỉ có một mình Lâm Thiện Nhã, bởi vì nàng ta là Thái tử phi – chính thê của Thái tử.

Mộ Dung Ca thầm nghĩ, may mắn đêm qua cô kịp thời giác ngộ, nếu lúc đó yếu lòng là đã tự đẩy mình vào trong vũng bùn, khó có thể toàn thân trở ra!

“Trước tiên, cô đi cầu Thái tử cho cô một danh phận đi. Như vậy Thái tử phi cũng sẽ không dám động vào cô nữa.” – Như Băng đang ở trong phòng bếp quan sát Mộ Dung Ca làm điểm tâm, bỗng mở miệng nói một câu.

Nghe lời này, ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ giao động, bàn tay hơi khựng lại một chút nhưng ngay lập tức đã trở về trạng thái bình thường, tiếp tục làm món bánh trung thu. Bánh trung thu cô làm cho Bích Nhu, nàng ấy chắc chắn sẽ thích món này, tuy rằng hiện tại nàng ấy không thể ăn được nữa...

“Ta không cần.” – Đối với cô mà nói, một đêm đó đã lấy đi của cô thứ quý giá nhất, nhưng thứ Nguyên Kỳ cho, cô lại không thể nhận được. Muốn cô thỏa hiệp ư? Thỏa hiệp rồi cô sẽ dần dần đánh mất chính mình thôi.

Như Băng vô cùng ngạc nhiên, trong mắt hiện lên ánh nhìn khác lạ, nhưng cuối cùng nàng ấy cũng không nói thêm điều gì.

Lúc này, ở cửa phòng bếp xuất hiện một tỳ nữ, thấy cô, nàng ta lập tức bẩm báo: “Mộ Dung cô nương, bên ngoài có người cầu kiến ạ.”

“Có người tìm ta? Họ có nói tên không?” – Mộ Dung Ca nhìn tỳ nữ kia, trầm giọng hỏi.

Nàng bèn trả lời: “Người tới không nói tiếng nào, chỉ đưa một tấm bái thiếp. Trong thiếp đề hai chữ Lan Ngọc ạ.”

Người không nói lời nào hẳn là Tiểu Thập.

Lan Ngọc tới đây ư?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Edit: Vịt

Một đêm mưa gió bão bùng....

Mấy tháng không gặp, chẳng ngờ Lan Ngọc lại tới Hạ quốc.

Mộ Dung Ca thầm suy đoán tại sao Lan Ngọc lại tới đây? Y có chuyện gì cần gặp cô ư? Vì sao lại để Tiểu Thập đến đưa báỉ thiệp?

“Lan Ngọc?” – Như Băng khẽ nhắc lại cái tên này. Nàng bỗng giật mình nhìn Mộ Dung Ca, giọng đề cao hơn: “Lan Ngọc có phải là công tử Lan Ngọc không?”

Trong mắt mọi người, sự tồn tại của Lan Ngọc chính là thần, y dùng lòng từ bi của mình đối đãi với tất cả, khiến người người trong thiên hạ kính nể, nhưng có rất ít người được tận mắt nhìn thấy y. Như Băng đã từng là quận chúa của một nước, lúc quốc gia của nàng bị diệt vong, nàng cũng từng hy vọng có được sự trợ giúp của công tử Lan Ngọc, nhưng lúc đó công tử lại đang tương trợ cho một quốc gia khác. Vì thế hai chữ Lan Ngọc này khiến nàng vô cùng kích động.

Mộ Dung Ca gật đầu. – “Chắc vậy.” – Chưa nhìn thấy Tiểu Thập, cô không thể xác định người đưa báỉ thiệp có phải là Lan Ngọc hay không.

Như Băng khiếp sợ nhìn Mộ Dung Ca, lòng không ngừng kinh ngạc, không ngờ Mộ Dung Ca lại quen biết với công tử Lan Ngọc. Hơn nữa công tử còn đưa đến báỉ thiệp yêu cầu gặp mặt, được coi trọng như vậy, hẳn trong mấy tháng qua cô ấy đã trải qua rất nhiều chuyện.

“Mộ Dung cô nương, cô nương có muốn gặp người này không ạ?” – Tỳ nữ đứng ngoài cửa không thấy Mộ Dung Ca trả lời bèn lên tiếng hỏi lại.

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn bàn tay cùng quần áo dính đầy bột mì của mình, cô trả lời: “Nói người tới đứng ở cửa chờ ta một lát.”

Dứt lời, cô quay sang Như Băng: “Ở đây giao cho cô, khi nào Lưu Vân trở về dặn huynh ấy đi nghỉ ngơi. Ta đi một lát sẽ quay lại ngay.”

“Ừ, cô cứ yên tâm đi đi.” – Như Băng gật đầu.

Mộ Dung Ca băn khoăn không hiểu có chuyện gì, chợt cô cảm thấy sáng tỏ. Còn nhớ cách đây không lâu Nguyên Kỳ đã từng hỏi cô về chuyện của Lan Ngọc, chẳng lẽ khi đó Lan Ngọc đã đến Hạ quốc? Cả ngày cô chỉ ở trong phủ Thái tử, chưa từng ra khỏi cửa nên không biết tin tức ở bên ngoài. Nhưng tại sao y lại muốn gặp cô vào lúc này? Trong lòng dấy lên một cảm giác bất an mơ hồ.

Mang tâm trạng nặng nề, Mộ Dung Ca bước ra khỏi gian bếp.

Như Băng ở phía sau nhìn theo bóng lưng của Mộ Dung Ca, đôi mắt buồn khép hờ dần trở nên thất thần.

Trước cửa phủ Thái tử.

Cửa vừa mở, Mộ Dung Ca đã thấy Tiểu Thập đứng đó, hần vắn oai vệ anh tuấn như trước kia, có điều, mới mấy tháng không gặp dường như hần gầy đi nhiều.

Nhìn thấy Mộ Dung Ca, mặt mày Tiểu Thập liền tươi như hoa, hần mừng rỡ bước ngay đến trước mặt cô, hai tay không ngừng khuya lên làm thủ ngữ. – “Mộ Dung cô nương, lâu quá không gặp, tôi rất nhớ cô.”

Mộ Dung Ca thấy vẻ ngoài to lớn hùng dũng của hần hoàn toàn không phù hợp với động tác và biểu cảm đáng yêu kia, cô không nhịn được bật cười thành tiếng. – “Nhớ món thịt kho phải không?”

Tiểu Thập ngượng ngùng đưa tay gãi đầu, hần cười khoe hàm răng trắng nõn. Đúng là hần đang đứng nhớ lại tài nấu nướng của Mộ Dung Ca, đặc biệt là món thịt kho. Tuy cô đã dạy hần cách làm nhưng hần vẫn không thể làm ra được mùi vị tuyệt vời như của cô, món ăn của hần chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó là: Cực-kì-khó-nuốt.

Mộ Dung Ca cũng không muốn trêu chọc Tiểu Thập, nhưng quả thực lâu rồi không gặp, cô rất nhớ bộ dạng ngượng ngùng luống cuống của hần. Cô khẽ cười, đi vào vấn đề chính: “Công tử Lan Ngọc muốn gặp tôi?”

Nghe cô hỏi, Tiểu Thập lập tức gật đầu, đưa tay lên trả lời: “Công tử đang ở khách điểm chờ cô nương.” – Sắc mặt hần thoáng trầm xuống, tay chân hơi luống cuống dường như rất khẩn trương.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” – Gương mặt cô trở nên căng thẳng. Thái độ của Tiểu Thập càng làm cô khẳng định nghi ngờ của mình.

Trong mắt Tiểu Thập bắt đầu lấp lánh ánh lệ, hần không đáp lại mà đi lên phía trước muốn dẫn đường, hành động của hần làm lòng cô càng chìm xuống, trong đầu suy nghĩ thật nhanh, mây mù khó hiểu trong lòng đang dần dần tản ra.

Tiểu Thập khóc như vậy nhất định là vì Lan Ngọc đã xảy ra chuyện.

Lan Ngọc uống thuốc mỗi ngày, khuôn mặt luôn luôn tái nhợt, sợ rằng bệnh tình của y lúc này đã chuyển biến xấu hơn?

Khách điểm Kim Long.

Bên trong khách điểm rất yên lặng, người ở trọ thưa thớt.

Ngoại trừ âm thanh lách cách phát ra từ bàn tính của bà chủ đứng ở quầy, còn lại không có bất cứ âm thanh nào khác.

Vừa bước vào cửa, một luồng gió lạnh đập vào Mộ Dung Ca khiến cô cảm thấy gai người, không khí nơi đây thật u ám. Quan sát tứ phía, gió lạnh làm cô bất giác cau mày, âm thầm liếc quanh, cô phát hiện có một cánh cửa sổ đang mở, gió lạnh theo đó tràn vào bên trong.

Cách bài trí của khách điểm này rất tinh xảo, xa hoa, bốn phía đều có hộ vệ gác cửa luôn giữ yên trật tự cho nơi này. Hàng năm sẽ có một đoạn thời gian các thần y ở khắp nơi tụ hội về khách điểm Kim Long, cùng nhau thảo luận y thuật. Bởi vậy, khách điểm này tuy chỉ là hạng bình dân nhưng lại rất có tiếng ở Hạ quốc, giá cả nơi đây cũng đắt hơn các nơi khác nên không có nhiều khách vào trọ. Mặc dù giá cả ở đây rất đắt nhưng họ lại dành nhiều ưu đãi cho các danh y, chỉ cần có y thuật cao minh đều được ở miễn phí.

Trong gian phòng thượng hạng chữ Thiên.

Bang bang bang! Có tiếng đập cửa vang lên.

Chờ trong giây lát, trong phòng truyền ra giọng nói quen thuộc nhưng có vẻ rất yếu.

“Vào đi.”

Tiểu Thập đẩy cửa bước vào phòng, một mùi thuốc nồng đặc ngay lập tức dội vào khứu giác của Mộ Dung Ca. Ở bên trong, cô thấy gương mặt tái nhợt của người đàn ông đang nằm trên giường, nó khiến tim cô thắt lại.

Mộ Dung Ca mở to mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc khăn gấm trắng loang lổ vết máu trên tay Lan Ngọc, lòng cô hoảng hốt, sợ hãi nhìn y: “Sao mới mấy tháng không gặp công tử đã tiêu tụy như vậy?” – Mấy tháng trước, cô nhớ rõ lúc bọn họ chia tay, sắc mặt y tuy rằng tái nhợt nhưng không đến mức trầm trọng như bây giờ, vết máu đỏ trên chiếc khăn đặc biệt

chói mắt. Thậm chí cô còn cảm nhận được sự sống của y đang dần dần trôi đi.

Lan Ngọc mỉm cười nhìn cô, thì thào yếu ớt: “Bệnh cũ tái phát mà thôi, đã làm nàng sợ hãi rồi.”

“Bệnh của công tử ngày càng trầm trọng.” – Tiểu Thập đau khổ khuya tay với Mộ Dung Ca. Mấy tháng vừa rồi bọn họ đã dùng rất nhiều biện pháp mới có thể kéo dài tính mạng của công tử, nhưng nửa tháng gần đây tình hình không chuyển biến tốt hơn mà ngày càng xấu đi, sợ là...

Công tử không xong rồi.

Mộ Dung Ca thầm run rẩy, ý của Tiểu Thập là Lan Ngọc không kiên trì được mấy ngày nữa! Mộ Dung Ca nhìn khuôn mặt tiều tụy của y, cơ thể Lan Ngọc rất gầy, đôi mắt lộ vẻ mệt mỏi.

“Sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường của con người.” – Giọng nói của y yếu nhược.

Lan Ngọc thầm giật mình, mới mấy tháng không gặp Mộ Dung Ca, dường như cô có sự thay đổi.

Mộ Dung Ca cố kìm nén bi thương trong lòng mình, cô trầm giọng hỏi: “Công tử đã tìm thần y tới xem bệnh chưa?”

“Ta biết mình đã đến giới hạn rồi.” – Y thản nhiên nói, như thể sự sống chết của y chỉ là một đám mây trắng lững lờ trôi qua trước mắt. Y nhìn cô, cô nhìn lại, đôi mắt y mênh mêng sâu thẳm, như biển trời bao la không điểm dừng.

Mộ Dung Ca thầm giật mình, lúc này đây Lan Ngọc vẫn là người thật bí hiểm, không để ai nhìn thấu y. Cũng có thể khi đối mặt với cái chết, y

không còn kiêng kị gì nữa, sự bình tĩnh thông dong này lại khiến y trở nên siêu phàm thoát tục.

“Làm sao như vậy được?” – Mộ Dung Ca cười trấn an.

Sự tồn tại của Lan Ngọc như một vị thần người người kính ngưỡng, làm sao y có thể chết được? Thế nhưng, mặt trời về chiều đứng sau dãy núi, chim nhạn về tổ, mây đỏ của buổi hoàng hôn trải khắp bầu trời dù có đẹp đến thế nào thì cũng đều phải đổi mặt tới bóng đêm sắp tới! Có muốn tránh né cũng không được.

Lan Ngọc nhìn lướt qua Tiểu Thập đang đứng yên lặng ở một góc, y nói với Mộ Dung Ca: “Cùng lắm ta chỉ còn sống được ba tháng nữa. Đến khi ta xuống mồ, Tiểu Thập đành làm phiến nang vậy. Trên thế gian này, người có thể đối đãi thật tình với hãn ngoại trừ ta, thì chỉ còn nang. Mặc dù tính tình của hãn đơn thuần như một đứa trẻ nhưng võ công rất cao, thế gian khó có đối thủ. Ta biết lúc này đã có Lưu Vân ở bên cạnh bảo vệ cho nang, nhưng Lưu Vân dù sao cũng là người của Thái tử Tề quốc, ở lâu sẽ đem đến nhiều phiền phức.”

Những lời của Lan Ngọc nói khiến cô cảm thấy sợ hãi, có vẻ như y đang ám chỉ một điều gì đó! Cô nhìn gương mặt tái nhợt thiếu sức sống kia, trong lòng dấy lên một cảm xúc phức tạp. Có lẽ Lan Ngọc... thật sự không xong rồi.

Y muốn giao Tiểu Thập cho cô, lại nhắc tới thân phận của Lưu Vân, rốt cuộc là y muốn ám chỉ điều gì đây?

Lan Ngọc nhìn vẻ mặt chờ đợi của Mộ Dung Ca, bất giác khóe môi nhếch lên cười nhạt. Quả nhiên Mộ Dung Ca là một người con gái rất thông minh! Y khẽ đưa chiếc khăn găm lên miệng mà ho khan, khi bỏ ra, trên chiếc khăn đã xuất hiện thêm một vết máu.

Mộ Dung Ca không đành lòng, vội nói: “Công tử hãy tĩnh dưỡng cho tốt, có thể bệnh tình sẽ chuyển biến tốt hơn.”

Lúc mới nhìn thấy Tiểu Thập ở trước cửa phủ cô đã hoài nghi ý đồ của Lan Ngọc, thầm suy đoán lý do y tới Hạ quốc là gì, tại sao lại muốn gặp cô? Nhưng ngay lúc này đây y đang hấp hối mà còn bận lòng lo nghĩ cho cuộc sống sau này của Tiểu Thập, và cũng là để bảo vệ cho cô. Chẳng lẽ y không biết nghĩ cho mình dù chỉ là một chút thôi sao?

Bốn tháng nữa tất cả các danh y trong thiên hạ sẽ cùng tụ họp về đây, nếu y có thể gắng gượng đến lúc đó biết đâu sẽ có kỳ tích xảy ra.

“Ô ô ô...” – Tiểu Thập không nói được thành lời, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô đau thương, khuôn mặt hắc đẫm lệ. Bao nhiêu năm qua đi theo Lan Ngọc công tử, hắn đã học được nhiều điều tốt, lúc này đây thấy công tử sắp hấp hối vẫn còn quên mình lo cho hắn khiến hắn không thể kìm nén được nữa.

“Tề quốc cùng Hạ quốc là hai đại cường quốc lớn nhất, nếu hai nước này giao chiến rất khó phân thắng bại. Thời cuộc hiện nay đang có một lớp mây đen rất lớn bao phủ, biến ảo khôn lường, người chiến thắng cuối cùng phải là người vô cùng mạnh mẽ. Ta biết nàng không muốn trở thành một quân cờ bị kéo vào trong đó, nhưng e rằng đã không còn kịp nữa rồi, nàng không có cơ hội tránh thoát được nữa.” – Lan Ngọc tiếp tục, giọng nói càng lúc càng yếu.

Mộ Dung Ca đưa mắt nhìn xuống, cô không muốn rơi vào vòng xoáy tranh đoạt quyền lực nguy hiểm này, nhưng dù không muốn cô vẫn trở thành một quân cờ trong tay bọn họ! Biết rõ như vậy nhưng cô vẫn muốn thử một lần, chỉ cần có một tia hy vọng, cô sẽ không bao giờ bỏ qua.

Bầu không khí ngày càng trở nên nặng nề, một lát sau Lan Ngọc đành bất đắc dĩ nói.

“Thái tử Hạ quốc không phải là phu quân của nàng.”

Đôi mắt Mộ Dung Ca nhẹ ánh lên, cô nhìn Lan Ngọc phát hiện y cũng đang nhìn mình, lập tức đáp lời: “Tạ ơn công tử đã nhắc nhở.”

Đôi mắt bình thần của Lan Ngọc vẫn ở trên người Mộ Dung Ca, quan sát hết thấy mọi biến hóa trên gương mặt cô, dường như hẳn đang dùng toàn bộ sức lực còn lại để làm việc đó. – “Cuộc sống luôn có những thay đổi bất ngờ, khó lường trước được. Nàng rất thông minh nhưng cũng khó tránh thoát khỏi số mệnh.”

“Công tử Lan Ngọc, rốt cuộc công tử bị bệnh gì?” – Cô biết y đang muốn khuyên cô, tránh né không phải là cách. Ở thời thế loạn lạc này không thể mong cầu được tự do, đáng lẽ cô nên biết ơn với thiện ý nhắc nhở của y, thế nhưng lúc này cô lại cảm thấy rất bất an và hoài nghi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Edit: Vịt

Mình thay đổi cách xưng hô của các nhân vật để truyện được gần gũi hơn nhé :”>

“Độc đã thấm sâu vào trong máu.” – Tiểu Thập đau khổ đưa tay làm thủ ngữ. Công tử đã từng nói từ nhỏ trên người y đã có độc, hàng năm đều tái phát vài lần, loại thuốc dùng để kéo dài tính mạng cho công tử chẳng còn mấy tác dụng. Cho đến lúc này nó đã hoàn toàn vô dụng.

Lan Ngọc buồn bã khép hờ hai hàng mi, không để ai nhìn thấy tâm trạng y giấu trong đáy mắt, chỉ có giọng nói bình thản vẫn như thường lệ. – “Đã không còn thuốc nào cứu được nữa.”

Không còn thuốc nào cứu được nữa ư? Mộ Dung Ca nhói lòng. Những năm gần đây Lan Ngọc hành tẩu khắp thiên hạ, một tay y tạo nên danh tiếng lẫy lừng, chỉ bằng cái tên Lan Ngọc đã khiến các vị thần y trong thiên hạ dốc lòng chữa trị cho y, nhưng y không làm như vậy mà chỉ đơn giản tuyên án tử cho chính mình. Một người thần bí như Lan Ngọc sao có thể chết dễ dàng như vậy được?!

Nhưng không hiểu tại sao trong lòng Mộ Dung Ca vẫn cảm thấy có điều gì đó khó lý giải, nhưng vấn đề ở chỗ nào thì cô không chỉ ra được. Ngoại trừ lần đó ra, còn lại cô luôn cảm thấy có thiện cảm với con người này.

Cô tin chắc rằng trên đời này không có mấy người đối mặt với cái chết mà có thể bình tĩnh, thản nhiên được như y.

“Vậy thì sao? Chưa tới lúc cuối cùng chúng ta vẫn còn hi vọng mà.” – Cô trầm giọng nói.

Lan Ngọc khẽ lắc đầu, mỉm cười: “Có thể sống tới ngày hôm nay ta đã mãn nguyện rồi.”

Tiểu Thập đau lòng buồn bã, hẳn không muốn điều đó xảy ra, chỉ cần nghĩ tới việc công tử sắp bỏ hẳn mà đi, tim hẳn đau quặn thắt.

Thấy Tiểu Thập đau lòng như vậy, Mộ Dung Ca cũng chỉ biết thở dài, đây là số mệnh rồi.

“Nàng hãy ghi nhớ lời ta, phải cẩn thận với tất cả mọi người, và tuyệt đối không được động tâm với Thái tử Hạ quốc. Nàng rời phủ đã lâu, để Tiểu Thập hộ tống nàng quay trở về.” – Lan Ngọc mệt mỏi khép hờ đôi mắt, dặn dò cô.

Phải cẩn thận với tất cả mọi người và không được động tâm với Thái tử Hạ quốc ư? Ý tứ của Lan Ngọc là gì? Mộ Dung Ca cau mày suy nghĩ sâu xa, con đường trước mặt cô vốn đã hỗn độn nay càng lộn xộn hơn. Đôi mắt cô ánh lên nét sắc lạnh, trong đầu lập tức nhớ tới những chuyện đã từng xảy ra, cô đang sắp xếp lại những sự việc đó.

Cái chết bất ngờ của Bích Nhu là một đòn giáng nặng nề vào lòng Mộ Dung Ca, và từng lời nói của Lan Ngọc như những gáo nước lạnh tạt vào người khiến cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô phải tự mở một con đường máu cho chính mình...

Kỳ thực, cho dù hôm nay Lan Ngọc không nói những lời như vậy thì cô cũng đã chuẩn bị tâm lý từ rất lâu rồi. Y nói cô không được động tâm với Nguyên Kỳ vì e sợ nếu cô đánh mất trái tim mình sẽ bị người ta lợi dụng như một quân cờ? Hay còn nhiều lý do khác mà cô không biết tới?

Mộ Dung Ca cảm thấy mệt mỏi, khuôn mặt tái nhợt kém huyết sắc, cô gật đầu trả lời: “Đa tạ công tử đã nhắc nhở.”

“Công tử Lan Ngọc đang bệnh nặng mà vẫn có lòng từ bi bác ái quan tâm người khác như vậy thật khiến Bồn cung bội phục.”

Vừa lúc Mộ Dung Ca đứng dậy đang muốn rời đi, lại nghe thấy một giọng nói đều đều lạnh buốt nhưng đầy áp bức từ ngoài cửa truyền tới.

Ngay sau đó căn phòng tràn ngập mùi hương hoa sen lẫn át cả vị thuốc.

Mộ Dung Ca thầm giật mình, khẽ nhướn mày. Tại sao Nguyên Kỳ lại ở đây? Chuyện cô đi ra ngoài cũng không bí mật gì, nhưng hẳn tới đây... Là ngẫu nhiên ư? Hay, cố ý?

Lan Ngọc tựa hồ không để ý tới chuyện Nguyên Kỳ đến, y dùng ánh mắt hàm xúc liếc qua cô. Toàn thân Lan Ngọc không còn sức lực, ngay cả nói cũng không ra hơi. – “Thái tử Hạ quốc đại giá quang lâm không thể tiếp đón từ xa, xin thứ tội.” – Dứt lời, y nhìn sang Tiểu Thập.

Tiểu Thập lập tức lau khô dòng lệ trên mặt, bước ra phía trước mở cửa.

Trước cửa chỉ có một mình Nguyên Kỳ, y phục đen tuyền như nhung, mái tóc dài mềm mại tựa làn mây thả buông sau lưng, vẻ mặt hãn lạnh nhạt đầy mị lực, nhưng chỉ riêng đôi mắt sâu thẳm lộ ra tia nhìn buốt thấu xương, dáng vẻ của hãn vừa như tiên lại vừa giống như yêu ma.

Khóe miệng Nguyên Kỳ khẽ nhếch lên thành một nụ cười như có như không, ánh mắt hãn khi nhìn lướt qua Mộ Dung Ca đem theo vài phần đau lòng.

Mộ Dung Ca chạm phải ánh mắt này, trái tim bỗng đập thót một nhịp.

Trong khoảnh khắc hai mắt giao nhau như sóng cuộn gió gào. Đôi mắt Lan Ngọc khép hờ, y nhẹ đảo tròn mắt.

“Lan Ngọc công tử thật khách khí.” – Nguyên Kỳ dời ánh nhìn sang phía Lan Ngọc, nụ cười trên môi hẳn không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, như thể hai người là bạn thân lâu ngày không gặp vậy.

Hai người này gặp mặt giống như đang đứng trên một bàn cờ lớn, thế lực ngang bằng nhau, đôi bên có mối quan hệ thân thiết giúp thiên hạ được Thái Bình.

Nhưng Mộ Dung Ca lại cảm nhận được sự áp bức đang hiện hữu trong căn phòng này, điều đó làm gương mặt cô hơi biến sắc. Lúc trước cô đã phát hiện giữa hai người này dường như có điều gì đó bằng mặt không bằng lòng, nhưng bọn họ che giấu quá mức hoàn mỹ đến nỗi cô không thể nhìn ra thêm được điều gì, nhưng điều đó khiến cô đứng ngồi không yên. Ánh mắt khi này của Nguyên Kỳ khiến cô cảm thấy rất khó chịu trong lòng, và không khí hòa hoãn giả vờ này càng khiến cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức!

Nhưng cô biết mình phải ở lại, quan sát hai người bọn họ để tìm một chút đầu mối cho mình.

“Tiểu Thập, dâng trà!” – Lan Ngọc phân phó.

Tiểu Thập đứng ở trước cửa phòng, hẳn cảnh giác liếc nhìn Nguyên Kỳ, sau đó lập tức đi ra ngoài.

“Thân thể của công tử Lan Ngọc không khỏe nên nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt, đừng nên lo chuyện bao đồng thì hơn.” – Nguyên Kỳ cười nhẹ.

Lan Ngọc khẽ ho vài tiếng, giọng nói yếu ớt vô cùng, y trả lời Nguyên Kỳ: “Mọi sự đều có thể thay đổi bất ngờ, không phải điều gì cũng nắm được trong lòng bàn tay, Thái tử Hạ quốc, người sợ ư?”

Người sợ ư?

Ba chữ này giống như một thanh kiếm băng sắc bén chém thẳng vào Nguyên Kỳ đang mỉm cười, đôi tay hằn để sau lưng khẽ nắm chặt.

Mộ Dung Ca từ từ đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị, cô liếc Nguyên Kỳ rồi đến Lan Ngọc, cuối cùng bình tĩnh thu hồi ánh mắt của mình.

“Lan Ngọc công tử được cả thiên hạ tôn kính, lòng từ bi luôn có thừa, chẳng lẽ người cũng sợ sao?” – Giọng nói của Nguyên Kỳ nhẹ nhàng êm ái nhưng đôi mắt nhìn Lan Ngọc rất lạnh, như kẻ trên đang nhìn người ở dưới, toàn thân tỏa ra khí phách vương giả nắm giữ cả thiên hạ.

Bầu không khí lại trở nên yên lặng khác thường.

Sự yên lặng này khiến người ở bên trong có thể cảm nhận được sự thay đổi lớn đang xảy ra ngay tại nơi đây.

Sắc mặt Mộ Dung Ca càng lúc càng trắng, cô yên lặng đi ra ngoài, khi đi ngang qua Nguyên Kỳ, cô dừng lại một chút để nhún người hành lễ, sau đó lập tức bước ra khỏi căn phòng mà không quay đầu nhìn lại, tiện tay đóng luôn cửa phòng.

Nguyên Kỳ và Lan Ngọc cùng đồng thời nhìn về phía cánh cửa vừa được đóng lại, trong một thoáng ánh mắt hai người thay đổi cực nhanh, càng trở nên u ám thâm trầm!

Nguyên Kỳ siết chặt hai nắm tay. Khi hần trở về biết được tin Mộ Dung Ca đi ra ngoài, trong thoáng chốc hần đã rất hoảng sợ. Sau khi biết Mộ Dung Ca tới gặp Lan Ngọc, hần bỗng trở nên căng thẳng! Khi hần đến trước cửa, nghe thấy những lời Lan Ngọc nói với Mộ Dung Ca, và cả ba chữ y vừa nói với hần vẫn còn đang văng vẳng ở trong đầu, câu nói đó như một thứ ám ảnh không ngừng vang lên, tự hỏi, hần sợ sao? Trong lòng hần trống rỗng, không thể có đáp án.

Lan Ngọc nhìn xuống, che đi đôi mắt suy tính và tâm trạng hiện giờ của y.

Đứng sau cánh cửa, Mộ Dung Ca tự cười giễu cợt chính mình, thì ra số phận của cô đã được định trước là một quân cờ! Từ khi còn ở Nguyên quốc cô đã không thể chạy trốn sự thật này!

Thứ cô chán ghét nhất là bị người khác nắm trong lòng bàn tay, hay trở thành quân cờ của bất kỳ người nào trong thế giới này! Nhưng càng không muốn, bất giác cô càng lún sâu vào hơn và trở thành vật để người khác lợi dụng.

Một quân cờ, một đồ vật để người khác lợi dụng ư? Thật buồn cười!

Lan Ngọc công tử, tại sao trước khi rời bỏ nhân thế công tử lại đưa cho cô một nan đề không thể trốn thoát như vậy?

Nguyên Kỳ, giữa tôi và anh chỉ tồn tại mối quan hệ thợ săn và con mồi, tôi còn là một thứ đồ vật có giá trị tốt mà anh muốn lợi dụng. Đêm qua... chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn mà thôi.

Mộ Dung Ca đứng thẳng lưng, nhẹ đảo tròn mắt, dường như cô đã tìm được đáp án cho chính mình.

Một chiếc bóng cao lớn bỗng phủ lên người cô, ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy gương mặt hờn nhiên của Tiểu Thập.

“Mộ Dung cô nương, cô phải đi ư?” – Tiểu Thập đưa một tay lên làm thủ ngữ, tay còn lại giữ khay trà.

Gương mặt Mộ Dung Ca giãn ra thành một nụ cười tươi tắn. Mỗi con người tồn tại trên thế giới này đều có mục đích của riêng mình, có người để sống, có người vì quyền lực địa vị, cũng có người vì tiền tài mà không tiếc nỗ lực, thủ đoạn để giành lấy, thế nhưng Tiểu Thập trước mặt cô đây lại là

một đứa trẻ hết sức đơn thuần, cô gật đầu cười với hắn: “Ừ, cậu chăm sóc tốt cho công tử Lan Ngọc nhé, sau này... có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại.”

“Mộ Dung cô nương, khoan hãy đi, cô không sao chứ?” – Toàn bộ ánh mắt hắn đều toát ra nội tâm đơn thuần của hắn.

“Tiểu Thập, ngày khác gặp lại tôi sẽ làm thịt kho và bánh điểm tâm cho cậu nhé. Chắc chắn sẽ cho cậu ăn tới no.” – Cô dịu dàng nói.

Dứt lời bèn dứt khoát bước đi.

Tiểu Thập nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Mộ Dung Ca, trên môi hắn nở rộ nụ cười tươi rói. Sao hắn có thể quên mất chuyện này, nếu công tử rời bỏ hắn mà đi, chẳng phải hắn vẫn còn Mộ Dung cô nương sao? Mộ Dung cô nương là người duy nhất sau công tử có thể kiên nhẫn nhìn hắn nói chuyện, trong mắt cô ấy chưa từng hiện lên sự chán ghét đối với hắn, và cô ấy lại còn nấu ăn rất ngon nữa.

Nhưng nếu có thể, hắn muốn công tử bình an, và Mộ Dung cô nương sẽ lại tiếp tục đi cùng bọn họ.

Nhưng... đó chỉ là mơ mà thôi...

Mộ Dung Ca bước ra khỏi khách điểm Kim Long, nhìn dòng người đông đúc và những tiếng ồn ào trên đường phố, cô từ từ khép đôi mắt.

Bước lên phía trước có thể là tự do mà cô chờ đợi đã quá lâu, hay lui về phía sau để đối mặt với vực sâu vạn trượng? Phải đi con đường nào cô đã có quyết định ngay từ đầu.

Dù phải dùng thêm bao nhiêu nỗ lực nữa, cô cũng quyết không chùn bước!

“Những lời nói của Lan Ngọc đã tác động được nàng?”

Phía sau bỗng vang lên âm thanh của một người, tựa như từ bóng đêm lạnh lẽo truyền đến, cô xoay người nhìn hắc, trên môi nở nụ cười sáng chói như ngọc. – “Trái tim của thiếp chưa từng thay đổi, do dù ai đó có nói gì hay làm gì cũng không thể tác động đến thiếp. Mong muốn của thiếp vẫn như cũ, không muốn, thì sẽ không cần.”

Giọng nói mềm mại của cô như làn gió dịu dàng thổi qua tai, nhưng nó cũng giống một thanh kiếm sắc bén muốn đả thương người khác.

Đôi tròng mắt đen bí hiểm của Nguyên Kỳ khẽ nheo lại, trong đó chứa đựng cả một bầu trời mây đen vần vũ sắp nổ ra bão giông. Hắc nhìn chăm chăm vào nụ cười tươi của cô, chợt cảm thấy thật chói mắt.

Nụ cười này không giống cô! Nó rất đẹp nhưng không hề có sự ấm áp, nụ cười đó chỉ như một chiếc mặt nạ được cô ngụy trang lên gương mặt mình!

Cô vốn nên giao hoạt một chút, có lúc vui vẻ, lúc lại cẩn trọng, thỉnh thoảng nghịch ngợm, đôi khi gian trá, và có đôi lúc cô sẽ nở nụ cười, chân thực và sống động.

“Quên những lời hắc đã nói đi.” – Hắc trầm giọng ra lệnh.

Mệnh lệnh của hắc mang theo một loại áp bức vô hình đập lên cơ thể Mộ Dung Ca.

Nụ cười trên môi dần cứng lại, cô cau mày. Hắc làm cái gì vậy? Cô không bao giờ nghĩ Nguyên Kỳ lại có thể ngang ngược như thế này.

“Mộ Dung Ca....” – Hắc ngập ngừng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Edit: Vịt

Dạo này bận quá nên ít có thời gian edit hơn, đã để các bạn chờ lâu rồi, Vịt thành thật xin lỗi!

“Mộ Dung ca... có một số việc nàng không hiểu được.” – Nguyên Kỳ bỗng nhiên hạ giọng. Mộ Dung Ca quá đơn thuần nên nàng không thể hiểu được cuộc sống của một người luôn đặt mình ở trong bóng tối như hắc, phải nỗ lực và trả giá đắt đến thế nào, hắc phải thích ứng với bóng tối đó, sống chung cùng nó và dần dần khiến mình bị đồng hóa. Chính vì vậy trong lòng hắc luôn mong muốn cô không bao giờ biết đến sự tồn tại của thứ bóng tối trong lòng hắc.

Lúc này trên đường tắc nập người – xe đi lại, nếu không chú ý lắng nghe, Mộ Dung Ca sẽ chẳng nghe thấy câu nói này của hắc. Về mặt cô không lộ ra cảm xúc nào, nhưng trong lòng đã bắt đầu gợn sóng. Có một số việc đúng là cô không thể đoán ra được, cũng không cách nào hiểu cận kề về nó, mỗi con người đều có vị trí của mình, người ở trên chưa chắc đã hiểu kẻ ở dưới và ngược lại, ở vị trí nào sẽ phải đối mặt với khó khăn tương xứng với vị trí đó.

Và, cô mơ hồ phát hiện ra, bất chi bất giác mình đã dần lún sâu vào trong vũng bùn, bốn phía đều là thứ bùn đen lầy lội, hắc ám.

“Thái tử, thiệp đã biết.” – Cô yên lặng thu hồi tâm tư của mình, sau đó cười nói.

Nhìn thấy nụ cười hoàn mỹ cô dùng để che giấu tâm tư mình, đôi mắt hẳn tối sầm lại, nhưng hẳn không nói gì thêm mà chỉ gật đầu. – “Ừ.”

Phủ Thái tử, Bạc Khanh Các.

Trên đường từ trong cung trở về, Lâm Thiện Nhã vốn tưởng sẽ có cơ hội được cùng trò chuyện với Nguyên Kỳ, nhưng thật không ngờ sau khi Nguyên Kỳ nghe hộ vệ trong phủ bẩm báo về việc Mộ Dung Ca đi ra ngoài, hẳn lập tức đi ngay.

Một mình về Bạc Khanh Các, mặc dù trong lòng nàng vô cùng tức giận và đố kị, nhưng tất cả chỉ giấu kín ở trong đáy lòng, chưa từng để lộ ra ngoài.

Lâm Khinh Trần vừa rời đi nên không còn ai có thể khuyên nhủ nàng, nhớ tới vẻ mặt đầy u sầu của ca ca, nàng biết ca ca luôn lo lắng cho nàng. Nhưng nàng vẫn còn cơ hội, nếu đã có cơ hội sao nàng có thể dễ dàng buông tha đây? Huống hồ gì Thanh Nhã lại sắp đến Hạ quốc, nàng không thể để nó thấy nàng thua cuộc được.

“Thái tử phi, nô tỳ Hương Lan, là hạ nhân của Kinh Nam Vương lưu lại để hầu hạ cho người ạ.”

Một cô gái mặc quần áo tỳ nữ của phủ Thái tử kính cẩn cúi đầu, nhẹ nhàng thưa lời trước Lâm Thiện Nhã đang thất thần.

Lâm Thiện Nhã vốn đang không vui, trong lòng suy tính những bước đi sau này phải làm như thế nào thì nghe thấy lời nói của cô gái đứng trước mặt. Khi này nhìn thấy nàng ta, nàng chỉ cho rằng đó là tỳ nữ bình thường của phủ Thái tử nên chưa từng để mắt tới. Lúc này mới ngạc nhiên quay ra nhìn Hương Lan: “Người là người của ca ca ư?”

Hương Lan cười nhẹ, thái độ vô cùng cung kính. – “Kinh Nam Vương biết bên cạnh Thái tử phi không có ai tin tưởng được, nên đã để nô tỳ ở lại

để hầu hạ Thái tử phi, như thế người mới an tâm rời đi được ạ. Có việc gì Thái tử phi cứ giao cho nô tỳ, nô tỳ sẽ tận tâm làm việc.”

“Có người ở bên, bản cung sẽ làm được nhiều việc.” – Ánh mắt Lâm Thiện Nhã sáng lên, mây mù khi này đã biến mất không còn tăm tích. Ngoại trừ nàng và Lâm Khinh Trần, không ai biết năng lực thực sự của Hương Lan, mặc dù Hương Lan là nô lệ nhưng từ nhỏ nàng ta đã rất thông minh, nếu không phải có xuất thân thấp kém thì tư chất của nàng phải đứng trên Lâm Thanh Nhã.

Chỉ đáng tiếc, vì thân phận nô lệ nên Hương Lan không thể vang danh thiên hạ.

Có nàng ta giúp đỡ, Thiện Nhã nàng cần gì sợ Mộ Dung Ca?

Hương Lan mỉm cười nhẹ nhàng, cử chỉ mềm mại hình thành nên một phong thái riêng rất đặc biệt. Nàng ta không giống một tỳ nữ thấp hèn mà lại có khí chất của một chủ nhân cao quý, điều đó hiện rõ trong nụ cười và đôi cặp mắt kiên định tự tin của nàng ta. – “Theo nô tỳ, lúc này Thái tử phi nên nghỉ ngơi tĩnh tâm, đợi thời cơ đến chủ động xuất kích mới đạt được kết quả như người mong muốn.”

Lâm Thiện Nhã là kẻ thông minh, tất nhiên hiểu ngay lời Hương Lan nói, gương mặt khuynh quốc khuynh thành giãn ra, môi khẽ cười. – “Hương Lan, bản cung đã từng muốn đưa người đi cùng nhưng lại không làm, người biết vì sao không?”

“Nô tỳ ngu dốt nên không biết ạ.” – Hương Lan không trả lời câu hỏi này. Nhưng nụ cười đã biến mất trên gương mặt nàng, chứng tỏ nàng biết lý do.

Lâm Thiện Nhã nheo mắt nhìn dung mạo tầm thường của Hương Lan, tựa hồ muốn nhìn thấu qua gương mặt này để thấy dung mạo thực sự bên trong, nhớ lại gương mặt mình từng nhìn thấy trước đây, lòng nàng ta cảm

thấy khó chịu, ánh mắt dần trở nên sắc bén. – “Người đeo mặt nạ da người mấy năm rồi?”

Hương Lan nhẹ mím cười, ánh mắt không hề thể hiện sự ngạc nhiên hay hốt hoảng, chớp đôi rèm mi dài cong vút khiến cánh đàn ông phải thất điên bát đảo, đôi mắt xinh đẹp này hoàn toàn không tương xứng với dung mạo tầm thường trước mắt. – “Nô tỳ chưa từng đeo mặt nạ da người.”

“Yên tâm làm việc cho bản cung. Ngày sau có cơ hội, bản cung nhất định sẽ kiếm một tấm chồng tốt cho người.” – Lâm Thiện Nhã thu hồi ánh mắt sắc bén, giọng nói dịu xuống.

“Nô tỳ cảm tạ Thái tử phi.” – Hương Lan lập tức quỳ gối xuống đất tạ ân, thái độ cung kính vô cùng.

Lâm Thiện Nhã cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Hương Lan, nếu nàng ta làm trợ thủ đắc lực của nàng mà lại tranh thủ đoạt sủng ái thì đó chính là nàng đang nuôi ong tay áo, dẫn hổ vào nhà, nàng tuyệt đối không thể lưu lại mối họa này. Nhưng nếu Hương Lan biết an phận ở bên cạnh nàng thì chắc chắn sẽ là một trợ thủ rất đắc lực, giúp đỡ nàng hoàn thành tâm nguyện.

Nàng đưa mắt về phía cửa sổ, nơi có bình hắc liên vừa được đem tới sáng nay, trái tim lại một lần nữa nổi sóng. Bên tai bỗng vang lên lời nhắc nhở của Hương Lan. – “Thái tử phi, người không thể tiếp tục mê muội, phải thể hiện mình thờ ơ thì mới có cơ hội khiến Thái tử để ý đến người.” – Hương Lan hiểu rõ tâm tư của cánh đàn ông, bọn họ càng không có được thì càng để ý, càng muốn nắm bắt. Điều Thái tử phi cần làm lúc này là phải lạt mềm buộc chặt.

——bamholylnd.com——

Ánh nắng chiều xuyên qua đám mây lớn trên bầu trời trải xuống lấp lánh, tạo nên một hình ảnh tuyệt đẹp.

Chợt ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc. – “Mộ Dung cô nương, Lưu Vân đã trở lại.”

Chỉ mới ba ngày mà như thế Lưu Vân đã đi trọn ba năm, cho nên giọng nói của y cũng trở nên trầm đục khác lạ.

Mộ Dung Ca đứng dậy đi tới phía trước, đẩy cửa bước ra.

Lưu Vân đứng lặng lẽ ở trước cửa, mới ba ngày mà y gầy đi trông thấy, Mái tóc lòa xòa trên vầng trán cao rộng dường như vừa được nhuộm thêm màu trắng bạc, Mộ Dung Ca hoảng hốt nhìn kỹ lại, mái tóc của y sau ba ngày đã lấm tấm bạc.

Cô biết Lưu Vân năm nay mới mười chín tuổi thôi, hình ảnh này khiến trái tim cũng cảm thấy đau đớn, giọng cô trở nên run run: “Lưu Vân, huynh vẫn còn đau lòng đến vậy sao?”

Gương mặt y vô cảm, nhưng lời này hẳn đã đụng đến vết thương trong trái tim, ánh mắt y hiện lên nỗi thống khổ. – “Nếu ta còn nghĩ nhiều như vậy thì bây giờ đã không còn đứng ở đây mà tìm một nơi yên tĩnh để lánh đời.”

“Nếu ta là Bích Nhu, nhất định sẽ không muốn thấy huynh mãi luôn trầm mê trong đau khổ. Muốn Bích Nhu yên nghỉ, huynh hãy đi điều tra rõ nguyên nhân cái chết của nàng ấy, để trả lại sự công bằng cho nàng ấy. Để Bích Nhu có thể yên lòng nhắm mắt.” – Cô không biết nên làm sao để khuyên nhủ Lưu Vân, cái chết của Bích Nhu cũng khiến cô đau lòng, nhưng đối với Lưu Vân, mất đi Bích Nhu chính là mất đi người yêu mến quan trọng nhất trong đời y, hơn nữa Bích Nhu chết bất ngờ khiến mọi người không kịp trở tay.

“Nếu để ta biết là ai hại chết Bích Nhu, nhất định ta sẽ đem hắn ra băm vằm thành trăm mảnh!” – Lưu Vân bùng bùng sát khí, lạnh giọng nói. Chỉ

cần nhớ tới hình ảnh huyết lệ chảy ra từ hốc mắt của Bích Nhu, tim của y như bị người ta cầm dao đâm thủng, đau đến xé ruột xé gan!

Mộ Dung Ca cũng nghiêm mặt hỏi, giọng nói trầm xuống: “Ba ngày vừa qua huynh có tìm được chút manh mối nào không?” – Từ sau ngày Bích Nhu ra đi, Mộ Dung Ca lập tức dặn dò Lưu Vân âm thầm đi điều tra, kỳ thực cô đã mơ hồ xác định được phương hướng, chắc chắn là do Lâm Thiện Nhã gây nên, đáng tiếc bọn họ không có chứng cứ.

“Không có.” – Gương mặt Lưu Vân đỏ lên, y nghiêng rằng. Truy tìm ba ngày nhưng vẫn không có chút đầu mối nào.

Mộ Dung Ca nhíu chặt hai hàng lông mày, cảm thấy sự tình điều tra thực sự khó khăn. Có thể, cái chết của Bích Nhu không hề đơn giản như họ đã suy nghĩ? – “Chớ lo lắng, huynh cứ tiếp tục âm thầm điều tra, nếu có tin tức gì nhất định phải báo cho tôi đầu tiên.”

“Được.” – Lưu Vân lập tức nghiêm túc đáp lại. Không người nào mong muốn tìm ra sự thật hơn y lúc này.

Mái tóc lấm tấm bạc lò xo trên trán Lưu Vân đập vào mắt Mộ Dung Ca khiến cô thầm thở dài, số phận thật biết trêu ngươi! Cô nhẹ nhàng nói: “Bận rộn suốt ba ngày cũng mệt mỏi rồi, huynh nên đi nghỉ sớm đi.”

“Ừ.” – Lưu Vân gật đầu, đôi mắt sắc lạnh lộ vẻ mệt mỏi. Ba ngày vừa qua y không hề ngủ mà âm thầm đi tra xét ở xung quanh phủ Thái tử, tìm kiếm manh mối có liên quan tới cái chết của Bích Nhu, tất nhiên... không thể thiếu được Lâm Thiện Nhã!

Lưu Vân hiểu, có thể Lâm Thiện Nhã không trực tiếp ra tay sát hại Bích Nhu, nhưng nàng ta khó tránh khỏi có quan hệ. Nghĩ đến Lâm Thiện Nhã, trong mắt Lưu Vân hiện lên sát khí, nếu thực sự việc này do Lâm Thiện Nhã gây nên, bất luận phải trả giá thế nào y cũng phải xử lý nàng ta để báo thù cho Bích Nhu!

Nhìn bóng lưng Lưu Vân xa dần, Mộ Dung Ca đứng thẳng người, trong lòng cảm thấy lạnh giá. Gió từ bên ngoài thổi tới như những lưỡi kiếm sắc lạnh đâm từng nhát lên người cô. Bích Nhu, Lan Ngọc, Lâm Thiện Nhã, Tần Nhi.....

“Mộ Dung Ca? Sao cô lại đứng hứng gió lạnh ở bên ngoài vậy? Vào bên trong đi, cẩn thận kéo bị nhiễm phong hàn.”

Một người bỗng xuất hiện sau lưng, quan tâm hỏi han cô. Mộ Dung Ca thu lại những suy nghĩ trong đầu, quay lại nhìn người vừa tới, mỉm cười yếu ớt: “Lưu Vân vừa trở về, ở trong phòng một mình bức bối quá nên tôi muốn đi ra ngoài hít thở không khí.”

Như Băng phát hiện Mộ Dung Ca đứng một mình ở đây, thất thần như đang suy nghĩ điều gì đó khó lý giải, sau khi nghe cô giải thích, đôi mắt Như Băng nhẹ giật một chút, lập tức cười nói với cô: “Là vì chuyện của Bích Nhu sao?”

“Mọi chuyện chỉ mới như ngày hôm qua Bích Nhu còn nũng nịu muốn tôi làm điểm tâm cho cô ấy, chỉ chớp mắt một cái mà cô ấy đã hương tiêu ngọc vãn. Nhưng so với tôi và cô, người đau lòng nhất có lẽ là Lưu Vân, chỉ sau ba ngày mà tóc mái trước trán của huynh ấy đã nhuộm bạc.” – Cô ghen ngào.

“Có lẽ sau này, thời gian qua đi sẽ giúp huynh ấy nguôi ngoai.” – Như Băng im lặng một lúc, nhìn về mặt đau khổ của Mộ Dung Ca, nàng nói vài lời an ủi.

“Có lẽ vậy.” – Mộ Dung Ca gật đầu nhưng trong lòng không cho là đúng, có thứ vết thương đau đớn cả đời không thể biến mất, nếu nỗi đau mà có thể dùng thời gian để quên đi dễ dàng như vậy, thì chỉ có thể nói nỗi đau ấy chưa đủ khắc cốt ghi tâm mà thôi!

Cô nhìn kỹ Như Băng, từ sau khi rời khỏi nhà giam, Như Băng đã dần dần khôi phục được khí sắc, béo lên một ít, ngày càng xinh đẹp thêm.

Như Băng nhận thấy ánh mắt chăm chú của Mộ Dung Ca, nàng tỏ ra hốt hoảng. – “Sao vậy?”

“Khí sắc của cô đã khá hơn nhiều rồi, chớ vì muốn duy trì thân hình của mình mà ăn ít cơm đó.” – Mộ Dung Ca mỉm cười dạn dò.

“Ừ. Tôi về phòng nghỉ ngơi đây, cô cũng đừng nên đứng ở ngoài này lâu quá.” – Như Băng mỉm cười, trong lòng khẽ len lỏi một dòng nước ấm chảy qua tim. Trên thế gian này, thật may nàng vẫn còn có người bạn tốt là Mộ Dung Ca, và cũng chỉ có cô ấy đối xử thật lòng với nàng. Như Băng dừng lại quay đầu nhìn Mộ Dung Ca đầy lo lắng, dường như muốn nói thêm điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở lời, đành thờ dãi xoay người rời đi.

Cho đến khi Như Băng đi vào trong phòng, cửa phòng đóng lại, trong nháy mắt ý cười trên khuôn mặt Mộ Dung Ca lập tức biến mất, cô đã nhìn thấy vẻ hoảng hốt vừa rồi trong mắt Như Băng.

Rốt cuộc Như Băng có chuyện gì đang giấu cô?

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô thật lòng mong muốn Như Băng không thể phạm sai lầm một lần nữa.

Khi bước chân định xoay người trở về phòng, một bóng dáng cao lớn nhảy xuống từ nóc nhà, đứng ngay sát sau lưng cô, người đó nhân lúc cô chưa kịp phản ứng đã đưa tay ôm ghì lấy cô vào trong lồng ngực.

Vòng tay càng lúc càng siết chặt như thể không muốn rời xa!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Edit: Vịt

Đọc xong rồi đi ngủ nhé các tình yêu ^^, đến giờ đi ngủ rồi ^^.

Ánh trăng tròn ló dạng sau những rặng cây, nhờ cơn gió lay động tán lá tạo thành chiếc bóng xào xạc chuyển động trên mặt đất và trên gương mặt hai người đang đứng.

Lồng ngực rộng xa lạ kề sát sau lưng, nhưng cô lại có cảm giác hơi ấm này rất quen thuộc. Theo bản năng, Mộ Dung Ca định giãy ra, và ngay lập tức cảm thấy ở phía sau cổ có gì đó ấm ấm.

Dường như người ở phía sau đang... khóc.

Trái tim Mộ Dung Ca khẽ run rẩy, có lẽ cô đã đoán được người vừa đến là ai.

Một năm rồi không nhìn thấy hần, không ngờ có thể được gặp vào lúc này, đây là mộng chăng? Chính là hần, người vẫn thường hay dựa dẫm vào cô, luôn khen ngợi những món ăn cô nấu.

“Tỷ.”

Giọng nói của người thiếu niên không hạ xuống nên cô có thể nghe được rõ ràng, hiển nhiên hần đã đè nén cảm xúc rất lâu, nay mới được bộc phát nên không để ý đến tình hình của mình lúc này. Hần đã dùng tốc độ nhanh nhất, cả đoạn đường đi đổi liên tục mười con ngựa, bất kể ngày hay đêm chỉ vì muốn tới nhanh hơn để gặp cô.

Hắn muốn chính mắt trông thấy cô bình an. Làm hạ nhân trong phủ Thái tử Hạ quốc, mặc dù có chức phận quản gia nhưng Mộ Dung Ca vẫn là một nữ nô bị Nguyên Kỳ sai bảo, bị Lâm Thiện Nhã ức hiếp. Hắn thề, khi hắn biết cô phải sống khổ sở như thế nào, trái tim hắn như bị ai đó dày vò, đau đớn, thậm chí hắn còn muốn ra tay giết chết Lâm Thiện Nhã kia, và muốn Nguyên Kỳ thả cô ra.

“Sao đệ tới sớm như vậy?” – Nước mắt vòng quanh, trong lòng không ngừng kích động. Mấy tháng qua cô luôn phải sống trong trạng thái căng thẳng, làm việc gì cũng phải cẩn thận từng li từng tí, chưa bao giờ dám thả lỏng như giờ phút này, cô đưa bàn tay mềm mại ấm áp của mình lên vỗ nhẹ tay hắn.

“Đệ muốn sớm được thấy tỷ.” – Người thiếu niên cố gắng đè nén toàn bộ cảm xúc của mình, dính sát vào cổ cô mà nói, giọng có chút khàn khàn.

Mộ Dung Ca mỉm cười dịu dàng, thì ra trong lúc không gặp, đệ đệ yêu quý của cô trưởng thành rồi, đã đến thời kì vỡ giọng. Chỉ mới cách xa nhau vài tháng mà cậu bé có nhiều thay đổi đến vậy.

“Nơi này không nên ở lại lâu.” – Mộ Dung Ca đưa mắt nhìn quanh, mặc dù hiện giờ đã khuya, hầu hết mọi người đều đang chìm vào giấc ngủ nhưng cách một lúc sẽ có hộ vệ đi tuần, hơn nữa, xung quanh đây có rất nhiều ám vệ luôn bảo vệ cẩn mật cho phủ Thái tử. Nếu bọn họ phát hiện ra Tần Nhi thì hậu quả thật khó lường.

Triệu Tử Tần cười khê: “Tỷ, hiện giờ Tần Nhi đâu còn như xưa. Giờ đệ đã có thể bảo vệ được tỷ rồi đấy.”

Vừa nói, hắn vừa dẫn Mộ Dung Ca rời khỏi khu phòng của hạ nhân, đi qua những nơi Mộ Dung Ca chưa từng biết đến.

Tuy rằng con đường phía trước hoàn toàn lạ lẫm nhưng cô không hề sợ chút nào. Đêm càng về khuya càng lạnh, thế nhưng Mộ Dung Ca lại cảm

giác được trái tim mình đập từng nhịp nóng hổi.

Phủ Thái tử rất rộng lớn, người ở cũng không nhiều nên đa phần đều để trống, nếu so sánh với những nơi phồn hoa khác ở trong phủ thì những địa điểm này quả thực vô cùng tàn tạ, khắp nơi đầy rẫy mạng nhện và bụi bặm, không hề có hơi người, những ai chưa từng bước chân đến đây chắc hẳn đều sẽ bị dọa chết đứng.

Mộ Dung Ca thôi nhìn quanh, nhờ ánh trăng soi rọi, cô bắt đầu đánh giá người thiếu niên trước mặt mình.

So với một năm trước thằng bé đã cao lớn hơn, trước đây khi đứng cạnh, cô có thể nhìn thấy vành tai, nhưng giờ chỉ nhìn thấy được đến cằm của hắn, nếu có điểm gì còn nhận ra được thì có lẽ là do dáng vẻ gầy gò này. Được sống sung túc ở Tề quốc một thời gian nhưng sao hắn chẳng hề béo lên? Chỉ có mỗi gương mặt vẫn anh tuấn như trước đây, quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nam của Nguyên quốc. Nhìn kỹ mới thấy cái trán của hắn rất giống với Triệu Tử Duy, cả hai người đều có vầng trán cao rộng đầy khí phách.

“Tỷ đang nhìn gì vậy?” – Triệu Tử Tấn để mặc cô quan sát hắn, mãi sau thấy cô có vẻ suy nghĩ đắm chiêu bèn lên tiếng hỏi.

Lời nói của hắn làm cô tỉnh lại, liếc nhìn Tấn Nhi thêm vài lần nữa, cô thấy rõ gương mặt của hắn không khác mấy so với lúc chạy trốn cùng cô, các đường nét có phần trưởng thành hơn nên nhìn thoáng qua trông hơi khác mà thôi. Cô khẽ cười, trả lời: “Tỷ đang nghĩ, Tấn Nhi trưởng thành rồi đây, đã cao hơn tỷ tỷ nhiều lắm rồi.”

Người thiếu niên nhẹ nhàng quay đầu lại, đáy mắt hắn thoáng hiện lên tia nhìn khác lạ, nhưng rất nhanh đã biến mất và thay vào đó là một đôi mắt nhìn cô đầy dịu dàng: “Tấn Nhi đã trở thành người lớn rồi mà.” – Lòng hắn

thầm cười khố, có vẻ trong mắt nàng, hãn vẫn là một đứa trẻ bé nhỏ, nàng đối xử dịu dàng với hãn như vậy cũng bởi vì coi hãn như một đứa trẻ.

Nhưng chẳng ai rõ hơn chính hãn lúc này, khi hãn bắt đầu hiểu được thế nào là tình yêu nam nữ, thế nào là tương tư một người con gái thì hình bóng của cô luôn quanh quẩn ở trong đầu hãn.

Nói ra cũng thật buồn cười, khi còn ở Nguyên quốc, hãn chỉ coi cô là một người tử tử thân thiết, nhưng khoảng thời gian ngắn chạy trốn cùng cô, cô đã cho hãn cảm nhận được sự ấm áp, vui vẻ, khiến hãn hết sức kinh ngạc, và cô đã đi vào trái tim hãn từ lúc nào không hay. Có lẽ đây là ý trời, cũng là căn nguyên khiến hãn luôn cảm thấy đau khổ, dày vò. Nếu để cho cô biết hãn có tâm tư cấm kỵ này đối với cô, có lẽ cô sẽ cảm thấy ghê tởm, và thậm chí là trốn tránh hãn?

Nhưng bọn họ vốn không phải chị em ruột, không có mối liên kết máu mủ nào cả, hãn vẫn còn cơ hội phải không?

Mộ Dung Ca là một cô gái rất thông minh, nhưng cũng không thể nhìn thấu tâm tư qua đôi mắt sáng của người thiếu niên bên cạnh, cô nhìn hãn rồi cười nói: “Đúng vậy, Tần Nhi đã trưởng thành rồi.”

Nếu không trưởng thành, hãn sẽ không thể có được vị trí như hiện tại ở Tề quốc chỉ trong vòng một năm, lại càng không thể cùng Triệu Tử Duy ra chiến trường, hơn nửa tháng đã công phá thành công Nguyên quốc, và lên vào phủ Thái tử Hạ quốc tìm cô mà không để ai phát hiện.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt cả hai chứa đầy tình thương yêu vô bờ bến.

“Tỷ, tỷ đã thương Thái tử Hạ quốc rồi phải không?” – Triệu Tử Tần dùng ánh mắt nghiêm túc khóa chặt cô lại, mong muốn cô cho hãn một đáp án thỏa đáng.

Khóe mắt Mộ Dung Ca giật nhẹ, cô lờm hẩn, không nghĩ tới hẩn lại hỏi câu hỏi này. Hay đây không phải là chủ ý của hẩn? Cô hỏi lại: “Triệu Tử Duy sai đệ hỏi ta sao?”

Mặc dù đã lâu không gặp Triệu Tử Duy, nhưng từ Lưu Vân cô vẫn thu được tin tức của hẩn, Lưu Vân nói Triệu Tử Duy đối với cô vẫn rất chân thành và tha thiết, rõ ràng hẩn vẫn cố chấp như trước.

Triệu Tử Tấn mím chặt môi, trái tim đau thắt lại, im lặng một lúc lâu sau mới gật đầu nói: “Ừ.”

Sắc mặt Mộ Dung Ca trầm xuống, cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, ánh trăng kia tuy rất sáng nhưng thứ ánh sáng ấy lạnh lùng biết bao, kết hợp với bầu trời đêm đen không sao tạo thành một khung cảnh hoàn hảo tuyệt đẹp. Mộ Dung Ca thở dài: “Tấn Nhi, đệ có thể giúp ta một chuyện được không?”

“Tỷ tỷ cần Tấn Nhi làm gì, xin cứ nói.” – Triệu Tử Tấn gật đầu nhìn sâu vào đôi mắt Mộ Dung Ca, trong mắt hẩn ánh lên nét dịu dàng thâm kín.

“Ta có ước hẹn ba năm với Thái tử Hạ quốc, ba năm sau ta sẽ được tự do và rời khỏi phủ Thái tử. Đến lúc đó Triệu Tử Duy nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho ta. Tỷ tỷ muốn nhờ Tấn Nhi giúp tỷ ẩn giấu hành tung, thay tên đổi họ, làm toàn bộ mọi người trong thiên hạ đều biết Mộ Dung Ca đã chết.” – Giọng nói của cô vô cùng bình thản, nhưng không khó để nghe ra ngữ khí kiên định ẩn giấu trong đó, có lẽ ý nghĩ này đã có ở trong đầu cô từ lâu.

Triệu Tử Tấn thầm giật mình, hẩn không ngờ lại nhận được đáp án này. Nếu cô đã quyết tâm mai danh ẩn tích, thì có nghĩa cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với Triệu Tử Duy, Nguyên Kỳ, hay bất cứ người nào khác, thậm chí là... hẩn cũng không thể đến gặp cô.

Mộ Dung Ca muốn biến mất hoàn toàn trên cõi đời này, để có được tự do thực sự!

Hắn nắm chặt hai tay, bão tố trong lòng không ngừng gào thét, gương mặt anh tuấn thoáng chốc tái nhợt, hắn cố gắng che giấu nỗi đau đớn đang cào xé trong lồng ngực, đè giọng nói: “Không còn biện pháp nào khác sao? Đệ có thể bảo vệ tỷ suốt đời bình an, không ai có thể quấy rầy tỷ, tỷ có thể chọn cách ở bên cạnh Tần Nhi mà?”

Những lời này khiến đáy lòng Mộ Dung Ca dâng lên tình cảm ấp áp, cô khẽ cười: “Tỷ biết Tần Nhi rất tốt với tỷ, nhưng tỷ không thể quay về Tề quốc cùng đệ được. Huống chi sau này đệ còn phải lấy vợ sinh con, và phải bảo vệ bọn họ nữa, còn tỷ chỉ muốn rời xa tất cả.”

Triệu Tử Tấn không kịp suy nghĩ đã thốt ra. – “Đệ tuyệt đối sẽ không bảo vệ người nào khác, từ trước đến nay, người đệ muốn bảo vệ chỉ có một mình tỷ.”

Những lời này thốt ra như cuồng phong thét gào khiến Mộ Dung Ca khó đứng vững, cô kinh ngạc nhìn hắn.

Tần Nhi, thằng bé biết mình đang nói cái gì chứ? Trong lòng cô nhất thời cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhìn gương mặt non nớt nghiêm túc của hắn lại khiến cô buồn cười, thằng bé này vẫn chỉ là một đứa trẻ muốn ỷ lại vào cô mà thôi. Bởi vì đối với hắn, cô chính là người thân duy nhất trên đời này, và là người hắn tin tưởng nhất, nhưng cô lại muốn bỏ đi lánh đời nên hắn mới có phản ứng quyết liệt như thế.

Nhưng bọn họ dù sao cũng không phải là chị em ruột, cho dù có trở về Tề quốc cùng hắn, được hắn bảo vệ nhưng thân phận của cô là cái gì? Nếu gặp phải Triệu Tử Duy thì phải làm sao đây? Còn nữa, sau này Tần Nhi sẽ lấy vợ sinh con, nếu cô cứ ở đó làm kỳ đà cản mũi nhất định sẽ bị người ta ghét, mà cô cũng không muốn phải ăn nhờ ở đậu ai.

Đêm tối tĩnh lặng, giây lát sau cô mỉm cười hiền hòa: “Đứa nhỏ ngốc nghếch này.”

Triệu Tử Tấn cảm thấy miệng mình khô khốc, trái tim trong lồng ngực lạnh dần, hẳn biết mình không thể nóng vội. Hiện giờ cô không hề có cảm giác tình yêu nam nữ đối với hắn, chỉ thuần túy là tình cảm tỷ đệ thân cận mà thôi, vừa rồi hắn bất cẩn bộc phát cảm xúc nói ra những lời khiến cô phải suy nghĩ, may là chưa thổ lộ nhiều, nếu không hẳn sẽ rất hối hận.

Tử Tấn mỉm cười, khuôn mặt anh tuần được bao phủ bởi một tầng ánh trăng dịu dàng, nhìn hắn lúc này như một người bước ra từ bức họa, đẹp vô cùng. Hắn cầm tay cô, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay cô truyền tới, chỉ cần Mộ Dung Ca ở bên cạnh thì tất cả những khó khăn trắc trở hắn phải trải qua trong thời gian qua đều không là gì cả, quãng đường xa xôi gian khổ từ Tề quốc chạy thẳng tới Hạ quốc cũng thật xứng đáng. Nỗi lòng tương tư thương nhớ của hắn giờ khắc này đều hóa thành tình cảm tràn đầy.

“Tỷ, đệ muốn sau này được ăn đồ tỷ làm mãi.” – Hắn đè giọng nói xuống thấp, cố làm ra vẻ nũng nịu.

Mộ Dung Ca cười, khẽ lắc đầu. – “Thì ra là Tấn Nhi nhớ những món ăn của tỷ tỷ.”

Khóe miệng Tử Tấn hơi co giật. Vì tài nấu ăn của cô ư? Kỳ thực, từ sau khi ăn món cô nấu, hắn không thể nuốt nổi những món ăn của kẻ khác, cho dù những món ăn đó có được coi là mỹ vị trần gian. – “Không, đệ nhớ tỷ mà.”

Mộ Dung Ca che miệng cười khẽ, có thể trong mắt người khác, hắn là một vị Thập hoàng tử Tề quốc quyền cao chức trọng, nhưng ở trong mắt cô, hắn chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi bình thường mà thôi.

“Hơn hai mươi ngày nữa mới tới đại thọ của hoàng đế Hạ quốc, sao đệ lại tới sớm như vậy? Nếu bị người ta phát hiện ra hành tung của đệ chẳng

phải sẽ gặp nguy hiểm sao?” – Mộ Dung Ca tỏ ra lo lắng.

“Không sao, không ai biết đệ tới đây đâu, với lại đệ chỉ ở lại đây một ngày, ngày mai phải rời kinh đô đi làm việc khác rồi.” – Triệu Tử Tấn cảm thấy lòng mình thật ấm áp, cô rất quan tâm đến hắn, giọng nói của hắn hơi cao nhưng ngữ điệu lại rất dịu dàng. Chỉ có điều, những chuyện mà hắn sắp làm đúng là có chút nguy hiểm và tàn nhẫn, hắn không thể để cho cô biết được.

Mộ Dung Ca nghi ngờ, cô có cảm giác chuyện Tử Tấn cần làm chắc chắn không bình thường, nhưng cô không thể hiện ra ngoài vẻ mặt.

Thời gian trôi thật nhanh, mới thế đã qua nửa canh giờ, cô muốn trò chuyện cùng hắn nhiều hơn nhưng vì đã rời khỏi khu phòng của hạ nhân khá lâu, rất dễ bị người khác phát hiện ra, bèn nói với Tử Tấn: “Tỷ phải quay về rồi.”

“Đệ đưa tỷ trở về.”

Dứt lời hắn đã ôm lấy hông của cô, định thi triển kinh công nhưng bị cô đẩy ra.

“Không thể, đệ mau chóng rời khỏi đây đi.”

Lúc tới không bị phát hiện nhưng lúc trở về không thể gặp may như vậy nữa. Hắn... không biết Nguyên Kỳ là một đối thủ như thế nào đâu...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Mộ Dung Ca luôn cảm thấy bất an, tối nay quá yên tĩnh đến mức kỳ lạ.

“Lối đi này rất bí mật, hơn nữa không có Lưu Vân ở bên cạnh bảo hộ cho tỷ, đệ không yên tâm.” – Triệu Tử Tấn kiên trì cầm tay cô. Mộ Dung Ca mỉm cười: “Mới một năm không gặp Tấn Nhi đã như mấy lão bà hay lo lắng lung tung rồi? Yên tâm đi, tỷ tỷ không có việc gì đâu.” Triệu Tử Tấn nhú mày. – “Đệ chỉ lo cho tỷ thôi. Tỷ cũng yên tâm, đệ không việc gì đâu.” – Có một số chuyện Mộ Dung Ca không biết, và hắn cũng tuyệt đối không để cho cô biết, những thứ dơ dáy đó chỉ làm cô bị vấy bẩn mà thôi. Mộ Dung Ca cảm thấy Triệu Tử Tấn đang âm thầm làm chuyện gì đó, thằng bé đã trưởng thành hơn và có nhiều chuyện đã biết cách giấu diếm cô rồi, còn tỏ vẻ thản nhiên để cô không thể tìm ra bất cứ sơ hở nào. Nó cố ý đưa cô trở về, còn chắc chắn mình không sao là vì lý do gì? Còn nữa, cô đi cùng Tấn Nhi đã quá nửa canh giờ nhưng không gặp vấn đề gì xảy ra cả, phải biết rằng bên trong phủ Thái tử luôn được canh phòng cẩn mật, đến một con ruồi cũng khó lọt qua, nói gì đến một đứa trẻ to xác như thế này? Trong lòng dường như đã sáng tỏ điều gì đó, suy nghĩ này khiến cô bất giác rung mình. Mộ Dung Ca thực sự không muốn xem những hồi ức đẹp đẽ khi xưa chỉ là kỷ niệm, một kỷ niệm đẹp chỉ có thể thấy lại trong mơ. “Tỷ lạnh sao? Tay run quá?” – Triệu Tử Tấn ân cần hỏi. Mãi ôn lại chuyện cũ nên hắn không chú ý đến thời gian đã về khuya, đêm cuối thu gió se lạnh rất dễ nhiễm phong hàn. Hắn có nội lực nên không sợ lạnh, nhưng thân thể cô mảnh khảnh và yếu hơn hắn nhiều. “Tỷ không sao.” – Cô thu lại tâm tư, ngược nhìn gương mặt đầy sự quan tâm của Tấn Nhi, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, cô mỉm cười. Dù có thế nào thì hắn vẫn là Tấn Nhi, là người thân duy nhất của cô. Mặc dù hắn tới đây để thực hiện một kế hoạch nào

đó, nhưng vẫn đến gặp cô, quan tâm cô. Triệu Tử Tấn gật đầu, nắm tay cô chặt hơn, âm thầm truyền một ít nội lực sang cho Mộ Dung Ca, hần nói. – “Đi thôi.” Cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của Tử Tấn đang nắm chặt tay mình, trong đầu cô bỗng hiện lên một suy nghĩ lạ lùng, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt vẫn còn non nớt kia, cô lập tức thấy mình suy nghĩ tinh tinh rồi. Cả hai đi một lèo về khu phòng của hạ nhân, đường đi vẫn an toàn, không ai phát hiện ra bọn họ. Sau khi đưa cô trở về phòng, Tấn Nhi không lưu lại lâu mà nhanh chóng rời đi. Mộ Dung Ca đứng trước cửa sổ nhìn bóng dáng Tử Tấn biến mất sau những tán cây, cô thất thần hồi lâu vẫn chưa dứt ra được. Trong lúc thất thần, cô không chú ý trong phòng mình có sự thay đổi, càng không phát hiện có một người bước đi không phát ra tiếng động, lặng lẽ xuất hiện sau lưng cô. Cho tới khi chớp mũi bắt được mùi hương thoang thoảng quen thuộc, cô mới thẫn thờ giật mình hoàn hồn. Từ lúc bước vào phòng, do không cảnh giác nên cô chưa phát hiện trong phòng còn có một người khác, nguy hiểm quá! Cô xoay người, đập vào mắt là khuôn mặt khuynh thành của Nguyên Kỳ. Trong phòng chưa thắp nến, không có ánh sáng cô không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt hần lúc này, chỉ thoáng nhìn thấy khóe miệng kia hơi nhếch lên, dường như đang ẩn giấu tâm tư nào đó. Sự xuất hiện của Nguyên Kỳ lúc này hoàn toàn chứng thực mọi suy đoán của cô, nhất định hần đang bắt tay cùng Tấn Nhi để thực hiện một âm mưu nào đó, bọn họ muốn làm gì? Tấn Nhi có thù oán với mẫu thân của Triệu Tử Duy, và muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế Tề quốc, cho nên kẻ thù lớn nhất của Tấn Nhi lúc này chắc chắn là Triệu Tử Duy. Còn với Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy là một kẻ địch mạnh, nếu phải gặp nhau trên chiến trường, bọn họ chắc chắn là những đối thủ ngang tài ngang sức, tạo nên một hồi hỗn chiến tranh đoạt đẫm máu! Mộ Dung Ca khẽ nhún mày, đây chính là cái thời đại tranh đoạt quyền lực tàn nhẫn vô tình nhất, khiến lòng người lạnh lẽo, run sợ. Nơi lồng ngực như có một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt mọi cảm xúc, vẻ bình tĩnh của Mộ Dung Ca giống như một lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng vào bức tường kiên cố của Nguyên Kỳ, mặc dù không phải một vết đâm trí mạng nhưng cũng đã chọc giận hần. Hình ảnh ầm áp khi cô đứng cạnh Triệu Tử Tấn khiến tim hần như bị đè nặng,

trước mặt hắn, cô chưa bao giờ thả lỏng như vậy, hắn cảm nhận được sự ấm áp chân thành từ nụ cười dịu dàng mà cô dành cho Tử Tấn, một cảm xúc xa lạ len lỏi trong tim khiến hắn thấy khó thở. “Vì sao nhìn thấy bản cung, nàng lại muốn chạy trốn?” – Hắn chăm chú khóa chặt đôi mắt kia, ép hỏi. Mộ Dung Ca thầm giật mình, nhìn đôi môi hắn mím chặt, tỏa ra hơi thở lạnh như băng, câu hỏi của hắn càng khiến lòng cô thêm phức tạp. Vì sao khi đứng trước hắn, cô luôn muốn bỏ chạy? Tại sao lại như vậy, cô không biết nữa, cô bàng hoàng không biết nên trả lời hắn như thế nào. Cả hai cùng im lặng, không khí xung quanh như đông cứng lại. Mộ Dung Ca không nói vì trong hoàn cảnh này cô khó có thể nói dối, và hắn cũng muốn được nghe lời thật lòng từ cô. Nhưng nếu cô nói thật lòng mình ra sẽ chỉ khiến hắn cảm thấy buồn cười mà thôi. Bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng, cô biết mình không thể trốn tránh, đành mặc kệ tất cả: “Thiếp chán ghét việc tranh giành quyền lực, càng không thích mình trở thành một quân cờ để người khác lợi dụng. Thái tử là người xuất sắc, quyền khuynh thiên hạ, hàng ngàn hàng vạn nữ tử say mê muốn được đi theo ngài. Thiếp không phải là kẻ có tấm lòng khoan dung độ lượng, chấp nhận được tất cả. Hơn nữa thiếp biết mình có bao nhiêu phân lượng, nếu không thể bước lên phía trước thì chỉ còn cách lùi về sau để bảo toàn cho mình mà thôi.” Nghe xong những lời cô nói, đuôi lông mày của Nguyên Kỳ khẽ nhướng lên, đôi con ngươi đen láy thìn thẳng vào Mộ Dung Ca không chớp mắt, hắn tin những lời cô nói rất thật lòng, trong đôi mắt hắn đã là một mảng tối đen u ám không đáy, nay càng thêm thâm trầm. Bầu không khí bất chợt trở nên khẩn trương, như một mũi tên đã lên dây chỉ còn chờ buông tay. Dường như cô có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của chính mình, cô biết những lời này đã chọc giận hắn, nhưng không thể không nói. Cô không phải kẻ ngây thơ không hiểu tình yêu nam nữ, sau đêm đó, cô phát hiện hắn có tình ý với mình, chỉ có điều, cô không thể nhận phần tình cảm này của hắn. Nhưng Mộ Dung Ca đã đánh giá thấp dự vọng muốn chiếm hữu của đàn ông! Cho dù Nguyên Kỳ có thật sự bình tĩnh ung dung như đang thể hiện hay không thì trong tiềm thức trọng nam khinh nữ được thấm nhuần từ nhỏ, đâu có chuyện đàn bà được phép cự tuyệt đàn ông? Chưa kịp có phản ứng Mộ

Dung Ca đã bị hân ôm chặt vào trong lồng ngực, cô lập tức hét lên. – “A!” Cô muốn đẩy hân ra nhưng đã bị đôi môi của hân bao phủ lấy! Quá kinh ngạc nên chưa kịp đóng chặt hàm răng, thuận lợi để cho chiếc lưỡi của hân xông vào bên trong. Khoang miệng lập tức ngập tràn mùi vị của hân. Gương mặt tuyệt đẹp gần ngay trước mắt cô, nếu ở kiếp trước có lẽ cô đã say mê con người này và muốn chìm đắm trong vòng tay hân, nhưng hiện giờ không phải thời hiện đại, không thể mê muội hơi ấm này, nếu còn tiếp tục cô sẽ đánh mất lý trí của mình. Dùng toàn lực đẩy hân ra nhưng bị ghì lại, sức trói gà nhỏ bé của cô chẳng là gì đối với hân. Nguyên Kỳ giữ chặt lấy cô, đôi môi ra sức lưu lại hơi thở của hân trong miệng cô. Chẳng hiểu tại sao khi nghe thấy chính miệng cô thừa nhận muốn rời khỏi hân với lý do buồn cười như vậy, tim hân như bị một cỗ xe ngựa húc vào, khó chịu, tức giận như núi lửa sắp phun trào. Cảm giác khó chịu xa lạ này kích động trái tim luôn phẳng lặng của hân, hân không tin lại có ngày mình mất đi lý trí như thế. Môi lưỡi quấn quít, hơi thở cả hai hòa làm một. Đêm khuya tĩnh lặng nổi lên cơn gió nhẹ lay động ngọn cây, có một sự thay đổi to lớn đang lặng lẽ xuất hiện... Bầu không khí trở nên ám muội, bị nộ hôn dài nồng nhiệt thiêu đốt, trên người Mộ Dung Ca dần dần không còn khí lực, thiếu chút nữa đã xụi lơ ngã nhào vào lòng Nguyên Kỳ. Hân kiên trì kéo dài, dường như không có ý định buông cô ra. Một bàn tay lạnh lùng vào bên trong áo, vuốt ve bầu ngực đầy của cô rồi trượt xuống bụng dưới, trêu đùa nơi mẫn cảm nhất. Hành động của hân khiến trong đầu cô nổ vang một tiếng, dù toàn thân vô lực nhưng Mộ Dung Ca vẫn cố sức nắm chặt lấy bàn tay đang làm loạn trên người mình, tay cô lúc này còn lạnh hơn cả hân. Đôi môi nóng rực của Nguyên Kỳ vẫn bao phủ môi cô, mút lấy chiếc lưỡi thơm ngọt, bá đạo chiếm lĩnh toàn bộ hơi thở của cô. Mộ Dung Ca không thể nói nên lời, chỉ tròn tròn hai mắt muốn nói cho hân biết. Không được! Nhưng hân mặc kệ, bàn tay còn lại ghì chặt gáy, khiến cô không thể trốn thoát. Bàn tay bên dưới tháo chiếc quần trong của cô, nơi mẫn cảm tiếp xúc với không khí lạnh bên ngoài khiến toàn thân cô run lên. Quần áo vẫn còn trên người nhưng nơi tư mật nhất đã bị phơi bày ra ngoài không khí. Nhục nhã quá! Cảm xúc trào dâng, nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi. Cô ý thức được một điều

rằng. Hẳn mạnh hơn cô! Nguyên Kỳ chìm đắm trong ngọn lửa dục vọng do hẳn khơi dậy nên không phát hiện ra sự thay đổi nơi cô. Ý loạn tình mê, hẳn rời đôi môi và hôn dần lên mắt, bỗng miệng cảm nhận được vị mặn làm hẳn giật mình sợ hãi. Không khí xuất hiện một thứ khí tức băng lạnh tuyệt vọng. Cả người hẳn cứng ngắc nhìn bộ dạng chật vật của Mộ Dung Ca. Nước mắt lưng tròng trong mắt cô làm tim hẳn nhói đau, Nguyên Kỳ hoảng hốt, hẳn lại có ý định cưỡng bức cô! Mộ Dung Ca run rẩy tựa người vào vách tường lạnh lẽo, lý trí dần quay trở lại, cơ thể cũng bắt đầu có sức lực. Thời gian dường như đông cứng, Nguyên Kỳ khom người tự mình mặc lại quần trong cho Mộ Dung Ca, chỉnh quần áo, dịu dàng vén phần tóc rối cho cô. Cuối cùng bàn tay lạnh của hẳn dừng lại trên đôi môi đã sưng đỏ, nhẹ nhàng vuốt ve. Nước mắt xuất hiện ngày càng nhiều trên gương mặt Mộ Dung Ca. Trong đôi mắt đen láy hiện lên vẻ bối rối và tự trách, hẳn vụng về lau đi những giọt nước mắt nóng hổi trên mặt cô. “Bản... bản cung không cố ý.” Hẳn chưa bao giờ vì tức giận mà mất đi lý trí, cảm xúc vừa rồi đến quá đột ngột khiến hẳn trở tay không kịp. Thật may hẳn dừng lại được. Mộ Dung Ca rưng rưng nhìn hẳn, cô không biết phải nói gì. Với tất cả những hành động xâm phạm vừa rồi, cô nên cho hẳn một cái tát! Nếu đêm nay hẳn thực sự ép buộc, cô chắc chắn sẽ quăng lời hẹn của cả hai ra sau đầu, lập tức rời khỏi phủ Thái tử này. Ánh mắt Nguyên Kỳ nhìn chăm chăm vào từng biểu cảm trên gương mặt Mộ Dung Ca, một lúc lâu sau, khi đã ổn định lại tâm trạng của mình, hẳn khẽ nói: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sau đó hẳn xoay người bỏ đi, bước chân có phần rối loạn, rất nhanh hẳn đã rời khỏi phòng, mùi hương đặc biệt trên cơ thể hẳn loảng dần trong không khí. Mộ Dung Ca nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt lăn dài trên má, cố gắng áp chế những suy nghĩ hỗn loạn ở trong đầu, cô xoay người định đóng cửa sổ, bỗng thoáng thấy bóng người bên ngoài cửa sổ. Chỉ cần nhìn bóng lưng yếu điệu cũng đủ biết người này là một giai nhân tuyệt sắc, dáng người này rất lạ. Mặc dù mới chỉ ở trong phủ Thái tử được vài ba tháng nhưng Mộ Dung Ca đã biết hầu hết mọi người ở nơi đây. Người này là ai, vì sao lại xuất hiện ở gian phòng của hạ nhân? Một màn vừa rồi của cô và Nguyên Kỳ có bị người này nhìn thấy hay không? Mộ Dung Ca cau mày, sau khi đóng cửa

sổ, cô cúi đầu nhìn y phục hơi nhếch nhác trên người mình, chợt nhớ tới những hành động xâm phạm vừa rồi của Nguyên Kỳ, hai hàng lông mày trên gương mặt cô càng thêm nhíu chặt. Quay đầu nhìn cửa sổ vừa được đóng, trong lòng cô tràn ngập nghi ngờ, thời điểm người này xuất hiện thật vừa khéo. Nghĩ tới đây, cô lập tức đẩy cửa phòng đi ra ngoài, muốn đuổi theo bóng người kia, nhưng vừa bước ra cửa đã thấy Lưu Vân đang đứng gác ở bên ngoài.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 111

“Người kia là tỳ nữ của Kinh Nam Vương lưu lại cho Thái tử phi, tên Hương Lan. Nàng ta vừa mới đi qua đây, chỉ dừng lại một lát rồi chạy mất.” – Lưu Vân nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Mộ Dung Ca quay đầu, thấy ánh mắt này bèn hiểu ngay y đã nhìn thấy hết những gì vừa xảy ra trong căn phòng kia. Mộ Dung Ca chớp mắt, gật đầu. Hương Lan? Người của Lâm Khinh Trần lưu lại nhất định không phải kẻ đơn giản, thảo nào đêm hôm khuya khoắt lại đến nơi này, không biết một màn vừa rồi ở trước cửa sổ có làm nàng ta thỏa mãn không? “Mộ Dung cô nương, cô thích Thái tử Hạ quốc sao?” – Lưu Vân do dự một hồi mới mở lời hỏi. Y đã nhìn thấy tất cả những chuyện vừa phát sinh, rõ ràng Nguyên Kỳ đã động tâm với Mộ Dung Ca, vậy còn cô thì sao? Mộ Dung Ca nhẹ nhúu mày. Lưu Vân thấy cô im lặng, biết mình đã hỏi điều không nên hỏi. Trước đây vì Thái tử nên y thường xuyên nhắc nhở cô, nhưng lâu ngày ở bên cạnh, y đã hiểu rõ tính cách của Mộ Dung Ca, càng biết điều cô thực sự mong muốn là gì. Lúc này đây, y không còn đủ tự tin để chất vấn cô nữa. Y cảm thấy áy náy: “Xin lỗi, Mộ Dung cô nương.” Mộ Dung Ca chỉ nói: “Huynh đi nghỉ ngơi đi.” Lưu Vân gật đầu rời đi, không dây dưa thêm. Chỉ cần Thái tử tới đây, tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết, hy vọng đến lúc đó Mộ Dung Ca có thể nhượng bộ. Một lần nữa quay trở lại phòng ngủ, Mộ Dung Ca đẩy cánh cửa sổ mở hé ra một khe nhỏ để không khí bên ngoài lùa vào trong phòng, xua tan đi hương vị của Nguyên Kỳ. Cô nằm trên giường nhìn trần nhà, trong lòng trống rỗng. Đối mặt với sức mạnh của Nguyên Kỳ, cô cảm thấy mình thật bất lực, sức nhỏ bé không thể phản kháng nổi hẳn, điều này khiến cô cảm thấy rất tệ. Chuyện đêm nay như một đòn cảnh tỉnh Mộ Dung Ca, nếu còn dây dưa lâu dài chắc chắn cô

sẽ đánh mất trái tim mình! Điều đó thật đáng sợ. Xem ra cô không thể tiếp tục cuộc giao kèo này, phải mau chóng lên kế hoạch rời khỏi nơi đây. —— bamholyland.com—— Hôm sau. Bạc Khanh Các. Lâm Thiện Nhã nghe Hương Lan báo cáo lại những gì đã nhìn thấy trong phòng Mộ Dung Ca, lòng nàng lập tức trùng xuống. Trong trí nhớ của Thiện Nhã, Nguyên Kỳ luôn là người ở phía trên cao được người người sùng bái, chàng có trí tuệ siêu việt cùng khí chất ngạo nghễ hơn tất cả mọi người. Đứng trước Nguyên Kỳ, nàng phải cẩn thận đối đáp, không dám hy vọng quá xa vời, càng không dám nghĩ tới một người cao ngạo như chàng lại có thể tự mình lau đi nước mắt trên mặt nàng như chàng đã làm cho Mộ Dung Ca. Biết bao nhiêu lần nàng cầu mong những thái độ của chàng từ trước đến nay vẫn chỉ có thờ ơ, chán ghét. Trái tim như bị ai đó xé rách, đau đến không thở nổi. Nàng đổ kị, nàng ghen với Mộ Dung Ca, nó chỉ là đứa nô tỳ thân phận thấp kém, dung mạo tầm thường, không khuynh quốc khuynh thành như nàng, tài hoa lại càng cách xa nàng một trời một vực, thế mà nó được chàng để ý và coi trọng như vậy! Còn nàng thì sao? Nàng chưa từng dám hy vọng xa vời như thế. Trước đây nàng rất tự tin mình sẽ được sủng ái, nhưng đến đây đã nửa năm lại trở thành như thế này, thậm chí còn không bằng lúc mới tới Hạ quốc. Hương Lan vẫn âm thầm quan sát phản ứng của Lâm Thiện Nhã để dễ bề ứng đối, kỳ thực không chỉ một mình Lâm Thiện Nhã cảm thấy khó tin, ngay cả nàng hôm qua đứng bên ngoài nhìn thấy thái độ mãnh liệt đó của Nguyên Kỳ cũng thấy kinh hãi. Toàn bộ người trong thiên hạ đều biết Nguyên Kỳ là nam nhân đứng đầu cả về dung mạo, tài hoa lẫn quyền lực, chỉ cần hắt muống là có thể khuấy động mưa gió trong thiên hạ, nhưng vạn lần không ngờ, hắt lại động tình với một đứa tỳ nữ. Hương Lan thầm thở dài, thật đáng tiếc, kẻ mang danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân như Lâm Thiện Nhã lại không lọt vào mắt của hắt. “Thái tử phi không cần lo lắng đâu ạ. Tình yêu của đàn ông vốn không được lâu dài, sau khi cảm thấy hết mới mẻ Thái tử sẽ đi tìm những cô gái khác thôi. Sở dĩ Thái tử ngày càng để tâm đến Mộ Dung Ca cũng bởi vì mãi không chiếm được nàng ta nên càng muốn có được. Nếu nô tỳ là Thái tử phi, nô tỳ sẽ để Thái tử thuận lợi có được Mộ Dung Ca, vốn càng dễ dàng thì càng mau chán.” – Hương

Lan do dự một lát mới nói những lời này. Lâm Thiện Nhã khẽ cau mày, rõ ràng nàng không hề muốn làm điều đó. – “Tác thành cho Mộ Dung Ca ư?” – Muốn nàng làm loại chuyện này sao? Càng nghĩ càng thấy buồn cười. Thực ra ở trong phủ Thái tử, thời gian qua nàng luôn giả vờ “vô tình hữu ý” áp chế đám thị thiếp hồi môn mang từ Phong quốc sang. Hôm nay lại muốn nàng tác thành cho một người khác ư, sao nàng làm như vậy được? Để nàng phải tận mắt nhìn thấy những hành động thân mật của Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, đúng là đang châm chọc nàng mà, có khác gì lấy một thanh kiếm sắc bén rồi tự đâm vào ngực mình đâu? “Nô tỳ biết Thái tử phi sẽ thấy không thoải mái, nhưng giờ không còn biện pháp nào nữa rồi, có đôi khi tác thành cũng là một loại hủy diệt đấy ạ. Huống chi tình cảnh của người lúc này rất nguy hiểm, không nên để một đũa tỳ nữ mà làm hỏng tất cả mọi chuyện, nô tỳ nghĩ người nên tỏ ra rộng lượng.” – Từ khi ở lại bên cạnh Lâm Thiện Nhã, Hương Lan đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này, hôm nay nàng đã hoàn toàn xác định có thể dùng kế lạt mềm buộc chặt! “Bản cung phải chờ bao lâu? Một năm, hai năm, hay là ba năm? Hoặc cũng có thể còn lâu hơn nữa phải không?” – Lâm Thiện Nhã nhíu mày, cảm thấy rất không cam lòng. Trước đây nàng cũng đã từng nghĩ tới cách này, nhưng cuối cùng vẫn chỉ vì đồ kị mà do dự không quyết định. Giờ Hương Lan lại đưa ra cách này, tuy lòng đã thuận nhưng nàng vẫn chần chừ. Hương Lan thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thái tử phi, chớ nên vì cái lợi nhỏ mà để mất cái lợi lớn ạ.” Vì cái lợi nhỏ mà để mất cái lợi lớn... Câu nói này đã cảnh tỉnh Lâm Thiện Nhã, nàng sao thế này? Sao lại để những mê muội đó ràng buộc tay chân mình? Chẳng lẽ chỉ có chút tiền đặt cược như vậy mà nàng cũng không dám hạ sao? Lâm Thiện Nhã cắn răng, gằn giọng: “Được.” – Nếu đã bắt buộc phải nói tay, nàng sẽ cho Nguyên Kỳ thấy nàng rộng lượng đến thế nào! Mộ Dung Ca kia dám cả gan làm loạn, nó muốn một thân phận ư? Được, nàng cho! Hương Lan thầm thở dài một tiếng khi nhìn thấy ánh mắt hằn lên sự thù hận của Lâm Thiện Nhã, tốt lắm, Thái tử phi đã không còn do dự nữa. Lâm Thiện Nhã được người trong thiên hạ xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân tài hoa, nhưng xem ra so về đầu óc nàng ta thua xa Mộ Dung Ca. Dù sao trước đây Mộ Dung Ca cũng đã từng là một Vương phi, mặc dù bị

phế trở thành ca kĩ nhưng lại có những thủ đoạn khiến người khác kinh ngạc, tự mình thoát khỏi số phận ca kĩ hèn mọn, đứng dưới móng vuốt của hai vị Thái tử Hạ – Tề mà vẫn an toàn sống sót, còn khiến bọn họ động tâm với nàng ta, chỉ bằng những điều này đã nói rõ nàng ta có tâm cơ hơn người, Lâm Thiện Nhã chắc chắn không phải là đối thủ của Mộ Dung Ca, và cũng có thể ngay chính bản thân nàng cũng không phải là đối thủ của nàng ta! Một ngày sau, ở biên giới Tề quốc. Thời tiết bỗng trở xấu, gió lớn nổi lên cuồn cuộn, mây đen vần vũ khắp bầu trời, mưa bụi giăng kín. Đoàn người của Triệu Tử Duy đang đi trên đường cũng phải dừng lại nghỉ chân ở khách điểm một ngày. Bên trong gian lâu một, khách khứa đang dùng bữa trưa, chương quỹ của khách điểm bình dân này nhìn ra được xuất thân cao quý của đám người Triệu Tử Duy nên tiếp đón rất cẩn thận, sai đầu bếp trong khách điểm làm những món ăn ngon nhất, đưa lên một bàn đầy thức ăn toàn là cao lương mỹ vị, nhìn trông rất ngon miệng. Nhưng Triệu Tử Duy chỉ ăn vài miếng đã thấy ngán, trong đầu hẫ hẫ không ngừng nhớ về khoảng thời gian trước kia có một người con gái rất to gan lớn mật đã nấu cho hắn những món ăn ngon tuyệt hảo, bề ngoài của những món ăn đó cũng rất đẹp mắt, đưa vào miệng căn mùi thơm lập tức lan tỏa, ngon vô cùng. Chỉ tầm nửa tháng nữa đoàn người của hắn sẽ đến Hạ quốc, càng đến gần, nỗi nhớ càng trào dâng như sóng thủy triều không ngừng cuồn cuộn trong lòng hắn, khiến hắn càng khó nuốt trôi những món ăn trước mặt. “Thái tử, người thấy không ngon miệng ư?” – Lương Hân Hân ngồi bên cạnh thấy hắn chỉ ăn vài miếng đã buông đũa bèn quan tâm hỏi. Một ngày gần đây nàng cảm giác được sự thay đổi nơi hắn, trong lòng cũng vì vậy mà chua xót. Triệu Tử Duy trông có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra hắn có rất nhiều thay đổi rõ ràng. Tỉ dụ như thỉnh thoảng lại thất thần nhìn xa xa về hướng Hạ quốc, mỗi lần thấy hắn như vậy, lòng nàng càng thêm dày vò khó chịu. Triệu Tử Duy để tâm đến Mộ Dung Ca như vậy ư? Lâm Thanh Nhã cũng ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ thoáng tức giận, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, nàng ta tỏ ra quan tâm: “Đã đi cả ngày đường vất vả, sao Thái tử không dùng thêm một ít nữa?” Triệu Tử Duy nghe vậy, gương mặt tuấn mỹ lập tức hiện vẻ khó chịu,

lạnh lùng nói với hai nàng: “Không cần nhiều lời, tiếp tục ăn đi.” – Dứt lời hần bèn đứng dậy đi lên lầu. Chỉ để lại cho Lương Hân Hân và Lâm Thanh Nhã một bóng lưng to lớn cô độc. Lương Hân Hân và Lâm Thanh Nhã cùng quay ra nhìn nhau, vẻ mặt cả hai đều buồn rười rượi, kỳ thực đối với các nàng, sự lạnh nhạt của Triệu Tử Duy chẳng khác nào nổi dầy vò cào xé tâm can. Hẳn là các nàng phải tập quen với nó thôi. Trong phủ Thái tử có hàng hà sa số cơ thiếp, hẳn chịu cho hai nàng đi theo là đã nể mặt các nàng rồi. Nghĩ như vậy nhưng Lâm Thanh Nhã vẫn âm thầm siết chặt chiếc đũa trong tay, vốn nàng tưởng rằng chỉ có Lương Hân Hân là đối thủ lớn nhất tranh giành chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ với mình, nhưng xem ra hôm nay lại có thêm một đối thủ khác! Gương mặt đượm buồn của Lương Hân Hân nở một nụ cười thanh nhã: “Chúng ta mau ăn cơm đi thôi, chạy liên tục nửa tháng trời thật mệt mỏi, xong sớm đi nghỉ ngơi cho sớm.” Lâm Thanh Nhã thầm kinh ngạc, vì sao Lương Hân Hân không hề tỏ ra oán trách trước thái độ lạnh nhạt của Triệu Tử Duy? Hay nàng ta tự tin nghĩ rằng Thái tử không thể động tâm với Mộ Dung Ca? “Vâng.” – Lâm Thiện Nhã nhẹ nhàng đáp lời. “Thái tử ngày đêm bận trăm công nghìn việc, vô cùng vất vả, ta và muội nên hầu hạ người chu đáo. Mặc dù tính tình của Thái tử hơi lạnh nhưng vẫn là phu quân của chúng ta, thế vì phu mà suy nghĩ là chuyện đương nhiên, không nên có những tâm tư khác.” – Lương Hân Hân cúi đầu uống một hớp trà rồi nói. Lâm Thanh Nhã sợ hãi nhìn nàng ta, tay nắm đũa thầm run rẩy. “Vâng.” Nàng không ngờ Lương Hân Hân lại biết suy nghĩ thấu đáo như vậy, cô ta không hề ngu ngốc như nàng nghĩ! Vốn tưởng rằng có thể tương kế tựu kế mượn đao giết người, dùng Lương Hân Hân để đối phó với Mộ Dung Ca, khiến cả hai lưỡng bại câu thương, thật không ngờ Lương Hân Hân lại là kẻ khó nhằn như vậy! Hai ngày sau, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Sáng sớm Lâm Thiện Nhã đã tiến cung gặp hoàng thượng, nàng hành động bí mật, ngay cả Nguyên Kỳ cũng không biết chuyện này. Lâm Thiện Nhã mặc áo tang vào cung, nhờ thế ở trong mắt người khác nàng ta lại được tiếng hiếu thuận. Trôi qua năm canh giờ, Mộ Dung Ca vừa dùng xong bữa trưa, đang ở trong phòng nghỉ ngơi thì nghe thấy ở ngoài cửa có người đang gọi cô. Cô mở hé hai mắt, nói vọng ra: “Có

chuyện gì vậy?” – Giờ mới sau giờ Ngọ, thời gian này thường nhàn rỗi, nếu có thì cũng phải một canh giờ sau mới tới giờ đi xem sổ sách, điều tra xem có người nào tham ô hay không. Nhưng lúc này lại có người gọi cô? Thật là kỳ lạ. Người ở ngoài cửa trả lời: “Mộ Dung cô nương, có người ở trong cung đến gặp cô nương ạ.” Người ở trong cung muốn gặp cô ư? Cô đâu quen ai ở trong đó? Người đứng ngoài cửa dường như biết Mộ Dung Ca nghi ngờ, bèn nói tiếp: “Nô tỳ cũng không biết là chuyện gì, chỉ biết có công công tới, mang theo khẩu dụ tuyên cô nương vào cung.” Ánh mắt Mộ Dung Ca trở nên sắc bén, vì sao vô duyên vô cớ Hạ hoàng đế lại muốn gặp cô?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Vì sao vô duyên vô cớ Hạ hoàng đế lại muốn gặp cô? Chợt nhớ hình như sáng sớm nay Lâm Thiện Nhã đã vào cung. Cô thầm phỏng đoán, thường ngày rất ít khi nàng ta vào cung, lần này vào chắc chắn không phải vì lý do con dâu muốn làm tròn chữ hiếu, nếu có cũng không thể vào sớm như vậy, không bao giờ có chuyện trùng hợp như thế. Hoàng thượng ra lệnh triệu kiến cô vào trong cung, chắc chắn có quan hệ tới Lâm Thiện Nhã. Điều quan trọng là lúc này Nguyên Kỳ không ở trong phủ. Trong đầu bỗng lóe lên một chủ ý, suy nghĩ một lát, Mộ Dung Ca nhanh chóng nói vọng ra ngoài: “Hãy chuyển lời tới Công công, ta thay y phục, chuẩn bị xong sẽ lập tức vào cung.” “Vâng.” – Nô tỳ đứng ngoài cửa nhận được câu trả lời của Mộ Dung Ca liền lui ra. Người đi rồi, Mộ Dung Ca mới đứng bật dậy bước tới trước cửa, cô nói với Lưu Vân đang đứng ở bên ngoài: “Lưu Vân, huynh vào đây một lát.” “Vâng.” - Lưu Vân theo lệnh đẩy cửa bước vào, vừa rồi y cũng đã nghe thấy những lời đối thoại giữa cô và người tỳ nữ kia, lòng tự nhiên nảy sinh lo lắng. Mộ Dung Ca bước tới trước bàn trang điểm, lấy từ trong ngăn kéo ra một khối ngọc bội, bên trên ngọc bội chạm khắc hoa văn bằng vàng, chỉ cần nhìn qua cũng biết vật này vô cùng quý giá. Lưu Vân ngạc nhiên nhìn khối ngọc bội kia, Mộ Dung Ca đem nó ra đây để làm gì? “Huynh đem khối ngọc bội này giấu trong phòng ngủ của Thái tử phi ở Bạc Khanh Các, giấu ở nơi bí mật nhưng dễ tìm thấy.” – Mộ Dung Ca giao ngọc bội cho Lưu Vân, nghiêm túc dặn dò. Lưu Vân mở to mắt ngạc nhiên, nặng nề nhìn khối ngọc bội trong tay mình, y trầm giọng hỏi: “Lần này vào cung rất nguy hiểm phải không? Mộ Dung cô nương, Lâm Thiện Nhã không xứng có được vật ấy.” “Hiện tại không còn thời gian để nói cụ thể với huynh, việc này liên quan đến tính mạng của tôi và huynh, tôi không thể không có sự chuẩn bị. Huynh hãy nhớ kỹ, nếu như có người hỏi

huynh vì sao là người Tề quốc mà lại ở trong phủ Thái tử Hạ quốc, huynh nhất định phải trả lời như thế này. ‘Ta đúng là người Tề quốc, lý do mà ta ở trong phủ của Thái tử Hạ quốc rất đơn giản. Ta và Mộ Dung Ca đã từng đánh cược, kết quả ta thua, thân là bề tôi của Thái tử Tề quốc uy danh vang dội, tất nhiên ta không thể làm xấu mặt của người, cho nên không nuốt lời, làm hộ vệ cho Mộ Dung Ca ba năm. Về những cái khác ta không biết’.” – Mộ Dung Ca vừa trang điểm sơ qua, vừa hướng dẫn Lưu Vân cách nói. Trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn nghĩ tới chuyện làm sao đối phó với những kế sách thâm độc của Lâm Thiện Nhã nhưng chưa tìm được cơ hội. Nếu quả thực lúc này Lâm Thiện Nhã đang cố tình giăng bẫy giết cô, vậy đây chính là một cơ hội tốt không thể để vuột mất! Có điều cách làm này cũng rất mạo hiểm! Nghe xong những lời dạn dò của Mộ Dung Ca, vẻ mặt Lưu Vân đành lại, y biết tình hình lúc này không ổn. Tay nắm chặt chuôi kiếm, toàn thân y tỏa ra một luồng sát khí khó che giấu. – “Ta lập tức đưa cô nương rời khỏi nơi này.” “Bỏ đi ư? Nếu trong cung đã tuyên gọi, chắc chắn sẽ không để tôi đi một cách dễ dàng như vậy. Cần gì phải sợ? Tôi và huynh còn chưa báo được thù cho Bích Nhu thì làm sao rời khỏi đây dễ dàng như vậy được?” – Mộ Dung Ca tỏ ra rất bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ khẩn trương hay run sợ, trái lại cô còn lạnh lùng hơn trước. Mộ Dung Ca biết Lưu Vân không muốn có chuyện gì xảy ra với cô, nhưng mọi chuyện phát triển đến bây giờ, cho dù cô có muốn toàn thân trở ra cũng khó lòng mà thực hiện được! Cho nên, biện pháp duy nhất để phòng thủ chính là... phản kích. Vốn Lưu Vân đang lo lắng không biết phải làm sao, thấy cô bình tĩnh tự tin như thế y cũng dần dần bình tâm lại, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng nghiêm túc như bình thường. Đúng vậy, tình hình lúc này không có lợi cho bọn họ, muốn đi cũng không đơn giản! Và điều quan trọng nhất là y vẫn chưa báo thù được cho Bích Nhu! Lưu Vân áy náy cụp mắt xuống: “Ta thật hổ thẹn với Bích Nhu. Mộ Dung cô nương, ta nhất định sẽ không phụ sự nhờ vả của cô nương, làm việc nhanh gọn không để người khác nắm được điểm sai lầm nào. Chỉ hy vọng cô nương vào cung có thể bình an vô sự.” – Lưu Vân sẽ ở lại trong phủ đợi Nguyên Kỳ, một khi Nguyên Kỳ hồi phủ, y nhất định đi báo tin cho hần biết. Tất nhiên Lưu Vân vẫn không

thích Nguyên Kỳ, không muốn giữa Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca có nhiều tiếp xúc nảy sinh tình cảm, nhưng lúc này Thái tử vẫn chưa tới Hạ quốc, người duy nhất có thể nhờ vả được chỉ có Nguyên Kỳ. Mộ Dung Ca gật đầu hài lòng. Cô nhìn dung mạo của người con gái trong gương đồng, xinh đẹp uyển chuyển, da thịt trắng nõn nà, đúng là một mỹ nhân. Trang phục đã chuẩn bị tươm tất, lịch sự nhã nhặn. Mặc dù biết trước điều gì sắp xảy đến với mình, nhưng cô đã chuẩn bị tâm lý, bình tĩnh đối mặt với tất cả. Cùng lắm là chết thôi có gì đâu. “Lưu Vân, nếu trước lúc trời tối tôi còn chưa hồi phủ, huynh lập tức được tự do, có thể quay trở về phục mệnh bên cạnh Thái tử Tề quốc. Được tự do rồi huynh cũng có thể dễ dàng âm thầm đi điều tra nguyên nhân cái chết của Bích Nhu.” – Mộ Dung Ca nhìn gương đồng có chút thất thần, nhưng rất nhanh cô đã khôi phục như bình thường, tiếp tục dặn dò Lưu Vân. Những lời này của Mộ Dung Ca khiến sắc mặt Lưu Vân cực kỳ trầm trọng, y nhìn cô thật sâu, khẽ gật đầu đáp: “Ừ.” Mộ Dung Ca chải lại mái tóc đen dài quá thắt lưng của mình, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào tấm gương trước mặt, chớp đôi rèm mi dài, tâm tư của cô càng thêm vững vàng tỉnh táo, uyển chuyển đứng dậy, cô xoay người đối diện với Lưu Vân, nói: “Bao giờ Thái tử Tề quốc sẽ đến đây?” “Ta... cũng không rõ.” – Ánh mắt Lưu Vân sáng lên, vốn định nói ngay cho cô biết, nhưng bỗng nghĩ tới mệnh lệnh của Thái tử, y đành phải sửa lại lời nói vừa vọt lên miệng. Có lẽ Thái tử định cho cô ấy một sự ngạc nhiên lớn, cũng có thể Thái tử muốn làm chuyện gì khác nữa, nhưng giờ phút này y thực sự mong muốn Thái tử có thể mau chóng tới đây. “Lưu Vân, ngay cả tôi huynh cũng muốn giấu sao?” – Vẻ mặt cô bình tĩnh ôn hòa, nhưng lời nói lại có khí thế khiến Lưu Vân không thể trốn chạy, lạnh lùng và lợi hại. Trong ngữ điệu còn mang theo chút tổn thương, càng làm cho Lưu Vân thêm áy náy. Một làn gió nhẹ thổi qua lay động rèm châu, tiếng hạt châu va chạm vang lên thanh thúy, nhẹ nhàng nhảy múa bên tai. Lưu Vân cảm thấy rất áy náy, trong khoảng thời gian ở cạnh Mộ Dung Ca, y sống rất tốt, nếu bây giờ có bảo y dùng tính mạng để bảo vệ cho cô, y cũng quyết không do dự. Nhưng dù sao Triệu Tử Duy cũng là chủ nhân của y, đời này Lưu Vân đã thề sống chết cũng phải theo chủ nhân, không thể phản bội lại mệnh lệnh của người! Vì

thể trước ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Ca, y chỉ có thể cúi đầu thở dài: “Mộ Dung cô nương, cô đừng làm khó ta, ta không thể tiết lộ hành tung của Thái tử, có điều xin cô cứ yên tâm, cho dù không có mệnh lệnh của người, ta cũng sẵn sàng vào sinh ra tử vì cô nương!” Những lời này khiến khoe miệng Mộ Dung Ca bất giác mỉm cười, không hề cảm thấy ngượng ngùng, cô thoải mái đáp: “Ừ.” Từ biểu hiện của Lưu Vân, cô có thể suy đoán: Chuyện Tần Nhi tới Hạ quốc trước, chắc chắn Triệu Tử Duy cũng biết. Và lần này gặp lại, cô nhìn ra Tần Nhi có rất nhiều tâm sự, nhiều điều giấu giếm cô, hình như thằng bé đang bắt tay với Nguyên Kỳ để thực hiện một âm mưu, chắc hẳn âm mưu đó nhằm vào Triệu Tử Duy. Lưu Vân nhìn Mộ Dung Ca bước qua, nhíu mày nói: “Mộ Dung cô nương, mọi việc đều phải cẩn thận.” Cô hơi dừng bước chân, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.” Vừa đẩy cửa phòng bước ra, Mộ Dung Ca hoàn toàn kinh ngạc nhìn đám người làm đang đứng trong sân viện, tất cả đều tươi cười nhìn cô. Đối với bọn họ mà nói, được Hoàng thượng triệu kiến chắc chắn là một chuyện tốt. Huống hồ gì đám hạ nhân đều biết Mộ Dung Ca đã là người của Thái tử Nguyên Kỳ, mặc dù chưa có danh phận nhưng trong suy nghĩ của các nàng, với thân phận ti tiện như bọn họ mà có thể được Thái tử sủng ái một đêm cũng đã là phúc phận tám đời rồi, đâu dám yêu cầu danh phận gì nữa. Quan trọng nhất là lúc này Hoàng thượng đã biết đến Mộ Dung Ca, rất có thể nhân cơ hội này đưa cô một bước lên trời, từ chim sẻ biến thành phượng hoàng! Nhìn những gương mặt tươi cười như hoa kia, Mộ Dung Ca thầm thở dài, đôi lúc làm người có suy nghĩ đơn giản cũng tốt, nhưng cuối cùng vẫn cứ phải đối mặt với hiện thực, cảm giác của cô lúc này như thể đang nhai một nắm Hoàng Liên đắng ngắt. Cô dẫn lòng, mỉm cười: “Tại sao mọi người không về phòng nghỉ ngơi, lại ra đây đứng vậy?” “Mộ Dung cô nương, nếu cô nương có thể chính thức trở thành người của Thái tử thì chớ quên chúng ta nhé.” – Một nàng tỳ nữ cười hì hì nói. Những người khác cũng lập tức hòa theo. Khi các nàng đang hăng say nhao nhao lên thì Như Băng bước vào, nàng có vẻ đẹp nổi bật cùng dáng người thướt tha, bước đi uyển chuyển mềm mại như làn nước, nàng mỉm cười nhìn Mộ Dung Ca: “Trong cung không như ở phủ Thái tử, cô nhất định phải cẩn thận.” – Khi nói những lời

này, ánh mắt Như Băng thoáng lộ vẻ lo âu. Lúc nghe tin Mộ Dung Ca được Hoàng thượng gọi vào cung, nàng lập tức quay trở về gian phòng của hạ nhân. Được Hoàng thượng triệu kiến có thể là chuyện tốt, mà cũng có thể là chuyện xấu... Hơn nữa, nàng nghe nói Lâm Thiện Nhã đã lên xe ngựa chạy vào trong cung từ sớm. Nghĩ tới đây càng khiến Như Băng thêm lo âu, nàng dặn dò: “Cô nhất định phải cẩn thận đấy.” – Mộ Dung Ca đã kết thù với Lâm Thiện Nhã từ khi còn ở Phong quốc, Xảo Vân, tỳ nữ thân cận của nàng ta lại vừa chết dưới tay Mộ Dung Ca, Lâm Thiện Nhã làm sao bỏ qua cho Mộ Dung Ca được? Nếu lần vào cung này là một cái bẫy thì chắc chắn Mộ Dung Ca đang gặp nguy hiểm. Như Băng nhíu mày, rốt cuộc Lâm Thiện Nhã kia muốn làm cái gì? Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn Như Băng, thái độ thông dong của cô như thể việc đi vào cung lần này không hề có chút nguy hiểm nào, chỉ gật đầu nói: “Ừ, cô yên tâm đi.” – Dù lần này không thể thoát thân thì cô cũng sẽ kéo theo người cùng chết. Hơn nữa bí ẩn trong cái chết của Bích Nhu vẫn còn đấy, cho dù không phải tự tay Lâm Thiện Nhã sát hại nàng ấy nhưng chắc chắn có liên quan. Nói thêm hai câu đơn giản trấn an đám tỳ nữ trong viện, cô bước ra ngoài. Như Băng nhìn theo bóng lưng ung dung của Mộ Dung Ca, nàng ghé vào Lưu Vân, nhỏ giọng hỏi: “Mộ Dung Ca là người thông minh, chắc hẳn cô ấy đã đoán được vào cung lần này nguy hiểm trùng trùng, có thể mất mạng như chơi, nếu đã biết như vậy sao huynh không đi theo bảo vệ cô ấy?” Gương mặt Lưu Vân khó thể hiện cảm xúc, chỉ nhìn về hướng Mộ Dung Ca vừa khuất bóng, trả lời câu hỏi của Như Băng: “Với tình hình hiện tại, muốn dẫn người đi không phải chuyện đơn giản nói là được.” – Lưu Vân có thể cảm giác được trong vòng trăm mét quanh đây đều có cao thủ, quả nhiên như Mộ Dung Ca đoán trước, lúc này bọn họ có chấp cánh cũng khó thoát. “Tại sao lại như vậy?” – Sắc mặt Như Băng tức khắc chuyển thành màu trắng. Lưu Vân đành thở dài nói cho Như Băng biết những điều Mộ Dung Ca đã dự liệu, vì thế nên cô mới buộc lòng phải vào cung. “Không được, tuyệt đối không thể để cô ấy xảy ra việc gì, để ta ra cửa phủ chờ.” – Nói xong, Như Băng lập tức chạy đi. Lưu Vân neho mắt nhìn về hướng Bạc Khanh Các các đó không xa, ánh mắt lóe lên sự tức giận, y nắm chặt ngọc bội trong

tay, sắc mặt ngày càng trầm xuống. Nếu Mộ Dung cô nương không an toàn trở về, dù có phải trả giá thế nào y cũng sẽ đem Lâm Thiện Nhã chôn cùng! Chờ đến khi Tề quốc đánh Phong quốc, nhất định y sẽ vung đao chém tất cả những người trong hoàng thất Phong quốc. ——bamhollyland.com——

Hoàng cung Hạ quốc. Bước vào cửa cung, Mộ Dung Ca đưa mắt quan sát xung quanh, cung điện vàng son lộng lẫy, mái ngói lưu ly lấp lánh phản xạ ánh mặt trời, từng mái điện nối tiếp nhau, hài hòa như một bức tranh phong cảnh hoa lệ, bức tranh này ghi lại cảnh sắc đương thời, từng triều đại đã thay đổi và cả lịch sử tiến bước của đất nước này. Bọn họ đi qua nhiều cung điện, không lâu sau đã đến tấm cung của Hoàng đế – Kim Đức cung. So sánh với cảnh tượng huy hoàng vừa nhìn thấy ở bên ngoài, Kim Đức cung càng thêm xa hoa với màu vàng son rực rỡ lóa mắt, ngẩng đầu ngược nhìn lên, toàn bộ cánh cửa ở phía trước đều được dát vàng, nạm lưu ly, phi thúy, bạch ngọc, cảnh tượng trước mắt như đang lạc vào một thế giới mộng ảo lung linh. Mộ Dung Ca thoáng sửng sờ, cười thầm. Không hổ là quốc gia mạnh nhất, tấm cung của Hoàng đế cũng xa hoa cỡ này, các nước khác không thể so sánh bằng. Bên cửa cung xa hoa có hai mươi người cung nữ đứng xếp thành hai hàng ngay ngắn, người nào người nấy đều có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, dáng người nổi bật, mỗi một người đều là mỹ nhân. Từ trong hai hàng cung nữ bước ra một người đi tới mở cửa. Tiếng cánh cửa mở nhẹ nhàng vang lên bên tai, trong chốc lát, ánh hoàng kim chói lòa tỏa ra từ bên trong tấm điện. Mộ Dung Ca nheo mắt, cúi đầu để tránh bị lóa, cố gắng quan sát cảnh vật đằng sau ánh hoàng kim. Trong căn phòng thoáng thoáng mùi xông hương đặc biệt, mùi hương có chút nồng đặc, Mộ Dung Ca không thích mùi này. Có phải mùi hương đặc biệt nồng đậm này là để che đi hơi thở tử vong đang tràn ngập trong phòng? Cô đứng ở trước cửa, đợi công công vào trong bẩm báo. Trong lúc chờ, cô mơ hồ nghe thấy tiếng nói vọng ra từ trong phòng. Một giọng nữ rất quen, là của mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành mới sáng sớm đã ân cần vào trong cung thăm hỏi – Lâm Thiện Nhã. Giọng nói của người đàn ông lớn tuổi tuy có phần yếu nhược nhưng vẫn lộ ra khí thế uy nghiêm. “Hiện giờ Mộ Dung Ca tuy mang danh là người của Hạ quốc nhưng xuất thân lại từ Nguyên quốc đã

diệt vong. Trước đây nàng ta là một vương phi, sau bị phế, cũng may tính cách nhẹ nhàng, hiểu được cách hầu hạ nam nhân.” – Lâm Thiện Nhã cười nói. “Sao? Nàng ta là một phế phi?” – Hạ hoàng đế Nguyên Du lạnh lùng hỏi lại. Mộ Dung Ca không nghe được câu nói tiếp theo của Lâm Thiện Nhã vì công công đã vào trong bẩm báo. Chỉ một lát sau, vị công công có gương mặt khả ái xinh đẹp đi ra, cúi đầu và cất tiếng nói lạnh lạnh: “Mời theo nô tài vào trong.” Mộ Dung Ca gật đầu đi theo phía sau hắc, nhìn hắc đong đưa cái mông gợi cảm ở đằng trước, khóe miệng cô bất giác giật giật. Tên này là hoạn quan là lại xinh đẹp như đàn bà con gái, thật buồn cười. “Hoàng thượng, nói gì thì Mộ Dung Ca cũng không còn tấm thân xử nữ, tuy rằng Thái tử rất yêu thích nàng ta, và nàng ta cũng biết cách hầu hạ nam nhân đấy, nhưng dù sao thân thể cũng đã dơ bẩn, sao có thể giữ lại bên cạnh Thái tử? Thiếp cúi mong Hoàng thượng suy nghĩ lại.” – Có hai cô nàng xinh đẹp ngồi ở trên giường của Nguyên Du, dáng vẻ thướt tha yêu kiều, một người trong đó cau mặt, nũng nịu nói với Nguyên Du. Người còn lại có bộ móng tay sơn đỏ chót, nhẹ nhàng đưa tay lên che miệng cười khúc khích, ánh mắt nàng ta đung đưa: “Dung phi, tỷ cần gì phải lo mấy chuyện đó? Cứ coi như nàng kia không còn trong sạch thì đã sao, chỉ cần Thái tử vui là được rồi. Huống hồ gì, theo như muội biết Dung phi tỷ cũng có xuất thân từ ca kỹ mà.” Những nữ nhân xuất thân từ ca kỹ có mấy người được sạch sẽ? Dung phi từ một ca kỹ ti tiện bước dần từng bước đi tới ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào kỹ thuật quyến rũ đàn ông mê người của nàng ta! Bên ngoài Lâm Thiện Nhã mỉm cười ôn hòa khéo léo, tỏ ra mình là một vợ hiền dâu thảo, nhưng thực ra trong lòng nàng ta đang gào thét không ngừng. Mặc dù chính nàng ta chủ động vào cung từ sáng sớm để nói chuyện với Hoàng thượng, nhưng trong lòng lại không tình nguyện làm điều đó. Khi gặp hoàng thượng, bị ánh mắt đầy nếp nhăn kia nhìn khiến cho lòng nàng nảy sinh sợ hãi, như thể con người này chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nguyên Du liếc mắt, chỉ là cái liếc nhìn lạnh nhạt nhưng lại làm cho hai phi tử đang tranh cãi phải im miệng. Mộ Dung Ca đi theo công công vào tẩm điện, trên đường đi vào bên trong cô đã nghe thấy hết đoạn đối thoại của Lâm Thiện Nhã và hai vị phi tử kia, cúi đầu khẽ mỉm

cười, bước đi vẫn vô cùng tự nhiên thoải mái. Lâm Thiện Nhã quay đầu nhìn Mộ Dung Ca đang dần dần tiến đến, thấy cô mặc một bộ trang phục mộc mạc nhưng lại toát lên khí chất tao nhã như một đóa sen thơm ngát, rõ ràng dáng vẻ này không hề giống với một cô nàng chuyên đi dụ dỗ đàn ông như trong tưởng tượng của mọi người, tất cả đều dời tầm mắt về phía cô, da thịt trắng nõn nà, mặc dù cô cúi đầu nên bọn họ không nhìn thấy rõ gương mặt của cô nhưng không khó để nhìn ra cô là một mỹ nhân. Nhưng hai phi tử kia lại có suy nghĩ khác, chỉ là một cô gái có sắc đẹp bình thường, không hơn gì đám tì thiếp đông đảo trong phủ Thái tử, thậm chí còn có phần kém hơn một vài người, thế nhưng vì sao cô ta lại có thể khiến cho Nguyên Kỳ động lòng? Thậm chí Lâm Thiện Nhã còn đích thân vào cung muốn cho cô ta một thân phận? Lẽ nào kỹ thuật trên giường của cô ta còn lợi hại hơn các nàng? Lâm Thiện Nhã nheo mắt nhìn dáng người tha thướt xinh đẹp của Mộ Dung Ca, trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy đau đớn và hối hận. Mộ Dung Ca cảm giác được đang có rất nhiều ánh mắt soi mói bắn về phía mình, cô thản nhiên đón nhận, còn quét mắt đáp trả như thể cô đang nhìn thấu tâm tư của bọn họ, nhưng cô vẫn mơ hồ cảm nhận được có một loại khí tức bức bách ẩn chứa sát khí đang nhắm thẳng vào mình. “Thiếp Mộ Dung Ca, tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an.” – Cô quỳ hai đầu gối xuống đất, lễ độ chu đáo không để cho ai bắt được lỗi sai nào. Đôi đồng tử trong mắt Lâm Thiện Nhã nhanh chóng co rút lại, cơn thù hận như sóng biển ào đến trào dâng trong lồng ngực. Dựa vào cái gì mà muốn nàng tác thành cho Mộ Dung Ca? Nếu cô ta không xuất hiện thì Nguyên Kỳ đã sớm động lòng với nàng rồi, nếu không có Mộ Dung Ca, có lẽ nàng sẽ có cơ hội làm cho Nguyên Kỳ quên đi cái hiệp ước chết tiệt kia, để nàng thật sự trở thành mẫu nghi thiên hạ. Nếu không có Mộ Dung Ca, nàng sẽ không phải đau khổ vì sự lạnh lùng của Nguyên Kỳ, cũng không nóng nảy như hiện tại, chẳng biết nên làm thế nào mới đúng! Hai nàng phi tử nhanh chóng đánh giá Mộ Dung Ca từ đầu đến chân, cả hai che miệng cười thầm. Không ngờ Nguyên Kỳ tao nhã tựa thiên tiên kia lại thích những nữ tử xinh đẹp, phong trần. Vừa nhìn dáng người tiêu chuẩn của Mộ Dung Ca là biết kỹ thuật của nàng ta chắc chắn lợi hại. Đúng là Lâm Thiện Nhã

có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nếu là người câu thúc lễ tiết, cứng nhắc như một khúc gỗ cũng khiến cho đàn ông cảm thấy nhàm chán. Ban đầu nhìn thấy Mộ Dung Ca, trong mắt Nguyên Du lóe lên sự kinh ngạc, cô gái này không như trong tưởng tượng của lão, đúng là một cô gái thanh khiết thoát tục. Bao nhiêu năm qua trong lòng Nguyên Kỳ chưa từng có bất kỳ cô gái nào, mà vốn lão cũng nghĩ rằng Nguyên Kỳ sẽ chẳng bao giờ động lòng vì một người con gái, nhưng thật không ngờ nó lại thực sự động lòng với cô gái này! Lão dùng đôi mắt tinh đời đã trải qua nhiều gió sương năm tháng, lạnh lùng quan sát Mộ Dung Ca. – “Đứng dậy đi.” Nguyên Du chỉ nói một câu nhàn nhạt, nhưng ba chữ đơn giản đó lại khiến mọi người cảm nhận được áp lực uy quyền của bậc đế vương. Một cái liếc mắt nhẹ nhàng đã khiến người khác hồn phiêu phách lạc.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Một cái liếc mắt này, Nguyên Du đã cố tình gây áp lực cho cô gái đang quỳ dưới đất. Vì thế lão rất ngạc nhiên khi thấy sắc mặt hoàn toàn ung dung bình thản của Mộ Dung Ca, không hề thấy cô tỏ vẻ sợ hãi hay bối rối, biểu hiện này của Mộ Dung Ca làm cho Nguyên Du phải bất ngờ. Xem ra cô gái này là kẻ không thể coi thường. Bề ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng bên trong Mộ Dung Ca cũng thầm giật mình. Cô đứng dậy, trộm nghĩ. Nguyên Kỳ có vẻ ngoài tao nhã như thiên tiên, có thể nói là người đàn ông số một trong thiên hạ, từ trong con người hắn đã toát ra khí phách tôn quý, mạnh mẽ, tạo nên cảm giác áp bức với người đối diện, khiến ai ai cũng phải thần phục hắn. Còn lão hoàng đế Nguyên Du này, tuổi ngoài năm mươi, tuy bệnh quanh năm, sắc da vàng như nến, thậm chí trên trán, khóe mắt, khóe miệng đều có vết tích năm tháng nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường nét tương đồng với Nguyên Kỳ, nhưng có lẽ Nguyên Kỳ giống mẫu thân của hắn nhiều hơn vì dung mạo của Nguyên Du cũng không quá xuất sắc, nếu so sánh giữa hai cha con, Nguyên Du quá mức bình thường. Khi mới nhìn thấy Nguyên Du, cô có cảm giác hơi giống với người kia, nhưng không thể nói được giống ở điểm nào. Khí thế của Nguyên Du khiến Mộ Dung Ca thầm cảm giác không ổn, lão vừa quét mắt qua đã khiến cô cảm thấy mình như bị vây chặt trong một khu rừng rậm đen tối. Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, quả nhiên, điều đang chờ đợi cô ở phía trước chắc chắn rất gian nan. Ngẫu nhiên liếc mắt sang Lâm Thiện Nhã, cô phát hiện nàng ta đang lạnh lùng nhìn mình. Mộ Dung Ca cười nhẹ, phản ứng của Lâm Thiện Nhã không giống thường ngày, có lẽ là nhờ Hương Lan kia bày mưu giúp nàng ta. Quả nhiên là một đối thủ đáng gờm, nụ cười trên môi Mộ Dung Ca sâu hơn một chút. Toàn bộ người bên trong đều đưa mắt quan sát Mộ Dung Ca, tất cả cùng im lặng khiến không khí yên tĩnh bất thường. Mộ Dung Ca

đứng thẳng lưng, dáng vẻ thong dong không hoảng hốt. Nhìn thấy Mộ Dung Ca trấn tĩnh như vậy, Lâm Thiện Nhã chợt nhớ tới lời nói tối qua của Hương Lan. – “Thái tử phi, khi người đối mặt với dáng vẻ tinh táo của Mộ Dung Ca, xin hãy nhớ kỹ không được nóng vội, người càng khẩn trương thì càng mất quyền chủ động. Hãy nhớ người là Thái tử phi, không nên vì nóng vội mà hủy mất tiền đồ của mình. Thay vì tức giận, chỉ bằng người hãy bình tĩnh, quan sát Mộ Dung Ca xem cô ta rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt, để từ đấy vạch ra phương pháp đối phó với cô ta. Chỉ cần nắm được điểm yếu của Mộ Dung Ca, chắc chắn người sẽ chuyển bại thành thắng.” Chính xác, chỉ có buông bỏ mới có thể nhận lại được thứ còn lớn hơn. Hơn nữa lúc này Mộ Dung Ca tỏ ra rất bình tĩnh, mà nàng lại đánh mất lý trí của mình là thua một nước cờ rồi. Suy nghĩ như vậy khiến tâm trạng nóng giận dần dần ổn định lại, Thiện Nhã âm thầm quan sát Mộ Dung Ca, cố gắng tìm ra sơ hở của cô. Hai phi tử xinh đẹp điểm lệ bên cạnh Nguyên Du vừa rồi còn mạnh miệng xỏ xiên, lúc này thấy sắc mặt trầm ngâm cùng khí thế lạnh lẽo của lão bèn im bật, cho dù lão chỉ là người bệnh nằm trên giường nhưng vẫn làm cho các nàng sợ hãi, không dám nói nhiều. Bất giác tất cả mọi người trong phòng đều im lặng, nín thở chờ đợi Hoàng đế mở lời. Không gian trở nên im ắng, mấy cung nhân đứng trong phòng thỉnh thoảng liếc nhìn nhau, tình huống này thực căng thẳng, có phải bệnh tình của Hoàng thượng lại tái phát không? Tất cả cung nhân đều khẩn trương quan sát sắc mặt của Nguyên Du. Nhất thời mọi thứ đều rơi vào trầm lặng một lúc lâu. Mộ Dung Ca cảm thấy hai chân tê dại, đầu gối đứng thẳng căng cứng khiến chân bắt đầu có cảm giác đau. Thoáng thấy sự khác thường, nó nhắc nhở cô không thể sao lãng. Sự khác thường này không phải vì lo lắng cho những điều sắp xảy ra, mà vì cô cảm thấy ánh mắt quan sát của Nguyên Du mang theo cả sát khí, mơ hồ xen một chút thù hận. Nếu lão có ý định giết cô cũng là chuyện bình thường, nhưng hình như không có lý do gì để hận cô cả. Hai mắt nhìn xuống, ẩn dấu toàn bộ tâm tư của cô, Mộ Dung Ca âm thầm suy đoán xem tại sao Nguyên Du lại tỏ ra căm thù mình, tiện thể chờ đợi người nào đó lên tiếng trước. Giây lát sau, ngoại trừ Nguyên Du, tất cả những người có mặt trong phòng sắp đứng ngồi không yên thì lão Hoàng đế mới

lên tiếng. “Mộ Dung Ca?” – Lão bắn một ánh mắt lợi hại về phía cô. Mộ Dung Ca thầm giật mình, nhanh chóng gật đầu trả lời: “Hồi bẩm Hoàng thượng, thiếp chính là Mộ Dung Ca – quản gia của phủ Thái tử.” “Người có biết tội của người không!” – Gương mặt Nguyên Du bỗng trở nên hung ác, lão đề giọng xuống quát một tiếng, thể hiện sự uy nghiêm của bậc quân vương. Không hổ là Hoàng đế của cường quốc! Cho dù bệnh nằm liệt giường nhưng vẫn là kẻ đứng đầu thiên hạ, khí thế bức người! Lâm Thiện Nhã mở to hai mắt, á khẩu, đây là ý gì? Lão hoàng đế đang hỏi tội Mộ Dung Ca ư? Nàng hơi cau mày, chủ ý của nàng là muốn để Mộ Dung Ca lên làm trác phi, chờ một ngày Nguyên Kỳ chán cô ta, nàng sẽ ra tay đoạt lại Nguyên Kỳ. Nhưng biểu hiện của Nguyên Du rõ ràng là muốn tính mạng của Mộ Dung Ca! Nụ cười dần biến mất trên gương mặt Mộ Dung Ca, cô rất ngạc nhiên trước phản ứng của Nguyên Du, nhưng vẫn không ngẩng đầu mà khom người đáp lại: “Thiếp quả thực không biết mình đã phạm vào tội gì.” Dung phi và Thanh phi cùng quay ra nhìn nhau, hai người này thường ngày vẫn hay tranh giành với nhau, không ít lần ra tay hạ thủ với đối phương nhưng cả hai đều là người thông minh, nhìn tình huống trước mặt liền biết không thể quá đà thêm nữa tránh dẫm phải lửa thiêu thân, vì vậy cả hai không hện mà cùng liếc sang Lâm Thiện Nhã, lòng thầm thất vọng, xem ra hôm nay không thể tiếp tục xem trò hay được rồi. Hai người đồng thời đứng dậy, hành lễ với Nguyên Du: “Thiếp còn tấm khăn đang thêu dở phải quay về làm tiếp, thiếp xin cáo lui.” “Hắn công chúa đã dậy rồi, thiếp nên trở về xem qua, thiếp cũng xin cáo lui.” Nguyên Du khẽ giật lông mày, Dung phi và Thanh phi lập tức lui ra, nhanh chóng như thể chuyện tranh cãi vừa rồi vì Mộ Dung Ca không hề tồn tại. Khi không khí đã sặc mùi chết chóc thì lựa chọn tốt nhất là phải nhanh chóng rời khỏi đây. Trước khi hai người họ đi ra ngoài đều nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, cả hai đều khiếp sợ, sao nàng ta lại có thể bình tĩnh đến thế? Hai vị phi tần vừa rời đi đã khiến Lâm Thiện Nhã cảm thấy áp lực. Kỳ thực nàng ta không hề muốn phải một mình tiếp chuyện với Nguyên Du. Nàng đã vào cung vài lần với Nguyên Kỳ, và luôn cảm thấy tuy trên danh nghĩa Nguyên Du là phụ hoàng của nàng, nhưng tính cách của lão vô cùng thâm trầm, khiến cho

nàng có cảm giác khiếp sợ từ trong tâm khảm. “Giỏi cho một ả nô tỳ!” – Nguyên Du thoáng cười gằn, giọng nói không lớn không nhỏ nhưng rất có lực. Mộ Dung Ca vẫn cúi đầu, chờ đợi lão nói xong. Nguyên Du thấy cô điềm tĩnh như vậy, dưới áp lực lão cố tình gây nên mà không hề sợ hãi, tình tảo đợi lão nói hết. Ánh mắt Nguyên Du nhất thời trở nên u ám, một nữ tử như vậy nếu không phải quá ngu dốt thì là cực kì thông minh, nếu để một kẻ thông minh như vậy ở bên cạnh Nguyên Kỳ e rằng sẽ phá hỏng chuyện của lão. Hơn nữa cô gái này còn quen biết với Lan Ngọc, và có mối quan hệ mập mờ với Thái tử Tề quốc. Không thể giữ cô ta lại được! Trong khoảnh khắc Mộ Dung Ca bỗng cảm giác cả người mình như đang phải hứng chịu từng đợt gió buốt thấu xương, khí tức tử vong xông thẳng vào cô. Mặc dù rất căng thẳng nhưng cô vẫn không lùi bước, trả lời: “Thiếp ngu dốt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, xin hoàng thượng chỉ điểm.” Dứt lời, Mộ Dung Ca nhẹ đảo mắt nhìn lướt qua vẻ mặt của Lâm Thiện Nhã nhưng cô phát hiện vẻ mặt nàng ta đang vô cùng ngạc nhiên, biểu hiện này của Lâm Thiện Nhã khiến Mộ Dung Ca sinh nghi. Biểu hiện của Lâm Thiện Nhã không giống như đang giả vờ, chẳng lẽ không phải lần này nàng ta muốn diệt trừ cô ư? Vậy những sát ý từ Nguyên Du là do đâu? “Phụ hoàng, nàng ấy cũng không phải là nô lệ ở trong phủ cả đời, mà là một nô tì tự do ạ. Chuyện cũ không nên nói lại nữa, hôm nay Mộ Dung Ca ôn nhu hiền thực, lại là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa khiến Thái tử vui vẻ. Chính vì vậy con mới mạn phép tới xin phụ hoàng.” – Lâm Thiện Nhã đứng ngồi không yên, trong lòng vô cùng lo lắng, nàng không muốn sự tình trở nên quá phức tạp, bèn lập tức đứng dậy quỳ gối xuống đất cầu xin rất thành khẩn. Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, nàng ta đang diễn trò gì vậy? Gương mặt vàng vọt già nua của Nguyên Du hiện vẻ không hài lòng, lão phất tay với Lâm Thiện Nhã, giọng nói hết sức lạnh lùng xa cách. – “Theo Trẫm biết, khi còn ở Phong quốc, ngươi là người biết tiến thoái, tại sao hôm nay lại không biết chừng mực như vậy?” Lâm Thiện Nhã giật mình, tim bỗng đập nhanh hơn, một sự sợ hãi bao trùm lấy cơ thể nàng. Đây là chuyện gì? Mới vừa rồi khi Mộ Dung Ca chưa đến, bọn họ đã nói chuyện về vấn đề này, mặc dù hoàng thượng chưa nói đồng ý nhưng thái độ của người có vẻ siêu

lòng, vì sao lúc này lại hoàn toàn khác, lại còn trách mắng nàng? Thiện Nhã cảm thấy khó hiểu, chẳng phải nàng làm như vậy sẽ khiến Nguyên Kỳ vừa lòng sao? Tại sao hoàng thượng lại phủ nhận? – “Con là vì toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Thái tử, chỉ hy vọng bên cạnh người có một tri kỷ để cùng chia sẻ vui buồn chứ không hề có ý gì khác, xin phụ hoàng thứ lỗi, con dâu ngu dốt.” “Đứng lên đi.” – Nguyên Du lướt mắt thờ ơ qua Lâm Thiện Nhã. Lâm Thiện Nhã do dự một lát mới từ từ đứng dậy, nàng thận trọng quan sát nét mặt của Nguyên Du. Tuy rằng thời gian vừa rồi đã làm không ít chuyện điên rồ nhưng dù sao nàng cũng là một người thông minh, lúc còn ở Phong quốc, không ai là đối thủ của nàng, cho nên nhìn thấy những hành động của Nguyên Du, nàng có thể đoán được lời mờ và ngày càng khẳng định, Nguyên Du dường như muốn giết Mộ Dung Ca! Thiện Nhã thầm vui mừng, nếu đã như vậy thì nàng không cần phải tự mình thả mồi để câu cá lớn nữa, cứ ung dung ở bên cạnh làm ngư ông đắc lợi là được. Mộ Dung Ca cau mày, vốn tưởng rằng người mình cần đối phó là Lâm Thiện Nhã, thật không ngờ lại thay bằng Nguyên Du, điều này khiến cô run nhẹ. Nguyên Du lại một lần nữa quan sát Mộ Dung Ca, ánh mắt trái đời thoáng hiện lên địch ý, chuyện cũ giống như một bức họa sinh động đang trải ra trước mắt lão, cơn giận dữ như hàng nghìn con kiến gặm cắn tim lão, cảm giác dẫn vật thân thể này khiến lão cảm thấy mình như sắp chết, hình ảnh tuyệt đẹp của người con gái ấy thoáng hiện lên trong đầu, bất chợt hình ảnh ấy thay đổi, gương mặt xinh đẹp bỗng chốc chằng chịt những vết thương không ngừng chảy máu, cuối cùng đau đớn hấp hối suốt ba ngày nàng đã ra đi, cơ thể ấm áp ấy trở nên lạnh lẽo như băng giá ngàn năm! Chuyện cũ như một đoạn hình ảnh chảy qua trong não, khiến ánh nhìn của lão đang chiếu thẳng vào Mộ Dung Ca bỗng chốc biến thành đau đớn, thống khổ! Hạnh phúc! Có những kẻ không xứng đáng có được nó! “Người không phải người Hạ quốc lại ở trong phủ Thái tử thực chất muốn thám thính điều gì?” – Ánh mắt Nguyên Du cực kỳ phức tạp, lão là người biết cách ẩn giấu nội tâm nên không để người ngoài nhìn ra được bất cứ điều gì khác thường, dù là đám cung nhân hàng ngày vẫn hầu hạ lão cũng không thể nhận ra cảm xúc thay đổi của chủ nhân. Nhưng thực chất, khi thốt ra

những lời nói tưởng như rất bình tĩnh này, sâu trong tâm lão đang ngấm ngầm dậy sóng, đôi lúc sẽ thể hiện ra ngoài khiến những người xung quanh dần dần cảm nhận được khí tức nguy hiểm chết người đang lớn vồn trong không khí. Mộ Dung Ca thầm giật mình, cô bắt buộc mình phải bình tĩnh lại. Đột nhiên lại thay đổi thành một đối thủ mạnh mẽ hơn khiến cô trở tay không kịp, có thể hôm nay cô sẽ không chết ở dưới tay Lâm Thiện Nhã mà là ở dưới tay Nguyên Du, nhưng cô vẫn phải đánh cuộc một lần, nhất định không để xảy ra sai sót! “Vâng, thiếp vốn không phải người Hạ quốc mà là người của Tề quốc. Nhưng thiếp rất trung thành và tận tâm với Thái tử, sao có thể là gian tế của Tề quốc được? Thiếp tuyệt đối không bao giờ làm ra những việc đáng khinh như vậy. Hoàng thượng thánh minh, đây là do người khác hãm hại, muốn vu cáo thiếp.” – Mộ Dung Ca đẽ giọng xuống thấp, trả lời. Lâm Thiện Nhã vẫn không lên tiếng, nàng ta muốn ngồi im quan sát hướng gió rồi sẽ quyết định bước đi tiếp theo của mình, nên không dám nói năng tùy tiện. Nguyên Du trải qua hơn mười năm ngồi trên ngai vị, toàn thân đã sớm được tôi luyện thành khí thể tinh anh, lão chỉ khẽ cười thành tiếng mà đã không có ai dám nhìn thẳng, chỉ nghe thấy tiếng nói khẽ vang lên: “Miệng mồm rất thông minh, cũng có chút cơ trí!” – Đáng tiếc, nếu cô gái này không ở cạnh Nguyên Kỳ thì lão đã có thể giữ lại tính mệnh cho nàng ta, nhưng hôm nay.... – “Trẫm có chứng cứ xác thực, người không cần ngại biện.” – Dù mấy năm nay việc nước đều do một tay Nguyên Kỳ quản lý, nhưng có việc gì xảy ra đều không thể thoát khỏi con mắt của lão. Sự xuất hiện của Mộ Dung Ca cách đây một tháng cũng không ngoại lệ. Chỉ có điều, lão không ngờ rằng một nữ tử trông rất bình thường, có chút thông minh này lại khiến Nguyên Kỳ động tâm! Trong căn phòng tràn ngập mùi trầm hương che đi mùi thuốc, vẫn vút nơi chóp mũi của tất cả mọi người. Mộ Dung Ca đang tập trung cảnh giác cao độ, bỗng cô phát hiện thấy một thứ mùi lạ xen lẫn trong hương vị thuốc và trầm hương, đó là một thứ mùi rất... thối, nhẹ đảo tròn mắt, cô phát hiện thứ mùi kỳ lạ đó phát ra từ chiếc giường Nguyên Du đang nằm. Chẳng lẽ là... Bệnh của Nguyên Du quá nặng, giờ ngay đến cả tiểu tiện cũng không thể khống chế được?! Nhưng hiện tại không thể quan tâm đến những việc này, cô phải

nhANH chóng tìm cách thoát thân tội danh mà Nguyên Du vừa gán cho mình. Quỳ xuống một lần nữa, cô cúi đầu trầm giọng nói: “Thiếp chỉ là kẻ hèn mọn không dám bất kính với hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng nói mình có chứng cứ xác thực, tiếp cảm thấy rất mơ hồ, rốt cuộc đó là chứng cứ gì?” “Bên cạnh Mộ Dung quán gia có một gã cận vệ của Thái tử Tề quốc, ngày đêm bảo hộ cho người, kẻ ngày vẫn thường xuyên gửi bồ câu đưa tin, tiết lộ tin tức của Hạ quốc. Hơn nữa, trước khi tới Hạ quốc, người đã từng là ca kỹ làm ấm giường cho Thái tử Tề quốc. Người cùng hản ta có quan hệ thân mật như vậy, Mộ Dung quán gia, người còn gì để nói?” – Một gã hoạn quan phục vụ bên giường cúi đầu nhìn Mộ Dung Ca, cất giọng nhỏ nhẹ nói. Những lời này khiến Mộ Dung Ca giật mình! Ngày hôm đó công tử Lan Ngọc từng nhắc nhở cô, y đã sớm biết có ngày cô sẽ bị người ta hãm hại, ép hỏi, cho nên mới nghiêm túc cảnh cáo để cô có thể chuẩn bị thật tốt. Nhưng làm sao Lan Ngọc lại biết trước được điều này? Và sự tồn tại của cô đã gây trở ngại gì tới Nguyên Du? Mộ Dung Ca gắng hết sức bắt mình tỉnh táo. Nhớ lại những lời đã nghe thấy khi vừa bước chân vào căn phòng này, và cả phản ứng của Lâm Thiện Nhã... chẳng lẽ là cô đã cản trở Nguyên Kỳ? Bởi vì cô là một kẻ hồng nhan họa thủy sao? Cô không thể đoán ra được nguyên nhân cụ thể, nhưng trực giác mách bảo rằng suy nghĩ này không chính xác, vậy rốt cuộc là bởi vì cái gì? Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn tên hoạn quan vừa mở lời, ánh mắt trong veo nhưng tràn đầy lạnh lùng, cô vận lại: “Công công, chỉ vì những chứng cứ này sao? Không còn chứng cứ nào khác?” “Chỉ chừng đó đã đủ khép người vào tội chết!” – Tên thái giám cao ngạo quát, gương mặt gã đầy vẻ khó chịu, rõ ràng là rất coi thường Mộ Dung Ca. Dứt lời, không đợi Mộ Dung Ca nói thêm, gã đã giơ tay lên, ý đồ muốn để cung nhân tới dẫn Mộ Dung Ca đi. Thấy thế, Lâm Thiện Nhã lập tức nắm lấy cơ hội, không hề do dự mà ra tay. – “Bẩm phụ hoàng, con có mấy lời chẳng biết có nên nói hay không.” “Nói!” – Nguyên Du đưa tay ngăn hành động của gã thái giám, ý muốn chờ Lâm Thiện Nhã nói xong. Lâm Thiện Nhã gật đầu: “Nếu Mộ Dung Ca quả thực là gian tế của Tề quốc thì nhất định nàng ta đang có ý định quyến rũ Thái tử, mong phụ hoàng minh xét, chớ để gian kế của Tề quốc được thực hiện.” Những lời này đã

dứt khoát định tội cho Mộ Dung Ca! Không những nói Mộ Dung Ca là gián điệp của Tề quốc, còn nói cô chịu mệnh lệnh của Thái tử Tề quốc đi quyến rũ Nguyên Kỳ, tội danh càng lớn hơn nữa. Nguyên Du nhẹ lướt qua gương mặt của Lâm Thiện Nhã, ánh mắt mệt mỏi kia đã nhìn thấu tâm tư của nàng ta, nhưng vẫn gật đầu: “Nói đúng lắm. Mang xuống, đưa Mộ Dung Ca vào thủy ngục, không cho bất cứ kẻ nào tiếp cận!” Định tội rất nhanh, rõ ràng là không muốn cô có cơ hội phản bác! Nhưng không ai ngờ Mộ Dung Ca lại đang nắm trong tay một bằng chứng vô cùng quan trọng, có thể xâu chuỗi rất nhiều sự việc không thể giải thích lại với nhau. Cô từ tốn đứng thẳng lưng, cất giọng lạnh lùng: “Thái tử cũng biết Lưu Vân là thị vệ của Thái tử Tề quốc, mặc dù huynh ấy ngày đêm ở cạnh bảo hộ cho thiếp nhưng cũng chỉ vì đã thua cuộc cá cược kia mà thôi. Huống hồ gì...” Cô nhìn lên, đầu tiên, sóng mắt lấp lánh nhìn lướt qua kẻ vừa ra tay tàn nhẫn – Nguyên Du, sau đó là tới kẻ từ lúc gặp mặt lần đầu tiên cho tới giờ luôn muốn dồn cô vào chỗ chết – Lâm Thiện Nhã, cuối cùng là tên hoạn quan cáo mượn oai hùm, vênh váo hung hăng kia, Mộ Dung Ca đứng thẳng, nét bình thản tràn đầy đáy mắt. Nguyên Du và Lâm Thiện Nhã cùng đồng thời nhú mày. Thứ mùi khó chịu kia ngày càng trở nên nồng nặc, nếu tiếp tục dây dưa ở đây, nhất định tất cả mọi người ở trong căn phòng này đều có thể ngửi thấy. Mộ Dung Ca nhanh chóng thu lại ánh mắt của mình và nhìn thẳng trực tiếp vào Nguyên Du. – “Hơn nữa việc này cũng không phải là điều gì bí mật. Chỉ có điều, thiếp thấy mình thực sự rất ngốc rồi, trách sao công tử Lan Ngọc lại luôn nhắc nhở thiếp nhiều lần rằng chớ giữ Lưu Vân ở lại, vì huynh ấy là một mầm tai họa, không ngờ công tử lại nói đúng.” Hai chữ Lan Ngọc này giống như một tiếng sét vang giữa bầu trời. Gã thái giám kia vô cùng sửng sốt, đại danh của công tử Lan Ngọc như sấm rền bên tai, khắp thiên hạ, hầu như ai ai cũng biết đến người này, thật không ngờ Mộ Dung Ca lại biết công tử Lan Ngọc! Lâm Thiện Nhã neho mắt nhìn Mộ Dung Ca đầy khó hiểu, gặp tình cảnh này mà cô ta lại bình tĩnh được như vậy, còn nhắc đến công tử Lan Ngọc nữa, thực chất ý đồ của cô ta là gì đây? Về mặt Nguyên Du rất khó đoán, lão trầm mặc, một lát sau không nhin được cất tiếng ho khụ khụ. Mộ Dung Ca nắm lấy cơ hội này, nhanh chóng nói thêm: “Nếu ở

phủ Thái tử thật sự có gian tế của Tề quốc thì chắc chắn không phải là thiếp! Thiếp bạo gan xin Hoàng thượng hạ lệnh điều tra toàn bộ phủ Thái tử. Nếu tìm thấy chứng cứ thiếp là gian tế, thiếp nhất định sẽ không còn gì để nói nữa, nguyện tự sát ngay trước mặt mọi người để chịu tội.” Bầu không khí trong căn phòng bất chợt trở nên quái dị, bỗng bên ngoài tấm điện vang lên tiếng nói lạnh lạnh của gã thái giám trẻ. – “Bẩm hoàng thượng, Thái tử xin cầu kiến.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Chất giọng the thé của gã thái giám vang vọng trong tấm điện.

Đôi lông mày đang nhú chặt trên gương mặt Mộ Dung Ca từ từ giãn ra, trái tim dần ổn định lại, cô biết hôm nay dù có phát sinh chuyện gì mình cũng sẽ bình yên vô sự. Lâm Thiện Nhã không ngờ Nguyên Kỳ đột nhiên xuất hiện, sáng nay nàng biết tin Nguyên Kỳ muốn đi Lâm Chi thành, tới đó cũng phải mất nửa ngày mới quay lại được nên mới yên tâm vào cung gặp hoàng thượng, tại sao chàng trở về nhanh như vậy? Chẳng lẽ là vì... Nàng quay phắt đầu trừng trừng nhìn Mộ Dung Ca đầy ghen tỵ, chẳng lẽ là bởi vì cô ta? Nguyên Du quét mắt về phía cửa, gương mặt lão thoáng hiện lên vẻ phức tạp không ai hiểu được, lão gật đầu với tên thái giám đứng bên cạnh. Tên thái giám lập tức lĩnh mệnh lui ra. “Phụ hoàng, cái này...” – Lâm Thiện Nhã chuyển tầm mắt sang Nguyên Du, ngập ngừng, tiếp theo họ phải xử trí Mộ Dung Ca như thế nào? Chẳng lẽ bởi vì Nguyên Kỳ đến mà cứ thế buông tha cho cô ta? Nguyên Du bắn một tia mắt sắc bén về phía Mộ Dung Ca, lão trầm giọng ép hỏi: “Người có quan hệ như thế nào với công tử Lan Ngọc?” Ánh mắt lão bức bách không cho phép cô được từ chối, Mộ Dung Ca thâm mím cười, trả lời: “Thiếp và công tử đã từng cùng chung hoạn nạn, công tử cũng nói rằng, thiếp là hồng nhan tri kỷ của người.” Nghe vậy, Nguyên Du lại trở nên trầm tư, trong ánh mắt không còn thứ khí thế lạnh lùng bức người như lúc trước. Lâm Thiện Nhã nhìn thấy sự thay đổi trong mắt Nguyên Du, lòng thầm kêu không ổn, tại sao mới nói vài câu mà tình huống đã xoay chuyển rồi? Nàng ta trừng mắt với Mộ Dung Ca, sự đổ kỵ lại một lần nữa dâng lên khiến nàng không thở nổi, Lâm Thiện Nhã cố gắng ngăn chặn mối hận đang trào dâng trong lòng mình, lúc này tuyệt đối không thể để mất đi lý trí! Phải bình tĩnh mới có thể nắm được cục diện

trong tay. “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” – Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía cửa chính. Nguyên Kỳ mặc một thân áo đen thường thấy, dáng vẻ ưu nhã như thiên tiên đạp mây đi đến, trên gương mặt tuấn mỹ đẹp đến mê muội nở một nụ cười như có như không, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn lướt qua từng người trong phòng. “Thiếp xin thỉnh an thái tử.” – Lâm Thiện Nhã lập tức đứng dậy hành lễ với Nguyên Kỳ. Mộ Dung Ca đang cúi đầu quỳ trước mặt Nguyên Du nên không thể đứng dậy hành lễ với Nguyên Kỳ. Phản ứng của Nguyên Du rất lạnh nhạt, lão chỉ gật đầu và nói: “Ngồi bên cạnh đi.” Lúc Nguyên Kỳ ngồi xuống cũng phát hiện trong phòng phảng phất một thứ mùi khác thường, nhưng hắn vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Nguyên Kỳ liếc mắt đánh giá Mộ Dung Ca, trông cô vô cùng bình tĩnh, bộ dạng lúc này nhìn qua tưởng hèn mọn, có điều, những lời cô vừa nói trong phòng thực chất đã sớm lọt vào lỗ tai của hắn. Mộ Dung Ca, nàng cực kỳ thông minh! “Phụ hoàng, Mộ Dung Ca đã phạm vào tội gì?” – Nguyên Kỳ nhẹ nhàng hỏi. Gã hoạn quan bên cạnh Nguyên Du cân nhắc ngôn từ rồi trả lời: “Bẩm thái tử, Mộ Dung Ca bị nghi ngờ thông đồng phản quốc.” “Thông đồng phản quốc? Có chứng cứ gì không?” – Nghe nói vậy, Nguyên Kỳ khẽ cười nhẹ, thông thả hỏi lại. Gã hoạn quan thận trọng liếc nhìn Nguyên Du, thấy lão không có phản ứng gì mới bạo gan trả lời: “Chính là hộ vệ Lưu Vân ở bên cạnh Mộ Dung Ca, hắn ta vốn là cận vệ của Thái tử Tề quốc.” “Vậy sao?” – “Nguyên Kỳ cười nhạt, ung dung liếc mắt sang Lâm Thiện Nhã. Lâm Thiện Nhã nhận thấy ánh mắt của hắn, cả người khẽ run rẩy. Nguyên Kỳ đang nghi ngờ nàng muốn đối phó với Mộ Dung Ca sao? Trái tim nhói đau, mặc dù mục đích thật sự của nàng đúng là nhằm vào Mộ Dung Ca, nhưng hắn lại nhanh chóng nghi ngờ nàng mà không hề do dự. Nàng cắn chặt môi. Bất ngờ, Mộ Dung Ca bỗng hướng về phía Nguyên Du, cất cao giọng nói rằng: “Thiếp trong sạch, muốn tra rõ sự trong sạch của thiếp, cầu xin hoàng thượng điều tra kỹ phủ thái tử!” Giọng nói trong trẻo êm dịu của cô vang khắp căn phòng. Đôi mắt đen láy khó lường của Nguyên Kỳ bình tĩnh nhìn lướt qua Mộ Dung Ca. Căn phòng lại một lần nữa rơi vào yên lặng. Hai đầu gối quỳ dưới đất phát đau, nhưng cô phải kiên trì chờ đợi. “Phụ hoàng, nhi

thần cho rằng điều tra cũng tốt.” – Nguyên Kỳ mỉm cười nhìn sang Nguyên Du đang im lặng. Nguyên Du hoàn hồn trở lại, ánh mắt lão nhìn Mộ Dung Ca đầy phức tạp, sau đó rất nhẹ nhàng mỉm cười với Nguyên Kỳ, lão gật đầu. – “Được.” Lời nói này khiến tâm trạng căng thẳng của Mộ Dung Ca lập tức được thả lỏng. Mọi chuyện có vẻ đang thay đổi theo chiều hướng tốt nhưng vẫn không ảnh hưởng đến những việc cần làm tiếp theo. Chỉ có điều, sau hôm nay cô phải cẩn thận với Nguyên Du, sát khí trong mắt lão đã nhắc nhở cô rằng mọi chuyện đang ngày càng trở nên phức tạp. Lâm Thiện Nhã rơi vào trầm tư, nàng có cảm giác nguy hiểm đang dần dần tới gần mình.

——bamholyland.com——

Lâm Khinh Trần vừa rời khỏi kinh đô Hạ quốc không lâu, lúc này đang nhàn nhã ngồi câu cá bên hồ ở trong một khu rừng núi hoang vắng, hưởng thụ phút giây bình yên hiếm có của mình, bên người hẳn không có ai đi theo bảo vệ. Mặt nước sáng lấp lánh phản chiếu bóng hình bên bờ hồ, bỗng nhiên hẳn mở to hai mắt đang nhắm chặt, cặp mắt bắn ra những tia sáng sắc bén quét về phía bụi rậm ở đằng xa, ánh mắt nguy hiểm đối lập với giọng nói nhẹ nhàng thường lệ. – “Bằng hữu, vì sao không đi ra đây cùng ta hưởng thụ một chút thú vui câu cá?” Một cơn gió lạnh từ phía rừng rậm thổi tới khiến khung cảnh yên bình bỗng chốc thay đổi. Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy của kiếm vang lên, nhẹ đến mức kiếm khí và gió hòa vào làm một. Sát khí vô hình lạnh lẽo như hơi thở chết chóc từ địa ngục ập đến. Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Khinh Trần trầm xuống, giọng nói dịu nhẹ bỗng trở nên sắc lạnh, hẳn tức giận quát: “Người ở phương nào? Mau ra đây đi!” Tiếng gió thổi vì vút lạnh thấu xương làm rừng cây xanh rậm rạp đong đưa điên cuồng. Tiếng quát vang vọng trong không gian nhưng không ai đáp lời. Tâm Lâm Khinh Trần thoáng trùng xuống, cặp mắt đảo tứ phía, cần câu cá đã sớm bị ném đi, nổi lơ lửng ở giữa hồ. Sự thận trọng của hẳn khiến kẻ đang ẩn núp trong rừng bật lên tràng cười khanh khách. – “Không ngờ đường đường là Kinh Nam vương mà cũng nhát gan như vậy!” Một giọng nam từ trong rừng rậm vang lên sang sảng, như vọng lại từ bốn phương tám hướng, nhất thời làm người nghe rơi vào mây mù khó có thể nhận ra người này đang ẩn núp ở chỗ nào. Là địch hay bạn. Lâm Khinh Trần quét ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh, y bỗng

cảm nhận được người đang ẩn nấp trong đó, một người cực kỳ cường đại. Y là địch hay bạn đây? Từ tiếng cười vừa cất lên, Lâm Khinh Trần có thể khẳng định, người này nhất định là kẻ địch! Từ trước đến nay hắn ít khi gây thù chuốc oán với ai, kẻ địch mà hắn có cũng chỉ là mấy huynh đệ ruột thịt ở Phong quốc. Vậy người kia là ai? Nghe giọng nói rất xa lạ! Giây lát sau, người đó lại tiếp tục cất lời: “Ngoài nhát gan, Kinh Nam Vương người còn là một tên tiểu nhân bỉ ổi.” Giọng nói kia mang âm hưởng khẳng định làm cho lòng của Lâm Khinh Trần ngày càng trở nên lạnh. Hắn không nhìn quanh nữa mà cười gằn, nho nhã nói: “Các hạ muốn gì nói ra đi.” Hắn vừa dứt lời, lập tức từ trong rừng rậm thối tới một trận lốc lá cây, tuy chỉ là mấy chiếc lá cây bình thường không thể khiến bản thân mình bị thương, nhưng trực diện đập thẳng vào hắn mang theo hơi thở sát khí trí mạng, giống như một đường kiếm bén nhọn chém tới. Lâm Khinh Trần cau chặt mày, từng bước lui về phía sau, nếu vừa rồi chỉ chậm chút nữa có lẽ hắn đã bị đám lá cây này gây ra thương tích. Người mới tới có nội lực rất mạnh! Có thể ngang bằng với hắn. Nhưng kẻ này hành động bất ngờ, ra tay tàn nhẫn chứng tỏ y muốn giết hắn. “Đúng như người đang nghĩ, ta quả thực có ý định lấy mạng của người!” – Trong rừng rậm truyền tới tiếng cười lạnh của người kia. Theo âm sắc có thể suy đoán, người này là kẻ mang mối hận với hắn. Hận ư? Lâm Khinh Trần càng nhíu mày, rốt cuộc hắn đã kết thù cùng ai, và khi nào? “Người đang đoán thân phận của ta? Kinh Nam Vương người đoán đi, rốt cuộc người đã làm việc đê tiện gì để khiến ta phải hận người như vậy.” – Người nọ cố ý nói to âm vang khắp khu rừng như lời nói xuất phát từ địa ngục, làm cho tất cả ai nghe thấy cũng phải rùng mình sợ hãi. Kẻ này nói chuyện hoàn toàn coi thường Lâm Khinh Trần, như thể đang đùa giỡn với một đứa trẻ lên ba, không hề nể mặt hắn chút nào! Lâm Khinh Trần cúi đầu suy nghĩ sâu xa, trên gương mặt không hề tỏ vẻ tức giận. Sau một lúc lâu hắn bỗng xoay đầu nhìn về phía nơi nào đó trong rừng, giọng nói vốn nhẹ nhàng nay ngập tràn lạnh lùng, sát khí nổi lên ẩn hiện quanh thân hắn. – “Mau ra đây cho ta.” Nhưng đáp lại hắn chỉ là những cơn lốc lá khô kéo tới ào ạt, từng cơn gió đều mang theo hơi thở chết chóc bức người như muốn ngay lập tức đòi mạng của hắn. Lòng thầm

hoảng sợ, rốt cuộc người này có bao nhiêu thù hận với hãn đây? Tại sao từng chiêu từng chiêu đánh tới đều muốn lấy mạng của hãn? May mà thân hãn tu luyện võ công ít có đối thủ, bằng không nhất định đã chết dưới đám lá cây kia rồi. “Người dám trợ trụ vi ngược(*)! Muốn làm hại Mộ Dung Ca. Nàng là người mà các người có thể động đến sao? Nếu muốn hại nàng thì hãn người đã chuẩn bị sẵn tâm lý trả giá bằng tính mạng!” (*) Trợ Trụ vi ngược: giúp người ác làm việc xấu. Đột nhiên từ trong rừng rậm, một bóng người nhảy ra. Người này có dung mạo khôi ngô tuấn tú, dáng người cao gầy, gương mặt vẫn còn vẻ non nớt nhưng lạnh băng, cặp mắt nhìn kẻ đối diện đầy hận thù, điều này làm cho gương mặt anh tuấn của hãn có nét rất riêng, phảng phất như gió mát cuối thu khiến lòng người phát run. Lâm Khinh Trần không rời mắt khỏi từng cử động của người thiếu niên vừa xuất hiện, khuôn mặt y càng thêm nhú chặt: “Mộ Dung cô nương lúc này vẫn bình yên vô sự. Thật không ngờ bản vương lại có thể gặp được Thập hoàng tử Tề quốc ở chỗ này.” – Thực ra y không hề ngạc nhiên, Triệu Tử Tấn vốn có mối quan hệ tỷ đệ thân thiết với Mộ Dung Ca, mặc dù thân phận của nàng ta lúc này có phần thấp kém nhưng đệ đệ của nàng ta là Triệu Tử Tấn hiện tại rất có thể lực ở Tề quốc, thậm chí tương lai hãn còn có khả năng uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của Triệu Tử Duy. Thật không ngờ lúc này Triệu Tử Tấn lại đến Hạ quốc! Chẳng lẽ mục tiêu của hãn là y? “Kinh Nam vương quá khách sáo rồi! Là bản điện hạ thất lễ trước, Kinh Nam vương không cần bày ra bộ dạng quân tử nho nhã như vậy. Mộ Dung Ca không oán không thù gì với người, người không thể giúp công chúa Thiện Nhã ước hiếp Mộ Dung Ca được. Giao cảnh hoan sao? Hừ! Lại dám dùng thứ dơ bẩn đó của đám nữ tử thanh lâu, hơn nữa hai kẻ các người dùng nó còn có vẻ rất thành thạo, bản điện hạ phải sợ hãi rồi, không ngờ hai người lại bẩn thỉu đến vậy, công chúa Thiện Nhã kia hãn phải qua tay nhiều gã đàn ông rồi mới biết đến tác dụng của Giao cảnh hoan! Kinh Nam vương người hãn cũng dùng không ít lần? Có điều, thứ dơ bẩn đó các người lại dám dùng trên người của Mộ Dung Ca, làm vậy bản nàng!” – Giọng nói của gã thiếu niên thay đổi âm lượng, tiếng nói to đanh thép, mỗi một câu nói ra đều tinh táo đến phát lạnh, bên trong còn chứa hàm ý châm chọc khiến Lâm Khinh

Trần đỏ bừng hai má. Chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi mà đã biết dùng ngôn ngữ châm chọc này, cách nói năng vô cùng già dặn! Giao cảnh hoan, thứ thuốc hôm ấy Lâm Thiện Nhã sử dụng chính là Giao cảnh hoan, không ngờ Triệu Tử Tấn lại biết rõ chuyện này như vậy! Ánh mắt thiếu tự nhiên của Lâm Khinh Trần khẽ lóe sáng, hành động của Lâm Thiện Nhã hôm đó đúng là rất hèn hạ, nhưng Triệu Tử Tấn không kiêng nể ai, cứ thế nói những lời đâm vào lòng tự tôn càng làm cho y cảm thấy khó chịu, cuối cùng không chịu nổi, hừ lạnh: “Việc này đã là quá khứ rồi, Thiện Nhã cũng đã bị trừng phạt thích đáng, nô tỳ Xảo Vân của nó cũng đã chết để tạ tội.” Kỳ thực trong cuộc chiến ngày hôm đó, Lâm Thiện Nhã không phải là người thắng cuộc mà ngược lại là người thua! Qua việc này, người được lợi nhất có khi là Mộ Dung Ca, dù sao nàng ta cũng đã có được sự quan tâm của Nguyên Kỳ. Triệu Tử Tấn nghe thấy vậy lập tức thể hiện sát khí, ánh mắt như kết băng lạnh lùng bắn tới, hăn nổi giận quát to: “Mạng của một đứa nô tỳ ti tiện sao có thể so sánh được với Mộ Dung Ca?!” – Hăn nhìn lướt qua Lâm Khinh Trần rồi hất đầu ra lệnh cho phía sau – “Giết!” Bỗng từ khu rừng rậm xung quanh nhảy ra vài tay sát thủ mặc áo xanh lục, mỗi kẻ đều có võ công cao cường, nội lực mạnh mẽ. Sắc mặt Lâm Khinh Trần trở nên trầm trọng, bảo sao vừa rồi y không thể phát hiện chỗ ẩn nấp của Triệu Tử Tấn, thì ra là vì có nhiều cao thủ đi theo yểm trợ cho hăn như vậy. Triệu Tử Tấn mới quay trở về Tề quốc được một năm, thật không ngờ hăn ta lại ẩn giấu sâu như vậy, những cao thủ này nhất định là những kẻ đã được huấn luyện kỹ càng, nếu không khó có thể đoàn kết ăn ý như vậy được. Sát khí như một tấm lưới mắt cá rơi xuống vây lấy Lâm Khinh Trần. Sắc lạnh của đao kiếm sáng lóa cả một góc. Đối mặt với cái chết, Lâm Khinh Trần không hề sợ hãi, trái lại còn mỉm cười nhìn Triệu Tử Tấn: “Hôm nay người hao tổn tâm tư tới tìm ta chắc không phải chỉ vì một mình Mộ Dung Ca. Nói nhiều cũng vô ích, nói đi, rốt cuộc người muốn gì?” Sát khí xung quanh nhất thời biến mất, khí tức trong không khí cũng không còn lạnh như lúc ban đầu. Khóe miệng Lâm Khinh Trần khẽ kéo lên cao, y nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Tấn, thật không ngờ, hăn ta mới chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi mà đã có tâm cơ bậc này! Lòng dạ thâm trầm khó lường khiến đối phương rợn cả

tóc gáy, giống như đang đứng trước mặt Nguyên Kỳ thứ hai vậy. Nếu trần gian này lại có thêm một Nguyên Kỳ nữa thì thiên hạ tất sẽ có thêm nhiều cuộc chiến đầu rơi máu chảy! Chỉ có điều.... – Đầu óc bỗng trở nên sáng suốt – Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy, Triệu Tử Tấn, cả ba người này đều có những tâm tư không bình thường với Mộ Dung Ca. Sự tồn tại của Mộ Dung Ca lúc này chính là điểm yếu để đối phó với ba người bọn họ, nếu có thể lợi dụng thỏa đáng quân cờ này, chưa biết chừng còn có thể cùng tranh đoạt thiên hạ! Triệu Tử Tấn lạnh lùng quan sát Lâm Khinh Trần, bỗng khóe miệng hăn kéo lên thành một nụ cười nhàn nhạt, dường như đã nhìn thấu tâm tư qua ánh mắt của Lâm Khinh Trần, hăn cười gằn: “Người muốn lợi dụng Mộ Dung Ca sao?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Vừa nhắc tới ba chữ ‘Mộ Dung Ca’, khuôn mặt cười của Triệu Tử Tấn lập tức đành lại, sát khí một lần nữa nổi lên như một thanh trường kiếm sắc bén đâm thẳng tới lồng ngực Lâm Khinh Trần, giọng hằn lạnh băng: “Không cho phép người làm bất cứ chuyện gì liên quan đến Mộ Dung Ca. Nếu người dám động tới nàng ấy dù chỉ trong ý nghĩ, ta nhất định sẽ đưa người và toàn bộ Phong quốc chôn cùng!” Lời nói tràn ngập sát khí, còn lợi hại hơn những mũi kiếm tát vào mặt Lâm Khinh Trần, rõ ràng đây không phải là nói chơi mà chính là lời tuyên thệ khiến lòng người run sợ. Toàn thân Lâm Khinh Trần khẽ run rẩy, khí thế của Triệu Tử Tấn thật bức người! “Ta đã không còn hứng thú với chuyện thiên hạ.” – Y nhìn thẳng vào Triệu Tử Tấn đặng đặng sát khí, nhẹ nhàng cười nói. Từ sau khi rời khỏi Phong quốc, y đã quyết định mình không còn bất cứ quan hệ gì với Phong quốc. Tranh đấu trong thiên hạ vốn là chuyện chẳng bao giờ có điểm dừng, y cũng không cho rằng với sức lực của một người có thể thay đổi được điều gì. Triệu Tử Tấn khẽ cười khẩy, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, xem ra hẳn đã quá xem trọng tay Lâm Khinh Trần này rồi! Thật không ngờ hóa ra y chỉ là một con rùa rụt cổ. – “Thật vậy không? Đường đường là Kinh Nam vương sống nhờ tiền thuế của người dân, vậy mà khi bị chĩa kiếm vào cái mũ Kinh Nam vương trên đầu, người lại nhát gan như vậy, không dám làm gì cho bách tính Phong quốc! Chẳng lẽ lá gan của nhà người chỉ có thế này? Cách đây không lâu bốn điện hạ có nghe được một tin tức rợn người trong nội bộ Phong quốc, Kinh Nam vương người có muốn biết không?” Lâm Khinh Trần kinh hãi nhìn Triệu Tử Tấn, cả người không ngừng run lên. Nhưng Triệu Tử Tấn không cho y cơ hội phản bác: “Tiên hoàng của Phong quốc đã từng làm những việc dơ bẩn với Kinh Nam vương phi – cũng chính là Thái tử phi trước đây. Thái tử phi không chịu nổi nhục nhã nên đã tự sát.

Mà trọng điểm là Thái tử phi lại có dung mạo giống hệt Mộ Dung Ca. Kinh Nam Vương, bốn điện hạ nói có đúng không? Nếu có chỗ nào sai, mời Kinh Nam Vương bổ sung.” Người thiếu niên mỉm cười tà ác, từng câu từng chữ nói ra như những ngọn băng phá vỡ vẻ bình tĩnh trên gương mặt anh tuấn của Lâm Khinh Trần, sắc mặt y nhất thời tái nhợt. Lâm Khinh Trần trừng mắt nhìn ngườì thiếu niên ở trước mặt, y phát hiện hãn quá đáng sợ! Mới chỉ mười ba tuổi mà đã biết bày mưu tính kế đến bậc này! “Câm miệng!” – Rốt cục không thể nhịn hơn được nữa, Lâm Khinh Trần phản nộ quát lên một tiếng. Đối với y, cái chết của Yên Nhi chính là vết thương chí mạng trong lòng! Bởi vì Yên Nhi, y mới hiểu rõ việc tranh đoạt quyền lực quá mức tàn nhẫn, đứng ở vị trí cao chưa chắc đã là một việc tốt. Các nước trong thiên hạ tái lập rồi sụp đổ chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi, rất nhiều nước bị diệt vong không phải chỉ do bởi một người quyết định. Triệu Tử Tấn hài lòng nhìn Lâm Khinh Trần nổi giận, hãn bỗng nhếch miệng cười tà: “Nếu câu chuyện này bị truyền ra ngoài không biết thiên hạ sẽ nói những gì? Kinh Nam Vương thông minh tuyệt đỉnh vậy mà đến người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ nổi, để cho chính phụ thân của mình làm nhục. Việc chấn động như vậy người trong thiên hạ sẽ bàn luận ra sao đây...” Con người ai cũng có nhược điểm riêng, nhưng nếu để người khác nắm được điểm yếu đó, nó sẽ trở thành vũ khí lợi hại gây bất lợi cho chủ nhân. Nếu Triệu Tử Tấn đã tìm đến Lâm Khinh Trần, hãn nhiên hãn đã sớm có dự tính. Lần này Lâm Khinh Trần không chạy thoát được rồi! Hơn nữa, ngày nào Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã còn chưa trả giá đủ thì ngày đó hãn còn chưa buông tay! Đôi đồng tử trong mắt Lâm Khinh Trần co rút lại, y sợ hãi nhìn Triệu Tử Tấn, trong đầu cố gắng giãy dụa. – “Khẩu khí này hãn không phải do một mình người nói ra được...” Triệu Tử Tấn chỉ nhẹ nhàng nhướn mày, không thừa nhận, cũng không phản bác. “Rốt cuộc thì người muốn bản vương làm cái gì?” – Theo bản năng, Lâm Khinh Trần lui về phía sau một bước, nheo mắt nhìn người thiếu niên đáng sợ trước mắt. Triệu Tử Tấn đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, hôm nay trời xanh mây trắng, không khí cuối thu thật sáng khoái, là một ngày rất thích hợp để thực hiện âm mưu của hãn... ——bamholylanđ.com——

Hoàng cung Hạ quốc. Đảo mắt đã qua hai canh giờ. Công việc lục soát toàn bộ phủ Thái tử đã xong, thống lĩnh thị vệ đang đi theo một tên hoạn quan tiến vào bên trong. Trong phòng lúc này nồng nặc một mùi hôi thối gay mũi. Mộ Dung Ca đánh giá vẻ mặt của Nguyên Du, không biết có phải lão che giấu quá tốt hay không mà cô không thể phát hiện được điều gì bất thường trên gương mặt của lão. Sau khi thị vệ lĩnh mệnh đi điều tra, Nguyên Kỳ liền lệnh cho Mộ Dung Ca đứng dậy đi tới sau lưng hắn, lúc đó Nguyên Du chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn lướt qua cô, không có ý ngăn cản. Lâm Thiện Nhã vẫn nhẫn nại nhìn cô không rời mắt, nhưng rất nhanh sau đó đã chuyển thành mỉm cười dịu dàng, vẻ mặt hòa hoãn không có bất kỳ một kẻ hờ nào. Tất cả mọi người đều kiên nhẫn đợi kết quả. Kết quả này có thể ở trong dự liệu của mọi người, hoặc cũng có thể đi chệch hướng so với những gì đang được suy đoán. Nguyên Kỳ bình thản không hề cau mày, đôi lúc hắn xoay chiếc nhẫn màu tía trên ngón tay cái, thỉnh thoảng lại ừm ừm vài ngụm trà. Bình tĩnh ung dung như thế đã đem tất cả mọi chuyện nằm trong lòng bàn tay. Lâm Thiện Nhã cảm thấy rất mơ hồ, bốn phía xung quanh nàng ta như có một lớp sương mù nguy hiểm bủa vây, trực giác mách bảo bản thân nàng đang rơi vào hiểm cảnh. Thống lĩnh thị vệ cất giọng trầm khàn: “Ty chức tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” “Đứng dậy đi.” – Nguyên Du ra lệnh. Mộ Dung Ca siết chặt hai tay, thầm mong Lưu Vân sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô! Nguyên Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt tỏ vẻ lơ đãng nhưng đã thu hết mọi phản ứng của Mộ Dung Ca vào sâu trong đáy mắt đen thẳm, dường như hắn đã nhìn thấu suy tính của cô. Tim đập nhanh khiến hô hấp của Mộ Dung Ca khó khăn hơn, đầu óc hơi choáng váng, nhưng chỉ trong nháy mắt cô đã trở lại trạng thái vững vàng. Thống lĩnh thị vệ ngẩng đầu, hắn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn lướt qua Lâm Thiện Nhã. Lâm Thiện Nhã cũng vì chờ đợi lâu mà đứng ngồi không yên, giờ thấy tay thống lĩnh thị vệ kia nhìn mình lại càng cảm thấy bất an hơn. Hắn ta nhìn nàng làm gì vậy? Thống lĩnh thị vệ khom người đưa tay ra phía trước dâng lên một vật. Mộ Dung Ca thầm hài lòng, sóng mắt khẽ chuyển động, Lưu Vân đã không phụ sự kỳ vọng của cô, tốt lắm! Lâm Thiện Nhã lấy làm khó hiểu, trên tay Thống lĩnh hình như là một

khối ngọc bội lục thúy, nó có quan hệ gì với tội danh thông đồng phản quốc của Mộ Dung Ca? Nguyên Kỳ đưa tách trà lên miệng, trong đôi mắt ma mị xẹt qua ánh cười như có như không. Phải ngồi trên giường tiếp chuyện mấy canh giờ liền khiến sức lực của Nguyên Du giảm đi nhiều, giờ sắp thở không ra hơi, ngay cả lời cũng không muốn nói nhiều. Gã hoạn quan hầu hạ bên cạnh thấy sắc mặt của Nguyên Du bèn nhắc nhở Thống lĩnh thị vệ: “Người có gì mau nói.” Thống lĩnh thị vệ không dám chần chừ, lập tức thưa: “Vật này chính là đồ tùy thân của Thái tử Tề quốc, nó tượng trưng cho phân thân của y, có thể nói là một vật vô cùng quý giá có thể đổi lấy một tòa thành trì. Mà vật này đã được tìm thấy ở trong... Bạc Khanh Các của phủ thái tử!” Một câu nói như tiếng sét nổ vang rung động cả bầu trời, nhắm thẳng hướng đánh tới Lâm Thiện Nhã, Lâm Thiện Nhã thấy trước mắt mình trở nên trắng lóa, không còn nhìn rõ mọi vật xung quanh nữa. Nàng chưa từng nhìn thấy khối ngọc bội này, nó từ đâu đến vậy? Hơn nữa nó còn là vật tùy thân của Thái tử Tề quốc, nàng làm sao có nó đây? Lâm Thiện Nhã quanh năm thường xuyên nghĩ mưu tính kế nên khi nhìn thấy khối ngọc bội kia, nàng ta đã nhạy bén nhận ra điều gì đó. Nàng trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca, việc này chắc chắn do cô ta gây nên! Câu nói này của Thống lĩnh đã nói rõ Mộ Dung Ca không thông đồng với địch phản quốc, cô vô tội! Lâm Thiện Nhã hung ác trợn mắt với Mộ Dung Ca, tất cả những việc này chắc chắn là mưu kế của Mộ Dung Ca muốn mượn chuyện phản kích nàng. Hương Lan nói quả thực không sai, Mộ Dung Ca là một đối thủ không thể coi thường, cô ta luôn chờ lúc không ai chú ý bèn âm mưu một nhát! Cổ họng chợt thấy ngòn ngọt mùi máu tanh. Lúc này nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca và gã Thống lĩnh thị vệ kia, không còn tâm tình đâu đi tra xét tại sao Mộ Dung Ca lại biết có ngày hôm nay mà chuẩn bị hết mọi thứ, càng không thể hỏi ngọc bội này có phải của Mộ Dung Ca hay không. Cho nên Lâm Thiện Nhã chỉ có thể nén lửa giận vào trong lòng, lo lắng nhìn tình huống của mình bỗng chuyển biến xấu. Dù có là tình huống xấu nhất thì nàng vẫn là công chúa của Phong quốc, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nàng vẫn còn có chỗ hữu dụng với Nguyên Kỳ và Hạ quốc, nên tính mạng không cần lo lắng. Chỉ là nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Mộ

Dung Ca khiến nàng bỗng có cảm giác sợ hãi. Nàng chưa từng sợ một Lâm Thanh Nhã đề tiện, không sợ những âm mưu hoàng cung khi còn ở Phong quốc, càng không sợ có thể sau này mình sẽ phải sống lưu lạc ở bên ngoài, nhưng lúc này đây nàng lại có cảm giác Mộ Dung Ca thật đáng sợ! Rõ ràng vì thân phận mà cô ta không thể đi làm được nhiều việc, vậy mà đối mặt với sự sống còn trước mắt, cô ta lại có thể điềm tĩnh như thế thật khiến nàng cảm thấy... run rẩy. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã vô thanh vô thức đoạt lấy tính mạng của người. Nhìn vẻ bề ngoài Mộ Dung Ca là người nhân từ thiện lương, tính tình nhu nhược hèn mọn, nhưng thực chất đây chỉ là vỏ bọc nguy trang để tự bảo vệ mình! Lâm Thiện Nhã quá sợ hãi, bây giờ mới nhận ra còn kịp nữa không? Nguyên Du sắc bén nhìn Lâm Thiện Nhã, lão không nói bất cứ lời nào nhưng lại vây chặt đối phương trong áp lực vô hình. Thứ áp lực đó làm sắc mặt Lâm Thiện Nhã càng trở nên méo mó đến thảm hại, cả người run lên, nàng lập tức quỳ xuống đất, đang muốn thanh minh cho mình hồng thoát thân, nhưng đã bị Mộ Dung Ca cướp lời. Ánh mắt Mộ Dung Ca sáng rực, dù đã cố đè nén xuống nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra khí thế bức người: “Thì ra người thông đồng với địch phản quốc lại chính là Thái tử phi! Thiếp đúng là bị oan! Hoàng thượng thánh minh!” – Cả ngày hôm nay thần kinh của cô luôn trong trạng thái căng thẳng, đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội tốt như thế này. “Mộ Dung Ca!” – Lâm Thiện Nhã nghiêng rằng nghiêng lợi, nàng thật không ngờ Mộ Dung Ca lại đề tiện vô sỉ như vậy! “Xin thái tử chứng giám cho thiếp, thiếp luôn trung thành và tận tâm với thái tử, chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội người. Lưu Vân tuy là người của Tề quốc nhưng cũng chỉ vì một cuộc cá cược mới ở lại làm hộ vệ cho thiếp ba năm. Hắn cũng không mấy khi tiếp xúc cùng thiếp.” – Mộ Dung Ca không để ý đến sự tức giận của Lâm Thiện Nhã, cô quay người nói với Nguyên Kỳ. Trong mắt Nguyên Kỳ lóe lên ánh nhìn kỳ lạ, hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Ca, miệng khẽ cười: “Việc này bốn cung có thể làm chứng.” – Nàng chưa bao giờ muốn tham dự vào việc tranh đấu giữa các nước, người luôn muốn tránh xa thị phi sao có thể để bản thân mình rơi vào trong đó? Lâm Thiện Nhã tái mặt, cả người run rẩy đối mặt với Nguyên Kỳ, hai cánh môi run run không biết phải nói

gì. Bỗng nàng nhếch miệng cười sâu thẳm. – “Thái tử, người hẳn cũng biết thiếp không phải kẻ phản bội.” – Hôm nay nàng tới đây là muốn cho Mộ Dung Ca một tước vị, thật không ngờ chính mình lại lâm vào cảnh này. Đôi mắt đen sâu thẳm của Nguyên Kỳ khẽ lóe sáng, hẳn im lặng. “Ngoài ra, ty chức cũng đem Lưu Vân kia bắt vào đại lao, dưới trọng hình nhưng y vẫn giữ lời khai như cũ, y nói mình ở bên cạnh Mộ Dung Ca vì đã thua một cuộc cá cược nên phải làm hộ vệ cho nàng ta, không phải là thám tử của thái tử Tề quốc.” – Thống lĩnh thị vệ tiếp tục bẩm báo. Hai tay Mộ Dung Ca không tự chủ được nắm chặt lại. Trọng hình ư? Cô đã từng nghe nói trọng hình của Hạ quốc rất tàn nhẫn, Lưu Vân hiện giờ còn sống hay đã chết? “Xem ra, Mộ Dung Ca quả thực không có dính dáng gì tới chuyện này.” – Nguyên Du bỗng nói một câu, chỉ bằng câu nói này đã gạt đi chứng cứ vô cùng xác thực kia, vừa giả vờ đồng ý với lời nói của Mộ Dung Ca, Vốn Mộ Dung Ca còn tưởng rằng mình sẽ phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thoát tội, tiện thể đổ vấy lên người Lâm Thiện Nhã, nhưng thật không ngờ Nguyên Du lại thay đổi ý định, quan trọng là lúc này cô không còn cảm thấy sát khí của Nguyên Du. Đôi con ngươi đen láy trong mắt Nguyên Kỳ khẽ chuyển động, hẳn thôi xoay chiếc nhẫn trên ngón cái. Lâm Thiện Nhã ngồi bệt xuống đất, hồn xiêu phách lạc. Lời nói của Nguyên Du rõ ràng có ý muốn kết thúc chuyện này ở đây, cho dù nàng phản đối cũng không được, Gương mặt Lâm Thiện Nhã tái nhợt, nàng nhìn Nguyên Kỳ không rời mắt, trong lòng dâng lên một tia hy vọng. Nhưng, không có gì xảy ra. Mộ Dung Ca dần dần ổn định lại cảm xúc của mình, cô phải nắm chắc cơ hội lần này, bèn nói tiếp: “Thái tử phi, mặc dù trước đây người là người của Phong quốc nhưng đừng quên hiện giờ người đã là con dân của Hạ quốc, sao có thể làm ra những việc như vậy? Thật uổng công Thái tử luôn tin tưởng người. Thông dân phản quốc là tội lớn tày trời đó!” “Còn chứng cứ nào khác không?” – Nguyên Du liếc nhìn Thống lĩnh thị vệ, nhưng hẳn lắc đầu. Để tìm ra vật chứng này, hẳn đã phải cho người lục tung từng góc ngách trong phủ Thái tử, ngoại trừ miếng ngọc bội đó ra thì hẳn không thể tìm thêm được bất cứ thứ gì nữa. Kỳ thực bọn họ cũng biết những lời nói này có thể là bịa đặt nhưng lại không ngờ vì thế mà liên lụy

đến Thái tử phi. Lâm Thiện Nhã không hổ danh là công chúa của một nước, cho dù có đối mặt với hiểm cảnh cũng luôn điềm tĩnh, sao có thể để cho người khác chế ngự mình? Nàng đang cố tìm một cơ hội để phản bác lại. “Sao có thể chỉ vì một miếng ngọc đã vội kết tội con? Và tại sao miếng ngọc bội này vô duyên vô cớ lại có ở trong phòng của con? Đây chắc chắn là có kẻ muốn hãm hại con, có quá nhiều điểm đáng ngờ, nếu để người ngoài nghe thấy chẳng phải đã thành chuyện cười rồi sao.” Mộ Dung Ca mỉm cười: “Hãm hại ư? Mọi người đều biết Bạc Khanh Các trong phủ Thái tử luôn được thủ vệ bảo hộ sâm nghiêm, dù có người muốn âm mưu hãm hại Thái tử phi cũng không có đủ cái năng lực ấy.” “Nếu ngọc bội đã tìm được ở Bạc Khanh Các thì Thái tử phi không thoát khỏi trách nhiệm.” – Nguyên Du cau mày, tỏ vẻ vô cùng mệt mỏi, nhìn vẻ mặt của lão có vẻ không muốn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian xem tuồng nữa, lão nhìn Nguyên Kỳ: “Việc này là chuyện trong phủ Thái tử, người xử lý đi, Trẫm mệt rồi.” Nguyên Kỳ gật đầu, đáp: “Vâng, thưa phụ hoàng.” Mộ Dung Ca nhíu mày. Vừa rồi lão còn tỏ ra lớn tiếng như vậy mà bây giờ chỉ phủ tay qua loa, thái độ giữa trước và sau quá chênh lệch! Mộ Dung Ca chớp mắt, trong lòng ngầm nổi sóng. Trông Lâm Thiện Nhã lúc này không có vẻ gì là sợ hãi, điều này khiến cô phải suy nghĩ, phải chẳng giữa Lâm Thiện Nhã và Nguyên Kỳ có một thỏa thuận nào đó nên hôm nay Thiện Nhã mới thản nhiên như vậy. Nếu đúng là như vậy thì hôm nay có làm chuyện gì cũng chỉ vô ích, chẳng lẽ cứ để Lâm Thiện Nhã thoát dễ dàng như vậy sao? Làm gì có chuyện tốt thế! Mộ Dung Ca ngẩng đầu dùng ánh mắt trong veo nhìn Nguyên Kỳ, cô trầm giọng: “Thiếp mang thân phận thấp hèn nên nhiều lần bị người ta vu hãm, may thiếp mạng lớn nếu không đã bị đánh chết. Thiếp bị oan, chuyện cũ cùng chuyện mới gộp lại khó bỏ qua được. Thiếp chỉ có một cái mạng nhỏ, nhưng Thái tử thì khác, nếu Thái tử có điều gì bất trắc chẳng phải sẽ khiến bách tính của Hạ quốc rơi vào tuyệt vọng sao?” – Cô đang nhắc nhở Nguyên Kỳ. Ngày ấy ở Phù Dung Các hắn đã uy hiếp Lâm Thiện Nhã, có lần đầu tha thứ chắc chắn sẽ có lần thứ hai, thứ ba, Lâm Thiện Nhã nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ của mình! Bầu không khí đột ngột hạ nhiệt. Đôi mắt đen của Nguyên Kỳ chìm sâu vào trong u tối, Lâm Thiện

Nhã không dám thở mạnh, bỗng nàng nhớ tới ngày mưa ấy ở Phù Dung Các, hăn bung dù đứng từ trên cao nhìn xuống uy hiếp nàng. Hăn đã nói, không được có lần sau! “Phế bỏ chức vị Thái tử phi của Lâm Thiện Nhã.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Nguyên Kỳ thản nhiên nói ra một câu nhưng lại khiến toàn bộ những người có mặt trong căn phòng phải giật mình kinh hãi.

Từng luồng khói trắng vẫn chậm rãi nhả ra từ chiếc lô hương và tỏa ra bốn phía. Mộ Dung Ca cũng rất ngạc nhiên, cô đã nghĩ nhờ tình huống này có thể dạy dỗ cho Lâm Thiện Nhã một bài học nhỏ, vì cô biết giữa Lâm Thiện Nhã và Nguyên Kỳ có một hiệp định ngầm, nhưng thật không ngờ vừa cố tình châm dầu vào lửa thì hăn đột nhiên muốn phế Lâm Thiện Nhã! Có lẽ với Lâm Thiện Nhã, điều này còn tàn nhẫn hơn việc lấy tính mạng của nàng ta. Từ khi sinh ra Lâm Thiện Nhã đã là một công chúa cao quý kiêu ngạo, luôn được mọi người tôn sùng, đứng trên muôn vạn người, nếu không còn thứ thân phận tôn quý ấy, nàng sẽ như một kẻ bị rút sạch máu không thể sống nổi. Lâm Thiện Nhã nhanh chóng suy nghĩ, rốt cuộc mình đã nói gì khiến Nguyên Kỳ ra quyết định như vậy? Cũng có thể chính Nguyên Kỳ đã muốn tìm một cơ hội để sớm phế nàng chăng? Không thể, Lâm Thiện Nhã nàng có dung mạo tuyệt mỹ, khuynh quốc khuynh thành, đàn ông trong thiên hạ có ai không từng mong muốn có được nàng chứ? Nhớ trước đây mỗi lần Triệu Tử Duy nghe thấy bốn chữ Công chúa Thiện Nhã thì luôn mỉm cười dịu dàng, hăn từng thật lòng muốn cưới nàng. Nhưng đứng trước Nguyên Kỳ, nàng lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đàn ông không phải đều là loại động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ hay sao? Mỹ nhân ở trước mặt tất nhiên là muốn thưởng thức rồi, nhưng xem dáng vẻ của Nguyên Kỳ lại hoàn toàn lạnh nhạt. Lâm Thiện Nhã chờ đợi nhìn người đàn ông vừa thốt ra câu nói lạnh lùng kia, toàn thân nàng rét run như thể đang đứng giữa trời băng lạnh của cực Bắc, cái lạnh theo lỗ chân lông thấm sâu vào da thịt và máu, nàng nhìn hăn như không thể tin vào tai mình,

đầu nổ vang một tiếng “ầm” rung động. Tiếng nói trong vắt nhưng lạnh đến cực điểm cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu nàng. “Phế chức vị Thái tử phi của Lâm Thiện Nhã...” Hắc phế nàng! Biết rõ có người hãm hại nàng nhưng hắc lại nương theo, không hỏi nguyên do, cũng không để nàng có cơ hội giải thích, cứ như thế phế nàng! Đúng là nàng đang muốn mưu tính hại Mộ Dung Ca, nhưng không thành công, trái lại còn bị cô ta đánh trả! Mà hắc càng không có ý định bỏ qua cho nàng! Hắc... hắc biết làm như thế sẽ có hậu quả gì chứ? Hắc muốn phá bỏ hiệp định hai năm của bọn họ sao? Nguyên Du mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần, bỗng hai hàng lông mi trên mắt khẽ giật nhẹ, nếu có ai nhìn thấy sẽ phát hiện bên mí mắt của lão hơi nhăn lại. “Thái tử...” – Quá đỗi ngạc nhiên vì bị đả kích lớn khiến nước mắt Lâm Thiện Nhã tuôn trào như mưa, nàng nghẹn ngào khẽ cất tiếng gọi. Dáng vẻ nàng ta như một người con gái yếu đuối đáng yêu, đánh động lòng thương tiếc của cánh đàn ông, chẳng mấy ai có thể kháng cự được tuyệt chiêu này. Không hổ danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nàng có sự quyến rũ và mị lực không ai bằng, chỉ trong nửa khắc đã hạ gục được đối phương! Nhìn thấy hình ảnh này, đuôi lông mày của Nguyên Kỳ khẽ nhíu lại. Đừng nói là đàn ông, ngay cả đến Mộ Dung Ca cũng cảm thấy không đành lòng, nhưng Mộ Dung Ca biết, lòng trắc ẩn đối với cô sẽ chỉ là một điểm yếu trí mạng mà thôi! Cô ngầm quan sát Nguyên Kỳ xem có phải hắc đã động lòng rồi hay không, đoạn tiếp tục nói: “Thái tử là người chí công vô tư, điểm này luôn khiến thiếp phải sùng bái, khiến toàn bộ bách tính của Hạ quốc tâm phục khẩu phục!” Tuyệt đối không thể cho Nguyên Kỳ có cơ hội đổi ý! Lần này dù có không muốn, Lâm Thiện Nhã vẫn cảm chắc phải bị phế! Lâm Thiện Nhã quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, trong ánh mắt ngập tràn căm ghét, uất hận dồn ứ ở ngực nhưng nàng chỉ có thể ôm mối hận của mình mà mắng: “Tiện nhân!” Mộ Dung Ca nhíu mày, nhưng vẻ mặt giãn ra rất nhanh, trên môi nở nụ cười tươi tắn nhất. Thực ra sống ở đời này, có đôi lúc cũng phải gian trá một chút, hai chữ “tiện nhân” này nói cũng không sai. Ít ra lúc nghe thấy mình bị mắng nhưng Mộ Dung Ca không hề cảm thấy tức giận, cuộc sống là như vậy, người không đề tiện thì người khác sẽ sử dụng những thủ đoạn còn bỉ ổi hơn để đối phó với người, nếu không

muốn chết sớm thì tốt nhất phải biết tương kế tựu kế, gây ông đập lưng ông! Gương mặt mềm mại yếu đuối của Lâm Thiện Nhã lộ vẻ đau xót, tròng mắt đã bắt đầu ngân ngấn nước. Sự kiêu ngạo, thông minh của nàng giờ khắc này hóa thành hư không, nàng mình đã thất bại hoàn toàn. Nàng không muốn tin, trong thời gian vừa qua chẳng lẽ Nguyên Kỳ không hề có chút tình cảm nào với nàng sao? Ngây ngốc nhìn Nguyên Kỳ, nàng thì thào nói: “Thái tử không tin thiếp ư? Thiếp sao có thể làm ra việc này, đối với thiếp đâu có chỗ nào tốt? Từ trước đến nay thiếp luôn một lòng một dạ với thái tử, dù đã làm không ít chuyện sai nhưng chung quy cũng chỉ vì yêu chàng mà thôi.” – Phế nàng có khác nào muốn lấy tính mạng của nàng đâu? Nguyên Kỳ im lặng không nói lời nào, tròng mắt đen láy lộ vẻ lạnh lùng. Lâm Thiện Nhã còn muốn nói thêm nhưng chạm tới ánh mắt của hắn, trong lòng lập tức cảm thấy rét buốt, miệng đành ngậm chặt. “Nhi thần xin cáo lui.” – Nguyên Kỳ đứng dậy nói với Nguyên Du đang nằm trên giường, có vẻ lão đã ngủ. Lúc này Nguyên Du đang thức hay ngủ đã không còn quan trọng, quan trọng là... lão không quan tâm đến đứa con này, có lẽ lão có những tâm tư khác, nhưng không ai có thể biết lão đang suy tính điều gì. Mộ Dung Ca đã đạt được mục đích nên khi thấy Nguyên Kỳ đứng dậy, cô cũng đi theo, nhưng vẫn thầm quan sát Nguyên Du đang nằm trên giường. Trong đầu vẫn luôn có cảm giác quái lạ, cô thoáng liếc nhìn Nguyên Kỳ đang đứng trước mặt. Bên trong hoàng cung này chắc chắn ẩn giấu rất nhiều bí mật không ai có thể tưởng tượng nổi. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn cô, cái nhìn này ẩn chứa đôi chút sự lo lắng cùng... sợ hãi. Sợ ư? Tại sao lại sợ? Lòng thầm run rẩy, nghi ngờ trong lòng càng nhiều thêm, nhưng Mộ Dung Ca biết Nguyên Kỳ không hề muốn làm hại tới cô, có thể vì bắt buộc mà hắn phải tính kế người khác nhưng dù sao hắn cũng không hề muốn tính mạng của cô. Thu lại ánh mắt của mình, trong lúc vô thức, Mộ Dung Ca lại chạm đến ánh mắt hận thù của Lâm Thiện Nhã. Cô khẽ nhíu mày, lòng bắt đầu có những mưu tính, mặc dù Lâm Thiện Nhã đã bị phế, nhưng giữ lại nhất định là tai họa! Cô cần phải tìm một cơ hội để âm thầm kết thúc việc này. Lâm Thiện Nhã tuyệt vọng cười đến thê lương, kỳ thực từ lúc Nguyên

Kỳ thốt ra câu nói phế đi nàng thì nàng đã biết chuyện này không thể vãn hồi được nữa. Không, phải nói là, do Mộ Dung Ca đổ thêm dầu vào lửa, đem chuyện xé to ra mới khiến Nguyên Kỳ quyết định như vậy! Nghĩ vậy nên nàng không nói thêm nữa. Lúc này có dùng cách nào cũng vô vụng! Nếu muốn xoay chuyển cục diện hiện nay thì phải suy tính rất cẩn thận! Thiện Nhã âm thầm siết chặt hai ống tay áo, một lần thất bại không tính là gì! Mặc dù nàng không muốn nhưng vẫn phải thừa nhận mình đã thất bại, điều quan trọng nhất là nàng không có năng lực chiếm được trái tim của Nguyên Kỳ chỉ trong một tháng! Ba người mang những tâm tư khác nhau rời khỏi tấm điện của Nguyên Du, lúc này Nguyên Du vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường bỗng mở bừng hai mắt, ánh mắt lão vẫn lộ vẻ mệt mỏi, lão thấp giọng nói với gã hoạn quan đứng bên: “Người thấy thế nào?” Gã hoạn quan này đã ở bên cạnh Nguyên Du từ nhỏ, gã rất hiểu chủ nhân, cũng rất trung thành. Gã khẽ lắc đầu, cảm thấy khó hiểu. – “Nô tài không nhìn ra ạ.” Trong đôi mắt Nguyên Du lóe lên tia sáng lạnh băng, nhìn chăm chăm về phía cửa chính, hai mắt đầy nếp nhăn nheo lại, lão nói chậm rãi: “Trẫm luôn khiến hãn phải chịu thiệt thòi, cho nên không được phạm sai lầm nào nữa. Tiếp tục quan sát, nếu sự tình có thay đổi, người nhất định phải tự tay giải quyết việc này.” “Vâng, xin hoàng thượng yên tâm, nô tài nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng. Chắc chắn sẽ giải quyết triệt để.” – Gã hoạn quan lập tức quỳ hai gối xuống đất, giọng nói đầy thành khẩn. —bamholyland.com— Phủ thái tử. Bóng đêm yên tĩnh, mây đen che khuất hơn một nửa vầng trăng tròn khiến mặt đất bị bao phủ bởi một thứ ánh sáng nhàn nhạt, cũng không đến mức quá tối. Khi trở về Lâm Thiện Nhã lập tức dọn khỏi Bạc Khanh Các đến một tiểu viện nhỏ hơn, chuyện này đã mau chóng truyền ra ngoài. Lâm Thiện Nhã bị phế! Thật xấu hổ, tuy rằng nàng ta vẫn ở lại trong phủ Thái tử nhưng không còn là chủ mẫu nữa. Nhưng dầu thế nàng ta vẫn là công chúa Phong quốc, Phong quốc chưa bị diệt thì thân phận của nàng ta vẫn khiến người khác phải kiêng dè. Nhưng vì chuyện này khiến toàn bộ cơ thiếp, hạ nhân trong phủ đều biết, ở trong phủ Thái tử này có thể đắc tội với Thái tử phi nhưng tuyệt đối không thể đắc tội với Mộ Dung Ca. Tuy lúc này Mộ Dung Ca chỉ

là một quân gia nho nhỏ, thái độ cũng hiền lành, thế nhưng Thái tử phi định làm hại nàng ta hai lần đều thất bại, lại còn hại đến chính bản thân mình. Mộ Dung Ca nhìn tướng hiền lành đó là vì nàng không muốn hại người khác mà thôi, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ để cho người khác trèo lên đầu mình, kẻ nào dám có ý đồ hãm hại Mộ Dung Ca, kẻ đó nhất định sẽ phải ăn quả đắng. Bên trong gian phòng của hạ nhân, Mộ Dung Ca nhìn Lưu Vân đang nằm ở trên giường, sắc mặt y tái nhợt. Quả nhiên đã bị dụng trọng hình! Toàn thân không còn chỗ nào lành lặn. Hai mắt Mộ Dung Ca tràn đầy phẫn nộ, từ khuôn mặt tái nhợt của Lưu Vân, cô nhìn xuống những vết ấn ký đỏ au được đóng bằng dấu sắt nung nóng chi chít trên ngực y, còn có những vết roi nứt toác cả da thịt và nhiều dấu vết cực hình tàn nhẫn khác. Hai mắt Như Băng đã đẫm lệ, nàng không chịu được nữa bèn quay đầu không đành lòng nhìn tiếp. Đại phu cẩn thận xử lý miệng vết thương cho Lưu Vân, lát sau mới thở dài nói: “Vết thương nào cũng sát muối mặn, thậm chí ở những vết cháy do dấu sắt nung đều có dính đầu sôi, thương thế này mà muốn khỏi hẳn sợ rằng sẽ phải nằm trên giường ít nhất mười ngày, nửa tháng miệng vết thương mới có khả năng khép lại. Xin nhớ cho, không được để bệnh nhân đụng vào nước.” Sát muối lên vết thương ư! Đúng là một cực hình quá tàn nhẫn vô nhân đạo! Hai hàng lông mi trên gương mặt Mộ Dung Ca khẽ run rẩy, cô vốn là người khống chế cảm xúc của mình rất tốt, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng, việc này thực sự quá đáng lắm rồi! Mộ Dung Ca đã từng nghĩ rằng mình sẽ có một cuộc sống đơn giản nhẹ nhàng, nhưng hôm nay vì để sinh tồn, cô phải làm những việc tồi tệ, thậm chí mưu tính làm sao để diệt trừ kẻ địch, bảo vệ tính mạng của mình. Nhưng rốt cuộc cô vẫn là một người lương thiện, không thể quá tuyệt tình, hoàn toàn bị thế giới này đồng hóa! Cũng có thể nói, từ trước đến nay cô vẫn luôn cố gắng làm một người bàng quang trước tất cả những sự việc. Mặc dù ban đầu là do Triệu Tử Duy ra lệnh, Lưu Vân mới ở bên cạnh bảo hộ cho cô, nhưng sau này cô đã biết y là thật lòng muốn làm như vậy, khi nhìn thấy những vết thương trên người Lưu Vân, cô cảm thấy đau xót, bọn chúng ra tay nặng như vậy... Mộ Dung Ca tức giận, đây là cảm xúc thật tâm đến từ trái tim, cũng giống như khi cô nhìn thấy

Như Băng bị tra tấn trong đại lao ngày ấy vậy. Lưu Vân nhắm chặt hai mắt, cố gắng chịu đựng đau đớn đang hành hạ cơ thể. Tuy đã bôi thuốc lên những vết thương, nhưng khi khí lạnh ngoài không khí thấm vào sẽ khiến những vết thương ấy càng trở nên đau nhức hơn. Như Băng nhìn Lưu Vân mà mắt rưng rưng, hai tay che miệng, dường như nàng đang nhớ lại những ngày tháng khổ sở trước đây khi còn bị giam trong nhà lao, nhưng khi đó nàng không bị nặng như thế này vì đám phụ nhân kia chưa lớn mật đến mức dùng các hình phạt tàn nhẫn tra tấn nàng. Lưu Vân mới chỉ bị đem đi vài canh giờ mà đã trở thành bộ dạng này, thực không thể tin nổi! “Bọn họ quá tàn nhẫn!” – Như Băng nói, nước mắt tuôn rơi như mưa trên gương mặt nàng. Mộ Dung Ca nhìn những vết thương trên người Lưu Vân, phần nộ trong mắt bỗng dần biến mất, cô cười nhạt: “Như Băng, cô giúp tôi chăm sóc Lưu Vân. Buổi tối có gió lạnh nhớ đóng kỹ tất cả các cửa, đừng sợ lạnh mà đốt lò than, lửa than có bụi không tốt cho vết thương của huynh ấy.” Như Băng gật đầu, sắc mặt nặng nề nhìn Lưu Vân đang nằm mê man trên giường. Thân thể y cường tráng, lại có võ công bảo vệ nhưng vẫn hôn mê không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, nếu Bích Nhu còn sống mà nhìn thấy bộ dạng này của y chắc chắn sẽ không chịu được. Nghĩ tới đây, đôi mắt nàng bỗng xuất hiện một cảm xúc cực kỳ phức tạp, Như Băng thầm căn dặn nhìn Lưu Vân, sau đó nói với Mộ Dung Ca: “Ừ, tôi biết rồi.” Mộ Dung Ca gật đầu, liếc mắt qua Lưu Vân đang nằm trên giường, thấy sắc mặt y có chút khởi sắc, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Quay đầu nhìn ra ngoài, có lẽ cô phải đến gặp người đó một chuyến. Mẫu Đơn Các. Cơ thiếp trong thủ thái tử chỉ có vài người, mà toàn bộ những người này đều ở chung trong một biệt viện lớn, nên những tiểu viện nhỏ hơn đều bỏ trống. Mẫu Đơn Các đã để không mấy năm nay nhưng nơi này vẫn rất sạch sẽ vì cứ cách ba tháng lại có người đến quét dọn một lần nên nhìn qua cũng không đến mức hoang tàn, so ra vẫn tốt hơn rất nhiều so với phòng của đám hạ nhân. Chỉ cần dùng một canh giờ là có thể quét tước lại sạch sẽ phòng ngủ bên trong. Lâm Thiện Nhã ngẩng nhìn bốn phía, dung mạo xinh đẹp lạnh lùng bỗng mỉm cười tự giễu, nàng đưa lưng về phía Hương Lan: “Hương Lan, bốn cung là công chúa của Phong quốc, vang danh thiên hạ, ta chưa bao giờ

nghĩ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này.” – Trước đây Lâm Thiện Nhã đã từng nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu Phong quốc rơi vào tay giặc, nàng nhất định sẽ bị bắt làm tù binh, nhưng bằng vào dung mạo khuynh thành này, nàng tin rằng mình sẽ tìm được một nơi an thân, hơn nữa ca ca nhất định sẽ đến cứu nàng, sau này nàng sẽ đi theo ca ca dạo chơi khắp giang hồ. Nhưng hôm nay thì sao? Tâm của nàng đã lưu luyến si mê người đàn ông ấy nhưng rốt cuộc lại bại bởi một Mộ Dung Ca! Ké mà từ trước đến nay vẫn luôn bị nàng khinh thường! Có lẽ trong thời gian sắp tới nàng sẽ bị toàn thiên hạ chê cười! Bọn họ sẽ nói Công chúa Thiện Nhã mới gả cho Thái tử làm Thái tử phi được mấy tháng đã bị phế! Thật là buồn cười! Còn buồn cười hơn cả chuyện Mộ Dung Ca gả cho Khánh vương được mấy năm đã bị phế nữa! Hương Lan nhìn bóng lưng thẳng của Lâm Thiện Nhã, trong lòng hiểu chủ nhân chắc chắn không muốn chịu thua, ánh mắt của nàng trở nên sâu hơn, bình tĩnh nói: “Công chúa, kỳ thực ngài cũng không hẳn là bị thua. Hương Lan không ngờ rằng khi hoàng thượng muốn định tội Mộ Dung Ca nhưng...” Hương Lan nhíu mày, trong mắt hiện vẻ mê mang, thứ nàng không nghĩ đến chính là... “Mộ Dung Ca kia hóa ra đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, âm thầm phản kích lại chúng ta, khiến công chúa không kịp có thời gian chuẩn bị.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Edit: Vịt Nhân ngày “đặc biệt” của BAM House, Vịt tung luôn 2 chap, hí hí.

Lâm Thiện Nhã gật đầu, đưa mắt nhìn mây đen che khuất trăng tròn ngoài cửa sổ, ánh mắt nàng trở nên mơ hồ: “Đúng vậy, khi đó hoàng thượng đã muốn giết Mộ Dung Ca, nhưng không hiểu tại sao sau khi thái tử xuất hiện, người lại thay đổi ý định.” – Việc này làm nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu, khi đó ở trong hoàng cung, nàng còn mãi lo sợ tìm cách thoát hiểm cho bản thân nên không kịp suy nghĩ sâu xa về sự thay đổi thái độ bất thường của hoàng thượng. Trong đầu Lâm Thiện Nhã chợt nhớ ra điều gì đó, nàng lập tức xoay người đối mặt với Hương Lan: “Bốn cung nhớ ra rồi, lúc đó không biết Mộ Dung Ca kia vô tình hay cố ý nhắc đến tên công tử Lan Ngọc mà sau đó hoàng thượng bỗng thay đổi thái độ với nó, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến công tử Lan Ngọc sao?” – Danh xưng công tử Lan Ngọc rất có sức nặng, thậm chí nhiều quốc gia nhỏ còn tôn sùng người đó thành thần, chỉ cần được Lan Ngọc giúp sức thì có thể tránh được nguy cơ diệt quốc. Tại sao sau khi hoàng thượng nghe thấy cái tên công tử Lan Ngọc lại đổi ý? “Lan Ngọc công tử?” – Hương Lan khẽ nhún mày, nếu có liên quan đến công tử Lan Ngọc thì e rằng chuyện này có chút phiền phức. Mộ Dung Ca kia chỉ là một phế phi của Nguyên quốc đã bị diệt vong, tại sao lại có mối quan hệ với công tử Lan Ngọc? Lan Ngọc là trí giả đứng đầu thiên hạ, trí tuệ siêu việt hiếm người sánh bằng, nếu Mộ Dung Ca được Lan Ngọc giúp đỡ thì e rằng sẽ bất lợi cho công chúa. “Đúng vậy, tại sao công tử Lan Ngọc lại quen biết Mộ Dung Ca? Thậm chí còn nhắc nhở cô ta phải tránh xa nguy hiểm? Nếu việc này là thật, sau này bốn cung sẽ phải hết sức cẩn thận, nhưng nếu là giả, đó chỉ là mưu kế của cô ta dùng để thoát thân

thì lại khác, rốt cuộc cũng chỉ là một lời nói dối.” – So sánh nữa hai phương án, Lâm Thiện Nhã hy vọng sẽ là lời giải thích thứ hai. Mộ Dung Ca chỉ là một nữ nô tỳ nhưng lại có được tình cảm của Nguyên Kỳ, thậm chí còn được công tử Lan Ngọc quan tâm nhắc nhở, tại sao cô ta lại có vận khí tốt như vậy chứ? Hương Lan nghe mà gật đầu, ánh mắt trở nên sâu xa, từ khoe miệng hiện lên một nụ cười khổ như có như không, quả thực Kinh Nam Vương đã để lại cho nàng một bài toán khó giải quyết! —— bamholyland.com—— Ánh trăng trải dài trên mặt đất, gió se sắt, đêm chìm trong tĩnh lặng, buốt giá. Mộ Dung Ca đứng trước cửa phòng của Nguyên Kỳ, đôi mắt kiên định nhìn ánh nến lập lòe sau ô cửa, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến gặp hắn. Dưới ánh mắt mập mờ của đám tỳ nữ gác cửa, cô chỉ có thể duy trì nụ cười mỉm nhàn nhạt trên môi. Trong mắt của các tỳ nữ này, có lẽ họ đang nghĩ rằng cô chủ động đến đây là để hầu hạ cho hắn, hơn nữa, sau khi nhận được sự đồng ý của Nguyên Kỳ, ánh mắt của các nàng càng thể hiện rõ suy nghĩ “mờ ám”... Mộ Dung Ca chỉ biết cười trừ. Nếu cô là người suy nghĩ đơn giản, sợ rằng hôm nay đã chết mất xác từ lâu! Có đôi khi cô tình nguyện mình giản đơn hơn một chút, phó mặc bản thân cho số phận, nhưng chung quy cô cũng không phải là người của thế giới này nên từ trong xương tủy đã cảm thấy không thích hợp được, trời sinh cô lại là người có chút thông minh nên không làm được việc mở lòng tiếp nhận tất cả mọi thứ. Cô nhìn cánh cửa đang đóng chặt ở trước mặt, khẽ thở dài, những chuyện xảy ra trong cung hôm nay chắc chắn chưa kết thúc. Nguyên Du thay đổi thái độ nhiều lần như vậy đã cảnh báo cho cô biết sau này sẽ không may mắn như hôm nay nữa! Vì vậy cô phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi phủ Thái tử. Giờ đây cô không cần lo lắng cho Tần Nhi, nó đã không cần cô bảo vệ nữa, còn Như Băng, sau bao nhiêu chuyện chẳng lẽ nàng ấy còn không biết tìm đường lui cho mình ư? Hơn nữa sau chuyện ở nhà giam lần trước, dường như Như Băng đã chết tâm với Nguyên Kỳ, cô không biết Như Băng nghĩ thật lòng hay chỉ đang che giấu tình cảm của mình, nhưng nàng ấy không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ tìm ra được con đường đi của bản thân. Nhìn căn phòng ở trước mặt, Mộ Dung Ca cố gắng tỉnh táo không nghĩ ngợi lung tung nữa. Trong căn phòng kia, vài ngày

trước bọn họ đã từng có những hành động quá mức thân mật, vì thế khi phải bước chân vào đây một lần nữa vẫn khiến cô khó giữ được bình tĩnh, thậm chí sau khi chuyện đó xảy ra, cô thực sự đã có cảm giác hoang mang trước Nguyên Kỳ, e rằng nếu còn tiếp tục ở bên cạnh hắn, cô sẽ đánh mất phương hướng. Tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra! Nghĩ tới đây, cô lập tức kiên định bước tới. Trong phòng, Nguyên Kỳ đang nhàn nhã nằm tựa lưng trên ghế, tư thế thoải mái tự tại, lật một trang sách, hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua cửa phòng, đôi tròng mắt đen nhánh thoáng hoang mang, nhưng rất nhanh hắn đã đè nén được sự dao động đó xuống đáy lòng. Phía ngoài vang lên tiếng bước chân chậm rãi của Mộ Dung Ca. Khi cửa phòng mở ra, dưới ánh nến mờ ảo, dáng nàng đi tới thanh nhã uyển chuyển như tiên nữ đạp mây mà tới, tuyệt thế vô song. Nguyên Kỳ nhìn thấy dáng vẻ nàng lúc này khẽ nhíu mày. “Thiếp tham kiến thái tử.” – Mộ Dung Ca tỏ ra phục tùng nhìn xuống đất, khẽ khom người nhẹ nhàng nói. Nguyên Kỳ lạnh nhạt lên tiếng. Mộ Dung Ca từ tốn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông tao nhã đằng sau màn sa. Màn sa kết hợp với ánh nến lập lòe khiến mọi thứ bên trong đều trở nên mờ ảo, chỉ có bóng dáng ưu nhã tựa thiên tiên kia hắt lên tấm màn sa. Cô không thấy rõ vẻ mặt của hắn, đành mở miệng nói trước: “Thái tử, thiếp có một chuyện muốn thỉnh cầu.” Nguyên Kỳ bắn một tia nhìn sắc bén về phía cô khiến Mộ Dung Ca khẽ nhăn mày. “Nói đi.” – Nhưng chỉ trong chốc lát hắn đã thu lại ánh mắt bức người kia, nhẹ giọng nói. Một cơn gió lạnh thổi tới khiến không khí xung quanh càng trở nên buốt giá. Cô hít sâu một hơi, tối nay mặc hơi mỏng manh nên cô cảm thấy hơi run rẩy. Cúi đầu nhìn xuống, Mộ Dung Ca cố gắng tìm cách mở lời nhưng thật khó, cuối cùng vẫn nói: “Thiếp không...” “Mộ Dung Ca, nàng đã hứa sẽ ở lại phủ thái tử ba năm, giờ mới qua được mấy tháng.” – Ánh mắt hắn lạnh băng, chiếu thẳng vào Mộ Dung Ca, cô còn chưa nói hết lời đã bị hắn chặn lại. Mộ Dung Ca ngẩng đầu, vẫn không thấy rõ được vẻ mặt hắn lúc này, nhưng qua ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến, cô vẫn có thể cảm giác được hơi thở lạnh như băng của hắn. Cô nheo mắt, cúi đầu né tránh ánh mắt sắc bén, không cho người đối diện lùi bước kia, cô nói: “Thái tử suy nghĩ nhiều rồi. Thiếp đến đây hôm nay là chỉ muốn có quyền lợi tùy

ý đi lại trong kinh thành mà thôi.” – Từ sau lần đi gặp công tử Lan Ngọc, hã đã hạ lệnh không có sự cho phép của hã, cô không thể ra khỏi phủ nữa bước. Sau sự việc xảy ra trong cung hôm nay, Mộ Dung Ca mơ hồ phát hiện giữa công tử Lan Ngọc, Nguyên Kỳ và Nguyên Du có mối quan hệ nào đó, và họ nhất định có rất nhiều bí mật không muốn cho người khác biết, vì thế mà Nguyên Kỳ mới đề phòng Lan Ngọc chăng? “Chỉ vậy thôi ư?” – Nguyên Kỳ nhìn sâu vào Mộ Dung Ca, đôi mắt đen láy nhẹ sáng lên, nhưng không phát hiện ra điều dị thường nào trên gương mặt cô. Mộ Dung Ca siết chặt hai bàn tay giấu dưới ống tay áo tự bắt mình phải bình tĩnh. Ánh mắt của hã quá sắc bén, giống như đã nhìn thấu tất cả tâm tư của cô. Giây lát sau Nguyên Kỳ mới thu hồi ánh mắt, cũng khôi phục dáng vẻ nhàn nhã như lúc đầu, hã cất giọng đều đều: “Được.” Sau đó tiếp tục dùng giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt tiếp tục nói: “Hôm nay ở trong cung, nàng đã nói gì với phụ hoàng mà khiến hã đổi ý thả người?” Nghe thấy vậy, Mộ Dung Ca bèn trả lời: “Là nói về chuyện của công tử Lan Ngọc ạ.” – Dứt lời, cô lập tức quan sát thái độ của hã, muốn từ trong ánh mắt hã tìm ra chút thông tin. Nhưng qua một lúc lâu, vẻ mặt hã vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, trái lại nhẹ nhàng nở nụ cười: “Quả là thế! Bốn chữ công tử Lan Ngọc đúng là không giống với người thường.” – Đôi mắt hã nhìn cô đầy thâm thúy. – “Nếu sau này phụ hoàng có gọi nàng vào cung, nhớ phải chờ bốn cung đi cùng, không được phép tự tiện đi theo thám giám tiền cung.” “Vâng.” – Mộ Dung Ca gật đầu. Thần sắc hã vẫn như bình thường, nhưng chỉ qua hai câu này cô có thể cảm nhận được hã đang phòng bị với công tử Lan Ngọc, và còn có một chút thù hận thoang thoảng. Nguyên Kỳ và công tử Lan Ngọc, hai người này vốn không hề có quan hệ gì với nhau, tại sao lại xuất hiện hận thù? Có lẽ hã đã nhận ra điều bất ổn trong đầu cô lúc này, từ trước đến nay hã vẫn luôn giấu kín tâm tư của mình không để ai nhìn thấu, nhưng lúc này đây trên gương mặt hã lại xuất hiện thứ biểu cảm đau đớn khó hiểu, môi nhẹ nở nụ cười giấu cợt, biểu cảm trên khuôn mặt cũng dần trở nên đông cứng, hã đánh giọng: “Bốn cung có quan hệ gì với công tử Lan Ngọc cũng không liên quan đến nàng. Nếu không muốn dính líu vào chuyện này, tốt nhất sau này đừng nên tiếp xúc

với hần nữa.” Đầu lông mày nhẹ co giật , những lời này rất quen thuộc, công tử Lan Ngọc cũng đã từng nói hết như vậy, cả hai người cùng cảnh báo cô không nên tham gia vào chuyện của bọn họ, vậy tốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hay chuyện đó có liên quan đến cô? Mộ Dung Ca nghĩ vậy bèn hạ giọng trả lời: “Vâng.” Chưa tới thời cơ, cô không thể đánh rần động cỏ. Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy khiến lòng hần càng thêm bất an, hần suy nghĩ thật nhanh và cẩn thận. Nguyên Kỳ nhìn thẳng không rời mắt khỏi Mộ Dung Ca, ánh mắt luôn lạnh lùng của hần mơ hồ hiện lên thứ tình cảm nóng cháy, bỗng nghĩ tới chuyện đã xảy ra trong cung hôm nay, hần nói với cô: “Lâm Thiện Nhã, không thể giết!” Đây là lời nhắc nhở, cũng là mệnh lệnh hần đưa ra cho cô! Lâm Thiện Nhã ư? Trong mắt Mộ Dung Ca thoáng hiện tia tàn nhẫn. Kỳ thực từ lúc ra khỏi cung đến bây giờ cô vẫn luôn âm thầm suy nghĩ, tìm cách có thể làm cho Lâm Thiện Nhã chết một cách im hơi lặng tiếng, không để cho bất cứ kẻ nào có thể hoài nghi, nhưng lại quên mất Nguyên Kỳ còn cần tính mạng của nàng ta. Dù sao nàng ta vẫn còn chỗ hữu dụng, nếu biết cách lợi dụng nhất định sẽ là một món vũ khí sắc bén! Tất nhiên Nguyên Kỳ sẽ không để cho thứ vũ khí đó vượt khỏi tay mình, càng không thể để Mộ Dung Ca giết Lâm Thiện Nhã. Vì thế hần lệnh cho cô không được hành động thiếu suy nghĩ. Mộ Dung Ca chớp mắt, ngón tay khẽ động, qua vài phút im lặng cô mới nhẹ nhàng mỉm cười: “Thiếp nào dám vi phạm mệnh lệnh của thái tử. Hơn nữa công chúa Thiện Nhã cao quý đến thế, sao thiếp có thể động đến nàng.” Nguyên Kỳ mím chặt môi, đôi con ngươi đen thăm khóa chặt từng nhất cử nhất động của Mộ Dung Ca nhưng đập vào mắt hần chỉ có nụ cười thanh nhã của cô. ——bamholylan.com—— Nháy mắt đã qua mười ngày. Sắp tới ngày đại thọ của Hoàng đế Hạ quốc, sứ giả các nước đã lục tục mang lễ vật đến, khoảng thời gian này Nguyên Kỳ vẫn thường đi sớm về trễ, rất ít khi xuất hiện trong phủ. Vốn yến tiệc định tổ chức trong phủ thái tử, nhưng không hiểu vì sao lại được sửa thành tổ chức ở trong cung. Vậy Mộ Dung Ca không có cơ hội nhìn thấy Tần Nhi rồi!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Vốn yến tiệc định tổ chức trong phủ thái tử, nhưng không hiểu vì sao lại được sửa thành tổ chức ở trong cung. Vậy Mộ Dung Ca không có cơ hội nhìn thấy Tần Nhi rồi, thật uổng công cô vui mừng chờ mong mấy ngày hôm nay. Sau hôm nói chuyện với Nguyên Kỳ, hầu như cô rất ít khi nhìn thấy hắn, thỉnh thoảng nhìn thấy cũng chỉ im lặng cúi đầu hành lễ, còn hắn lững thững bước ngang qua. Về phần Lâm Thiện Nhã, cô vốn muốn diệt trừ tận gốc mối họa này, nhưng sau buổi nói chuyện hôm ấy cô đã biết mình không thể thực hiện ý tưởng đó. Dù sao so với sự sống chết của nàng ta thì cô quan tâm đến tự do của mình nhiều hơn. Mộ Dung Ca bắt đầu cảm thấy lo lắng, nếu Nguyên Kỳ không cho cô vào cung, tất nhiên cũng sẽ có biện pháp khiến Tần Nhi không thể bước vào phủ thái tử nữa bước. “Gần đây cô để hồn vía đi đâu vậy?” – Như Băng bưng một khay trà ngon đi tới bên cạnh Mộ Dung Ca, thấy cô đang thất thần nhìn đóa hắc liên xinh đẹp ngoài cửa sổ bèn cười hỏi. Mộ Dung Ca chuyển sự chú ý sang Như Băng, ánh mắt rơi vào bình trà trong tay nàng, một mùi thơm nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, cô hít một hơi căng đầy rồi mỉm cười: “Sao hôm nay hào phóng vậy? Lại đem trà Bích Hoa Xuân cất giấu đã lâu ra pha?” “Tôi thấy cô mấy ngày gần đây dường như có tâm sự, chủ yếu cũng là vì quá thương cô nên mới hào phóng như vậy đấy.” – Như Băng mỉm cười ngồi xuống phía đối diện, tiện tay rót hai chén trà. Mộ Dung Ca đưa chén lên miệng uống, lập tức bị hương vị trà hấp dẫn giúp cô tạm thời quên đi những lo âu trong lòng, hai mắt nhắm lại, cô nói: “Ngày mai là đại thọ của hoàng thượng, chắc hẳn sứ giả các nước sẽ tham dự, mặc dù đại lễ được làm ở trong cung nhưng tất cả mọi người trong phủ thái tử cũng phải hết sức cẩn thận, chớ để việc không may xảy ra, dù gì tính mệnh vẫn là quan trọng nhất!” “Đúng vậy, nếu không cẩn thận dễ mất mạng như chơi. Mộ Dung Ca, nếu tôi làm

ra việc không thể dung thứ, cô sẽ... tha thứ cho tôi chứ?” – Như Băng ngấp một ngụm trà, cố tình giấu khuôn mặt của mình dưới chiếc chén, ánh mắt không dám nhìn thẳng Mộ Dung Ca, do dự một hồi mới dám mở miệng hỏi. Những lời này khiến nụ cười trên môi Mộ Dung Ca hạ xuống, cô ngước lên, sắc bén nhìn thẳng vào người con gái xinh đẹp ngồi trước mặt mình, đợi nàng nói tiếp. Đôi mắt long lanh của Như Băng thoáng hiện lên sự hối hận và đau đớn, cuối cùng chỉ đành thở dài: “Đi nhằm một bước là vào con đường chết. Mộ Dung Ca, có lẽ tôi không còn tư cách hối hận và xin được tha thứ.” – Nàng không được lựa chọn, cũng sẽ không hối hận. “Như băng, cô là người duy nhất đưa tay ra giúp đỡ tôi khi chúng ta còn ở phủ Khánh Vương, tôi vẫn luôn nhớ kỹ tấm lòng đó của cô và luôn nghĩ cô là một người bạn tốt mà tôi có thể tin tưởng. Nếu có gì khó khăn đừng giấu trong lòng mà hãy kể ra, có thể cô cảm thấy tự mình không giải quyết được, nhưng biết đâu tôi lại có thể giúp cô thì sao?” – Ánh mắt Mộ Dung Ca trong veo, ẩn chứa khí thế khiến đối phương sinh lòng sợ hãi mà không thể rời tầm mắt đi chỗ khác. Giọng nói của cô mềm nhẹ như rót vào lòng người. Mộ Dung Ca dịu dàng như vậy lại khiến hai viên mắt của Như Băng nhanh chóng phấp phỏng, nàng thực sự muốn đem tất cả mọi chuyện đang đè nén trong ngực mình nói ra hết, nhưng nhớ tới một số chuyện, nàng lập tức nhú mày không dám nhiều lời thêm nữa, cuối cùng đành dời sự chú ý của câu chuyện sang một hướng khác. – “Thương thế của Lưu Vân hồi phục rất tốt, các vết thương đều đã se miệng.” Thấy Như Băng lảng tránh sang chuyện khác, ánh nhìn của Mộ Dung Ca chột sâu hơn nhưng cô không tiếp tục ép hỏi mà gật đầu cười nhẹ: “Đúng vậy, chỉ cần nghỉ ngơi hơn nửa tháng là huynh ấy có thể xuống giường được rồi. . “Những ngày gần đây bên Mẫu Đơn Các không thấy có động tĩnh, xem ra không thể xem thường năng lực thích ứng của công chúa Thiện Nhã đâu. Có điều... nàng ta càng im lặng thì càng bất thường.” – Như Băng gật đầu, mắt nhìn về phía Mẫu Đơn Các, miệng nhắc nhở Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca mỉm cười cúi đầu uống hết chén trà của mình: “Công chúa Thiện Nhã tuy không còn danh hiệu Thái tử phi nhưng vẫn còn phong hào công chúa.” – Từ xưa đến nay không bao giờ có việc gì vện toàn cả đôi đường. Từ lúc bắt đầu Lâm Thiện

Nhã si mê Nguyên Kỳ, có ý định dùng mị lực của mình để quyến rũ hẳn, nhưng ngay từ đầu cả hai đã có mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, mà Lâm Thiện Nhã lại non nớt nên mới thất bại triệt để như vậy. Thực ra Lâm Thiện Nhã có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành khiến toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ này phải ghen tị với sắc đẹp của nàng ta, nếu nàng ta muốn có được người yêu thương mình cũng rất dễ dàng, thật đáng tiếc, chỉ vì lưu luyến si mê một người không có được mà mất đi lý trí. “Đúng vậy, mất đi một thứ nàng còn có sắc đẹp để bù lại.” – Như Băng đưa hai bàn tay lên nhìn ngắm, trong lòng bàn tay của nàng có một lớp chai sần rất rõ, nếu nàng mất đi gương mặt này thì sẽ mất đi tất cả mọi thứ, ông trời đúng là không công bằng. Mộ Dung Ca nhìn Như Băng đang thất thần, trong đầu bỗng nổi lên một suy nghĩ khác thường, cũng bởi ý nghĩ này mà cô cảm thấy run rẩy, thậm chí mong đó chỉ là suy đoán của cô. Một lát sau, cả hai cùng thưởng thức ấm trà ngon, dường như Như Băng có điều gì đó muốn hỏi Mộ Dung Ca: “Nghe nói sứ giả của Tề quốc tới lần này chính là Thái tử và thập hoàng tử của họ, cô không muốn gặp thái tử Tề quốc sao?” – Khi còn ở Phong quốc nàng đã tận mắt nhìn thấy thái tử Tề quốc có tình cảm với Mộ Dung Ca, nếu khi đó cô đi theo người ấy thì thân phận bây giờ có lẽ không chỉ dừng lại là một thị thiếp, chưa biết chừng đã trở thành trắc phi, thân phận cao quý khó ai sánh bằng, nhưng dòng đời xô đẩy lại khiến cô trở thành nô tài của Hạ quốc. Phải chăng trong lòng Mộ Dung Ca cũng có tình cảm với Thái tử Tề quốc? Mộ Dung Ca giật mình, cô lắc đầu. – “Không muốn!” – thân phận là một thứ xiềng xích trói chân nhưng tại sao ai ai cũng nguyện ý gánh chịu, càng nặng quyền quý càng tốt. Chờ hết buổi chiều, thậm chí là cho đến khi màn đêm buông xuống, Mộ Dung Ca vẫn một mực đứng trước cửa Phù Dung Các chờ đợi nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng của Nguyên Kỳ. Cô vẫn luôn tự trấn an mình không được mất bình tĩnh, nếu ngày mai vẫn không được nhìn thấy Tần Nhi, thì cô tin chắc rằng bé sẽ tìm được cách đến gặp cô một lần. Hiện tại trong hoàng cung Hạ quốc chắc chắn đang rất bận rộn, Nguyên Kỳ cũng đã nhiều ngày không về phủ mà nghỉ luôn ở trong cung. Ngày mai là sinh thần của hoàng đế, thân là Thái tử Hạ quốc hẳn càng không thể quay về phủ Thái tử. Nghĩ vậy, cô bèn

đề nén cảm xúc của mình lại, xoay người muốn quay về gian phòng của hạ nhân. Lưu Vân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, mấy ngày liền nghỉ ngơi khiến thương thể của Lưu Vân tốt lên nhiều, sắc mặt hồng hào hơn, khí sắc rất tốt. Y xuất hiện trước mặt cô với vẻ mặt khó xử, tựa hồ muốn nói ra những suy nghĩ của mình. Mộ Dung Ca thấy thế bèn nhẹ nhàng nói: “Có lời gì huynh cứ nói ra đi.” Lưu Vân do dự một lát mới nói: “Hôm nay Thái tử đã đến hoàng cung của Hạ quốc.” Mộ Dung Ca chỉ gật đầu. Lưu Vân nói tiếp: “Ta muốn đi theo Thái tử quay về Tề quốc. Mộ Dung cô nương, cô có muốn rời khỏi nơi đây không?” – Lưu Vân im lặng, chần chừ một lát sau mới nói ra. Y biết lúc này Thái tử đang gặp nhiều khó khăn, tuy rằng bên cạnh người có rất nhiều cao thủ bảo vệ nhưng vẫn khiến Lưu Vân phải lo lắng, huống chi lúc này y đang ở trong phủ Thái tử Hạ quốc cũng không thể điều tra rõ ràng được nguyên nhân cái chết của Bích Nhu. Tuy y nghi ngờ do Lâm Thiện Nhã gây ra nhưng lại không có bất kỳ bằng chứng nào. Nếu quay lại Tề quốc, chắc chắn y sẽ cầu xin Thái tử âm thầm phái người đi điều tra, chắc chắn trong thời gian sớm nhất có thể tra ra rõ ràng mọi chuyện. Gió đêm nhẹ thổi lướt qua mặt, Mộ Dung Ca lắc đầu nói. “Không.” Lưu Vân thở dài nhìn Mộ Dung Ca: “Một mình cô nương ở lại phủ Thái tử Hạ quốc rất nguy hiểm, cho dù công chúa Thiện Nhã đã bị phế nhưng cô nương vẫn tứ bề thọ địch. Lần này Thái tử đến đây chắc chắn đã có chuẩn bị, chỉ cần cô nương gật đầu, người sẽ đưa cô đi.” Gió làm ống tay áo dài của Mộ Dung Ca nhẹ bay lên khiến dáng vẻ của cô càng thêm kiều diễm, cô khẽ nhăn trán, nụ cười nơi khóe miệng dần dần biến mất. Xoay người đưa lưng về phía Lưu Vân, giọng nói trở nên trầm lạnh: “Tôi không thể rời khỏi Hạ quốc.” Lưu Vân căng thẳng, cả hai mắt chăm chú nhìn vào bóng lưng ở phía trước. Thái tử có tình cảm với Mộ Dung Ca, có lẽ vì muốn lần này tới đây để đưa cô đi nên đã phải trả cái giá rất lớn, cho dù cô không muốn rời khỏi Hạ quốc, sợ rằng Thái tử cũng sẽ đưa cô đi. Chính vì thế Lưu Vân thật lòng mong muốn Mộ Dung Ca vẫn còn tình cảm với Thái tử, chỉ cần cô yêu cầu, chắc chắn người sẽ chỉ độc sủng một mình cô, địa vị còn hơn bất cứ cô gái nào khác. Chỉ có điều, thời gian ở chung với cô, y đã biết tính cách của Mộ Dung Ca, chỉ cần là chuyện cô đã quyết định, tuyệt

đổi sẽ không dễ dàng thay đổi. “Lần này Thập hoàng tử cũng tiến cung cùng thái tử. Nếu ngày mai có cơ hội, Mộ Dung cô nương có thể được nhìn thấy Thập hoàng tử.” – Lưu Vân lo lắng nhìn Mộ Dung Ca, trầm giọng nói. “Ừ.” – Mộ Dung Ca gật đầu, quả nhiên Tần Nhi đã an toàn trở về, điều này càng khẳng định Tần Nhi hẳn có quan hệ với Nguyên Kỳ, giữa hai bọn họ đang bắt tay mưu đồ một âm mưu khủng khiếp nào đó. Mộ Dung Ca xoay người nhìn Lưu Vân, cảnh báo: “Nếu huynh có thể liên lạc được với Thái tử Tề quốc, xin hãy nói với người phải kiên trì, nếu không gặp được nhau cũng không cần phải cố gắng, vội vàng hấp tấp chi bằng cẩn thận thì hơn.” Lưu Vân lắc đầu, thở dài một hơi: “Ta theo Thái tử đã nhiều năm, tự nhận mình là người hiểu rõ Thái tử hơn bất cứ ai, chỉ cần là thứ Thái tử muốn có được thì dù phải nỗ lực đến thế nào, trả giá đắt đến bao nhiêu Thái tử cũng sẽ đạt được tới mục đích của mình. Cho nên, ta không thể nói ra những lời này, cũng không có khả năng nói.” Mộ Dung Ca hít sâu vào một hơi rồi thở ra từ từ, gương mặt bỗng nở một nụ cười xinh đẹp. “Chưa thử sao biết được. Huynh đi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Dứt lời, cô xoay người rời đi. Lưu Vân nhìn theo bóng lưng của Mộ Dung Ca, bất đắc dĩ nói: “Nếu phải ở vào tình thế bắt buộc phải chọn lựa giữa hai người, Lưu Vân sẽ không do dự mà chọn Thái tử, mong cô nương suy nghĩ thật kỹ, đừng để mình chọn lựa sai phương hướng.” Phía sau vang lên lời nói của Lưu Vân, bước chân của Mộ Dung Ca hơi dừng lại, nhưng vẫn kiên quyết rời đi. Trở lại gian phòng của Hạ nhân, Mộ Dung Ca muốn lên giường nghỉ ngơi, đứng cả một buổi khiến chân cô phát đau, nhưng vừa về đến cửa đã thấy một tỳ nữ đang đứng đợi sẵn. Cô ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì không?” Tỳ nữ lập tức bước đến đón cô, hai tay đưa ra một tấm bái thiếp, khom người nói với Mộ Dung Ca: “Đây là bái thiếp của người đàn ông cách đây vài ngày đã tới tìm cô nương, nô tỳ thấy sắc mặt của người kia có vẻ lo lắng, chắc là có chuyện gì rất quan trọng muốn cầu kiến cô nương.” Mộ Dung Ca lập tức mở tấm bái thiếp ra xem, trên đó ghi một dòng chữ đơn giản. “Bệnh tình của công tử đã rất nguy kịch, người muốn nhìn thấy Mộ Dung cô nương lần cuối. – Tiểu Thập.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Bên trong khách điểm chỉ có mấy gian phòng được thắp nến, không gian vẫn tĩnh lặng như lần trước cô tới.

Mộ Dung Ca buồn rầu, Tiểu Thập yên lặng đi phía trước, hai mắt hần đã sưng đỏ, dáng vẻ thất thần không giống như đang lừa cô. Chẳng lẽ công tử Lan Ngọc sắp đi thật sao? Trong phòng, Lan Ngọc nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, toàn thân thiếu hơi thở. Mấy ngày trước tới đây còn thấy vị thuốc nồng nặc trong phòng, nhưng hôm nay tuyệt nhiên không còn mùi vị của thuốc. Có cơn gió thổi tới khiến Mộ Dung Ca cảm thấy người lạnh toát, lúc này cô mới phát hiện cửa sổ đang mở rộng. Thời tiết đã vào cuối thu, gió đêm rất lạnh, sao bọn họ lại mở cửa sổ ra làm gì? Một cảm giác bất lực ủa tới làm cô bủn rủn cả chân tay, nhìn công tử Lan Ngọc được cả thiên hạ kính ngưỡng đang nằm hấp hối trên giường, tim cô bỗng đập nhanh hơn một nhịp. Dường như nhận thấy có người đến, công tử Lan Ngọc đang nằm trên giường bỗng mở mắt, cố gắng xoay đầu nhìn Mộ Dung Ca, y mỉm cười yếu ớt, giọng nói thều thào: “Tới đây.” Mộ Dung Ca gật đầu rồi liếc mắt nhìn sang Tiểu Thập đang đau khổ đứng bên cạnh, chứng kiến vẻ mặt của hần khiến cô càng thêm buồn. Đối với Tiểu Thập, có lẽ Lan Ngọc như phụ mẫu tái sinh, hần tôn kính Lan Ngọc từ tận đáy lòng, lời Lan Ngọc nói chính là thánh chỉ, nhưng Lan Ngọc có thể thay đổi rất nhiều chuyện lại không thể sửa đổi vận mệnh của chính mình. Mộ Dung Ca hạ mi, trả lời: “Vâng.” Cô không dám đi về phía trước, đối mặt với sinh tử là chuyện rất tàn khốc, lúc này cô thực sự có linh cảm y sắp sửa rời xa trần thế. “Ta sắp đi rồi, không được quên những lời ta đã nói. Giữ Tiểu Thập ở lại bên cạnh bảo hộ cho nàng, và tuyệt đối không được động lòng với Thái tử Hạ quốc.” – Tuy giọng nói của y

thều thào không ra lực, nhưng từng câu nói đều như đập vào trong tai. Đầy lòng Mộ Dung Ca run rẩy, cô nhìn sâu vào người đàn ông đang nằm trên giường, lúc này mới phát hiện trên hai gò má của y ẩn hiện sắc đỏ không bình thường, Lan Ngọc chuyển ánh mắt nhìn lên đỉnh màn, ánh nhìn xa xăm. “Mộ Dung Ca, cho dù nàng không muốn nghe, cũng không muốn thừa nhận, nhưng hiện nay nàng đã trở thành một quân cờ quan trọng trong bàn cờ này, cho dù không muốn cũng không thể chạy trốn khỏi số phận. Cho dù... có rất nhiều người không muốn nàng bị tổn thương, nhưng cũng không thể khống chế được sự biến ảo khó lường của tầng tầng mưu toan mà vô tình làm tổn thương nàng.” Lan Ngọc thất thần nhìn lên đỉnh màn, một lúc mới yếu ớt nói. Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, những lời y vừa nói là muốn nhắc nhở cô điều gì ư? Lan Ngọc cau mày suy nghĩ sâu xa rồi từ từ nhắm hai mắt, sắc đỏ trên má cũng dần dần biến mất. Y nằm bình thản trên giường, giống như đang ngủ, yên lặng, ôn hòa. Nửa khắc sau, Mộ Dung Ca vẫn chưa ngấm ra được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Lan Ngọc, cô ngẩng đầu nhìn người nằm ở trên giường, chờ đợi y nói thêm. Nhưng đợi một hồi vẫn không thấy Lan Ngọc nói gì. Mộ Dung Ca kinh ngạc phát hiện vết đỏ trên má y đã biến mất từ lúc nào, sắc mặt y lúc này nhợt nhạt, không động đậy. Tiểu Thập lê thân thể khổng lồ tới bên cạnh Lan Ngọc, tự mình chỉnh trang lại chăn chiếu cho y. Mộ Dung Ca đi tới ngồi ở bên giường, cố kìm nén cảm xúc, cắn môi, vươn tay đưa tới mũi Lan Ngọc. Không còn hơi thở. Ngón tay lơ đãng chạm vào chóp mũi của Lan Ngọc, cô lập tức rút tay về, da thịt của y lạnh như băng! Công tử Lan Ngọc đã thực sự rời bỏ nhân thế! Người được cả thiên hạ kính ngưỡng, lòng từ bi trải khắp nhân gian, công tử Lan Ngọc tuyệt thế vô song nhưng lại vô thanh vô thức rời khỏi nhân thế này ở trong một khách điểm bình dân của Hạ quốc. Không có người khóc thương, cũng không ai mặc áo tang, khăn trắng vì người. Viên mắt Tiểu Thập sưng đỏ, nhưng thấy Lan Ngọc rời đi bình thản như vậy, hẳn cũng kiên cường không khóc, thái độ này của hắn khiến Mộ Dung Ca phải kính nể. Có lẽ với công tử Lan Ngọc, rời khỏi nhân thế này lại là chuyện tốt. Với thể trạng của y, dù có sống cũng phải chịu đựng nỗi thống khổ mỗi ngày, sống không bằng chết, chi bằng chết đi có khi lại là một sự giải thoát.

“Mộ Dung cô nương, lúc trước công tử đã nói với Tiểu Thập không được hỏa táng cũng không đem chôn thi thể của công tử xuống đất, công tử muốn được nằm trên ván trúc thả trôi trên sông Trường Giang, chảy xuôi Hoàng Hà tự nhiên đi khắp thế gian.” – Tiểu Thập cẩn thận đắp chăn cho Lan Ngọc, nhưng thân thể y đã lạnh, chiếc chăn này dù có đắp thêm bao nhiêu cũng không thể làm ấm lên được. Tiểu Thập xoay người, đưa tay làm thủ ngữ với Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca nhìn Lan Ngọc như đang ngủ say trên giường, gật đầu: “Hãy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của công tử.” – Lúc sinh thời công tử Lan Ngọc đi khắp nơi tạo phúc, rất được lòng người, không ngờ sau khi chết y vẫn phóng khoáng tự do như thế. Chỉ có điều nước trên sông Trường Giang và Hoàng Hà rất lạnh lẽo... Mộ Dung Ca cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, khô khốc, tiếng nói của cô trở nên khàn đặc. – “Tiểu Thập nhớ mặc thêm nhiều quần áo cho công tử.” Đầu giờ Hợi, Tiểu Thập ôm thi thể của Lan Ngọc bước ra ngoài. Khách điểm bình dân nằm ngay gần sông Trường Giang, Hoàng Hà, nước nơi đây chảy khá siết nên người bình thường không ai dám xuống sông ở đoạn này. Mộ Dung Ca đi ra cửa sổ nhìn xuống đã thấy Tiểu Thập dùng khinh công nhún chân mấy cái đến bên bờ Hoàng Hà, Trường Giang. Bên cạnh sông lúc này không một bóng người, cô mơ hồ nhìn thấy Tiểu Thập lôi từ bụi cây gần đó ra một chiếc bè trúc. Động tác nhanh chóng đem thi thể của Lan Ngọc bố trí ổn thỏa trên bè. Không có người thân bạn bè đưa tiễn, cũng không có bất cứ người nào chứng kiến lúc Lan Ngọc trút hơi thở cuối cùng, hậu sự chỉ được chuẩn bị đơn giản. Nhìn động tác thành thạo của Tiểu Thập, chiếc bè này có lẽ đã được chuẩn bị từ sáng sớm, mà hậu sự của Lan Ngọc chắc hẳn đã được chuẩn bị trước mấy ngày hôm nay. Chỉ là... Nhìn dòng nước cuộn cuộn trên sông cuốn chiếc bè trở người nam tử kia làm Mộ Dung Ca cảm thấy hít thở khó khăn, cổ hít vào một hơi thật sâu, kết quả hút phải khí đêm quá lạnh khiến cơ thể cô thoáng rùng mình. Công tử Lan Ngọc đã chết rồi ư? Người đã chết rồi. Kể từ hôm nay, trên đời này đã không còn một người mang tên công tử Lan Ngọc nữa. Chỉ nửa khắc sau khi hoàn thành xong công việc, Tiểu Thập đã quay trở lại khách điểm. Hắn im lặng đứng ở trước cửa chờ Mộ Dung Ca, vẻ mặt nhuốm đầy tang thương. Mấy ngày nay hẳn

đã chuẩn bị tốt tâm lý việc công tử sắp gần đất xa trời, lòng dù đau đớn nhưng vẫn theo chỉ thị của công tử mà chuẩn bị thật tốt hậu sự. Hậu sự của công tử chỉ làm đơn giản như vậy khiến hắc nhìn mà cũng thấy đau đớn, xót xa. Nhưng đây là di nguyện của công tử, không làm bất cứ công tác hậu táng nào, chỉ đơn giản đặt mình vào giữa lòng sông mà trôi đi. “Tiểu Thập, sau này đệ cứ ở lại bên cạnh ta. Ta sẽ là gia đình của đệ nhé.” – Mộ Dung Ca nhìn Tiểu Thập, giọng có chút khàn khàn, nói lời hứa hẹn. Tiểu Thập không có người thân, luôn bị người đời cười nhạo. Tính tình hắc đơn thuần, không hay suy nghĩ nhiều, nếu hắc đã nhận định ai là người hắc cần bảo vệ thì bất luận là kẻ nào cũng không thể làm tổn thương đến người đó. Hắc nhìn người con gái trước mặt vẫn luôn ân cần và kiên nhẫn nói chuyện bằng thủ ngữ với hắc, viền mắt hắc lập tức đỏ lên, nhìn Mộ Dung Ca không chớp mắt, cuối cùng hắc nặng nề gật đầu. Mộ Dung Ca nương coi hắc là người thân thì hắc cũng sẽ coi cô là người thân của mình, thậm chí so với cốt nhục tình thân còn muốn thân thiết hơn. “Có lẽ đối với công tử Lan Ngọc, đây là kết quả tốt nhất.” – Cô nhìn quanh căn phòng lạnh như băng, từ tốn nói. Rồi khỏi khách điểm, Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ mở trên lầu hai, đôi mắt từ từ rũ xuống. Không hiểu vì sao cô luôn cảm thấy sau cái chết của Lan Ngọc sẽ phát sinh rất nhiều chuyện khiến người ta không kịp trở tay. Nhíu chặt đôi mày, cô luôn cảm thấy có một số việc mình không thể dự liệu được nên mới bị động như vậy. Như cái chết của Lan Ngọc, tuy không phải là bất thành linh nhưng không hiểu vì sao trong lòng cô vẫn cảm thấy chuyện này quá mức bất thường. Từ khi bước chân vào phủ Thái tử Hạ quốc, cô bắt đầu cảm thấy mọi chuyện trở nên quái dị. Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, Lan Ngọc rời bỏ nhân thế vẫn khiến cô đau lòng, trước đây nếu không nhờ có sự giúp đỡ của y thì có lẽ cô đã chết rồi, không còn sống được đến ngày hôm nay. Phủ Thái tử. Khi Mộ Dung Ca đưa Tiểu Thập trở về phủ Thái tử thì bị thủ vệ ngăn ở ngoài cửa. Nhưng thân phận của cô ở trong phủ hôm nay không còn giống như xưa, nên chỉ cần cô ra lệnh, bọn thủ vệ lập tức cho đi. Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Tiểu Thập, Mộ Dung Ca định bụng chờ khi nào có dịp sẽ tới giải thích chuyện của Tiểu Thập với Nguyên Kỳ, nhưng thật không ngờ tối nay lại có

cơ hội đó. Lúc này chắc hẳn Nguyên Kỳ phải đang ở trong cung tiếp đãi sứ giả các nước, nhưng hẳn lại bất ngờ trở về phủ! Mộ Dung Ca nghe tin, lập tức chạy tới Phủ Dung Các. Bên trong Phủ Dung Các, Nguyên Kỳ đang ngồi trên ghế đá trong đình, trên chiếc bàn đá có một bình rượu, hương rượu tản ra khắp nơi. Hắn vẫn mặc một thân y phục đen tuyền như ngày thường, ưu nhã thưởng thức rượu ngon. Dường như hắn không hề có vẻ mệt mỏi do công việc bề bộn mấy ngày nay. Mộ Dung Ca nhíu mày, nhanh chân bước tới. Vừa bước vào bên trong đình, Nguyên Kỳ đã mở miệng hỏi: “Đêm nay nàng đi gặp công tử Lan Ngọc sao?” Mộ Dung Ca gật đầu, cô biết dù hiện giờ mình đã được phép đi ra ngoài nhưng không có nghĩa không bị người giám sát, cô cũng chẳng định giấu diếm chuyện này, Huống hồ gì, qua đêm nay, ngày mai dần dần mọi người đều sẽ biết được chuyện công tử Lan Ngọc đã rời khỏi nhân thế. “Thiếp khẩn cầu Thái tử cho phép Tiểu Thập ở lại bên cạnh thiếp.” – Mộ Dung Ca khom người nói với Nguyên Kỳ. Nguyên Kỳ nhìn sâu vào cô, một lúc lâu sau mới thu lại ánh mắt của mình: “Ngồi xuống uống chén rượu đi.” Mộ Dung Ca gật đầu, ngồi đối diện với Nguyên Kỳ. Cô tự mình đứng dậy rót rượu vào chén của hắn, sau đó cũng tự rót cho mình. Cầm chén rượu lên, không chần chừ uống hết một hơi. Rượu thời cổ đại không quá nặng, tửu lượng của cô lại không tồi nên có thể chống đỡ được, hơn nữa thứ rượu này uống vào đúng là cảm nhận được vị ngon. “Rượu ngon!” – Miệng cô khẽ cười nói lời tán thưởng. Toàn bộ khoang miệng đều lưu hương rượu giúp tâm tình cảm thấy sáng khoái hơn nhiều. Nguyên Kỳ nhẹ cười, đáy mắt nhìn cô cũng toát lên vẻ triu mến: “Nếu thấy rượu ngon thì nàng uống thêm chút nữa đi.” Mộ Dung Ca mỉm cười gật đầu nhưng không uống tiếp, cô sợ say rượu sẽ làm hỏng việc, tối nay còn có chút việc muốn bàn bạc với hắn. “Nàng muốn nói gì với ta thì nói ra đi.” – Hắn nhìn nụ cười thiếu tự nhiên trên môi cô, từ tốn nói. Nghe thấy hắn nói vậy, Mộ Dung Ca lập tức nghiêm túc: “Thiếp muốn vào cung mừng thọ lễ của Hoàng thượng.” Bàn tay cầm chén rượu của Nguyên Kỳ khẽ dừng lại, ánh mắt hắn nhìn cô tràn đầy ý cười, hỏi ngược lại: “Nàng muốn nhân cơ hội này để gặp Thái tử Tề quốc hay Thập hoàng tử?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Một trận gió thổi tới khiến hương rượu phai đi ít nhiều. Mộ Dung Ca tỏ ra mờ mịt, nụ cười như có như không trên môi Nguyên Kỳ làm da đầu cô căng lên, cô im lặng. Trong lời chất vấn này dường như còn mang theo cả vị chua.

“Thái tử Tề quốc giữ lại vị trí trắc phi hẳn là để dành cho nàng. Thập hoàng tử mặc dù mới mười ba tuổi nhưng đã là nhân trung chi long. Giữa hai người đó, cuối cùng là ai làm cho nàng phí hết tâm tư muốn vào cung gặp mặt?” – Ngôn từ của hắn bỗng trở nên vô cùng sắc bén, sâu thẳm trong ánh mắt ẩn chứa sự phẫn nộ khó kìm nén, thậm chí còn có phần... đổ lệ. Hắn biết đêm hôm trước Mộ Dung Ca đã gặp Triệu Tử Tấn, lúc hai người bọn họ ở bên nhau thật hòa hợp. Tất nhiên trên danh nghĩa Mộ Dung Ca là tỷ tỷ của Triệu Tử Tấn, ở trong mắt người khác Mộ Dung Ca đối xử chân tình với Triệu Tử Tấn như người thân một nhà, nhưng Triệu Tử Tấn thì không như vậy, bằng vào năng lực nhìn thấu của mình, Nguyên Kỳ nhạy cảm nhận ra rằng ánh mắt non trẻ của Triệu Tử Tấn khi nhìn Mộ Dung Ca không phải như một người tỷ tỷ, đó là ánh mắt của một người đàn ông nhìn người phụ nữ hắn yêu, ánh mắt mang tính chiếm hữu mạnh mẽ. Còn tên Triệu Tử Duy kia chắc hẳn đang âm mưu muốn đưa Mộ Dung Ca đi, hắn đến Hạ quốc lần này tưởng chừng rất bình thường, nhưng thực ra đã chuẩn bị hết mọi thứ, như cung tên đã lên dây chỉ còn chờ thời cơ hành động. “Thiếp muốn gặp Thập hoàng tử.” – Mộ Dung Ca đưa người về phía trước muốn nhìn rõ hơn đôi mắt sâu không thấy đáy của Nguyên Kỳ, miệng mỉm cười đáp lời. Đáy mắt hắn hiện lên vẻ trào phúng, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh, hắn cười khẩy, gật đầu: “Thập hoàng tử vốn là đệ đệ của nàng. Muốn gặp, cứ gặp.” Mộ Dung Ca im lặng nhìn người đàn ông ngồi trước

mặt mình, hôm nay hắn làm sao vậy? Miệng toàn nói những lời độc địa? Nguyên Kỳ cũng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt kia ẩn chứa cảm xúc đau nhức khó tả, hình ảnh cương nghị này tưởng chừng như không có thứ nào tác động được đến hắn, nhưng không hiểu tại sao khi nhìn Nguyên Kỳ thế này, cô lại có cảm giác lòng mình cũng đau đớn theo. Hắn – là người cất giấu quá nhiều bí mật không muốn để cho ai biết. Đáng tiếc, cô vốn không phải là người có tính kiên nhẫn lớn, thậm chí còn không tin tưởng những lời hứa của hắn, tại sao hắn đau đớn đâu có can hệ gì tới cô. “Tạ ơn Thái tử.” – Mộ Dung Ca tao nhã đứng dậy, tỏ vẻ xa cách, khom người hành lễ. “Về phần cận vệ của Lan Ngọc – Tiểu Thập, nàng muốn thì cứ giữ lại.” – Hắn dời mắt nhìn ra khoảng rừng nhỏ cách đó không xa, gió khiến cành lá không ngừng lắc lư, xào xạc. Đêm khuya thanh vắng, những âm thanh này khiến lòng người thầm run rẩy. Mộ Dung Ca khẽ giật mình, tiếp tục gập người cúi đầu hành lễ: “Tạ ơn thái tử.” Cô thật sự muốn chạy thật nhanh khỏi nơi đây, nhưng khi đi ngang qua Nguyên Kỳ lại bị hắn bắt được cổ tay, chưa kịp phản ứng hắn đã đem cô ôm gọn vào trong lòng. Tối nay lồng ngực của hắn không hề lạnh lẽo, trái lại còn có tia ấm áp vây lấy cô. Cơ thể Mộ Dung Ca cứng đờ, một đêm mê loạn kích tình ngày trước như giấc mộng lại xuất hiện trong đầu cô. Những chuyện xảy ra đêm hôm đó đã được cô chôn sâu xuống tận đáy lòng, xem như giữa bọn họ chưa từng phát sinh chuyện gì, cô vẫn là cô như trước đây, còn hắn vẫn là hắn. Trước đây bọn họ không có bất kỳ quan hệ nào, hiện tại cũng vậy, lúc này cô không thể đánh mất trái tim mình, càng không thể mất đi phương hướng, cô sẽ khôi phục lại mọi việc như trước kia, tránh xa Nguyên Kỳ. Mọi lợi dụng, âm mưu, tính toán đâu can hệ gì đến cô? Thế nhưng, khi bị hắn ôm chặt, được vây trong sự ấm áp của hắn, tư thế quá thân mật này chân thực đến mức cô muốn trốn tránh cũng không được. Rốt cuộc hắn muốn làm gì đây? Nguyên Kỳ đưa tay chạm nhẹ vào gò má của Mộ Dung Ca, rồi trượt xuống đôi môi đỏ mọng, dịu dàng nói: “Nàng có thể vì ta mà bỏ qua yêu cầu này được không?” Giọng nói của hắn trầm khàn nhưng không lạnh lùng như mọi khi, trái lại còn có chút run rẩy, như đang cầu xin cô. Trong đầu vang lên tiếng nổ rung động, giọng nói kia như độc dược rót vào tai.

Nếu là những cô gái khác, nhất định sẽ vui vẻ đồng ý. Đối với một người có thân phận cao quý đứng đầu thiên hạ như hân, làm sao có chuyện hân hạ mình đưa ra yêu cầu này, chẳng phải tất cả phụ nữ trên đời này đều phải cúi đầu trước hân, chủ động chạy tới hầu hạ hân hay sao? Mộ Dung Ca khẽ thở dài, kiếp trước và kiếp này cô đều không thể làm những việc như vậy. Cố gắng mở to hai mắt, cô nín thở né tránh hơi rượu trên người hân, ép buộc mình tỉnh tâm lại, nhẹ giọng đáp lời hân: “Thiếp không hiểu ý tứ của Thái tử.” Làn gió đêm nay sao lại lạnh như vậy, dường như buốt giá đến tận xương tủy. Nhu tình vừa xuất hiện trong mắt lập tức đông kết lại thành băng, toàn thân lúc nào cũng tỏa ra khí thế tao nhã của Nguyên Kỳ lúc này biến thành sát khí, hân nhìn chăm chăm vào nàng bằng ánh mắt lạnh hơn gió đông. Mộ Dung Ca cảm nhận được khí lạnh đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể mình. “Thái tử, ngài bỏ qua cho thiếp có được không? Thiếp biết từ trước đến nay ngài chỉ coi thiếp là một con mồi, sao lại bày ra bộ dạng như vậy khiến lòng thiếp run sợ? Thậm chí, ngài còn hiểu rõ hơn bất kì ai khác, ngài càng quan tâm đến thiếp thì càng khiến thiếp bị nguy hiểm.” – Mộ Dung Ca nhìn thẳng vào đôi mắt của Nguyên Kỳ, phát hiện ánh mắt hân quá mức sâu kín khiến lòng cô có cảm giác sợ hãi. Chỉ là một con mồi? Một tay thợ săn phát hiện ra con mồi không dễ bắt được, thế là bắt đầu để ý, muốn dùng mọi biện pháp để thu phục, nhưng dù đánh hay dụ dỗ vượt ve đều không thể khiến con mồi này cúi đầu trước mình, để mặc cho mình sắp đặt, thế là tay thợ săn càng thêm để ý, cho rằng con mồi này rất quan trọng. Đây thực sự là cảm giác khi nhìn thấy một con mồi ư? Sợ rằng cũng chỉ có hai người bọn họ hiểu rõ nhất trong lòng mình đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, sát khí trên người hân dần dần biến mất, chỉ nghe thấy bên tai một tiếng thở dài. – “Mộ Dung Ca, không có lần sau nữa.” —— bamholyland.com—— Hôm sau. Thời tiết khác hẳn ngày hôm qua, bầu trời mây đen vần vũ, trong không khí phảng phất mùi vị ẩm ướt. Không nay thì mai, chắc chắn trời sẽ mưa. Những ai biết xem phong thủy, tinh tượng đều biết rằng, thời tiết hôm nay có dấu hiệu không tốt! Xem ra sắp có đại nạn giáng xuống! Chỉ có điều, không ai dám nói ra những điều đó vì sợ bị rơi đầu, nhưng những dấu hiệu này vẫn khiến lòng người vô cùng bất an.

Lưu Vân biết hôm nay Mộ Dung Ca sẽ vào cung, y mừng như điên, muốn nhân cơ hội này để Mộ Dung Ca gặp mặt Triệu Tử Duy. Mộ Dung Ca thấy y như vậy bèn lắc đầu, cười nói: “Vào cung rồi huynh lập tức quay lại bên cạnh Thái tử Tề quốc, bên cạnh ta đã có Tiểu Thập bảo vệ, không ai có thể làm hại ta được đâu.” Lưu Vân gật đầu, võ công của Tiểu Thập rất bí hiểm, có lẽ cao hơn y rất nhiều, những kẻ bình thường không thể động đến cô, huống chi Tiểu Thập kia thật tâm muốn bảo vệ Mộ Dung Ca. Chỉ có điều, Lưu Vân vẫn luôn có cảm giác mơ hồ rằng, dường như Mộ Dung Ca không muốn đi cùng Thái tử. Mặc dù rất muốn hỏi cô nhưng rốt cuộc vẫn không biết phải mở lời như thế nào. Sáng sớm Như Băng đã giúp Mộ Dung Ca trang điểm, nàng nói muốn làm cho Mộ Dung Ca đẹp nhất để vào cung dự yến tiệc. Mộ Dung Ca biết tâm tư của nàng, thân phận của cô trong phủ Thái tử này không đơn giản chỉ là một quản gia, nhờ có sự đối xử đặc biệt của Nguyên Kỳ, tự nhiên thân phận của cô cũng trở nên cao hơn nhiều, cho nên trang phục mặc trên người không thể để người khác coi thường được. Thực ra Như Băng còn có... một dụng ý khác, nàng muốn tạo cơ hội cho Mộ Dung Ca, nếu trong lòng Mộ Dung Ca không có Nguyên Kỳ, vẫn còn nặng tình với Thái tử Tề quốc thì đây chính là một cơ hội tuyệt vời! Bên cạnh Thái tử Tề quốc luôn có nhiều mỹ nhân vây quanh, một nữ nhân không thể tồn tại quá lâu trong lòng người đàn ông ấy, huống chi Mộ Dung Ca hiện giờ còn là người của Hạ quốc. Nếu Mộ Dung Ca trở nên xinh đẹp hơn, ít nhiều gì cũng sẽ khiến Thái tử Tề quốc phải để mắt đến. Sau khi biết được tâm tư của Như Băng, Mộ Dung Ca chỉ đơn giản từ chối: “Không cần.” – Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ muốn người khác chú ý đến mình. Như Băng biết Lưu Vân phải đi, bèn do dự hỏi y: “Nếu huynh đi thì việc của Bích Nhu phải làm như thế nào đây?” Lưu Vân vừa nghe thấy hai chữ “Bích Nhu”, toàn bộ cơ thể liền run lên, giọng nói trầm hẳn xuống: “Tất sẽ có cơ hội tra ra, chứng cứ là thứ khó che giấu nhất. Nếu thật sự có thể tìm thấy hung thủ, ta nhất định sẽ băm nát kẻ đó.” “Ừ.” – Như Băng nghe Lưu Vân nói vậy bèn rơi vào trầm tư, không yên lòng đáp lại. Băm nát hung thủ ư? Chứng cứ là thứ khó che giấu nhất? E rằng khi chân tướng của sự việc được vạch trần, cả Lưu Vân và Mộ Dung Ca đều sẽ khó tiếp

nhận. Còn nàng, nàng sẽ đem những chứng cứ ấy vùi lấp cả đời, không để cho bất kỳ người nào biết. —bamholylan.com— Mầu Đơn Các. Lâm Thiện Nhã biết hôm nay Mộ Dung Ca sẽ vào cung dự yến tiệc nên trong lòng rất tức giận và đố kị. “Công chúa không cần lo lắng đâu ạ. Thân phận của Mộ Dung Ca không rõ ràng, dù có vào cung cũng chỉ được coi là tỳ nữ hộ tống thôi.” – Hương Lan kiên nhẫn trấn an. Nhưng Lâm Thiện Nhã lắc đầu. – “Không đơn giản như vậy, vấn đề là ở chỗ vì sao Nguyên Kỳ lại để Mộ Dung Ca vào cung?” Hương Lan cũng nhú mày, liếc mắt về hướng sông Hoàng Hà, Trường Giang bên ngoài phủ: “Sáng nay nô tỳ lấy được tin tức, công tử Lan Ngọc đã qua đời.” “Sao?” – Lâm Thiện Nhã kinh ngạc. Hương Lan lắc đầu. – “Tin tức tiếp theo còn khó tin hơn nữa. Mặc dù công tử Lan Ngọc đã qua đời, nhưng lại đưa hộ vệ bên cạnh mình giao cho Mộ Dung Ca.” “Sao cô ta lại có thể may mắn đến vậy?” – Lâm Thiện Nhã cả giận nói. Được công tử Lan Ngọc giúp đỡ đã là điều không thể tưởng tượng được rồi, nay sau khi công tử mất đi còn được ưu đãi đến vậy, quả nhiên là vận khí tốt đặc biệt! “Công tử Lan Ngọc đã mất. Công chúa, thời cơ của người sắp tới rồi ạ.” – Hương Lan chuyển tầm mắt sang bình hắc liên hoa luôn được Thiện Nhã coi như bảo bối, ánh mắt nàng ta trở nên thâm thúy. Hai con mắt của Lâm Thiện Nhã cũng sáng lấp lánh, nàng gật đầu. Chính xác, cơ hội của nàng sắp tới rồi. Đột nhiên nàng nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt bỗng nhìn chăm chú vào gương mặt tầm thường của Hương Lan, con mắt hơi nheo lại, cố gắng áp chế kích động trong lòng, nàng trầm giọng nói: “Nếu bốn cung cho người một cơ hội, biến người thành phượng hoàng, người có cảm kích bốn cung đã dụng tâm khổ sở vì người không?” Hương Lan cúi đầu khiến Lâm Thiện Nhã không thể nhìn thấy thần sắc trong mắt nàng: “Hương Lan cảm tạ ân tình của công chúa.” Nghe thấy câu trả lời này, khóe miệng Lâm Thiện Nhã khẽ kéo lên thành một nụ cười hài lòng. —bamholylan.com— Hoàng cung Hạ quốc. Bên trong hành cung. Sau bữa sáng, Triệu Tử Duy ngồi trong phòng nghe ám vệ báo cáo tin tức. Vừa nghe xong tin công tử Lan Ngọc đã qua đời, Triệu Tử Duy kinh hãi. – “Công tử Lan Ngọc đã chết rồi ư?” Ám vệ bèn trả lời: “Vâng, tin tức này đã được chứng thực ạ.” “Y chết vào thời điểm này đúng là bất ngờ.” – Về

mặt của Triệu Tử Duy nhất thời trầm xuống, hẩn cười lạnh. Lúc nào không chết, lại chết vào lúc thiên hạ sắp đại loạn. – “Chuyện bốn cung bố trí đã xong chưa? Không thể để chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra. Nhớ kỹ, âm thầm hành động, không để bất kì kẻ nào nhìn ra, càng không được để sai sót.” Tay ám vệ lập tức nghiêm mặt. – “Xin Thái tử yên tâm, nô tài đã dựa theo sự sắp xếp của Thái tử mà chuẩn bị tốt mọi thứ.” Triệu Tử Duy gật đầu. – “Lúc này không thể đi sai một bước nào.” – Đôi mắt tà mị của hẩn khẽ ngược lên, ánh mắt lạnh lẽo mà thâm thúy, trong đó chứa đựng mười phần tự tin.

“Bẩm thái tử, Thập hoàng tử sai người đưa đến một khối ngọc bội, nói là của Mộ Dung cô nương.” – Tay ám vệ lấy từ trong vạt áo một khối ngọc bội màu lục đưa lên trình Triệu Tử Duy.

Vừa nhìn thấy khối ngọc bội, đôi mắt u ám của Triệu Tử Duy càng thêm thâm trầm, sát khí lập tức nổi lên, bắn ra bốn phía. Khối ngọc bội này đúng là của Mộ Dung Ca! Nắm chặt khối ngọc bội, có một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền đến tim, hằm mím chặt môi, cơ mặt cứng lại, một lát sau mới bật ra tiếng cười nhạt: “Mới chỉ là đứa trẻ mười ba tuổi mà đã nghĩ đến chuyện nam nữ? Hẩn nghĩ rằng Mộ Dung Ca sẽ đồng ý sao?” Nói như thế, nhưng trong lòng hẩn lại cảm thấy rất lo sợ. Chính mắt hẩn đã từng thấy Mộ Dung Ca vì để bảo vệ Triệu Tử Tẫn mà để hẩn lợi dụng, lại cũng vì Triệu Tử Tẫn kia mà đồng ý đi đến Hạ quốc. Hơn nữa, Triệu Tử Tẫn không phải là một thiếu niên bình thường, hẩn rất ranh mãnh! Tuổi còn nhỏ nhưng tâm cơ thâm trầm, e rằng Mộ Dung Ca khó thoát khỏi bẫy của hẩn. Nhưng nếu Triệu Tử Tẫn muốn có Mộ Dung Ca, hẩn nàng sẽ từ chối, vì dù sao trong mắt nàng, Triệu Tử Tẫn vẫn chỉ là đệ đệ mà thôi. Cảm giác lạnh lẽo từ miếng ngọc bội trong lòng bàn tay rõ ràng đến mức hẩn không thể phớt lờ chuyện này. Đôi mắt tà mị nheo lại, từ bàn tay siết chặt xuất hiện luồng khí nóng màu trắng, khi hẩn mở lòng bàn tay ra thì mảnh ngọc bội màu lục đã biến thành bột phấn. Triệu Tử Tẫn, tính toán tốt lắm! “Thập hoàng tử đã trưởng thành, cũng đã hiểu được chuyện nam nữ. Xem ra bốn

cung không thể phụ sự ủy thác của phụ hoàng, phải nhanh chóng giúp Thập đệ chọn một mối lương duyên tốt.” – Triệu Tử Duy nhẹ nhàng phất tay làm đám bột phấn tán ra trong không khí, trên môi nở nụ cười tà mị quen thuộc, hẳn từ tốn nói. ———bamholylan.com——— Giờ Ngọ mới xuất phát vào cung. Sau bữa sáng, Mộ Dung Ca mang theo Tiểu Thập đi tới Mẫu Đơn Các. Bước vào bên trong, cô thấy ngay cách bày trí ở nơi đây rất ngay ngắn rõ ràng, số lượng tỳ nữ và hạ nhân không hề kém so với khi còn ở Bạc Khanh Các. Xem ra, Lâm Thiện Nhã dù không còn là Thái tử phi nhưng vẫn sống rất tốt, không hề phải chịu cực khổ. Lòng thầm cười nhạo, Mộ Dung Ca nghĩ, ở thời đại này, bản thân có chỗ để người khác lợi dụng được cũng không hẳn là chuyện xấu. Tỳ nữ vào bẩm báo trước với Lâm Thiện Nhã, sau đó nhanh chóng đi ra dẫn cô vào trong phòng. Tiến vào bên trong, Mộ Dung Ca im lặng quan sát xung quanh, khóe miệng hơi cong lên, xem ra sau khi xảy ra chuyện kia, Lâm Thiện Nhã cũng đã nhận được một bài học không nhỏ. Trong phòng của nàng ta không còn trưng ra mấy thứ quá xa hoa nữa, ngược lại có vẻ đơn giản thanh nhã hơn, rất có ý vị. Bên trong, Lâm Thiện Nhã đang ngồi trước gương để Hương Lan giúp nàng trang điểm. Mộ Dung Ca nhìn dáng người uyển chuyển của Hương Lan, nếu không phải nàng ấy có dung mạo tầm thường thì chỉ bằng dáng người này đã đủ làm điên đảo cả thiên hạ rồi. Đáng tiếc là nàng ấy lại đi theo Lâm Thiện Nhã nên chắc chắn không thể có ngày được nổi danh. Mộ Dung Ca dời mắt sang bóng lưng của Lâm Thiện Nhã, khom người hành lễ: “Mộ Dung Ca khấu kiến công chúa.” Lâm Thiện Nhã nhìn qua gương đồng thấy một hình bóng mờ ảo quen thuộc, đuôi mắt khẽ nheo lại một chút, nàng quay đầu lại nhìn Mộ Dung Ca, mỉm cười: “Mộ Dung quản gia, xin đứng lên.” Dứt lời, Lâm Thiện Nhã đánh mắt sang Hương Lan, ý bảo lấy một chiếc ghế cho Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca cũng không khách khí ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn vẻ mặt xinh đẹp diễm lệ đang mỉm cười trước mặt mình. Lòng thầm kinh ngạc, lại liếc mắt về phía Hương Lan. Hương Lan này là kẻ không tầm thường, nếu không có người khuyên giải an ủi, hẳn Lâm Thiện Nhã không thể thoát ra khỏi sương mù nhanh như vậy. Ngày hôm ấy hai người bọn họ đối chọi gay gắt ở trong cung, nếu

không phải người thì ta chết. Nhưng lúc này gặp mặt lại vô cùng hòa hoãn, thật khó tin. “Chẳng hay Mộ Dung quản gia tới gặp bốn cung là có chuyện gì?” – Lâm Thiện Nhã thấy Mộ Dung Ca thoải mái ung dung như vậy, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng nàng không thể dễ dàng nổi nóng như vậy, phải biết tiết chế cảm xúc. Mộ Dung Ca mỉm cười, nếu không phải có việc, cô nhất định sẽ không đặt chân tới nơi đây! Cô nhìn thẳng vào Lâm Thiện Nhã, quan sát mọi biểu cảm trên gương mặt của nàng ta rồi đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi: “Thiện Nhã công chúa có biết Bích Nhu? Cách đây không lâu, Bích Nhu bỗng chết một cách bí ẩn, thật khiến mọi người phải đau lòng.” Lâm Thiện Nhã cảm thấy khó hiểu, vì sao Mộ Dung Ca lại đột nhiên nhắc tới người này? Bích Nhu ư? Nàng cũng có chút ấn tượng với cái tên này, nhưng không đủ sâu để nàng nhớ ra, trong phủ có quá nhiều tỳ nữ, nàng cũng chẳng hơi đâu đi nhớ tên một đứa tỳ nữ. “Người này là một tỳ nữ ư?” Tim Mộ Dung Ca đập mạnh, từ trong vẻ mặt của Lâm Thiện Nhã có thể thấy nàng ta không biết Bích Nhu, chẳng lẽ cái chết của Bích Nhu không có quan hệ gì với nàng ta? Nếu vậy tại sao Bích Nhu lại chết? Mộ Dung Ca cố gắng tìm tòi trên vẻ mặt của Lâm Thiện Nhã nhưng phản ứng của nàng ta đã cho cô biết đáp án. Nếu suy nghĩ kỹ hơn sẽ thấy, cứ coi như lúc đó Bích Nhu biết chút ít tin tức của Lâm Thiện Nhã, hoặc bởi vì mối quan hệ thân thiết với cô nên đã đắc tội với Lâm Thiện Nhã, nhưng đêm hôm đó nàng ta còn có chuyện quan trọng hơn, đâu có tâm tư đi giết Bích Nhu? Hương Lan nhìn Mộ Dung Ca, thấy gương mặt cô đánh lại, có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó nghiêm túc, trong lòng nàng bỗng nổi lên suy nghĩ khác thường. Lần này Mộ Dung Ca tới Mẫu Đơn Các là có mục đích, muốn thu thập tin tức gì ư? Lâm Thiện Nhã cũng nghi ngờ nhìn Mộ Dung Ca. Mộ Dung Ca nhanh chóng thu lại tâm tư, mỉm cười đáp lời: “Vâng, nàng ấy đã từng là tỳ nữ bên trong Phù Dung Các, chẳng hiểu tại sao lại nghĩ quần đến mức tự sát. Mà lúc nàng ấy tự sát lại trùng hợp đúng là ngày Kinh Nam Vương rời khỏi phủ Thái tử. Trước đây nàng ấy từng nói với nô tỳ rằng, nàng ấy rất ngưỡng mộ Kinh Nam Vương danh chấn thiên hạ, muốn được tận mắt nhìn thấy, thật không ngờ rằng nàng ấy lại tự sát. Để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của nàng ấy, nô tỳ tới đây là muốn

khẩn cầu công chúa ngày sau nếu có cơ hội gặp mặt Kinh Nam Vương, xin hãy chuyển chiếc hà bao này tới tay người.” – Nói xong, cô liền lấy một chiếc hà bao từ trong tay áo, đưa cho Hương Lan. Lâm Thiện Nhã và Hương Lan cùng liếc nhìn nhau đầy hoài nghi, rõ ràng lời này của Mộ Dung Ca không phải là thật, lẽ nào.... Hương Lan chợt hiểu ra, chẳng lẽ Mộ Dung Ca tới đây là muốn tìm chứng cứ? Kỳ thật tỳ nữ Bích Nhu không phải là tự sát? Và Mộ Dung Ca đang nghi ngờ người sát hại Bích Nhu chính là Lâm Thiện Nhã? Nhưng lý do Mộ Dung Ca đưa ra rất tốt, các nàng cũng không thể tìm cách bắt bẻ được. Lâm Thiện Nhã thu hồi tâm tư, chỉ gật đầu cười nói: “Hương Lan, nhận lấy.” – Nếu không phải nhờ Mộ Dung Ca nhắc tới, chắc nàng đã không nhớ trong phủ có một tỳ nữ tên Bích Nhu. Có điều, đứa tỳ nữ này tự sát có vấn đề gì sao? Tại sao lại khiến Mộ Dung Ca đặt nghi vấn lên người nàng chứ? Mộ Dung Ca biết không thể dấu được mục đích lần này của mình khi đến Mẫu Đơn Các nên cũng để cho các nàng thoải mái quan sát, nhưng một lát nữa cô còn phải hộ tống Nguyên Kỳ vào cung nên không thể tiếp tục ở đây lãng phí thời gian được. Tùy tiện tìm một lý do thoái thác, sau đó cô lập tức đứng dậy rời đi. Rời khỏi Mẫu Đơn Các, Mộ Dung Ca bước nhanh về phía gian phòng của hạ nhân. Dọc đường đi trong lòng cô luôn không yên. Cái chết của Bích Nhu, đến tám – chín phần là không có quan hệ tới Lâm Thiện Nhã! Vốn mục đích của chuyến đi này là muốn nhìn ra kẻ hờ trong phản ứng của Lâm Thiện Nhã khi nghe thấy cô nhắc tới chuyện này, nhưng thật không ngờ, có lẽ tất cả những suy đoán từ trước đến nay đều đã sai! Vậy vì sao Bích Nhu lại chết? Tự sát ư? Không có khả năng. Vậy thì người sát hại Bích Nhu đang muốn che giấu điều gì? Trên đường tiến cung, Mộ Dung Ca đem suy đoán của mình nói với Lưu Vân. Khi nghe xong, Lưu Vân cũng thất sắc, y bắt đầu có cảm giác mất phương hướng trong chuyện này. Có lẽ muốn tìm ra hung thủ đã sát hại Bích Nhu, thật khó như lên trời! “Ta nhất định phải tra ra chân tướng, không thể để Bích Nhu chết không nhắm mắt được.” – Hai tay Lưu Vân siết chặt thành nắm đấm, giận dữ nói. Hai hàng lông mày trên gương mặt Mộ Dung Ca cau cau chặt, nguyên nhân cái chết của Bích Nhu dường như đang được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, có lẽ ở phía sau nó là

một âm mưu vô cùng khủng khiếp! Và hung thủ đứng đằng sau còn cất giấu nhiều bí mật hơn nữa. Trực giác trong lòng Mộ Dung Ca mách bảo rằng, nếu cô quyết tìm được bằng mọi giá thì nhất định kẻ sát hại Bích Nhu sẽ được đưa ra ánh sáng. Đưa tay xốc tấm màn hình sa, Mộ Dung Ca hướng mắt về phía cỗ xe ngựa sang trọng đi ở phía trước, Nguyên Kỳ đang ngồi trên đó. Ánh mắt cô thoáng hoảng hốt. Trong trí nhớ kiếp trước, ở trong các bộ phim cổ trang trên tivi, cô đã từng nhìn thấy rất nhiều lần cảnh tượng này. Người ngồi trong xe ngựa bao giờ cũng có thân phận cao quý khiến thường dân bên ngoài không thể với tới, mà hẳn tựa như một đỉnh núi băng tuyết không thể chinh phục. Tối hôm qua, thật may là cô đã giữ vững được mình. Buông mình, quay lại nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Lưu Vân, bên cạnh chính là vẻ mặt buồn bã của Tiểu Thập, cô không đành lòng nhìn xuống. Có rất nhiều chuyện không phải do tự bản thân mình quyết định được, cuộc sống của cô trôi qua mỗi ngày đều không được như ý, nhưng không vì thế mà có thể đánh gục được cô. ———bamholylan.com———

Đây là lần thứ hai Mộ Dung Ca vào cung. Quy củ trong cung rất nghiêm ngặt, không thể vén rèm quan sát xung quanh. Đồng thời vừa tới cửa cung, ngoại trừ cỗ xe ngựa sang trọng của Nguyên Kỳ được phép đi, còn lại tất cả mọi người đều phải xuống xe, cúi đầu đi theo hầu phía sau xe ngựa của Nguyên Kỳ. Dọc theo đường đi, bầu không khí vô cùng vắng lặng, âm thanh duy nhất là được phát ra từ bánh xe ngựa chở Nguyên Kỳ. Chẳng biết đi bao lâu cuối cùng đã đến ngự hoa viên, đoàn người dừng lại. Nguyên Kỳ bước xuống xe ngựa. Mộ Dung Ca vẫn đang cúi đầu nên không biết phía trước phát sinh chuyện gì, tại sao Nguyên Kỳ lại xuống xe? Nơi này mới là ngự hoa viên, còn chưa đến Đông cung. Nhưng phía trước đã vang lên một giọng nói quen thuộc, không ngờ lại được gặp bọn họ nhanh như vậy. “Cuối cùng Thái tử Hạ quốc cũng đã chịu xuất hiện, bốn cung và thập đệ chờ thái tử đã lâu.” – Triệu Tử Duy mặc cẩm bào màu đỏ tía đứng đối diện với Nguyên Kỳ, đôi mắt tà mị cong cong, y cười vang. Ngay sau đó, Triệu Tử Tấn đứng bên cạnh Triệu Tử Duy cũng cất lời: “Đã lâu không nhìn thấy Thái tử Hạ quốc, phong thái vẫn lỗi lạc như trước đây, vốn tưởng rằng đêm nay mới được thấy mặt ngài, thật không ngờ đi ra đây ngắm cảnh lại vô

tình được gặp, quả là hữu duyên.” Đôi mắt Mộ Dung Ca khẽ giao động.
Đúng là Triệu Tử Duy và Tần Nhi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Edit: Vịt

Nguyên Kỳ cười đáp lại: “Mấy ngày nay đúng là rất bận rộn, vốn cũng định mời hai vị cùng tới đây ngắm cảnh nhưng vẫn chưa có thời gian thực hiện. Thật may mắn chúng ta lại gặp được ở đây, Thập hoàng tử nói rất đúng, chúng ta thật có duyên.”

Ba người cùng cười phá lên, bầu không khí xung quanh trở nên thật hòa hợp.

Mộ Dung Ca lại thầm run trong lòng, cô mơ hồ cảm nhận được có hai ánh mắt nóng rực quen thuộc đang hướng về phía mình, cô không ngờ lại gặp được bọn họ vào lúc này, nếu chỉ gặp mình Tần Nhi chắc chắn cô sẽ rất vui mừng, nhưng ánh mắt của Triệu Tử Duy quá nóng rực đến mức cô không thể bỏ qua sự có mặt của hắn.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu, quét mắt về phía Triệu Tử Duy và Tần Nhi.

Hai người bọn họ đồng thời thu lại ánh nhìn, tiếp tục nói chuyện vui vẻ với Nguyên Kỳ, làm như không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Mộ Dung Ca cũng lạnh nhạt cúi đầu xuống, cuộc nói chuyện tưởng như hòa hợp nhưng bên trong giấu đầy đao kiếm cuối cùng cũng kết thúc.

“Tối nay nhất định không say không về.” – Triệu Tử Duy nheo mắt, đem tất cả những cảm xúc cuộn trào giấu trong nụ cười. Không ai biết, hắn đã kích động như thế nào khi nhìn thấy người con gái một năm không gặp kia.

Nàng vẫn lạnh lùng như vậy, nếu không phải trong thời gian ở chung, nàng vô thức khiến hần phải chú ý đến thì lúc này nàng đứng giữa đám hạ nhân, hần cũng sẽ chỉ coi nàng như một tỳ nữ không đáng nhớ đến.

Nhưng nàng đã vô thanh vô thức quẩn lấy tim hần.

Một năm không gặp, nàng trầm ổn hơn, nhưng khuôn mặt kia không hề thay đổi chút nào, hần vừa quét mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng vẫn mạnh khỏe, chỉ có điều hơi gầy một chút.

Triệu Tử Tấn mỉm cười ừ nhả, phong thái của hần có vẻ già dặn không hợp tuổi, đứng bên cạnh hai cường giả như Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy nhưng hần không hề kém cạnh! Trái lại từ hần tản ra thứ mị lực rất riêng biệt, đứa trẻ này lớn lên thật khác xa so với dự đoán của mọi người. Triệu Tử Tấn thỉnh thoảng lại đảo mắt về phía cỗ xe ngựa sang trọng của Nguyên Kỳ, nơi đó có Mộ Dung Ca đang cúi đầu đứng yên, tư thế của cô thông thả ung dung khiến hần có cảm giác cô không hề hợp với hoàng cung Hạ quốc.

Sau khi cúi người hành lễ với Mộ Dung Ca, Lưu Vân yên lặng đi về phía Triệu Tử Duy.

Thấy Lưu Vân về lại sau lưng mình, Triệu Tử Duy cũng không nói gì, hần biết bên cạnh Mộ Dung Ca đã có Tiểu Thập bảo vệ, cô sẽ được an toàn.

Tiểu Thập tuy là kẻ đơn thuần, nhưng tâm tư rất nhạy cảm, cậu ta biết mấy ngày nay Lưu Vân đã nói chuyện cùng Mộ Dung Ca, lúc này y rời đi chứng tỏ sau này cậu ta và Mộ Dung Ca khó có cơ hội gặp lại y nữa, Tiểu Thập nhìn Mộ Dung Ca, thấy sắc mặt cô không thay đổi mới cảm thấy an lòng.

Ba người hàn huyên một lúc lâu mới chia tay đi về hai hướng.

Nguyên Kỳ quay lại xe ngựa, trước lúc vào bên trong hần cố tình nheo mắt liếc nhìn Mộ Dung Ca, thấy cô đang trầm tư suy nghĩ bèn hơi cau mày

khó chịu.

Đoàn người lại tiếp tục đi, lúc này Mộ Dung Ca mới hoàn hồn, cô ngẩng đầu nhìn chiếc xe ngựa đang trước mặt, lập tức bước nhanh theo sau.

Cùng lúc đó, trong lương đình cách đó không xa, Lương Hân Hân đang ngồi uống trà với Lâm Thanh Nhã, ánh mắt cả hai không hẹn mà cùng nhìn về một hướng.

Dung nhan diễm lệ của Lương Hân Hân lộ vẻ kinh ngạc, nàng thầm nghĩ trong lòng: Tại sao Triệu Tử Duy lại làm như không quen biết Mộ Dung Ca? Từ đầu đến cuối không hề nhìn nàng ấy một lần? Chẳng lẽ người thực sự chán Mộ Dung Ca rồi? Dù sao ở trong quan niệm của nàng vẫn luôn cho rằng, chẳng có cô gái nào có thể khiến người đàn ông cao quý như Thái tử để ý quá lâu, chỉ cần một thời gian sau cảm thấy hết mới mẻ, tình cảm cũng dần biến mất mà thôi.

Chẳng lẽ là vì thân phận của Mộ Dung Ca quá thấp ư?

Lâm Thanh Nhã ngồi đối diện vẫn âm thầm quan sát biểu hiện của Lương Hân Hân, nàng ta mỉm cười quyến rũ: “Xem ra Mộ Dung Ca đã không còn mối đe dọa lớn nữa rồi.” – Vốn nàng vẫn luôn nghĩ Mộ Dung Ca là một kẻ rất lợi hại, nhưng vừa rồi nhìn kỹ lại xem ra rất bình thường, không có gì đặc biệt hơn đám ca kỹ trong phủ thái tử.

Điều không ngờ nhất là Lâm Thiện Nhã sau khi đến Hạ quốc lại trở nên ngu ngốc như vậy! Chỉ vì một đứa tỳ nữ thấp hèn mà bị phẫn, đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

“Vậy sao?” – Lương Hân Hân tỏ vẻ nghi ngờ, nét u buồn trên mặt không hề tan đi chút nào, trái lại hai hàng lông mày còn cau chặt hơn trước. Tuy rằng khoảng cách khá xa nhưng nàng vẫn cảm giác được Triệu Tử Duy không hề quên Mộ Dung Ca.

Lâm Thanh Nhã hé miệng cười, sự lo lắng trong lòng nàng giảm bớt đi ít nhiều. – “Dù thế nào đi chăng nữa muội cũng sẽ nghe theo lời tỷ tỷ, công việc quan trọng nhất của chúng ta hiện nay là hầu hạ Thái tử thật tốt, cùng chia sẻ bớt những ưu phiền cho người.” – Lâm Thanh Nhã nhớ tới lời mẫu phi đã từng dặn dò, nếu không thể dùng hiền lương thực đức để chiếm được sự sủng ái của Triệu Tử Duy, thì nàng phải bỏ qua xấu hổ, cố gắng dùng thân thể quyến rũ hắn, dựa vào những thủ đoạn đã được mẫu phi dạy, chắc chắn nàng sẽ được Triệu Tử Duy yêu thương.

Lương Hân Hân không yên lòng, gật đầu. – “Ừ.” – Trong lòng nàng càng thêm mù mịt, sự khó chịu dâng đầy trong ngực khiến nàng cảm thấy khó thở.

Nhìn từ xa, ấn tượng của nàng về Mộ Dung Ca không nhiều, thậm chí đến giờ đã không còn nhớ được gương mặt của nàng ấy nữa, sắc đẹp quá mức trung bình, nàng đã từng gặp nhiều người còn đẹp hơn thế, nhưng không hiểu tại sao nàng lại thấy Mộ Dung Ca có điểm rất khác so với những người khác, điều này khiến nàng cảm thấy bất an.

Giống như trong lòng có một con bướm nhỏ, chẳng đáng để chú ý, nhưng đến một ngày con bướm ấy bung đôi cánh bay lên xinh đẹp rực rỡ vô cùng, khiến nàng không thể không chú ý, sự suy đoán này làm nàng sợ hãi.

Thực ra nàng cũng biết tất cả chỉ là suy đoán của mình nàng mà thôi.

Dù sao sắc đẹp của Mộ Dung Ca cũng khá tầm thường, có lẽ thứ khiến Triệu Tử Duy mê luyến chỉ là tay nghề nấu ăn tuyệt hảo của nàng ấy, chắc chắn không còn vì lý do nào khác.

——bamholylnd.com——

Màn đêm buông xuống.

Ban ngày mây đen cuồn cuộn, sắp bão tới nơi, đến buổi tối không trăng, mây đen càng thêm dày đặc, một tia sét xẹt ngang chân trời, ngay sau đó là tiếng sấm nổ vang dội.

Trời và đất trong lúc đó như được gắn kết với nhau bởi vô số sợi sét.

Từng giọt mưa lớn bắt đầu rơi xuống, phủ lên cung điện.

Thanh âm bộp bộp như tiếng đập gậy khiến lòng người càng thêm thấp thỏm lo âu. Vốn trong những ngày mưa, tâm tình của ai cũng không tốt.

Mộ Dung Ca thở dài đi phía sau Nguyên Kỳ,

Tối nay Nguyên Kỳ chỉ dẫn theo cô, Gia Kiệt, và một cận vệ xuất quỷ nhập thần. Vị cận vệ này rất thần bí, chưa từng ai nhìn thấy y, cô đã ở trong phủ thái tử mấy tháng nhưng vẫn chưa thấy mặt lần nào.

Cây dù ở thời đại này không lớn, rất yếu ớt, chỉ cần mưa hơi lớn một chút sẽ có thể làm hỏng dù.

Thời gian trước Mộ Dung Ca rảnh rỗi nên đã làm một cây dù khác, to hơn và rất rắn chắc, toàn bộ khung bên trong đều được làm từ thép, gió mưa không thể làm hỏng được nó. Nhưng trong một ngày mưa, cô dùng chiếc dù đi đến gặp Nguyên Kỳ, hắn đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy cô có cây dù khác lạ bèn tò mò.

Ban đầu cô cứ nghĩ rằng hắn sẽ chẳng để mắt đến cây dù này, nhưng thật không ngờ lúc cô rời đi, hắn nhìn ngoài cửa thấy mưa đã tạnh bèn bảo cô để lại chiếc dù. Sau này cô cũng muốn ra ngoài tìm thợ rèn làm lại một chiếc khác nhưng khi đó hắn đã hạn chế không cho cô ra ngoài.

Nhìn cô cung nữ khom người bung dù cho Nguyên Kỳ, còn hắn đứng nhàn nhã chờ được hầu hạ, cô nhìn thoáng qua cây dù bé tẹo trên đầu mình, khóe miệng khẽ co giật.

Dường như cảm nhận được sự bất mãn của Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ quay đầu lại nhìn cô.

Xung quanh chỉ có ánh sáng của đèn lồng, ánh đỏ của chiếc đèn hắt lên một nửa khuôn mặt hắc làm dung nhan ấy có một vẻ ma mị rất khác, trông hắc lúc này như yêu ma tới từ địa ngục khiến Mộ Dung Ca phải sững sờ một lúc.

Càng về đêm mưa càng to, tiếng sấm rền vang trên đầu, sắc đỏ bao xung quanh họ khiến tâm tình ai đó cảm thấy sợ hãi!

Khi hắc mở miệng, trong giọng nói lạnh lạnh thường thấy dường như có thêm một chút vui đùa.

“Nàng muốn che chung một chiếc dù cùng với bốn cung?” – Hắc mỉm cười, khóe miệng cong cong ngọt ngào.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Nghe thấy câu hỏi của Nguyên Du, tất cả mọi người đều im lặng, đại đa số người ở đây đều chưa từng nhìn thấy loại quả này, nói gì đến việc được ăn thử, sao dám phát biểu lung tung? Hơn nữa họ đang ngồi ở Hạ quốc, người nhà người ta còn chưa nói, bọn họ đâu dám nói bừa?

Dần dần, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Nguyên Kỳ.

Nhưng Nguyên Kỳ dường như chỉ chú tâm vào quan sát ly rượu trong tay hắn, sắc ngọc từ ly rượu ánh lên gò má khiến thần sắc hắn thêm bí hiểm.

Những việc không vui cứ bất ngờ xảy đến khiến mọi người trở tay không kịp, nếu những người ở đây không có ai ra mặt làm nhụt ngạo khí của sứ giả Vô phái, chẳng phải sẽ mất mặt lắm sao.

Đợi một lúc lâu vẫn không có ai dám đứng ra. Nguyên Du khi này còn ung dung nhàn nhã, lúc này đã trầm mặt, quét ánh mắt sắc hơn dao kiếm một vòng, giọng nói đột nhiên đè thấp xuống. “Không một người nào biết?”

Mộ Dung Ca khẽ nhíu mày, tự nhủ: Việc này không quan hệ gì với cô. Bộ mặt của Hạ quốc cũng không quan hệ gì với cô.

“Ha ha ha, Hạ hoàng hà tất phải lo lắng? Vật này quá hiếm, nếu ở đây không có người nào biết cũng không khiến người trong thiên hạ chê cười đâu.” – Sứ giả Vô phái ngửa đầu cười to, lời nói không vô phép nhưng rất kiêu ngạo, lời này như một nhát kiếm chém thẳng vào những người đang ngồi đây. Tất cả mọi người đều da mặt mỏng bèn cúi đầu, không ai dám nói gì che giấu sự xấu hổ.

Bốn phía lặng im không tiếng động, trông mắt Nguyên Du đảo một vòng, nhìn sứ giả Vô Phái bắt đầu nổi lên sát khí.

Mộ Dung Ca quan sát Nguyên Kỳ vẫn đang im lặng, lòng cảm thấy lạ khi thấy hắn vẫn chưa nói gì. Sứ giả Vô Phái quá vô lễ, ai cũng có thể nhìn ra mục đích của người này đến đây hôm nay chỉ muốn làm nhục Hạ quốc. Nhưng hết lần này đến lần khác Nguyên Kỳ vẫn không tỏ thái độ gì, cứ như thể chuyện này không hề liên quan gì tới hắn! Thật kì lạ!

“Vật này có hình dáng kỳ dị như vậy làm sao có ích cho cơ thể được? Không phải tên sứ giả này đang nói bậy lừa dối mọi người đấy chứ?” – Lục hoàng tử sau khi quan sát sứ giả Vô Phái bèn tức giận chất vấn.

Lời vừa nói ra, vô số người đều nhao nhao lên nói phải. Đúng vậy, vật kia quả thực có hình thù rất kì quái, chưa ai từng thấy, lại còn nói nó có lợi cho thân thể thì càng khó tin hơn.

Nguyên Du đánh ánh mắt tán thưởng, gật đầu với Lục hoàng tử, Lục hoàng tử lập tức vui mừng, cảm nâng cao hơn hắn.

Sứ giả Vô Phái không hề tức giận, cũng không phản bác, trái lại y đưa tay lên chỉ vào một người, cười nói: “Nếu mọi người đã cho rằng quả này có độc, vậy thảo dân đành phải chứng minh mình trong sạch, để một người ăn thử. Nếu thực sự không có độc, các vị quý nhân có mặt ở đây nên suy nghĩ thật kỹ để trả lời câu hỏi thảo dân đưa ra.”

Theo hướng ngón trỏ của sứ giả, mọi người không hện mà cùng nhìn về phía một cô gái đang cúi đầu.

Cảm giác có vô vàn ánh mắt đang chĩa vào mình, Mộ Dung Ca còn đang cảm thán về sự ung dung của Nguyên Kỳ, hồn nhiên không hay biết chỉ vì mấy câu đối thoại giữa Lục hoàng tử và sứ giả Vô Phái mà cô đã bị liên lụy.

Mộ Dung ca ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, cuối cùng dừng lại ở sứ giả Vô phái. Tại sao không chọn người khác mà cứ hết lần này tới lần khác dính vào cô vậy? Đúng là quá trùng hợp mà!

Cô ngậm lại quả Thanh Long trên tay sứ giả, khẽ nhíu mày quan sát thật kỹ, màu sắc tươi rói, vừa nhìn đã biết là loại hảo hạng, chắc chắn rất bổ dưỡng, đáng giá ăn thử một lần!

Khi Triệu Tử Duy nghe thấy sứ giả Vô Phái chọn trúng Mộ Dung Ca, hần lập tức trừng mắt nhìn sứ giả Vô phái, trong đôi con ngươi tràn ngập sát khí như muốn băm vằm kẻ kia ra làm nhiều mảnh. Dung nhan yêu nghiệt nở một nụ cười lạnh hơn băng, tiếng nói phát ra từ miệng hần như truyền tới từ địa ngục: “Sứ giả Vô phái thật to gan!”

Lời nói lạnh lẽo của hần thành công dời sự chú ý của mọi người, tất cả đều ngạc nhiên khi thấy vào thời điểm này, Triệu Tử Duy lại mở miệng. Mà xem ra nguyên nhân là do người tỳ nữ vừa được sứ giả Vô phái lựa chọn kia.

Sứ giả Vô phái cảm thấy phiền toái, y chỉ tiện tay chỉ một người thôi, chẳng lẽ người tỳ nữ này có gì khác thường sao?

Triệu Tử Tấn cũng nhíu mày, hần nhìn về phía sứ giả Vô phái, trầm giọng nói: “Nếu vật ấy không có độc thì Lục hoàng tử đã hiểu nhầm sứ giả Vô phái, nhưng nếu có độc, vậy thì sứ giả nhà ngươi đã mắc tội mưu hại hoàng đế Hạ quốc, hôm nay ngươi đừng hòng toàn mạng bước ra khỏi gian phòng này.”

Giọng nói đều đều của người thiếu niên ẩn chứa sự uy hiếp rõ ràng.

Mọi người chột tỉnh ngộ, thì ra thái tử và thập hoàng tử Tề quốc không phải bởi vì một đứa tỳ nữ nhỏ nhoi mà vô phép như thế, mà vì bọn họ muốn trách sứ giả Vô phái dám có ý đồ mưu hại hoàng đế Hạ quốc.

Lương Hân Hân bắt giắc siết chặt chiếc khăn gấm trong tay, không phải nàng đổ kị với Mộ Dung Ca, mà lòng đang đau đớn, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng chàng sẽ để ý một người con gái đến như vậy.

Lâm Thanh Nhã cũng ghen lại. Mới nửa khắc trước nàng còn cho rằng mình đã nhầm, hả hê nhìn Mộ Dung Ca, nếu như thứ quả kia có độc chắc chắn Mộ Dung Ca sẽ phải chết. Còn nếu Mộ Dung Ca ăn xong mà vẫn còn sống nhưng không thể nói ra tên của loại quả kia, hoàng đế Hạ quốc nhất định sẽ mượn cớ này để trừ khử Mộ Dung Ca.

Nguyên Kỳ quay đầu lại đánh một ánh mắt cho Mộ Dung Ca, khoe miệng khẽ cười nhẹ, thừa dịp không ai để ý, hai cánh môi mấp máy rất nhanh một câu gì đó.

Tuy Mộ Dung Ca không am hiểu cách nhìn lời qua môi, nhưng ba từ này cô lại hiểu rõ! Nguyên Kỳ vừa nói với cô ba chữ “Quả Thanh Long”.

Hơn nữa cô còn nghe thấy một giọng nói rất nhỏ vang lên bên tai mình: “Đừng sợ.”

Tròng mắt Mộ Dung Ca nhẹ đảo quanh, trong lòng nhanh chóng nghĩ ra một kế hoạch, đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô cũng nheo lại, mỉm cười.

“Xin Thái tử và thập hoàng tử Tề quốc cứ yên tâm. Vật này tuyệt đối không có độc.” – Sứ giả Vô phái không hề tỏ ra khẩn trương, nhìn phong thái của y, mọi người biết y không nói dối.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu, đồng thời đón nhận hai ánh mắt lo lắng của Triệu Tử Duy và Triệu Tử Tấn, cô bình tĩnh mỉm cười với họ.

Thong dong bước tới trước mặt sứ giả Vô phái, Mộ Dung Ca nhún mình thi lễ với y.

Sứ giả Vô phái lúc này mới quan sát kỹ Mộ Dung Ca, chỉ là một tỳ nữ rất bình thường, nhưng có thể đi theo bên cạnh Thái tử Hạ quốc chắc hẳn là một người thông minh. Nếu nàng không thể trả lời câu hỏi này của y thì đã làm mất thể diện của Thái tử Hạ quốc, nhưng lúc này y lại nhìn thấy nụ cười trên khóe môi nàng, y bỗng cảm thấy mình vừa chọn sai người!

Mộ Dung Ca vẫn đứng im tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi.

Sứ giả Vô phái cũng bất động một lúc, cuối cùng đành thắc mắc: “Vì sao ngươi lại đứng im mà không ăn thử đi?”

Trong mắt Mộ Dung Ca xẹt qua một tia cười nhạt, cô trả lời, vẻ mặt không hề sợ hãi: “Đạo chủ Vô phái khi ăn vật này cũng ăn luôn cả vỏ ngoài sao?” – Rõ ràng sứ giả Vô phái muốn thử cô, nhưng có một điều hẳn không biết, linh hồn của cô đến từ hiện đại, có loại trái cây, rau củ nào chưa từng thấy qua? Hơn nữa cô còn là một người rất thích ăn ngon nữa. Nhìn vẻ mặt sứ giả Vô phái thoáng thay đổi, nụ cười mỉm bên khóe miệng Mộ Dung Ca càng sâu hơn.

Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy, Triệu Tử Tấn cùng những người khác đều rất ngạc nhiên, nhìn biểu hiện của sứ giả Vô Phái chắc hẳn Mộ Dung Ca biết cách ăn loại quả này?

Sứ giả Vô phái trầm mặt lệnh cho tùy tùng bổ quả Thanh Long làm đôi, bên trong ruột trắng lấm tấm hạt đen hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Vỏ ngoài tươi đẹp, thì ra bên trong là như thế này.

Mộ Dung Ca tự nhiên cầm lấy một nửa, nhẹ cắn một miếng, ừm... rất ngon! Ở thời cổ đại mà được ăn quả Thanh Long đúng là may mắn, hơn nữa đây còn là giống hảo hạng! Sợ rằng sau này có muốn ăn nữa cũng không được, nghĩ vậy nên cô tham lam cắn thêm một miếng.

Ban đầu Nguyên Kỳ còn cau mày nhìn Mộ Dung Ca ăn miếng đầu tiên, sau đó thấy cô ăn thêm miếng thứ hai, trong lòng lại thầm buồn cười. Đồ tham ăn!

Sau một lúc Mộ Dung Ca vẫn bình yên vô sự, lúc này mọi người mới thở phào, sứ giả Vô phái không nói dối.

“Mùi vị loại quả này thế nào?” – Sứ giả Vô phái liếc mắt nhìn Mộ Dung Ca, cao giọng hỏi.

Nguyên Du cũng nói: “Mộ Dung Ca, nói ra xem.”

“Hạ hoàng hà cứ gì phải làm khó một tỳ nữ nhỏ bé như thế? Nhân tài trong Hạ quốc nhiều như mây, những hoàng tử, công chúa cùng ngồi uống rượu ở đây hẳn đều có kiến thức uyên thâm, một tỳ nữ có thể không biết, nhưng có lẽ bọn họ đều biết cả đấy.”

Lời của Nguyên Du rõ ràng muốn làm khó Mộ Dung Ca, dù biết hay không biết cũng phải nói ra, nếu nói đúng thì được toàn mạng, còn nói sai sẽ phải chịu cơn thịnh nộ của lão. Lúc này chẳng ai có gan ra mặt cứu “bạc thang” Nguyên Du vừa tìm được. Nhưng thật không ngờ, thập hoàng tử Tề quốc lại ra mặt giúp Mộ Dung Ca.

Có vài người bỗng nhớ ra Mộ Dung Ca này chính là người bọn họ đã gặp ở Phong quốc một năm trước. Nàng ta đã từng là tỷ tỷ của Triệu Tử Tấn khi còn ở Nguyên quốc, khó trách khi nàng ta gặp nguy, Triệu Tử Tấn lại ra mặt giúp nàng ta! Xem ra, sứ giả Vô phái cũng không ngờ mình chọn tới chọn lui lại chọn đúng người khó giải quyết như vậy, có lẽ hôm nay y không đạt được mục đích rồi.

Sắc mặt vàng như nến của Nguyên Du đen xạm lại, lão quét ánh mắt hung ác như lang sói về phía Triệu Tử Tấn.

Tim Mộ Dung Ca thầm đập nhanh, Nguyên Du là ai? Lão là hoàng đế của Hạ quốc, người đưa Hạ quốc trở thành quốc gia mạnh nhất, đồng thời dù bị bệnh nặng nằm trên giường nhưng vẫn nắm vững Hạ quốc, đủ để nói rõ sự ngoan độc của người này vượt xa Tần Nhi, Tần Nhi đâu phải là đối thủ của lão! Xem ra bây giờ cô có muốn giả ngu cũng không được nữa, đành nói: “Bẩm hoàng thượng, thiếp tuy ngu dốt nhưng cũng may không phụ lòng tin tưởng của Thập hoàng tử Tề quốc, thiếp may mắn biết một chút về loại quả này...”

Triệu Tử Tấn cau chặt đôi mày, nặng nề nhìn cô.

Nguyên Du nhếch miệng, cười như không cười, lão muốn nhìn xem, người đàn bà này có gì khác lạ mà khiến Nguyên Kỳ phải động tâm.

Triệu Tử Duy tỏ ra bình tĩnh, nhưng hai tay đặt trên đầu gối đang siết chặt lại, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

“Sao?” – Sứ giả Vô Phái rõ ràng không tin. Vật này cả kẻ người trên đảo Vô Phái cũng ít thấy, nếu không nhờ một lần đi thuyền ra khá xa, tìm thấy loại quả này trên một hòn đảo hoang nhỏ thì bọn họ cũng không biết đây là quả gì.

“Quả này tên Thanh Long, vì bề ngoài trông giống vảy rồng nên mới được gọi như vậy. Đến mùa nở hoa, hoa của cây Thanh Long rất lớn, mùi thơm bay khắp nơi, ăn quả Thanh Long này vào có tác dụng bồi bổ thân thể, là một loại quả hiếm thấy.” – Mộ Dung Ca xoay người về phía Nguyên Du, mỉm cười từ tốn nói.

Lúc ban đầu sứ giả Vô Phái rất đặc ý, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Ca nói xong, thấy sự hiểu biết của cô về loại quả này còn nhiều hơn cả y thì sắc mặt trở nên đỏ bừng, rất đặc sắc!

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn sứ giả Vô Phái, cười hỏi: “Chẳng hay ta nói có chính xác không? Sứ giả có cần bổ sung thêm thông tin gì nữa

không?”

Chỉ cần nhìn vẻ mặt khó coi của sứ giả Vô Phái là biết Mộ Dung Ca nói hoàn toàn chính xác!

Nguyên Du gật đầu cười, ánh mắt dần nhu hòa: “Rất tốt.”

Nguyên Kỳ vô cùng ngạc nhiên, Mộ Dung Ca đến từ một quốc gia nhỏ, sao biết nhiều như vậy? Dường như quả Thanh Long hiếm lạ kia chỉ là vật bình thường trong mắt nàng ấy.

Lâm Thanh Nhã trợn trừng cả hai mắt, không ngờ Mộ Dung Ca lại biết về loại quả này!

Triệu Tử Duy âm thầm quan sát Nguyên Kỳ, vừa rồi hẳn đã thấy rõ ràng Nguyên Kỳ đã nói gì đó với Mộ Dung Ca, chẳng lẽ là do Nguyên Kỳ mách nước cho Mộ Dung Ca?

Tần Nhi cũng thả lỏng tinh thần hơn, nhưng đột nhiên hẳn do dự, nghi ngờ nhìn Mộ Dung Ca. Hẳn ở cùng nàng mười năm, chẳng bao giờ hẳn thấy nàng nhắc tới quả Thanh Long, hơn nữa... cũng chưa từng thấy nàng xuống bếp làm cơm. Trong mắt người thiếu niên bỗng lóe lên tia sáng phức tạp, nàng có thật là Mộ Dung Ca không?

Đương lúc mọi người cùng hoang mang nhìn nhau thì Mộ Dung Ca đã từ tốn đi tới phía sau Nguyên Kỳ.

Vừa trở về chỗ đã thấy Tần Nhi ở phía đối diện đang nhìn cô với ánh mắt khác lạ. Cô không suy nghĩ nhiều mỉm cười với hẳn.

Thật quen thuộc, trong đầu hẳn bỗng hiện lên nụ cười mềm mại đáng yêu của nàng những ngày gần đây, Triệu Tử Tần bỗng giật mình tỉnh giấc, hẳn vừa nghĩ gì vậy? Triệu Tử Tần lập tức gật đầu, muốn nói cho nàng biết, hẳn đã nhận được thư của nàng.

Chỉ là... từ lúc nhận được thư đến giờ hắn vẫn luôn do dự, do dự có nên giúp nàng hay không.

Nhưng khi nàng tự tin nói ra lai lịch của quả Thanh Long, sự xôn xao của mọi người đã khiến hắn không thể do dự thêm được nữa, đôi mắt hắn bỗng tối sầm lại, nàng muốn mai danh ẩn tích, được, hắn thành toàn cho nàng!

Mộ Dung Ca cúi đầu, võ công của Tiểu Thập vô cùng bí hiểm, huống chi trời mưa dầm dầy ngày nay đã giúp cho Tiểu Thập thuận lợi truyền tin mà không bị ai phát hiện. Trong mắt cô thoáng hiện lên nét vui mừng, nhưng chưa kịp giấu đi tâm tình của mình đã bị Nguyên Kỳ thu vào trong mắt.

Đúng lúc cô đang không biết phải ứng phó ra sao thì một trận váng đầu ập đến, cô cảm thấy mặt đất chao đảo, không chịu nổi bỗng nôn khan.

Lần đầu tiên trong đời, sắc mặt Nguyên Kỳ trở nên trắng bệch.

Gia Kiệt đứng bên cạnh thấy Mộ Dung Ca nôn khan, lập tức nhẹ giọng, trầm chừ hỏi: “Mộ Dung cô nương, cô đang nôn nghén sao?”

Nôn nghén?

Mộ Dung Ca nghe như sấm đánh ngang tai, cả cơ thể lão đảo lui ra phía sau một bước.

Trong nháy mắt, sắc mặt Triệu Tử Duy trở nên tái nhợt, ngay cả đôi môi đỏ sẫm cũng bột màu.

Triệu Tử Tẩn kinh ngạc, giận dữ. Hắn trừng mắt nhìn Nguyên Kỳ. Không ngờ Nguyên Kỳ lại để nàng có thai!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Edit: Vịt

Đôi mắt đen láy của Nguyên Kỳ bỗng trở nên u ám, không ai phát hiện ly rượu trong tay hắn vừa bị nứt một đường, rượu theo khe nứt từ từ nhỏ giọt xuống lòng bàn tay.

Nguyên Du vốn cảm thấy mệt mỏi đang định trở về nghỉ ngơi, nhưng lão dừng lại trước câu nói của Gia Kiệt, trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca.

Nàng ta có thai? Là của Nguyên Kỳ?

Âm lượng của Gia Kiệt khá nhỏ nên không nhiều người nghe thấy, nhưng tiếng nôn ọe vừa rồi của Mộ Dung Ca thì tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Đủ mọi loại ánh mắt bắn về phía cô.

Nếu Mộ Dung Ca thực sự có thai thì đứa trẻ đó chính là con trai trưởng của Nguyên Kỳ! Nhưng nàng Mộ Dung Ca này không chỉ là một quân gia phân thân không rõ ràng trong phủ thái tử, mà nàng ta còn xuất thân từ ca kỹ, thân thể không sạch sẽ, có thể đứa trẻ này cũng không phải là của Nguyên Kỳ.

Dưới áp lực của những ánh nhìn soi mói, Mộ Dung Ca càng cảm thấy nhột nhạt hơn, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu trong người, cô ngẩng mặt, đứng thẳng lưng nghênh đón toàn bộ ánh mắt đang hướng vào mình.

Không ngờ trong giây phút quan trọng lại đột ngột phát sinh chuyện ngoài ý muốn này, trong đầu nhẩm tính nhanh sau đêm đó đến giờ đã được hai tháng, mà hình như... kinh nguyệt của cô vẫn chưa tới! Cô mang thai rồi sao? Sao lại có khả năng này? Bọn họ chỉ quan hệ một đêm thôi mà, sao có thể trùng hợp đến như vậy?

Cơ nôn nao trong người làm cô phải nhăn mày. Lúc này không phải thời gian để suy nghĩ tới chuyện đó, chuyện cô cần quan tâm là tiếp tục nói chuyện với sứ giả Vô phái.

Mộ Dung Ca khề ho khan để thông họng, nhưng chưa kịp nói thì Nguyên Kỳ đã nói trước: “Quả Thanh Long đúng là rất bổ dưỡng”.

Nguyên Kỳ lập tức quy hết trách nhiệm cho việc ăn quả thanh long, đáp án này thành công chặn lại những ánh nhìn soi mói nhưng không thể ngăn được suy nghĩ của bọn họ.

Mộ Dung Ca lập tức phối hợp cúi đầu trả lời: “Vừa rồi thiếp ăn quá gấp gáp nên mới có phản ứng xấu hổ như vậy, đã quấy rầy các vị khách quý rồi. Cúi mong thái tử tha tội.” – Lúc này còn quá sớm để kết luận bất cứ điều gì, cô phải bình tĩnh, chờ ra khỏi cung rồi sẽ bàn tính sau.

Mang thai.... hai chữ này quá xa lạ khiến cô sợ hãi. Chẳng bao giờ cô nghĩ mình sẽ gắn liền với hai chữ đó, đặc biệt là trong thời điểm mấu chốt này. Cô đã chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ để biến mất nhưng không ngờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Chuyện ngoài ý muốn này làm cô trở tay không kịp!

Nhìn cô lúc này có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra trong ruột gan đang cồn cào nổi sóng. Nếu cô được gả cho người đàn ông mà cô yêu, trải qua cuộc sống vợ chồng bình thường, rồi có thai sẽ làm cô rất vui mừng, nhưng hoàn cảnh của cô lúc này không thích hợp để có đứa trẻ này, vì thế tâm trạng của cô trở nên hỗn loạn.

Hai nắm tay đặt trên đầu gối của Triệu Tử Duy run rẩy không ngừng, kế hoạch tạm thời phải gác lại... tại sao lại như vậy?! Hẳn ngày đêm khổ sở bày mưu lập kế mới chuẩn bị tốt để mang nàng đi, thời gian để thực hiện kế hoạch đó sắp đến gần, nhưng tại sao lại xảy ra chuyện này?!!

Mộ Dung Ca có thai... nhưng cha của đứa bé không phải là hần, nàng không phải là của hần. Đứa bé trong bụng là của Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ, người dựa vào cái gì?....

“Đừng để mọi người mất hứng. Lui ra đi.” – Nguyên Kỳ thản nhiên ra lệnh. Từ khi Gia Kiệt hỏi Mộ Dung Ca, hần luôn nhìn xuống nên không ai có thể thấy rõ vẻ mặt của hần.

Theo lẽ thường, nếu có nữ tử mang thai con trai trưởng của hần, hần phải có biểu hiện vui vẻ, nhưng Nguyên Kỳ lại không có bất cứ biểu hiện nào, phải chăng là vì khó chịu với xuất thân của Mộ Dung Ca? Rốt cuộc là hần che giấu quá giỏi hay do phản ứng khi này của Mộ Dung Ca thực sự là do ăn quả Thanh Long mà ra?

Triệu Tử Tấn nhìn Nguyên Kỳ không chớp mắt, hần rất tức giận. Mộ Dung Ca bây giờ là quân gia của phủ Thái tử, không danh không phận, cho dù có bầu thì sau này cũng vẫn bị người khác coi thường. Thân phận hèn mọn của nàng sẽ bị đám Thái tử phi, trắc phi bắt nạt, mà hần lại không thể thay đổi được điều đó.

Nếu nàng thực sự đang mang thai, đứa trẻ đó, không thể giữ lại! Trong đôi mắt đen sâu thẳm của người thiếu niên hiện lên nét đau khổ xen lẫn phức tạp giằng xé.

Mộ Dung Ca nhanh chóng hướng về phía khách khứa cúi người hành lễ, sau đó lập tức rời khỏi yến tiệc. Từ trước đến nay cô vẫn luôn bình tĩnh trước mọi vấn đề nhưng giờ phút này tâm tình của cô thực sự hỗn loạn, bất kì người con gái nào khi đối mặt với tình huống này cũng đều khó giữ được

bình tĩnh, nhất là cô vẫn luôn nghĩ rằng mình không có bất cứ ràng buộc nào.

Lương Hân Hân nhìn bóng lưng Mộ Dung Ca dần khuất, liếc sang Triệu Tử Duy, nàng giật mình. Nàng thừa nhận mình đã cảm thấy vui mừng khi nghe thấy Mộ Dung Ca có thai. Nhưng giờ phút này, nhìn thấy dáng vẻ cố gắng giữ bình tĩnh của Triệu Tử Duy lại khiến nàng càng thêm lo sợ.

Nàng cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Rời tầm mắt sang Nguyên Kỳ, người đàn ông này thật thâm trầm khó đoán, từ nãy đến giờ không thấy y có bất cứ hành động gì, rốt cục thì con người này đang nghĩ cái gì ở trong đầu? Phải chăng hẳn sẽ cho Mộ Dung Ca kia một danh phận? Lương Hân Hân tự cảm thấy mình buồn cười, cho dù có thân phận thì sao? Nàng đây cũng là Thái tử phi Tề quốc, nhưng cũng đâu được lòng của Triệu Tử Duy.

“Tỷ tỷ đang nghĩ tới chuyện của Mộ Dung Ca sao?” – Lâm Thanh Nhã đột nhiên nhích gần đến người nàng, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thanh Nhã cười nhẹ: “Thân phận của Mộ Dung Ca kia quá thấp, cho dù mang thai cũng không thể giữ lại được. Bất kỳ người đàn ông nào cũng không muốn một người phụ nữ có thân phận thấp như thế sinh hạ con trai trưởng cho mình. Nếu Mộ Dung Ca thực sự có khả năng giữ lại đứa trẻ ấy thì chưa chắc nó đã có được một danh phận chính thức.”

Nghe xong những lời này, Lương Hân Hân dỗi mắt về phía cửa, lòng ngổn ngang, tuy nàng chưa tiếp xúc nhiều với Mộ Dung Ca, nhưng nàng có thể thấy được ánh mắt của cô ấy, Mộ Dung Ca là một người con gái lương thiện.

—bamholylnd.com—

Sau khi rời khỏi lầu Tử Kim, Mộ Dung Ca không dừng lại một lần nào, khẩn trương trở về. Suốt dọc đường đi cả người cảm thấy nôn nao khó chịu, rất mệt mỏi, cô thấy buồn ngủ, đương lúc định dừng lại nghỉ chân một chút thì Gia Kiệt cùng người hộ vệ luôn đi theo Nguyên Kỳ xuất hiện, bọn họ trao đổi một vài câu rồi lập tức dẫn cô ra khỏi cung.

Xe ngựa chạy băng băng trên đường với tốc độ rất nhanh, như thể muốn lấy mạng người.

Gia Kiệt vốn ít khi nói chuyện với cô, lúc này lại cùng ngồi trong xe ngựa, sắc mặt y có vẻ nghiêm trọng, y nói: “Ta xin phép mạo phạm Mộ Dung cô nương một chút, hãy đưa tay ra cho ta bắt mạch.”

Mộ Dung Ca ngạc nhiên nhìn Gia Kiệt, sắc mặt trùng xuống nhưng vẫn đưa tay ra. Tuy Gia Kiệt không phải là thầy thuốc nhưng vẫn có bản lĩnh bắt mạch, trong phủ Thái tử, những hạ nhân không có tiền gọi thầy lang vẫn luôn nhờ Gia Kiệt xem bệnh dùm, may mà Gia Kiệt không phải kẻ kiêu ngạo nên vẫn đồng ý giúp đỡ những người khác. Vì vậy khi Gia Kiệt yêu cầu bắt mạch cho Mộ Dung Ca, cô không do dự mà đưa tay ra cho y. Thực ra cô cũng muốn nhanh chóng biết kết quả, xem mình có thật sự mang thai hay không.

Một lúc lâu sau, Gia Kiệt càng xem càng cau chặt đôi mày, sắc mặt trầm trọng.

Mộ Dung Ca cố gắng điều hòa nhịp tim, chờ đợi kết quả.

“Đúng là đã mang bầu hai tháng.” – Gia Kiệt quay đầu, trầm giọng nói ra bên ngoài xe ngựa.

Cô thật sự đã mang thai!

Nhất thời Mộ Dung Ca cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng. Khi ở trong cung cô vẫn luôn hy vọng phản ứng của mình là do quả Thanh

Long gây ra, không phải do mang thai! Nhưng tháng trước cô không có kinh nguyệt, cũng không có bất cứ cảm giác nào, tại sao lại mang thai? Cô biết mặc dù Gia Kiệt không phải là thầy lang, nhưng bắt mạch rất chuẩn.

Cô thở dài thật sâu. Bàn tay nhẹ xoa lên chiếc bụng bằng phẳng của mình. Ở đây đang có mầm mống của một sinh mệnh, nó thực sự tồn tại trong cơ thể cô. Mộ Dung Ca khẽ nhăn mày, nhưng... đứa bé này, không thể giữ lại.

Bàn tay theo bản năng nhẹ run lên.

Không thể giữ lại... có thể giữ lại được sao?

Nếu giữ đứa bé lại, nó nhất định sẽ không có thân phận gì cả, điều này cô rất hiểu, nếu cô không có thân phận có lợi hoặc không cao quý thì không thể sinh con trai trưởng cho Nguyên Kỳ, mà nhất là thân phận hiện giờ của cô thật hèn mọn, cho dù cố sinh đứa bé này ra cũng không thể cho nó một thân phận tốt. Mặc dù cô vốn là người không để ý đến mấy chuyện thân phận này nọ, nhưng chắc chắn Nguyên Kỳ sẽ không để cô đưa con của hắn rời khỏi đây. Có lẽ Gia Kiệt cũng nghĩ đến điểm này mới tỏ ra nghiêm trọng như vậy.

Tiểu Thập thấy vẻ mặt buồn khổ của cô, bèn dùng ánh mắt thăm hỏi.

Thấy hắn quan tâm mình, cô chỉ có thể lắc đầu yếu ớt, mỉm cười: “Ta không sao.”

Lộ trình quay về phủ Thái tử hơi xa, ngồi xe ngựa cũng không dễ chịu, bên tai chỉ nghe thấy tiếng móng ngựa gõ đều đều và âm thanh xe chạy.

“Mộ Dung cô nương, cho dù cô không muốn đứa bé này cũng nhất định phải giữ lại. Thái tử lệnh cho ta dùng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ con nối dòng của người.” – Gia Kiệt bỗng quay đầu lại nói với cô.

Lời này càng khiến sắc mặt Mộ Dung Ca thêm trắng bệch, bàn tay đang vuốt ve bụng cũng trở nên căng thẳng.

Nguyên Kỳ lại muốn giữ lại đứa bé này ư? Hẳn biết hẳn đang làm cái gì chứ? Cô cười nhẹ, đưa mắt nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa, khẽ nói: “Gia tiên sinh, đứa bé này có thể sống được bao lâu?” – Nguyên Kỳ muốn giữ lại đứa bé tai hại này có lẽ là vì... nó có chỗ để cho hắn lợi dụng ư?

Gia Kiệt tỏ ra kinh ngạc trước câu hỏi của Mộ Dung Ca. – “Cô nghĩ Thái tử như vậy ư...”

“Có một số việc ta không được phép nghĩ quá đơn giản. Gia tiên sinh, điểm này ngài hẳn còn rõ hơn ta.” – Nụ cười dần biến mất trên gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Ca, vẻ mặt cô trở nên đanh lại.

“Trong mắt của Thái tử, cô nương khác với những cô gái khác. Cho dù sau này cô không thể trở thành Thái tử phi, nhưng con của cô nương chắc chắn sẽ được Thái tử thừa nhận, sau này vinh hoa phú quý không kém con trai trưởng là bao. Cô nương không nên nghĩ Thái tử là người quá máu lạnh tuyệt tình như vậy.” – Gia Kiệt nhíu mày ngăn cản lời Mộ Dung Ca định nói, y muốn Mộ Dung Ca hiểu rõ, chủ công thật lòng với nàng.

“Thật vậy ư?” – Nụ cười yếu ớt vừa biến mất nay lại xuất hiện trên gương mặt Mộ Dung Ca.

Một lúc lâu sau xe ngựa dừng lại, khi xuống xe cô mới phát hiện mình đang đứng ở một địa phương xa lạ, bèn trợn mắt quay sang chất vấn Gia Kiệt: “Có lẽ tiên sinh nên giải thích một chút?”

Gia Kiệt tự biết mình đuối lý, bèn cúi đầu trả lời: “Thái tử có lệnh, phủ Thái tử không an toàn, nơi này thích hợp cho Mộ Dung cô nương an thai hơn. Xin cô nương yên tâm, chỗ này rất bí mật, không một ai biết.” – Trong tòa phủ đệ này có một trăm tên ám vệ, mỗi người đều mang đầy thân võ nghệ cao cường, có thể bảo vệ cho Mộ Dung cô nương an toàn, đồng thời

cũng khiến cô không thể rời khỏi nơi này nửa bước. Cho dù là Thái tử Tề quốc cũng không thể tìm ra nơi này.

Mộ Dung Ca cắn môi, khẽ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Gia Kiệt. – “Tốt, tốt lắm, quả nhiên là tốt đến không thể tốt hơn được nữa!” – Giam hãm tự do của cô, muốn đem cô bao nuôi ở chỗ này ư? Trong bao lâu đây? Mười tháng? Ba năm? Hay lâu hơn nữa?

“Thái tử lo lắng cho sự an toàn của cô nương.” – Gia Kiệt vẫn cúi đầu.

“Gia Kiệt, ta và người cùng ở trong phủ Thái tử một thời gian, tuy rằng chưa từng nói chuyện quá vài câu, nhưng người cũng biết ta không phải là kẻ ngốc.” – Mộ Dung Ca dùng ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng vào Gia Kiệt, giọng nói buốt giá đến cực điểm.

Cao thủ bên trong phủ Thái tử rất đông, nếu không có mệnh lệnh của Nguyên Kỳ thì không kẻ nào có thể xông vào, cho dù Nguyên Du vì muốn giữ gìn huyết thống chính tông của hoàng thất mà muốn ra tay giết cô, Nguyên Kỳ cũng sẽ bảo vệ cô, không để cô bị nguy hiểm. Nhưng xe ngựa lại không ngừng vó đưa cô tới nơi này, điều này đã nói lên, trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi còn ở trên yến tiệc, Nguyên Kỳ đã vạch sẵn kế hoạch và nắm nó trong lòng bàn tay, đồng thời hắn cũng biết tiếp theo nên đi thế nào.

Hắn không thể cho cô danh phận Thái tử phi nhưng lại không muốn mất cô hay cái thai trong bụng cô, cho nên mới phải đưa đến chỗ này, nói là để bảo vệ sự an toàn của cô. Có phải hắn sẽ giải thích như vậy với người của phủ Thái tử và toàn thể dân chúng Hạ quốc?

Phải thừa nhận tâm cơ của hắn quá sâu, khiến cô phải báỉ phục! Trong thời gian ngắn như vậy mà có thể nghĩ ra một kế hoạch chu toàn, điểm quan trọng nhất là hắn sợ cô trốn mất? Sợ Triệu Tử Duy hay Tần Nhi nhân cơ hội này đưa cô đi? Vì thế hắn phải ra tay trước để diệt trừ hậu hoạn?

Quả thiên là con người thâm sâu khó lường.

Hắn đã phá hủy tất cả kế hoạch của cô!

“Mộ Dung cô nương, ta đưa cô nương đi khỏi đây.” – Tiểu Thập thấy vẻ mặt bất mãn của Mộ Dung Ca, lại nghe đoạn đối thoại giữa hai người bèn dùng thủ ngữ chỉ một mình Mộ Dung Ca hiểu để nói với cô.

Tiểu Thập nắm lấy hông của Mộ Dung Ca, muốn phi thân chạy đi.

Nhưng cơ thể của hai người còn đang ở giữa không trung thì một đám người toàn thân mặc đồ đen bỗng xuất hiện từ bốn phía, bao vây ngăn cản đường đi của hai người. Ngay cả tay hộ vệ thân cận của Nguyên Kỳ cũng đã xuất hiện ở sau lưng bọn họ từ lúc nào.

Tiểu Thập trừng mắt nhìn mấy kẻ đột nhiên xuất hiện, khí thế đằng đằng sát khí. Công tử đã bỏ hắn mà đi, hắn tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào làm thương tổn đến Mộ Dung cô nương. Tuyệt đối không!

Mộ Dung Ca nhìn thấy đám người vừa xuất hiện bèn quay đầu, lo lắng nhìn Gia Kiệt, tiện thể liếc sang tay hộ vệ bí ẩn, môi nở nụ cười: “Xem ra ta không có khả năng rời khỏi đây rồi.” – Cái tên Nguyên Kỳ kia đã chuẩn bị đầy đủ hết, tuyệt đối không chừa cho cô một cơ hội nào. Hắn biết bên cạnh cô có Tiểu Thập, vậy là chuẩn bị thật nhiều cao thủ. Võ công của Tiểu Thập rất xuất sắc, ít có đối thủ nhưng cũng không thể đối phó cùng lúc nhiều cao thủ như vậy được, kết cục chỉ có nước thua.

Gia Kiệt xấu hổ, y biết Mộ Dung Ca không muốn ở lại bên cạnh chủ công, nhưng chủ công đã có lệnh không thể làm trái. Thực ra trong lòng y cũng muốn Mộ Dung Ca ở lại đây, nếu bây giờ cô ấy rơi vào tay người khác sẽ trở thành miếng mồi ngon để bọn họ uy hiếp chủ công, mang đến rắc rối cho người. Nghĩ đến đây y lập tức đưa tay ra làm động tác mời: “Mời Mộ Dung cô nương vào phủ nghỉ ngơi.”

Tiểu Thập vẫn muốn đưa cô rời đi, cô đành mỉm cười với hắn: “Không cần tốn công vô ích nữa.” – Những người này không có khả năng làm trái mệnh lệnh của Nguyên Kỳ, cho dù có chết cũng nhất định không để cô rời đi. Tiểu Thập có thể một mình địch mười người nhưng kết quả cuối cùng cũng như nhau, sao cô có thể để hắn mạo hiểm.

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn xung quanh phủ đệ tối om. Trước cửa phủ có treo đèn lồng, nhưng thứ ánh sáng ấy quá yếu ớt, không thể giúp cô nhìn rõ diện mạo của tòa phủ đệ này, bốn phía xung quanh không có hộ gia đình nào khác, nơi này chỉ có một tòa phủ đệ rộng lớn, thậm chí có thể sánh ngang với phủ Thái tử, dùng mắt thường không thể nhìn rõ toàn bộ.

Giữa đêm hôm khuya khoắt vang lên âm thanh kẹt cửa, hai cánh cửa to lớn từ từ mở rộng ra, cô bỗng rùng mình, cảm giác lạnh sống lưng.

Vừa bước chân vào bên trong phủ, trong lòng Mộ Dung Ca lại dâng lên một sự lo lắng mơ hồ. Cô nhớ lại bảng bên bốn chữ lấp lánh ánh vàng treo ngoài cửa.

Nguyên Kỳ... muốn nhốt cô ở đây cả đời? Ở phủ Thái tử hẳn cưới một Thái tử phi danh chính ngôn thuận, còn ở đây chỉ là nơi khi nào hứng thú thì trở về thăm vợ bé ư?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Vợ bé? Tại sao chỉ hai chữ đơn giản như vậy lại làm một người phụ nữ héo mòn cho đến chết! “Xin Mộ Dung cô nương yên tâm, cô không phải đợi ở chỗ này lâu đâu.” – Gia Kiệt thấp giọng nói sau lưng cô. Mộ Dung Ca nhú mày, cười lạnh. Đúng nhỉ, sao có thể đợi lâu được. Điều Nguyên Kỳ muốn không phải là nuôi một cô vợ bé, hẳn đã tính toán hết cả từ lúc còn ở yến hội. Vậy lần này hẳn định lợi dụng cô để làm gì đây? Bao tố thiên hạ thường khó lường, sao có thể thay đổi được đây? Và Tần Nhi có thể tìm ra được chỗ này không? Cô biết nếu đã bước chân vào đây thì khó lòng rời đi được, nhưng không còn sự lựa chọn nào khác. Khi cánh cửa nặng nề đóng sập lại sau lưng, Mộ Dung Ca bỗng có mong ước mãnh liệt rằng tất cả chỉ là một giấc mơ. Đêm đen như mực, những cơn gió lạnh quất vào mặt khiến Mộ Dung Ca bật ra tiếng hắt hơi. Cúi đầu nhìn chiếc bụng bằng phẳng của mình, Mộ Dung Ca hoang mang, cô thật sự có thai sao? — bamholylnd.com— Hôm sau, mưa giăng đầy trời, gió cùng không khí lạnh âm thầm tràn về, mang theo cả mưa phùn, sắc trời vốn đã âm đạm nay càng thêm u ám. Bên trong phủ Thái tử tưởng chừng như yên lặng, nhưng những lời đồn về sự việc xảy ra trên yến tiệc tối qua đã được lan truyền ra khắp phủ, và những lời đồn đó ngày càng lan xa. Ai cũng ngạc nhiên khi biết tin Mộ Dung Ca có thai, các thiếp thất, và thậm chí là Thái tử phi còn chưa mang thai, tại sao Mộ Dung Ca lại có được! Tuy chưa thể chứng thực lời đồn đại đó, nhưng một khi tin tức đã được truyền ra ngoài chứng tỏ đó cũng không phải là lời đồn vô căn cứ. Nhưng thân phận của Mộ Dung Ca quá thấp, không xứng mang thai con trưởng của Thái tử, cho dù nàng ta có bầu thì cái thai ấy cũng không thể giữ lại. Hôm qua Thái tử quay về phủ nhưng không thấy Mộ Dung Ca đi cùng. Chẳng lẽ... Thái tử đã trừ khử nàng ta rồi? Tất cả mọi người trên dưới trong phủ đều rất thắc mắc nhưng

không ai dám hỏi thăm tin tức của Mộ Dung Ca. Mẫu Đơn Các. Lâm Thiện Nhã vừa dùng xong bữa sáng thì nhận được một tấm thiệp từ Lâm Thanh Nhã, mời nàng vào cung hàn huyên. Nguyên nhân chính khiến Lâm Thiện Nhã cảm thấy khó chịu khi nhận được thư của Lâm Thanh Nhã là vì nàng đã nghe thấy những tin tức trên yến tiệc tối hôm qua. Đầu tiên là Mộ Dung Ca kia lại biết về loại quả Thanh Long mà không ai biết, làm tất cả mọi người phải ngạc nhiên, sứ giả Vô Phái được một phen xấu hổ. Điều thứ hai là nàng ta dám nôn nghén ngay trước mặt mọi người, và đến lúc này không có bất cứ ai biết Mộ Dung Ca đang ở đâu, còn sống hay đã chết. “Công chúa, Mộ Dung Ca thực sự có thai sao?” – Hương Lan hỏi. Lâm Thiện Nhã lắc đầu: “Việc này còn chưa xác định được. Hiện giờ chưa rõ tung tích của cô ta, e rằng Thái tử đã âm thầm động tay, mà chưa biết chừng cô ta không hề mang thai, chỉ giả bộ như vậy để mọi người trong yến hội nhìn thấy mà thôi.” “Nô tỳ cảm thấy việc này không đơn giản như vậy đâu ạ.” – Hương Lan lắc đầu. Mộ Dung Ca không giống một kẻ hay giả vờ, hơn nữa, mang thai vào lúc này cũng không phải là chuyện tốt đối với cô ta. Có lẽ Mộ Dung Ca đã thực sự mang thai, nhưng tại sao cô ta lại mất tích không một tiếng động như vậy? Lâm Thiện Nhã gật đầu đồng tình, nàng ngắm nhìn bình hắc liên vừa được tưới đẫm nước bên cửa sổ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. “Hương Lan, cơ hội của bản cung đã tới rồi.” – Nàng quay đầu nhìn Hương Lan, giọng nói có sự hưng phấn khó kìm nén. Hương Lan hiểu những lời này, nhưng nàng lại nặng nề lắc đầu. – “Công chúa không nên nóng vội. Tình huống lúc này chưa rõ ràng, Mộ Dung Ca còn sống hay đã chết chúng ta cũng không được biết, không thể hành động thiếu suy nghĩ được ạ.” “Không còn phân thân Thái tử phi, bản cung sống ở trong phủ này quá xấu hổ, thân phận của ta lúc này còn không bằng mấy đứa thị thiếp hồi môn. Nếu cứ tiếp tục yên lặng chờ đợi, ta sẽ chết vì uất ức mất.” – Lâm Thiện Nhã thở dài. Lòng nàng vừa bình tĩnh được mấy hôm, không hiểu sao hôm nay lại hỗn loạn. “Công chúa, có phải vì thấy thiệp mời của công chúa Thanh Nhã mới cảm thấy khó chịu không?” – Hương Lan nhìn lướt qua vẻ mặt của Lâm Thiện Nhã và dừng lại ở tấm thẻ bài Thiện Nhã đang cầm trên tay. Câu nói này khiến Lâm Thiện Nhã liếc sang Hương Lan, lòng

bồng nổi lên nghi ngờ. Mặc dù Hương Lan này là do hoàng huynh Khinh Trần phái tới hầu hạ cho nàng, nhưng vừa nghĩ tới dung mạo thật sự của nàng ta, Lâm Thiện Nhã lại cảm thấy trong lòng mình như đang có một cây gai, không ngừng cào cấu. Hương Lan trông thì có vẻ là một người trung thành, nhưng ai dám đảm bảo nàng ta không có tâm tư nào khác. mấy ngày hôm nay, quả thực nàng đã tỏ ra quá yếu đuối trước mặt Hương Lan rồi, thậm chí còn nghe theo rất nhiều lời kiến nghị của nàng ta. Điều này không tốt chút nào. Ánh mắt trở nên sắc bén, Lâm Thiện Nhã lạnh lùng nói: “Hương Lan, người ngày càng không có phép tắc.” – Đúng là lúc này tình trạng của nàng không được tốt, nhưng không có nghĩa để dành cho người khác nắm mũi dẫn đi như vậy, tất cả mọi việc đều phải do nàng nắm trong tay. Dù thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng không thể chờ đợi thêm, phải thừa dịp mọi chuyện còn chưa rõ ràng mà ra tay một lần nữa! Nguyên Kỳ đã giữ lại mạng cho nàng, có nghĩa là chàng không đành lòng hạ thủ, hoặc trên người nàng còn có chỗ hữu dụng. Về phần Hương Lan, đáy mắt Lâm Thiện Nhã chợt hiện ánh sáng lạnh, nếu còn giữ nàng ta ở bên người, chắc chắn một ngày nào đó sẽ mang đến phiền phức, tốt nhất là tống nàng ta đi thật xa! Hương Lan nào biết chỉ chớp mắt một cái mà Lâm Thiện Nhã đã coi nàng như kẻ địch, mãi cho đến sau này khi đã bị đẩy đi nơi xa, nàng mới biết được rằng từ đầu đến cuối, Lâm Thiện Nhã chưa bao giờ tin tưởng nàng, coi nàng là tâm phúc. Vài ngày sau. Việc Mộ Dung Ca biến mất không dấu tích, ngoại trừ Nguyên Kỳ và Gia Kiệt, còn lại không một ai biết hiện giờ Mộ Dung Ca đang ở đâu. Cho đến hôm nay, tin tức Mộ Dung Ca mang thai đã truyền ra khắp kinh đô Hạ quốc, hầu như tất cả mọi người trong thành đều đang bàn tán về chuyện này nhưng vì không tìm thấy tung tích của Mộ Dung Ca nên tin tức này cũng không nóng được lâu. Không một người nào biết, có thật là Mộ Dung Ca có thai hay không. Nguyên Du âm thầm phái người đi tìm kiếm tung tích của Mộ Dung Ca nhưng không có kết quả. Nguyên Kỳ biết được động thái của Nguyên Du bèn tự mình vào cung báo cáo Mộ Dung Ca đã rời khỏi Hạ quốc, đến nay không rõ tung tích, và hăng khẳng định rằng Mộ Dung Ca không mang thai. Mặc dù Nguyên Du không tin lời nói của Nguyên Kỳ, nhưng lão cũng chẳng thể

làm gì được khi việc tìm kiếm không có kết quả. Triệu Tử Tấn và Triệu Tử Duy cùng phái người đi điều tra, đáng tiếc không thu hoạch được gì. Cả hai chỉ biết đêm đó, sau khi Mộ Dung Ca ra khỏi cung vẫn chưa quay về phủ Thái tử, không ai biết rõ hiện giờ nàng đang ở đâu. Bọn họ truy hỏi Nguyên Kỳ nhưng cũng chỉ nhận được đáp án giống như Nguyên Du. Triệu Tử Duy đánh mạnh một quyền lên vách tường. Hắn đã kìm nén cơn giận ở trong lòng quá lâu, lại mất ngủ mấy ngày liền vì lo lắng cho người con gái đó. Nàng còn sống hay đã chết? Không có khả năng nàng rời khỏi đây, nhất định là đã có chuyện gì xảy ra! Rốt cuộc Nguyên Kỳ đem nàng giấu đi nơi nào rồi? Hắn đã phái hơn trăm tên ám vệ đi tìm nhưng không một người nào có được tin tức của nàng! Nếu không có sự cố ngoài ý muốn đêm hôm đó thì lúc này hắn đã ôm được nàng vào trong lòng. Nhưng nàng đã biến mất, làm mọi kế hoạch hắn chuẩn bị cẩn thận đều sụp đổ. “Nguyên Kỳ, người giấu nàng đi đâu hả?” – Triệu Tử Duy nheo mắt, gằn giọng gầm gừ. “Thái tử, ngày mai chúng ta phải tiếp tục lên đường trở về Tề quốc, không thể trần trừ ở đây lâu hơn được nữa.” – Một gã phụ tá cố gắng khuyên Triệu Tử Duy. Triệu Tử Duy siết chặt hai nắm tay, khuôn mặt lạnh lùng hơn băng đá: “Bây giờ ta chưa thể quay về được.” – Mục đích quan trọng nhất của chuyến đi đến Hạ quốc lần này chính là muốn dẫn Mộ Dung Ca đi, nếu cứ thể quay về, mặc kệ sự sống chết của nàng thì hắn không thể làm được. “Thái tử, nội bộ trong triều chúng ta hôm nay không giống như trước kia nữa, vây cánh của thập hoàng tử đang dần lớn mạnh, Thái tử rời khỏi Tề quốc quá lâu sẽ nguy hiểm đến vị trí của người.” – Na Liêu lo âu, cố gắng khuyên nhủ. Triệu Tử Duy cau mày im lặng, khuôn mặt tuấn tú chìm trong băng lạnh vạn năm, từ khóe mắt đến đuôi lông mày của hắn đều tỏa ra sát khí, hắn dứt khoát phất tay, ra lệnh cho Na Liêu: “Lui ra!” Na Liêu đã ở bên cạnh làm phụ tá cho Triệu Tử Duy mấy năm nay, dựa vào trí thông minh tuyệt đỉnh mà y có được địa vị cao ở Tề quốc, cùng các phụ tá khác trổ hết tài năng của mình, cho nên y rất hiểu tâm lý của Triệu Tử Duy, y biết lúc này mình nên ngậm miệng và không nói thêm gì nữa. Sau khi Na Liêu lui ra, Lưu Vân bước vào phòng. Đôi mắt y thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy vết tích hằn sâu trên tường, y khom người bấm bấm: “Thái tử, ty

chức vẫn không tìm được tin tức của Mộ Dung cô nương.” – Y đã tìm nhiều ngày đêm nhưng vẫn không thấy dấu vết nào, dù cho người âm thầm theo dõi Nguyên Kỳ và Triệu Tử Tấn nhưng cũng không có kết quả. Đôi mắt Triệu Tử Duy tối sầm, hắn nghiêng đầu nhìn bàn cờ gần đó, hôm qua cùng nói chuyện băng quơ với Nguyên Kỳ, hắn lấy được đáp án Mộ Dung Ca đã là người của Nguyên Kỳ, ngoài ra hắn không thu thêm được tin tức nào nữa, hắn càng khẳng định chính Nguyên Kỳ đã giấu Mộ Dung Ca đi. Nhờ tin tức này, dù hắn không muốn tin nhưng vẫn phải thừa nhận rằng, có thể Mộ Dung Ca đang mang thai, và cái thai ấy là của Nguyên Kỳ! “Tiếp tục tìm kiếm!” – Triệu Tử Duy siết chặt hai đấm tay, lạnh giọng ra lệnh. Lưu Vân lập tức đáp: “Vâng!” – Y hy vọng có thể tìm được Mộ Dung Ca, rất muốn biết nàng có mạnh khỏe hay không! Nếu ngày ấy y chọn ở lại tiếp tục bảo vệ Mộ Dung Ca, có lẽ bây giờ đã không xảy ra tình cảnh này, sẽ không khiến Thái tử buồn khổ vì không có tin tức của nàng, và bị Thái tử Hạ quốc kìm hãm. Triệu Tử Duy không rời mắt khỏi bàn cờ, đôi mắt híp lại nhuốm đầy đau đớn, hay đấm tay run lên. Mộ Dung Ca... trong lòng nàng đã có Nguyên Kỳ rồi ư? Cho nên mới kiên quyết biến mất cùng với đứa con của hắn ta? Hay là vì nàng không muốn ta dây dưa với nàng nữa? —— bamhollyland.com—— Cùng lúc đó, trong một tòa phủ đệ bí ẩn ở nơi núi rừng hẻo lánh. Đêm hôm đó ngồi trên xe ngựa có cảm giác đường đi rất xóc nảy, thì ra bọn họ đã sớm rời khỏi kinh thành mà tới nơi rừng núi hoang vắng này. Mấy ngày nay sống trong phủ đệ bí ẩn này, âm thanh duy nhất mà cô nghe thấy được chỉ có tiếng riu ra riu rít của lũ chim trong rừng, hoặc tiếng quẫy nước của lũ cá nuôi trong hồ. Trong tòa phủ đệ này không có nhiều hạ nhân, người nào người nấy đều rất ít lời, chỉ có Tiểu Thập là người bạn duy nhất của cô. Nhưng Tiểu Thập bận rộn cả ngày đi tìm hiểu địa hình nơi đây nên vẫn chưa có thời gian ở bên cạnh cô. Tuy Gia Kiệt cũng ở trong phủ, nhưng từ đêm đó đến nay y vẫn chưa xuất hiện ở trước mặt cô thêm một lần nào, có phải y không dám nhìn mặt cô? Mộ Dung Ca cũng không chủ động đến tìm Gia Kiệt hỏi xem bao giờ cô mới được gặp Nguyên Kỳ. Thời gian đã qua mười ngày, cô biết rằng rồi Nguyên Kỳ cũng sẽ xuất hiện. Mộ Dung Ca ngăm nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, từ giữa

vòng xoáy nước xuất hiện một chú cá vàng quẫy đuôi khiến nước bắn tung tóe ra xa, cảnh đẹp làm cô khẽ cười. Một ngày nay cô vẫn luôn ngồi quan sát chiếc hồ này, hồ sâu không thấy đáy nhưng nước hồ rất trong, không đến nỗi quá mù mịt. Nghe người ta nói dưới đáy hồ có đường dẫn tới khu vực phía sau và thông trực tiếp ra bên ngoài phủ. “Nàng đang suy nghĩ gì vậy?” Đương lúc nheo mắt nghĩ ngợi sâu xa, bỗng Mộ Dung Ca nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên phía sau. Ánh mắt cô sáng bừng, cuối cùng hẳn đã tới!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Edit: Miss Vân

Beta: Vịt

Mộ Dung Ca không quay đầu lại mà tiếp tục ngắm nhìn mặt hồ xanh biếc. Mấy

ngày nay chỉ im lặng một mình khiến cô có cảm giác như đang ở trong nhà

giam, lúc đầu còn tức giận, khi bình tĩnh lại thì hẳn bất ngờ xuất hiện.

“Thiếp đang suy nghĩ, tại sao chỉ một đêm mà có thai được?” – Mộ Dung Ca hỏi bằng chất giọng đều đều.

Còn nhớ ngày hôm ấy ở trước mặt mọi người, cô cảm thấy khó chịu nên không

nhìn được nô nê, sau đó Gia Kiệt bắt mạch chẩn đoán cô có thai, nhưng trong khoảng thời gian này, cô vẫn chưa cảm thấy gì, cũng không hề có

cảm giác gì ở trong bụng.

Đây là phản ứng bình thường của người phụ nữ khi mang thai ư?

Dứt lời, cô quay đầu nhìn Nguyên Kỳ.

Trong đình viện, một người đàn ông mặc đồ đen đang ngồi trên ghế, dáng vẻ của hắn tao nhã tự nhiên đẹp tựa thiên tiên, khuôn mặt thanh nhiên hơi mỉm

cười. Hắn ngồi nghe những lời cô nói, đôi mắt đen thăm thoáng giạt mình.

Nguyên Kỳ chột nghiêng người, dịu dàng ôm cô vào lòng, cơ thể Mộ Dung Ca hơi

cứng đờ, cô phản ứng rất nhanh, lập tức mỉm cười nói: “Thái tử muốn

thông qua thiệp đạt được thứ gì vậy?” – Cô đi thẳng vào vấn đề, không hề vòng vo. Ngày ấy trong khoảng thời gian yến hội ngắn ngủi mà hắn có thể vạch ra một kế hoạch chu đáo chặt chẽ làm người ta cảm thấy sợ.

Điều này khiến cô phải thắc mắc, vậy thì những cử chỉ dịu dàng thỉnh thoảng hắn biểu hiện ra có phải là thực lòng?

Và rốt cục cô có thai hay không? Thật buồn cười, bây giờ cô còn không rõ chính bản thân mình có mang thai hay không.

Nụ cười trên đôi môi Nguyên Kỳ dần cứng lại, con người tối đen như nước hồ sâu trở nên lạnh lẽo.

Cảm giác được hơi thở lạnh như băng từ trên người hắn truyền đến. Mộ Dung

Ca bèn thả lỏng bản thân, khôn khéo chuyển đề tài, – “Xin thái tử cho

thiếp biết, giờ này Tần nhi đã trở về Tề quốc hay chưa?” – Nếu Tần nhi

đã quay về, chắc hẳn cô phải tự mình chiến đấu với tòa phủ đệ yên tĩnh

này.

Nhưng Tần Nhi có thể dễ dàng rời đi như vậy sao?

Về phần Triệu Tử Duy, ngày ấy hăn lạnh lùng với cô, có lẽ vì từ trong đáy

lòng hăn đã muốn buông tay. Lương Hân Hân là một cô gái tốt và đáng quý, ở trong phủ thái tử Tề Quốc, e rằng cũng chỉ có mình nàng ấy thật lòng

suy nghĩ cho hăn. Hơn nữa, ở Tề Quốc có rất nhiều việc hăn không buông

bỏ được. Như người trong thiên hạ thường nói, tình yêu nam nữ chỉ là thứ xa xỉ mà thôi.

Bỗng cô nghĩ tới người ngồi bên cạnh đang ôm mình vào lòng. Bề ngoài hăn tỏ

ra thờ ơ với mọi việc, không muốn cùng thế nhân tranh đấu, nhưng toàn bộ nhất cử nhất động trong thiên hạ đều nằm rõ trong lòng bàn tay. Hăn âm

thầm lập kế hoạch muốn thôn tóm cả thiên hạ! Bằng không đã chẳng vượt

ngàn dặm xa xôi tới Phong Quốc cưới Lâm Thiện Nhã. Tuy không biết vì sao hăn lại từ bỏ quân cờ Lâm Thiện Nhã này, nhưng hiện tại, cô không thể

không nhắc nhở chính mình, trong mắt người đàn ông đó, tất cả đàn bà đều giống như nhau, chỉ là thứ đồ không quan trọng!

Cô cũng không hề quên đây là thời đại như thế nào!

Phụ nữ chỉ như một món đồ chơi, khi chiếm được rồi sẽ cảm thấy nhàm chán, muốn vứt bỏ!

Mộ Dung Ca chớp mắt, không hiểu vì sao đáy mắt lại có cảm giác cay xè.

“Sau đêm hôm đó, nàng vẫn chưa dùng thuốc tránh thai.” – Hắc cốt tiếng trả lời.

Ở phủ thái tử, nếu có thị thiếp hoặc tỳ nữ thị tẩm, ngày hôm sau nhất định phải dùng thuốc tránh thai, đợi khi Thái tử phi sinh được con trưởng rồi, về sau các cơ thiếp mới không cần uống thuốc nữa.

Sắc mặt Mộ Dung Ca tái dần, nhớ hôm đó điên cuồng một đêm, sang ngày hôm

sau cô bận rộn đối phó với Lâm Thiện Nhã, lại thêm việc Bích Nhu đột

nhiên bị mưu hại, cho nên đã sớm quên việc phải thuốc tránh thai. Sau đó phải đối mặt nhiều chuyện nên không còn cơ hội nghĩ đến vấn đề đó nữa.

Bây giờ ngồi tính toán cẩn thận, ngày ấy vừa đúng lúc qua khỏi thời kỳ an toàn, cho nên quan hệ không tránh khỏi chuyện mang thai.

“Đừng suy nghĩ linh tinh nữa, nơi này rất bí mật, nàng cứ an tâm dưỡng thai.” – Hắc gỡ áo choàng màu tím hoa cà trên người mình uống rồi khoác lên

người cô, dịu dàng dặn dò.

Nghe hắc nói, cô đột nhiên rùng mình, ban nãy chưa phát hiện thì ra gió hồ

lại lạnh đến vậy, cô cảm nhận cái rét buốt đang ngấm vào da thịt khiến

toàn thân run rẩy, thật muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức. Cô nghiêm mặt trừng mắt nhìn hần, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, nhưng càng

cố áp chế càng cảm nhận rõ cái lạnh len lỏi, Mộ Dung Ca nghiêm giọng: “Thái tử định để thiếp ở chỗ này bao lâu?”

Xem ra hần đã biết cô có ý định rời đi, và còn nhờ tới sự giúp đỡ của Tần Nhi nữa. Gió nổi lên thổi bay mái tóc dài của hai người, làn tóc nhẹ lướt qua má, quện vào nhau. Cô đưa tay gỡ đám tóc nhưng càng khiến cả

hai phải chịu đau.

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng mảy, ngày hôm đó, khi biết cô tìm trăm phương ngàn kế để

rời khỏi hần, lần đầu tiên trong đời hần thực sự nổi giận.

Khi biết cô mang thai, lòng hần vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thậm chí còn

thấy may mắn, nhưng lúc này đối diện với vẻ lạnh lùng của cô, lòng hần dâng lên cảm giác đau đớn. Hần thở dài: “Mộ Dung Ca, hãy ở lại bên cạnh

bản cung. Phong cảnh ở nơi này như chốn thần tiên. Sau viện còn có hồ sen, khi hoa sen nở rộ, cảnh sắc lại càng tuyệt vời. Đứa nhỏ hần còn tám tháng nữa mới sinh.”

Mộ Dung Ca nhìn hồ nước trong suốt, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

Cô rất muốn nói suy nghĩ trong lòng nhưng lại nghĩ dù mình có nói gì cũng cảm thấy thật buồn cười.

Phong cảnh nơi này đẹp như chốn thần tiên ư? Chính xác, nơi đây không một

bóng người, bốn phía núi vờn quanh, phong cảnh quả thực mê người. Trong

tòa phủ đệ này mỗi một chỗ đều dùng rất nhiều tâm tư để thiết kế, vào

đây mới phát hiện, nơi này thậm chí còn xa hoa hơn nhiều so với phủ Thái tử Hạ quốc.

Nguyên Kỳ thật sự định nuôi cô như thiếp thất bên ngoài, để cô ở chỗ này không danh không phận sinh con cho hắn ư? Mộ Dung Ca khẽ cười nhạt.

“Thái tử cùng thập hoàng tử Tề Quốc sáng sớm nay đã rời kinh thành.” – Hắn thấy cô vẫn co ro bèn đem áo choàng bọc kín lại.

Đi rồi ư?

Đã vài ngày rồi, cả Hạ Quốc đều không có tin tức của cô, cô như một làn sương mờ đột ngột biến mất trong không khí. Bọn họ còn rất nhiều việc cần làm, sao có thể ở lại tiếp tục tìm kiếm cô? Dù sao chuyện này cũng quá khó tin, khó có thể tưởng tượng được!

Cô né tránh cái ôm ấm áp của Nguyên Kỳ, lạnh nhạt cười nói:” Thiếp không

thể tiếp tục cùng thái tử thưởng thức cảnh đẹp, lúc này là giờ ngủ trưa mỗi ngày của thiếp.”

Dứt lời, cô chẳng cần nghe hản đáp lại đã xoay người rời đi.

Đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Mộ Dung Ca, trong mắt hản mơ hồ hiện lên vẻ do dự.

Gia Kiệt từ đâu xuất hiện ở phía sau, khom người cung kính nói: “Chủ công,

cơ thể Mộ Dung cô nương rất yếu, lại hay buồn rầu, điều này không có lợi cho thai nhi.”

Nguyên Kỳ nhú mày, hản chuyển tầm mắt ra mặt hồ phía xa, đứng hướng Mộ Dung

Ca vừa nhìn, phát hiện chỗ đó có mấy con cá vàng bơi qua bơi lại, bọn chúng bơi lội tung tăng, đôi khi còn nhảy lên khỏi mặt nước.

“Cẩn thận chăm sóc, không được để cho nàng xảy ra bất cứ việc gì.” – Hản

tiếp tục ngắm cá vàng bơi lội trong hồ nước, vừa đưa ra mệnh lệnh lạnh như băng.

Gia Kiệt lập tức đáp: “Vâng.”

Nháy mắt đã quá mười ngày.

Sau bữa trưa, Mộ Dung Ca cảm giác người mình không còn sức lực, đành nằm ở

trên giường vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng. Trước kia chưa có cảm

giác gì, chỉ cảm thấy luôn mệt mỏi, nhưng lúc này cô bỗng cảm nhận được

sự thay đổi của cơ thể, trong bụng bắt đầu có dấu hiệu của một sinh mệnh nhỏ bé.

Cảm giác này đến rất tự nhiên, nhưng nó khiến lòng cô nổi sóng.

Bỗng nghĩ tới một điều, bàn tay nhất thời dừng lại.

Cô không thể... giữ lại đứa bé này.

Bang bang bang! Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

“Vào đi.”

Người tới lúc này chỉ có thể là Tiểu Thập.

Tiểu Thập đẩy cửa phòng, bước vào gian trong. Nhìn thấy Mộ Dung Ca nằm ở

trên giường sắc mặt không tốt, vẻ mặt hằn tỏ ra lo lắng, dùng thủ ngữ

hỏi: “Mộ Dung cô nương, cô không khỏe ư?”

Cô cười khẽ, lắc đầu: “Không sao.” Mấy ngày nay đều như vậy, cơ thể mệt

mỏi nhưng vẫn ăn uống được, cho nên nhìn cô cũng không đến nỗi quá tồi

tuy.

“Vậy là tốt rồi. Mộ Dung cô nương, ta đã đi kiểm tra hồ nước, đúng là nơi đó thông ra ngoài phủ, có điều nước hồ rất lạnh, lại sâu, với tình hình

sức khỏe hiện tại của cô nương không nên xuống nước.” – Tiểu Thập gật đầu yên tâm, sau đó sắc mặt hần thoáng trầm xuống, đưa tay làm thủ ngữ nói với Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca cẩn thận nhìn ngôn ngữ tay của hắn, vẻ mặt nghiêm lại. Cơ thể

cô lúc này đúng là rất yếu, lại còn đang mang thai, đúng là không thể bơi trong nước lạnh. Nhưng nếu tiếp tục chờ đợi, thời tiết sẽ vào đông, tuy mùa đông của Hạ Quốc không lạnh bằng Tề Quốc nhưng cũng khó mà chịu

được nước hồ lạnh như vậy.

Dù thế nào trong vòng một tháng bọn họ cũng phải tìm được cơ hội rời khỏi đây.

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn bụng mình một lúc lâu, sắc mặt ngày càng nghiêm trọng.

——bamholyland.com——

Biên giới Hạ Quốc, Triệu Tử Duy cười xe ngựa chạy như bay nhằm thẳng hướng kinh đô Tề Quốc.

“Thế cục triều đình lúc này rất loạn, bọn chúng nhân lúc bệnh tình Hoàng

Thượng nguy kịch mà giở trò, triều đình không ai làm chủ, mấy lão Vương

gia có tuổi thường xuyên vào cung động tay động chân với quan viên triều đình, tự xưng mình giám quốc. Lưu Thái Y gửi đến tin tức nói thời gian

của Hoàng Thượng không còn nhiều, có thể bằng hà bất cứ lúc nào, Thái tử cần mau chóng về cung ổn định thế cục ạ.” – Phụ tá ngồi đối diện Triệu

Tử Duy, bầm báo hết mọi việc.

Triệu Tử Duy gật đầu, lạnh giọng hỏi: “Bản cung rời Tề Quốc chưa đến hai

tháng, tại sao bệnh của phụ hoàng đột ngột trở nặng? Đến Lưu thái y cũng không cứu được ư?”

“Bẩm thái tử, tất cả thái y, ngự y đều đến thăm cung của Hoàng Thượng, ngày

ngày thảo luận, dùng hết các loại thuốc, nhưng vẫn không có cách nào cứu chữa cho Hoàng Thượng.” – Phụ tá cúi đầu cung kính trả lời.

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy nheo lại, hần thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại hỏi: “Lưu Vân có gửi tin tức gì đến không?”

“Bẩm thái tử, không thấy ạ.”

Từ lúc Mộ Dung Ca mất tích đến nay sắp được một tháng, hần dùng nhiều

người lục tung cả Hạ quốc tìm kiếm nàng nhưng vẫn không có một chút tin

tức!

Giờ phút này hãn không thể không hoài nghi, rốt cuộc nàng còn sống hay không?

Hãn đảo mắt ra sau xe ngựa, trầm giọng: “Trắc, đi điều tra xem trong triều

có tên quan nào nhân lúc phụ hoàng bệnh nặng khuyên người thay đổi thái

tử.”

“Dạ!”

Xe ngựa đi phía sau chính là của Thập hoàng tử Tề Quốc.

Biết được tin tức Hoàng đế Tề quốc bệnh tình nguy kịch, bất cứ lúc nào cũng

có thể rời bỏ thế gian, hai người lập tức rời khỏi Hạ quốc, gấp rút lên

đường, chỉ cần nửa tháng là có thể quay về Tề quốc.

Triệu Tử Tấn nhắm mắt tựa vào thành xe, xe ngựa xóc nảy nhưng hãn vẫn yên lặng như đang ngủ.

Không biết qua bao lâu, hãn đột nhiên mở hai mắt.

“Thái tử Hạ quốc lại thật lòng với nàng!”

Mộ Dung Ca dù có thông minh nhưng không đủ lực để biến mất không một dấu

tích như vậy, dù bọn họ có dùng bao nhiêu người đi tìm cũng không tìm ra được. Chỉ Nguyên Kỳ mới có bản lĩnh này.

Nếu Nguyên Kỳ đem nàng giấu đi, nhất định là vì muốn bảo vệ nàng, hoặc... phòng ngừa nàng bỏ trốn!

Xem ra, Nguyên Kỳ quả thật đã động tâm với nàng!

Người thiếu niên nheo mắt, hẳn cảm thấy con đường báo thù của mình đã sáng

sủa hơn nhiều. Nhưng rất nhanh hai đầu lông mày chạm vào nhau, ánh mắt

vừa sáng ngời lại trở nên u ám.”Tỷ . . .”

Ngày ấy khi hắn cùng Triệu Tử Duy rời khỏi Hạ quốc, Hạ hoàng đế đã đem lục

công chúa ban tặng cho hắn, Triệu Tử Duy bước lên phía trước thay hắn tạ ơn, đồng ý hôn sự này!

Định ngày hai năm sau thành thân.

Đôi mắt sắc bén lạnh thấu xương khẽ nheo lại, hắn mím môi rít qua kẽ răng.

—”Nếu thời vận không tốt, phụ hoàng băng hà... Quân tử báo thù, mười năm

sau cũng không muộn.”

—bamholyland.com—

Phủ Thái tử.

Hai ngày trước Lâm Thiện Nhã dọn khỏi Mẫu Đơn Các, trở về Bạc Khang Các.

Thân phận từ Thiện Nhã công chúa khó xử trở thành Trắc phi

Mặc dù không phải thái tử phi, nhưng được quay trở về Bạc Khang Các, tiếp

tục quản lý phủ Thái tử. Mệnh lệnh được đưa ra khiến tất cả mọi người ở trong phủ phải kinh ngạc.

Tình huống này vượt ngoài dự đoán của mọi người!

Đầu tiên là Mộ Dung Ca mất tích, sau đó Lâm Thiện Nhã được khôi phục quyền

lực. Người thông minh lúc này hẳn đã nhận thấy bão táp mưa sa sắp ập đến.

Một tháng không có tin tức của Mộ Dung Ca, Lâm Thiện Nhã bắt đầu buông lỏng phòng bị.

Chờ đợi lâu như thế rốt cuộc cũng được nở mày nở mặt, tuy lần này trở về

Bạc Khang Các không phải với thân phận Thái tử phi mà là Trắc phi, nhưng nó càng làm cho nàng cảm thấy quý trọng cơ hội này.

“Theo nô tỳ thấy, lần này quay về Bạc Khang Các chưa chắc đã là chuyện tốt.” – Hương Lan nghiêm túc cảnh báo Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã nghe thấy vậy, nheo mắt không cho là đúng: “Lần trước ở trong cung ta thua là bởi vì bị Mộ Dung Ca cố ý hãm hại. Hiện giờ thái tử đã

điều tra rõ chân tướng, hiển nhiên sẽ trả lại sự trong sạch cho ta.

Những chuyện phế phi, phong phi không phải trò đùa, chỉ cần chờ một thời gian nữa, chắc chắn ta lại trở thành Thái tử phi Hạ Quốc.”

Hương Lan không nói tiếp. Nhưng trong lòng vẫn còn vương mắc: Thật sự là như

thế ư? Sao nàng luôn cảm thấy sắp có bão tố nổi lên?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Edit: Miss Vân

Beta: Vịt

Lâm Thiện Nhã thấy Hương Lan im lặng, dăm chiêu, lại càng đề phòng, nàng ta nghi ngờ đánh giá Hương Lan một phen từ trên xuống dưới, môi nở nụ cười như có như không: “Hương Lan, người không yên tâm về ta sao?”

Nghe vậy, Hương Lan bỗng cảm thấy toàn thân rét lạnh, khi nàng quay đầu nhìn Lâm Thiện Nhã, trong đôi mắt đẹp của nàng ta ánh lên ý cười. Lòng bỗng

dấy lên cảm giác khác thường, nàng rủ mắt, trả lời: “Vâng, nô tỳ phụng

mệnh Kinh Nam Vương hầu hạ ngài, tuyệt đối không để ngài phạm sai lầm.”

Khóe môi tươi cười của Lâm Thiện Nhã thoáng cứng lại. Dám lấy Lâm Khinh Trần để áp chế nàng ư? Xem ra trước kia nàng đã không nhìn lầm, Hương Lan

đúng là kẻ không cam chịu an phận, giữ ở bên người nhất định là một cái

mầm tai họa! Hiện giờ nàng đã bình yên vô sự và trở lại Bạc Khang Các

như xưa, Hương Lan đã trở thành kẻ vô dụng không cần đến nữa. – “Ta rất

lo lắng cho Thanh Nhã muội muội, thật tốt nếu người có thể thay ta đi Tề Quốc chăm sóc muội ấy, chẳng biết ý người thế nào?”

“Đi Tề Quốc ạ?” – Hương Lan biến sắc, kinh ngạc nhìn Lâm Thiện Nhã. Nàng

không tin vào tai mình, Lâm Thiện Nhã lại muốn nàng đi Tề Quốc! Mà ý tứ

trong lời nói của công chúa là muốn nàng tìm cách trèo lên giường của thái tử Tề Quốc, dùng kế này để đối phó Lâm Thanh Nhã? Nhưng mục đích

chủ yếu có lẽ là vì Lâm Thiện Nhã kiêng kỵ dung nhan thực sự của nàng chẳng? Mặt nạ da người đã sớm như hình như bóng với nàng nhiều năm, nàng đã quên mất dung nhan khuynh quốc khuynh thành thực sự của mình, nàng

nguyện làm một người bình thường để không làm trái mệnh lệnh của Lâm

Khinh Trần, trung thành tận tâm. Nhưng thật không ngờ Lâm Thiện Nhã đã

có ý phòng bị nàng từ lâu! Thì ra lời khuyên chân thành của nàng từ lâu đã trở thành độc dược trong tai Lâm Thiện Nhã, chẳng trách công chúa vẫn luôn khẳng khái làm theo ý mình! Thì ra là thế!

Lâm Thiện Nhã không biết chỉ trong một thoáng, lòng Hương Lan hiện lên đủ

loại ý nghĩ, đôi mắt nàng khóa chặt Hương Lan, ánh mắt toát ra sự đe dọa lạnh thấu xương, nàng nhếch môi, cười nói: “Tề quốc thái tử là “nhân

trung chi long”. Hoàng đế Tề Quốc lại đột ngột lâm bệnh nguy kịch, việc

thái tử Tề Quốc đăng cơ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Với sự thông minh và tài trí của người, ta tin chắc người sẽ dễ dàng nắm được một vị trí nhỏ nhỏ trong phủ Thái tử Tề quốc, mà biết đâu tiền đồ của người

trong tương lai lại sáng lạng không chừng. Ý ta đã quyết, ngay hôm nay

người hãy khởi hành đi.”

Hương Lan khẽ giật mình nhìn xuống, lòng thầm cười nhạo, không thanh minh một câu, chỉ đáp: “Tạ ơn Lâm Trắc phi đã hao tâm tốn sức nghĩ cho tương lai của nô tỳ, nô tỳ sẽ không phụ tấm lòng của Lâm trắc phi.”

“Người hiểu được lòng ta thì tốt.” – Lâm Thiện Nhã gật đầu vừa lòng. Nhìn dung mạo bình thường của Hương Lan, nàng dường như có thể thấy gương mặt

tuyệt sắc còn đẹp hơn nàng đang ẩn giấu sau chiếc mặt nạ kia. Mấy năm

trước, nàng tình cờ nhìn thấy được dung mạo thật của Hương Lan, bắt đầu

từ đó gương mặt ấy đã trở thành tâm bệnh trong lòng nàng. Đêm khuya gặp

mộng, nàng thấy người trong thiên hạ đều cười nhạo nàng không còn cái

danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nữa. Hương Lan là một người rất thông minh, có thể trợ giúp cho nàng rất nhiều, nhưng nàng không thể giữ nàng ta ở lại bên cạnh! Không sớm thì muộn Hương Lan cũng sẽ trở thành một

mầm tai họa không thể khống chế.

“Tạ Lâm trắc phi.” – Hương Lan cúi người hành lễ, sau đó thướt tha quay

người, thẳng lưng rời đi, từ đầu đến cuối không hề cầu xin Lâm Thiện Nhã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Đến trước cửa, nàng bỗng dừng lại, nói với Lâm Thiện Nhã ở phía sau: “Chỉ cần Lâm trắc phi không ngừng kiên trì,

chắc chắn sẽ làm cho thái tử Hạ Quốc cảm động. Sau này người nhất định

trở thành mẫu nghi thiên hạ.” Lâm Thiện Nhã khẽ cau mày, lời này của Hương Lan khiến lòng nàng có dự

cảm không tốt! Sau khi Hương Lan đóng kín cửa phòng, không còn trông

thấy dáng người thướt tha quen thuộc của nàng ấy nữa, ngay lúc này nàng

lại cảm thấy hối hận!

Nàng nghiêng đầu nhìn hồ hắc liên xa xa ngoài cửa sổ, vốn nàng không thích

màu đen, nhưng hôm nay bỗng dừng lại cảm thấy rất thích màu sắc này, vị trí của hồ hắc liên trong lòng nàng còn hơn cả tường vi, mẫu đơn, thậm chí là hoa mai mà nàng vốn rất yêu thích.

“Thái tử, người cũng biết tâm ý của thiếp chứ?”

Bốn phía xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng nỉ non của nàng.

—bamholyland.com—

Cung điện Hạ Quốc.

Bên trong tấm cung của Hoàng đế, Nguyên Kỳ ngồi bên giường, cúi đầu nhìn Nguyên Du hấp hối trên giường, sắc mặt lão tái nhợt.

Hắn ngồi đây sắp được một canh giờ nhưng Nguyên Du vẫn ngủ say, chưa tỉnh lại lần nào.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Nguyên Du cũng từ từ mở mắt, hắn nhìn Nguyên Kỳ, trong mắt không hề thấy sự buồn ngủ, ánh mắt khá sắc bén, lão nói: “Nếu Mộ Dung Ca là do người giấu đi, thế thì, mau chóng giết nàng trừ hậu

hoạn.”

Những lời này khiến đôi mắt u tối của Nguyên Kỳ thoáng hiện lên cảm xúc khác

lạ, hắn cúi đầu trả lời: “Thân phận của Mộ Dung Ca quá thấp kém, nếu chứng minh được nàng đang mang trong mình con của con, chắc chắn sẽ bị

người khác lợi dụng, cho nên con đã mau chóng sai người giết chết nàng ta. Phụ hoàng cứ yên tâm.”

Từ ngày đó đến nay, đây đã là lần thứ hai Nguyên Du đề cập đến chuyện trừ

khử Mộ Dung Ca, nhưng đáp án của Nguyên Kỳ vẫn vậy, lần nào hắn cũng nói mình đã sớm cho người giết chết Mộ Dung Ca.

Ánh mắt sắc bén của Nguyên Du từ từ nheo lại, lão nhìn Nguyên Kỳ từ trên

xuống dưới, đáy mắt thoáng hiện lên sự hối hận, cuối cùng lão khoát tay, nói: “Không cần lừa dối trẫm! Người đã sớm yêu Mộ Dung Ca, sao người có thể dễ dàng giết nàng ta như vậy?” – Nếu biết có hôm nay, ngày đó lão

đã không vì Lan Ngọc mà thả cho Mộ Dung ca một con đường sống, đúng là

thả hổ về rừng!

“Nhi thần nào dám lừa gạt phụ hoàng. Ở trong lòng nhi thần chỉ có phụ hoàng

là quan trọng nhất, Mộ Dung Ca cũng chỉ là một người đàn bà, nhi thần sẽ không vì một người đàn bà mà phá hủy đại sự.” – Nguyên Kỳ rủ mi, đem

tất cả tâm tình giấu trong đáy mắt, làm cho hoàng đế muốn thăm dò cũng

không thấy được gì, lời hản đáp lại rất lạnh lùng, không có vẻ dấu diếm

hay che đậy.

Thấy không tra xét được thêm, Nguyên Du bèn thu hồi ánh mắt, miệng cười mệt mỏi, cất tiếng: “Rất đúng ý trẫm!”

Nguyên Kỳ mỉm cười tao nhã, thông dong. – “Hiện giờ Phụ hoàng đang bệnh nặng,

cần phải tĩnh dưỡng cho tốt, nhi thần không quấy rầy người nghỉ ngơi

nữa.”

Dứt lời, Nguyên Kỳ đứng dậy xoay người đi ngay.

Sắc mặt Nguyên Du lập tức trầm xuống, hận ý bỗng chốc hiện đầy trong mắt,

ánh nhìn của lão như một tia chớp bổ xuống trong đêm đen, khiến người ta phải sợ hãi.

Gã hoạn quan bước êm đi vào trong phòng, khom người bẩm báo với Nguyên Du: “Đã có tin tức của Mộ Dung Ca ạ.” – Trong Hạ Quốc này, hiếm có chuyện

gì tránh được tai mắt của Hoàng Thượng, cho dù thái tử đem Mộ Dung Ca

giấu đến một nơi vô cùng bí mật thì cũng thoát không khỏi bàn tay của

Hoàng thượng.

Mặc dù lúc này trong mắt mọi người có thể Thái tử Nguyên Kỳ là người có đầy đủ quyền lực khuynh đảo thiên hạ, nhưng phải nói, tất cả những thứ ấy

đều do Hoàng Thượng cấp cho hắn. Vậy nên, quyền lực của Thái tử vẫn còn

bị hạn chế.

“Xử lý gọn, không cho phép thất bại.” – Hận ý trong mắt Nguyên Du dần dần

biến mất, thay thế vào đó là một nụ cười, nhưng nụ cười này lại khiến

người nhìn thấy phải sởn tóc gáy, nó giống như mong muốn được đền bù,

nhờ vậy mà sắc mặt tái nhợt, vàng như nền của lão hồng nhuận hơn chút ít.

“Vâng” – Gã hoạn quan lập tức đáp lời. Trên khuôn mặt tươi cười của gã cũng

hiện lên biểu cảm hả hê khi trả thù thành công, nhìn kỹ lại, vẻ mặt đó rất giống như của Nguyên Du.

Nguyên Du nghiêng rằng, gằn giọng: “Lúc này tuyệt đối không thể thất bại.”

“Xin Hoàng Thượng yên tâm, tiểu nhân đã cho người tra xét mấy ngày nay,

tuyệt đối không thể làm được. Chỉ có điều, muốn xâm nhập ngay vào bên trong để ám sát Mộ Dung Ca, e là không được. Hộ vệ Tiểu Thập bên người

công tử Lan Ngọc vẫn luôn theo sát bảo vệ nàng ta, hơn nữa bên trong tòa phủ đệ đó luôn có cao thủ âm thầm bảo vệ, nếu động thủ sẽ rút dây động

rừng. Cho nên thuộc hạ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một khi bắt

được cơ hội, chắc chắn sẽ ra tay.” Nét vui sướng trong mắt gã hoạn quan biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc.

Nguyên Du gật đầu, “Tốt.”

Bão táp sắp đến, sóng ngầm bắt đầu nổi lên.

Nháy mắt đã qua nửa tháng.

Từ ngày đó đến nay đã gần hai tháng, Mộ Dung Ca ngồi cẩn thận bên hồ nước, để mặc cơn gió lạnh mang hơi ẩm lướt qua gò má của mình. Mỗi một ngày

trôi qua, lòng cô càng thêm mạnh mẽ hơn. Thời tiết trở lạnh, cơ hội tốt nhất để bơi trong nước đã lỡ. Thực ra chỉ cần cô xuất hiện ở đâu là bốn phía nơi đó, cỏ cây đều có động tĩnh, lúc nào cũng có trăm tên ám vệ võ công cao cường đang ẩn nấp ở bốn phía bảo hộ sự an nguy của cô, làm cho

cô không dám hành động. Không hề có cơ hội nào! Hơn nữa, hiện giờ cô đã

mang thai bốn tháng, bởi vì mấy ngày nay vẫn luôn phiền muộn lo nghĩ nên càng có cảm giác cơ thể không khỏe, có đôi khi không chỉ chán ăn, mà thậm chí là còn khó ngủ.

Ngày hôm trước, Cô nhờ Tiểu Thập ra phía sau núi tìm thảo dược hoa hồng (*)

rồi sắc thành chén thuốc, vốn định uống, nhưng khi đưa bát lên miệng, ngửi thấy mùi hương ngai ngái trong chén thuốc, cô lại có cảm giác máy (**), bụng, thứ cảm giác kia thật xa lạ, xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ của cô!

(*) Một loại thảo dược trực thai.

(**) Máy thai, một thuật ngữ ám chỉ thai nghi động đập trong bụng mẹ.

Cô... không thể giữ lại đứa bé, nó nhất định sẽ trói buộc bước chân của cô, làm cô không thể dễ dàng rời khỏi nơi này.

Dạo này mỗi khi rời giường vào buổi sáng, cô bỗng phát hiện cái bụng bằng

phẳng trước kia hình như hơi lớn lên một chút, phát hiện này khiến tâm tình của cô trở nên kích động, một thứ tình cảm len lỏi trong lòng làm mỗi buổi sáng thức dậy cô đều cảm thấy vui sướng, cảm giác sợ hãi bàng hoàng trước kia dần dần bị thay thế bằng cảm giác hạnh phúc khi thai ngén đứa bé này.

Mộ Dung Ca lặng nhìn chén thuốc ngào ngạt trên tay, chén thuốc này là do

Gia Kiệt tự mình sắc cho cô, nhưng cô lại tự ý bỏ thêm dược thảo hoa hồng vào chén. Vốn không được do dự uống vào, song cô vẫn do dự.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của tiểu Thập, cô buông bát.

Cô không thể tàn nhẫn như vậy được.

Đây là một sinh mệnh! Tuy rằng sinh mệnh này xuất hiện không đúng lúc,

nhưng lại làm cho cô biết cảm giác vui sướng khi được làm mẹ.

Cô biết rõ hơn ai hết nếu giữ lại đứa bé này, Nguyên Kỳ nhất định sẽ không buông cô ra nữa. Đến lúc đó làm sao cô có thể rời khỏi đây được.

Trước

đó, Nguyên Kỳ đã tỏ thái độ rõ ràng, hẳn muốn giữ cô và đứa bé.

Mộ Dung Ca cau mày nhìn gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, cô khó lòng ổn định lại tâm tư của mình.

Tiểu Thập hỏi: ” Mộ Dung cô nương không muốn đi nữa sao?”

Đối mặt với khuôn mặt hồn nhiên chăm chú của Tiểu Thập, cô không do dự, trả lời: “Không, ta muốn rời đi.”

Từ đầu đến cuối chưa từng có ý định ở lại. Nếu tiếp tục sống ở nơi đây, cô phải chịu kiếp sống mang theo bốn chữ ‘Kim ốc tàng kiều’ (phận làm

thiếp bên ngoài), trở thành một người không hề có danh phận, chờ đợi

Nguyên Kỳ thỉnh thoảng đến đây lâm hạnh. Cứ chờ đợi, cô sẽ dần dần lạc

mất phương hướng, không thể thoát ra, không thể quay đầu lại, và nó sẽ

trở thành cơn ác mộng ngày ngày của cô. Quá đáng sợ!

“Vậy còn đứa nhỏ. . .” – Tiểu Thập chần chừ dùng thủ ngữ hỏi cô.

Nhìn thấy từ ngữ trên ngón tay Tiểu Thập, đường rãnh sâu giữa hai hàng lông

mày trên trán Mộ Dung Ca càng đậm hơn, cô nhẹ giọng nói: “Ta đã nghĩ

rằng mình có thể nhẫn tâm.” – Nhưng cuối cùng cô vẫn không phải là người nhẫn tâm, đứa bé trong bụng là con của cô, là dòng máu chảy trong người cô. Mới ban đầu vì sợ hãi mà có những ý nghĩ vô tình, nhưng hôm nay, cô lại do dự.

Không được! Không thể làm tổn hại đến đứa trẻ vô tội này.

Đã nửa tháng Nguyên Kỳ chưa xuất hiện.

Cô bị ngăn cách nên không thể biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn mù tịt thông tin.

Chỉ có vài lần ngẫu nhiên nghe thấy bọn hạ nhân thì thầm bàn chuyện, nói

rằng Lâm Thiện Nhã đã quay trở lại Bạc Khang Các, tuy chỉ là Trắc phi nhưng vẫn được nắm giữ quyền lợi của Thái tử phi, một bước dành lại quyền lực trong phủ thái tử.

“Mộ Dung Ca, bên hồ rất lạnh, không nên ở lâu.”

Một chiếc áo khoác màu đỏ thẫm được choàng trên người Mộ Dung Ca, cô thuận

tay khép áo sát vào mình. Bên hồ đúng là rất lạnh, vừa rồi hơi thất thần nên không chú ý, giờ bắt đầu cảm thấy hơi hận. Mấy ngày nay cơ thể của

cô hơi yếu đuối, nếu sinh bệnh làm hại đến đứa nhỏ thì thật không tốt.

Mộ Dung Ca quay đầu lại cười nói với người mới tới: “Vẫn là cô nghĩ chu

đáo.”

Như Băng ngồi bên cạnh Mộ Dung Ca, mỉm cười: “Cô thật quá lơ là. Hiện giờ cô đã có bầu, tuyệt đối không thể sơ suất được.”

Hôm qua, Gia Kiệt bỗng đi ra ngoài phủ, khi trở về lại mang theo Như Băng. Y nói Nguyên Kỳ sợ cô ở trong phủ buồn tẻ không có người cùng

nói chuyện, nên đồng ý lời đề nghị của y, đưa Như Băng thân thiết nhất với cô tới

đây.

Mộ Dung Ca gật đầu: “Thời gian trôi quá mau, mới đó mà đã qua hai năm. Lúc trước chúng ta ở Khánh Vương phủ chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày hôm

nay.” – Kể từ khi xuyên không cho tới bây giờ, những việc cô đã trải qua còn nhiều hơn so với đời trước, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ trong

một thời gian ngắn như vậy cô lại sắp được làm mẹ. Như Băng cũng thay

đổi, nàng ấy trở nên chín chắn hơn rất nhiều, tựa như đã hiểu thông mọi chuyện, không hề lưu luyến si mê Nguyên Kỳ nữa.

“Có đôi khi tôi rất hâm mộ cô, cô có thể dễ dàng làm cho thái tử Tề Quốc

vui, khiến ngài ấy yêu quý cô tận đáy lòng. Mặc dù trên yến tiệc đón gió tẩy trần ở Phong quốc, Thái tử Tề quốc đem cô đưa cho hoàng đế Phong

Quốc, nhưng ít nhất ngài ấy đã từng rất thật lòng. Hiện giờ, cô lại được Thái tử Hạ Quốc yêu thích, còn mang thai, sau này chắc chắn sẽ được

hưởng thụ vinh hoa phú quý. Thái tử sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn đến cô.” – Như Băng nhìn bụi cỏ lay động trước mặt, nhẹ nói.

Những lời này khiến Mộ Dung Ca phải chú ý, cô nghiêng đầu nhìn Như Băng bằng

ánh mắt sắc bén, – “Như Băng, tôi luôn xem cô là người bạn tri kỉ, nếu

có việc gì, cô không thể lừa dối tôi.”

Như Băng bỗng run lên, nàng rủ mi, im lặng, giây lát sau mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, nghiêm mặt, hỏi: “Cô có tin rằng, dù tôi làm sai điều gì cũng chưa từng nghĩ đến chuyện hại cô, thậm chí còn muốn cứu cô?”

Mộ Dung Ca khẽ nhăn mày, nhìn vẻ mặt trầm trọng của Như Băng, cô không thể đưa ra câu trả lời.

Hai người cùng im lặng nhìn hồ nước, đến khi bầu trời tối đen, Như Băng mới mở lời: “Tôi không có liên quan đến cái chết của Bích Nhu.”

“Nhưng cô người nào giết nàng ấy.” – Mộ Dung Ca nhẹ nhàng nhắm mắt, giọng nói của cô thản nhiên mang theo chút áp lực.

“Tôi không thể nói cho cô biết người đã sát hại Bích Nhu là ai. Bí mật này

vĩnh viễn không thể để lộ ra ngoài. Nhất là cô.” – Như Băng đứng dậy, ánh nước phản chiếu dập dờn trên gương mặt, sắc mặt nàng đã tái nhợt, đôi môi đỏ mọng bọt màu.

Mộ Dung Ca nhìn nàng thật sâu nhưng không nói gì nữa.

—bamholyland.com—

Ngày hôm sau.

Bầu trời xanh trong vắt, lác đác vài gợn mây trắng. Nguyên Kỳ nhìn Mộ Dung Ca đang ngủ say nằm trên giường, dịu dàng đem chiếc

chăn bị cô đá văng ra đắp lại, rồi giữ cánh tay của cô đặt ở giữa. Nhưng vừa mới bỏ vào, cô lại vươn tay ra, lại còn thò hai chân ra khỏi chăn.

Hắn trợn mắt nhìn cô, thì thầm: “Nghịch ngợm.”

Lại tiếp tục công cuộc đắp chặn không ngừng nghỉ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Đang mơ màng ngủ, Mộ Dung Ca cảm thấy trên người hơi nóng, cô hồn nhiên gạt chăn ra mà không hay biết trong phòng có thêm một người.

Nguyên Kỳ nhướng mày, vừa đắp chiếc chăn lên lại bị Mộ Dung Ca gạt xuống, khoe miệng hằn khe khẽ ẩn nụ cười. Thật không ngờ tướng ngủ của cô lại nghịch ngợm, đáng yêu như thế, hắn kiên nhẫn kéo chăn đắp lại cho cô một lần nữa. Đến lúc này, Mộ Dung Ca mới có cảm giác bất thường, cô mơ màng mở mắt, thứ đập vào mắt đầu tiên là một mái tóc dài đen nhánh của đàn ông, theo bản năng cô bật thốt: “Người là ai?”

Đang cúi đầu đắp chăn cho Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ sửng sốt, chậm rãi ngẩng đầu, hắn dùng ánh mắt sâu thẳm vây lấy cô. Nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc, Mộ Dung Ca hít sâu một hơi. Đúng là Nguyên Kỳ!

“Mới mấy ngày không gặp, nàng đã quên mất Bốn cung là ai rồi.” – Hắn dịu dàng đắp chăn cho cô, thản nhiên nói. Mộ Dung Ca hơi giật khoe miệng, cô vừa mở mắt ra còn chưa tỉnh táo, làm sao nhận ra hắn ngay được? Hơn nữa hắn cúi đầu, cô chỉ nhìn thấy một mái tóc đen vừa dài vừa mượt, còn đẹp hơn mái tóc được các cô gái ngày ngày chăm sóc. May mà cô còn chưa hỏi hắn là mỹ nữ từ phương nào đến đây! Cô chớp mắt nhìn hắn kéo chăn cho mình, trả lời: “Đúng là thiệp cảm thấy hơi xa lạ.”

“Mấy ngày nay nàng ăn uống có tốt không?” – Hắn nhẹ mỉm cười, giọng hỏi đầy quan tâm. Mộ Dung Ca vừa tỉnh ngủ, chẳng mấy khi tâm tình tốt, cũng không để ý nhiều nữa, cô tự thả lỏng mình, thoải mái tự nhiên nói chuyện với hắn như với một vị bằng hữu thân thiết: “Ăn không vô.” – Các đầu bếp trong trù phòng đều là những người giỏi, được tuyển chọn cẩn

thận, tài nấu ăn cũng khá, nhưng không phải tự khoe khoang chứ tất cả bọn họ đều kém xa cô. Mộ Dung Ca từng thử tự mình xuống bếp, nhưng đều bị mọi người ngăn cản khiến cô có lòng mà không có lực. Chuyện cô muốn làm nhất bây giờ là hồi phục thân thể. Nếu đã quyết định giữ đứa bé lại, cô cần phải thật khỏe mạnh. Nguyên Kỳ nhú mày, nhìn sâu vào cô, đáy mắt hiện lên sự đau lòng, hắn nói nhẹ: “Nếu nàng đã muốn xuống bếp thì cứ xuống đi.”

Nghe vậy, khuôn mặt Mộ Dung Ca bừng sáng: “Vâng.”

Hắn lại không yên tâm dặn dò: “Nhưng nhất định phải chú ý thân thể.”

Ba canh giờ sau đến thời gian dùng bữa tối. Mộ Dung Ca bước ra từ phòng bếp mới phát hiện Nguyên Kỳ vẫn còn ở đó. May sao hôm nay cô lại làm nhiều thức ăn, vốn định khao Tiểu Thập một bữa, nhưng xem ra hôm nay đành để lại cho hắn rồi. Nguyên Kỳ nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, sắc hương vị đủ cả, trong đáy mắt khê trào dâng một thứ tình cảm ấm áp không lời. Hắn nhìn cô gái nhỏ thiếu tự nhiên ngồi đối diện, ánh mắt hiện vẻ dịu dàng, chiều chuộng: “Nàng ăn nhiều một chút.”

Nghe được sự quan tâm trong giọng nói của hắn, lòng Mộ Dung Ca thầm run lên, hơi mất tự nhiên gật đầu. Mộ Dung Ca thích nấu ăn nên từ trước đến nay đều rất chịu khó tìm tòi học hỏi, ở kiếp trước chỉ cần thích món ăn nào cô đều chăm chỉ đi học. Thế nên bạn bè của cô đều được nuôi đến quen miệng, mỗi lần hội họp đều do cô tự mình xuống bếp, rất ít khi đi ra ngoài quán xá. Nhìn nụ cười dần biến mất trên gương mặt Mộ Dung Ca, đôi mắt đen nhánh của Nguyên Kỳ xẹt qua một tia u ám, nhưng nhanh chóng bị hắn giấu đi, không để Mộ Dung Ca đang thất thần hoài niệm biết được. Thức ăn ngon dần kéo suy nghĩ Mộ Dung Ca trở về, cô cố ý làm một vài món ăn thanh đạm, ánh mắt chạm đến bụng dưới hơi nhô ra, lòng chột giật mình, cô lập tức ngẩng đầu nhìn người ngồi phía đối diện đang từ tốn dùng cơm. Đó là cha của đứa con trong bụng này. Hiện tại hắn đang ngồi đối diện cùng ăn cơm với cô. Mộ Dung Ca biết Nguyên Kỳ giam lỏng cô ở đây thứ

nhất là vì không muốn cô trốn đi, thứ hai là muốn bảo vệ cô an toàn, cuối cùng là hắn đang muốn lợi dụng cô để đạt được một mục đích nào đó. Nhưng bị giam ở chỗ này cũng giống như bẻ gãy đôi cánh của cô vậy. Nếu như cô bằng lòng cam chịu để số phận mình bị hắn nắm trong tay, không kiềm chế được mà trầm mê vào sự dịu dàng thỉnh thoảng hắn mang đến, chắc chắn cô sẽ dần dần bước trên con đường hủy diệt không thể quay đầu lại. Vậy nên, cô đành phải vờ như không thấy sự quan tâm dịu dàng tỏa ra từ đôi mắt ấy.

“Nàng ăn thêm một chút cháo đi.” – Nguyên Kỳ nhắc nhở.

“Vâng” Mộ Dung Ca mỉm cười. mấy ngày này ăn uống đều không có khẩu vị, thỉnh thoảng ăn được một vài miếng đã không muốn ăn nữa. Nếu bây giờ mà ăn quá nhiều, ngược lại sẽ không tốt cho tiêu hóa, dễ khiến bản thân khó chịu.

Ngừng đưa một lát, cô để mình dần thích ứng với sự dịu dàng bất ngờ của hắn, vì không tập trung nên khi ăn cũng chẳng cảm thấy mùi vị gì, dù rằng đây là những món cô đã dụng tâm nấu nướng. Vốn cho rằng dùng xong bữa tối hắn sẽ rời đi, nhưng thật không ngờ lại định ở đây nghỉ ngơi một đêm.

“Mấy ngày này Bồn cung không bận việc gì, sẽ ở lại đây nghỉ ngơi.” – Nói xong Nguyên Kỳ vào thư phòng chọn một quyển sách, rồi đến bên trường kỷ nơi Mộ Dung Ca thường nằm, ngồi xuống nhà nhả đọc sách, tự nhiên như ở trong phòng mình. Mộ Dung Ca thấy thế càng không biết nói gì, sao hôm nay hắn lại có tâm trạng tốt như vậy? Nhìn hắn nằm ở chỗ quen thuộc thường ngày của mình, tuy trong lòng không thoải mái nhưng cô cũng chỉ có thể khẽ bĩu môi, uống một hớp nước, ngoan ngoãn đáp: “Vâng.”

“Mộ Dung Ca, hãy sinh con nối dõi cho Bồn cung”. Hắn để sách xuống, đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng đưa tay gạt lọn tóc rối trên trán giúp cô. Hơi

thở lạnh băng của hắc phủ vào mặt làm cô giật mình nhìn xuống, một lát sau mới khẽ mỉm cười tươi như hoa, gật đầu: “Vâng.”

Chỉ một thoáng chần chừ nhưng cô vẫn đồng ý lại khiến đôi mắt vốn luôn lạnh lùng của hắc phủ thoáng hiện lên màu sắc vui mừng, khuôn mặt từ từ giãn ra như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ.

“Mộ Dung Ca...”

“Vâng.”

“Bổn cung muốn tâm tư nàng cũng thật lòng muốn sinh con cho Bổn cung, chứ không phải thuận theo ý của Bổn cung mà trả lời. Trong thiên hạ này, chỉ có nàng mới có thể sinh con của Bổn Cung.” – Hắc ngồi cạnh, vươn tay ôm cô vào lòng, giọng nói êm dịu phảng phất như một ngọn gió mát lành thổi tới, nhẹ mơn man trên bức tường thành cao dày được dựng lên trong lòng Mộ Dung Ca. Hàng lông mi cong dài khẽ run rẩy, đôi môi đỏ như son dần trở nên tái nhợt, nhưng khóe miệng cong cong cười mềm mại trên gương mặt cô vẫn được giữ nguyên. Mộ Dung Ca đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết vào cuối thu, lá vàng rụng lá tả làm khoảnh sân vừa được quét dọn sạch sẽ lại bị phủ một tầng lá khác. Thời gian không còn nhiều, cô... không thể đợi.

“Thiếp... rất vui mừng” – Cô nhẹ nhàng cau đôi mày liễu, sau một khắc do dự, quay đầu nhìn về phía hắc, nụ cười sáng lấp lánh như ánh ngọc.

Dứt lời, Mộ Dung Ca chủ động dựa vào lòng Nguyên Kỳ. Vốn tưởng rằng, ngực của hắc vẫn lạnh băng như trước, nhưng hôm nay lại khác, trên người hắc tỏa ra hương thơm đặc biệt, thoang thoảng bình yên, được vòng tay rộng lớn ấm áp của hắc ôm lấy khiến lòng cô dần yên ổn.

“Nàng nên đề phòng Triệu Tử Tấn. Hắc đã không còn là con trai trong phủ tể tướng, em trai của nàng nữa.” Hắc nhẹ nhàng cẩn thận ôm cô vào trong lồng ngực, thấy cô buồn ngủ, dường như không phòng bị với hắc

nữa, đôi con ngươi đen thẫm của hắn nhẹ nhàng lóe lên một tia sáng ấm áp. Nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, hắn thì thầm khuyên nhủ.

Mộ Dung Ca đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy lời hắn nói, trái tim cô bỗng đau đớn như bị ai đó bóp nghẹn, thậm chí còn khiến cho thân thể cô run nhẹ. Tần Nhi... Khi còn ở Khánh Vương phủ, nó đã không màng nguy hiểm xâm nhập vào nơi quý quái đó, chịu đựng mọi tiếng cười nhạo chỉ vì muốn cứu cô. Cậu bé xinh đẹp ấy đã bỏ trốn cùng cô, cả hai cùng nướng thịt giữa trời. Nó còn bảo, muốn ở cạnh tỷ tỷ cả đời. Nếu cái thế giới này là nơi chỉ vì quyền lợi mà quên hết tất cả, thì cô còn có thể tin tưởng vào điều gì đây?

Nguyên Kỳ nhìn khóe mắt Mộ Dung Ca lấp lánh nước mắt, hắn nhẹ nhàng lấy tay lau đi, trong mắt lóe lên vẻ không đành lòng: “Hắn có thể làm hại tất cả mọi người nhưng có lẽ sẽ không bao giờ làm nàng bị tổn thương đâu.” Chỉ có điều, nếu Triệu Tử Duy đăng cơ làm Hoàng đế, liệu Triệu Tử Tần có còn giữ vững được ý nghĩ đó hay không? Mộ Dung Ca vẫn không mở mắt, càng lúc càng vùi mặt sâu vào ngực Nguyên Kỳ. Hắn nhìn hành động này của cô, ánh mắt thâm trầm khẽ lóe lên, dịu dàng nói: “Nàng nghỉ ngơi đi.” —bamholyland.com— Khi Mộ Dung Ca mở mắt ra đã là ngày hôm sau. Người làm trong phủ bẩm báo, Nguyên Kỳ đã đi lúc trời còn chưa sáng. Khi cô tỉnh lại mặt trời đã lên cao, tránh để bụng rỗng, cô miễn cưỡng ăn một chén cháo. Đến bữa trưa thì Như Băng đến.

Ngày hôm qua bởi vì có Nguyên Kỳ ở đây nên Như Băng không xuất hiện. Hơn nữa từ ngày Như Băng thẳng thắn nói rằng mình biết được nguyên nhân cái chết của Bích Nhu nhưng lại không nói cho cô biết người đứng sau lưng là ai, giữa cả hai dường như đã xuất hiện khoảng cách. Khi gặp mặt không còn nói chuyện thoải mái được như trước. Như Băng bưng một chén thuốc dưỡng thai đến. Vốn thuốc dưỡng thai của Mộ Dung Ca đều do Gia Kiệt tự mình mang đến, nhưng hôm nay lại đổi thành Như Băng. Mộ Dung Ca nhăn mày nhìn chén thuốc an thai đen đặc, việc khó

khăn nhất mỗi ngày của cô là uống thuốc. Thuốc Đông y ở cổ đại đều sắc nguyên chất, rất khó uống. Bưng chén thuốc lên, cô nhìn qua khóe mắt yên lặng quan sát vẻ mặt của Như Băng. Từ chén thuốc thoang thoảng một mùi máu tươi khó nhận ra. Lòng cô thoáng trầm xuống, miệng cười nhạt, lập tức buông chén thuốc xuống, nhìn thẳng vào Như Băng đang đứng thất thần bên cạnh, giọng nói mang theo hơi thở nguy hiểm: “Như Băng, vì sao cô lại làm như vậy?” Sắc mặt Như Băng trắng bệch, nụ cười nhẹ trên môi đổi thành cười khổ, nàng đứng đối mặt với Mộ Dung Ca mà dường như đang nhìn vào kí ức: “Tôi đã từng nói, cô có ơn với tôi, tôi sẽ không làm hại cô.”

Mộ Dung Ca im lặng, chờ Như Băng nói tiếp. “Có thể cô không biết, khi còn bị tra tấn ở trong nhà giam, tôi đã biết cả đời này mình không thể có con được nữa. Biết tin cô có thai, tôi rất vui. Đối với cô... tôi bắt buộc phải hủy cái thai trong bụng cô. Thái tử là thật lòng với cô, cho dù Lâm Thiện Nhã có lấy lại được sủng ái thì cũng không bao giờ có thể lay chuyển được địa vị của cô trong lòng Thái tử. Thế nhưng, Mộ Dung Ca à, đứa bé này cô không thể giữ lại được. Nó sẽ đưa tới họa sát thân!” – Như Băng bước tới gần Mộ Dung Ca, trong đôi mắt kiêu diễm tràn đầy lệ nóng, còn có cả sự tuyệt vọng. “Người đứng sau lưng cô là ai?” – Mộ Dung Ca chăm chú nhìn Như Băng, từ buổi nói chuyện hôm trước, cô đã biết ở sau lưng Như Băng có một người đang khống chế nàng ấy. Nhưng rốt cuộc thì người đó là ai? Nước mắt Như Băng tuôn rơi như mưa, không ngừng lắc đầu, tuyệt vọng nhìn cô, lặp đi lặp lại: “Muộn rồi”

Mộ Dung Ca nhăn mày, Như Băng nói những lời này là có ý gì? Bỗng nhiên, bụng dưới truyền đến một cơn đau.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Edit: Nhóc Ngổ

Beta: Vịt

Từng cơn đau lũ lượt kéo tới, bụng dưới quặn thắt từng đợt tăng dần, cơ thể Mộ Dung Ca đảo đảo tuột dần khỏi ghế. Cô đưa tay che bụng, lòng vô cùng hốt hoảng sợ hãi, khó tin nhìn Như Băng: “Tại sao lại làm như vậy?” – Mộ Dung Ca giãy giụa cố đứng vững, lần ra phía cửa.

Lúc ban đầu cô không định giữ lại đứa bé này, nhưng chính nó đã khiến cho cô nhiều lần quẩn luyến, do dự mãi không quyết được, cuối cùng đành phải làm theo trái tim mình một lần. Nhưng bây giờ, khi đối mặt với cơn đau quặn thắt nơi bụng dưới, cô bỗng nhiên thấy hoảng sợ. Từ khi quyết định giữ lại đứa bé, Mộ Dung Ca đã cảm nhận được mình có sự tâm linh tương thông với đứa trẻ này. Có đôi khi cô còn nghĩ rằng, dù cả thế giới ai cũng có thể bỏ rơi mình, nhưng cốt nhục tình thâm chắc chắn sẽ luôn ở bên cạnh.

Thật không ngờ, khi cô bắt đầu có tình cảm với con thì số phận lại muốn mang đứa bé đi.

Sắc mặt Như Băng tái trắng, hốt hoảng nhìn từng cơn đau đang giày vò Mộ Dung Ca: “Sao lại như thế? Cô còn chưa uống thuốc, làm sao có thể?” – Như Băng hạ giọng trong thuốc dưỡng thai, rõ ràng nàng tận mắt thấy Mộ Dung Ca vẫn chưa uống thuốc, nhưng tại sao Mộ Dung Ca lại có phản ứng như vậy?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ.....

Người nọ dự liệu được Mộ Dung Ca sẽ biết, nên đã ra tay trước một bước? Hẳn chỉ lợi dụng nàng mang thuốc đến cho Mộ Dung Ca mà thôi? Hai mắt Như Băng đỏ hoe nhìn chén thuốc dưỡng thai đặc quánh.

Cơ thể Như Băng mềm nhũn, ngã ngồi lên mặt đất lạnh lẽo. Ngơ ngẩn nhìn chén thuốc, lòng kinh hoàng: “Hẳn thật đáng sợ, sao có thể tàn ác đến thế!”

Đi được mấy bước, cả người Mộ Dung Ca không còn sức lực, không thể đi tiếp được nữa. Nghe thấy Như Băng đang kinh hoàng lầm bầm ở phía sau, cô lập tức nhú mày nhìn Như Băng ép hỏi: “Nói cho tôi biết, là ai?” – Rồi cúi đầu nhìn xuống, giữa hai chân đã thấy chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

Lòng cô phút chốc trống rỗng. Một tiếng chuông cảnh báo mạnh mẽ vang lên trong đầu, rung động cả đầu óc và toàn bộ cơ thể, nước mắt ngập tràn bờ mi.

Cơ thể Như Băng run bần, hoảng hốt tỉnh trí lại, nàng vẫn chưa trả lời Mộ Dung Ca, mà nhanh chóng chạy đến cố gắng chống cô lên, miệng không ngừng lặp lại: “Mộ Dung Ca, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Nếu có báo ứng, một mình Như Băng sẽ nhận hết. Nếu sớm biết cô yêu thương đứa bé này đến vậy, tôi sẽ không để người kia xuống tay hạ độc thủ. Là hẳn đã lợi dụng tôi!” – Biết rõ mình bị lợi dụng, nhưng nàng không thể phản kháng! Nàng... có nỗi khổ tâm khó nói, Người kia đã từng nói, việc này không thể để cho Mộ Dung Ca biết!

Mộ Dung Ca cảm thấy toàn thân không còn sức lực, từng cơn chóng mặt kéo đến bào mòn dần lí trí của cô. Rõ ràng cô có thể nghe thấy những lời Như Băng nói nhưng lại không thể suy nghĩ được gì. Giờ phút này, trong lòng cô chỉ cảm giác được từng cơn đang giày vò thân thể.

Bổng cửa bị đẩy ra, Tiểu Thập bước vào. Hắn kinh ngạc nhìn Như Băng rồi nhìn tới người nằm trên lưng Như Băng. Sắc mặt Mộ Dung Ca đã trắng bệch như tờ giấy, quần áo đầm mồ hôi, nhìn thấy cảnh này, hai mắt hắn trợn trừng nhìn Như Băng rồi nhanh chóng bước lại đỡ Mộ Dung Ca.

Tuy hắn không thể nói chuyện, nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt của hắn cũng biết hắn đang muốn hỏi gì. Lòng Như Băng nóng rẫy, trái tim đập nhanh như có tám con ngựa chạy loạn hướng, ruột gan sôi trào như ngâm trong chảo dầu, nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Ca, run rẩy không nói nên câu: “Nàng... sinh..sinh non.”

Như Băng còn chưa kịp đặt Mộ Dung Ca xuống, Tiểu Thập đã ôm cô đi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Như Băng, nàng hoang mang lo sợ đứng ngẩn người một lúc lâu, nhìn đến những vết máu loang lổ trên mặt đất, sắc mặt nàng càng thêm trắng, toàn bộ cơ thể lão đảo chực ngã.

“Tại sao lại như vậy?”

Nếu không có Mộ Dung Ca thì có lẽ lúc này nàng vẫn đang tự giam mình trong tình yêu luẩn quẩn với Nguyên Kỳ, không thể kiềm chế nổi bản thân, không thể thoát ra được. Hoặc là đã sớm chết trong nhà lao dưới sự vũ nhục và hàng loạt thủ đoạn tra tấn. Như Băng đã từng thề, ngày sau nhất định phải báo đáp Mộ Dung Ca. Nhưng hôm nay, chỉ vì một câu nói của người kia mà nàng đã vô tình hại Mộ Dung Ca.

Quay đầu nhìn chén thuốc dưỡng thai nằm lán lóc trên sàn, rõ ràng cô ấy còn chưa uống, tại sao lại có dấu hiệu sinh non? Chẳng lẽ thuốc kia chẳng cần phải uống vào, chỉ cần ngửi thấy mùi đã có tác dụng?

Người ấy... thật sự quá đáng sợ!

—bamholylnd.com—

Trong hoàng cung Tề quốc.

Ngày hôm trước Triệu Tử Duy và Triệu Tử Tấn cùng trở về nước. Rốt cuộc triều đình trên dưới hỗn loạn hơn một tháng nay cũng được bình ổn trở lại.

Bệnh tình của Hoàng đế Tề quốc rất nghiêm trọng, tinh thần ngày càng sa sút, có lẽ chỉ vài ngày nữa người sẽ băng hà. Tất cả mọi người trong cung đều khẩn trương, không ai dám buông lỏng tinh thần.

Vốn tưởng rằng Thái tử cùng Thập hoàng tử hồi cung, bệnh tình của Hoàng thượng sẽ tốt lên, không ngờ lại đột ngột chuyển biến xấu. Các đại thần trong triều mỗi ngày đều quỳ gối trước tấm điện, dám phi tần ngày ngày khóc lóc như mưa, cả Hoàng cung đều chìm trong đau khổ.

Hôm qua trời vừa tối thì một trận tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên cả một khoảng trời.

Hoàng đế Tề Quốc băng hà!

Đến hôm nay, xương cốt Hoàng đế còn chưa kịp lạnh, cả triều trên dưới đã không ngừng tranh luận xem ai sẽ là Tân Hoàng.

Ban đầu, các đại thần tranh luận giữa Thái tử và Thập hoàng tử, trong điện hỗn loạn âm ỉ. Cuối cùng, khi hoàng hôn buông xuống, Triệu Tử Duy đưa ra Thánh chỉ của Tiên Hoàng mới có thể thuận lợi thành Tân Hoàng, ba ngày sau đăng cơ kế vị.

Triệu Tử Tấn biết được kết quả cũng không nói nhiều, dưới bao ánh mắt của các vị quan viên, hẩn quỳ xuống, chân thành hướng Triệu Tử Duy hành đại lễ: “Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Cứ tưởng rằng sẽ có một hồi gió tanh mưa máu, nhưng rốt cuộc chẳng có gì phát sinh, tất cả đều bình thường. Chỉ chờ Triệu Tử Duy đăng cơ, đợi

Tân Hoàng thống lĩnh đất nước, Tề quốc sẽ ngày càng hùng mạnh hơn nữa.

Ở nơi cao nhất trong cung điện, Triệu Tử Tấn đứng chấp tay sau lưng, ngắm nhìn non sông Tề quốc tươi đẹp.

Bất tri bất giác, một thiếu niên đã trở thành một nam tử thâm trầm, dùng ánh mắt kiên định nhìn mọi thứ. Đôi mắt hần hơi nhú lại.

Thời tiết ở Tề quốc lạnh hơn nhiều so với Hạ quốc, mới đầu đông mà đã có tuyết rơi khiến không khí ngày càng giá buốt.

Thời gian này, Triệu Tử Duy, Nguyên Kỳ, và nhiều người khác đang mưu tính cho tương lai, chỉ có hần là bình thản, thậm chí có thể nói là rất an nhàn.

Tả Đạo đứng đằng sau thấy Triệu Tử Tấn thất thần nhìn về phía chân trời xa xa. Y yên lặng tới sát bên, hỏi: “Thập Hoàng tử đang nghĩ đến Mộ Dung tiểu thư?”

Nghe vậy, đôi con ngươi đen như mực của Triệu Tử Tấn càng sâu thẳm, tựa hồ như đang nhìn đến cả Hạ quốc. Trước mắt hiện lên cảnh tượng ngày ấy hần và nàng cùng chạy trốn, cùng nhau đốt lửa nướng đồ ăn, nhớ đến tài nấu ăn đáng ngạc nhiên của nàng. Khi đó, trong lòng hần đã dấy lên một ý nghĩ, sau này cả hai sẽ cùng sống chung, ngày ngày đều vui vẻ như vậy. Ở cùng nàng, hần chẳng ngại chuyện gì, thậm chí, chỉ cần ngửi thấy hương thơm trên người nàng, trong lòng hần đã an tâm biết bao.

Tả Đạo không nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Tử Tấn đã thay đổi, y nói tiếp: “Thập hoàng tử không cần lo lắng cho Mộ Dung tiểu thư đâu ạ. Tuy rằng không rõ tung tích của tiểu thư, nhưng nàng là người thông minh, muốn bảo vệ bản thân không phải là khó. Việc Thập hoàng tử cần làm lúc này là làm sao có thể bảo trụ được bản thân và quyền lực của mình”.

Ánh mắt hắn vẫn dõi nhìn ra xa, nghe Tả Đạo nói như vậy, hắn chậm rãi quay đầu lại, giọng nói trầm thấp: “Triệu Tử Duy... sẽ không động đến Bốn hoàng tử.”

Tả Đạo thầm kinh ngạc, dường như từ sau khi quay về từ Hạ quốc, Thập hoàng tử đã thay đổi, thâm trầm hơn, âm u hơn. Người chỉ mới mười bốn tuổi mà đã có khí thế uy nghiêm như thế, quả thật ngoài sức tưởng tượng của y. Nhưng y lại cảm thấy rất vui mừng, đây là chuyện vô cùng tốt, chỉ cần Thập Hoàng tử ngày càng lớn mạnh, sẽ càng có nhiều cơ hội báo thù cho Mễ Quý Phi.

“Tả Đạo, nếu có một ngày ta cưới Mộ Dung Ca, liệu có được hay không?”

“Tả Đạo, nếu có một ngày ta cưới Mộ Dung Ca, liệu có được hay không?” - Triệu Tử Tấn không dời mắt về phương xa nữa mà xoay người nhìn xoáy sâu vào Tả Đạo khiến y hết hồn.

Cưới Mộ Dung tiểu thư ư? Cả hai đã cùng nhau lớn lên như chị em, tuổi của Mộ Dung Ca cũng lớn hơn Thập Hoàng tử, hơn nữa nàng ta còn có thân phận của một phế phi, tàn hoa bại liễu. Nếu Thập Hoàng Tử cưới nàng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của bản thân, đây là một hành động không sáng suốt!

Triệu Tử Tấn nhìn biểu hiện biến hóa trên gương mặt của Tả Đạo, khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười âm u lạnh lẽo: “Người trong thiên hạ nghĩ rằng nàng không xứng với họ, nhưng trong lòng của Bốn Hoàng tử, chẳng ai trong thiên hạ xứng với nàng!”

Nghe giọng nói giễu cợt băng lạnh của Thập Hoàng tử, sắc mặt Tả Đạo trắng bệch, lo lắng nhìn hắn. Từ khi nào Thập Hoàng tử đã lưu tâm đối với Mộ Dung Ca?

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, bóng đêm trầm tĩnh.

Trên Linh điện không ngừng truyền ra tiếng khóc, có phi tần không chịu nổi còn ngất đi.

Triệu Tử Duy nhìn một đám phi tần đang gào khóc thảm thiết, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, trong mắt hắc không chứa bất kì thứ tình cảm nào. Mỗi khi ánh mắt hắc đảo qua đều khiến đám phi tần sợ hãi đến run rẩy, không dám khóc nữa. Tiên hoàng đã băng hà, số phận các nàng đều nằm trong tay Triệu Tử Duy. Nếu hắc muốn các nàng chôn cùng, các nàng cũng không thể không theo.

Xét cho cùng các nàng chỉ là tì thiếp vốn không có thân phận, ngày thường dựa vào tư sắc được Hoàng thượng sủng hạnh ban cho chút vinh hoa phú quý nhất thời mà thôi.

“Đưa toàn bộ vào am ni cô” – Triệu Tử Duy thu hồi ánh mắt lạnh như băng, ra lệnh.

Nhất thời, đám mỹ nhân đang khóc đều kinh ngạc nhìn Triệu Tử Duy. Vào am ni cô? Vào nơi thanh bần như thế, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất cực khổ. Các nàng đã quen với cuộc sống sung sướng làm sao có thể chịu nổi? Tiếng gào khóc lại nổi lên.

Nhưng còn chưa kịp khóc thêm vài tiếng đã bị thị vệ lôi ra ngoài.

Lâm Thanh Nhã nhìn những mỹ nhân tay trói gà không chặt bị lôi ra khỏi cửa, đến vận mệnh của mình cũng không được quyết định, nàng khe khẽ cắn môi. Nếu sau này nàng không được làm hoàng hậu thì có lẽ số phận rồi cũng sẽ như các nàng kia. Bị đưa vào am ni cô vẫn còn tốt chán, nhờ bị nhốt vào lãnh cung thì vĩnh viễn không thể thấy mặt trời.

Mấy ngày nay, nàng gắng quên bao nhiêu mệt mỏi để tận tâm hầu hạ Triệu Tử Duy, mong trong mắt hắc chỉ có nàng. Sau này sẽ vì nàng mà phế Lương Hân Hân.

Nàng chuyển tầm mắt nhìn Lương Hân Hân, chỉ thấy hai mắt nàng ta đỏ ửng, bộ dạng thương tâm gần chết. Thật đúng là giả mù sa mưa!

Lương Hân Hân nhỏ nhẹ nói với Triệu Tử Duy: “Thái tử, giờ không còn sớm nữa, người nên đi nghỉ ngơi một chút.” – Hai ngày nay Triệu Tử Duy không hề ngủ, nếu không nghỉ ngơi sợ rằng sẽ tổn hại đến thân thể.

Triệu Tử Duy liếc qua Lương Hân Hân, gật đầu: “Các người đi nghỉ trước đi.”

Nghe vậy, Lương Hân Hân không dám làm trái ý Triệu Tử Duy, theo Lâm Thanh Nhã lui ra ngoài.

“Tất cả lui ra, Bốn Cung muốn ở một mình với phụ hoàng.” – Triệu Tử Duy ra lệnh cho các cung nhân còn lại trong phòng.

“Vâng”. Cung nhân lập tức khom người hành lễ rồi lần lượt lui ra ngoài.

Triệu Tử Duy nhìn Tiên Hoàng nằm trong quan tài, gương mặt tà mị của hân lạnh đến thấu xương, giọng nói không có độ ấm, chất vấn: “Nhờ phúc của Phụ hoàng, sau ba ngày nhi thần đã thuận lợi đăng cơ. Chẳng biết Phụ hoàng nhìn thấy hôm nay nhi thần được quần thần quỳ lạy hô Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, người sẽ có cảm nghĩ như thế nào? Hối hận không kịp sao?”

Đáp lại tiếng chất vấn của hân chỉ có màn đêm yên tĩnh không tiếng động.

—bamholylnd.com—

Ba ngày sau.

Mộ Dung Ca tỉnh lại, cả người vô lực, đầu óc trống rỗng. Bỗng bên tai truyền đến tiếng hô nhỏ.

“Thái tử, Mộ Dung Ca đã tỉnh.”

Gia Kiệt vẫn luôn đứng ở bên giường, không rời mắt khỏi nhất cử nhất động của Mộ Dung Ca. Khi nhìn thấy Mộ Dung Ca tỉnh lại, người luôn trầm ổn như y cũng không kìm được phải kêu thành tiếng.

Mộ Dung Ca hôn mê ba ngày, ba ngày này Nguyên Kỳ vẫn luôn túc trực ở bên cạnh. Tuy nhìn bề ngoài hắn vẫn tỏ ra bình thường, nhưng sâu trong đôi mắt vẫn không thể che giấu được nỗi kinh hoàng thảng thốt.

Nhớ ngày hôm ấy, dưới vạt quần của Mộ Dung Ca loang lổ vết máu, cô bị sinh non không thể cứu được đứa bé, Nguyên Kỳ chỉ hỏi cô có làm sao hay không. Công việc của hắn mấy ngày nay rất nhiều, nhưng hắn vẫn luôn canh giữ ở đây từng giờ từng phút, chỉ mong nhìn thấy Mộ Dung Ca bình yên vô sự!

Mộ Dung Ca đã tỉnh, rốt cuộc lòng hắn đã có thể buông xuống.

Mộ Dung Ca nghe thấy tiếng nói bèn nghiêng đầu qua, đập vào mắt cô là một thân hắc y đen tuyền của Nguyên Kỳ, đôi mắt đen nhánh của hắn phảng phất nụ cười nhẹ nhõm. Cô mở to mắt nhìn hắn, đầu óc hỗn loạn dần dần sắp xếp lại sự việc ngày hôm đó.

Kinh hoàng, sợ hãi, thống hận, hối tiếc, trong khoảng thời gian ngắn tất cả những cảm xúc ấy đồng loạt đánh thẳng vào lòng Mộ Dung Ca.

Hai tay cô hết nắm chặt lại buông ra, chân chừ đưa tay xoa bụng dưới. Nơi bụng dưới hơi nhô ra của cô giờ đã bằng phẳng như lúc đầu. Tay nhẹ run rẩy, cô chậm rãi nhắm mắt lại, muốn vẫn hồi chút kí ức nhưng cô phát hiện ngoài suy nghĩ mất đi con thì chỉ còn sự trống rỗng.

Đã có lúc cô muốn bỏ con, rồi lại do dự không đành lòng nên giữ lại, cho đến khi cô muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc nó thì đã hối hận không kịp, cô mất đi đứa nhỏ rồi.

Nguyên Kỳ đợi Mộ Dung Ca bình tĩnh lại, nhìn gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc của cô, hần nhú mày, quay qua phân phó Gia Kiệt: “Đi sắc thuốc cho nàng, bưng một bát cháo nóng lên đây.”

Vâng” Gia Kiệt lập tức lĩnh mệnh.

Lúc rời đi, y nhìn lướt qua khuôn mặt bình tĩnh đến dị thường của Mộ Dung Ca, lòng thầm thở dài. Đối với phụ nữ, đứa con luôn là điều quan trọng nhất, mất đi đứa con đối với họ là... mất đi tất cả, nhưng nàng lại lặng yên như vậy.

Nguyên Kỳ ngồi bên mép giường, đưa tay đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng có đói bụng không?”

Đôi lông mi trên mắt Mộ Dung Ca khẽ giật nhẹ, cô gật đầu: “Ừ.”

“Cháo sẽ được mang lên ngay, nàng cứ nhắm mắt nghỉ ngơi đi.” – Giọng nói của hần hết sức êm tai.

“Thái tử, tại sao thiếp lại sinh non? Tại thân thể thiếp yếu đuối hay bị người khác bỏ thuốc?” – Mộ Dung Ca mở hai mắt nhìn Nguyên Kỳ, nhẹ hỏi. Cô muốn biết rõ nguyên nhân, nếu đúng là bị hạ dược, cô nhất định phải biết ai đứng sau lưng điều khiển việc này, Như Băng là người của ai. Còn nếu do thân thể cô quá yếu đuối không giữ được con, cô chỉ có thể chấp nhận số phận.

Trong con người sâu như đầm nước của Nguyên Kỳ ánh lên tia sát khí kinh người, nhưng khi nhìn về phía Mộ Dung Ca, ánh mắt hần đã trở lại mềm mại, hần nhẹ giọng trả lời: “Bị hạ dược”. Người nhạy bén như nàng hần đã đoán được trong bát thuốc của Như Băng có vấn đề, cho dù không uống nhưng vẫn có thể đoán ra được lý do tại sao.

Loại thuốc này, cho dù nàng không uống, nhưng chỉ cần ngửi thấy mùi máu tanh trong thuốc đã có đến năm phần bị sinh non. Hơn nữa cơ thể nàng

gần đây rất yếu đuối, không thể tránh khỏi việc bị sảy thai.

Mộ Dung Ca hít một ngụm khí lạnh, không ngoài dự đoán của cô: “Như Băng hiện giờ đang ở đâu?” – Nhớ lại chuyện hôm đó, cô bị đau đớn và các loại cảm xúc đan xen với nhau nên không thể nhớ rõ phản ứng của Như Băng. Nhưng cô nhớ mang máng rằng nàng ấy đã hối hận, còn cố cống cô đi ra ngoài để cứu cô. Cô nhất định phải biết rõ sự thật!

Mặc dù Như Băng muốn giấu diếm tất cả, nhưng từ những lời nàng ấy nói, cô có thể đoán được người đứng phía sau nàng ấy biết cô.

Nhưng người đó là ai? Giết Bích Nhu, hại cô sinh non, rồi cuộc thì người đó đang âm mưu làm điều gì? Hay là muốn đạt được mục đích gì?

“Nàng ấy nhảy xuống vách núi phía sau, chắc hẳn là đã chết.” – Nguyên Kỳ bỗng trả lời nhàn nhạt.

“Cái gì?” – Mộ Dung Ca kinh ngạc hô lên. Cô không tin được điều mình vừa nghe, cô biết biệt viện này được xây dựng trên một vách núi cao, phía dưới là vực thẳm hun hút, nếu nhảy xuống chắc chắn là chết không thể nghi ngờ. Tại sao Như Băng lại chọn phương thức quyết tuyệt như thế để rời đi?

Nguyên Kỳ đau lòng khi nhìn thấy dung nhan yêu kiều của Mộ Dung Ca trở nên tái nhợt, hần nhẹ nhàng cầm tay cô, ánh mắt mang theo vẻ trấn an: “Nàng ấy bị người khác uy hiếp, có thể làm tất cả mọi chuyện cũng không muốn thương tổn đến nàng. Cho nên nàng ấy lựa chọn nhảy xuống vực tự sát, nếu không cũng không biết phải đối mặt với nàng như thế nào.”

Đang bưng thuốc và cháo vào phòng, Gia Kiệt giật mình khi nghe thấy những lời an ủi của Nguyên Kỳ. Thái Tử đang cố gắng làm cho Mộ Dung Ca thoải mái, đúng là người rất để ý tới nàng. Có thể người sợ vì cú sốc mất con mà lòng Mộ Dung Ca sinh ra sự trống trải, cũng có thể người sợ nàng đau lòng khi biết mình bị bạn thân nhất phản bội. Vì thế Thái tử đã chịu đựng mệt mỏi mấy ngày không nghỉ ngơi, ở bên cạnh Mộ Dung Ca.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Edit: Nhóc Ngố

Mộ Dung Ca bình tĩnh gạt đầu “Dạ.”

Liếc mắt sang thấy Gia Kiệt đứng bên cạnh đang kinh ngạc nhìn cô và Nguyên Kỳ. Thấy trong tay y cầm chén thuốc và bát cháo, cô nói: “Gia Kiệt tiên sinh, ta nghĩ ta nên ăn cháo” Gia Kiệt lập tức bưng cháo tới, Mộ Dung Ca đưa tay ra định đón lấy thì bị Nguyên Kỳ chặn lại. Nguyên Kỳ tôn quý từ nhỏ, chưa từng làm chuyện này nên bưng bát cháo có phần lúng túng, nhưng hắn vẫn rất cẩn thận khuấy cháo cho nguội bớt.

Mộ Dung Ca không phải kẻ ngốc, cũng không phải người quá vô tình, mấy ngày nay cô đều cảm nhận được sự chăm sóc dịu dàng của hắn, hơn nữa lúc này cô thực sự không còn tâm trí suy nghĩ quá nhiều, cũng chẳng có sức mà tránh né tình cảm của hắn nữa.

Phải nói là.... Chẳng biết từ khi nào, sau những đối chọi gay gắt, những tránh né va chạm mà vẫn không thể rời xa hắn, cô cũng không biết cảm giác của mình đối với hắn là gì nữa. “ Đợi một lát, cháo vẫn còn nóng.” – Hắn thật dịu dàng.

Mộ Dung Ca ngẩng nhìn gương mặt hoàn hảo của Nguyên Kỳ, lơ đãng lướt qua đôi mắt thâm thúy đầy nhu tình của hắn, bên tai nghe tiếng nói mềm nhẹ đang dịu dàng trấn an mình, bỗng từ đáy lòng xuất hiện một cảm giác kỳ lạ khiến cô muốn chạy trốn khỏi nó nhưng làm cách nào cũng không thể trốn tránh được. Mộ Dung Ca nhú mày, tránh ánh mắt của Nguyên Kỳ, nhìn xuống đôi bàn tay thon dài của hắn, thì thào: “Đừng vội.”

“Thái tử, một canh giờ trước hộ vệ phát hiện bên ngoài phủ có một nhân vật khả nghi nhưng vẫn chưa bắt được người. Khinh công của hã rất giỏi, đến đi không thấy bóng. Sợ rằng... nơi đây không an toàn nữa.” – Gia Kiệt vốn định lui ra, không muốn quấy rầy hai người, nhưng y còn có chuyện quan trọng hơn cần bẩm báo. Tay Nguyên Kỳ hơi dừng một chút, rồi lại tiếp tục khuấy cháo. Mặt không đổi sắc, hã ra lệnh: “Thu thập hết mọi thứ, hai ngày nữa quay về phủ Thái Tử” Gia Kiệt nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, trông thần sắc cô không được tốt, tinh thần có vẻ uể oải, y quay sang hỏi Nguyên Kỳ: “Mộ Dung cô nương cũng hồi phủ luôn chứ ạ?”

Đôi mắt Mộ Dung Ca khẽ động, quay về phủ Thái Tử ư? Nguyên Kỳ liếc nhìn cô, thấy sắc mặt cô vẫn như bình thường bèn bảo Gia Kiệt: “Cứ đi chuẩn bị đi”. Sau khi Gia Kiệt lui ra, cháo đã nguội bớt, Nguyên Kỳ lóng ngóng dứt cháo cho Mộ Dung Ca.

Do không quen, môi cháo hay bị nghiêng qua làm cho cằm của cô cũng dính đầy cháo. Mộ Dung Ca cảm thấy hơi buồn cười: “Thái tử, để thiếp tự ăn thì hơn.” – Cô sợ cứ tiếp tục thế này, khi ăn xong cả cằm lẫn quần áo của cô đều dính đầy cháo.

Nguyên Kỳ im lặng không nói. Thấy vậy, Mộ Dung Ca lại tiếp tục: “Hay cứ gọi tỳ nữ đến đây đi. Thái tử cũng đã mấy ngày không nghỉ ngơi rồi, người nên tắm rửa nghỉ ngơi một chút.” – Tỳ nữ trong phủ này không nhiều nhưng mấy ngày nay tất cả bọn họ đều vây quanh một mình Mộ Dung Ca, khi không có Nguyên Kỳ ở đây, đều do bọn họ chăm sóc cho cô.

“Được” – Khuôn mặt anh tuấn của Nguyên Kỳ hiện lên vẻ không đành lòng, nhìn vạt áo còn vương cháo của Mộ Dung Ca, gương mặt hã hơi mất tự nhiên, ánh mắt nhìn đi chỗ khác. – “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải quan tâm chuyện gì cả. Hai ngày tới cố gắng bồi bổ thân thể để quay về phủ Thái tử.”

Nhìn bóng lưng cao rộng khoác áo đen quen thuộc của Nguyên Kỳ rời đi, Mộ Dung Ca bỗng nhiên xúc động muốn lên tiếng hỏi hẵn, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống bởi vì chính cô cũng lo lắng mình không đủ dũng khí để nghe câu trả lời.

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn bát cháo và chén thuốc đặt trên bàn nhỏ cạnh giường, tim bỗng quặn thắt lại. Đôi khi có những người rất quan trọng đối với mình nhưng đáng tiếc mất đi rồi mới biết hối hận và quý trọng. Chậm rãi nhìn sang chén thuốc, trong mắt Mộ Dung Ca xẹt qua một tia lạnh thấu xương, rốt cuộc thì người đứng sau lưng Như Băng là ai? Là ai đang âm thầm sắp xếp kế hoạch hại chết đứa bé trong bụng cô, đồng thời tính toán cả cô trong đó? Lại làm cho Như Băng phải tự sát? Như Băng hối hận hay tránh né người nọ, người đó là ai?

Cô cảm giác như có một đôi mắt sắc lạnh ở trong bóng tối đang theo dõi từng cử động của cô.

Người này biết rõ ràng chuẩn xác từng hướng đi của cô. Cô đoán, đây là một người mà cô biết!

Cúi đầu nhìn chiếc bụng bằng phẳng của mình. Đứa bé này tuy chưa thành hình nhưng cũng đã là một sinh mệnh, cô sẽ không bao giờ tha cho kẻ đó.

Phủ thái tử Hạ quốc. Lâm Thiện Nhã nhắm mắt nhìn ra phía ngoài. Ba ngày trước, Nguyên Kỳ vừa hồi phủ, lúc đó nàng có việc muốn gặp hẵn. Mới trò chuyện được chừng một khắc, cận vệ của hẵn xuất hiện, ghé vào tai hẵn nói nhỏ mấy câu, sắc mặt hẵn hơi thay đổi rồi cũng không thèm nghe chuyện của nàng, giao phó vài câu liền rời đi ngay. Đến giờ đã được ba ngày, nhưng vẫn không có một chút tin tức nào về hẵn.

Mà trong ba ngày hẵn rời đi, Hoàng thượng có triệu kiến nàng một lần, tuy không nói quá nhiều nhưng ý tứ trong đó nàng hiểu. Trước đây nàng

luôn luôn nghĩ mình sẽ rất nhanh được phục hồi chức vị Thái tử phi, vị trí Trắc phi chỉ là ngồi tạm mà thôi. Nhưng những lời Hoàng thượng nói hôm đó đã hoàn toàn chặt đứt mong muốn của nàng.

Ở trong lòng Hoàng thượng đã chọn được người ngồi vào vị trí Thái tử phi.

Giờ khắc này, nàng bỗng cảm thấy đầu óc mình mờ mịt, nhớ lại buổi nói chuyện lần trước cùng Hương Lan. Hương Lan đã từng nhắc nhở nàng rằng, việc bỗng nhiên phế rồi lại cho nàng danh hiệu Trắc phi, chắc chắn phía sau nó còn nhiều âm mưu không ngờ tới.

Phịch một tiếng, ngực của nàng giống như bị người khác gõ mạnh.

Sao nàng lại có thể hồ đồ như thế? Hoàng huynh Khuynh Trần đã để lại Hương Lan cho nàng, chắc chắn huynh ấy rất tin tưởng Hương Lan. Khi Hương Lan ở cùng nàng, trung thành và tận tâm vì nàng bày mưu tính kế, giúp nàng dần dần tìm được lý trí và đi từng bước cẩn thận đến ngày hôm nay. Nhưng nàng lại vì đồ kị dung mạo tuyệt sắc của Hương Lan, lo lắng sau này bị phản bội nên mới đẩy nàng ấy đi.

Nàng đã quá ngu xuẩn! Hương Lan luôn luôn tỏ rõ sự trung tâm, lại biết an phận, cũng hứa với nàng cả đời này không tháo mặt nạ xuống. Còn nàng? Nàng lúc nào cũng phòng bị Hương Lan, cuối cùng đưa nàng ấy đi với suy nghĩ ngây thơ chỉ cần dựa vào sự thông minh của mình, cùng với cố gắng nỗ lực, thì chỉ một thời gian ngắn Nguyên Kỳ sẽ coi trọng nàng. Nhưng không nghĩ tới mình đã quên tính đến kết quả xấu nhất.

Nàng viết thư, muốn triệu hồi Hương Lan, nhưng vừa viết được vài dòng lại phải ngưng ngừng dừng bút. Hương Lan đã đi được một thời gian, bây giờ gọi nàng ấy quay lại liệu có phải đã quá muộn rồi không? Giờ này hắn nàng ấy đã đến Tề Quốc?

Hơn nữa dựa vào sự thông minh của Hương Lan, nhất định chỉ trong một thời gian ngắn nàng ấy sẽ tìm được chỗ đứng ở Tề quốc. Cho dù nàng muốn triệu hồi, chưa chắc Hương Lan đã muốn trở về.

Nếu để Hương lan biết được nàng đang gặp khó khăn, chắc chắn trong lòng sẽ cười thầm nàng quá mức tự phụ, luôn tự cho mình đứng ở nơi rất cao, khi ngã sẽ càng thảm thiết. “Lâm Trắc phi, Hoàng thượng triệu kiến người.” Giữa lúc Lâm Thanh Nhã đang thất thần, luống cuống chưa tìm ra cách đối phó thì bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo của hạ nhân.

Hoàng thượng triệu kiến nàng ư? Tại sao? Ngày hôm trước mới gặp, hôm nay lại triệu kiến chẳng lẽ muốn nàng chuẩn bị các công việc trong lễ đại hôn ư? Đại hôn? Sắc mặt nàng trầm xuống. Nàng và Nguyên Kỳ thành thân đến nay mới chỉ được một năm rưỡi mà nàng từ Thái tử phi tôn quý bị phế xuống làm Trắc phi, hôm nay lại muốn nàng thấy Thái tử cùng cô gái khác cử hành đại hôn, sau đó vào ở Bạc Khang Các của nàng ư? “Không được” – Cắn chặt răng, từ kẽ răng nàng rít ra hai chữ.

—bamholylan.com—

Thừa dịp Nguyên Kỳ không có ở đây, Tiểu Thập chạy tới gặp Mộ Dung Ca. Hai ngày nay chẳng được cơm nước đầy đủ nên nhìn hắt gầy đi thấy rõ. Tiểu Thập lao vào trong phòng, đưa tay làm thủ ngữ: “Một tháng sau, đợi thân thể Mộ Dung cô nương tốt hơn, Tiểu Thập sẽ mang cô đi.” – Đến Như Băng cũng có thể ám hại Mộ Dung cô nương, vậy thì trở lại phủ Thái tử sẽ có bao nhiêu người nữa trong tối ngoài sáng có thể làm hại nàng đây?

Khi Lan Ngọc công tử còn sống có nói với hân rằng, bên người Mộ Dung cô nương luôn đầy rẫy nguy hiểm, mà cô ấy lại luôn muốn rời khỏi Hạ quốc. Đã như vậy, hân nhất định phải đưa cô đi khỏi đây. Nếu không phải Mộ Dung cô nương mới sảy thai, thân thể còn yếu thì hân đã đưa cô đi từ sớm rồi. Mộ Dung Ca thất thần chốc lát, ngày mai cô sẽ phải quay về phủ Thái tử, Nguyên Kỳ đã an bài thỏa đáng, không cho cô cơ hội để lựa

chọn. “Mộ Dung cô nương, cô nương đang do dự ư? Cô muốn ở lại phủ Thái tử sao?” – Tiểu Thập thấy cô yên lặng suy nghĩ bèn đưa hai tay làm dấu hỏi.

Nhiều ngày nay hắn được tận mắt nhìn thấy thái độ dịu dàng mà thái tử Hạ quốc dành cho Mộ Dung Ca, xem ra người đó rất dễ tâm đến cô, Lâm Trắc phi cũng không thể so sánh được. Tiểu Thập dần thu hồi suy nghĩ quyết liệt rồi đi, nét mặt hắn hơi hòa hoãn xuống, đưa tay ra tiếp tục làm thủ ngữ với cô: “Thái tử Hạ quốc cũng có thể coi là Phu quân của Mộ Dung cô nương, nếu trên đời này không còn ai đối xử tốt với cô nương hơn Thái tử, thì có lẽ cô nương nên chọn cách ở lại.” Nghe những lời này, Mộ Dung Ca hoàn toàn rơi vào trầm mặc. Trước mắt dần hiện lên những hình ảnh từ khi cô biết Nguyên Kỳ đến nay.

Thân phận của Nguyên Kỳ quá cao quý, ở thời đại này hắn được coi là một người rất có quyền lực, vốn trong mắt hắn không nên tồn tại bất kì cô gái nào. Cho dù thỉnh thoảng có đàn bà ở bên cạnh hắn thì người đó cũng không phải là duy nhất. Với thân phận của hắn, cái không thiếu nhất chính là đàn bà. Hắn không cần lấy lòng bất cứ người nào bởi vì những người khác sẽ luôn luôn muốn lấy lòng hắn.

Nhưng cô biết hắn rất thật lòng đối với mình. Có điều, thứ mà hắn có thể cho cô chỉ là một vị trí Trắc phi, một thứ danh phận khiến nữ nhân toàn thiên hạ phải hâm mộ mà thôi.

Cho đến khi Tiểu thập rời khỏi phòng và Nguyên Kỳ tới, cô vẫn không thể đưa ra một đáp án cho Tiểu Thập. Đến bữa tối mới thấy Nguyên Kỳ xuất hiện.

Hai ngày nay tuy rằng hắn ở trong phủ, nhưng ngoại trừ giờ cơm, những lúc khác hắn đều ở trong thư phòng. “Ngày mai sẽ quay về phủ Thái tử, nàng có thể đi chứ?” – Nguyên Kỳ nhẹ giọng hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của hần, đôi mắt Mộ Dung Ca hơi lóe lên, cô ngẩng đầu nhìn hần. Trước mắt cô đây chính là người đàn ông đã từng tiếp xúc thân mật cùng cô, cô nghiêm túc hỏi: “Thiếp muốn hỏi Thái tử một chuyện, mong Thái tử thành thật trả lời.”

Cánh tay cầm đũa của hần ngừng lại một chút, hần không quay đầu nhìn cô mà chỉ gật đầu đồng ý. Nhưng cô không có ý định lảng tránh, mà trực tiếp hỏi: “Khi trở lại phủ Thái tử, thân phận của thiếp sẽ là gì?” Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Trên khuôn mặt thanh nhã của hần hiện lên vẻ không đành lòng, hần ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm của hần như vực sâu không chạm đến được, càng không biết lúc này hần đang nghĩ gì – “Là Trắc phi.” Vẫn là đáp án đó, Trắc Phi.

Kì thực cô cũng nên cảm thấy vinh hạnh, địa vị Trắc phi đã là thứ nhiều người mơ ước mà không thể cầu!

Ánh nến chập chờn khiến vầng sáng lay động, cô chậm rãi mỉm cười.

Nguyên Kỳ nhìn dung nhan yêu kiều xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, trong lòng bỗng khấn trương, đôi lông mày rậm nhẹ nhàng nhíu lại. Chẳng lẽ cô vẫn giữ ý định muốn một đời một đôi ư? “Từ nay về sau, sẽ không có ai làm tổn thương nàng được nữa.” – Nhìn nụ cười sáng lạn như hoa trong mắt cô, hần chậm rãi nói. Mộ Dung Ca mỉm cười, hai hàng lông mi hơi rung động, cô gật đầu: “Vâng, thiếp tin tưởng Thái tử.” – Đứa bé trong bụng cô đã không còn, đối với một số người mà nói, đã không còn phải lo lắng nữa. Thái tử ở trong phủ muốn bảo vệ cô an toàn, tất nhiên sẽ không có ai dám động đến cô.

Mộ Dung Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, buổi tối gió hơi lạnh, rất nhanh mùa đông sẽ đến. Mùa đông ở Hạ quốc từ trước đến nay không quá giá rét như Tề quốc, nhưng lại luôn âm u lạnh lẽo. Trong phòng tuy có đốt than củi

nhưng thời tiết cuối thu đầu đông vẫn khiến cô cảm thấy lạnh. Cô khép lại vạt áo, nói với Nguyên Kỳ: “Hơi lạnh, thiệp muốn thay y phục.”

Nguyên Kỳ nhú mày, gật đầu.

Mộ Dung Ca muốn đứng dậy nhưng lại thấy trước cửa xuất hiện một bóng đen: “Bẩm thái tử, Hoàng thượng phái người đến, đang đợi ở ngoài phủ ạ.” – Ngoài cửa vang lên giọng nói của Gia Kiệt.

Người của Hoàng thượng ư? Ánh mắt Mộ Dung Ca nhất thời trở nên lạnh thấu xương, cô nhìn về phía cửa. Nguyên Kỳ và Gia Kiệt luôn nói rằng nơi này rất bí mật và an toàn, tại sao Nguyên Du lại biết được mà phái người đến đây? Cô dời mắt sang Nguyên Kỳ, chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn lạnh xuống, cả người tỏa ra hàn khí mạnh mẽ. Ánh mắt hắn khẽ đảo qua, thoáng xuất hiện một tia sát khí. Trong lòng cô bỗng thấy hoảng sợ, cô luôn có cảm giác mối quan hệ giữa phụ tử bọn họ không hòa hợp như mặt ngoài, mà luôn tràn ngập một màn sương mù dày đặc đầy nguy hiểm. “Cho vào đi.” – Nguyên Kỳ hạ giọng phân phó.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 130

“Nàng cũng ở lại đi.” – Nguyên Kỳ nói với Mộ Dung Ca.

Cô gật đầu, lại ngồi xuống.

Lát sau, Gia Kiệt đưa một người đi vào, là gã hoạn quan hầu hạ bên cạnh Nguyên Du. Hình như tên là Lưu Vĩnh Phúc.

Lưu Vĩnh Phúc vào phòng nhìn thấy Mộ Dung Ca ngồi bên cạnh Nguyên Kỳ, cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Gã liếc qua bụng của Mộ Dung Ca, thấy bụng cô bằng phẳng, gã thoáng nghi hoặc nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, gã thi lễ với Nguyên Kỳ: “Nô tài Lưu Vĩnh Phúc tiếp kiến Thái tử.”

Mộ Dung Ca ngồi một bên chỉ im lặng cúi đầu, chờ đợi gã hoạn quan nói ra mục đích của cuộc viếng thăm này, cũng chính là mục đích thực sự của Nguyên Du.

“Ừ.” – Nguyên Kỳ bình thản gật đầu.

Lưu Vĩnh Phúc nhìn sắc mặt của Nguyên Kỳ rồi đứng lên, gã tươi cười quay sang Mộ Dung Ca: “Hóa ra Mộ Dung cô nương ở nơi này. Nô tài cũng không cần hao tổn tâm tư lục tìm cô nương khắp thiên hạ nữa.”

“Sao?” – Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Lưu Vĩnh Phúc, ánh mắt tràn đầy ý cười nhẹ nhàng.

Lòng sục khắp thiên hạ để tìm ra cô ư? Xem ra chuyện gã đến đây đúng là có quan hệ tới cô. Gương mặt cô tươi cười nhưng trong mắt ánh lên sự

bén lạnh thấu xương. Cô nghiêng đầu nhìn sang Nguyên Kỳ, hẩn nhẹ nhàng vỗ lên tay cô.

“Nô tài đến đây hôm nay là muốn chúc mừng Mộ Dung cô nương , không ngờ chỉ trong thời gian ngắn Mộ Dung cô nương đã trở thành phu nhân tôn quý trong phủ Thái tử.” – Lưu Vĩnh Phúc chấp tay thi lễ, tỏ vẻ thật lòng chúc mừng, nhưng ánh mắt gã lại có ý cười nhạt.

Phu nhân? Là quý thiếp ư? Nguyên Du lại ban cho cô một thân phận cơ đấy. Nét cười trong mắt Mộ Dung Ca không thay đổi, đứng dậy đáp lời Lưu Vĩnh Phúc: “Nhưng e rằng thần thiếp không thể tuân theo.”

“Mộ Dung cô nương muốn chống lại thánh chỉ?” – Vẻ mặt Lưu Vĩnh Phúc lập tức đanh lại. Hiện giờ gã đã ngoài năm mươi, từ lúc năm tuổi gã đã bị thiên làm hoạn quan, đến giờ lời nói cử chỉ đều mang theo vẻ éo lá nữ tính, lúc này làm mặt nghiêm trùng mắt với Mộ Dung Ca, vẻ mặt giận dữ theo kiểu nữ tính trông thật kinh khủng.

Nguyên Kỳ bình tĩnh nhìn Lưu Vĩnh Phúc. “Phụ hoàng tuổi đã già, thân mang bệnh lâu ngày nhưng vẫn lo lắng suy nghĩ cho bản cung, thật khiến bản cung vui sướng. Chỉ có điều... Bản cung đã quyết định lập Mộ Dung Ca làm Trắc phi.”

Lưu Vĩnh Phúc biến sắc, vốn tưởng rằng khi Mộ Dung Ca nghe nói được thăng lên làm Quý thiếp sẽ mừng rỡ như điên, nhưng không ngờ nàng ta lại cự tuyệt! Mà Thái tử muốn cho Mộ Dung Ca thân phận Trắc phi. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hoàng thượng, Thái tử thực sự để tâm đến Mộ Dung Ca! “Thái tử, thánh chỉ đã tới phủ. Lâm trắc phi đang bắt tay chuẩn bị các công việc để nạp thiếp.”

“Lui ra đi.” – Nguyên Kỳ lạnh lùng ra lệnh, hẩn không hề tỏ vẻ nổi giận, nhưng chỉ cần như thế đã làm cho Lưu Vĩnh Phúc toàn thân run rẩy.

Gia kiệt nín thở, chủ công giận rồi! Hoàng thượng mắc bệnh lâu ngày, thường xuyên mê man, những lúc tỉnh táo cũng chỉ được vài ba canh giờ, nhưng sao ngài ấy lại biết nhiều thứ đến như vậy? Nhìn lại Lưu Vĩnh Phúc này cũng không phải là người biết bày mưu nghĩ kế, chắc chắn những việc gã làm đều là chỉ dụ của Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng có bản lĩnh mạnh đến mức dù mê man cũng có thể nắm hết thảy mọi thứ trong tay, thì người quả thật đáng sợ! Nhưng nếu như... là do bên cạnh có người chỉ điểm thì...

Lưu Vĩnh Phúc run rẩy quỳ xuống, gã ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Ca, nghiêm nghị cảnh cáo. “Phu nhân, xin tiếp chỉ. Đừng nên có lòng tham không đáy.”

Mộ Dung Ca không hề sợ hãi trước lời đe dọa của gã hoạn quan, cô mỉm cười đứng lên, rồi từ trên cao nhìn xuống Lưu Vĩnh Phúc, tiếng nói trong trẻo mềm mại vang lên bên tai những người có mặt trong phòng: “Hôm trước Thái tử đã thả tự do cho ta, bây giờ ta không còn là người của Hạ Quốc nữa, mà là người Tề quốc.” – Nguyên quốc bị Tề quốc diệt, nên khi Mộ Dung Ca thoát khỏi Hạ quốc, cô sẽ là người của Tề quốc. Như vậy Nguyên Du không thể chi phối được vận mệnh của cô.

Cô xoay người thi lễ với Nguyên Kỳ, đôi mắt hơi ướt, lời nói nhỏ nhẹ nhưng cương quyết, “Thiếp vô cùng cảm kích, tạ ơn Thái tử đã thành toàn. Kiếp này thiếp không thể hầu hạ người, xin nguyện kiếp sau đền đáp.”

Lời nói của Mộ Dung Ca tựa như tiếng sấm giữa trời quang khiến tất cả mọi người bất ngờ. Thì ra mục đích của nàng chính là tự do! Phu nhân, trắc phi, những thân phận này chưa từng quan trọng đối với nàng. Nàng làm vậy vì muốn rời xa Nguyên Kỳ, muốn thông qua Lưu Vĩnh Phúc và Nguyên Du làm cho Nguyên Kỳ không thể từ chối.

Nàng đã đoán ra được mục đích của Lưu Vĩnh Phúc khi đến đây, cũng đã tính toán bước tiếp theo phải làm như thế nào. Hoặc là có thể nói, từ đầu

đến cuối nàng đều không hề nghĩ tới việc ở lại đây. Không ngờ nàng lại dùng cách thức quyết liệt như vậy để ra đi

Lưu Vĩnh Phúc kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, rồi chuyển tầm mắt sang Nguyên Kỳ. Trước khi đến đây gã đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng thật không ngờ Mộ Dung Ca lại không cần danh phận. Hơn nữa, theo con mắt quan sát của gã, khẳng định nàng ta không hề có thai, nhưng vì sao Thái tử lại đưa nàng ta đến nơi này để bảo vệ? Trong đầu Lưu Vĩnh Phúc trống rỗng, nghĩ mãi cũng không hiểu rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Cả ba người, Lưu Vĩnh Phúc, Gia Kiệt và Mộ Dung Ca đều kiên nhẫn chờ đợi Nguyên Kỳ trả lời.

Đêm đã về khuya, nhiệt độ xung quanh Nguyên Kỳ dần hạ thấp, chỉ có ánh nến chập chờn lay động. Không biết qua bao lâu, Nguyên Kỳ vẫn im lặng nhìn Mộ Dung Ca, trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia chỉ thấy sự lạnh lẽo, không hề có một tia ấm áp, hắc khóa chặt hình bóng bình tĩnh của cô. Mộ Dung Ca vẫn giữ tư thế quỳ gối cúi đầu, chờ đợi đáp án của hắc hãn.

Tim Mộ Dung Ca vẫn đập từng nhịp thong thả, mỗi một nhịp đập tuy chậm rãi nhưng mạnh mẽ vô cùng. Cô đang hồi hộp dù bên ngoài rất nỗ lực tỏ vẻ bình tĩnh. Cô cảm nhận rõ ánh mắt sắc như điều hâu kia đang khóa chặt lấy mình, nhưng cô không thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như hôm nay !

Tuy hắc hãn dịu dàng làm người ta quyến luyến, lại đưa ra một điều kiện mê người. Nhưng ẩn giấu phía sau đều là vì một mục đích nào đó của hắc hãn, cô không thể để mình mê luyến hắc hãn! Mộ Dung Ca hít một hơi thật sâu, thử lặp lại: “Thái tử.”

Gia Kiệt sợ hãi nhìn Mộ Dung Ca, y thật sự không hiểu, thái tử quan tâm nàng ta như vậy, còn muốn đưa nàng ta lên vị trí Trắc phi, tại sao nàng vẫn kiên trì một mực muốn bỏ đi? Lưu Vĩnh Phúc có lẽ đang nghĩ Mộ Dung Ca

làm vậy là vì muốn có địa vị cao hơn nữa, nhưng Gia Kiệt ở bên cạnh nàng lâu hơn, y hiểu rõ nàng đã có ý định rời đi từ sớm.

“Lui ra!”

Không khí yên tĩnh nhưng lại mang một áp lực vô cùng ngọt ngào làm người ta không thể hít thở. Khi Mộ Dung Ca dần cảm thấy hai đầu gối đau nhức, sắp không giữ nổi vẻ trấn định cô tạo ra thì bên tai vang lên mệnh lệnh lạnh băng của Nguyên Kỳ, không để cho ai có thể cãi lời!

Lưu Vĩnh Phúc còn muốn nói thêm, gã phải nghe thấy chính miệng Nguyên Kỳ thừa nhận mới được, nhưng vừa định nói, gã nhận thấy sắc mặt Nguyên Kỳ sa sầm, ánh mắt lóe lên tia sát khí, liền ngậm miệng ngay lập tức, vội vàng cùng Gia Kiệt lui ra.

Mộ Dung Ca cúi thấp đầu, chưa ngẩng lên.

Lúc cửa phòng vừa đóng, hắc vương tay tự mình nâng cô dậy, nhẹ nhàng nói : “Sao lại nghịch ngợm như vậy?”

Mộ Dung Ca căng thẳng, chợt thấy trong lòng dâng lên một cảm giác đau đớn mãnh liệt, cô run rẩy đẩy tay hắc ra. “Thái tử, thiếp đã lựa chọn rồi.” – Cô không muốn nhận danh vị quý thiếp, càng không thể nhận danh vị Trắc phi. Nếu cần những thứ ấy, cô đã không nói với hắc rằng cả cuộc đời này chỉ cần một vợ một chồng.

Đối với đàn ông trên đời này mà nói, không thể có chuyện cả cuộc đời chỉ có một người con gái! Nên cũng không thể hứa hẹn điều gì.

Nguyên Kỳ có tình cảm đối với cô, hắc muốn giữ cô ở bên cạnh hắc, không sai. Nếu cô chỉ có trí nhớ của thân thể này mà không có linh hồn đến từ thế kỉ hai mươi mốt thì cô đã vui sướng lao ngay vào vòng tay của hắc. Không thể phủ nhận, trong quãng thời gian này, cô đã có tình cảm với hắc.

“Mộ Dung Ca. Nàng đừng nghịch ngợm nữa.” – Hãn mỉm cười, ánh mắt sáng trong dịu dàng, ngón tay thon dài trắng nõn dùng sức bắt lấy đôi tay đang run rẩy của cô, không để cô có cơ hội tránh khỏi hãn. Đôi con ngươi đen lạnh càng làm cô cảm nhận rõ vẻ thống khổ trong mắt hãn.

Mộ Dung Ca run lên, cô lập tức nhắm mắt, lệ đã tràn mi, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta thà rằng nghịch ngợm.” – Nếu không thể nắm giữ, cũng không cách nào vẹn toàn cả đôi bên, thì chi bằng ngay bây giờ cắt đứt mối tình cảm này!

Một trận gió lạnh thổi mạnh tới làm cửa sổ bị đóng sầm, mang theo khí lạnh ủa vào phòng, ánh nến lung lay rồi phụt tắt. Tức thời làm căn phòng chìm trong bóng tối.

Gió thổi bay tay áo của Mộ Dung Ca, tay áo dài bay lên như múa, phảng phất mang theo hương thơm bay qua chóp mũi của hãn.

Nguyên Kỳ thuận tay bắt lấy, trong mắt hãn, ống tay áo này có một màu trắng thuần khiết, sáng đến mức khiến hãn bỗng cảm thấy hoảng hốt.

“Thái tử, người có thể thả tự do cho thiếp được không?” Giọng nói của Mộ Dung Ca thật nhỏ nhẹ, khiến đôi mắt hãn trong bóng đêm càng có phần tối hơn.

Đây là thỉnh cầu!

“Không thể.” – Hãn cự tuyệt rõ ràng, không cho cô lối thoát!

Mộ Dung Ca hơi hé miệng, nụ cười tao nhã trên môi chợt ngừng lại, cô bắt lấy tay hãn nhẹ nhàng đặt lên má, nhắm mắt lại cảm nhận hơi ấm của hãn tỏa ra từ lòng bàn tay, một cảm xúc ấm áp vô cùng quen thuộc làm cô rung động.

Nguyên Kỳ không ngăn cản hành động khác thường của cô, khuôn mặt khuynh thành của hắn bất chợt trở lên vô cùng quyến rũ, diễm lệ như đóa hoa sen chớm nở. Hắn vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, dịu dàng nói bên tai: “Ngoan, nàng không được làm ngược lại sắp xếp của bản cung.”

Mộ Dung Ca nhắm chặt đôi mắt, rèm mi run rẩy, cô siết lấy tay hắn, dường như không nghe thấy lời hắn nói, trong bóng đêm, nụ cười trên môi Mộ Dung Ca thật ngọt ngào kiêu my, cô nói từ tốn: “Kỳ thật, thiếp không biết nên làm thế nào với sự chân thành của thái tử, nhưng không biết từ khi nào thái tử đã lặng lẽ đi vào trong lòng thiếp. Đã có lúc thiếp hy vọng rằng đây không phải là thời loạn thế, thiếp cũng hy vọng được trở thành người duy nhất trong lòng Thái tử. Nhưng ảo tưởng không thể thành sự thật, trong lòng Thái tử có thiên hạ, nếu thiếp trở thành ràng buộc của Thái tử thì thiếp sẽ có kết cục như thế nào? Thái tử, người đã lợi dụng thiếp. Thậm chí ngay lúc này vẫn đang tiếp tục không phải sao?” – không biết khi nào, cô mở to hai mắt nhìn hắn, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng ánh hoang mang trong mắt cô.

Đôi con ngươi đen thẳm sâu không thấy đáy thoáng giao động, đôi mắt ấy như một hố đen hút lấy mọi ánh sao trời, mệnh mệnh, bao la hơn biển rộng, hắn bất giác siết chặt hơn vòng eo nhỏ nhắn của cô, rồi ôm cô vào lòng.

Khí thế mạnh mẽ khiến người khác không thể kháng cự được. Mộ Dung Ca thở dài, cô đã từng nói với Như Băng rằng, đời này cô không mong có người thay đổi vì cô, cô phải tự bảo vệ bản thân và trái tim mình.

Về mặt Nguyên Kỳ thoáng hoảng hốt, hắn vội vã đặt đôi môi lạnh của mình lên gương mặt Mộ Dung Ca.

Cảm giác lạnh lẽo làm cô khẽ rùng mình.

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai quay về phủ Thái tử.” – Hãn buông nàng, dịu dàng nói.

Nét tươi cười rạng rỡ trên khóe miệng Mộ Dung Ca lập tức biến mất, cô mở to đôi mắt trong veo nhìn hãn, thở dài: “Thái tử quyền thế bao trùm thiên hạ nhưng lại phải chịu sự kiềm chế của Hoàng thượng. Hãn người cũng biết mọi nhất cử nhất động của mình đều bị Hoàng thượng nhìn thấu. Hôm nay Lưu Vĩnh Phúc đã gặp được thiếp, nhất định đến tối hãn sẽ truyền tin báo cho Hoàng thượng biết, người tất sẽ thu hồi ý chỉ. Dù sao, người trong thiên hạ vẫn biết thân phận thiếp thấp kém, Hoàng thượng vì thể diện của Hạ Quốc sẽ không thể để thiếp ở lại.” – Khi cô quyết định cầu tự do trước mặt Lưu Vĩnh Phúc, cô đã nắm chắc mình không còn đường trở về phủ thái tử được nữa.

Và hãn cũng biết điều ấy.

Cô biết, hãn hoàn toàn có năng lực xoay đổi cục diện, nhưng cái giá phải trả tuyệt đối không hề nhỏ!

Chẳng phải hãn không nên do dự nữa hay sao?

“Nghỉ ngơi cho tốt.” – Hãn đưa lưng về phía Mộ Dung Ca, từ góc độ này cô chỉ có thể nhìn thấy dáng vóc cao lớn cùng tấm lưng rộng của hãn, bộ quần áo màu đen hãn mặc trên người như hòa làm một cùng đêm tối, cô nheo mắt nhìn cẩn thận, thì ra, màu đen là thuộc về hãn.

Khi đi đến trước cửa, hãn quay đầu lại nhìn Mộ Dung Ca. Cô luôn thích mặc quần áo màu sắc đơn giản cũng giống như tính cách lạnh lùng của mình. Nhìn bề ngoài có vẻ Mộ Dung Ca không để tâm đến việc gì, nhưng chính cử chỉ ung dung thản nhiên ấy lại ẩn giấu bên trong sự thông minh, nhìn thấu hết thảy mọi thứ. Nguyên Kỳ hạ giọng: “Đừng nghĩ linh tinh nữa, nàng cứ an tâm ở lại bên cạnh bản cung.”

Buông nàng? Thả tự do cho nàng ư? Không có khả năng.

Mộ Dung Ca nhìn động tác nhẹ nhàng đóng cửa của hắn, ánh mắt cô ánh lên nét kiên định kỳ lạ.

Phủ Thái tử.

Lâm Thiện Nhã vừa xuất cung trở về được nửa canh giờ thì gã hoạn quan trong cung đến, mang theo thánh chỉ.

Gã đứng ở trước cửa Thái tử phủ, hô lên chói tai từng câu từng chữ, chẳng nói đến người trong phủ, ngay cả dân chúng ngoài phủ cũng nghe được rõ ràng.

Mộ Dung Ca hiền lương thực đức, được Thái tử yêu thích nên được Hoàng thượng ban cho một danh phận, phong cho nàng ta làm quý thiếp, đứng đầu đám cơ thiếp.

Lâm Thiện Nhã không hề ngạc nhiên, nàng còn tươi cười sắp xếp hạ nhân thu dọn một gian biệt viện cho Mộ Dung Ca.

Bữa tối, nàng mời mấy vị thị thiếp hồi môn đến dọn dò vài câu đơn giản rồi cho lui. Lâm Thiện Nhã nhìn ngắm hồ hắc liên ngoài cửa sổ, trong mắt nàng luôn chứa nụ cười cao quý trang nhã.

“Hóa ra Mộ Dung Ca vẫn chưa mất tích.” – Nàng thì thầm tự nói.

Nghe nói Mộ Dung Ca không mất tích, hơn nữa vẫn còn ở trong phạm vi kinh thành. Không ngoài dự đoán của nàng, nàng đã nghĩ, sao có thể trùng hợp như vậy được. đúng vào đêm đó Mộ Dung Ca bỗng nhiên mất tích. Nàng đã sớm đoán ra chuyện này là do Nguyên Kỳ gây nên.

Giờ bỗng dưng lại có tin tức của nàng ta. Có lẽ Mộ Dung Ca thực sự có thai, nên Hoàng thượng mới hạ chỉ cho nó một thân phận!

Quý thiếp? Đối với Mộ Dung Ca thì danh phận này đã là một cái đích không tồi. Trong thiên hạ này có bao nhiêu cô gái danh môn quý tộc muốn gả cho Nguyên Kỳ chứ, cho dù chỉ được làm một quý thiếp thì bọn họ cũng cam tâm tình nguyện, mừng rỡ phát điên.

“Có điều..., Mộ Dung Ca, người chấp nhận sao?” – Nàng bỗng cười khinh miệt.

Là một Vương phi bị phế, gia tộc lụn bại, mang thân phận thấp kém, Mộ Dung Ca có thể đi đến ngày hôm nay đã làm nàng phải nhìn với cặp mắt khác. Tâm tư Mộ Dung Ca rất kín đáo, nàng ta ung dung phản kích làm cho nàng không thể chống đỡ, từ nay về sau, nàng không thể coi thường Mộ Dung Ca được.

Lâm Thiện Nhã thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới thấy tiếng hỏi của tỳ nữ, “Lâm trắc phi, người có muốn tắm rửa không ạ?”

“Không.” – Lâm Thiện Nhã nhẹ nhàng quay người. Nàng còn phải chờ, có một số việc nên giải quyết nhanh vẫn tốt hơn. Nàng cũng muốn biết Nguyên Kỳ đã đưa Mộ Dung Ca đến nơi nào để bảo vệ, nơi đó quá bí ẩn khiến Hoàng thượng tìm kiếm rất lâu mới có tin tức.

Nếu Hoàng thượng không phát hiện ra nơi đó thì chàng định để Mộ Dung Ca ở đó cả đời ư?

Mấy ngày vừa rồi Nguyên Kỳ không quay về phủ, chắc hẳn chàng lại đến nơi đó. Chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng nàng đã cảm thấy thật đau đớn.

Tề quốc.

Hoàng đế đăng cơ, đại xá thiên hạ.

Triệu Tử Tấn được phong làm Khánh Lâm Vương, ban thưởng một tòa phủ đệ xa hoa, nhưng không có thực quyền.

Lương Hân Hân được phong Hoàng Quý Phi. Lâm Thanh Nhã làm Thục phi.

Khi ý chỉ được tuyên, nhiều người ồ lên kinh ngạc.

Thứ nhất, Triệu Tử Duy vốn không phải người nhân từ, đối với kẻ ngang đường, hắn sẽ đuổi tận giết tuyệt, nhưng hiện giờ lại cho Triệu Tử Tấn một con đường sống! Quả nhiên làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Huống chi, Triệu Tử Tấn gần đây vẫn luôn là đối thủ lớn nhất của hắn, tuy rằng cuối cùng cũng không thể gây trở ngại cho hắn, nhưng nhiều người vẫn không thể hiểu nổi hành vi này, cho dù vắt óc suy nghĩ cũng không ra kết quả.

Thứ hai, Lương Hân Hân trước là Thái Tử phi, nên Triệu Tử Duy đăng cơ, nàng nghiễm nhiên phải là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nhưng Triệu Tử Duy lại phong nàng là Hoàng Quý Phi. Những người tham gia nghi lễ sắc phong đều có thể nhìn ra sự kinh ngạc trong vẻ mặt của Lương Hân Hân, sợ là ngay cả nàng ấy cũng không ngờ được?

Về phần Lâm Thanh Nhã, nàng là trắc phi nên theo lý sẽ được phong làm Quý phi, nhưng lại chỉ là Thục phi! Các cơ thiếp khác trong phủ cũng được phong chức vài người, nhưng tuyệt nhiên không có ai được ngồi lên chiếc ghế Hoàng hậu. Các vị quan viên đỏ mắt nhìn chăm chăm vào danh vị hoàng hậu, hy vọng ái nữ nhà mình có thể một bước bay cao. Trong thời gian ngắn, hậu cung Tề quốc tràn ngập mùi thuốc súng.

Lương Hân Hân thở dài, cả ngày mất hồn, nàng cười khổ tự giễu: “Ta vốn cũng không hy vọng xa vời.”

Trong danh sách sắc phong được tuyên đọc, nàng đã nghĩ đến danh vị Hoàng hậu. Cho nên khoảng khắc nghe thấy ba chữ Hoàng Quý Phi, nàng đã thất vọng.

“Chung quy ta cũng không phải người trong lòng hăn.” – Nàng nhắm mắt lại, càng ngâm sâu mình trong thùng tắm, để mặc cho nước ấm ngập từ đầu đến chân, lòng cảm thấy vô cùng cô đơn.

Chung quy cũng không phải người trong lòng hăn, nếu thân phận Mộ Dung Ca cao quý có thể cùng hăn sánh vai, thì danh vị Hoàng hậu này chắc hẳn đã thuộc về nàng ta.

Mỗi khi ở một mình, lặng yên nhớ đến ba chữ Mộ Dung Ca, nàng luôn cảm thấy sợ hãi.

Thực sự sợ hãi.

Nếu Mộ Dung Ca trở lại bên cạnh Triệu Tử Duy, thì nàng, Lâm Thanh Nhã, thậm chí mỹ nhân toàn hậu cung sẽ rơi vào cảnh hồn bay phách lạc.

Ngày hôm sau.

Nắng sớm xuyên qua song cửa trắng, chiếu vào trong phòng.

Mộ Dung Ca đẩy hé cửa sổ giúp một chút gió mát lùa vào trong phòng, mơn man trên khuôn mặt cô. Thời tiết hôm nay rất tốt! Sắc thu tràn ngập cả khoảnh vườn, gió thổi bay đám lá khô vàng trên mặt đất.

Tiểu Thập lặng lẽ xuất hiện ở sau lưng cô.

Mộ Dung Ca xoay người nhìn Tiểu Thập thấp giọng hỏi: “Chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Mộ Dung cô nương, cô nương đã nghĩ kỹ chưa? Một khi đi rồi sẽ không thể hối hận được nữa.” – Trên khuôn mặt tuấn tú đáng yêu của Tiểu Thập khắc đầy vẻ lo lắng, hăn đưa hai tay lên làm động tác thủ ngữ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Edit: Vân Phạm

Beta: Vịt

Mộ Dung Ca đã chuẩn bị tốt hay chưa?

Thực ra cô đã có dự định từ trước không phải sao? Khóe môi khẽ cong lên, cô mỉm cười nói: “Tiểu Thập, đây là cơ hội duy nhất của ta, không thể bỏ lỡ.” – Một khi để vượt mất, cô nhất định sẽ hối hận cả đời.

Tiểu Thập gật đầu. Nếu cô đã quyết thì sẽ không hối hận, vậy hắn sẽ giúp cô đạt được mục đích! Trên thế gian này cũng chỉ có cô mới có thể kiên nhẫn nhìn hắn nói chuyện, cũng là người duy nhất không cười nhạo hắn, đối đãi với hắn như một người bạn thực sự. Hắn đã mất công tử, giờ hắn gần bó cùng cô làm bạn, cô là chủ, là bằng hữu, là người hắn cần toàn tâm bảo vệ.

“Lưu Vĩnh Phúc còn chưa rời đi sao?” – Mộ Dung Ca lạnh lùng hỏi.

Đêm qua, sau khi Nguyên Kỳ đi khỏi liền đến thư phòng, cùng Lưu Vĩnh Phúc đàm luận một canh giờ ở đó. Dường như vẫn chưa có kết quả gì, sau đó hai người trở về phòng nghỉ ngơi. Nếu sáng nay Lưu Vĩnh Phúc rời đi thì trò hay kế tiếp sẽ không còn đặc sắc nữa rồi.

“Chưa, hắn đang dùng bữa. Về phần Thái tử, hiện giờ đang ở thư phòng... đọc sách.” – Tiểu Thập lập tức trả lời. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn nghe ngóng từ trên xuống dưới, đối với hắn, muốn moi một ít tin tức từ

trong miệng của đám hạ nhân, tuyệt đối dễ dàng. Hắn thoáng suy tư khi nhìn vào Mộ Dung ca, không biết có nên nói hay không.

Mộ Dung Ca không phải mới tiếp xúc cùng Tiểu Thập ngày một ngày hai, từ trước đến nay hắn vẫn chưa bao giờ giấu được tâm tư ở trước mặt cô, thấy hắn do dự, cô bèn mở lời: “Có chuyện thì nói đi.”

Ánh mắt Tiểu Thập lóe lên, nhẹ nhàng cắn môi, do dự một hồi mới nói: “Là về Thái tử Hạ quốc.”

“Ừh.” – Có một đoạn thời gian ngắn, cô thả lỏng, không muốn mình có chút gánh nặng nào, cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, cứ như vậy chân thật đối mặt với Nguyên Kỳ. Nhưng thời điểm buông bỏ mặt nạ, cô chợt phát hiện ra rằng chiếc mặt nạ kia đã lặng yên nhập làm một với cô, không phải một sớm một chiều có thể bỏ. Nguyên nhân chính là vì cô phòng bị quá sâu, nhưng điều đó lại càng chứng minh cô không thông minh kiên cường như mình nghĩ. Bởi vì, cô sợ hãi!

Có lẽ cô còn nhát gan hơn Như Băng, cô bảo vệ trái tim mình nhưng đồng thời lại sợ mất đi trái tim! Đối với ai cũng đều cảm thấy sợ hãi!

“Thái tử Hạ Quốc sắp cưới con gái của thượng quan Tế tướng làm thái tử phi. Đêm qua, Thái tử đã tuyên bố với người trong phủ, phong Mộ Dung cô nương làm trắc phi, bất luận kẻ nào cũng không được chậm trễ tiến trình sắc phong.” Tiểu Thập nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Dung Ca, lúc này mới yên tâm tiếp tục bẩm báo.

Hiếu xong thủ ngữ của Tiểu Thập, tâm tư Mộ Dung Ca thoáng trầm xuống.”Hóa ra là như vậy.” Chẳng trách Lâm Thiện Nhã luôn hao tổn tâm cơ muốn hắn vui, hắn lại thờ ơ, thậm chí ngày ấy ở trong cung, trước mặt mọi người phớt bỏ Lâm Thiện Nhã, rồi bởi vì nàng ta còn có tác dụng nên cho nàng chức vị trắc phi. Hạ quốc là quốc gia lớn nhất hiện nay, bề ngoài có vẻ như Nguyên Kỳ nắm quyền lớn trong tay, nhưng những ngày này cô

mới phát hiện ra, bốn bề xung quanh hẳn đều là địch, hẳn cần nhiều thể lực hơn nữa để duy trì vị trí của mình.

Cưới vợ nạp thiếp là biện pháp tốt nhất.

Đàn ông quyền cao chức trọng thời đại này đều như vậy cả.

Mộ Dung Ca thu lại vẻ khác thường trong mắt, khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh thường ngày.

Thấy cô không nói gì, Tiểu Thập lập tức tiến lên một bước, hẳn lo lắng muốn nói thêm nhưng lại không thể nói được. Tay chân hẳn luống cuống, khoa tay múa chân, “Mộ Dung cô nương đừng đau lòng. Việc này còn chưa được xác định, không chừng chỉ là lời đồn.”

“Tiểu Thập, bất kể có phải lời đồn hay không, cũng không liên quan gì với ta cả. Ta muốn uống trà nóng ở bên đình cạnh hồ, người đi lấy đi.” Cô mỉm cười, tựa hồ không để ý tới tin tức Tiểu Thập vừa nói.

Tiểu Thập gật đầu, sắc mặt trầm trọng xoay người bước đi, khi đến trước cửa hẳn dừng bước, quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, thấy cô đang mơ màng ngắm phong cảnh cuối thu ngoài cửa sổ.

—bamholylnd.com—

“Nô tài hồi cung lập tức sẽ báo với Hoàng thượng nguyện vọng của Thái tử. Nếu Thái tử đã sớm yêu thích và hứa hẹn với Mộ Dung Ca, đương nhiên không thể thay đổi. Xin thái tử yên tâm, nô tài biết rõ tối hôm qua Mộ Dung trắc phi chỉ là nói vậy thôi, không thể coi là thật.” Lưu Vĩnh Phúc khúm núm, nói tốt ở trước mặt Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ mỉm cười nói: “Lưu công công biết được thì tốt.”

“Nô tài có một chuyện không biết có nên bẩm báo với Thái tử không.” Lưu Vĩnh Phúc cúi đầu vẫn không dám ngẩng lên. Thái độ của hắn lúc này hoàn toàn trái ngược với thái độ hồi tối hôm qua, vẻ mặt đã có chút sợ hãi khúm núm, muốn lấy lòng bề trên.

“Nói.” Nguyên Kỳ rời mắt khỏi ván cờ, từ từ ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt ánh lên nét tươi cười thản nhiên, nhưng ánh mắt lại bắn ra những tia sáng lợi hại làm cho người ta sởn gai ốc.

Thân thể Lưu Vĩnh Phúc không thể kiềm chế run lấy bầy, hắn vội vàng trả lời: “Là về Lâm trắc phi. Hôm qua Lâm trắc phi vào cung gặp mặt Thánh thượng, đã biết được Mộ Dung trắc phi cùng thái tử ở nơi này. Cho nên, hiện tại hắn là sắp đến nơi.”

Nghe vậy, Nguyên Kỳ nhìn Lưu Vĩnh Phúc với ánh mắt lạnh thấu xương, hắn nói: “Tới nơi này làm gì?”

Không phải ngài là người biết rõ nhất à, lại còn hỏi? Chẳng lẽ thái tử cũng không thể đoán được là chuyện gì xảy ra? Lưu Vĩnh Phúc chỉ dám nghi ngờ trong lòng như vậy, hắn tươi cười chấp tay nói: “Là tới tự mình nghênh đón Mộ Dung trắc phi hồi phủ. Chỉ có điều Lâm trắc phi nhận được là ý chỉ phong Mộ Dung ca làm quý thiếp. Cho nên...”

Cho nên, Lâm Thiện Nhã tới đây sợ sẽ làm cho Mộ Dung Ca khó xử. Chuyện Lâm Thiện Nhã và Mộ Dung Ca có oán hận chất chứa vốn cũng không phải là bí mật.

“Gia kiệt, tiền Lưu công công xuất phủ.” Nguyên Kỳ bỗng dời mắt nhìn về phía Gia Kiệt đứng bên ngoài cửa, phân phó.

Nghe thấy mệnh lệnh, Gia Kiệt nhanh chóng đẩy cửa vào.

“Lưu công công, xin mời.” Y mỉm cười nói với Lưu Vĩnh Phúc.

Ánh mắt Lưu Vĩnh Phúc thoáng trầm xuống, gã ngẩng đầu liếc trộm Nguyên Kỳ, thấy Nguyên Kỳ không đổi vẻ mặt, khó nhìn ra tia sơ hở nào trên gương mặt vị Thái tử này, cho dù ngay cả ở trước mặt Mộ Dung Ca cũng không có điểm khác thường! Có lẽ đúng như Hoàng thượng nói, Thái tử càng thâm trầm kín đáo thì càng khó lường! Nếu không sẽ không dễ dàng có thể làm cho hãn chủ động thay đổi ý kiến.

Đi ngang qua Gia Kiệt, gã cười khinh miệt. Ở trong mắt của gã, tuy Gia Kiệt là phụ tá của Thái tử, đứng trên các hạ nhân, nhưng địa vị tuyệt đối không thể bằng gã ngày ngày hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng.

Gia Kiệt thấy rõ ràng vẻ khinh thường của gã, nhưng y không thèm để ý. Ngược lại nụ cười trên môi y càng thêm ân cần, “Lưu công công, đi thông thả.”

Sau khi tiễn Lưu công công, Gia Kiệt lập tức trở lại thư phòng.

Nguyên Kỳ đứng dậy khỏi bàn cờ, để tùy nữ thay một bộ quần áo khác cho hãn, thấy Gia Kiệt đã trở lại, hãn nhìn lướt qua y rồi hỏi: “Mộ Dung Ca đang làm gì?”

“Cô nương đang ngồi bên hồ uống trà ngắm cảnh. Hạ nhân sợ trong đình lạnh, đã đốt thêm than củi, cũng bố trí đệm da thú phủ bên trên ghế đá.” Gia Kiệt trả lời.

“Ngắm hồ nước?” Nguyên Kỳ hơi nhướn mày, thoáng có chút bất ngờ. Nàng đã thỏa hiệp?

Nhưng theo tính cách của nàng, nàng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

“Đi.” Nguyên Kỳ gật đầu, đang muốn ra cửa tìm Mộ Dung Ca, bỗng nhớ tới cái gì đó, đôi lông mày rậm tuấn tú nhẹ trau lại.

“Thái tử?” Gia Kiệt thấy Nguyên Kỳ bỗng dừng ngừng lại, y kinh ngạc hỏi.

Nguyên Kỳ trong mắt chợt lóe, đôi con ngươi thâm trầm nhìn về phía bên hồ, thời tiết buổi sáng sớm ở bên hồ rất lạnh. Hắn nghiêng đầu căn dặn Gia Kiệt: “Đem áo choàng da hổ của bản cung đưa đi cho nàng.”

“Dạ”

“Phái người lập tức đi thu dọn đồ đạc, sau giờ Ngọ sẽ quay về phủ thái tử.” Nguyên Kỳ quay người trở lại phía bàn cờ, ngồi xuống tiếp tục bố trí ván cờ còn dang dở.

Gia Kiệt nhìn lướt qua ván cờ, phát hiện lực lượng hai bên ngang nhau, nhưng bước đi tiếp theo vô cùng chông gai, đường lui lại mạo hiểm, chỉ cần một người đi sai một bước sẽ lâm vào vực sâu muôn trượng, khó có cơ hội thay đổi! Thái tử ở cùng Lưu Vĩnh Phúc chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng lại bày ra ván cờ mạo hiểm như thế!

Ván cờ này giống như vận mạng!

Kế tiếp, sẽ là gió nổi mây vần!

Nửa canh giờ sau, Lâm Thiện Nhã mang theo hộ vệ cùng tỳ nữ trong phủ Thái tử đến.

Sau khi nghe tin tức, Nguyên Kỳ cong khóe môi, nhẹ cười: “Lâm trắc phi ngàn dặm xa xôi tới tiếp bản cung cùng Mộ Dung trắc phi, đã vất vả rồi. Cho vào.”

Lâm Thiện Nhã đứng trước cửa viện, nhìn cảnh sắc tráng lệ trước cửa, trong lòng vô cùng rung động!

Nơi này mặc dù ở nơi sơn thôn rừng núi, cửa chính bên ngoài thoát nhìn cực kỳ bình thường. Nhưng quan sát cẩn thận sẽ thấy nơi đây còn xa hoa hơn phủ Thái tử. Nơi này không chỉ có xa hoa, địa thế còn rất rộng lớn, giống như chốn thần tiên! Bốn phía dãy núi trùng điệp, cảnh sắc mê người. Hướng đỉnh núi có một mảng màu đỏ lá phong đung đưa theo gió, cảnh sắc mê người.

Khung cảnh thần tiên như thế này, một người lớn lên ở trong cung như nàng không có cơ hội được nhìn thấy! Giờ phút này, nàng thực sự cảm thấy rung động.

Lúc hai cánh cửa lớn mở ra, xuất hiện trước mắt nàng là một tảng đá thật dài, nàng ngừng thở, hít vào thật sâu.

Nơi này bí ẩn, phong cảnh lại mê người như chốn bồng lai tiên cảnh. Vì thế Nguyên Kỳ mới đưa Mộ Dung Ca đến nơi này để bảo vệ?

Trong mắt ẩn hiện lệ nóng, Mộ Dung Ca có tài đức gì mà có thể khiến Thái tử dụng tâm suy tư như thế? Đây chính là điều nàng đã mộng tưởng từ rất lâu, hy vọng có thể cùng người yêu dấu sống tại nơi này, hưởng thụ giang sơn đẹp đẽ và cuộc sống vinh hoa phú quý cả đời.

Nàng không thể không thừa nhận mình ghen tị với Mộ Dung Ca!

Một mình cô ta ở chỗ này giống như chủ mẫu. Trong phủ không có Thái tử phi, Trắc phi, và vô số cơ thiếp tranh sủng với cô ta. Mộ Dung Ca đúng là có vận khí quá tốt!

Càng đi sâu vào bên trong, nàng càng khiếp sợ.

Nàng có thể nhìn ra được, mỗi một chỗ ở nơi này đều được thiết kế vô cùng tỉ mỉ. Nếu không thực sự để tâm thì tuyệt đối không thể tạo ra được những kỳ quan khéo léo khiến người ta phải thán phục như thế này.

Lâm Thiện Nhã đè nén nội tâm phức tạp đang trào dâng trong lòng, nàng âm thầm quan sát bốn phía. Đến chỗ khúc ngoặt ở hành lang, nàng nhìn thấy cách đó không xa có một hồ nước xanh biếc, bên cạnh hồ là tòa đình nghỉ chân.

Trong đình có một người con gái đang ngồi, đứng bên cạnh là một người đàn ông cao lớn. Cả hai đều đang thất thần nhìn hồ nước trước mặt.

Bóng dáng cô gái đó rất quen thuộc, từ bóng dáng thanh nhã như hoa sen tỏa ra khí chất độc nhất vô nhị. Là Mộ Dung Ca? Lâm Thiện Nhã nhẹ nhàng cau mày, Mộ Dung Ca nhàn hạ thật đấy, danh vị quý thiếp thật sự có thể thỏa mãn nàng ta ư? Nàng ngóng nhìn dáng lưng mỏng manh đơn bạc của Mộ Dung Ca, theo lý thuyết mà nói, đến bây giờ Mộ Dung Ca hẳn phải có bầu mấy tháng, sao vẫn gầy như thế?

“Lâm trắc phi?” Nữ tử dẫn đường ở phía trước phát hiện Lâm Thiện Nhã đã dừng bước, đang thất thần nhìn theo hướng khác, bèn lên tiếng gọi.

Lâm Thiện Nhã thu hồi ánh mắt, cúi đầu trầm tư, một lát sau mới nói với tỳ nữ kia: “Cảnh sắc bên hồ thật mê người, ta đi qua đó một lúc, người ở chỗ này chờ ta.”

“Dạ” Tỳ nữ lập tức đáp lời. Nhưng khi nhìn về phía hồ, nàng phát hiện người đang ngồi trong đình chính là Mộ Dung Ca, lập tức cao giọng hô: “Lâm trắc phi không thể đi...”

Thế nhưng Lâm Thiện Nhã muốn vội vàng nhìn thấy Mộ Dung Ca nên bước nhanh hơn, chớp mắt đã cách xa hơn mấy chục bước, tỳ nữ đang nói cái gì ở phía sau, nàng không hề nghe thấy.

Trong đình, Mộ Dung Ca đang cầm chén trà nóng, hưởng thụ sự ấm áp từ chén trà mang lại. Miệng mỉm cười thản nhiên, cô ngẩn người ngắm nhìn những xung động dập dờn của gió tạo nên trên mặt nước. Ngẫu nhiên đôi lúc lại có một chiếc lá rụng bay xuống mặt hồ.

“Lâm trắc phi đến đây.” Chỉ cần trong vòng trăm mét có người xuất hiện, Tiểu Thập chắc chắn sẽ phát hiện. Hắn nhìn lướt qua Lâm Thiện Nhã đang tiến đến, lập tức làm thủ ngữ thông báo cho Mộ Dung Ca.

Lâm Thiện Nhã?

Sao nàng ta lại đến đây? Mộ Dung Ca nhướn mày, lúc Lâm Thiện Nhã bước vào đình, cô chỉ mỉm cười nhấp một ngụm trà nóng, ánh mắt tiếp tục ngăm nhìn hồ nước phản chiếu ánh sáng lấp lánh, nói: “Lâm trắc phi từ kinh đô chạy tới đây, ngồi xe vài canh giờ e rằng cũng mệt mỏi rồi?”

Chẳng lẽ Lâm Thiện Nhã không biết hôm nay Nguyên Kỳ đã quyết định sẽ quay về phủ Thái tử ở kinh thành?

Lâm Thiện Nhã nghe vậy khẽ cười, nhìn lướt qua bụng của Mộ Dung Ca thấy vẫn bằng phẳng như trước, sao có thể như vậy? Hay là Mộ Dung Ca vốn không hề có thai? Ngày ấy ở trong cung, phản ứng nôn ọe của nàng ta chỉ là giả?

“Chúc mừng Mộ Dung phu nhân. Đến hôm nay đã có thể ở trong phủ Thái tử hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.” Lâm Thiện Nhã thu hồi vẻ kinh ngạc trong mắt, thần sắc trấn định thông dong, giống như việc gặp gỡ Mộ Dung Ca ở đây không ngoài dự kiến của nàng.

Mộ Dung phu nhân? Trên khuôn mặt Mộ Dung Ca hiện lên nét cười nhẹ nhàng, cô dời tầm mắt sang Lâm Thiện Nhã, khẽ cười: “Nhiều ngày không thấy Lâm trắc phi, không ngờ chúng ta còn có cơ hội gặp lại. Lâm trắc phi vẫn giống như xưa, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, dung nhan hiển hiện.”

Thấy Mộ Dung Ca vẫn chưa đứng dậy hành lễ, Lâm Thiện Nhã cảm thấy không hài lòng, nhưng nàng ta cũng không thay đổi sắc mặt, tươi cười thản nhiên nhìn Mộ Dung Ca, âm thầm đánh giá từ đầu tới chân.

Nhiều tháng không gặp, mặc dù bụng của Mộ Dung Ca không lớn ra, nhưng thân thể gầy đi nhiều. Khuôn mặt trắng nõn, khí sắc cũng không giống như lúc ban đầu xinh đẹp động lòng người. Chỉ có điều, nàng kinh ngạc phát hiện, dường như Mộ Dung Ca có chỗ nào đó thay đổi!

Lâm Thiện Nhã không thể nhìn thấu Mộ Dung Ca, rõ ràng dung nhan của nàng ta không hề quốc sắc thiên hương, nhưng lại có khí chất thanh nhã như hoa sen, khéo miệng thường xuyên mỉm cười, thoạt nhìn không có cảm giác, nhưng càng tiếp xúc lại càng bị nét mềm mại dịu dàng của nàng hút hồn.

Ánh mắt Lâm Thiện Nhã tối sầm, bỗng nhiên không hiểu tư vị trong lòng mình là gì. “Người không có bầu?” Nàng chuyển tầm mắt xuống cái bụng bằng phẳng của Mộ Dung Ca, hỏi thẳng.

Tiểu Thập trừng mắt nhìn Lâm Thiện Nhã. Đáng chết! Thoạt nhìn Mộ Dung cô nương trông vẫn ổn, nhưng sự việc mất đi đứa con vẫn làm nàng thương tâm đau lòng, Lâm Thiện Nhã lại ích kỷ hỏi như thế!

Ánh mắt Mộ Dung Ca chột sâu hơn, cô liếc mắt nhìn Lâm Thiện Nhã, lại nhìn lướt qua Tiểu Thập đang phẫn nộ phía sau, nhẹ cười trả lời: “Nếu không sinh non, hiện tại đã được bốn tháng.”

“Sinh non?” Lâm Thiện Nhã không nén nổi kinh ngạc, dưới sự bảo vệ của Nguyên Kỳ tại sao Mộ Dung Ca lại có thể thấy sai! Nàng bán tín bán nghi nhìn nời bụng bằng phẳng kia, đích xác không giống như nàng ta đang nói dối. Lại liếc mắt nhìn sắc mặt Mộ Dung Ca, không có vẻ hồng nhuận, thậm chí còn tái nhợt. Trong lòng nàng âm thầm cười nhạo, xem ra, bởi vì sự xuất hiện của Thượng quan tiểu thư nên Nguyên Kỳ không cho phép Mộ Dung Ca sinh con trước. Nàng nhếch miệng cười, trong ánh mắt thấp thoáng sự giễu cợt, nói tiếp: “Tuy rằng đã sảy thai nhưng Hoàng Thượng thương cảm, vẫn phong cho người danh vị quý thiếp. Từ nay về sau, thân phận của người là phu nhân tôn quý.”

Mộ Dung Ca mỉm cười.

“Chỉ có điều, Thái tử có thái độ như thế nào?” Lâm Thiện Nhã thấy Mộ Dung Ca mỉm cười, trong lòng khẽ giật mình, tiếp tục hỏi.

“Thái độ? Thái tử hứa cho ta danh vị trắc phi.” Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn Lâm Thiện Nhã, chậm rãi nói. Vào thời điểm cô vừa thốt ra lời nói ấy, sắc mặt Lâm Thiện Nhã biến sắc đúng như cô mong muốn. Nơi đáy mắt của nàng ta hiện lên một tia không kiên nhẫn, tâm tình tốt đẹp ngăn ngui vừa rồi bị phá hủy trong chớp mắt. Lâm Thiện Nhã rào trước đón sau cũng chỉ muốn biết kết quả, vậy cô đành giúp nàng ta thôi.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu đánh một cái nhìn cho Tiểu Thập. Sắp đến giữa trưa, nhiệt độ không khí dần trở nên ôn hòa, chỉ khoảng nửa canh giờ nữa là đến thời gian ăn trưa.

Lâm Thiện Nhã kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca. Trắc phi? Thái tử thật sự ban cho Mộ Dung Ca danh vị trắc phi ư? Cho dù Hoàng thượng hạ ý chỉ, cũng chỉ có thể cho Mộ Dung Ca danh vị quý thiếp, đây đã là giới hạn lớn nhất Hoàng thượng có thể cho, nhưng Thái tử lại còn muốn cho Mộ Dung Ca danh vị trắc phi! Cùng ăn cùng ngồi ngang hàng với nàng ư?

“Lâm trắc phi cảm thấy kinh ngạc? Ban đầu ta cũng cự tuyệt, nhưng ý thái tử đã quyết, ta không dám làm trái ý người, chỉ có thể đành nhận.” Mộ Dung Ca cong khóe mắt, trong lúc nàng cười, dung nhan diễm lệ kiều diễm như một đóa tường vi đang kỳ nở rộ.

Nụ cười này đập vào mắt Lâm Thiện Nhã lại vô cùng chói mắt.

Và lời nói kế tiếp của Mộ Dung Ca làm cho Lâm Thiện Nhã không thể nào tiếp tục ở lại nơi này.

“Đáng lẽ bắt đầu từ hôm nay ta phải gọi người một tiếng muội muội, dù sao ta cũng lớn hơn người một tuổi. Nhưng mà người vào phủ sớm hơn so

với ta, ta cũng có thể gọi người là tỷ tỷ.” Ánh mắt, vẻ mặt, trên khóe miệng của Mộ Dung Ca đều toát lên nụ cười tươi đẹp động lòng.

“Mộ Dung cô nương vẫn rất khách khí.” Lâm Thiện Nhã chớp mắt, không nhìn tới khuôn mặt đắc ý của Mộ Dung Ca, nàng ta cười lạnh, xoay người muốn rời đi. “Ta còn có việc muốn trao đổi cùng Thái tử, Mộ Dung cô nương cứ tiếp tục thưởng hồ.”

Mộ Dung Ca cười nhẹ không nói, nhìn bước chân nhanh chóng rời đi của Lâm Thiện Nhã, trong mắt cô chợt động, nói khẽ với Tiểu Thập: “Động thủ đi.”

Một cơn gió thổi tới, trong mùi hương tươi mát nơi mặt hồ thấp thoáng ẩn chứa mùi dầu hỏa bên trong.

Mộ Dung Ca buông chén trà đã nguội lạnh xuống bàn, cô nghiêng đầu nhìn lướt qua mặt hồ.

Gần giữa trưa, nước hồ hẳn sẽ không lạnh như vậy...

Lâm Thiện Nhã bước nhanh tới khúc ngoặt hành lang, nơi tỳ nữ đang đợi, thấy thần sắc tỳ nữ lo lắng bèn lạnh lùng hỏi: “Tại sao người lại tỏ vẻ lo lắng thế?”

“Thái tử cực kỳ coi trọng Mộ Dung trắc phi, Mộ Dung trắc phi từ trước đến nay lại ưa yên tĩnh, không thích người khác quấy rầy...”

Lời nói khẩn trương của tỳ nữ khiến sắc mặt Lâm Thiện Nhã ngày càng khó coi. Nàng vừa muốn quay đầu nhìn lại một lần nữa, đã nghe thấy tiếng thét kinh hãi của tỳ nữ.

Trước mắt nàng chợt bùng lên một màn lửa đỏ!

Nơi đình viện đẹp đẽ vừa rồi, bất ngờ bị lửa bao trùm toàn bộ!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Thời tiết cuối thu hanh khô, lá vàng rụng đầy đất chỉ cần gặp lửa sẽ nhanh chóng bị thiêu rụi. Một mảng ánh lửa bùng lên càng lúc càng lớn, khiến kiến trúc nhà đình Lâm Thiện Nhã vừa rồi còn âm thầm cảm thán nay đã chìm trong biển lửa. Nàng chưa nhìn thấy hai người đang ngồi trong đình đã trốn thoát hay chưa.

Lửa bốc lên ngày càng cao làm cho ai cũng trở tay không kịp, người sao có thể chạy thoát được đây.

Nhìn lại, mặt nước hồ phản chiếu ánh lửa đỏ bập bùng như đang nhuộm nước hồ thành một màu máu.

Lâm Thiện Nhã kinh ngạc đứng nhìn ánh lửa trên trời, dù cự ly xa như vậy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sức nóng kinh hồn của đám cháy.

“Tại sao lại như vậy?” Lâm Thiện Nhã tự lẩm bẩm, không thể tin vào mắt mình. Mới vừa rồi mọi thứ còn tốt đẹp, làm sao chỉ trong một khắc mà tất cả đều biến thành một biển lửa, còn sắp lan tới đây?

Bỗng tỳ nữ bên cạnh hô lên thất thanh: “Mộ Dung trắc phi còn ở trong đình! Phải làm sao đây?”

“Chạy mau!” Lâm Thiện Nhã nhìn luồng lửa cuộn cuộn đang cắn nuốt tất cả, lập tức ra lệnh cho tỳ nữ, mặc kệ Mộ Dung Ca đang ở trong đình có thể thoát được hay không, giờ nàng phải lo cho mình đã! Nhưng lúc này nàng thực sự cảm thấy mừng, nếu Mộ Dung Ca chết trong trận hỏa hoạn

này, vậy tất cả những vấn đề mà nàng đang vướng phải đều được giải quyết dễ dàng!

Trận hỏa hoạn không cho phép nàng có thời gian đứng ngẩn người, nàng phải chạy thật nhanh!

Khu vực phía hồ nước thường rất ít hạ nhân qua lại nên khi có hỏa hoạn xảy ra, những người đang có mặt đều ra sức múc nước dập lửa nhưng không thể đấu lại thế lửa quá lớn.

Nguyên Kỳ đang ở trong phòng bày bố thế cờ, bỗng nơi ngực đau nhói suýt làm hắt hít thở không thông. Hắn đưa mắt nhìn về phía cửa sổ thì thấy bên ngoài đang đổ rực một góc trời.

Gia Kiệt không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa xông vào, vẻ mặt y kinh hoàng, hoàn toàn mất đi vẻ trầm ổn ngày thường, vừa vào bên trong y đã hô lên: “Chủ công! Đình bên hồ bỗng nhiên bốc cháy, thế lửa ngày càng lớn, diên cuồng thiêu rụi cả đám đại thụ và một số phòng ốc xung quanh. Mộ Dung trắc phi bị nhốt ở trong đình, không ai thấy nàng ấy chạy được ra ngoài!”

Quân cờ trắng trong tay Nguyên Kỳ lập tức rơi xuống, vành mắt hắn phiếm hồng, ướt nước, không biết là do ánh lửa bên ngoài nhuộm hồng, hay do sát khí từ mắt hắn đã tỏa ra bốn phương tám hướng.

“Thái tử!” Lâm Thiện Nhã hốt hoảng chạy tới, thấy Nguyên Kỳ đang ngồi bên bàn cờ bèn kinh hãi hô to: “Thái tử, chúng ta mau rời khỏi đây thôi! Nơi này không thể ở lâu hơn được nữa!”

Nghe vậy, Nguyên Kỳ lập tức đứng bật dậy, vội vàng phóng nhanh ra cửa mà không để ý tới sắc mặt trắng bệch kinh ngạc của Lâm Thiện Nhã, Gia Kiệt cũng phản ứng kịp thời chạy theo sau, để lại Lâm Thiện Nhã đứng ngây ngốc trước cửa, chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

Nàng ta quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy một mảnh góc áo đen của người đó, bóng dáng đã không thấy đâu.

Tỳ nữ chạy theo nàng ta thấy thế bèn hỏi: “Lâm trắc phi, chúng ta nên làm gì tiếp theo bây giờ?”

Lâm Thiện Nhã cắn chặt hàm răng, lòng như bị lửa đốt. Khi này đối mặt với lửa cháy mãnh liệt, nàng sợ, lúc đó trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ phải chạy nhanh đến bên cạnh Nguyên Kỳ, nhào vào vòng tay ôm ấp của hắn rồi cả hai cùng nhau rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ Nguyên Kỳ không thèm quan tâm nàng, nhanh chóng chạy về phía hồ nước.

Thân thể nàng cứng cờ, ánh mắt dõi theo phương hướng hồ nước, có lẽ lúc này nơi đó đã bị thiêu ra tro.

“Thái tử đã qua bên hồ, ta cũng phải sang đó.” Hai mắt nàng ánh lên sự đố kỵ không bút nào tả xiết.

Lửa cháy lớn như vậy, chắc chắn Mộ Dung Ca phải chết.

Hạ nhân trong phủ không ngừng tưới nước dập lửa, ngay cả những hộ vệ canh gác bên ngoài phủ cũng tham gia vào, từng thùng nước không ngừng được hắt vào đám cháy.

Tất cả mọi người đều hướng về phía đình viện bên hồ hô to: “Mộ Dung trắc phi!”

Nhưng thủy chung vẫn không có ai đáp lại lời họ.

Không ai biết khơi nguồn của trận hỏa hoạn là từ đâu, mọi người chỉ nhìn thấy trước mắt là từng cuộn khói đen dày đặc nuốt chửng đình viện bên hồ, thiêu rụi tất cả thành một mảnh hỗn độn.

Bốn phía đều là tro tàn, ngay cả mấy cây đại thụ bên cạnh cũng bị đốt cháy hết chỉ còn trơ lại gốc rễ.

Mọi việc xảy đến quá nhanh!

“Có ai nhìn thấy Mộ Dung trắc phi không?” Gia Kiệt nhìn bốn phía liêu mạng dập lửa, lập tức hỏi đám hạ nhân đang thờ dốc.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều lắc đầu. Khi bọn họ đến thì lửa đã nuốt trọn khu vực đình viện, không thể thấy bất cứ ai ở trong đó!

Có người đánh bạo, thở hổn hển nói đứt quãng: “Bên cạnh Mộ Dung trắc phi có hộ vệ Tiểu Thập, võ công của hắn cao cường có lẽ đã cứu người đi thời, chắc lúc này đang ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Không thể nào. Lúc đó ta vừa vào phủ, đi ngang qua nơi này thì thấy muội muội nên vào trong đình nói chuyện với nàng vài câu. Ta vừa bước chân ra khỏi đó không xa thì lửa đã bùng lên nuốt chửng tất cả, muội muội còn chưa trốn thoát được.” Lâm Thiện Nhã vẫn đứng ở một bên chờ đợi kết quả, mắt thấy đình viện đã bị thiêu thành một đám tro tàn, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực dần bình tĩnh trở lại.

“Không chạy ra được...” Gia Kiệt biến sắc, âm thầm nhìn về phía Nguyên Kỳ đang đứng chấp tay yên lặng cách đó không xa.

Dường như Thái tử đã quá mức bình tĩnh!

Lâm Thiện Nhã nhíu mày, có vẻ Nguyên Kỳ không để ý nhiều lắm đến sống chết của Mộ Dung Ca.

“Đi kiểm tra bên trong đình!” Gia Kiệt thấy bóng lưng Nguyên Kỳ vẫn đứng yên bất động, cả người y bất giác khẽ run, trong lòng dấy lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ. Thái tử càng bình tĩnh thì càng không bình thường!

Một trận gió thổi tới cuốn bay tro bụi đầy đất, nhen nhúm một số đốm lửa nhỏ còn sót lại, bọn hạ nhân nhanh chóng tưới nước dập tắt.

Nhìn quanh quang cảnh đám cháy có thể thấy dưới hồ một đám cá vàng chết phoir bụng, nổi lơ lửng cùng tro bụi, lá rụng và những nhánh cây khô cháy dở.

Tròng mắt đen nhánh của Nguyên Kỳ quét quanh một mảnh hỗn độn trước mắt, ánh mắt hằn u ám, không còn sức sống.

Trong đồng tro tàn, đám người tìm kiếm lật ra được hai cỗ thi thể cháy đen thui. Vừa nhìn thấy hai cỗ thi thể này, đôi mắt bình tĩnh của hắn từ từ nhuốm hồng, tơ máu vằn lên trong mắt, đôi tay để phía sau run rẩy.

Trước mắt mọi người, cơ thể hắn thoáng lung lay như sắp đổ.

Chưa ai từng thấy dáng vẻ này của hắn. Ở trong mắt tất cả mọi người, sự tồn tại của Thái tử giống như thần, đứng trên thiên hạ, không thứ nào có thể phá vỡ. Nhưng khi nhìn thấy hai cỗ thi thể cháy đen lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, cơ thể Thái tử lại lung lay bất ổn.

“Chủ công, hai thi thể này e rằng.... chính là Mộ Dung trắc phi và hộ vệ Tiểu Thập của nàng. Có lẽ đúng như lời Lâm trắc phi đã nói, lửa đột nhiên bùng cháy dữ dội vây quanh đình viện, từ đình viện vào trong còn có khoảng cách nên Mộ Dung trắc phi không kịp chạy ra ngoài...” Gia Kiệt cố gắng duy trì sự trấn định của mình, bẩm báo với người đàn ông vẫn không nhúc nhích kia.

Kỳ thực, cho dù Mộ Dung Ca có thời gian nhảy vào trong hồ nước thì cũng chưa chắc đã có thể sống sót.

Buổi sáng hôm qua y còn nhìn thấy Chủ công và Mộ Dung Ca ở bên nhau hòa hợp, Thái tử chưa bao giờ quan tâm, dịu dàng với một cô gái nào như vậy. Hơn nữa, y có thể nhìn ra được, Mộ Dung Ca cũng đã bắt đầu có

tình cảm với Thái tử. Nhưng ông trời thật biết trêu đùa lòng người, chuyện ngoài ý muốn này lại thành linh xảy ra.

Trận hỏa hoạn này xảy ra quá bất ngờ, quá khó tin, không ai kịp trở tay!

Chắc chắn có người muốn Mộ Dung Ca phải chết!

“Thái tử, trận hỏa hoạn này quá mức không bình thường, khi thiếp đi ra phía sau đình phát hiện trong không khí thoang thoảng có mùi dầu hỏa. Có thể kẻ nào đó đã tính toán muốn giết muội muội.” Lâm Thiện Nhã yên lặng đi tới sau lưng Nguyên Kỳ. Mới vừa rồi nàng thật ngu ngốc, nếu Thái tử đã đem giấu Mộ Dung Ca ở nơi bí mật này thì chắc chắn người rất coi trọng Mộ Dung Ca, nếu không sao khi nhìn thấy hai cỗ thi thể kia người lại run rẩy như vậy.

Nguyên Kỳ im lặng.

Gia Kiệt nghe thấy lời nàng nói, lập tức nhìn nàng, hỏi tới: “Lâm trắc phi có thấy ai phóng hỏa không?”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Lâm Thiện Nhã, muốn nghe thấy đáp án từ nàng.

Không ai chú ý đôi mắt của Nguyên Kỳ đã biến thành màu đỏ rực như Câu hồn sứ giả tới từ địa ngục, đôi mắt hằn vằn vết tơ máu mang khí thế kinh người, nơi ngực trái truyền đến cơn đau xé ruột xé gan, cảm giác này giống như trước đây hắn thấy mẫu thân bị mười tên nông phu thay phiên nhau hãm hiếp, khi đó mẫu thân gào khóc kêu cứu nhưng không một ai có lòng trắc ẩn. Bao quanh tứ phía là những tên sát thủ hung ác, vẻ mặt chúng băng lạnh vô tình nhìn mẫu thân bị xé nát y phục, nhìn từng kẻ, từng kẻ một cười lên người bà...

Khi đó, tim của hắn cũng bị xé rách đau đớn như bây giờ. Nỗi đau khiến hắn phải sợ hãi!

“Sao nàng có thể rời bỏ bốn cung?” Hãn nhắm chặt hai mắt, từ cổ họng phát ra âm thanh khàn đặc.

Không ai nghe thấy lời than nhẹ của hãn, mọi người đều đang tập trung sự chú ý vào Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã cẩn thận suy nghĩ lại những chi tiết mình đã thấy. Thực ra lúc đó nàng cũng không chú ý nhiều vì trong lòng còn đang mải buồn bực đố kị với Mộ Dung Ca, vì câu nói của Mộ Dung Ca mà dần mất đi lý trí. Cho đến khi nàng phát hiện ra thì lửa đã cháy quá lớn.

“Lúc đó ta đã không chú ý.” Lâm Thiện Nhã lắc đầu, ánh mắt mơ hồ không xác định, lúc đó quay lại thấy lửa cháy sắp đến người, nàng không kịp nghĩ nhiều đã khiếp sợ chạy vội đi.

Gia Kiệt cau mày suy nghĩ, đã có chuyện gì xảy ra? Là cao thủ phương nào có thể lạng lã xuất hiện ở nơi này, âm thầm lên kế hoạch chu đáo như vậy khiến Mộ Dung Ca không kịp trở tay. Y không đành lòng nhìn hai cổ thi thể nằm trên đất, hai thi thể này đã cháy đen đến mức không thể nhìn ra ai mới là Mộ Dung Ca.

Gia Kiệt nhìn sang Nguyên Kỳ, vốn định hỏi xem tiếp theo Thái tử muốn xử lý như thế nào, có đem Mộ Dung Ca và Tiểu Thập đi an táng hay không. Nhưng khi thấy Chủ công vẫn đứng im không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào hai cổ thi thể, y không thể đoán được tâm tư của người.

Các hạ nhân xung quanh bắt đầu dời lực chú ý lên người Nguyên Kỳ.

Thời gian trôi qua thật chậm chạp, hãn vẫn đứng im ở nơi đó, mặc cho gió cuốn tro bụi phủ đầy lên tóc, lên vai hãn.

Gia Kiệt không đành lòng nhìn hai cổ thi thể lạnh băng nằm trên đất, dường như y đang nhớ lại nụ cười nhẹ nhàng luôn mang ở trên gương mặt

của Mộ Dung Ca, và gương mặt thanh tú khả ái của Tiểu Thập, có phải hình ảnh ở trước mắt y đây tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Gia Kiệt hít một hơi thật sâu.

Lâm Thiện Nhã dần không chịu nổi không khí trầm lắng này, nàng chợt phát hiện, vẻ đau thương trên khuôn mặt những hạ nhân ở nơi đây và cả Gia Kiệt đều không hề giả tạo. Từ khi nào Mộ Dung Ca lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy? Lại có thể khiến nhiều người vì nàng ta mà đau lòng? Thật không ngờ Mộ Dung Ca này cũng rất giỏi việc thu mua nhân tâm.

Gia Kiệt đi tới trước mặt Nguyên Kỳ, vừa muốn mở miệng hỏi, sắc mặt y lập tức kinh hãi. “Chủ công!”

Nguyên Kỳ nhắm chặt hai mắt, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng của hắn, dung mạo khuynh quốc khuynh thành trắng bệch không còn huyết sắc.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Edit: Vịt

Thời gian như ngừng trôi, không khí đông cứng lại, đặc quánh.

Trời và đất như hòa làm một cùng với cơn mưa to trút nước xuống.

Cách một khắc trước bầu trời còn nắng ấm, vậy mà chớp mắt đã có mưa to. Ông trời thật biết đùa lòng người! Quang cảnh vốn đã hỗn độn nay còn thê thảm hơn. Gia Kiệt nhìn gương mặt tái nhợt của Nguyên Kỳ, khóe miệng và trong mắt ngập tràn sắc máu, y lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, hô to: “Chủ công, xin người hãy an táng cho Mộ Dung trắc phi!”

Từng hạt mưa nhỏ nhưng dày đặc rơi xuống tầm tã, vô tình tưới lên hai cổ thi thể không thể phân rõ là ai.

Tất cả những sự việc vừa phát sinh như một cơn ác mộng nặng nề!

Nghe thấy tiếng hô của Gia Kiệt, tất cả mọi người đều nhìn về phía bóng lưng cô độc của Nguyên Kỳ.

Lâm Thiện Nhã đứng ở phía sau nên không nhìn thấy thần sắc của Nguyên Kỳ lúc này, thấy Gia Kiệt mở miệng thỉnh cầu, nàng bèn đi tới trước mặt Nguyên Kỳ, khi nàng thấy gương mặt tái nhợt lạnh lẽo của Nguyên Kỳ, bên khóe miệng trào ra vết máu, nàng lập tức sững người, đầu óc trống rỗng.

Tiếng mưa rơi trên mặt đất tạo thành âm thanh tí tách, không biết qua bao lâu, rốt cục Nguyên Kỳ cũng mở mắt, hẩn đi tới bên hai cổ thi thể, đôi

mắt lạnh lùng lướt qua rồi nói: “Hai thi thể này không phải Mộ Dung Ca và Tiểu Thập.”

Không phải Mộ Dung Ca và Tiểu Thập?

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía hai cỗ thi thể nằm trên đất, bọn họ tin những gì chính mắt mình trông thấy, không ai thấy Mộ Dung Ca và Tiểu Thập trốn thoát khỏi biển lửa, hơn nữa Lâm Trắc Phi cũng đã tận mắt chứng kiến khi xảy ra hỏa hoạn, cả hai người họ vẫn còn đang ở trong đình, không thể kịp chạy trốn được.

Nguyên Kỳ cúi đầu nhìn hai cỗ thi thể, lửa thiêu quá nghiêm trọng khiến dung mạo của họ không còn nhìn rõ được nữa.

“Chủ công.” Gia Kiệt thở dài, kỳ thực y cũng hoài nghi có người ở sau lưng động tay động chân, hãn Mộ Dung Ca vẫn bình an vô sự, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, trong lòng y mơ hồ đã có đáp án.

Hỏa hoạn không thể vô duyên vô cớ xảy ra, hơn nữa người xung quanh không nghe thấy tiếng kêu cứu của Mộ Dung Ca, quan trọng nhất Mộ Dung Ca là một cô gái thông minh giáo hoạt như hồ ly, chẳng lẽ nàng chịu táng thân mình trong biển lửa ư? Nguyên Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, hãn cười nhẹ đưa bàn tay thon dài của mình lên lau vết máu đỏ tươi bên khóe môi, ánh mắt hãn khi nhìn hai cỗ thi thể sắc lạnh đến thấu xương.

“Thái tử hà tất phải lừa mình dối người. Thiếp đã tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Ca chết trong biển lửa, lúc đó nàng ấy chưa kịp kêu cứu đã bị lửa nuốt chửng, nếu không thì hai cỗ thi thể này phải giải thích như thế nào?” Lâm Thiện Nhã tức giận nhìn Nguyên Kỳ, chất vấn.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy biển lửa đó, làm sao mà không chết cho được?

Hai cỗ thi thể này vẫn còn đang sờ sờ trước mắt nàng đây, trông chúng vô cùng thê thảm, thật không ngờ kết cục của Mộ Dung Ca lại là chết cháy đến mức không còn nhận ra được hình người như vậy.

“Lui ra!” Nguyên Kỳ lạnh lùng lườm mắt với Lâm Thiện Nhã.

Thân hình Lâm Thiện Nhã lao đảo lui về phía sau. “Thái tử...” Nàng vô ý khiến hắc chấn ghét rồi, nhưng vừa rồi khi nhìn thấy bóng lưng im lặng của hắn, nàng dường như có thể cảm nhận được xung quanh hắn là bóng tối đầy lạnh lẽo ẩn chứa thứ sát khí bao trùm tất cả mà nàng không thể chạm đến...

Lâm Thiện Nhã rất muốn được tận mắt chứng kiến Thái tử xử lý thi thể của Mộ Dung Ca, nhưng trong lý trí còn sót lại nhắc nhở nàng rằng không nên ở lại đây chọc giận hắn.

Gia Kiệt không thể nào đoán được tâm tư của Thái tử lúc này, đành tự mình hạ lệnh cho người mang hai cỗ thi thể đi.

Nguyên Kỳ đứng chấp tay sau lưng, vẻ mặt ngưng trọng càng làm cho mọi người không thể đoán được tâm tư của hắn.

Nhưng khi hai cỗ thi thể được khiêng đi, thì từ trong tay một cỗ thi thể rơi ra một vật màu vàng kim.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện vật đó tuy không còn nhìn rõ hình thù, nhưng quan sát kỹ vẫn có thể nhìn ra được đó là một chú cá nhỏ bằng vàng.

Đôi mắt đen thẳm sâu vô lường của Nguyên Kỳ bỗng nổi lên cuồng phong bão táp, bên ngoài mưa vẫn đang xối xả lên thân hắn.

Đêm đó, một đêm bầu trời đầy sao, sau khi nàng mất đi đứa con trong bụng, hắn đã lặng lẽ ôm nàng cùng nhau thưởng thức cảnh đêm. Biết nàng

thích mấy thứ vàng bạc, hắn đã đưa cho nàng chú cá nhỏ này, nó là món đồ mà hắn luôn mang theo bên mình từ nhỏ đến giờ.

Trước mắt trở nên mờ mịt, Nguyên Kỳ hoảng hốt chao đảo, bên tai mơ hồ vang lên lời nàng nói đêm đó. Nàng nói, nàng có tình cảm với hắn.

Những trí nhớ xa xôi kia đã khắc cốt ghi tâm vào lòng hắn, thấm thấu vào da thịt, vào tận máu và xương của hắn.

Một ngày nào đó trong trí nhớ, hắn đã hỏi nàng: “Người có bằng lòng hầu hạ bốn cung không?”

Ngày nào đó, nàng ngây ngô thuần khiết cùng hắn gần gũi, tấu lên khúc ca hoan ái đẹp nhất.

Ngày nào đó, hắn dứt khoát cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Những ký ức ngăn ngui đó chưa từng bị quên lãng trong lòng hắn.

“Dừng lại!” Ánh mắt hắn trối chặt lên cổ thi thể vừa rơi ra chú cá vàng, vành mắt một lần nữa phiếm hồng, hắn bước đi chặt vật về phía trước, trước những tiếng hô kinh ngạc của mọi người, hắn ôm chầm lấy cổ thi thể ấy.

Mộ Dung Ca, ở trong lòng hắn không phải là người không quan trọng, có cũng được không có cũng không sao!

Mộ Dung Ca, ở trong lòng hắn, nàng không phải là nữ tử chỉ dùng để làm ấm giường, giống như bao nữ tử khác.

“Mộ Dung Ca, so về độ tàn nhẫn, nàng thắng bốn cung.” Bàn tay hắn run rẩy cảm thụ cổ thi thể đã cháy đen không còn hình thù, thi thể lạnh lẽo như băng kết vạn năm, buốt thấu tận xương.

Ngực hắn giống như bị móng vuốt cào cấu nát bấy bấy nhầy máu thịt.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Kẻ vốn đã rời đi – Lưu Vĩnh Phúc đột nhiên quay trở lại, hắn vừa mới ra bên ngoài phủ thì nhìn thấy một góc phủ nổi lên ánh lửa hồng, bèn lập tức chạy trở về. Lúc này thấy cảnh hỗn độn trước mắt khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Gia Kiệt quay đầu nhìn Lưu Vĩnh Phúc, ánh mắt thoáng lạnh xuống, y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mộ Dung trắc phi vừa sảy thai, vậy mà người còn dám làm chuyện này!” Việc này chắc chắn có quan hệ tới Lưu Vĩnh Phúc. Tại sao đêm qua hắn bỗng dưng xuất hiện ở nơi đây? Phóng mắt nhìn khắp Hạ quốc được mấy người có khả năng vô thanh vô tức tạo ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy.

Tính toán hoàn hảo chờ Mộ Dung Ca đến bên hồ ngắm cảnh, trước đó đổ dầu vào bốn phía xung quanh đình viện, tính toán làm cho Mộ Dung Ca không thể trốn thoát khỏi biển lửa.

Bọn họ là muốn Mộ Dung Ca táng thân trong biển lửa ấy.

Nếu vừa rồi ai còn hoài nghi hai cổ thi thể kia không phải là Mộ Dung Ca và Tiểu Thập, thì giờ đây khi nhìn thấy Lưu Vĩnh Phúc, tất cả đã biết đó hoàn toàn là sự thật.

Không phải Mộ Dung Ca không muốn chạy ra, mà nàng không thể chạy ra được.

Lưu Vĩnh Phúc sửng sốt, hắn thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì. Nghe thấy những lời nói của Gia Kiệt, hắn vội chớp mắt, chẳng lẽ là Hoàng thượng sai người đuổi tận giết tuyệt Mộ Dung Ca? Nhưng chẳng phải người định sẽ đưa Mộ Dung Ca trở về phủ Thái tử rồi mới động thủ sao? Có lẽ nào người đã đổi chủ ý?

Ánh mắt Lưu Vĩnh Phúc giao động, rơi vào trong mắt Gia Kiệt, ấy chính là hắn có tật giật mình.

“Hay cho một Lưu Vĩnh Phúc. Đã vậy bốn cung sẽ giúp người.” Nguyên Kỳ trừng mắt nhìn Lưu Vĩnh Phúc, lạnh giọng nói.

“Thái tử...” Ánh nhìn của Nguyên Kỳ khiến da đầu Lưu Vĩnh Phúc tê dại, không chịu nổi phải quỳ xuống. Hắn thật ngu ngốc, không nên vì tò mò mà quay lại đây làm gì.

Nguyên Kỳ cúi đầu nhìn “Mộ Dung Ca” trong ngực, lạnh nhạt ra lệnh: “Lưu Vĩnh Phúc phóng hỏa sát hạt Mộ Dung trắc phi, tội không thể tha! Mang xuống... dụng hình Bầm thây trăm mảnh.”

Lưu Vĩnh Phúc không thể tin những gì mình vừa nghe thấy. Hắn kinh ngạc nhìn Nguyên Kỳ. “Thái tử! Ý của người là gì?”

Gia Kiệt cũng kinh ngạc không kém. Lưu Vĩnh Phúc là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, cho dù vụ hỏa hoạn hôm nay là mệnh lệnh của Hoàng thượng sai Lưu Vĩnh Phúc làm, nhưng Thái tử quyết định như vậy chẳng phải muốn chọc giận Hoàng thượng sao?

Đôi con ngươi đen láy của Nguyên Kỳ chìm trong u ám, giọng nói trầm thấp của hắn khiến người nghe lập tức cảm thấy sợ hãi, “Bầm thây xong, hỏa thiêu.”

Cúi đầu nhìn “Mộ Dung Ca” trong tay, khóe miệng Nguyên Kỳ khẽ nhường lên, một dòng máu đỏ tươi chói mắt trào ra bên mép, giọng nói của hắn thở ra mềm nhẹ như tuyết đầu mùa.

“Nàng thật... nghịch ngợm.”

Xảy ra chuyện Mộ Dung Ca táng thân trong biển lửa, Nguyên Kỳ đem Lưu Vĩnh Phúc ra xử tử, ấy thế mà Nguyên Du lại chẳng có bất cứ phản ứng gì.

Rốt cuộc chân tướng sự việc như thế nào, ngoại trừ những người nhìn thấy thi thể của Mộ Dung Ca ngày ấy, còn lại không một ai biết điều gì.

Người dân trong Hạ quốc chỉ biết rằng, Mộ Dung Ca được mai táng bằng nghi thức dành cho trắc phi của Thái tử.

Cái tên Mộ Dung Ca như một kỳ tích, những tưởng có được danh vị Trắc phi sẽ đem đến cho nàng ấy vinh hoa phú quý cả đời, nhưng không ngờ hồng nhan bạc mệnh, chết trong vụ hỏa hoạn, phúc phận của nàng thật mỏng!

Dân gian truyền tai nhau: Mộ Dung Ca có thân phận thấp kém, nhưng nàng là hồ ly tinh chuyển thế nên rất am hiểu các chiêu thuật trong khuê phòng mới khiến Thái tử yêu thích đến vậy. Có điều ở trong mắt Hoàng thượng, nàng chỉ là nỗi nhục của hoàng gia cho nên phái người phóng hỏa đốt cháy Mộ Dung Ca.

Những lời đồn đại chỉ nóng thối được một thời gian, sau đó cũng dần chìm vào quên lãng. Thái tử Nguyên Kỳ cũng chỉ làm mỗi một hành động là xử tử gã hoạn quan đã gây ra chuyện này để an ủi Mộ Dung trắc phi linh thiêng ở trên trời, còn lại người vẫn là một người con hiếu thảo như cũ, cách ba ngày lại đến thỉnh an Hoàng thượng một lần, tạo nên hình ảnh tình cha con ấm áp trong cung.

Xem ra, đối với hoàng gia thì một nữ tử cũng chẳng có bao nhiêu phân lượng, quan trọng nhất đối với bọn họ vẫn là quyền lực chí tôn vô thượng mà thôi.

Phong ba qua đi, có ai còn nhớ trong phủ Thái tử đã từng có một người con gái tên gọi Mộ Dung Ca đây?

Từ sau ngày hôm ấy quay trở về phủ Thái tử, Lâm Thiện Nhã tự mình đóng cửa cung, không tiếp ai. Có người nói, vào một đêm Lâm Thiện Nhã quỳ gối trước thư phòng của Nguyên Kỳ cầu xin tha thứ, nhưng mị lực của

thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không đủ để khiến Nguyên Kỳ phải thương hương tiếc ngọc.

Nhưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng rất kiên trì, mỗi đêm đều quỳ gối trước thư phòng của Thái tử, không khóc không nháo, chỉ yên lặng chờ đợi.

Dần dần, tấm lòng say mê của Lâm Thiện Nhã đã truyền ra khắp kinh đô Hạ quốc, ai ai cũng phải suýt soa và ghen tị với Nguyên Kỳ vì được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân yêu cuồng dại như vậy, được một người đẹp như vậy say mê thật khiến người ta phải ước ao.

Đảo mắt đã qua nửa tháng, Nguyên Du tuyên cáo thiên hạ, chỉ hôn trưởng nữ của Thượng Quan tể tướng làm Thái tử phi cho Nguyên Kỳ. Hai năm sau thành hôn.

Tề quốc.

Vào đầu đông, khắp bầu trời trắng xóa một màu tuyết, toàn bộ Tề quốc như phủ lên một lớp chăn tuyết thật dày.

Bên trong ngự thư phòng của hoàng thượng được đốt lò than nên rất ấm áp.

Có mấy vị quan viên đang tranh luận ở trong đó, cãi tới mặt đỏ tía tai, không ai chịu nhường ai.

Triệu Tử Duy lạnh lùng nhìn cả đám nhốn nháo bên dưới, hừ giọng: “Cả đám người ngu xuẩn như các ngươi mà cũng dám cầm bổng lộc của triều đình! Cút hết ra ngoài, khi nào có kết quả hăng vào bẩm tấu!”

“Hoàng thượng, thần nghĩ chúng ta không thể tấn công Phong quốc, chỉ cần chúng ta động binh, chắc chắn Hạ quốc sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Một gã quan viên hơn năm mươi tuổi bị những kẻ khác chọc tức đến

mức râu mép cũng sắp dựng ngược, bước ra chấp tay nói lên suy nghĩ của mình.

“Sao có thể vì chuyện đó mà chùn bước? Nếu Tề quốc ta công chiếm được Phong quốc, chẳng phải tương lai sau này sẽ sánh ngang cùng Hạ quốc sao!” Lập tức có kẻ khác nhảy ra phản đối.

Triệu Tử Duy không kiên nhẫn cau mày.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói lạnh lạnh hoảng hốt của gã hoạn quan gác cửa. “Khánh Lâm vương, ngài không thể vào! Hoàng thượng đang nghị đàm chuyện quan trọng cùng các vị đại nhân!”

Hiển nhiên, cho dù gã có muốn cản cũng chẳng được.

Cánh cửa ngự thư phòng mở tung, hơi lạnh lập tức tràn vào bên trong.

Những quan viên trong phòng đều nhìn về phía người vừa xông vào trong phòng. Triệu Tử Duy cũng kinh ngạc nhìn Triệu Tử Tấn.

Gương mặt tuần mỹ như tranh vẽ của chàng thiếu niên không còn giữ nổi vẻ lạnh nhạt như thường ngày, khí chất ưu nhã biến mất không còn tung tích, gương mặt hần giờ đây tái nhợt như một tờ giấy, thân thể cao gầy khẽ run rẩy, nếu nhìn kỹ sẽ thấy hần chỉ mặc một chiếc áo đơn mỏng, bên đầu vai đọng nhiều tuyết, nhờ nhiệt độ cao trong phòng mà tuyết đang dần tan ra.

Chàng thiếu niên nhú mày nhìn vẻ mặt hồ nghi của Triệu Tử Duy, khàn giọng nói: “Nàng... một tháng trước đã táng thân trong biển lửa.”

Cây bút lông trong tay Triệu Tử Duy lập tức rơi xuống.

Cả ngự thư phòng to lớn chỉ còn nghe thấy tiếng lửa cháy tí tách trên đồng than.

Triệu Tử Duy đứng lên, khí phách vương giả phóng ra từ hai mắt rét lạnh hơn cả trời đông tuyết trắng. Hắn cắn chặt hàm răng, siết hai nắm đấm tay rồi nói: “Người lặp lại một lần nữa.”

Cơn gió lạnh cuốn hoa tuyết bay vào trong ngự thư phòng. Triệu Tử Tấn oán hận nhìn Triệu Tử Duy, đôi môi quyến rũ mê người ngày thường trở nên tái nhợt, ánh mắt người thanh niên u ám, ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Đó là hận!

Hắn rất hối hận, lúc đó nếu hắn ở lại Hạ quốc sẽ không để nàng phải chết trong biển lửa! Chắc hẳn nàng đã rất giận vì hắn đã không thực hiện lời hẹn với nàng. Hắn đã hứa sẽ giúp nàng thoát khỏi bàn tay của Nguyên Kỳ, cho nàng cuộc sống tự do.

“Thái tử, Mộ Dung cô nương đã chết cách đây một tháng.” Lưu Vân cũng vừa mệt mỏi trở về, y đứng ở trước cửa thông báo tin tức này, mặc cho gió cuốn trường bào của y.

“Nàng ấy đã chết rồi...” Lương Hân Hân vừa nghe thấy tin tức của Mộ Dung Ca, nhất thời thất thần. Nàng đưa mắt ngăm nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Từ khi Triệu Tử Duy biết được tin tức đó đến nay đã được năm ngày, cả năm ngày này hắn đều không thiết chiều.

“Thật không thể tưởng tượng được kết quả lại như thế này.” Nàng thở dài, lệnh cho cung nữ đóng cửa sổ lại.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã qua hai năm.

Cục diện thiên hạ biến đổi xoay vần kì lạ, Hạ quốc và Tề quốc giằng co ngang sức, đều nhắm vào Phong quốc dồi dào, chỉ cần một bên có hành động trước lập tức nổi lên phong ba bão táp, vì thế cả hai đều thận trọng, không muốn làm ra những hành động thiếu suy nghĩ. Phong quốc lung lay sắp đổ cũng nhờ vậy mà tồn tại thêm được nửa năm.

Nhưng cuộc sống của dân chúng Phong quốc không hề tốt lên. Tân Hoàng đăng cơ chưa được hai năm, nhưng về độ xa xỉ so với Tiên hoàng chỉ có hơn chứ không kém, Tân Hoàng vừa lên ngôi đã hạ lệnh xây dựng lại cung điện, chém giết trung thần, trọng dụng nịnh thần. Hơn nữa gã là một kẻ dâm loạn, mỹ nữ hậu cung lên đến vạn người. Xem ra, dù quốc khố Phong quốc có dồi dào tới cỡ nào cũng không thể sánh kịp với tốc độ tiêu xài hoang phí của gã, chẳng mấy chốc quốc khố Phong quốc sẽ hoàn toàn trống rỗng.

Để lấp đầy quốc khố, gã bắt đầu gia tăng thu thuế của người dân. Ngoài ra, cứ hộ gia đình nào có con gái tầm 12 tuổi trở lên lại bị tuyển tú vào cung cho Tân hoàng chọn lựa. Người có thể toàn mạng đi ra từ cung cấm đã ít, mà mang được thân mình thuần khiết đi ra còn ít hơn.

Dân chúng Phong quốc khắp nơi kêu khóc lầm than. Mọi người lén bàn tán, nói Phong quốc sắp đến ngày diệt vong, nhưng Tân hoàng trong cung vẫn không cảnh tỉnh, chỉ mãi mê ngày đêm trầm mình trong tửu sắc.

Trong khi đó, Tề quốc cũng có Tân hoàng, nhưng vừa đăng cơ ngài đã mang trên dưới trăm tên tham quan ra chém đầu, đồng thời miễn thuế cho dân ba năm, tiến hành khoa cử, tuyển người trẻ tuổi có tài vào triều phong quan chức.

Tân hoàng mới đúng là minh quân, thủ đoạn xử lý tham quan vô cùng quyết tuyệt tàn nhẫn, không hề lưu tình. Triệu Tử Duy trong mắt dân chúng có thể xem là minh quân trăm năm hiếm gặp. Tề quốc trong thời gian ngắn được sống trong cảnh hòa bình phồn thịnh.

Khi Tân hoàng của Tề quốc còn là Thái Tử, trong phủ của ngài có rất nhiều mỹ cơ, những mỹ cơ ấy đều được đưa vào cung và được phong danh phận.

Triệu Tử Duy trước lúc đăng cơ, đêm nào cũng có nữ nhân hầu hạ. Ngược lại bây giờ khi làm hoàng đế, sắc mặt hắt lại chẳng vui vẻ, ngoại trừ sủng hạnh các phi tử đã có từ trước, còn tuyệt nhiên không tuyển thêm bất cứ người nào. Việc này khiến triều thần lo lắng không thôi, chính cung hoàng hậu còn chưa lập, tứ phi vị thiếu tận ba người. Hoàng thượng trầm mê nữ sắc, quần thần tất nhiên lo lắng, nhưng nếu Hoàng thượng chỉ vùi đầu vào việc quốc gia đại sự mà không quan tâm hậu cung, thì càng khiến thần tử phải lo lắng hơn. Sau nhiều lần quần thần dâng tấu, Triệu Tử Duy đành chiêu cáo thiên hạ: Tuyển tú.

Mà cũng thật kì lạ, trong cung chỉ có các phi tần có phẩm cấp thấp mới mang bầu, còn hai vị Hoàng Quý Phi và Thục Phi đều mãi chẳng có tin vui. Trong cung bắt đầu xuất hiện lời đồn đại, nói rằng trong lòng Thánh thượng thực ra có một người con gái, nhưng cô gái ấy đã hương tiêu ngọc vấn, từ khi cô gái này xuất hiện đã làm cho Thánh thượng không để ý đến bất cứ cô gái nào khác.

Nội bộ Tề quốc tiến hành tuyển tú, bên ngoài thiên hạ vẫn gợn sóng phong vân. Mấy quốc gia nhỏ hơn không cam lòng chịu thua kém, bọn họ

im lặng dưỡng sức một hai năm, chờ thời cơ đến sẽ chuẩn bị quật khởi vùng lên, mở rộng bản đồ.

Khánh Lâm Vương Triệu Tử Tấn vào hai năm trước đã đi khỏi Tề quốc, tha hương sang các quốc gia khác làm một Vương gia an nhàn không màng thế sự, không màng chuyện nước. Đến thời gian phải thành thân cùng công chúa Hạ quốc, hắn cũng chỉ trở về thăm một tháng rồi lại đi ngay.

Công chúa Hạ quốc cũng không phải là dạng nữ tử ngày ngày chỉ biết thêu thùa ngắm hoa ngồi trong khuê phòng, nàng là người can đảm, quyết định đi theo hắn.

“Tỷ tỷ, ba tháng nữa Hậu cung lại có thêm người. Trong lòng muội thật khó bình tâm được, Hoàng Thượng sáng suốt vẫn luôn trải đều mưa móc trong hậu cung, nhưng tại sao trong hai năm qua tỷ muội ta mãi vẫn chưa có tin vui?” Lâm Thanh Nhã cau có. Thời gian hai năm dường như chẳng để lại chút dấu vết nào trên gương mặt nàng, ngược lại nàng ngày càng xinh đẹp quyến rũ động lòng người hơn.

Hiện giờ Lương Hân Hân là chủ trì hậu cung, Lâm Thanh Nhã đã nghĩ mình nên nhanh chóng thực hiện mưu đồ quyến rũ Triệu Tử Duyệt, nhưng nay nghe nói hậu cung lại có thêm nhiều mỹ nữ khiến lòng nàng không nén được tức giận, khẩn trương.

Lương Hân Hân chớp mắt nhìn ra khóm hoa mẫu đơn nở rộ bên khung cửa sổ, khẽ cười: “Chỉ có thể gặp không thể cầu, muội muội vẫn nên bình tâm lại. Hoàng thượng bắt buộc phải tuyển tú, hậu cung lại có thêm nhiều người, chúng ta nên lấy đó làm vui mừng mới phải.”

Lâm Thanh Nhã cắn răng, âm thầm liếc mắt nhìn Lương Hân Hân. Thật đúng là quá rộng lượng! Sau chuyện Mộ Dung Ca, tính tình của Lương Hân Hân trở nên trầm ổn, ngày càng khó đối phó, chẳng còn là người không câu nệ tiểu tiết, không chút tâm cơ như xưa.

“Đêm nay trong cung có tổ chức yến hội mừng các tướng chiến thắng trở về, ta với muội đều phải tham gia.” Lương Hân Hân nhẹ nhàng nói.

Ngày ấy sau khi nghe tin Mộ Dung Ca chết, Lưu Vân chủ động thỉnh cầu đi chiến đấu ở biên cương. Trong hai năm, y từ Phó tướng trở thành Đại tướng quân bách chiến bách thắng.

Lâm Thanh Nhã nhú mày. “Vâng.”

—bamholyland.com—

Hạ quốc.

Hoàng Đế Hạ quốc Nguyên Du hai năm qua tìm danh y khắp chốn nhưng thân thể vẫn không cải thiện được mà có chiều hướng ngày càng kém đi. Nếu không nhờ Thần y bốn phương dùng mọi biện pháp điều dưỡng thì mạng của lão khó kéo dài thêm được một năm rưỡi nay.

Thái Tử Nguyên Kỳ nắm trong tay một nửa quyền lực ở Hạ quốc. Thời gian hai năm trôi qua, nội bộ Hạ quốc cũng có một vài thay đổi, một số quan viên đứng đầu bị cách chức, số khác bị ban cho cái chết. Những quan viên này ở Hạ quốc đều là những người có tầm ảnh hưởng nhất định khiến triều đình nổi lên một hồi phong ba, nhưng rất nhanh khôi phục trong thời gian ngắn.

Nguyên Du biết được nguyên nhân vì sao mấy tên quan viên đó phải chết hoặc bị cách chức liền ngắt xiêu ba ngày ba đêm. Đám hạ nhân không biết nguyên do bèn bầm báo lại cho Thái Tử Nguyên Kỳ. Nguyên Kỳ hay tin, lại tức trực bên giường Nguyên Du cả ba ngày khiến dân chúng càng thêm cảm động. Bởi vậy Nguyên Kỳ càng được dân chúng tin tưởng kính yêu.

Ở phủ Thái tử, hai tháng trước Trắc phi Lâm Thiệu Nhã bước ra khỏi Bạc Khang Các, tính tình nàng ngày càng hiền lương thực đức, cư xử với

hạ nhân rất khoan dung, khiến đám hạ nhân trong phủ dần quen với tính cách mới của nàng.

Trong phủ có không ít cơ thiếp, nhưng phải sống trong cảnh cô đơn một thời gian dài khiến lòng các nàng khó nhin, suốt ngày giả vờ lượn lờ ở địa phương Nguyên Kỳ hay xuất hiện. Lâm Thiện Nhã nhìn thấy không tức giận mà còn trấn an các nàng, khiến các nàng lại càng kính trọng Lâm Thiện Nhã hơn.

Không lâu sau, Thái tử phi tương lai là Thượng Quan tiểu thư qua phủ gặp Thái tử Nguyên Kỳ, bọn hạ nhân trong phủ đều vì Lâm Thiện Nhã mà bất bình thay. Thượng Quan tiểu thư xuất thân danh môn, thân phận tôn quý, xứng đôi với Thái tử nhưng dung mạo cùng tài năng không sánh bằng Lâm Thiện Nhã. Có điều... nếu nhìn kĩ sẽ thấy Thượng Quan tiểu thư cùng người kia có ba phần tương tự.

Lâm Thiện Nhã nghe bọn hạ nhân oán giận chỉ nhẹ mím cười, không nói gì.

Đêm đó Nguyên Du tỉnh lại, Nguyên Kỳ ở trong cung thêm một lúc rồi quay về phủ Thái tử.

Trong lòng Lâm Thiện Nhã không yên. Mấy ngày trước Thượng Quan Ngọc Nhi xuất hiện, dung mạo của nàng ấy cùng người kia không có nhiều nét tương đồng, nhưng đôi mắt của Thượng Quan Ngọc Nhi lại làm Lâm Thiện Nhã vừa nhìn thấy đã khiếp sợ, đôi mắt ấy quá giống với người kia. Đặc biệt lúc Nguyệt Nhi cười, rất giống Mộ Dung Ca.

Gần hai năm qua, bề ngoài nàng tỏ ra an phận thủ thường nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn mưu tính nhiều chuyện. Nhưng từ khi Thượng Quan Nguyệt Nhi xuất hiện đã làm lòng nàng không còn bình tĩnh được nữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn trăng rằm xa xăm, ánh sáng vàng chiếu vào trong mắt đẹp mê hồn nhưng lòng nàng ngày càng nổi sóng.

Hai năm qua nàng luôn nỗ lực để tập cho mình tính kiên nhẫn, không được nóng vội, tận lực làm tốt tất cả mọi việc chỉ mong hễ có thể quay đầu nhìn lại.

Hắn....

Vẫn luôn không để nàng vào mắt.

Bỗng nhiên cảm thấy khí tức khiến nàng sợ hãi đang tới gần, nàng lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người nàng đang đứng đợi.

Hắn vẫn thích mặc đồ màu đen, ở dưới màn đêm hắn đẹp đến nỗi khiến người khác quên cả hô hấp. Đôi mắt hắn sâu như đầm nước, con ngươi đen tĩnh lặng đang nhìn nàng.

Trong bụng nàng run lên, không dám nhìn nữa, cúi đầu: “Thái tử.”

Nguyên Kỳ quét mắt qua nàng: “Có chuyện gì?”

Trong lòng nàng chua xót, nhưng trên mặt vẫn tươi cười khuynh quốc khuynh thành, dịu dàng nói: “Một tháng sau là đại hôn của Thái tử cùng Thượng Quan tiểu thư, thiệp đã chuẩn bị đầy đủ, không biết Thái tử còn phân phó thêm chuyện gì không?”

Nói xong lại từ trong lòng lấy ra một bao giấy dầu: “Vật này ở trong phòng Mộ Dung muội muội, lúc đó thiệp nhìn thấy vật này tinh xảo nên cầm lấy. Hai ngày trước thiệp thấy trong thư phòng của Thái tử cũng có vật này, nghĩ Thái tử có thể cần nó nên thiệp mang đến trình Thái Tử.”

Khi nàng nói đến tên Mộ Dung Ca, đôi mắt Nguyên Kỳ khẽ động, hắn tiếp nhận đồ từ tay Lâm Thiện Nhã, mở giấy gói dầu ra, bên trong có một bánh xà phòng hình con vịt nhỏ. Có điều để bên ngoài đã lâu, lại không dùng bất cứ thứ gì bọc vào nên đã biến hình rất nghiêm trọng, nhưng từ

hình dáng vẫn nhìn ra cái mỏ vịt nho nhỏ. Hắn hít một hơi thật sâu, trong không gian mơ hồ phảng phất hương hoa sen.

Trong ngực Lâm Thiện Nhã như có một tảng đá lớn đè nặng, nàng hết sức khẩn trương nhìn Nguyên Kỳ, dò hỏi: “Thái tử, còn có chuyện gì cần phân phó thiếp không ạ?”

Nguyên Kỳ nhếch mắt, đôi con ngươi sâu thẳm lạnh lùng nhìn nàng, tựa hồ thấu hết mọi tâm tư của nữ nhân trước mặt: “Lâm Thiện Nhã, dám ở trước mặt Bốn cung giở thủ đoạn đùa giỡn, người...”

“Thái tử, thiếp không dám cả gan làm loạn, chỉ là không muốn làm phải chuyện gì sai lầm.” Lâm Thiện Nhã kinh hoàng, lập tức khuỵu gối quỳ xuống, chặn lại câu nói tiếp theo của Nguyên Kỳ. Nàng cũng không muốn đưa di vật của Mộ Dung Ca cho hắn vào thời điểm này, nhưng sau khi nhìn thấy Thượng Quan Nguyệt Nhi nàng lại sợ. Mộ Dung Ca không có thân phận tôn quý, nhưng Nguyệt Nhi thì có. Nàng không thể xác định được Mộ Dung Ca còn tồn tại trong lòng Nguyên Kỳ hay không nên đành phải quyết định đánh cược một lần.

Bốn phía im lặng như tờ, gió vờn qua ngọn cây, mơ hồ xuất hiện một tia sát khí. Gió nhẹ nhàng thổi ống tay áo của người đàn ông đó, bay lên nhẹ nhẹ, lùa qua mái tóc đen như mực. Đôi mắt âm trầm khẽ dao động, hắn phất tay, lạnh lùng nói: “Lui ra.”

“Vâng.” Lâm Thiện Nhã thở phào một hơi, không dám dò xét thêm nữa, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Rõ ràng đứng trước mặt hắn, hắn không hề nổi giận, nhưng giọng nói nhàn nhạt cùng đôi mắt lạnh thảnh thơi quét qua người khiến nàng theo bản năng cúi thấp xuống, cố biểu hiện mình hèn mọn, thậm chí chỉ muốn như vậy để được ở bên cạnh hắn.

Khi Lâm Thiện Nhã hốt hoảng rời đi thì bỗng phía sau truyền đến thanh âm lạnh nhạt: “Hôn lễ hoãn lại nửa năm.”

Hoãn lại???

Sao có thể như thế???

Làm sao có thể...?

Khóe miệng Lâm Thiện Nhã nở rộ một nụ cười, hôn lễ đã bị hoãn lại!

Xem ra, trong lòng Nguyên Kỳ đã không có Mộ Dung Ca nữa. Bằng không sau khi nhìn thấy Thượng Quan Nguyệt Nhi, Thái tử sẽ không quyết định hoãn hôn lễ lại.

Lâm Thiện Nhã không biết rằng, hôn lễ sắp bị hoãn lại là do mẫu thân của Thượng Quan Nguyệt Nhi sáng nay lâm trọng bệnh qua đời nên nàng ấy đã chủ động tấu lên xin hoãn hôn lễ nửa năm.

Trong phòng, Nguyên Kỳ cầm chú vệt nhỏ đặt vào lòng bàn tay. Chú vệt này nhìn nho nhỏ nhưng cái miệng như đang cười thật to. Hẳn chẳng biết chú vệt có màu gì. Màu xanh, hay là màu hồng?

Dưới ánh nến lay động, hắc tình cờ phát hiện phía dưới chú vệt có khắc hai chữ, Viên Viên? (tròn tròn) Hay là Nguyên Nguyên?

Khóe miệng hắc khế mỉm cười, nhưng đôi mắt lại u ám nhìn bánh xà phòng thơm: “Mộ Dung Ca, ta tưởng rằng nàng đã mang đi tất cả, khiến cho ta không tìm thấy được bất cứ thứ gì của nàng, không ngờ vẫn còn lại vật này. Bốn cung hứa, sau này trăm tuổi sẽ cùng nàng ở chung một mộ, chỉ có Bốn cung và nàng, không có thêm người khác.”

—bamholyland.com—

Lương quốc.

Mấy năm gần đây, nhờ Hoàng đế anh minh, quản chế mọi việc từ trên xuống dưới giúp Lương quốc dần dần được phồn vinh, giàu có, ngày càng trở thành một quốc gia mạnh. Tuy tài nguyên ở đây không dồi dào như Phong quốc, nhưng quân sự và thương mại lại vượt xa mấy lần. Các quốc gia nhỏ hơn ở xung quanh Lương Quốc đều không dám khởi xướng chiến tranh nên bách tính cũng được an cư lạc nghiệp. Ở thời loạn thế này khó mà tìm được nơi yên lành hơn nơi đây.

Kinh đô Lương quốc nổi tiếng an bình phồn hoa. Cứ mỗi năm, vào ngày này, ban đêm lại tổ chức một lễ hội long trọng. Các cô nương chưa chồng hay đi trẩy hội, mua những món đồ mình thích, có đôi khi sẽ gặp được ý trung nhân, thúc đẩy một đoạn nhân duyên như ý.

Ở trước Hội chùa có rất nhiều các loại đồ vật hiếm gặp lạ lùng, hơn nữa giá cả đều rất rẻ, chỉ cần một lượng bạc đã mua được không ít thứ tốt.

Nơi xa hoa nhất là đường phố phía Nam, nơi đó tập trung nhiều cửa hàng buôn may bán đắt nhất kinh thành, cũng tập trung nhiều người qua lại. Nhưng khu vực phía nam lại rất yên tĩnh, bởi vì nơi đây tọa lạc rất nhiều tòa nhà có giá trị lớn, một cái phủ đệ có giá trị không dưới năm nghìn lượng vàng.

Có thể mua nhà ở đây phần lớn đều là danh gia vọng tộc và những thương nhân số một số hai Lương quốc.

Trên đường phía Nam có một tòa phủ đệ ở chính giữa. Bên trong phủ đệ được bao bọc bởi một rừng trúc xanh, thỉnh thoảng lại có một hai cây trúc ngã xuống, bên trên là hai chú gấu mèo đáng yêu đang gặm lá.

Mặt trời chiều đỏ như lửa, trời còn sáng mờ mờ, ánh hồng chiếu vào rường cột chạm trổ, trên ngói lưu ly, phản chiếu ánh sáng mê người như chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong sự tĩnh lặng của tòa phủ đệ, bỗng vang lên một giọng nói oang oang chẳng hợp với nơi này: “Mộc tử tử, đêm nay phải đi hội chùa nha?”

“Không được.” Đáp lại là một giọng nói mềm nhẹ dịu dàng.

“Nếu tử không đi, ca ca cũng không cho muội đi đâu! Mỗi năm chỉ có một lần hội chùa, nếu bỏ lỡ phải sang năm sau mới có đấy.”

Thấp thoáng trong bóng trúc xanh có một người con gái đứng ở phía ánh sáng mờ nhạt, vẻ mặt nàng mềm dịu tươi cười nhìn cô gái đang nũng nịu lôi ống tay áo của mình: “Ta nghe nói năm ngoái muội đi hội chùa về, sáng hôm sau có hơn mười bà mối đến Lưu Phủ cầu hôn.”

“Mộc tử tử, muội là Lưu Ngữ Yên xinh đẹp như tiên nữ, trong thành An Bình khó mà gặp được, đương nhiên có nhiều người muốn mai mối rồi, chứ không phải vì hội chùa đâu.” Thiếu nữ rõ ràng chột dạ, nàng mở to đôi mắt tròn, đảo tròn mắt vài vòng, miệng cười hì hì nói dối.

Cô gái kia nhẹ nở một nụ cười.

Lưu Ngữ Yên mím môi, giọng ỉ ôi như sắp khóc: “Mộc tử tử...Mộc tử tử....”

Cô gái bị nàng kéo đành lắc đầu thở dài: “Ai..”

“Ta biết ngay là muội đến đây năn nỉ Mộc cô nương. Nếu Mộc Thập có ở đây, xem muội còn dám quấy nhiễu không?” Ở phía sau xuất hiện một nam tử, tiếng nói của người này lạnh lạnh.

Lưu Ngữ Yên nghe thấy tiếng nói này lập tức run bắn, nàng thả cánh tay cô gái ra, chột dạ quay lại phía sau. Chỉ thấy người đến mặc áo bào trắng, trong ánh sáng mờ nhiễm bóng trúc xanh, khuôn mặt hân hoan vô cùng. Hân nhú mày nhìn Lưu Ngữ Yên, ánh mắt có phần quở trách.

Lưu Ngữ yên bước lui lại, nhìn sang cô gái bên cạnh cầu cứu: “Mộc tỷ, cứu muội.”

Cô gái ấy buồn cười nhìn Lưu Ngữ Yên: “Đã sớm biết kết quả sao còn muốn khiêu chiến ca ca của muội?” Từ sau khi biết Lưu Ngữ Yên, cuộc sống của nàng rất khó bình lặng, cứ hai ba ngày lại có chuyện phát sinh.

“Muội rất muốn đi mà.” Lưu Ngữ Yên nhỏ giọng phụng phịu.

“Mộc cô nương chớ để bộ dạng của nó đánh lừa.” Lưu Tùng Nguyên lập tức quay sang nói với Mộc Khinh, sợ nàng sẽ siêu lòng trước tiểu quỷ kia.

Lưu Ngữ Yên nghe vậy, ngẩng đầu nhìn thẳng Lưu Tùng Nguyên, tức giận nói: “Muội chỉ muốn tham gia hội chùa thôi mà.”

Cô gái xoay người lại, khóe môi vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, thanh nhã: “Vừa đúng lúc ta cũng muốn đi, huynh cho muội ấy đi cùng ta.”

Ánh sáng dần biến mất nơi đường chân trời, xung quanh bắt đầu chìm trong bóng tối nhưng vẫn nhìn rõ dáng người thướt tha như mây của cô gái. Ánh mắt Lưu Tùng Nguyên khẽ đảo qua nửa mặt bên trái của nàng, thật đáng tiếc, nếu trên gò má trái của nàng không có vết sẹo thì chắc chắn nàng là một giai nhân tuyệt sắc. Dựa vào tài trí của nàng, nhất định sẽ khiến thiên hạ phải kinh ngạc, có lẽ người theo đuổi nàng còn nhiều hơn cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Lâm Thiện Nhã ấy chứ. Thật đáng tiếc: “Vậy thôi được. Yên nhi, lần sau không được viển lí lẽ như vậy nữa.”

Lưu Ngữ Yên lập tức nhảy dựng lên: “Được, muội biết rồi.” Thật không uổng công nàng năn nỉ dây dưa Mộc tỷ cả một buổi chiều. Có Mộc tỷ đi cùng, chắc chắn ca ca sẽ đồng ý cho nàng đi.

Cô gái đó phát hiện trong mắt Lưu Tùng Nguyên thoáng qua một tia tiếc nuối, nàng thầm mỉm cười, ánh mắt trở nên sâu hơn. Nàng không hề e ngại

vẻ bề ngoài của mình, vì để làm cho Mộ Dung Ca hoàn toàn biến mất trên cõi đời này, nàng đã thay đổi mình triệt để.

Ngày ấy, để mọi người tin tưởng nàng cùng Tiểu Thập đã táng thân trong biển lửa, nàng dặn Tiểu Thập tìm hai cỗ thi thể về. Khi lửa vừa bùng cháy, Tiểu Thập đã che chở cho nàng an toàn đi ra từ hồ nước. Nàng cũng tính toán để Lưu Vĩnh Phúc ở trong phủ nhìn thấy, nhất định gã sẽ tò mò tới xem, lúc đó thành công giá họa lên đầu Lưu Vĩnh Phúc. Còn nàng đã tráo người thoát thân.

Khi Lưu Vĩnh Phúc mang theo thánh chỉ xuất hiện ở trong phủ, nàng đã đoán được Nguyên Du muốn lấy tính mạng của nàng, có lẽ vì e ngại Nguyên Kỳ nên lão vẫn chậm chạp chưa xuống tay. Đây có thể là lí do trước đó Nguyên Kỳ phải mang nàng giấu đi.

Hơn nữa, để Nguyên Kỳ không nghi ngờ và tất cả mọi người đều tin rằng nàng đã chết, nàng đem chú cá nhỏ bằng vàng mà Nguyên Kỳ tặng, đặt trong tay thi thể kia. Có như vậy mới không khiến Nguyên Kỳ sinh lòng nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt nàng càng thất thần. Rời khỏi nơi đó chính là giải thoát, nhưng những chuyện xảy ra ở nơi đó đã trở thành kí ức cả đời nàng không thể quên.

Không muốn ai nhận ra nên nàng đã nhờ Tiểu Thập tinh thông thuật dịch dung động chút tay chân trên gương mặt mình. Thuật dịch dung ở thời đại này không phải là thứ mặt nạ da người dán lên mặt như nàng từng xem trong sách, mà dùng rất nhiều dược phẩm hòa vào nhau, làm thay đổi dung mạo của nàng khác đi một chút, nó giống như hóa trang ở thời hiện đại.

Hai năm qua, nàng nhờ khuôn mặt này mới đổi được cuộc sống bình yên. Từ sau ngày ấy, nàng không còn là Mộ Dung Ca nữa, nàng là Mộc Khinh.

Về phần hai người trước mắt này, Lưu Tùng Nguyên là đối tác làm ăn của nàng, Lưu Ngữ Yên là muội muội của hắn, cũng là người thân duy nhất của hắn.

Nàng biết Lưu Tùng Nguyên cũng rất ngẫu nhiên. Hắn hay qua lại giữa các nước đầu cơ buôn bán vũ khí, khá có danh tiếng. Ngày ấy, trong quán trà nhỏ ở biên giới Hạ quốc bọn họ vô tình gặp được Lưu Ngữ Yên đang bị mấy tay giang hồ vây quanh. Ngữ Yên có dung mạo thoát tục, đẹp như thiên tiên, dù chưa được sự đồng ý của Lưu Tùng Nguyên đã chạy đi lung tung, bên người lại chỉ mang theo vài tên hộ vệ, bị mấy người trong giang hồ vây quanh đùa giỡn.

Nàng vốn không muốn tham gia, nhưng lúc đó Lưu Ngữ Yên khóc đến quỷ khóc thần sầu, vừa khóc cha khóc mẹ, khóc cả huynh muội. Nàng nhìn bốn phía thấy ai cũng đều lạnh lùng ngó lơ nên đành bảo Tiểu Thập cứu cô bé.

Lưu Tùng Nguyên tới, dùng lễ ân nhân đối đãi với nàng, sau này nàng mới biết quả thật Lưu Ngữ Yên không còn cha mẹ. Vừa đúng lúc nàng cũng muốn đến Lương quốc nên cùng đi với huynh muội bọn họ.

Đi cùng mới biết Lưu Tùng Nguyên buôn bán vũ khí, bởi vậy bèn hợp tác với hắn. Thuận theo tự nhiên, hai năm qua, nàng đưa ra các biện pháp thay đổi vũ khí cho Lưu Tùng Nguyên, giúp hắn trở thành thương gia đệ nhất cung cấp vũ khí, Lưu Tùng Nguyên phụ trách đi lại giữa các nước, còn nàng ở Lương quốc ổn định mọi chuyện.

“Mộc tử tử, sao tử lại thất thần vậy?”

Lưu Ngữ Yên huých nhẹ Mộ Dung Ca, quan tâm hỏi: “Có phải tử khó chịu ở đâu không?”

Mộ Dung Ca hồi thần, quay sang cười với Lưu Ngữ Yên: “Tử không sao.” lại nói với Lưu Tùng Nguyên, “Đêm nay sẽ có Tiểu thập đi cùng.”

Lưu Tùng Nguyên gật đầu: “VẬY đành làm phiền Mộ cô nương.” Có Mộ cô nương đi cùng, hắN rất yên tâm. HắN quét mắt về phía Lưu Ngữ Yên, dặn dò. “Không được gây phiền toái đâu đấy!”

“Dạ.” Lưu Ngữ Yên sáng khoái đáp ứng, tròng mắt không ngừng chuyển động, chẳng biết tiểu quỷ này lại đang nghĩ đến “chủ ý tốt” gì ở trong đầu.

Mộ Dung Ca mỉm cười, nhưng khi thấy sắc mặt Lưu Tùng Nguyên hơi thay đổi, nàng lập tức nghiêm nghị, trầm giọng hỏi: “Lại có chuyện gì phiền toái sao?”

Lưu Tùng Nguyên không ngờ Mộ Dung Ca nhạy bén nhìn ra được.

Hai năm qua, công việc buôn bán vũ khí suôn sẻ đều là nhờ con mắt độc đáo của nàng, khi gặp chuyện nàng rất bình tĩnh trầm ổn, không kiêu ngạo không nóng nảy, từ tốn giải quyết vấn đề, khiến cho hắN lúc ban đầu khiếp sợ không thôi, bây giờ lại hoàn toàn tin tưởng ở nàng. Thật ra, đây là lần đầu tiên trong đời hắN bội phục một nữ tử. Lưu Tùng Nguyên gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta gặp chút ít phiền phức.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 135

“Sao?” Mộ Dung Ca nhẹ nhàng nâng hàng mi dài, bởi vì vậy mà vết sẹo bên mặt càng nổi lên dữ dằn hơn. Bất cứ ai lần đầu nhìn thấy khuôn mặt nàng đều bị dọa hoảng sợ, chỉ dám đứng nhìn từ xa, chỉ có Lưu Tùng Nguyên và Lưu Ngữ Yên gần gũi với nàng hai năm mới không cảm thấy gì, họ đã sớm quen nhưng đôi lúc vẫn tiếc nuối thay cho Mộ Dung Ca. Nếu trên mặt nàng không có vết sẹo như thế, hẳn đã là một giai nhân thanh tú.

Lưu Ngữ Yên biết hai người họ cần nói chuyện, lập tức rút lui: “Muội trở về chuẩn bị đây.”

Lưu Ngữ Yên vừa đi khỏi, gương mặt Lưu Tùng Nguyên đã lộ vẻ trầm trọng: “Trần đại nhân muốn gặp cô nương.”

Hai năm qua, thân phận của nàng vẫn luôn bí ẩn, nàng chỉ cần đứng ngoài chỉ điểm, còn lại mọi việc đều do hắn xử lí. Nhưng chuyện lần này quá phiền phức, nếu nàng không chịu ra mặt giải quyết, e rằng tổn thất sẽ vô cùng lớn.

Trong mắt Mộ Dung Ca lóe lên một tia sáng nghi ngờ: “Trước đây ông ta chưa từng muốn gặp ta, sao bây giờ đột nhiên lại đòi gặp?”

Trần đại nhân là Chưởng quân quốc khố cùng kho binh khí, ông ta có mối quan hệ làm ăn rất tốt với Lưu Tùng Nguyên. Trước đây ông ta đều thông qua Lưu Tùng Nguyên để thu mua binh khí từ các thương nhân khác. Chẳng biết từ lúc nào Trần đại nhân biết được tin tức Lưu Tùng Nguyên thay đổi thương nhân cung cấp binh khí, liền nổi lên tâm tư do dự, không muốn tiếp tục mua binh khí nữa. Chút chuyện nhỏ này bình thường Lưu

Tùng Nguyên có thể giải quyết dễ dàng, sao bây giờ lại để Trần đại nhân yêu cầu này nọ?

“Những thương nhân buôn bán binh khí khác hai năm qua bị chúng ta chèn ép đã bắt đầu rục rịch không an phận, bọn họ muốn đoạt các mối cung cấp từ trong tay chúng ta nên đã có người cố ý tung tin nhà cung cấp cho ta là một cô gái tuyệt sắc, vậy nên Trần đại nhân mới yêu cầu được gặp nàng. Thái độ của ông ta lần này rất kiên quyết.” Lưu Tùng Nguyên ngượng ngùng nói. Vốn trước khi hợp tác với nhau, hắn đã có hứa hẹn sẽ không để nàng phải lộ mặt, nhưng tình thế bây giờ hắn không thể làm được gì khác, có lẽ nàng bắt buộc phải xuất đầu lộ diện.

Sắc mặt Mộ Dung Ca trầm xuống, chuyện của Trần đại nhân này ít nhiều nàng cũng có nghe qua. Ông ta năm nay tầm bốn mươi tuổi, làm quan thanh liêm nhưng lại trầm mê nữ sắc, bình thường vẫn hay lưu luyến chốn thanh lâu, ca cơ, cơ thiếp trong phủ trên dưới ngót ngét cũng trăm người, chả trách nghe đồn nàng có diện mạo xinh đẹp kiều diễm nên tâm ngứa ngáy muốn gặp mặt.

“Nếu nàng không muốn, mỗi làm ăn này chúng ta bỏ đi” Lưu Tùng Nguyên thấy Mộ Dung Ca im lặng, cho là nàng giận bèn nói ngay.

Mộ Dung Ca lắc đầu, “Nếu Trần đại nhân đã muốn gặp, ta sẵn sàng gặp hắn.” Tránh né hai năm, nàng biết mình không thể trốn tránh mãi được. Đã qua hai năm rồi, gương mặt nàng lại thành ra như thế này, dù có lộ diện chắc cũng chẳng có ai nhận ra.

“Không được!”

Vừa hồi phủ, Tiểu Thập nghe Mộ Dung Ca nói muốn đi gặp Trần đại nhân, lập tức chạy vội đến trước mặt hai người, khua tay biểu thị ý ngăn cản. Hai năm qua, thật vất vả mới có thể trôi qua bình yên, sao có thể phá hủy hết tất cả?

Mộ Dung Ca mỉm cười: “Không sao, ta có dung mạo khiến người người khiếp sợ, người khác gặp một lần sao còn dám gặp lần thứ hai?”

Mộ Dung Ca tự nhạo báng chính mình, xưa này nàng luôn rất thoải mái đối với dung mạo của mình, chưa hề tự ti, những ai tiếp xúc với nàng một thời gian dài đều hiểu nàng không phải là một nữ tử đơn giản. Cho dù khuôn mặt nàng bị hủy nhưng khí chất vẫn thanh nhã như đóa sen, có đôi khi làm cho hắc mị hồ quên mất khuôn mặt nàng, Lưu Tùng Nguyên thực sự bị khí chất của nàng khuất phục. Hắc mị hồ nhún vai: “Ta nghĩ nên lựa chọn biện pháp khác.”

“Không cần.” Mộ Dung Ca lắc đầu cười nói. Nếu nàng đã quyết định đứng ra giải quyết chính là muốn triệt cở tận gốc, nàng rất có lòng tin với dung mạo hiện giờ của mình, tuyệt đối không có ai muốn thấy nàng.

Tiểu Thập lo lắng nhìn khuôn mặt của Mộ Dung Ca, tuy rằng đã xử lý khá nhiều làm cho dung mạo của nàng khác biệt rất lớn với trước kia, chắc chắn sẽ không ai nhận ra nàng nhưng trong lòng hắc mị hồ vẫn hết sức lo lắng.

Bữa tối vừa qua đã thấy Lưu Ngữ Yên xúng xính đi tới. Tối nay nàng ta lựa chọn trang phục tỉ mỉ hơn thường ngày. Vốn nàng đã có dung nhan kiều mị tươi tắn, hôm nay lại đặc biệt đáng yêu. Hai bên má có hai lúm đồng tiền khiến khuôn mặt nàng luôn vui vẻ.

Mộ Dung Ca vẫn đơn giản như ngày thường, chỉ mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, tóc búi kiểu đơn giản. Thường ở nhà không cần che mặt, nhưng khi ra đường cần phải đeo mạng che, nàng sợ khuôn mặt của mình sẽ dọa cho trẻ con khóc ngất.

Mặc dù đã sống ở Lương quốc hai năm nhưng nàng chưa đi hội chùa lần nào, thứ nhất là vì nó quá âm ỉ, thứ hai là vào thời điểm chạy trốn, nàng vừa sinh non, đang lúc yếu ớt nhất. Tuy rằng khi ấy đã là giữa trưa, nước hồ không quá lạnh như lúc sáng sớm nhưng đối với nàng vẫn buốt đến tận

xương tủy. Khi Tiểu Thập đưa được nàng ra, nàng liền hôn mê tròn ba ngày, suýt nữa đã nguy hiểm đến tính mạng. Điều dưỡng hơn một năm mới khôi phục được thân thể hư nhược, nhưng từ đó về sau nàng không chịu nổi lạnh giá. Cũng may mùa đông ở Lương quốc không quá lạnh.

Hội chùa quả nhiên có rất nhiều người ồn ào qua lại, những sạp hàng được bày bán ở hai bên đường. Hai năm qua nàng thấy rất nhiều thứ, nhưng hội chùa này quả thật có nhiều vật khiến nàng phải mở rộng tầm mắt.

Dù không đặc biệt muốn mua thứ gì nhưng Lưu Ngữ Yên vẫn vô cùng háo hức, đi trên đường thấy cái gì vừa mắt là nàng lại mua bỏ vào túi. Nhìn sang chỉ thấy Mộ Dung Ca mua được hai cây trâm bạch ngọc và con châu châu đan bằng mây tre, bèn hỏi: “Mộc tỷ tỷ, tỷ không thích đi hội chùa sao?”

“Không phải đâu, ta rất thích.” Mộ Dung Ca lắc đầu cười nói.

Lưu Ngữ Yên từ trước đến nay vốn không phải là loại người thích hỏi cặn kẽ mọi chuyện, thấy Mộ Dung Ca không muốn trả lời, nàng cũng không hỏi tới, trái lại còn quay đầu ghé tai Mộ Dung Ca nói nhỏ: “Mộc tỷ tỷ có biết đại ca muội đã đính hôn?”

“Vậy sao? Là con gái nhà ai may mắn như vậy?” Mộ Dung Ca hiếu kì hỏi. Từ khi biết Lưu Tùng Nguyên, nàng chỉ thấy bên cạnh hắn có hai nha đầu thông phòng. Giờ hắn đã hai mươi hai tuổi, ở thời đại này cũng đã đến tuổi thành thân cưới vợ rồi.

“Con gái của Mễ thương nhân, nghe nói đó là một cô gái hiền lành, hơn nữa là con gái của phú thương, sau này có thể giúp đỡ được đại ca. Hai tháng nữa đại ca sẽ qua Tề quốc cầu hôn, còn muội ở lại Lương quốc chờ nàng.” Về mặt Lưu Ngữ Yên đây mong đợi, chỉ cần đại ca thành hôn sẽ không có thời gian quản nàng nữa.

Nàng rất mong đợi vị chị dâu từ Tề quốc này.

Mộ Dung Ca cười nhẹ: “Chắc chắn sau này chị dâu muội sẽ luôn đối xử tốt với muội.” Trong lòng nàng hơi buồn bực, hai tháng nữa Lưu Tùng Nguyên phải đi Tề quốc? Sao chưa từng nghe hân nói với nàng?

Đôi mắt Mộ Dung Ca khẽ chớp. Tề quốc.... Ở nơi xa xôi đó, cả đời này chắc nàng không thể được gặp lại người ấy. Những kí ức phủ bụi trong đầu nàng lại bắt đầu phá tan phòng tuyến ủa về. Nàng khẽ trau mày, tại sao gần đây nàng rất hay hồi tưởng quá khứ?

Hai năm đã qua, hết thảy đều đã là bụi hồng trần, nhưng đôi lúc trong đêm khuya vắng lặng, nàng vẫn có cảm giác bất an.

“Mộc tỷ tỷ có từng nghe nói đến Tam hoàng tử Lương quốc?”

Hai người đi dạo từ từ trong đám người, đoàn người vẫn chậm rãi tiến về phía trước. Vừa đi, Lưu Ngữ Yên vừa hỏi.

Nghe nàng nói, trong đầu Mộ Dung Ca hiện lên một khuôn mặt mơ hồ. Mấy năm trước nàng đã từng gặp Tam hoàng tử, tên là Lương Thần, khuôn mặt người này có nét tương tự như Lương Hân Hân, tuy không quá tuấn tú nhưng phong thái đặc biệt xuất sắc. Nàng nhớ được người này vì lúc đó hân rất lo lắng bảo hộ cho Lương Hân Hân. Vì sao hôm nay Lưu Ngữ Yên bỗng nhiên lại nhắc đến hân?

“Ta cũng có nghe qua.”

Hai gò má Lưu Ngữ Yên bỗng ửng hồng, lộ ra vẻ thẹn thùng của thiếu nữ: “Trước đó vài ngày muội gặp huynh ấy trong trà lâu, chúng ta vừa gặp đã yêu. Huynh ấy định mấy ngày nữa đến xin đại ca cầu hôn.”

“Cái gì?” Mộ Dung Ca trợn mắt.

Lương Thần là người trong hoàng tộc, hôn nhân luôn đưa lợi ích cá nhân lên làm đầu, có thể gả cho hân phải là con gái của quan viên trong triều.

Mặc dù Lưu Tùng Nguyên là thương nhân nổi tiếng trong thiên hạ, nhưng so với quan lại, thân phận và địa vị vẫn thấp hơn một tầng, Lương Thần sao có thể chủ động muốn cưới Lưu Ngữ Yên đây? Mộ Dung Ca yên lặng quan sát Lưu Ngữ Yên, nàng phát hiện ra sau hai năm, Lưu Ngữ Yên ngày càng xinh đẹp động lòng người. Nay nàng ấy cũng đã mười bảy tuổi, đến tuổi lập gia đình ở thời đại này.

Nhưng Lưu Ngữ Yên làm sao gặp được Lương Thần? Còn yêu hắn ta ngay và định hôn sự?

“Huynh ấy hứa cho muội vị trí trắc phi.” Lưu Ngữ Yên then thùng.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhích. Vị trí Trắc phi?

Dù đã rời khỏi vòng xoáy tranh đấu quyền lực hai năm nay nhưng Mộ Dung Ca vẫn có thói quen suy nghĩ sự tình một cách thấu đáo. Chưa nói đến việc vì sao Lương Thần lại vừa mắt Lưu Ngữ Yên. Nếu hắn đã hứa cho nàng ấy danh vị Trắc phi thì hắn vị trí của Lưu Ngữ Yên ở trong lòng hắn rất quan trọng.

Đương lúc đang chìm trong suy nghĩ thì Tiểu Thập vẫn luôn đi ở phía sau bỗng huých vào vai nàng, Mộ Dung Ca lập tức hồi hồn. Tiểu Thập lấy tay thông báo: “Phía sau có hai cô gái nhắc tới Khánh Lâm Vương của Tề quốc.”

Thông tin này làm ánh mắt Mộ Dung Ca nổi sóng. Theo hướng Tiểu Thập chỉ, nàng thấy hai cô gái đứng gần đó. Chỉ cần nhìn trang phục đã biết một người là chủ nhân, người kia là tì nữ. Cô gái đi phía trước có dung mạo xinh đẹp mỹ lệ, mắt phượng sáng sủa, làn da nõn nà, nhắc tay nhắc chân đều có phong cách quyền quý, nhìn qua đã biết người này có cuộc sống an nhàn sung sướng.

Tuy khoảng cách hơi xa nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy nàng đang lo lắng nói với tì nữ phía sau: “Chẳng biết những vật này có làm người ấy hài

lòng?”

Tì nữ che miệng cười: “Vương phi, Khánh Lâm Vương nhất định sẽ thích những vật mà ngài chọn.”

Âm thanh xung quanh ngày càng lớn khiến Mộ Dung Ca không thể nghe thêm họ nói điều gì.

Sắc mặt của Tiểu Thập nặng nề, hần dùm thủ ngữ nói với Mộ Dung Ca: “E rằng Khánh Lâm Vương đang ở thành An Bình, hay là chúng ta rời khỏi nơi này?”

Nàng đã biết hai năm nay Tần Nhi luôn đóng cửa Vương phủ, đi chu du qua các quốc gia. Vốn tưởng rằng thiên hạ rộng lớn như vậy sẽ không còn cơ hội gặp mặt, nhưng không ngờ lại gặp được chính thê của Tần Nhi trong hội chùa đông đúc này. Nhìn nàng ấy có vẻ quan tâm chăm sóc Tần Nhi, có lẽ đệ ấy rất hạnh phúc.

Mộ Dung Ca lắc đầu với Tiểu Thập, dù có gặp lại Tần Nhi cũng không thể nhận ra nàng, Tiểu Thập cũng đã thay đổi diện mạo, vóc người càng to lớn hơn so với trước đây, mà cho dù không thay đổi khuôn mặt thì chưa chắc Tần Nhi đã nhớ ra Tiểu Thập.

Thật ra cũng không cần khẩn trương như thế, dù Tần Nhi có ở đây, nhưng thành An Bình lớn như vậy, sao có thể vừa khéo gặp nhau?

“Mộc tử tử, ở đây lại có thợ làm được chú cá vàng tinh xảo như thế này.” Lưu Ngữ Yên lôi kéo Mộ Dung Ca vào một quầy hàng, vui vẻ chỉ chỗ đóng vật phẩm trang sức trên quầy.

Nàng lướt mắt nhìn qua quầy hàng, tầm mắt lưỡng lự ở chú cá vàng ngay chính giữa, thật giống với chú cá cũ đã từng xuất hiện nhiều lần trong giấc mộng của nàng. Vẻ mặt Mộ Dung Ca trầm xuống, ánh mắt nàng sâu thẳm như đêm đen, theo bản năng vươn tay ra cầm lấy chú cá nhỏ.

Lão bán hàng thấy thế, lập tức nịnh nọt: “Vừa nhìn cô nương đã thấy là người biết xem hàng! Đây chính là đồ vật tổ tiên ta để lại, nếu không phải tình thế bắt buộc, ta tuyệt đối không bán.”

Mộ Dung Ca không nghe thấy gì, chỉ thất thần nhìn cá vàng trong tay.

Ông chủ tưởng mình nói quá nhỏ nên lặp lại một lần nữa.

Mộ Dung Ca tỉnh lại từ miền kí ức xa xôi, vốn định buông cá vàng xuống, ai ngờ Lưu Ngữ yên đã trả tiền: “Chẳng mấy khi thấy Mộc tử tỷ thích một vật, nên mua. Chú cá vàng ấy coi như muội cảm tạ tỷ tỷ, nếu không có tỷ tỷ đi cùng, chắc lúc này muội đang phải ngồi trong phòng thêu hoa.”

Nhìn chú cá vàng trong tay, bất giác Mộ Dung Ca cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, cô sợ mình chỉ động tay một chút là chú cá vàng này sẽ tan chảy mất. Nàng lập tức nắm chặt trong lòng bàn tay.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, đã không còn thấy bóng dáng hai cô gái lúc nãy. Người xung quanh ngày càng nhiều, phía trước không xa đang trình diễn xiếc ảo thuật. Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn tiểu kim ngư rồi cất nó vào trong túi đeo, sau đó nàng bị Lưu Ngữ Yên lôi kéo về phía diễn xiếc.

“Có xiếc ảo thuật, chúng ta mau đi xem thôi.”

—bamholyland.com—

Mấy ngày sau, vừa dùng xong bữa tối thì Lưu Tùng Nguyên đến đưa nàng tới quý phủ của Trần đại nhân.

Để chắc chắn, nàng ngồi trước gương đồng tròn một canh giờ, cố ý nhìn khuôn mặt dữ tợn trong gương. Mộ Dung Ca cố ý đeo ít trang sức, khuôn mặt vốn đã dữ tợn, đeo đồ trang sức vào nhìn lại càng kinh khủng hơn.

Lưu Tùng Nguyên nhìn thấy nàng cũng phải hoảng hốt, may mà định lực của hắn cao nên không có biểu hiện gì bất thường, lòng chỉ dám thầm nghĩ: Nữ tử đều thích đẹp, mà Mộc cô nương, đeo đồ trang sức lại có vẻ.... không như thế.

Trần phủ.

Mới vừa bước vào Mộ Dung Ca đã bị hai hàng hoa mẫu đơn ở hai bên hấp dẫn, hoa nở đỏ thắm, kiều diễm đến lóa mắt.

Dọc đường đi thảnh thơi bọn họ lại gặp vài cô gái có dung mạo xinh đẹp nhưng ăn mặc hơi lộ liễu, nguyên nửa chiếc “bánh bao tròn” lộ ra dưới màn đêm trông thật thân yêu mị hấp dẫn. Có lẽ đây là những cơ thiếp hoặc ca kỹ trong phủ của Trần đại nhân.

Mỗi khi nhìn thấy những thiếu nữ thân bất do kỷ, bị ép phải bán thân để sống tiếp này, Mộ Dung Ca đều cảm thấy không đành lòng. Nhưng số phận của các nàng ấy đều nằm trong tay định kiến của thời đại này, vốn là thứ không thể thay đổi được.

Trần đại nhân đã đợi ở trong đại sảnh từ sớm, vốn là người không quen ngồi một mình, lão đã cùng mấy người khách đùa giỡn với những cô gái quần áo không chỉnh tề. Trong đại sảnh tràn ngập không khí dâm dục. Bên tai truyền đến những tiếng kêu rên rỉ của các cô gái.

Bọn hạ nhân thông báo cho Trần đại nhân biết khách đã tới, lão lập tức mời Mộ Dung Ca và Lưu Tùng Nguyên vào. Mộ Dung Ca che mặt nên bọn họ không thể thấy được dung nhan đáng sợ của nàng, nàng biết chắc đến khi nhìn thấy bọn họ sẽ không thể nuốt trôi một bàn thức ăn mỹ vị ở trước mặt. Mộ Dung Ca thầm quan sát những người trước mặt, không khó để nhận thấy ánh mắt đăm đăm của bọn họ đang dán chặt vào người nàng.

“Lưu công tử, cô gái này là người hợp tác buôn bán với người hai năm nay?” Trần đại nhân thu hồi nét mặt cợt nhả, lão thầm nghiêm chỉnh đánh

giá Mộ Dung Ca. Tuy rằng chưa trông thấy dung mạo, nhưng chỉ cần nhìn tư thái đã cảm thấy tiêu hồn, có lẽ trong đám cơ thiếp của lão không ai sánh được với nàng.

Lưu Tùng Nguyên thấy Trần đại nhân quan sát Mộ Dung Ca, sắc mặt y thoảng tối sầm, giọng lạnh đi: “Đúng vậy, cô gái này chính là đối tác của tại hạ hai năm qua.”

“Mộc Khinh xin ra mắt các vị đại nhân.” Mộ Dung Ca hơi khom người hành lễ, tựa như không thèm để ý ánh mắt khiếm nhã của mấy tay đàn ông trong đại sảnh, thái độ của nàng rất thông dong.

Trần đại nhân gật đầu, cười: “Mộc cô nương không cần đa lễ. Mời ngồi!”

Cùng Lưu Tùng Nguyên ngồi xuống, Mộ Dung Ca lúc này mới phát hiện tuy bên cạnh Trần đại nhân đều có ca cơ hầu hạ, nhưng ngồi gần lão là một vị phu nhân xinh đẹp, chắc hẳn đây là chính thê của lão.

Trần phu nhân hoàn toàn không để ý tới hành vi phóng dăng của chồng, ngược lại khuôn mặt bà cười rất ôn hòa, thỉnh thoảng còn rót rượu cho Trần đại nhân.

Vừa lúc nhìn về phía Mộ Dung Ca, bà mỉm cười đáp lại: “Mộc cô nương cử chỉ tao nhã quý khí, chắc hẳn là tiểu thư khuê các.”

“Phu nhân quá khen.” Nàng cười nhạt.

Một người khách híp mắt nhìn Mộ Dung Ca, nuốt nước bọt: “Nữ tử có tài trong Lương quốc được mấy người, nhưng tinh thông buôn bán như Mộc cô nương đây quả là hiếm thấy, cô nương đúng là nhân tài kiệt xuất! Trăm nghe không bằng một thấy, Mộc cô nương đúng là quốc sắc thiên hương, nếu đã là thương nhân nữ trung hào kiệt, sao còn che giấu dung mạo làm gì?”

“Đúng vậy, sao Mộc cô nương còn che giấu dung nhan? Có phải sợ dung mạo quá khuynh quốc khuynh thành khiến mọi người khiếp sợ không?”
Mấy người còn lại phụ họa theo.

Mộ Dung Ca nhú mày, chỉ cười nhạt chứ không nói.

Lưu Tùng Nguyên nói với các vị đại nhân: “Các vị đại nhân không nên ép buộc Mộc cô nương. Nàng ấy không phải là ca cơ, không cần xuất đầu lộ diện.”

Lời nói của y có phần không nể mặt mấy vị đại nhân ở đây. Bọn họ liếc nhìn Lưu Tùng Nguyên, trong mắt có vài phần kiêng kỵ. Lưu Tùng Nguyên không phải là người Lương quốc, y là đại thương gia danh tiếng vang dội chuyên buôn bán vũ khí qua các nước, không phải là người bọn họ dám động vào.

Trần đại nhân thấy sắc mặt Lưu Tùng Nguyên không tốt bèn cười hòa giải. “Ha ha, chỉ là việc nhỏ, Lưu công tử không cần nổi giận.”

Nhưng lão rất tò mò về dung mạo của Mộ Dung Ca nên không buông tha mà nhìn nàng cười đăm đũa: “Chẳng biết Mộc cô nương có thể cấp cho bản quan chút mặt mũi?”

Ngụ ý là muốn nhìn thấy khuôn mặt Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca vẫn rất thong dong, không nhanh không chậm đứng dậy, bình tĩnh quét mắt một lượt.

Nhưng trong mắt mấy tên quan háo sắc, cái nhìn này của nàng mang đầy vẻ phong tình, đẹp hiếm có.

“Mộc Khinh chỉ sợ lộ ra dung mạo thật của mình lại làm các vị đại nhân mất hứng.” Giọng nói yêu kiều mềm mại của nàng chậm rãi vang lên.

Mấy tên quan nghe vậy càng thiếu nhẵn nại: “Không sao, Mộc cô nương không cần tự hạ thấp mình.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 136

“Mộc Khinh cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mộ Dung Ca rũ mắt nhìn xuống, bàn tay đưa lên gỡ khăn che mặt, một khuôn mặt xấu xí dữ tợn dần hiện ra trước mặt mọi người.

Khoảnh khắc ấy, bốn phía đều im lặng không một tiếng động, thậm chí nàng còn nghe thấy có tiếng người thở dốc vì quá kinh ngạc. Mộ Dung Ca có thể nhìn thấy nét mặt những người này biến đổi từ trạng thái khiếp đến hối hận. Đúng vậy, bọn họ đúng là đang rất hối hận vì đã trót lờ nhìn thấy gương mặt không thể xấu xí hơn của Mộ Dung Ca, nếu lúc này mà họ vẫn còn có thể duy trì được sự bình tĩnh thì đúng là mắt hỏng hết rồi.

“Từ nhỏ Mộc Khinh đã bị hủy dung. Vốn cũng không muốn làm cho các vị đại nhân khiếp sợ nhưng xem ra...” Nàng thở dài, tỏ vẻ hối hận rồi lập tức đeo lại khăn che mặt.

Những kẻ khi nãy còn ồn ào muốn nàng tháo mạng che mặt xuống giờ đều im lặng, không muốn liếc nhìn thêm lần nào nữa.

Lưu Tùng Nguyên thấy thế bèn thấp giọng nói nhỏ: “Ta cứ thắc mắc tại sao Mộc cô nương lại đồng ý ra mặt, thì ra là đã có tính toán cả rồi.” Những người này đã nhìn thấy dung nhan của Mộc cô nương, chắc chắn sau này sẽ không bao giờ còn muốn nhìn thấy thêm một lần nào nữa.

Những kẻ này đều trông mặt mà bắt hình dong, tuy rằng gương mặt Mộc cô nương đã bị hủy nhưng hỏi thế gian này có mấy người con gái có thể so sánh được với nàng ấy đây?

Nhìn thấy những biểu cảm phong phú trên gương mặt những kẻ này, trong mắt Mộ Dung Ca thoáng hiện lên vẻ trào phúng. Cứ để cho bọn họ sợ hãi đi, nàng càng có thời gian nghĩ kế chu toàn.

Trần đại nhân quan sát kỹ vết sẹo trên gương mặt Mộ Dung Ca, lão xác định vết sẹo này không phải là giả liền đảo mắt đi nơi khác, lúng túng cười: “Tai nạn đến cũng là ngoài ý muốn, Mộc cô nương không cần quá để ý.”

“Tạ Trần đại nhân đã an ủi.” Nàng cười nhẹ.

Mấy vị đại nhân khác đều chuyển ánh mắt càn rỡ sang đám ca kỹ, bọn họ không thể tiếp tục nhìn gương mặt của Mộ Dung Ca nhưng vẫn tiếc đáng người xinh đẹp kia. Nếu gương mặt nàng không bị hủy thì miễn cưỡng cũng có thể dùng làm công cụ ấm giường, thật tiếc.

Mộ Dung Ca tỏ vẻ không phát hiện ra bầu không khí bỗng trở nên khác lạ, nàng để mặc cho Trần đại nhân cùng thương lượng chuyện làm ăn với Lưu Tùng Nguyên. Từ lúc nàng để lộ khuôn mặt bị hủy dung của mình, Trần đại nhân không hề nói thêm câu nào với nàng, mà tất cả mọi người ở đây dường như đã quên mất sự tồn tại của nàng, vậy càng tốt, nhân cơ hội này nàng phải thưởng thức rượu ngon, chờ Lưu Tùng Nguyên làm xong việc, cả hai sẽ rời khỏi đây.

—

Trong thành An Bình, nơi có rượu ngon và sầm uất nhất chính là tửu lâu Bình An, rượu ở nơi này đặc biệt thơm ngon tinh khiết, không nơi nào có được, chỉ cần uống một ngụm, vị rượu thấm nhuần trong khoang miệng, chỉ cần uống một lần sẽ cảm thấy những thứ rượu khác chỉ là nước lã vô vị.

Ngoài rượu ngon, thứ thu hút thực khách đến với tửu lâu Bình An chính là các món ăn tinh xảo ở nơi đây, vốn cũng chỉ là những món ăn bình dân như ở các tửu lâu khác nhưng khi ăn vào miệng lại có hương vị tuyệt hảo, ngon vô cùng. Nhờ những yếu tố này mà tửu lâu Bình An luôn rất đông

khách, bàn ngồi lúc nào cũng kín chỗ, vì thế tửu lâu này có một quy định, nếu muốn vào dùng cơm nhất định phải đặt chỗ trước.

Nguyên Ngự, công chúa thứ sáu của Hạ quốc, cũng chính là Khánh Lâm vương phi hiện tại sớm đã nghe thấy danh tiếng của tửu lâu này. Hai năm qua nàng vẫn luôn đi theo Triệu Tử Tấn, biết hẳn rất kén chọn trong vấn đề ăn uống, lại nghe thấy danh tiếng của tửu lâu Bình An liền lập tức chi bạc đặt chỗ trước, hơn nữa còn là vị trí tốt nhất ở trên lầu hai.

Dưới ánh nến mờ ảo, nàng nhìn người nam tử băng lạnh hơi vương nét ưu sầu trước mặt, càng nhìn càng si mê. Hai người thành thân chưa tới nửa năm, dù ban đầu chưa từng gặp hẳn nhưng theo thời gian đi cùng, nàng phát hiện ra cuộc hòa thân này cũng không nhàm chán như trong tưởng tượng, đến bây giờ nàng còn rất mừng vì đã được thành thân cùng hắn.

“Đây là tửu lâu nổi tiếng nhất Lương quốc, ngoài rượu và thức ăn ngon đặc biệt, cách bài trí ở nơi đây cũng rất thanh lịch tao nhã.” Gương mặt xinh đẹp của Nguyên Ngự sáng bừng lên, mắt phượng chớp liên tục, ánh mắt tràn đầy chờ mong được nghe hắn khen ngợi.

Người thiếu niên... không, bây giờ hắn đã trở thành một người đàn ông cao lớn, thần sắc trên gương mặt hắn thờ ơ, đưa ly rượu lên môi uống một ngụm, ánh mắt bỗng sáng ngời. Đi lại khắp nơi trong hai năm, dù đã từng thưởng thức qua nhiều món ngon vật lạ, nhưng hắn phải công nhận rằng đây là thứ rượu ngon nhất hắn từng uống.

Nhìn một bàn đầy thức ăn, hắn cũng không quá mong chờ, vị của những món ăn đó cũng như nhau mà thôi, có điều màu sắc của các món ăn ở nơi này có vẻ đẹp mắt hơn một chút. Gắp một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, miếng thịt lập tức như tan ngay, quả nhiên là mỹ vị!

“Vương gia có hài lòng không?” Nguyên Ngự mong đợi nhìn Triệu Tử Tấn.

Ánh mắt Triệu Tử Tấn thoáng hiện lên thay đổi khác thường, những món ăn ngon nhất mà hắn từng thưởng thức trong trí nhớ, khiến hắn vĩnh viễn không bao giờ quên chính là do người con gái đó làm. Đời này, dù phóng mắt khắp thiên hạ cũng không bao giờ tìm được nữ nhân nào có thể so sánh với nàng. Hắn đưa mắt nhìn người con gái mới thành thân cùng mình mấy tháng trước đang ngồi phía đối diện, đối với nàng, hắn không thích cũng chẳng ghét, chỉ thấy hắn gật đầu: “Ừ.”

“Thật tốt quá! Vương gia, người không biết để kiếm được chỗ ngồi tốt như thế này, Vương phi đã phải tốn không ít tâm tư đấy ạ!” Tỳ nữ đứng bên cạnh lập tức nói tốt cho Nguyên Ngự. Nàng biết rõ nửa năm qua Vương phi đã phải vất vả thế nào để lấy lòng Vương gia, nhưng thái độ của Vương gia vẫn dửng dưng. Nàng thật không hiểu, Vương phi đẹp như vậy, tại sao đến bây giờ Vương gia vẫn luôn thờ ơ?

“Cực khổ cho nàng.” Triệu Tử Tấn vẫn tiếp tục dùng bữa, lạnh nhạt đáp lại.

Nguyên Ngự cảm thấy thất vọng, nụ cười bên môi hơi cứng lại, nàng lập tức chuyển sang đề tài khác. Nguyên Ngự lấy hà bao rồi đổ những thứ bên trong ra bàn, đây toàn là những thứ đồ trang sức nhỏ nàng mua được trong hội chùa hôm qua, nàng đưa chúng ra trước mặt Triệu Tử Tấn, cười vui vẻ: “Hôm qua thiếp đi hội chùa, không ngờ hội chùa ở Lương quốc cũng có nhiều thứ rất thú vị.”

Mấy thứ đồ nhỏ nhỏ xinh xinh nàng mua cũng chỉ là những món trâm cài tóc và vài đồ trang sức nữ nhi thích, có điều kiểu dáng nàng chọn cũng có phần đặc biệt.

“Ừ, được.” Triệu Tử Tấn chỉ tùy ý lướt qua. Nhưng khi ánh mắt của hắn chạm vào một cây trâm cài tóc thanh ngọc kiểu dáng phổ thông, trong trí nhớ của hắn bỗng hiện lên hình ảnh người con gái kia, nàng luôn thích

dùng một cây trâm đơn giản gài tóc, tuy không trang sức cầu kì nhưng trong mắt hăn, nàng lúc nào cũng toát lên vẻ thanh nhã tuyệt mỹ nhất.

Hăn dùng ánh mắt nóng cháy ngược lên nhìn Nguyên Ngư. “Có thể cho bản vương vật ấy chứ?”

Một màn bữa tối nhuộm đầy sắc dục cứ tiếp tục trình diễn ở trước mặt Mộ Dung Ca.

Đám ca kỹ quần áo xộc xệch liên tục thở gấp.

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn sang Lưu Tùng Nguyên, bên cạnh y cũng có một ca kỹ làm bạn, cô gái này mặc một bộ quần áo màu trắng, phần da thịt lộ ra ngoài nõn nã như tuyết, vừa nhìn đã biết là cố ý khoe ra. Nàng ca kỹ ngồi bên cạnh Lưu Tùng Nguyên uốn éo thân hình nép vào y, Lưu Tùng Nguyên là thương gia, vốn đã quen với những trường hợp xã giao như thế này nên y nhanh chóng ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng ca kỹ, một bên vẫn tiếp tục thưởng lượng chuyện làm ăn với Trần đại nhân.

Thỉnh thoảng Lưu Tùng Nguyên lại nhìn về phía Mộ Dung Ca, ánh mắt biểu thị sự áy náy. Mộ Dung Ca đưa mắt nhìn xung quanh thấy mấy vị đại nhân kia đã bắt đầu giở trò động tay động chân với đám ca kỹ, biết rằng bữa tiệc đêm nay khó mà kết thúc ngay được bèn đứng dậy tìm một lí do thoái thác rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Trong Trần phủ có rất nhiều mỹ nhân, cảnh sắc nơi đây cũng thuộc hàng hiếm có.

Vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp trong phủ, chẳng mấy chốc Mộ Dung Ca đã đi tới trước một rừng cây được chăm sóc cẩn thận. Nàng cứ bước đi mãi trong bóng đêm, không biết đang nghĩ điều gì mà vô thức tới nơi này.

Trong bóng tối, rừng cây mang một vẻ u ám thần bí thật đáng sợ.

Đang muốn xoay người rời sang hướng khác, bỗng nàng nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô gái từ trong rừng truyền ra.

“Cứu mạng... cứu mạng...” Tiếng kêu cứu ngày càng yếu dần.

Mộ Dung Ca hơi do dự nhưng vẫn tiến vào bên trong rừng cây, men theo tiếng kêu tìm kiếm người gặp nạn, nhưng đi một lúc vẫn không thấy người nào.

“Con dĩ nhỏ này, được hầu hạ ba người chúng ta chính là phúc phận tu mấy kiếp mới có của người đấy!”

“Đúng vậy, tiếng kêu của tiểu yêu tinh này đúng là quá mê hồn! Không hổ là kẻ đã trải qua nhiều huấn luyện.”

“Ngực lớn, hông tròn lẳn, eo lại nhỏ, đủ phóng đảng! Ha ha ha...”

Trong không gian mơ hồ vang lên tiếng kêu rên đầy hưng phấn của nữ nhân. “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tam thiếu gia, được ba người sủng ái, Mai Cơ vô cùng vui sướng, kiếp này khó quên nha! Sau này ba vị đừng quên đêm nay đã được Mai Cơ tận tâm hầu hạ đấy.”

“Đương nhiên, nữ nhân dâm đảng như người thật hiếm có, đâu phải ai cũng đủ can đảm như người, hầu hạ cùng một lúc ba người chúng ta!”

“Khà khà.”

Từng tiếng cười tục tĩu khó nghe của nam nữ lọt vào tai Mộ Dung Ca, nàng còn được tận mắt chứng kiến một cô gái thân không mảnh vải đang nằm dưới đất, hai chân mở rộng trước mặt ba người đàn ông kia, ánh trăng sáng bạc chiếu lên người nàng ta. Ba người đàn ông kia cất tiếng cười dâm đảng, bọn họ chẳng thèm quan tâm xem việc mình làm có bị ai nhìn thấy hay không.

Cô gái nằm trên đất dường như chưa thấy thỏa mãn, muốn câu dẫn ba người kia tiếp tục màn giao hoan cuồng dã như vừa rồi, nhưng ba vị thiếu gia đã hết hứng thú, chỉnh đốn lại y phục xong liền vô tình rời đi.

Cô gái vô cùng thất vọng, nhưng cũng không dám một mình ở lại trong rừng nên nhanh chóng đứng lên mặc quần áo vào, vội vã bước nhanh theo chân ba vị thiếu gia vừa rời khỏi.

Cha con cùng chung một người phụ nữ, thậm chí là ba huynh đệ cùng một lúc ngủ với một người phụ nữ, đúng là không bằng cầm thú!

Hai hàng lông mày trên khuôn mặt Mộ Dung Ca nhíu sâu, sớm biết như vậy thì nàng đã không đi vào đây, tránh phải nhìn thấy một màn buồn nôn vừa rồi.

Nàng xoay người định rời khỏi nơi ô uế này thì bỗng thấy một thanh lợi kiếm sắc bén đang kề bên cổ mình, tim nàng đập mạnh.

Bên tai vang lên tiếng nói khàn đặc của một người đàn ông. “Cho ta thân thể của người, ta sẽ trả người vinh hoa phú quý suốt đời.”

Người đàn ông kia dán chặt vào lưng của Mộ Dung Ca, nàng có thể cảm nhận được cơ thể nóng rực ngay đằng sau lưng mình, người này bị trúng xuân dược?

Cơ thể tiếp xúc với dáng người tuyệt đẹp của nàng khiến lửa dục trong người hần có nguy cơ bùng phát, chỉ chờ nàng đáp lại, hần sẽ sẵn sàng nhào tới người nàng để phát tiết dục vọng.

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn người đàn ông đứng phía sau, nàng kinh ngạc phát hiện ra hần chính là tam hoàng tử của Lương quốc – Lương Thần. Mặc dù không biết vì sao hần lại bị trúng xuân dược ở trong Trần phủ, nhưng lúc này nàng phải tự giải thoát cho mình đã.

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng kéo một góc khăn lên, nửa khuôn mặt được trang điểm dữ tợn hiện ra trước mặt Lương Thần, kèm theo đó là nụ cười ma quỷ ẩn hiện trên môi nàng khiến kẻ đối diện phải kinh hồn bạt vía. “Cho ta một đêm, ta hứa sẽ cho ngài gấm vóc lụa là, cũng tặng kèm bệnh hoa liễu ngàn năm có một.”

Lương Thần hoảng sợ hét to, dục vọng giống như bị nước đá lạnh thấu xương dội vào, đời này hẳn chưa từng nhìn thấy một khuôn mặt nào xấu xí như vậy!

Thấy biểu hiện của hắn, Mộ Dung Ca khẽ đẩy lưỡi kiếm vẫn đang kề trên cổ mình ra, khước miệng nhếch lên thành một cái cười khẩy, nàng nói: “Công tử đừng vội nôn nóng, tiểu nữ cũng rất muốn giúp ngài dập lửa nhưng quả thực có lòng mà không có sức. Nhưng tiểu nữ biết gần Trần phủ có một Ý Hồng lâu, mọi người đều nói các cô nương ở Ý Hồng lâu xinh đẹp hiếm có.”

Lương Thần ho khụ khụ, cô gái này thật là xấu xí, nếu vì đói bụng mà ăn quàng thì chắc chắn cả đời sau hắn sẽ gặp phải ác mộng mất. Nhìn gương mặt xấu xí kia, trong mắt hắn bỗng lóe lên sát khí.

Mộ Dung Ca lập tức cảm nhận được sát khí từ Lương Thần bèn lùi về phía sau, tiếp tục nói: “Ta chưa từng nhìn thấy công tử. Có lẽ công tử không biết ngoài bìa rừng còn có hộ vệ của ta, nếu ta kêu cứu thì công tử không thể bình yên rời khỏi Trần phủ đâu.”

Lương Thần nheo mắt quan sát cô gái trước mặt từ trên xuống dưới một vòng, thấy nàng tuy có khuôn mặt xấu xí nhưng toàn thân loại toát lên khí chất cao quý hiếm thấy, xem ra cũng không phải là một người bình thường. Đưa mắt liếc nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai phát hiện ra chuyện đang xảy ra ở đây, hắn mới gằn giọng uy hiếp: “Nhớ kỹ, hôm nay người chưa từng gặp bản... ta ở nơi đây!”

“Đương nhiên, sau này cũng không hẹn gặp lại công tử.” Mộ Dung Ca nhìn xuống, nhẹ nhàng trả lời, nhưng trong lòng đang thầm suy đoán, hôm nay hẳn đến Trần phủ là có mục đích, thậm chí việc hẳn muốn cưới Lưu Ngữ Yên cũng có mục đích nào đó!

Rõ ràng toàn bộ việc này là một âm mưu, Lưu Ngữ Yên không thể nào tự dừng lại tình cờ gặp gỡ và si mê Lương Thần. Hôm nay Lưu Tùng Nguyên đến Trần phủ, vừa khéo Lương Thần cũng đến đây, không thể nào có chuyện trùng hợp như thế được!

Khi thoát khỏi suy nghĩ và ngược mặt lên thì Lương Thần đã biến mất từ lúc nào, Mộ Dung Ca thở phào nhẹ nhõm, nàng đưa mắt nhìn quanh, về mặt trầm ngâm, cuối cùng xoay người rời khỏi khu rừng.

Khi quay trở lại bàn tiệc thì đã không thấy bóng dáng mấy vị đại nhân đâu nữa, có lẽ lúc này bọn họ đang đi tìm một đêm phong lưu, chỉ có Lưu Tùng Nguyên vẫn ngồi ở chỗ cũ vừa uống rượu vừa đợi nàng.

Mộ Dung Ca hơi ngượng ngùng: “Ta đi ngắm cảnh quên mất thời gian, đã khiến Lưu công tử chờ lâu rồi.”

Sắc mặt của Lưu Tùng Nguyên không được tốt, thấy nàng đi vào, y trầm giọng nói: “Ta rất lo lắng cho cô nương.”

Những lời này khiến hai hàng lông mày trên gương mặt Mộ Dung Ca nhú lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra như không có việc gì. “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

Phủ Thái tử Hạ quốc.

Bóng cây đung đưa theo gió, ánh trăng sáng xuyên thấu qua đám lá cây chiếu vào bên cửa sổ.

Đêm nay trong phủ có một bữa tiệc nhỏ, Thượng Quan Nguyệt Nhi cùng phụ thân đến làm khách.

Thượng Quan Nguyệt Nhi đứng dậy, dung mạo xinh đẹp hé nở nụ cười thanh nhã như đóa sen trắng thuần khiết, phong thái của nàng tự nhiên hào phóng đưa lễ với Nguyên Kỳ: “Thiếp đa tạ Thái tử đã thông cảm lùi lại ngày thành thân.”

Nguyên Kỳ khẽ nở nụ cười nhẹ thường thấy, ánh mắt hân bình tĩnh không một tia gợn sóng, thâm trầm khó lường. “Không cần cảm ơn bản cung.”

Lâm Thiện Nhã thân là Trắc phi, dù mang thân phận công chúa Phong quốc cao quý nhưng xét theo vai vế vẫn kém Thượng Quan Nguyệt Nhi một bậc, đành phải ngậm ngùi chua xót ngồi ở một bên cười phụ họa theo. Thình thoảng lơ đãng nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Nguyệt Nhi, nàng lại nhớ ngay đến Mộ Dung Ca. Bản tính của Thượng Quan Nguyệt Nhi vốn trầm ổn, lại còn là con nhà khuê tú được giáo dưỡng từ nhỏ, dù vô tình hay cố ý thì nàng ấy cũng có một phần phong thái tương tự như Mộ Dung Ca, giống nhất ở dáng vẻ bình tĩnh thong dong, không hề hèn mọn hay cao ngạo, khí chất của nàng ta quá giống Mộ Dung Ca, chỉ điểm này thôi đã khiến Lâm Thiện Nhã phải hoảng sợ.

“Chẳng hay ngày mai Thái tử có thời gian không?” Thượng Quan Nguyệt Nhi hỏi Nguyên Kỳ, mắt lại liếc nhìn Lâm Thiện Nhã vẫn đang đứng ngồi không yên ở bên cạnh.

Lâm Thiện Nhã lập tức ngẩng đầu chờ câu trả lời của Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ nhú mày, tiếp tục nghe. Thượng Quan Nguyệt Nhi cười dịu dàng: “Ngày mai là tiết thanh minh, thiếp muốn đến tảo mộ của Mộ Dung trắc phi.”

Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng, tỳ nữ đứng lên cạnh lén liếc nhìn Thượng Quan Nguyệt Nhi, còn Lâm Thiện Nhã lại tập trung vào phản ứng của Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca, hai năm qua cái tên này vẫn như một cây gai không ngừng lớn lên trong lòng hắn, rõ ràng người đã chết nhưng vẫn mang đến cảm giác sợ hãi cho Lâm Thiện Nhã.

“Lâm trắc phi đi cùng Thượng Quan tiểu thư đi.” Tiếng nói lạnh lùng của Nguyên Kỳ vang lên trong không gian. Lâm Thiện Nhã phát hiện trong mắt Thượng Quan Nguyệt Nhi thoáng xuất hiện sự thất vọng, nhưng nó biến mất rất nhanh.

Rời khỏi Trần phủ, Mộ Dung Ca và Lưu Tùng Nguyên quyết định đến tửu lâu Bình An ăn thêm. Mặc dù tiệc rượu ở Trần phủ chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng vì mãi bàn chuyện nên Lưu Tùng Nguyên không ăn được bao nhiêu, còn Mộ Dung Ca đã rời bàn từ sớm nên càng không có gì trong bụng. Hai người ôm cái bụng rỗng tới tửu lâu Bình An ăn cơm.

Tửu lâu Bình An được Mộ Dung Ca mở ra từ năm ngoái do trong một lúc rỗi rãi nhàm chán không có việc gì làm. Vì để người khác không chú ý quá mức nên nàng chỉ sửa lại một chút trong thực đơn, rượu cũng được nấu theo công thức riêng, nhưng không ngờ nó lại mang đến sự thành công vang dội, và giờ công việc buôn bán của tửu lâu ngày càng phát đạt ngoài dự kiến. Lưu Tùng Nguyên cũng rất thích các món ăn trong tửu lâu Bình An, từ khi ăn cơm ở đây, y đều không thể ăn ở bất cứ chỗ nào khác.

Xuống xe ngựa, Mộ Dung Ca ngẩng đầu đánh giá tình hình làm ăn buôn bán của tửu lâu, thấy mọi bàn đều đầy chật người, xem ra bọn họ đành phải lên nhã gian riêng ở phía trên.

Lưu Tùng Nguyên cũng không biết nói gì hơn, bình thường giờ này các tửu lâu khác đều đã đóng cửa, duy chỉ có tửu lâu Bình An vẫn đầy chật

khách khứa.

“Công việc làm ăn tốt như vậy, cô nương không nghĩ tới việc mở thêm một chi nhánh khác nữa sao?” Lưu Tùng Nguyên tò mò, vì có vẻ y chưa bao giờ thấy nàng có ý nghĩ này.

Mộ Dung Ca lắc đầu: “Chỉ cần một là đủ.” Mở càng nhiều càng dễ khiến người khác chú ý tới.

Trên lầu hai của tửu lâu Bình An, Nguyên Ngự cảm thấy hơi buồn ngủ, nàng lo lắng nhìn Triệu Tử Tấn vẫn đang yên lặng uống rượu: “Vương gia, uống nhiều rượu sẽ làm tổn hại đến sức khỏe.”

Triệu Tử Tấn làm như không nghe thấy, đưa ly rượu lên môi uống cạn, khi buông ly rượu xuống, hắn lơ đãng nhìn xuống lầu.

Dưới ánh trăng huyền ảo, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt hắn.

Dường như hắn đang ở trong mơ.

Hắn đã uống say rồi sao?

Triệu Tử Tấn cười tự giễu, đôi mắt mơ màng nhìn chăm chăm vào bóng hình quen thuộc ấy.

Vốn cứ nghĩ đây là mộng, nhưng khi thấy nàng cười nói với người đàn ông đứng bên cạnh, cả hai cùng bước vào tửu lâu Bình An, hắn lập tức tỉnh táo không ít.

Đây không phải là mơ!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Edit: Vịt

Nếu là mơ thì cảnh vật sẽ không rõ ràng như thế, từ lầu hai nhìn xuống, Triệu Tử Tấn có thể nghe thấy tiếng âm ỉ của những người xung quanh, cũng nghe thấy tiếng cười lạnh lớt của cô gái kia, tiếng cười tự do tự tại quen thuộc đến thế....

Hình ảnh trước mắt hẫng như mờ đi, đến lúc định thần lại thì đã không còn nhìn thấy hình bóng kia nữa.

Triệu Tử Tấn bật dậy, mặc kệ Nguyên Ngự ngồi đối diện sắp ngủ gật, hẫng lướt qua nàng và chạy nhanh xuống lầu.

Nguyên Ngự lập tức tỉnh táo, nửa năm qua nàng chưa bao giờ thấy hẫng kích động như vậy, có chuyện gì khiến hẫng phải vội vàng như thế?

“Vương phi, Vương gia người...” Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Triệu Tử Tấn hấp tấp chạy xuống lầu. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến cả hai người bất ngờ không kịp phản ứng.

“Ta không biết...” Nguyên Ngự ngây ngốc lắc đầu, ngay sau đó cũng đứng dậy đuổi theo bóng lưng vội vã của Triệu Tử Tấn, nàng muốn biết chuyện gì khiến tâm tình hẫng kích động đến vậy.

Triệu Tử Tấn dùng tốc độ cực nhanh lao xuống lầu một, hẫng phóng mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc vừa rồi. Hẫng lập tức tóm lấy một tên tiểu nhị ở gần đấy xét hỏi, ánh mắt tỏa ra áp bức khiến

người bị hỏi không thể chống cự: “Vừa rồi có một nam một nữ đi vào trong quán phải không?”

Tiểu nhị bỗng nhiên bị hấn tóm cổ sợ quá vội vàng lắc đầu: “Khách quan nói đùa, đã muộn thế này rồi làm sao còn có người tới quán?”

“Vị công tử này, tiểu nhị không nói dối đâu ạ, đúng là không có khách nhân nào vào quán cả.” Chưởng quầy thấy vậy bèn chạy tới giải cứu.

Khách khứa ở trong quán đều nhìn qua bên này, từ lâu Bình An vốn rất ít khi có người tới gây sự, tất cả mọi người đến đây chỉ quan tâm tới việc thưởng thức rượu và các món ăn ngon.

Dung nhan tuấn mỹ của Triệu Tử Tấn như nhuộm một tầng băng hàn.

Khuôn mặt ngày thường vẫn luôn điềm đạm tao nhã bất chợt cau lại, quanh thân hấn tản ra hơi thở lạnh như băng. Thái độ không tốt của hấn làm cho chưởng quầy cảm thấy sợ hãi đến run rẩy. Tuy y không biết chàng trai trước mặt này là người phương nào nhưng từ khí thế của hấn, y biết người này tuyệt đối không tầm thường, có điều dù thế nào đi nữa hấn cũng không thể để lộ bất kì tin tức nào. Mộc cô nương đã có lệnh, không thể tiết lộ hành tung của nàng.

“Có chuyện gì vậy...” Nguyên Ngự thở dốc theo ngay đằng sau, hình như hấn đang muốn tìm người, người đó là ai? Bọn họ còn đang ở Lương quốc, nơi đây họ đâu có người quen nào? Nhưng điều khiến Nguyên Ngự sợ hãi hơn chính là thái độ bất thường của Triệu Tử Tấn, nàng chưa bao giờ thấy hấn như vậy.

Triệu Tử Tấn nghe thấy tiếng nói của Nguyên Ngự ở đằng sau, hấn liếc mắt qua nàng, sau đó lập tức đưa mắt kiểm tìm xung quanh. Đôi mắt đen láy của hấn đảo qua đánh giá bốn phía nhưng vẫn không bắt được bóng dáng của người kia. Chẳng lẽ tất cả những gì hấn vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi sao?

Một nam, một nữ? Chính là hồn phách của nàng và Tiểu Thập ư? Chẳng lẽ nàng đã xuất hiện khi hắn say rượu? Hai năm qua hắn chưa từng gặp nàng trong mộng, hôm nay nàng lại xuất hiện ở đây, nhưng chỉ là hình bóng trong chốc lát rồi lại biến mất không còn dấu vết, cho dù hắn đã cố đuổi theo nhưng vẫn không thể bắt được hình bóng ấy. Triệu Tử Tấn cười tự giễu, lão đạo bước ra khỏi tử lâu.

Nguyên Ngự khó hiểu nhìn theo bóng lưng của hắn, nàng cũng nhìn quanh và chợt bắt được bóng dáng của một cô gái đang đứng trước cửa bếp, tuy cô gái đó đeo khăn che mặt nhưng khí chất thanh nhã trên người nàng thật khó che dấu được, dáng người của cô gái đó rất nổi bật, giống như tiên tử trên trời.

Người con gái đó là ai?

Nguyên Ngự nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng Triệu Tử Tấn vừa rời đi, nàng bỏ qua ý định quan sát cô gái kia và lập tức đuổi theo hắn, sự nghi ngờ bắt đầu bám rễ trong lòng, lấp đầy mọi suy nghĩ của nàng, thật lâu sau vẫn không thể tiêu tan. Người kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại có thể mang đến cho nàng cảm giác áp bức như vậy? Thậm chí nàng còn bắt đầu nghĩ rằng người con gái đó chính là người mà Triệu Tử Tấn muốn tìm.

“Mộc cô nương biết Thập hoàng tử Tề quốc ư?” Phía sau vang lên câu hỏi của Lưu Tùng Nguyên.

Khi vừa bước chân vào tử lâu, bỗng nàng dừng bước nhìn lên lầu hai, sau đó ngay lập tức đi tới chỗ chường quỹ dẫn dò ai hỏi cũng không được nói ra tung tích của nàng. Tất cả những phản ứng vừa rồi của Thập hoàng tử Tề quốc, y đều nhìn thấy, lại thêm phản ứng của Mộ Dung Ca càng củng cố thêm suy đoán nàng có quen biết với Thập hoàng tử.

Từ lúc biết nàng đến bây giờ, y chưa từng hỏi qua thân phận của nàng, nhưng cũng mơ hồ nhận ra nàng quá mức thần bí. Nếu là một người thường

không thể nào có được thứ khí chất cao quý như vậy. Hơn nữa, tuy rằng trên danh nghĩa nàng là tỷ tỷ của Mộc Thập, nhưng nhìn thái độ của Mộc Thập đối với nàng thì rõ ràng nàng là chủ nhân của hắn.

Nhưng nửa bên gương mặt trái của nàng đã bị hủy, Thập hoàng tử kia năm nay mới mười sáu tuổi, mà nàng đã hai mươi rồi, hai người họ làm sao có khả năng có quan hệ gì đây? Hay tất cả chỉ là những suy đoán lung tung của y?

Mộ Dung Ca thu hồi ánh mắt, lòng thầm thấp thỏm, nàng quay đầu nhìn Lưu Tùng Nguyên, bình tĩnh đáp lại: “Không quen biết.” Nàng phải rất cẩn thận, trong thành An Bình không lớn không nhỏ có hơn mười vạn dân này mà hai người bọn họ vẫn có thể tình cờ gặp mặt nhau, nếu vừa rồi không phải do nàng phát hiện ra có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình thì nàng đã không tránh đi. Có khi nào bây giờ gặp mặt, hắn sẽ không nhận ra nàng?

Nhưng từ khi nàng quyết định cho cái tên Mộ Dung Ca biến mất trên cõi đời này, rời khỏi Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy và hắn, cũng như rời khỏi tất cả những người quen biết với Mộ Dung Ca để sống với thân phận Mộc Khinh, nàng đã tự nói với lòng rằng giữa nàng và bọn họ đã trở thành hai đường thẳng song song, không thể nào gặp lại nhau được nữa.

Nếu cả đời này không thể gặp lại nữa thì càng tốt, nàng sẽ ở trong một góc an toàn, dùng thân phận một người xa lạ nghe ngóng về cuộc sống của bọn họ, dù bọn họ có xảy ra chuyện gì, thậm chí là bị thương hay chết đi, nàng sẽ đau lòng nhưng tuyệt đối không thể quay lại nữa.

“Vậy sao.” Lưu Tùng Nguyên đáp lời, y nhìn xuống, gật đầu và không tiếp tục truy theo chuyện này nữa. Ai mà chẳng từng có quá khứ?

Mười ngày sau, thế vận xoay vần, bão táp mưa sa bắt đầu nổi lên. Phong quốc vốn tưởng rằng đưa hai vị công chúa đi hòa thân sẽ đổi được bình an

cho đất nước nên Phong hoàng đế chỉ lo hưởng lạc, không chịu củng cố lại sức mạnh quốc gia, tạo cơ hội cho các nước bên ngoài ngòm ngó.

Trong đó, Hạ quốc im hơi lặng tiếng đưa quân đội tiến đánh Phong quốc.

Phong quốc quá yếu đuối, vốn không chuẩn bị cho chiến tranh, hơn nữa binh sĩ của Hạ quốc lại mạnh mẽ thiện chiến không gì sánh được, thể hiện sức mạnh của quốc gia đứng đầu. Đội quân hùng mạnh của Hạ quốc áp sát biên thành của Phong quốc, cả đội quân lẫn át sĩ khí của đối thủ, khiến lòng người nghe thấy cũng đủ khiếp sợ. Chỉ hơn một tiếng công phá, biên thành đã thất thủ, những binh lính yếu đuối của Phong quốc máu chảy thành sông, lá quốc cờ của họ bị dẫm nát dưới lòng bàn chân của quân đội Hạ quốc, toàn thành hạ vũ khí nghênh đón đội quân Hạ quốc vào thành.

Phong quốc to lớn dồi dào đã từng có quá khứ huy hoàng nay không thể chịu nổi một kích, việc này liền biến thành chuyện cười cho thiên hạ.

Nhưng trận đánh này cũng khiến các quốc gia khác cảm thấy bất an, sau khi đánh xong, uy danh của Hạ quốc đã ở thế đứng đầu không ai vượt qua được.

“Thái tử! Xin người nể mặt thiếp đừng tiếp tục tiến đánh Phong quốc nữa!” Lâm Thiện Nhã vừa biết chuyện Hạ quốc bất ngờ đánh chiếm Phong quốc, chỉ dùng mấy ngày đã hạ được năm tòa thành trì.

Quá hốt hoảng, nàng đến quỳ gối trước cửa Phù Dung Các, suốt đêm gào thét cầu xin, nhẫn nhịn chịu đựng mọi ánh nhìn của những hạ nhân trong phủ. Nếu Phong quốc bị diệt thì thân phận công chúa cao quý bấy lâu nay nàng vẫn luôn bầu vút vào sẽ sụp đổ, thử hỏi nàng làm sao có thể ngẩng đầu lên sinh tồn ở trong phủ Thái tử, làm sao sống được ở Hạ quốc nữa đây? Nàng làm sao còn có thể đối mặt với Thượng Quan Nguyệt Nhi sắp trở thành Thái tử phi? Làm sao đối mặt với các vị phu nhân của Hạ quốc?

Nàng tuyệt vọng chờ đợi người kia đáp lại.

Cho dù nàng biết hành động của mình lúc này rất ngu xuẩn, nhưng nàng muốn thử một lần!

Nàng sợ mất đi tất cả, càng sợ mất đi hẳn. Ở trước mặt hẳn, nàng luôn có cảm giác bản thân mình thật hèn mọn, nếu giờ Phong quốc không còn nữa vậy nàng có tư cách gì ở lại bên cạnh hẳn đây?

“Sáng nay vừa nghe được tin tức Nguyệt Nhi liền tới đây, vốn muốn đến Bạc Khanh Các động viên Lâm trắc phi, nhưng nghĩ Lâm trắc phi sẽ ở chỗ này nên mới đến. Lâm trắc phi cần gì phải làm thế này, nếu không phải Hạ quốc thì Tề quốc cũng sẽ tấn công Phong quốc. Hai năm qua Phong quốc ngày càng đi xuống, Phong hoàng đế chỉ lo trầm mê trong tửu sắc khiến dân chúng lầm than! Thái tử quyết định chiếm đóng Phong quốc chính là hành động sáng suốt, giúp bách tính Phong quốc thoát khỏi khổ ải! Lâm trắc phi không nên làm Thái tử khó xử.” Thượng Quan Nguyệt Nhi đứng từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt trong suốt hiện ra nét cười, nàng dùng giọng nói mềm mại an ủi Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã ngẩng đầu, cả đêm quỳ gối khiến nàng kiệt sức, mắt nhìn mọi vật đều mờ đi, không thấy rõ gương mặt của Thượng Quan Nguyệt Nhi, nàng bắt đầu tưởng tượng người đang đứng trước mặt mình nói những lời châm biếm chính là Mộ Dung Ca.

Lâm Thiện Nhã cười lạnh: “Thượng Quan tiểu thư hà tất phải tới nói móc ta?”

“Lâm trắc phi hiểu lầm rồi, Nguyệt Nhi chỉ muốn khuyên Lâm trắc phi thôi, không hề có ý đó, xin Lâm trắc phi thứ lỗi.” Hai hàng lông mày trên gương mặt Thượng Quan Nguyệt Nhi nhẹ cau lại, nói xong nàng cũng không nấn ná lâu thêm nữa bèn phúc thân làm lễ với Lâm Thiện Nhã rồi lập tức đi vào trong phòng của Nguyên Kỳ.

Lâm Thiện Nhã bỗng cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng. Ông trời thật khéo đùa đùa nàng! Ngược nhìn lên cánh cửa trước mặt được hé mở vì Thượng Quan Nguyệt Nhi, Lâm Thiện Nhã lập tức bật dậy, chạy vội tới.

“Thiếp tham kiến Thái tử.” Thượng Quan Nguyệt Nhi thi lễ với Nguyên Kỳ đang nằm nhả nằm trên ghế đọc sách. Khi ngẩng đầu lên, bắt gặp hình ảnh phong tư tuyệt mỹ đẹp hơn bất cứ thứ gì khác của người nam tử kia, ánh mắt nàng hơi sáng lên, gương mặt lập tức phỉếm hồng.

“Thượng Quan tiểu thư tới gặp bốn cung có chuyện gì sao?” Hắc rời mắt khỏi trang sách, liếc nhìn Thượng Quan Nguyệt Nhi ở trước mặt, khi thấy hai gò má đỏ bừng của nàng, ánh mắt hắc thoáng hiện nét u ám.

Thượng Quan Nguyệt Nhi né tránh ánh mắt thâm trầm của hắc, cúi đầu trả lời: “Sáng nay thiếp nghe nói Lâm trắc phi quỳ gối trước cửa Phù Dung Các một ngày một đêm, hôm trước vừa có mưa nên khí trời rất lạnh, nếu Lâm trắc phi cứ tiếp tục quỳ như vậy khó tránh bị phong hàn. Thiếp khẩn cầu Thái tử đi khuyên Lâm trắc phi, tránh để người bị thương thân thể, cũng tránh cho Thái tử khỏi khó xử.”

Lâm Thiện Nhã đứng ngoài cửa nghe thấy những lời nói của Thượng Quan Nguyệt Nhi, trong lòng thầm cười khẩy, Lâm Thiện Nhã nàng không cần người khác phải giả vờ đồng tình.

Nàng đẩy cửa bước vào, đến trước mặt Nguyên Kỳ quỳ gối, nói: “Xin Thái tử ban cho thiếp một phong hựu thư!”

Thượng Quan Nguyệt Nhi khó nén vẻ mặt kinh ngạc, không phải Lâm Thiện Nhã bị kích thích đến điên rồi chứ?

Nguyên Kỳ bắn ánh mắt sắc bén về phía Lâm Thiện Nhã.

Gương mặt Lâm Thiện Nhã lúc này đã đầy nước mắt, nàng nhớ tới cách đây không lâu Lâm Khinh Trần đã căn dặn nàng rằng, nếu muốn giữ được

tính mạng thì khi biết tin Hạ quốc chiếm đánh Phong quốc, phải lập tức khẩn cầu Nguyên Kỳ cho nàng hưu thê, bởi vì giải pháp tốt nhất lúc này chính là nàng phải rời khỏi phủ Thái tử.

—bamholylnd.com—

Mười ngày vừa qua Mộ Dung Ca vẫn luôn ở trong phủ, không hề bước chân ra ngoài, nhưng nàng vẫn căn dặn chương quỹ phải lưu ý động tĩnh của Tần Nhi và Nguyên Ngự, nếu trong vòng một tháng mà hai người đó không quay lại từ lâu, chứng tỏ sự xuất hiện của nàng ngày ấy không khiến Tần Nhi nghi ngờ.

Thực ra ở nhà thỉnh thoảng nhìn ngắm hai chú gấu trúc mập mạp này cũng rất tốt. Lâm Tùng Nguyên đã từng hỏi nàng vì sao lại nuôi gấu trúc, hình thể của gấu trúc hơi lớn, loại động vật này ở Lương quốc có rất nhiều nên không mấy người thích nó, nàng chỉ mỉm cười trả lời: “Thỉnh thoảng nhìn ngắm những chú gấu lười biếng dễ thương này, ta mới thấy mình thực ra là người rất chăm chỉ.”

Lúc đó nghe câu trả lời này của nàng, Lưu Tùng Nguyên há miệng không khép lại được, y không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy.

Mấy ngày gần đây Lưu Ngữ Yên cũng ít tới quán quýt lấy nàng, có Lương Thần ở bên cạnh nên nàng ấy không còn thời gian tới đây nữa. Có người nói Lương Thần rất quan tâm săn sóc cho Ngữ Yên, khiến nhiều đối tượng thích nàng ấy phải chết tâm, hơn nữa mấy ngày trước hắn còn đến cửa nhà xin cầu hôn và cũng đã nhận được cái gật đầu đồng ý của Lưu Tùng Nguyên, nhưng phải chờ một năm sau mới được thành thân.

Mộ Dung Ca do dự không biết có nên nói cho Lưu Tùng Nguyên biết những nghi ngờ của mình hay không, nhưng nghĩ lại dù sao nàng cũng không biết ngày hôm ấy Lương Thần đã gặp chuyện gì, vì sao lại bị trúng xuân dược và hắn xuất hiện ở Trần phủ với mục đích gì. Huống chi nàng

cũng không có chứng cứ chứng minh Lương Thần có mục đích khi tiếp cận Lưu Ngữ Yên. Nàng tin Lưu Tùng Nguyên là người thông minh, y sẽ không tùy tiện giao phó Lưu Ngữ Yên cho kẻ nào bất tài, có lẽ tốt nhất nàng nên im lặng.

Hôm qua Lưu Ngữ Yên tới đây mời nàng cùng ra quán trà gặp mặt Lương Thần, nhưng nàng đã từ chối. Nàng đã từng gặp hắn một lần, nếu cả hai gặp lại khó tránh khỏi phiền phức.

“Mộc cô nương đang suy nghĩ điều gì mà xuất thần như vậy?” Lưu Tùng Nguyên cùng tới với Tiểu Thập, thấy Mộ Dung Ca đang ngồi trên ghế đá, thất thần cầm chén trà liền ngồi xuống đối diện, cười hỏi.

Mộ Dung Ca mỉm cười trả lời: “Ta đang nghĩ mấy ngày nay có bao nhiêu bạc thu về tay rồi.”

“Haha, cô nương yên tâm. Trận này Hạ quốc chiếm đánh Phong quốc, các quốc gia khác sẽ bắt đầu tích trữ binh khí, vả lại những binh khí do cô nương làm ra đều có tính thực dụng cao nên rất được ưa chuộng. Hôm nay ta vừa nhận được thư tín từ vài quốc gia gửi tới, ngày mai sẽ khởi hành đi Tề quốc.” Lưu Tùng Nguyên khẽ cười, tiếp xúc lâu mới biết, đừng nhìn bộ dạng lúc nào cũng thản nhiên của nàng mà bị đánh lừa, thực ra nàng là một người cực kì yêu bạc.

Phải đi Tề quốc? Mộ Dung Ca bỗng nhớ tới điều gì đó, nàng nheo mắt nhìn y đầy bồn chồn: “Ta có nghe Yên Nhi nói rằng, Lưu công tử phải đi cầu hôn?”

Lưu Tùng Nguyên nhướng mày, hơi hốt hoảng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Mộ Dung Ca, y mất tự nhiên hỏi: “Đến nay Mộc cô nương vẫn còn chưa đính hôn phải không?”

Ánh mắt Mộ Dung Ca thoáng trầm xuống, nụ cười trên môi lập tức biến mất, nàng cúi đầu: “Chưa từng.” Đến tuổi này vẫn chưa từng kết hôn,

nhưng thân thể này đã thuộc về một người.

“Nếu vậy, ta có ý muốn cưới Mộc cô nương thì sao?” Lưu Tùng Nguyên bỗng nghiêm túc nhìn Mộ Dung Ca.

Bầu không khí bỗng chốc thay đổi, Mộ Dung Ca không nghĩ rằng Lưu Tùng Nguyên sẽ nói như vậy.

Tiểu Thập khẩn trương nhìn Mộ Dung Ca, rồi lại nhìn sang Lưu Tùng Nguyên.

“Lưu công tử đang thương hại ta sao? Đời này ta đã lập lời thề cùng đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau, cả đời không lấy chồng.” Nàng nhún vai, vờ như không nhìn thấy tâm tư của Lưu Tùng Nguyên.

Lưu Tùng Nguyên còn muốn nói thêm điều gì nữa, kết quả lại bị một gã hạ nhân chạy tới phá ngang: “Mộc cô nương, bên ngoài có một cô nương muốn gặp ngài.”

“Một cô nương?” Mộ Dung Ca ngạc nhiên, là ai vậy? Ở Lương quốc này nàng không quen biết nhiều người, nếu nói tới con gái thì nàng chỉ biết một mình Lưu Ngữ Yên, làm sao lại có người khác tới đây?

“Dạ.”

Tiểu Thập lập tức muốn theo gã hạ nhân đi ra ngoài xem ai tới nhưng bị Mộ Dung Ca ngăn cản, nàng đưa tay làm thủ ngữ. “Tiểu Thập trở về phòng đi, dù xảy ra chuyện gì cũng không được đi ra.”

“Không được.” Tiểu Thập lắc đầu nhưng không thể đấu lại ánh mắt của Mộ Dung Ca, đành đi vào trong.

Lưu Tùng Nguyên thấy sắc mặt Mộ Dung Ca bỗng biến sắc, có vẻ đang đề phòng thứ gì đó.

Người con gái ngoài cửa dường như không thể kiên nhẫn hơn được nữa, không đợi hạ nhân bẩm báo quay lại nàng đã trực tiếp xông vào.

“Cô nương, cô nương, người không thể đi vào!”

Có vẻ cô gái kia là một người luyện võ, dám hạ nhân yếu đuối vô lực ngăn cản cô ta. Cô gái đập tất cả những người cản đường, chạy tới trước mặt Mộ Dung Ca. Một cô gái hung hãn, toàn thân tỏa ra quý khí.

Mộ Dung Ca nhẹ mím cười, quả nhiên là Nguyên Ngự, muội muội của Nguyên Kỳ, nhưng tại sao cô nàng lại có thể ngốc ngếch đến thế? Ngày hôm ấy sự khác lạ của Tần Nhi đã khiến nàng ấy hoài nghi, lại nhìn thấy nàng nên có lẽ trong khoảng mười ngày nay nàng ấy đã đi tìm kiếm tung tích của nàng. Nguyên Ngự đúng là một cô gái thông minh!

“Bản phi chỉ muốn biết cô gái nào đã câu dẫn Vương gia!” Nguyên Ngự hất tay dám hạ nhân đang ra sức chắn trước mặt mình. Trước đó vài ngày, lẽ ra bọn họ đã phải lên đường rời khỏi thành An Bình đến nơi khác, nhưng Triệu Tử Tần bỗng nói không muốn đi nữa, từ trước đến nay chưa từng có chuyện như vậy.

Nhưng khi đến đây, nhìn thấy người con gái đứng trong lầu lầu ngày hôm ấy, Nguyên Ngự sợ hãi. Vốn nàng cứ nghĩ rằng nữ nhân khiến Vương gia thất thố như vậy phải là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nhưng không ngờ cô gái đứng trước mặt nàng bây giờ không thể dùng bốn chữ quốc sắc thiên hương để hình dung được.

Một nửa khuôn mặt của cô gái này đã bị hủy hoại, hầu như cả khuôn mặt đều là những vết sẹo xấu xí dữ tợn, chỉ cần nhìn qua thôi cũng cảm thấy ghê tởm sợ hãi, một cô gái như vậy ai nhìn thấy cũng muốn tránh né, chỗ nào sẽ khiến Triệu Tử Tần hồn bay phách lạc?

“Tại sao có thể như vậy?” Đôi mày lá liễu cau lại, khí thế hung hãn vừa rồi lập tức biến mất.

Lưu Tùng Nguyên lạnh lùng nhìn Nguyên Ngự, giọng nói không tốt: “Cô nương là người phương nào? Sao không có phép tắc gì cả, chưa được sự đồng ý của chủ nhân đã tự tiện xông vào?”

“Cô nương muốn tìm ai? Ta sao?” Mộ Dung Ca mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng nụ cười này ở trong mắt Nguyên Ngự xấu xí kinh khủng, nàng muốn lập tức rời khỏi đây.

Vừa xoay người, phía sau đã vang lên tiếng nói lạnh băng của Mộ Dung Ca. “Ta chưa từng quen biết với cô nương nhưng cô nương lại xông vào trong phủ của ta, giờ không giải thích mà đã muốn rời đi ư?”

Nguyên Ngự cứng người, khi hành động nàng đâu nghĩ nhiều như vậy? Nàng xoay người không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca, có phần lúng túng: “Ta muốn tìm người nhưng không ngờ đi nhầm chỗ, xin thứ lỗi.”

“Mộ Dung Ca...”

Cách đó không xa xuất hiện một chàng trai tuấn tú phóng khoáng, cả người hằn mặc một bộ trường bào màu lửa đỏ vội vàng chạy tới, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng hẳn đã ôm chầm lấy Mộ Dung Ca.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Edit: Vân Phạm

Beta: Vịt

“Ngày ấy nàng cùng ta chạy trốn, dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt nàng nhuộm một màu lửa đỏ rực, nàng đã nói nếu Tần Nhi mặc y phục màu đỏ như ngọn lửa này nhất định sẽ khiến chúng sinh điên đảo, khiến nam tử khắp thiên hạ phải ghen tỵ. Hai năm qua, Tần Nhi vẫn luôn trong trạng thái nửa sống nửa chết, cuộc sống trôi qua chỉ là những chuỗi ngày dài thần thờ vô vị. Vì sao nàng biết điều ấy mà vẫn không chịu cho Tần Nhi biết rằng mình còn sống?” Chàng trai ấy thảng thốt nói ra những lời sâu kín trong lòng, vòng tay càng siết chặt Mộ Dung Ca hơn nữa.

Hắn nói cho nàng biết nỗi khổ vì phải đấu tranh với sự thật đã dẫn dắt hắn suốt hai năm qua, biết bao nhiêu lần hắn giãy dụa tự ép mình chấp nhận, rồi phủ định, lại chấp nhận, lặp đi lặp lại rất nhiều lần đến nỗi hắn không còn nhận ra mình đang nghĩ gì. Đã bao nhiêu lần hắn mong ước, cầu xin lại được thấy nụ cười của nàng một lần nữa.

Mộ Dung Ca nhắm chặt hai mắt, trong lòng rung động! Hai năm không nhìn thấy hắn, không ngờ Tần Nhi đã trở thành một chàng trai cao lớn vạm vỡ, được hắn ôm trong vòng tay, nàng có thể cảm nhận được sự kích động và tình cảm chân thành của hắn. Quá bất ngờ, nàng không để ý hắn đã gọi nàng là Mộ Dung Ca, nàng hé mở hai mắt nhìn bộ xiêm y đỏ rực như lửa trên người Triệu Tử Tấn. Đứa trẻ ngốc! Đêm hôm đó vì quá mệt mỏi nên nàng đã dựa vào gốc cây định chớp mắt một lúc, đầu óc mơ mơ màng màng nên thốt ra câu nói đó, thế nhưng hắn lại nhớ rõ trong lòng.

Nguyên Ngự bị bất ngờ chưa kịp phản ứng, cảnh tượng trước mặt như bóp nghẹt trái tim nàng, khiến nàng cảm thấy ghen tị. Những hành động của hắn giống như gặp được một người vô cùng quan trọng, tưởng chừng đã đánh mất nay lại tìm về được, những biểu cảm kinh ngạc, mừng rỡ, vui vẻ và tình cảm chân thành tha thiết như vậy nàng chưa từng được nhìn thấy trong suốt nửa năm ở bên cạnh hắn.

Cô gái xấu xí này có quan hệ thế nào với hắn? Tại sao cô ta có thể khiến hắn như biến thành một người khác. Nếu là người hắn thương thì hình như không hợp tuổi. Không... nàng vừa nghe thấy hắn gọi Mộ Dung Ca, ba chữ này sao quen đến thế? Nguyên Ngự chợt nhớ ra khi nàng còn chưa được gả tới Tề quốc đã từng nghe nói đến cái tên Mộ Dung Ca. Cô gái này mang thân phận phế phi, sau đó trở thành ca kỹ rồi dựa vào các loại cơ duyên xảo hợp được đến bên cạnh Thái tử Hạ quốc, cũng chính là hoàng huynh của nàng. Nhưng khi hoàng huynh quyết định ban cho Mộ Dung Ca danh vị trắc phi thì nàng ấy lại táng thân trong biển lửa.

Điều quan trọng là Mộ Dung Ca đã từng có quan hệ người một nhà với Triệu Tử Tấn. Người con gái này có phải là Mộ Dung Ca hay không? Nếu đây đúng là nàng ấy thì khó trách vì sao Triệu Tử Tấn lại có biểu hiện chân tình như vậy.

Lưu Tùng Nguyên kinh ngạc nhìn chàng trai tuấn mỹ, đẹp tựa thần tiên bỗng xuất hiện ở trước mặt bọn họ, ánh mắt y khóa chặt vào vòng tay đang ôm xiết lấy Mộ Dung Ca, hai hàng lông mày trên gương mặt y nhíu chặt.

Mộ Dung Ca giãy khỏi cái ôm của Triệu Tử Tấn, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn hắn. “Người là ai?” Từ ngày chạy trốn khỏi Hạ quốc rồi bị ồm một trận thập tử nhất sinh, giọng nói của nàng đã biến đổi, mặc dù không đến mức quá khàn nhưng cũng trở nên xa lạ. Hơn nữa hai năm qua vì có ý định che giấu giọng nói của mình nên nàng vẫn luôn cố tình giảm thấp âm lượng, nhưng kiểu cách mềm mại uyển chuyển trong giọng nói ấy thật khó mà thay đổi được.

Không biết? Lưu Tùng Nguyên thầm kinh ngạc, y cố gắng quan sát vẻ mặt của Mộ Dung Ca, nàng không giống như đang nói dối.

Triệu Tử Tấn cau mày nhìn người con gái trước mặt, ánh mắt của nàng thật xa lạ. Dung mạo nàng đã bị hủy hoại, gương mặt xấu xí dữ tợn này không giống với Mộ Dung Ca trong trí nhớ của hắn. Quan trọng hơn, vết sẹo ghê người trên mặt nàng là sản phẩm của đao kiếm chứ không phải là vết bỏng.

Thật sự không phải là nàng sao?

Vậy loại cảm giác ấm áp có thể làm cho hắn buông tất cả phòng bị xuống này là gì? Chẳng phải chỉ mình nàng mới khiến hắn có cảm giác như thế sao? Nhưng gương mặt của cô gái trước mặt thực sự rất xa lạ.

Hắn hoài nghi nhìn Mộ Dung Ca, đôi con ngươi đen nhánh hơi nheo lại. Khí thế bức người thường thấy đã quay trở về, hoàn toàn không thể nhìn ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ như vừa rồi.

“Người không phải là nàng?!” Hắn cất giọng cộc lốc lạnh lùng, nửa do dự nửa khẳng định.

Hắn vẫn cảm thấy người con gái trước mặt này rất quen thuộc, phải nói là vô cùng quen thuộc, nhưng từ khuôn mặt chẳng chịt những vết thương đến vẻ lạnh lùng này đều xa lạ với hắn. Duy chỉ có khí chất tỏa ra từ nàng là hắn cảm thấy quen thuộc.

“Vương gia, ngài nhận lầm người rồi! Mộ Dung trắc phi lúc ấy đã vùi thân trong biển lửa, cô gái trước mặt này không phải là nàng ấy!” Mặc dù trong lòng Nguyên Ngự không thoải mái, nhưng nhìn thấy Triệu Tử Tấn khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày cũng khiến nàng yên tâm hơn. Nàng đi tới bên cạnh, nắm lấy bàn tay của hắn để cố gắng cảm nhận hơi ấm, khi chạm vào bàn tay đang siết chặt, bỗng nàng thấy rung mình.

Nhìn vẻ mặt thay đổi nhanh chóng từ mừng rỡ thành phòng bị của Tần Nhi, ngực của Mộ Dung Ca như bị giáng một đòn nặng nề, trong một thoáng mềm lòng nàng đã muốn nói cho đứa trẻ này biết nàng đúng là tỷ tỷ của hắn. Nhưng nàng không thể nói, tuyệt đối không thể!

“Vị công tử này, hành động của người quá mức đường đột!” Mộ Dung Ca hạ thấp đôi mắt, buông một câu lạnh lùng rồi dừng lại. Sau đó tiếp tục: “Bất luận công tử có thân phận gì thì nơi đây cũng là phủ của ta, không phải nơi người muốn xông vào là được. Hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân, cho dù công tử có dung mạo tuấn mỹ hơn người cũng không thể coi thường người khác như thế!”

“Người thật sự không phải là nàng?” Triệu Tử Tần gắt gao theo dõi từng cử động của Mộ Dung Ca.

Cái cách nàng lạnh lùng chất vấn hắn, trong mắt thậm chí không có một tia dao động này thật giống. Trong khoảng thời gian cả hai cùng chạy trốn, nàng và hắn đã vui vẻ như vậy, thời gian trôi qua vài năm, nhưng những hình ảnh ấy vẫn được hắn ghi tạc trong trí nhớ. Ngỡ đã tìm được nàng nhưng thật không ngờ, người trước mặt này lại không phải người hắn vẫn tâm niệm! Ánh nhìn thoáng qua đêm đó có lẽ chỉ là một giấc mộng của hắn, nhưng hắn lại không muốn rời khỏi giấc mộng đó, đành phải khổ sở tự cười mình.

“Là bản vương đã đường đột.” Hắn lui về phía sau vài bước, xoay người nhanh chóng rời đi.

Nguyên Ngự vốn định đuổi theo nhưng lại dừng bước, nàng dùng ánh mắt bén nhọn tỏa ra hơi lạnh quét từ đầu đến chân Mộ Dung Ca, khi nhìn đến gương mặt xấu xí khó có thể diễn tả bằng lời kia, Nguyên Ngự bỗng cảm thấy lúng túng muốn nhìn đi nơi khác, thì ra tất cả chỉ là những suy đoán của riêng nàng.

Nhưng thông qua lần này nàng đã hiểu được, Triệu Tử Tấn không phải là người lạnh nhạt không để tâm đến bất kì việc gì, mà thực ra nơi êm ái, dịu dàng nhất trong lòng hắn đã dành cho Mộ Dung Ca, người đã từng là tỷ tỷ của hắn. Lẽ nào mấy năm nay tinh thần hắn sa sút như vậy cũng là bởi vì Mộ Dung Ca? Tình cảm tỷ đệ cũng có thể sâu sắc đến thế ư?

Ôm mỗi nghi ngờ, Nguyên Ngự quyết định đuổi theo bóng dáng tuyệt vọng của Triệu Tử Tấn.

Khi hình bóng đỏ rực biến mất, ánh mắt Mộ Dung Ca chợt loang loáng nước. Như cơn gió thổi qua làm lay động rừng lá trúc, lòng nàng bỗng dâng lên nỗi xúc động không kịp che giấu.

Nhớ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đứng giữa một bầy thiếu niên xinh đẹp, nhìn thấy hắn gầy yếu, xanh xao đang nở nụ cười với nàng. Nụ cười đó tràn đầy tình cảm thân thiết, nàng khắc sâu nụ cười của hắn vào trong lòng, cũng coi hắn là người thân duy nhất của mình ở cái thời đại tàn nhẫn vô tình này.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cuộc sống không biết từ lúc nào đã có những thay đổi không thể ngờ tới. Thứ mà hắn và nàng phải đối mặt là số mệnh tàn nhẫn này.

Vì thế nàng tình nguyện giữ những hồi ức tốt đẹp ấy trong trí nhớ, giữ lại ánh mắt đầy thân tình hắn nhìn nàng khi đó.

“Mộc cô nương.” Bên cạnh vang lên tiếng gọi của Lưu Tùng Nguyên.

Y dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng. Từ lần đầu gặp mặt y đã cảm thấy nàng là một người rất bí ẩn, thậm chí còn cảm thấy được trên người nàng có thứ khí chất làm cho người ta phải sợ hãi. Tuy gương mặt nàng xấu xí nhưng y lại mơ hồ cảm thấy mình không xứng với nàng. Hai năm qua, y dần dần hòa nhập vào cuộc sống của nàng, muốn làm tan đi băng giá trong

đôi mắt ấy, nhưng thời gian dần qua, y ngày càng cảm thấy mình bất lực vì dường như nàng luôn đóng chặt cửa trái tim mình.

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn y, ra vẻ giận dữ: “Xem ra bọn họ cứ ý mình thân quyền quý là có thể tùy tiện ức hiếp dân lành.”

Tiểu Thập từ trong phòng đi ra, tuy vẫn ẩn trốn ở trong phòng, nhưng tất cả những việc phát sinh bên ngoài này hẳn đều nhìn thấy hết. Thật ra hẳn rất hiểu, không phải Mộ Dung cô nương muốn lạnh lùng với Triệu Tử Tấn, mà là một khi thừa nhận rồi thì cuộc sống nàng vất vả tạo dựng hai năm qua sẽ tan biến.

Hắn đã từng mặc kệ chuyện thiên hạ, nhưng trong hai năm đi theo bên cạnh Mộ Dung Ca, được tiếp xúc với đủ mọi loại người, hẳn hiểu có đôi khi Mộ Dung cô nương cũng không có quyền được lựa chọn thoát khỏi vòng xoáy lợi ích này. Thực sự, để có được cuộc sống yên ổn như ngày hôm nay, Mộ Dung cô nương đã phải trả giá quá nhiều, thậm chí là dùng cái chết của mình để đổi lấy, vậy bảo nàng làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ nó đây.

“Chúng ta không thể ở lại Lương quốc được nữa.” Sắc mặt Tiểu Thập cực kỳ trầm trọng, hẳn làm thủ ngữ nói với Mộ Dung Ca. Chuyện quan trọng nhất trong quãng đời còn lại của hắn là chăm sóc cho nàng, nên hẳn tuyệt đối sẽ không để việc gì phát sinh ngoài ý muốn.

“Không cần đâu.” Mộ Dung Ca nhẹ lắc đầu.

Nàng cùng Tiểu Thập ở bên nhau hai năm đã tạo nên được sự ăn ý, có đôi khi chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để nàng hiểu Tiểu Thập muốn nói cái gì, mà Tiểu Thập cũng vậy. Đây là sự tin tưởng giữa hai người bọn họ.

Nàng nhìn vào mắt Lưu Tùng Nguyên, là kẻ hành tẩu khắp thiên hạ đã chứng minh y không phải là người bình thường, thông minh tài trí có thừa, chuyện Triệu Tử Tấn bỗng nhiên xuất hiện ở đây hôm nay chắc chắn sẽ

khiến y nghi ngờ. Hơn nữa, nếu nàng lập tức rời khỏi đây chắc chắn sẽ đánh động tới Tần Nhi, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên.

Lưu Tùng Nguyên vẫn trầm ngâm nghĩ ngợi nên không chú ý tới động tĩnh của Tiểu Thập và Mộ Dung Ca. Nhưng cho dù có nhìn thấy, y cũng không hiểu.

“Lưu công tử khi nào bắt đầu xuất phát đi Tề quốc? Yên Nhi có đi cùng huynh không?” Mộ Dung Ca đổi đề tài.

Lưu Tùng Nguyên trả lời: “Mấy ngày nữa sẽ khởi hành. Yên Nhi giờ đã đính hôn, không tiện theo ta đi Tề quốc. Trong khoảng thời gian này phiền cô nương chăm sóc cho nó.”

“Được.” Mộ Dung Ca gật đầu, nghĩ tới điều gì nàng lại nói: “Tam hoàng tử thực sự yêu thích Yên Nhi ư?”

Lưu Tùng Nguyên mỉm cười gật đầu: “Ban đầu khi biết chuyện Yên Nhi cùng Tam hoàng tử, ta đã rất ngạc nhiên và lo lắng, nhưng Tam hoàng tử đồng ý cho Yên Nhi danh vị trắc phi. Đối với Yên Nhi thì danh vị trắc phi cũng không tồi, nhờ đó nó sẽ không bị ức hiếp ở trong phủ Hoàng tử.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca không tiếp tục hỏi nữa.

Mộ Dung Ca muốn quay về phòng nghỉ ngơi nhưng bị Lưu Tùng Nguyên chặn lại, tuy vừa xảy ra chuyện Tần Nhi cùng Nguyên Ngự đột nhiên xông vào nhưng có vẻ Lưu Tùng Nguyên vẫn chưa buông tha đề tài đang thảo luận cùng nàng, y cố chấp nhắc lại: “Mộc cô nương, nàng nhất định phải suy nghĩ cẩn thận những lời ta đã nói, ta rất thật lòng.” Nói thực lúc ban đầu y cũng rất để ý đến dung mạo của nàng, có người đàn ông nào không mong muốn thê tử của mình mỹ mạo như hoa? Nhưng qua hai năm tiếp xúc, y phát hiện ra có đôi khi dung mạo cũng không phải là thứ quan trọng nhất.

“Lưu công tử, chúng ta có thể là đối tác làm ăn, cũng có thể là bằng hữu, nhưng những cái khác thì không thể.” Nàng mỉm cười đưa ra đáp án.

Tất cả đàn ông trong thế giới này nàng đều không muốn tiếp nhận, đây cũng chính là lý do vì sao nàng phải thay đổi dung mạo của mình. Thứ nàng muốn là sự tự do và tôn nghiêm của chính bản thân mình, chế độ một vợ một chồng đôi khi còn khiến các đấng mày râu ở thời hiện đại không chịu nổi, nói gì tới đàn ông thời cổ đại đây?

Lưu Tùng Nguyên cau mày, ánh mắt không rời khỏi bóng lưng dứt khoát quay người đi vào bên trong của Mộ Dung Ca, y bỗng nhận ra người con gái này luôn tinh táo hơn bất kì ai, và nàng biết rõ mình muốn gì.

Ba ngày sau Lưu Tùng Nguyên lên đường đi Tề quốc.

Từ ngày Mộ Dung Ca tỏ thái độ lạnh lùng với Tần Nhi và Nguyên Ngự, cả hai không hề xuất hiện thêm lần nào, nhưng nàng biết Tần Nhi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Trên đời này luôn có một số việc xuất hiện bất ngờ làm người ta trở tay không kịp. Mộ Dung Ca không thể nào biết trước được những sự việc ngoài ý muốn này lại xảy ra.

Ngày hôm đó Lưu Ngữ Yên tới với vẻ mặt kinh hoàng, nàng ấy báo cho nàng biết một tin tức động trời.

Lưu Ngữ Yên đã có thai gần hai tháng!

“Tháng trước không thấy kinh nguyệt đến, muội cũng không để ý nhiều, nhưng hai ngày nay muội ăn không vô, thậm chí còn thường xuyên có cảm giác buồn nôn, đi xem thầy lang mới biết mình đã có thai hai tháng rồi! Một tỷ tỷ, muội phải làm thế nào bây giờ?” Sắc mặt Lưu Ngữ Yên tái nhợt.

Ngày thường nàng luôn là một tiểu cô nương lanh lợi tinh quái, chẳng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ rơi vào tình huống như thế này, nhất thời không biết phải làm sao để đối mặt với nó.

Trong lòng Lưu Ngữ Yên lo sợ không biết phải nói chuyện như thế nào với Lưu Tùng Nguyên, nàng làm sao có thể giấu giếm được chuyện này đây. Nhưng Mộ Dung Ca lại có cái nhìn khác, nàng nhận ra một âm mưu to lớn đang dần dần lộ ra ngoài.

Cuối cùng nàng đã hiểu vì sao Lương Thần lại muốn kết hôn với Lưu Ngữ Yên, còn dùng vị trí Trắc phi để dụ dỗ nàng ấy vào bẫy. Thì ra Lương Thần không phải là người thờ ơ không tranh đoạt như vẻ bề ngoài thường thấy, đã tâm trong hãn luôn bừng bừng. Có lẽ hãn đã tính kế muốn cưới Lưu Ngữ Yên, nhờ đó nhận được sự trợ giúp của Lưu Tùng Nguyên. Lưu Tùng Nguyên là thương gia buôn bán vũ khí lớn nhất thời đại này, y thường xuyên qua lại giữa các nước, trong thời loạn thế này, vũ khí chính là thứ quan trọng nhất của một quốc gia!

Nhưng Mộ Dung Ca cũng hy vọng rằng, dù mục đích hay âm mưu của Lương Thần là gì thì hãn đến với Lưu Ngữ Yên cũng vì tình cảm chân thành.

“Muội không biết mình nên làm gì nữa, Mộc tỷ tỷ giúp muội với.” Lưu Ngữ Yên nắm chặt tay Mộ Dung Ca, đem tất cả hy vọng đặt trên người nàng.

Mộ Dung Ca trầm giọng hỏi: “Yên Nhi, nói cho ta biết, trong lòng muội Tam hoàng tử có vị trí như thế nào?”

Lưu Ngữ Yên vội vàng nói: “Trong lòng muội, vị trí của chàng cũng quan trọng như đại ca.”

Mộ Dung Ca thở dài, “Vậy nếu sau này Tam hoàng tử làm chuyện gì khiến muội đau lòng, có lẽ đau đớn đến mức muội không còn thiết sống

nữa, muội vẫn sẽ không hối hận sao?” Đàn bà trong tình yêu vẫn luôn là kẻ dễ dàng đánh mất lý trí, khi tình yêu mới chớm nở, dù chưa biết rõ về đối phương nhưng vẫn cho rằng những cảm xúc mãnh liệt tạm thời đó là chân tình thật sự, nhưng theo thời gian họ sẽ hiểu vọng tưởng càng nhiều thì sự thật phải đối mặt càng tàn khốc, nhưng Lưu Ngữ Yên lại không thể lựa chọn được nữa.

“Mộc tử tử, Tam hoàng tử đối xử với muội vô cùng tốt. Trong cả đám nam tử đến cầu thân mấy năm nay không một ai khiến cho muội có cảm xúc bùng cháy như chàng. Sự xuất hiện của Tam hoàng tử đã làm cho muội hiểu được thế nào là trái tim chỉ hướng về một người.” Khi Lưu Ngữ Yên nói đến Lương Thần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ chờ mong và sùng bái, hai gò má tái nhợt cũng hiện lên nét ửng hồng.

Nhìn vẻ thẹn thùng của Lưu Ngữ Yên, Mộ Dung Ca biết muội ấy sẽ không lựa chọn buông tay, đời này chắc chắn phải gả cho Lương Thần.

Mỗi người đều có con đường đi riêng của mình, nàng không có quyền can thiệp hay thay đổi con đường mà Lưu Ngữ Yên đã chọn. Thôi, dù sao cũng có rất nhiều chuyện không thể dự đoán trước được. Mộ Dung Ca vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Lưu Ngữ Yên, động viên: “Muội đừng sợ, việc cũng xảy ra rồi, ta nghĩ rằng sau khi Tam hoàng tử biết muội mang thai nhất định sẽ rất vui mừng. Đại ca của muội đang trên đường đi Tề quốc, sao muội không dùng bồ câu đưa thư cho huynh ấy biết được tin tức này, sau đó sắp xếp cho hôn sự của hai người được tiến hành sớm.”

“Tam hoàng tử vẫn chưa biết đâu. Muội đang phân vân không biết có nên thông báo tin này cho chàng biết không.” Lưu Ngữ Yên hơi do dự.

Ngày ấy hai người bọn họ tới một sơn cốc vắng vẻ du ngoạn, chẳng may nàng bị trượt chân ngã xuống sông, hắn đem quần áo của nàng đi hong khô, trong thời gian đó, từ đầu đến cuối hắn đều không liếc nhìn nàng một lần.

Nàng rõ ràng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh, cũng nghe thấy nhịp tim của hắn. Sau đó hắn dịu dàng ôm nàng vào lồng ngực...

Mộ Dung Ca chỉ đành thở dài, theo nàng biết, Lương Thần tuy không phải là người ham nữ sắc nhưng phần lớn đàn ông đều dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, Lương Thần cũng không ngoại lệ. Cơ thiếp trong phủ của hắn có mười mấy người, ca kỹ hàng đàn, a hoàn thông phòng cũng có mấy người, mặc dù nghe nói không ai được sủng ái đặc biệt nhưng rõ ràng đêm nào hắn cũng có đàn bà trên giường. Đàn ông ở cái thời đại này luôn không thể kìm chế được dục vọng của mình, có lẽ Lưu Ngữ Yên cũng biết điều đó, nhưng nàng ấy không có tư tưởng mình phải là người phụ nữ duy nhất của Lương Thần, nên lúc này nàng ấy cảm thấy hạnh phúc với lựa chọn của mình.

“Phải cho Tam hoàng tử biết thôi.” Giọng nói của Mộ Dung Ca càng trở nên nặng nề.

Lưu Ngữ Yên cũng không còn biện pháp nào khác, hơn nữa nàng tin tưởng vào Mộ Dung Ca nên Mộ Dung Ca nói gì, nàng sẽ nghe theo.

Tề quốc.

Thiên tử tuyển phi tần, các mỹ nữ khắp toàn quốc đều phải ứng tuyển.

Từ hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ tuyệt sắc chọn lựa ra những người đẹp nhất, có xuất thân từ danh môn vọng tộc, và điều quan trọng nhất là tất cả bọn họ đều phải là xử nữ.

Thông qua tầng tầng chọn lựa, cuối cùng chỉ còn một trăm người có thể tiến vào đại điện gặp Thiên tử, để người lựa chọn.

Trên đại điện, Triệu Tử Duy ngồi trên long ỷ, đưa ánh mắt tà mị trầm tĩnh đảo qua các thiếu nữ muôn hình muôn vẻ đứng ở phía dưới, loại người

nào cũng đủ cả khiến cảm xúc của hân khó có thể giao động. Những gương mặt non nớt khi bị ánh mắt của hân quét qua đều ngượng ngùng, hồi hộp.

Đây là vị thần cao quý nhất Tề quốc và có lẽ sắp là phu quân của các nàng, là người mà sau này các nàng phải thờ phụng cả đời.

Lương Hân Hân cùng Lâm Thanh Nhã phân biệt ngôi hai bên trái phải gần long ý, ánh mắt các nàng khi nhìn thấy những gương mặt non nớt ở bên dưới thật phức tạp. Những cô gái này đều có vẻ đẹp thanh thoát, tươi trẻ, vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Tuy trên gương mặt của ai cũng nở nụ cười thật tươi nhưng trong thời gian chờ hoạn quan công bố danh sách những người được ở lại, trong lòng tất cả bọn họ đều khẩn trương vô cùng.

Lương Hân Hân thầm thở dài, sau này có lẽ cứ ba năm sẽ có một lần tuyển tú, đến lúc đó càng nhiều các cô gái trẻ đẹp được tiến cung, mà mỗi năm nàng lại già thêm một tuổi, sau này đến lúc tuổi già sắc đẹp suy tàn có lẽ nàng vẫn chỉ là Hoàng quý phi mà thôi, không biết ngôi vị Hoàng hậu kia sẽ tới phúc phần của ai?

Trong lòng Lâm Thanh Nhã thầm tức giận nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. Mấy năm nay nàng đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể có được sự sủng ái của Triệu Tử Dục, cứ thế này nàng làm sao còn chỗ đứng trong hậu cung.

Giữa lúc hoạn quan đang cất cao chất giọng lạnh lạnh đọc bảng danh sách thì đột nhiên trong không gian vang lên tiếng kêu sợ hãi mềm mại làm người khác phải phân tâm. “A!”

Mọi người nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy một cung nữ đang hốt hoảng nhìn Triệu Tử Dục, một bên chân hân vẫn còn vệt nước trà. Lương Hân Hân đang muốn răn dạy bỗng nhìn thấy gương mặt của người cung nữ kia, trái tim nàng nhất thời đập chậm một nhịp.

Trên đời này sao lại có một tuyệt mỹ giai nhân đẹp đến thế! So với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Lâm Thiện Nhã chỉ có hơn chứ không kém, rung rộng phàm trần!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Edit: Vân Phạm

Beta: Vịt

Người con gái ấy đang khoác trên mình bộ trang phục cung nữ nhưng không hề tầm thường chút nào, ngược lại trong mắt tất cả mọi người, nàng có một vẻ đẹp thoát tục, bộ quần áo tầm thường trên người không hề làm mất đi vẻ tinh khiết của nàng, dung nhan khuynh quốc khuynh thành làm rung động lòng người, vẻ đẹp của nàng không thể diễn tả được bằng lời. Tuy lúc này nàng đang sợ hãi nhưng không hề thấp kém.

Triệu Tử Duy thoáng ngẩn người, khóe miệng gợi lên một nụ cười hứng thú, ánh mắt hân hoan quét từ đầu đến chân nàng.

Lương Hân Hân kinh ngạc, trên đời này lại có nữ tử xinh đẹp hơn Lâm Thiện Nhã ư? Ai cũng có thể nhận ra ý đồ của nàng ta, nhưng nếu cô gái này đã từng sống trong cung thì tại sao cho đến bây giờ không có ai nhận ra sự xinh đẹp của nàng ta?

Lâm Thanh Nhã nhíu mày nhìn cô cung nữ kia, nàng cảm thấy cô gái này rất quen nhưng không nhận ra được mình đã từng gặp ở đâu.

Tất cả mọi người đều sửng sốt trước vẻ đẹp của nàng ta, ngay cả những tú nữ được tuyển chọn đứng trên điện lúc này cũng cảm thấy tự xấu hổ.

Trong không khí yên lặng, khóe miệng Triệu Tử Duy bất chợt nhướng lên, hân hoan nhìn xoáy sâu vào nàng cung nữ vừa xuất hiện, cất giọng nói tà mị: “Người là ai?”

Người cung nữ có dung mạo tuyệt sắc ấy không hề tỏ ra sợ hãi hay vui mừng, nàng rất bình tĩnh trả lời hẳn: “Bẩm Hoàng thượng, thiếp là Hương Lan.”

Hương Lan? Cái tên này làm Lâm Thanh Nhã run rẩy. Hai năm trước Hương Lan đột nhiên tới gặp nàng, nói là theo lệnh của Lâm Thiện Nhã đi theo hầu hạ nàng, tất nhiên nàng không thể giữ lại người của Lâm Thiện Nhã. Dung mạo của Hương Lan lúc ấy không đoạt hồn như bây giờ, thậm chí có thể nói là rất tầm thường. Chẳng trách vừa rồi khi nhìn thấy Hương Lan, nàng lại có cảm giác quen thuộc, thì ra Lâm Thiện Nhã có tâm tư như thế! Đem một người có dã tâm và dung mạo quốc sắc thiên hương đến bên cạnh nàng, mục đích chính là nhằm vào Triệu Tử Duy, khiến nàng phải khổ sở. Lâm Thiện Nhã, tính kế hoàn hảo lắm!

Thế mà lúc ấy nàng không hề phát hiện ra diện mạo thật của Hương Lan, còn thầm cười khẩy vì nghĩ rằng Lâm Thiện Nhã đưa một kẻ tầm thường đến theo dõi nàng, đúng là quá ngu ngốc, nên lúc ấy nàng đã đưa Hương Lan tới nơi khác làm cung nữ. Thoắt cái qua hai năm, nàng đã quên trong cung còn có kẻ tên Hương Lan này!

Mọi người trong điện đều đang nghĩ rằng cung nữ này sẽ bị trừng phạt thì bỗng nhiên Triệu Tử Duy nói: “Kể từ hôm nay người sẽ là Hương mỹ nhân.”

Mỹ nhân? Mặc dù địa vị mỹ nhân ở trong cung rất thấp, nhưng nếu sau này có thể được Hoàng thượng sủng ái thì tiền đồ vô hạn.

Hương Lan không hề bất ngờ, nàng cúi đầu quỳ xuống, khấu tạ: “Thiếp tạ ơn Hoàng Thượng!”

Không ngờ xuất hiện một việc nhỏ mà lại có thể tạo nên một mỹ nhân độc nhất vô nhị! Bầu không khí trên đại điện bỗng thay đổi. Lương Hân Hân thầm thở dài, nàng biết ngoại trừ Mộ Dung Ca là người trong lòng,

được hân yêu thương thì chỉ có những cô gái nhan sắc khuynh quốc khuynh thành độc nhất vô nhị như thế này mới lọt được vào mắt của hân, mà cả hai điểm ấy, bản thân nàng đều không có được. Nàng chỉ đành tự cười mình, lạnh lùng rời ánh mắt khỏi Hương Lan.

Lâm Thanh Nhã kinh ngạc mở to mắt, càng hiểu được ý định của Hương Lan. Mỹ nhân? Cái danh vị chỉ cao hơn cung nữ một bậc?!

Sau đó, dường như bởi vì sự xuất hiện của Hương Lan mà Triệu Tử Duy không còn hứng thú lựa chọn tú nữ, nhưng để cho xong chuyện, hân đành tùy tiện để lại mấy người rồi ban cho các thân phận khác nhau.

Kỳ tuyển tú bởi vì sự xuất hiện của Hương Lan mà có biến chuyển lớn!

Đêm đó, trăng trên bầu trời lúc mờ lúc tỏ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào hoàng cung lộng lẫy nguy nga.

Bên trong phòng thoáng thoang mùi hương hoa hồng, mọi vật trong gian phòng đều mang màu sắc đỏ tươi. Hương Lan vốn là một mỹ nữ tuyệt sắc khuynh thành, nàng chỉ điểm sơ một vài trang sức trang nhã đơn giản lên đầu, xiêm y màu trắng ẩn hiện dáng người lả lướt, bộ xiêm y này có thể nhìn thấu từng đường cong trên người nàng, bên trong nàng không mặc thêm gì khác, trong cảnh đêm, dung nhan tuyệt mỹ của nàng đủ để đàn ông toàn thiên hạ trở nên điên cuồng say đắm, có thể nói nàng chính là một báu vật!

Cửa phòng bị đẩy ra, một bóng người cao lớn khí thế xuất hiện trước cửa phòng, nàng lập tức đứng dậy, bước tới trước nghênh đón.

“Thiếp chờ Hoàng thượng đã lâu.” Dứt lời, nàng liền để bộ xiêm y màu trắng che đậy thân thể mình trượt xuống.

Khoảnh khắc ấy chỉ còn lại một vẻ đẹp hấp dẫn mê hồn.

Mấy ngày sau, trời đất mịt mù, mưa phùn kéo dài không ngớt.

Mộ Dung Ca đứng bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn cảnh mưa gió ở bên ngoài. Rừng trúc xanh biếc như đang hút lấy cơn mưa trút xuống, hai chú gấu mèo thông minh đã trốn vào trong hang từ sớm, hai cái đầu nhỏ còn vươn ra ngoài quan sát trận mưa, hành động của chúng thật đáng yêu.

Mộ Dung Ca đã sai người tích trữ rất nhiều lá trúc ở trong hang, đủ để chúng ăn trong một hai ngày.

Bỗng cảm giác phía sau có người, nàng quay đầu nhìn lại, là Tiểu Thập.

“Có tin tức gì không?” Nàng hỏi.

“Khánh Lâm vương cùng Vương phi vẫn đang ở khách điểm, không có dấu hiệu muốn rời đi.” Tiểu Thập lắc đầu, làm thủ ngữ nói với Mộ Dung Ca, sắc mặt hắn rất trầm trọng.

Nhiều ngày qua, hắn luôn tìm hiểu tin tức của Triệu Tử Tấn trong thành An Bình, nhưng tin tức của Triệu Tử Tấn rất khó tra, hắn phải lùng tìm mấy ngày mới có kết quả.

Nghe vậy, sắc mặt của Mộ Dung Ca trầm xuống, người còn chưa đi sao?

“Mộ Dung cô nương, xem ra chúng ta đã khiến cho Khánh Lâm vương chú ý rồi.” Tiểu Thập cau mày.

Hai năm qua, hắn vẫn luôn nghe ngóng tin tức về Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy và Triệu Tử Tấn, hắn biết Triệu Tử Tấn sẽ không dừng lại quá lâu ở một nơi.

“Hắn đang đợi.” Mộ Dung Ca thì thầm.

Đã vài năm trôi qua, Tấn Nhi dần trở thành một người tâm cơ thâm trầm, ngày hôm ấy, tuy nàng tỏ ra không quen biết hắn, nhìn vào mắt hắn, nàng

biết hắn đã tin mấy phần, nhưng chắc chắn hắn sẽ có cảm giác quen thuộc với nàng, hắn sẽ nghi ngờ, vì vậy hắn đang đợi. Đợi nàng không giấu được nữa mà lộ ra sơ hở, nếu biết nàng không phải là người hắn tìm kiếm, hắn sẽ đi ngay.

Tần Nhi đã trưởng thành rồi, có thể bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện như thế.

Tiểu Thập im lặng, xem ra chính hắn mới là kẻ thiếu kiên nhẫn.

“Trước mắt không cần để ý việc này, hôm nay Yên Nhi không có ở trong phòng, để tới hồi hạ nhân xem có nhìn thấy Yên Nhi không.” Mộ Dung Ca không muốn nghĩ nhiều đến chuyện đó nữa, nàng quay đầu tiếp tục ngắm làn mưa ngoài cửa sổ, trong giọng nói thể hiện sự lo lắng.

Sau khi Lưu Ngữ Yên biết được mình có mang, tính cách trở nên trầm tĩnh, không còn hoạt bát ồn ào như ngày thường. Ngày hôm qua nàng ấy đã báo tin này cho Lương Thần biết, Lương Thần nghe xong tỏ vẻ rất hưng phấn, còn nói nhất định phải mau chóng cưới Lưu Ngữ Yên về phủ. Lưu Tùng Nguyên nhận được tin tức cũng truyền tin trở về, y có chuyện quan trọng cần làm ở Tề quốc nên không thể nhanh chóng trở về được, nhưng nội trong vòng hai tháng nhất định sẽ trở về.

Vì thế, hôn lễ của Lưu Ngữ Yên và Lương Thần sẽ được cử hành vào hai tháng sau.

Nhưng vừa rồi nàng phát hiện Lưu Ngữ Yên không có ở trong phòng, đợi một lúc cũng không thấy bóng dáng của nàng ấy.

Tiểu Thập gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Một lúc lâu sau, có người đi vào phòng.

Nàng mỉm cười xoay người lại, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt, nụ cười chợt cứng lại ở bên môi. Mộ Dung Ca nhíu mày, xem ra có muốn trốn cũng trốn không được.

Trước mặt nàng là một đôi tình nhân đang quấn quýt lấy nhau, Lưu Ngữ Yên nép vào người Lương Thần như một chú chim nhỏ, trên mặt lộ rõ vẻ ngượng ngùng khi nhìn thấy nàng, nàng ta thỏ thẻ: “Hôm qua Tam hoàng tử đã hẹn gặp muội ở tửu lâu Bình An, nhưng không hiểu sao hôm nay tửu lâu lại kín hết chỗ ngồi. Muội với Tam hoàng tử điện hạ liền nhớ tới Mộc tỷ tỷ, hiện giờ đại ca không ở nhà, Mộc tỷ tỷ chính là người thân của muội, cho nên Tam hoàng tử muốn cùng muội tới gặp Mộc tỷ tỷ.”

Chẳng trách vừa rồi không thấy bóng dáng Lưu Ngữ Yên ở trong phòng, thì ra là đi hẹn hò với tình nhân!

Lương Thần giật mình nhìn Mộ Dung Ca, đánh giá nàng từ đầu đến chân, lòng thầm sợ hãi, cô gái này có dung mạo xấu xí khủng khiếp, khó diễn tả bằng ngôn từ! Hóa ra cô gái xấu xí đã hù dọa hấn đêm đó, khiến hắn mất hết hứng thú với đàn bà chính là nàng! Thì ra nàng chính là Mộc Khinh, người mà Lưu Ngữ Yên vẫn thường nhắc tới.

Nghe nói, tuy rằng diện mạo nàng rất xấu, thậm chí là khủng khiếp, nhưng cách đối nhân xử thế rất tốt, lại còn là đối tác làm ăn của Lưu Tùng Nguyên. Hắn không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người xấu như nàng này, hơn nữa dường như nàng ta còn không biết rằng mình rất xấu! Trong ánh mắt Lương Thần thoáng hiện lên một tia sát ý, dù cô gái này có là ai thì đêm đó nàng ta cũng đã nhìn thấy hắn.

Mộ Dung Ca đã nhận ra sát khí trong mắt Lương Thần, nhưng nàng vẫn mỉm cười ứng đối, “Thiếp tham kiến Tam hoàng tử.” Nàng vẫn luôn chán ghét cách xưng hô ở thời đại này, hễ là đàn bà con gái khi gặp người hoàng tộc luôn phải tự xưng mình là Thiếp!

Lưu Ngữ Yên tiến lên đỡ lấy tay của Mộ Dung Ca, sau đó thẹn thùng nhìn Lương Thần, nhẹ nhàng nói: “Tam hoàng tử, đây chính là Mộc tử tỷ. Hiện giờ đại ca không có ở nhà, đều nhờ tỷ tỷ chăm sóc cho thiếp.”

Lương Thần thu hồi sát khí trong mắt, gương mặt hắn cũng bớt đi nét cao ngạo, quay trở về dáng vẻ tao nhã như hồi ở Phong quốc, hắn gật đầu cười nói: “Mộc cô nương không cần đa lễ. Ta thường nghe Yên Nhi nhắc tới Mộc cô nương, nghe tên không bằng gặp mặt, không ngờ Mộc cô nương thân là nữ nhi lại có thể chế tạo binh khí. Hơn nữa chỉ trong hai năm đã trở thành thương nhân về binh khí lớn nhất thiên hạ.” Dứt lời, sát khí còn sót lại nơi đáy mắt Lương Thần hoàn toàn biến mất, hắn thiếu chút nữa đã quên thân phận hiện giờ của Mộ Dung Ca, thương gia binh khí số một thiên hạ! Chỉ riêng thân phận này đã khiến hắn không thể động tay với nàng.

“Không thể tưởng tượng được lúc sinh thời thiếp còn có cơ hội diện kiến dung nhan của Tam hoàng tử. Hiện giờ được gặp mặt, thiếp càng cảm thấy Yên Nhi đã lựa chọn đúng. Được Tam hoàng tử thật lòng che chở chính là phúc phận kiếp này của Yên Nhi.” Mộ Dung Ca hạ thấp đôi mắt, khoe miệng hơi mỉm cười nói lời tăng bốc.

Khi nàng cười nở rộ, vết sẹo trên gương mặt chuyển động tựa hồ như đang nhảy múa, vụn vụn giấy dựa càng tăng thêm phần xấu xí dữ tợn. Lương Thần thật sự không thể nhìn tiếp được nữa, bèn thu lại ánh mắt nhìn đi nơi khác.

Lưu Ngữ Yên hơi bất an, tại sao nàng lại cảm thấy giữa hai người này dường như có vấn đề gì đó không bình thường, trong lời nói của cả hai như đang giấu giếm đao kiếm. Nàng lập tức cẩn thận đánh giá biểu hiện của hai người. Đáng giận là cả hai đều giấu sắc mặt quá kỹ, không thể nhìn ra điểm bất thường trên gương mặt của họ, mọi hành động hay nụ cười đều rất hợp lẽ tiết, chẳng lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều sao? Từ khi biết được mình có thai đến giờ, nàng bắt đầu trở nên đa nghi hơn.

“Mộc cô nương đừng nói vậy, Yên Nhi ngây thơ hồn nhiên lại xinh đẹp như tiên nữ. Người con gái như vậy ta đi đâu để gặp được đây.” Lương Thần cười haha, đem dao kiếm giấu trong lời nói cùng sát khí vừa rồi xoay chuyển, chỉ dùng một lời hóa giải hết.

Thấy hãn như vậy, Mộ Dung Ca cũng tạm thời thu lại phòng bị, khẽ cười: “Đúng vậy, người con gái như Yên Nhi thế gian hiếm thấy, thiếp cả gan thỉnh cầu Tam hoàng tử hãy thật lòng đối xử tốt với Yên Nhi.”

“Mộc tử tử... Điện hạ rất tốt với Yên Nhi...” Yên Nhi tựa đầu vào trong ngực Lương Thần, ngượng ngùng nói tốt cho hãn.

Nhưng khi thấy hãn cực kỳ thận trọng gật đầu hứa hẹn, hai gò má của nàng càng đỏ lựng như trái táo chín mọng. Nàng thật lòng thích hãn nên cũng hy vọng sau này hãn có thể sủng ái, yêu thương nàng.

Lương Thần không để ý Mộ Dung Ca đang đứng ở trước mặt, lập tức ôm Lưu Ngữ Yên vào trong lòng, thâm tình nhìn giai nhân xinh đẹp, hứa hẹn: “Đương nhiên rồi.”

Lưu Ngữ Yên giấu mặt vào trong ngực Lương Thần. Ôm mỹ nhân trong ngực nhưng Lương Thần lại không hề có cảm giác tim đập nhanh, dục hỏa cũng không bùng cháy. Chết tiệt! Đều do đêm đó gặp phải ả xấu xí kia, khi nhìn thấy gương mặt kinh khủng của nàng ta, mọi dục hỏa đang thiêu đốt hãn đều bị dập tắt hoàn toàn, cho dù sau đó có dùng ca kỹ thành thực nhất cũng không thể làm dậy lên dục vọng của hãn được nữa. Vốn hãn cực kỳ thích Yên Nhi, nhưng hiện tại lại chẳng hề có ham muốn gì với nàng ấy. Chết tiệt!

“Chỉ có điều...” Hãn bỗng nhiên chuyển đề tài.

Mộ Dung Ca nhú mày.

Lưu Ngữ Yên vô cùng khẩn trương, mở đôi mắt to ngẩng đầu nhìn hãn.

“Yên Nhi hiện giờ đang mang thai, nếu hai tháng sau mới thành thân thật không tốt cho lắm. Con nối dõi của bản cung không được hoài thai mười tháng mà đã ra đời, nhất định sẽ có người dị nghị, điều này không công bằng đối với Yên Nhi. Nếu Mộc cô nương xem Yên Nhi như tỷ muội, không bằng làm chủ hôn cho chúng ta thành thân sớm, như vậy sẽ không có bất kỳ kẻ nào dám nói năng xằng bậy nữa. Bản cung không thể để cho người đời nói ra nói vào chuyện của Yên Nhi, càng không thể dị nghị về đứa con nối dõi của bản cung.” Lương Thần lần đầu tiên nhìn thẳng vào Mộ Dung Ca bằng ánh mắt nghiêm túc. Từng câu từng lời của hắn như thể đều vì suy nghĩ cho Lưu Ngữ Yên.

Mới vừa rồi còn khẩn trương, giờ nghe được những lời này, Lưu Ngữ Yên tức khắc thở phào nhẹ nhõm. Quả thực nàng đã rất sợ hãi, sợ Lương Thần bỗng nhiên thay đổi ý định không muốn kết hôn với nàng nữa. Nàng đã trao mình cho hắn, còn thẻ kiếp này cùng hắn đồng sinh đồng tử, bách niên giai lão, nếu bây giờ hắn thay đổi thì nàng biết phải làm sao. May mắn, hắn muốn bảo vệ nàng.

Mặc dù khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười nhưng trong đáy mắt Mộ Dung Ca nhìn Lương Thần không hề có ý cười, nàng vẫn chưa trả lời hắn.

Lương Thần nôn nóng cau mày, lại mở miệng nói tiếp: “Mộc cô nương có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng đảo chân, khẽ trả lời: “Tam hoàng tử nói vậy sai rồi, việc hôn nhân đại sự sao có thể như trò đùa? Tuy rằng thiếp và Lưu Ngữ Yên thân tình như tỷ muội, nhưng dù sao thiếp cũng không phải là người thân thực sự của muội ấy. Nói gì thì nói Yên Nhi cũng là muội muội duy nhất của Lưu công tử, nếu ngày thành thân của Yên Nhi mà không có Lưu công tử thì huynh ấy nhất định sẽ hối hận vô cùng! Tam hoàng tử yêu thương Yên Nhi nên muốn suy nghĩ cho muội ấy, quả thật là phúc mấy đời của Yên Nhi, nhưng ngày thành thân nhất định phải có mặt Lưu công tử.”

Nàng không biết vì sao Lương Thần lại nôn nóng muốn cưới Lưu Ngữ Yên vào cửa như vậy, nhưng nàng cảm thấy đằng sau chuyện này nhất định đang ẩn giấu một bí mật nào đó.

Yên Nhi đã xem nàng như tỷ tỷ, mặc dù nàng không thể thay đổi việc Yên Nhi yêu thương Lương thần và có thai với hắn, nhưng nàng sẽ không để muội ấy bị đẩy vào mưu đồ nào đó khi không có Lưu Tùng Nguyên ở đây.

Đáy mắt Lương Thần thoáng mất kiên nhẫn, sát khí vừa biến mất nay lại có dấu hiệu trỗi dậy, hắn trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca, lấy quyền lực tạo áp lực. “Mộc cô nương không muốn Yên Nhi được hạnh phúc sao? Mọi việc bản cung làm đều là vì muốn tốt cho Yên Nhi. Mộc cô nương sống ở Lương quốc đã lâu hẳn phải biết tính cách dân chúng Lương quốc, và cũng biết bản cung là ai.”

Mộ Dung Ca nhú mày, không nhìn Lương Thần, mà chỉ chăm chú vào Lưu Ngữ Yên đang bị tình yêu làm mờ mắt, nàng kiên nhẫn hỏi: “Yên Nhi, đây là chuyện chung thân đại sự của muội, không thể làm qua loa được. Lưu công tử đang trên đường đi Tề quốc, chỉ cần xử lý xong mọi việc, nhất định huynh ấy sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đây. Hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ, song thân của muội cùng huynh ấy đã mất sớm, trên đời này chỉ còn Lưu công tử là người thân duy nhất của muội, cho nên việc này nên đợi huynh ấy về mới đúng.”

Lưu Ngữ Yên nghĩ từ lúc song thân qua đời đều do Lưu Tùng Nguyên chăm sóc nàng, nếu không có huynh ấy thì nàng sao có thể sống vô lo vô nghĩ, bình yên cho đến ngày hôm nay. Hôn nhân đại sự của nàng tất nhiên phải do Lưu Tùng Nguyên làm chủ! Nghĩ đến đây lệ đã tràn ra hai khóe mi. “Đúng vậy, muội thành thân phải có mặt đại ca ở đây.” Nàng quay đầu, dùng đôi mắt đầm nước nhìn Lương Thần: “Tam hoàng tử, thiếp chỉ có đại ca là người thân duy nhất, nếu ngày thành thân không có đại ca làm chủ, thiếp không thể thành thân được. Thiếp biết tâm ý của Tam hoàng tử chỉ vì

muốn suy nghĩ cho thiếp, nhưng thiếp vẫn muốn chờ hai tháng sau đại ca trở về.”

Nụ cười trên mặt Lương Thần hơi cứng lại, dường như hẳn còn muốn nói cái gì đó nhưng lại bị Mộ Dung Ca chặn lại, “Việc này cứ quyết định như thế. Yên Nhi đang có thai không thể đi đứng nhiều, muội nên về phòng nghỉ ngơi đi.”

Có vẻ hai tháng Lương Thần cũng không chờ được, lại muốn dùng biện pháp gì đó để lung lạc Yên Nhi. Lương Thần, hẳn muốn làm gì đây? Rốt cuộc là hẳn có âm mưu gì?

Yên Nhi gật đầu, trời mưa dễ làm cho người ta mỏi mệt.

Ban đầu Lương Thần muốn dùng các loại ích lợi hối lộ Mộ Dung Ca để đạt được mục đích của mình, nhưng không ngờ Mộ Dung Ca lại cố ý ngăn cản. Nhìn tình huống trước mắt, hẳn biết có ở lại cũng vô dụng, bèn cười nói: “Mộc cô nương suy nghĩ thật chu toàn, việc này đúng là nên bàn bạc kỹ hơn.”

Lương Thần cẩn thận nằm ở bên eo Yên Nhi, thông thả rời đi.

Mộ Dung Ca nhìn bóng dáng hai người, lòng trĩu nặng.

Tiểu Thập ở gian ngoài, thấy Lương Thần cùng Lưu Ngữ Yên đi ra, hẳn mới đi vào gian trong, nhìn sắc mặt trầm trọng của Mộ Dung Ca, hẳn khuya tay làm thủ ngữ: “Dường như Tam hoàng tử Lương quốc đang có mưu đồ gây rối.”

Mộ Dung Ca gật đầu, từ trước đến nay nàng đều không che giấu ở trước mặt Tiểu Thập. “Tất cả chỉ là những suy đoán của ta và đệ. Việc này dù sao cũng là chuyện của Yên Nhi và Lưu công tử. Lưu công tử đã quyết định hôn sự của hai người bọn họ, ta không thể nhiều lời. Nếu Tam hoàng tử quả thật có mưu đồ, Lưu công tử hẳn sẽ có cách phát hiện. Có một số việc

không cần ta ra tay, chỉ cần bọn họ không làm liên lụy đến chúng ta là được.”

“Mộ Dung cô nương, mấy tháng nay bên Tề quốc đang tiến hành tuyển tú, hiện giờ hẳn đã xong việc phong tước cho người mới. Về phần Thái tử Hạ quốc, đáng lẽ định tháng này thành thân, bỗng nhiên lại trì hoãn sang tháng sau.” Tiểu Thập đem tất cả những tin tức mới tìm hiểu được báo cho Mộ Dung Ca biết.

Vẻ mặt nàng chợt hoảng hốt. Nàng biến mất trước mắt mọi người, nhưng vẫn đứng ở nơi bọn họ không biết nắm được toàn bộ tin tức về họ. Nguyên Kỳ kéo dài hôn sự? Có chuyện gì xảy ra sao? Hay việc này chẳng qua chỉ là kế hoãn binh, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn?

Phong quốc sắp bị công phá, Lâm Thiện Nhã hiện giờ ra sao?

Nàng khẽ cười, hai năm qua Lâm Khuynh Trần cũng mai danh ẩn tích, nếu có Lâm Khuynh Trần trợ giúp, Lâm Thiện Nhã sẽ không đến mức quá chật vật.

“Tốt lắm.” Nàng thản nhiên lên tiếng.

Hạ quốc

“Chủ công, ám vệ truyền đến tin tức, Tề quốc vừa mua một lượng lớn binh khí từ thương nhân Lưu Tùng Nguyên. Mà Lưu Tùng Nguyên này hai năm nay lại hợp tác làm ăn cùng một nữ nhân được mệnh danh là thương nhân buôn bán binh khí đứng đầu thiên hạ.” Hai năm qua, trên gương mặt của Gia Kiệt có thêm một bộ râu dài, năng lực làm việc của y ngày càng ổn trọng, phân tích sự việc luôn chu đáo.

Sắc mặt Nguyên Kỳ lạnh như băng, ánh mắt hắn không rời khỏi vườn hoa sen màu đen, bây giờ đang là thời điểm hoa sen nở rộ, khắp khu vườn đều thoang thoảng hương sen thơm dịu.

Hắn đứng trước cửa sổ, đôi mắt sâu thẳm thoáng hiện lên sát khí. “Vậy sao? Không ngờ phụ nữ Lương quốc lại có năng lực bậc này? Mời nàng

Tề quốc.

Hiện giờ trong hậu cung đang nổi lên phong ba bão táp mãnh liệt, cuộc chiến thâm cung diễn ra khắp nơi, đâu đâu cũng thấy khói thuốc súng nồng nặc.

Hai năm qua, hậu cung Tề quốc vốn luôn được hòa bình là bởi vì Hoàng thượng trải đều mưa móc, giúp các phi tần không đổ kỵ với nhau. Hơn nữa còn có Lương Hân Hân chưởng quản sáu cung, nàng ấy luôn làm việc cẩn thận, chưa bao giờ mắc một sai lầm nào.

Nhưng bởi vì vị mỹ nhân dung mạo tuyệt thế vừa xuất hiện, thế cân bằng trên lập tức bị phá vỡ.

Thời gian vừa qua, Hoàng Thượng chỉ sủng hạnh một mình Hương Lan, kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến nay chưa từng có ai được sủng ái như thế, ngay cả Hoàng quý phi cũng mấy ngày rồi chưa được gặp Hoàng thượng chứ đừng nói gì tới các phi tần có địa vị kém hơn trong hậu cung.

Mà thứ khơi mào cho lửa chiến tranh bốc lên chính là một đạo thánh chỉ đến từ sáng nay, đạo thánh chỉ này khiến cho hậu cung vốn đã nổi sóng nay thành bão táp.

Hương mỹ nhân được thăng chức trở thành Lan phi, cùng Lâm Thanh Nhã là một trong bốn phi tần đứng dưới Hoàng quý phi.

Sự sủng ái mãnh liệt như thế làm sao không khiến người khác đổ kỵ.

Nhưng thủ đoạn của Lan Phi cũng không hề tầm thường, đám phi tần muốn gây bất lợi với nàng đều bị nàng tính kế phản lại, chết rất thảm. Bão táp trong hậu cung vừa khuấy lên bởi vậy mà tắt ngấm.

Nhưng không ai ngờ rằng, trong thời gian tới sẽ có một trận bão táp lớn hơn xuất hiện ở hậu cung.

Trời trong xanh không một gợn mây, nắng ấm áp chan hòa.

Mưa liên tục mấy ngày, đến hôm nay cuối cùng cũng trời quang mây tạnh, không khí thật trong lành tươi mát. Mấy ngày nay liên tục mưa, hôm nay rốt cục trời quang đãng, không khí thật tươi mát.

Mộ Dung Ca ngồi trong rừng trúc, đưa lá trúc cho hai chú gấu mèo ăn.

Hai chú gấu mèo càng lúc càng lớn, lại thích làm nũng cọ cái đầu tròn tròn vào cánh tay của nàng, muốn ăn những lá trúc xanh non trong tay nàng.

Đùa nghịch với chúng giúp tâm tình nàng rất tốt. “Ha ha, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, ngoan, đứa nào cũng có phần.”

Một cơn gió bỗng quất vào mặt nàng, nàng không kịp thu lại nụ cười tự nhiên trên môi thì một bóng người đã đứng ở trước mặt.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Edit: Vịt

Bóng người che khuất tầm mắt của nàng. Mộ Dung Ca vẫn giữ nụ cười ở trên môi, bình tĩnh tiếp tục cầm càn trúc cho hai chú gấu mèo ăn, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn người vừa xuất hiện bên cạnh mình.

Trong phủ của nàng không có nhiều hộ vệ võ công cao cường như Tiểu Thập, nhưng tu vi của bọn họ cũng không thấp. Sau lần đột nhập lần trước, để người nào đó không chú ý, nàng đã lệnh cho những hộ vệ trong phủ thu liễm khí tức, không để người ngoài phát hiện ra. Người vừa tới có thể im lặng không một tiếng động đi tới bên cạnh nàng đã nói lên hẳn là một cao thủ.

Lúc này Tiểu Thập đang nghỉ ngơi trong phòng, nếu có cao thủ tới, chắc chắn chỉ trong thời gian ngắn hẳn sẽ phát hiện ra. Ngay khi bóng đen vừa xuất hiện trước mặt Mộ Dung Ca, nàng đoán người tới là Lương Thần. Nhưng khi ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng là hình ảnh một chàng trai tuấn tú mặc bộ trường bào màu lam, là Tần Nhi!

Đôi mắt đen láy của Triệu Tử Tần nhìn thẳng vào khuôn mặt Mộ Dung Ca muốn tìm ra sơ hở trong biểu cảm của nàng, ánh mắt hẳn nóng rực như lửa.

Mộ Dung Ca hơi cau mày, trong trí nhớ của nàng, Tần Nhi là một cậu bé ngoan trầm tĩnh, cho dù tai họa ập đến khiến thân phận của hắn thay đổi thì trong mắt nàng, hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ năm nào.

Nhưng ánh mắt nóng rực và gương mặt kìm nén đau đớn lúc này của hắn khiến nàng cảm thấy quá xa lạ.

Nàng biết Tần Nhi thông minh sẽ phát hiện ra hành tung của nàng, và hắn cũng có kiên nhẫn để chờ đợi. Nhưng chỉ cần nàng kiên quyết phủ nhận rồi hắn sẽ dần từ bỏ mối nghi ngờ và rời khỏi Lương quốc, cho dù sau này có gặp lại, bọn họ cũng sẽ nhìn nhau như người xa lạ.

Nhưng ánh mắt nóng cháy của hắn lúc này không cho phép nàng tránh né, cậu bé gầy gò năm nào nay đã thay đổi trở thành một chàng trai trưởng thành, gương mặt hắn ngày càng trở nên góc cạnh, lạnh lùng nghiêm nghị.

“Đừng gạt ta nữa, mấy ngày nay ta vẫn luôn thu thập những tin tức của nàng. Tuy gương mặt nàng đã bị hủy, hoàn toàn trở thành con người khác, nhưng trên người nàng có hương vị quen thuộc với ta. Nàng không phải là Mộc Khinh mà là Mộ Dung Ca, chính là Mộ Dung Ca quen thuộc trong trí nhớ của ta.” Triệu Tử Tần đột ngột cúi người nắm lấy cánh tay nõn nà của nàng, không cho phép người con gái này biến mất một lần nữa trước mặt hắn.

Mộ Dung Ca cố sức giằng tay ra nhưng lại bị hắn tóm trở về, hắn nói thêm: “Giờ ta đã là Khánh Lâm vương của Tề quốc, không còn là đứa trẻ ngốc nghếch như trước kia nữa. Nàng đột nhiên xuất hiện ở Lương quốc, một mình hai bàn tay trắng dựng lên địa vị như bây giờ, thân phận hiện giờ của nàng là Mộc Khinh, nàng còn có một đệ đệ, để ta đoán, đệ đệ của nàng tên Mộc Thập, chẳng phải chính là hộ vệ Tiểu Thập luôn đi theo bên cạnh nàng đó sao?”

“Thì ra công tử là Khánh Lâm vương. Thiếp xin bái kiến...” Mộ Dung Ca nhăn mày rù mi, thái độ vẫn tỏ ra lạnh lùng xa cách, định nhún người thì hắn đã níu chặt lấy tay nàng, không cho phép nàng hành lễ với hắn, mắt hắn hơi phiếm hồng, đáy mắt ánh lên nét phiến muộn. “Vì dung mạo bị hủy nên nàng mới mai danh ẩn tích sao? Tần Nhi không phải kẻ ngu ngốc, bất

kì cô gái nào trong thiên hạ này đều có thể cúi đầu trước ta, nhưng nàng thì không!”

Cơ thể Mộ Dung Ca hơi run nhẹ, cổ họng nàng thắt lại, lòng thầm căng thẳng. Nàng ngẩng đầu lên, hẳn có thể thấy sự bi thương và ánh lệ trong mắt nàng.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve ‘vết sẹo’ trên mặt nàng, run giọng nói thầm: “Những vết sẹo này không phải do bị bỏng, cũng không phải ngã bị thương mà là dấu vết của đao kiếm, từng nhát từng nhát bổ xuống gương mặt này. Rốt cuộc thì hai năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Thái độ lạnh lùng của nàng hôm ấy thực sự đã khiến hắn nản lòng thối chí, nhưng quay về suy nghĩ nửa ngày, hắn quyết định tin tưởng vào trực giác của mình, không thể nào có nhiều sự trùng khớp như vậy được. Hơn hai năm qua hắn đã gặp rất nhiều nữ nhân nhưng không có một người nào tạo cho hắn cảm giác quen thuộc đến thế. Đêm đó nàng đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn, giây phút đó hắn đã biết nàng chính là người con gái mà hắn vẫn luôn tưởng nhớ bấy lâu nay.

Mấy ngày nay hắn như bị giày vò, cho người âm thầm điều tra tin tức của nàng, tuy rằng những tin tức hắn thu được đều không hữu ích, nhưng hắn vẫn chờ đợi. Cho dù nàng không có bất cứ biểu hiện nôn nóng nào, nhưng chẳng phải từ trước đến nay nàng vẫn luôn tinh táo nhìn thấu tâm tư của hắn như vậy ư?

Cho nên hắn biết, nàng chính là Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca thở dài thật sâu, nàng biết không thể giấu diếm thêm được nữa, đúng là Tần Nhi đã trưởng thành rồi, có thể đấu tay đôi với Triệu Tử Duy, thậm chí là ngang cơ với Nguyên Kỳ, chỉ cần một chút đầu mối đã có thể tra ra được kết quả.

“Tỷ...” Triệu Tử Tấn thăm thì, cho dù hắn vô cùng không thích cách xưng hô này nhưng vẫn phải lợi dụng nó để vạch trần người con gái đứng trước mặt. Hắn biết, chỉ cần nàng còn coi hắn là người thân thì nhất định sẽ có phản ứng.

Chẳng biết từ bao giờ hắn đã học được cách thức hèn hạ này để đạt được mục đích.

“Tỷ, tỷ biết không thể giấu được đệ mà, không cần phải tỏ ra xa lạ như thế với Tấn Nhi nữa.” Hắn kéo tay Mộ Dung Ca và ghì chặt nàng vào trong lồng ngực, tham lam cảm thụ hơi ấm và hương vị quen thuộc hắn đã nhớ nhung suốt mấy năm qua, cái cảm giác này có thể khiến hắn buông hết tất cả mọi thứ.

Chẳng biết từ khi nào, ở trong lòng hắn, nàng đã không còn là một người tỷ tỷ đơn thuần nữa rồi.

Nếu hắn lớn hơn vài tuổi thì có lẽ giờ đây đã không có cảm giác đau lòng này.

“Nàng quên Tấn Nhi rồi sao? Nàng biết mấy năm qua Tấn Nhi đã phải sống như thế nào mà. Rõ ràng nàng đã đồng ý kiếp này sẽ sống cùng Tấn Nhi, nấu những món Tấn Nhi thích ăn, thế nhưng hôm nay gặp lại, nàng lại nhìn Tấn Nhi như người xa lạ! Có phải nàng quá nhẫn tâm rồi không?” Hắn buông tiếng trách móc.

Mộ Dung Ca chỉ biết thở dài thật sâu. “Tấn Nhi, buông ta ra.” Nếu đã tránh không được thì mặc kệ vậy.

Cơ thể Triệu Tử Tấn khẽ run lên. Nàng thừa nhận rồi! Nàng chính là Mộ Dung Ca!

“Mới cách xa hai năm, Tấn Nhi đã trưởng thành, ánh mắt trở nên sắc bén hơn rồi. Ta đã muốn vứt bỏ hết quá khứ, thay đổi một cuộc sống mới, thậm

chí không dây dưa với những người có thể gây nguy hiểm cho ta. Nhưng số phận thật thích trêu người, ta muốn trốn nhưng trời xanh lại an bài cho ta gặp lại Tần Nhi, thật may mắn khi được nhìn thấy Tần Nhi một lần nữa.” Mộ Dung Ca thở dài, giọng nói của nàng vẫn nhẹ nhàng như trước đây nhưng sắc thái trong đó đã thay đổi.

Những thứ này không làm ảnh hưởng đến tâm tình kích động của Triệu Tử Tần. Hắn mừng rỡ như điên, trong đầu hắn bây giờ không còn nghe thấy bất cứ thứ gì nữa, chỉ còn đọng lại hai chữ Tần Nhi được thốt ra từ miệng nàng.

Hắn ghì chặt nàng vào trong ngực, nước mắt lóng lánh chảy xuôi xuống gò má, giọng nói của hắn đã trở nên khàn đặc: “Tại sao nàng có thể tuyệt tình như vậy! Rời đi nhiều năm như thế, khiến ta nghĩ rằng nàng đã thực sự chết rồi, cả đời này ta không còn được gặp lại nàng nữa.”

“Tần Nhi, buông ra.” Mộ Dung Ca vẫn nhẹ nhàng nói.

Ngay khi Tần Nhi ôm nàng và nỉ non nói những lời thương nhớ, trong lòng Mộ Dung Ca thoáng cảm thấy lạ lùng. Nàng mong đây chỉ là do nàng cả nghĩ, hắn vẫn luôn coi nàng là người thân, không có bất cứ thay đổi nào khác, nàng muốn tin rằng những cảm giác khác lạ mình vừa nhận thấy tất cả đều sai. Tần Nhi giờ đã trở thành một chàng trai trưởng thành, có một người vợ đẹp như tiên nữ, và nàng cũng nhận ra Nguyên Ngư thật lòng thích Tần Nhi.

Triệu Tử Tần thấy nàng kêu bèn buông lỏng tay ra, khi nhìn vào khuôn mặt của nàng, hắn lại thấy những vết sẹo chẳng chịt trên đó. Điều quan trọng nhất đối với một cô gái là khuôn mặt, nếu khuôn mặt bị hủy đồng nghĩa với việc mất đi tất cả, hắn nàng rất đau lòng. Rốt cuộc thì ai đã ra tay tàn nhẫn đến vậy? Triệu Tử Tần vốn muốn truy hỏi xem kẻ nào đã gây ra vết sẹo trên mặt Mộ Dung Ca, nhưng nhìn thấy biểu cảm của nàng, hắn lại

không đành lòng, muốn tra ra kẻ đó cũng không khó, hắn có thể cho người âm thầm đi điều tra.

Mộ Dung Ca nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Tử Tấn liền muốn nói cho hắn biết đây chỉ là thuật dịch dung, nhưng nàng dừng lại, cười nhạt, thản nhiên nói: “Ta cũng quen rồi, nếu thế này có thể đổi lấy sự bình yên thì ta nguyện ý cả đời mang gương mặt này.” Nàng nói rất thật lòng, gương mặt này chính là một sự giải thoát đối với nàng, nhờ có nó mà bất cứ kẻ nào cũng không dám tới quấy rầy nàng. Nếu có thể cứ như thế này sống bình yên suốt quãng đời còn lại thì không còn gì bằng.

“Nàng muốn một cuộc sống bình lặng như vậy sao?” Triệu Tử Tấn nhìn xoáy vào nàng khiến nàng không được tự nhiên.

Mộ Dung Ca gật đầu. “Đúng vậy, ta đã rất khó khăn mới có cuộc sống yên bình như hiện tại. Tấn Nhi, hãy coi như đệ chưa từng gặp được ta, đây là cách tốt nhất cho tất cả chúng ta. Hôm trước ta đã nhìn thấy Vương phi của đệ, nàng rất đẹp, rất thanh lệ, điều quan trọng hơn là nàng có vẻ rất thích đệ.” Mộ Dung Ca tiếp tục công việc cho gấu trúc ăn, thái độ quay trở lại vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Những lời này làm đáy mắt Triệu Tử Tấn thoáng hiện lên nét khổ sở, hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. “Nàng thực sự muốn ở lại nơi đây ư?”

Mộ Dung Ca im lặng, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch được nàng nuôi hơn một năm, chúng cực kì thích được nàng vuốt ve, một trái một phải dán sát vào Mộ Dung Ca làm nũng, chờ đợi được chủ nhân cho ăn những lá trúc non ngon lành.

“Ta không yêu Nguyên Ngự, tất cả chỉ là vì lợi ích mà thôi.” Hắn cất giọng nói hơi khàn khàn.

Có rất nhiều chuyện không phải cứ muốn là được, cũng như nàng đang đứng trước mặt hắn đây... Nếu hắn đã có thể tìm ra nàng, thì Nguyên Kỳ

và Triệu Tử Duy cũng có thể, nàng muốn có một cuộc sống yên ổn sao, chỉ là hảo huyền mà thôi.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khê giao động, nàng mỉm cười: “Tuy là vì lợi ích nhưng tấm chân tình của nàng ấy là thật. Nếu đệ đã lựa chọn nàng ấy thì nên quý trọng.”

“Ta...” Hãn nghẹn lời.

Vốn trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng khi đứng trước nụ cười của nàng, hãn lại do dự không biết nên nói như thế nào, hãn không dám liều nên càng khó mở lời hơn.

“Tần Nhi, giúp ta được không? Hai ngày sau ta sẽ rời khỏi nơi này, ta biết đệ có năng lực giúp che dấu hành tung, không để cho bất cứ ai tìm được ra ta.” Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Triệu Tử Tần, ánh mắt sáng trong hàm chứa sự tin tưởng đối với hãn.

Triệu Tử Tần vừa bình tâm lại, nhưng vì những lời nói này mà trái tim lại nảy lên, hãn nhíu mày: “Theo ta được biết, Lưu Ngữ Yên đang ở cùng với nàng chờ tháng sau thành thân với Tam hoàng tử Lương quốc. Lưu Tùng Nguyên không ở đây, nàng thực sự muốn bỏ nàng ta ở lại một mình sao?” Hãn cần kéo dài thời gian.

Mộ Dung Ca mỉm cười: “Lưu công tử đã hủy bỏ việc đi Tề quốc và quay về từ sớm, ngày mai huynh ấy sẽ quay trở lại thành An Bình.”

Triệu Tử Tần im lặng, hãn có thể nghe rõ tiếng tim mình đập nhanh, cũng biết rõ đáp án trong lòng, hãn không thể đáp lại nàng.

Cả hai đều trầm mặc, Mộ Dung Ca cúi đầu, nụ cười trên môi dần dần biến mất.

Tiểu Thập đứng cách đó không xa, nhìn tình hình đang xảy ra trong vườn trúc, hắn chỉ biết thở dài. Thật không ngờ Triệu Tử Tấn im hơi lặng tiếng mấy ngày hôm nay thực ra là đang âm thầm điều tra chuyện của Mộ Dung cô nương, có lẽ Mộ Dung cô nương cũng biết muốn giấu diếm Triệu Tử Tấn là chuyện không dễ dàng.

Hắn đang muốn xoay người đi về phòng, bỗng có người thành linh xuất hiện ở trước mặt, hắn trợn mắt bất động tại chỗ, mọi suy nghĩ đều dừng lại trong thời khắc này.

“Tiểu Thập, đừng động.” Người vừa xuất hiện mở miệng nói, giọng nói dịu dàng ấy quá đỗi quen thuộc.

Triều Thập vẫn trợn trừng hai mắt nhìn người kia, tròn mắt đã bắt đầu ngấn lệ, hắn gật đầu.

Đang trong lúc cả hai cùng im lặng, Triệu Tử Tấn bỗng cảm giác có một hơi thở nguy hiểm xuất hiện cách đó không xa, hắn đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng người nào khác. Hai hàng lông mày trên gương mặt hắn nhíu lại, chắc chắn vừa có một người xuất hiện, hơn nữa hơi thở của người đó rất mỏng, nếu không phải mấy năm gần đây hắn cực khổ tu luyện một thân võ công thì e rằng cũng không thể phát hiện ra hơi thở đó.

Chẳng lẽ là Tiểu Thập? Nhưng từ bao giờ Tiểu Thập lại có tu vi cao đến thế?

Bất chợt hắn nhận ra rằng, nếu nàng đã muốn rời khỏi đây thì có lẽ sẽ giống như hai năm trước đây biến mất không còn chút tung tích, và không ai có thể tìm ra nàng được nữa.

—bamholyland.com—

Ngày hôm sau, Lưu Tùng Nguyên trở về, vừa về đến nơi y đã cho Lưu Ngữ Yên một cái tát.

Âm thanh của cái tát ấy rất vang dội, khiến Lưu Ngữ Yên yếu ớt đang mang thai phải ngã xuống.

Lưu Ngữ Yên xoa một bên má sưng đỏ, khóc nức nở.

Lưu Tùng Nguyên cá giận: “Muội dám khóc? Làm ra những chuyện xấu hổ như vậy mà còn dám khóc trước mặt ta? Mới quen biết với Tam hoàng tử một tháng mà dám có tư tình với hắn, lại còn mang thai! Yên Nhi, muội to gan lắm!”

Không chỉ Lưu Ngữ Yên, đến cả Mộ Dung Ca cũng bất ngờ trước cơn giận của Lưu Tùng Nguyên, hơn hai năm qua y vẫn luôn là người ôn hòa hiền hậu. Cũng khó trách, Lưu Ngữ Yên là do một tay y nuôi lớn nhưng muội ấy lại làm ra những việc tà đình như vậy, bảo Lưu Tùng Nguyên làm sao không nổi giận.

“Ca, Yên Nhi biết sai rồi.” Lưu Ngữ Yên thút thít. Khi biết được mình có thai, nàng đã rất sợ hãi và hối hận, tự trách mình ngày ấy không nên mềm lòng phát sinh quan hệ cùng Tam thái tử. Có điều Tam hoàng tử đối xử với nàng rất tốt, lại quan tâm chăm sóc khiến nàng cảm thấy tất cả đều đáng giá. Nhưng khi thấy vẻ mặt giận dữ của đại ca, nàng hổ thẹn.

Mộ Dung Ca nhìn tình hình trước mắt, đành nhẹ giọng khuyên nhủ: “Dù sao sự việc cũng xảy ra rồi, chi bằng cả hai nên bình tĩnh lại nghĩ đối sách.”

Sắc mặt Lưu Tùng Nguyên tái nhợt, y nắm chặt hai đấm tay, đè nén lửa giận đang bùng phát trong lòng, trầm giọng nói: “Hủy bỏ hôn sự, gọi người đi sắc một chén thuốc trục thai.”

“Cái gì?!” Lưu Ngữ Yên hoảng hốt, mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Mộ Dung Ca cũng kinh ngạc, không ngờ phương pháp giải quyết của Lưu Tùng Nguyên lại là phá bỏ cái thai của Yên Nhi. Nàng không lên tiếng, ánh mắt trở nên thâm thúy, hay là Lưu Tùng Nguyên đã biết chuyện gì rồi, và chuyện ấy đang phát triển ngoài tầm khống chế của y?

“Không thể được! Ca, cái thai trong bụng Yên Nhi là con nối dòng của Tam hoàng tử, Yên Nhi đã có hôn ước với Tam hoàng tử, sao có thể bỏ nó đi được? Nếu Tam hoàng tử biết được sẽ trách tội Yên Nhi! Ca, huynh đang nói đùa có phải không?” Lưu Ngữ Yên hoảng hốt, không tin Lưu Tùng Nguyên sẽ có quyết định như vậy. Người đứng trước mặt nàng đây có thật là đại ca ruột thịt, luôn quan tâm chăm sóc nàng không vậy?

Lưu Tùng Nguyên thoáng liếc mắt qua Mộ Dung Ca, y hít sâu một hơi, cứng rắn nói với Lưu Ngữ Yên: “Ta đồng ý hôn sự của muội và Tam hoàng tử chẳng qua chỉ là kế hoãn binh, chỉ cần Thái tử đăng cơ, Tam hoàng tử sẽ không còn cơ hội nữa. Nhưng thật không ngờ muội lại ngu ngốc làm ra việc tày trời như vậy. Muội có biết mục đích của Tam hoàng tử khi tiếp cận muội là gì không? Hắn muốn chiếm đoạt sản nghiệp của Lưu gia ta, thậm chí là xưởng binh khí của Mộc cô nương!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Lưu Ngữ Yên chết lặng trước tin tức khủng khiếp vừa nghe được. Cõi lòng nàng tan nát, thì ra Tam hoàng tử tiếp cận nàng là vì có mục đích, hẳn không những lừa gạt trái tim nàng mà còn muốn chiếm lấy sản nghiệp của Lưu gia và Mộc tử tử!

Nàng nhớ lại từng cử chỉ, từng biểu hiện quan tâm chăm sóc của hắn đối với mình, chưa từng có ai đối xử tốt với nàng đến thế, mà người ấy còn là Tam hoàng tử cao quý của nước Lương. Chỉ cần hắn muốn sẽ có rất nhiều cô gái vây quanh, nhưng hắn lại rất tốt với nàng. Lưu Ngữ Yên không tin đây là sự thật, nàng ngơ ngác nhìn Lưu Tùng Nguyên: “Ca, có thể đó chỉ là hiểu lầm.”

Hắn làm sao có thể lợi dụng nàng như vậy được, nàng không muốn tin những ân ái ngọt ngào trong thời gian qua chỉ là giả.

Lưu Tùng Nguyên nghiêm mặt. Những năm qua y vẫn luôn cố gắng chèo chống giữ sản nghiệp của Lưu gia cũng chỉ vì muốn muội muội của mình có được một cuộc sống tốt đẹp, y đã nghĩ rằng sau này nhất định sẽ tìm cho Ngữ Yên một tấm chồng tốt, nhưng không ngờ vị muội muội luôn được y nâng niu lại bị Lương Thần đoạt mất. Vậy chẳng phải quá lợi cho tên Tam hoàng tử kia rồi sao! Lưu Tùng Nguyên không bao giờ ngờ tới kết quả này, bởi vì y vẫn luôn nghĩ rằng Yên Nhi rất thông minh, chắc chắn sẽ không rơi vào bẫy của Lương Thần.

Mộ Dung Ca cau mày. Thì ra là vậy! Quả nhiên Lương Thần có mục đích khi tiếp cận Lưu Ngữ Yên, hơn nữa mưu đồ của hắn không chỉ nhằm

vào sản nghiệp của nhà họ Lưu, mà hắn còn muốn đoạt được cả xương binh khí của nàng, dã tâm của hắn không hề nhỏ!

Mộ Dung Ca cẩn thận quan sát trạng thái tinh thần của Lưu Ngữ Yên, sắc mặt nàng ấy rất xấu. Bất cứ người phụ nữ nào khi gặp phải tình huống này đều khó lòng chấp nhận được, huống chi trong việc này, Lưu Ngữ Yên vừa mất tâm lại vừa mất thân, trên đời đâu còn việc gì tàn nhẫn hơn thế! Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Lưu Tùng Nguyên là biết y giận dữ đến thế nào, chẳng trách y hủy bỏ việc đi Tề quốc, tức tốc quay trở lại. Ban đầu cũng vì Lưu Tùng Nguyên đã quá tin tưởng Lưu Ngữ Yên nên mới gây ra cố sự này, nếu y sớm nói cho Ngữ Yên biết chân tướng sự việc thì chắc hẳn nàng ấy đã có phòng bị, không làm ra những việc sai lầm và ngày càng lún sâu vào trong đó.

“Tuyệt đối không thể giữ lại cái thai trong bụng muội.” Lưu Tùng Nguyên lạnh lùng ra quyết định, kiên quyết không để ai làm trái.

Mộ Dung Ca thấy mình nên đi ra ngoài, chuyện giữa huynh muội bọn họ, nàng không có tư cách tham dự.

Lưu Ngữ Yên đờ người, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ. Mười sáu năm qua nàng vẫn luôn được sống trong nhung lụa, chưa bao giờ phải chịu cực khổ, cũng chưa bao giờ tiếp xúc với những loại người mưu mô xảo trá nên nàng không hề có phòng bị, cũng không biết cách tránh né. Đến hôm nay nàng mới biết mình đã bị lừa dối và trở thành quân cờ cho kẻ khác lợi dụng, đầu óc nàng trống rỗng mất đi phương hướng, không biết mình nên làm gì bây giờ. Bỗng nhiên, ánh mắt đăm lệ của nàng dán chặt lên Mộ Dung Ca, nàng lên tiếng cầu xin: “Mộc tử tử, hãy nói với Yên Nhi rằng tất cả những việc này đều không có thật đi.”

Mộ Dung Ca đành thở dài, dù biết là tàn nhẫn nhưng nàng vẫn phải nói thật. “Yên Nhi, muội đã mười sáu rồi, chuyện này là trắng hay đen hẳn tự

muội cũng nhìn thấy rõ. Trên đời này, người duy nhất thật lòng với muội cũng chỉ có người thân của muội mà thôi.”

Lưu Tùng Nguyên không phải là người có lòng dạ sắt đá, vừa nãy đưa tay tát Yên Nhi và mắng nàng là vì quá tức giận, đến giờ y đã thấy hối hận khi nhìn thấy muội muội của mình hồn bay phách lạc, sợ hãi đến mức hoảng hốt. Thái độ của y dịu đi, giọng nói cũng mềm hơn nhiều. “Nghe lời ca ca. Nếu muội cứ đâm lao theo lao tiến cung trở thành trắc phi của Tam hoàng tử, tuy rằng thân phận đó cao quý nhưng ở trước mặt vợ cả, muội cũng chỉ là một người thiếp nhỏ bé mà thôi, đã mang phận thiếp thì đời này đừng mong ngẩng đầu lên mà sống nữa. Huống chi tất cả những sự yêu thương chăm sóc của Tam hoàng tử đối với muội đều chỉ là giả dối!”

Lưu Ngữ Yên nhắm nghiền hai mắt, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt của nàng, bi thương và tuyệt vọng, nhờ câu nói của Mộ Dung Ca, thật lâu sau nàng mới gật đầu trả lời: “Cái thai trong bụng Yên Nhi không thể giữ lại.” Mộc tử tử nói đúng, trên đời này bất cứ kẻ nào cũng có thể lừa gạt nàng, nhưng ca ca tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nàng không phải kẻ ngu ngốc, chỉ nhất thời bị Lương Thần dỗ ngon dỗ ngọt mà rơi vào cạm bẫy của hắn mà thôi.

Đối với đàn bà, chuyện đau khổ nhất trên đời này chính là mất đi đứa con trong bụng, Mộ Dung Ca đã từng trải qua cảm giác đau đớn đứt hết ruột gan đó nên nàng rất hiểu tâm trạng của Yên Nhi lúc này.

Thuốc trục thai rất đáng sợ, chén thuốc màu đen rót vào trong bụng là đoạt mất thứ quý giá nhất của người phụ nữ.

Nghe tiếng khóc chịu đựng của Yên Nhi, bất giác tim của Mộ Dung Ca cũng đau theo.

Nhìn sang Lưu Tùng Nguyên sắc mặt tái nhợt, hai nắm tay của hắn siết lại, giận dữ nói: “Tam hoàng tử là kẻ mặt người dạ thú, hắn muốn ngòi vị

hoàng đế, ta càng muốn nhìn thấy hắn thất bại.”

Những lời này của Lưu Tùng Nguyên khiến ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ giao động.

Đêm hôm đó Lưu Ngữ Yên đã nghĩ thông, quyết định làm theo cách của Lưu Tùng Nguyên, trong phủ nhà họ Lưu có thầy thuốc riêng đến quan sát tình hình của Lưu Ngữ Yên. Vốn thân thể của Lưu Ngữ Yên từ trước đến nay rất tốt, tuy làm việc này vô cùng tổn hại đến sức khỏe nhưng cũng không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng.

Ngày hôm sau, khi Lương Thần biết tin Lưu Ngữ Yên không cẩn thận ngã bị sảy thai, hắn lập tức hoảng hốt chạy đến.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của hắn, nàng phải thừa nhận rằng hắn rất giỏi diễn xuất. Tối hôm qua Tần Nhi có tới và nói cho Mộ Dung Ca biết toàn bộ âm mưu của Lương Thần.

Thì ra cuộc sống của Lương Thần cũng không tốt như hắn vẫn thể hiện ra ngoài. Năm đó, khi hắn cùng Lương Hân Hân tới nước Phong, đã không ngăn được để Lương Hân Hân tự ý làm bậy, đem mình tiến cử trước mặt Triệu Tử Duy và sau đó trở thành Thái tử phi của nước Tề. Vốn hoàng đế nước Lương vẫn luôn mong muốn gả Lương Hân Hân cho Nguyên Kỳ, vì sự bất cẩn của Lương Thần khiến kế hoạch của ông đổ vỡ, cũng từ đó hắn bị thất sủng. Từ trước đến nay Thái tử nước Lương vẫn luôn e ngại Lương Thần, y âm thầm thực hiện vài âm mưu nhằm vào hắn, tất nhiên hắn cũng biết điều này nên đã chuẩn bị sẵn, chỉ còn chờ đợi thời cơ kéo Thái tử xuống ngựa là hắn sẽ thay thế y ngồi vào chức vị Thái tử, thuận lợi lên ngôi vua.

Chính vì lẽ đó hắn mới âm mưu chiếm đoạt Lưu gia và xưởng binh khí của Mộ Dung Ca.

Âm mưu thật lớn!

“Yên Nhi! Sao nàng lại không cẩn thận để té ngã? Nàng có sao không?” Lương Thần lao đảo chạy nhanh vào trong phòng, không quan tâm tới ánh mắt của mọi người xung quanh, hấn nhào tới bên cạnh Lưu Ngữ Yên, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Lưu Ngữ Yên nghe thấy tiếng nói, mệt mỏi mở hai mắt vẫn đỏ nhìn hấn: “Tam hoàng tử, tất cả do thiếp không cẩn thận chú ý dưới chân.”

Mộ Dung Ca hơi ngạc nhiên, chỉ qua một đêm mà Lưu Ngữ Yên đã nghĩ thông rồi, còn biết che giấu cảm xúc của mình, khi đối mặt với Lương Thần, nàng vẫn tỏ thái độ như xưa, không thể nhìn ra biểu hiện gì khác thường. Mộ Dung Ca âm thầm nhìn sang Lưu Tùng Nguyên, vẻ mặt y cũng nhuốm đầy bi thương sâu khổ.

Lương Thần không hề nghi ngờ, hấn đưa tay vuốt ve hai gò má tái nhợt của Ngữ Yên, nói lời thâm tình: “Nàng đừng thương tâm nữa, chuyện cần nhất bây giờ là phải điều dưỡng thân thể cho tốt.”

“Vậy thì... về chuyện thành thân của chúng ta, thiếp đã không còn xứng gả cho Tam hoàng tử nữa rồi. Thiếp... thầy lang nói sau này thiếp không thể có thai được nữa.” Lưu Ngữ Yên nghiêng đầu né tránh bàn tay của Lương Thần, giọng nói của nàng bi thương, đau khổ.

Ở trong mắt Lương Thần, biểu hiện này của Lưu Ngữ Yên cho thấy nàng thực sự yêu hấn, không nở rời xa nhưng chẳng lẽ cả đời này nàng không thể có thai được nữa sao?

Lưu Tùng Nguyên yên lặng từ đầu bỗng cất lời: “Thân phận của Tam hoàng tử quá tôn quý, Yên Nhi chỉ là người dân bình thường được Tam hoàng tử yêu mến đã là phúc phận tu mấy đời của muội ấy rồi. Vốn tại hạ luôn nghĩ rằng sau này Yên Nhi sẽ về phủ hầu hạ Tam hoàng tử, sinh con nối dõi cho ngài, nhưng không ngờ ông trời thật nhẫn tâm để xảy ra cơ sự

này. Yên Nhi không còn xứng đáng với Tam hoàng tử nữa, hôn sự của cả hai... hủy bỏ thôi.”

“Không được!” Lương Thần bỗng sầm mặt quát to. Buồn cười! Hắn mưu toan bao lâu như vậy làm sao có thể bỏ dở giữa chừng?

Lưu Ngữ Yên quay đầu lại, dùng đôi mắt khổ sở đăm lệ nhìn Lương Thần, nàng nghẹn ngào: “Tam hoàng tử, thiếp không thể để ngài bị người đời chê cười được. Ngài hãy yên tâm, trong lòng thiếp mãi mãi chỉ có một mình Tam hoàng tử. Thiếp đã quyết định từ nay về sau sẽ ở vậy, cả đời này cũng không tái giá!”

Lương Thần nhẹ đảo tròn mắt, hết nhìn Lưu Tùng Nguyên đến Lưu Ngữ Yên, cuối cùng hắn nói dịu dàng: “Yên Nhi, nàng nghĩ bốn cung là người vong ân phụ nghĩa như vậy sao? Nàng đã là người của bốn cung thì cả đời cũng là người của bốn cung, tại sao bốn cung lại chú ý tới điều đó? Hai tháng sau chúng ta vẫn đúng hẹn thành thân.”

“Tam hoàng tử, ngài cần gì phải khiến thiếp khó xử đến vậy? Chẳng lẽ ngài muốn cuộc sống sau này của thiếp phải sống trong khổ sở dằn vặt hay sao? Sao thiếp có thể ích kỷ như vậy được? Cho dù ngài có tình cảm sâu nặng với thiếp nhưng những kẻ khác thì sao? Chắc chắn bọn họ sẽ chê cười thiếp! Mất đi đứa con của hoàng tử, thiếp đã đau lòng đến không muốn sống nữa rồi, giờ ngay đến cả nguyện vọng nhỏ bé này của thiếp ngài cũng không thể thực hiện được hay sao? Nếu ngài thương thiếp thì hãy đồng ý với thiếp đi!” Lưu Ngữ Yên khóc lóc khẩn cầu Lương Thần.

Lưu Tùng Nguyên tiếp lời: “Sáng nay tại hạ cũng đã vào cung đem việc này trình báo lên Hoàng thượng và đã được Hoàng thượng đồng ý. Tam hoàng tử, nếu ngài thương Yên Nhi thì không nên làm khó mọi người.”

“Người nói cái gì?” Lương Thần trừng mắt với Lưu Tùng Nguyên, không ngờ y lại hành động nhanh như vậy, còn chưa nói với hắn về chuyện

này đã vào cung bẩm báo với phụ hoàng rồi. Chẳng lẽ... y đã phát hiện ra điều gì sao? Nhưng nhìn vẻ mặt của Lưu Tùng Nguyên và Lưu Ngữ Yên không giống như đang giả bộ.

Mộ Dung Ca nhìn xuống, nàng không nói bất cứ lời nào, để mặc hai huynh muội nhà họ Lưu tung hứng. Nếu Lương Thần thực sự có ý đồ xấu đối với bọn họ, còn khiến Lưu Ngữ Yên trả giá nhiều như vậy thì hẳn đáng phải lãnh chịu hậu quả này. Huống hồ gì hẳn còn tham lam muốn cả xưởng binh khí của nàng, vậy nàng cũng mặc kệ hẳn.

Mộ Dung Ca trưng ra vẻ mặt nặng nề, cũng góp vui vào: “Tam hoàng tử không nên ép Yên Nhi nữa, muội ấy bị mất đi đứa con đã đủ đau khổ rồi. Chi bằng ngài chờ thêm mấy ngày nữa, đợi tâm trạng của Yên Nhi ổn định lại, lúc đó nói chuyện cũng không muộn.”

Nghe vậy, Lương Thần khẽ cau mày, nhìn gương mặt xấu xí của Mộ Dung Ca, hẳn nói: “Xem ra cũng chỉ còn cách đó.” Hẳn cần thời gian bàn bạc kỹ hơn. Hẳn làm bao nhiêu việc, đã chắc chắn như thế rồi, chỉ còn chờ thời cơ thôi nhưng lại phát sinh ra chuyện này, thật đáng hận.

Lương Thần không tiếp tục vấn đề này nữa khiến Lưu Tùng Nguyên và Lưu Ngữ Yên đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Lương Thần tạm thời buông tay, để Lưu Ngữ Yên được tự do thì những việc sắp tới đều dễ dàng hơn nhiều.

Lưu Ngữ Yên âm thầm quan sát nửa gương mặt tuấn mỹ của Lương Thần, đến giờ phút này nàng mới phát hiện ra những cử chỉ âu yếm yêu thương từ trước đến nay của hẳn đều là giả dối, vậy mà nàng còn ngây thơ tin tưởng hẳn như thế. Trong lòng nàng đang vô cùng đau khổ, không ngờ chân tình của mình lại đối lấy sự dối trá của hẳn!

Việc đã tới nước này, Lương Thần không thể làm gì khác, đành tức giận phúi tay áo bỏ đi.

Sau khi Lương Thần đi khỏi, chờ Lưu Ngữ Yên khó nhọc đi vào giấc ngủ, cả hai cùng đi ra ngoài, Mộ Dung Ca mới nói với Lưu Tùng Nguyên: “Có chuyện đột xuất xảy ra nên ta không thể ở lại đây nữa, phải nhanh chóng lên đường, sau bữa trưa ta sẽ khởi hành. Về sau nếu có chuyện gì cần liên lạc, huynh cứ dùng bồ câu đưa tin cho ta.” Xưởng binh khí được xây dựng ở nơi vô cùng bí mật, nếu không có thư tín do chính tay nàng viết, xưởng binh khí tuyệt đối không cung cấp hàng cho người ngoài. Cho nên, sau này khi nào Lưu Tùng Nguyên cần mua binh khí cứ dùng bồ câu đưa tin báo cho nàng, nàng sẽ cho người của xưởng binh khí chuyển hàng cho y. Thực ra một năm nàng cũng chỉ chuyển hàng khoảng hai, ba lần mà thôi.

Lưu Tùng Nguyên ngạc nhiên. “Sao đột nhiên cô nương lại rời đi?”

“Xin Lưu công tử giữ kín những tin tức liên quan đến ta, cho dù kẻ nào tới hỏi, huynh cũng đừng tiết lộ. Về phần những cái khác, sau này ta sẽ nói sau.” Mộ Dung Ca khẽ mỉm cười.

Nước Lương đã không còn là nơi ẩn thân tốt nhất nữa rồi. Chuyện gặp lại Tần Nhi là ngoài ý muốn, nhưng nếu Lương Thần đã để mắt tới xưởng binh khí của nàng thì sau này nhất định sẽ có nhiều kẻ khác chú ý tới nàng. Nàng đã suy nghĩ nhiều và đưa ra kết luận, rời khỏi đây chính là lựa chọn tốt nhất.

“Nếu có một ngày Mộc cô nương suy nghĩ lại và cho tại hạ một cơ hội, nhất định tại hạ sẽ thành tâm thành ý cưới Mộc cô nương làm vợ.” Lưu Tùng Nguyên không tiếp tục tra hỏi, việc y có thể làm bây giờ là giúp đỡ cho Mộ Dung Ca. Nàng chính là một người con gái đặc biệt như vậy, càng bức bách thì càng khiến nàng phản cảm, chi bằng yên lặng chờ đợi thì hơn. Hơn nữa lúc này chính y cũng đang gặp chuyện phiền phức không thể bảo vệ nàng an toàn, có lẽ y sẽ chờ khi nào mọi chuyện lắng xuống, lúc đó nàng cũng đã suy nghĩ cẩn thận, hẳn sẽ hỏi cưới nàng lại một lần nữa.

Mộ Dung Ca mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Lưu công tử đừng chờ. Huynh không biết quá khứ của ta nhưng biết rõ tính cách của ta. Chỉ cần ta đã quyết định chuyện gì sẽ không bao giờ thay đổi. Lưu công tử, huynh đừng vì ta mà làm lỡ mất hạnh phúc của mình.”

Lưu Tùng Nguyên trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt vẫn xoáy sâu vào nàng.

Còn nàng chỉ biết thở dài buồn bã.

Bên trong khách điểm, Triệu Tử Tấn đứng chấp tay trước cửa sổ nhìn xuống dòng người đi lại tấp nập trên đường phố, thời tiết đang giữa hè nhưng vẻ mặt và sắc lạnh trong mắt hắn khiến người nào nhìn thấy đều nghĩ mình đang đứng giữa trời đông giá rét.

“Vương gia, thánh chỉ của Hoàng thượng đã đến, nói chúng ta phải lập tức quay về nước Tề.” Nguyên Ngự đứng sau lưng Triệu Tử Tấn, ánh mắt nhìn theo cảnh phía bên ngoài.

Triệu Tử Tấn khẽ nheo mắt, lòng bỗng nhớ lại những chuyện cũ nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh, hắn cảm thấy không đành lòng đến đâu đó. Chuyện tới nước này, hắn đã không còn lựa chọn nào khác nữa! Hắn rũ mi nhìn chăm chú vào những bông hoa nở rộ trong bồn hoa phía trước cửa sổ, lạnh lùng trả lời: “Đêm nay khởi hành.”

Nguyên Ngự khẽ thở dài, cuối cùng nàng cũng đã có thể yên tâm. Không hiểu gì sao, từ ngày tận mắt nhìn thấy hắn thể hiện mình trước mặt người con gái khác, nàng luôn có cảm giác lo lắng, cả ngày lẫn đêm chỉ nghĩ đến tình cảnh của ngày hôm đó.

Mặc dù chỉ là hiểu lầm, nhưng sự việc đó cũng đã xảy ra. Từ trước đến nay, Triệu Tử Tấn chưa bao giờ kích động như vậy ở trước mặt nàng.

Nhìn bóng lưng hắn lúc này, nàng bỗng có cảm giác hắn đang gồng người lên, tựa hồ phải chịu đựng một nỗi đau khổ dằng dụa nào đó.

Triệu Tử Tấn ngược mắt nhìn ra xa, trong đầu mơ hồ vang lên một giọng nói, nếu làm như vậy nàng sẽ hận hắn lắm. Biết rõ mình không thể làm thế nhưng hắn không thể dừng lại được nữa.

Ngày ấy, lời nói của người kia như lời nguyện rửa vắn vít trong lòng hắn, mãi không biến mất, bắt buộc hắn phải đối mặt, không còn lựa chọn nào khác!

Qua bữa trưa, Mộ Dung Ca cùng Tiểu Thập chuẩn bị khởi hành. Tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, đồ đạc của bọn họ khá đơn giản, chỉ có mấy bộ quần áo và ngân phiếu.

Đứng nhìn ngắm hai chú gấu mèo Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, Mộ Dung Ca cảm thấy không nỡ. Chúng nó gần gũi thân thiết với nàng hơn một năm nay, tuy rằng bình thường chúng rất lười biếng, chỉ biết ăn thôi, cả hai đứa đều béo tròn mập mạp, nhưng hơn một năm qua chúng cũng đem nhiều niềm vui đến cho nàng. Ban đầu Mộ Dung Ca định đem chúng theo cùng, nhưng tính cách của loài gấu mèo chậm chạp, lười biếng chỉ thích ở yên một chỗ, nếu bắt chúng nó ngày ngày chạy theo nàng thì chúng sẽ sinh bệnh chết mất! Vả lại, khí hậu ở Lương quốc rất thích hợp cho chúng sinh sống, vườn trúc trong nhà cũng đủ cho chúng sống tốt rồi.

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đầu tròn vo của hai chú gấu mèo, mỉm cười dịu dàng: “Có lẽ phải một thời gian dài nữa chúng ta mới có thể gặp lại nhau.”

Tiểu Bạch, Tiểu Hắc lăn lộn trên mặt đất vài vòng, cố ý lấy lòng và chơi đùa cùng nàng một lúc lâu.

Đến khi mệt bở hơi nàng mới quay đầu nhìn về phía Tiểu Thập, phát hiện hắn đang thất thần. Mộ Dung Ca cảm thấy kinh ngạc, hai ngày qua vì

mải quan tâm tới chuyện của Lưu Ngữ Yên nên nàng không chú ý tới Tiểu Thập, cẩn thận nghĩ lại mới thấy dường như mấy ngày nay hẳn có tâm sự.

Có vẻ là vì chuyện của Tần Nhi. Thường ngày Tiểu Thập vẫn luôn riu rít nói với nàng rất nhiều chuyện, nhưng hai ngày qua hẳn chỉ im lặng.

“Tiểu Thập không nỡ bỏ nơi này sao?”

Hai năm qua nàng thực sự có tình cảm với nơi này, còn từng nghĩ rằng nó sẽ là mái nhà của nàng, có lẽ Tiểu Thập cũng nghĩ như vậy.

Về mặt Tiểu Thập hơi do dự, đôi lông mày cau lại, hẳn không biết nên mở lời thế nào để nói với Mộ Dung Ca, hẳn không muốn giấu diếm bất cứ việc gì, nhưng hẳn lại không thể không giấu. Tiểu Thập buồn bực đưa tay làm thủ ngữ: “Mộ Dung cô nương, nếu Tiểu Thập có một bí mật không thể nói cho cô nương biết, cô nương có tức giận hay không?”

“Bí mật?” Mộ Dung Ca bật cười.

Ở trước mặt nàng, Tiểu Thập chưa bao giờ biết giữ bí mật, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra hẳn đều báo cho nàng biết. Nói đến bí mật của Tiểu Thập, lẽ nào hẳn đang yêu thầm con gái nhà ai sao?

“Tiểu Thập đã đồng ý với người đó không nói cho Mộ Dung cô nương biết. Thực ra chuyện này có thể coi là chuyện vui, nhưng Tiểu Thập lại không thể nói ra, đành phải giấu ở trong lòng, không thể nói cho Mộ Dung cô nương biết khiến Tiểu Thập cảm thấy rất khó chịu.” Mặc dù không biết vì sao công tử lại không để cho hẳn nói cho Mộ Dung cô nương biết người còn sống, nhưng hẳn đã đồng ý với công tử sẽ không nói ra, nên hẳn không thể nói.

Mộ Dung Ca mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Tiểu Thập: “Ai cũng có bí mật, nếu bí mật này không làm tổn thương đến người khác thì đệ không cần thông báo với ta, vì đây là bí mật của riêng đệ.”

Những lời này giúp Tiểu Thập nghĩ thông suốt, hăn lập tức gật đầu. Công tử đã bảo hăn giữ bí mật, hăn sẽ không nói cho bất cứ ai biết.

Cả hai vừa bước chân ra khỏi cửa phủ đã thấy bóng dáng Triệu Tử Tấn đang đứng ở bên ngoài.

Nhìn thấy Mộ Dung Ca, Triệu Tử Tấn lập tức nở nụ cười tươi rói: “Tỷ!” Bước chân cũng nhanh chóng hướng về phía Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca không ngạc nhiên, nàng biết hăn biết hôm nay nàng sẽ rời khỏi đây. Nàng mỉm cười đáp lại: “Tấn Nhi.”

Thấy hai người bọn muốn nói chuyện, Tiểu Thập biết ý đi ra xe ngựa chuẩn bị.

Đối với Tấn Nhi, Mộ Dung Ca không bao giờ có ý nghĩ phòng bị, vì vậy Tiểu Thập cũng tin tưởng Triệu Tử Tấn, nếu là người khác, hăn sẽ luôn ở bên cạnh Mộ Dung Ca trong vòng ba bước.

Nhưng có rất nhiều chuyện luôn bất ngờ xảy ra, trong một khoảnh khắc trước khi mất đi ý thức, Mộ Dung Ca cảm thấy trước ngực mình như bị thứ gì đó đâm vào.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Hoàng cung nước Hạ.

Trong căn phòng âm u chỉ được chiếu sáng bằng ánh nến lơ mờ, gương mặt tiêu tụy bệnh tật của Nguyên Du thoáng xuất hiện một tia cười nhạt làm người khác phải sờn tóc gáy.

Vì hơi quá sức nên hẳn bị ho khan mãi không ngừng, nhưng dù thế hẳn vẫn giữ nụ cười trên môi.

Nguyên Du đứng trước một cái giá sách, bên trên bày một bài vị,

trên bài vị viết. ‘Tiện nhân Nam Cung Thanh Liên’. Bên cạnh bài vị có một bức họa, trong bức họa vẽ hai người con gái, một người dung mạo tầm thường nhưng khí chất cao quý, thân nàng mặc một bộ quần áo màu trắng thuần khiết, xinh đẹp, khí chất của nàng giống như tiên tử nhìn xuống chúng sinh, bên dưới chân nàng là một ả đàn bà bị trói toàn thân, khuôn mặt đau đớn vặn vẹo đến mức không nhìn ra dung mạo ban đầu.

Nguyên Du trừng mắt nhìn ả đàn bà đang quỳ trong tranh, hừ lạnh: “Đem người đặt ở chỗ này không chỉ vì muốn người phải đời đời kiếp kiếp dù có thành quỷ cũng phải quỳ gối tạ tội với nàng ấy, mà trẫm còn muốn cho người tận mắt chứng kiến trẫm sẽ hủy hoại người người muốn bảo vệ nhất như thế nào. Nhanh thôi, rất nhanh thôi!”

Lời nói vô tình kết thúc, một cơn gió lạnh buốt xương tràn vào trong phòng. Trong bức họa, vẻ mặt người con gái bị dây thừng trói chặt đang quỳ dưới đất mơ hồ hiện lên nỗi thống khổ, không rõ hình ảnh này là cảm

giác do bóng tối âm u mang lại, hay chính họa sĩ đã khắc họa rõ nét như thế.

Nguyên Du vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thuần khiết của cô gái áo trắng đang đứng, mặc dù chỉ vuốt ve bức họa nhưng gương mặt tiều tụy bệnh tật của hắn lại hiện lên nụ cười dịu dàng, buông xuống tất cả phòng bị, hắn khẽ nói: “Không bao lâu nữa, trẫm sẽ được ở bên cạnh nàng mỗi ngày.”

Thời gian như dừng trôi, Nguyên Du nhớ lại những kí ức sâu thẳm mơ hồ, lúc đó bên cạnh hắn có rất nhiều mỹ nhân, nhưng hắn không thể ngờ được rằng sẽ có một ngày bản thân mình lại say mê một người con gái đến như vậy. Chỉ vô tình gặp mặt, được nàng cứu sống, ở bên người con gái tốt đẹp ấy. Nhưng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi, nó biến mất quá nhanh khiến hắn trở tay không kịp!

“Nếu không có ả thì trẫm và nàng đã là đôi chim uyên ương liền cánh mãi không chia lìa, trẫm sẽ đưa nàng vào cung và phong nàng làm hoàng hậu! Tất cả đều vì ả ta! Ả đã hủy hoại nàng thì đừng trách trẫm hủy hoại tất cả mọi thứ của ả!” Vẻ hạnh phúc vừa xuất hiện trên gương mặt Nguyên Du bỗng chốc thay đổi trở nên lạnh lùng tàn nhẫn.

Trong khi Nguyên Du còn đang đắm chìm trong kí ức đau khổ, hắn không phát hiện ra có một bóng người đã xuất hiện trước cửa sổ từ lúc nào.

Nguyên Du không phát hiện ra có người xuất hiện.

Một lát sau, từ bên ngoài truyền tới giọng nói lạnh lạnh của gã hoạn quan thân tín.

“Hoàng thượng, ngày mai ngài có định tuyên đọc thánh chỉ trước mặt các quần thần không ạ?”

Nguyên Du thoáng liếc mắt qua chiếc bài vị đề bốn chữ Nam Cung Thanh Liên, lòng hẫnh nhói đau như bị dao cứa, ánh mắt tràn ngập lửa hận. Hẫnh siết chặt hai đấm tay, dứt khoát hạ lệnh: “Không được có bất kỳ sai sót nào!”

“Vâng!”

Nguyên Du bỗng ngửa đầu cười to, ngày mai hẫnh muốn toàn thiên hạ biết rằng, Hạ quốc không phải chỉ có duy nhất một Nguyên Kỳ!

Từ giờ trở đi, hẫnh muốn Nguyên Kỳ dần dần hứng chịu cái cảm giác mất đi mọi thứ.

Tất cả những thứ này vốn không thuộc về Nguyên Kỳ, mà thuộc về đứa con của nàng và hẫnh.

Theo từng tiếng cười đắc ý vì sắp báo được thù của Nguyên Du, bánh răng lịch sử bắt đầu chuyển động, những sự thật được chôn giấu trong quá khứ sẽ lần lượt được phơi bày.

Chớp mắt đã qua hai ngày.

Bên trong phủ Thái tử nước Hạ.

Vào mùa này, hoa sen trong hồ thường nở rộ, khoe sắc dọc hai bên đường đi tạo nên cảnh sắc mê hồn. Tứ phía đều là những bông sen màu đen nổi bật, xinh đẹp diễm lệ khiến người khác phải ngỡ ngàng, thậm chí là sợ hãi khi nhìn ngắm chúng.

Thượng Quan Nguyệt Nhi bước tới, từ xa nàng đã nhìn thấy bóng dáng Nguyên Kỳ thấp thoáng giữa đầm sen, bóng lưng của hẫnh to lớn, dáng người cao thẳng mạnh mẽ hiên ngang, chỉ là một bóng lưng đã khiến người bắt gặp cảm thấy mình thật nhỏ bé, hổ thẹn trước con người cao quý ấy.

Nàng biết hàng năm cứ vào mùa hoa sen nở rộ, hễ sẽ đứng ngắm nhìn hồ sen một ngày, dù chẳng biết tại sao hễ lại có hành động như vậy, nhưng dường như đây chính là thói quen của hễ, nhiều năm qua hễ vẫn luôn làm như vậy.

Từ lúc biết mình sẽ được gả cho hễ, trong lòng nàng luôn không ngừng chờ mong. Trước đây nàng đã từng có duyên gặp hễ một lần và bị khí chất tao nhã như thiên tiên của hễ làm cho say mê. Không may mẫu thân của nàng lại mất vào đúng thời điểm hôn lễ được tổ chức, hôn lễ bị trì hoãn, nhưng thực ra đây cũng nằm trong kế hoạch của nàng, nàng mới biết được tin tức thì ra dung mạo của nàng có phần giống với Mộ Dung trắc phi.

Nàng, Thượng Quan Nguyệt Nhi chính là Thượng Quan Nguyệt Nhi, nàng sẽ không bao giờ cho phép mình trở thành thế thân của bất kì ai, vì thế nàng muốn lùi lại hôn ước để tiếp cận hễ, để cho hễ biết nàng hoàn toàn xứng đáng có được sự yêu thương và sủng ái của hễ.

Giờ khắc này, nhìn thấy bóng lưng cô đơn ở phía trước, dường như nàng có thể cảm nhận được hễ đang có phiền phức nào đó khó giải quyết.

“Thái tử.” Nàng bước nhanh tới bên cạnh hễ, ánh mắt thoáng lộ vẻ say mê, nàng luôn cảm thấy người đàn ông này thật thần bí, khó hiểu, tuy không hiểu được những suy nghĩ của hễ nhưng cứ vô thức muốn lại gần.

Nghe thấy tiếng nói của Thượng Quan Nguyệt Nhi, đôi mắt đen sâu thẳm của Nguyên Kỳ khẽ ánh lên vẻ không kiên nhẫn, thậm chí còn tỏ ra chán ghét, hễ lạnh nhạt nói: “Thượng Quan tiểu thư đến đây gặp bốn cung có việc gì không?” Tuy giọng nói của hễ rất bình thường, nhưng lại khiến người nghe không nhìn ra bất kì cảm xúc nào trong đó, không biết là hễ đang vui mừng hay tức giận.

Thượng Quan Nguyệt Nhi cảm thấy hơi thất vọng, tròn mắt đảo quanh hồ sen tuyệt đẹp, nàng hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại say mê thưởng

thức hương sen thơm nồng: “Thiếp nghe nói trong phủ Thái tử có một hồ sen rất đẹp, hàng năm vào thời gian này hoa sen nở rộ khoe sắc. Trước kia chỉ nghe nói tới, chẳng bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình được tận mắt chứng kiến.”

Không trực tiếp trả lời câu hỏi của hã, nàng cố ý chuyển câu chuyện sang một hướng khác, nàng sẽ không bao giờ thể hiện khát vọng và mục đích của mình ở trước mặt hã, cũng như hôm nay nàng biết hã đang ở nơi này nhưng lại giả vờ như tình cờ vào đây ngắm cảnh đẹp vậy. Hai ngày trước, toàn nước Hạ đều bị chấn động bởi một tin tức động trời. Không ai có thể nghĩ rằng lại có chuyện như vậy xảy ra.

Trước đại diện, Hoàng thượng chiêu cáo toàn thiên hạ, Nguyên Kỳ không phải là con cả của hã, con trai cả là một người khác. Thông báo xong, Nguyên Du lập tức phong người nọ làm Đại hoàng tử. Mặc dù không ai nhìn thấy dung mạo của Đại hoàng tử nhưng tất cả đều có một suy nghĩ chung lo lắng thay cho Nguyên Kỳ, rõ ràng vị Đại hoàng tử này có thể uy hiếp đến ngôi vị Thái tử của hã.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu không thực sự yêu thích vị Đại hoàng tử này thì Hoàng thượng sẽ không bao giờ thừa nhận địa vị của người đó trước mặt văn võ bá quan, rốt cục thì Hoàng thượng đang suy nghĩ điều gì mà lại làm như vậy, không ai biết được. Nhưng Thượng Quan Nguyệt Nhi thì có thể chắc chắn địa vị Thái tử của Nguyên Kỳ sẽ vững như bàn thạch, bởi cha nàng chính là Tể tướng đương thời, quyền lực của ông rất lớn, có ông âm thầm giúp đỡ cùng với thực lực mạnh mẽ của Nguyên Kỳ, vị trí Thái tử tuyệt đối vững vàng.

“Cô không nên tới nơi này.” Nguyên Kỳ không buồn liếc qua khuôn mặt của Thượng Quan Nguyệt Nhi nên không nhìn thấy ánh mắt quan tâm của nàng, hã chỉ lạnh lùng nhắc nhở.

Cơ thể Thượng Quan Nguyệt Nhi khẽ run lên, nàng nhìn Nguyên Kỳ với ánh mắt khó tin, ý của hắn là gì?

“Ta nhắc lần này là lần cuối cùng.” Nguyên Kỳ bỗng nghiêng đầu, dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua Thượng Quan Nguyệt Nhi, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Thượng Quan Nguyệt Nhi chết lặng, cảnh đẹp ở hồ sen thật mỹ lệ, những bông hoa xinh đẹp nở rộ khoe sắc khiến ai cũng không rời mắt, nhưng cảnh sắc tuyệt đẹp vào trong mắt nàng lúc này chỉ còn một màu trắng xám. Gương mặt nàng tái nhợt, khóe môi từ từ kéo lên thành nụ cười xinh đẹp thê lương. “Là thiếp đã hồ đồ rồi.” Nàng không nên một mình đến đây gặp hắn, không nên cố thử chạm vào nỗi lòng của hắn, và càng không nên âm thầm... dò xét tâm tư của hắn.

Hắn là Thái tử của nước Hạ, toàn thiên hạ này người nào có thể sánh ngang được với hắn. Làm sao hắn có thể tha thứ cho kẻ dám dò xét tâm tư của hắn? Nàng đã sai lầm rồi!

Nguyên Kỳ bước đi được một đoạn, Gia Kiệt đã đứng ở đằng xa chờ đón sẵn.

Theo sau Nguyên Kỳ, Gia Kiệt quay đầu lại nhìn lướt qua Thượng Quan Nguyệt Nhi. Lần đầu nhìn thấy Thượng Quan tiểu thư, y cũng cảm thấy người con gái này quá giống Mộ Dung cô nương, ngay cả tính cách cũng có đôi chỗ rất giống nhau.

Chỉ cần sự giống nhau này, nếu Thượng Quan Nguyệt Nhi có thể bỏ được sự sợ hãi trong mắt giống như người con gái đó thì có lẽ sau này sẽ được Thái tử để mắt tới. Thực ra, từ lúc Mộ Dung cô nương mất đi, dù người khác không nhìn ra Thái tử có gì thay đổi, nhưng y lại mơ hồ cảm thấy ngài ấy đã chết tâm rồi.

Gia Kiệt hơi nhíu mày, khó khăn nói ra: “Thái tử, có chút việc phiền toái. Trinh sát chúng ta cài vào nước Lương gửi tin tức báo về chủ nhân của xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ đang hợp tác cùng Lưu Tùng Nguyên. Cô gái này có gương mặt vô cùng xấu xí, cô ta sống ở nước Lương nhưng bên cạnh luôn có cao thủ bảo vệ, muốn mời cô ta tới nước Hạ không phải chuyện dễ dàng.”

Nguyên Kỳ tỏ ra thờ ơ: “Không mời được, để diệt trừ hậu hoạn, giết không tha!”

—bamholyland.com—

Mộ Dung Ca mơ màng tỉnh dậy, nơi cổ hơi đau nhức.

Cả người nàng có cảm giác xóc nảy liên tục, âm thanh đầu tiên đập vào tai là tiếng bánh xe chuyển động rất nhanh. Nàng cố gắng mở hai mắt và nhìn thấy mình đang ở trong một không gian chật hẹp.

Tuy không gian bên trong chiếc xe ngựa rất nhỏ nhưng nơi nàng nằm khá thoải mái, nàng đang nằm trên một tấm thảm lông cừu êm ái, trên người được đắp một tầng chăn mỏng.

Quay đầu nhìn xung quanh, nàng phát hiện một bóng lưng rất quen thuộc.

Trong lòng Mộ Dung Ca một lần nữa cảm thấy đau đớn như ngày hôm ấy, trước khi bất tỉnh nàng đã tự hỏi mình, tại sao Tần Nhi lại đối xử với nàng như vậy. Tại sao trong lúc nàng không đề phòng, hẫng lại ra tay với nàng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt đang xoáy sâu vào mình, hẫng xoay người nhìn nàng.

Gương mặt người thanh niên ấy đẹp như một bức họa được vẽ một cách tỉ mỉ, từng cử động đều mang một phong thái hấp dẫn lạ lẫm, gương mặt hẳn quá đỗi quen thuộc với nàng, như cảm giác xa lạ lại làm cho trái tim nàng lạnh đi.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng làm Triệu Tử Tấn hơi nhú mào, đáy mắt lóe lên sự đau đớn, hẳn mở miệng hỏi: “Nàng có cảm thấy khỏe hơn không?”

Giọng nói của hắn rất khàn, đôi môi bạc phếch khô nứt, vẻ mặt cau lại.

Mộ Dung Ca không tiếp tục nhìn hắn, nàng đưa tay nhẹ nhàng xoa cổ, không trả lời câu hỏi của hắn: “Tiểu Thập thế nào rồi?” Ngày hôm đó lúc nàng bị Tấn Nhi bắt đi, mơ hồ nghe thấy tiếng hét kinh hãi của Tiểu Thập. Tiểu Thập không thể nói chuyện, hẳn chỉ có thể hét lên giận dữ, bàng hoàng. Tấn Nhi có thể mang nàng đi trước mặt Tiểu Thập, còn giữ nàng đến tận bây giờ cũng đủ để nói rõ bên cạnh hắn có rất nhiều cao thủ võ công hơn Tiểu Thập rất nhiều.

“Hắn không sao cả.” Triệu Tử Tấn thoáng giật mình, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Tấn Nhi, hãy nói tất cả mọi chuyện cho ta biết đi.” Nàng gạt tấm chăn đang đắp trên người mình sang một bên, bình tĩnh nói chuyện với Triệu Tử Tấn. Có một số việc đã lộ ra ngoài ánh sáng, Tấn Nhi có muốn giấu cũng không được.

Cơ thể Triệu Tử Tấn hơi căng thẳng, ánh mắt đau đớn, hắn chỉ im lặng. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nàng, đột nhiên hắn thấy mình không dám đối mặt với nàng. Hắn cứ nghĩ rằng khi tỉnh dậy nàng sẽ tức giận và mắng hắn thật to, nếu không làm như thế thì nàng cũng sẽ chỉ trích và chất vấn hành động của hắn, nhưng không ngờ nàng chỉ bình tĩnh đối mặt với hắn, còn dùng ánh mắt xa lạ như vậy để nhìn hắn, ép hắn phải nói thật mọi việc với nàng.

Tốc độ xe ngựa rất chậm, bên trong xe xóc nảy khiến nàng càng cảm thấy khó chịu. Mộ Dung Ca hít một hơi thật sâu, sau đó cười nhạt, nhỏ giọng hỏi: “Tần Nhi, đệ đang đưa ta đi đâu?” Từ lúc Tần Nhi xuất hiện nàng luôn có cảm giác không an toàn, đến nay nàng đã biết mình phải đối mặt với chuyện gì, xem ra có muốn trốn tránh cũng không được. Đã vậy thì nàng sẽ thật bình tĩnh, dù có phải đối mặt với hắn, hay với bất cứ ai khác.

Chỉ một tiếng gọi “Tần Nhi” mà khiến Triệu Tử Tấn vẫn đang cố gắng chịu đựng bỗng nhiên bùng nổ, hắn rất ít khi rơi lệ, nhất là ở trước mặt người khác, nhưng tiếng gọi quen thuộc này như xông thẳng vào tuyến phòng vệ cuối cùng trong lòng hắn, hắn cảm thấy hai tròng mắt mình đang nóng dần lên, cảnh vật như mờ đi không còn nhìn rõ con đường phủ đầy cánh hoa rơi trước mắt, những cánh hoa mỏng manh bay trong gió như những bông tuyết trắng mịn màng, hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, run rẩy trả lời: “Hoàng cung nước Tề.”

Sắc mặt Mộ Dung Ca tái nhợt, nàng nhẹ cười: “Định đưa ta cho Hoàng đế nước Tề? Tần Nhi, đệ đã quá coi trọng ta rồi.” Bộ dạng của nàng hiện giờ chẳng khác gì quý sứ, làm sao có thể khiến người khác yêu thích được nữa. Nàng biết hậu cung của Triệu Tử Duy đầy rẫy người đẹp, mới đây hắn còn nạp thêm một Lan Phi nữa. Nghe dân gian truyền miệng nói rằng dung mạo của Lan phi còn đẹp hơn nhiều so với đệ nhất mỹ nhân Công chúa Lâm Thiện Nhã của nước Phong.

Thực ra sâu trong lòng nàng không muốn đi tới nước Tề, nếu phải lựa chọn, nàng tình nguyện quay trở lại bên cạnh Nguyên Kỳ.

Đột nhiên trong lòng nàng bỗng hiểu ra một chuyện, lúc trước khi Như Băng muốn hại đứa con trong bụng nàng đã chần chừ không muốn nói cho nàng biết kẻ đứng phía sau nàng ấy là ai, có lẽ người đó có quan hệ rất mật thiết với nàng nên đến cả Nguyên Kỳ cũng do dự không nói cho nàng biết, bọn họ không muốn nàng bị tổn thương. Thực ra lúc đó trong lòng nàng đã

mơ hồ có đáp án nhưng lại gạt nó đi, thậm chí dần dà còn tự cho rằng tất cả mọi chuyện đều do Nguyên Du gây nên.

Âm thanh tiếng tim đập mạnh toát ra từ cơ thể Triệu Tử Tấn kích động đến Mộ Dung Ca, nàng trừng mắt nhìn người thanh niên trước mặt đầy xa lạ, trong lòng nàng thoáng xuất hiện hình ảnh người thiếu niên dịu dàng gọi nàng là tỷ tỷ, nàng cắn răng, lạnh lùng hỏi: “Hơn hai năm trước, cái chết của con ta, Bích Nhu và cả Như Băng nữa, có phải đều liên quan đến đệ không?!”

Tuy là câu hỏi nhưng lời từ miệng nàng nói ra như đã được khẳng định.

“Xem ra việc này không thể qua mắt được nàng.” Triệu Tử Tấn từ từ mở hai mắt, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Ca. Hắn phát hiện người con gái trước mắt mình rất thông minh, trên đời này người duy nhất mà hắn không muốn làm tổn thương chính là nàng, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Cái chết của Bích Nhu là ngoài ý muốn, nàng ấy bắt gặp ta đang uy hiếp Như Băng nên ta buộc phải giết người diệt khẩu. Còn bào thai trong bụng nàng tuyệt đối không thể giữ lại được, nếu giữ lại nó chắc chắn cả quãng đời còn lại nàng sẽ bị Nguyên Kỳ khống chế.” Hắn nhìn những cánh hoa như tuyết trắng bay vào bên trong cửa sổ và rơi xuống trên người nàng. Hắn chẳng bao giờ nghĩ rằng sẽ đến lúc mình phải nói ra những chuyện này với nàng, hắn vẫn cho rằng những chuyện đó sẽ trôi qua theo thời gian, ngay đến chính hắn bây giờ tựa hồ cũng đã quên mất mình đã từng làm ra những chuyện như vậy.

Chính vì thế hắn cảm thấy thật khó khăn khi tự thú ở trước mặt nàng.

Gương mặt tái xám của Mộ Dung Ca càng thêm nhợt nhạt khi nghe những lời này của Triệu Tử Tấn. Thì ra đó là sự thật! Lúc trước nghi ngờ hắn, nàng cho rằng tất cả chỉ là suy đoán, có lẽ người nào đó muốn hãm hại

hắn, nhưng sự thật đã phơi bày ra trước mắt như một thanh kiếm sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh run người từ từ đâm ngập vào cơ thể nàng, nàng có thể nghe thấy rõ tiếng da thịt mình bị đâm rách, máu từ vết kiếm chảy xuôi xuống thoát ra khỏi cơ thể nàng, thanh kiếm bén nhọn đâm ngập tận xương, lạnh lùng xé dọc các khớp xương của nàng khiến nàng quá đau đớn.

Bích Nhu vô tội chết không nhắm mắt, nàng ấy đã chết quá oan uổng. Bích Nhu đáng thương, còn chưa được sống trọn đời bên người nàng ấy yêu thương, cũng chưa được tận mắt nhìn thấy tình cảm sâu nặng của Lưu Vân dành cho nàng ấy, chỉ vì lỡ nhìn thấy điều không nên nhìn mà bị người ta giết người diệt khẩu. Bích Nhu lương thiện, trong lòng biết rõ mình bị Triệu Tử Tấn hại chết, nhưng dù đã chết nàng vẫn muốn nhắc nhở Như Băng rồi mới cam tâm tình nguyện nhắm mắt.

Nói ra cũng không thể trách Như Băng, nếu không phải nàng ấy có mối quan hệ tốt đẹp với nàng thì sao bị người khác lợi dụng, trở thành thứ vũ khí trong tay kẻ khác? Ngày ấy, khi làm nàng mất đi đứa con trong bụng, thấy nàng đau đớn, Như Băng cũng đau theo nàng, thậm chí sau đó còn không có mặt mũi nào để gặp nàng giải thích nên đã nhảy từ trên vách núi xuống. Như Băng lựa chọn cái chết vì không muốn làm tổn thương nàng thêm một lần nữa, cũng không muốn tiếp tục để cho Tấn Nhi lợi dụng.

Từ lúc xuyên tới thế giới này đến nay, nàng vẫn luôn không muốn có quá nhiều tình cảm với bất kì ai, bởi vì thứ tình cảm đó sẽ trở thành ràng buộc khiến nàng không thể dứt bỏ. Như Băng và Bích Nhu đều là những người bước qua vội vã trong cuộc đời nàng nhưng lại đem đến những dấu ấn khó phai trong trái tim, các nàng ấy không thể lựa chọn sinh tử cho mình, bị ép phải làm những việc không muốn để được sống.

Mộ Dung Ca không thể tin người thanh niên đang ngồi cùng xe ngựa với mình chính là cậu bé ở phủ Khánh vương năm đó, giữa một đám thiếu niên, hắn đứng đó, chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn nàng, môi mấp máy hai từ ‘tỷ tỷ’ thân thiết. Nàng đã từng cùng cậu thiếu niên đó trải qua sinh tử, Mộ

Dung Ca luôn coi hăn như người thân của mình, là người thân đáng tin tưởng duy nhất trong thế giới này, nhưng nàng không thể ngờ thời gian đã biến đổi hăn. Không, ai cũng phải thay đổi theo thời gian, nhưng hăn lại thay đổi theo chiều hướng xa lạ đối với nàng mà thôi.

Quyền lực khiến người ta mờ mắt, cũng có thể thay đổi triệt để một con người, mà hăn... cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung Ca hít sâu, nàng luôn cảm thấy không khí bên trong xe ngựa thật khó thở. Nhìn cậu thiếu niên đột ngột trở thành một chàng trai trưởng thành trước mặt mình, nàng cũng không biết phải đối mặt với hăn như thế nào. Hơn hai năm trước, nàng vì mất đi Bích Nhu, mất đi đứa nhỏ trong bụng và Như Băng mà đã hận sâu sắc kẻ đứng đằng sau mọi chuyện, cũng từng vô số lần nghĩ tới việc trả thù kẻ hai tay đầy máu tanh đó, nhưng khi đối mặt với kẻ đó và biết hăn chính là cậu bé đã nhiều lần vào sinh ra tử vì nàng, nàng lại cảm thấy chán nản.

“Nếu ta nói rằng ta làm tất cả những chuyện đó vì có nỗi khổ riêng, nàng có tha thứ cho ta không?” Giọng nói của hăn run rẩy, do dự nhưng vẫn hỏi ra miệng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Edit: Vịt

Mộ Dung Ca nhắm chặt hai mắt, cõi lòng không ngừng dâng lên cảm giác đau đớn, trong đầu nàng lần lượt xuất hiện hình ảnh Bích Nhu chết không nhắm mắt, vẻ mặt đau khổ hối hận của Như Băng, và mái tóc của Lưu Vân chỉ trong ba ngày đã bạc một nửa..., tất cả những hình ảnh đó đều không thể xóa nhòa trong tâm trí nàng.

Sự im lặng của Mộ Dung Ca khiến hai mắt Triệu Tử Tấn tối sầm, hắn nói: “Muốn có thiên hạ thì phải trả giá, ta không thể bỏ dở giữa chừng kế hoạch báo thù này được. Ngày trước, khi ta đã quyết định sẽ không trốn tránh nữa mà quay về nước Tề thì số phận lại để ta gặp lại nàng. Đêm đó, ánh lửa soi rõ gương mặt nàng, nàng đã nói nếu ta mặc y phục màu đỏ sẽ khiến đàn ông cả thiên hạ này phải ghen tức, ngày ấy... sẽ không quay trở lại được nữa phải không?”

Hai hàng lông mi trên gương mặt Mộ Dung Ca nhẹ run lên, đôi tay giấu dưới chăn cũng run rẩy, nàng thì thào: “Trong lòng ta, ngày hôm ấy đã trở thành hồi ức.” Thực ra, từ ngày hắn lên đường quay trở về nước Tề và đổi tên thành Triệu Tử Tấn thì số phận đã định, hắn không còn là cậu bé Mộ Dung Tấn từng chạy trốn cùng nàng nữa.

Cơ thể Triệu Tử Tấn càng thêm cứng đờ, tròng mắt lấp lánh ánh lệ, trong một khoảnh khắc hắn đã do dự nhưng sau đó lập tức kiên định như lúc ban đầu, hắn biết muốn đạt được mục đích thì cần phải có sự hy sinh.

Mộ Dung Ca ngược mắt nhìn ra phía bên ngoài, nàng không biết mình đã hôn mê bao lâu nhưng nhìn cảnh sắc ngoài xe ngựa, chắc hẳn nàng đã cách khá xa thành An Bình. Nhiều cánh hoa màu trắng bị gió thổi tràn vào bên trong xe ngựa, đậu xuống người nàng. Mộ Dung Ca cúi đầu ngắm nhìn những cánh hoa nhỏ li ti như những bông tuyết trắng xinh đẹp thuần khiết.

Thấy nàng thất thần, Triệu Tử Duy lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Triệu Tử Duy chưa bao giờ quên nàng, nếu lúc này nàng xuất hiện trước mặt hắn, chắc chắn hắn sẽ phong phi cho nàng.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca dường như sâu hơn, nhưng nàng không đáp lại.

Thật không ngờ cố gắng trốn tránh hai năm vẫn phải quay trở về điểm xuất phát ban đầu.

Sự trầm mặc của nàng khiến Triệu Tử Tấn càng cảm thấy bất an, hắn quay đi, nhẹ giọng hỏi: “Nàng đã hôn mê ba ngày trên xe, chắc cũng đói lắm rồi phải không?”

Nghe thấy câu nói quan tâm của hắn vang lên bên tai, nàng lạnh nhạt trả lời: “Nếu có thể, ta muốn ăn một bát cháo.”

“Được.”

Hoàng cung nước Tề.

Trong khoảng thời gian còn ở phủ Thái tử, Như Cơ là người được sủng ái nhất, hơn nữa nàng ta còn có quan hệ với Hoàng Thái Hậu, tuy rằng khi vào cung chưa được phong phi nhưng cũng là một Tần. Nhưng từ khi vào cung, nàng ta như bị biếm vào lãnh cung, rất ít khi nàng ta được trông thấy Triệu Tử Duy, mà thời gian gần đây không chỉ nàng ta, ngay đến cả Lương Hân Hân và Lâm Thanh Nhã đều không được gặp Triệu Tử Duy. Cả hậu cung như biến thành đồ thừa, trong mắt Triệu Tử Duy lúc này chỉ tồn tại một mình Lan Phi.

Lan Phi có dung mạo nổi bật không ai sánh bằng, khi nàng cười lên khuynh quốc khuynh thành, hàng đêm đều được Hoàng thượng ân sủng, tiền đồ rộng mở.

Như Cơ không thể chịu nổi nỗi cô đơn tịch mịch, đã nhịn hai năm không thể nhịn hơn được nữa bèn đi tìm Lan Phi gây phiền phức, nàng ta hy vọng mình có thể gặp được Triệu Tử Duy ở đó, tiện thể tiêu diệt luôn sự kiêu ngạo của đối thủ ở trước mặt hẳn, một mũi tên trúng hai đích.

Ai ngờ Như Cơ không phải là đối thủ của Lan Phi, không hại được người ta còn bị đánh bật ngược lại, chật vật quay trở về. Sau khi biết được tin này, Triệu Tử Duy tức giận giáng nàng xuống làm mỹ nhân có địa vị thấp nhất trong đám phi tần. Như Cơ vừa tức giận vừa ghen ghét, quyết định đi tìm Hoàng Thái hậu đòi lại công đạo, ngờ đâu Hoàng Thái hậu lại thờ ơ chẳng buồn quản việc này.

Từ sau khi Triệu Tử Duy đăng cơ, Hoàng Thái hậu vẫn luôn ở trong cung Càn Khôn hưởng thụ cuộc sống sung sướng, không màng tới việc của hậu cung.

Lương Hân Hân biết được việc này đành bất đắc dĩ răn dạy nàng ta vài câu. Ai ngờ một người trông có vẻ hiền lành như Như mỹ nhân lại vô cùng nóng nảy, thừa dịp màn đêm buông xuống, nàng ta lẻn vào ám sát Lan phi đang ngủ. Kết quả bị Triệu Tử Duy bắn một tên xuyên tim, chết ngay tại chỗ.

Hương Lan hoảng sợ tựa vào lòng Triệu Tử Duy, bàn tay xinh đẹp trắng nõn đặt lên ngực, tỏ vẻ cố gắng bình ổn lại nhịp tim hỗn loạn của mình, nàng nỉ non: “Hoàng thượng, thiếp sợ!”

Trước mặt bao nhiêu người, Triệu Tử Duy chẳng hề e ngại dịu dàng ôm lấy Hương Lan, nhẹ vuốt ve tấm lưng của nàng, an ủi: “Đừng sợ, sau này

kẻ nào dám đến tấn công nàng, trẫm sẽ đem kẻ đó ra ngũ mã phanh thây, khiến hăn chết cũng không có chỗ chôn!”

Lời nói của hăn rõ ràng là để cảnh cáo đám phi tần đang có mặt. Vốn cũng có người ghen ghét định âm thầm ỨC HIẾP Lan phi, nhưng sau câu nói này đều sợ run rẩy, mặt cúi bằng ngực không dám nhìn thẳng vào Lan phi, chỉ sợ nàng ta không vừa mắt, tùy tiện đổ vấy cho mình một tội danh nào đó là chết không có chỗ chôn.

Người trong lòng ngược đôi mắt dầm lệ nhìn lên, nước mắt như những hạt châu ngọc lăn xuống gò má tuyệt đẹp, Lan Phi yêu kiều lên tiếng, giọng nói thánh thót của nàng có thể xua tan mây mù. “Hoàng thượng, thân phận của thiếp thấp kém nên bị người khác ỨC HIẾP cũng là việc bình thường, Hoàng thượng, người không nên vì thiếp mà tức giận.”

“Lan phi xinh đẹp, thông minh tài trí hơn người, rất hợp ý trẫm, ngay hôm nay sắc phong làm Lan quý phi.” Triệu Tử Duy cười lớn, lập tức nâng phẩm cấp cho nàng ta.

Lan quý phi? Tuy rằng quyền lực vẫn thua Lương Hân Hân nhưng lại đứng trên Lâm Thanh Nhã.

Lâm Thanh Nhã không nói lời nào nhưng trong lòng nàng ta vô cùng tức giận, âm thầm trừng mắt nhìn về mặt đặc chí hả hê của Hương Lan, nàng ta đường đường là công chúa của nước Phong, vậy mà bây giờ phải hạ mình trước ả đàn bà từng là phận nô tỳ, bảo nàng ta làm sao có thể chấp nhận được điều đó. Đáng chết! Tất cả đều do âm mưu của Lâm Thiện Nhã, không ngờ ả ta lại âm thầm tính toán đến bước này, chỉ dùng một Hương Lan có sắc đẹp hơn người mà trong thời gian ngắn đã chiếm được toàn bộ sự sủng ái của Triệu Tử Duy, vượt qua toàn bộ hậu cung này.

Trái tim Lương Hân Hân quặn thắt, hai bàn tay giấu dưới ống tay áo siết chặt lấy nhau, một cảm giác bi thương bao trùm toàn bộ cõi lòng của nàng.

Chẳng lẽ ở trong lòng Triệu Tử Duy, một Hương Lan có thể so sánh với toàn bộ đàn bà trong thiên hạ này ư? Nàng chưa từng nhìn thấy hắc sủng ái ai đến như vậy. Năm đó, hắc yêu thương người con gái tên Mộ Dung Ca đến mức nghe tin nàng ấy chết đã mất hồn mất vía suốt ba ngày, nhưng có lẽ cũng chẳng bằng sự xuất hiện của Hương Lan. Xem ra, lòng đế vương đúng là thứ khó nắm giữ nhất, hình như cách đây rất lâu nàng đã từng nghe người ta nói rằng, một khi sắc đẹp suy tàn thì tình yêu cũng hết.

Hiện giờ Hương Lan được sủng ái như vậy, nhưng đến khi nàng ta già đi, sắc đẹp tàn phai, mà các cô gái trẻ trung xinh đẹp từ bên ngoài hết lớp này đến lớp khác vào cung, lúc đó chắc chắn Hương Lan sẽ bị thất sủng. Nàng bỗng nhiên có cảm giác hâm mộ Mộ Dung Ca, năm đó cô gái ấy không hề có tài hoa như Lâm Thiện Nhã, cũng không có gương mặt xinh đẹp rung động như Hương Lan, thân phận lại thấp kém nhưng vẫn có thể đi sâu vào lòng Triệu Tử Duy như thế.

Lương Hân Hân rủ mi, không tiếp tục nhìn dáng vẻ tươi cười của Hương Lan đang nằm trong vòng tay của Triệu Tử Duy, cũng không quan tâm tới sự thất vọng và đổ kị của những phi tần xung quanh. Tựa như lúc đó nàng đã thực sự hiểu rõ, nếu mỗi ngày cứ phải đau lòng nhìn hắc ân ái mặn nồng với Hương Lan, chi bằng không để ý đến tất cả, coi mọi chuyện như mây bay, như vậy sau này nàng cũng sẽ không còn hy vọng nữa.

Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện Hương Lan được thăng cấp làm quý phi cứ như vậy là xong, đúng lúc này, không biết kẻ nào to gan bỗng nhiên nhắc đến hai chữ Mộ Dung.

“Thiếp còn nhớ trong phủ Thái tử nước Hạ có Mộ Dung trắc phi bị chết trong hỏa hoạn, tin tức này lúc đó lan truyền khắp thiên hạ, hình như Hoàng thượng còn vì nó mà đau khổ suốt ba ngày không thể lâm triều.” Mọi người quay đầu nhìn lại, người vừa nói là một cung nữ to gan không sợ chết.

Cung nữ này vẫn ở trong phòng từ này đến giờ, nhìn gương mặt nàng ta hơi quen, hình như là cung nữ hầu hạ bên cạnh Lương Hân Hân được hai năm.

Lương Hân Hân nghe thấy thế lập tức tái mặt, tức giận quát lên: “Ai cho phép người lảm lời như thế! Lui ra!”

Những người cung nữ đó vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, to gan nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy.

Nụ cười chiều chuộng trên gương mặt tuần tú của Triệu Tử Duy biến mất tự lúc nào, vẻ mặt hằn đanh lại, trong mắt ẩn chứa sát khí chiếu thẳng vào người cung nữ kia.

Hương Lan cúi đầu nên không thể nhìn rõ vẻ mặt của nàng ta lúc này.

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Tử Duy, tất cả mọi người đều cúi đầu sợ hãi, nhưng người cung nữ kia thì không, nàng ta vẫn cả gan nói tiếp: “Năm đó Mộ Dung Ca chết thảm trong vụ hỏa hoạn, nàng ấy thật đáng thương, đến cơ hội chạy trốn cũng không có! Có lẽ tất cả mọi người đều đã quên mất gương mặt của nàng ấy nhưng thiếp thì không!”

Thật ra dung mạo của người cung nữ này cũng rất xinh đẹp, đáng tiếc ở trước mặt Lan quý phi, sắc đẹp của nàng ấy hoàn toàn không thể sánh bằng.

Bầu không khí nhanh chóng rơi vào im lặng quỷ dị. Đối với mọi người ở nơi đây, ba chữ Mộ Dung Ca rất xa lạ, nhưng Lương Hân Hân, Lâm Thanh Nhã và Hương Lan thì không bao giờ có thể quên cái tên này.

Lan quý phi quan sát người cung nữ kia, bỗng hai mắt nàng sáng lên: “Bản cung nhớ rồi, người là Như Băng phải không?”

Như Băng? Chính là cô gái có mối quan hệ rất tốt với Mộ Dung Ca ở Khánh vương phủ trước đây? Chẳng phải nàng ta đang ở phủ Thái tử của

nước Hạ ử, tại sao hôm nay lại có mặt ở hoàng cung nước Tề?

Đương nhiên, nơi này cũng chẳng ai biết đến cái tên Như Băng.

Triệu Tử Duy trừng mắt nhìn Như Băng, trong lúc tất cả mọi người đều nghĩ nàng ta sẽ phải chết thì Triệu Tử Duy bỗng nói: “Lui xuống! Sau này ở trước mặt Trẫm không được phép nhắc đến ba chữ Mộ Dung Ca!”

Như Băng cười tự giễu, xem ra Mộ Dung Ca đã nói đúng, thứ các nàng bảo vệ được chỉ có trái tim của chính mình. Năm đó nàng vì quá hồ thẹn nên không dám gặp lại Mộ Dung Ca, chỉ có thể tự sát để giải thoát, nhưng nhờ một người thần bí ra tay cứu giúp nên nàng mới sống đến ngày hôm nay.

Nàng muốn lấy lại sự công bằng cho Mộ Dung Ca!

Gương mặt Hương Lan hơi tái đi, không lẽ lời đồn đại là thật?

“Đừng nhiều lời nữa!” Lương Hân Hân lo lắng khiển trách. Hai năm qua, tuy nàng không biết thân phận của Như Băng nhưng Như Băng vẫn luôn ở bên tận tâm tận lực với nàng, giờ xem ra hình như nàng ấy có chút quan hệ với Mộ Dung Ca.

Như Băng cúi đầu nhìn xuống, nhỏ giọng trả lời: “Vâng.”

Triệu Tử Duy không tiếp tục truy cứu, cũng không có ý phạt Như Băng, ngược lại còn để Như Băng bình yên vô sự dù Lương Hân Hân quay về. Chuyện này làm các vị phi tần rất ngạc nhiên và phải nhìn Như Băng với con mắt khác xưa, đồng thời tất cả đều âm thầm nhớ kỹ cái tên Mộ Dung Ca.

Đêm bầu trời đầy sao, vầng trăng rằm treo lơ lửng giữa không trung tỏa ánh sáng dịu nhẹ.

Mộ Dung Ca ngồi trong rừng trúc nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, thỉnh thoảng lại thấy thấp thoáng bóng dáng những chú gấu mèo di chuyển trong rừng, khóe môi Mộ Dung Ca nhẹ mỉm cười, những chú gấu mèo này làm nàng nhớ tới Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, nàng rời khỏi chúng đã nhiều ngày rồi, không biết chúng nhớ nàng không? Có phải không có nàng, chúng sẽ làm nũng với Lưu Tùng Nguyên, vùi vĩnh huynh ấy cho ăn những lá trúc xanh mơn mẫm?

Đang hưởng thụ không khí yên tĩnh, bỗng có người xuất hiện ở sau lưng.

Không cần quay đầu lại nàng vẫn biết đó là ai.

“Rốt cuộc người là ai?” Nguyên Ngự ở phía sau, gằn giọng hỏi.

Mộ Dung Ca mỉm cười, quay đầu lại nhìn Nguyên Ngự. “Chẳng phải trong lòng cô đã có đáp án rồi sao.” Nguyên Ngự là một cô gái thông minh, nhiều ngày nay biết rõ nàng vẫn luôn ngồi cùng xe ngựa với Triệu Tử Tấn nhưng không hề có hành động thiếu suy nghĩ nào.

Mặc dù trong lòng Nguyên Ngự đã có đáp án nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi. “Người là Mộ Dung Ca thật sao? Chỉ mới hơn hai năm vì sao người lại thay đổi đến vậy? Chẳng phải người đã chết trong biển lửa rồi ư? Nhìn vết sẹo trên mặt người tuyệt đối không phải do bỏng! Hình như là vết thương đao kiếm gây nên, chính vì vậy dung mạo của người mới thay đổi lớn thế. Chẳng lẽ... người dịch dung?”

Mộ Dung Ca khẽ cười, thừa nhận: “Vương phi không hổ danh là người xuất thân từ hoàng tộc nước Hạ, kiến thức thật rộng rãi. Đúng là ta đã dịch dung.”

Nói xong, nàng đi đến con suối nhỏ cách đó không xa, vươn tay vốc nước tẩy đi những vết son phấn trên mặt, diện mạo thật của nàng dần được lộ ra.

“Nếu người không chết vì sao không quay về nước Hạ?” Nguyên Ngự tiếp tục truy hỏi. Đối với nàng ta, việc Nguyên Kỳ phong cho Mộ Dung Ca làm trắc phi đã là ưu ái quá mức rồi, tại sao Mộ Dung Ca lại không biết quý trọng?

Mộ Dung Ca chỉ cười không đáp, nàng chuyển tầm nhìn về phía Triệu Tử Tấn đang bước tới.

Dưới ánh trăng huyền ảo, Triệu Tử Tấn nhìn thấy gương mặt quen thuộc của nàng, ánh mắt hần sáng lên, vết sẹo còn lơ mờ trên gương mặt Mộ Dung Ca dù đã được tẩy đi một nửa nhưng những dấu vết đó vẫn rất xấu xí ngoằn ngoèo như những con giun đang giương nanh múa vuốt, thế mà nàng lại dửng dưng như không để ý tới điều đó. Triệu Tử Tấn chợt phát hiện, có lẽ hắn chưa từng thật sự hiểu rõ nàng, cho tới bây giờ cũng không.

“Vương gia, người muốn đưa Mộ Dung trắc phi đi đâu? Về nước Tề sao?” Nguyên Ngự xoay người chất vấn Triệu Tử Tấn.

Vương gia biết rõ thân phận của Mộ Dung Ca nhưng lại không đẩy nàng ta về nước Hạ mà nhanh chóng đánh xe chạy thẳng về phía nước Tề, rốt cuộc thì hắn muốn làm cái gì?

Triệu Tử Tấn quay lưng lại, lạnh lùng trả lời: “Đúng, nước Tề.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Edit: Vịt

Nguyên Ngự trừng mắt với Mộ Dung Ca rồi quay sang Triệu Tử Tấn, đây là lần đầu tiên trong nửa năm hai người thành thân, nàng dùng ánh mắt giận dữ như vậy để nhìn hắn. “Vương gia, sao ngài có thể làm như vậy. Ngài biết rõ nàng ta là trắc phi của Thái tử nước Hạ vì sao còn cố tình đưa đến nước Tề? Cho dù trước đây nàng ta từng là tỷ tỷ của ngài, nhưng hình như ngài đã quá để tâm đến chuyện của nàng ta rồi!” Một ngày nay nàng vẫn luôn thắc mắc vì sao ám vệ đi theo bảo vệ bọn họ lại tăng lên nhiều như vậy, thì ra là để giám sát Mộ Dung Ca. Hóa ra hắn lại có tâm tư này đối với nàng ta.

Nguyên Ngự tiếp tục quay sang chất vấn Mộ Dung Ca: “Chẳng lẽ người thực sự muốn đến nước Tề sao? Thân phận của người là trắc phi của Thái tử nước Hạ, nếu Thái tử nước Hạ biết tin người còn sống nhất định sẽ không bỏ qua. Chẳng lẽ người thà rằng đến nước Tề cũng không chịu quay trở về nước Hạ ư?” Quan trọng nhất Mộ Dung Ca không phải là tỷ tỷ ruột của Triệu Tử Tấn, nhiều ngày nay nàng vẫn luôn quan sát bọn họ, cho dù có ngu dốt hơn nữa cũng có thể nhận ra tình cảm của Triệu Tử Tấn đối với Mộ Dung Ca.

Thứ tình cảm này của hắn khiến nàng hoang mang, phải chăng Mộ Dung Ca cũng nhận ra điều đó? Nhưng nàng có thể thấy Mộ Dung Ca vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng với Triệu Tử Tấn, lẽ nào trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì ư? Rốt cuộc thì Triệu Tử Tấn muốn làm cái gì?

Đối mặt với câu hỏi ép tới của Nguyên Ngự, hai mắt Mộ Dung Ca trở nên sâu hơn, nàng trả lời: “Nếu có thể, ta mong muốn được nhìn thấy hình ảnh Thái tử đứng giữa hồ sen một lần nữa.”

Hồ sen? Nguyên Ngự sợ hãi tròn mắt nhìn Mộ Dung Ca, đối với những ai biết Nguyên Kỳ đều biết hồ sen là cấm địa của hãn, nơi không cho phép bất kì ai tiến vào, nhưng Mộ Dung Ca có thể nói ra dễ dàng như vậy chứng tỏ nàng ta đã từng tới đó, chẳng lẽ trong lòng Nguyên Kỳ thật sự coi trọng Mộ Dung Ca?

Sau câu nói này Nguyên Ngự có thể khẳng định Mộ Dung Ca hoàn toàn không tự nguyện muốn theo Triệu Tử Tấn đến nước Tề.

Triệu Tử Tấn giữ thái độ im lặng, hãn hung ác trừng mắt với Nguyên Ngự, chưa bao giờ hãn lại nhìn nàng với ánh mắt như thế, hãn mở miệng, giọng nói càng thêm lạnh lùng vô tình: “Đây không phải là việc cô có thể hỏi, đi về mau!”

Ánh mắt lạnh lùng của Triệu Tử Tấn làm Nguyên Ngự hơi sợ hãi, nàng cố gắng duy trì nụ cười trên khuôn mặt, môi mấp máy mở ra như muốn nói nhưng rốt cuộc không biết nên nói như thế nào đành ngậm miệng lại. Nàng nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, lòng bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nếu Mộ Dung Ca đã không muốn đi đến nước Tề, vậy nàng sẽ giúp nàng ta, dù sao chính nàng cũng không muốn thấy Mộ Dung Ca ở lại đây.

Nguyên Ngự mang theo tính toán xoay người đi về phía cỗ xe ngựa của mình.

Triệu Tử Tấn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộ Dung Ca, hãn trầm giọng hỏi: “Có thật nàng không muốn đi đến nước Tề?”

“Tấn Nhi, mục đích của đệ là muốn giết Hoàng Thái hậu và đoạt ngôi vị Hoàng đế của Triệu Tử Duy? Nhưng ta không thể nghĩ ra mình có tác dụng

gì trong việc này.” Cho dù trước đây Triệu Tử Duy thật sự yêu thích nàng, cũng dùng một vài thủ đoạn muốn giữ nàng ở bên cạnh y, nhưng điều đó không có nghĩa là bây giờ nàng còn có ảnh hưởng tới y như trước đây nữa.

“Tác dụng mà nàng không ngờ tới.” Triệu Tử Tấn thở dài, cho dù không muốn thừa nhận nhưng hẳn nhất định phải lợi dụng Mộ Dung Ca để đạt được mục đích của mình. Đây là quyết định của hắn và cũng là quyết định của người kia. Tên đã được lên dây cung, hắn không thể hối hận hay lùi bước được nữa.

Mộ Dung Ca im lặng nhìn bầu trời đầy sao. Nàng nghĩ có lẽ nào mình thực sự là một hồng nhan họa thủy ư? Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn thấy một hòn đá nhỏ bên chân, nàng hoảng hốt nhớ lại mấy năm trước, khoảng thời gian đó giống như một giấc mộng, nàng chìm đắm trong giấc mộng đó nhưng lại có cảm giác nó hư vô như chưa từng tồn tại.

Bỗng nàng phát hiện gần đấy có một chú gấu mèo, trên thân của loài động vật này chỉ có hai màu đen trắng, hai màu sắc này khiến lòng nàng dâng lên một thứ tình cảm quen thuộc.

Có đôi lúc nàng thấy mình thật nhát gan.

“Tấn Nhi, kẻ đứng sau lưng đệ là ai?” Giọng nói của Mộ Dung Ca được đè xuống thấp.

Tấn Nhi có những thay đổi long trời lở đất như vậy chắc hẳn phải có người đứng phía sau chỉ điểm. Người đó có lẽ là một cao thủ về mưu kế sánh ngang với Nguyên Kỳ. Nhưng mục đích của kẻ đó và Tấn Nhi không giống nhau, sợ rằng âm mưu thật sự của đối phương ở phía sau còn lớn và đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với tưởng tượng của nàng.

Đôi môi đỏ thắm khẽ mấp máy, Triệu Tử Duy quá kinh ngạc trước sự nhạy cảm của Mộ Dung Ca. Hắn quay đầu nhìn theo hướng ánh mắt của nàng và thấy chú gấu mèo cách đó không xa, trong hai năm qua hình như

nàng rất thích gấu mèo, loại động vật này có rất nhiều ở nước Lương, thậm chí có người dân nước Lương còn ăn thịt gấu mèo, nhưng nàng lại thích chúng, ánh mắt luôn đuổi theo chuyển động của chúng. Triệu Tử Duy chớp mắt, trả lời câu hỏi của Mộ Dung Ca: “Có một số việc nàng không nên biết thì tốt hơn.”

Một cơn gió mát rượi thổi tới mơn man trên gương mặt, làm những sợi tóc nhỏ của nàng bay lên không trung, hình ảnh này thật đẹp, nhưng nàng không để tâm, chỉ thờ ơ nói: “Mùa hè năm nay dường như dài hơn... Tần Nhi, màu đỏ không còn hợp với đệ.”

Câu nói này làm cơ thể của hắn trong bóng đêm nhẹ run lên.

Nửa tháng nữa qua đi, chạy cả ngày lẫn đêm cuối cùng bọn họ cũng rời khỏi biên giới nước Lương.

Trên đường trở về phải đi qua nước Bạch, vừa bước chân vào biên giới, Mộ Dung Ca nhẹ xốc rèm cửa lên nhìn ra bên ngoài, nhưng cảnh tượng ở phía ngoài lại làm nàng hoảng sợ.

Khắp nơi đều là nạn dân chạy loạn, bốn phía hoang tàn, phủ đầy tro bụi, nước Bạch đâu còn là một quốc gia yên bình như trước kia.

Chẳng lẽ nửa tháng vừa qua đã xảy ra chuyện gì?

Trong thời buổi loạn lạc này, tất cả các quốc gia đều phải đối mặt với việc chiến tranh có thể xảy đến bất cứ lúc nào, dường như mỗi ngày đều có vô số người chết đi.

Mỗi nơi đi qua đều là cảnh tượng loạn lạc thê lương.

“Nước Bạch bị nước Yến tấn công, binh sĩ nước Yến càn quét qua nơi nào đều sử dụng thủ đoạn giết người cướp của, đốt nhà, bắt người cường

dâm, tình cảnh lúc này xem ra còn khá hơn so với hai ngày trước.” Triệu Tử Tấn thấy vẻ mặt ngờ vực của nàng, bèn giải thích.

Đúng như nàng nghĩ, sắc mặt của Mộ Dung Ca dần trở nên lạnh đi. Cho tới bây giờ nàng vẫn luôn cảm thấy đau lòng và bất lực trước chiến tranh tàn khốc. Định buông rèm xuống nhưng nàng lại bắt gặp hình ảnh mấy cô gái thân không mảnh vải đang nằm trơ trọi ở ven đường, đi thêm một đoạn nữa là mấy tên lính nước Yên quần áo xộc xệch đang bắt lấy đám đàn bà con gái, bọn chúng không để ý đến sự dẫy giụa của các cô, cố tình đè lên người bọn họ để thỏa mãn thú tính của mình.

Đâu đâu cũng có thể nghe thấy những tiếng kêu la tuyệt vọng.

Nhưng kỳ lạ là đám binh sĩ nước Yên này lại không dám tiến lên chặn xe ngựa của bọn họ, tuy rằng dọc đường đi phải chứng kiến rất nhiều hình ảnh tàn tẫn nhưng bọn họ đi tới rất thuận lợi.

Mộ Dung Ca siết chặt bàn tay, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh thảm thương của các cô gái bên ngoài, tiếng khóc than của trẻ con, người già và những thanh niên trẻ tuổi, bọn họ giãy dụa phản kháng, có kẻ bắt được một cây đao còn tự đâm vào mình, chết ngay tại chỗ.

Máu chảy lênh láng khắp nơi, Mộ Dung Ca nhắm chặt hai mắt, không muốn tiếp tục nhìn thấy nữa.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết bọn họ đã ra khỏi thành hay chưa, trước mắt nàng chỉ có một mảng u tối. Bỗng bên tai truyền đến một tiếng gào xé họng xé gan, sau đó là tiếng khóc nức nở của một bà lão cao tuổi, bốn phía vang lên những tiếng mắng nhiếc liên hồi.

“Súc sinh! Bọn lính nước Yên chúng mày toàn bộ là đồ súc sinh!”

“Buông đứa bé ra mau!”

Nhưng đáp lại những tiếng kêu gào thắt ruột là tràng cười dâm dăng của bọn lính nước Yến, chúng cười to: “Đàn bà của nước Bạch đúng là mê hồn, ngay cả một con bé cũng xinh đẹp như vậy!”

“A...”

Tiếng hét đau đớn buốt thấu tận linh hồn.

Hai mắt Mộ Dung Ca chợt mở bừng, trước mắt nàng vẫn là không gian nhỏ hẹp trong xe ngựa, nàng nhanh chóng xốc rèm che lên và nhìn thấy hình ảnh ở phía trước, một tên lính cười dâm loạn đang làm nhục một cô bé còn nhỏ tuổi, cô bé ra sức hét to đầy sợ hãi.

“A...A...”

Cô bé gái mới chỉ khoảng tám, chín tuổi, lúc này đã bị cởi hết quần áo, tên lính nước Yến đè chặt lên người em, tiếng hét của cô bé nghe thật đau lòng.

Người nhà của cô bé bị bọn lính khác vây lại, bọn họ chỉ biết trừng mắt nhìn đám lính hành hung cô con gái nhỏ đáng yêu, miệng không ngừng hét lên những tiếng gào thảm thiết, đau lòng.

Thế nhưng những tiếng kêu khóc đó không hề làm giảm bớt thú tính của bọn lính mà ngược lại còn làm bọn chúng thêm hung hăng tàn bạo.

Một tên đã thỏa mãn, đến tên tiếp theo.

Mộ Dung Ca hét lên đầy giận dữ: “Không!”

Sao có thể như vậy! Tại sao lại có thể tàn nhẫn đến thế! Bọn chúng là một lũ mất hết tính người!

Nàng đảo mắt một vòng, xung quanh đều là những cảnh tượng như vậy.

Binh lính nước Yến đã hoàn toàn triệt hạ được nước Bạch.

Dân chúng nước Bạch giờ chỉ như những chú kiến bé nhỏ bị quốc gia mạnh hơn dẫm đạp dưới lòng bàn chân, họ phải chịu khuất phục và chính mắt nhìn thấy những người thân của mình chết dưới sự tàn bạo của kẻ thù.

Từng mái nhà bị lửa thiêu rụi, từng người thân trong gia đình lần lượt trúng tên ngã xuống.

Đây chính là cảm giác tuyệt vọng!

Mộ Dung Ca nhào người muốn xông ra khỏi xe ngựa và đẩy những tên lính kia ra nhưng bị người phía sau ôm chầm lấy, khống chế hành động của nàng.

Nàng quay đầu nhìn hẩn cười gằn, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ: “Buông ra!” Từ nhỏ nàng đã được sống trong thế giới hòa bình, tuy hiểu được sự tàn khốc của chiến tranh nhưng vẫn không cách nào chấp nhận được.

Cô bé đó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà!

Xe ngựa đi qua bé gái đang bị làm nhục kia, âm thanh gào thét như gấn sát bên tai khiến lệ trào ra hai bên khóe mắt của nàng, cả người nàng dường như mất đi sức lực, để mặc Triệu Tử Tấn ôm chặt lấy mình.

Lòng nàng lúc này rét lạnh như đang ở giữa trời đông buốt giá, khắp nơi phủ đầy tuyết trắng lạnh lẽo, nàng thực sự mong muốn mãnh liệt được rời khỏi nơi đây! Rời khỏi cái thời đại mất nhân tính này!

“Đây là kết quả của chiến tranh mà chúng ta phải thừa nhận. Nếu quốc gia trở nên mạnh mẽ thì dân chúng sẽ không bị nước khác chà đạp! Một ngày kia ta nhất định sẽ khiến người trong thiên hạ phải cúi đầu trước ta.” Lời nói hàm chứa dã tâm vang lên bên tai Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca đẩy tay hăn ra, ánh mắt nhìn hăn đầy lạnh lùng, nàng cười khinh thường.

Bọn họ đi xe ngựa qua lãnh thổ nước Bạch trong gần mười ngày, mỗi một nơi họ đi qua đều bắt gặp những cảnh tượng khủng khiếp, Mộ Dung Ca đã chán không còn muốn kéo rèm xe lên để nhìn ra ngoài nữa. Nàng biết cảnh tượng bên ngoài như thế nào nên càng không dám tiếp tục nhìn, mười ngày qua nàng chưa từng rời khỏi cỗ xe ngựa.

Qua khỏi lãnh thổ của nước Bạch là đến nước Yến, lúc này nàng mới xuống xe ngựa.

Chiến tranh... rất tàn nhẫn.

Đây là lịch sử tất yếu! Thể hiện sự tham lam và dục vọng của con người!

“Mộ Dung trắc phi, người muốn đi sao?” Nguyên Ngự bỗng xuất hiện ở phía sau.

Mộ Dung Ca nghe thấy tiếng nói bèn quay đầu lại, thấp thoáng đằng sau Nguyên Ngự, cách đó không xa là Triệu Tử Tấn đang ung dung ngồi uống trà, ánh mắt nàng đảo quanh, mỉm cười: “Cô không cần làm những việc vô dụng đó.”

“Bản phi vừa báo tin cho hoàng huynh biết.” Nguyên Ngự nói thêm.

Mộ Dung Ca nhăn mày, vội la lên: “Không được.” Nếu chỉ vì nàng mà Nguyên Kỳ gặp nguy hiểm thì nàng sẽ không an tâm. Ván cờ này đã bắt đầu khởi động, nếu có thể giữ vững được trái tim băng lạnh tuyệt tình thì Nguyên Kỳ chắc chắn là người thắng cuộc, nếu chỉ vì nàng mà làm hăn giao động, nhất định sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Nguyên Ngự kinh ngạc, từ nhỏ nàng đã lớn lên trong hoàng thất, chỉ cần suy nghĩ sâu xa một chút sẽ biết ngay Mộ Dung Ca không muốn liên lụy tới

Nguyên Kỳ, nhưng còn về phía Nguyên Kỳ thì sao, rất có thể khi biết được tin tức của Mộ Dung Ca, hẳn sẽ không có phản ứng gì. Dù sao Mộ Dung Ca cũng chỉ là một người phụ nữ, một trác phi không mấy quan trọng mà thôi. Tuy nàng không biết mục đích của Triệu Tử Tấn nhưng chỉ cần nhìn biểu hiện của Mộ Dung Ca là có thể đoán ra được phần nào.

Đúng lúc đó Triệu Tử Tấn quét mắt qua cảnh cáo Nguyên Ngự. Nàng thầm cười lạnh trong lòng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn lướt qua Mộ Dung Ca.

Đêm đó, bầu trời âm u không trăng.

Tiếng gào thét của nạn dân vang vọng.

Những nạn dân này chạy từ nước Bạch sang, bọn họ quá đói khát nên phải tự mình đi tìm đường sống.

Bọn họ từ trong rừng cây chạy loạn khắp nơi, điên cuồng tìm kiếm, tranh cướp cái ăn.

Đúng lúc đó họ nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa ở đằng trước, chắc chắn trong xe đều là những người cao quý, tất nhiên cũng sẽ có đồ ăn.

Mộ Dung Ca ngồi ở bên trong xe ngựa nhìn ra cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài, tất cả các ám vệ đều xuất hiện để khống chế nạn dân.

Nhưng số lượng nạn dân ngày càng nhiều, lúc đầu Triệu Tử Tấn không muốn làm bọn họ bị thương nên cũng ra lệnh cho đội ám vệ không được xuất kiếm đả thương người. Nhưng theo số lượng ngày càng tăng lên, hành động của những nạn dân càng thêm điên cuồng.

Vốn Mộ Dung Ca muốn lợi dụng thời cơ để chạy trốn, nhưng Tấn Nhi vẫn cố thủ ở bên trong xe ngựa, quan sát tình hình trước mắt, nhẹ nói với nàng: “Tỷ, bốn phía đều là ám vệ, tỷ không chạy trốn được đâu.”

Những lời này làm Mộ Dung Ca phải nhú mày, nàng cười khê: “Đệ đúng là đã quá coi trọng ta rồi.” Nàng đã định chạy trốn, nhưng biết lúc này mình không thể làm gì được nên cũng đành thôi. Dù sao xung quanh bốn phía đều là nạn dân, nàng cũng không muốn ra ngoài để vô duyên vô cớ chết oan uổng.

Triệu Tử Tấn giữ im lặng. Từ ngày ấy hắn phát giác ra khoảng cách giữa nàng và mình ngày càng xa.

Có đôi khi hắn phải ngửa mặt lên trời tự vấn lòng mình, hắn thực sự làm sai rồi sao? Có hối hận không? Mỗi lần như thế hắn nhớ tới lời Tả Đạo đã từng nói, mẫu thân của hắn chết quá bi thảm! Mà cái chết của bà do chính kẻ đang ngồi trên ngôi vị Hoàng Thái hậu kia gây ra. Thù này, nhất định phải báo!

—bamholylnd.com—

Nước Hạ, bên trong phủ Thái tử.

“Thái tử, Mộc Khinh đã rời khỏi nước Lương, hành tung không rõ. Có ám vệ đang theo dấu Khánh Lâm vương báo về, phát hiện bên cạnh Khánh Lâm vương ngoại trừ Vương phi của hắn còn xuất hiện thêm một cô gái khác. Cô gái kia có nửa bên mặt bị hủy hoại, nhưng nhìn nghiêng có tám, chín phần giống với Mộ Dung trắc phi ạ.” Gia Kiệt đem tin tức mới nhận được báo lại với Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ đang tập trung nhìn vào thế cuộc cân bằng trên bàn cờ, nghe thấy tin tức của Gia Kiệt, tay hắn tức khắc dừng lại, đôi mắt đen sâu thẳm ngẩng lên nhìn thẳng vào Gia Kiệt.

Ban đầu khi nghe thấy tin tức do ám vệ báo về, Gia Kiệt đã vô cùng sợ hãi. Thực ra việc người giống người trên đời này cũng không có gì kì lạ, nhưng cô gái kia bị hủy dung mà vẫn có thể nhìn ra nét giống với Mộ Dung

trắc phi, chứng tỏ có vấn đề. Hơn nữa cô gái đó lại đang đi cùng Triệu Tử Tấn.

Từ những thông tin do ám vệ đưa về, Gia Kiệt to gan thầm suy đoán có lẽ nào Mộ Dung trắc phi vẫn còn sống? Tai nạn của nàng ấy là sự việc phát sinh ngoài ý muốn hay do kẻ nào đã âm thầm gây ra để lừa dối tai mắt của mọi người? Nhưng hai cổ thi thể cháy đen trong trận hỏa hoạn đó phải giải thích như thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại suy cho cùng đây cũng chỉ là suy đoán của y.

Sắc mặt Nguyên Kỳ hơi biến đổi, bàn tay vô thức siết chặt khiến quân cờ màu trắng trong tay hằn dần biến thành bụi phấn. Ngực hẫng như bị một cây búa lớn bổ xuống, những hình ảnh năm đó lần lượt xuất hiện trong đầu. Hai thi thể cháy đen không rõ diện mạo kia như đang ở ngay trước mắt hẫng, trận hỏa hoạn ngày hôm đó rất lớn, thiêu đốt toàn bộ khu vực đình, không ai có thể thoát ra được. Lúc đó hẫng đã nghĩ rằng tất cả là do âm mưu của Lưu Vĩnh Phúc và phụ hoàng làm ra, nhưng hôm nay lại xuất hiện một kẻ hờ đây khả nghi.

Mộ Dung Ca vốn là một cô gái bề ngoài thành thật nhưng bên trong vô cùng xảo trá. Lúc đó hẫng đã tự hỏi mình rằng nàng đã chết thật rồi ư? Dù không muốn tin nhưng đối mặt với chứng cứ rành rành hẫng bắt buộc phải thừa nhận.

Nhưng lúc này trong hẫng lại nhen nhóm lên một tia hy vọng.

Nếu nàng thực sự còn sống, vậy thì nàng đã thành công lừa được hẫng!

Hẫng cố gắng kiềm chế sự xúc động như sóng cuộn trào trong lồng ngực, trong lòng không ngừng mong chờ, hẫng ra lệnh cho Gia Kiệt: “Bằng bất cứ giá nào cũng phải tra ra thân phận của cô gái đó.”

Gia Kiệt lập tức gật đầu, đáp: “Vâng.”

Nguyên Kỳ tiếp tục hỏi: “Đại hoàng tử đã hồi cung chưa?” Hãn cúi đầu nhìn đám bột phấn từ quân cờ trong tay, đôi con người thâm trầm khẽ chuyển động, hãn đưa tay lấy một quân cờ trắng khác hạ xuống bàn cờ.

“Trong cung không có tin tức gì ạ.”

Nguyên Kỳ gật đầu.

Gia Kiệt nói thêm: “Thái tử nước Lương đã bắt đầu động sát tâm đối với Tam hoàng tử Lương Thần, mấy ngày nay y đang bắt tay với Lưu Tùng Nguyên âm thầm thu thập chứng cứ Tam hoàng tử có ý đồ mưu phản. Nếu bọn họ tìm ra đầy đủ chứng cứ, Tam hoàng tử nước Lương chắc chắn lành ít dữ nhiều.”

“Trợ giúp Thái tử nước Lương một tay.” Nguyên Kỳ trầm giọng phân phó.

“Vâng.”

Nguyên Kỳ thất thần nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thế giới trong mắt hãn chỉ có hai màu đen và trắng, chưa bao giờ hãn nhìn thấy màu sắc khác trong đời mình, hãn đã quen với thế giới chỉ có hai màu đó, nhưng... nếu nàng thực sự còn sống, có lẽ thế giới của hãn sẽ không còn đơn điệu nữa.

Có thật là nàng đã lừa hãn không?

—bamholylnd.com—

Nửa tháng sau, tại kinh đô nước Tề.

Đi qua nhiều nước, đã từng nhìn thấy một nước Lương quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, một nước Bạch bị tàn phá thảm hại trong chiến tranh, lúc này chứng kiến cuộc sống của những người dân nước Tề, xem

như Mộ Dung Ca đã được thưởng thức trọn vẹn cuộc sống đa màu sắc của những quốc gia khác nhau.

Kinh đô nước Tề nằm ngay cạnh một con sông lớn có thể so sánh với Hắc Long Giang ở thời hiện đại, nhờ nó mà nhiệt độ nơi đây luôn ôn hòa, mùa đông khá lạnh nhưng ngược lại mùa hè không quá nóng. Cách nói của người dân nơi đây hơi khác những nơi khác nhưng mang đậm chất quê hương, Mộ Dung Ca không hề thấy khó chịu, trái lại còn cảm thấy thân thiết.

Đường phố của kinh đô nước Tề có nơi phồn hoa sầm uất, có nơi lại yên tĩnh vắng vẻ rất thú vị khiến người khác không thể nào chán ghét.

Đến Hoàng cung.

Mộ Dung Ca vén rèm lên nhìn Hoàng cung gần ngay trước mắt, nàng hít sâu một hơi.

Triệu Tử Tấn ở phía sau nắm lấy hông của nàng nhưng bị nàng tránh thoát, còn cười nói: “Khánh Lâm vương, nam nữ khác biệt, chúng ta không nên đứng gần nhau thì hơn.”

Cơ thể Triệu Tử Tấn cứng đờ.

Thủ vệ gác cổng đi đến, thấy Triệu Tử Tấn, gã lập tức sai người mở cửa cung và cho người đi vào bẩm báo lên Triệu Tử Duy.

Thừa Thanh cung.

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy khẽ nâng lên, hắc cười như có như không: “Khánh Lâm vương đã trở về?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Edit: Vịt

“Bẩm, có một cô gái lạ đi cùng Khánh Lâm vương vào cung, cô gái này đeo mạng che mặt nhưng chắc chắn nàng ta không phải là Khánh Lâm vương phi ạ.” Gã thị vệ cúi đầu trả lời.

Triệu Tử Duy hơi nhú mào, nghi ngờ hỏi lại. “Một cô gái ư?”

“Vâng, người đó đeo mạng che mặt nên ty chức không thấy rõ dung mạo của nàng ta.” Thị vệ cung kính.

“Mời đến Thừa Thanh cung.” Triệu Tử Duy trầm giọng ra lệnh.

Thị vệ lập tức lui ra.

Ngay sau đó Hương Lan tự mình bưng một chén canh gà tiến vào, dung nhan quốc sắc thiên hương khiến mọi cô gái trên đời này đều phải ghen tị, nở một nụ cười tươi: “Hoàng thượng, thiếp nghe nói suốt đêm Hoàng thượng không ngủ ngồi phê duyệt tấu chương nên tự mình xuống bếp nấu một bát canh gà cho ngài tắm bổ, canh gà rất ngon, thiếp tin rằng Hoàng thượng sẽ rất thích.”

Mùi hương canh gà thơm nồng phảng phất trong không khí, người con gái bê bát canh nóng hổi đến xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm. Cảnh đẹp làm Triệu Tử Duy phải nheo mắt mỉm cười, có lẽ ánh sáng trong điện quá mờ nên Hương Lan không thấy rõ vẻ mặt của Triệu Tử Duy lúc này.

Triệu Tử Duy dịu dàng nói: “Ái phi không cần tự mình xuống bếp.”

Hương Lan đặt khay lên bàn sau đó cầm lấy bát canh gà, nàng mỉm cười quyến rũ: “Hoàng thượng ngày đêm làm việc vất vả, thiếp chỉ làm việc nhỏ này được coi là gì. Hoàng thượng làm việc mệt mỏi thiếp càng đau lòng, vì vậy mấy ngày nay mới học làm món canh gà này để tẩm bổ cho ngài, mong Hoàng thượng đừng chê cười.”

“Chỉ cần do ái phi làm, trăm tất nhiên sẽ thích.” Triệu Tử Duy nắm lấy chiếc eo thon nhỏ của Hương Lan, đôi môi mỏng kề sát bên tai nàng phả ra những lời mập mờ.

Hương Lan xinh đẹp quyến rũ cười khanh khách, tự mình múc một muống canh đút cho Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy vừa cười vừa uống một ngụm, hương vị canh gà hầm nóng hổi lan tỏa trong miệng. Đúng là canh gà, nhưng mùi vị thì... Đôi con người đen láy tà mị của hắc nhệ giao động, giống như đang chìm vào trong hồi ức nào đó, trong trí nhớ của hắc có một người con gái dù nấu bất cứ thứ gì cũng đều rất ngon, chỉ cần ăn một lần sẽ không bao giờ quên. Mùi vị canh gà trong miệng hắc lúc này thật nhạt nhẽo, không thể kích thích nổi vị giác khiến hắc không muốn uống thêm. Hắc bị mất hứng, đáy lòng bỗng lạnh đi, một chút buồn man mác dần trôi dạt làm hắc hơi ngẩn người.

Bên tai vang lên tiếng gọi mềm mại. “Hoàng thượng? Hoàng thượng? Canh gà không ngon sao? Thiếp thật to gan, mới học được mấy ngày mà dám ở trước mặt Hoàng thượng múa rìu qua mắt thợ. Nếu Hoàng thượng không thích, thiếp lập tức sai ngự thiện phòng làm món khác dâng lên. Chén canh gà này thôi bỏ đi.” Vì sao hắc lại thất thần như vậy? Những ngày qua được hắc sủng ái, yêu chiều dần dần đã khiến nàng trao cả trái tim cho hắc. Thực ra nàng không hề biết nấu ăn, nhưng mấy ngày nay đều chịu khó dậy sớm, dùng rất nhiều thời gian để học làm món canh gà từ các đầu bếp trong ngự thiện phòng, chỉ mong hắc có thể nếm được món canh gà do chính tay nàng nấu.

Giọng nói mềm mại quyến rũ của Hương Lan quấn quanh bên tai hắn, âm thanh này có thể gợi lên ham muốn tình dục và ý nghĩ bảo vệ ở bất kỳ người đàn ông nào, nhưng đối với Triệu Tử Duy, hắn luôn cảm thấy khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của cô gái này thật vô vị. Đáy mắt lóe lên ý cười như có như không, hắn nhìn Hương Lan: “Trẫm vừa ăn sáng xong nên hơi no, không thể ăn thêm được nữa. Món canh gà này cứ để lát nữa trẫm ăn sau.”

“Hoàng thượng...” Trái tim Hương Lan khẽ đập mạnh một tiếng, nhìn gương mặt tươi cười tà mị của hắn, nàng cảm thấy hơi thấp thỏm lo âu. Trước đây, chưa bao giờ nàng nghĩ rằng sẽ có một người đàn ông sủng ái mình đến vậy, sẵn sàng bỏ qua cả hậu cung để yêu chiều nàng, nhưng nàng lo rằng điều đó sẽ sớm tan biến như bọt nước...

Cơ thể mềm mại của Hương Lan ngồi lên đùi Triệu Tử Duy, cả người dựa vào lồng ngực của hắn, thỏ thẻ. “Hoàng thượng, sau này ngài cũng yêu chiều thiếp như bây giờ nhé?”

Lời cầu xin nhẹ nhàng vờn bên tai, đáy mắt Triệu Tử Duy chột ánh lên nét kỳ lạ, hắn đưa tay nâng cằm của nàng lên, ánh mắt mê mị đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, hắn nhẹ hôn lên đấy một cái, trêu đùa: “Nếu ái phi vẫn đáng yêu và nghe lời như thế này, tất nhiên trẫm sẽ cưng chiều nàng.”

Còn nếu như không nghe lời thì sao? Hương Lan thoáng giật mình sợ hãi, mồ hôi lạnh đổ ra sau gáy.

“Hoàng thượng... thiếp chỉ mong trong lòng ngài có thiếp.” Khi nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, giây dựa trong vực sâu đau khổ đến mức không thể suy nghĩ nổi điều gì, nàng bỗng nhận thấy tiếng tim đập và hơi ấm của hắn, rất nhanh và chân thực, sợ hãi trong lòng nàng lập tức biến mất, nàng chủ động dâng lên đôi môi mình. Ngay lúc nàng muốn đắm chìm vào nụ hôn đó thì hắn lại đẩy nàng ra.

“Thập đệ sắp đến đây rồi.” Hãn cúi đầu, đôi mắt nheo lại khiến nàng không nhìn rõ vẻ mặt hãn lúc này.

“Khánh Lâm vương đã trở về?” Hương Lan kinh ngạc đến mức quên mất hành động vừa đẩy nàng ra của hãn, thầm nghĩ Khánh Lâm vương rời khỏi nước Tề đã hai năm, không biết đi đến lúc nào mới quay về, vậy mà hôm nay lại quay về sớm như vậy.

Nàng hơi thất thần, tại sao người đó lại quay trở về?

Triệu Tử Duy cúi đầu nhìn đồng tấu chương trên bàn, khi nhìn tới bản tấu chương kia, sắc mặt hãn nhất thời trầm xuống.

Hương Lan thấy vẻ mặt hãn, đang muốn quan tâm hỏi han thì nghe thấy tiếng hô lanh lảnh của gã hoạn quan đứng ngoài cửa. “Hoàng thượng, Khánh Lâm vương đã đến ạ.”

Triệu Tử Duy rời mắt khỏi bản tấu chương, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, ra lệnh: “Cho hãn vào đi.”

Hương Lan định đứng lên nhưng Triệu Tử Duy lại giữ lấy eo của nàng, hãn cười tà: “Trẫm rất thích ái phi ngồi lên đùi trẫm, như thế này trẫm có thể xác định rằng vị ái phi đẹp như thiên tiên này thực sự thuộc về trẫm.”

Tình ý nồng nàn như ma chú rót vào tai Hương Lan làm nàng mê mẩn chìm đắm trong nụ cười tà mị của Triệu Tử Duy, cảm xúc dâng trào rung động tận con tim. Cho dù biết rằng mình không nên thế này nhưng nàng không thể kiềm chế được mà gật đầu. “Thiếp thực lòng yêu Hoàng thượng, luôn luôn muốn ở bên cạnh hầu hạ ngài.”

Đuôi lông mày của Triệu Tử Duy khẽ nhướng lên cao, nụ cười trên môi bỗng thay đổi thành tà mị lạnh lùng như yêu ma.

Cửa điện vừa mở ra, ánh mặt trời chiếu rọi sau lưng Triệu Tử Tẫn.

Hôm nay Triệu Tử Tấn mặc một bộ trường bào màu tím, ánh nắng mặt trời phía sau tạo nên một vầng sáng nhạt vây quanh người làm hắn giống như tiên nhân đạp mây bay đến. Nửa năm không thấy, lúc trước hắn vẫn còn là một Khánh Lâm vương non nớt, nay đã trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, không cho phép bất cứ kẻ nào khinh thường.

Chàng thiếu niên tuấn tú đẹp tựa tranh vẽ chậm rãi đi vào trong đại điện.

Theo sau hắn là một cô gái che mặt, nàng kia mặc một bộ quần áo đơn giản màu xanh lá mạ, dáng người tuyệt đẹp ẩn giấu sau lớp áo, chỉ cần nhìn qua cũng biết đây là một mỹ nhân. Hương Lan vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy khó hiểu, cứ nghĩ rằng người cùng vào cung với Khánh Lâm vương chính là Khánh Lâm vương phi, tại sao lại là một cô gái xa lạ?

Ánh mắt sắc của Triệu Tử Duy nhẹ đảo qua cô gái đứng sau lưng Triệu Tử Tấn, hắn hơi nhíu mày, dáng người của cô gái này rất quen thuộc.

Triệu Tử Tấn thu tất cả những biểu cảm trên khuôn mặt của Triệu Tử Duy vào trong mắt, lại nhìn lướt qua Hương Lan đang ngồi trong lòng Triệu Tử Duy, không hổ danh là khuynh quốc khuynh thành, xem ra còn đẹp hơn cả Lâm Thiện Nhã, cũng phải thôi, không có nhan sắc bậc này sao có thể lọt vào mắt của Triệu Tử Duy?

Triệu Tử Tấn thoáng liếc về phía sau và nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Mộ Dung Ca, lòng hắn bỗng căng thẳng, trái tim lại một lần nữa đau nhói như bị ai đó bóp nghẹt.

Mộ Dung Ca thờ ơ nhìn đôi nam nữ đang quấn lấy nhau trên ghế, cô gái đó còn xinh đẹp hơn cả Lâm Thiện Nhã, có lẽ đây chính là Lan phi trong truyền thuyết. Khi vừa đi vào kinh thành, Triệu Tử Tấn đã nói với nàng về Lan phi, người con gái này chính là Hương Lan, tỳ nữ từng ở bên cạnh Lâm Thiện Nhã, thật không ngờ bên dưới gương mặt tầm thường trước kia lại là một nhan sắc đẹp mỹ miều đến dường này. Theo như nàng biết, thuật

dịch dung ở thời đại này còn chưa tiên tiến đến mức có mặt nạ da người, vậy thứ Hương Lan đeo trước đây là gì? Có phải là mặt nạ da người hay không?

Về phần Triệu Tử Duy, hai năm qua dường như hắn không hề thay đổi, chỉ hơi gầy một chút, nhưng khí tức yêu nghiệt, và khí phách cường đại thì vẫn như thế. Hôm nay hắn đã là Hoàng đế nước Tề, một thân đế vương uy nghi lộ ra khí phách vương giả. Ánh mắt hắn đang dò xét nàng, ánh mắt ấy thật lạnh lùng.

“Thần đệ tham kiến Hoàng huynh.” Triệu Tử Tấn cố gắng áp chế những cảm xúc bất an xuống, thấp giọng hô.

Từ ngày hắn quyết định đẩy nàng vào giữa dòng xoáy tranh đoạt này thì đã không còn đường hối hận nữa rồi. Chẳng phải hắn đã sớm biết kết quả này rồi hay sao? Việc đã đi đến nước này hắn cũng không thể hối hận được nữa.

Mộ Dung Ca không nói gì, nàng cũng làm theo Triệu Tử Tấn hành lễ với Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy thu lại ánh mắt, chẳng hiểu sao hắn vẫn luôn có cảm giác khó diễn tả rằng cô gái này vô cùng quen thuộc với hắn, loại cảm giác này hai năm trước hắn đã khắc sâu vào trong xương tủy. Cô gái này là ai? Hắn chuyển tầm mắt sang Triệu Tử Tấn, khóe môi khẽ cười: “Nửa năm không thấy, giờ được gặp lại Thập đệ, trăm vô cùng vui mừng.

Triệu Tử Tấn từ tốn đứng lên, Mộ Dung Ca ở phía sau cũng đứng lên theo. Triệu Tử Tấn khẽ đảo đôi mắt thâm trầm nhìn thoáng qua Hương Lan, cái nhìn kia khiến Hương Lan hoảng sợ, cuối cùng ánh mắt hắn kết thúc trên gương mặt Triệu Tử Duy. “Thần đệ có lỗi đã khiến Hoàng huynh phải lo lắng, may mà thần đệ nghe nói bên cạnh hoàng huynh có một giai nhân

xinh đẹp hiếm thấy, có thể nói là đứng đầu thiên hạ này, thần đệ xin chúc mừng Hoàng huynh!”

“Giai nhân khó cầu, Lan phi đúng là rất vừa ý trẫm. Thập đệ không cần hâm mộ, trẫm nghe nói quan hệ giữa thập đệ cùng thập đệ muội rất tốt, nửa năm qua cả hai như hình với bóng dạo chơi khắp thiên hạ, mối tình của hai người ngày càng thắm thiết, người phải ngưỡng mộ là trẫm mới đúng.” Trước mặt Triệu Tử Tấn, Triệu Tử Duy bỗng vươn một bàn tay nắm lấy bầu ngực của Hương Lan, dùng mấy ngón tay thô lỗ dầy vò bộ ngực của nàng, tay kia vẫn tiếp tục cầm bút lông chấm mực phê duyệt tấu chương. Y dùng ánh mắt ma mị nhìn Hương Lan đang nằm trong lồng ngực, dịu dàng nói: “Ái phi, nàng nói có đúng hay không?”

Cơ thể Hương Lan nhẹ run lên, ngồi trong lòng Triệu Tử Duy nhưng nàng cảm thấy vô cùng bất an, đành lúng túng mỉm cười: “Hoàng thượng nói phải ạ.”

Ánh mắt Triệu Tử Tấn nháy mắt tối sầm.

Mộ Dung Ca vẫn luôn im lặng quan sát vẻ mặt của những người này. Từ lúc bọn họ bước vào đến giờ, tuy Triệu Tử Tấn và Triệu Tử Duy thể hiện tình huynh đệ có vẻ rất thân thiết, chuyện trò vui vẻ như đang tán gẫu mấy chuyện linh tinh trong nhà, dù ai nhìn vào cũng thấy đây là cảnh trùng phùng của huynh đệ lâu ngày không gặp. Về phần Hương Lan kia đã làm tròn bốn phận của một phi tần được sủng ái. Chưa bao giờ Mộ Dung Ca nghĩ rằng mình sẽ gặp lại Triệu Tử Duy trong tình huống này, từ lúc ban đầu đến giờ đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến cuộc đời của mỗi người đều có thay đổi.

Không...

Nói đúng ra chỉ có cuộc sống của nàng thay đổi, còn bọn họ vẫn đi trên con đường định sẵn của mình, ngày càng lún sâu vào quyền lực, thích thú

với việc nắm trong tay số mạng của người khác mới chính là thứ bọn họ muốn có được.

Nếu nói rằng nàng không khiếp sợ trước sự thay đổi của Hương Lan là giả. Khi còn ở phủ Thái tử nước Hạ, Hương Lan chính là quân sư chuyên hiến kế cho Lâm Thiện Nhã, nếu Lâm Thiện Nhã còn giữ được Hương Lan ở bên cạnh cho đến bây giờ thì có lẽ nàng ta đã có được địa vị mong muốn trong phủ Thái tử. Đáng tiếc hai năm trước Lâm Thiện Nhã lại đưa quân cờ Hương Lan này tới nơi khác, gây ra hậu quả là mấy tháng trước nàng ta đã bị từ hôn.

Dường như cảm giác được Mộ Dung Ca đang quan sát mình, trong lòng Hương Lan cảm thấy rất khó chịu, đứng ngồi không yên nhìn lại phía Mộ Dung Ca, đúng lúc đó nàng ta nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng của người con gái trước mặt, tim nàng ta thầm run rẩy, ánh mắt này rất quen!

Mộ Dung Ca cup mắt nhìn xuống, không tiếp tục quan sát nữa.

Đến hôm nay cảnh còn người mất, chẳng biết khi tháo chiếc khăn che mặt này xuống thì sẽ có chuyện gì xảy ra. Bọn họ... sẽ có biểu cảm như thế nào đây? Là bất ngờ ngoài ý muốn hay tất cả đều trong dự liệu? Vậy còn vết sẹo trên gương mặt nàng thì thế nào, có phải sẽ khiến người khác phải lùi bước hay không?

Triệu Tử Duy bỗng nói: “Thập đệ quay về thật đúng lúc, ở biên giới, nước Thụ đã ba lần bốn lượt cho quân sang khiêu khích chúng ta, cần phải có người đi dẹp loạn bọn chúng. Ở trong triều đình, người trăm có thể tin tưởng chỉ có mình Thập đệ và Lưu Vân, Lưu Vân đang đi chinh chiến ở nước Việt nên không thể phái đi, xem ra việc này chỉ có thể trông cậy vào Thập đệ.”

Một phen nói lên nói xuống cuối cùng là muốn chụp mũ Triệu Tử Tẫn, đuổi hẳn ra biên cảnh đánh giặc, Triệu Tử Tẫn cũng có vẻ ngạc nhiên trước

mệnh lệnh này, hần đáp: “Xin hoàng huynh yên tâm, thần đệ chắc chắn sẽ giải quyết tốt việc này.”

Triệu Tử Duy rất hài lòng với phản ứng của Triệu Tử Tấn, y gật đầu cười nói: “Rất tốt! Chờ ngày Thập đệ chiến thắng trở về, nhất định Trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh!”

“Khánh Lâm vương anh minh thần võ, thiếp xin chúc ngài chiến thắng trở về.” Cuối cùng Hương Lan cũng tìm được cơ hội đứng lên, thoát khỏi Triệu Tử Duy. Từ lúc Triệu Tử Tấn tiến vào đại điện, Triệu Tử Duy luôn có những hành động khác lạ làm nàng đứng ngồi không yên, thậm chí còn mong muốn được rời khỏi đây ngay lập tức.

Triệu Tử Duy nhìn Hương Lan đầy trù mến: “Ái phi, miệng của nàng thật ngọt!”

Hai gò má của Hương Lan lập tức đỏ bừng, nàng là người được huấn luyện nên lý trí hơn hẳn những người khác, nhưng khi Triệu Tử Duy dùng ánh mắt trù mến và giọng nói mềm mại quyến rũ nàng, trái tim nàng lại mất khống chế đập rộn ràng.

Triệu Tử Tấn chỉ mỉm cười trước hành động thân mật quá mức của Triệu Tử Duy và Hương Lan, bỗng nhiên hần nói sang chuyện khác: “Hôm nay Thần đệ đến không phải đi tay không, nửa năm không gặp nên thần đệ muốn tặng cho hoàng huynh một món quà, chẳng biết Hoàng huynh đã ôm được giai nhân vào lòng thì còn thích món quà này nữa hay không.” Nói xong, hần liếc mắt sang Mộ Dung Ca vẫn đứng im lặng tự này giờ, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn hần, Triệu Tử Tấn thoáng giật mình, nụ cười nhẹ bên môi tức khắc biến mất. Mộ Dung Ca hơi nhíu mày, cuối cùng cũng tới?

Triệu Tử Duy đưa mắt quan sát cô gái đứng phía sau Triệu Tử Tấn, y vẫn luôn để ý tới nàng ta từ lúc nàng bước chân vào đại điện này, dáng vẻ của cô gái này rất quen thuộc, làm y mơ hồ liên tưởng đến bóng hình xinh đẹp luôn hiện hữu trong trí nhớ. Y đang đợi xem Triệu Tử Tấn muốn giở trò gì. Y biết không cần hỏi, Triệu Tử Tấn vẫn sẽ nói ra lai lịch của cô gái này.

Hương Lan khẽ cau mày, rốt cuộc thì Triệu Tử Tấn muốn làm cái gì mà lại mang theo một cô gái che mặt tới trước mặt Triệu Tử Duy, chẳng lẽ hẳn muốn dâng mỹ nhân lên ư? Lòng nàng vô cùng thấy bất an, không hiểu tại sao người con gái đứng đằng sau Triệu Tử Tấn lại mang đến cho nàng cảm giác uy hiếp lớn đến vậy, nàng luôn cảm thấy sự xuất hiện của cô gái này sẽ phá hỏng toàn bộ kế hoạch của nàng. Tất cả mọi người ở đây đều tỏ ra căng thẳng nhưng cô gái này lại bình tĩnh thong dong như không có chuyện gì xảy ra, càng để cho nàng phải đề phòng, loại cảm giác này hơn hai năm qua nàng mới được thấy lại.

Hai bàn tay giấu dưới ống tay áo siết chặt, Triệu Tử Tấn ép mình thôi không nhìn Mộ Dung Ca nữa, hẳn quay sang Triệu Tử Duy, tươi cười: “Khi thần đệ nhìn thấy nàng đã vô cùng ngạc nhiên, cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn được gặp lại nàng nữa. Cách đây hai năm, nàng im hơi lặng tiếng táng thân trong biển lửa, tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng đã rời khỏi nhân thế. Hoàng huynh, ngài biết nàng là ai rồi phải không?”

Hai năm trước táng thân trong biển lửa?

Khiến Triệu Tử Tấn vừa gặp đã vô cùng ngạc nhiên?

Nụ cười tà mị thường thấy trên gương mặt Triệu Tử Duy tắt ngấm, bàn tay cầm bút lông giấu sau chõng tấu chương bắt đầu run rẩy khiến cây bút mất khống chế sắp vượt khỏi tay. Y tưởng rằng mình đã sớm chết tâm nhưng khi nghe thấy những lời này vẫn khiến lòng y xao động. Triệu Tử Duy quan sát kỹ ánh mắt của Triệu Tử Tấn, lòng thầm tự cười mình chỉ vì vài câu nói của Triệu Tử Tấn mà sinh lòng mong muốn. Y biết chỉ cần trên

gương mặt mình xuất hiện một nét tươi cười sẽ rơi thẳng vào bẫy của Triệu Tử Tấn. Xem ra tâm cơ của Triệu Tử Tấn ngày càng sâu sắc, kẻ đứng phía sau hẳn cũng chẳng phải dạng vừa.

Sắc mặt Hương Lan trắng bệch dường như đã đoán ra đáp án nhưng lại gạt nó đi vì cảm thấy không có khả năng, nếu cô gái ấy còn sống thì tại sao Thái tử nước Hạ lại không có động tĩnh gì? Nàng nheo mắt quan sát Triệu Tử Tấn, chẳng lẽ đây chính là âm mưu của hắn? Hắn muốn làm gì?”

Chẳng lẽ muốn đẩy Triệu Tử Duy vào chỗ chết, hắn mới thỏa mãn sao?

Triệu Tử Tấn nhìn thẳng vào đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy, khóe miệng nâng lên tạo thành một nụ cười có phần tàn nhẫn: “Hoàng huynh hãy đoán xem, nàng là ai?” Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca chỉ đáp lại bằng đôi mắt lạnh lùng xa lạ, thiếu biểu cảm như thể người thanh niên đang đứng trước mặt nàng chỉ là một kẻ xa lạ không hề có bất cứ quan hệ nào với nàng.

Nụ cười bên môi Triệu Tử Tấn kéo xuống, hắn bỗng nhiên có cảm giác sự ấm áp mà nàng mang lại sẽ không bao giờ biến mất trong lòng hắn, nay lại như chưa từng tồn tại.

“Thập đệ không cần đổ, chẳng lẽ đệ đi chu du thiên hạ lại tìm được một giai nhân đưa về cho trẫm? Nhìn dáng người hoàn mỹ kia chắc hẳn là một cô gái xinh đẹp.” Triệu Tử Duy mỉm cười.

“Đúng vậy, câu đố của Khánh Lâm vương thật khó, càng làm cho mọi người cảm thấy hồi hộp, không biết cô gái này có sắc đẹp tuyệt trần đến thế nào.” Hương Lan vô cùng tò mò về thân phận của Mộ Dung Ca.

Khi Triệu Tử Tấn vươn tay ra định gỡ tấm mạng che mặt, trong một khoảnh khắc hắn đã muốn kéo tay Mộ Dung Ca chạy thật xa khỏi nơi này. Câu nói của Triệu Tử Duy vang lên bên tai làm động tác của hắn dừng lại,

sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giơ lên không trung.

Triệu Tử Duy và Hương Lan vô cùng ngạc nhiên trước hành động này của Triệu Tử Tấn.

“Thiếp... là Mộ Dung Ca.”

Mộ Dung Ca tự mình tháo mạng che mặt, nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, cất lên giọng nói thanh trong lạnh lùng.

Nụ cười nhàn nhạt bên môi Triệu Tử Duy lập tức biến mất, dung nhan anh tuấn yêu nghiệt trắng bệch như tờ giấy.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Edit: Vịt

Trên gương mặt Mộ Dung Ca có một vết sẹo xấu xí, nhưng từng cử chỉ, thần thái của nàng đều toát lên vẻ thong dong không nhuốm bụi trần, chỉ cần phong thái này đã làm cho người đối diện có thể dễ dàng quên đi gương mặt xấu xí của nàng.

Rốt cuộc thì người đang đứng trước mặt hắn là ai?

Người này thực sự là Mộ Dung Ca ư?!

Gương mặt tuấn tú của Triệu Tử Duy mờ dần, trắng bệch, trong đôi mắt thâm trầm phản chiếu duy nhất bóng hình của người con gái ấy, nàng đã biến mất hai năm... Người con gái tưởng chừng sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy trên cõi đời này nữa, hôm nay lại bình yên xuất hiện trước mặt hắn, dù trên má trái của nàng xuất hiện thêm một vết sẹo dữ tợn cũng không hề ảnh hưởng tới dung nhan xinh đẹp của nàng.

Không... nàng vốn không phải là một mỹ nhân nổi bật, dung mạo chưa bao giờ là thứ quan trọng đối với nàng.

Trong đầu Triệu Tử Duy lúc này rất hỗn loạn, hắn đang tìm cách sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Cảm giác đau nhói ở ngực đột nhiên lan rộng ra.

Hắn khẩn trương đến mức không có cách nào khống chế được những suy nghĩ rối bời trong đầu, sự kích động khiến lời nói như bị nghẹn lại ở cổ

họng. Đây là mộng phải không? Lý trí của hắn đã không còn đủ tỉnh táo, dù thâm tâm vẫn tự nhắc nhở mình rằng tất cả những thứ trước mắt là ảo ảnh, có thể đây chính là âm mưu của Triệu Tử Tấn, và nàng không phải là nàng!

Lòng ngực vang lên tiếng tim đập dồn dập, nhanh và mạnh mẽ khiến hắn không thể bỏ qua, chính tiếng tim đập chân thực này báo cho hắn biết rằng tất cả đều là thật, đây không phải là một giấc mộng của hắn. Nàng chính là Mộ Dung Ca!

Thấy vẻ mừng rỡ, kích động trên gương mặt Triệu Tử Duy, Triệu Tử Tấn biết mình đã đạt được mục đích. Đáng lẽ ra hắn nên hài lòng mới phải, nhưng trái tim lúc này lại trống rỗng lạnh lẽo vô cùng, thân thể hắn cứng lại như đang trầm mình giữa trời đông giá rét, cảm thụ nhiệt độ rét thấu như núi băng ngàn năm. Hắn không hề có cảm giác hài lòng mà là đau đớn! Hắn biết mình không vui khi nhìn thấy kết quả này nhưng hắn không còn cơ hội hối hận nữa rồi. Triệu Tử Tấn nhìn sang Mộ Dung Ca, nàng đã tự nói ra thân phận của mình ở thời điểm hắn vẫn còn do dự là bởi vì nàng biết dù sao hắn cũng phải làm đến cùng, có phải không?

Mộ Dung Ca dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, hắn kích động đến mức hai mắt cũng đỏ hồng, khác xa so với vẻ tà mị mới vừa rồi khi ở bên Hương Lan. Trong lòng nàng thầm thở dài, Triệu Tử Duy...

Nàng biết mình không thể đứng yên bị động được nữa, dù đã cật lực muốn trốn tránh nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại bị ném vào trong ván cờ này, có người muốn điều khiển cuộc đời nàng, làm sao nàng để kẻ đó được vừa ý. Mộ Dung Ca muốn biết kẻ đang đứng đằng sau thao túng mọi chuyện là ai, bắt đầu từ lúc nào hắn đã tính toán lợi dụng nàng cũng như tất cả những người khác?

Hương Lan thực sự kinh ngạc, cô gái này nàng ta đã từng gặp nhiều lần trong phủ Thái tử nước Hạ, mặc dù hiện giờ một bên gương mặt đã bị hủy nhưng vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh đối mặt với Triệu Tử Duy như vậy

cũng chỉ có thể là Mộ Dung Ca! Lúc còn ở trong phủ Thái tử nước Hạ, Hương Lan luôn luôn đề phòng Mộ Dung Ca vì nàng ta thực sự không thể nhìn thấu người con gái này. Mới đầu nàng ta nghĩ rằng người này rất dễ khống chế, nhưng tiếp xúc một thời gian mới phát hiện cô gái này không hề đơn giản, sao có thể để người khác khống chế mình? Lâm Thiện Nhã vừa khinh địch, vừa không có đủ năng lực phản kích nên mới thất bại trong tay Mộ Dung Ca.

Còn Mộ Dung Ca này, không cần tốn nhiều công sức vẫn có thể khiến cả Thái tử nước Hạ lẫn Triệu Tử Duy động tình vì nàng.

Đã qua hai năm, Hương Lan vốn cho rằng không thể gặp lại nữa, thậm chí còn đem tất cả những chuyện về Mộ Dung Ca chôn giấu thật sâu trong kí ức, thì người con gái tưởng chừng đã quên ấy lại bất ngờ đứng sừng sững trước mặt khiến nàng ta không kịp trở tay.

Triệu Tử Duy ném ngay chiếc bút lông xuống bàn, mực từ đầu bút bắn ra dây loang lổ lên bản tấu chương trước mặt nhưng hắn hoàn toàn không để ý.

Hơi nóng từ hốc mắt cùng tiếng tim đập nhanh khiến hắn nổi lại được suy nghĩ. Đã bao lâu rồi hắn không nghe thấy tiếng tim đập của mình? Nhiều lần tỉnh mộng giữa nửa đêm nhớ lại chuyện cũ, hình bóng của nàng chưa bao giờ ngừng nhắc nhở hắn phải hối hận về quyết định năm đó.

Hình bóng của người con gái ấy chỉ có thể xuất hiện trong mắt hắn vào lúc nửa đêm khi xung quanh không còn ai.

Đối với hắn, hình bóng kia chỉ có thể nhìn thấy ở trong mộng!

Không ai có thể biết, cái quyết định của hắn ở nước Phong mấy năm trước ngu ngốc đến mức nào. Năm tòa thành trì sao có thể so sánh được với nàng? Phóng mắt toàn thiên hạ này cũng không ai có thể sánh được với

nàng! Hắn hồi hận rồi, giữa đêm khuya trở mình không thể nào ngủ được hẳn càng hồi hận.

Cơ thể Triệu Tử Duy run rẩy, dung nhan yêu nghiệt không giấu diếm vẻ kích động.

Nàng còn sống! Thời gian đã qua hai năm nhưng nàng vẫn còn sống!

“Trầm...” Khi mở miệng ra muốn nói chuyện với nàng, hắn mới phát giác thì ra chuyện này lại khó đến như vậy.

Trái tim Triệu Tử Tấn đảng chất, khi hắn phát hiện ra thì hai bàn tay đã lạnh như băng, vừa nẩy nẩy chặt quá mức nên hai bàn tay hắn không được lưu thông máu. Nhưng cái lạnh này sao có thể so sánh với sự rét buốt trong lòng hắn?! Làm sao so sánh được đây!

Bồng Mộ Dung Ca khẽ cười: “Hơn hai năm không gặp, Hoàng thượng còn phong độ hơn năm đó nhiều.”

Triệu Tử Duy nở nụ cười, hắn đứng lên, không để ý sắc mặt sợ hãi, tái nhợt như tờ giấy trắng của Hương Lan, cứ như vậy bước từ bậc cao của bậc đế vương chậm rãi đi tới.

Mỗi bước đi đều thể hiện sự khẩn trương của hắn.

Nàng thật sự là Mộ Dung Ca!

Là Mộ Dung Ca giao hoạt như hồ ly!

Mộ Dung Ca làm lòng hắn đau như cắt!

Người con gái mà hắn đã nghĩ rằng kiếp này không thể nào nhìn thấy được nữa, chỉ có thể gặp lại dưới Cửu tuyền.

“Mộ Dung Ca...”

Hương Lan nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Triệu Tử Duy, trong đầu nhanh chóng nhớ lại những sủng ái của hắn đối với nàng ta trong thời gian gần đây, hắn tỏ ra yêu thương, thỏa mãn tất cả những yêu cầu của nàng nhưng chưa bao giờ tay chân luống cuống giống như lúc này.

Ở trong mắt tất cả mọi người, hắn to lớn mạnh mẽ, là bậc vương giả uy nghi đứng ở trên cao, chẳng bao giờ thấy hắn lộ vẻ mừng rỡ điên cuồng như thế này, cũng chưa từng thấy hắn cẩn thận đến như vậy.

Dường như khi đứng ở trước mặt Mộ Dung Ca, hắn đã thay đổi thành một con người khác. Hương Lan chưa từng nhìn thấy một Triệu Tử Duy như vậy! Lồng ngực nàng ta trỗi lên một cơn đau xa lạ, trong đó còn có cả sự đổ kỵ.

Những hoạn quan, cung nữ phục vụ trong phòng đều trừng mắt, á khẩu nhìn cảnh tượng trước mắt. Từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến nay, bọn họ chưa từng nhìn thấy người xúc động như thế. Người con gái vừa xuất hiện này là ai? Mộ Dung Ca ư? Bỗng mọi người chợt nhớ tới cách đây không lâu khi Như tần bị giáng xuống làm mỹ nhân, còn Lan phi được tấn thăng thành Lan quý phi, một cung nữ bên cạnh Hoàng quý phi đã từng đề cập tới cái tên này.

Chỉ còn cách hai bước, mùi hương thoang thoảng quen thuộc trên người nàng bay vào mũi hắn.

Nhìn Triệu Tử Duy trước mặt, Mộ Dung Ca nhẹ chớp mắt nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra mấy năm qua, cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ còn gặp lại hắn nữa, nàng cười nhẹ. “Còn nhớ năm đó, nếu không nhờ Hoàng thượng cứu giúp, có lẽ thiếp đã không còn sống đến ngày hôm nay.”

Hai tay Triệu Tử Duy run lên, hắn tiến thêm một bước vươn tay ra mạnh mẽ ôm siết Mộ Dung Ca vào trong lồng ngực, cảm thụ hơi ấm quen thuộc

từ nàng. Hơi ấm này là thứ duy nhất có thể khiến tim hắn đập nhanh, giúp hắn biết thế nào là mùi vị của tình yêu.

Triệu Tử Tấn đứng đằng sau bỗng có một thôi thúc muốn phi tới tách hai người ra xa, nhưng bên trong đầu hắn lập tức vang lên một tiếng nói khác, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu thôi, và đây là cái giá cần phải trả khi muốn báo thù.

Hương Lan lão đảo tựa vào bên cạnh bàn, dung nhan khuynh thành càng lúc càng tái nhợt, nàng nhìn Triệu Tử Duy mà tự hỏi lòng mình, những sủng ái bao lâu nay nàng ta nhận được là thật sao? Hay tất cả chỉ là giả dối?

“Sao nàng có thể tuyệt tình đến vậy?” Thanh âm khàn khàn bật ra từ cổ họng của Triệu Tử Duy như muốn trách móc người con gái đang ở trong ngực hắn. Nàng đã quá tuyệt tình rồi, nếu không chết vì sao lại để cho mình biến mất hoàn toàn như vậy? Là bởi vì Nguyên Kỳ sao? Chính Nguyên Kỳ đã giúp nàng ẩn trốn à? Chính vì thế mới không có chút tin tức nào lộ ra ngoài phải không?

Mộ Dung Ca chớp mắt, nhẹ nhàng đẩy Triệu Tử Duy ra. “Cả ngày nay thiếp chưa được ăn cơm, bụng réo váng trời rồi, người cũng không còn sức nữa. Hoàng thượng, người nữ lòng nào keo kiệt vậy sao?”

Nàng nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của hắn khiến nụ cười trên môi Triệu Tử Duy hơi kéo xuống, nhưng ngay lập tức hắn lại cười rộ lên.”Tất nhiên là phải cho nàng ăn rồi. Người đâu, lệnh cho ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn!”

Triệu Tử Tấn tiến lên một bước, đứng đối diện với Triệu Tử Duy, hắn vái chào: “Quà cũng đã dâng lên, thần đệ xin phép cáo lui.”

Triệu Tử Duy quay đầu liếc sang phía Triệu Tử Tấn, ánh mắt hắn bỗng trở nên u ám như màn đêm, thỉnh thoảng lại lóe lên sát khí nguy hiểm. Hắn khẽ cười: “Rất tốt!”

“Tỷ...” Triệu Tử Tấn chuyển mắt sang Mộ Dung Ca, khẽ gọi.

Nhưng lần này Mộ Dung Ca không hề vui vẻ, nàng tỏ ra lạnh nhạt: “Khánh Lâm vương, tiếng gọi “tỷ” này thiếp không thể nhận.”

Nàng gọi hắn là Khánh Lâm vương... nàng không gọi hắn là Tấn Nhi nữa...

Triệu Tử Tấn bỗng có cảm giác cổ họng mình như bị ai đó bóp nghẹn, gương mặt hắn thoáng tái nhợt, sau đó hắn gật đầu cười rồi ép buộc mình phải xoay người rời đi.

“Hoàng thượng... Mộ Dung trắc phi đi đường xa đến đây chắc cũng mệt mỏi, chi bằng để nàng ấy đi nghỉ trước đã?” Trong khoảng thời gian ngắn Hương Lan buộc mình phải bình tĩnh lại, nàng ta che giấu cảm xúc rất tốt, bước tới phía sau Triệu Tử Duy lịch sự dò hỏi.

Mộ Dung Ca nhếch miệng nhìn Hương Lan, hai năm không gặp nhưng chỉ cần câu nói này nàng đã xác định được tâm cơ khó dò của Hương Lan. “Không cần phiền đến Lan phi.” Triệu Tử Tấn đưa nàng quay trở lại bên cạnh Triệu Tử Duy, có lẽ Hương Lan cũng được hắn giúp đỡ ít nhiều.

Hơn nữa Hương Lan vừa gọi nàng là Mộ Dung trắc phi, rõ ràng có ý nhắc nhở Triệu Tử Duy về thân phận của nàng.

Ánh mắt Triệu Tử Duy tối sầm, ẩn hiện tia sát khí, hắn thận trọng quan sát sắc mặt của Mộ Dung Ca, sự hồi hận lại dâng lên, càng nghĩ hắn càng thấy không ổn. Nhưng khi thấy vẻ thờ ơ trên khuôn mặt Mộ Dung Ca, lòng hắn chợt trống rỗng, hắn nhớ nàng đã từng nói rằng nàng rất hay ghen, chồng của nàng sau này chỉ được phép lấy một mình nàng thôi! Có phải vì lý do đó nên lúc này nàng mới tỏ ra lạnh nhạt với hắn như thế không.

Đôi mắt Triệu Tử Duy lạnh đi.

Không sao, sau này hẳn còn nhiều thời gian để thay đổi.

Trước đây hẳn có thể làm được thì sau này cũng vậy.

Nhưng hẳn không biết rằng, có thứ đã mất đi thì không bao giờ lấy lại được nữa. Tựa như ván cờ này, ngày nối đêm không ngừng mưu tính nhưng thứ cuối cùng thu được có lẽ chỉ là ngọc đá cùng tan, biết thế nhưng vẫn lựa chọn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Nàng ấy đã không còn là Trắc phi của Thái tử nước Hạ nữa. Hương Lan, đừng nhiều lời! Lui ra!” Triệu Tử Duy bắn ánh nhìn lạnh lẽo về phía Hương Lan, đâu còn tình cảm nồng cháy ngọt ngào như ban nãy, giọng nói của hẳn lúc này mang đậm ý tứ cảnh cáo.

Nụ cười tuyệt mỹ trên gương mặt xinh đẹp của Hương Lan cứng lại. Không còn là Trắc phi của Thái tử nước Hạ nữa ư? Ý ngài là muốn giữ Mộ Dung Ca ở lại bên cạnh mình phải không?!

Mộ Dung Ca không nhìn lên, đem tất cả những cảm xúc giấu kín trong lòng, nàng hơi nhú mày khi nghe thấy Triệu Tử Duy bác bỏ thân phận của mình. Triệu Tử Tấn và kẻ đứng sau đệ ấy có phải đã đoán được Triệu Tử Duy sẽ có phản ứng này?

Triệu Tử Duy tất nhiên sẽ không thả nàng ra, vậy sau khi Nguyên Kỳ biết được tin tức này sẽ thế nào?

Lòng nàng thót lại, tuyệt đối không thể để Nguyên Kỳ biết được, như thế không chỉ đúng ý của kẻ kia mà còn làm cho Nguyên Kỳ rơi vào thế khó. Nhưng có lẽ nàng đã nghĩ quá nhiều thì sao, cũng có thể Nguyên Kỳ nghe xong tin tức này sẽ không đến nước Tề.

Trước khi rời khỏi, Hương Lan lén liếc mắt nhìn Mộ Dung Ca, thấy nàng vẫn giữ vẻ mặt bình thản, che giấu rất tốt, cho dù đối mặt với biểu hiện sâu sắc của Triệu Tử Duy, nàng vẫn tự nhiên như không có gì xảy ra...

Không nhìn theo bước đi của Hương Lan, cửa đại điện vừa đóng lại, Triệu Tử Duy lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, cười tươi như một đứa trẻ. “Mộ Dung Ca, nàng không chết!”

Mộ Dung Ca thấy hắn như vậy không nhịn được bật cười. “Nếu thiếp chết thì hôm nay có lẽ đã thành một đồng xương trắng rồi.”

“Không cho phép nàng nói thế!” Triệu Tử Duy bỗng giận dữ quát lên. Nàng đã “chết” một lần rồi, không thể có lần thứ hai nữa. Chỉ một lần chịu đau đớn như thế là đủ, hắn không chắc mình có thể chịu nổi lần thứ hai.

Biểu hiện của hắn khiến nàng phải cau mày, thu lại nụ cười thoải mái vừa nở ra. Nàng không biết mình nên đối mặt với Triệu Tử Duy như thế nào, nàng không thể nào đáp lại tình cảm của hắn. Trước đây, khi còn ở Khánh vương phủ tứ bề thọ địch, đối mặt với vận mệnh bị người người đùa giỡn nàng không còn lựa chọn nào khác phải cầu xin sự giúp đỡ của hắn, cho dù hắn muốn dùng nàng để đạt được mục đích nào đó thì nàng vẫn biết phần tình cảm này của hắn là thật lòng.

Nhưng lúc này đây cả hai người bọn họ đều phải đối mặt với nguy hiểm lớn!

Nàng không thể cho hắn thứ hắn muốn, giây phút động lòng trước kia đã qua rồi, nếu sau đó không xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng không phát sinh mối quan hệ với Nguyên Kỳ thì có lẽ trái tim nàng vẫn còn đó. Nhưng thực ra Mộ Dung Ca cũng biết, động lòng và yêu là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, nhìn thì có vẻ chúng giống nhau nhưng thực ra lại không. Nếu yêu, nàng sẽ không buông tha mà dùng hết sức mình để giành lấy. Có đôi khi nàng phải thừa nhận rằng mình quá mức lý trí.

“Hoàng thượng, chúng ta nên nói đến chuyện chính sự, ngài tứ bề có địch, phía trước là Khánh Lâm vương, phía sau có kẻ đứng trong bóng tối ngăm ra tay gây án, nếu không cẩn thận chú ý sẽ chết không toàn thân, cho

nên sắp tới chúng ta tuyệt đối không thể phạm sai lầm.” Mộ Dung Ca bình tĩnh nói.

Nụ cười trên đôi môi đỏ thắm của Triệu Tử Duy lập tức biến mất, hắn đứng im nhìn người con gái vừa đưa lưng về phía mình.

“Mộ Dung Ca...”

Nghe tiếng gọi của hắn, Mộ Dung Ca nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Triệu Tử Duy đưa tay ra cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng. “Hãy ở lại bên cạnh trẫm, trẫm hứa sẽ cho nàng ngôi vị Hoàng hậu.” Hai năm qua hắn luôn sống trong sự dày vò đau khổ, trong mắt người khác hắn là Hoàng đế đứng trên muôn vạn người, nắm giữ quyền sinh sát của nghìn vạn bách tính nước Tề, thậm chí có cả một hậu cung với ba nghìn mỹ nhân. Nhưng không một ai biết rằng thứ hắn phải đối mặt là gì, chưa thời khắc nào hắn dám buông lỏng mình. Ngôi vị hoàng hậu này, hắn muốn cho nàng.

Mộ Dung Ca bất ngờ mở mắt, nàng không trốn tránh mà xoay người lại đối mặt với hắn, nhìn thấy ánh mắt cầu xin của hắn, nàng hít sâu một hơi, sau đó nói: “Thiếp đã chết tâm rồi. Ngôi vị hoàng hậu này thiếp không thể nhận được. Hoàng thượng, ngài cần gì phải cố chấp với thiếp như vậy? Duyên của thiếp và ngài đã đoạn ở nước Phong, còn nhắc lại chuyện xưa để làm gì? Hoàng thượng, lựa chọn ngày đó đã không còn đường để hối hận nữa rồi, càng không thể thay đổi những việc đã qua, thiếp tin chắc rằng ngài hiểu ý của thiếp. Thiếp vẫn sẽ ở lại nước Tề và muốn nhờ Hoàng thượng giúp một tay tìm ra kẻ thực sự đứng đằng sau việc dùng thuốc hại con của thiếp.”

Nàng nói rõ ràng lập trường của mình, cho dù cảm thấy vô tình nhưng nàng biết đây là chuyện nàng và hắn đều phải đối mặt.

Triệu Tử Duy chết lặng tại chỗ, bên tai ừ đi như thể người con gái bên cạnh có nói gì cũng không thể lọt vào tai hắn nữa.

Chẳng lẽ... ngày ấy quả thực đã sai lầm rồi sao? Từng bước đều sai đến mức không thể cứu vãn được nữa?

Hắn khàn giọng hỏi: “Nếu trẫm không đồng ý, ép nàng ở lại thì sao?”

Cái bóng to lớn của hắn phủ lên Mộ Dung Ca, khí tức ngang ngược quen thuộc giống như tất cả mọi chuyện mới chỉ như ngày hôm qua.

Cái tên này, vẫn còn bá đạo như vậy.

Nhưng có một số việc đã xảy ra thì không thể xóa mờ đi được.

Mộ Dung Ca nở nụ cười như mùa xuân tràn về vạn vật sinh sôi nảy nở. “Hoàng thượng sẽ không làm như thế.”

Thời gian như ngừng trôi, không khí đông cứng lại.

Triệu Tử Duy dùng ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào nàng, một lúc lâu sau mới nói: “Trẫm... vẫn còn cơ hội.”

—bamholylnd.com—

Chuyện Khánh Lâm vương đột ngột dâng lên thánh thượng một mỹ nhân truyền đi rất nhanh. Đám phi tần trong hậu cung biết được đều tỏ ra hả hê, đoán rằng cô gái lọt vào mắt Khánh Lâm vương nhất định là một mỹ nhân dung mạo khuynh thành, có khi còn đẹp hơn cả Lan phi.

Có lẽ bởi vì sự xuất hiện của người con gái này mà sự độc sủng của Lan phi hiện nay sẽ có thay đổi.

Nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán, không ai dám xác định điều này vì dù sao thời gian gần đây cũng chính mắt họ nhìn thấy Hoàng thượng cưng chiều Lan phi đến thế nào. Chỉ cần Lan phi muốn, Hoàng thượng nhất định sẽ thỏa mãn nàng ta. Dung mạo của Lan phi rất hiếm có, ít ai có thể địch được.

Sau đó tất cả mọi người đều biết chuyện nàng kia không hề có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, trái lại một bên mặt còn có vết sẹo rất khủng khiếp, nghe xong ai nấy đều tỏ ra vô cùng thất vọng. Đã không phải là mỹ nhân thì thôi, lại còn bị hủy hung, như thế làm sao có thể khiến Hoàng thượng sủng ái đây? Mọi người đều biết Hoàng thượng rất coi trọng người đẹp.

Khi Lương Hân Hân nghe được tin tức này, trong lòng nàng bỗng cảm thấy đau nhói, nhưng ngay lập tức nàng quay lại mỉm cười với phi tần vừa đến báo tin: “Trong cung có thêm muội muội, chỉ cần có thể hầu hạ Hoàng thượng vui vẻ thì đó là chuyện tốt.”

“Hoàng quý phi không biết đó thôi, cô gái này chẳng phải là mỹ nhân gì đâu, nghe nói gương mặt của nàng ta đã bị hủy. Tại sao Hoàng thượng lại giữ lại một cô gái như vậy? Cô ta sao có thể chăm sóc tốt cho ngài? Khánh Lâm vương thật không biết nặng nhẹ.” Vị Phi tần kia tỏ ra rất tức giận.

Nghe nàng ta nói vậy, Lương Hân Hân nhẹ cau mày, lạnh giọng khiển trách: “Người không nên bàn tán về chuyện của Hoàng thượng và Khánh Lâm vương! Đây không phải là chuyện người có thể tùy tiện nói được. Quay về cung của người đi, nếu quá rảnh rồi thì đến Phật đường niệm vài đoạn kinh Phật.”

Vị phi tần kia lập tức sợ hãi, mặt mày tái nhợt, nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy rời khỏi đó, lòng không cam tâm nên trong miệng vẫn lầm bầm mấy câu.

Lương Hân Hân nhíu mày nghi ngờ. “Vô duyên vô cớ vì sao Khánh Lâm vương lại dâng mỹ nhân lên cho Hoàng thượng? Cũng không thể gọi cô gái này là mỹ nhân vì gương mặt cô ta đã bị hủy nhưng Hoàng thượng vẫn để cô ta lại, là vì sao?”

Như Băng đứng phía sau Lương Hân Hân nói ra phán đoán của mình:
“Hay Hoàng thượng biết cô gái kia ạ.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Edit: Vịt

Nói vậy cũng có lý, nếu không quen biết vì sao lại giữ cô gái kia ở lại? Rốt cuộc cô gái đó là ai?

Lương Hân Hân khẽ lắc đầu. “Cho dù là ai cũng không quan hệ gì tới bản cung.” Nàng đã sớm quyết định sẽ không quan tâm tới chuyện tranh giành tình nhân vô vị chốn cung đình này nữa.

Thấy vẻ mặt hờ hững của Lương Hân Hân, Như Băng thắc mắc: “Hoàng Quý phi, người không muốn có được sự sủng ái của Hoàng thượng sao ạ? Nếu Lan Quý phi thất sủng, người sẽ có cơ hội.”

Lương Hân Hân mỉm cười lắc đầu, mấy năm nay nàng đã hiểu rõ, càng cố cưỡng cầu càng không đạt được, chỉ bằng tự cho mình một cơ hội thì hơn, nếu cứ phải hãm mình vào sâu trong nỗi đau khổ đến nỗi không tự thoát ra được thì thà đứng ở phía sau chờ đợi, đợi một ngày nào đó người ấy ngẫu nhiên quay lại nhìn, chỉ cần thế là đủ, cho dù cả đời này không được hân sủng ái nàng cũng không hối hận.

Từ đáy lòng Như Băng thực sự bội phục Lương Hân Hân, nàng nhập cung đã được hai năm vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ Lương Hân Hân, tuy không phải là tâm phúc nhưng nương nương vẫn luôn đối đãi rất tốt với nàng như những cung nhân khác, có được một vị chủ nhân như vậy ở trong thâm cung này đúng là phúc phận cả đời khó cầu. Kỳ thực so với Hương Lan kia, nàng mong muốn Lương Hân Hân được sủng ái hơn.

“Cô gái kia là ai?” Lương Hân Hân tự lẩm bẩm, có thể để Triệu Tử Duy giữ lại bên cạnh chứng tỏ nàng ta không phải người đơn giản.

—bamholylnd.com—

Sau khi biết tin Triệu Tử Duy thu nhận một cô gái, Lâm Thanh Nhã lập tức đi tới cung của Hương Lan ra sức châm chọc: “Thật ngạc nhiên, chẳng biết nàng kia là thần thánh phương nào lại có thể làm cho Hoàng thượng mời Lan phi bước ra khỏi Thừa Thanh cung.”

Từ khi trở về từ Thừa Thanh cung, Hương Lan vẫn luôn bồn chồn lo lắng, sắc mặt hơi tái, giờ lại nghe thấy Lâm Thanh Nhã dùng giọng điệu hạ hê để mỉa mai mình, ánh mắt lập tức lạnh đi, nàng ta nói: “Rồi Thục phi sẽ biết nhanh thôi. Thục phi, cô đang ghen tị sao?” Lâm Thanh Nhã không hổ là tỷ muội của Lâm Thiện Nhã, tính cách giống nhau như đúc, cách xử lý việc cũng hấp tấp như vậy rất dễ khiến người khác nắm được quyền chủ động.

Hôm nay ở Thừa Thanh cung, khi nhìn thấy Mộ Dung Ca, quả thực Hương Lan đã rất bất ngờ, nháy mắt bao nhiêu suy nghĩ và cảm xúc xông lên óc, khoảnh khắc khi nhìn thấy người con gái đó, nàng thực sự sợ hãi đến mức không thể khống chế chính mình thôi run rẩy.

Giờ bình tĩnh suy nghĩ lại mới thấy có rất nhiều điểm đáng nghi, Mộ Dung Ca và Triệu Tử Tấn từng có quan hệ tỷ đệ một nhà, Hương Lan còn nghe nói tình cảm giữa hai người bọn họ rất tốt. Nếu vậy lần này Triệu Tử Tấn đưa Mộ Dung Ca vào cung hẳn là vì muốn nàng ta lấy được danh vị, sau đó lợi dụng nàng ta để đạt được mục đích nào đó?

Trước đây Hương Lan nghĩ rằng Mộ Dung Ca không hề có ảnh hưởng gì tới Triệu Tử Duy, nhưng những biểu hiện khác thường khi đó của hắn đã nói lên tất cả. Hắn kích động, mừng rỡ không hề che giấu, hai năm qua

nàng vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ cũng chưa bao giờ thấy hăn như vậy. Mộ Dung Ca thực sự quan trọng đối với hăn như vậy sao?

Hương Lan lén thở dài.

“Lan phi người sắp bị thất sủng rồi, cũng nên lo lắng đi là vừa. Dù sao bản cung đã từng là chủ nhân của người, tất nhiên ta sẽ không trơ mắt nhìn người bị thất sủng nên mới đặc biệt đến đây nhắc nhở.” Lâm Thanh Nhã tức lắm nhưng vẫn cố nén tỏ ra tươi cười. Từ ngày được gả vào nước Tề đến giờ, nàng ta chưa được ngày nào thuận lợi, sau đó lại bị cái đứa đã từng là nô tỳ này đoạt đi mọi sủng ái của nàng ta, giờ nhìn thấy nó bị thất sủng mới khiến nàng ta cảm thấy vui vẻ, càng muốn đến đây để xem đối thủ của mình thảm hại như thế nào.

Kết quả làm cho nàng ta rất vừa lòng, mặc dù Hương Lan đã cố ý che giấu nhưng vừa bước vào phòng, thấy khuôn mặt tái nhợt của Hương Lan, nàng ta biết sự xuất hiện của cô gái kia đã mang đến cho Hương Lan nhiều nguy cơ không nhỏ.

Môi Hương Lan hé nở một nụ cười khuynh thành, nàng ta nói: “Vậy bản cung phải cảm tạ Thục phi rồi.”

Trong việc tranh đoạt chốn hậu cung này, kẻ nào không khống chế được cảm xúc của mình thì kẻ đó chắc chắn phải thua! Sự xuất hiện của Mộ Dung Ca đúng là khiến Hương Lan bất ngờ, nhưng nàng ta cũng muốn thử xem Mộ Dung Ca có năng lực thế nào để chiếm giữ mãi trái tim của Triệu Tử Duy. Vốn khi còn ở nước Hạ, nàng ta cũng đã muốn đối đầu với Mộ Dung Ca từ lâu.

Mộ Dung Ca quả thực là một đối thủ đáng gờm.

—bamholylan.com—

Mộ Dung Ca lòng dạ phức tạp nhìn Triệu Tử Duy đang ngồi phía đối diện. Trước mặt họ là một bàn đầy thức ăn sơn hào hải vị vô cùng phong phú, có vẻ ngự thiện phòng đã dốc hết tâm tư vào đây, mỗi một món ăn đều được làm một cách tinh xảo, hơn xa các tửu lâu bên ngoài dân gian, hương vị thơm ngon xông vào khoang mũi, Mộ Dung Ca mỉm cười: “Thức ăn rất ngon.”

“Đầu bếp có làm gì cũng không thể sánh được với tay nghề của nàng, nàng nếm thử đi, nếu không vừa miệng ta lại bảo ngự thiện phòng làm món ăn khác.” Triệu Tử Duy thất thần nhìn nụ cười của Mộ Dung Ca, bất giác trên môi hắn cũng nở nụ cười yêu chiều.

Mộ Dung Ca gật đầu. “Vậy thiếp không khách khí nữa.” Từ sáng tới giờ chưa có gì vào bụng, nhìn một bàn đầy thức ăn ở trước mặt làm cho bụng nàng réo vang suốt từ nãy tới giờ. Thức ăn ở trong cung so về mùi vị lẫn màu sắc tất nhiên phải ngon hơn nhiều so với bên ngoài dân gian.

Triệu Tử Duy thấy nàng ăn ngon lành cũng mỉm cười sung sướng, đã bao lâu rồi hắn chưa được vui vẻ như thế này? Đôi mắt hắn di chuyển đến vết sẹo bên má trái của nàng, ánh mắt hơi trầm xuống ẩn hiện sát khí, hắn trầm giọng hỏi: “Là ai đã hủy dung mạo của nàng?”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca hơi ngừng lại, nàng đã quên không xử lý vết dịch dung trên gương mặt mình, mang theo nó trong một thời gian dài nên nàng cũng lười tháo xuống. Thấy vẻ mặt đặng đặng sát khí của Triệu Tử Duy, nàng bèn cười: “Đây là thuật dịch dung, không phải vết sẹo thật, muốn tháo nó xuống hơi phiền phức ạ.”

“Tháo xuống đi, ta nhìn nó rất chướng mắt.” Triệu Tử Duy lập tức yên tâm, sát khí trong mắt cũng biến mất.

“Thật sự rất phiền phức đó ạ.” Mộ Dung Ca nhún mày trả lời.

Khỏe miệng Triệu Tử Duy khề giật, đời hăn đã gặp rất nhiều đàn bà nhưng chẳng có ai như nàng, không bao giờ để ý đến dung mạo của mình, có cô gái nào không thích đẹp cơ chứ?

“Thực ra vết sẹo này rất có ích. Nhờ nó mà không ai nhận ra thiếp là Mộ Dung Ca.” Mộ Dung Ca thu lại ý cười, nghiêm túc nói. Nếu nàng không bị nhận ra thì kẻ đang đứng phía sau ngấm ngầm kia cũng không thể lợi dụng nàng được.

Đuôi lông mày của Triệu Tử Duy nhẹ nhướn lên, trong đôi mắt thâm thúy tà mị thoáng hiện lên ánh nhìn kỳ lạ. Hăn vẫn luôn biết nàng là một cô gái thông minh tài trí, nhưng không ngờ nàng đã biết hết!

Đầu buổi chiều, một đạo thánh chỉ ban xuống như tiếng sấm rền vang khiến cả hậu cung xôn xao.

Khánh Lâm vương dâng lên cho Hoàng thượng một cô gái tên gọi Mộc Khinh, được Hoàng thượng phong làm Thanh phi, ban thưởng cung Thu Nguyệt.

Cung Thu Nguyệt nằm gần cung Thừa Thanh, được Hoàng thượng tu sửa lại sau khi dâng cơ. Vốn các phi tần đều suy đoán rằng Lan Quý phi đang được sủng ái gần đây sẽ vào ở trong cung Thu Nguyệt, nhưng không ngờ một cô gái mới vào cung đã được ban cho nơi đó, đạo thánh chỉ này rõ ràng đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Rốt cuộc vị Thanh phi này là cô gái như thế nào lại được sủng ái đến thế? So ra còn hơn Lan quý phi nhiều.

Lời đồn ngày càng lan rộng trong cung, mọi người đều bàn tán nói rằng Hoàng thượng đổi khẩu vị, chán tiểu mỹ nhân rồi chuyển sang thích cô gái xấu xí. Có người nói cô gái này bị hủy dung, so về dung mạo thì cô ta không thể nào bằng được với Lan quý phi, nhưng ngày nào Hoàng thượng cũng đến cung của Thanh phi, làm cả hậu cung tràn ngập ghen tị.

“Hoàng thượng ban cho Thanh phi cung Thu Nguyệt? Ngài lại sủng ái nàng ta đến vậy sao?” Hương Lan đứng trước cửa sổ nhìn ra vườn hoa đẹp rực rỡ ở bên ngoài, hương thơm tự nhiên của hoa cỏ xông vào khoang mũi. Trước đây mỗi lần đến cung Chiêu Dương, hắc đầu ôm nàng ta cùng đứng trước cửa sổ ngắm nhìn vườn hoa xinh đẹp ở bên ngoài, ân cần rót vào tai nàng những lời yêu thương mật ngọt. “Ái phi, cung Chiêu Dương này rất thích hợp với nàng, khi nàng mở cửa sổ, ngay lập tức cảnh đẹp ngập tràn trước mắt, nhìn cảnh đẹp này nàng sẽ nhớ tới trẫm, đây chính là sủng ái vinh quang không ai có thể so sánh với nàng.”

Khi đó, nàng ta hoàn toàn không nghĩ rằng hắc đầu sẽ sủng ái mình đến như vậy. Nàng ta biết bên cạnh hắc đầu có vô số mỹ nhân nhưng chẳng có mấy người thật sự được sủng ái. Giữa lúc đang đắm chìm trong yêu thương ngọt ngào thì Mộ Dung Ca xuất hiện, Hương Lan phải thừa nhận rằng mình đã vô cùng lo lắng sợ hãi.

Mộ Dung Ca vừa xuất hiện đã nhận được nhiều ưu ái như vậy khiến nàng ta phải tự hỏi lại mình rằng liệu Triệu Tử Duy có thật sự đang yêu thương nàng ta không?

“Trước đây là Mộ Dung Ca, bây giờ là Mộc Khinh, rốt cuộc thì cô có ý đồ gì đây?” ánh mắt Hương Lan hơi nheo lại, lạnh lùng cất lên tiếng hỏi giữa không gian yên tĩnh.

Một cơn gió thổi tới mang theo hương hoa nồng nàn xộc thẳng vào trong phòng, đôi môi của Hương Lan hơi hé ra, nở nụ cười tuyệt diệu, nàng ta thì thầm: “Những sủng ái đó chắc chắn là thật.”

—bamholylnd.com—

Cả đêm hôm qua Lương Hân Hân không ngủ được, trở mình suốt đêm ở trên giường, nàng cứ luôn nghĩ mãi về lai lịch của Thanh phi cùng những

biểu hiện bất thường của Triệu Tử Duy mấy ngày gần đây, dường như có một âm mưu nào đó đang diễn ra, hẳn bị nguy hiểm sao?

“Hoàng quý phi, cả đêm hôm qua người không ngủ, hao tổn tinh thần là vì lo nghĩ đến chuyện gì ư?” Vừa đúng lúc tối hôm qua đến phiên Như Băng gác đêm, nằm ở phòng ngoài, nàng nghe thấy tiếng Lương Hân Hân trở mình suốt đêm, không hề ngủ chút nào. Như Băng biết Lương Hân Hân đang lo lắng vì sự xuất hiện của Thanh phi.

Ngoài Lan quý phi và Khánh Lâm vương, chưa có ai nhìn thấy được dung mạo thực sự của Thanh phi, Hoàng thượng đã có lệnh không cho bất kì kẻ nào được tới quấy rối Thanh phi nên không ai dám đi tới cung Thu Nguyệt.

Tuy việc Thanh phi được ở trong cung Thu Nguyệt đã chứng minh được địa vị của nàng trong lòng Hoàng thượng, nhưng cho đến hôm nay Hoàng thượng cũng không quá sủng ái nàng, điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, không giải thích được chuyện gì đang xảy ra.

“Người đem súc vải gấm màu tím Phụ hoàng gửi tặng bản cung đưa tới cung Thu Nguyệt cho Thanh phi.” Lương Hân Hân cố nén khó chịu trong lòng, trầm giọng ra lệnh cho Như Băng.

Như Băng cúi đầu nhận lệnh. “Vâng.”

Lương Hân Hân cau mày suy nghĩ, rốt cuộc tên Khánh Lâm vương đó muốn gì? Và cả Triệu Tử Duy nữa, ngài muốn làm gì đây? Thấy Như Băng xoay người đi ra ngoài, Lương Hân Hân gọi lại. “Như Băng, hai ngày gần đây bên phía Lan Quý phi có động tĩnh gì không?”

Nghe đến cái tên Lan Quý phi, trong mắt Như Băng thoáng tỏ ra chán ghét. Từ hồi còn ở phủ Thái tử nước Hạ, cô ta đã đối địch với nàng và Mộ Dung Ca rồi, hôm nay cô ta được nhảy lên cảnh làm Phụng hoàng, đúng là vận giã phải phân chó! Như Băng lắc đầu trả lời Lương Hân Hân:

“Mấy ngày nay Lan quý phi vẫn ở trong cung Chiêu Dương, chưa từng đi ra ngoài. Trước đây cứ vài ngày cô ta lại tới cung Thừa Thanh, nhưng hai ngày gần đây không hề có hành động gì ạ.” Xem ra cô ta đang muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt để củng cố lại địa vị của mình.

Chẳng phải thời gian trước đây Hương Lan cũng từng như thế này sao, bởi vì cô ta mà biết bao phi tần trong hậu cung này phải chịu cảnh bị ghẻ lạnh. Giờ xuất hiện thêm một Thanh phi sẽ giúp cô ta được nếm trải mùi vị cô đơn như các phi tần khác. Cũng bởi vì vậy mà có thể thấy Hoàng thượng thật sự sủng ái vị Thanh phi này. Đã có lần Lan quý phi nói thích cách bài trí trong cung Thu Nguyệt, lần đó sắc mặt của Hoàng thượng rất xấu khiến cô ta tên tò xấu hổ. Nhưng Thanh phi vừa đến đã được ban cho cung Thu Nguyệt đã nói lên rằng địa vị của cô gái này ở trong lòng Hoàng thượng hơn hẳn Hương Lan.

Lương Hân Hân nghe xong gật đầu. “Ừ, người đi đi.”

—bamholylan.com—

Đôi lông mày của Lâm Thanh Nhã nhướng lên cao, cặp mắt lúng liếng liếc nhìn bảng hiệu đề ba chữ Thu Nguyệt Cung, chiếc bảng này do chính tay Triệu Tử Duy tự mình hạ bút ngự ban.

Nàng ta vừa đổ kị vừa cảm thấy tò mò về vị Thanh phi mới tới này.

Cô ta có cái gì mà được Triệu Tử Duy ưu ái đến vậy?

Từ lúc mới bắt đầu vào cung, Lâm Thanh Nhã đã luôn ước ao có một ngày mình được đặt chân vào cung Thu Nguyệt, nhưng lúc này đây nàng ta chỉ có thể đứng ở trước cửa cung, chờ đợi được gặp Thanh phi, đúng là quá mức châm chọc! Nhưng nàng ta cũng phải thừa nhận rằng bản thân mình cảm thấy hả hê khi chứng kiến Hương Lan rớt xuống đài, chắc hẳn cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay. Lâm Thanh Nhã thực sự mong muốn vị Thanh phi này đoạt hết tất cả sủng ái của Hương Lan!

Đợi đã lâu, rốt cuộc cũng thấy cung nhân vào bẩm báo đi ra.

“Xin Thục phi nương nương thứ lỗi, thân thể của Thanh phi nương nương hôm nay hơi khó chịu nên không thể tiếp khách.” Cung nữ trả lời.

Nụ cười trên gương mặt Lâm Thanh Nhã cứng lại, nàng ta cười lạnh: “Thanh phi thật quá kiêu căng phách lối rồi đó!” Nàng ta đứng chờ một lúc lâu ở ngoài cửa mà chỉ nhận được lời cự tuyệt này thôi ư!

Người cung nữ kia nhẹ nhàng đáp lại: “Thanh phi nương nương thích yên tĩnh, xin thứ cho nô tỳ không tiện Thục phi nương nương.”

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã lập tức trầm xuống. Nàng ra trợn mắt hét lên. “Láo toét! Ta đánh chết người!” Tuy nàng ta không phải là Hoàng hậu, cũng chẳng phải Hoàng quý phi nhưng dù gì cũng là Thục phi cao quý đồng cấp với Thanh phi, thời gian vào cung còn sớm hơn mấy năm, luận về thứ bậc Thanh phi kia cũng phải gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ, thế mà cô ta dám không coi nàng ta ra gì.

Nha hoàn của Lâm Thanh Nhã đứng phía sau thấy thế liền muốn xông lên đánh người cung nữ kia.

Cung nữ không mẫn không nhạt nói: “Hoàng thượng có lệnh, nếu Thanh phi không muốn tiếp thì không ai có thể tới quấy rầy, càng không cho phép kẻ khác tới quấy phá ở cung Thu Nguyệt.” Khí thế của nàng ta bức cung nữ của Lâm Thanh Nhã phải lùi lại, càng làm cho sắc mặt của Lâm Thanh Nhã trở nên khó coi hơn.

“Được, được lắm!” Lâm Thanh Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi nhọc ngày hôm nay nàng ta sẽ không bao giờ quên! Sau này nhất định phải trả lại gấp bội.

Lâm Thanh Nhã xoay người chưa đi được mấy bước đã thấy Như Băng bước đến, người cung nữ kia không cần thông báo, thấy Như Băng lập tức

cho vào bên trong.

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã biến thành đỏ sẫm, nàng ta cắn chặt hàm răng, “Thanh phi muốn đối nghịch với bản cung!”

Cung nữ sau lưng lập tức nói phụ họa: “Đúng vậy, Việc Thanh phi vừa vào cung đã được ở trong cung Thu Nguyệt chẳng qua là vì Hoàng thượng nể mặt Khánh Lâm vương thôi ạ, thế mà cô ta còn dám tỏ ra cao ngạo ở trước mặt Thục phi nương nương, thật chẳng coi ai ra gì! Phúc cho cô ta là Thục phi nương nương rất rộng lượng không thềm tính toán với cô ta, nếu đổi thành người khác thì cô ta đã chết từ lâu rồi! Thục phi nương nương người đừng tức giận, với khuôn mặt bị hủy dung, Thanh phi sẽ không được mấy thời gian mà kiêu ngạo nữa đâu, chờ khi cô ta bị Hoàng thượng hắt hủi, tới lúc đó chúng ta đến xử lý cô ta là được ạ.”

Nghe vậy, sắc mặt của Lâm Thanh Nhã cũng dịu lại, nàng ta hài lòng gật đầu: “Chính xác, hôm nay cô ta dám coi thường bản cung như vậy, sau này đừng trách bản cung ra tay độc ác!” Lâm Thanh Nhã nàng là kẻ dễ bắt nạt như vậy sao? Mơ đi!

—bamholylnd.com—

Như Băng theo chân cung nữ tiến vào bên trong cung Thu Nguyệt, vừa đi nàng vừa tự hỏi vì sao vừa rồi Lâm Thanh Nhã bị từ chối, còn mình chưa cần thông báo đã được tiến vào bên trong?

Đương lúc thất thần, người cung nữ đi trước bất ngờ xoay người lại nói với nàng: “Mời chờ ở gian ngoài, khi nào Hoàng thượng rời đi, ta sẽ quay trở lại mời cô.”

Hoàng thượng đang ở trong cung Thu Nguyệt ư? Như Băng rất kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu, đồng ý chờ đợi.

Bên trong chính điện cung Thu Nguyệt. Một làn khói thuốc nhẹ nhàng phiêu tán lượn lờ trong không trung.

Mộ Dung Ca đưa lưng về phía Triệu Tử duy, thở dài: “Hoàng thượng đầu cần làm như vậy.” Hôm đó nàng đã nói rõ ràng với hắn chỉ cần cho nàng một chức nữ quan là được, không ngờ hắn lại ban xuống đạo thành chỉ phong nàng làm Thanh phi. Đã qua hai năm nhưng lòng hắn vẫn còn cố chấp đến như vậy.

Hắn làm như thế chẳng phải đã đẩy cả hai vào thế khó cả đôi đường hay sao?

Cặp mắt tà mị của Triệu Tử Duy hơi nheo lại, cơn đau âm ỉ trong lồng ngực mãi vẫn chưa dứt, hắn biết rõ việc mình áp đặt thân phận cho nàng sẽ khiến nàng không vui, sẽ lạnh nhạt với hắn, nhưng hắn thực sự không thể khống chế được chính mình. Nếu không phải sợ nàng sẽ rời xa hắn và trong triều đình còn cần phải xử lý rất nhiều thứ thì hắn đã muốn lập nàng làm Hoàng hậu ngay lập tức! Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn tin chắc mình có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn, trở thành Hoàng hậu duy nhất trong đời này của hắn.

“Trẫm cố ý làm như vậy đấy.”

Nếu số phận đã an bài nàng quay trở về bên cạnh hắn một lần nữa, hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời khỏi mình. Tuyệt đối không!

Đôi mắt đen láy của Mộ Dung Ca hơi giật mình, nàng xoay người nhìn hắn.

Hắn vẫn như thế, vẫn là một kẻ bá đạo như hai năm trước đây, chỉ cần là việc hắn đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Giờ tình thế đã khác xưa, hắn cũng biết rõ có một số việc không thể quay lại được nữa, vì sao vẫn còn cố chấp như thế?

Nàng khẽ gọi. “Hoàng thượng...”

“Nàng không cần nói gì cả, Trẫm sẽ giải quyết tất cả mọi việc! Tạm thời... nàng cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi!” Triệu Tử Duy đưa tay lên chặn lời nói của Mộ Dung Ca, kiên quyết không cho nàng từ chối hẳn.

Không để nàng có cơ hội khuyên bảo, hắn lập tức xoay người đi nhanh ra ngoài.

Mộ Dung Ca đành nhìn theo vạt áo của hắn, trầm ngâm suy nghĩ.

“Thanh phi nương nương. Cung nữ Như Băng ở bên cạnh Hoàng quý phi phụng lệnh tới cầu kiến ạ.” Một cung nữ mặc áo tơ màu trắng đứng trước cửa đại điện cung kính bẩm báo với Mộ Dung Ca.

Nghe thấy vậy, đáy mắt Mộ Dung Ca thoát hiện lên tia nhìn kỳ lạ, nàng nói. “Bảo nàng ta buổi chiều hãy quay trở lại.”

—bamholylnd.com—

Lúc đó ở nước Hạ, phủ Thái tử.

Gia Kiệt đang cúi cầu, trầm trọng nói: “Chủ công, chuyện có một chút rắc rối. Mộc Khinh được Khánh Lâm vương bảo vệ chặt chẽ đưa về nước Tề, dọc đường ám vệ không có cơ hội ra tay.”

Nguyên Kỳ hơi nheo mắt, trầm tĩnh nói. “Khánh Lâm vương đưa người tới nước Tề?”

“Ty chúc cho rằng Khánh Lâm vương muốn lợi dụng Mộc Khinh để thực hiện ý đồ mưu phản, nhưng không ngờ hắn lại dâng cô gái này cho Hoàng đế nước Tề. Dung mạo của cô gái này đã bị hủy vậy mà vẫn được Hoàng đế nước Tề phong làm Thanh phi. Rốt cuộc Khánh Lâm vương muốn làm

gì, ty chức nghĩ mãi vẫn chưa hiểu được.” Gia Kiệt xấu hổ nói ra suy đoán của mình.

Nguyên Kỳ dõi mắt nhìn về xa xăm, trong đôi mắt thâm trầm sâu không thấy đáy của hắn xuất hiện tia sáng kì dị, hắn nhìn Gia Kiệt, lạnh giọng hỏi: “Người đã từng nói cô gái kia có dung mạo rất giống Mộ Dung Ca phải không?”

Gia Kiệt lập tức đáp: “Vâng ạ.”

Nguyên Kỳ chợt đảo mắt qua bàn cờ trước mặt, trong đó có một quân cờ ít gây chú ý nhất, nhưng chính quân cờ này khống chế cả bàn cờ. Cơ thể hắn cứng lại, trong lòng như đang có hàng vạn con sóng trào dâng, đưa bàn tay run rẩy lần tìm chiếc túi hương bên hông, trong đó có một chú cá vàng nhỏ, hình ảnh thê lương ngày đó một lần nữa xuất hiện trước mắt.

Ánh mắt hắn dường như se lại: “Nàng đang lừa bốn cung phải không?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Ánh mắt Nguyên Kỳ hơi se lại, hắn tự nói với mình: “Nàng đang lừa bốn cung phải không?”

Gia Kiệt nhìn Nguyên Kỳ đầy kinh ngạc, y không hiểu rõ ý của chủ nhân. Ai lừa ngài cơ?

“Mau chóng điều tra ra thân phận của Mộc Khinh, đồng thời giám sát mọi hành động của Đại hoàng tử.” Đôi con người thâm trầm của Nguyên Kỳ càng thêm lạnh lùng nguy hiểm, hắn không thể khống chế nổi tâm tình không ngừng xao động của mình, hắn siết chặt lấy quân cờ đang nằm trong tay.

Lúc trước vẫn chưa hiểu rõ ý tứ của chủ nhân, nhưng chỉ một thoáng sau hai mắt Gia Kiệt bỗng sáng ngời. Lẽ nào... lẽ nào là....

Nếu đúng như thế thì năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Có lẽ nào toàn bộ đều là âm mưu của Khánh Lâm vương nước Tề?

Cô gái kia có đúng chỉ là thể thân được Khánh Lâm vương tìm được trong dân gian?

Nhưng người con gái đó có tài năng khiến tất cả mọi người đều phải nể phục, chỉ nhờ hai bàn tay mà có thể tạo dựng nên một xưởng binh lớn nhất nhì thiên hạ.

Xét cho cùng thì đây có phải là âm mưu của Khánh Lâm vương, hoặc Hoàng đế nước Tề hay không?

Trong lúc đó ở phủ Khánh Lâm vương nước Tề.

Tòa phủ đệ này do chính Thánh thượng ban cho Triệu Tử Tấn từ hai năm trước. Đồ của Hoàng thượng ban tặng tất nhiên phải rất khí phách và huy hoàng.

Thời tiết ở nước Tề được chia làm hai mùa, mùa đông lạnh giá, nhưng đến mùa hè thời tiết chỉ hơi nóng bức, bên trong phủ Khánh Lâm vương không trồng nhiều hoa cỏ mà chủ yếu là các loại cây. Hai năm qua, tuy rằng chủ nhân chẳng ở đây được mấy ngày nhưng các hạ nhân bên trong làm việc vô cùng có trách nhiệm, thường xuyên dọn dẹp gọn gàng tươm tất.

Từ lúc được gả đến nước Tề, Nguyên Ngư ở trong phủ chỉ được vài ba ngày, cho nên lần này trở về không trực tiếp tiến cung mà chạy về phủ đệ nghỉ ngơi. Ngay hôm trở về nàng ấy đã lập tức viết thư báo cho Nguyên Kỳ biết tin tức của Mộ Dung Ca nhưng không may bị Triệu Tử Tấn phát hiện, chặn lại. Hắn không nói nhiều lời, chỉ cảnh cáo nàng không được phép tiết lộ tin tức của Mộ Dung Ca ra ngoài.

Hắn cho rằng nàng không báo cho Nguyên Kỳ thì huynh ấy sẽ không biết sao?

Nguyên Ngư ngồi trong đình nghỉ mát, lặng lẽ nhìn cửa phòng của Triệu Tử Tấn cách đó không xa. Mấy ngày trước, sau khi trở về từ hoàng cung hắn lao thẳng vào phòng, đóng cửa tự nhốt mình trong đó. Cho dù có hạ nhân đến đưa cơm hắn cũng chỉ bảo để lại trước cửa phòng rồi cho người lui xuống. Từ ngày đó, dường như hắn đã thay đổi thành một con người khác.

Trở nên lạnh lùng, vô tình hơn.

Nhưng có chuyện còn nực cười hơn, hắn và nàng đã lấy nhau hơn hai năm mà chưa từng động phòng.

Nghĩ đến chuyện đó, nàng tự cười nhạo chính mình: “Rốt cuộc thì người còn trông chờ vào điều gì đây?”

Tiểu Tiểu đứng bên cạnh thấy thế bèn tỏ ra quan tâm: “Vương phi không định cho Thái tử biết chuyện của Mộ Dung trắc phi sao ạ? Giờ Mộ Dung trắc phi đã bị đưa vào trong cung nước Tề, còn thay tên đổi họ và được phong làm Thanh phi.” Dù sao nàng ta cũng là người nước Hạ, tuy theo chân chủ nhân tới nước Tề nhưng tâm vẫn luôn hướng về quê hương, hơn nữa phàm là con dân nước Hạ có ai không yêu mến, kính nể Thái tử, làm sao nàng ta có thể trơ mắt nhìn Thái tử bị người khác làm hại.

Nguyên Ngự lạnh nhạt: “Không cần bản phi báo tin, những tin đồn rồi cũng sẽ lan truyền đến tai hoàng huynh nhanh thôi.” Nếu còn chưa nhìn ra âm mưu đằng sau chuyện này thì nàng đúng là quá ngu dốt. Chắc chắn Triệu Tử Tấn đang muốn lợi dụng Hoàng huynh để đối phó với Triệu Tử Duy.

Dù đã qua hai năm, nhìn bề ngoài có vẻ Triệu Tử Tấn thích rong chơi, tự do tự tại không màng tới việc triều chính nhưng trên thực tế hẳn chưa từng buông tay. Hôm nay quay trở về chứng tỏ hẳn bắt đầu muốn hành động.

Tiểu Tiểu nghe không hiểu nhưng vẫn gật đầu, không có mệnh lệnh của Vương phi, nàng ta không dám làm bừa.

Nguyên Ngự vẫn tiếp tục quan sát căn phòng yên lặng kia, trong đầu nàng nảy ra vô số câu hỏi: lúc này hẳn đang làm gì? suy nghĩ điều gì? Có phải hẳn đang hối hận vì đã dâng Mộ Dung Ca lên cho Triệu Tử Duy hay không? Chỉ cần nghĩ đến đây sắc mặt nàng lại biến thành tái nhợt, một cảm giác ao ước cùng đổ kị dâng trào trong lồng ngực, nàng biết ở trong lòng Triệu Tử Tấn, Mộ Dung Ca có vị trí rất quan trọng, bằng không hẳn đã chẳng đau khổ đến như vậy.

“Có phải buồn cười lắm hay không? Nếu chàng đã quyết định như thế thì sao còn có thể hối hận được nữa?” Mắt Nguyên Ngự nhíu lại, vẻ mặt có phần mờ lung.

Tiểu Tiểu hơi ngạc nhiên, khẽ gọi: “Vương phi...”

Theo Vương phi nhiều năm, nàng ta chưa từng nhìn thấy người thất thần như thế này, hay Vương phi đã gặp phải chuyện gì rồi? Mỗi ngày nàng ta đều đi theo Vương phi, vì sao lại không phát hiện ra có chuyện gì khác lạ chứ? Chẳng lẽ là bởi vì thời gian vừa qua Vương gia luôn lạnh nhạt với Vương phi nên người đau lòng ư?

Còn nữa, hình như hôm nay Vương phi đặc biệt đau khổ hơn mọi ngày.

Trong phòng, Triệu Tử Tấn thần thờ nhìn chiếc khăn trong tay.

Ngày ấy, thừa dịp nàng không để ý hắn đã lấy đi chiếc khăn lụa này, chiếc khăn dường như vẫn còn mang theo hơi ấm và mùi hương của nàng.

Hôm nay nàng đã trở thành Thanh phi và vào ở trong cung Thu Nguyệt, được Triệu Tử Duy hết mực sủng ái. Hắn biết, Triệu Tử Duy tuyệt đối sẽ không thả nàng ra nữa, hắn ta sẽ nhốt nàng vĩnh viễn trong Hoàng cung thâm sâu, không cho nàng bất kì sự lựa chọn nào. Còn hắn, hắn đang chờ, chờ Nguyên Kỳ có hành động sau khi biết tin, trai sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, và hắn sẽ là người thắng cuộc sau cùng.

Hắn biết nàng trách hắn.

Chắc chắn nàng sẽ không ngờ rằng có một ngày hắn lại thay đổi đến như vậy, còn đưa nàng vào miệng hổ lửa, dù biết rõ một khi dẫn thân vào nàng sẽ không còn cuộc sống bình yên được nữa, nhưng hắn vẫn cố giữ chấp niệm trong lòng, đem nàng dâng lên.

Triệu Tử Tần khép mi, hẳn muốn đem tất cả những đau đớn này đè chặt xuống đáy lòng, thế nhưng những hình ảnh ấm áp vẫn luôn quần quanh ở trong đầu khiến hẳn không cách nào bình tâm được.

Cả đời này sợ rằng không bao giờ còn có thể được thưởng thức lại tay nghề nấu ăn của nàng một lần nữa, cũng không thể nhìn thấy nụ cười ấm áp như mùa xuân kia. Nếu như... nếu như... hẳn lớn hơn vài tuổi, có phải tình thế sẽ thay đổi hay không? Hẳn sẽ có năng lực xoay chuyển tất cả, nếu có thể lớn hơn vài tuổi, có phải hẳn sẽ giữ được nàng ở cạnh bên mình?

Có thể nàng sẽ yêu hẳn.

Có thể là...

Trước ngưỡng cửa bỗng vang lên âm thanh người nào đó đánh tiếng ho, hẳn nghe thấy tiếng bước chân tới sau lưng mình. Không cần quay lại cũng biết người tới là ai.

Nguyên Ngự bước tới sau lưng, dùng giọng nói lãnh đạm nhắc nhở hẳn: “Vương gia còn định đắm chìm trong đau khổ bao lâu nữa? Ngài đã quyết định như vậy chẳng phải không còn đường lui rồi hay sao.”

Những lời này khiến sâu trong đáy mắt Triệu Tử Tần thoáng hiện lên ánh sắc bén.

Nguyên Ngự thở dài. “Cho dù thế nào đi chăng nữa thì Vương gia đã không còn khả năng với Mộ Dung trắc phi. Chi bằng ngài nên ngẫm lại xem nên lợi dụng chuyện này thế nào cho tốt. Đâm lao phải tiếp tục theo lao.” Lấy chồng theo chồng, gả cho chó cũng phải theo chó. Thân là phụ nữ nên nàng rất miễn cảm, có thể nhận ra được tình cảm bất thường của hẳn dành cho Mộ Dung Ca, đồng thời cũng tự tin mình có đủ trí thông minh để giúp hẳn dần dần quên đi cô gái ấy và cùng sống vai đi bên cạnh hẳn.

Nàng bước tới gần, vòng tay ôm lấy thân hần, áp người vào tấm lưng cứng rắn ấm áp.

“Vương gia, nếu người muốn tiếp tục đi tiếp trên con đường này, vẫn còn có thiếp ở bên cạnh bước đi cùng người.” Hai hàng mi trên gương mặt nàng khẽ run, nàng cắn răng, cố gắng hưởng thụ hơi ấm mà nàng luôn khao khát, nói ra những lời tận đáy lòng.

Trong phòng thoang thoảng hương rượu vẫn vít.

Mùi hương say nồng khiến người hít vào càng thêm mê muội như rơi vào làn sương mù.

Triệu Tử Tấn cảm nhận được cơ thể thiếu nữ đang dán vào lưng hần, dáng người nàng xinh đẹp thướt tha, một mùi hương trinh nguyên thơm ngát thoảng qua đầu mũi.

Hần biết từ bước đầu tiên khi quyết định đi trên con đường này, hần đã không thể quay đầu lại nữa, càng không thể hối hận. Nó như một lời nguyền ma quỷ bám lấy, làm cho hần mất đi tất cả lý trí, quên đi lý tưởng ban đầu.

Nguyên Ngự hít sâu một hơi lấy can đảm, nàng to gan kề sát tai hần thầm thì những lời nói gợi lên lửa dục của đàn ông. “Vương gia, chi bằng hãy cùng nhau sa vào vũng lầy này.” Giữa thời thế loạn lạc, bọn họ cũng không có quyền lựa chọn theo ý mình, để đạt được thứ mình muốn chỉ có thể tiếp tục bước về phía trước, đây mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Cho dù trong lòng hần có người con gái khác mà không phải là nàng, nàng cũng cam tâm tình nguyện đứng bên cạnh hần. Hần có được quyền quý vinh quang thì nàng cũng thơm lây, hần đứng lên đỉnh cao nhất, nàng cũng sẽ là người đứng bên cạnh, cùng hần nhìn ngắm thiên hạ dưới chân.

Trái tim Triệu Tử Tấn như nổi trống trong lồng ngực, đầu hấn vô cùng hỗn loạn giữa những lựa chọn.

Một là hấn lùi bước, mặc cho toàn bộ những mưu đồ cùng công sức bấy lâu bị phá hủy.

Một là đã đi bước đầu tiên thì tuyệt đối không thể chần chừ nữa, dùng cảm hạ quyết tâm tiến tới, cho dù có phải tàn nhẫn hơn nữa, ác độc hơn nữa cũng phải có được thứ mình muốn.

Đôi con ngươi đen láy vẫn luôn bình tĩnh như mặt hồ của Triệu Tử Tấn bỗng nổi sóng cuộn trào, trong mắt hấn như có vô vàn ánh lửa tóe sáng.

Nguyên Ngư biết hấn đang giao động, thực ra nàng chỉ giúp hấn loại đi chút yếu đuối còn sót lại dưới đáy lòng. Nếu đã muốn tuyệt tình, vì sao không tuyệt tình đến tận cùng!

Nàng tự bỏ đi quần áo trên người, chỉ còn lại thân thể trắng muốt mềm mại đã được nàng gìn giữ suốt mười sáu năm qua.

Vành mắt phiếm hồng nhìn tấm lưng rộng trước mặt, chờ đợi hấn động lòng.

Chỉ cần hấn xoay người lại là nàng sẽ thành công phải không?

Triệu Tử Tấn đưa ánh mắt xa xăm nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, trước mắt hấn chỉ toàn là màu xanh của cây lá.

Từng hình ảnh kí ức hiện lên như một giấc mộng khát khao khiến hấn mãi lưu luyến không muốn tỉnh dậy, nhưng hấn biết mình còn có mối nợ máu cần phải báo, và càng không thể buông tay thứ quyền lực mê người kia.

Triệu Tử Tấn siết chặt hai nắm tay, nhắm mắt lại, hẩn xoay người ghì chặt thân thể trần trụi của Nguyên Ngư vào trong ngực. Môi điên cuồng tàn bạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng...

—bamholylnd.com—

Cung Thu Nguyệt trong hoàng cung nước Tề.

Như Băng quan sát hình ảnh mờ ảo của Thanh phi sau lớp rèm sa, nàng thấy Thanh phi đang uống trà, từ nơi đó có một thứ áp lực vô hình vây lấy khiến Như Băng không dám thở mạnh. Như Băng cố tình đến vào buổi trưa để gặp được Thanh phi nhưng không ngờ đụng phải Hoàng thượng, sau khi Hoàng thượng rời đi, Thanh phi lại nói mệt mỏi cần nghỉ ngơi.

Như Băng đã chờ rất lâu, cuối cùng cũng được diện kiến vị Thanh phi trong truyền thuyết này.

Theo như những gì nàng nghe được, dung mạo của Thanh phi đã bị hủy, nàng ấy tuyệt đối không thể đẹp hơn Hoàng quý phi, Thục phi hay Hương Lan. Thế nhưng người con gái trước mặt đây chính là chủ nhân của những lời đồn đại đó.

Hơn nữa cung Thu Nguyệt này nghe nói chính là nơi Hoàng thượng tự mình thiết kế, mỗi một chỗ đều được Hoàng thượng bỏ vào rất nhiều công sức.

“Nô tỳ Như Băng phụng mệnh Hoàng quý phi nương nương đến, đặc biệt muốn tặng một súc lụa gấm tím cho Thanh phi nương nương.” Nàng nhẹ hít vào một hơi, trầm giọng hô.

Người con gái phía sau rèm sa khẽ cất tiếng cười, âm thanh trong vắt nhẹ nhàng làm người nghe cảm thấy vui vẻ, có điều hình như hơi quen.

Mộ Dung Ca quan sát Như Băng xuyên qua màn sa, đã hai năm không nhìn thấy, thì ra thời gian đã trôi nhanh như vậy rồi ư, nàng ấy dường như biến thành một người khác, so với trước đây càng thêm trầm ổn hơn, chẳng trách Lương Hân Hân lại trọng dụng nàng ấy như vậy. Nhưng vì sao Như Băng lại ở nước Tề? Lương Hân Hân biết rõ thân phận của Như Băng sao còn để nàng ấy lại bên mình? Và Triệu Tử Duy nữa, biết rõ Như Băng là nô tỳ từng đi theo Nguyên Kỳ, vậy mà lại để nàng ấy ở trong cung không để ý tới.

Quang trọng hơn, chẳng phải hai năm trước Như Băng đã rơi xuống vách núi rồi sao? Vì sao bây giờ nàng ấy còn sống?

Rốt cuộc hai năm trước còn bao nhiêu chuyện ly kỳ đã xảy ra mà nàng không biết? Tất cả những chuyện này đều có liên quan đến kẻ giấu mặt đang đứng phía sau kia ư?

Sự im lặng khiến Như Băng dần dần cảm thấy sợ hãi, nàng ta cảm thấy cặp mắt đằng sau rèm sa kia có thể nhìn thấu mình, loại cảm giác này làm nàng ta cảm thấy sồn tóc gáy. Giữa bầu không khí im lặng khác thường, phía bên trong rèm sa bỗng truyền đến một âm thanh đáp lời.

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng gọi. “Như Băng.” Khi cất lên tiếng gọi nàng mới phát hiện ra rằng, thực ra nàng chưa từng quên tất cả những chuyện đó, cũng giống như việc nàng luôn mang theo chiếc túi thơm có đựng chú cá vàng nhỏ ở bên người.

Nàng vẫn còn nhớ đêm đó khi hân tặng cho nàng chú cá vàng nhỏ, nàng đã rất vui. Chú cá nhỏ rất dễ thương, còn hân đêm đó đặc biệt dịu dàng khiến cho nàng mơ hồ. Vốn luôn cho rằng hân lạnh lùng, không cho phép ai đến gần hân, thế nhưng đêm đó nàng cảm nhận được sự quan tâm của hân, hơi ấm của hân. Nàng còn nhớ rõ hân luôn nhìn mình đầy trìu mến và nói rằng nàng thật nghịch ngợm.

Mỗi khi hắn nói như vậy nàng lại tự hỏi mình nghịch ngợm lúc nào?

Nàng biết nếu lúc trước chính miệng hắn nói rằng sẽ chỉ yêu thương một mình nàng, nàng nhất định sẽ ở lại bên cạnh hắn, nhưng nàng không dám tưởng tượng như vậy, càng không dám đặt cược vào nó.

Tỉnh lại từ trong ký ức, Mộ Dung Ca nhìn ra Như Băng ở bên ngoài màn sa.

Như Băng cảm thấy da đầu mình như tê dại, nàng đáp: “Hồi bẩm Thanh phi nương nương, nô tỳ chính là Như Băng ạ.” Không ngờ Thanh phi lại nhớ tên của nàng, nhưng trong lòng nàng luôn có cảm giác khác thường, thứ cảm giác này làm nàng cảm thấy lo sợ.

Mộ Dung Ca mỉm cười: “Như Băng, mới hơn hai năm không gặp, lẽ nào cô đã quên mất ta rồi?”

Cơ thể Như Băng nhất thời cứng đờ, súc vải màu tím trong tay rơi xuống đất, nàng tròn tròn mắt nhìn hình bóng bên trong màn sa một cách khó tin. Người ở sau màn sa này... là ai? Hốc mắt của Như Băng lập tức ứa lệ. Có đúng là người đó hay không... có đúng không...

Hai năm trước, sau khi biết tin Mộ Dung Ca chết, nàng đã vô cùng đau lòng và tự trách bản thân mình.

Có thật người đang ở sau màn sa kia chính là Mộ Dung Ca không?

“Xem ra mới được hai năm mà Như Băng đã quên ta thật. Còn nhớ năm đó ba người chúng ta hay cùng nhau ngồi tán chuyện nhà, ta rất thích uống trà Bích Loa Xuân quý giá của cô, còn Bích Nhu lại thích ăn bánh điểm tâm do ta làm. Mỗi chiều chúng ta đều ngồi chuyện trò cười nói vui vẻ, hôm nay nhớ lại cảm thấy thật hoài niệm, mọi chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Nhớ lại mấy năm trước, khi ta khổ sở nhất, chính cô là người

đã đưa tay ra giúp đỡ ta, ta luôn khắc cốt ghi tâm. Như Băng, có thật cô quên ta không?” Mộ Dung Ca vừa nói vừa đứng dậy đi về phía Như Băng.

Như Băng lão đảo lùi về phía sau, trên gò má diễm lệ chảy dài hai hàng nước mắt, nàng che miệng lại rồi bật khóc, kêu lên. “Mộ Dung Ca, cô vẫn còn sống!”

Hai năm trước, Như Băng thật sự cho rằng Mộ Dung Ca đã táng thân trong biển lửa. Nàng vô cùng hối hận vì mình đã làm những chuyện tổn thương đến Mộ Dung Ca. Hai năm qua Như Băng chưa từng cảm thấy lòng mình yên ổn, nàng thường nằm mơ về tội lỗi mình đã gây ra khi đó, sự bất lực của nàng khi nhìn thấy Mộ Dung Ca quần quai đau đớn. Vốn tưởng rằng mình sẽ phải sống trong nỗi ân hận cả đời, thật không ngờ trời xanh thương xót, Mộ Dung Ca vẫn còn sống!

Nàng ấy vẫn còn sống!

Trông thấy Mộ Dung Ca xuất hiện sau màn sa, Như Băng kích động khóc nức lên. “Cô thực sự vẫn còn sống!”

Mộ Dung Ca gật đầu, mỉm cười: “Đúng vậy, chúng ta vẫn còn sống.”

Mộ Dung Ca bước tới trước mặt Như Băng, cầm lấy tay nàng, cười nói: “Như Băng, năm đó cô vẫn chưa nói cho ta biết bí mật luôn che giấu trong lòng, hôm nay chúng ta được gặp lại nhau, có lẽ đã đến lúc cô nên nói ra hết tất cả rồi.”

“Phải, có lẽ năm đó ta nên nói hết tất cả với cô, nếu không hôm nay cô đã không bị đưa đến đây.” Như Băng đưa tay gạt nước mắt, cố gắng bình tĩnh trở lại. Nếu Thanh phi là Mộ Dung Ca, vậy thì người đưa nàng ấy vào cung chính là Khánh Lâm vương, điều đó đã nói lên Khánh Lâm vương có dã tâm vô cùng lớn. Năm đó lúc còn ở nước Hạ, nàng đã nhìn ra tình cảm của Mộ Dung Ca dành cho Nguyên Kỳ, nhưng nàng biết Mộ Dung Ca vẫn luôn mong muốn tránh xa thị phi, được sống một cuộc đời bình thường.

Chẳng phải Khánh Lâm vương cũng biết điều đó sao?

Mộ Dung Ca ẩn cư hai năm không để ai phát hiện ra đã chứng tỏ nàng ấy không muốn xuất hiện nữa, thế nhưng Khánh Lâm vương lại cố tình đẩy nàng ấy ra trước mắt mọi người.

Tuy nàng rất mừng khi biết Mộ Dung Ca vẫn còn sống, nhưng nếu được lựa chọn, nàng thà tình nguyện cả đời này bị lương tâm cắn rứt không thể ngủ yên để Mộ Dung Ca có được cuộc sống yên ổn như nàng ấy mong muốn.

“Người sát hại Bích Nhu năm đó chính là Khánh Lâm vương. Bích Nhu nghe thấy cuộc đối thoại giữa ta và Khánh Lâm vương nên bị diệt khẩu. Lúc đó Khánh Lâm vương đang uy hiếp ta phải làm việc cho hắn, đem dược liệu hoa hồng bỏ vào thức ăn của cô để cô không thể mang thai. Nhưng sao ta có thể hại cô được? Hoa hồng nếu ăn nhiều sẽ tổn hại đến cơ thể. Sau đó hắn biết tin cô có thai nên phái người tới bảo ta tìm cơ hội hại cái thai đó. Hắn nói nếu cô có đứa con của Thái tử sẽ trở thành quân cờ của ngài, đứa trẻ này sẽ mang đến tai họa cho cô, mà cô có dùng cả tính mạng của mình cũng không thể giữ được nó. Khánh Lâm vương đã từng là người thân cô coi trọng nhất, ta tin tưởng hắn không thể làm điều gì hại cô nên đã làm theo lời hắn, không ngờ rằng điều đó lại làm cô đau khổ đến vậy.” Như Băng từ từ nói ra mọi chuyện.

Mộ Dung Ca ngắt lời Như Băng. “Vậy nếu hắn nói dối, cô cũng tin sao?”

Như Băng lắc đầu: “Không phải, lúc đó Hoàng đế của nước Hạ cũng không cho phép cô có con của Thái tử, nếu để Hoàng thượng nhúng tay vào, cô cũng không thể giữ được đứa bé.”

Những lời Như Băng nói khiến Mộ Dung Ca phải cau mày.

Như Băng tiếp tục: “Năm đó, đến lúc đưa cô bắt thuốc trục thai ta đã hối hận rồi, nhưng không ngờ Khánh Lâm vương lại ác độc đến mức đưa cho ta

loại thuốc chỉ cần ngửi mùi cũng có thể sảy thai. Nếu ta biết vậy thì đã không làm rồi, lúc đó ta không còn mặt mũi nào để nhìn cô nên chỉ còn một con đường là tự sát. Không ngờ mạng quá lớn nên được người ta cứu, chính người đó đã đưa ta đến hoàng cung nước Tề.”

“Cô có biết người cứu mình là ai không?” Mộ Dung Ca trầm giọng hỏi. Tại sao lại xảy ra sự việc trùng hợp đến vậy?

Như Băng lắc đầu: “Ta không biết người đó, có điều hẳn đưa ta đến đây để tìm một nơi ở, vừa vặn ta không có chỗ để về nên nghe theo sự sắp xếp của hắn. Tiến cung không bao lâu, ta được làm việc trong cung của Hoàng Quý phi.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca trầm xuống, nàng có cảm giác cơ thể mình gai lạnh. Kẻ kia tính toán một vòng thật khéo, hẳn biết sẽ có một ngày đưa được nàng đến nước Tề nên sắp xếp để Như Băng ở đây trước.

Như Băng quan sát Mộ Dung Ca, thấy một bên gương mặt của nàng ấy bị hủy, Như Băng cảm thấy đáng tiếc: “Năm đó rõ ràng cô đã chết trong biển lửa, vì sao lại tìm được đường sống? Hơn nữa vết sẹo trên gương mặt cô cũng không giống như vết bỏng.”

Mộ Dung Ca khẽ cười: “Nói ra rất dài dòng, để sau này ta kể cho cô nghe.”

Như Băng gật đầu. “Được.” Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng lại nói: “Sau này ta sẽ không để cho mình bị Khánh Lâm vương uy hiếp nữa, việc năm đó ta làm với cô đã trở thành căn bệnh hành hạ ta. Cho dù sự thật là ta bị Khánh Lâm vương khống chế nhưng việc đó cũng đã tạo thành thương tổn đối với cô, ta không còn mặt mũi nào để nhìn cô nữa. Hôm nay thấy cô bình an, ta cảm thấy không còn gì để hối tiếc, cho dù bây giờ cô có muốn ta đền mạng, ta cũng không chối từ.” Nỗi đau buộc chặt mấy năm nay cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ, nàng muốn trả lại sự công bằng cho Mộ Dung Ca.

Bên trong gian phòng một lần nữa rơi vào im lặng.

Lát sau Mộ Dung Ca chỉ cười nhẹ: “Có rất nhiều chuyện đã qua, việc năm đó cũng không phải do cô muốn như vậy, chúng ta hãy bỏ qua hết đi.”

Giọng nói mềm nhẹ của Mộ Dung Ca vang lên khiến Như Băng không nhận được nữa trào nước mắt, nàng nói: “Ngày sau, cho dù phải lên núi đao hay xuống biển lửa, vì cô, ta sẽ không từ nan.”

Đáy mắt Mộ Dung Ca đảo nhanh một tia sáng khác lạ, đây chính là những lời nàng muốn nghe.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Màn đêm buông xuống, bầu trời đen thẫm tĩnh lặng không một gợn mây, trên đó treo một vầng trăng hình lưỡi liềm tỏa ánh sáng dịu nhẹ.

Không có bất cứ lời thông truyền nào báo trước, Triệu Tử Duy đột ngột xông vào tấm cung bên trong cung Thu Nguyệt.

Mộ Dung Ca đang ngồi tĩnh tâm trong thùng tắm, bị hấn làm cho bất ngờ không kịp đề phòng.

Nàng sợ hãi lập tức chìm thân mình ngập trong thùng nước tắm, trong làn hơi nước mờ ảo, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào hấn. “Hoàng thượng, có chuyện gì khiến ngài phải thất thố như thế?”

Triệu Tử Duy đứng im nhìn người con gái ẩn hiện trong làn hơi nước như thể người đó là tiên nữ hóa phàm, nàng thật xinh đẹp và thuần khiết. Hấn chưa từng bắt gặp hình ảnh xinh đẹp động lòng người của nàng như lúc này, phóng mắt khắp đám phi tần trong hậu cung của hấn, không ai có thể so sánh được với nàng.

“Trẫm... muốn gặp nàng.” Cổ họng hơi căng thẳng khiến hấn phải nuốt nước bọt.

Người con gái này là người mà hấn vô cùng khao khát, muốn đặt nàng dưới thân hấn để làm nàng vui vẻ, cơ thể hoàn mỹ như trong trí nhớ của hấn lúc này đang trần trụi trước mắt, lúc ẩn lúc hiện sau làn hơi nước mờ mịt.

Ôn hương nhuyễn ngọc gần ngay gang tấc khiến hần không thể rời mắt nhìn. Mà vốn hần cũng không muốn rời mắt đi đâu cả.

Cảm nhận được ánh mắt hần nhìn mình ngày càng nóng rực, như thể nàng đang thực sự trần trụi đứng trước mặt hần, Mộ Dung Ca khẽ cau mày, giọng nói dè thấp lạnh hơn vài phần. “Xin Hoàng thượng quay người lại.”

Lời nói lạnh lùng xa cách của nàng như những mũi nhọn đâm vào lòng khiến Triệu Tử Duy đau đớn, ngọn lửa dục vừa bùng cháy trong lòng lập tức bị dập tắt, hần nhìn người con gái ngày đêm mong nhớ ở trước mặt mà có cảm giác bất lực, thậm chí không biết phải giải thích với nàng như thế nào.

“Mộ Dung Ca, nàng làm người phụ nữ của Trẫm có được không?” Hần chẳng thèm chớp mắt, cứ dùng ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào nàng, trực tiếp đưa ra câu hỏi. Hần biết mình chỉ có thể kiên trì, cẩn thận từng lời nói ở trước mặt nàng, thậm chí là phải cầu xin.

Mộ Dung Ca dời ánh mắt đi nơi khác, cố ý không nhìn hần, nàng nói: “Hoàng thượng, ngài quên lời giao ước của chúng ta mấy ngày trước rồi ư? Hành động như thế này là nên hay không nên, chẳng phải ngài còn rõ hơn thiếp sao?” Nàng biết muốn để hần chết tâm, nàng cần phải tuyệt tình hơn nữa.

Triệu Tử Duy bỗng nhiên cười một cách quái dị. “Mộ Dung Ca, có thật là nàng muốn tuyệt tình đến mức này không?”

Chẳng lẽ chỉ vì một quyết định sai lầm khi đó mà hần đã hoàn toàn mất đi nàng? Số phận để bọn họ gặp lại nhau ngày hôm nay cũng không thể làm nàng thay đổi ý định phải không? Triệu Tử Duy tiếp tục nói: “Có phải là vì trẫm không thể nào cho nàng cuộc sống một vợ một chồng như nàng mong muốn?”

E rằng trên đời này sẽ chẳng có kẻ nào có thể làm được điều đó cho nàng, nếu năm đó tên Nguyên Kỳ kia cho nàng một cuộc sống như thế thì hẳn nàng đã không rời khỏi hắn ta rồi, và Triệu Tử Duy hẳn cũng không thể cho nàng ngay lúc này. Nếu một ngày kia hắn thành công xưng bá thiên hạ, đứng trên đỉnh cao nhất của quyền lực và vinh quang, chắc chắn hắn sẽ thực hiện được điều đó, nhưng bây giờ thì chưa được.

“Không.” Mộ Dung Ca lắc đầu, đang muốn nói rõ với hắn thì chợt nghe thấy tiếng bẩm báo của cung nhân vang lên ngoài cửa.

“Bẩm Hoàng thượng và nương nương, cung Chiêu Dương đến báo tin, nói Lan quý phi nương nương bị nhiễm phong hàn ạ.”

Nghe thấy tin tức này, Mộ Dung Ca mỉm cười, căng thẳng trong lòng cũng được thả lỏng, nàng nói: “Thân thể Lan quý phi không được tốt, Hoàng thượng nên qua bên đó thì hơn.” Hương Lan biết tin tức nhanh thật đấy, trong hoàng cung này có bao nhiêu tai mắt đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Triệu Tử Duy?

Triệu Tử Duy cau mày, nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Ca làm hắn cảm thấy thật chói mắt, hắn bước lên trước chất vấn nàng, cả người tức giận đến mức run lên. “Mộ Dung Ca, có thật trong lòng nàng không còn có trầm nữa hay không?”

Mộ Dung Ca hít một hơi thật sâu, sau đó trầm giọng trả lời: “Đúng vậy.”

Trong làn hơi nước mờ ảo thấp thoáng bóng dáng xinh đẹp không bút nào tả xiết, hắn vừa cảm thấy mê muội vừa không ngăn được cơn tức giận đang cuộn trào đến mất kiểm soát trong lồng ngực, thậm chí hắn còn có cảm giác tuyệt vọng.

“Hoàng thượng, ngài không nên chậm trễ kéo lỡ đại sự.” Mộ Dung Ca nhẹ nhàng nhắc nhở hắn.

Trong mắt Triệu Tử Duy như có hàng ngàn con sóng nổi lên cuộn cuộn, hăn quả quyết: “Trẫm sẽ không buông tay.” Cho dù Nguyên Kỳ có biết được tin tức của nàng thì hăn cũng không buông tay, hăn sẽ không bao giờ phạm vào sai lầm như lúc ở Phong quốc nữa.

“Hoàng thượng, người có đến cung Chiêu Dương thăm Lan quý phi không ạ?” Ngoài cửa lại vang lên tiếng hỏi thúc giục của cung nhân.

Trong mắt đám cung nhân, việc Mộ Dung Ca có thể trở thành Thanh phi và đến ở trong cung Thu Nguyệt chẳng qua là nhờ vào quan hệ với Khánh Lâm vương, cho nên chắc chắn ở trong lòng Hoàng thượng vẫn yêu thích Hương Lan xinh đẹp khí chất kia hơn.

Lập tức ánh mắt Triệu Tử Duy bắn ra sát khí, hăn quay đầu quát kẻ đang đứng ngoài cửa: “Cút!”

Kẻ đứng ngoài không ngờ mình lại nhận được sự tức giận của đế vương nên sợ hãi nhanh chóng rời đi.

Mộ Dung Ca hơi nhíu mày. Triệu Tử Duy biết rõ mình ở vị trí này thì không thể hối hận về chuyện cũ được nữa, cũng không có quyền lựa chọn con đường khác. Hăn biết rõ nếu không tiếp tục đi trên con đường đó chắc chắn sẽ bị phản lại, nhưng hăn vẫn cứ cố chấp như vậy.

Nước tắm trong thùng bắt đầu nguội, làn hơi nước mờ ảo cũng dần tan biến.

Sắc dục trong ánh mắt Triệu Tử Duy dần dần biến mất, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng tái nhợt, đúng lúc này hăn xoay người lại, cổ họng nói của mình xuống thấp: “Nước lạnh rồi, nàng đừng tiếp tục ngâm nữa. Trẫm còn có việc phải đi, những chuyện khác sau này hăng nói.”

Dứt lời hăn xoay người đi ra ngoài.

Mộ Dung Ca nhìn theo bóng lưng hắn cho đến khi khuất sau cánh cửa, nàng vẫn ngồi đó thất thần thật lâu.

—bamholylnd.com—

Sau khi rời khỏi cung Thu Nguyệt, Triệu Tử Duy không đến cung Chiêu Dương mà về cung Thừa Thanh. Từ sau khi Mộ Dung Ca xuất hiện, hắn chưa từng sủng hạnh người nào.

Còn Hương Lan chờ đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng Triệu Tử Duy đâu, cuối cùng cũng biết mình đã thất bại, lúc này nàng ta mới biết cách mình dùng thật ngu ngốc đến mức nào. Nhưng thông qua chuyện này nàng ta càng thêm xác định vị trí của mình trong lòng hắn hoàn toàn thua xa Mộ Dung Ca.

Vậy sau này nàng có nên tiếp tục nữa hay không?

Chỉ có điều cứ nhìn thấy Triệu Tử Duy bị bủa vây trong vòng nguy hiểm là nàng ta lại cảm thấy đau lòng. Người đàn ông này chỉ cần tiếp xúc một lần sẽ khiến bản thân mình rơi vào trong sự dịu dàng và yêu thương của hắn. Trước đây khi còn đi theo Lâm Khinh Trần, chưa bao giờ nàng ta chùn bước trước các mệnh lệnh của ngài, nhưng hôm nay ở thời khắc quan trọng này, nàng ta lại do dự!

Ngày hôm sau Triệu Tử Duy sai người mang tới rất nhiều báu vật quý giá để an ủi Lan quý phi, làm kẻ khác phải cười trộm hành vi của nàng ta.

Lương Hân Hân trằn trọc suốt đêm không ngủ được. Hôm qua sau khi trở về, Như Băng chợt thay đổi thành một con người khác, có vẻ nàng ấy đã buông bỏ được tâm sự ở trong lòng, gương mặt tươi tỉnh càng thêm xinh đẹp động lòng, ruột cuộc Thanh phi này là thần thánh phương nào vậy? Lương Hân Hân thực sự muốn đi gặp Thanh phi, nhưng cuối cùng nàng vẫn chùn bước. Người con gái này có thể làm cho Triệu Tử Duy nâng niu như

vậy, lại vừa gặp mặt đã thu phục được Như Băng, người con gái đó nàng có thể đối phó được sao?

Hơn nữa, Như Băng sáng nay vừa cầu xin nàng đưa nàng ấy cho Thanh phi.

Trước đây Lương Hân Hân giữ lại Như Băng cũng là có tâm tư riêng, vì nàng muốn biết nhiều điều hơn về Mộ Dung Ca, giờ Như Băng đã tự mình cầu xin, nàng cũng không tiện từ chối nên vui vẻ đồng ý.

Mười ngày sau.

Trên triều đình bắt đầu xuất hiện những lời xì xào bàn tán, đám văn võ bá quan chỉ trích chuyện Triệu Tử Duy độc sủng một nữ nhân không rõ lai lịch, hơn nữa còn vì cô gái này mà thờ ơ với những phi tần khác trong hậu cung, nhưng vì Triệu Tử Duy chưa từng lên muện hay bỏ lỡ một buổi chiều nào làm bê trễ chuyện quốc gia, nên những lời phản đối cũng dần dần biến mất khi Triệu Tử Duy quét mắt qua từng người một.

Từ lúc Triệu Tử Duy đăng cơ đến nay, người chưa từng vào triều – Triệu Tử Tấn, hôm nay lại xuất hiện. Hắn đến nhưng không hề hé răng nói một lời khiến tất cả văn võ bá quan đều lấy làm khó hiểu.

Bãi triều, Triệu Tử Tấn bị giữ lại.

Trên đại điện rộng lớn chỉ còn lại hai người.

Triệu Tử Tấn cười khẽ: “Hoàng huynh không cần để ý tới mấy tay đại thần đó làm gì, Mộ Dung Ca xinh đẹp tài năng khiến đàn ông phải mê luyến. Bây giờ Hoàng huynh là cửu ngũ chí tôn, muốn làm gì tất nhiên không ai có thể ngăn cản, nhưng nếu để mất cơ hội này, ngày sau sẽ khó có lại nữa.”

“Đã lâu không gặp, Thập đệ thay da đổi thịt làm Trầm nhận không ra. Phần tâm ý này của Thập đệ, trầm xin lĩnh. Nếu không có Thập đệ nhọc lòng và dứt khoát tuyệt tình đem quân cờ đặc ý nhất đến bên trầm, biết nàng sẽ mang đến trận phong ba như thế nào cho ta còn người ở ngoài thông thả chờ đợi thành quả thì làm sao ngày hôm nay Trầm có cơ hội được ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào trong lòng? Nói thế nào đi chẳng nữa Trầm cũng thực sự phải cảm ơn người, Thập đệ.” Đôi mắt phượng tà mị của Triệu Tử Duy hơi kéo lên cao, mỗi lời nói ra đều mang theo sự sắc bén và lạnh lẽo.

Triệu Tử Duy không bỏ qua bất cứ sự biến hóa nào trên gương mặt của Triệu Tử Tẫn, hẳn phải thừa nhận rằng Triệu Tử Tẫn đã hoàn toàn thay đổi, thời gian qua Tử Tẫn đã che giấu tâm tư vô cùng tốt, đúng như lời hắn nói, con người trước kia đã hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại.

Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Triệu Tử Tẫn nở một nụ cười tao nhã phóng khoáng: “Hoàng huynh không cần khách khí, đây là điều thần đệ nên làm. Hai năm qua thần đệ luôn ở bên ngoài, chưa từng đến thỉnh an Hoàng thái hậu, có điều thần đệ nghĩ Hoàng thái hậu cũng không muốn gặp thần đệ nên xin Hoàng huynh hãy chuyển lời thăm hỏi của đệ đến người. Thần đệ xin chúc Hoàng thái hậu trường thọ an khang.”

Nói xong, Triệu Tử Tẫn chấp tay thi lễ rồi dứt khoát xoay người rời đi.

Trước khi hắn bước ra khỏi cánh cửa bỗng nghe thấy Triệu Tử Duy cười khẩy: “Thập đệ, người sẽ hối hận.”

Cơ thể Triệu Tử Tẫn run nhẹ, gương mặt hắn tái đi.

—bamholylan.com—

Phủ Thái tử ở nước Hạ.

Có hạ nhân đến bẩm báo. “Thái tử, Khánh Lâm vương nước Tề phái người tới đưa thiệp mời ạ.”

Nguyên Kỳ lạnh lùng nhìn lướt qua tên hạ nhân đứng trước cửa, trên tay gã cầm một bức thiệp được nạm viền vàng, chỉ nhìn qua cũng biết được ý đồ của Triệu Tử Tấn.

Hai ngày trước Nguyên Kỳ đã xác minh được thân phận của Mộc Khinh, nàng quả thật chính là nữ tử nhẵn tâm kia!

Nội dung trên thiệp mời chủ yếu nói về việc mời Nguyên Kỳ đến nước Tề thăm Nguyên Ngự, từ lúc nàng ấy được gả sang nước Tề đến giờ đều rất nhớ người thân.

Dùng lý do như vậy cũng thật quá gượng ép. Mới qua vài năm mà Triệu Tử Tấn đã biết dùng đến thủ đoạn hèn hạ như thế này rồi.

Nguyên Kỳ thản nhiên nói: “Triệu Tử Tấn ra tay nhanh thật.” Ánh mắt hắn lúc đó lóe lên một tia sát khí không dễ thấy.

Mưu kế một hòn đá ném hai chim này tài tình lắm!

“Chủ công, chúng ta có nên đến nước Tề?” Gia Kiệt hỏi. Việc Mộ Dung Ca vẫn còn sống khiến y rất kinh ngạc, lúc đầu y cũng không thể tin vào tin tức này, dù sao những ký ức về trận hỏa hoạn hai năm trước đã khắc quá sâu vào tâm trí y khiến trong nhất thời khó có thể tin ngay được. Nhưng Mộ Dung Ca tính toán quá giỏi, nàng ấy thế mà lại lừa được chủ công.

Hơn nữa, bây giờ nàng ấy còn thay đổi thân phận trở thành Mộc Khinh và vào hoàng cung nước Tề làm Thanh Phi. Tình huống này không ai có thể nghĩ đến.

Rốt cuộc trong đầu chủ công đang nghĩ gì, y cũng không thể biết được. Thời gian mấy ngày gần đây chủ công ngày càng thâm trầm khó lường,

khiến cho việc phán đoán ý muốn của người thêm phần khó khăn.

Chủ công có quyết định đi đến nước Tề không? Ở nơi đó có Mộ Dung Ca. Nhưng tình huống của nước Hạ hiện giờ không cho phép chủ công đi nhằm một bước. Ngày hôm qua Đại hoàng tử hồi cung, khi nhìn thấy Đại hoàng tử, Gia Kiệt đã bị chấn động, thì ra người đó chính là vị công tử được cả thiên hạ tôn sùng – Công tử Lan Ngọc.

Trước đây là Lan Ngọc, giờ là Đại hoàng tử của nước Hạ, khi Đại hoàng tử hồi cung, Hoàng thượng nhìn thấy y lập tức vui vẻ phấn chấn, gương mặt vàng như nền do nhiều năm bệnh tật cũng bắt đầu có chút sắc hồng.

Đại hoàng tử đã trở về, thân phận của y có sự uy hiếp lớn tới địa vị của Thái tử.

“Khánh Lâm vương đã có lời mời, bốn cung cũng nên cho hẵn chút mặt mũi!” Đôi con người đen láy khê đảo nhẹ, Nguyên Kỳ nằm thoải mái ở trên ghế nhưng chỉ một thoáng sau ánh mắt hẵn tối xầm, sát khí dần dần khuếch tán làm cho trời đất như bị bao trùm bởi bóng tối.

“Nếu hôm nay chủ công rời khỏi nước Hạ, Đại hoàng tử và Hoàng thượng sẽ...” Hai hàng lông mày trên gương mặt Gia Kiệt cau chặt lại, y rất lo lắng. Giữ lúc nước sôi lửa bỏng như thế này mà rời khỏi nước Hạ, nếu có việc gì xảy ra thì bọn họ không kịp trở tay mất.

Chủ công đang nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ thật sự là vì Mộ Dung Ca đang ở nước Tề nên chủ công mới quyết định đến đó ư? Từ bao giờ người có những hành động thiếu lý trí như vậy?

Ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên sâu hơn, nụ cười giả dối của nàng như xuất hiện gần ngay trước mắt, những ký ức ngày hôm qua dần dần được tái hiện lại trong đầu hẵn. Người con gái đó nhìn tưởng rất bình thường nhưng bất tri bất giác người đã không thể rời mắt khỏi nàng. Người con gái đó rất gian xảo, khi muốn rời đi, nàng lại có thể vứt bỏ hết tất cả, im hơi lặng

tiếng biển mất một cách triệu để như vậy, ngay cả đám bạc mà nàng quý nhất cũng để lại, không mang đi theo.

Tại sao nàng lại ở trong hoàng cung nước Tề, còn thay đổi thân phận thành Mộc Khinh, và được phong làm Thanh phi? Nàng thông minh như vậy chẳng lẽ không biết mình đang bị kẻ khác lợi dụng sao? Triệu Tử Tấn là người nàng luôn tin tưởng, che chở, còn kẻ có nụ cười âm áp, dịu dàng như gió mang tên Lan Ngọc kia, hai kẻ đó đã tính toán lợi dụng đưa nàng vào kế hoạch của chúng, nàng khôn ngoan như vậy chẳng lẽ vẫn bị chúng gài bẫy? Hẳn nàng cũng biết đã vào hoàng cung nước Tề thì không còn đường lui nữa, phía trước chính là vực sâu vạn trượng đang chờ đợi, và lần này nếu chết, sẽ không phải là giả chết.

Hơn nữa còn một chuyện luôn khiến hấn canh cánh trong lòng, nàng vừa xuất hiện đã ở bên hoàng đế nước Tề, chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn còn có hấn ta? Chỉ cần nghĩ đến điều này, đôi con ngươi trong mắt Nguyên Kỳ lập tức tối sầm, trong lòng như có một cơn gió lạnh giá thổi qua, rét buốt đến tận xương.

Mộ Dung Ca...

Nếu bốn cung đã chãm nàng thì trừ phi chết, bằng không nàng đừng bao giờ nghĩ rằng sẽ trốn được bốn cung!

“Không cần nói nhiều nữa, ngày mai chúng ta tiến cung.” Nguyên Kỳ đứng khoát cắt đứt suy đoán của Gia Kiệt, hấn trầm giọng ra lệnh.

Gia Kiệt lập tức ngừng phản đối, ý đáp: “Vâng.”

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của hạ nhân: “Bẩm Thái tử, Thượng Quan tiểu thư xin cầu kiến.”

Thượng Quan Nguyệt Nhi? Gia Kiệt ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ. Nếu chủ công đi Tề quốc, chắc chắn sẽ làm lỡ ngày thành thân với Thượng

Quan tiểu thư.

Nguyên Kỳ hơi cau mày, nói với hạ nhân ngoài cửa: “Đưa nàng đến nhà bên chờ.”

Ở nhà bên.

Thượng Quan Nguyệt Nhi mang tâm trạng lo lắng đứng ngồi không yên, nàng vừa biết tin Khánh Lâm vương nước Tề gửi thiệp đến mời Nguyên Kỳ đi nước Tề thăm công chúa Nguyên Ngư. Thực ra nàng không nên nôn nóng đến mức phải tới đây thế này, nhưng lời mời của Khánh Lâm vương thật quá đường đột! Tuy Nguyên Ngư và công chúa của nước Hạ nhưng dù sao nàng ấy cũng không cùng một mẹ sinh ra với Thái tử Nguyên Kỳ, hơn nữa Nguyên Kỳ thân là Thái tử nước Hạ cao quý, sao có thể chủ động tới Tề quốc? Nếu quả thực Nguyên Ngư nhớ tới quê hương thì phải là Khánh Lâm vương đưa nàng ấy quay trở về thăm nước Hạ chứ!

Nhưng hôm nay nàng vô tình gặp Đại hoàng tử, nghe người nói Nguyên Kỳ chắc chắn sẽ đến nước Tề, vậy thì hôn sự đã bị hoãn nửa năm của bọn họ chẳng phải sẽ bị lùi lại nữa sao?

Nếu hôn sự lại bị hoãn e rằng sau này khó tránh khỏi có nhiều việc phức tạp xảy ra.

Cho nên, mục đích của nàng đến đây hôm nay chính là muốn xác định xem Nguyên Kỳ có tới nước Tề hay không.

Chờ một lát, rốt cuộc người cũng tới.

Hắn vẫn mặc một thân trường bào màu đen, trên đời này, có lẽ chỉ mình hắn mặc màu đen mới có thể tỏa ra khí chất tài hoa phong nhã đó! Nếu đã thương hắn thì những nam tử khác trên đời này sao có thể lọt nổi vào mắt người được nữa? Chẳng phải Lâm Thiện Nhã rời đi không lâu kia cũng vì

lưu luyến si mê hẳn điên cuồng nên mới mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác đó sao?

Bây giờ nàng không thể đi theo vết xe đổ của Lâm Thiện Nhã!

“Thiếp tham kiếm Thái tử.” Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy thi lễ với Nguyên Kỳ.

Hắn ngồi xuống ghế, dùng ánh mắt nhàn nhạt quét qua nàng, hỏi: “Thượng Quan tiểu thư đến đây có việc gì ư?”

Thượng Quan Nguyệt Nhi hơi nhíu mày trước cách xưng hô lạnh lùng của hắn nhưng nàng cũng không để ý nữa, nàng biết đối với cô gái nào hắn cũng đều tỏ ra lạnh lùng như vậy, nàng làm cho mình nở một nụ cười hoàn hảo: “Thiếp nghe nói Thái tử muốn đến nước Tề, chẳng hay có việc này hay không?” Nàng biết hắn không thích quanh co lòng vòng nên cũng đành đi thẳng vào vấn đề.

Khóe miệng Nguyên Kỳ hơi cong lên: “Đại hoàng tử báo cho Thượng Quan tiểu thư biết việc này?”

“Vâng.” Thượng Quan Nguyệt Nhi gật đầu xác nhận.

Nguyên Kỳ cười nhạt, sau đó đứng dậy nhìn từ trên cao xuống Thượng Quan Uyển Nhi ngồi bên dưới, lạnh nhạt trả lời: “Đã vậy, sao tiểu thư không đến gặp Đại hoàng tử để tìm kiếm đáp án.”

Câu trả lời của hắn làm Thượng Quan Uyển Nhi sửng sốt. Đi hỏi Đại hoàng tử ư? Đại hoàng tử chính là công tử Lan Ngọc vang danh từ bi bác ái, chắc hẳn ngài sẽ không gạt nàng, nhưng người biết đáp án của Nguyên Kỳ ư? Bỗng nhiên bên trong đầu óc nàng nổ to một tiếng đầy rung động, lập tức cảm thấy xấu hổ vô cùng, nàng cư nhiên vì tin vào lời nói của Đại hoàng tử mà đến chất vấn Thái tử Nguyên Kỳ!

“Thiếp... thiếp...” Nàng lắp ba lắp bắp không biết nên nói như thế nào cho phải, hai gò má đã hồng rực như bị lửa thiêu.

—bamholyland.com—

Mộ Dung Ca đứng trong sân cung Thu Nguyệt nhìn chiếc xích đu trước mặt, nàng nói với Như Băng đứng sau lưng: “Xem ra đã tới lúc gặp Hương Lan.”

Như Băng gật đầu, “Đúng vậy, hai ngày nay nàng ta làm ra nhiều động tĩnh như vậy hẳn là muốn đám cung tần liên thủ đối phó với cô.”

Mấy ngày vừa qua thực yên tĩnh, sự yên tĩnh này không nằm trong suy đoán của Mộ Dung Ca. Phải biết kẻ đứng sau lưng Hương Lan là ai? Chính là Lâm Khuynh Trần. Lâm Khuynh Trần đưa Hương Lan vào hoàng cung nước Tề với khuôn mặt thật là muốn chiếm được sự sủng ái của Triệu Tử Duy, xem ra mục đích thực sự của bọn họ sẽ không đơn giản như vậy.

“Chiều nay mở yến tiệc ở cung Thu Nguyệt, chiêu đãi Hoàng quý phi, Thục phi và Lan quý phi. Cô đi chuẩn bị đi.” Mộ Dung Ca rũ mi, trầm giọng ra lệnh.

Như Băng gật đầu.

“Mời thêm hai người nữa.” Mộ Dung Ca chớp mắt, nói thêm.

Như Băng nghi hoặc: “Là ai?”

“Khánh Lâm vương cùng Khánh Lâm vương phi.” Mộ Dung Ca nhìn xuống, đem tất cả tâm tư giấu kín trong đôi mắt không để ai nhìn thấy.

Tần Nhi, tuồng vui này sao có thể thiếu đệ.

Và cả người kia nữa...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 150 (1)

Buổi chiều khi mặt trời vừa tắt nắng, Mộ Dung Ca lệnh cho cung nhân mở rộng cửa cung, nghênh đón mấy vị khách quý.

Tất nhiên phải có cả Triệu Tử Duy.

Hắn đã đến từ sớm, việc đầu tiên khi hắn đến là liếc nhìn đĩa điểm tâm trên bàn trà, khi thấy đây là món điểm tâm thường gặp trong cung, hắn lập tức thất vọng. Từ lúc gặp lại Mộ Dung Ca, hắn luôn cảm thấy các món ăn do ngự thiện phòng làm thật khó nuốt, mỗi khi nhớ tới những món ăn do nàng làm, hương vị thơm ngon lại như phảng phất trong miệng hắn.

Thấy mọi người còn chưa tới, Triệu Tử Duy tiến đến trước mặt Mộ Dung Ca, thì thầm nói với nàng: “Mấy ngày này nếu có thời gian nàng hãy xuống bếp một chuyến đi, trẫm thật sự nhớ hương vị món điểm tâm do nàng làm. Tay nghề của đầu bếp trong cung quá kém, còn không bằng một nửa phần của nàng.”

Nghe những lời tán dương của hắn, Mộ Dung Ca khẽ nhú mày.

Triệu Tử Duy thấy nàng cau mày, cho là nàng không muốn bèn vội vàng nói tiếp: “Bù lại lát nữa Trẫm sẽ tận lực phối hợp với nàng nhé?”

“Thiếp chưa từng nói không làm ạ.” Mộ Dung Ca thấy hắn dè dặt như thế không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đường đường là Hoàng đế của một quốc gia, vậy mà lại có tính tham ăn!

Nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục lại vẻ mặt như bình thường, Triệu Tử Duy nhếch miệng cười như một đứa trẻ khi thấy mình thành công khiến nàng phải cười, hắn lập tức ngồi xuống, tâm tình rất tốt nên nhìn đâu cũng thấy thuận mắt hơn hẳn. “Thế thì tốt!” Nếu được thì ngày nào hắn cũng muốn ăn đồ do nàng nấu, đáng tiếc hình như nàng cũng không thích xuống bếp lắm, chỉ thỉnh thoảng mới thấy nàng nấu ăn thôi.

Mộ Dung Ca thấy hắn vui vẻ như vậy liền liếc mắt sang Như Băng, Như Băng lập tức bưng ấm trà lên rót đầy vào chén cho Triệu Tử Duy.

Giữa chén trà nổi lên hai bông cúc nhỏ, mùi thơm ngát ngấm vào trong khoang mũi.

Như Băng vừa châm trà, vừa cười nói: “Đây là trà hoa cúc do tự tay Thanh phi nương nương làm đấy ạ.” Mấy ngày nay đi theo bên cạnh Mộ Dung Ca, không khó để Như Băng nhận ra tình cảm sâu đậm của Triệu Tử Duy dành cho Mộ Dung Ca, hắn vô cùng chiều chuộng Mộ Dung Ca. Hơn nữa, ngoài chiều chuộng, hắn còn đối xử với Mộ Dung Ca cẩn thận từng li từng tí, nhưng điều này càng làm Như Băng cảm thấy khó hiểu hơn, chiều chuộng yêu thương như thế nhưng vì sao Triệu Tử Duy chưa bao giờ sung hạnh Mộ Dung Ca?

“Trà này do nàng làm?” Ánh mắt Triệu Tử Duy sáng ngời, bảo sao nước trà lại có màu đẹp như vậy, mùi vị thơm ngát vừa miệng. Không chần chừ, hắn lập tức cầm chén trà lên uống một ngụm rót hết vào trong bụng. Có điều do uống quá nhanh nên chưa kịp cảm nhận hết vị ngon của trà.

Thấy thế, Mộ Dung Ca không nhịn được phải bật cười. “Uống trà phải bình tâm tĩnh khí.”

Như Băng cũng cười thầm, nhanh chóng thêm trà cho Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy gật đầu, “Trầm nóng vội quá.” Đúng là vừa rồi hắn hơi quá kích động, đã bao nhiêu lâu rồi hắn không được nếm thử hương vị chỉ

thuộc về nàng? Bất cứ thứ gì được làm ra từ bàn tay của nàng đều rất đặc biệt, làm cho hân mê mẫn.

Mộ Dung Ca im lặng trầm lắng đầu.

Đúng lúc này có cung nhân đến báo, Khánh Lâm vương cùng Vương phi tới.

Mộ Dung Ca nghe vậy lập tức nói lại với cung nhân đứng ngoài cửa: “Mời Khánh Lâm vương và Vương phi vào.”

Triệu Tử Duy liếc mắt sang phía Mộ Dung Ca, nụ cười trên gương mặt anh tuấn hạ xuống, trong mắt ẩn hiện sự tức giận, nhìn qua cũng biết hân sắp phát hỏa.

Mộ Dung Ca cố ý cúi thấp đầu, Triệu Tử Duy đưa tay gạt phăng những thứ đang để trên bàn trang điểm xuống đất, một loạt tiếng động đổ vỡ liên tiếp vang lên trong phòng, ngay sau đó là tiếng mắng giận dữ của Triệu Tử Duy: “Thanh phi, người thật to gan! Dám cầu xin Trầm sủng ái người? Trầm phong người làm Thanh phi, còn ban thưởng cung Thu Nguyệt đã là nể mặt Thập đệ rồi, không ngờ người còn chưa thấy thỏa mãn!”

“Hoàng thượng, xin người đừng nổi giận, thiếp chỉ là không nhin được nữa mới đưa ra thỉnh cầu đó!” Mộ Dung Ca cúi thấp đầu đến mức cằm sắp chạm vào ngực, cơ thể đứng đó hơi run rẩy. Nàng cầu xin hân ân sủng bao giờ? Hân gào lớn như vậy chẳng phải toàn bộ người trong cung Thu Nguyệt này đều biết nàng đang to gan cầu xin hân yêu thương mình sao, không ngờ hân lại là kẻ vừa thù dai vừa để ý, mắt trước mắt sau đã phản kích lại nàng rồi.

“Nếu người tận tâm hầu hạ, Trầm sẽ xem xét lại nể mặt Thập đệ mà ân sủng người vài ngày! Lần sau mà còn không biết trời cao đất rộng như vậy, đừng trách trầm... hỏi tội người!” Triệu Tử Duy đập mạnh xuống bàn mấy cái, làm ra vẻ vì thái độ thành khẩn của Mộ Dung Ca mà bớt giận.

Hắn vừa định tiếp tục dọa sẽ cho nàng vào lãnh cung, lời chưa kịp đến miệng bỗng giật mình ngừng lại. Nếu cho nàng vào lãnh cung chẳng phải nàng sẽ phải chịu khổ sao? Không được, bây giờ hắn cầu nàng ở lại còn không được đây này.

Triệu Tử Tấn cùng Nguyên Ngự đang từ tốn bước đến, tuy khoảng cách còn xa nhưng tiếng mắng mỏ của Triệu Tử Duy vẫn lọt vào trong tai hai người. Nguyên Ngự ngẩng đầu quan sát một bên sườn mặt của Triệu Tử Tấn. Hắn vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm, khó dò.

Nguyên Ngự khẽ cắn cánh môi, hạ thấp giọng nói: “Vương gia, không thể quay đầu lại nữa.” Cho dù hôm nay Mộ Dung Ca có gặp phải chuyện gì thì tất cả cũng đã bắt đầu, Triệu Tử Tấn đã không còn khả năng xoay chuyển. Trước quyền lợi, trước những lựa chọn, hắn đã chọn dâng lên Mộ Dung Ca để đổi lấy quyền lực, và tin chắc rằng Triệu Tử Duy cũng nhìn thấu ý đồ này của Triệu Tử Tấn.

Đây là một ván bài đánh cuộc.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Triệu Tử Tấn dán chặt vào bóng hình xinh đẹp trong phòng, nàng đang cúi đầu, hình ảnh này làm hắn nhớ tới dáng vẻ hèn mọn của nàng khi ở phủ Khánh vương nước Nguyên. Trông có vẻ như nàng đang cầu xin Triệu Tử Duy, chẳng lẽ Triệu Tử Duy đã lựa chọn rồi? Y cũng giống như hắn sao, trước dục vọng chiếm hữu quyền lợi và nàng, y đã chọn quyền lợi?

“Nguyên Ngự, cô có nghĩ nàng ấy hận ta không?” Hắn đè thấp âm thanh chỉ để hai người nghe thấy.

Đôi mắt Nguyên Ngự khẽ động, nàng ta cũng đang quan sát Mộ Dung Ca đứng trong phòng, lát sau mới lo lắng trả lời: “Đúng!” Đó là điều chắc chắn, cho dù là bất kỳ cô gái nào khác cũng sẽ như vậy. Nhưng phụ nữ ở

thời đại này mấy ai có được sự tự do, có thể tự quyết định số mệnh của mình? Có khi được làm một quân cờ cũng là chuyện tốt, còn có cái để người khác lợi dụng, về điểm này rõ ràng Mộ Dung Ca có tố chất để làm một quân cờ hữu dụng.

Gương mặt Triệu Tử Tấn đành lại, hai tay bất giác siết lại thành quyền. Hận sao? Nàng hận hãn? Hãn cố gắng đè nén cơn đau nhói nơi lồng ngực. Đợi đến ngày hãn có được vị trí cao nhất, nắm trong tay toàn bộ thiên hạ này thì khi đó, chắc chắn hãn sẽ bồi thường cho nàng, để cho nàng được hưởng hết toàn bộ vinh hoa phú quý không kẻ nào sánh bằng.

Triệu Tử Duy giả vờ nhìn lên, thấy Triệu Tử Tấn và Nguyên Ngư đang bước về phía họ, lửa giận trong mắt lập tức biến mất, bàn tay nhanh chóng siết lấy chiếc eo nhỏ của Mộ Dung Ca, kéo sát vào người mình, sau đó quay sang đón người vừa tới: “Thập đệ và thập đệ muội tới rồi à.”

Triệu Tử Tấn và Nguyên Ngư cùng cúi người thi lễ: “Thần đệ khấu kiến hoàng huynh.”

“Thiếp khấu kiến Hoàng thượng.”

“Cả hai không cần đa lễ, hôm nay là ngày ái phi mở yến tiệc mời mọi người, làm gì có nhiều quy củ như vậy, đến ngồi xuống hết cả đi.” Hai con mắt tà mị của Triệu Tử Duy híp lại, nhìn Mộ Dung Ca đầy sủng ái và thâm tình, tiện thể ngẩng đầu lên nhìn hai người Triệu Tử Tấn và Nguyên Ngư cũng với ánh mắt nhu hòa.

Gương mặt của Mộ Dung Ca hơi đỏ hồng, nàng ngượng ngùng đẩy cánh tay của Triệu Tử Duy ra nhưng vẫn dựa vào người hãn.

Ánh mắt Triệu Tử Tấn hơi se lại, hình ảnh tình thương mến thương này hoàn toàn tương phản với những gì hãn vừa nghe thấy, vậy cái gì mới là thật? Giữa cái giả có thật, giữa thật có giả, thật thật giả giả khiến hãn hoang mang.

“Mấy ngày nay không được nhìn thấy Khánh Lâm vương phi, hình như nàng lại đẹp ra rồi, vương phi đúng là người đẹp sắc nước hương trời.” Mộ Dung Ca nhìn về phía Nguyên Ngư khẽ cười tán thưởng.

Nụ cười trên môi Nguyên Ngư cứng lại, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nàng ta gật đầu trả lời: “Tạ nương nương khen ngợi” Nhớ lại ngày hôm đó ân ái cùng Triệu Tử Tấn, nàng không hề có cảm giác sung sướng như trong tưởng tượng, bởi vì nàng cảm nhận được Triệu Tử Tấn không phải thật lòng muốn nàng, lúc đó hẳn chỉ xúc động nhất thời vì những lời nàng nói mà thôi.

“Gần đây Thanh phi khỏe chứ?” Triệu Tử Tấn hỏi Mộ Dung Ca đang nép mình trong ngực Triệu Tử Duy, khi nhìn nàng, ánh mắt hẳn thật u ám.

Triệu Tử Duy nhẹ đảo tròn mắt, không đợi Mộ Dung Ca mở miệng trả lời, hẳn đã nhíu mày lạnh lùng hỏi: “Thập đệ thấy Trầm bạc đãi nàng à?” Tuy hẳn ra vẻ lạnh lùng nhưng tâm trạng buồn lòng hơn nhiều. Hẳn nhận ra Triệu Tử Tấn vẫn chưa muốn buông tay Mộ Dung Ca, chỉ cần dựa vào phần này, hẳn biết một màn thật thật giả giả vừa rồi sẽ mọc rễ ở trong lòng của Triệu Tử Tấn.

Triệu Tử Tấn hơi cau mày, hẳn cảm thấy tức giận khi nhìn thấy Mộ Dung Ca hèn mọn nép vào trong ngực Triệu Tử Duy, hình ảnh này làm hẳn nhớ tới đoạn thời gian trước khi biết nàng không được Khánh vương nước Nguyên sủng ái, gã gạt nàng sang một bên nhưng nàng vẫn cầu xin gã thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mình, chỉ cần nghĩ tới đây thôi đã làm lòng hẳn khó chịu, lửa giận dâng cao.

“Tất nhiên Hoàng thượng sẽ không bạc đãi nương nương rồi, nương nương tài mạo song toàn, dịu dàng hiền thực, Hoàng thượng sủng ái còn không kịp, sao nỡ trách mắng được, phải không ạ?” Thấy Triệu Tử Tấn bắt đầu không kiềm chế được, Nguyên Ngư lập tức mở miệng giải vây.

“Đó là tất nhiên.”Triệu Tử Duy thu lại ánh mắt bén nhọn, môi nở nụ cười tà mị. Hắn đem tay đặt lên vai Mộ Dung Ca, thái độ nói chuyện hoàn toàn không nghiêm túc.

Mộ Dung Ca cúi đầu, thầm nhủ mày, Triệu Tử Duy thật đúng là biết lợi dụng cơ hội, nghĩ như vậy nhưng thật ra nàng cũng rất phục hắn có thể diễn tự nhiên như vậy, ngay cả nàng cũng có lúc nghĩ rằng đáng vẻ bất cần đời, đào hoa như thế này mới đúng là hắn. Hắn là vua của một nước, hậu cung ba nghìn giai nhân, muốn loại phụ nữ nào cũng có cả, nhưng xem ra nàng có phần khác với bọn họ.

Triệu Tử Tấn không muốn nhìn nữa, cúi đầu xuống suy nghĩ, từ bên sườn mặt có thể nhìn thấy hắn cắn chặt cánh môi đang từ từ trắng bệch. Nguyên Ngự nhìn thấy cảnh này, tâm trạng lập tức đi bị vây trong một đám sương mù, nàng không biết tất cả những gì mình làm có đáng giá hay không. Có vẻ như hắn vẫn rất để ý tới Mộ Dung Ca nhưng lại hết lần này tới lần khác lợi dụng nàng ấy để đạt được mục đích của mình. Ngày hôm ấy hai người ân ái triền miên, nàng cứ nghĩ rằng hắn đã hoàn toàn buông xuống rồi, nhưng xem ra không phải vậy, đối với Mộ Dung Ca, hắn chưa từng muốn buông tay.

“Bản cung có thể may mắn đi theo Hoàng thượng, còn được người sủng ái đã là phúc phận của bản cung rồi. Hoàng thượng đối xử với tỳ thiếp rất tốt, tỳ thiếp vô cùng cảm kích. Vừa rồi Khánh Lâm vương chỉ thuận miệng hỏi thôi, Hoàng thượng đừng để ý.” Mộ Dung Ca ngẩng đầu, dùng khuôn mặt với nửa bên chẳng chịt sẹo đối diện với Triệu Tử Duy, nàng nghiêm túc nói.

Lời nói của nàng bao hàm cả sự cầu xin.

Nơi đáy lòng của Triệu Tử Tấn khẽ vang lên một tiếng tim đập mạnh, như thể có cả một khối đá khổng lồ đang nện thẳng vào tim phổi của hắn, hắn cảm giác được nỗi đau đớn không thành lời đang lan rộng nơi lồng

ngực, trong đó có cả sự tuyệt vọng. Hãn đối xử với nàng như vậy, nhưng nàng lại nghĩ như thế về hãn! Hãn đang muốn ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng để xem nàng nghĩ gì trong đầu thì bỗng Triệu Tử Duy cất tiếng cười to.

“Ái phi tỏ ra thận trọng như vậy càng làm trẫm thích!”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của hoạn quan.
“Hoàng thượng, nương nương. Hoàng quý phi, Thục phi và Lan phi tới ạ.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Sau tiếng gầm giận dữ của Triệu Tử Duy, vành mắt Mộ Dung Ca bắt đầu ngấn nước, nàng khẽ cắn môi nhin đau, hoảng hốt nói: “Là thiệp cả gan làm loạn, tạ ơn Hoàng thượng đã tha tội.”

Triệu Tử Duy liếc nhanh qua vết thương sưng đỏ trên tay nàng, hấn âm thầm siết chặt nắm tay, bề ngoài vẫn phải tỏ ra tức giận, quát to: “Cút!”

Như Băng đứng đằng sau khó tin nhìn sự việc xảy ra trước mặt. Thời gian này tuy rằng Triệu Tử Duy chưa từng sủng hạnh Mộ Dung Ca nhưng cũng không thô lỗ như thế này! Đúng là hấn vì thấy Lan phi bị ủy khuất nên mới không đành lòng mà quát Mộ Dung Ca sao? Không nghĩ nhiều, nàng vội vàng bước tới đỡ Mộ Dung Ca.

“Thiếp xin cáo lui.” Mộ Dung Ca cúi thấp đầu, cơ thể không ngừng run rẩy. Sau khi được Như Băng đỡ dậy, nàng vịn vào Như Băng cùng đi ra ngoài.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ riêng.

Triệu Tử Tần siết nắm chặt đến mức gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay. Tuy hấn luôn cúi đầu nhưng vẫn thấy rõ những gì vừa xảy ra, vì thế hấn tự trách mình, thiếu chút nữa đã đánh mất lý trí mà xông tới, nếu không có bàn tay của Nguyên Ngư giữ chặt lấy tay hấn thì có lẽ đến hấn cũng không tưởng tượng được mình sẽ làm ra những gì.

Hương Lan thoáng vui mừng, nhưng trong lòng nàng ta vẫn còn nghi ngờ. Chẳng phải mọi việc vốn nên như thế hay sao? Khi nhìn thấy Triệu Tử Duy tức giận vì nàng ta, Hương Lan mừng phát điên, thậm chí còn muốn

ngay lập tức lao đến bên hân, tựa vào lồng ngực rắn chắc, cảm thụ tình cảm của hân dành cho nàng ta.

Lương Hân Hân hơi nhúu mày, chẳng lẽ mới qua hai năm mà mọi thứ đã thay đổi rồi sao? Mộ Dung Ca thay đổi, Triệu Tử Duy cũng thay đổi, ngay cả Triệu Tử Tấn và Nguyên Ngư mới đến đây hơn nửa năm cũng thay đổi rất nhiều. Trước đây, mỗi người bọn họ đều chưa phức tạp, giấu kín tâm tư như thế này.

Kể ra Lâm Thanh Nhã là người vui vẻ nhất, không ngờ đêm nay lại có nhiều trò hay để xem đến vậy! Thật không uống công nàng ta đã đến.

Vì chủ nhân của bữa tiệc đột ngột rời đi, gia yến liền kết thúc trong không khí nặng nề.

Trước khi rời khỏi, Triệu Tử Tấn bỗng ngược lên nhìn Triệu Tử Duy bằng ánh mắt sâu sắc, hân cất giọng nói trầm thấp mang theo vài phần áp lực. “Thái tử nước Hạ nói vài ngày nữa sẽ đến thăm nước Tề chúng ta.”

Nghe vậy, đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy nhẹ thay đổi, hân lạnh lùng nhìn lại Triệu Tử Tấn, một lúc lâu sau mới trả lời: “Rất tốt.” Có một số việc đã được định trước không thể tránh khỏi thì cứ để nó xảy ra càng sớm càng tốt.

Mộ Dung Ca đã vào phòng trong, nàng đang để Như Băng bôi thuốc bỏng lên mu bàn tay, vết sưng phồng đau đến mức gần như mất đi cảm giác. Như Băng lơ đãng không chú ý dùng sức hơi mạnh khiến nàng phải hít vào một hơi. “Đau quá!”

Nghe tiếng kêu của nàng, Như Băng xót xa nói: “Xin lỗi, ta sẽ làm cẩn thận. Sao bỗng dưng Hoàng thượng lại đối xử như thế với cô? Thật sự là bởi vì Lan phi ư?” Chẳng lẽ lúc trước nàng đã nhìn nhầm, thật ra trong lòng Triệu Tử Duy không hề có Mộ Dung Ca mà chỉ có cô gái Hương Lan xinh đẹp như tiên nữ kia thôi sao?

Mộ Dung Ca khẽ đảo tròn mắt, nàng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Trước khi rời khỏi cung Thu Nguyệt, Triệu Tử Duy quay đầu nhìn gian phòng trong. Bên trong phòng hắt ra ánh nến, từ trên cửa sổ có thể nhìn rõ hai hình bóng. Nước trong chén trà rất nóng, khi hắn tự tay thử chạm vào mới biết nhiệt độ của nước nóng đến mức nào, thế mà toàn bộ chỗ nước nóng đó đều đổ lên tay và người nàng.

Vết thương của nàng có nghiêm trọng lắm không?

Vốn định vào xem một chút nhưng trong đầu bỗng hiện lên lời nói khi này của Triệu Tử Tẫn, chẳng bao lâu nữa Nguyên Kỳ sẽ đến đây.

Nhìn sang giai nhân xinh đẹp đứng bên cạnh, ánh mắt băng lạnh của hắn thoáng hiện tia bén nhọn.

Hương Lan môi cười cong cong, nụ cười của nàng giống đóa Tường Vi xinh đẹp, nàng ta nói với Triệu Tử Duy: “Hoàng thượng, ngài ghé qua cung Chiêu Dương một lúc nhé, thiếp đã phân phó cho cung nhân chuẩn bị trà Thiết Quan Âm mà ngài thích uống nhất.” Vốn cho rằng hắn sẽ ở lại cung Thu Nguyệt, dù sao bữa tiệc tối nay cũng là do Mộ Dung Ca chủ trì, hơn nữa nhìn vết thương sưng đỏ trên tay Mộ Dung Ca, hắn nàng ấy bị thương không nhẹ.

Nhưng không ngờ hắn lại lựa chọn rời đi.

Triệu Tử Duy thu hồi ánh mắt sắc lạnh, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hương Lan, hắn vẫn dùng ánh mắt sủng nịnh nhìn nàng ta, tay đặt lên lưng Hương Lan, hắn cười nói: “Ái phi đã có lòng như thế, Trẫm sao nỡ khước từ, vậy chẳng phải sẽ phụ lòng tốt của ái phi hay sao?”

Hương Lan mừng lắm, nàng ta đỏ mặt, bẽn lẽn đáp lại: “Mấy ngày nay Hoàng thượng bận rộn xử lý việc triều chính nên gầy hân đi, thiếp vô cùng

lo lắng. Ngày mai thiếp nhất định sẽ tự mình xuống bếp nấu cho Hoàng thượng một bát canh bổ dưỡng.”

“Tấm lòng của ái phi, Trẫm xin nhận. Nhưng đôi tay nõn nà này sao có thể làm việc nặng như thế? Những chuyện này cứ giao cho ngự thiện phòng xử lý đi.” Triệu Tử Duy nắm lấy chiếc eo nhỏ xinh xắn rồi sánh bước đi ra khỏi cung Thu Nguyệt, miệng nói nhưng tâm tư của hắn đã bay đi nơi khác. Hương Lan nấu canh có ngon được bằng món ăn do nàng nấu không? Sự đặc biệt của nàng, người khác sao có thể so sánh nổi.

Nhưng, vết thương trên tay nàng không sao chứ?

Hương Lan vui sướng đắm chìm trong thế giới mật ngọt do Triệu Tử Duy tạo nên, hoàn toàn không để ý tới vẻ thất thần của hắn lúc này.

—bamholylan.com—

Hoàng cung nước Hạ.

Đại hoàng tử đã trở về, còn được phép ở lại trong cung.

Hai chữ Lan Ngọc rất nổi tiếng, dưới gầm trời này không một người nào không biết đến cái tên Lan Ngọc, lại càng chẳng có ai không biết đến lòng từ bi hỉ xả của vị công tử này. Hôm nay, nhân vật lợi hại như trong truyền thuyết tưởng đã chết ấy lại còn sống và đứng sừng sững ở vị trí Đại hoàng tử của nước Hạ, quả thực giống như truyện thần thoại.

Đây đúng là niềm vui vô bờ của mỗi người dân nước Hạ. Từ trước đến nay Hạ quốc chỉ có một Thái tử tôn quý, hôm nay lại có thêm một Đại hoàng tử được người trong thiên hạ kính nể, nhiều việc tốt như vậy rơi vào nước Hạ của bọn họ, có thể thấy tương lai quốc gia sẽ ngày càng lớn mạnh, vững chắc, bất kỳ nước nào cũng không thể đánh bại được Hạ quốc! Quốc thái dân an, bách tính được sống trong cảnh mưa thuận gió hòa đúng là mừng rỡ.

Có lẽ vui mừng vì tìm được đại hoàng tử trở về mà bệnh tình của Nguyên Du có nhiều chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt lão ngày một hồng nhuận. Vốn đám ngự y dùng mọi cách, không tiếc các dược liệu quý giá để duy trì hơi tàn cho lão sống thêm một năm, đến hôm nay bắt mạch lại thấy lão càng ngày càng khỏe ra, cho dù có muốn sống thêm ba năm nữa cũng không thành vấn đề.

Đại hoàng tử đã trở về, sức khỏe Nguyên Du cũng tốt lên, vì thế lão bắt đầu âm thầm muốn ra tay phế bỏ chức vị Thái tử của Nguyên Kỳ, nhưng đến khi hành động mới phát hiện ra muốn thực hiện điều này cũng không phải dễ! Nhiều năm qua Nguyên Kỳ giúp lão điều hành chính sự, nhưng chẳng việc gì có thể qua được mắt lão, vốn lão cho rằng mình nắm chắc Nguyên Kỳ trong tay lại không ngờ rằng đứa con trai này sâu không lường được. Vây cánh ngầm của Nguyên Kỳ luôn kiềm chế lão, cho nên mấy ngày hành động, lão vẫn không thể làm lung lay được vị trí Thái tử, đây quả thực là sự việc ngoài dự liệu của lão.

Nhưng Lan Ngọc không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào, Nguyên Kỳ là ai sao có thể để kẻ khác kiềm chế mình? Nguyên Kỳ cũng giống như y thôi, là kẻ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Mấy ngày gần đây Nguyên Kỳ thường xuyên vào cung thỉnh an Nguyên Du. Thái độ của Nguyên Du vẫn lạnh nhạt như ngày xưa, nhưng lão luôn đối xử rất ôn tồn với Lan Ngọc ở trước mặt Nguyên Kỳ, sự tương phản rõ rệt như vậy đều lọt vào mắt đám cung nhân, bọn họ âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Hoàng thượng không còn vừa lòng với Thái tử mà muốn nhường ngôi vị cho Đại hoàng tử mới hồi cung hay sao?

Thậm chí có người còn bất bình thay cho Nguyên Kỳ, đều là con ruột của Hoàng thượng, tại sao người lại đối xử phân biệt như thế với Thái tử?

Nhưng có vẻ Nguyên Kỳ chẳng thêm để ý chút nào, hẳn vẫn thường xuyên đến thỉnh an Hoàng thượng, gương mặt tuấn tú hiếu thuận nở nụ

cười nhẹ. “Khí sắc của phụ hoàng hôm nay tốt lên nhiều, quả thật việc Đại hoàng huynh hồi cung đã giúp phụ hoàng vui vẻ không ít.”

Nguyên Du lạnh nhạt gật đầu. “Điều này là tất nhiên.”

Sắc mặt của Lan Ngọc tuy rằng không đến mức tái nhợt nhưng khí sắc thiếu hồng nhuận, y cất lên giọng nói êm dịu, không nhanh không chậm: “Thực ra thân thể của Phụ hoàng ngày một tốt lên là nhờ Thái tử đã nhọc công tìm kiếm danh y khắp thiên hạ, sử dụng các loại dược liệu quý báu điều dưỡng thân thể mới có nhiều chuyển biến tốt đẹp, ta đâu dám nhận công gì.”

Nguyên Kỳ chỉ khẽ nhú mày, trên môi vẫn là nụ cười ngàn năm không đổi: “Hoàng huynh không cần khách khí như vậy.” Đây là lần thứ ba bọn họ gặp mặt, không ngờ lại là gặp trong tình huống này.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, tưởng chừng sóng yên gió lặng không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực tế trong lòng mỗi người đều tuôn trào cuộn sóng mãnh liệt. Có thể so sánh với cuồng phong dữ dội cuốn mây đen đến, vần vũ vây quanh hai người.

“Bản cung có một chuyện muốn hỏi ý kiến của Đại hoàng tử.” Nguyên Kỳ thản nhiên thu hồi ánh mắt, khóe miệng nhếch lên thoáng giấu sát khí.

Cả Lan Ngọc và Nguyên Du đều cùng nhìn về phía Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ thờ ơ đưa mắt lướt qua vòng khói huân hương lặng lẽ tản ra trong không khí, hãnh cười nhẹ: “Lục hoàng muội được gả tới nước Tề đã nửa năm, rất nhớ người thân, vừa đúng lúc một tháng sau là sinh thần của Khánh Lâm vương, bản cung nghĩ Đại hoàng tử chưa từng gặp Lục hoàng muội, chi bằng nhân cơ hội này gặp mặt nhau một lần. Có lẽ Đại hoàng huynh nên đi trước, hôm nay bản cung quay về sẽ chuyển lại thư phúc đáp cho Khánh Lâm vương, thuận tiện chuẩn bị vài việc rồi sẽ xuất phát đuổi theo sau.”

Giọng nói của Nguyên Kỳ vốn từ trước đến nay đều lạnh như băng, người nghe luôn cảm thấy lời hắn nói rất vô tình. Rõ ràng hắn đang thương lượng với Đại hoàng tử nhưng có cảm giác như đang gác đao lên cổ y, khiến y không thể chối từ.

“Nguyên Kỳ, người có tâm tư gì?” Nguyên Du trừng mắt chất vấn Nguyên Kỳ, hiển lộ sự uy nghiêm của Hoàng đế.

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ động, nụ cười trên môi càng sâu hơn. “Hình như phụ hoàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là người nhà gặp nhau mà thôi.”

Lan Ngọc trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng y trả lời: “Thái tử suy nghĩ rất chu đáo, nếu đã là sinh thần của Khánh Lâm vương, tất nhiên ta cũng sẽ đi cùng, thuận tiện gặp Lục hoàng muội và Khánh Lâm vương.” Không hổ là Nguyên Kỳ, giỏi biến cục diện bị động thành chủ động.

Có điều... tất cả chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Nguyên Kỳ đứng dậy, ưu nhã thi lễ với Nguyên Du. “Phụ hoàng nghỉ ngơi sớm, nhi thần xin phép trở về chuẩn bị cho chuyến đi tới nước Tề, không quấy rầy tới phụ hoàng nữa.” Nói rồi hắn quay sang Lan Ngọc. “Xin Đại hoàng huynh hãy chú ý chăm sóc tốt cho phụ hoàng, hơn hai mươi năm qua, ngày nào phụ hoàng cũng... rất thương nhớ Đại hoàng huynh đó.”

Đúng là ngày nào cũng thương nhớ, vì thế mới có công tử Lan Ngọc dương danh thiên hạ, chờ một ngày nắng đẹp quay trở về Hạ quốc làm ngư ông đắc lợi!

Thiên hạ này làm gì có chuyện tốt đến thế?

—bamholylan.com—

Sau khi Nguyên Kỳ rời đi, Lan Ngọc ngồi với Nguyên Du một lúc cũng cáo lui, vừa bước chân ra khỏi tẩm cung, y bắt gặp Tiểu Thập đang đi tới.

Tiểu Thập nhìn Lan Ngọc, tâm trạng phức tạp. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng công tử sẽ sống lại, nhưng hôm nay người chẳng những sống, còn trở thành Đại hoàng tử của nước Hạ. Trước đây công tử luôn bị bệnh nặng quần thân, giờ cũng đã khỏi hẳn. Hắn rõ ràng thấy công tử Lan Ngọc vẫn dịu dàng như vậy, ngay cả nụ cười như gió xuân kia cũng không khác chút nào so với trước đây, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy công tử đã không còn giống như ngày xưa nữa.

Lan Ngọc nhìn thấy dáng vẻ trầm tư của Tiểu Thập, y tươi cười hỏi: “Tiểu Thập đang suy nghĩ gì vậy?”

Tiểu Thập hơi nhíu mày, nhớ lại ngày ấy ở thành An Bình, Khánh Lâm vương đột nhiên đánh ngất Mộ Dung cô nương rồi đưa nàng ấy đi mất, lúc đó hắn hết sức cố gắng muốn cứu Mộ Dung cô nương, nhưng không ngờ Khánh Lâm vương đã sớm chuẩn bị một đám cao thủ vây lấy hắn. Khi hắn kiệt sức thì công tử xuất hiện, người nói Mộ Dung cô nương không bị nguy hiểm, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy lo lắng không thôi.

“Công tử thực sự đi Tề quốc ư? Vậy Tiểu Thập khẩn cầu công tử cho Tiểu Thập đi cùng.” Tiểu Thập nhanh chóng làm thủ ngữ nói với Lan Ngọc.

Lan Ngọc khẽ nhíu mày, nụ cười như gió xuân trên gương mặt y hơi kéo xuống, y hỏi ngược lại: “Người muốn gặp Mộ Dung Ca?”

Tiểu Thập gật đầu, hắn muốn biết tình trạng của Mộ Dung cô nương và mục đích của Khánh Lâm vương khi đưa cô nương đi là gì. Hơn hai năm qua hắn vẫn luôn ở bên cạnh Mộ Dung cô nương, nàng ấy như người thân của hắn, hắn cũng biết rõ điều Mộ Dung Ca mong muốn nhất là có một cuộc sống bình yên, đây cũng chính là lý do vì sao khi ấy cô nương lại chọn

rời khỏi Nguyên Kỳ. Tiểu Thập không muốn Mộ Dung cô nương phải sống một cuộc sống mà nàng ấy không thích.

Kỳ thực, Tiểu Thập cũng đã mơ hồ nhận ra tất cả chuyện này đều có dính dáng tới công tử, bằng không ngày ấy công tử đã không xuất hiện ở đó để đưa hắn đi. Hiện tại, dù không muốn nhưng hắn vẫn phải thừa nhận rằng công tử mà hắn luôn kính trọng đã thay đổi trở nên xa lạ, tàn nhẫn hơn trước kia. Trước đây khi theo công tử đi khắp thiên hạ hành hiệp trượng nghĩa, hắn luôn suy nghĩ rất giản đơn, mỗi khi cứu được một quốc gia khỏi nguy cơ diệt vong, giúp bách tính thoát khỏi nỗi khổ chiến loạn, niềm vui mừng của họ luôn khiến hắn hài lòng không gì sánh được. Thế nhưng hôm nay, ở trong hoàng cung nước Hạ, hắn được phong làm hộ vệ tùy thân của Đại hoàng tử, được người người kính trọng, không ai dám vì sự tật nguyên của hắn mà coi khinh hắn, nhưng hắn lại không cảm thấy vui vẻ.

Lan Ngọc dời mắt nhìn sang đóa hoa nở rộ kiều diễm gần đó, khước miệng y nhẹ nhàng kéo lên, y nói: “Tiểu Thập, qua hai năm ngắn ngủi, hình như người đã thay đổi.”

Tiểu Thập cúi thấp đầu, vẻ mặt đanh lại. Mộ Dung cô nương đã từng nói con người ai cũng phải thay đổi theo thời gian, chỉ không biết sẽ trở nên tốt lên hay xấu đi mà thôi. Và hắn vẫn tin tưởng mình là người tốt như trước đây.

“Người thân là hộ vệ của ta, theo lý phải cùng ta đến nước Tề.” Lan Ngọc thu hồi ánh mắt, cẩn thận quan sát Tiểu Thập, y thấy hắn mừng rỡ liên tục gật đầu.

Tiểu Thập trầm nghĩ, có lẽ công tử không hề thay đổi, chỉ là hắn nghĩ nhiều mà thôi.

Màn đêm buông xuống, Tiểu Thập chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì chợt cảm thấy có người tiến vào phòng mình. Hắn cảnh giác, nhanh tay rút kiếm dưới

gối đâm về phía kẻ vừa xuất hiện.

Ánh kiếm nhá lên lạnh thấu xương, thông qua ánh sáng mờ của kim loại, hắn có thể thấy dung nhan của kẻ vừa tới.

Người nọ toàn thân hắc y, gương mặt tuần tú bức người luôn mang theo vẻ lạnh lùng.

“Tiểu Thập, đem toàn bộ chuyện của nàng trong hai năm qua nói hết với bản cung.” Nguyên Kỳ trầm giọng ra lệnh.

Tiểu Thập gật đầu. Hắn đi theo bên cạnh Mộ Dung cô nương hai năm, cho dù nàng ấy không nói nhưng hắn ít nhiều cũng biết người trong lòng nàng ấy là ai. Thực ra Mộ Dung cô nương yêu Thái tử, chỉ là, khi đó phải lựa chọn giữa Thái tử và sự tự do, cô nương đã chọn tự do.

Hắn thu lại trường kiếm. Hiện giờ đang là giữa khuya, để không quấy rầy tới kẻ khác, Tiểu Thập chuẩn bị bút viết, đứng dưới ánh trăng đem toàn bộ chuyện trong vòng hai năm qua, cho dù là chuyện nhỏ nhất tới lớn nhất đều viết hết lên giấy rồi đưa cho Nguyên Kỳ.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 152

May mắn ánh trăng đêm nay rất sáng, Tiểu Thập lại có nội lực thâm hậu nên hoàn toàn có thể viết chữ mà không gặp trở ngại gì.

Nguyên Kỳ đứng ở phía sau nhìn Tiểu Thập thoăn thoắt viết từng điều một về Mộ Dung Ca trong hai năm qua. Hắn mím chặt môi, chờ đợi.

Đến sáng ngày hôm sau, khi mặt trời lên cao Tiểu Thập mới dừng bút. Nguyên Kỳ đem toàn bộ những gì Tiểu Thập đã viết cất vào trong ngực áo. Hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Thập: “Hai năm qua Mộ Dung Ca có người ở bên cạnh bảo vệ, ta tin nàng chắc chắn rất an toàn.”

Nghe vậy, viền mắt của Tiểu Thập phấp phồng, trong lòng hắn cảm thấy hơi chua xót khó chịu. Mộ Dung cô nương luôn tin tưởng hắn và đối xử với hắn rất tốt, nàng ấy thật sự coi hắn là đệ đệ. Hắn chưa từng thấy người con gái nào kiên nhẫn, tốt đẹp đến thế, Mộ Dung cô nương coi hắn là đệ đệ, hắn làm sao có thể không coi nàng ấy là người thân của mình đây?

Nhưng hắn lại không cứu được nàng ấy.

Hắn nhất định phải đi cứu Mộ Dung cô nương.

Toàn bộ vẻ mặt kích động của Tiểu Thập đều được Nguyên Kỳ nhìn thấy, ánh mắt hắn thoáng xuất hiện tia sáng kỳ lạ, hắn mỉm cười, lập tức rời khỏi phòng.

Tiểu Thập sững sờ nhìn bóng lưng Nguyên Kỳ nhanh chóng rời đi, tự hỏi, Mộ Dung cô nương thực sự quan trọng với Thái tử nước Hạ sao?

Ở bên ngoài cách đó không xa, bóng dáng Lan Ngọc bỗng xuất hiện từ trong chỗ tối nhìn Nguyên Kỳ rời đi, vẻ mặt y như có điều gì suy nghĩ.

—bamholylan.com—

Phủ thái tử nước Hạ.

Nguyên Kỳ đắm đắm nhìn vào tập giấy mà Tiểu Thập đã ghi lại toàn bộ những sự việc của Mộ Dung Ca trong hai năm qua.

Hắn vươn ngón tay thon dài muốn mở ra đọc hết nhưng bàn tay lại dừng giữa không trung.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa bỗng vang lên lời hỏi của tỳ nữ. “Thái tử, người đã muốn dùng đồ ăn sáng chưa ạ?”

Đôi con ngươi đen láy của Nguyên Kỳ nhẹ đảo tròn, hắn cầm lấy tập giấy và nhìn vào từng nét mực màu đen trên đó, thuận tiện nói với tỳ nữ đứng ngoài cửa: “Không cần, lui xuống đi. Nếu không có lệnh của bản cung, bất kì ai cũng không được vào quấy rầy!”

Hắn bắt đầu đặt sự chú ý lên trang giấy. Trên đó viết:

Để ngọn lửa có thể nhanh chóng bùng lên thiêu đốt mọi thứ như ý muốn, Tiểu Thập đã sớm đổ dầu hỏa ở xung quanh đình nghỉ. Mộ Dung cô nương đã tính toán sẽ đem toàn bộ tội danh đổ hết lên đầu Lưu Vĩnh Phúc. Khi ngọn lửa bùng lên, cô nương thoáng chần chờ, nhưng tốc độ lửa cháy lan nhanh khiến Mộ Dung cô nương không thể suy nghĩ nhiều nữa, phải nhanh chóng nhảy vào hồ nước lạnh giá.

Trước khi rời khỏi Hạ quốc, Mộ Dung cô nương đã quay đầu ngăm nhìn cảnh vật thật lâu, sắc mặt nàng ấy tái nhợt. Cô nương đã nói, nước Hạ là nơi lưu giữ ký ức quan trọng nhất đối với nàng ấy.

Mộ Dung cô nương vừa bị sảy thai không bao lâu, lại nhiễm nước lạnh nên thân thể rất yếu ớt, mỗi ngày đều phải uống thuốc chữa trị, thuốc rất khó uống, mỗi lần uống thuốc cô nương đều nhăn mày nhưng thời gian sau rốt cuộc khí sắc cũng tốt lên nhiều.

Mấy tháng đầu Mộ Dung cô nương đều ngủ không ngon giấc, thỉnh thoảng đêm đến lại thấy cô nương ra đình nghỉ hóng mát, thất thần ngắm ánh trăng thật lâu.

Mộ Dung cô nương rất thích gấu mèo, còn cho trồng ở trong sân rất nhiều cây trúc để nuôi hai chú gấu mèo, cô nương đặt tên cho chúng, một Tiểu Hắc, một Tiểu Bạch, bọn chúng vô cùng lười biếng, thường thích làm nũng với Mộ Dung cô nương. Thịt gấu mèo ăn rất ngon, nhưng Tiểu Thập không dám làm thịt chúng vì biết cô nương sẽ giận.

Mộ Dung cô nương cố tình dịch dung cho khuôn mặt mình xấu đi, đám nam nhân nhìn thấy dung mạo của cô ấy đều tránh thật xa. Cô nương nói thích một cuộc sống như thế, cũng không để ý tới ánh mắt hay những lời bàn tán của người khác.

Cô nương dùng rất nhiều công sức xây dựng nên xưởng binh khí, sau đó cùng hợp tác làm ăn với Lưu công tử.

Lưu công tử không sợ dung nhan xấu xí của Mộ Dung cô nương, y thực lòng yêu mến cô nương nhưng cô nương chưa từng đáp lại.

...

Ngày ấy ở hội chùa, Mộ Dung cô nương nhìn thấy chú cá vàng nhỏ, cô nương thích nó. Tiểu Thập chưa từng thấy Mộ Dung cô nương vì thích một thứ gì mà nhìn nó đến thất thần như vậy, nhưng cũng trong ngày này, cô nương gặp được Khánh Lâm vương phi.

Khánh Lâm vương nhận ra Mộ Dung cô nương, đuổi tới tận cửa nhà, y có vẻ rất kích động nhưng Mộ Dung cô nương phủ nhận có quen biết với y.

Khánh Lâm vương âm thầm tìm kiếm chứng cứ, cuối cùng cũng tìm ra được thân phận của Mộ Dung cô nương.

Lưu cô nương có thai với Tam hoàng tử nước Lương, vốn là chuyện vui mừng nhưng sau khi Lưu công tử trở về mới nói ra, thì ra dã tâm của Tam hoàng tử rất lớn, muốn lợi dụng Lưu cô nương để chiếm lấy sản nghiệp của Lưu gia và cả xưởng binh khí của Mộ Dung cô nương.

Khi cô nương quyết định rời khỏi Lương quốc, lại bị Khánh Lâm vương đánh ngất rồi mang đi...

....

Đây là những dòng cuối cùng.

Mặc dù Tiểu Thập dùng ngôn ngữ tối giản nhất để miêu tả lại từng việc của Mộ Dung Ca trong hai năm, nhưng chỉ cần thế cũng đủ giúp hẳn tưởng tượng ra thế giới của nàng, cảm nhận được nỗi lòng của nàng.

“Nàng thích nuôi gấu mèo? Tiểu Hắc, Tiểu Bạch? Mấy con thú lười biếng như vậy nàng cũng thích sao.” Nguyên Kỳ khẽ cười tự lẩm bẩm.

Lúc nàng rời đi là lựa chọn tự do. Hẳn im lặng, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm chứa quá nhiều tình cảm phức tạp.

Cá vàng nhỏ ư? Nàng mua nó. Hẳn đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chú cá vàng nhỏ vẫn luôn được cất giữ trong túi thơm ở bên hông. Khi hẳn đưa cho nàng chú cá vàng này, nàng đã rất vui mừng. Khi để lại nó làm chứng cứ giả chết cho hẳn, nàng đã nghĩ như thế nào. Nếu đã không nỡ sao còn chọn rời đi?

Cô gái gian xảo nghịch ngợm này, tại sao cứ luôn khăng khăng cả đời chỉ cần một đôi?

Nguyên Kỳ bất đắc dĩ cười nhẹ. Ánh mắt hẩn thoáng đảo qua ba chữ Lưu công tử. Là Lưu Tùng Nguyên? Gã đó cũng thích nàng? Cho dù gương mặt của nàng bị hủy hoại nhưng vẫn thích nàng? Đáy mắt hẩn lạnh đi.

Mộ Dung Ca, cô gái này thật đúng là... không bao giờ làm hẩn bất lo được.

Tốt lắm. Hẹn một tháng sau hai ta sẽ gặp lại ở nước Tề.

—bamholylnd.com—

Thượng Quan Nguyệt Nhi đứng ngoài cửa Phù Dung các, nghe lời tỳ nữ phúc đáp lại, sắc mặt nàng ta trầm xuống. Không gặp bất cứ kẻ nào ư? Nàng ta đã nhận được tin tức chính xác nói hẩn muốn cùng Đại hoàng tử đến nước Tề, cả đi và về ít nhất cũng mất ba tháng, xem ra hôn sự của bọn họ sẽ phải tiếp tục kéo dài.

Trì hoãn hôn sự không phải là kết quả mà nàng muốn thấy. Gần đây Thượng Quan Nguyệt Nhi thường xuyên cảm thấy lo sợ, nàng ta lo rằng hôn sự lần này bị kéo dài sẽ rất phức tạp. Vì thế nàng ta đến đây ngày hôm nay là muốn nói với hẩn về chuyện đẩy nhanh thời gian tổ chức hôn sự. Điều này đối với nữ tử rất khó nói ra lời, nếu để người khác biết được chẳng phải nàng ta sẽ bị chê cười hay sao? Nhưng nàng trông hẩn không có vẻ vội vàng với lễ cưới, mà hôm nay phụ thân cũng đã kín đáo phê bình nàng về vấn đề chậm trễ này rồi.

Vốn định gặp mặt hẩn một lần để nói rõ chuyện đem hôn sự của bọn họ tiến hành sớm hơn, nhưng khi đến lại bị hẩn chặn ngay ngoài cửa.

Gia Kiệt nhìn thấy Thượng Quan Nguyệt Nhi đứng ở bên ngoài bèn tiến lên hỏi: “Thượng Quan tiểu thư sao lại ở đây? Có phải tiểu thư có chuyện

gì quan trọng cần gặp Thái tử không?” Gia Kiệt có ấn tượng không tệ về Thượng Quan Nguyệt Nhi, nàng cũng rất xứng với vị trí chủ mẫu của phủ Thái tử, nhưng xem ra lại không được vừa mắt Thái tử.

Thượng Quan Nguyệt Nhi gật đầu cười nói: “Đúng là tiểu nữ muốn gặp Thái tử.” Thượng Quan Nguyệt Nhi biết Gia Kiệt được Nguyên Kỳ coi trọng nên thái độ cũng khách khí hơn nhiều.

Gia Kiệt gật đầu: “Chủ công đã ra lệnh hôm nay không tiếp bất cứ ai. Thượng Quan tiểu thư đang lo lắng vì việc chủ công sẽ đi cùng Đại hoàng tử đến nước Tề sao?” Đối với chuyện chủ công quyết đi đến Tề quốc lần này, y không tán thành cũng không có ý định ngăn cản, có thể chủ công đã có tính toán riêng.

Thượng Quan Nguyệt Nhi nghe vậy cũng thả lỏng hơn, thì ra không phải Nguyên Kỳ không muốn gặp nàng ta, mà bởi vì hôm nay hẳn không muốn gặp ai cả. Nàng ta lập tức nở nụ cười thanh nhã thường thấy trên môi, nhẹ nhàng nói. “Vâng.”

“Thượng Quan tiểu thư không cần lo lắng, chủ công đi cùng Đại hoàng tử chuyến này rất nhanh sẽ quay trở về. Về phần hôn sự giữa hai vị có lẽ phải lùi lại, nhưng sẽ không lâu lắm đâu.” Gia Kiệt trấn an nàng ta.

Những lời này giúp Thượng Quan Nguyệt Nhi an tâm hơn nhiều, đúng vậy, nàng ta không nên lo lắng thái quá làm gì. Hôn sự của nàng ta và Nguyên Kỳ là chuyện đã được định sẵn từ sớm, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì chuyện này không thể thay đổi được. Nghĩ vậy nên nàng ta lập tức phúc thân thi lễ với Gia Kiệt. “Đa tạ tiên sinh đã nhắc nhở.”

“Thượng Quan tiểu thư không cần khách khí.” Gia Kiệt gật đầu, ôm quyền đáp lễ lại. Sau đó y thoáng liếc nhìn vào bên trong Phù Dung các, lòng thầm buồn bực, đã có chuyện gì xảy ra mà hôm nay chủ công không để bất cứ ai vào quấy rầy?

Chuyển tầm mắt sang Thượng Quan Nguyệt Nhi, y khẽ nhíu mày. Là bởi vì Mộ Dung Ca nên chủ công mới hoãn lại hôn sự sao? Nhưng chủ công làm như vậy sẽ rất bất lợi cho chính bản thân người.

Trước khi quay người rời đi, Thượng Quan Nguyệt Nhi cũng thoáng nhìn về phía phòng riêng của Nguyên Kỳ nhưng không thấy bóng dáng người ấy. Nàng cảm thấy khó hiểu, chỉ vì một Lục công chúa mà người lập tức đi đến nước Tề, lý do này có phần khiên cưỡng. Cho dù có là vì ngày sinh thần của Khánh Lâm vương, nhưng thân phận Thái tử tôn quý như thế lại vì ngày sinh thần của một vương gia mà đích thân tới Tề quốc, lý do này thật quá khó tin. Nếu như đây là ngày sinh thần của Hoàng đế nước Tề, những quốc gia khác phái sứ giả đến chúc mừng đã là một nhẽ, nhưng đây lại chỉ là sinh thần của một vương gia nho nhỏ, Khánh Lâm vương sao có thể so sánh với Thái tử nước Hạ? Rõ ràng trong chuyện này có ẩn tình nào đó!

Mang theo nghi ngờ và những suy đoán, dù không muốn nhưng Thượng Quan Nguyệt Nhi vẫn phải rời đi.

Nàng ta không biết được rằng chuyến đi này sẽ có rất nhiều chuyện bất ngờ liên tục xảy ra đến mức cho dù có vắt óc suy nghĩ mỗi ngày, nàng ta cũng không thể nào tìm ra được chỗ nào có vấn đề!

—bamholylnd.com—

Chuyện Triệu Tử Duy nổi giận với Thanh phi trong gia yến ngày ấy ở cung Thu Nguyệt đã lan truyền sôi sục trong hoàng cung, hơn nữa mấy ngày gần đây Hoàng đế cũng không bước chân vào cung Thu Nguyệt nửa bước khiến mọi người được một phen suy đoán xem có phải Thanh phi đã thất sủng rồi hay không?

Vốn trong cung đã lan truyền lời đồn đại nói Triệu Tử Duy sủng ái Thanh phi là bởi vì Khánh Lâm vương, nhưng ngày hôm đó Thanh phi lại nói mấy câu bóng gió giễu cợt Lan phi khiến cho Triệu Tử Duy nổi nóng

hất cả chén nước sôi vào tay Thanh phi, e rằng vết thương trên tay cũng không phải là nhẹ.

Lan phi vốn có dung mạo làm cho nam nhân toàn thiên hạ này phải điên đảo, tất nhiên Hoàng thượng sẽ sủng ái Lan phi hơn Thanh phi rồi!

Dưới cơn mưa tin đồn, thân phận của Mộ Dung Ca trong hoàng cung nước Tề bỗng trở nên khó xử. Còn sắc mặt của Triệu Tử Tấn ngày càng trở nên u ám, tính tình cũng âm trầm hơn. Sắc mặt của Nguyên Ngư cũng không khá hơn bao nhiêu, đã nhiều ngày nay nàng ta ăn không vào, trạng thái tinh thần vô cùng không tốt, tham ngủ, lại hay bị nôn mửa.

Thấy tình hình quá nghiêm trọng, phủ vương gia phải mời thầy thuốc đến xem bệnh, sau khi xem xong mới biết thì ra Nguyên Ngư đã có thai một tháng.

Nguyên Ngư quá đổi mừng rỡ, nàng ta không dám tin mình lại có thai! Liếc mắt nhìn sang một bên sườn mặt không hề có dấu hiệu vui mừng của Triệu Tử Tấn, nụ cười tươi trên môi nàng chợt tắt ngấm! Hẳn... không hy vọng nàng mang thai phải không?

Nguyên Ngư chỉ biết cười khổ, phất tay ý bảo thầy thuốc lui ra ngoài.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Triệu Tử Tấn mới khôi phục lực chú ý, hần nhìn người con gái yêu kiều tái nhợt ở trên giường, mày cau lại, lạnh lùng nói: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Chỉ một câu đơn giản, không hề có sắc thái mừng rỡ hay vui sướng nào khác.

Nguyên Ngư bất giác để tay lên bụng, nàng khẽ cắn cánh môi cười tự giễu. “Vương gia không vui khi nghe tin thiếp có thai phải không?” Ngày ấy nàng cùng hần triền miên ân ái, nàng đã thầm cầu trời xanh thương xót để cho nàng có thể một lần đậu thai, nàng tin chỉ cần như vậy hần sẽ để ý

đến nàng, thật không ngờ hăn lại lạnh lùng đến vậy khiến nàng muốn bật khóc, không ai biết được rằng lúc này nàng đau khổ đến mức nào.

Câu nói của Nguyên Ngự làm Triệu Tử Tấn nhú mày càng sâu, đôi môi đỏ thắm thoáng trắng bệch, mới vài ngày mà bóng lưng của hăn đã gầy đi rất nhiều.

Hăn cất giọng nói lạnh lẽo dặn dò Nguyên Ngự. “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, đã có thai thì nên nghỉ ngơi cho tốt. Chờ bản vương vào cung sẽ đưa ngự y đến đây bắt mạch cho nàng. Nghỉ ngơi đi.” Trong con người đen láy của Triệu Tử Tấn xuất hiện một tia sáng khác thường.

Lời vừa dứt, người đã đẩy cửa bước ra ngoài.

Bóng lưng chạy trốn của hăn hoàn toàn rơi vào trong mắt Nguyên Ngự, nàng chỉ biết tự cười giấu cợt chính mình: “Xem ra trong mắt người, đứa con này cũng chẳng mấy quan trọng.” Phải làm thế nào hăn mới nhìn nàng, để ý đến nàng đây? Cho dù nàng làm cái gì đi chăng nữa cũng không được có phải không?

Nguyên Ngự cúi đầu nhìn phần bụng bằng phẳng của mình, mười tháng hoài thai, có lẽ chờ khi đứa bé này sinh ra, hăn sẽ thay đổi thái độ.

Triệu Tử Tấn đứng ở bên cạnh cửa nghe lời nói của Nguyên Ngự thốt lên trong phòng, hai tay hăn bỗng siết chặt.

Hoàng cung.

Trăng đêm nay rất tròn, ánh trăng sáng soi rọi cả hoàng cung.

Mộ Dung Ca bảo Như Băng pha một bình trà hoa cúc, nàng ngồi trong đình nghỉ vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, thong thả ngắm trăng.

“Hôm nay trong phủ Khánh Lâm vương truyền đến tin vui, Khánh Lâm vương phi đã có thai.” Như Băng thông báo tin tức cho Mộ Dung Ca đang thất thần.

Mộ Dung Ca ngửa đầu ngẩng trắng, ánh mắt xa xăm, thực ra nàng nghĩ tới kẻ đang núp trong bóng tối kia rất nhanh sẽ có hành động. Chợt nghe thấy lời Như Băng nói, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nàng mỉm cười: “Khánh Lâm vương phi có thai? Đây đúng là việc vui mừng. Cô dùng danh nghĩa của ta sai cung nhân đưa thuốc bổ sang phủ Khánh Lâm vương.”

Như Băng gật đầu. “Được, ngày mai ta sẽ cho sắp xếp chuẩn bị.” Nói xong Như Băng nhìn về phía cửa cung một lần nữa, đã lâu rồi Hoàng thượng không tới cung Thu Nguyệt. Từ ngày ấy cung Thu Nguyệt này vắng lặng hẳn, trước đây còn có vài phi tần muốn đến xin gặp Mộ Dung Ca nhưng hôm nay tất cả bọn họ đều quay lưng thờ ơ, cũng nhờ thế Mộ Dung Ca càng được yên tĩnh, có nhiều thời gian để dưỡng thương.

“Như Băng, nếu một ngày có người nào đó lại muốn bắt cô hại ta, cô có làm hay không?” Mộ Dung Ca cúi đầu, nàng chuyển tầm mắt sang Như Băng, dùng ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng vào nàng ta.

Như Băng còn đang mãi suy nghĩ làm cách nào để Hoàng thượng đến đây thăm Mộ Dung Ca, chợt nghe thấy lời này, nàng kinh ngạc, không suy nghĩ nhiều đã trả lời: “Ta sẽ không bao giờ lặp lại chuyện trước đây một lần nữa! Ta tuyệt đối không tin bất cứ kẻ nào muốn ta làm tổn thương tới cô.” Một lần cũng đủ để nàng bị lương tâm cắn rứt cả đời, Như Băng luôn luôn ghi nhớ, trước đây nếu không có Mộ Dung Ca cứu giúp thì nàng ta làm sao có thể còn sống đến tận bây giờ?

Mộ Dung Ca thu lại ánh mắt sắc bén, nàng mỉm cười: “Như Băng, ta tin cô. Trong hoàng cung rộng lớn này, người mà ta có thể tin tưởng được chỉ có mỗi mình cô mà thôi.”

“Còn có Hoàng thượng nữa, không phải sao?” Như Băng thấy đáng về cô đơn của Mộ Dung Ca, không nịn được nói thêm.

Mộ Dung Ca chỉ mỉm cười mà không trả lời. Thái độ của nàng khiến Như Băng vô cùng lo lắng, chẳng phải từ trước đến nay Hoàng thượng vẫn luôn đối xử rất tốt với Mộ Dung Ca đấy sao? Tại sao bây giờ chỉ vì Lan phi mà lạnh nhạt với Mộ Dung Ca?

Nhất thời cả hai người đều rơi vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lá cây vang lên xào xạc.

Đã quá giờ đêm, cung nhân trong Thu Nguyệt cung đều đã đi nghỉ, cho nên bốn phía đều rất yên tĩnh.

Mộ Dung Ca đánh tiếng thở dài, đang muốn đứng dậy chuẩn bị quay về tẩm cung thì bỗng phát hiện có một người đã đứng đó từ lúc nào.

“Như Băng, lui ra.” Người nọ lạnh giọng ra lệnh.

Như Băng thấy người tới là Triệu Tử Duy thì vui mừng lắm, lập tức thi lễ rồi bước nhanh rời khỏi đó.

Mộ Dung Ca không bất ngờ khi thấy Triệu Tử Duy xuất hiện.

Chờ bóng dáng Như Băng khuất trong bóng đêm, Triệu Tử Duy mới ôm chặt lấy Mộ Dung Ca, đầu hấn tựa vào mái tóc thơm ngát của nàng.

“Trẫm hối hận rồi nên mấy ngày nay đều không thể yên giấc, nghĩ tới vết phỏng khiến nàng đau đớn là trẫm lại tự trách mình. Tại sao nàng lại có thể đem cả chén nước nóng hồi đó đổ lên tay mình chứ? Tay nàng... đỡ hơn chưa?” Giọng nói của hấn buồn quá, thật hiếm khi nào thấy Triệu Tử Duy mềm yếu như lúc này. Mấy ngày nay mỗi lần đi qua cung Thu Nguyệt, hấn lại muốn vào trong thăm nàng, nhưng... hấn luôn phải bắt buộc mình tỏ ra vô tình bước qua.

Mộ Dung Ca chỉ cười nhẹ: “Đã không sao rồi.” Nói xong, nàng cũng từ trong ngực hăn giầy ra.

Người con gái yêu thương không còn trong lòng, trong đêm tối khó có thể nhìn thấy gương mặt tuần tú của Triệu Tử Duy đã trở nên tái nhợt.

Dưới ánh trăng, nàng mặc trên mình bộ quần áo màu tím nhạt, mềm mại xinh đẹp đầy cảm xúc làm hăn bỗng nhớ tới lần đầu tiên khi gặp nàng, lúc ấy trong mắt hăn, nàng chỉ là một món đồ chơi, thậm chí là một nữ tử làm ấm giường cho hăn.

Trong khoảng thời gian ở chung với nàng, rốt cuộc là hăn đã bị nàng thu hút ở điểm nào mà đến hôm nay càng như si như say không thể nào dứt bỏ? Vậy còn nàng thì sao? Trong lòng nàng đã bao giờ có hình bóng của hăn chưa?

Hăn nghĩ rằng nàng đã từng để ý đến hăn, nếu không thì khi hăn đưa nàng cho hoàng đế nước Phong, sắc mặt nàng đã không tái nhợt như vậy, cũng sẽ không có vẻ mặt bất lực và tuyệt vọng như lúc ấy. Khi đó, trong lòng nàng có hăn phải không?

Và cũng bắt đầu từ quyết định khi đó mà hiện tại hăn không thể có được nàng nữa, có đúng thế không?

Trong lòng hăn khổ sở đau đớn, nỗi đau như một thứ độc dược dần dần thâm nhập vào từng mạch máu trên người, hăn thậm trọng không tiếp tục muốn ôm nàng vào lòng nữa mà chỉ nhìn nàng rồi cười nhẹ. “Để trẫm xem tay nàng nào.”

Hôm đó cả chén trà nóng đổ xuống khiến tay nàng bị bỏng đến đỏ hồng, hăn chỉ nhìn thoáng qua mà cũng thấy giật mình, không dám tiếp tục nhìn nữa.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca thoáng chần chừ nhưng vẫn vươn tay ra.

Tuy vết thương đã se miệng nhưng đọng vảy rất lớn trên mu bàn tay, cho dù có thoa thuốc cao thì sau này cũng rất khó lành lặn như cũ.

Hắn hỏi: “Có đáng giá không?” Dem chính mình ra làm mồi nhử, nàng đủ quyết liệt.

“Tất nhiên là có.” Mộ Dung Ca khẳng định. Nàng muốn biết kẻ đang đảo lộn cuộc sống của nàng, ép nàng phải dẫn thân vào cuộc chiến không đao kiếm này là ai. Nàng phải biết kẻ nào đã đứng sau lưng hại chết con của nàng.

Thực ra, trong đầu nàng mơ hồ đã có một đáp án.

Triệu Tử Duy thấy nàng kiên định như vậy, không nhịn được bật cười: “Nàng không sợ cái được không bù đắp nổi cái mất sao?” Có đôi khi thấy nàng thật xinh đẹp, có lúc lại thanh nhã hơn tiên tử cõi tiên, đôi lúc nàng rất gian xảo, nhưng hôm nay hắn mới sâu sắc cảm nhận được nàng vô cùng thông minh.

Người có thể quyết đoán như thế là người có năng lực thay đổi cục diện.

Mộ Dung Ca mờ mịt ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nàng khẽ lắc đầu. “Sẽ không.” Đây là thế cục do rất nhiều người tạo ra, tất nhiên bọn họ sẽ không bao giờ cho phép kẻ nào phá hư nó, mà nàng nếu dám ra tay, chắc chắn kẻ kia cũng sẽ không đứng nhìn từ xa nữa.

Triệu Tử Duy chợt thấy tim mình đau nhói, đột nhiên hắn cảm nhận được cô gái đứng trước mắt mình đây đã không còn là người hắn có thể hiểu được nữa. Mấy ngày tới Nguyên Kỳ sẽ đến đây gặp nàng, có phải nàng sẽ quyết định rời đi cùng Nguyên Kỳ, để một mình hắn ở lại nơi đây cô đơn chiếc bóng đối mặt với tất cả không?

Biết đâu hắn sẽ chết rất bi thảm trong cuộc chiến này.

Nếu hẳn thực sự có kết cục như vậy, hẳn thật mong nàng rời khỏi đây cùng Nguyên Kỳ, dù có phải rời xa nàng, hẳn cũng cam tâm tình nguyện.

“Mộ Dung Ca, đêm nay nàng hãy cùng trầm ngắm trăng nhé?” Hẳn chớp mắt, những cảm xúc bị thương ngay lập tức bị xóa sạch, hẳn cười tà mị, mặc kệ Mộ Dung Ca có đồng ý hay không vẫn ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy một khối điểm tâm đưa lên miệng.

Mùi vị này thật thơm! Ăn ngon quá! “Đây là cái gì?!”

Mộ Dung Ca cúi đầu, thấy hẳn hùng hổ ăn món bánh đậu xanh nàng vất vả làm ra cũng nhanh chóng xoay người lại cướp lấy khối bánh đậu xanh cuối cùng. “Hoàng thượng, trước khi ngài đến nhớ thông báo với thiếp một tiếng để thiếp cất kỹ mấy món điểm tâm này đi.”

“Nàng không muốn cho trầm ăn?” Triệu Tử Duy nhất thời bị sặc, lập tức uống vội chén trà hoa cúc.

Thấy bộ dạng chật vật của hẳn, Mộ Dung Ca bật cười lớn, nhưng vừa cười xong lại nhớ ra đây đang là nửa đêm nên lập tức lấy tay che miệng, chỉ để lộ đôi mắt cong cong nghịch ngợm, nàng nín cười trừng mắt với hẳn: “Đây không phải do thiếp nói đâu nhé, là Hoàng thượng tự nói đó.”

“Nàng to gan lắm! Dám lừa gạt trầm!” Triệu Tử Duy giả bộ tức giận, lớn giọng dọa nạt.

Mộ Dung Ca mặc kệ hẳn, tiếp tục ngồi bên cạnh ăn bánh đậu xanh và thưởng thức trà hoa cúc.

Triệu Tử Duy cũng không nói thêm, tập trung thưởng thức món ăn ngon. Kỳ thực trên bàn ngoài bánh đậu xanh còn có bánh hoa mai và vài món bánh khác, mỗi món bánh đều ngon vô cùng. Những món bánh do đầu bếp trong cung làm cũng rất tinh xảo, nhưng không bao giờ có được hương vị thơm nồng, đặc biệt như của Mộ Dung Ca làm.

Chỉ một loáng sau, toàn bộ điểm tâm trên bàn đều được hăn giải quyết sạch sẽ.

Chiếc khay trống không ở trên bàn sạch sẽ đến nỗi có thể phản chiếu được ánh trăng.

Triệu Tử Duy dùng ánh mắt tham lam nheo lại nhìn Mộ Dung Ca. “Trời cũng sắp sáng rồi, trẫm đói bụng muốn ăn sáng, chi bằng nàng xuống bếp làm mấy món đi?” Nói đến mới thấy hăn vẫn cảm thấy đói thật.

Mộ Dung Ca cảm nhận được khóe miệng mình đang co giật liên hồi, nhìn cái khay trống không trên bàn, nàng nói với Triệu Tử Duy: “Hoàng thượng đói thật à? Không phải là no quá mất cảm giác rồi đấy chứ?”

“Không không, trẫm hoàn toàn chắc.” Triệu Tử Duy kiên quyết khẳng định.

Nhìn ánh mắt mong đợi của hăn, chợt nhớ đến ánh mắt bi thương thoáng qua lúc nãy, nàng đành che miệng cười khẽ: “Thiếp không biết Hoàng thượng lại tham ăn như vậy đấy, thiếp đã từng đồng ý nấu ăn cho Hoàng thượng, tất nhiên sẽ không nuốt lời.”

Triệu Tử Duy nghe nàng nói thế hai mắt lập tức sáng rõ, hăn kích động đến mức dùng lực vỗ mạnh xuống bàn, đang là giữa đêm khuya nên âm thanh này vô cùng vang dội, may mà cung nhân đều đã ngủ say, nếu không tiếng động lớn như vậy khẳng định sẽ làm bọn họ giật mình tỉnh giấc. Triệu Tử Duy cũng ý thức được mình hơi quá kích động, hăn hững hờ chí bưng bưng, ngay cả đôi mắt lạnh thường ngày cũng đầy vẻ chờ mong. “Tốt lắm! Tốt lắm!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Edit: Vịt

Triệu Tử Duy hạ lệnh đóng cửa cung Thu Nguyệt một lúc, không tiếp bất cứ ai, riêng đám cung nhân không được phép bén mảng đến gần phòng bếp.

Khi Mộ Dung Ca vào ở trong cung Thu Nguyệt, phòng bếp nơi đây không còn dáng vẻ hoang phế như lúc đầu, hầu như các bữa ăn đều do nàng tự xuống bếp nấu nướng, không cần nhờ đến đầu bếp trong cung.

Phòng bếp trong cung Thu Nguyệt rất lớn, dễ phải sánh ngang với ngự thiện phòng chính.

Lần đầu bước chân vào phòng bếp, Mộ Dung Ca đã vô cùng ngạc nhiên, nàng nghĩ có phải Triệu Tử Duy đã quá khoa trương rồi hay không? Chỉ một cái phòng bếp “nhỏ” này cũng làm lớn đến như vậy.

Những nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp được cung cấp hàng ngày, nên khi bọn họ đi vào tất cả đều có sẵn.

Mộ Dung Ca suy nghĩ, cả hai vừa ăn xong e rằng không thể tiêu thụ được món gì quá dầu mỡ, tốt nhất cứ làm món rau trộn thanh đạm nhẹ nhàng là được.

Triệu Tử Duy sống chết cũng không chịu vào trong phòng bếp. Hẳn quan niệm, phòng bếp là nơi của đàn bà con gái, đàn ông không thể tùy tiện bước vào.

Khoảng nửa canh giờ sau, Mộ Dung Ca ra ngoài cùng một chiếc hộp đựng thức ăn.

Nhìn mấy món ăn được bày ra trên bàn, Triệu Tử Duy lập tức gấp lia lịa như thể đã lâu rồi không được ăn no.

Mộ Dung Ca buồn cười: “Hoàng thượng, ngài chưa ăn tối sao?” Vừa nãy ăn nhiều bánh điểm tâm như vậy mà bây giờ hắn còn ăn ngấu nghiến thế này. May là hắn ăn nhanh nhưng mỗi động tác đều rất đẹp mắt, không hề thấy sự nhếch nhác nào trong đó.

Triệu Tử Duy uống một hơi hết chén canh, sau đó mới trả lời: “Bữa tối đó quá vô ích.” Mấy ngày nay hắn đều không ăn nhiều vào bữa tối, vì hắn thực sự không cảm thấy đói.

Mộ Dung Ca khẽ cong khóe miệng, nhẹ nhàng nói: “Vậy Hoàng thượng ăn nhiều thêm chút nữa đi.”

Ánh trăng dịu dàng soi sáng gương mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt, hình ảnh tuyệt vời này của nàng thực sự đã chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng hắn, nụ cười dịu dàng của nàng khiến hắn thất thần.

Nếu như có thể, đời này hắn bằng lòng mãi mãi chìm đắm trong nụ cười xinh đẹp của nàng.

—bamholylnd.com—

Nước Tề, trong một ngôi nhà vô danh nào đó.

Đây là một ngôi nhà rất bình thường ở trên phố, nhưng diện tích rất rộng, cách bài trí bên trong cũng khác biệt hơn so với những căn nhà khác.

Đêm đã khuya, giờ này tất cả mọi người đều đang say giấc nồng nhưng chủ nhân của căn nhà không thể nào ngủ nổi.

“Hoàng huynh, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Xem ra chúng ta đã đánh giá quá cao địa vị của Mộ Dung Ca trong lòng Triệu Tử Duy.” Lâm Thiện Nhã cau chặt đôi mày. Từ khi chủ động xin Nguyên Kỳ từ hôn, nàng ta đã đến đây tìm kiếm Lâm Khinh Trần, tới đây đã mấy tháng, nàng ta cũng biết được một số chuyện.

Thật không thể ngờ hai cỗ thi thể chết cháy hai năm trước lại không phải là Mộ Dung Ca và hộ vệ của nó, Mộ Dung Ca vẫn còn sống nhưng dung mạo đã bị hủy hoại.

Nước Phong đã bị diệt, nàng ta không còn thân phận công chúa Thiện Nhã tôn quý nữa, rời khỏi phủ Thái tử Hạ quốc chính là sự lựa chọn tốt nhất đối với nàng ta.

Gương mặt khôi ngô văn nhã của Lâm Khinh Trần thoáng xuất hiện vẻ nghi hoặc. “Trong lòng Triệu Tử Duy thật sự không còn yêu thích Mộ Dung Ca?” Nếu không yêu thì tại sao khi Triệu Tử Tấn đưa nàng ấy đến trước mặt Triệu Tử Duy, hấn lại tỏ ra kích động như vậy?

Thật giả lẫn lộn, mơ mơ hồ hồ khiến y khó nhìn ra điều gì.

“Theo mọi người thấy thì đúng là như thế. Nếu Triệu Tử Duy thật sự thích Mộ Dung Ca thì lúc trước hẳn đã không dâng cô ta cho phụ hoàng.” Lâm Thiện Nhã nói chắc chắn như đinh đóng cột, cho dù xuất phát từ lòng riêng hay vì cái gì khác thì nàng ta vẫn luôn cho rằng Mộ Dung Ca hoàn toàn không xứng được những người ở địa vị cao yêu mến.

Lâm Khinh Trần lắc đầu. “E rằng sự tình không đơn giản như vậy.”

Lâm Thiện Nhã khinh thường cười nhạt, nói ra suy đoán của nàng ta: “Hoàng huynh, huynh không hiểu sở thích của một người đứng đầu quốc gia hùng mạnh rồi. Chỉ cần có Hương Lan với khuôn mặt yêu nghiệt kia thì trong mắt Triệu Tử Duy sao còn có Mộ Dung Ca được nữa? Chẳng lẽ hoàng huynh quên mất trước đây Triệu Tử Duy là người như thế nào sao?

Nếu hắn không ham mỹ sắc thì vì sao trong phủ Thái tử của hắn lại nhiều mỹ cơ và ca kỹ như thế?”

“Vậy ư?” Lâm Khinh Trần ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn sáng vằng vặc trên bầu trời cao, y suy nghĩ rất lung.

Ánh trăng đêm nay rất tròn và sáng.

Lâm Thiện Nhã thoáng thất thần, thần thờ nói: “Người ấy sắp đến đây rồi.”

Tất nhiên Lâm Khinh Trần hiểu “người ấy” trong miệng Lâm Thiện Nhã là ai. Gương mặt y đành lại. “Muội còn chưa hết hy vọng?”

Lâm Thiện Nhã không nói gì, lần đầu tiên trong đời nàng ta yêu mến một người nam tử xuất sắc đến vậy, làm sao có thể dễ dàng quên đi.

Thấy nàng ta không trả lời, Lâm Khinh Trần đã biết ngay đáp án, ánh mắt trở nên lạnh băng, y nhắc nhở: “Đây là một ván cờ, bất cứ tình huống nào cũng có thể xảy ra trong cuộc đấu này, Thái tử nước Hạ chưa chắc đã là người chiến thắng cuối cùng đâu, muội không thể cứ mãi u mê không chịu tỉnh ngộ như vậy.” Nếu Lâm Thiện Nhã còn cố chấp thì sau này sẽ rất khổ.

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã tái nhợt, vẻ mặt nàng ta mờ mịt, tự cười chính mình: “Hoàng huynh yên tâm, muội sẽ không nghĩ nhiều nữa.” Nếu có thể được thì mấy năm qua dựa vào dung mạo xuất chúng này nàng ta đã phải khiến hắn động tâm, nhưng dù có cố gắng thế nào nàng ta cũng không thể làm được.

Hiện giờ, nàng ta chỉ mong muốn được nhìn thấy kết cục bi thảm của Mộ Dung Ca!

—bamholylnd.com—

Ngày hôm sau.

Khi Mộ Dung Ca thức dậy, trong đình đã không còn bóng dáng của Triệu Tử Duy.

Ai đó đã đắp cho nàng một chiếc áo khoác lông cáo rất ấm áp, nàng nhớ tối hôm qua hình như đang trò chuyện cùng Triệu Tử Duy thì cảm thấy buồn ngủ nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết, chiếc áo khoác lông này hẳn là của Triệu Tử Duy để lại? Ánh mắt thoáng giao động, nàng đưa tay gỡ chiếc áo xuống.

Xoay eo làm động tác vặn người, nàng ngáp dài một cái. May bây giờ đang là mùa hè thời tiết ấm áp nếu không đêm qua ngủ ở ngoài này chắc hẳn nàng sẽ bị cảm lạnh.

Mộ Dung Ca trở về phòng cất tấm áo khoác lông, chỉ một lúc sau Như Băng đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Như Băng cất tiếng gọi: “Thanh phi?”

Mộ Dung Ca trả lời ngay: “Ừ, không cần mang đồ ăn sáng tới cho ta đâu.” Đêm qua ăn quá nhiều, giờ nàng không thể nuốt thêm được thứ gì nữa.

“Vâng.” Như Băng đáp. Tối qua Hoàng thượng đã ở lại rất lâu thì phải? Nàng vừa nghe thấy mấy đầu bếp bên trù phòng nói có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn bị mất, xem ra đêm qua Mộ Dung Ca đã vì Hoàng thượng mà đích thân xuống bếp nấu ăn cho ngài. Hoàng thượng có vẻ rất thích những món ăn do Mộ Dung Ca nấu.

Như Băng lui ra ngoài, Mộ Dung Ca thay quần áo rồi leo lên giường tiếp tục giấc ngủ còn dở dang.

Nhưng lúc nhắm mắt lại, nàng bỗng nhớ tới chuyện của Triệu Tử Tấn và Nguyên Ngự, Nguyên Ngự đã có thai rồi ư? Đứa bé này tới thật đúng lúc, nếu khéo lợi dụng thì nó có thể là vũ khí lợi hại cho Triệu Tử Tấn.

Những người làm cho nàng cảm thấy khó hiểu nhất có lẽ là Lan Ngọc.

Cũng giống như nàng, y từ cái chết hồi sinh thay đổi thân phận trở thành Đại hoàng tử Hạ quốc.

Nàng nhớ tới những lời nói trước đây của Nguyên Kỳ và Lan Ngọc, khi đó nàng đã phát hiện ra giữa hai người này có điều gì không bình thường, hai người bọn họ có vẻ rất hận nhau.

Lan Ngọc hành tẩu khắp thiên hạ trong nhiều năm, được mọi người kính nể. Nếu không nhờ y thì có lẽ một số quốc gia nhỏ hơn đã bị diệt trong khói lửa chiến tranh, bước chân của y đến khắp mọi nơi, nước nào có y chắc chắn sẽ nắm được nhiều phần thắng.

Nhưng chuyện này đối với dân chúng là chuyện tốt hay sao?

Nhìn vào cục diện thiên hạ hiện nay có thể thấy mỗi nước đều có dã tâm của riêng mình, ngoại trừ ba nước lớn là Hạ, Tề, Lương thì những quốc gia khác đều nằm trong vòng tranh đấu khói lửa, đao gươm vung lên nhất định phải có máu đổ xuống, dân chúng lầm than!

Rốt cuộc con người tên Lan Ngọc này là kẻ chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài hay thật sự nàng đang dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử?

Con người này tuy rằng rất bí ẩn nhưng có một điều nàng có thể chắc chắn rằng y và Nguyên Kỳ đứng ở thế đối lập nhau.

Vậy thì... kẻ đứng sau lưng Triệu Tử Tấn chính là y sao? Thực sự là y? Nàng vẫn còn nhớ khuôn mặt tái nhợt tràn đầy nụ cười dịu dàng đó, nếu

như y là kẻ lòng dạ khó lường thì thật đáng sợ! Xem ra Nguyên Kỳ đã gặp phải một đối thủ rất mạnh.

Lúc này trong cung Chiêu Dương.

Nhiều ngày nay Hương Lan được Triệu Tử Duy ân sủng, nàng ta đã trở thành mục tiêu công kích của chúng phi tần, nhưng không ai dám trêu chọc nàng ta vì tất cả đều biết đắc tội với Lan quý phi sẽ phải nhận hậu quả gì.

Được thánh thượng ân sủng như vậy, đối với người khác đã sớm mừng rỡ đến nằm mơ cũng ngậm cười rồi, nhưng Hương Lan thì khác, cả ngày nàng ta đều bồn chồn không yên, tâm thần bất an, Triệu Tử Duy càng đối xử tốt, nàng ta càng không an lòng và không dám đối mặt với hắn.

Hương Lan nhìn quanh căn phòng, tất cả những thứ này đều là hẩm cho nàng, mỗi một thứ đều thuộc sở thích của nàng ta. Vốn nàng ta tưởng rằng kiếp này sẽ không bao giờ động tâm với bất kì người đàn ông nào. Trước đây nàng ta cũng là một công chúa cao quý, nhưng rồi quốc gia của nàng ta bị hủy diệt, phụ hoàng và mẫu hậu cũng bị bắn chết, lúc đó tuổi của nàng ta còn quá nhỏ, dung mạo lại hơn người, không còn cách nào khác phải tự tìm đường để cứu chính mình.

Nàng ta được Lâm Khinh Trần cứu thoát khỏi số phận làm ca kỹ cho nhà quan lại, vốn nàng ta muốn dùng cả đời này đi theo Lâm Khinh Trần để báo đáp ơn cứu mạng nhưng thật không ngờ vì một mệnh lệnh của Lâm Thiện Nhã mà nàng ta phải tới nước Tề. Sau đó nàng ta nhận được mệnh lệnh của Lâm Khinh Trần muốn nàng ta chờ đợi thời cơ, dùng thủ đoạn trở thành phi tử của Triệu Tử Duy.

Nhưng có một điều nàng ta không thể ngờ được rằng Triệu Tử Duy lại sủng ái nàng ta như vậy. Và nàng ta không tự chủ được đã lạc mất trái tim mình trong sự sủng ái của hắn.

Kể từ đó lúc nào nàng ta cũng cảm thấy bất an, cho đến khi Mộ Dung Ca xuất hiện, nàng ta càng cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết, cho đến tận bây giờ trong lòng Hương Lan vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Về mặt Hương Lan vô cùng âm đạm, chẳng phải nàng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác hay sao? Nàng ta tuyệt đối không bao giờ phản bội Lâm Khinh Trần.

“Ta phải đến cung Thu Nguyệt một chuyến.”

Tất cả hãy kết thúc trong hôm nay đi.

Phủ Khánh Lâm vương.

Triệu Tử Tấn vừa mới từ trong cung trở về, đang muốn về phòng thay y phục thì thấy Tiểu Tiểu đang đứng chờ ở trước cửa, hắn cau mày nghĩ Nguyên Ngư có việc gì ư?

Tiểu Tiểu lập tức cười chào đón: “Vương phi có chuyện quan trọng cần gặp Vương gia ạ.”

“Vương phi có nói là chuyện gì không?” Triệu Tử Tấn cup mi, im lặng nửa khắc sau mới hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu: “Nô tỳ không biết ạ. Sau khi Vương phi nhận được một bức thư, sắc mặt của ngài liền không tốt, ngài chỉ dặn Tiểu Tiểu đứng đây chờ Vương gia, chỉ cần Vương gia hồi phủ phải lập tức mời người tới gặp Vương phi ạ.” Cụ thể nàng ta không biết, chỉ biết sắc mặt của Vương phi rất xấu, chắc chắn lá thư này có vấn đề.

Triệu Tử Tấn đánh giá cẩn thận biểu hiện trên gương mặt Tiểu Tiểu, thấy nàng ta không giống như đang nói dối, hắn gật đầu: “Đi thôi.” Nguyên Ngư không phải loại người thích cố tình gây sự hay thích dùng những thủ đoạn

ti tiện. Nàng để Tiểu Tiểu đứng đây chờ hẵn chứng tỏ có chuyện gì rất lớn đã xảy ra.

Có chuyện gì mà làm cho Nguyên Ngự thông minh phải khẩn trương như vậy?

Vừa bước chân vào cửa phòng, Triệu Tử Tấn đã nhìn thấy Nguyên Ngự ngồi trên giường thất thần nhìn bức thư trong tay.

Nguyên Ngự nghe thấy tiếng động nên ngẩng đầu nhìn lên, thấy Triệu Tử Tấn đi tới, nàng miễn cưỡng nhếch miệng cười.

Triệu Tử Tấn nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, trầm giọng hỏi: “Sao sắc mặt của nàng lại tệ vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương gia, có người vừa đưa bức thư này tới. Tuy trên thư không ghi danh tính người viết nhưng sự tình nói trong thư Vương gia đọc sẽ hiểu.” Nguyên Ngự đưa thư cho Triệu Tử Tấn, vốn nàng cũng không định đưa bức thư này cho hẵn, dù sao nếu sự việc được nhắc đến trong thư thành công, nàng sẽ không phải sống trong chuỗi ngày đau khổ này nữa, thế nhưng nàng cũng rất khinh thường cách làm này, nàng muốn xem hẵn sẽ phản ứng như thế nào.

Hắn có thật sự buông bỏ được hay không

Triệu Tử Tấn nghi ngờ nhận lấy bức thư, khi hẵn mở thư ra đọc, nhất thời gương mặt tuấn tú thoáng cứng đờ, hẵn vò chặt bức thư trong tay, quay sang Nguyên Ngự quát lên: “Vì sao không cho hạ nhân mang thư này vào cung đưa bản vương? Nguyên Ngự, cô thật to gan!”

Gương mặt trắng bệch của Nguyên Ngự càng thêm tái nhợt, nàng cắn chặt hàm răng, gắng gượng nở nụ cười: “Vương gia, ngài cũng nên chuẩn bị tinh thần, loại chuyện này sau này sẽ có rất nhiều, huống chi bức thư này

cũng có thể đưa vào cung sao? Làm thế chẳng phải sẽ mang đến nguy hiểm cho vương gia à?”

Cơ thể Triệu Tử Tấn nhẹ run lên, thần kinh căng thẳng, ánh mắt hần lập tức trở nên sắc lạnh, hần gằn giọng hỏi tới: “Thư đến lúc nào?”

“Hai canh giờ trước.” Nguyên Ngự nhìn xuống, tránh chạm vào ánh mắt lạnh buốt của hần. Kể từ khi gả cho hần tới nay nàng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt hần lạnh lùng đến vậy, thậm chí vừa rồi nàng còn có thể cảm nhận được rõ ràng sát khí phát ra từ người hần.

Thì ra hần vẫn rất để ý tới Mộ Dung Ca!

Nàng vừa dứt lời, hần đã xoay người đi ra khỏi phòng.

Tiểu Tiểu đứng ngay sau lưng hần, bị hần xoay lại bất ngờ hùng hổ bước qua khiến nàng ta ngã sang bên cạnh.

Tiểu Tiểu bị đau kêu lên. “A...”

“Tiểu Tiểu, người có sao không?” Nguyên Ngự bị mắng nên sắc mặt không hề tốt, thấy Tiểu Tiểu bị đau, nàng lập tức quan tâm.

Tiểu Tiểu nhịn đau một lúc mới nhăn nhó nói với Nguyên Ngự: “Sao vương gia lại sốt ruột như vậy ạ?” Rõ ràng nàng ta đang đứng ngay sau lưng Vương gia vậy mà ngài ấy cứ thế bước qua.

Nghe câu hỏi này, Nguyên Ngự chỉ biết cười khổ, vì sao hần lại sốt ruột ư, là bởi vì bức thư kia, bởi vì Mộ Dung Ca đang gặp phải việc nguy hiểm đến tính mạng. Lẽ ra hần phải biết điều này từ trước khi đẩy Mộ Dung Ca vào vòng tranh đấu, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày nàng ấy phải đối mặt với hiểm nguy, đây là việc không thể tránh khỏi.

Chưa biết chừng hai canh giờ trước chuyện đó đã xảy ra rồi. Cho dù hẳn có vội vàng chạy vào cung sợ rằng cũng không còn kịp nữa...

—bamholylnd.com—

Cung Thu Nguyệt trong Hoàng cung.

Mộ Dung Ca vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa, sau khi thay xong y phục, có cung nhân đến báo Lan phi nương nương tới.

Cuối cùng cũng tới?

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi sáng lên, nàng mỉm cười với cung nữ: “Người mời Lan phi đến thiên điện chờ ta.” Hương Lan đến chậm hơn nàng nghĩ, xem ra bọn họ cũng khá dè chừng. Nhưng có đến là được rồi.

Như Băng cau mày không vừa lòng: “Nàng ta tới gặp nương nương chẳng có chuyện gì tốt đẹp.” Như Băng ở trong hậu cung nước Tề ngót nghét hai năm cũng biết một số chuyện, trong đó có cả những chuyện về Lan phi. Hoàng thượng vô cùng sủng ái Lan phi, thường nhắm mắt làm lơ để nàng ta xử lý không ít phi tần, trong hậu cung không ai dám đắc tội với nàng ta, ngay cả Hoàng quý phi cũng chỉ đứng nhìn từ xa mà không có hành động, kẻ nào làm địch thủ với Lan phi đều không có kết quả tốt. Hôm nay Lan phi tự mình đến cửa xem ra không phải chuyện tốt lành gì.

Trước sự lo lắng của Như Băng, Mộ Dung Ca lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nàng thản nhiên: “Ta đang chờ nàng ta có ý đồ không tốt với ta đấy.” Hương Lan là một người thông minh và lý trí, nàng ta chờ đợi đến ngày hôm nay mới hành động có lẽ là vì đến giờ mới nhận được mệnh lệnh, mà cũng có thể do nàng ta đã không còn nhẫn nại được nữa.

Triệu Tử Duy cố gắng lâu như vậy, xem ra Hương Lan cũng đã thật lòng yêu hẳn rồi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Edit: Vịt

Như Băng không thể giải thích được vì sao lúc này nàng ta lại cảm thấy Mộ Dung Ca trước mắt mình rất xa lạ, nàng ấy thông minh bản lĩnh lại tự tin như vậy, rốt cuộc Mộ Dung Ca muốn làm gì? Và Hương Lan muốn làm gì?

Bên trong thiên điện.

Hương Lan ngồi chờ trên ghế, vừa uống trà vừa quan sát khung cảnh xung quanh. Cung Thu Nguyệt không hổ là nơi Triệu Tử Duy đích thân ra tay, mỗi một chi tiết đều được làm tỉ mỉ, cẩn thận, nhìn qua thì nơi này có vẻ đơn giản nhưng từ chất liệu gỗ đến tất cả những thứ khác đều toát lên vẻ trân quý mà những cung điện khác không thể so sánh được.

Hương Lan âm thầm siết chặt bàn tay, hốc mắt hơi ê ẩm. Những thứ Triệu Tử Duy cho Mộ Dung Ca nhiều đến mức không thể diễn tả bằng từ ngữ, càng không thể đem ra so sánh với bất kì thứ gì. Chỉ có nàng ta mới cảm nhận được từ sau khi Mộ Dung Ca xuất hiện, Triệu Tử Duy đã thay đổi đến mức nào. Trước đây hẳn hết sức sủng ái nàng ta, yêu chiều hơn nhiều so với các phi tần khác và Hương Lan hiểu rằng những tình cảm đó của hắn đều là thật, nhưng khi Mộ Dung Ca xuất hiện, nàng ta cảm thấy do dự.

Cũng nhờ ngày hôm ấy ở trước mặt mọi người, Triệu Tử Duy vừa quát tháo vừa hất đổ chén trà nóng vào tay Mộ Dung Ca mới khiến lòng hoài nghi của nàng ta yên ổn trở lại, nhưng bây giờ khi nhìn thấy những thứ trân quý ở trước mắt, lồng ngực nàng ta như bị ai đó bóp chặt, nghẹn lại.

Hương Lan tự cười chính mình. Lúc còn đi theo bên cạnh Lâm Thiện Nhã, nàng ta đã từng thầm cười nhạo Lâm Thiện Nhã vì mê mẩn một người đàn ông mà làm ra những chuyện ngu ngốc đến mức thảm hại như vậy. Đến hôm nay khi chính bản thân mình gặp phải Triệu Tử Duy, nàng ta lại bắt đầu do dự.

Cúi đầu nhìn chiếc vòng ngọc phỉ thúy trên tay, đây là chiếc vòng Triệu Tử Duy tặng cho nàng ta, nàng ta cực kì thích nó.

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, nàng ngẩng đầu nhìn ra phía cửa và thấy Mộ Dung Ca đang bước vào. Mộ Dung Ca ăn mặc rất đơn giản nhưng từ nàng toát lên vẻ thanh nhã thoát tục rất riêng không giống với bất cứ phi tần nào trong hậu cung, điều này khiến Mộ Dung Ca trở nên đặc biệt!

Đột nhiên cả người nàng ta run lên khi nhìn Mộ Dung Ca thanh nhã trước mặt, trái tim không khống chế được đập mạnh. Triệu Tử Duy không thích những cô gái ăn mặc diêm dúa và có cử chỉ tùy tiện, chẳng lẽ là vì...

Sắc mặt của Hương Lan hơi tái đi.

Mộ Dung Ca bước đến gần, thấy Hương Lan suy nghĩ nhập thần bèn nhíu mày, cất giọng đều đều: “Đã để Lan phi phải đợi lâu, chẳng hay Lan phi tới gặp bốn cung là có việc gì?”

Nói xong, nàng đưa tay ra hiệu cho Như Băng tiến lên châm trà. Sau khi ngồi xuống, nàng mới đưa mắt nhìn thẳng vào Hương Lan, không hổ là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, chỉ riêng dáng ngồi đã thể hiện phong phạm tiên tử khiến người đối diện phải mất hồn, khó trách sẽ trở thành quân cờ cho kẻ khác lợi dụng. Mộ Dung Ca nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ cho thấm giọng, sau đó tiếp tục ngẩng đầu chờ đợi Hương Lan hồi hồn.

Hương Lan nghe thấy câu hỏi của Mộ Dung Ca, nàng ta không ngạc nhiên khi thấy Mộ Dung Ca đi thẳng vào vấn đề như vậy, liếc mắt đến mu

bàn tay vẫn còn sưng đỏ của Mộ Dung Ca, vết thương quả thật nặng đến giật mình, ánh mắt Hương Lan hơi lóe lên sự vui mừng, nàng ta cười nhẹ: “Ngày ấy Hoàng thượng hơi quá nóng giận rồi. Lỗi ở bốn cung không nên đề cập đến vấn đề đó khiến Hoàng thượng hiểu lầm Thanh phi. Hoàng thượng thật sự không đành lòng để bốn cung phải chịu bất kì sự tổn thương nào. Hiện tại xem ra vết thương trên tay Thanh phi đã đỡ hơn nhiều. Sự việc cũng đã qua, bốn cung mong muốn Thanh phi có thể bỏ qua những hiềm khích lúc trước.”

Mộ Dung Ca hơi cau mày.

Như Bằng rất tức giận, nàng biết Hương Lan đến đây sẽ không có chuyện gì tốt mà! Không ngờ mục đích lần này của cô ta là muốn khoe khoang! Không phải chỉ là ý có khuôn mặt đẹp nên nghĩ rằng mình hơn Mộ Dung Ca sao? Hôm nay cô ta đến đây là muốn ra oai phủ đầu đấy hả? Ghê gớm nhỉ!

“Vậy sao? Ý của Lan phi là muốn bốn cung nhường người bởi vì Hoàng thượng đang sủng ái người ư?” Trong mắt Mộ Dung Ca xuất hiện tia nhìn sắc bén, nàng không hề e dè mà nhướng mày trừng mắt với Hương Lan.

Bên trong thiên điện cũng có mấy cung nhân đang đứng chờ hầu hạ, nghe cuộc đối thoại giữa hai người đều sợ rước họa vào thân nên lập tức cúi thấp đầu, không dám ho he tiếng nào.

“Thanh phi không cần nhạy cảm như vậy, bốn cung đến đây hôm nay chỉ muốn xóa tan những hiềm khích lúc trước giữa chúng ta mà thôi. Dù sao tỷ muội chúng ta cũng cùng nhau hầu hạ Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng vui vẻ là bốn phận của chúng ta và cũng là chuyện chúng ta nên làm nhất.” Hương Lan cười mềm mỏng. Giọng nói của nàng ta rất dịu dàng, ngay cả ánh mắt nhìn Mộ Dung Ca cũng không kém phần hiền hòa.

Mộ Dung Ca chỉ cười nhạt mà không nói, tiếp tục cúi đầu uống trà. Trong lòng nàng âm thầm tính toán thời gian khi nào Hương Lan sẽ ra tay.

Hương Lan kinh ngạc nhú mào, vì sao Mộ Dung Ca không trả lời? Nàng ta tiếp tục cười nói: “Chuyện Hoàng thượng sủng ái Thanh phi tất cả các tỷ muội trong cung đều nhìn thấy, cung Thu Nguyệt được đích thân Hoàng thượng xây lại từ hai năm trước nhưng chưa tỷ muội nào có điểm phúc được vào ở, mà Thanh phi vừa tiến cung đã được Hoàng thượng ban cho cung Thu Nguyệt, phúc phận đó các tỷ muội cầu cũng không được. Vì thế Thanh phi chớ nên giận Hoàng thượng, có trách thì hãy trách bốn cung, tất cả đều là lỗi của bốn cung.”

“A? Bốn cung có nói giận Hoàng thượng sao? Hoàng thượng là vua của một nước, cho dù có muốn giết, bốn cung cũng không hề oán thán chứ huống chi chỉ là một vết thương nhỏ nhất thế này, chỉ cần Hoàng thượng vui vẻ là được rồi. Có điều, thái độ của Lan phi bây giờ lại làm cho bốn cung cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc Lan phi muốn nói điều gì?” Mộ Dung Ca cười nhạt, ánh mắt nhìn Hương Lan lạnh lùng không hề che giấu.

Hương Lan thấy Mộ Dung Ca phản ứng như thế thì thầm mở cờ trong bụng, nàng ta bắt đầu suy tính đo lường thời gian, sau đó cúi đầu tỏ vẻ mình bị tổn thương: “Thanh phi lạnh nhạt với bốn cung thế này, xem ra trong lòng dù không giận Hoàng thượng thì cũng là giận bốn cung rồi.”

“Nếu Lan phi đã nói như thế, bốn cung cũng không còn lời nào để nói. Có phải Lan phi đến đây hôm nay mục đích chính là muốn gây khó chịu cho bốn cung?” Ánh mắt Mộ Dung Ca càng thêm băng giá, nàng giễu cợt trừng mắt nhìn Hương Lan nhưng trong lòng càng thêm cảnh giác. Hương Lan này quá cẩn thận, nàng ta chỉ đi từng bước một rất dè dặt, rõ ràng tâm cơ của nàng ta cao hơn Lâm Thiện Nhã và Lâm Thanh Nhã nhiều.

Câu chất vấn lạnh lùng của Mộ Dung Ca làm cho bầu không khí trong phòng bỗng trở nên kỳ lạ và xấu hổ.

Hai vai của Hương Lan hơi run rẩy, nàng ta cầm chiếc khăn gấm lên lau khóe mắt, dường như cảm thấy vô cùng tủi thân, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở: “Bốn cung chưa từng có ý nghĩ gì xấu xa, vốn chỉ muốn trở thành tỳ muội tốt với Thanh phi. Hôm nay bốn cung đến đây cũng chỉ muốn hóa giải những hiềm khích để Thanh phi không giận Hoàng thượng nữa, đồng thời cũng tha thứ cho bốn cung. Thật không ngờ Thanh phi lại nói những lời khiến bốn cung tổn thương thế này!”

Hương Lan âm thầm quan sát vẻ mặt của Mộ Dung Ca qua khóe mắt, nhưng Mộ Dung Ca rũ mi nhìn xuống nên không thể thấy rõ, lòng nàng ta hơi căng thẳng mơ hồ phát hiện ra có điểm không thích hợp, nhưng nàng ta đã không còn đường lùi nên chỉ có thể tiếp tục hoàn thành việc đang dang dở.

“Kỳ thực từ hồi ở phủ Thái tử nước Hạ, bốn cung đã vô cùng ngưỡng mộ Thanh phi, có điều khi đó Thanh phi ở bên cạnh hầu hạ cho Thái tử, thân phận quá cao mà bốn cung chỉ là một tỳ nữ nên không dám tới bắt chuyện. Việc đời khó lường, hơn hai năm trước khi nghe tin Thanh Phi chết, bốn cung đã rất kinh hãi và đau lòng, hôm nay may mắn được gặp lại Thanh phi ở đây tâm tình khó tránh khỏi có phần kích động. Bốn cung thực sự có rất nhiều điều muốn nói với Thanh phi nên tại gia yến ngày hôm đó mới thất thố trước mặt Hoàng thượng như thế, bốn cung cũng không ngờ những lời nói đó lại khiến Thanh phi giận dữ và hiểu lầm bốn cung...” Hai vai Hương Lan càng run hơn, tâm tình kích động nhưng đáng diệu khi nói lại tỏ ra mình là kẻ vô tội cao thượng.

Ngay lập tức nàng ta nhận được ánh mắt đồng tình của những cung nhân có mặt ở đó, bọn họ đều nghĩ xem ra không thể tin hết những lời đồn đại, kỳ thực Lan Phi đâu có đáng sợ như vậy! Có lẽ những lời nói không hay về Lan phi từ trước đến nay chỉ là thủ đoạn hãm hại trong hậu cung mà thôi.

Mộ Dung Ca vẫn ở bên cạnh thờ ơ nhìn Hương Lan biểu diễn, vô cùng đặc sắc! Nàng ta chỉ cần nói mấy câu đã biến cục diện chủ động thành của

mình.

Như Bằng thấy thế cũng thầm giận dữ, muốn tiến lên xé tan bộ mặt vờ vĩnh này của Hương Lan. Như Bằng thoáng cười lạnh, đang muốn mở miệng nói thì thấy Mộ Dung Ca đưa tay ngăn lại, nàng cắn cánh môi không cam lòng lui về sau một bước, lòng trùng xuống. Mộ Dung Ca sợ đắc tội với Hương Lan sẽ càng khiến Hoàng thượng tức giận thêm sao?

“Thì ra là thế.” Ánh mắt Mộ Dung Ca bỗng nhiên thay đổi, nàng mỉm cười mềm mại như làn gió xuân. “Xem ra bốn cung đã trách nhầm Lan phi rồi. Kỳ thực ngày ấy cũng là do bốn cung không biết giữ mồm giữ miệng nên mới bị phạt, nhờ Hoàng thượng thương tiếc nên mới không bị trách phạt nặng hơn, quả thực lúc đó trong lòng bốn cung rất tức giận và thầm cảm thấy oán hận Lan phi, nhưng bây giờ nghe những lời giải thích của Lan phi, bốn cung đã hiểu ra tất cả nên đâu còn gì không hài lòng. Bốn cung cảm thấy rất mừng vì không ngờ Lan phi lại là cô gái tốt đến vậy. Chỉ có điều, bốn cung không hiểu chuyện ở trong phủ Thái tử Hạ quốc mà Lan phi vừa nói là như thế nào.”

Hương Lan siết chặt hai nắm tay, sắc mặt biến trắng, mới vừa rồi thái độ của Mộ Dung Ca còn lạnh như băng, bộ dạng rõ ràng rất ghen tị, vì sao chỉ nói mấy câu đã quay ngoắt như thế? Thật kỳ lạ.

Mộ Dung Ca nháy mắt, tò mò hỏi Hương Lan. “Ồ? Vì sao Lan phi lại không nói?”

Thấy phản ứng của Mộ Dung Ca, những cung nhân xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thanh phi và Lan phi đã hóa giải được hiềm khích nên Thanh phi mới hòa hoãn như vậy.

Như Bằng đứng đằng sau rất kinh ngạc, vì sao Mộ Dung Ca lại thay đổi nhanh như vậy? Hương Lan mới chỉ nói vài câu mà nàng ấy đã tha thứ rồi?

Mộ Dung Ca là một cô gái thông minh, vốn dĩ nàng ấy không thể dễ dàng tha thứ cho Hương Lan như vậy!

Hương Lan nhẹ đảo tròn mắt, trong đầu nghĩ nhanh. Mộ Dung Ca sẽ không vô duyên vô cớ dễ dàng thay đổi thái độ, chẳng lẽ Mộ Dung Ca biết nàng ta đang diễn trò nên muốn cùng phối hợp xem sao ư? Đáy mắt thoáng lạnh, hai vai Hương Lan vẫn tiếp tục run lên. “Thanh phi thật tốt bụng làm bốn cung cảm động! Mới đầu khi đến đây bốn cung rất lo âu không biết Thanh phi có chịu tha thứ cho bốn cung hay không, hiện tại xem ra là do bốn cung đã suy nghĩ quá nhiều, giờ bốn cung cũng đã hiểu vì sao Hoàng thượng yêu mến Thanh phi như vậy.”

Mộ Dung Ca che miệng cười khê. “Lan phi nói đùa rồi, Hoàng thượng sao có thể thích bốn cung, Lan phi mới là người ở trong lòng Hoàng thượng, nếu không vì sao bốn cung mới nói vài câu đã khiến Hoàng thượng tức giận che chở Lan phi như thế. Hơn nữa, mỗi khi Hoàng thượng tới chỗ bốn cung cũng đều nhớ đến Lan phi, kỳ thực nhờ Hoàng thượng nói nên bản cung mới biết Lan phi không chỉ là người xinh đẹp tuyệt mỹ mà còn là một cô gái có trái tim lương thiện.”

Nhìn sắc mặt của Mộ Dung Ca không hề thấy vẻ tức giận, thậm chí nàng còn tươi cười thật lòng muốn qua lại thân thiết với Hương Lan.

Hương Lan hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, nàng ta chần chừ: “Hoàng thượng đã từng đề cập đến bốn cung ở trước mặt Thanh phi sao?” Trước đây Hương Lan luôn ngờ vực sự sủng ái của Triệu Tử Duy đối với mình rất kỳ lạ, có lẽ nào hẳn biết mục đích của nàng ta khi đến đây nên mới đối xử tốt như vậy. Nhưng hôm nay được nghe chính miệng Mộ Dung Ca nói ra lại khiến nàng ta phải suy nghĩ, chẳng lẽ trong lòng hẳn thực sự có nàng ta sao?

Mộ Dung Ca nâng chén trà lên ngấp một ngụm, nàng gật đầu tươi cười: “Sao Lan phi lại hỏi như thế?” Thực ra ở trước mặt nàng, Triệu Tử Duy

chưa từng nhắc đến Hương Lan. Chỉ có đêm đó khi cùng ngồi ăn và ngắm trăng, hắn vừa muốn mở miệng nhắc tới Hương Lan đã bị nàng chặn lại. Triệu Tử Duy không cần phải giải thích với nàng cái gì cả.

Hương Lan lập tức ý thức được mình vừa thất thần, trong tình huống này mà nàng ta vẫn còn lơ đãng nghĩ tới Triệu Tử Duy, xem ra nàng ta đã yêu hắn rồi cho nên mới để ý những lời hắn nói về mình, thậm chí muốn biết trong lòng hắn đang nghĩ đến ai? Nhưng lúc này nàng ta đang phải đối mặt với Mộ Dung Ca, tuyệt đối không thể làm lỡ chuyện được.

“Bốn cung chỉ là hiếu kỳ thôi.” Hương Lan nhẹ cúi đầu tỏ vẻ thẹn thùng.

Mộ Dung Ca cũng phối hợp che miệng cười trộm: “Lan phi ngưỡng chừng sao? Đều là tỷ muội cả cần gì phải khách khí như vậy? Chúng ta cùng hầu hạ Hoàng thượng, tất nhiên sẽ biết Hoàng thượng yêu thích điều gì, Lan phi nói xem khi ở cùng với Lan Phi, Hoàng thượng có từng nhắc tới bốn cung không?”

Hương Lan hơi suy nghĩ, hồi tưởng lại từ lúc Mộ Dung Ca vào cung đến giờ Triệu Tử Duy đã từng nhắc tới Mộ Dung Ca ở trước mặt nàng ta chưa, hình như là không có. Nàng ta ngẩng đầu tươi cười nhìn Mộ Dung Ca: “Tất nhiên Hoàng thượng đã từng nhắc tới Thanh phi rồi, người nói Thanh phi dịu dàng ôn nhuận, là một trong những phi tần người thích nhất.” Dứt lời, trong đầu nàng ta nhớ tới hình ảnh ngày ấy khi Mộ Dung Ca vừa xuất hiện, Triệu Tử Duy đã hoảng hốt như thế nào.

Thời gian gần đây Hương Lan vẫn luôn suy nghĩ về chuyện đó, nàng ta hoài nghi, giãy dụa trong những suy đoán nhưng vẫn không thể ra được kết quả.

Mộ Dung Ca nghe thế tỏ ra ngưỡng ngáp: “Ôi Hoàng thượng cũng thật là, sao lại nói những lời như vậy ở trước mặt Lan phi chứ?”

Nhìn vẻ ngượng ngùng tươi cười trên gương mặt Mộ Dung Ca, Hương Lan cảm thấy thật nhức mắt, nụ cười trên môi cũng thiếu tự nhiên hơn. Nàng ta giả vờ nhìn lướt qua Như Băng, thay đổi chủ đề: “Như Băng gần đây khỏe chứ?” Hương Lan vốn chẳng có bao nhiêu ấn tượng với Như Băng, luận về mưu trí cô gái này không thể nào so sánh được với Mộ Dung Ca, nếu không đã không để thua trong tay Ánh Tuyết, có điều trước đây Như Băng đi theo Lương Hân Hân, giờ bỗng chạy theo Mộ Dung Ca, quả là một bằng chứng tốt không phải sao?

Như Băng cười nhạt, khó nén trả lời lại: “Làm phi tần Lan phi nương nương phải quan tâm, nô tỳ đi theo Thanh phi nương nương đương nhiên rất tốt.”

Hương Lan gật gù vẻ hiểu rõ, sau đó nàng ta quay lại với Mộ Dung Ca, mềm mại nói: “Vừa vặn trong cung của bốn cung có thuốc trị sẹo, chỉ cần thoa lên vết sẹo trăm ngày sau sẽ có kết quả, nếu không nhìn kỹ tuyệt đối sẽ không thấy dấu vết.” Vừa nói nàng ta vừa đưa tay ra nhận hộp thuốc mỡ từ cung nhân rồi đưa tới cho Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca nhận lấy nhưng không mở ra mà đưa cho Như Băng. “Lan phi thật chu đáo! Mấy ngày nay bốn cung vẫn luôn phiền lòng vì không biết làm cách nào trị vết sẹo trên tay, không ngờ Lan phi lại tặng bốn cung một món quà tốt như vậy, thật trùng ý của của bốn cung.”

Hương Lan cười nhẹ. “Thanh phi không cần khách sáo, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.” Nàng ta thấy trà trên bàn đã hết, ánh mắt khẽ sáng lên, nói tiếp: “Bốn cung nghe nói tay nghề làm trà của Thanh phi rất tốt, đặc biệt là trà hoa cúc, chẳng biết bốn cung có điểm phúc được thử hay không?” Đoạn thời gian còn ở phủ Thái tử nước Hạ, Hương Lan đã biết tay nghề nấu ăn của Mộ Dung Ca rất khá, còn biết làm rất nhiều món ăn lạ, trong đó có trà hoa cúc nghe nói được liệt vào hàng tuyệt phẩm.

Những lời này làm nụ cười trên môi Mộ Dung Ca sâu thêm mấy phần, nàng nghiêng đầu nói với Như Băng: “Đi pha một bình trà hoa cúc.” Sau đó mỉm cười nhìn Hương Lan. “Chỉ là nghịch ngợm lúc rảnh rồi thôi, thấy hoa cúc có mùi thơm rất dễ chịu nên ta đã nghĩ có thể thử đem nó ra ngâm trà, kết quả lại ra thứ trà có mùi vị rất tốt.”

“Vậy bốn cung càng không thể bỏ qua cơ hội này.” Hương Lan mừng rỡ.

Sau khi Như Băng đi khỏi, Mộ Dung Ca mới mỉm cười nói với tiếp: “Gần đây Lan phi có gặp Lâm Khinh Trần không?” Nước Phong đã bị diệt, Lâm Khinh Trần không còn là Thái tử Phong quốc, cũng chẳng phải Kinh Nam vương, y chỉ là một người dân bình thường.

Ánh mắt Hương Lan hơi lạnh đi, nàng ta cau mày, tại sao Mộ Dung Ca bỗng dưng nhắc tới Lâm Khinh Trần? Hương Lan suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Đã lâu rồi ta chưa gặp y, hôm nay bốn cung đã là phi tử của Hoàng thượng, những chuyện trước kia đều không đáng nhắc đến nữa.” Nàng ta càng nghĩ càng cảm thấy lo âu, rốt cuộc thì Mộ Dung Ca đã biết cái gì rồi?

Mộ Dung Ca cười nhẹ. “Thì ra là thế. Bốn cung vốn muốn nhờ Lan phi để gặp Lâm Khinh Trần. Vài năm trước bốn cung từng có duyên gặp mặt, cũng được y giúp đỡ rất nhiều chuyện, bốn cung thực sự muốn gặp y để nói tiếng cảm ơn.” Nàng đã từng nghĩ Lâm Khinh Trần là một người không màng danh lợi, người tốt hiếm có trên thế gian này, y khác hoàn toàn với những kẻ thích tranh quyền đoạt vị trong cung cấm, nhưng theo thời gian qua đi nàng bắt đầu có cái nhìn khác, có vài người mặt ngoài hiền lành nhưng bên trong ngấm ngầm giở thủ đoạn lừa dối thế nhân.

Hương Lan mỉm cười: “Thì ra Thanh phi đã từng được Lâm Khinh Trần giúp đỡ, nếu sau này có duyên, tin rằng Thanh phi sẽ được gặp lại y.” Cơ hội này sẽ tới nhanh thôi, Lâm Khinh Trần cũng không đợi được nữa rồi.

“Thật sao? Bốn cung rất mong chờ ngày đó đến.” Ánh nhìn của Mộ Dung Ca trở nên sâu hơn, sắc lạnh lưu động nơi đáy mắt. “Cách đây không lâu bốn cung có nghe nói Lâm Thiện Nhã bị Thái tử nước Hạ tử hôn, hiện không rõ tung tích, chẳng biết việc này có thật hay không?”

“Đúng là có chuyện này. Có thể nàng ta quá thương tâm nên không muốn xuất hiện trước mặt mọi người.” Đồng tử trong mắt Hương Lan hơi co lại, rốt cuộc thì Mộ Dung Ca muốn nói điều gì và muốn biết gì từ những câu trả lời của nàng ta? Hết Lâm Khinh Trần đến Lâm Thiện Nhã, từng bước thử nàng ta làm nàng ta càng thêm mơ hồ.

Mộ Dung Ca nhấp thêm một ngụm trà, vẻ mặt thoáng trầm xuống, giọng nói tiếc nuối: “Đúng là chuyện không may, bốn cung luôn muốn được gặp Lâm Thiện Nhã, không biết giữa Lan phi và Lâm Thiện Nhã, người nào có dung mạo xuất sắc hơn.”

“Tất nhiên là Lâm Thiện Nhã rồi, năm đó bốn chữ công chúa Thiện Nhã vang danh thiên hạ, nam tử nào nghe thấy danh nàng ta đều điên cuồng theo đuổi, chẳng phải cũng vì nàng ta quá đẹp nên Thái tử nước Hạ mới đích thân đến nước Phong cầu thân đó sao.” Hương Lan trả lời rất cẩn thận.

“Lan phi hà tất phải khiêm tốn như vậy? Hoàng thượng đã từng nói dung mạo của Lan phi còn đẹp hơn nhiều so với Lâm Thiện Nhã. Bốn cung nghe Như Băng kể trong khoảng thời gian Lan phi phục vụ nàng ta phải dịch dung, cho nên thế nhân chỉ biết đến Lâm Thiện Nhã mà không biết trên đời này còn một Lan phi dung mạo cũng chẳng kém. Nếu Lan phi xuất hiện với gương mặt thật ngay từ đầu thì người có sắc đẹp đứng đầu thiên hạ phải là Lan phi mới đúng. Có điều, Lan phi mà dùng gương mặt thật của mình ở bên cạnh Lâm Thiện Nhã, có lẽ muốn sống yên ổn qua ngày cũng không phải dễ dàng?” Mộ Dung Ca vờ thờ dài, không nhanh không chậm nói ra những lời này.

Đôi mày của Hương Lan càng thêm cau chặt, ánh mắt nàng ta nhìn Mộ Dung Ca sắc lẹm: “Thanh phi nói những lời này có ý gì?”

“Chỉ là nghĩ gì nói nấy thôi, Lâm Thiện Nhã danh tiếng vang dội sao có thể để người khác đoạt mất mỹ danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của nàng ta? Lan Phi không cần khẩn trương như vậy, bốn cung chỉ đang nói ra những suy đoán của mình. Chuyện đời hay thật đấy, khi người còn giá trị lợi dụng, tự nhiên sẽ cho người sống tốt hơn bất kì kẻ nào, đến khi hết giá trị lợi dụng người sẽ bị giết chết không thương tiếc, diệt trừ để tránh hậu hoạn.” Nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Ca lúc này đặc biệt chói mắt, vết sẹo trên gương mặt nàng như biến mất.

Trong lòng Hương Lan nhất thời trầm xuống, gương mặt tuyệt mỹ dần tái nhợt. Kỳ thực nàng ta hiểu rất rõ ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Ca, nhưng dựa vào những gì nàng ta biết về Lâm Khinh Trần trong suốt bao nhiêu năm hầu hạ, nàng ta biết y sẽ không giết nàng ta sau khi đã hoàn thành công việc.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng nàng ta vẫn không có cách nào khống chế được mình thôi hoài nghi cùng lo lắng bất an. Hương Lan đã từng trải qua nhiều việc mà người khác chưa từng trải qua, càng hiểu rõ hơn ai hết sự tàn khốc của chiến tranh, chính vì thế trong khoảng thời gian này nàng ta bắt đầu do dự, không còn giữ được ý chí kiên định như ban đầu, và tất nhiên chuyện này có liên quan rất lớn đến Triệu Tử Duy.

“Sao Lan phi đột nhiên lại trầm mặc vậy? Sắc mặt cũng không được tốt, có phải mấy ngày nay Lan phi không được khỏe?” Mộ Dung Ca nghiêng người lại gần, tò mò nhìn Hương Lan.

Câu hỏi của Mộ Dung Ca truyền vào trong tai giúp Hương Lan hoàn hồn, may mà lúc này Như Băng đã bưng một bình trà hoa cúc đến.

Hương Lan lập tức giải thích: “Có thể tối hôm qua ta thức hơi khuya nên khí sắc kém, cảm ơn Thanh phi nương nương đã quan tâm. Trà hoa cúc này thực sự rất thơm, Như Băng vừa vào trong điện, bốn cung đã ngửi thấy mùi thơm tràn ra khắp phòng.”

Mộ Dung Ca mỉm cười, phân phó cho Như Băng đang đi đến gần. “Như Băng, mau châm trà cho Lan phi.”

Mặc dù trong lòng không muốn nhưng Như Băng cũng không làm trái lệnh của Mộ Dung Ca, nàng xụ mặt châm trà cho Hương Lan.

Hương Lan nghiêng đầu nhìn chén trà của mình được rót đầy, ánh mắt khẽ sáng lên, cánh tay cầm chiếc khăn gấm nhẹ run rẩy. Khi Như Băng còn chưa rót xong thì đã thấy một bàn tay đưa ra chặn lại động tác của mình.

Như Băng thoáng ngạc nhiên.

“Hôm nay bốn cung đến đây là muốn nhận lỗi với Thanh phi, chi bằng để bốn cung tự mình châm trà cho Thanh phi, coi như biểu thị sự áy náy của bốn cung.” Hương Lan miệng nói chân đã bước đến trước mặt Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca mỉm cười gật đầu nhưng trong lòng thầm cười lạnh, thời cơ đã đến rồi!

Mỗi bước đi đều khiến Hương Lan sợ hãi, sắc mặt nàng ta cũng ngày càng trở nên tái nhợt. Khi đưa ấm trà ra rót vào chén cho Mộ Dung Ca, nàng ta ngẩng đầu mỉm cười nhìn Mộ Dung Ca: “Bất kể trước đây tỷ muội chúng ta có hiềm khích gì thì bây giờ cũng đã là người của Hoàng thượng, nên cùng nhau tận tâm hầu hạ người.”

Dứt lời, hai cánh tay run rẩy đưa chén trà của mình lên uống cạn một hơi.

Mộ Dung Ca chỉ nhú mào quan sát hành động của Hương Lan mà không nói, nàng cũng cầm lấy chén trà. Đúng lúc đó khóe mắt chợt bắt được một bóng người màu vàng xông vào trong điện. Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì chén trà trên tay Mộ Dung Ca đã bị một chưởng đánh tới làm đổ ập cả vào người của Hương Lan.

Ngay sau đó là tiếng quát giận dữ: “Hương Lan, người đáng chết!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 155

“Hương Lan, người đáng chết!”

Một tiếng gầm chấn động vang lên, dư âm của nó vẫn còn vọng mãi trong thiên điện. Triệu Tử Duy tung một cước rất mạnh đá Hương Lan bay ra xa, một cước này cơ hồ đã dùng toàn lực của hắn.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, chuyện gì vừa xảy ra? Tại sao Hoàng thượng đột ngột xuất hiện, còn đối xử với Lan phi thô bạo như vậy?

Triệu Tử Duy ôm chặt Mộ Dung Ca vào trong ngực, cẩn thận quan sát nàng từ trên xuống dưới, cổ họng bật ra âm thanh run rẩy: “Nàng đã uống chưa?”

Mộ Dung Ca lắc đầu. “Vẫn chưa.” Cho dù Triệu Tử Duy không xuất hiện, nàng cũng sẽ tìm lý do để không phải uống chén trà này. Mộ Dung Ca liếc mắt quan sát sắc mặt tái nhợt của Hương Lan, thầm cảm thấy hình như Hương Lan cũng không có ý định hại nàng như lúc trước.

Hương Lan thất thần nhìn Triệu Tử Duy, sắc mặt nàng ta càng thêm trắng bệch, không ngờ hắn có thể vô tình đá nàng mạnh đến thế, giờ khắc này Hương Lan đã hoàn toàn hiểu rõ mức độ sủng ái mà Triệu Tử Duy dành cho Mộ Dung Ca. Ở thời điểm Mộ Dung Ca bị nguy hiểm, trong mắt hắn không thể chứa được ai khác, cho dù vứt bỏ tất cả những gì hắn đang xây dựng cũng phải bảo vệ được Mộ Dung Ca.

Thì ra từ đầu đến cuối nàng ta chỉ là kẻ bị lợi dụng, chẳng phải nàng ta cũng đã đoán ra được từ sớm sao?

“Trong lòng Hoàng thượng quả nhiên không hề có thiệp.” Hương Lan ho khan, tiếng cười của nàng khổ sở thê lương, lần này nàng ta đã biết đau lòng là như thế nào. Nàng ta đổ kỵ nhìn Mộ Dung Ca. Từ khi Mộ Dung Ca xuất hiện, cảm xúc của Triệu Tử Duy hoàn toàn không khống chế được nữa, nàng ta đã biết trước sẽ có lúc xảy ra chuyện này.

Ánh nhìn của Hương Lan rơi xuống tà váy của Mộ Dung Ca, vừa rồi khi Triệu Tử Duy hất đổ chén trà trong tay Mộ Dung Ca, đã có một chút trà rơi xuống váy Mộ Dung Ca. Hương Lan thầm cười nhạt. Gần đến giờ hành động, bỗng nhiên nàng ta thay đổi kế hoạch, muốn thử một chút... kết quả không ngoài dự đoán.

Thực ra nàng ta không hề động tay động chân vào chén trà đó. Lúc ban đầu nàng ta cũng định nghe theo mệnh lệnh của Lâm Kinh Trần hạ độc Mộ Dung Ca để trừ hậu hoạn. Nếu Triệu Tử Duy thực sự không quan tâm tới Mộ Dung Ca, vậy khi Nguyên Kỳ đến đây chẳng phải sẽ giúp bọn họ có cơ hội liên thủ với nhau hay sao? Cho nên Lâm Kinh Trần hạ sát lệnh diệt trừ Mộ Dung Ca. Nhưng khi đến giờ hành động, nàng ta lại chần chừ, nếu nàng ta thực sự ra tay phải chăng sẽ mất đi tình yêu của Triệu Tử Duy? Kỳ thực trong nội tâm của Hương Lan đã không muốn Triệu Tử Duy phải chịu bất kỳ nguy hiểm nào, vì vậy nàng ta thay đổi kế hoạch ban đầu.

Triệu Tử Duy dần dần hoàn hồn, chính mắt thấy Mộ Dung Ca bình yên vô sự hẳn mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe thấy lời chất vấn yếu ớt của Hương Lan, hẳn lạnh lùng trừng mắt với nàng ta, trong ánh mắt không hề có sự thương tiếc hay sủng ái như trước đây, chỉ có lạnh lùng vô tình buốt giá xương tủy. Ánh mắt này khiến Hương Lan run rẩy, trong lòng dấy lên nỗi tuyệt vọng sâu thẳm tận linh hồn.

“Người dám cả gan làm loạn, mưu hại nàng!” Triệu Tử Duy bắn ánh mắt sắc lạnh như ưng về phía Hương Lan, ánh mắt đó ẩn chứa sự phẫn nộ và sát khí! Nếu Mộ Dung Ca thực sự chết trong tay Hương Lan thì hẳn thề sẽ làm

cho Hương Lan và những kẻ đứng sau lưng nàng ta phải trả giá đắt. May mà Mộ Dung Ca vẫn bình yên vô sự.

Mộ Dung Ca cẩn thận quan sát phản ứng của Hương Lan, từ vẻ mặt của nàng ta, nàng có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng, tự giễu và một chút tình cảm phức tạp, có rất nhiều chỗ không hợp lý.

“Hoàng thượng, lẽ nào ở trong lòng người chưa từng yêu thích thiếp dù chỉ một chút sao? Những sủng ái yêu thương của người trong thời gian qua thực sự chỉ là giả dối thôi ư? Nếu tất cả những điều đó là thật thì Hoàng thượng đã đạt được mục đích rồi.” Hương Lan gần như tuyệt vọng trước ánh mắt vô tình của Triệu Tử Duy.

Hương Lan vốn có sắc đẹp hơn người, dáng vẻ hoảng hốt lúc này của nàng ta lại càng thêm rung động, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ đọng đầy nước mắt khiến chúng long lanh đáng yêu vạn phần, ai nhìn vào cũng phải cảm thấy thương tiếc.

Triệu Tử Duy khẽ nhíu mày, từ lúc bắt đầu đến bây giờ hắn chỉ có ý định lợi dụng chứ chưa từng động lòng với Hương Lan.

“Những ngày qua, sau mỗi lần chúng ta thân mật Hoàng thượng vẫn thường ôm thiếp vào trong ngực thì thầm lời yêu thiếp, những lời đó cũng chỉ là nói dối thôi ư?” Hương Lan nước nở, nàng tuyệt vọng đến mức không còn muốn nhìn Triệu Tử Duy nữa, sự im lặng của hắn khiến lòng nàng trống rỗng, đau đớn.

“Hoàng thượng, thiếp vẫn luôn do dự, vẫn luôn do dự...” Hương Lan nhìn xuống, không thể tiếp tục chạm đến ánh mắt lạnh như băng kia, giọng nói của nàng dần dần biến mất. Trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, từ bụng truyền đến cảm giác đau đớn lan tỏa toàn thân, cơn đau ngày càng kịch liệt giống như có ai đó đang dùng búa sắt nện vào.

Mộ Dung Ca bỗng nhiên kéo tay Triệu Tử Duy, vội vàng nói: “Hoàng thượng, nàng ấy không hạ độc trong chén trà của thiếp!”

“Cái gì?” Đuôi lông mày của Triệu Tử Duy kéo lên cao, ánh mắt tà mị thoáng vẻ ngạc nhiên.

Đột nhiên Mộ Dung Ca hiểu hết mọi chuyện, có thể từ đầu khi đến đây Hương Lan đã có ý định giết nàng, nhưng sau khi cả hai ngồi nói chuyện, nàng ta lại hối hận không muốn để Triệu Tử Duy phải gặp cảnh nguy hiểm nên đã thay đổi ý định. Nếu chén trà của nàng không có độc, vậy....

Mộ Dung Ca nheo mắt nhìn gương mặt đau đớn của Hương Lan, nàng kinh hãi hô lên: “Chẳng lẽ trong nước trà của nàng ấy có độc?” Nếu đúng nàng ta làm như vậy thì những gì Triệu Tử Duy làm trong thời gian qua đã thành công rồi. Hương Lan là một cô gái thông minh lại hiểu sự đời, chắc hẳn nàng ta có thể khống chế được trái tim của mình không động lòng trước bất cứ ai, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục trước sự dụ dỗ quan tâm của Triệu Tử Duy.

“Sao?” Triệu Tử Duy hồ nghi đứng ở trên cao nhìn xuống Hương Lan đau đớn đến giãy dụa.

Hương Lan cố gắng chịu đựng cơn đau lan tỏa nơi bụng, nàng ta biết mình đang phải trải qua chuyện gì, bỗng nhiên Hương Lan ngẩng đầu lên, nỗ lực mở to hai mắt cầu cứu Mộ Dung Ca: “Mau cứu ta, ta đang mang long thai...” Nàng ta không hối hận khi không hạ độc Mộ Dung Ca, cũng chẳng có dũng khí hạ độc chính mình. Một cước vừa rồi của Triệu Tử Duy làm tổn thương đến lục phủ ngũ tạng của nàng ta khiến nàng ta đau đến chết đi, nhưng cơn đau ở bụng dưới lại khiến nàng ta hoảng hốt.

Nàng ta vẫn luôn mong muốn mình mang thai, chẳng lẽ nàng ta mang thai thật ư?

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Trước mắt nhòe lệ không nhìn thấy rõ hình ảnh của người nam tử kia, bóng dáng của hắn thật xa xôi. “Hoàng thượng, con của chúng ta...”

Giọng nói thảng thốt của Hương Lan vang khắp thiên điện làm mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Mộ Dung Ca chuyển mắt về phía Triệu Tử Duy, nàng bình tĩnh nói: “Đến cuối cùng nàng ấy lại thay đổi ý định không muốn hại thiếp nữa, cũng không hạ độc vào chén trà của chính mình, nàng ấy là vì Hoàng thượng mà thay đổi ý định đó, có lẽ... lúc này nàng ấy thực sự có thai đấy ạ.”

Cơ thể Triệu Tử Duy nhẹ run lên, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh không chút dao động của Mộ Dung Ca, cả người mờ mịt như lâm vào bóng tối, hắn chỉ có thể bất lực để mình thống khổ giãy dụa trong bóng tối sâu thẳm. Hương Lan lại mang thai! Chỉ là thỏa mãn nhu cầu nhục dục mà nàng ta lại có thai được, chẳng phải mỗi lần thị tẩm hắn luôn để hoạn quan mang tì tử canh đến nhìn nàng ta uống xong rồi mới rời đi sao. Nhưng hắn chợt nhớ ra, ngày hôm ấy, hình như hắn đã quên mất, sau đó Mộ Dung Ca xuất hiện tới nay đã được một tháng, trong thời gian này hắn chưa từng đụng vào Hương Lan!

“Hãy cứu nàng ấy!” Mộ Dung Ca bình tĩnh yêu cầu.

Như Băng đứng ở đằng sau không hiểu tình huống đang xảy ra, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đau đớn giãy dụa trên nền đất của Hương Lan, nàng cũng cảm thấy không đành lòng.

“Hoàng thượng... Con của chúng ta...” Hương Lan ôm bụng đau đớn rên lên, nàng ta không muốn mất đi đứa bé này, nếu mất nó thì nàng ta còn lại cái gì đây?

“Cho dù thế nào đi chăng nữa thì đứa trẻ cũng không có tội. Hơn nữa, nàng ấy... cũng thật lòng với ngài.” Mộ Dung Ca bất giác thở dài. Có thể

đây chính là tình cảnh mà Triệu Tử Duy muốn thấy, nhưng số phận trớ trêu, Hương Lan lại có thai!

Đứa trẻ này hoàn toàn không có tội.

Mộ Dung Ca thấy Triệu Tử Duy đang thất thần nhìn mình, ánh mắt kia có tìm tòi nghiên cứu, cũng mang theo cả sự sợ hãi. Nàng không do dự, quay sang phân phó cho hạ nhân: “Mời ngự y đến đây.” Sau đó nàng liếc mắt về phía Như Băng, Như Băng lập tức lệnh cho các cung nhân trong điện đỡ Hương Lan tới phòng nghỉ.

Triệu Tử Duy vẫn đứng im nhìn phản ứng của Mộ Dung Ca, thấy nàng lạnh lùng tránh khỏi ngực của hắn, hắn cảm thấy chán nản, hối hận, mệt mỏi. Hắn đưa tay ra giữ lại tay của Mộ Dung Ca, thanh âm hơi run rẩy: “Mộ Dung Ca, hãy đồng ý với trẫm sẽ không rời đi.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi dao động. “Hoàng thượng, trước tiên phải cứu Lan phi đã, nàng ấy còn chưa qua được cơn nguy hiểm.”

“Trẫm không quan tâm, nàng vẫn muốn rời khỏi trẫm có phải không?”

Như Băng và những cung nữ đứng hầu trong điện đã đưa Hương Lan đi ra ngoài, trong nội điện rộng lớn vắng vẻ chỉ còn lại hai người bọn họ. Lời cầu xin của người đàn ông đó vang lên run rẩy.

Viễn mắt Mộ Dung Ca cay xè, cổ họng cũng khô rát, nàng quay đầu lại nhìn thẳng vào hắn: “Hoàng thượng, chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác. Ngài cũng phải có trách nhiệm mình cần gánh vác.” Hắn có hậu cung to lớn với ba nghìn người đẹp, hắn đã nắm trong tay quyền lực lớn lao mà cả thiên hạ này thềm muốn.

Còn trong lòng nàng đã có bóng hình của người khác.

Tất cả đã không thể quay đầu lại.

Nửa canh giờ sau, đám ngự y nhận được lệnh của Mộ Dung Ca, không dám chậm trễ chạy ngay với cung Thu Nguyệt.

Mấy ngự y thay phiên nhau bắt mạch cho Hương Lan sắp lâm vào hôn mê, sắc mặt tất cả đều hết sức nặng nề.

“Bào thai trong bụng của Lan phi không thể giữ được ạ.”

Mỗi một ngự y đều lắc đầu tiếc nuối nói như vậy.

Một cước Triệu Tử Duy đạp lên người Hương Lan mang theo cả nội lực của hãn, hơn nữa hãn còn dùng toàn lực. Hương Lan mới chỉ mang thai một, hai tháng sao có thể chịu đựng được? Kết quả sảy thai là tất yếu.

Hương Lan nằm ở trên giường, khóe mắt chậm rãi chảy xuống một dòng lệ. Đứa con này thực sự không giữ được rồi...

Đôi mày trên gương mặt Triệu Tử Duy cau chặt, hãn phất tay để các ngự y lui ra ngoài.

Mộ Dung Ca đứng bên cạnh cũng cảm thấy đau lòng, mất đi đứa con đối với phụ nữ chính là nỗi đau xé ruột xé gan, nàng đã từng trải qua cảm giác này nên biết nó đau đớn đến mức nào.

Hương Lan không làm gì sai, từ đầu đến cuối nàng ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của Lâm Khinh Trần vì y là chủ nhân của nàng ta, đến cuối cùng nàng ta lại dần dần đánh mất trái tim mình trong sự yêu thương sủng ái của Triệu Tử Duy, rồi thay đổi ý định mà phản bội lại Lâm Khinh Trần, cho dù nàng ta biết phản bội y sẽ nhận được hậu quả gì nhưng vẫn quyết định làm theo trái tim mình.

Âu đây cũng là số mệnh không thể nào tránh né, là thân bất do kỷ trong thời thế loạn lạc này.

Mộ Dung Ca bước tới bên giường nhìn Hương Lan, nàng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ta cũng đã từng trải qua nỗi đau này, ta hiểu cảm giác của cô. Cô đã lựa chọn, cô là người thông minh hẳn phải biết tiếp theo nên làm cái gì.”

Cơ thể Hương Lan run lên, nàng ta cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng mình. Nàng mở to hai mắt nhìn Mộ Dung Ca, trong đáy mắt không có thiện ý nguy trang, cũng không có uất hận, chỉ bình tĩnh mỉm cười: “Mộ Dung Ca, ta thật hâm mộ ngươi.” Nàng ta cảm thấy mình như đang bị ông trời đùa giỡn, nếu có một cơ hội nữa, nàng ta tình nguyện năm đó được chết cùng phụ hoàng và mẫu hậu.

Chuyển tầm mắt từ Mộ Dung Ca sang Triệu Tử Duy đứng trước cửa sổ, Hương Lan đã quá quen thuộc với bóng lưng này, nhiều lần tỉnh dậy trong đêm, nàng lại thấy hắc đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hương Lan biết tình thế hắc đang phải đối mặt rất hung hiểm, kẻ địch của hắc rất mạnh.

Thật ra, hắc không hề sai.

Hương Lan khẽ cười: “Hoàng thượng, thiếp không oán không hối.” Cho dù biết trong tim hắc không có nàng ta, nhưng nàng ta vẫn không hối hận với quyết định của mình, dù kết quả có khiến nàng ta phải mất mạng cũng không oán hận, ai bảo nàng ta đã lỡ chìm đắm trong lời ngọt ngào và sự dịu dàng của hắc chứ. Lúc đó nàng ta đã từng lầm tưởng trong lòng hắc có nàng ta.

Nghe thấy những lời này, Triệu Tử Duy xoay người nhìn Hương Lan đang nằm trên giường, dung nhan yêu nghiệt thoáng trầm xuống.

Mộ Dung Ca suy nghĩ. Mới trải qua vài năm mà khi gặp lại đã không còn thấy nụ cười trên môi Hương Lan. Hương Lan là một cô gái thông minh, lẽ ra phải có cuộc sống tốt hơn, đáng tiếc nàng ấy có dung mạo quá đẹp nên không thể tránh khỏi số mệnh bị người ta lợi dụng. Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, ánh mắt sâu thẳm, trong lòng Triệu Tử Duy thực sự không có Hương Lan ư?

—bamhollyland.com—

Triệu Tử Tấn đứng trước cửa cung Thu Nguyệt, quay đầu nhìn ngự y đã đi xa. Gương mặt anh tuần phóng khoáng trắng nhợt như một tờ giấy, hai bàn tay hằn nắm chặt làm mu bàn tay nổi lên gân xanh. Hắn mím chặt môi đến mức đôi môi đã mất sắc hồng.

Trong đầu hắn lúc này trống rỗng, cơ thể vô lực tựa vào một bên cột.

Nàng đã chết rồi?

Thực sự đã chết rồi ư?

Hắn đã tới chậm một bước?

Hắn lao đảo xông vào cung Thu Nguyệt, trước mắt tràn ngập trí nhớ về nàng.

Người con gái dịu dàng luôn che chở cho hắn...

Nàng lau đi vết bẩn trên mặt hắn, vì hắn mà làm những món ăn ngon nhất thế gian...

Nàng dịu dàng gọi tên hắn... Tấn Nhi....

Nàng nói, nàng đã không thể nhận nổi hai chữ tỷ tỷ của hắn.

“Mộ Dung Ca... tỷ tỷ...” Hắn cúi đầu, khàn giọng gọi tên nàng.

Vừa đúng lúc thấy một cung nữ đi ngang qua, hăn lập tức bắt lấy cung nữ kia, dùng vẻ mặt lạnh lẽo điên cuồng nhất hét lên: “Thanh phi đang ở đâu?!!!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Vừa đúng lúc thấy một cung nữ đi ngang qua, Triệu Tử Tấn lập tức bắt lấy cung nữ kia, dùng vẻ mặt lạnh lẽo điên cuồng nhất hét lên: “Thanh phi đang ở đâu?!!!”

Nàng không sao đâu, tuyệt đối không có việc gì đâu.

Người cung nữ sợ hãi run rẩy đưa ngón tay chỉ về phía phòng nghỉ của khách. “Ở nhà kè ạ...”

Triệu Tử Tấn lập tức buông người cung nữ kia, nhanh chóng phi thân đến nhà kè, vừa chạy hăn vừa lầm bầm, nàng sẽ không có việc gì đâu, tuyệt đối không thể có việc gì được, cảnh vật trước mắt hăn như nhòe đi, hăn đã biết sai rồi...

Vừa đẩy cửa, một mùi thuốc nồng nặc xông tới mũi khiến tim hăn phải run lên, hăn chật vật chạy vào trong phòng.

Đi vào, hăn thấy ngay Mộ Dung Ca đang đứng sừng sững cùng Triệu Tử Duy.

Hăn khóa chặt hình bóng nàng, giọng nói run rẩy mang theo sự kinh ngạc: “Nàng không có việc gì ư?”

Nàng không sao? Triệu Tử Tấn giật mình, toàn bộ lệ nóng kìm nén suốt này giờ đều được tuôn ra hết, khuôn mặt hăn đầm nước mắt, đây là lần đầu tiên hăn cảm thấy sợ hãi đến mức này. Dọc đường đi, hăn chỉ sợ sau này mình vĩnh viễn không còn được gặp nàng nữa.

Đến khi nhìn thấy nàng khỏe mạnh không thương tích đứng trước mặt, còn dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn hần, hần mới dám thả lỏng lòng mình, những sợ hãi hoảng hốt khi trước lập tức biến mất hoàn toàn.

Nhưng khi thoáng liếc thấy Hương Lan tái nhợt đang nằm trên giường, tâm hần trùng xuống.

Không kịp gạt lệ trên mặt, đáy mắt hần lóe lên một tia sợ hãi.

Mộ Dung Ca rất bất ngờ khi thấy Triệu Tử Tấn xuất hiện, vì nàng biết đối với hần, nàng chỉ là một món đồ để hần lợi dụng. Hần có thể bỏ qua tình nghĩa miễn sao đạt được mục đích thì giữa bọn họ đã không còn gì nữa rồi. Thế nhưng hần lại hoảng hốt chạy tới đây, thấy nàng không sao, hần yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Tấn Nhi, nàng mong hần chỉ đang tạm thời bị quyền lợi che mắt mà không phải do bản chất hần thực sự là người như vậy, nhưng sâu thẳm trong nội tâm nàng mơ hồ đã có đáp án, con người một khi đã lạc đường sao còn biết quay đầu lại?

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy bắn ra sắc lạnh mãnh liệt nhìn thẳng vào Triệu Tử Tấn, khóe miệng hần tạo thành độ cong cứng rắn. “Khánh Lâm vương tới chậm rồi, nếu tới sớm một chút có khi đã được như người mong muốn.”

Cơ thể Triệu Tử Tấn căng lên, hần không thể nào phản bác lại lời nói của Triệu Tử Duy nhưng hần không màng đến Triệu Tử Duy mà nhìn chăm chăm vào sự biến hóa nét mặt của Mộ Dung Ca. Hần chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nàng sẽ chết! Mùi thuốc gay mũi phảng phất trong không khí giúp hần dần dần hồi phục lý trí vừa sụp đổ. Hai mắt nheo lại, nước mắt trên gương mặt đã biến mất không còn dấu tích. Đôi mày xinh đẹp hơi lượn sóng, hần cười nói: “Hoàng huynh đang nói đùa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Ca rủ mi, ánh mắt dần chìm vào băng lạnh, nàng nhắm mắt, cố gắng sắp xếp tâm tình xáo trộn của mình, khi ngẩng đầu lên, gương mặt nàng lại quay trở về dáng vẻ tươi cười sáng lạn, nàng nói với Triệu Tử Tấn: “Khánh Lâm vương, bốn cung không sao, có điều Lan phi ngoài ý muốn lại bị thương. Nghe nói Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã đang ở kinh thành, Khánh Lâm vương cũng có giao tình với bọn họ, chi bằng nói cho bọn họ biết một chút tình hình của Lan phi để bọn họ không phải lo lắng, thân thể của Lan phi cũng không có gì đáng ngại. Về phần bốn cung... e rằng phải để bọn họ tốn nhiều tâm tư hơn rồi.”

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày phải đứng ở thế đối lập với Tấn Nhi, càng không ngờ Lâm Khinh Trần sẽ trở thành đối thủ của mình.

Vốn nàng không phải là người thích có kẻ thù, nhưng từ khi vô tình bị đưa đến đây, cái thế giới này đã ép nàng phải như vậy.

Nàng biết hết rồi ư? Sắc mặt vừa hồi phục của Triệu Tử Tấn lại tái nhợt, nụ cười tao nhã trên môi hẫ hẫ cứng đờ, bàn tay giấu dưới ống tay áo nhẹ run lên. Lúc này hẫ hẫ không dám đối mặt với gương mặt cười tươi như hoa của nàng vì hẫ hẫ biết mình không thể cười đáp lại, cố tránh ánh mắt của nàng, hẫ hẫ trả lời: “Thanh phi không sao là được rồi.”

“Thập đệ không giải thích một chút vì sao bỗng nhiên xông vào cung Thu Nguyệt à?” Triệu Tử Duy xoay người, thoải mái ngồi xuống ghế, hẫ hẫ dùng ánh mắt bén nhọn bắn về Triệu Tử Tấn.

Mộ Dung Ca không nói, nàng rủ mi như đang suy nghĩ điều gì.

Triệu Tử Tấn thoáng liếc nhìn nàng một cái rồi mới mỉm cười, không e ngại trả lời Triệu Tử Duy: “Thần đệ nghe được tin đồn rằng Thanh phi nói những điều không hợp ý Hoàng huynh nên hoàng huynh nóng giận muốn giết Thanh phi. Thanh phi lại là người do thần đệ đưa vào cung, tất nhiên phải chiều cố cho nàng, nghe tin thần đệ vội vàng xông vào cung mà quên

hết quy củ. Thần đệ cùng Hoàng huynh có tình nghĩa sâu nặng, mong rằng Hoàng huynh sẽ không trách phạt.”

“Vậy sao?” Triệu Tử Duy hơi nghiêng đầu, trong mắt toàn là vẻ châm chọc.

“Hoàng huynh không sao hết, thần đệ cũng xin phép được quay về chăm sóc cho vương phi.” Triệu Tử Tấn thu lại nụ cười trên môi, hắt lạnh lòng muốn cáo biệt.

Triệu Tử Duy cũng dùng ánh mắt như băng kết ngàn năm nhìn xuống, thấp giọng nói: “Thập đệ, không tiễn.”

Triệu Tử Tấn cau chặt đôi mày, hắt liếc nhanh về phía Mộ Dung Ca rồi mới xoay người lẳng lặng rời đi.

Sau khi Triệu Tử Tấn đi khỏi, Mộ Dung Ca giương đôi mắt nhìn sang Triệu Tử Duy, hồ hững nói: “Hoàng thượng, tiếp theo hẳn có trò hay.”

Triệu Tử Duy dùng ánh mắt sáng quắc và giọng nói trầm lắng hỏi lại: “Nàng tin Trầm ư?”

“Tin.” Mộ Dung Ca không do dự gật đầu. Nàng tin tưởng hẳn sẽ không có việc gì, cũng tin rằng hẳn sẽ có cách đối phó.

Giọng nói mềm mại của nàng vang vọng bên tai giúp Triệu Tử Duy ấm lòng. Cả hẳn và nàng đều biết những chuyện sắp xảy ra sẽ hung hiểm và đáng sợ như thế nào, có thể hẳn sẽ thua đến thảm hại, và nàng cũng có thể sẽ cùng thảm như hẳn.

Thắng lợi còn cách rất xa.

Đằng sau Triệu Tử Tấn không đơn giản chỉ có Lâm Kinh Trần, còn có người kia nữa...

“Hoàng thượng, mục đích cuối cùng của Lâm Khinh Trần là muốn thay thế vị trí của Khánh Lâm vương.”

Một giọng nói yếu ớt mơ hồ truyền đến từ trên giường, tuy giọng nói này rất yếu nhưng không ai có thể phớt lờ.

Hương Lan nghiêng đầu nhìn bóng dáng người nam tử đang đứng cách xa nàng ta, nàng ta thấy hai hàng lông mày trên gương mặt hắc cau lại, nét tà mị tao nhã ấy giờ nhuốm một chút tang thương. Nàng ta không muốn hắc bị thua, kỳ thực nàng ta biết rõ thứ hắc đang phải đối mặt là gì!

Triều đình mấy ngày nay đã mơ hồ có sự rối loạn bất an, nàng ta biết hắc đang phải dùng toàn lực để áp chế.

Nếu đã yêu hắc và quyết định phản bội lại Lâm Khinh Trần thì nàng còn giữ lại những điều đó làm gì? Chi bằng nói ra hết để giúp hắc.

Mộ Dung Ca cảm thán, Hương Lan đúng là yêu thương Triệu Tử Duy sâu sắc. Nhưng dã tâm của Lâm Khinh Trần lại khiến nàng phải ngạc nhiên.

Nghe vậy, Triệu Tử Duy đưa mắt nhìn về phía Hương Lan tái nhợt đang dịu dàng mỉm cười với hắc. Hắc chưa từng để mắt tới người con gái này, sự tồn tại của nàng ta chỉ vì một mục đích duy nhất là để cho hắc lợi dụng, cho dù vừa nãy hắc hiểu lầm nên đã đá nàng ta một cước khá mạnh, nhưng hắc cũng không hề cảm thấy hối hận hay có bất cứ sự thương hại nào. Muốn nói hắc vô tình cũng được, quả thực khi nghe thấy Hương Lan bị sảy thai, hắc đã thở phào nhẹ nhõm.

Trong đầu hắc chỉ có một suy nghĩ duy nhất về Mộ Dung Ca, hắc không thể gây ra lỗi lầm ở trước mặt nàng nữa, không thể để Mộ Dung Ca cách hắc ngày càng xa.

Đối mặt với tình ý và sự dịu dàng của Hương Lan lúc này, cuối cùng hắc cũng quyết định sẽ không giết nàng ta. Hắc đứng dậy đi tới cửa, đưa lưng

về phía Mộ Dung Ca và Hương Lan, trước khi bước ra khỏi cửa, hắn nói với Hương Lan: “Trẫm tha cho người một mạng, ngày mai lập tức rời khỏi Hoàng cung.”

Dứt lời, bóng dáng hắn đã khuất sau cánh cửa.

Hương Lan vẫn trông ngóng ra phía cửa, tham lam nhìn bóng lưng Triệu Tử Duy rời đi.

Khỏe miệng nàng ta khẽ nở rộ một nụ cười sáng chói như bông mẫu đơn khoe sắc. Hắn không đành lòng giết nàng có phải không? Kết quả này đã quá đủ với nàng ta rồi. Phải rời khỏi đây sao? Hương Lan khẽ mỉm cười.

Mộ Dung Ca nhìn Hương Lan, cùng là phận đàn bà, nàng cũng đồng tình với Hương Lan, nhưng rồi lại tự hỏi mình dựa vào cái gì mà đồng tình với nàng ta đây? “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi, sảy thai là việc rất hại thân thể.” Mộ Dung Ca nhẹ giọng dặn dò. Sức khỏe hiện tại của Hương Lan không tiện lập tức di chuyển khỏi cung Thu Nguyệt, thực ra nàng ta cũng thật đáng thương.

Trước khi Mộ Dung Ca bước chân ra khỏi phòng, Hương Lan bỗng nhiên cất lời gọi: “Thanh phi... không, Mộ Dung Ca, thật ra người cô yêu chính là Thái tử nước Hạ, đúng không?”

Cơ thể Mộ Dung Ca thoáng căng cứng, hàng mi dài khẽ chớp.

Hương Lan ho khan, tuy cả người suy yếu nhưng nàng ta vẫn kiên trì nói: “Mộ Dung Ca, cô không cần nói cho ta biết đáp án, có lẽ kết quả như vậy là hay nhất. Ta không chiếm được trái tim của Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không thể có được tình yêu của cô, như vậy chẳng phải rất công bằng sao?”

Mộ Dung Ca không đáp lại mà chỉ nói: “Hương Lan, nghỉ ngơi đi.”

Tuy biết Mộ Dung Ca không nhìn thấy nhưng Hương Lan vẫn lắc đầu. “Đời này, ngoài phụ hoàng và mẫu hậu, người ta kính trọng nhất chính là cô. Nếu được lựa chọn, ta tuyệt đối sẽ không đổi địch mà muốn trở thành bằng hữu tốt với cô. Thật đáng tiếc, từ lúc ban đầu ta và cô đã đứng ở thế đối lập. Mộ Dung Ca, Lâm Thiện Nhã đổ kỵ với cô cũng bởi vì cô có đủ bản lĩnh giữ vững mình, tuy thân phận cô không cao nhưng có thể khiến Thái tử Hạ quốc phải động tâm, mà ta ghen tỵ với cô bởi vì dù đã biến mất hai năm, gương mặt bị hủy hoại nhưng cô vẫn có thể dùng tư thái bình tĩnh ung dung khiến Hoàng thượng giao động. Là cô giúp ta thấy được, vẻ bề ngoài xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành cũng không phải là thứ duy nhất có thể nắm được trái tim đàn ông.”

Hương Lan chân thành nhìn bóng lưng thẳng tắp của Mộ Dung Ca, nàng ta chợt chú ý đến, kể cả lúc Mộ Dung Ca cúi đầu nhưng lưng của nàng ấy vẫn luôn đứng thẳng. Người khác có thể thấy mình thấp kém trước nàng ấy nhưng Mộ Dung Ca chưa bao giờ cảm thấy hèn mọn trước bất cứ ai. “Ta với cô cũng giống nhau, đều là người từ địa vị cao bị đẩy xuống thấp, nhưng ta không có vận may như cô, cũng không thông minh bằng, cho nên kết cục của ta và cô không thể giống nhau, ta nhận mệnh.”

Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, quay đầu lại nhìn Hương Lan. “Hương Lan, ngày mai rời khỏi cung cũng là một khởi đầu mới, chỉ cần cô đừng quá cố chấp sẽ gặp được con đường đi sáng sủa hơn, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ hạnh phúc.”

“Có lẽ.” Hương Lan nhắm mắt lại dường như không còn bao nhiêu sức lực để nói chuyện. Chuyện sảy thai đã làm nàng ta kiệt sức, những điều nàng ta muốn nói, hôm nay đều đã nói ra được, có lẽ nàng ta nên nghỉ ngơi thôi.

Mộ Dung Ca nhìn sâu vào Hương Lan, trong lòng thoáng lướt qua dấu hiệu khác thường, Hương Lan...

Thấy Hương Lan đã nghiêng đầu chìm vào giấc ngủ, trong phòng vang lên những tiếng hít thở đều đều. Mộ Dung Ca không nghĩ nhiều nữa, nàng rón rén bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại, rời đi.

Khi Mộ Dung Ca đã đi khỏi, Hương Lan tưởng đang ngủ bỗng mở bừng hai mắt, từ trong tay áo nàng ta lấy ra một gói giấy nhỏ.

Nhìn gói giấy trong tay, nàng ta thoáng thất thần rồi lại mỉm cười tự giễu: “Ta đã không còn đường nào để đi nữa rồi, chi bằng ngay lúc này kết thúc có lẽ còn khiến Triệu Tử Duy cảm thấy áy náy mà thỉnh thoảng nhớ tới ta.” Gói độc này vốn được chuẩn bị để dành cho Mộ Dung Ca, không ngờ bây giờ chính nó lại giúp nàng ta hoàn thành việc cuối cùng này.

Thực ra...

Nàng ta nên đi từ lâu.

Đến hôm nay đã thực sự không còn gì nữa, nàng ta chỉ còn một con đường để lựa chọn mà thôi.

Hương Lan đã phản bội Lâm Khinh Trần, nếu bây giờ rời khỏi Hoàng cung có lẽ Lâm Khinh Trần sẽ bỏ qua cho nàng ta, nhưng Lâm Thiện Nhã thì không. Đường nào cũng chết, nàng tình nguyện chết ở cung Thu Nguyệt! Có lẽ mỗi khi Triệu Tử Duy đến đây sẽ nhớ tới có một người con gái đã từng yêu thương hẳn sâu đậm, cũng nhớ bọn họ đã từng nhiều đêm ân ái mặn nồng!

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, dứt khoát trút toàn bộ độc được vào trong miệng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Edit: Vịt

Nước Tề, phủ Khánh Lâm vương.

Suốt mấy canh giờ qua Nguyên Ngự vẫn luôn ngồi trên giường, lo lắng đợi tin tức.

Tiểu Tiểu đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Vương phi đang mang thai nên nghỉ ngơi nhiều, người không được mệt mỏi quá đâu ạ.” Từ sau khi Vương gia chạy ra khỏi phủ, Vương phi vẫn luôn bồn chồn như thế này.

Nguyên Ngự kiên nhẫn chờ đợi. Nàng không biết mình muốn nghe thấy tin tức như thế nào, một phần nàng mong muốn Mộ Dung Ca biến mất nhưng phần khác lại mâu thuẫn muốn Mộ Dung Ca còn sống.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của hạ nhân: “Vương phi, Vương gia trở về rồi ạ, ngài đã về phòng nghỉ ngơi.”

“Vậy sao?” Nguyên Ngự thở dài, xem ra Mộ Dung Ca không sao, nếu Mộ Dung Ca có mệnh hệ gì chắc hẳn đã đến đây tìm nàng.

Hạ nhân nói tiếp: “Trong cung truyền ra tin tức, Lan phi nương nương có thai hơn một tháng nhưng gặp sự cố bị sảy thai, nương nương đang tĩnh dưỡng ở cung Thu Nguyệt ạ.”

“Sảy thai?” Sắc mặt Nguyên Ngự lập tức biến đổi, nàng bất giác cúi đầu nhìn phần bụng bằng phẳng của mình. Nàng không thể mất đi đứa con này, việc quan trọng nhất đối với nàng bây giờ là phải bảo vệ nó!

“Lan phi nương nương sao có thể bất cẩn như vậy?” Tiểu Tiểu cảm thấy thương cảm, nàng ta đã từng gặp Lan phi một lần, rõ ràng Lan phi nương nương không phải kiểu người thiếu cẩn thận, vì sao đột nhiên xảy ra tai nạn?

Dung nhan diễm lệ của Nguyên Ngự đã trắng bệch như tờ giấy, Lan phi gặp sự cố ở cung Thu Nguyệt, điều này nói lên cái gì?

“Vương phi, sao sắc mặt của người lại tái như vậy? Trên trán còn lấm tấm mồ hôi, trong phòng đâu có nóng?” Tiểu Tiểu thấy vẻ mặt Nguyên Ngự thay đổi nên quan tâm hỏi.

Không chỉ trên trán mà toàn bộ sau lưng Nguyên Ngự đều đổ mồ hôi lạnh, nàng thực sự cảm thấy sợ hãi. Nàng không thể để kết cục của mình cũng giống như Lan phi được, Nguyên Ngự đưa hai tay ôm lấy bụng dưới như muốn bảo vệ, đây là đứa bé nàng rất khó khăn mới có được, nàng không thể để hễ làm tổn thương đến con của nàng!

—bamhollyland.com—

Tối bữa tối, Mộ Dung Ca phân phó cho cung nữ mang cháo trắng và thuốc đến cho Hương Lan.

Kết quả không tới nửa khắc sau, cung nữ đó hốt hải chạy tới, hoảng hốt chỉ tay về phía nhà kè rồi gào khóc: “Thanh phi nương nương, Lan phi nương nương... Lan phi nương nương người... quy thiên rồi ạ!”

“Cái gì?!” Mộ Dung Ca lập tức buông bát đĩa trong tay, bật dậy nhìn thẳng vào người cung nữ vừa chạy vào bẩm báo.

Người cung nữ đang rất hoảng sợ lại thấy vẻ mặt của Mộ Dung Ca lúc này càng làm nàng ta thêm sợ hãi, nàng ta lắp bắp: “Nô tỳ... nô tỳ tưởng rằng Lan phi vẫn đang ngủ nên gọi người dậy, ai ngờ gọi mãi vẫn không thấy người trả lời. Nô tỳ đánh bạo đưa tay ra thử hơi thở của người, kết quả thấy cơ thể Lan phi đã lạnh ngắt.”

“Sao có thể như vậy?” Như Băng kinh hãi hô lên, mặc dù Lan phi bị sảy thai nhưng đã được các ngự y chạy chữa tốt, không thể nguy hiểm đến tính mạng.

Mộ Dung Ca nhớ lại thời điểm lúc nàng chuẩn bị rời khỏi phòng nghỉ đã nghe thấy những lời nói của Hương Lan. Khi đó nàng có cảm giác Hương Lan như muốn trút bỏ hết mọi gánh nặng, nàng đã nhìn ra điểm khác lạ nhưng không dám nghĩ nhiều, thì ra từ lúc đó Hương Lan đã có ý định muốn chết!

Mộ Dung Ca lập tức chạy tới nhà kè, không khí bên trong gian phòng thật lạnh lẽo.

Hương Lan nằm ở trên giường, vẻ mặt bình thản như đang ngủ say. Nàng ấy đã tự quyết định kết cục của mình, có lẽ là từ lúc bị Triệu Tử Duy đá một cước, hay là lúc nàng ấy biết mình bị sảy thai, cũng có thể là khi Triệu Tử Duy muốn nàng ấy rời khỏi hoàng cung.

Mộ Dung Ca ghen ngào đứng ở bên giường ngắm nhìn Hương Lan nằm yên ổn, nơi lồng ngực cuộn trào một cảm giác khó tả, nàng cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Có lẽ cái chết chính là cách giải thoát tốt nhất đối với Hương Lan, nếu phải rời khỏi Hoàng cung chắc chắn nàng ấy sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

Nàng đã cho cung nhân tới báo tin cho Triệu Tử Duy, rất nhanh hắn cũng sẽ biết được tin tức.

Mộ Dung Ca ngắm nụ cười bình thản nhẹ nhàng trên môi Hương Lan, bỗng nàng cảm thấy Hương Lan cũng không phải là người thông minh như nàng tưởng, nếu nàng ấy thông minh thì vì sao lại để trái tim mình rơi vào thứ tình cảm hư tình giả ý của Triệu Tử Duy? Còn cam tâm tình nguyện làm mọi chuyện vì nó, chết cũng không từ.

Như Băng trầm giọng hỏi. “Nương Nương, tiếp theo nên làm gì ạ?” Hương Lan chết đi đúng là ngoài dự liệu của Như Băng, nàng không quá đau lòng vì Hương Lan nhưng lại sợ cái chết của nàng ta sẽ mang đến phiền phức cho Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca nhẹ giọng nói: “Chờ Hoàng thượng đến đây đã.” Có lẽ Hương Lan cũng muốn được Triệu Tử Duy chính tay xử lý hậu sự cho mình.

Như Băng không hiểu vì sao Mộ Dung Ca lại bình tĩnh đến vậy, nàng ta hỏi: “Nương nương không lo lắng đây là có người muốn hãm hại người ư?” Lan phi chết ở cung Thu Nguyệt, người bị nghi ngờ đầu tiên chắc chắn là Mộ Dung Ca, nhưng ai đã giết Lan phi nương nương trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy?

“Như Băng, Lan phi không phải do người ta mưu hại, nàng ấy tự sát.” Mộ Dung Ca khẳng định.

Như Băng khó tin mở to hai mắt, Lan phi có dung mạo kiều diễm tại sao phải nghĩ quẩn như vậy? Cho dù nàng ấy không được Hoàng thượng sủng ái, chỉ cần dựa vào dung mạo tuyệt thế ấy cũng đủ để bao đàn ông khác theo đuổi.

Mộ Dung Ca xoay người muốn đi tới bên cạnh cửa sổ, nàng không thích đứng quá gần nơi có hơi thở chết chóc, chẳng ngờ vừa quay người đã nhìn thấy Triệu Tử Duy đến từ lúc nào. Hắn đứng ở trước cửa, lạnh lùng nhìn về phía chiếc giường lớn trong phòng.

“Nàng ấy tự sát, ra đi thanh thản, có lẽ đây chính là kết cục nàng ấy muốn có.” Mộ Dung Ca nói với hắn. Chẳng biết Triệu Tử Duy là người may mắn hay bất hạnh, Lương Hân Hân yêu hắn nhưng nàng ấy biết mình cần phải buông tay và đứng bên cạnh lạnh lẽo chờ đợi. Hương Lan cũng rất yêu hắn, vì hắn mà phản bội chủ nhân của mình, Hương Lan lựa chọn tự

sát là vì nàng ấy cảm thấy không còn mặt mũi nào để đối mặt với Lâm Khinh Trần.

Triệu Tử Duy chuyển hướng ánh mắt, lãnh đạm nói: “Đã như vậy thì đem đi an táng.”

Mộ Dung Ca khẽ nhú mày, đối mặt với sự lạnh lùng của Triệu Tử Duy, nàng không nhịn được bật hỏi: “Hoàng thượng, ngài đã từng động lòng vì nàng ấy bao giờ chưa? Dù chỉ một lần?” Có thể đây là điều mà Hương Lan muốn biết nhất, cũng là điều nàng thắc mắc.

“Kiếp này Trẫm chỉ động lòng với một người con gái duy nhất. Những cô gái khác... chỉ là lợi dụng hoặc dùng để làm ấm giường. Mộ Dung Ca, chẳng phải nàng là người hiểu rõ nhất hay sao?” Triệu Tử Duy chăm chú nhìn Mộ Dung Ca, nỗ lực muốn thông qua đôi mắt để nhìn thấu tâm tư nàng. Hắn thừa nhận mình quá nhảm tâm và vô tình với những cô gái khác, nhưng đây là con đường mà hắn phải đi, những người con gái đó chỉ là công cụ để hắn phát tiết. Còn nàng là ngoại lệ của hắn!

Hai hàng lông mày trên gương mặt Mộ Dung Ca nhíu càng sâu, khác với vẻ băng lạnh vừa rồi, ánh mắt hắn nhìn nàng lúc này nóng rực. Nàng nghiêng đầu muốn né tránh ánh mắt hắn, đúng lúc tầm mắt hạ xuống bàn tay nắm chặt của Hương Lan, và nàng nhìn thấy trong tay Hương Lan có vật gì đó.

Nàng lập tức phân phó Như Băng: “Trong tay Lan phi hình như có vật gì, Như Băng, người kiểm tra xem.” Nàng nhớ lúc mình rời khỏi đây không thấy trong tay Hương Lan có gì, nhưng giờ lại thấy một góc món đồ lộ ra ngoài, dường như là cổ tình! Góc độ rất khó chú ý nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy được.

Như Băng lập tức lấy đồ vật từ trong tay Hương Lan, là một mảnh vải màu hồng nhạt chất liệu thượng hạng. “Nương nương, là một mảnh vải ạ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca lập tức nhận mảnh vải từ tay Như Băng, màu sắc của mảnh vải này rất quen, toàn bộ hậu cung này chỉ có một người mặc y phục màu hồng tươi. Màu sắc này khi khoác lên người sẽ phô bày được sự xinh đẹp quyến rũ của chủ nhân, từ khi biết Triệu Tử Duy chỉ thích những màu sắc thuần khiết, Lâm Thanh Nhã đã chuyển sang mặc y phục màu hồng nhạt này.

Chính xác, chỉ cần một mảnh vải nhỏ cũng có thể xác định chủ nhân của nó là Lâm Thanh Nhã!

Mộ Dung Ca ngược mắt nhìn Hương Lan, trước khi chết Hương Lan còn muốn kéo Lâm Thanh Nhã xuống nước cùng ư? Buổi chiều hôm nay đúng là Lâm Thanh Nhã có xuất hiện ở trước cửa cung Thu Nguyệt nhưng nàng ta không hề được bước chân vào bên trong. Giữa Lâm Thanh Nhã và Hương Lan có không ít thù hận, có lẽ Hương Lan muốn lợi dụng cái chết của mình để kéo Lâm Thanh Nhã chết cùng.

Mộ Dung Ca cảm thấy đau đầu chẳng biết nên lựa chọn như thế nào, dù sao Lâm Thanh Nhã cũng là người vô tội trong việc này.

Nhưng Lâm Thanh Nhã đích thực là một tai họa ngầm. Khi bọn họ gặp mặt ở hoàng cung nước Phong, nàng ta đã từng muốn hại nàng, hiện tại...

Nàng còn đang do dự chưa quyết thì Như Băng đã hô lên: “Đây chẳng phải là một mảnh váy của Thục phi nương nương đó sao?”

Triệu Tử Duy trừng mắt nhìn Mộ Dung Ca, sau đó nhìn sang Hương Lan, cuối cùng hắc xoay người bước ra khỏi phòng, trước khi rời đi chỉ để lại một câu nói: “Trẫm thành toàn cho Hương Lan!”

Vì một tiếng hét kinh hãi của Như Băng, số phận Lâm Thanh Nhã đã được định đoạt.

Cho dù Lâm Thanh Nhã đã từng là công chúa cao quý hay Thục phi đứng trên muôn vạn người, có thể đem Hương Lan và nhiều người khác dẫm dưới lòng bàn chân cho nàng ta tùy ý nhục mạ, nhưng hôm nay nàng ta nên trả giá cho tất cả những gì mình đã làm. Lâm Thanh Nhã không còn quyền lựa chọn, ai bảo nàng ta dám động đến người của Triệu Tử Duy, vị Hoàng đế năm hết sinh tử của nước Tề.

Lúc này Lâm Thanh Nhã đang ăn bữa tối thịnh soạn của mình, chỉ vì một món ăn không hợp khẩu vị mà nàng ta giận dữ lôi cung nữ ra dựng hình phạt, giữa lúc ấy có một toán thị vệ xông vào bắt nàng ta, Lâm Thanh Nhã ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bị kéo đi vài bước, Lâm Thanh Nhã gắng sức giãy dụa, tức giận mắng ầm lên, cuối cùng nàng ta cũng biết được lý do, nàng ta bị khép vào tội danh mưu hại Lan phi.

“Oan uổng quá, bốn cung còn chưa được nhìn thấy Lan phi sao có thể mưu hại nàng ta? Bốn cung muốn gặp Hoàng thượng để người chủ trì công đạo cho bốn cung. Nhất định có người đã hãm hại bốn cung, đúng đúng, nhất định là Thanh Phi! Nhất định là do con ả Thanh phi hãm hại bốn cung! Thanh phi đáng chết! Các người không đi bắt Thanh phi đi sao lại bắt ta làm gì? Lan phi chết ở cung Thu Nguyệt chứ đâu có chết trong cung của bốn cung! Ai nhìn cũng biết đây là muốn hãm hại ta mà!”

Lâm Thanh Nhã không phải kẻ ngu dốt, nếu không năm đó ở Phong quốc nàng ta đã chẳng biết tranh thủ cơ hội để chiếm được lợi thế hòa thân cho mình. Hôm nay gặp phải tình huống này, nàng ta biết ngay mình đã bị người ta vu hãm.

Ban đầu sợ hãi vì bị bất ngờ nhưng nàng ta cũng dần tỉnh táo lại và nói với đám thị vệ: “Việc này quá oan uổng! Bất luận thế nào bốn cung cũng phải gặp Hoàng thượng, chắc chắn Hoàng thượng sẽ trả lại sự công bằng cho bốn cung.”

Nhưng đáp lại nàng ta là lời nói vô tình của tay thị vệ: “Hoàng thượng hạ lệnh, Thục phi mưu hại Lan phi, có chứng cứ vô cùng xác thực, không cần thẩm tra, trực tiếp ban thưởng rượu độc.”

Rượu độc ư?

Lâm Thanh Nhã vừa nhen nhóm chút hy vọng thì giờ hoàn toàn thất vọng, cơ thể nàng ta run rẩy, sắc mặt trắng toát.

“Sao có thể như vậy? Chứng cứ vô cùng xác thực? Chứng cứ thế nào?” Nàng ta ngơ ngác nhìn tay thị vệ kia.

Tay thị vệ lạnh lùng nhìn Lâm Thanh Nhã, trong mắt hắc không hề có tia thương xót. Còn nhớ lần đầu tiên vào cung hắc đã nhìn thấy Lâm Thanh Nhã trách phạt cung nhân tàn nhẫn như thế nào, vì thế lần này nàng ta bị bắt đi thật đáng đời. “Thục phi nương nương đừng lãng phí thời gian nữa, nếu không muốn bị dụng hình thì mau chóng uống rượu độc, ty chúc còn phải trở về phục mệnh Hoàng thượng.”

“Thục phi nương nương....” Những cung nữ và hoạn quan trong cung nhìn thấy cảnh này đều ngây người. Mấy năm nay ở trong cung Thục phi vẫn luôn nổi danh là chủ nhân độc ác, chưa bao giờ đối xử với cung nhân như một con người. Trong phi đó Lan phi nương nương là người được sủng ái nhất nhưng nghe nói nương nương luôn đối xử rất tốt với các hạ nhân trong cung của mình! Những ai sống trong cung đều biết cung nhân hầu hạ Thục phi nương nương đừng mong có một ngày lành lặn.

Người cung nữ mới vừa bị Lâm Thanh Nhã đem ra dụng hình phạt lập tức thở phào nhẹ nhõm, nàng ta lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Nhã, chờ xem kịch vui. Phải nói hầu hết những cung nhân có mặt tại đây đều muốn chờ xem kết cục thảm hại của Lâm Thanh Nhã.

Đây chính là báo ứng phải không?

Tay thị vệ đem tới một ly rượu độc, Lâm Thanh Nhã kinh hãi khua tay hất ly rượu xuống đất, tức giận mắng to: “Tên nô tài chết tiệt! Đừng nghĩ dùng lời qua loa tặc trách như vậy lừa gạt được bốn cung. Bốn cung đã trải qua nhiều chuyện sao có thể khuất phục chỉ vì mấy câu nói của các người? Chỉ dựa vào một câu nói của người mà muốn khép ta vào tội chết sao?! Nghe đây! Ngay bây giờ bốn cung sẽ đi gặp Hoàng thượng, Lan phi xuất thân từ một hạ nhân ti tiện sao dám so thân phận được với bốn cung? Ta cần gì phí tâm tư đi hãm hại nàng ta, nực cười!”

Lâm Thanh Nhã có thể trở thành công chúa Phong quốc nổi danh bên cạnh Lâm Thiện Nhã, đồng thời chiếm được vị trí hòa thân tốt như hôm nay cũng đủ nói rõ sự thông minh hơn người của nàng ta. Lâm Thanh Nhã đã từng tưởng tượng vô số lần mình sẽ được ngồi vào vị trí hoàng hậu, làm mẫu nghi thiên hạ khiến nữ tử toàn thiên hạ này phải thủ phục dưới chân nàng ta, với lý tưởng cao cả như thế sao nàng ta có thể dễ dàng chết đi?

Nàng ta biết chắc chắn có bàn tay của Thanh phi đứng đằng sau chuyện này, nếu không thì vì sao Hoàng thượng lại không cho thẩm tra đã dứt khoát định tội? Nàng ta tuyệt đối không cho phép mình chết một cách hồ đồ như vậy!

Đám thị vệ nhăn nhó quay ra nhìn nhau, một người trong số đó lên tiếng: “Thục phi nương nương hất đổ một ly rượu, nhưng ty chức vẫn còn cả một bình rượu độc, cho dù nương nương có nói gì đi chăng nữa cũng đừng mong tránh thoát được tội chết!”

Ánh mắt Lâm Thiện Nhã bắn ra tia nhìn ngoan độc, nàng ta lạnh lùng liếc mắt với mấy tay thị vệ, chân bước lui về phía sau.

Nhưng chưa được vài bước, nàng ta đã bị người phía sau chặn lại, Lâm Thanh Nhã quay đầu vừa vặn nhìn thấy đằng sau lưng mình là người cung nữ vừa bị nàng ta trách phạt, Lâm Thanh Nhã lập tức hét lên: “Hạ nhân chết tiệt, cắt ngay!”

Người cung nữ đó cười nhạt: “Thục phi nương nương còn giãy dụa làm gì? Tội giết Lan phi nương nương phải bị nghiêm phạt, nô tỳ ngày nào cũng được nghe nương nương nguyên rửa Lan phi nương nương, hận không lập tức giết chết Lan phi nương nương cơ mà.”

“Thục phi nương nương còn lời nào để nói nữa không? Mau nhanh chóng uống rượu độc đi.” Mấy tay thị vệ xông tới muốn giữ lấy Lâm Thanh Nhã.

Sắc mặt Lâm Thanh Nhã tái mét, nàng ta đẩy người cung nữ kia ra rồi tiếp tục lùi từng bước về phía sau.

“Lâm Thanh Nhã, ngẫm lại xem người đã từng làm gì với Lan phi, nếu người chưa từng làm gì thì vì sao lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay.”

Khi tình hình ngày càng nghiêm trọng thì Mộ Dung Ca đột nhiên xuất hiện, nàng đứng ở trước cửa nhìn Lâm Thanh Nhã với ánh mắt vừa lạnh lùng vừa thương hại, nàng tới đây lần này là muốn hoàn thành một tâm nguyện được viết trong bức thư để dưới gối của Hương Lan mà nàng mới phát hiện ra.

Trong thư miêu tả những điều Hương Lan gặp phải khi còn sống, đồng thời cũng giải thích nguyên nhân vì sao khi chết nàng ấy muốn Lâm Thanh Nhã phải chôn cùng. Lâm Thanh Nhã đúng là ả đàn bà lòng lang dạ sói! Hương Lan... là người con gái khiến người khác phải đau lòng thay nàng ấy. Nếu không phải số phận đùa cợt thì hiện tại nàng ấy cũng là một công chúa cao quý khiến người khác phải hâm mộ.

Lâm Thanh Nhã ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, vốn nàng ta muốn nhào tới chửi bới nhưng bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện mà nàng ta suýt đã quên.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Hương Lan...

Năm ấy Hương Lan đi theo Lâm Khinh Trần đã dịch dung khuôn mặt trở nên tầm thường, cô ta thật khôn ngoan. Còn nhớ có một ngày cô ta bất cần làm bẩn quần áo của Lâm Thanh Nhã, đó là bộ quần áo mà nàng ta thích nhất, Lâm Thanh Nhã đã vô cùng giận dữ, chỉ là một đứa tôi tớ ti tiện mà cũng dám làm bẩn y phục của nàng ta.

Nhưng Hương Lan là người của Lâm Khinh Trần, khi đó Lâm Khinh Trần còn là Thái tử nên Lâm Thanh Nhã không dám động đến Hương Lan, có điều cục tức này sao có thể nuốt xuống được đây?

Năm đó Hương Lan mới mười hai tuổi, rất ngốc nghếch. Lâm Thanh Nhã chỉ dùng vài câu nói đã lừa được cô ta tới một nơi bỏ hoang trong cung, ở đó đã có ba gã thị vệ do nàng ta bố trí chờ sẵn.

Lâm Thanh Nhã đứng ở một nơi bí mật gần đó tận mắt nhìn thấy Hương Lan bị ba người thị vệ kia cởi hết quần áo, cô ta thét ầm lên khi bị ba người kia cướp đoạt đời con gái. Lâm Thanh Nhã vô cùng hả hê, ai bảo con tiện tỳ này dám làm bẩn bộ váy mà nàng ta thích nhất chứ?

Vào thời điểm đó, Lâm Thanh Nhã đang thích mặc những bộ quần áo màu hồng nhạt tươi tắn.

Ba gã thị vệ xong việc bỏ đi, khi thấy Hương Lan nằm đó một mình, Lâm Thanh Nhã mới đi đến trước mặt, lạnh lùng nhìn gương mặt trắng nhợt vì sợ hãi của Hương Lan, cười lạnh: “Đây là trừng phạt vì người dám

làm bắn vấy của bản cung! Nhớ kỹ, đưa ti tiện như người không xứng chạm vào bất kỳ vật gì của bản cung!”

Trước khi quay người rời đi, nàng ta nhìn thấy gã hoạn quan theo hầu đang đăm đỗi nhìn Hương Lan, nàng ta bèn cười âm hiểm: “Niệm tình người đi theo bản cung nhiều năm, cũng coi như tận tâm, thưởng cho người nha đầu kia! Nhớ đừng chơi đùa quá muộn.”

Gã hoạn quan nghe xong, hai mắt lập tức sáng rỡ.

Tuy hoạn quan không có vật của đàn ông nhưng ở trong cung lâu ngày cũng không chịu nổi sự cô đơn tịch mịch, thường làm những trò mờ ám với cung nữ ở trong bóng tối, chuyện này vốn cũng chẳng có gì là bí mật.

Hương Lan đã mệt lả, đâu còn sức lực để chịu đựng thêm một lần nữa bị hoạn quan giày vò?

Lâm Thanh Nhã thoát ra khỏi ký ức xa xôi, cơ thể nàng ta chợt run lên, nàng ta nhớ khi đó tuy Hương Lan không còn kêu khóc nhưng ánh mắt cô ta nhìn Lâm Thanh Nhã bình tĩnh đến mức đáng sợ!

Chắc hẳn Hương Lan đang trả thù nàng ta!

Mộ Dung Ca thầm cười lạnh trước nét mặt biến đổi của Lâm Thanh Nhã, đây là kết cục mà Lâm Thanh Nhã đáng được nhận! Hương Lan đã phải chịu cảnh nước mất nhà tan, bị ép làm nô bộc vậy mà còn phải chịu đựng những hành động căm thù của Lâm Thanh Nhã!

“Lâm Thanh Nhã, với tất cả những gì người đã làm mà chỉ đổi lấy một chén rượu độc này, hẳn người phải thấy mình may mắn mới đúng!” Mộ Dung Ca đứng ở trước cửa, nàng dùng ánh mắt lạnh buốt nhìn thẳng vào Lâm Thanh Nhã, cố tình nói những lời châm chọc.

Lâm Thanh Nhã run rẩy vì quá sợ hãi, thì ra là do Hương Lan hại nàng ta! Nàng ta trừng mắt với Mộ Dung Ca, nổi giận gào ầm lên: “Đó là sự trừng trị nó đáng phải nhận được, chỉ là một đứa nô tỳ thì nên chấp nhận số phận của mình đi.”

Mộ Dung Ca bỗng cảm thấy tâm mình lạnh lẽo, lúc này nàng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Hương Lan vào lúc đó, nàng tàn nhẫn chỉ ra một sự thật: “Chẳng lẽ Thục phi đã quên mất? Nước Phong hiện giờ đâu còn nữa, thân phận chống lưng cho cho Thục phi người đã không còn, ở nước Tề này, thân phận của người còn không bằng với Lan phi! Người dám nói Lan phi hèn mọn hơn người ư.” Nếu đem so sánh với cuộc đời của Hương Lan, Mộ Dung Ca cảm thấy mình may mắn hơn nhiều, chỉ cần có thể an toàn mà sống là đủ rồi, không phải sao?

“Mộ Dung Ca! Người muốn chết!” Lâm Thanh Nhã gào lên, lại muốn nhào tới đánh Mộ Dung Ca.

Ngay lập tức có vài tên thị vệ xông tới ngăn nàng ta lại.

“Thục phi nương nương mau uống rượu độc đi!” Bọn thị vệ gằn giọng nhắc nhở.

Lâm Thanh Nhã lắc đầu, cố gắng giãy dụa. “Muốn bản cung chết trong tay Hương Lan, tuyệt đối không có khả năng! Bản cung muốn gặp Hoàng thượng!” Lâm Thanh Nhã nàng luôn luôn là người cao quý, sao có thể để mình chết trong tay Hương Lan?

“Hoàng thượng ngày ngày phải lo trăm mối cho muôn dân, các người ăn bổng lộc của triều đình cũng nên biết san sẻ với người, có chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong thì Hoàng thượng còn dùng các người để làm gì? Các người để cho Thục phi làm loạn như vậy sao? Nàng ta không uống, bắt nàng ta phải uống!” Mộ Dung Ca lạnh lùng nói. Nàng đã biết những việc mà Hương Lan phải trải qua trước đây, nàng ấy còn chịu tội nhục nhiều hơn

nàng gấp trăm ngàn lần, nàng rất hiểu điều ấy nên càng không thể tha thứ cho Lâm Thanh Nhã.

Đám thị vệ nghe thấy lập tức bắt lấy Lâm Thanh Nhã, giữ chặt không để nàng ta giãy dụa, sau đó bóp chặt miệng của nàng ta rồi dứt khoát đổ rượu độc vào.

Mộ Dung Ca xoay người bước đi, không hề quay đầu lại nhìn thêm lần nào.

Đây là mối nợ mà Lâm Thanh Nhã phải hoàn trả lại cho Hương Lan.

Đối với hành vi phạm tội lần này của Lâm Thanh Nhã, không có ai trong cung dám dị nghị hay bàn tán gì cả, dù sao Lâm Thanh Nhã cũng đã mất đi hậu thuẫn sau lưng, cho dù việc này có nhiều điểm đáng ngờ thì cũng chẳng có ai muốn điều tra cho ra nhẽ.

Màn đêm buông xuống, Mộ Dung Ca nặng nề lê bước về cung Thu Nguyệt.

“Nường nường, nếu có thể chúng ta không cần phải đối địch với Lan phi thì tốt biết bao.” Như Băng cúi đầu nghẹn ngào. Nếu như không là kẻ địch thì chắc hẳn hiện giờ Hương Lan vẫn còn sống vui vẻ.

Mộ Dung Ca dừng bước, quay đầu nhìn Như Băng, ánh mắt nàng trở nên mờ mịt: “Nàng ấy cũng là bất đắc dĩ không có quyền được lựa chọn.” Ngay từ lúc đầu khi Lâm Kinh Trần cứu nàng ấy và giữ lại bên cạnh cũng là muốn lợi dụng dung mạo tuyệt sắc của nàng ấy, biến nàng ấy thành quân cờ của y.

Tim của nàng bỗng đập nhanh hơn, hai bàn tay dưới ống tay áo bất giác siết chặt lại. Chẳng phải nàng cũng đang là một quân cờ giữa cuộc đấu này, bị những người đó lôi vào cuộc chiến tranh đoạt quyền lực mà không thể nắm trong tay vận mạng của chính mình đó sao?

Không...

Mộ Dung Ca nàng chỉ có thể là Mộ Dung Ca! Nàng không phải là một quân cờ!

“Đúng vậy, Lan phi không có quyền được lựa chọn. Thật đáng tiếc, kỳ thực nàng ấy là một cô gái rất tốt.” Như Băng chỉ biết thở dài.

Đúng, Hương Lan là một người tốt!

Mộ Dung Ca cúi đầu liếc nhanh qua ống tay áo, nơi đó cất giữ bức thư kể chuyện đời của Hương Lan để lại. Hương Lan rất thật lòng với Triệu Tử Duy, biết rõ mình bị hãm lợi dụng nhưng vẫn can tâm tình nguyện lao vào. Hương Lan yêu cầu nàng không được để cho Triệu Tử Duy đọc được bức thư này.

Hương Lan không muốn Triệu Tử Duy biết được quá khứ nhục nhã của nàng ấy.

Nhưng đó là lỗi của Hương Lan ư?

Lỗi là ở thời loạn thế vô tình này mới đúng!

Mộ Dung Ca ngửa đầu dõi mắt nhìn theo ánh trăng xa xăm, đúng lúc đó một bóng đen bỗng xuất hiện ở phía trước.

Như Băng nhìn thấy Triệu Tử Duy liền vội vàng nhún người chào đón. “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.” Nàng đánh một ánh mắt sang Mộ Dung Ca rồi nhanh chóng rời khỏi.

Triệu Tử Duy bước lên muốn vươn tay ôm lấy Mộ Dung Ca, nhưng bàn tay hẫng dừng lại giữa không trung, sau đó hẫng chậm rãi thu tay lại. Thấy gương mặt kém sắc của Mộ Dung Ca, tim hẫng bỗng nhiên đau nhói. Hẫng thừa nhận mình là kẻ vô tình, chỉ có nàng là hẫng không thể vô tình như

những kẻ khác. Trước khi gặp nàng, hắn đã muốn làm một người có trái tim sắt đá, cũng cho rằng mình là kẻ sắt đá không gì lay chuyển nổi. Hơn nữa trên đời này, kẻ nào muốn thành nghiệp lớn mà chẳng phải vô tình! Người như vậy mới có thể thản nhiên ngắm nhìn bầu trời này, không từ thủ đoạn nào để đoạt lấy thiên hạ.

Mộ Dung Ca nhìn thấy hành động do dự của Triệu Tử Duy, đáy mắt nàng hơi tối, không chờ Triệu Tử Duy nói, nàng đã cướp lời: “Hoàng thượng, thiếp luôn cho rằng ngài là người bạn tốt tri kỷ của mình.”

Dung nhan yêu nghiệt của Triệu Tử Duy thoáng chốc tắt ngấm, hắn ngắm nhìn khuôn miệng hoàn mỹ của nàng, tựa hồ từ nơi đó hắn vừa nghe thấy một lời cự tuyệt, hắn bỗng cười nhẹ: “Mộ Dung Ca, nàng đoán xem Trầm vừa gặp chuyện gì?”

Đáy mắt Mộ Dung Ca ánh lên tia sáng, tia sáng đó biến mất rất nhanh, nàng chỉ nhìn hắn và cười hỏi: “Có chuyện gì sao? Chi bằng Hoàng thượng nói cho thiếp nghe đi.”

“Hôm nay Quốc sư đến và bói cho Trầm một quẻ, là quẻ Quái tượng thượng, ít ngày nữa Trầm sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn có thể nguy hiểm đến tính mệnh.” Đôi mắt đen u tối của Triệu Tử Duy không rời khỏi Mộ Dung Ca, trên gương mặt y vẫn là nụ cười thản nhiên, giọng nói không hề lộ ra cảm xúc.

Trái tim Mộ Dung Ca khẽ nảy lên, nàng nhìn hắn, vừa muốn mở miệng nói đã bị hắn chặn lại: “Mộ Dung Ca, nếu Trầm chết đi nàng sẽ đau lòng chứ? Sau đó nàng hãy vì Trầm mà thủ tiết có được không?”

Câu nói này của hắn làm đồng tử trong mắt Mộ Dung Ca hơi co rút. Nhưng hắn vẫn không cho nàng đáp lời mà tự mình mỉm cười nói tiếp: “Chà, dù nàng có đồng ý thủ tiết vì Trầm, Trầm cũng không đành lòng!

Trẫm biết nàng không làm được loại chuyện ngu xuẩn đó.” Đôi mắt đen sâu thẳm của hãn phản chiếu bóng dáng nàng ở bên trong.

“Ngài sẽ không chết, bói toán chỉ là mê tín, sao có thể tin tưởng hoàn toàn? Số phận phải do chính tay mình khống chế.” Mộ Dung Ca nhanh chóng nói lại, nàng dùng ánh mắt trong trẻo đối mặt với hãn.

Triệu Tử Duy cười nhẹ, dù hãn có dùng bất kì nụ cười nào thì từ con người ấy vẫn toát lên vẻ quyến rũ rất riêng, bỗng nhiên khuôn miệng của hãn mở rộng, cười giống như một đứa trẻ. “Mộ Dung Ca, nàng đang lo lắng cho Trẫm ư?” Hãn chờ đợi.

Ánh trắng dịu dàng phủ lên hai gò má của nàng khiến nàng càng trở nên xinh đẹp. Mộ Dung Ca khẽ thở dài. “Hoàng thượng sẽ không sao đâu.”

Triệu Tử Duy hơi nhếch môi cười khố, đáy mắt hãn tràn đầy vẻ thất vọng. Cả nàng và hãn đều biết trận chiến này phải có kẻ thắng người thua, kẻ thua sẽ có kết cục thảm bại như thế nào. Có lẽ chỉ có cái chết mới bảo toàn được sự tôn nghiêm cho hãn. Hãn biết, chỉ có thể dùng máu mới có thể kết thúc trận chiến này.

“Ngài... sẽ không sao hết. Đừng quên ta còn muốn kiếm bạc từ ngài nữa cơ mà.” Lồng ngực Mộ Dung Ca nhẹ run lên, nàng ép mình phải nở một nụ cười giả hoạt và nghịch ngợm.

“Mộ Dung Ca, nàng vẫn còn tham tiền thế cơ à.” Triệu Tử Duy mỉm cười cứng chiều. “Nếu có cơ hội, Trẫm sẽ cho nàng kiếm một khoản lớn.” Hãn chưa từng sợ chết, nhưng đến hôm nay hãn đã bắt đầu cảm thấy sợ. Hãn là một người rất hẹp hòi, mặc dù biết trong lòng nàng có người khác chứ không phải hãn, nhưng hãn vẫn không muốn dễ dàng chấp tay nhường nàng cho kẻ khác như vậy!

Suy đi nghĩ lại hãn vẫn là không đành lòng để nàng phải khó xử. Nàng không thể lựa chọn, hãn cũng sợ mình phải lựa chọn. Triệu Tử Tấn từng là

người đệ đệ thân thiết mà nàng hết mực che chở, Nguyên Kỳ là người có được trái tim nàng, mà hắn... quan hệ của hắn với nàng lúc này giống như gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Đáp án cuối cùng luôn làm cho con người ta sợ hãi và tuyệt vọng.

“Được.” Mộ Dung Ca nặng nề gật đầu. “Hoàng thượng đừng nuốt lời đó. Thiếp sẽ chờ đến lúc kiếm được bạc từ chỗ của Hoàng thượng, mong rằng mấy năm nay Hoàng thượng đã nhét đầy quốc khố.”

“Ừ.” Triệu Tử Duy cười dịu dàng, hắn dường như có thể thấy lại hình ảnh lần đầu tiên gặp nàng, khi đó nàng đang gặp nạn nhưng rất nhanh trí lựa chọn cầu cứu hắn. Chỉ cần nhớ lại thôi đã khiến hắn phải bật cười.

Mộ Dung Ca cảm thấy nhẹ lòng khi thấy hắn cười như vậy, nàng dò hỏi: “Hoàng thượng vừa nhớ tới chuyện gì vui ư?”

Dưới bầu trời đầy sao, ánh mắt của hắn nhìn nàng thật dịu dàng, đôi mắt tà mị tỏ vẻ thông dong nhưng khóe miệng lại nhếch lên thành một nụ cười thật xấu xa: “Nàng còn nhớ năm đó ở phủ Khánh vương không, câu đầu tiên nàng nói với Trầm là gì nhỉ?”

Lời nói của hắn giúp hai người như chìm vào thế giới hồi ức ngày ấy.

Khi đó trong không khí tửu sắc say nồng, nàng quỳ gối xuống trước mặt hắn, dùng ánh mắt sáng trong đầy vẻ thâm tình nhìn thẳng vào Triệu Tử Duy, nàng đã cất cao giọng nói: “Thiếp ái mộ Thái tử nước Tề đã lâu, nguyện trao đêm đầu tiên của mình cho Thái tử, mong thái tử thành toàn cho tấm lòng của thiếp!”

Thái độ của hắn khi đó là nhìn nàng bằng ánh mắt thú vị, muốn xem xem nàng sẽ ứng đối làm sao nên hắn tỏ vẻ kinh ngạc hỏi lại nàng: “Vậy sao, bốn cung biết mình rất có sức hấp dẫn khiến các nữ tử trong thiên hạ này phải điên đảo. Nhưng bốn cung cũng rất tò mò, nàng ái mộ bốn cung như

thế nào?” Cô gái này không phải kẻ ngốc, thực sự có can đảm hiến thân cho hãn sao?

Trái tim của nàng lúc đó đập nhanh như nổi trống, bỏ qua hết tất cả, nàng làm ra một bộ chân tình trả lời hãn: “Trái tim thiếp cứng như sắt thép, chưa bao giờ động tâm với một người nam tử nào, nhưng vừa gặp gỡ Thái tử, trái tim thiếp đã đập mạnh liên hồi không theo sự khống chế của thiếp. Thiếp thực sự trúng tiếng sét ái tình với Thái tử, không dám nói điều lừa gạt. Nếu không thể hầu hạ Thái tử một lần, e rằng cả đời này thiếp sẽ phải hối hận. Thái tử là người có trái tim nhân hậu, cúi mong Thái tử có thể giúp thiếp thành toàn cho tấm chân tình này.”

Cả hai cùng hồi tỉnh từ trong ký ức, Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn Triệu Tử Duy. “Khi đó thiếp đã phải dùng hết thủ đoạn để Hoàng thượng đồng ý ra tay cứu Thiếp đó.” Nếu lúc đó Triệu Tử Duy thực sự không cứu nàng thì nàng sẽ thay đổi kế sách, quyết tử chiến đến cùng, cùng lắm thì cá chết lưới rách mà thôi.

Triệu Tử Duy nhìn nàng đầy yêu thương, hãn khẽ cười: “Hành động của nàng ngày hôm đó quả thật rất lớn gan.”

“May mắn là thiếp có gương mặt rất giống với Thái tử phi của nước Phong nên mới có chút công dụng với Thái tử, được Thái tử giữ lại, nếu không thì thiếp đã trở thành món đồ chơi của Trương tướng quân và Tĩnh vương kia rồi.” Mộ Dung Ca nhớ lại, chỉ chớp mắt mà đã qua mấy năm rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, những hồi ức này như mới của ngày hôm qua vậy.

“Đúng vậy, đúng là chạy trốn cũng không xong với số mệnh. Mộ Dung Ca, khi trầm đưa nàng cho Hoàng đế nước Phong, ngay sau đó Trầm đã cảm thấy hối hận, đến hôm nay vẫn hối tiếc không thôi!” Triệu Tử Duy nhìn nàng không rời mắt, hãn dùng âm thanh êm dịu nhất nói ra những điều

này. Mấy năm nay hắn vẫn luôn nghĩ về chuyện đó, thậm chí còn tự trách mình rất nhiều, không ai có thể biết rằng ngay chính lúc này tim hắn đang đau đớn biết nhường nào.

Nụ cười trên môi Mộ Dung Ca hơi cứng lại, nàng đối mắt với hắn, nhỏ giọng nói: “Rất nhiều chuyện đã xảy ra thì không thể hối hận được nữa, việc cần làm ngay lúc này chính là phải nhìn về phía trước.”

Đây chính là số phận! Đã lựa chọn thì phải biết thừa nhận kết quả.

“Hôm nào đó, nàng có thể vì Trầm mà xuống bếp một lần nữa không?” Triệu Tử Duy nhìn nàng bằng ánh mắt vô tư=khẽ như một đứa trẻ, không hề có chút phòng bị nào.

Khóe miệng Mộ Dung Ca khẽ giật nhẹ, nàng trầm lắc đầu chịu thua: “Hoàng thượng muốn ăn cái gì ạ?”

Triệu Tử Duy lập tức đổi sang vẻ mặt tò mò: “Nghe nói hai ngày trước nàng và Như Băng ăn một món ăn tên là... Lẩu gì đó?”

Mộ Dung Ca phì cười: “Vâng, đúng là Lẩu. Làm món ăn đó không tốn nhiều thời gian, chẳng biết Hoàng thượng có ăn cay được không?”

“Cay? Được chứ.” Triệu Tử Duy gật đầu, lòng thầm mong đợi.

Mộ Dung Ca gật đầu. “Được.” Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời tối đen như mực, bèn cười nói: “Đêm đã khuya rồi, thiếp muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Triệu Tử Duy gật đầu, đứng nhìn nàng xoay người rời đi.

Chờ nàng đi một đoạn rồi hắn mới bật ra lời hỏi đã để trong lòng bấy lâu nay. “Nàng thực sự là Mộ Dung Ca sao?” Mấy năm trước hắn vì muốn lợi dụng Mộ Dung Ca nên đã cho người âm thầm điều tra tất cả mọi chuyện về

nàng, rõ ràng nàng lúc gặp hân khác rất nhiều so với những gì thuộc hạ của hân điều tra được, nhưng nàng lại có dung nhan của Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca hơi dừng lại, ánh mắt khẽ dao động, nàng mỉm cười: “Hoàng thượng cho rằng là thiếp thì chính là thiếp, cho dù là ai thì thiếp đều là thiếp.”

“Ừ.” Triệu Tử Duy mỉm cười gật đầu, tiếp tục dõi mắt nhìn theo bóng dáng rời đi của Mộ Dung Ca.

Tối nay, ánh trăng treo trên cao rất tròn và sáng, bầu trời sao lốm đốm đầy trời, thật sự là một khung cảnh xinh đẹp! Đáy mắt Triệu Tử Duy sâu thẳm nhưng nụ cười bên khóe miệng lại rất chân thành.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Mấy ngày sau.

Lâm Thanh Nhã mưu hại Kim Lan, tin tức đã được truyền ra ngoài, mọi người đều thương tiếc Kim Lan, một mỹ nhân quốc sắc thiên hương mà phải chết oan uổng, thật đáng tiếc làm sao. Đồng thời còn chửi mắng Lâm Thanh Nhã, thật là không có kỷ cương, vô pháp vô thiên, trong cung còn dám làm chuyện độc ác!

Hiển nhiên, việc này cũng truyền đến tai Lâm Kinh Trần và Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã cười lạnh: "Thanh Nhã từ khi nào đã trở nên không biết chừng mực? Cho dù đổ ỹ với dung mạo của Kim Lan, cũng không nên làm ra loại hành vi như vậy a!

“Không phải đâu, ta nghĩ Thanh Nhã là bị người khác đổ tội. Kim Lan có lẽ đã tự sát, Thanh Nhã chỉ là bị Kim Lan kéo theo chết chung mà thôi.” Lâm Kinh Trần chau mày. Hẳn thật sự thương tiếc cho Kim Lan, thông minh như nàng, nếu không phải đã động lòng với Triệu Tử Duy, thì sẽ trở thành một thanh dao bén nhọn. Thật đáng tiếc! Còn về phía Thanh Nhã, năm đó đã làm ra những chuyện dơ bẩn với Kim Lan, cũng khó trách bị quả báo này!

Lâm Thiện Nhã nhíu mày, dần trở nên lơ đãng. Nàng chuyển mắt nhìn tấm gương trước bàn trang điểm.

Nữ tử trong gương thật xinh đẹp, phảng phất dáng dấp tiên nữ hạ phàm. “Ngày mai Hạ quốc thái tử và Đại hoàng tử sẽ đến sao?”

Đã bao lâu rồi nàng không gặp Nguyên Kỳ nhỉ?

Không biết khi gặp lại, hắn sẽ thế nào? Liệu có kinh ngạc không? Mấy ngày nay, xem như nàng đã thay da đổi thịt, ít ra khi đứng trước mặt Mộ Dung Ca, sức quyến rũ của nàng không hề thua kém.

Lâm Khinh Trần lắc đầu, “Đêm nay sẽ đến.”

“Sao nhanh như vậy? Đến âm thầm không một tiếng động?” Lâm Thiện Nhã kinh ngạc vô cùng.

"Bọn họ ngày ngày tiếp nối, đêm rong đuổi, không lãng phí bao nhiêu thời gian." Thần sắc Lâm Khinh Trần có chút trầm ngư, lạnh giọng nói. Nguyên Kỳ, Lan Ngọc, hai người đều sở hữu trí tuệ siêu phàm. Họ cùng đến Tề quốc, nhất định sẽ đẩy lên một cơn phong ba bão táp.

Lâm Thiện Nhã nhìn hình ảnh không rõ ràng trong gương đồng, dần dần thất thần.

...

Khánh Lâm vương phủ.

Tối nay là lần đầu tiên Triệu Tử Tận dùng bữa tối với Nguyên Ngư trong suốt khoảng thời gian qua.

Do có mang, khẩu vị thay đổi, rất nhiều món Nguyên Ngư không thích, đặc biệt là những món dầu mỡ, nên da dẻ cũng có chút xanh xao. Triệu Tử Tận xong việc liền hồi phủ, giờ cũng đã trễ, nên bây giờ hai người mới dùng bữa.

Nguyên Ngư nghe nói Triệu Tử Tận muốn cùng ăn cơm tối với mình, lòng luôn chờ đợi.

Nhưng đến giờ... hắn vẫn chưa mở miệng nói một câu.

Lúc hăn buông đũa, mới nói một câu: “Tối nay, Hạ quốc thái tử sẽ đến.”

"Cái gì? Sao nhanh như vậy?" Nguyên Ngự Kinh ngạc, chỉ trong một tháng, Hạ quốc và Tề quốc cách xa như vậy, mà Nguyên Kỳ chỉ dùng một tháng đã tới được đây! Lòng nàng cười khổ, trách không được tối nay hăn lại ăn tối với nàng.

Sắc mặt Triệu Tử Tận đêm nay có chút tái nhợt, đã nhiều ngày không gặp, giờ mới phát hiện... hình như hăn ngày càng gầy hơn! Dáng người hăn cao dong dong, quần áo mấy ngày trước còn mặc vừa người, nay đã trở nên rộng ra.

“Chàng là đang lo lắng vấn đề gì?” Nàng nhin không được hỏi.

Lông mày Triệu Tử Tận khẽ run lên, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh, “Vương phi không cần quan tâm, bây giờ đang mang thai, cứ ở trong vương phủ tịnh dưỡng cho tốt. Rất nhiều việc không cần đến nàng nhúng tay vào.” Hăn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nàng, cảnh cáo.

Tay Nguyên Ngự đang cầm đũa khẽ run lên, môi nàng run rẩy nặn ra một nụ cười, “Thiếp chỉ là lo lắng cho vương gia.”

“Ừm.” Triệu Tử Tận lạnh nhạt đáp. Mắt quang trở nên sâu thẳm, lòng thầm đoán... nếu đêm nay đến được đây, sao Nguyên Kỳ lại không có động tĩnh gì? Hay là Nguyên Kỳ cũng như Triệu Tử Duy, không còn tình cảm với Mộ Dung Ca nữa? Nếu thế, bọn họ đều không xứng với nàng!

Nguyên Ngự cúi đầu, lệ nhòa vành mắt. Lòng nàng sao đoán không ra, hăn sẽ đương nhiên lo lắng, vì Nguyên Lý đến, sẽ liên tiếp xảy ra rất nhiều việc liên quan đến Mộ Dung Ca! Lần trước Mộ Dung Ca có thể thoát được kiếp nạn đó, nhưng lần này... không ai dám bảo đảm.

Có đôi khi, nàng muốn hỏi thẳng hăn, rốt cục Mộ Dung Ca có địa vị gì trong lòng hăn... nhưng chưa bao giờ dám mở miệng hỏi. Nàng sợ khi biết

được đáp án... kiếp này hẳn sẽ luôn lạnh lùng xa cách mình.

Nàng không như Lương Hân Hân, có thể thờ ơ không để tâm.

...

Khách sạn Phú Thương.

Màn đêm vừa buông xuống, trong khách sạn đã nghênh đón hai vị khách quý. Tuy chường quầy không biết thân phận của họ, nhưng nhìn thân thế phô trương như vậy liền biết không phải người bình thường.

Người hầu trong khách sạn đều dè dặt cẩn trọng.

Tuy mấy ngày qua Lan Ngọc và Nguyên Kỳ liên tục đi không ngừng nghỉ, nhưng thần sắc vẫn nhàn tản, không chút mỏi mệt. Sau khi dùng bữa tối, hai người liền ở trong phòng đánh cờ.

Lan Ngọc nhìn Nguyên Kỳ, cười nói: "Thái tử kỳ nghệ tinh thấu, ta bội phục." Nguyên Kỳ khiến hẳn nghĩ tới Triệu Tử Duy, cũng là kỳ phùng địch thủ, nhưng Nguyên Kỳ lại làm cho hẳn cảm thấy thâm sâu khó lường! Thực lực như vậy, hẳn bỗng nhớ tới một người, "Mộ Dung Ca đã từng đánh cờ với ta, trước mặt ta đều đánh thua cho xong chuyện. Nhưng ta biết, nàng đã che giấu tài năng, không dùng hết sức mình, cũng có thể kỳ nghệ của nàng còn cao hơn ta và thái tử! Nếu có dịp, ta hy vọng có thể cùng nàng đánh lại một ván."

Nguyên Kỳ khẽ nâng mi lên, đạm cười đáp, "E là Lan Ngọc công tử không có cơ hội rồi. Hai năm trước Mộ Dung Ca đã chôn thân trong biển lửa, không phải Lan Ngọc công tử đã biết việc này từ sớm sao? Sao Bây giờ lại mau quên như vậy?"

Thái độ nhẹ nhàng băng quơ, không chút để tâm!

Ánh mắt Lan Ngọc khẽ dao động, hạ xong một quân, bèn nói: “Không biết Thanh phi của Tề quốc có biết đánh cờ không?”

"Từ bao giờ Lan Ngọc công tử lại tò mò với nữ tử như vậy? Nếu có cơ hội vào cung được thấy Thanh phi, có thể Lan Ngọc công tử cũng không chừng sẽ rất vui mừng." Nguyên Kỳ khẽ cười. Ngón tay trắng nõn thon dài của hãn cầm cờ đen, không ngờ đen trắng lại dễ phân biệt như vậy.

“Sao?” Lan ngọc cười khẽ.

Nguyên Kỳ ngẩng đầu nhìn hãn, cười nói: "Có điều, e là Lan Ngọc công tử phải đợi thêm hai ngày nữa. Mục đích chúng ta đến đây là để thăm hỏi Khánh Lâm vương phi, tiện thể ăn mừng sinh thần của Khánh Lâm vương ”

Dứt lời, hãn thu hồi tầm mắt, chú ý vào bàn cờ. Trong đôi mắt hãn, ván cờ này trắng đen phân định rõ ràng... trong một khắc, đáy mắt hãn lóe lên. Thanh phi? Hai chữ này nghe thật chói tai!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Hoàng Thái Hậu.

Thu Nguyệt Cung.

Mộ Dung Ca đứng trước cửa sổ, nhìn màn mưa trút xuống.

Thời tiết hôm nay rất tệ, mới sáng sớm đã âm u, một cảm giác lạnh lạnh tăm tối bao trùm khắp hoàng cung.

Mấy ngày qua, nàng luôn ở trong Thu Nguyệt cung, không hề bước ra ngoài. Từ sau đêm đó, nàng chưa từng gặp qua Triệu Tử Duy. Hắn rất bận, hình như đã mấy đêm không ngủ, đã nhận lời nấu lẩu cho hắn ăn đến nay vẫn chưa thực hiện được.

Hắn nỗ lực để trấn áp triều đình trên dưới, nhưng mấy ngày nay, triều cương có chút rối loạn, khắp nơi ẩn nấp có sự bạo động, rối loạn quân tình. Rõ ràng mấy năm nay, Tề quốc dưới sự cai trị anh minh của hắn, ngày càng lớn mạnh, bách tín an cư lạc nghiệp. So với rất nhiều quốc gia đang phải đối mặt với chiến tranh, Tề quốc bây giờ cũng được xem như một vùng ‘đất lành’.

Có điều, những đợt bạo động này tựa hồ đều rất có tổ chức và trình tự.

Mắt nàng trở nên xa xăm, môi mím chặt lại. Triệu Tử Duy có khả năng, đủ sức để vượt qua ải này... nhưng sau khi vượt qua ải này thì sao? Rồi cả Triệu Tử Tận nữa, mọi người sẽ có kết cục ra sao?

Nếu muốn ngồi yên trên bảo tọa thì nhất định phải trừ đi những chướng ngại vật. Người thắng sẽ làm vua, kẻ thua chỉ có lấy cái chết để bảo toàn liêm khiết.

Đôi hàng mày của nàng khẽ nhướng lên, trong lòng cứ nơm nớp lo sợ, ngày đó nhất định không thể tránh khỏi... những gì phải đến cũng sẽ đến.

Không biết Như Băng vào tắm điện từ lúc nào, tay mang theo một ấm trà nóng, thấy Mộ Dung Ca đang thưởng mưa bên cửa sổ, bèn nhẹ giọng nói: “Đã mưa suốt một đêm rồi mà đến giờ vẫn chưa dứt được.”

“Đúng vậy, e là sẽ không tạnh được.” Mộ Dung Ca thất thần nói.

Như Băng cũng không để ý nhiều, cứ nghĩ trời mưa khiến tâm trạng Mộ Dung Ca không được tốt, nên mới lơ đãng như vậy. Nàng cười nói: “Hoàng thượng vừa cho cung nhân đến báo, tối nay muốn dùng bữa tối tại Thu Nguyệt cung, không biết nàng có đích thân xuống bếp không, hay cứ dặn hạ nhân chuẩn bị là được?”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Như Băng, đáp: “Để ta nấu vậy.” Đã đồng ý sẽ nấu cho hắn, thì tối nay sẽ làm.

“Vậy thì tốt quá.” Như Băng gật gật đầu, đặt ấm trà xuống liền quay đầu rời đi. Khi vừa đến trước cửa, đột nhiên vang lên tiếng cung nhân bẩm báo.

“Nương nương, hoàng thái hậu đến.” Cung nhân hồi báo. Trong những ngày mưa như vậy, đáng lẽ nên ở trong phòng thưởng trà, không đọc sách thì cũng thêu thùa may vá, sao hoàng thái hậu lại đến đây? Hơn nữa, từ sau khi hoàng thượng đăng cơ, chẳng phải thái hậu chưa hề đặt chân ra khỏi cung Càn Khôn ư?

Sao bây giờ lại đến đây tìm Mộ Dung Ca?

Mi mày Mộ Dung Ca khẽ nhướng lên, lòng thầm kinh ngạc, sao đột nhiên hoàng thái hậu lại hiện xuất hiện?

Như Băng quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, chờ nhận lệnh, Mộ Dung Ca gật gật đầu: “Mau mời hoàng thái hậu vào chính điện, ta chỉnh trang lại y phục

rời ra ngay.”

“Tuân.”

.....

Chính điện Thu nguyệt cung.

Mộ Dung Ca thay xong trang phục, không dám chậm trễ vội đến gặp hoàng thái hậu. Đối với người phụ nữ này, nàng rất ít được nghe nhắc đến, chỉ biết Triệu Tử Duy có được ngày hôm nay, hơn một nửa là do bà tác hợp. Và năm đó, thân mẫu Mễ phi của Triệu Tử Tận chết thảm, cũng do bà bày mưu. Người đàn bà này như một truyền kỳ, cũng là một người rất thâm độc!

Có điều, khi Mộ Dung Ca bước chân vào Chính điện, đập ngay vào mắt là một người phụ nữ đầy đà quyền rũ, vẫn nhìn thấy nét trẻ trung xinh đẹp, hàng lông mày trông rất hiền từ, không có chút nham hiểm nào.

Không ngờ người luôn khiến nàng cảm thấy tò mò lại là một người phụ nữ rất mực hiền hậu, dịu hòa như vậy!

Hoàng thái hậu thấy Mộ Dung Ca từ từ tiến vào, trên mặt vẫn nở một nụ cười hiền từ.

Mộ Dung Ca vẫn theo quy củ, khom người hành lễ, “Mộc Khinh thỉnh an hoàng thái hậu, hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Hoàng thái hậu dịu giọng nói: “Trước mặt ai gia, Thanh phi không cần đa lễ. Đứng lên đi.” Ánh mắt của bà vô cùng nhu hòa, như một bậc trưởng bối đang nhìn hậu bối mà mình rất ưng ý.

Trong lòng Mộ Dung Ca hơi khựng lại, hoàng thái hậu muốn gặp nàng vì chuyện gì? Mang theo tâm trạng hoài nghi ngồi xuống một bên, chờ bà vào

chủ đề chính.

“Thanh phi không cần phải dè dặt như vậy, hôm nay ai gia đến đây chỉ là muốn gặp qua Thanh phi mà mọi người luôn khao nhau. Bây giờ được nhìn thấy, cảm thấy thật nhẹ nhõm. Khó trách hoàng thượng lại sủng ái Thanh phi như vậy, tuy không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng phong thái luôn ngời ngời, khiến người ta không thể thôi tán thưởng.” Hoàng thái hậu nhu hòa nói.

Vừa nói xong, ánh mắt bà đã lộ vẻ sắc bén, nhìn chăm chăm Mộ Dung Ca, thấy động thái của nàng vẫn rất thông dong thoải mái, không vì lời khen ngợi của mà mà vui mừng, ngược lại còn rất bình tĩnh. Bà thật sự rất hài lòng.

Mộ Dung Ca cười đáp: “Tạ hoàng thái hậu quá khen, Mộc Khinh không dám nhận.”

“Ai gia có chút thắc mắc, không biết Thanh phi có thể giải đáp không?” Đột nhiên bà đổi giọng điệu, trầm giọng hỏi. Ánh mắt cực kỳ sắc bén lia thẳng Mộ Dung Ca.

Khóe môi Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, xem ra đã bắt đầu vào đề rồi, “Điều Thiếp biết nhất định sẽ nói hết.”

“Không biết người và Khánh Lâm vương có quan hệ gì? Ở bên hoàng thượng, là mật thám của Khánh Lâm vương, hay chỉ đơn thuần là một phi tần đặc sủng?” Nói tới đây, vẻ hiền từ trong mắt bà đã tan biến, đôi mắt lộ vẻ lãnh liệt thâm hiểm giống Triệu Tử Duy vậy.

“Thật ra nếu hỏi Mộc Khinh thì chi bằng hỏi thẳng hoàng thượng, tin chắc ngài sẽ cho hoàng thái hậu một đáp án chính xác. Thật ra, nếu trong lòng Mộc Khinh có tà ý, hoàng thượng nhất định sẽ không để Mộc Khinh đối mặt với hoàng thái hậu, có đúng không?” Mộ Dung Ca cười nhạt nhìn hoàng thái hậu, giọng nhỏ nhẹ.

Nghe vậy, mắt quang của bà khẽ di động, gật gật đầu cười, “Người đúng là một thiếu nữ thông minh. Nếu hoàng thượng đã sủng ái như vậy, thì hãy tận tâm hầu hạ người. Ai gia cũng mệt rồi, người nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

Mộ Dung Ca cười nhạt cũng đứng lên thi lễ, “Tuân.” Nàng thoáng nhìn thấy đáy mắt hoàng thái hậu có chút do dự, bà đang lo lắng cho Triệu Tử Duy! Dù sao đối với Triệu Tử Duy mà nói, nếu xử lý không tốt tình hình này, mất đi tính mạng cũng không nói, đến cả giang sơn quốc thổ cũng bị nguy ngập! Hoàng thái hậu có thể sống sót bấy lâu trong chốn hậu cung để có ngày hôm nay, cũng đủ để nói rõ bà là một người phụ nữ trí dũng song toàn! Năm đó, cái chết của Mễ quý phi trực tiếp liên quan đến hoàng thái

hậu, bằng không sao lại có Triệu Tử Tận ngày hôm nay, quay về để báo thù. Không biết bây giờ bà có cảm thấy hối hận chút nào không?

Hoàng thái hậu đi đến trước cửa, quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, khẽ nở nụ cười, “Đúng là ai gia đã giết mẫu thân của Khánh Lâm vương. À ta thật sự đáng chết.”

Lông mi Mộ Dung Ca khẽ động, không nói thêm gì. Mễ quý phi đáng chết ư? Có thể giữa bà và Mễ quý phi có một số khúc mắc không ai biết, ai đúng ai sai thì cũng có ai phân định được kết quả đâu. Nhưng, cũng do âm mưu của bà mới đẩy Triệu Tử Duy và Triệu Tử Tận vào cảnh huynh đệ tương tàn.

Lúc Triệu Tử Duy đến, mưa đã tạnh, khí trời có chút lành lạnh thanh mát.

Thời tiết này thật thích hợp để ăn lẩu.

Trong làn khói mờ mịt ấm áp, vị cay xé lưỡi của nước lẩu, thật hấp dẫn, chỉ cần ngửi mùi cũng đủ chảy nước miếng rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn được ăn lẩu, nhìn thứ nước canh đỏ lòm đã cảm thấy cay vô cùng. “Cái này là lẩu ư?”

“Đúng vậy, cách ăn rất đơn giản, chỉ cần nhúng những thứ mình muốn ăn vào, chỉ có thịt và rau, mùi vị cũng rất tuyệt, hoàng thượng cứ yên tâm thưởng thức đi.” Mộ Dung Ca mỉm cười giải thích. Gò má bị hơi nước nóng ẩm phà vào thoáng ửng đỏ hồng như trái táo chín, nhìn thật đáng yêu làm sao.

Lần đầu tiên hắn thấy nàng như vậy, nhin không được cười nói: “Nàng như vậy... trông rất đẹp.”

Khóe môi Mộ Dung Ca nhếch lên, “Hoàng thượng ăn đi, nếu không đồ ăn sẽ bị thiếp ăn hết đấy.” Nàng rất thích ăn lẩu, chỉ vì ăn lẩu rất dễ lên cân nên nàng phải cố gắng kiềm chế bản thân, ăn càng ít càng tốt.

Từ khi xuyên không đến đây, nàng mới phát hiện đây là thân mình đây, ăn bao nhiêu cũng không mập được, hơn nữa nếu ăn ít đi sẽ càng gầy. Đương nhiên nàng không cần phải tốn công nhin ăn giữ dáng nữa. Đối mặt với thức ăn ngon... nàng nào có thể tiết chế bản thân được, tội lớn lắm a.

“Ngon quá.” Vốn dĩ Triệu Tử Duy còn hơi do dự, nhưng khi thức ăn nóng sốt vừa nhúng vào nước lẩu sạm màu cho vào miệng, thật sự là ngon không tả xiết! Phải nói là rất rất rất ngon! Lại nhìn Mộ Dung Ca ngồi đối diện cũng đang ăn rất ngon lành không thèm đáp lời hắn, lòng hắn cảm thấy rất ấm áp. Chưa bao giờ hắn nhìn thấy bộ dạng thoải mái không chút phòng bị của nàng, hình như từ khi gặp nàng đến giờ, nàng luôn che giấu tâm tình thật sự của mình, trưng ra một bộ dạng giả dối thông dong nhìn người.

bây giờ tận mắt thấy nàng như vậy, lòng không ngừng dâng lên một cảm giác hạnh phúc.

Trong phòng chỉ còn hai người, cung nhân đều bị hắn đuổi cả ra ngoài.

Đêm nay ánh trăng bị quầng mây che ngang, tạo nên một cảnh sắc mờ lung, dưới ánh nến nhàn nhạt, cảm giác rất chân thật.

Triệu Tử Duy mãi nguyên ăn từng miếng thịt, tươi ngon mềm ngọt, món lẩu này thật sự rất ngon. Hắn hơi khép mắt nhìn nàng, nếu trọn kiếp nàng có thể ở bên hắn thì tốt biết bao!

“Hôm nay mẫu hậu có đến tìm nàng?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Mộ Dung Ca gật đầu đáp.

Nàng nhìn hắn, cười nói: “Hoàng thượng không thắc mắc hoàng thái hậu đến tìm thiếp là có việc gì sao?”

“Không.” Giọng hắn lạnh nhạt đáp.

Mi mảy Mộ Dung Ca khẽ động, lòng thầm đoán, tựa hồ Triệu Tử Duy và hoàng thái hậu có khoảng cách.

Nếu vậy có thể lý giải được, lý do vì sao sau khi hắn lên ngôi, hoàng thái hậu không hề bước chân ra khỏi cung Càn Khôn, nàng cũng chưa từng nghe hắn đến thỉnh an hoàng thái hậu bao giờ. Có điều, việc giữa mẹ con họ không phải là việc nàng có thể xen vào.

Đột nhiên ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng nhìn nàng, đôi mắt tà mị có chút mê hoặc, hoặc có lẽ... lộ vẻ đau khổ, rất chói mắt.

Mộ Dung Ca thấy vậy cũng muốn mở miệng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Qua một lúc lâu sau, lửa trong lò lẩu dần tắt đi, hắn mới thu hồi tầm mắt, chậm rãi nói: “Đêm qua Hạ quốc thái tử đã đến kinh đô, bây giờ đang ở phủ Khánh Lâm vương.”

Thần sắc Mộ Dung Ca khẽ biến động, tách trà trong tay cũng run lên.

Sự chuyển biến tâm trạng này sao lọt khỏi ánh mắt của Triệu Tử Duy, đáy mắt hằn lộ vẻ lạnh lùng, cười nói, “Mộ Dung Ca, có phải nàng muốn cùng hân rời đi?”

Mộ Dung Ca khẽ nhượng mày, nhìn theo đôi mắt trầm lạnh của hân, vấn đề này nàng cũng không hề nghĩ tới, cũng không thể đưa ra đáp án.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đã Gặp Lại Nhau.

Phủ Khánh Lâm vương.

Trời vừa chập tối thì mưa đã tạnh.

Phủ Khánh Lâm vương tập trung nghênh đón khách quý.

Đây chỉ là một bữa gia yến, duy chỉ có hai vị khách mời.

Triệu Tử Tận nhìn Lan Ngọc và Nguyên Kỳ ngồi đối diện, cười nói: “Hạ quốc thái tử và Đại hoàng tử hạ giá đến phủ Khánh Lâm vương này, thật là vinh hạnh của bản vương!” Không ngờ họ đến quá nhanh, lộ trình dài như vậy mà chỉ đi trong một khoảng thời gian cực ngắn!

Nguyên Ngự nói theo: “Năm trước gả về Tề quốc, bản phi thật sự rất nhớ thái tử ca ca. Chỉ bất ngờ là, mới nửa năm đã có thêm một đại ca! Đúng là chuyện đáng mừng!”

Nguyên Kỳ nhàn nhạt cười, ngẩng đầu uống rượu.

Lan Ngọc dịu dàng nói: “Không ngờ Lục muội lại xinh đẹp như vậy, với Khánh Lâm vương phải nói là một đôi trời sinh! Quả như lời thái tử đã kể, thật không bỏ lỡ chuyến đi này.”

Tiểu Thập luôn đứng sau Lan Ngọc, đôi mắt đầy tức giận nhìn chằm chằm Triệu Tử Tận! Thật uống công Mộ Dung cô nương tin tưởng hãn như vậy, hãn lại dám phản bội nàng, thật quá đáng mà!

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Thập, Triệu Tử Tận ngẩng đầu nhìn hẳn, do lúc ở Lương quốc hẳn có dịch dung, nên bây giờ nhìn bộ mặt thật này có chút không quen, duy chỉ có đôi mắt phẫn hận đó mới khẳng định được thân phận Tiểu Thập của hẳn.

Nhìn Tiểu Thập, Triệu Tử Tận lập tức nhớ đến Mộ Dung Ca. Nụ cười trên môi khẽ cương lại, hẳn âm thầm quan sát Nguyên Kỳ, môi khẽ mím chặt.

Đột nhiên, Nguyên Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt đen láy điềm tĩnh nhìn hẳn, “Đã đến Tề quốc rồi, đúng là nên ở lại vài hôm để dự sinh thần của Khánh Lâm vương, nhưng ngày mai cũng nên tiến cung chào hỏi Tề quốc hoàng đế một lần, có thể làm phiền Khánh Lâm vương dẫn đường không?”

Ánh mắt Lan Ngọc khẽ lóe lên.

Đôi môi Triệu Tử Tận khẽ buông lỏng, liếc mắt nhìn đôi người thâm sâu khó lường của Nguyên Kỳ, vui vẻ đáp: “Hiển nhiên rồi.”

Nguyên Kỳ mỉm cười nâng ly uống trọn, xem ra tâm trạng rất tốt. Không, phải nói là, hẳn không thể nhìn thấu thần sắc của Nguyên Kỳ, càng không biết được hẳn đang nghĩ gì.

Thần sắc Nguyên Ngự hơi tái đi, nàng lo lắng cho Triệu Tử Tận, ngày mai phải tiến cung sao? Như vậy, hẳn, Nguyên Kỳ, Lan Ngọc, nhất định phải gặp Mộ Dung Ca rồi... Nếu vậy... chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo đây?

...

Hôm sau, trời xanh mây trắng, tiết trời sáng trong.

Đêm qua, sau khi Triệu Tử Duy rời khỏi, vốn dĩ ‘căng da bụng, chùng da mắt’, nhưng Mộ Dung Ca nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được. Có phải lòng nàng đang dao động không?

Ăn sáng xong, nàng còn định cùng Như Băng ra hoa viên đi dạo, dù sao mấy hôm ở yên trong lầu các vẫn luôn có chút bức bách.

Sau khi thay đồ, còn định bước ra, chợt thấy hoạn quan bên cạnh Triệu Tử Duy chạy đến, thở không ra hơi, vừa nhìn là biết vội vàng đến đây. Mộ Dung Ca nghi hoặc: “Có chuyện gì?”

“Hoàng thượng mời Thanh phi đến Thừa Thanh cung.” Hoạn quan nói.

Triệu Tử Duy muốn gặp nàng, không biết có chuyện gì nữa?

.....

Thừa Thanh cung.

Lúc cửa chính Thừa thanh cung mở ra, Mộ Dung Ca còn chưa nghĩ nhiều hơn, nên không đợi thông truyền theo quy củ đã tiến vào.

Chính vì vậy, khi nàng ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một bên điện là...

Đã lâu không gặp, còn ngỡ cả đời sẽ không có duyên tái ngộ, nhưng sâu thẳm trong đáy lòng vẫn không hề phai mờ Đó là Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ nghe tiếng, mắt quang vẫn điềm nhiên và thong dong, không chút dao động nhìn nàng.

Nữ tử thướt tha, thần sắc điềm nhiên, màu tím nhạt nàng mặc trên người càng tôn thêm nét tao nhã quý phái. Dung mạo nàng quen thuộc làm sao, ngoại trừ vết sẹo trên đó, còn lại vẫn như lần đầu tiên hân hạnh gặp nàng! Khuôn mặt và biểu cảm quá mức quen thuộc. Đôi mắt sâu thẳm như bể lớn càng trở nên u ám, bên mũi vẫn còn thoang thoảng hương sen thanh nhã.

Không ai nhận ra, trong khoảnh khắc đó, vùng lưng còn đang buông lỏng của hắn lập tức trở nên thẳng tắp.

Nam tử ấy vẫn luôn thích mặc đồ đen, cứ như khoác cả màn đêm lên người khiến hắn trở nên phong hoa tuyệt mỹ! Hoặc có lẽ khi mặc lên người hắn mới khiến người ta mê đắm khôn nguôi!

Hắn vẫn vẫn đậm gió nhẹ, khí sắc tao nhã, dung mạo tuấn mỹ đến bức người.

Khoảnh khắc này, tứ phía như bị lu mờ, chỉ còn lại hắn và nàng.

Mộ Dung Ca không bao giờ ngờ được họ lại trùng phùng trong tình cảnh này. Trên đường đến đây, nàng cứ nghĩ mãi lý do Triệu Tử Duy muốn gặp mình, không ngờ Nguyên Kỳ lại ở đây! Nàng khẽ khàng thu hồi tầm mắt, nàng biết trong khoảnh khắc đó, thần sắc nàng đã chuyển biến, gặp gỡ với hắn đã thấm thấu qua từng lớp mặt nạ mình vẽ nên. Bây giờ nàng chỉ là Mộc Khinh, là sủng phi trong hậu cung Tề quốc này.

Lúc thu hồi tầm mắt, vừa hay chạm phải Lan Ngọc. Dung mạo của Lan Ngọc vẫn không thay đổi, đến cả thần sắc ôn hòa dịu dàng không chút sát khí kia vẫn không hề thay đổi. Trong tâm trí chợt lóe ra hình ảnh tái nhợt của Lan Ngọc khi đối diện với mình trước đây, cứ như sinh mệnh sắp sửa phải chấm dứt vậy, rất khiến người ta phải thương xót. Nàng đã từng tin tưởng hắn, nên dù hoài nghi cái chết của hắn, nàng vẫn không muốn điều tra thêm, vì nàng tin tưởng trên đời này vẫn còn điều gì đó đáng tin! Nếu mọi thứ trên đời này đều là giả, đều phải nghi ngờ, thì thế giới này đáng sợ biết bao!

Và cũng chính vì niềm tin đó, nàng đã đổi về sự lừa dối và mưu mô! Bây giờ nghĩ đến mỗi một lời hắn từng nói, tựa hồ đều đã thềm báo trước những gì xảy ra ngày hôm nay.

Nàng âm thầm thu hồi tầm mắt, không để tâm Lan Ngọc nữa.

Dường như Lan Ngọc phát giác được tầm mắt của nàng, đáy mắt hắn khẽ động, lại xoay người đánh giá thần sắc của nguyên Kỳ. Có vẻ tâm trạng của

Nguyên Kỳ vẫn không chút dao động, không lẽ hăn không chút để tâm?

Mộ Dung Ca lại nhìn thấy Tiểu Thập đang đứng sau Lan Ngọc, Tiểu Thập kích động toan bước ra ngay, đúng là Mộ Dung cô nương vẫn bình an! Vậy thì tốt rồi! Không sao là tốt! Mộ Dung Ca lập tức dùng ánh mắt chặn hăn lại, không được xúc động quá mức, Tiểu Thập hiểu ý gật đầu, lập tức cúi đầu kiềm chế mọi tâm tư của mình.

Ngồi đối diện với Nguyên Kỳ và Lan Ngọc chính là Triệu Tử Tận, mắt quang nang khẽ liếc qua hăn, nam tử này từng là người thân mà nàng rất mực tin tưởng, cũng là người nàng xem là thân thiết nhất từ khi xuyên không đến giờ. Đáng tiếc dự vọng và hận thù đã đẩy hăn đi thật xa, bây giờ cứ như người xa lạ! Một bên là vận mệnh, và cũng là con đường mà hăn đã chọn!

Không ai có thể thay thế vận mệnh của người khác, nhưng lại có thể khống chế vận mệnh của chính mình.

Lòng ngực Triệu Tử Tận như vừa bị kim đâm vào, nhói đến thấu tâm can, từ từ xâm nhập vào xương thịt hăn. Mỗi khi thấy nàng, thứ ký ức xưa cũ cứ luôn hiện về, hình ảnh dịu dàng của nàng, tình thương mến thương của nàng, sự tin tưởng hết mực... nàng đã từng nói, trên đời này nàng chỉ tin có mỗi hăn! Nhưng hăn đã phản bội nàng, đẩy nàng vào chốn phong ba bão táp này.

Mộ Dung Ca cố gắng khiến thần sắc mình trở nên lạnh nhạt và xa lạ, nàng ém nhẹm mọi cảm xúc, nhìn vào chính giữa đại điện trên cao, một bộ long bào vàng óng đang ánh sáng ngay đó... là Triệu Tử Duy!

Dù đêm qua vừa gặp, nhưng hôm nay Triệu Tử Duy vẫn trở nên rất xa lạ. Thần sắc hăn lạnh như băng, đôi mắt tà mị mang vẻ uy nghiêm cương nghị của một bậc đế vương, không cần phải lên tiếng, thứ khí thái đó cũng đủ khiến người ta phải e ngại. Khắp người hăn bung tỏa vẻ lạnh lùng đầy

phòng bị, đôi mắt tà mị lưu động chút ám quang, lóe sáng khóa chặt tầm mắt về phía nàng.

Không ai biết được lúc này trong lòng hần rất hoảng sợ khi nhìn Mộ Dung Ca từng bước tiến về phía mình. Không ai biết hần rất sợ Nguyên Kỳ xuất hiện! Hần sợ nàng sẽ bất chấp tả cả nhào vào lòng Nguyên Kỳ. Giờ đây, long bào đang mặc có dài bao nhiêu cũng không thể che được bàn tay hần khẽ run lên, hần lập tức rút tay lại đặt trên gối mình.

Mộ Dung Ca đứng giữa đại điện, mặc cho mọi người đánh giá. Nàng khom gối cúi người thi lễ:

“Thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Không biết vì sao, trước mặt hần nghe nàng xưng thiếp một cách tự nhiên như vậy, mọi căng thẳng chợt tan biến ngay, hần mỉm cười nhìn nàng, “Ái phi, đây là Hạ quốc thái tử và Đại hoàng tử đến mừng sinh thần của Khánh Lâm Vương. Ái phi chưa từng gặp qua họ, cũng nên qua thỉnh lễ đi.”

“Tuân, hoàng thượng.” Mộ Dung Ca cúi đầu nhẹ gong đáp, rồi xoay người khom eo thi lễ:

“Thiếp bái kiến Hạ quốc thái tử, Hạ quốc Đại hoàng tử.”

“Thanh phi chớ đa lễ.” Nguyên Kỳ khép hờ tầm mắt, dư quang nhìn theo hai đầu gối đang uốn nhẹ của nàng, đáy mắt lộ vẻ lãnh liệt, giọng nhàn nhạt nói.

Ánh mắt sắc bén của Lan Ngọc lướt qua bộ dạng bình tĩnh của Mộ Dung Ca, từ lúc nàng tiến vào đến giờ, hần luôn quan sát thần sắc của nàng, thấy nàng bình tĩnh như vậy thật khiến hần phải bất ngờ và có chút e sợ! Nếu bây giờ nàng mất đi lý trí, không biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì! Khi đó,

Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ bất đắc dĩ sẽ hình thành cục diện đối lập! Và người trong thiên hạ sẽ hay tin hai người cùng tranh một nữ tử!

Đáng tiếc là... nàng lại rất mực trấn định.

“Thanh phi không cần đa lễ.” Lan Ngọc nói ngay.

Vẻ dịu dàng và hơi thở ấm áp vô cùng quen thuộc khiến Mộ Dung Ca thấy ghê tởm. Nàng khép hờ tầm mắt, đứng dậy bước về phía Triệu Tử Duy.

Long ý khá rộng, Triệu Tử Duy liền nói: “Ngồi bên cạnh trẫm là được rồi.”

Lông mày Mộ Dung Ca khẽ chau, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hơi thở thanh mát độc đáo của riêng nữ tử này phả vào trong mũi, lòng Triệu Tử Duy chợt cảm thấy yên bình, khoe miệng khẽ nhếch, cười nhìn Nguyên Kỳ, Lan Ngọc và Triệu Tử Tận, “Hai ngày trước trẫm mới nghe nói Hạ quốc thái tử và Đại hoàng tử muốn đến Tề quốc để thăm hỏi Khánh Lâm vương phi, không ngờ hôm nay đã thấy mặt. Nếu sớm biết vậy, trẫm sớm đã cho cung nhân sắp xếp tiệc tẩy trần.” Dứt lời lại nhìn sang Triệu Tử Tận, giọng điệu trách móc nặng nề, “Sao Khánh Lâm vương lại không báo trước cho trẫm?”

Triệu Tử Tận sớm đã thu hồi mọi suy nghĩ, khôi phục trạng thái trầm tĩnh bình ổn cười nói: “Thần đệ cũng chỉ vừa biết tin, cũng không ngờ các vị liền đến rồi! Thịnh hoàng huy thứ lỗi.

Nguyên Kỳ mắt thấy Triệu Tử Duy cùng Mộ Dung Ca ngồi sát nhau, đáy mắt lộ vẻ lãnh liệt, nhưng hết thấy đều được hắn che giấu rất tốt dưới ‘hàn đàm’ âm u, ngọc ban chỉ đỏ tía chớp hiện qua đôi mắt khiến dung nhan hắn như ác quỷ kiêu cách. Sự trầm mặc của hắn khiến tâm tư Triệu Tử Duy cũng trở nên nặng nề.

“Cũng do ngày đêm đi đường sao cho kịp lúc, thật cũng không định làm phiền đến hoàng đế Tề quốc. Thầm nghĩ chỉ cần đến thăm qua người, Khánh Lâm vương phi và Khánh Lâm vương là được. Hoàng thượng Tề quốc không cần quá để tâm. Lan Ngọc dịu dàng đáp.

Triệu Tử Duy gật gù, "Nếu đã vậy, trăm cũng không truy cứu thêm. Nhưng cũng còn tầm hai ba ngày mới đến sinh nhật của Thập đệ, chi bằng Hạ quốc thái tử và Đại hoàng tử cứ thông thả du ngoạn trong kinh đô. Cảnh trí ở đây cũng không tệ đâu." Hắn mắt ngài mày phượng nhìn chăm chăm Lan Ngọc, Nguyên Kỳ mà cười.

Mộ Dung Ca lặng yên nhìn bọn họ chiến tranh ngầm với nhau, mắt quang khê dao động. Dư quang bên trong, tựa hồ còn có thể nhìn thấy góc áo thêu hoa của Nguyên Kỳ. Bây giờ mới để ý, trên góc áo hắn có thêu vài đóa hoa phù dung, chính là màu hoa thêu bằng chỉ đen, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nhận ra. Thật ra, hai năm nay hắn cũng thay đổi một chút.

Nhận thấy nàng đang thất thần, Triệu Tử Duy kéo khê vai nàng, ghé tai nói nhỏ, một cảm giác vô cùng ái muội: “Nàng là muốn rời đi ư?” Chỉ một câu như vậy nhưng tim hắn đã muốn ngừng đập.

Mộ Dung Ca khê chau mày, nghiêng đầu né tránh hơi thở ái muội của hắn. Nàng biết Triệu Tử Duy đang nhắc nhở nàng, cảnh tỉnh nàng đừng lộn bầy, nhất định phải khống chế tốt cảm xúc của mình.

Cử chỉ thân mật này lọt vào trong mắt Nguyên Kỳ, đôi mắt đen láy của hắn lập tức xoay cuồng, tức khí không ngừng sinh sôi nảy nở... Hắn là đang ghen. Nhưng hắn vẫn cố gắng thể hiện một thần thái như vân đạm gió nhẹ, ánh mắt nhàn nhạt dừng lại trên bàn tay ai đó đặt trên vai nàng.

Trên mặt Lan Ngọc vẫn dịu dàng nở nụ cười, ánh mắt hắn lộ chút tâm cơ, quét một lượt khắp người Mộ Dung Ca.

Triệu Tử Duy mỉm cười.

"Tuy Thanh phi không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại được Tề quốc hoàng thượng sủng ái như vậy, xem ra cũng phải có chỗ hơn người." Lan Ngọc nói.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn ánh mắt bình tĩnh của Lan Ngọc, tựa hồ đã trở lại vài năm trước, lần đầu tiên đối mặt đấu cờ, lúc đó nhìn rất trong sáng và thuần khiết, nên sau này nàng đã xem hắn như một người bạn tốt... không ngờ chỉ vài năm đã đứng ở cục diện đối lập, thân phận không rõ ràng. Nàng cười nhạt nhìn Lan Ngọc: "Thiếp nào có biệt tài, chỉ là hoàng thượng nể mặt Khánh Lâm vương đã dâng thiếp cho người nên mới có vài phần hậu đãi mà thôi."

"Tề quốc hoàng thượng quả nhiên rất thương hương tiếc ngọc." Lan Ngọc khẽ cười. Ánh mắt như có như không lướt qua Như Băng đang đứng ở một bên.

Như Băng theo Mộ Dung Ca tiến vào đại điện mới nhìn thấy Lan Ngọc đang ngồi kể Nguyên Kỳ thì khiếp sợ vô cùng! Hôm đó khi nàng vừa nhảy xuống vách núi, cho rằng kiếp sống này đã được chấm dứt thì hắn đã cứu nàng! Bây giờ hắn còn là Hạ quốc Đại hoàng tử, thân phận tôn quý như vậy sao lại đến dưới vực sâu, còn cứu nàng nữa chứ? Lúc này, chạm phải ánh mắt hắn, nhất thời nàng cũng hoảng hốt.

"Thái tử không biết là Thanh phi và Mộ Dung Trắc phi có vài phần tương tự sao?" Lan Ngọc chuyển mắt nhìn người bên cạnh có vẻ mặt khó lường, Nguyên Kỳ, trầm giọng hỏi.

Đôi tay Mộ Dung Ca run lên, chau mày nhìn Nguyên Kỳ.

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy lộ vẻ lãnh liệt.

Ánh mắt Triệu Tử Tận sáng quắc nhìn Nguyên Kỳ vẫn luôn trầm tĩnh.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Chính Điện.

Nguyên Kỳ ngẩng đầu, không nhìn mọi người, ánh mắt phân rõ trắng đen lướt qua Lan Ngọc một lát rồi nhìn về phía Triệu Tử Tận, Triệu Tử Duy, không hề nhìn qua Mộ Dung Ca, cười hỏi Triệu Tử Tận: “Khánh Lâm vương đã gặp giai nhân giống như vậy, sao không nghĩ là có thể dâng tặng cho bản cung?”

Không trực tiếp nhìn Lan Ngọc đã vung cho hắn một câu hỏi, đem nghi vấn thả đặt vào người Triệu Tử Tận.

Lan Ngọc nhú mày, hiển nhiên sẽ không lên tiếng.

Mộ Dung Ca cúi thấp đầu, tảng đá trong lòng đã từ từ hạ xuống, nàng yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Nụ cười ma mị của Triệu Tử Duy cũng cứng đờ, Nguyên Kỳ... hắn...

“Nếu Hạ quốc thái tử cũng thích mỹ nhân, ngày sau bản vương gặp được người giống Thanh phi, nhất định sẽ dâng tặng Hạ quốc thái tử.” Triệu Tử Tận âm thầm nhìn lướt Mộ Dung Ca, trả lời.

Bầu không khí có chút quái dị, cũng vì một câu trả lời của Triệu Tử Tận, và câu hỏi của Nguyên Kỳ. Trong lòng mọi người nhất thời cũng nảy sinh rất nhiều tâm sự riêng.

Triệu Tử Duy luôn luôn cảm nhận được cảm xúc của Mộ Dung Ca ngồi bên cạnh, hắn dám khẳng định nàng đang rung động. Có phải là vì Nguyên Kỳ đã đến? Hay là, bây giờ nàng đang nghĩ cách rời xa hắn?

“Tề quốc hoàng đế còn phải xử lý việc trong triều, chắc là rất bận rộn, bản cung không làm phiền nữa, hai ngày nữa, nếu hoàng đế Tề quốc có thời gian, hẹn một ngày chúng ta cùng gặp mặt.” Nguyên Kỳ đột nhiên đứng dậy, chấp tay nói với Triệu Tử Duy. Thần thái không chút quyến luyến, ánh mắt không chút dao động nhìn Mộ Dung Ca, “Hiển nhiên, Thanh phi nương nương có thể đi cùng.”

“Tất nhiên rồi.” đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy, gật đầu đáp. Cánh tay đang ôm Mộ Dung Ca càng xiết chặt, cũng may móng tay hắc không sắc bén, bằng không dám sẽ tiến thẳng vào da thịt nàng rồi.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, trong lòng không khỏi căng thẳng. Nàng biết Triệu Tử Duy đang phần nộ cực điểm... hắc không nghĩ sẽ buông tha nàng sao? Lúc ngẩng đầu, vô tình chạm phải ánh mắt tối đen của nguyên Kỳ, đôi mắt sâu như hàn đàm khẽ lóe ra chút tình cảm nồng nhiệt khiến nàng bỗng sửng sốt... Đương nàng vừa thất thần, Lan Ngọc và Triệu Tử Tận đã cùng đứng dậy.

“Hoàng thượng, Xin cáo lui.” Lan Ngọc chăm tay nhẹ giọng nói.

Trong mắt Triệu Tử Tận lộ vẻ lạnh lùng nhìn Triệu Tử Duy, cười nói: “Thần đệ cũng cáo lui.”

“Vương Phúc, tiền Hạ quốc thái tử, Đại Hoàng tử và Khánh Lâm vương.” Triệu Tử Duy nói với hoạn quan trước cửa.

“Tuân.” Hoạn quan lập tức cúi đầu mở cửa điện, khom lưng tiễn đám người Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca không chút biểu cảm nhìn bóng lưng họ rời đi, ba người cũng cao na ná cao ngang nhau, đều là những nam tử có thân phận tôn quý nhất nhì thiên hạ. Mưa gió đang quần vũ giữa họ, rồi cũng có một ngày đẩy nhau vào cục diện người sống kẻ chết...

Nàng ngóng theo Nguyên Kỳ, vừa nãy không để ý, bây giờ mới chợt phát hiện... hăn gầy hơn nhiều so với hai năm trước rồi. Tuy được hắc bào che lấp nhưng nàng vẫn nhận ra.

Hầu như trong hai năm qua mọi người đều có thay đổi, cũng như nàng không thể xác định vị trí của mình trong lòng hăn, liệu người ta có còn nhớ những lời đã từng nói hay không? Liệu có còn giữ lại hơi thở ám muội đã từng có giữa đôi bên?

Nàng khẽ nhếch môi, nếu đã quên thì tốt. Tình cảm trên thế gian này không đáng gì cả, chỉ cách biệt một khoảng thời gian, rồi cũng sẽ dần dần phai nhạt.

Bỗng nhiên, Nguyên Kỳ quay đầu lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng nàng, chỉ một cái liếc mắt không ai biết được nỗi rối rắm và ẩn nhẫn trong lòng hăn. Có lẽ... chỉ còn là sự tưởng niệm mà thôi.

Khóe môi Mộ Dung Ca đơ lại, nàng lại cúi đầu.

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ giật mình, liền quay đầu rời đi.

Ra khỏi đại điện, Lan Ngọc cười nhìn Nguyên Kỳ, “Thanh phi quả nhiên có dung mạo y đúc Mộ Dung Trắc phi, nói không chừng, có khi nào nàng ấy lại chính là Mộ Dung Trắc phi chăng.”

Ánh mắt Nguyên Kỳ nhàn nhạt nhìn Lan Ngọc, dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe thấy: “Lan Ngọc công tử bày ra kế này, liệu có từng nghĩ đến nguyên do cái chết của mẫu thân mình lúc trước? Người có thật là Đại hoàng tử danh chính ngôn thuận của Hạ quốc không? Những cái khác, ta e là Lan Ngọc công tử khó sẽ được như nguyện.”

Theo mỗi một câu hăn nói, sắc mặt Lan Ngọc nhất thời trầm lại, vẻ mặt xuân phong xuất trần chợt đánh lại, sát khí lộ rõ. Trái lại, Nguyên Kỳ vẫn tao nhã băng quơ.

Lan Ngọc nhanh nhìn chăm chăm Nguyên Kỳ, hẳn đã biết được gì?

Triệu Tử Tận quay đầu nhìn phía đại điện có chút dăm chiêu.

Trong điện, Mộ Dung Ca thấy ba người Nguyên Kỳ đã rời đi, liền đứng dậy chuẩn bị ra ngoài mới phát hiện cơ thể đã không thể cử động nữa. Triệu Tử Duy đã kéo chặt nàng vào lòng, cánh tay rất có sức đang nổi cả gân xanh.

Hắn đang nổi cuồng ngồng bên cạnh!

Nhưng khi chạm phải đôi mắt thanh lãnh của nàng, vẻ mặt tà mị lộ vẻ tuyệt vọng, hắn đổ ky, phản nộ, chất vấn: “Nhìn thấy hẳn rồi, nàng sẽ rời khỏi trẫm, có đúng không? Mộ Dung Ca, nàng muốn rời đi có đúng không?”

Mộ Dung Ca gắt gao cau mày, trên cằm truyền đến một cảm giác đau đớn khiến sắc mặt nàng khẽ tái nhợt, nàng không đẩy hắn ra mà chỉ thở dài: “Hoàng thượng, buông thiếp ra đi.”

Giọng nói mềm nhẹ nhưng lạnh băng khiến hắn tỉnh táo lại, lập tức rời lỏng tay.

“Cho dù hẳn không xuất hiện, thiếp cũng sẽ rời đi, chỉ là không phải bây giờ thôi.” Nàng nhẹ giọng đáp. Hôm nay Lan Ngọc và Tiểu Thập cùng xuất hiện đã chứng thực phỏng đoán của nàng. Tất cả mọi tính toán âm mưu, đẩy nàng vào khốn cảnh tranh ngôi đoạt vị này là không ai khác chính là Lan Ngọc chủ mưu.

Lan Ngọc muốn lợi dụng Triệu Tử Tận đối phó với Triệu Tử Duy, là vì Triệu Tử Tận so với Triệu Tử Duy càng dễ khống chế hơn thì phải?

Như vậy, Nguyên Kỳ hẳn đã biết bản thân mình phải sắm vai gì trong đó rồi.

"Chỉ là không phải bây giờ? Nhưng vẫn có một ngày nàng sẽ rời bỏ trẫm đúng không? Hạ quốc thái tử có thể cho nàng danh phận, cũng chỉ là Trắc phi, cho dù sau này đăng cơ, nàng cũng chỉ là phi tử bình thường. Mộ Dung Ca, nếu ở lại bên người trẫm, trẫm sẽ cho nàng ngôi vị hoàng hậu!" Hai mắt hần sáng quắc nhìn nàng, những cảm xúc đổ kỵ khi này chỉ còn lại nỗi khẩn cầu, thậm chí có chút thiếu lý trí.

Hần... không nên như thế.

Mộ Dung Ca không chớp mắt, đứng dậy né tránh đôi mắt tâm tình của hần, rành mạch nói: "Không phải từ sớm hoàng thượng đã biết đáp án rồi sao? Ngay từ thời khắc đó đã quyết định hết thảy mọi việc rồi." Từ lúc tiến vào hoàng cung Tề quốc này, đối mặt với hần, nàng không hề muốn thương hại hần, cho nên ngay từ đầu đã nói rõ hết thảy ra rồi.

Hần là hoàng đế Tề quốc, để giữ vững vương vị và thống nhất thiên hạ, hần nên lạnh lùng vô tình. Nếu đã từng vô tình, thì phải luôn luôn vô tình mà thôi. Từ ngày hần quyết định mang tặng nàng ở Phong quốc đã định sẵn mối quan hệ giữa hai người không thể quay trở lại như ban đầu được nữa

"Cố chấp như vậy đối với ta và người đều không có lợi. Người vẫn là tri kỷ tốt nhất của ta." Nàng quay đầu nhìn hần, chậm rãi nói.

Triệu Tử Duy nghe vậy, bỗng nhiên cười lạnh, những lời này quen thuộc làm sao, nó đã từng làm cho tim hần không ngừng nhói đau khi nghĩ đến! Hần tự nhận bản thân vô tình đến độ không ai có thể so sánh... xem ra, hần đã gieo gió gặt phải bão rồi.

"Mộ Dung Ca..." Hần ngóng theo nàng, sao trước đây không thể phát hiện cô gái này vô tình như thế? Sao không nhận ra nàng không hề đáng yêu? Hần nhíu mày, cảm giác hơi thở khó điều tiết rồi.

Mùi huân hương trong đại điện sao khó ngửi đến thế!

Mộ Dung Ca hơi nheo mắt lại, không biết tiếp theo nên ứng phó với tình cảm của hắn thế nào.

“Nói đi, nàng muốn làm như nào?”

Giây lát, bọn họ đều dần dần bình tĩnh lại, hắn vững vàng nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi.

"Không phải hoàng thượng đã hợp tác với Hạ quốc thái tử rồi sao?" Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn hắn nói. Từ lúc Nguyên Kỳ ở đây, nàng nhìn phản ứng của Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ thì biết bọn họ đã bắt tay hợp mưu rồi. Đối với bọn họ mà nói, kẻ thù của kẻ thù cũng giống nhau, giờ phút này, hợp tác là giải pháp tốt nhất. Đây cũng là nguyên do Lan Ngọc dù đến Tề quốc, cũng không thể lộ liễu cùng Triệu Tử Tận làm ra những động thái gì.

Ánh mắt của Triệu Tử Duy sáng lên, đáy mắt lộ vẻ đau khổ. Nguyên Kỳ nói không sai, cô gái này rất thông minh! Hắn mỉm cười: “Trong tay nàng có xưởng binh khí.”

“Nó lúc nào cũng sẽ mở rộng cửa vì hoàng thượng.” Mộ Dung Ca đáp ngay. Lúc rời khỏi Hạ quốc, nàng đã từng nghĩ tới, có thể sẽ có một ngày bị người ta phát hiện, bất hạnh cuốn vào cuộc chiến của họ, điều duy nhất nàng có thể làm chính là xưởng binh khí này. Đó chính là một lợi thế lớn.

Đứng trong chốn âm mưu quàng vũ này, nàng chỉ có thể ngênh mặt đón nhận.

Hắn nhìn từ trên cao rồi bước xuống gần nàng, vài năm trước đã nhìn nhầm nữ tử này, sau bốn năm, dung nhan nàng vẫn thanh nhã thoát tục, nhưng cũng không còn vẻ non nớt ngày nào, ngược lại càng thêm vài nét nữ tính khiến người ta muốn trầm mê.

Hắn bỗng nhiên tới gần, khiến Mộ Dung Ca có chút cảnh giác.

Nhận thấy nàng bất an, hấn vươn những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt nàng, chỉnh lại mái tóc rối bên gò má nàng rồi dịu dàng nói: “Đừng sợ, trẫm sẽ không chạm vào nàng đâu.”

Hôm nay đã không còn như ngày xưa, hấn sẽ không để nàng phải hận hấn.

Nói đúng hơn là hấn không đành lòng.

Hấn không nỡ.

Thứ cảm giác này cứ như cắt một miếng thịt trên người hấn rồi xát muối vào vết thương, “Mộ Dung Ca, hai ngày này trẫm sẽ ở lại Thu Nguyệt cung.” Thấy nàng muốn né tránh, hấn lập tức cúi đầu hôn lên vầng trán trơn bóng của nàng. Sự tiếp xúc này khiến hấn muốn phát cuồng!

Hấn phải rất vất vả mới kiềm chế được sự thanh tỉnh của lý trí sắp sửa biến mất này!

Giọng khàn khàn có chút dục vọng khiến sắc mặt Mộ Dung Ca khẽ tái đi, nàng lui một bước, không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hấn.

Bây giờ nàng rất ghét đụng chạm với hấn sao? Hấn tự giễu, nhưng vẫn rất mực dịu dàng nhìn nàng, “Trẫm sẽ không chạm vào nàng.” Ánh mắt hấn đầy phức tạp nhưng vẫn mang vẻ cười.

Chỉ một cái cười đó đã quyết định rất nhiều thứ.

"Mộ Dung Ca... Nếu có thể, vài năm trước, trẫm không nên gặp nàng, nếu không có gặp nàng thì hôm nay trái tim trẫm sẽ không bị đau như dao cắt. Nếu là không biết nàng, giờ phút này trẫm đã không còn mối lo ngại. Cho nên... không gặp được nàng chính là điều tốt nhất. Nếu có kiếp sau, trẫm cũng không muốn..."

Nếu như không gặp nhau, hẳn còn có thể vô tâm.

Nếu như không gặp nhau, hẳn còn có thể phong lưu.

Nếu như không gặp nhau, hẳn có thể sẽ không hối hận...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tâm Cơ Của Mỗi Người.

Phủ Khánh Lâm vương.

Sáng nay, Triệu Tử Tận đã đích thân nghênh đón Nguyên Kỳ và Lan Ngọc vào ở phủ.

Từ khi rời hoàng cung trở về đã trực tiếp đến phủ Khánh Lâm vương. Dọc đường ba người đều im lặng không tiếng động.

Lúc chia đường làm ba, Triệu Tử Tận và Lan Ngọc nhìn mặt nhau một lát rồi ai đi đường nấy trở về phòng của mình. Còn Nguyên Kỳ thì lập tức rời đi.

Hôm nay vào cung, có rất nhiều sự tình không phát triển như dự đoán, thậm chí là ngoài ý muốn!

Ván cờ kế tiếp nên đánh như thế nào là việc họ nên suy nghĩ vào lúc này.

Mới vừa đi đến trước cửa, chỉ thấy Gia Kiệt đã đứng chờ ở phía trước.

Gia Kiệt gặp Nguyên Kỳ đã quay về, lập tức tiến ra đón, "Chủ công." Hắn lo lắng hôm nay vào cung chủ công nhìn thấy Mộ Dung Ca sẽ mất đi lý trí, làm ra những chuyện không đúng! Chuyện này đối với Hạ quốc, cũng như đối với chủ công lại là chuyện không tốt! Huống hồ hôm nay Đại Hoàng tử cùng với Khánh Lâm vương vào cung, nguy hiểm càng chồng chất. Mặc dù biết chủ công sẽ dễ dàng không bị trúng kế, nhưng hắn vẫn là thập phần lo lắng. Bây giờ nhìn thấy chủ công giờ phút này bình yên trở về, hắn liền biết không có chuyện gì xảy ra.

Nguyên Kỳ nhìn lướt qua Gia Kiệt, phân phó nói: "Bản cung có việc muốn phân phó cho người, vào đi."

"Tuân." Gia Kiệt cúi đầu, trong lòng thầm đoán, ít khi nhìn thấy sắc mặt của chủ công trầm tư như vậy, dường như đang gặp vấn đề nan giải.

Hai người tiến vào trong phòng, Nguyên Kỳ liền trực tiếp đưa lưng về phía Gia Kiệt, phân phó nói: " Ngay khi bắt đầu tiệc sinh thần của Khánh Lâm vương, Tề quốc hoàng đế sẽ cùng Mộ Dung... Thanh Phi đồng thời sẽ có mặt ở đó. Đến lúc đó người cùng ám vệ vào Khanh Lâm vương phủ ám mưu ám sát ngay tại buổi tiệc. Nhớ kỹ, càng hỗn loạn càng tốt! ".

" Ám sát? Là Ám sát ai? " Gia Kiệt ánh mắt sáng ngời, lập tức hỏi.

Chẳng lẽ chủ công lập ra mưu kế này là muốn đem tội ám sát giá họa cho Khánh Lâm vương? Hoặc là Đại hoàng tử? Hay là Tề quốc hoàng đế? Chủ công là đang muốn tính kế lên người nào?

Nguyên Kỳ ánh mắt sâu thẳm nhẹ nhàng chớp động, chậm rãi đạm cười nói : " Ám sát bản cung."

" Cái gì?!".

.....

Nguyên Ngự cả ngày hôm nay đều bất an đứng ngồi không yên, cứ trông đợi Triệu Tử Tận quay về.

Nàng từ nhỏ đã ở trong cung Hạ quốc, tuy không cùng với Nguyên Kỳ tiếp xúc nhiều, nhưng để hăn có thể hơn mười năm thời gian qua củng cố địa vị thái tử, cũng khiến cho người khác không thể lay động, đặc biệt chỉ cần hăn nở nụ cười như gió thì đã có thể quyết định vận mệnh của người khác rồi, như vậy cũng đã nói lên Nguyên Kỳ thủ đoạn cao minh, không phải người bình thường nào cũng có thể so sánh được với hăn. Triệu Tử

Tận dù sao cũng chỉ có mười sáu năm, làm sao có thể cùng Nguyên Kỳ so sánh được cơ chứ?.

Đang lúc nàng suy nghĩ không yên, muốn nhập cung để xem sự tình như thế nào, thì lúc này hắc đã trở về.

"Vương gia." Nàng tâm sự rốt cục cũng được buông xuống.

Triệu Tử Tận nhìn Nguyên Ngư, ánh mắt dừng ở trên vùng bụng của nàng, hắc đăm chiêu, không trả lời nàng.

Nguyên Ngư theo ánh mắt của hắc nhìn về phía bụng của mình, nàng lập tức toàn thân kịch liệt run rẩy, nàng che bụng phòng bị nhìn về phía hắc, "Vương gia..." Đây là đứa con của bọn họ, nàng không phải là Hương Lan, không có mục đích gì khác, cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục như nàng ấy!.

"Vương phi, mất đi đứa bé, nàng sẽ đau như thế nào? có phải là thương tâm đến độ sống không bằng chết?" Hắc chậm rãi thu hồi ánh mắt, thấp giọng hỏi.

Nguyên Ngư trong mắt đã có lệ quang, nàng liền gật đầu : "Đứa nhỏ này là máu là thịt trên người thiếp, ngoài trừ phu quân ra, nó là người thiếp có thể dựa vào, cũng là cốt nhục chí thân. Nếu đứa nhỏ này rời bỏ thiếp mà đi, thiếp chắc chắn sẽ sống không bằng chết! Loại đau đớn này chỉ có nữ nhân mang thai mới cảm nhận được, chàng là nam tử sẽ không thể biết được! Nếu không phải như thế, ở trên đời các nữ nhân sẽ không vì mất con mà phát điên a! "

"Nếu nói như vậy, nàng ấy nhất định đã hận bốn vương đến thấu xương, khó trách vì sao nàng lại hồ hững như thế."

Triệu Tử Tận xoay người đi đến phía trước của sổ, dung nhan tuấn mỹ nhìn theo cảnh liễu đang bay theo gió, hai trong mắt bán nhắm, vẻ mặt mê

mang thấp giọng nói.

Nghe vậy, Nguyên Ngự cả thân hình đều run lên. Hắn không phải là muốn giết con của nàng, câu hỏi vừa rồi là dành cho Mộ Dung Ca sao?

...

Lan Ngọc đứng ở phía trước cửa sổ, vẫn chưa quay đầu về phía Tiểu Thập nói :

" Tiểu Thập, ngươi là đang do dự?".

Tiểu Thập cắn chặt hàm răng, hôm nay nhìn thấy Mộ Dung cô nương, tuy rằng hắn thấy nàng cười nhưng không phải là tâm nàng vui vẻ. Vào thời điểm lúc trước hắn ở cùng nàng, sự vui vẻ cười đùa của nàng đem đến cho người khác cảm giác ấm áp, nếu không sao Lưu tiểu thư lại thích quấn lấy Mộ Dung Ca như thế, còn có tiểu hắc và tiểu bạch cũng rất là yêu thích nàng. Thời điểm đó nàng vô ưu vô lo, vậy mà bây giờ nàng lại cẩn trọng như vậy.

Mấy ngày nay, hắn đi theo công tử đến Tề quốc, tuy công tử vẫn là công tử trước kia, đối với hắn cực kì tốt. Nhưng sao hắn vẫn có cảm giác công tử dường như thay đổi, không còn giống như trước là người tâm địa từ bi, cứu giúp thiên hạ nữa rồi..hắn có thể hại Mộ Dung cô nương.

" Ước nguyện lúc trước của ta trước giờ chưa từng thay đổi. Tiểu Thập, ngươi đối với ta tâm sinh hoài nghi, ta không thể lưu ngươi lại được nữa. Lúc trước ta đã giao ngươi cho Mộ Dung Ca, như vậy ngươi cứ đến tìm nàng đi." Lan ngọc đợi một lát, Tiểu Thập cũng không có phản ứng, hắn liền xoay người nhìn về phía Tiểu Thập, trầm giọng nói.

Tiểu Thập chần chờ, do dự, trước mặt hắn công tử chính là ân nhân cứu mạng, nhiều năm cùng nhau sống chung, nương tựa lẫn nhau. Còn đối với

Mộ Dung cô nương, hẳn thật sự xem nàng như tỷ tỷ, đối với lựa chọn như vậy, hẳn thật sự là khó xử, lắc đầu.

" Nếu đã như vậy, người từ từ mà suy nghĩ." Lan ngọc ôn nhu nói.

Âm thanh của cây liễu mềm nhẹ đong đưa theo gió, nhẹ nhàng lắc lư. Làm cho khóe mắt của Tiểu Thập đã đong đầy lệ nhòa, nhớ tới nhiều năm trước, hẳn chút xiu nữa đã chết đói giữa đường.

Lan Ngọc quay đầu, ánh mắt nhu tình giống như ngày xuân ấm áp, khi nghe tiếng khóc của Tiểu Thập, ánh mắt như xuân ấy dần dần trở thành băng lạnh.

.....

Lâm Thiện Nhã ngóng nhìn về hướng Khánh vương phủ, phía sau lưng hỏi Lâm Kinh Trần : " Bây giờ chắc hẳn bọn họ đã ở phủ Khánh Lâm vương, sau ba ngày liền sẽ quay về Hạ quốc. Ca, ta là không còn cơ hội để tái kiến hân sao?". Hai ngày này nàng luôn luôn chờ đợi cơ hội để gặp được hân, hân hôm qua đã gặp được Mộ Dung Ca, không biết cảm giác của hân sẽ như thế nào?

Lâm Kinh Trần thần sắc lãnh trầm nói : “ Theo như tin tức truyền từ trong cung, Nguyên Kỳ nhìn thấy Mộ Dung Ca cũng không hề có phản ứng gì “. Nguyên Kỳ thì không phản ứng, Triệu Tử Duy quá mức bình tĩnh, xem ra cục diện càng ngày càng không đơn giản.

“ Tại sao phải gặp nàng ta? “ Lâm Thiện Nhã quay đầu nhìn về phía Lâm Kinh Trần, nghi vấn hỏi.

Lâm Kinh Trần ánh mắt lãnh liệt, nhìn nàng một cái, âm thanh lạnh lùng nói : “ Thiện Nhã, từ khi người được gả vào Hạ quốc, cơ trí không bằng ngày trước rồi “. Rời khỏi Nguyên Kỳ, thế nhưng nàng còn chưa

thanh tỉnh, một mực vì hấn ảo tưởng chi tâm. Từ khi nào Thiện Nhã công chúa danh chấn thiên hạ đã ngu xuẩn như thế?

Nghe vậy Lâm Thiện Nhã trong đầu hiện lên một tia linh quang, có chút hồ thẹn với Lâm Khinh Trần, nàng sắc mặt tái nhợt, liên tục lui về sau mấy bước, cơ hồ đứng còn không vững rồi.

Gió đêm phất phới, thổi bay mái tóc dài của Lâm Thiện Nhã, nàng vẻ mặt lộ ra một tia kinh ngạc kèm theo đó là sự vui mừng, “ Không có phản ứng? “. Tuy có chút không tin, nhưng nàng thật sự rất vui. Nếu hấn như vậy cũng nói rõ trong lòng hấn đã không còn Mộ Dung Ca có đúng không?

“ Hai ngày tới ta sẽ tiến cung gặp Mộ Dung Ca “. Lâm Khinh Trần chau mày, trầm giọng nói.

“ Tại sao phải gặp nàng ta? “ Lâm Thiện Nhã quay đầu nhìn về phía Lâm Khinh Trần, nghi vấn hỏi.

Lâm Khinh Trần ánh mắt lãnh liệt, nhìn nàng một cái, âm thanh lạnh lùng nói : “ Thiện Nhã, từ khi người được gả vào Hạ quốc, cơ trí không bằng ngày trước rồi “. Rời khỏi Nguyên Kỳ, thế nhưng nàng còn chưa thanh tỉnh, một mực vì hấn ảo tưởng chi tâm. Từ khi nào Thiện Nhã công chúa danh chấn thiên hạ đã ngu xuẩn như thế?

Nghe vậy Lâm Thiện Nhã trong đầu hiện lên một tia linh quang, có chút hồ thẹn với Lâm Khinh Trần, nàng sắc mặt tái nhợt, liên tục lui về sau mấy bước, cơ hồ đứng còn không vững rồi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Gặp Lại Anh Em Nhà Bọn Họ.

Bóng cây lắc lư, ánh sáng len lỏi qua các khe hở của nhánh cây xuyên thấu rơi vào bên trong Thu Nguyệt Cung.

Triệu Tử Duy đứng dưới bóng cây, gió nhẽ thổi lay cành cây ngọn lá, bóng dáng tà mị cùng dung nhan tuấn mỹ khẽ chớp động in trên bóng trăng tròn vành vạnh, hắt ánh mắt sâu sắc nhìn bóng dáng của một nữ tử đang ngồi trên bàn thạch, nàng Mộ Dung Ca vẻ mặt lạnh nhạt, tao nhã uống trà.

Đêm nay, hắn chỉ muốn ở lại Thu Nguyệt Cung, cũng chỉ muốn cùng nàng gần gũi, hàn huyên tâm sự.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn về phía hắn, cười nói : “ Hoàng thượng, người ngồi xuống đi “. Hắn từ lúc đến Thu Nguyệt Cung đến giờ, chỉ luôn đứng dưới tàng cây mà nhìn nàng ẩm trà, vẫn chưa nói một lời. Đã qua nửa canh giờ, hắn vẫn là đứng như thế không nhúc nhích.

Triệu Tử Duy theo ánh trăng mờ màng朦胧 nhìn dáng vẻ của nàng, vẻ mặt hắn dần dần có chút mê đắm, nhìn dung nhan của nàng, tâm trạng đau đớn vừa mới bình phục lại tiếp tục nhói đau.

“ Mộ Dung Ca, trăm không thể thả nàng đi, không thể nào thả nàng đi được.”

Hắn đứng dưới bóng cây, ánh mắt tà mị khắc sâu hình dáng của nàng, nàng nhìn thấy đôi mắt hắn, mũi cao, gò má sâu, đặc biệt là bóng cây cứ chớp sáng trên gương mặt hắn. Mộ Dung mắt quang chớp động, cảm thấy trà trong miệng có vẻ đắng, làm cho nàng muốn nhắm mắt lại. Nàng tươi

cười có vẻ hơi ngượng, không biết như thế nào đáp lại lời hăn. Rất nhiều lời đã nói ra rồi, liền không thể rút lại.

Như Băng đứng ở trước cửa sổ, nhìn ngoài sân thấy bóng dáng của Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy, khẽ cắn nhẹ cánh môi, hôm nay quả thật trong lòng nàng không lúc nào yên, đơn giản là vì nàng đã gặp hăn, thì ra hăn chính là Lan ngọc, lúc trước cho rằng bản thân mình đáng lẽ ra phải chết, thật không ngờ chính hăn lại cứu nàng. Mà hăn bảo nàng đến Tề quốc, thật sự là nàng quá bất ngờ, chẳng lẽ hăn sớm biết Mộ Dung Ca thật sự không chết trong biển lửa ngày trước? Hăn đến cùng là biết được điều gì? Vì sao mọi chuyện diễn ra hăn đều biết? Hăn thật sự nắm trong tay được những gì? Hăn có hay không sẽ gây bất lợi cho Mộ Dung Ca? Đáng tiếc nàng hiện tại không có bất cứ chứng cứ gì trong tay, mọi thứ đều là do nàng sinh nghi mà thôi.

Triệu Tử Duy ngắm nhìn nàng thật lâu, một lát sau liền ngồi xuống.

Ngồi đối diện với nàng, hăn thu hồi ánh mắt thâm tình khi nãy, ôn nhu nói : “Hai ngày này, đừng nghĩ những việc khác nữa, cứ hảo hảo mà vui vẻ bên nhau, được không?”

Mộ Dung Ca ngẩng đầu, nhìn về mặt vô cùng nghiêm cẩn mà thận trọng của hăn, liền gật đầu nói : “ Được a”.

“ Bắt đầu từ hôm nay, nàng cùng ta đến Khánh Lâm vương phủ nhé “. Hăn lại nói tiếp.

Mộ Dung Ca khẽ nhăn mày, Khánh Lâm vương phủ ...nàng cảm thấy sắp có những sự việc nàng không thể nào dự liệu được, lại càng không kịp trở tay.

.....

Hôm sau.

Gió thổi qua hàng liễu, trăm hoa đua nở cả một vùng hồng tía, từng đợt hương thơm nhàn nhạt từ Tây An lâu thấm qua ruột gan.

Sau bữa sáng, Triệu Tử Duy cùng nàng ra ngự hoa viên ngắm cảnh.

Mấy ngày không đến đây, không ngờ ngự hoa viên đã được gột tía chinh chu, khiến người xem có tâm trạng tốt lên trông thấy.

“Thế nào, nàng có thích không?” Triệu Tử Duy cúi đầu nhìn nữ tử mà hân yêu, dịu dàng hỏi. Ngày thường, tựa hồ nàng rất thích đám hóa lá cỏ cây này, bằng không túi hương trên người nàng sao có được bao hương thơm tươi mới như vậy.

Nơi này duy chỉ không có loài hoa phù dung đen nở rộ trong phủ thái tử, Nguyên Kỳ chỉ yêu mỗi hoa phù dung đen, cũng yêu hoa mẫu đơn diễm lệ, hoặc là tuyết mai trắng xóa. Những thứ cực đoan độc nhất như vậy là hân thích nhất. Trong mắt hân, có đôi khi Mộ Dung Ca là mẫu đơn, đôi lúc lại như tuyết mai, rồi có lúc lại như hoa sen gần bùn nhưng chẳng hôi tanh mùi bùn.

Vẫn là nàng hay thay đổi, ở trước mặt nhiều người, nàng luôn đeo mặt nạ cũng chỉ là để bảo vệ chính mình.

Mộ Dung Ca nheo hai mắt lại, ngửi mùi hương độc nhất mà các loài hoa sở hữu, tươi mát có, nồng đậm có. Mỗi một loài hoa đều có nét độc đáo của riêng mình. Thật ra kiếp trước nàng không thích hoa cho lắm, chỉ thấy chúng dùng để trưng cho đẹp mắt thì được, nhưng từ khi xuyên không đến đây, nhìn những giống hoa chỉ có ở mấy ngàn năm về trước, lại thêm một bầu không khí trong lành, hai năm nay, nàng không chỉ thích mỗi loài trúc, còn thích đủ loại hoa cỏ nữa.

Đã từng có lúc ngồi cùng hân tán gẫu, không ngờ hân lại nhớ kỹ như vậy.

“Rất đẹp.” Nàng ngẩng đầu nhìn tuần nhan đầy dịu dàng của hắn, cười nói.

Triệu Tử Duy hỏi: "Nàng cảm thấy hoa gì hợp với mình nhất?" Hắn chưa từng thấy nàng mặc những bộ quần áo màu mè, càng ít thấy trên áo nàng thêu các loại hoa cỏ. Cho nên, hắn không biết nàng thích loại hoa nào.

Đột nhiên, trong đầu Mộ Dung Ca hiện lên hình ảnh u tối của hắc phù dung, lần đầu tiên thấy chúng, nàng cũng không thích lắm, nhưng không biết sao về sau lại cảm thấy mớ hoa phù dung ấy độc một màu đen thuần túy, đen đến độ không có tạp chất cũng rất hay.

Có điều... nàng có thích không?

Ánh mắt nàng chớp động, cười đáp: “Không có đặc biệt thích loại nào. Thật ra bọn chúng đều có điểm nổi bật của mình, bằng không sao lại được thế nhân yêu thích như vậy.”

Triệu Tử Duy nhìn đôi mắt khép hờ của nàng, hàng lông mi thật dài có chút run run. Nàng đang nghĩ gì?

Là có thích, hay chỉ là không muốn cho hắn biết?

Sau lưng truyền đến giọng bẩm báo của cung nhân: "Nô tài tham kiến hoàng thượng, Thanh phi nương nương."

Triệu Tử Duy nghiêng đầu nhìn cung nhân, hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngoài cửa cung có một nam một nữ xin gặp Thanh phi nương nương. Một người là từng là Tĩnh Nam vương của diệt quốc Lâm Kinh Trần, còn lại là Thiện Nhã công chúa, Lâm Thiện Nhã." Cung nhân nói ngay.

Lâm Kinh Trần, Lâm Thiện Nhã? Mộ Dung Ca nhướng mày, có chút ngoài ý muốn, bọn họ gặp nàng làm cái gì?

Triệu Tử Duy nhìn sang Mộ Dung Ca, "Nàng có định gặp không?"

Mộ Dung Ca cười nhạt: "Bọn họ đã có lòng, vậy thì cứ gặp đi." Nàng cũng muốn xem xem Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã lại muốn làm trò gì!

.....

Nửa canh giờ sau, trong đình viên của ngự hoa viên.

Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy đã uống được một tách trà, Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã đã đến.

Bọn họ cũng như hai năm trước, bộ dạng xuất sắc khiến người ta không thể rời mắt. Lâm Khinh Trần vẫn dịu dàng tao nhã, mang dáng dấp của bậc công tử quý phái, Lâm Thiện Nhã vẫn cao ngạo, xinh đẹp khuynh thành. Có điều, sau khi gặp qua Kim Lan, ai cũng biết Lâm Thiện Nhã không thể bì được, cho nên cô ta chỉ xếp thứ hai. Đối với cô ta, cái chết của Kim Lan thật khiến nàng ta phải thở phào, một lần nữa danh hiệu đệ nhất mỹ nhân lại về tay mình.

Mộ Dung Ca lạnh nhạt nhìn hai người đang đến gần, khóe môi nhếch lên, không chút bất ngờ, cũng không có vẻ bức người. Song chính sự bình tĩnh này khiến Lâm Khinh Trần cảm thấy không ổn. Tuy Mộ Dung Ca không khác vài năm trước, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác khác thường! Chính vì không nắm bắt được nên hẳn mới thấy chột dạ.

Lâm Thiện Nhã từ rất xa đã thấy vết sẹo xấu xí trên mặt Mộ Dung Ca thì có chút khoái cảm. Bây giờ đến cả dung mạo, Mộ Dung Ca cũng xấu xí như vậy, xem ra nếu không phải là Thanh phi, nàng ta còn gì so sánh được với ai.

Nàng lạnh mắt nhìn Mộ Dung Ca một lát, bỗng nghe Triệu Tử Duy phản nộ quát: "Một xuân nữ ngu ngốc, nàng ta là từ đâu đến, mau rút khỏi

đây..."!

Triệu Tử Duy thấy Lâm Thiện Nhã trước mặt Mộ Dung Ca vẫn cao ngạo không xem ai ra gì, dường như đang cười nhạo nàng vậy, hăn lập tức nổi trận lôi đình, không chút lưu tình, giữa đám cung nhân tấp nập chạy đi chạy lại, còn có Lâm Khinh Trần đã cả giận đuổi cổ Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã sao ngờ được mình lại bị đối xử như vậy. Nàng kinh ngạc chưa kịp phản ứng lại. Lâm Khinh Trần đứng kế bên liền kéo nàng một cái, nhắc nhở: “Bây giờ muội không còn là Phong quốc công chúa, phải hành lễ với Tề quốc hoàng thượng và Thanh phi nương nương mới phải.”

Cái gì? Lâm Thiện Nhã kinh ngạc, trong lòng nào có muốn, muốn nàng cúi đầu hành lễ với Mộ Dung Ca?

Thật buồn cười làm sao? Mộ Dung Ca à, ả xứng sao?

Đối lập với vẻ mặt bất định của Lâm Thiện Nhã, Mộ Dung Ca thông thả hớp một ngụm trà, vẻ mặt không chút tức giận, nàng nhìn Lâm Thiện Nhã từ đầu đến chân, cười nói: “Mấy năm không gặp danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, không ngờ bây giờ gặp lại cũng không khác xưa là mấy.”

Lâm Thiện Nhã sững sốt, Mộ Dung Ca có ý gì đây?

Ánh mắt Lâm Khinh Trần nhất thời trở nên căng thẳng.

"Nhưng cũng có chút đáng tiếc, bây giờ danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đã không còn thuộc về mình. Nếu đã không muốn đến đây mà hành lễ thì còn đến làm gì? Hoàng thượng đã hạ lệnh rồi, mau cút." Ánh mắt Mộ Dung Ca rất bình tĩnh, vừa nãy còn tình không vạn lý vậy mà bây giờ đã trở nên lạnh giá giữa mùa tuyết rơi vậy. Hai từ ‘bình tĩnh’ xét cho cùng mà nói là rét lạnh thấu xương, thậm chí phốt lờ!

Với nàng mà nói, Lâm Thiện Nhã vốn không là gì cả! Dựa vào gì mà nàng phải nhìn sắc mặt của Lâm Thiện Nhã? Không ngờ đến lúc này mà Lâm Thiện Nhã còn không biết rõ bản thân đang đứng ở địa vị nào, cũng khó trách nàng ta không thể nhìn xuống một chút.

Mày rậm của Triệu Tử Duy nhú lại, cười thầm, song trên mặt vẫn phối hợp với nàng: “Người đâu, mau dẫn nữ tử này ra ngoài!”

Mộ Dung Ca chuyển biến quá nhanh chóng khiến Lâm Kinh Trần mò không ra, chỉ hai năm ngắn ngủi có thể biến Mộ Dung Ca trở nên lợi hại như vậy sao? Hay nói đúng hơn là bản chất đó giờ của nàng là như vậy? Nàng không hề chịu ai khống chế...

Sắc mặt Lâm Thiện Nhã tái nhợt, nàng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, “Người...”

"Cút!" Mộ Dung Ca nhú mày, tách trà trong tay lập tức ném thẳng xuống chân Lâm Thiện Nhã! Phịch!!

Hơn phân nửa nước trà bắn thẳng lên gấu váy Lâm Thiện Nhã. Mấy năm nay nàng trở thành quân cờ trong tay họ, chịu họ lợi dụng, hôm nay đến đây gặp nàng, còn muốn diễn trò gì đây? Có quá xem thường Mộ Dung Ca này không? Rõ ngu xuẩn!

Nàng lạnh mắt nhìn Lâm Kinh Trần, “Hiện tại đã là thảo dân, nên tự biết rõ thân phận mình! Trước mặt bản cung mà bất kính như vậy, cái đầu trên cổ không muốn giữ nữa sao? Hôm nay bản cung không có tâm trạng, cút khỏi đây ngay!”

Đối với con người này, nàng đã một lần vì hấn, cho rằng hấn là bạn tri giao, dù sao năm đó trong yến tiệc, nàng bắt đắc dĩ bị Triệu Tử Duy tặng đi, hấn đã ra tay cứu giúp, chỉ một vài lời nói vô ý khiến tim nàng ấm áp, nhưng ai ngờ được vật đổi sao dời, bây giờ gặp lại mới phát giác, con người ở thời đại này thật giỏi đóng kịch!

Nàng cũng như vậy, cũng phải nguy trang còn gì.

Lâm Kinh Trần kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca. Mãi một lát sau mới mỉm cười, cũng vẫn tao nhã như vài năm trước mới gặp vậy, "Là xá muội đã đường đột, thỉnh Thanh phi nương nương thứ lỗi."

Lâm Thiện Nhã vô pháp chấp nhận sự thật, nhưng cục diện trước mặt không cho phép nàng làm hỏng việc, chỉ đành quỳ gối xuống đất, chấp tay dập đầu nói: "Là dân nữ không biết lễ nghĩa khiến Thanh phi nương nương không vui, thỉnh nương nương lượng thứ." Nàng thầm nắm chặt tay, nỗi ô nhục này nàng nhất định sẽ không bỏ qua, ngày sau nhất định có vay có trả! Rồi sẽ có một ngày Mộ Dung Ca quỳ gối trước mặt, dập đầu nhận lỗi!

Nhưng lúc này, Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca đã cùng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Người đâu, mau tiễn bọn họ rời khỏi cung." Triệu Tử Duy lạnh giọng mệnh lệnh đám cung nhân bên ngoài dịch đình.

Lâm Thiện Nhã vẫn còn quỳ trên nền đất, răng nghiến lợi phần nộ, Mộ Dung Ca quả dám không đặt nàng trong tầm mắt!

Lâm Kinh Trần vội chau mày, chỉ đành bất lực nhìn Triệu Tử Duy và Mộ Dung Ca rời đi. Song lúc hai người lướt qua hắt, hắt rõ ràng nghe được giọng nói lạnh lùng của nàng, "Người muốn thấy gì? Đã vừa ý người chưa?"

Chỉ hai câu hỏi đã đủ đẩy Lâm Kinh Trần vào cảnh trời đông giá rét, hắt kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, rốt cục nàng đã biết gì? Thái độ lạnh lẽo quyết tuyệt của nàng khi này là có ý gì? Liệu Lan Ngọc có biết, Mộ Dung Ca không hề dễ khống chế như vậy?

Phản ứng của Lâm Kinh Trần hoàn toàn nằm trong dự liệu của Mộ Dung Ca, nàng thầm cười lạnh, quả đúng là vậy! Lâm Kinh Trần, Lan

Ngọc, xem nàng là cái gì? Còn cả... Tận Nhi? Bọn họ xem nàng là gì?

Nàng sẽ không để họ được toại nguyện.

Khi Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy đi khá xa, Lâm Thiện Nhã mới ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng nhìn Lâm Khinh Trần, "Ca, thù này tất phải báo."

Lâm Khinh Trần vẫn còn thất thần, nhìn Mộ Dung Ca đã đi xa thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Đến Phủ Khánh Lâm Vương.

Lúc Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy quay về Thu Nguyệt cung, Mộ Dung Ca bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng, Lưu Vân đâu rồi?"

Ánh mắt hắn khẽ chớp, cười đáp: "Mấy tháng trước đã về, nhưng bây giờ lại đi chấp hành nhiệm vụ khác rồi."

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca nhíu nhíu, có phải không? Biết rõ Triệu Tử Duy có điều giấu diếm, nhưng nàng cũng không hỏi thêm nữa.

"Đêm nay, nàng xuống bếp vì trẫm được không? Ngay mai phải đi đến phủ Khánh Lâm vương rồi."

Triệu Tử Duy dịu dàng nhìn nàng, nhẹ giọng nói.

...

Hôm sau, trời xanh mây trắng, tiết trời vô cùng tươi mát.

Mộ Dung Ca đứng trước cửa phủ Khánh Lâm vương, nhìn bảng hiệu sơn son thiếp vàng, vẻ mặt nàng càng lạnh đi. Triệu Tử Duy nắm chặt đôi bờ vai nàng, ánh mắt luyến tiếc nhìn gò má trắng nõn, không chút dịu dàng hỏi: "Mộ Dung Ca, trẫm hỏi nàng một lần nữa, có thể mãi mãi không rời bỏ trẫm được không?"

Lời của nam tử mềm nhẹ vô cùng, chỉ đủ cho mỗi nàng nghe thấy.

Trong một tình huống như vậy!

Đây là phủ Khánh Lâm vương.

Nàng ngẩng đầu nhìn cặp mắt sâu thẳm tà mị của Triệu Tử Duy, chợt nhớ lại tối qua nàng đích thân xuống bếp nấu vài món ăn, tuy không thể nói là rất phong phú nhưng là hắc chưa từng ăn qua, cũng đủ khiến người ta vui như một đứa bé.

Triệu Tử Duy vừa thấy đã mừng như được tham gia lễ hội, nhưng một lát sau thì ăn rất chậm, thậm chí cả một lời cũng không nói nữa.

Nửa đêm nàng chợt tỉnh giấc, vừa định đẩy cửa sổ để ngắm cảnh đêm thì thấy một bóng dáng. Bóng người rất thân thuộc, là người sớm chiều ở cùng với mình, Triệu Tử Duy. Hắc đứng cách đó không xa nhìn về phía này, nàng tin chắc hắc cũng nhìn thấy mình, song hai người cũng chỉ đứng ở một khoảng cách như vậy nhìn về nhau mà thôi.

Bây giờ lại nghe được lời van xin lần cuối của hắc, lòng nàng dấy lên một cảm giác chua xót. Đây chính là định mệnh a!

“Trẫm... đã biết đáp án rồi.” Triệu Tử Duy thấy nàng mãi không đáp lại, khóe môi chợt nhếch lên lộ ra một nét cười khổ.

Mộ Dung Ca thấp liễm hàng mi, không thể đáp lại. Từ khi biết Triệu Tử Duy và Nguyên Kỳ bắt tay hợp mưu thì đã có quyết định. Hoàn cảnh của Nguyên Kỳ lúc này cũng không khác gì hắc, đều cùng chạm phải âm mưu của kẻ khác, có điều nếu họ liên thủ thì kẻ địch cũng không dễ dàng lật đổ được. Còn nàng chỉ hy vọng có thể dựa vào năng lực của mình mà phản kích lại, rời xa Triệu Tử Duy là chuyện không sớm thì muộn.

Đột nhiên, cổng lớn phủ Khánh Lâm vương mở ra, Triệu Tử Tận và đám hạ nhân thân chinh nghênh tiếp nàng và Triệu Tử Duy.

Tiếng hô hành lễ vang lên.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!"

Mọi người đều quỳ lạy.

Triệu Tử Duy nói lỏng cánh tay, ánh mắt lạnh lùng quét qua hết thấy, một thân đế vương uy nghiêm trấn áp mọi người, hần lạnh giọng nói: "Đứng dậy cả đi."

Mọi người lại hô to: "Tạ hoàng thượng."

Triệu Tử Tận chu đáo đỡ Nguyên Ngự đứng lên.

Nguyên Ngự vừa có mang tầm hai tháng, có lẽ cũng có chút triệu chứng nôn ói, nhưng nhìn sơ qua nàng không có vẻ lên cân do mang thai, có vẻ hơi gầy đi, khí sắc cũng không được tốt. Ánh mắt Mộ Dung Ca đảo qua Nguyên Ngự xong rồi nhìn sang Triệu Tử Tận, so với Nguyên Ngự, thần sắc hần tốt hơn rất nhiều.

Hai vợ chồng họ đều hướng nàng và Triệu Tử Duy bước tới.

"Thần đệ đợi hoàng thượng và Thanh phi nương nương đã lâu, thỉnh hoàng thượng và Thanh phi nương nương vào phủ." Triệu Tử Tận bình tĩnh nói.

Triệu Tử Duy nói: "Vào thôi."

Nguyên Ngự âm thầm quan sát Mộ Dung Ca, trông nàng vẫn luôn lạnh nhạt điềm đạm, dù gò má có vết sẹo rất xấu nhưng vẫn toát ra khí thái thanh lệ thoát tục, thậm chí vài vết sẹo kia không hề ảnh hưởng đến cái nhìn của người ta dành cho mình. Nàng thầm cười khổ, cho dù tất cả mọi người đều thay đổi ít nhiều, duy chỉ Mộ Dung Ca tuyệt đối sẽ không! Bởi vì Mộ Dung Ca có được sự trấn định không ai bì được. Nghe nói hôm qua huynh muội Lâm Khinh Trần tiến cung, song đều nhận được sự coi thường khinh rẻ của Mộ Dung Ca.

Tựa hồ nhận ra Nguyên Ngự đang đánh giá mình, nàng mỉm cười nghiêng đầu nhìn Nguyên Ngự: “Khí sắc của vương phi không tốt lắm, có phải do buồn nôn gây nên? Đã cho ngự y chẩn mạch chưa? Bây giờ đã có mang, nàng nên nghỉ ngơi đầy đủ mới phải.”

Thân hình Nguyên Ngự khẽ run lên, không ngờ Triệu Tử Tận chưa hề phát hiện sắc mặt của mình mà Mộ Dung Ca chỉ nhìn sơ qua đã thấy! Nàng vô cùng cảm kích: “Tạ Thanh phi nương nương quan tâm, Nguyên Ngự hay bị nôn ói nên sức khỏe cũng hơi kém đi. Hơn nữa ngự y cũng khám qua rồi, không có gì đáng ngại.” Thật ra, khi tiếp xúc với nhau, nàng dám khẳng định Mộ Dung Ca là một người vô cùng tốt bụng. Chỉ đáng tiếc là ai sống trên đời đều có mục đích của mình, vì nó mà làm ra đủ thứ chuyện dù xấu

hay tốt. Không phải nàng và Triệu Tử Tận cũng vậy sao? Đôi khi biết rõ một số việc rất tàn nhẫn nhưng lại không thể không làm. Cái này là bất đắc dĩ.

Giờ nàng chỉ hy vọng Mộ Dung Ca gặp phải vấn đề gì cũng có thể dễ dàng vượt qua.

Nhưng đồng thời, nàng cũng hy vọng Triệu Tử Tận đạt được ước nguyện, hy vọng bản thân có thể bình an sinh hạ đứa bé này, chỉ như vậy tâm nàng mới thật sự yên ổn.

“Không cần khách sáo, hãy nghỉ ngơi nhiều vào.” Mộ Dung Ca mỉm cười nói.

Triệu Tử Tận đứng ở một bên nhìn Mộ Dung Ca và Nguyên Ngự trò chuyện, lòng khẽ lay động, đã bao lâu rồi hắn không bình thường nói chuyện với nàng? Bao lâu rồi chưa nghe nàng quan tâm hỏi han? Từ khi quyết định đẩy nàng vào nơi đầu ngọn sóng, hắn cũng biết trước sau này khó còn nhận được sự quan tâm đó nữa.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua bên trong phủ, Nguyên Kỳ cũng đang ở đó. Cho dù hôm đó Nguyên Kỳ không phản ứng gì nhưng cũng không đồng nghĩa là hoàn toàn không để ý. Lan Ngọc chắc sẽ không buông tha quân cờ này nhỉ!

Mộ Dung Ca chuyển mắt nhìn sang Triệu Tử Tận, cười nhạt: "Thỉnh Khánh Lâm vương tận tâm săn sóc vương phi. Nữ tử lúc có mang rất cần người thân yêu quan tâm chiều chuộng. Huống hồ bây giờ sức khỏe vương phi cũng không tốt lắm, càng cần được Khánh Lâm vương chăm lo."

Nụ cười thật xa cách, dù vẫn rất dịu dàng nhưng vẫn là rất xa lạ. Sắc mặt Triệu Tử Tận hơi tái đi.

Nguyên Ngự quay đầu nhìn hắn, hắn chỉ trầm mặc một lát: "Hiển nhiên rồi, đã phiền Thanh phi nương nương đã quan tâm." Nàng xem quan tâm Nguyên Ngự chính là quan tâm hắn sao? Loại cảm giác này cứ như ăn phải quả đắng trong miệng, hương vị dần dần lan tỏa, kích thích vị giác khiến hắn nhận thức được một chút đau đớn.

"Vào thôi." Triệu Tử Duy cúi đầu nói với nàng. Hắn không đành lòng nhìn nàng gượng cười. Thật ra ở phủ Khánh Lâm vương này, so với nàng hắn càng chán ghét hơn, bởi vì hắn biết chuyện gì sắp xảy ra! Chỉ nghĩ đến thôi, đôi mắt tà mị của hắn đã u ám như đáy hồ băng.

Gió mát lướt qua như một đôi tay dịu dàng vuốt ve gò má khiến người ta âm áp. Mộ Dung Ca hơi nheo mắt lại, trong căn nhà này có một người mà cả đời này nàng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại.

Có lẽ, sau này cũng sẽ không có cơ hội tái kiến nữa.

Hình như ngày mai người đó sẽ rời khỏi đây!

Triệu Tử Duy chợt thấy căng thẳng khi nhìn nàng khép tròn mắt, thất thần nhìn ra đằng trước, đáy mắt hắn dần lộ chút sát khí. Sẽ có một ngày,

hắn sẽ tự tay xoay chuyển mọi cục diện! Tuyệt đối sẽ không để sự việc hôm nay xảy ra thêm một lần nữa!

.....

Trong vương phủ.

Nguyên Kỳ và Lan Ngọc đang ở sảnh chính, một bên uống trà, một bên chờ đợi.

Lan Ngọc ngẫu nhiên nhìn sang Nguyên Kỳ, ngày ấy những lời mà Nguyên Kỳ ghé tai hắn nói nhỏ đến giờ vẫn còn vang vọng. Thật ra hắn cũng hoài nghi, không biết nguyên Kỳ đã biết được những gì, trước sau đều chưa có hành động, Nguyên Kỳ đang chờ điều gì?

"Lan Ngọc công tử đang suy nghĩ lời của bản cung à?" Nguyên Kỳ uống xong trà, cười nhạt nhìn Lan Ngọc, thái độ vẫn rất nhẹ nhàng không chút để ý.

Lan Ngọc nhíu mày, đôi mắt nhu hòa lộ chút kỳ quái, nhìn theo nụ cười trên môi Nguyên Kỳ, tâm hắn nhất thời bị đè nặng, song cũng mỉm cười: "Ta chỉ thắc mắc thái tử đang đợi gì thôi?"

"Lan Ngọc công tử.." Nguyên Kỳ khẽ nâng đôi mắt bình tĩnh, sâu không thấy đáy nhìn Lan Ngọc, tựa hồ nhìn thấu hết thảy, "Đừng sợ, bản cung không có dự định gì cả." Điều hắn hoạch định chính là chân tướng được vạch trần!

Khi đó, có lẽ hắn sẽ... rất hưng phấn và... thả lỏng!

Ánh mắt Lan Ngọc khẽ lóe, tựa hồ trong lời của Nguyên Kỳ nắm bắt được gì đó, nhưng lại như không!

Trước khi giao phong, hắn chỉ cảm thấy Nguyên Kỳ là một người thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu. Bây giờ lại càng nhận thấy hắn thật thâm sâu khó lường.

“Vậy sao? Bản cung cũng có chút tò mò, chi bằng hai ta cứ đợi mà xem.” Lan Ngọc nhắc tách trà uống một ngụm, chậm rãi nói.

“Đúng vậy.” Nguyên Kỳ gật gật đầu. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, giờ này đáng lẽ nàng đã đến.

Đôi mắt u ám của Lan Ngọc vừa hay bắt được cử chỉ này của Nguyên Kỳ, liền cười nói: “Thái tử muốn gặp Thanh phi?” Hắn quả không nhìn lầm, Mộ Dung Ca đúng như dự đoán của hắn, khiến người ta phải bất ngờ và pyòng bị. Có thể xử lý vụ chết cháy không chút dấu vết cũng đủ nói lên nàng tuyệt đối không đơn giản!

Vài năm trước đã vậy, bây giờ càng hơn thế nữa!

"Thanh phi?" Nguyên Kỳ nheo mắt che giấu ám quang đang di động, hai từ này nghe sao vẫn thấy rất chói tai, cứ luôn quấy nhiễu tâm tư bình lặng của hắn, một đợt sóng mãnh liệt tuôn trào trong lòng!

Thanh phi, hay... nghe rất hay! Hắn tươi cười lãnh liệt, “Lan Ngọc công tử đã nhiều lần nhắc đến Thanh phi, không biết có phải đã sinh lòng ái mộ? Chỉ đáng tiếc, Thanh phi bây giờ là người đầu ắp tay gối bên Tề quốc hoàng đế. Nếu Lan Ngọc công tử muốn, bản cung trở về Hạ quốc sẽ bẩm báo phụ hoàng phái binh xuất chinh Tề quốc, giăng lại Thanh phi về đưa cho Lan Ngọc công tử?”

Tiểu Thập vốn không hay nghĩ ngợi, nhưng khi nghe Nguyên Kỳ nhắc đến Mộ Dung cô nương thì có chút không hiểu, rõ ràng tối hôm đó Hạ quốc thái tử rất ư để tâm và muốn biết hết thảy liên quan đến Mộ Dung cô nương, sao bây giờ lại muốn đẩy nàng sang cho công tử?

Lan Ngọc cười đáp: “Ây da, như thế sẽ khiến chúng sinh rơi vào cảnh lầm than, dù gì chỉ là một người nữ nhân, đâu cần nhất thiết phải gây chiến.” Xuất binh? Hẳn khê chau mày, hẳn dám khẳng định Nguyên Kỳ đến Tề quốc là có phòng bị trước rồi.

Có điều, cái mảng phòng bị này, là để đối phó hẳn hay Mộ Dung Ca? Dựa vào tình huống trước mắt, ngoại trừ xuất binh đánh Tề, Nguyên Kỳ sẽ phải thừa nhận Mộ Dung Ca đã từng là Mộ Dung Trắc phi trong phủ.

Nói như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất! Nguyên Kỳ đã từ bỏ mỹ nhân, chọn giang sơn, hợp tác với Triệu Tử Duy! Nếu là như thế, quân cờ Mộ Dung Ca này phải bỏ đi. Chỉ là hết thấy đến giờ chỉ là dự đoán của hẳn mà thôi.

Nguyên Kỳ cười rất sâu, giọng cực kỳ mềm nhẹ và lãnh liệt, "Thiên hạ chúng sinh. Ha ha, Lan Ngọc công tử quả là lòng mang thiên hạ. Hai mươi năm trước Lan Mị Nương mang lòng từ bi đã cứu vô số người. Chỉ là người có lòng tốt bây giờ ngày càng ít, cũng may vẫn còn Lan Ngọc công tử, vẫn là tấm lòng bồ tát... một lòng vì chúng sinh."

Lan Mị Nương, là nữ tử mà Nguyên Du yêu thương hai mươi mấy năm về trước, từng là thần y vang danh thiên hạ lúc bấy giờ, có một dáng người phong hoa tuyết nguyệt, tuy dung nhan có thua kém đệ nhất mỹ nhân Nam Cung Thanh Liên, song vẫn là một trang giai nhân thanh tú. Người được nàng ra tay đều chữa khỏi một cách thần kỳ, đương nhiên Nguyên Du thái tử của năm đó cũng không ngoại lệ.

Bằng y thuận và bản tính dịu dàng đã thu hút Nguyên Du vốn có lối sống phong lưu.

Nhất thời ánh mắt của Lan Ngọc trở nên lạnh giá, nhìn chằm chằm Nguyên Kỳ.

Bầu không khí trở nên trầm trọng, vừa nãy còn êm nhẹ và hài hòa như gió xuân đang thổi, bây giờ không khác gì đang ở trong khu rừng u ám, bốn phía đều toát ra hơi thở khủng bố, ẩn chứa vô vàn hiểm nguy.

Quả nhiên Nguyên Kỳ đã biết được gì đó.

“Thái tử sao không đi thẳng vào vấn đề?” Lan Ngọc thấp giọng nói. Nguyên Kỳ lấp lửng những điều này nhất định là có mục đích riêng, hoặc có thể Nguyên Kỳ, chỉ muốn rung cây nhát khi, thật ra cái gì cũng không biết

Mãi một lúc lâu Nguyên Kỳ vẫn không đáp lại, chỉ thông thả nhìn ngọc ban chỉ màu đỏ tím trên ngón tay thon dài trắng nõn, có chút lạnh nhạt. Xa xa là nụ cười đậm mạc như gió xuân đang thổi qua, tựa như trong phủ Khánh Lâm vương này là thế ngoại đào viên, nhàn nhã thoát tục.

"Tề quốc hoàng đế và Thanh phi tới rồi."

Giây lát sau, Nguyên Kỳ mới chậm rãi mở miệng nói.

Lan Ngọc vốn có nội lực thâm hậu, cách khoảng trăm mét đều có thể nghe được tiếng vang, hiển nhiên đã nghe được tiếng bước chân, hẩn lướt nhìn Nguyên Kỳ một lượt, cười nói: “Có một ngày người sẽ phải hối hận.” Ngày ấy, Mộ Dung Ca chôn thân trong biển lửa, Nguyên Kỳ nhìn hai thi thể đó đến mãi về sau, không phải ngụy trang sục đổ, cũng không phải lạnh nhạt xử thế, không phải cười nhạt nhìn nhân sinh, mà chính là tuyệt vọng.

Cho nên, trong lòng của Nguyên Kỳ, Mộ Dung Ca có một vị trí quan trọng tuyệt đối!

Nguyên Kỳ vẫn tươi cười, nhàn nhạt nói, “Vậy ư? Có thật là như vậy không?”

Chỉ khoảng nửa khắc, Triệu Tử Tận, Triệu Tử Duy, Mộ Dung Ca và Nguyên Ngự đã xuất hiện ở sảnh chính.

" Bái kiến hoàng đế Tề quốc."

Nguyên Kỳ và Lan Ngọc cùng đứng dậy chấp tay.

Triệu Tử Duy cười nhìn hai người: "Hạ quốc thái tử, Đại Hoàng tử không cần đa lễ."

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn gấu váy trên nền đất, lòng thở dài... lại gặp mặt rồi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Khánh Lâm Vương Phủ 2.

Lại gặp mặt rồi!

Dù là bất đắc dĩ, nhưng vốn đã trở thành hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có điểm tương giao, nhưng lại gặp nhau dưới tình huống này, thật trở trêu làm sao.

Hai năm trước, nàng vốn định biến mất trước mặt mọi người, sau này sẽ có cuộc sống tự do tự tại, nàng nghĩ sẽ suốt đời sống một cuộc sống ngày ngày chăm lo cho tiểu hắc tiểu bạch, trải qua cuộc sống nhàn hạ cho đến cuối đời, còn hắc thì sẽ là người quyền khuynh thế hạ, nắm trong tay tánh mạng của bá tánh chúng sinh.

Nàng, hắc, cả hai người, bây giờ, việc cần làm là giả vờ hờ hững, không quan tâm, cùng một loại, diễn vở kịch nhiều vai diễn, chỉ để đạt tới mục đích của mình.

Nguyên Kỳ đạm cười nhìn nàng. Mộ Dung Ca từ nãy đến giờ vẫn thủy chung chưa từng liếc qua hắc, đuôi lông mày chột nhú, nữ tử này quả thật là đủ vô tình đi! Hắc đem bản thân khống chế hoàn mỹ, hắc thầm suy nghĩ, hai năm thời gian đã làm cho nàng thay đổi rồi sao? Trong lòng nàng căn bản không còn có hắc sao?

Hắc đã từng biết qua, nữ tử này tâm rất vô tình! Bằng không sao lúc trước nàng có thể như thế quyết liệt rời đi? nhưng mà hắc không thể nào ngờ đến hai năm sau gặp lại nàng vẫn là lạnh lùng quyết liệt như vậy.

Lan Ngọc nhẹ nhú mày , ánh mắt nhẹ nhàng đảo nhìn Mộ Dung Ca, sau đó lại dừng trên người Triệu Tử Duy. Hôm nay Triệu Tử Duy so với ngày

trước càng thêm lãnh quyết, tựa hồ hãn đã có chuẩn bị trước khi đến đây. Hãn cảm giác được điều gì đó? Triệu Tử Duy mục đích có buông thả nàng không? Hoặc có buông bỏ giang sơn? Hay Triệu Tử Duy và Nguyên Ky đã cùng nhau liên thủ, vậy hãn có thể nắm chắc phần thắng hay không?

Triệu Tử Tận cười nói : “ Thịnh Hoàng huynh an tọa “.

Triệu Tử Duy gật gật đầu, quay đầu hướng Mộ Dung Ca vươn tay.

Mộ Dung Ca nhìn bàn tay ngọc ngà kiểu cách, thoáng chút thất thần, nàng rõ ràng cảm nhận được có vài ánh mắt sắc bén như chim ưng đang nhìn nàng không rời. Nàng vươn tay đặt vào trong lòng bàn tay của Triệu Tử Duy, đôi tay thật nóng, nàng định buông xuống, hãn liền nhanh tay nắm chặt tay nàng, trên tay nàng cảm giác được một tia đau đớn.

Triệu Tử Duy sao lại dùng sức như vậy? Mộ Dung Ca ánh mắt chợt lóe, cúi đầu cùng Triệu Tử Duy đi theo hướng chủ vị của hai người mà đến.

Trên chỗ dành cho chủ vị vừa vặn có đủ hai vị trí, sau khi Triệu Tử Duy ngồi xuống, nàng liền ngồi ở phía bên phải của Triệu Tử Duy.

Hạ nhân trong phủ Khánh Lâm vươngng đến đây hầu hạ châm trà đều nơm nớp lo sợ, bắt đầu tiệc trà, Triệu Tử Duy nhấp một ngụm, sau đó liền nhăn mày, âm thanh cực kỳ lạnh lùng nói : “ Sao trà lại khó nuốt như vậy? Xem ra trên đời không người nào có thể ấm trà bằng nàng nhỉ!”. Tuy là lời nói có chút lạnh lùng, khinh khi, nhưng mà đối với Mộ dung Ca thì cảm thấy lại là vô cùng ôn nhu thâm tình.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca tay áo dài khẽ che miệng nhoẻn cười : “ Hoàng thượng thật là có chút khoa trương, nghệ ấm trà của thiếp sao lại có thể so sánh bằng tay nghề cùng người của Khánh Lâm vương phủ được cơ chứ, chẳng qua chỉ là hợp với khẩu vị của hoàng thượng thích mà thôi “.

“ Lời ấy hữu lý “. Triệu Tử Duy sủng nịch nhìn nàng , cười nói.

Hai người có vẻ không xem mọi người ở đây đang nhìn mình mà tự nhiên nói chuyện, dường như ở đây đã trở thành Thu nguyệt cung, không còn là Khanh Lâm vương phủ nữa. Nháy mắt, trong chính sảnh không khí lại có chút hơi quỷ dị, kỳ quái.

Nguyên Kỳ buông nhẹ đôi mắt xuống, tránh qua một tia ánh mắt lạnh lùng.

Lan Ngọc thấy thế, liền nhoẻn miệng cười nói : “ Tề quốc hoàng đế và Thanh phi nương nương đây quả là phu thê tình thâm, thật làm cho người khác nhìn thấy mà hâm mộ “. Nhìn thì là phu thê tình thâm đó, nhưng sau lưng không biết có ẩn tàng âm mưu nào không?. hẩn thầm suy nghĩ.

“ Ha, ha, Hạ quốc Đại hoàng tử nếu đã hâm mộ như vậy, không bằng mau nhanh chóng thành thân, dựa vào sự nổi tiếng của ngài, ta e không có nữ tử nào trong thiên hạ lại không muốn cùng ngài sánh đôi. “ Triệu Tử Duy say đắm nhìn đôi môi của Mộ Dung Ca đang vui vẻ tươi cười đến tuyệt mỹ thanh nhã, sau đó mới dời tầm mắt nhìn về phía Lan ngọc cười nói.

Lan Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, “ Bản điện hạ nào có được vận khí tốt như vậy? Chỉ có thể cùng nữ tử làm bạn chi giao chứ không thể cưỡng cầu.” Tuy rằng Nguyên Du đã thừa nhận thân phận hãn, nhưng không phải là người đứng đầu trong cung, cũng chỉ là một đại hoàng tử ở trong cung mà thôi.

“ Có điều, thái tử mới thật sự là có phúc khí nhất, ngày mai sẽ lên đường trở về Hạ Quốc, không bao lâu sau đó là tới ngày thái tử đại hôn. Mà thái tử phi không ai khác lại chính là đích nữ của tể tướng hạ quốc, là tiểu thư khuê các, hiền lương thực đức, có thể nói là một nữ tử mà khó ai bì kịp, thật sự làm cho bản điện hạ đây cũng rất là hâm mộ “.Nói xong vấn đề của mình,Lan Ngọc liền đem đề tài chuyển đến Nguyên Kỳ.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh trong bàn rỗng rãi của Triệu Tử Duy bỗng run nhẹ một chút, tự mình giấu cười, cho dù không có Lâm Thiện Nhã thì sao, vẫn còn có nhiều Lâm Thiện Nhã khác nữa thôi.

Triệu Tử Duy cảm giác rõ ràng được trong lòng bàn tay mình đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh đó đang run run, cho dù ở ngoài nàng không biểu hiện vẻ mặt gì, nhưng thông qua cử chỉ, hẳn xác nhận trong lòng Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ thật sự rất quan trọng! Hẳn khó có thể che dấu sắc mặt đang dần tái nhợt của mình, đồng thời trong tâm trống rỗng, cho dù hiện tại đang nắm tay nàng thì sao, cho dù cảm nhận được độ ấm, nhưng sao nỗi cô đơn vẫn càng ngày càng khuếch tán đến độ lớn dần.

“ Đã sớm nghe nói Hạ quốc thái tử sắp cử hành đại hôn, vốn định gặp mặt liền muốn nâng cốc chúc mừng, nhưng không ngờ trong phủ lại xảy ra nhiều chuyện, nên quên mất. Hi vọng Hạ quốc thái tử chớ để bụng, ta thành tâm chúc phúc cho ngài “. Triệu Tử Tận giờ lên tách trà hương về Nguyên Kỳ cười nói.

Nguyên Ngự vụng trộm nhìn về phía Mộ Dung Ca, đối với Mộ Dung Ca mà nói tin này tuyệt đối không phải là một tin tốt lành gì, Nhưng nàng chính xác là không xác định được hiện tại Mộ Dung Ca trong lòng còn có Nguyên Kỳ hay không?

Triệu Tử Tận ở ngoài miệng thì vui vẻ, nhưng bên trong lòng hẳn thì lại không vui như vậy , hẳn thậm chí còn có loại cảm giác mặc cảm. Hẳn biết rõ trong lòng Mộ Dung Ca có Nguyên Kỳ, bằng không sao lúc nàng bị hắn đưa về Tề quốc lại hận hắn như vậy. Bây giờ Nguyên Kỳ sắp sửa thành thân, mà nàng thì vẫn trong cục diện, hẳn là nàng rất hận hắn.

“ Đã là như vậy, Trầm liền chúc mừng hạ quốc thái tử “. Triệu Tử Duy đôi tay dang rộng đem nàng nhẹ nhàng ôm chặt vào lòng, sau đó hướng

Nguyên Kỳ, cười nói.

Mộ Dung Ca cảm giác được đôi tay nàng đang run, chậm rãi ngẩng đầu, dung nhan thanh nhã, khóe môi nhếch lên nụ cười khê nhìn về phía Nguyên Kỳ nói : “ Thiếp cũng xin chúc mừng Hạ quốc thái tử “. Đây chính là vận mệnh của bọn họ.

Nguyên Kỳ nghe vậy, đôi mắt hắt đen láy sâu không thấy đáy nhìn về phía nàng, Mộ Dung Ca ngay lập tức cảm giác như có thứ áp lực gì đó đè nặng, trong không im ắng, tựa hồ đã bị hắt kéo theo, ánh mắt ấy sâu thăm thăm trong đó dường như có cả nỗi giận, hắt đôi môi đỏ sẫm nhẹ nhàng kéo ra, nụ cười ấy sao mà chế giễu, lãnh liệt như vậy làm cho người ta cảm thấy hắt đang cười, hơn nữa nụ cười này rất là thoải mái, đẹp đến nỗi khiến cho con người ta phải sa bước trầm luân trong đó :” Bản cung cảm tạ các vị đã quan tâm “.

“ Ta tin Thái tử sau khi thành thân, không lâu sẽ có con nối dòng, đến lúc đó chắc chắn sẽ là niềm vui cho cả Hạ quốc “. Lan ngọc lại nói tiếp, sau đó lại nhìn về phía Triệu Tử Duy nói : “ Chúc cho tề quốc hoàng đế và Thanh Phi nương nương cũng mau sớm sẽ có tin mừng “.

Triệu Tử Duy ánh mắt tà mị, thâm hiểm, trong lòng dường như vì câu nói này mà dần dần nở hoa, đóa hoa ấy nở rộ đến kiêu diễm, mỉa mai. Nếu Mộ Dung Ca có thể mang thai con cho hắt thì thật là tốt biết bao, chỉ nghĩ đến như thế, hắt cảm thấy trong lòng đã tràn đầy hưng phấn. Nếu bọn họ có con rồi, sau này sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắt, hắt nhất định sẽ đem con của bọn họ yêu thương nhất. Cũng sẽ làm cho Mộ Dung Ca trở thành người nữ tử tôn quý nhất, hắt sẽ đem yêu thương chỉ dành cho nàng một mình nàng, cho những nữ tử khác vì nàng mà ganh tỵ, cũng vì nàng mà hãm mộ!

Nhưng lúc hắt ngẫu nhiên bất chợt chạm đến ánh mắt lạnh như băng kia của Nguyên Kỳ, trong nháy mắt có điều gì đó xẹt qua trong tâm trí, lòng

ngực dấy lên một cảm giác đau nhói khó chịu, hấn gắt gao ôm chặt nàng hơn.

Mộ Dung Ca cảm giác đôi tay đang ôm mình càng ngày càng dùng sức, làm cho đôi bờ vai của nàng như đang ần ần màu đỏ, nàng nhẹ nhàng nhả mào nhìn Triệu Tử Duy, thấp giọng nhắc nhở nói : “ Hoàng thượng, thiếp.. bờ vai đau “. Chuyện gì đang xảy ra? Triệu Tử Duy mấy ngày qua tâm lại sợ hãi mất đi nàng, phía trước là bờ vực nguy hiểm, hấn làm như thế là do có chuyện gì? Hay là sao?

Triệu Tử Duy lập tức hoàn hồn, cúi đầu nhìn về phía bờ vai trắng đã bị hấn nắm đến có màu đỏ tươi, hấn dung nhan tà mị có chút tái nhợt, liền mềm nhẹ ôm nàng vào lòng.

Thấy thế. Mộ Dung Ca gắt gao nhả mào lại.

Thấy hai người hành động thân mật như thế, Nguyên Kỳ đôi người đen láy xẹt qua một tia ám quang, hấn nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Triệu Tử Tận cười nói “ Khánh Lâm vương, bản cung trước đó vài ngày vô tình có nghe một ít tin tức về Mễ quý phi, không biết Khánh Lâm vương đây có muốn biết hay không “.

Triệu Tử Tận ánh mắt sắc bén nhìn về Nguyên Kỳ, nhìn bên môi nụ cười của Nguyên Kỳ vân đạm gió nhẹ, trong lòng nghi hoặc càng ngày càng tăng.

Mộ Dung Ca cau mày nhìn về phía Nguyên Kỳ, trên đời sợ là thứ gì hấn không muốn biết thì sẽ không cần biết, về phía Mễ quý phi, hấn nhất định là một phen tâm tư đi thăm dò rồi. Hấn có lẽ đã phản kích rồi.

“ Không thể ngờ, nhiều sự tình đã là bí mật thế nhưng thái tử cũng có thể biết được “. Lan Ngọc khẽ cười nói. Xem ra Nguyên Kỳ đã cho người đi điều tra, liền có thể biết chuyện! Không hổ Danh là Nguyên Kỳ, cho dù có

tai mắt Nguyên Du xung quanh đi chẳng nữa, nhưng vẫn không thể nào phá nổi hẳn.

Nguyên Kỳ quả đúng là một đối thủ đáng sợ! Cũng là đối thủ mà hẳn kính nể nhất!

Triệu Tử Duy im lặng, chỉ chuyển chú nhìn Mỗ Dung Ca, tựa hồ giờ khắc này hẳn nhìn nàng dù có bao nhiêu cũng vẫn là không đủ, dường như ở trong mắt hẳn, Mỗ Dung Ca so với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân càng thêm xinh đẹp, cho dù trên thiên điện hẳn có thể ôm bà ngàn giai nhân, cũng không người nào có thể đến được lòng hẳn, giờ phút này trong lòng hẳn chỉ có mỗi nàng.

Cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Triệu Tử Duy nhìn nàng, Mỗ Dung Ca trong lòng nghi hoặc càng sâu, từ lúc bước vào Khánh vương phủ, có lẽ sẽ có việc gì đó phát sinh, tâm tình nàng khó có thể yên ổn được. Bây giờ, dường như cảm giác ấy ngày càng rõ rệt hơn, nhìn thấy Triệu Tử Duy ánh mắt cực nóng, thâm tình nhìn nàng, đôi mắt dường như có điều gì đó đang ẩn dấu nàng, nàng muốn thấu hiểu nói nhưng không thể.

Cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Triệu Tử Duy nhìn nàng, Mỗ Dung Ca trong lòng nghi hoặc càng sâu, từ lúc bước vào Khánh vương phủ, có lẽ sẽ có việc gì đó phát sinh, tâm tình nàng khó có thể yên ổn được. Bây giờ, dường như cảm giác ấy ngày càng rõ rệt hơn, nhìn thấy Triệu Tử Duy ánh mắt cực nóng, thâm tình nhìn nàng, đôi mắt dường như có điều gì đó đang ẩn dấu nàng, nàng nhìn khó mà thấu hiểu được điều gì sắp sửa diễn ra.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Sự Thật Về Chuyện Năm Xưa.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới buổi tối hôm qua cùng Như Băng hàn huyên tâm sự, Như Băng có nói sau khi nàng rơi xuống vách núi chính Lan Ngọc đã cứu nàng, còn an bày nàng đến Tề quốc. Thiết nghĩ Lan Ngọc không thể nào vô duyên vô cớ phí tâm tư mà cứu nàng, có lẽ Lan Ngọc đã chuẩn bị sẵn một âm mưu nào đó.

Hôm nay có thể tái kiến Nguyên Kỳ, Triệu Tử Tận, Lan Ngọc, nàng âm thầm cảm thấy dường như một âm mưu lớn nào đó sẽ xảy ra.

"Thỉnh Hạ quốc thái tử nói thẳng." Triệu Tử Tận thần sắc nghiêm cẩn, trầm giọng nói.

“Thật ra khúc mắc của hoàng thái hậu và Mễ quý phi vô cùng đơn giản, năm đó hoàng thái hậu cùng tể quốc tiên hoàng, đôi phu thê tình thâm nghĩa nặng, nhưng bởi vì sự xuất hiện của Mễ quý phi, một trang dung nhan kiều diễm, bà ta có vài phần giống với đệ nhất mỹ nhân Nam Cung Thanh Liên, Tề quốc hoàng đế nhìn thấy Mễ quý phi liền lập tức sủng ái.

Mễ quý phi vì sợ sau này không còn được sủng ái nữa, liền sau khi hay tin hoàng thái hậu có thai, sau đó hạ độc khiến cho hoàng thái hậu đẻ non. Hoàng thái hậu tâm tính lương thiện, hiển nhiên không thể ngờ Mễ quý phi có thể ác độc như thế, con đầu lòng nổi dỗi liền chết trong tay nàng. Nhưng sự việc Mễ quý phi làm quá tài giỏi, không hề lưu lại dấu vết gì, việc đó liền không truy cứu nữa.

Sau này, hoàng thái hậu vì báo thù chi hận, liền một tay sát hại Mễ quý phi. Do Mễ quý phi chỉ tranh dành chuyên sủng, cũng không để ý đến

hoàng thái hậu, vì thế nhận lấy kết quả đáng tiếc. Nói chung, Mễ quý phi cũng chỉ là “ Gieo gió thì gặt bão mà thôi!”. Nguyên Kỳ chậm rãi nói, rất nhiều sự tình, trong đó toàn chứa nhiều âm mưu và máu đổ, nhưng theo từ miệng hần nói ra, cứ như là tuyết đầu mùa nhẹ nhàng bay lất phất.

Câu chuyện hần vừa kể dường như chỉ là dĩ vãng lịch sử của người xưa.

Ngay Cả khi nguyên kỳ nhắc đến Mẫu thân Nam Cung Thanh Liên, vẻ mặt cũng như thế đậm nhạt.

Lan Ngọc cau mày nhìn Nguyên Kỳ, Nguyên Kỳ nói những lời này ra ý là muốn gì? Là định làm cho Triệu Tử Tận nhục chí lùi bước sao?

Triệu Tử Tận thần sắc chợt tái nhợt đại biến, sự tình này ở trong hậu cung, thân là người trong hoàng cung, hần lại hoàng toàn không biết được? Cho dù là nữ tử thanh thuần tiến cung rồi, sẽ cũng dần vì bảo vệ mình vì ân sủng mà không từ sử dụng thủ đoạn. Hơn nữa Nguyên Kỳ làm sao có thể đem chuyện hư ảo mà đi nói trước mặt mọi người! Cho nên có thể khẳng định đó chính là sự thật!

Triệu Tử Duy mỉm cười nói : “ Thì ra là thế!”. Không thể tưởng tượng được Nguyên Kỳ thân là thái tử Tề quốc, nhưng lại biết rõ bí sử nội tình Tề quốc như vậy!

“ Chuyện này là của hoàng thái hậu và Mễ quý phi, thái tử sao lại đem chuyện xưa nhắc lại? Huống hồ hôm nay lại là ngày sinh thần của Khánh Lâm Vương, nếu nói như vậy sẽ làm cho Khánh Lâm Vương tâm tình sẽ không vui!”. Lan ngọc lời nói có chút tức giận, Nguyên Kỳ dùng chiêu bài này, làm cho hần không thể đỡ kịp.

“ Thật sao? Bản cung chỉ là hảo tâm, muốn cho Khánh Lâm vương biết sự tình của năm xưa, tránh cho không vì nguyên nhân này mà bị người lừa gạt, đi lầm đường lạc lối.”

Nguyên Kỳ nhàn nhạt nói. Đôi mắt dao động đảo qua Lan Ngọc, dừng ở Triệu Tử Tận dung nhan đang tái nhợt, chậm rãi cười nói.

Trong lòng Mộ Dung Ca thở dài một tiếng, sự tình trong lúc đó của Mễ quý phi và Hoàng thái hậu nàng cũng không rõ ràng, nhưng kết quả như vậy cũng là không thể bàn luận gì. Nguyên Kỳ mục đích vạch trần rõ ràng như thế, cũng đã nói lên, nếu Triệu Tử Tận vì thế mà báo thù Triệu Tử Duy, sẽ làm cho người ta cảm thấy rất buồn cười.

Tuy rằng Nguyên Kỳ biết rõ ngọn nguồn của sự tình, Triệu Tử Tân chưa chắc sẽ thay đổi ước nguyện ban đầu, nhưng mà nếu nói rõ cho mọi người biết được, như thế cho dù Triệu Tử Tận muốn tranh đoạt vị cũng không thể nào danh chính ngôn thuận được, còn phải chịu cho người đời chê cười, lợi thế hơn nữa là Triệu Tử Duy có thể được lòng dân, sẽ duy trì được vương vị. Sớm đã biết Nguyên Kỳ là người có thể nhìn thấu nhân tâm, cũng là người có thể khống chế nước cờ, hiện tại xem ra nàng dự liệu hoàn toàn không sai.

Một mũi tên như thế chuẩn xác phóng ra! Cho dù không thể thay đổi được cục diện, nhưng vẫn là quả bom nổ chậm trong lòng của mỗi người.

Nguyên Ngự lo lắng nhìn Triệu Tử Tận thấp giọng nói : “ Vương gia, việc này thật sự đã qua lâu rồi, có lẽ nó không phải là sự thật “.

Không khí chợt sa vào khung cảnh băng giá, Mộ Dung thở ra một hơi, thấy Triệu Tử Tận sắc mặt cứng ngắc, Lan Ngọc thì dăm chiêu, Nguyên Kỳ chỉ đạm cười ăm trà, Triệu Tử Duy thì thấp liềm đôi mắt không biết là hẩn đang nghĩ cái gì, nàng liền đối với Nguyên Ngự cười nói : “ Ngồi lâu thật sự có chút mệt mỏi, từ đây đến sinh thần của Khánh vương còn khoảng hai canh giờ, bản cung là cũng chưa từng tới qua Khanh Lâm Vương phủ, vừa rồi có đi ngang qua hoa viên, thấy cảnh trí nơi đây cũng đẹp mắt, Không biết Khánh Lâm Vương phi sức khỏe hiện tại như thế nào, có thể cùng bản cung đi đây đi đó ngắm nhìn quang cảnh một chút không?

Nàng bỗng nhiên có chút cảm giác nặng nề, tiếp tục ở nơi đây chỉ càng thêm phiền lòng, không bằng đi ra ngoài dạo, nhìn xem cảnh trí của Khánh Lâm vương phủ, vừa rồi xem ra bộ dáng của Nguyên Ngự tựa hồ có điều gì đó muốn nói cùng nàng. Nguyên Ngự lo lắng nhìn thoáng qua Triệu Tử Tận, cười nói với Mộ Dung Ca : “ Cũng được, xin mời Thanh Phi nương nương “.

Mộ Dung Ca gật đầu nói với Triệu Tử Duy : “ Hoàng thượng, thiếp và Khánh Lâm vương phi đi dạo xung quanh vương phủ một lát “.

“ Đi đi “. Triệu Tử Duy gật đầu, nhìn nàng một lát rồi mới đáp.

Mộ Dung Ca rời khỏi sảnh chính, dường như ai nấy ánh mắt cũng đắm chiêu nhìn bóng lưng thanh thoát của nàng rời khỏi.

Mọi người ai nấy đều muốn đặt tay lên ngực tự hỏi : “ Thế gian này có mấy ai được đáng vẻ thoải mái như nàng cơ chứ? Lúc trước vì để tự do nàng thà bỏ hết thảy, hiện tại mặc dù biết mình đang ở trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhưng vẫn là lạnh nhạt, không chút sốt ruột hoặc rối loạn.

Rốt cục nữ tử này tâm cơ sâu đến bao nhiêu? Nàng sở hữu mưu trí lợi hại như thế nào?

Nguyên Kỳ nhẹ nhún mày, dường như nàng đã nhận biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

.....

Hoa viên trong phủ Khánh Lâm Vương.

Cũng như phủ đệ khác, đều có những loại hoa giống nhau, đủ màu xanh đỏ tím vàng khiến người xem cũng có thể thoải mái và vui vẻ.

Vừa rồi ở chính sảnh, suýt chút nữa thì làm cho nàng ngạt thở, bây giờ tâm trạng có vẻ đã thư thái lên không ít!

Nguyên Ngự nhìn Mộ Dung Ca trầm mặc, trong lòng thầm khâm phục, trong mọi thời điểm mà Mộ Dung Ca vẫn luôn là trấn định thông dong, dường như không có việc gì là có thể quấy nhiễu nàng. Àh, mà không đúng, khi biết Triệu Tử Tận đã phản bội mình, một mực đem nàng quay về bên cạnh Triệu Tử Duy, nỗi khiếp sợ và đau thương trong đôi mắt nàng khi đó không phải là giả.

“Vương Phi, có chuyện gì cứ xin nói thẳng ra đi”. Mộ Dung Ca thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng nói.

Nguyên Ngự kinh ngạc, sao Mộ Dung Ca lại biết mình có việc cần nhờ?

Mộ Dung Ca mỉm cười chờ đợi.

Nguyên Ngự hơi do dự, một lát sau mới nói: “Nguyên Ngự muốn xin Thanh phi nương nương bảo vệ thai nhi trong bụng mình.” Mấy ngày nay nàng luôn lo lắng hãi hùng, cũng đã biết là Triệu Tử Tận đồng ý để lại đứa nhỏ, nhưng vẫn là không dám chắc hẳn có lợi dụng bào thai trong bụng mình hay không!

Hoặc là Triệu Tử Duy sẽ không cho phép hẳn có con nối dõi, âm thầm hạ độc thủ. Chỉ cần Triệu Tử Duy muốn làm, nhất định sẽ vừa lòng đẹp ý. Bây giờ nàng đang có mang, sao có thể chống cự lại?

Triệu Tử Duy lại hết mực sủng ái Mộ Dung Ca, chỉ cần Mộ Dung Ca nói với Triệu Tử Duy, nhất định Triệu Tử Duy sẽ không cự tuyệt. Về phía Triệu Tử Tận, chỉ cần Mộ Dung Ca nói một câu, hẳn cũng sẽ không dám nghĩ khác.

Mi mảy Mộ Dung Ca khẽ nhướn lên dò xét Nguyên Ngự một lượt. Lần đầu gặp mặt, nàng đã biết nữ tử này rất thông minh lanh lợi, bằng không sẽ

không dùng đủ mọi cách để giữ được đứa bé trong bụng.

Chỉ là, bây giờ thân nàng còn lo không xong, Nguyên Ngự còn đến nhờ vả, thật không khỏi có chút buồn cười.

Tuy nàng không phải trời sinh tính lạnh nhạt, nhưng đây không phải là việc nàng phải đi làm. Nguyên Ngự cũng biết nếu giữ đứa bé lại sẽ mang đến cho mình và Triệu Tử Tận rất nhiều phiền toái, song nàng vẫn muốn giữ đứa con lại thì nên sớm nghĩ ra một hướng đi, chứ không phải đem vấn đề đẩy qua cho nàng, đặt nàng ở một độ cao mà mưa bom lửa đạn sẽ nhắm đến.

Đã từng vì quá tốt bụng mà mang về sự phản bội và vô tình, thậm chí là sinh mạng của mình, bây giờ nàng không còn sức lực, càng không có tâm tư đi giúp đỡ Nguyên Ngự! Huống chi nàng ta đến cùng là có mục đích.

Nàng cười nhẹ đáp: “Khánh Lâm vương phi, e là bản cung không thể đáp ứng việc này.”

Nguyên Ngự cắn chặt răng, không cần biết rằng bản thân đang mang thai thì không nên hoạt động mạnh, quỳ ngay xuống đất, không để tâm nền đất lạnh như nào, chỉ liên tục dập đầu với Mộ Dung Ca, cầu xin: “Người mà Nguyên Ngự có thể tin tưởng và xin giúp đỡ chỉ có mỗi Thanh phi nương nương thôi, nếu Thanh phi nương nương thấy chết mà không cứu, Nguyên Ngự cũng không biết nên làm gì nữa.” Nàng luôn gặp ác

mộng, thậm chí còn mơ thấy mình mất đi đứa nhỏ, nỗi đau này nàng thật sự không chịu nổi!

Cho nên nàng chỉ biết đặt hy vọng vào Mộ Dung Ca, tuy hành động này sẽ khiến người ta khinh thường, nhưng nàng không còn cách nào khác. Bây giờ Mộ Dung Ca không còn đường để đi, chỉ có thể là phi tử trong hậu cung Tề quốc, trợ nàng một tay cũng đâu có gì là khó.

“Nguyên Ngự, sau khi có mang phản ứng của nàng chậm chạp vậy? Hay là gần mực thì đen, ở gần Khánh Lâm vương cũng trở nên thấp kém đi nên mới ích kỷ như vậy? Để đạt được mục đích mà đẩy bản cung vào hố lửa? Nàng cho rằng bản cung đã vấp ngã một lần, sẽ còn lập lại vết xe đổ của bản thân sao?”

Hôm nay, bản cung sẽ không nói thay người, ngày sau nàng cũng đừng nhắc tới nữa! Về nguyên nhân mà bản cung không giúp nàng, thiết nghĩ trong lòng nàng rõ hơn ai hết. Đừng làm cho bản cung phải xem thường nàng, nếu muốn đạt được cái gì thì nên tự biết sẽ mất đi cái gì. Nàng không muốn mất đi, cũng không đồng nghĩa là bản cung muốn. Nơi đây gió to, nàng vẫn nên đứng dậy trở vào trong đi. Bản cung còn muốn ở đây một lát nữa.” Mộ Dung Ca lạnh lùng nói.

Giọng nữ tử thanh lãnh không chút lưu tình vang lên bên tai, Nguyên Ngự hoảng hốt, nàng đã sớm đoán được kết quả, nhưng vì thai nhi trong bụng nên mới ích kỷ như vậy. Sau khi nghe những lời Mộ Dung Ca nói, càng nhận thấy bản thân thật đáng bị khinh thường.

Nhưng mà...

“Thanh phi nương nương đã từng sẩy thai, nào lại không biết được cảm giác đau đớn khi mất đi đứa con trong bụng! Nỗi đau này không một nữ tử nào có thể chịu đựng được. Nguyên Ngự gả cho Khánh Lâm vương gần một năm, phải rất khó khăn mới có được bào thai này, vô luận thế nào cũng không muốn mất đi nó, nên mới bạo gan thỉnh Thanh phi nương nương giúp một tay. Chỉ cần Thanh phi nương nương giúp Nguyên Ngự lần này, ngày sau Nguyên Ngự nhất định sẽ đền đáp, dù là Thanh phi nương nương muốn an toàn rời khỏi Tề quốc, Nguyên Ngự cũng sẽ dốc sức hoàn thành.” Nguyên Ngự dập đầu van nài.

Đó chính là van nài, là khẩn cầu.

Mộ Dung Ca có thể nghe ra vài phần tuyệt vọng và không chấp nhận được.

Nhưng nàng không thể giúp, cũng không có lý do gì để giúp! Lại càng không có khả năng giúp!!"Khánh Lâm vương phi, lui ra đi! Đừng phiền nhiễu bản cung đang thưởng cảnh." Bằng mọi giá nàng sẽ không để bản thân rơi vào khốn cảnh, đặc biệt là Nguyên Ngư đã đặt nàng ở tình thế đó, nếu nàng chấp nhận thì con đường phía trước sẽ càng chông gai hơn, thậm chí là đứa trẻ đó sẽ đào sẵn một cái hố để nàng nhảy xuống.

Nguyên Ngư không cam lòng, tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, nỗ lực lần cuối, "Thanh phi nương nương, đứa con này cũng là cháu của người a."

Mộ Dung Ca nhú mày, có chút hết kiên nhẫn nhìn đôi mắt đỏ hồng chực khóc của Nguyên Ngư, lạnh lùng nói: "Nguyên Ngư, những lời bản cung vừa nói nàng nghe không rõ sao? Các người đã đặt bản cung vào tình thế hôm nay, tuy là do Khánh Lâm vương gây nên, nhưng nàng có dám khẳng định bản thân không có bàng quang đứng xa mà xem kịch? Ngoài ra, cũng chưa có ai nói là sẽ muốn đứa con trong bụng nàng! Nếu nàng có năng lực, thì hãy tự mà tìm cách bảo vệ đứa nhỏ, chứ không phải đến cầu xin một người đến chính mình còn đứng không vững, bị các người xem như một quân cờ! Lúc bản cung còn chưa nổi giận thì lập tức mau lui đi!"

Nghe được lời này Nguyên Ngư đã biết Mộ Dung Ca tuyệt đối sẽ không giúp mình, cho dù không cam lòng, hạ mình cầu xin nhưng vẫn chỉ nhận được ánh mắt lạnh lẽo của nàng. Nhất thời nàng cũng tự khinh thường mình. Đúng vậy, khi Mộ Dung Ca gặp nguy hiểm cần người giúp đỡ, nàng cũng chỉ thờ ơ đứng ở một bên, để xem Mộ Dung Ca tự ứng xử.

Nàng không còn lời nào để nói, đành lão đảo đứng dậy, một mình bước ra khỏi dịch đình.

Nhìn bóng dáng Nguyên Ngư khuất dần, Mộ Dung Ca hít sâu một hơi. Khôn ngờ hôm nay lại thiếu kiên nhẫn, Nguyên Ngư chỉ mới dập đầu khẩn cầu, thì nàng đã có chút không đành lòng, tí nữa thì nói không nên lời. Đối với nàng mà nói, dù là kiếp trước hay trong kiếp này đều xảy ra không ít chuyện. Xem ra bản thân cũng bị ảnh hưởng rồi. Mấy ngày nay tâm trạng đầy ngột vực và nóng nảy, nhưng khi chính tai mình nghe thấy nhắc đến hôn sự của Nguyên Kỳ... dường như nàng đã không thể chịu đựng được nữa.

Nàng khẽ chau mày, nhìn muôn hoa khoe sắc, lại hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Thế giới này quả thật vẫn rất đẹp.” Mặc dù vẫn rất tàn khốc, u tối khiến người ta khó chấp nhận, thậm chí chán ghét, nhưng nàng vẫn phải sống trong thời đại này! Nàng chỉ biết chấp nhận mà thôi. Không biết kiếp trước đã từng nghe ai nói, nếu phải đối mặt với một việc mà bản thân không thích nhưng lại không thể trốn tránh, thì chỉ đành tự nhủ với lòng, công việc này rất tốt, mỗi ngày đều nói như vậy, tự khắc trong vô thức sẽ hình thành một tâm cảnh, cảm thấy hết thảy đều vô cùng tốt đẹp! Tuy là có chút lừa mình dối người, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại này, không phải rất thích hợp sao?

Bỗng có một mùi hương thơm ngát quen thuộc thoảng qua, như có như không khiến người ta không thể phớt lờ.

Nàng ngẩng đầu nhìn sang, trước mặt có một nam tử phong hoa tuyết nguyệt, mỹ mạo bức người đang vận hắc bào ở đó!

Nguyên Kỳ...

Sao hắn lại đến đây?

Đáng lẽ bây giờ hắn phải ở trong sảnh chính trò chuyện với Triệu Tử Duy, Triệu Tử Tận và Lan Ngọc sao?

Ngồi đóng những vở kịch ẩn chứa gươm đao, chém người không thấy máu... Sao hắn lại đến đây, mà cũng chỉ có mỗi mình hắn?

Nàng nhìn trực diện hấn đang từng bước tiến vào. Từ hôm ấy đến giờ nàng và hấn chưa từng gặp nhau riêng lẻ như lúc này. Thậm chí ánh mắt hấn cũng chưa từng nhìn nàng một cách dịu dàng thăm thiết như vậy. Có lẽ do khoảng cách cũng không gần, nên nàng vẫn chưa thấy ám quang di động trong mắt hấn.

Thật ra khi này Nguyên Kỳ ở ngay khúc rẽ hành lang nhìn thấy hết thảy. Nhĩ lực của hấn rất tốt, đương nhiên nghe hết những lời van xin của Nguyên Ngự, còn nàng thì lược hiễn không đành lòng, sắp hết kiên nhẫn để cự tuyệt. Hai năm hơn không gặp, nàng đã dần trưởng thành rồi đó!

Xem như mấy ngày qua, nay mới chính thức đối mặt với nàng.

Ngoài trừ vài vết sẹo giả trên mặt, còn lại cũng không khác hai năm trước. Không, phải nói là giống hệt nhiều năm về trước, lần đầu tiên gặp mặt, hơi thở và khí chất vẫn luôn thanh nhã thoát tục.

Và càng giỏi che giấu mọi suy nghĩ trong lòng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Phủ Khánh Vương 3

Mộ Dung Ca chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp mặt hần, ánh mắt nàng mau chóng lướt qua xung quanh, may là không có người. Lúc thu hồi tầm mắt, thì khóe môi nở nụ cười chứ đừng nhiều hàm xúc của Nguyên Kỳ đã ở ngay trước mắt. Khóe miệng nàng khẽ kéo ra, vừa nẩy biểu hiện của nàng cứ như đang yêu đương vụng trộm với Nguyên Kỳ vậy, cứ lo sợ bị người ta phát hiện!

“ Là E then sao? Hay nàng đang hoảng hốt?” Nguyên Kỳ nhìn bộ dạng thấp thỏm của nàng, liền nhin không được phải bật cười.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca chậm rãi đứng dậy, từ khoảng cách này nàng có thể nhìn rõ dung nhan và hình dáng của hần, mùi hương thơm ngát của riêng hần cứ dập dờn nơi chóp mũi. Nàng nhìn theo dung nhan tuyệt mỹ của hần, tựa hồ thời gian không hề để lại dấu vết gì trên đó, chỉ càng khiến hần trở nên thâm sâu, nhìn không thấu... Rất thuận lợi, hơi thở dày đặc của hần đã bao phủ nàng.

Nàng cố gắng trấn định nhịp thở, khiến bản thân trở nên lạnh nhạt, cũng như bằng hữu lâu năm gặp lại, nói với hần: “Hai năm hơn không gặp Hạ quốc thái tử, ngài còn phong hoa tuyết đại hơn xưa.” Lời vừa nói ra đã được nàng suy đi nghĩ lại rất nhiều lần, đó là câu nói đầu tiên sẽ đơn giản hóa mối quan hệ sau này của hai người.

Đối với nàng, đơn giản tức là không chút quan hệ với nhau.

Trong mắt Nguyên Kỳ lóe ra vài tia sáng lạnh, lửa giận tràn ngập trong lòng. Hừ, chỉ một câu nói mà nàng muốn phủi sạch hết thảy quan hệ sao!

Thậm chí còn muốn cắt đứt mọi thứ với hắn! Ai dám bảo nữ tử là giống loài tình cảm thì phải xử trăm cả. Bốn bề im ắng, chỉ có tiếng hàng liễu va chạm sần sật theo chiều gió.

Thân ảnh cao lớn đến gần, đôi ngươi âm u như hàn đàm khóa chặt đôi mắt lạnh nhạt của nàng, cơ thể hơi nghiêng về trước, “Mộ Dung Ca, nàng nói xem nên bồi thường cho bản cung sao đây?”

Mộ Dung Ca nhú mày nhìn hắn mới phát hiện trong một khoảng cách gần như vậy, muốn lui ra sau cũng khó, hắn lại nói tiếp: “Chưa bao giờ có ai dám lừa bản cung lâu như vậy. Hơn hai năm qua, nàng đã đùa đủ chưa?”

Hơn hai năm nay, nàng khiến hắn tin rằng mình đã chết! Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ nàng gạt hắn lâu như vậy! Nếu không phải Triệu Tử Tận đưa nàng qua Tề quốc, hắn đã lầm tưởng xuống tay hạ sát nàng rồi! Bản thân nàng cũng an nhàn làm sao, thật khiến người ta phải hâm mộ! Quan trọng nhất là, dường như nàng vui vẻ chấp nhận thân phận hiện tại, cứ như đó là một thói quen vậy!

Thanh phi? Mộc Khinh? Đáy mắt hắn khẽ di động, nhìn bộ dạng không khác lần đầu gặp mặt, muốn tìm cách bỏ trốn, khước miệng lại lộ vẻ cười như có như không, “Muốn trốn à? Tạm thời không có ai đến đây đâu. Mộ Dung Ca à, nàng rất thông minh, cũng vô cùng giáo hoạt, nên phải biết rõ đối với những gì thuộc về bản cung thì bản cung sẽ tuyệt đối không buông tay. Bây giờ nếu nàng còn dám lùi ra sau một bước, bản cung dám cam đoan sẽ không để ý đến hậu quả, lập tức ôm chặt nàng vào lòng, hôn nàng ngay tại đây!”

Một lời tuyên ngôn vô cùng vang dội, rất đậm chất Nguyên Kỳ!

Mang theo chút phần hận, vừa rét lạnh nhưng cũng là nỗi nhớ nhung của hắn.

Chưa bao giờ có một nữ tử có thể lưu lại tỳ vết trong lòng hãn. Ngoại trừ cái chết của mẫu thân lúc trước, duy chỉ còn hai thi hài cháy đen thui hai năm trước mà thôi.

Phản ứng đầu tiên khi nàng thấy hãn chính là lập tức gạt bỏ mọi quan hệ, tránh hãn càng xa càng tốt!

Trong lòng nàng, hãn là một con mãnh thú? Hay là vô pháp sánh ngang với Triệu Tử Duy? Nghĩ đến đây, đôi mắt Nguyên Kỳ âm u hơn bóng đêm, tựa hồ thoáng lộ những tia sáng đỏ sậm như máu, lý trí đã bị cơn phẫn nộ che lấp, hãn nhàn nhạt cười: “Triệu Tử Duy cho nàng vị trí Thanh Phi, nàng đã cảm thấy đủ sao? Sao chỉ mới hai năm mà nàng thay đổi nhiều như vậy? Dễ dàng thỏa mãn? Năm đó, bản cung cho nàng vị trí Trắc phi, nàng còn cười nhạt khinh thường, bây giờ lại cam tâm tình nguyện chấp nhận cái ngôi Thanh phi của Triệu Tử Duy? Mộ Dung Ca... Nàng...” (thật muốn ta tức chết phải không?)

Nguyên Kỳ vừa bảo sẽ hôn mình thì lập tức Mộ Dung Ca dẹp bỏ ý định lùi bước, tiếp nhận những lời chất vấn lãnh khốc vô tình của hãn, nàng chỉ biết nhú mày. Chưa bao giờ nàng thấy hãn nổi giận như vậy.

Không phải hãn đã biết trong tình huống như vậy mà làm ra những hành vi này là rất nguy hiểm sao?

Song những lời nói không chút lưu tình này đã làm đau trái tim nàng!

Sắc mặt nàng khẽ tái đi, còn muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy không cần biện bạch gì cả. Chỉ vì nàng không thể với hãn có mối liên hệ gì. Từ mai trở đi, hai người họ sẽ không bao giờ gặp lại. Nàng tin chắc, trong thời loạn này, cho dù phải đấu với Lan Ngọc, nhưng chỉ cần hãn muốn thì sẽ không bao giờ thua!

Thế nên, trong mắt nàng, cho đến bây giờ hãn đều mạnh mẽ tuyệt đỉnh không ai có thể sánh bằng!

Nguyên Kỳ cười lạnh: “Mộ Dung Ca, nàng đã ngủ với Triệu Tử Duy chưa?.

Cơ thể cương cứng của Mộ Dung Ca chợt run lên, nàng trừng mắt nhìn khóe môi đỏ sẫm của Nguyên Kỳ còn đang nở nụ cười vô tình. Ở trong lòng hắn, nàng là người con gái như vậy sao? Nàng tự giễu: “Sao hôm nay Hạ quốc thái tử lại xúc động mà nói ra những lời hạ nhục người khác như vậy? Thiếp còn nhớ chuyện năm ấy, nếu không có thứ hoan dục đáng chết kia, thiếp nhất định sẽ không mất đi lý trí, mây mưa một phen với ngài. Còn bây giờ, thiếp nên làm gì thì không dám phiền đến Hạ quốc thái tử ngày đêm bận rộn phải lo lắng.”

Ám quang khê di động trong mắt Nguyên Kỳ, hắn nhìn nụ cười chói mắt trên mặt nàng... Năm đó, nếu không trúng hoang dục, nàng sẽ không giao hoan với hắn? Cũng phải, đáp án ở ngay trong lòng còn gì!

Tuần nhan hoa mỹ của hắn lộ ra những tia sáng lạnh như băng.

“Mộ Dung Ca, dù thế nào, nàng cũng đã là người của bản cung.”

Không biết đã qua bao lâu, trong khoảng không im lặng, hắn mở miệng nói.

Lời nói nhẹ nhàng vô cùng tựa như hàng liễu di động bên hồ, nhưng đã hoàn toàn lọt cả vào tai nàng.

Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, có chút buồn cười: “Hình như Hạ quốc thái tử đã quên thân phận của thiếp lúc này! Thiếp đã là Thanh phi trong hậu cung Tề quốc. Hạ quốc thái tử càng phải rõ ràng, cái gì nên làm và cái gì không nên! Về việc Hạ quốc thái tử ban cho vị trí Trắc phi, thiếp chưa từng đặt trong mắt. Không, nói đúng hơn là địa vị ấy quá tôn quý, thiếp là phận gì mà dám nhúng chàm? Một khi đã vậy, thiếp cũng không có gì để nói với ngài. Hạ quốc thái tử sắp thành thân, thiếp đây xin chúc mừng ngài.”

Nàng xoay người muốn lập tức bước ra khỏi dịch đình, một lực rất mạnh nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng, “Mộ Dung Ca.” Hắn thở dài...

Mộ Dung Ca khẽ run lên, hít thở thật sâu vài lần để cảnh tỉnh bản thân, rồi cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài của hắn, thấp giọng nói: “Hạ quốc thái tử, buông tay ra đi. Đối với ngài hay ta đều là một sự giải thoát. Những gì ngài không thể cho, hiện tại vẫn là không thể, chi bằng làm một việc tốt, cho ta một con đường sống. Tình cảnh lúc này, với Hạ quốc thái tử mà nói, cũng không ảnh hưởng gì. Trong chỗ tối có biết bao cặp mắt đang nhìn chăm chăm ta và ngài? Hơn nữa, trong lòng của ngài đã chọn lựa rồi, không

phải sao?”

Nàng có nhớ vài năm về trước, hắn ôm nàng vào lòng, cho nàng một chút ấm áp. Khi đó nàng từng nghĩ, nếu bản thân không yêu cầu cao như vậy, cam tâm tình nguyện đi bên người hắn, lẽ cũng sẽ hạnh phúc.

Có điều, rồi nàng sẽ mất đi chính mình, cũng như con gái trong thời đại này, triệt để đánh mất sự tự tôn để chờ đợi một người đàn ông vô pháp cam đoan cả đời sẽ sủng ái mình. Đáng tiếc, nàng không phải loại con gái này.

Đối với con người ở thời đại này mà nói, có lẽ nàng đã đòi hỏi hơi quá!

Đúng vậy, là có chút quá, cho nên nàng không cưỡng cầu.

Lời nói mềm nhẹ của nữ tử vang bên tai, tựa hồ có ý khẩn cầu.

Ánh mắt Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, nới lỏng bàn tay, nhìn chăm chăm cổ tay ả hồng... mắt hắn dần tối sầm lại, mang theo chút ảo não. Lần gặp mặt này, hắn đã phí không ít công sức, không ngờ lại bị hủy trong cơn phần nô đồ kỵ của hắn. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày lại vì một cô gái mà đánh mất lý trí.

Những lời làm đau lòng người này, hẳn không nên nói ra, mà đã thốt ra rồi thì không giữ được nữa! Lúc Triệu Tử Duy ôm lấy nàng, xuất hiện trước mặt mọi người, tuyên bố nữ tử này thuộc về mình, hẳn đã nổi giận. Nàng chỉ có thể thuộc về hắn!

“Mộ Dung Ca, nàng chỉ được phép là nữ nhân của bản cung.” Từ lời nhận định này, nàng không còn tránh được nữa. (Người xưa thường dùng danh xưng ‘nữ nhân của ta’ chính để chỉ vợ của mình, đến bây giờ rất nhiều người đàn ông TQ vẫn dùng danh xưng này, ‘Xin giới thiệu, đây là nữ nhân của tôi’.)

Nghe vậy, Mộ Dung Ca gắt gao chau mày, xoay người nhìn hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của hắn, cố gắng bình vững giọng điệu của mình, thậm chí có chút lạnh lùng nói: “Hạ quốc thái tử, bây giờ thiếp là Mộc Khinh.”

Khi nàng quyết định rời khỏi Hạ quốc, từ bỏ cuộc sống mà hắn định sẵn đã xác định cả hai người sau này không nên còn gì khúc mắc!

Mọi người đều im lặng...

Thời gian hai người ở riêng đã khá lâu, Mộ Dung Ca muốn rời khỏi dịch đình, về lại sảnh chính trong phủ xem hiện trạng lúc này.

Lúc vừa ngẩng đầu liền bắt gặp Triệu Tử Duy đứng ở dưới đó.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Long Nhạc Sơn.

Triệu Tử Duy một thân áo choàng màu đỏ tía đang tung bay trong gió, mái tóc đen đang di động tung bay trong gió, cặp mắt lộ vẻ phong lưu tà mị đang lặng im nhìn nàng, song sắc mặt của hắn tái dần đi. Khi nhận ra nàng đang nhìn mình, khóe miệng hắn mới khẽ nhếch lên, có chút bất lực cười: “Cảnh sắc nơi đây như thế nào?”

Nguyên Kỳ xoay người nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện, đôi người đen láy lãnh liệt tốt cùng nhìn chăm chăm Triệu Tử Duy.

Mộ Dung Ca thở dài một tiếng, đáp: "Phong cảnh phủ Khánh Lâm vương rất đẹp, chỉ là vẫn không sánh được với Thu Nguyệt cung."

Triệu Tử Duy nghe vậy, đáy mắt cấp tốc xẹt qua một tia đau đớn, hắn tiến lên ôm chặt eo nàng trước mặt Nguyên Kỳ, nhẹ giọng nói bên tai Mộ Dung Ca: “Khánh Lâm vương, Hạ quốc Đại Hoàng tử đang chờ chúng ta. Đi thôi.”

Tầm mắt Mộ Dung Ca chạm đến dáng người thẳng đứng của Nguyên Kỳ và đôi mắt thâm sâu khó lường đang nổi đầy ám quang, theo bản năng nàng muốn tránh khỏi khủy tay của Triệu Tử Duy, nhưng chợt nhìn thấy Triệu Tử Tận và Lan Ngọc đang đi từ xa đến.

Triệu Tử Tận chu đáo đỡ Nguyên Ngự, trên mặt Nguyên Ngự đã không còn vẻ đau khổ van nài khi nãy, chỉ tỏa ra nét dịu dàng tình thâm. Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, xem ra đôi lúc nàng nghĩ nhiều rồi, quyết định vừa nãy nàng hoàn toàn không có sai.

“Xem ra chúng ta không cần quay vào rồi, bọn họ đã tới.” Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn Triệu Tử Duy.

Đuôi lông mày Triệu Tử Duy khẽ nhướng lên, rồi lướt qua thần sắc không chút biểu cảm của Nguyên Kỳ, rồi gật đầu cười với nàng: “Vây cũng được, cùng nhau thưởng cảnh vậy.” Tốc độ của Lan Ngọc và Triệu Tử Tận cũng nhanh thật, hắn vừa mới rời đi thì họ đã có mặt ở đây. Chỉ là, hắn vừa vặn đến sớm một bước, đôi mắt tà mị chợt tối sầm lại... hắn đã thấy được những gì không bao giờ muốn thấy.

Đối với Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ quan trọng hơn hắn rất nhiều.

Đáy mắt Triệu Tử Duy khẽ động, tim đau như vừa bị một ngọn kích đâm vào, một cảm giác hối hận và bất lực giao chiến trong lòng. Trong lòng hắn rất mâu thuẫn, cũng vô cùng rối rắm. Mộ Dung Ca à... hắn rất đau khổ, nàng có biết?

Thần sắc hắn lộ vẻ lãnh liệt nhìn Nguyên Kỳ, “Hạ quốc thái tử nên biết chừng mực.”

Nguyên Kỳ khẽ nhướng mày, đôi mắt thâm sâu âm u nhìn cánh tay Triệu Tử Duy đang khoác trên vai Mộ Dung Ca. Hắn hạ tầm mắt, cười nhàn nhạt đáp: “Tề quốc hoàng thượng không cần quá cẩn trọng. Đã từng mất đi, thì vĩnh viễn cũng không còn nữa, hà tất phải chịu nỗi khổ dây dưa? Nên lựa chọn gì, chắc ngài đã có quyết định rồi, không phải sao?”

Giọng nói rất nhỏ đương nhiên đám người Triệu Tử Tận từ xa tới không nghe được. Mộ Dung Ca ngờ vực, chuyện gì đã xảy ra vậy? Trong lời của Nguyên Kỳ rất có ý, và vẻ trầm mặc khác thường của Triệu Tử Duy cũng rất không bình thường!

Nàng nhú mày... họ có dự tính gì vậy?

Chỉ một thoáng, đoàn người Triệu Tử Tận đã đến dịch đình.

“Thần đệ vừa hồi kinh không được bao ngày, tòa phủ đệ vẫn như trước kia mà hoàng huynh ban cho, chưa từng sửa chữa. Hoa này cũng vừa thay vào cách đây không lâu, cảnh trí đương nhiên không tệ rồi.” Triệu Tử Tận nói với Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca mỉm cười không đáp lại. Ánh mắt nàng khẽ lướt qua Nguyên Ngự. Quả không hổ danh xuất thân chốn hoàng gia, chỉ trong một khắc đã cất giấu mọi tâm sự vào lòng, tự tin điềm nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, thật khiến người ta mở rộng tâm ắt. Thật ra, nếu Nguyên Ngự dựa vào phần tâm cơ và sự gan dạ của ban thân cũng có thể giữ đứa nhỏ trong bụng, bình an sinh ra là chuyện dễ dàng!

Nụ cười trên môi Triệu Tử Tận hơi sượng lại, rồi nhìn Triệu Tử Duy, cười nói: “Tiệc sinh thần hôm nay, thần đệ đã chuẩn bị ở Long Nhạc sơn. Mùa này Long Nhạc sơn cảnh trí mê người, về chiều thì cả sơn cốc đều phủ đầy sương, không khác gì nhân gian tiên cảnh. Hơn nữa, trước đây phụ hoàng có cho xây một tòa nhà trên đó, đêm nay vừa vặn có thể thông thả lưu lại một đêm, sáng mai mới xuống núi.”

“Thần đệ quả rất dụng tâm.” Triệu Tử Duy gật gật đầu, khóe miệng cong lên đáp. Long Nhạc sơn? Ha Ha Triệu Tử Tận cũng hao tổn không ít tâm trí đây.

Ánh mắt Lan Ngọc nhàn nhạt nhìn lướt qua Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ, và Triệu Tử Duy, trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười dịu hòa, “Đã từng nghe danh Long Nhạc sơn khá lâu, chưa có dịp nhìn thấy. Không ngờ trước khi rời Tề quốc còn có cơ hội được một lần đến đó. Khánh Lâm vương thật có lòng.”

“Đúng vậy. Bản cung cũng rất muốn thưởng ngoạn cảnh trí tuyệt mỹ vang danh thiên hạ của Long Nhạc sơn.” Nguyên Kỳ mở mắt nhìn Lan Ngọc và Triệu Tử Tận, thanh nhã nói. Long Nhạc sơn? TRIỆU Tử Tận quả nhiên biết cách nắm bắt thời cơ.

Triệu Tử Tận thấy Triệu Tử Duy không có ý kiến liền muốn cho chuẩn bị khởi hành đi Long Nhạc sơn. Đột nhiên Mộ Dung Ca lại nói: “Hoàng thượng, hôm nay thiếp không được khỏe, không muốn lên núi. Tuy hôm nay là sinh thần của Khánh Lâm vương, nhưng đầu thiếp bỗng đau quá, e không thể tham dự rồi.”

Nàng có trực giác rất rõ ràng, ở Long Nhạc sơn nhất định sẽ xảy ra một chuyện rất nghiêm trọng nguy hiểm đến tính mạng! Có lẽ Triệu Tử Duy sẽ gặp nguy hiểm!

Đây vừa là trực giác, nhưng cũng là dự đoán của nàng. Nàng không muốn Triệu Tử Duy gặp nguy hiểm.

Triệu Tử Duy mỉm cười, tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư nàng, đáy lòng hẳn dâng tràn một cảm giác ấm áp, bao nhiêu đêm khiến hắn mất ngủ, bây giờ hắn đã hạ được quyết định rồi. Hắn dịu dàng vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, cười nói: “Ái phi à, Long Nhạc sơn không khó đi như vậy đâu. Dọc đường đã được lấp đá tảng, chúng ta chỉ ngồi xe ngựa thôi. Nếu nàng cảm thấy không khỏe thì có thể nghỉ ngơi trong xe ngựa, chỉ tầm một hai canh giờ là sẽ đến nơi. Trẫm từng nghe nàng nói rất thích khám phá và thăm thú

cảnh đẹp, cơ hội xuất cung cũng không nhiều, ái phi nên nhân cơ hội này tận hưởng cảnh trí của Long Nhạc sơn. Hãy tin lời trẫm, ái phi sẽ không phải thất vọng đâu.”

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, Mộ Dung Ca nhìn ánh mắt kiên định của hắn, tim đập cực nhanh.

Không đâu, nhất định sẽ có bất trắc! Còn định cự tuyệt, nhưng Triệu Tử Tận đã tiếp lời: “Đúng vậy đó, quan cảnh Long Nhạc sơn rất đẹp, đi khắp thiên hạ cũng khó gặp, Thanh phi nương nương chớ để lỡ.”

“Nguyên Ngư đang có mang cũng muốn đến Long Nhạc sơn này. Thanh phi nương nương cứ yên tâm, vương gia có nói, đường lên núi rất bằng

phẳng, không chút gập ghềnh.” Nguyên Ngự mỉm cười khuyên nhủ. Tuy vừa này Mộ Dung Ca đã từ chối nàng, nhưng tự đáy lòng nàng vẫn hy vọng Mộ Dung Ca sẽ đi.

Bởi vì nếu Mộ Dung Ca không đi, tất nhiên Triệu Tử Duy cũng không có lý do đến đó.

Nguyên Kỳ đứng sau lưng Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của nàng, hàng lông mày bỗng nhíu lại. Dù tiếp theo có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không thể trốn tránh.

“Bản điện hạ cũng biết chút y lý, Thanh phi nương nương cảm thấy khó chịu ở đâu? Để bản điện hạ thay Thanh phi nương nương bắt mạch.” Lan Ngọc bước lên, dịu dàng nói với Mộ Dung Ca.

Một giọng nói mềm nhẹ đủ khiến người ta rợn sóng lưng.

Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ dao động, vẫn dịu dàng cười không chút phòng bị, “Sao thiếp dám phiền đến Đại Hoàng tử. Chỉ là có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏi. Hoàng thượng đã ca ngợi Long Nhạc sơn như vậy, thiếp cũng không muốn bỏ qua.” Có một số việc nếu không tránh được, thì cứ mạnh dạng tiến lên vậy.

Lan Ngọc nhìn nụ cười bên môi của Mộ Dung Ca, lòng trở nên lạnh lùng, Mộ Dung Ca đã biết gì rồi ư?

Hắn âm thầm đưa mắt nhìn Triệu Tử Tận, có ý bảo hắn ta âm mưu tối nay phải hành động trót lọt, không được xảy ra sơ xuất! Người làm việc lớn, nhất định phải chấp nhận trả giá!

Đôi môi Triệu Tử Tận nhếch lên, hai bàn tay đã nắm chặt lại dưới gấu tay áo.

Mộ Dung Ca khép lại tầm mắt để che dấu suy nghĩ trong lòng. Người đứng sau ngẫu nhiên nhìn nàng, ánh mắt lộ vẻ âm u, tựa hồ là cả một màn đêm đang bao phủ nàng, nhưng lại không lạnh lẽo như trong tưởng tượng.

Hay... đây chỉ là ảo giác của nàng!

Đương lúc thất thần, giọng Triệu Tử Duy nhẹ nhàng vang lên bên tai: "Nàng yên tâm đi!" Dù biết hiện tại lòng nàng đã không còn hấn, nhưng nàng thật lòng thật dạ quan tâm và lo lắng cho hấn.

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện Tiểu Thập đang đứng cùng với Như Băng, Như Băng không biết thủ ngữ nên cũng không thể nói chuyện với hấn. Tiểu Thập nhìn qua nàng, khuôn mặt này hai năm không chút thay đổi, vẫn đáng yêu như vậy. Phát giác nàng đang nhìn mình, hấn lập tức nở nụ cười tươi rói.

Lòng nàng cảm thấy ấm áp lắm, hai năm qua mai danh ẩn tích, cùng sống với hấn không khác tỷ đệ ruột thịt, còn hấn cũng thật lòng xem nàng là tỷ tỷ vậy. Khi nàng gặp chuyện không may, chắc trong lòng hấn cũng như lửa đốt. Chỉ là, kiểu người đơn giản như Tiểu Thập liệu có nhận ra sự thay đổi của Lan Ngọc?

Suy cho cùng, Lan Ngọc là ân nhân cứu mạng của hấn, có một vị trí rất quan trọng trong lòng hấn.

Tiểu Thập giơ tay lên chỉ trỏ cho nàng biết trong lòng hấn không chút thoải mái, rất khó chịu. Tiểu Thập đang khóc thầm trong lòng, hấn thật sự không biết phải lựa chọn như nào.

Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn hấn, tuy hấn rất trong sáng nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt. Đúng là Lan Ngọc đã từng cứu hấn, nhưng mấy năm qua bán sống bán chết đi theo cũng như trả lại ân tình này cho Lan Ngọc. Cho nên, hôm nay, hấn lựa chọn như nào là quyền của hấn. Hấn có quyền được chọn.

Ở trong thời gian ngắn ngủi ánh mắt của hai người Mộ Dung Ca và Tiểu Thập trao đổi, như Bằng lúc này cũng đang nhìn Lan Ngọc, tuy rằng Lan Ngọc đã từng cứu nàng, nhưng chưa từng cùng nhau nói chuyện. Nàng cơ hồ cảm giác hẳn sẽ làm gì đó với nàng. Nàng tuyệt đối không thể trở thành vật để cho người khác lợi dụng.

Long Nhạc Sơn.

Long Nhạc Sơn cảnh trí nổi tiếng nhất thiên hạ, theo như lời của Triệu Tử Tận, buổi sớm là lúc sương sớm màu trắng bao quanh cả ngọn núi, thời điểm tốt nhất để lên núi, là lúc hoàng hôn, mặt trời đỏ đầy cả màu trời, lúc đó sương cũng như được nhuộm màu, khung cảnh khi tuyệt mỹ, đây là cảnh trí trong đời khó gặp được!

Quả thật như lời Triệu Tử Duy nói, đi tới Long Nhạc Sơn, tuy là đường lên đỉnh núi, nhưng tất cả đá đã được lát đường bằng phẳng, làm cho xe ngựa đi lên cũng không quá khó khăn chỉ là có chút xóc nảy. Đỉnh núi cao như vậy, nhưng đường đi lại khá bằng phẳng, tiền nhân trước đây ở đỉnh núi quả là không bỏ ít tâm tư cho nó a.

Trên đỉnh núi có một tòa phủ đệ, tuy rằng không lớn, nhưng kiến trúc cũng rất xa hoa. Đủ để nhìn ra năm đó Tề quốc tiên hoàng rất yêu thương Triệu Tử Tận! Hơn nữa, trên đỉnh núi chỉ có duy nhất một tòa phủ đệ, cho dù người thường có thể leo lên đây thưởng ngoạn phong cảnh, cũng chỉ có thể nhìn xa xa tòa phủ đệ này.

Ở trên xe ngựa, Thần sắc Triệu Tử Duy càng âm trầm hơn, khiến nàng cũng không thật thoải mái, cho nên liền không dám nghĩ nhiều. Nhưng sau khi xuống xe ngựa, đứng trước một tòa phủ đệ xa hoa, nàng rõ ràng cảm giác được Triệu Tử Duy một thân lãnh liệt hơi thở.

Nàng nhẹ nhàng nhíu chặt hàng mi

Cùng mọi người chậm rãi tiến vào phủ đệ.

Triệu Tử Tận trước đó đã an bày tiệc sinh thần cho đêm nay, cho nên trong phủ đệ không hề thiếu hạ nhân đi qua đi lại, cũng đã chuẩn bị tốt thức ăn cùng rượu, chỉ còn đợi mọi người đến tham dự mà thôi.

Triệu Tử Duy nắm chặt tay Mộ Dung Ca cùng ngồi ở vị trí chủ vị phía trên, Nguyên Kỳ cùng mọi người lần lượt cũng yên vị.

Hạ nhân tất cả đều nơm nớp lo sợ, dè dặt cẩn trọng đem rượu cùng thức ăn, đặt lên bàn của chủ nhân.

Mộ Dung Ca nhìn trên bàn thức ăn cùng rượu, mắt quang chột lóe.

“ Yên tâm, rượu này bên trong không có độc “. Triệu Tử Duy thấp giọng cười nói.

Nghe vậy Mộ Dung Ca đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, gật đầu.

Triệu Tử tận nâng ly rượu, cử chỉ hướng về phía Mộ Dung Ca, cười nói :
“ Hôm nay là ngày sinh thần của bốn vương, Hoàng thượng, Hạ quốc thái tử, Đại hoàng tử, lại vì bốn vương mà đến đây chúc mừng, thật là làm cho bốn vương vô cùng cảm kích!”. Dứt lời, hân một ngụm đem rượu uống hết một hơi.

Thấy thế, Mộ Dung Ca mỉm cười, ngày trước còn là một thiếu niên non nớt, nhưng giờ vì mưu quyền mà trở nên trưởng thành, dũng cảm, nhưng hân vì mưu quyền mà nữ tâm không để ý đến sinh mệnh của tử tử mình, cũng bất chấp tất cả để giành lại mọi thứ, bỏ ra những thứ như vậy đáng sao?

Nàng tự giễu cười, đêm nay kết quả sẽ như thế nào? Nàng làm sao có thể suy nghĩ quá nhiều như vậy chứ?

“ Thập đệ, hôm nay là sinh thần của ngươi, trăm cũng chúc Thập đệ mọi năm đều sẽ luôn có một bữa tiệc như vậy! “. Triệu Tử Duy nhếch miệng tà

mị cười.

Mộ Dung Ca cũng lập tức giơ lên chén rượu đồng dạng chúc :” Bản cung chúc mừng Khánh Lâm vương, tuổi tuổi đều bình an “.

Đối với thời đại này, hai chữ bình an thật là khó cầu.

Triệu Tử Tận nhất thời run lên, cho tới bây giờ, nàng vẫn như cũ lo lắng cho hắn, mong muốn hắn bình an sao?

“ Tạ ơn hoàng huynh, tạ ơn Thanh phi nương nương “. Bóng vàng dưới ánh nến, hắn ngửa đầu uống sạch ly rượu trong tay, không còn một giọt. Nàng thật tâm chúc phúc hắn như vậy, hắn nhất định không phụ lòng nàng. Một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ chịu tội hướng nàng mà nhận sai.

“ Khánh Lâm vương cùng Khánh Lâm phi thành thân đã được nửa năm, bây giờ lại còn có mang, có thể nói là song hỷ lâm môn. Khánh Lâm vương quả nhiên là người có phúc khí.” Lan Ngọc nhẹ nhàng cười nói.

Nguyên Ngự nghe vậy, liền nhìn về phía Triệu Tử Duy, ở trong mắt hắn rõ ràng là đang có sát khí, nàng biết tuyệt đối Triệu Tử Duy sẽ không để cho Triệu Tử Tận và nàng có con nối dòng. Nàng sắc mặt tái nhợt, tuyệt đối không thể, nàng tuyệt đối không thể mất đi đứa nhỏ này!

“ Ha, ha, ha, song hỷ lâm môn! Bôn vương nhất định sẽ phải cạn ly rượu này! Triệu Tử Tân cười to ba tiếng, hào sảng nắm lấy bờ vai của Nguyên Ngự, sau đó liền uống cạn ly rượu

Nguyên Ngự một trận thất thần, bên tai truyền đến tiếng cười to của Triệu Tử Tân, nàng chỉ có thể miễn cưỡng cười gượng.

“ Khánh Lâm vương quả nhiên đã có tâm tư chuẩn bị tiệc thịnh yến long trọng như vậy, không uống công bản cung ngàn dặm xa xôi, một chuyến

đến đây! Hôm nay ta cũng chúc mừng Khánh Lâm Vương sinh thần hỉ sự “. Dưới ánh nến, Nguyên Kỳ nhìn Triệu Tử Tận đậm cười nói.

Triệu Tử Tận chạm đến đôi mắt đen láy của Nguyên Kỳ, toàn thân hẳn có cảm giác lạnh sống lưng, Nguyên Kỳ như thế vẫn là vân đạm gió nhẹ, tựa hồ tất cả những việc sắp sửa xảy đến không hề ảnh hưởng đến hẳn.

Mộ Dung Ca này giờ quan sát biểu cảm và lời nói của mọi người, nàng càng khẳng định, buổi tiệc hôm nay chắc chắn sớm đã có âm mưu.

“Sau khi yến hội kết thúc, chúng ta cũng nên ra khỏi phủ đệ nhìn ngắm cảnh trí có một không hai của Long Nhạc Sơn đi “.

Triệu Tử Duy bỗng nhiên đề nghị.

Lan Ngọc cùng Triệu Tử Tận nhất thời trong mắt ám quang thoáng hiện, nhìn về phía Triệu Tử Duy.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Cùng Nhau Ngắm Cảnh..

Đáng lẽ việc này phải do họ đề xuất, không ngờ Triệu Tử Duy lại chủ động đề nghị! Hay hẳn đã phát hiện âm mưu của họ nên sớm đã có chuẩn bị?

Đương lúc hai người còn trầm mặc, Nguyên Kỳ bỗng cười nhạt nói: “Đề xuất của hoàng đế Tề quốc rất hay! Lúc lên núi đã cảm thấy cảnh trí Long Nhạc sơn quả không hổ danh thiên hạ đệ nhất, cảnh đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh, đã lên đến đỉnh núi, sao có thể không đi thăm thú một vòng chứ.”

“Hoàng huynh, thần đệ sớm đã sắp xếp rồi, chỉ cần dùng bữa xong sẽ đưa mọi người đi ngắm cảnh sắc nơi đây.”

“Thật không? Thập đệ quả có lòng.” Khóe miệng Triệu Tử Duy nhếch lên cười. Sớm đã sắp xếp rồi sao?

Đúng là rất có ‘ý’!

“Tiệc sinh nhật lần này có thể xem như gia yến, chỉ có vài người như hoàng huynh, Thanh phi nương nương, Hạ quốc thái tử, Đại Hoàng tử thôi. Những thứ quan trọng đương nhiên thần đệ phải an bày đầy đủ.” Triệu Tử Tận cười đáp.

Trong bóng đêm mờ ảo, Triệu Tử Tận vẫn chưa thấy được nụ cười châm chọc cực điểm của Triệu Tử Duy.

Lan Ngọc vui vẻ nâng ly, “Khánh Lâm vương chu đáo như vậy, bản điện hạ chỉ có thể lấy rượu để cảm tạ.”

Triệu Tử Tận sáng khoái uống trọn ly rượu!

Đột nhiên vào lúc này, Nguyên Kỳ mới lên tiếng, “Long Nhạc sơn sở hữu cảnh sắc tuyệt mỹ, cũng là ngọn núi hiểm trở cao ngất trứ danh thiên hạ. Thêm vào đó, chỗ sương mù dày đặc kia bao phủ vách núi sâu hun hút.”

Triệu Tử Tận hơi căng thẳng, khẽ nhú mào, cười nói: “Thỉnh Hạ quốc thái tử yên tâm, tuy trên đây địa thế hiểm trở nhưng vẫn an toàn vô lo. Bản vương đã sớm phái người châm đuốc dọc đường, tuyệt đối không để chuyện gì phát sinh.”

“Vậy thì quá tốt rồi.” Nguyên Kỳ nâng tay áo, chậm rãi uống rượu. Bóng đêm mờ màng đã che giấu dung nhan hoa mỹ bức người của hắn, lại càng phủ kín đôi mắt thâm sâu khó lường kia.

Hôm nay, mọi lời nói của Nguyên Kỳ đều rất có ẩn ý, hay là hắn đang thử mình? Từ đầu đến giờ hắn chưa hề tin mình? Triệu Tử Tận thầm nhủ.

Thần sắc Lan Ngọc khẽ ngưng đọng, nghĩ thầm: ‘Nguyên Kỳ là người không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng nếu đi quá đà hẳn nhất định se ra tay! Như vậy thì hỏng việc mất. Chỉ là, kế hoạch đã định thì nhất định không thể thoái lui, nếu lỡ dịp này, thì ngày sau sẽ khó có cơ hội xuống tay.

Mộ Dung Ca chỉ uống vài ngụm rồi thôi. Nàng phải giữ bản thân tỉnh táo, bằng không khi xảy ra chuyện gì đó, nàng không thể đối mặt! Về mặt nàng nhàn nhạt nhìn mọi người, ánh mắt nhu hòa không chút bức bách.

“Sao không ăn đi? Tuy thức ăn của Triệu Tử Tận chuẩn bị thức ăn không ngon như nàng nấu, song cũng ăn được. Trưa nay nàng ăn rất ít, bây giờ đã đến đây thì nàng cũng nên ăn thêm đi.” Triệu Tử Duy nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt tà mị đầy quan tâm, dùng giọng nói nhu hòa nhất trong đời hắn thì thầm. Đối với hắn, nữ nhân chỉ để làm ấm giường và lợi dụng, thích thì có thể mây mưa thất thường, không vui thì đá

ngay xuống giường, tuyệt đối không yêu ai, không để ai xâm chiếm tư tưởng mình. Nhưng Mộ Dung Ca là một ngoại lệ! Một nữ tử khiến hắn phải phát cuồng!

Một người mà hắn cam tâm tình nguyện để nàng bước vào tim mình. Hắn biết, suốt cuộc đời này, hắn sẽ không để lọt mắt một ai nữa! Cũng sẽ không ai có thể khiến hắn đau lòng và suy tư như vậy. Cho nên, những gì sắp tới đều do hắn tự nguyện làm, không oán không hận! Cho dù nàng... có hận.

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhếch, lắc đầu cười: “Ngồi xe ngựa khiến bụng dạ thiếp khó chịu, đến giờ vẫn chưa thể ăn gì được. Thiếp chỉ cần dùng chút hoa quả là cũng được rồi.”

Triệu Tử Duy nhíu mày, dưới ánh mắt mọi người là hắn đang đích thân gấp thức ăn cho nàng, dịu dàng khuyên: “Ngoan, Nghe lời ta.”

Dưới màn đêm mơ hồ, hình ảnh dịu dàng quá đỗi của Triệu Tử Duy sẽ mãi khắc sâu trong tâm trí nàng, thế nên sau này, khi nhìn thấy ánh mắt ấy, ruột gan nàng như đứt ra từng khúc! Nàng khẽ lướt mắt nhìn qua đám người Triệu Tử Tận, hiển nhiên bao gồm cả đôi mắt sâu như hàn đàm của Nguyên Kỳ, nàng gật gật đầu: “Tạ hoàng thượng.”

Bởi vì trong lòng còn nhiều tâm sự nên đồ ăn vào đến miệng đều nhạt như nước ốc, đúng như lời nàng nói, thật sự là ăn không vô. Ngẫu nhiên bắt gặp ánh mắt của Nguyên Kỳ, nàng không kiềm chế nghĩ tới những lời mà hắn nói ở phủ Khánh Lâm vương lúc chiều! Vô luận là lời của hắn, hay của nàng sẽ đều tổn thương lấy nhau! Nếu đã không có khả năng tiếp tục, hà tất cứ phải rắc muối vào vết thương, dày vò lẫn

nhau?

Bây giờ ngồi nghĩ lại, không biết nàng thích hắn từ khi nào? Ngay từ lần đầu gặp nhau, hay ở cái đêm mây mưa bất đắc dĩ đó? Hay khoảng thời gian

khi hắn đã cứu nàng, nhốt nàng trong tòa phủ đệ xa hoa? Nghĩ mãi vẫn không thông, con người đúng là loài động vật khó lý giải nhất.

“Cũng không tệ đúng không? Nhưng trẫm vẫn cảm thấy không sánh được với tay nghề của nàng. Trẫm thật sự rất nhớ những món ăn nàng nấu.” Triệu Tử Duy lại thì thầm bên tai nàng, thái độ vô cùng thân thiết. Cảnh này đập vào trong mắt mọi người chính là một màn phu thê thân mật khăng khít.

Ánh mắt Nguyên Kỳ càng âm u, ly rượu trong tay khẽ run lên. Ly rượu làm bằng đồng rất chắc, nếu không có nội lực tác động tuyệt đối không thể suy suyễn, nhưng nếu cẩn thận quan sát ly rượu trong tay hắn, thì sẽ phát hiện nó hơi méo đi rồi.

Bỗng nhiên hắn ghé sát như vậy, Mộ Dung Ca khẽ nhướn mày, chỉ cười nhạt lắc đầu: “Thiếp chỉ là ‘múa rìu qua mắt thợ’, sao có thể sánh được với đầu bếp siêu việt trong phủ Khánh Lâm vương? Hoàng thượng đừng khích lệ thiếp, bằng không thiếp không có mặt mũi nhìn mọi người mất.” Hành vi tối nay của hắn rất có ý, nhất định là có chuyện xảy ra.

Thấy nàng chau mày, hắn không đành lòng quay đầu đi, nhưng vẫn dè dàng nói: “Ái phi thật khiêm tốn, nếu không thích ăn thì cứ để lại vậy.”

Tuy lời nói rất mềm nhẹ nhưng vẫn có chút kỳ quái. Đầu lông mày nàng càng chau lại hơn.

“Tình cảm của Tề quốc hoàng thượng và Thanh phi nương nương thật keo sơn, như uyên ương thâm tình gần kề.” Lan Ngọc cười nhẹ nhìn theo cử chỉ của hai người.

Triệu Tử Duy cười to, “Ái phi là nữ tử độc đáo nhất thiên hạ này, không ai có thể sánh bằng. Cũng là Thập đệ có lòng, bằng không sao trẫm có được diễm phúc được ôm giai nhân trong tay!”

Sắc mặt Triệu Tử Tận khẽ biến động, từ góc này hẳn chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của Mộ Dung Ca, chỉ là ánh nến quá mờ nên hẳn không thể nhìn rõ thần sắc nàng. Thật không biết tiếp theo và sau này đối mặt với nàng như nào! Cử chỉ của nàng và Triệu Tử Duy thân mật như vậy, không lẽ trong lòng nàng đã có Triệu Tử Duy? Có thật nàng đã yêu hẳn?

“Khánh Lâm vương và Tề quốc hoàng thượng là huynh đệ tình thâm, được Khánh Lâm vương phú tâm tư dâng tặng mỹ nhân, đương nhiên Tề quốc hoàng thượng vui sướng vô cùng! Thật khiến người ta phải hâm mộ.” Lan Ngọc cười khẽ.

Mộ Dung Ca cười nhạt hếch mày nhìn Lan Ngọc, nụ cười này hàm chứa sự châm chọc xem thường, vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh, khẽ che miệng cười nói: “Sao có thể? Hạ quốc Đại Hoàng tử và thái tử mới xứng là huynh đệ tình thâm, bằng không sao cùng vượt ngàn dặm xa xôi để đến Tề quốc chứ.” Cảm thán ‘huynh đệ tình thâm’ dùng trên người họ thật là nực cười! Dù nàng mò từ trên xuống dưới, cũng khó mò ra hai từ ‘tình thân’ trên người họ.

Triệu Tử Tận và Triệu Tử Duy có thể xem như là vì thù xưa hận cũ của thế hệ trước nên mới âm mưu tính kế, nhưng dù nói gì đi nữa, thân sinh có làm ra gì đi nữa thì bây giờ họ cũng chỉ vì dục vọng của bản thân mà làm ra đủ loại chuyện hại người, đẩy nhau vào tình cảnh một mất một còn.

Còn giữa Nguyên Kỳ và Lan Ngọc ôm bao nhiêu mối hận thù thì nàng không rõ, nhưng tuyệt đối không trong sáng hơn anh em nhà Triệu Tử Duy bao nhiêu!

Trong hoàng thất, tình huynh đệ có đáng gì, chỉ có quyền lực tối thượng mới là trên hết! Vì quyền lực mà chính tâm đâm chết người thân cũng là lẽ thường tình.

Hiển nhiên mọi người nhàn ra lời châm chọc trong câu nói của nàng, nên bầu không khí có chút ngưng đọng.

Thấy bọn họ vẫn im lặng, Mộ Dung Ca nói tiếp: “Đã huynh đệ tình thâm như vậy, dù bây giờ ăn không vô, nhưng thiếp vẫn muốn kính các vị một ly rượu.” Nói xong, nàng ra hiệu cho Như Băng rót đầy ly cho mình.

Như Băng hơi do dự, nhú mày, cúi người dò hỏi: “Nương nương tối nay ăn không được bao nhiêu, để bụng rỗng uống rượu không có tốt.” Không hiểu sao cứ cảm giác tối nay có chút kỳ quái, tựa hồ ai ai cũng có tâm sự, đương nhiên nàng cũng nằm trong số đó. Nàng rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra, mà hiện tại có vẻ tâm trạng của Mộ Dung Ca không được tốt lắm.

“Không sao, hôm nay là sinh thần của Khánh Lâm vương, dù không khỏe lắm nhưng bản cung vẫn nên kính Khánh Lâm vương một ly.” Mộ Dung Ca lắc đầu cười khẽ.

Triệu Tử Duy đưa tay định cản lại, Mộ Dung Ca lập tức nắm tay hắn, nở nụ cười tuyệt hảo, “Hôm nay, phải dốc sức tận hưởng một phen.”

Cổ họng Triệu Tử Tận cảm thấy khô khan, tựa hồ mang theo vị máu tươi.

Lan Ngọc nhú mày, mấy ngày nay hắn nhận ra Mộ Dung Ca càng khó khống chế! Chỉ một vài câu nói đã

khuấy động được cảm xúc của mọi người, thậm chí còn cảm nhận được nỗi xót xa dày vò của nàng. Hắn hơi do dự, trong màn tranh quyền đoạt vị này có nên kéo cả nàng vào không? Hay là ngay từ đầu đẩy nàng vào mớ bòng bong này là hành động sai lầm nhất của hắn!

Hàng lông mi đen rậm của Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, hắn cười nhạt nâng ly rượu lên, chỉ nói một chữ đơn giản: “Được.” Hắn biết rõ tính cách

của nàng không phải kiểu người nhẵn tâm tàn độc, càng không phải kẻ máu lạnh vô tình, suy nghĩ của nàng khác với mọi người. Trong lòng nàng, tình cảm là một điều thuần khiết và thiêng liêng không ai có thể xâm phạm. Cho nên, cảm xúc của nàng lúc này, nhất định là rất bất mãn, rất phẫn hận.

Giọng nam tử mềm nhẹ như tuyết đầu mùa dập dờn bên tai, nàng quay đầu nhìn Nguyên Kỳ mà mắt đã nhuốm lệ, song vẫn miễn cưỡng cười nói: “Xin phép được uống trước.” Nàng ngửa đầu, chỉ thoáng khựng lại rồi dốc cạn.

Mùi rượu nồng mạnh như thuốc tiên có thể tạm mê mờ lý trí, khiến người ta tạm quên mọi phiền não, cả người dần nhẹ đi. Nàng vui vẻ cười, chẳng trách sao người ta rất thích uống rượu, đôi lúc nó thật sự rất hữu hiệu, không phải chỉ cần vui vẻ là tốt sao.

Nàng má đỏ hây hây nhìn sang Nguyên Ngự, cười nói: “Bây giờ Khánh Lâm vương phi đang có mang, tuyệt đối không thể uống rượu đâu.”

Nguyên Ngự hơi sững sốt, mang chút áy náy đáp lời: “Tạ Thanh phi nương nương quan tâm, chút ít rượu này vẫn có thể thử.” Từ khi mang thai, rất nhiều việc và người nàng không dám tin cậy, nên chỉ biết vạch đường tính kế sao cho bản thân có lợi nhất, song lại quên mất khoảng thời gian này, cục diện mà Mộ Dung Ca gặp phải càng nguy hiểm hơn! Tuy mọi người đã thừa nhận thân phận Mộc Khinh, nhưng Mộ Dung Ca vẫn bị người ta lợi dụng. Thật sự nàng cũng không nên vì sự ích kỷ của bản thân mà đẩy Mộ

Dung Ca vào những vấn đề nan giải thêm nữa, từ bao giờ mình đã trở thành một người máu lạnh như vậy? Sau khi Triệu Tử Tận biết được những việc nàng đã làm nhất định sẽ lên tiếng trách móc, dám nàng sẽ hối hận không kịp mất.

Mộ Dung Ca gật gật đầu.

Triệu Tử Duy đang giữ hai vai nàng, chợt thấy má nàng đã ửng đỏ liền biết tửu lượng nàng không cao, chẳng lẽ là cố ý tự chuốc say? Không lẽ nàng đã nhận ra điều gì nên mới không dám đi đối mặt... thà để bản thân chìm trong men rượu?

Mộ Dung Ca ơi là Mộ Dung Ca, hẳn phải làm sao mới tốt đây? Nàng cũng biết tình cảnh của hẳn lúc này đâu cho phép hẳn lựa chọn! Kể cả Nguyên Kỳ quyền khuynh thiên hạ cũng không thể tự do chọn lựa, huống gì là hẳn. Còn Lan Ngọc, Triệu Tử Tận... và cả nàng? Chắc hẳn nàng cũng biết mình không được lựa chọn còn gì?

Nên nếu say rượu, thần chí không tỉnh táo có khi cũng là chuyện tốt.

Ánh mắt Nguyên Kỳ chau mày khóa chặt Mộ Dung Ca đang nằm trong lòng Triệu Tử Duy, đáy mắt chợt nổi giông bão.

Trong đêm đen, Lan Ngọc bắt được tầm mắt âm u sâu thẳm của Nguyên Kỳ, lòng thầm mở cờ, ‘xem ra từ đầu đến giờ hẳn đi nước cờ này không hề sai’.

Sau nửa canh giờ, mọi người đã no bụng lại thêm chút men say, liền bước ra khỏi trạch viện để ngắm nhìn địa thế hiểm trở của Long Nhạc sơn.

Vừa vặn, phong cảnh vào giờ này là tuyệt vời nhất!

Tuy mặt trời đã xuống núi từ lâu, nhưng khi ánh trăng chiếu vào tầng tầng lớp lớp sương mù ngàn năm không tan biến kia khiến cảnh sắc trên Long Nhạc sơn càng mông lung huyền ảo, không khác chốn bồng lai tiên cảnh là mấy!

Mộ Dung Ca vốn đã có chút say, thấy cảnh đẹp sừng sững trước mặt liền nói với Triệu Tử Duy cạnh bên: “Long Nhạc sơn quả thật rất đẹp.”

“Vậy sao?” Người bên cạnh nhẹ giọng đáp.

Giọng nói thanh lãnh mà xa cách, lại vô cùng dịu nhẹ nghe thật quen thuộc.

Nàng chau mày nhìn lại, "Hạ quốc thái tử?" Không phải vừa nãy Triệu Tử Duy còn đứng cạnh nàng sao, sao bây giờ lại đổi thành Nguyên Kỳ rồi?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Âm Sát.

Sao lại là hăn?

Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, từ trạch viện đến vùng đất rộng lớn ngắm nhìn cảnh trí mê người... nàng cũng chỉ thoáng thất thần có một lát thì đã không thấy Triệu Tử Duy đâu? Rốt cục Nguyên Kỳ đến đây từ lúc nào? Trên đỉnh núi lúc này có gió mát thổi tới, nàng khẽ nheo hai mắt lại tận hưởng chút cảm giác thoải mái thanh khiết của tiết trời này, bỗng phúc chốc thì người bên cạnh đã thay đổi. Nàng khép hờ mắt đợi hăn trả lời.

Nguyên Kỳ chỉ mỉm cười, ánh trăng nhàn nhạt rọi lên gương mặt hăn, khiến tuần nhan hoa mỹ khuynh thành càng thêm âm đạm, thu hút ánh nhìn của mọi người!

Ông trời thật không công bằng, sao lại đặt toàn bộ những gì hoàn mỹ nhất trên người một nam tử chứ?

Nhìn hăn chẳng giống người phàm chút nào.

“Thôi, cứ ngắm cảnh trước đi.” Nguyên Kỳ không trả lời mà chỉ cười nhẹ, vẻ mặt dịu dàng nhắc nhở nàng. Thấy vậy, Mộ Dung Ca liền nhú mày, âm thầm quan sát xung quanh.

Triệu Tử Tận đang ôm lấy Nguyên Ngư đứng cách đó không xa, vợ chồng cười cười nói nói cũng rất thân mật.

Lan Ngọc đứng cách vài thước, chỉ thất thần quan sát sương mù trong núi, vẻ mặt thoáng đắm chiêu.

Vậy thì Triệu Tử Duy ở đâu?

Lúc thu hồi tầm mắt, nàng vừa hay bắt gặp Triệu Tử Duy đang ôm một cô gái không rõ dung mạo... họ đang hôn nhau.

Quần áo trên người cô gái không còn chỉnh tề, lộ ra cả một bờ vai trắng ngần, cả người bất ổn, không ngừng rên rỉ dưới bờ môi nóng bỏng của Triệu Tử Duy. Chỉ là Long Nhạc sơn này quá lớn, những âm thanh ám muội đó đều bị gió thổi tan ra hòa tan vào cảnh sắc mê người này.

Tuy nhìn không rõ dung mạo, nhưng từ phục sức có thể biết được cô ta là tỳ nữ hầu hạ trong yến tiệc đêm nay. Cô ta khá xinh đẹp quyến rũ, cũng có thể so sánh được với Lâm Thiện Nhã năm nào nên nàng cũng có chút ấn tượng.

Nàng mỉm cười, Triệu Tử Duy vốn rất phong lưu, tỳ nữ đó dụng tâm một chút thì không khó để được hân sủng ái. Nàng lại nhìn sang Nguyên Kỳ, lúc chiều gặp mặt, hai người cứ như nước với lửa, nhưng bây giờ đều cùng bình tĩnh lại, thật kỳ quái làm sao. Nàng nhẹ giọng nói: “Hạ quốc thái tử, đây không phải là nơi ngài nên ở lâu, nếu bị người ta nhìn thấy, e sẽ hỏng đại sự.”

Lúc Mộ Dung Ca nhìn về Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy bỗng buông lỏng tỳ nữ kia hiện đã xụi lơ như một đồng bần nhão, ánh mắt đau đớn nhìn Mộ Dung Ca.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, thiếp tình nguyện được hầu hạ người, nguyện xin cả đời được hầu hạ bên người." Tỳ nữ kia thần chí đang bị cơn dục vọng quẩn lấy, cả người đang nóng hầm hập, sự ham muốn đang dày vò mình, nàng chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày được hoàng thượng để ý và sủng hạnh.

Triệu Tử Duy chán ghét chau mày, che giấu cục tức vào lòng, tà mị cười nhìn tỳ nữ đang dán chặt vào mình, “Muốn hầu hạ trăm sao?” Người chưa

đủ tư cách đâu!

Còn định đẩy tỳ nữ ra thì Mộ Dung Ca chợt nhíu mày nhìn lại, hẳn mừng rỡ vô cùng... có phải nàng đang ghen? Nàng không thích hẳn thân mật với người con gái khác? Tí nữa hẳn không kiềm chế được đẩy tỳ nữ kia ra, nhưng lý trí mách bảo hẳn phải chịu đựng...

Tỳ nữ nóng lòng được sủng hạnh, hai tay không ngừng vuốt ve khắp người hẳn, sương mù đang lượn lờ xung quanh, hầu như tất cả mọi người chỉ lo ngắm cảnh chứ không để ý gì đến họ, nên dù làm gì cũng không lo bị người khác nhìn thấy.

Triệu Tử Duy chau mày, lòng tức giận muốn gầm lên, nhưng vẫn mật thiết ôm chặt tỳ nữ đó, cô ta còn ngờ bản thân đã thành công nên sung sướng vô cùng, Triệu Tử Duy tung một chưởng khiến nàng choáng váng, nữ tử mà không biết tự dẫn lòng thì chỉ có một kết cục... đó là chết.

Triệu Tử Tận còn đang tán gẫu với Nguyên Ngự, ngẫu nhiên quay đầu nhìn sang Triệu Tử Duy liền phát hiện Triệu Tử Duy đang lộ liễu ân ái với một tỳ nữ, đuôi lông mày liền nhảy dựng nhìn về phía Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ đang ở cạnh nàng ư? Không biết Nguyên Kỳ đến bên nàng từ lúc nào?

Lan Ngọc im hơi lặng tiếng nhìn về phía Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, hai mắt khẽ nheo lại, lộ vẻ nguy hiểm.

Nguyên Kỳ trước sau vẫn chưa trả lời, Mộ Dung Ca đành nhìn sang Triệu Tử Duy, còn đang thân mật với tỳ nữ kia. Trong khoảng thời gian này chưa hề thấy hẳn triệu hồi phi tần nào thị tẩm, chắc là nhịn không nổi rồi?

Không...

Lý trí đã cho nàng một đáp án... không đúng. Bây giờ đang ở Long Nhạc sơn, dưới màn đêm mông lung như vậy, một thời khắc hoàn toàn của riêng

Triệu Tử Tận, cho nên... dù rất cảnh sắc tuyệt đẹp nhưng hiểm nguy trùng trùng. Triệu Tử Duy mưu mô như vậy sao lại không nhận ra. Cho nên hành động của hắn lúc này... rất không hợp lý.

Trong đầu nàng chợt lóe ra một ý nghĩ, không lẽ hắn muốn để nàng và Nguyên Kỳ gặp mặt?

Nếu vậy thì hắn có mục đích gì?

Sự tĩnh lặng trong lúc này thật sự rất đáng nghi ngờ!

Nàng cấp tốc muốn bước về phía hắn, bởi vì chỉ nhìn một phía thấy bóng lưng hắn hơi khom lại, tựa như đang khiêng vác gì đó, nhất định là có chuyện! Song chỉ mới đi được hai bước đã bị Nguyên Kỳ nắm chặt cổ tay.

Giọng hắn thanh lãnh vang bên tai, “Mộ Dung Ca, nàng muốn quấy rầy chuyện tốt của Tề quốc hoàng đế sao? Không lẽ nàng không biết đàn ông rất ghét bị làm phiền khi đang ân ái? Hay là ... nàng đang ghen?” Lời này của hắn có chút châm chọc, cũng có chút khó nghe.

Mộ Dung Ca chau mày, sao hai người gặp nhau chỉ mới bình yên được một lát là lại gây nhau nảy lửa rồi?

“Hạ quốc thái tử, người không cần quản chuyện này.” Mộ Dung Ca lạnh lùng nói, một mặt dùng sức giật tay lại, nhưng tuy hắn nhìn vẫn băng quơ như không, cũng không dùng chút lực song vẫn khống chế sức rất tốt!

Nàng căn bản không thể rút tay lại được.

Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, “Thiếp còn cho rằng lúc chiều đã nói rất rõ với ngài rồi chứ.” Nàng không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, bởi vì nếu cứ như vậy, người tổn thương cũng chỉ là chính mình! Đã biết rõ con đường phía trước là một ngõ cụt, sao nàng cứ phải khẳng khẳng tiến vào? Cứ để

bản thân tự do, đi xuống ắt chỉ nhận quả đắng, nào có ai thấu cho... chỉ có bản thân bị luân hãm trong nỗi thống khổ.

Nên... nàng nhất định không muốn!

“Nàng cho rằng nàng còn được lựa chọn?” Mắt quang hắc lạnh dần, giọng khàn khàn bật tràn ngọn lửa giận luôn đè nén trong lòng. Ánh mắt nhàn nhàn của hắn nhìn thẳng về phía Triệu Tử Tận và Lan Ngọc.

Mộ Dung Ca nhướng mày không nói nữa, lại nghiêng đầu nhìn Triệu Tử Duy. Triệu Tử Duy và tỳ nữ đó dính nhau như keo với sơn, mọi thứ đến quá nhanh chóng. Nàng nghĩ thầm, ban nãy hắn cũng không uống bao nhiêu rượu, sao có thể không tỉnh táo được.

Khi mây đen che lấp mặt trăng, ánh mắt Lan Ngọc lộ ra tia sáng lạnh, ra dấu với Triệu Tử Tận.

Triệu Tử Tận lập tức nhìn nhìn Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, rồi nhìn sang Triệu Tử Duy, âm thầm gật đầu.

Trong chớp mắt, dưới màn đêm mơ hồ tĩnh mịch bỗng có rất nhiều ánh đao lóe lên, rất nhiều ám vệ túa ra. Bọn họ đều mặc đồ đen, tay cầm dao sắc bung tỏa hàn khí ra tứ phương.

Đương lúc Mộ Dung Ca còn đang sửng sờ, Nguyên Kỳ lập tức ôm chặt nàng vào lòng.

Sớm đã biết sẽ có chuyện xảy ra, nhưng vẫn không lường trước việc gì, thì ra đó là ám sát!

Là một cuộc ám sát đã được bố trí tỉ mỉ!

Triệu Tử Duy còn đang mật thiết ôm ấp tỳ nữ trong tay thì hiểm nguy đã đến bủa vây. Không biết là do trời quá tối, hay đám sát thủ có võ nghệ quá

cao cường nên không ai phát hiện? Không những Triệu Tử Duy không hành động, đến cả Triệu Tử Tận và Lan Ngọc đều làm ngơ việc này.

Tuy Mộ Dung Ca không nhìn rõ phía trước đang có chuyện gì, nhưng khi đao sáng ẩn hiện, nàng biết rõ chúng đang hướng vào Triệu Tử Duy.

Nàng muốn hô lên để cảnh báo hân, nhưng miệng đã bị một bàn tay lạnh như băng che kín.

Triệu Tử Tận nhìn làn sương mờ phía trước, khóe miệng hơi nhếch lên, việc này sắp đến hồi kết! Mẫu thân, người có thể nhắm mắt rồi. Bây giờ là Triệu Tử Duy, kế tiếp sẽ là Hoàng thái hậu, năm đó người chết như thế nào, hài nhi sẽ để bà ta đau đớn hơn gấp bội! Hân nghiêng đầu, dịu dàng nói với Nguyên Ngư:

“Vương phi có vui khi ngắm cảnh ở Long Nhạc sơn không?”

Nguyên Ngư khẽ run lên, nàng muốn xoay người xem tình hình, muốn biết khung cảnh nào khiến tâm trạng hân tốt như vậy, từ sau lần đầu gặp lại Mộ Dung Ca ở Lương quốc thấy hân tươi cười vui sướng đến giờ, đến hôm nay, dưới màn đêm phủ đầy sương mù này, khóe miệng hân mới nở ra một niềm vui hết cỡ, song... lại khiến nàng hoảng sợ.

Mộ Dung Ca giãy dụa không ngừng, cho dù Triệu Tử Duy đã từng làm gì với mình, nhưng đó là vận mệnh đã an bài, hân không được phép lựa chọn, nên hân không có lỗi. Bây giờ hân lại thật tâm đối đãi với nàng, mặc cho nàng đã nói kiếp này không thể trở thành người yêu, chỉ có thể là tri kỷ... nàng cũng không thể trơ mắt nhìn hân chết trước mặt mình.

Hàn quang bức người tỏa ra bốn phía, rõ ràng khung cảnh bây giờ đẹp như mơ, ấm áp như tiên cảnh, nhưng hiện thực sao quá tàn khốc! Mắt nàng muốn nhắm lại trước những luồng sáng lạnh lẽo đó. Nàng trừng mắt nhìn Nguyên Kỳ, không lẽ hân cùng với Lan Ngọc và Triệu Tử Tận hợp mưu muốn ám sát Triệu Tử Duy? Nàng từng cho rằng hân và Triệu Tử Duy cùng

hợp tác nhất định sẽ không để âm mưu của Lan Ngọc được thành công, nhưng tình hình lúc này lại không như vậy!

Thật đáng hận!

Hai mắt nàng rưng rưng.

Tựa hồ trong màn đao kiếm sáng chói đó, nàng thấy Triệu Tử Duy ném tỳ nữ bị đánh choáng kia ra ngoài, và những ngọn đao vô tình đâm xuyên vào, máu bắn tung tóe ánh vào trong mắt là một màu đỏ đáng sợ.

Mùi máu tanh đã bay đến đầu mũi.

Sao mọi người đều lạnh nhạt như vậy, đều như không thấy cảnh trước mắt đang phát sinh!

Gió mát tốc ngọn liễu, làn gió ôn hòa đập vào mặt thật chán ghét vô cùng!

Đằng đó là một mảnh u tối, không biết lúc này Triệu Tử Duy thế nào! Nàng mở to mắt không dám chớp nhìn ra phía trước.

Bỗng nhiên, một ánh đao lóe lên, Triệu Tử Duy đã biến đâu mất! Lũ ám vệ đồng loạt đâm xuống cũng không thấy có một giọt máu.

Lan Ngọc dần nhận ra tình hình không ổn, xoay người nhìn sang. Không lẽ đã bị Triệu Tử Duy phát hiện?

Trên người tỳ nữ đó có mê hồn hương khiến người ta lu mờ tâm trí, quên mất xung quanh... chỉ còn biết dục vọng và mỹ nhân.

Hắn đã chết hay vẫn còn sống?

“Có vẻ không thích hợp lắm.” Nguyên Ngự nhận thấy có chút khác thường, bèn nói nhỏ với Triệu Tử Tận.

Triệu Tử Tận nhíu mày... Cho dù trong người Triệu Tử Duy có mê hồn hương, nhưng Nguyên Kỳ vẫn bất động bàng quang đứng nhìn như họ. Hắn lại quay đầu về phía Triệu Tử Duy, chỗ đó quá tối nên chỉ thấy mỗi ánh đao sáng, còn lại cũng không nhìn rõ được gì.

Nguyên Kỳ nhỏ giọng thì thầm vào tai Mộ Dung Ca, “Lát nữa, nàng phải theo sát bản cung, không được phép lộn xộn.”

Mộ Dung Ca cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt tìm theo hình bóng Triệu Tử Duy... Hắn đã chết ư?

Mặt trăng xuyên qua mây đen, lại một lần nữa soi bóng lên đỉnh Long Nhạc sơn. “Sao lại như vậy?”

Triệu Tử Tận nhíu mày nhìn Nguyên Kỳ. Lan Ngọc lạnh lùng nhìn Nguyên Kỳ. Đáng lẽ Nguyên Kỳ sẽ ra tay ngăn chặn, không để mình và Triệu Tử Tận như nguyện, không ngờ từ đầu chí cuối Nguyên Kỳ chỉ như mơ hồ nhận ra điều gì đó chứ không hề ra tay! Thật đáng ngờ làm sao!

Toán sát thủ đều sững sờ tại chỗ, có một người muốn tiến lên bẩm báo với Triệu Tử Tận, đột nhiên xung quanh lại thêm một đám ám vệ nhào ra.

Đám ám vệ này xuất hiện không gây tiếng động, hơi thở lạnh lẽo như được huấn luyện kỹ càng, vừa nhìn đã biết còn cao tay hơn đám người khi nãy!

Triệu Tử Tận và Lan Ngọc bốn mắt nhìn nhau, ai nấy đều kinh ngạc, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao lại có thêm ám vệ nữa?

Mục đích của chúng còn rất rõ ràng, không phải công kích Lan Ngọc, cũng không phải Triệu Tử Tận, mà hướng vào Nguyên Kỳ!

Giờ phút này, cả Triệu Tử Tận và Lan Ngọc đều kinh ngạc không thôi! Khi họ còn chưa kịp xác định sự sống chết của Triệu Tử Duy thì lại có

thêm một đám sát thủ tới?

Còn muốn ám sát Nguyên Kỳ? Các sát thủ lập tức công kích Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca đã từng thấy khinh công Nguyên Kỳ, chỉ không ngờ vừa ôm nàng mà vẫn có thể thoải mái đánh nhau với ám vệ, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt!

Lan Ngọc chau mày nhìn cục diện trước mắt, cảm thấy rất không thích hợp. Hắn âm thầm nhìn Triệu Tử Tận, không lẽ Triệu Tử Tận quá sốt ruột, muốn nhân cơ hội này giết luôn Nguyên Kỳ?

Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhìn lại mới phát hiện chân mình đang ở sát mé vực sâu, chỉ cần hụt một bước sẽ rơi xuống ngay!

Nguyên Kỳ không tốn chút sức lực để đối phó, nhưng ám vệ túa ra ngày càng nhiều. Nàng nhìn sang Triệu Tử Tận và Lan Ngọc. Hừ, bọn họ vẫn thờ ơ đứng ở một bên, không mảy may động thủ!

Không lẽ... đây lại là một âm mưu?

Đột nhiên, một loạt ngân châm sáng rọi xuyên thẳng lưng một gã ám vệ, khiến người ta không kịp đề phòng đã lọt ngay vào bên vai phải của Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca lập tức nhận thấy cánh tay đang ôm lấy mình khẽ chùng lại, cả người nàng chao đảo rơi về phía vực sâu. Cổ tay bỗng bị nắm chặt, hai người cùng nhau rơi xuống vách núi sâu hút...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Âm Sát 2

Tình huống bỗng chuyển biến khiến người ta phải kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình!

Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ cùng rơi xuống vách núi sâu!

Cả Triệu Tử Tận và Lan Ngọc sững sờ, lạnh mắt quan sát tình hình. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đám ám vệ này là do ai phái tới? Vốn dĩ kế hoạch của họ chưa định kéo cả Nguyên Kỳ vào, bởi vì không ai dám xem nhẹ hắn.

Chỉ là trong chớp nhoáng, Lan Ngọc thấy Nguyên Kỳ phải lo bảo vệ Mộ Dung Ca, đồng thời phải ứng phó rất nhiều ám vệ, tinh lực cũng có hạn, nếu muốn đánh lén nhất định sẽ thành công! Thế là chỉ do dự một lát, Lan Ngọc đã ra tay.

Hắn chau mày, thấp giọng nói với Triệu Tử Tận: “Lập tức phái người xuống dưới núi, sống thì phải gặp người, chết thì phải thấy xác. Nếu họ còn sống thì phải diệt trừ hậu hoạn ngay.”

Thân hình Triệu Tử Tận run lên, cự tuyệt theo bản năng: “Không được.” Hắn có chút thất thần, sắc mặt tái nhợt nhìn nơi Mộ Dung Ca đã té xuống, cả người không thể ngừng run... Nàng đã chết sao? Bản thân hắn biết rõ Long Nhạc Sơn này cao bao nhiêu, cái nơi đầy sương mù kia hắn còn chưa dám bước qua đó lần nào nữa. Ngã vào chốn hiểm nghèo đó, nàng còn sống được sao? Hắn đã hại nàng rồi!

Nguyên Ngự nắm chặt tay hắn, thấp giọng nói: “Thanh phi nương nương sẽ không sao đâu, tuyệt đối sẽ không có sao, chàng hãy yên tâm.” Mộ Dung

Ca đã có thể thoát chết được một lần, cho nên lần này cũng sẽ tránh được mà! Nhìn sắc mặt hắc thâm trầm dưới ánh trăng, nàng bỗng có chút hy vọng Mộ Dung Ca đừng có chết.

“Ta cần phải biết đám ám vệ này ở đâu ra!” Lan Ngọc nhìn xuống Long Nhạc Sơn, nhẹ giọng nói. Mục tiêu rất rõ ràng, chỉ cần giết cho được Nguyên Kỳ, sau khi Nguyên Kỳ ngã xuống vách núi thì toán người áo đen đã biến mất không chút dấu vết.

Là ai có đủ năng lực huấn luyện ra đám ám vệ có tố chất cao như vậy? Thân thủ hoàn toàn không thua thủ hạ của hắn.

Nhìn bộ dạng mất hồn của Triệu Tử Tận, Lan Ngọc chau mày, tuần nhan cũng lộ vẻ không đành lòng, “Để đạt được mục đích, đây là con đường tất phải bước qua. Người đã phóng lao thì chỉ có thể theo lao. Về phần Mộ Dung Ca... có kết cục này, đối với nàng cũng không tệ.” Có thể cùng Nguyên Kỳ chết chung một chỗ, xem như nàng cũng được toại nguyện rồi.

Triệu Tử Tận sắc mặt càng tái hơn, “Đối với nàng, thế này thì tốt chỗ nào?” Sao có thể được chứ, nên nói là nếu không gặp hắn, nàng mới có thể tự do sống cuộc sống mà mình mong ước.

“Người có biết nàng đặt xưởng binh khí ở đâu không?” Lan Ngọc thấp giọng hỏi. Hắn biết Triệu Tử Tận sẽ không đau lòng lâu, trong một thời gian ngắn sẽ hồi phục thần chí, nên phải bắt đầu hoạch định bước tiếp theo.

Triệu Tử Tận đã không còn nghe được gì nữa, vẫn còn thất thần.

Từ trạch viện có hai người chạy ra.

Tiểu Thập kinh hoảng chạy đến tìm Mộ Dung Ca, hắn đang nghỉ ngơi trong phòng khách thì nghe được tiếng binh khí giao tranh, đã lập tức phóng ngay đến đây, chỉ là sao nhìn khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng của Mộ Dung cô nương?

Như Bằng theo sau Tiểu Thập đến đây, vừa rồi còn đang mãi nghĩ mục đích Lan Ngọc cứu sống mình, thì Tiểu Thập đã đến, tuy không biết vì sao nhưng khi thấy sắc mặt của hắn, liền lập tức chạy theo đến đây.

Đến rồi mới phát hiện, ở đây không có Hạ quốc thái tử, Mộ Dung Ca và cả hoàng thượng nữa!

Rõ ràng khi này ra đây ngắm cảnh còn thấy ba người họ, sao giờ đã không thấy tăm hơi? Thêm vào đó, khi vừa chạy ra, nàng nhìn thấy xác một tỳ nữ bê bết máu, trên người còn có những lỗ thủng rất đáng sợ.

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Tiểu Thập kinh hoàng lấy tay chất vấn Lan Ngọc, “Mộ Dung cô nương đâu?” Hắn không quan tâm Tề quốc hoàng đế, cũng không quản Hạ quốc thái tử, hắn chỉ muốn biết Mộ Dung cô nương có an toàn không thôi.

Đáy mắt Lan Ngọc lộ vẻ bi thương, chỉ vào phía sương mù dày đặc kia, nhìn Tiểu Thập, giọng đê nén đến mức trầm thấp: “Có thích khách, Thanh phi nương nương và thái tử cùng rơi xuống vực Long Nhạc Sơn.”

Việc xảy ra quá bất ngờ khiến ai cũng trở tay không kịp, cũng may giữa khoảnh khắc mong manh đó hắn đã kịp xuống tay. Nói cho cùng Mộ Dung Ca chết cũng có chút oan uổng.

Sắc mặt Tiểu Thập trắng bệch, lão đảo tuyệt vọng nhìn Lan Ngọc, dạ yến này là do Khánh Lâm vương tổ chức, hơn nữa Long Nhạc sơn chỉ có người của Khánh Lâm vương, sao dễ dàng có thích khách xâm nhập? Đây nhất định là âm mưu đã được vạch sẵn! Bằng không sao bọn họ không hề bị thương, chỉ có Hạ quốc thái tử và Mộ Dung cô nương gặp chuyện? Không... còn cả Tề quốc hoàng thượng nữa! Trước mắt cũng đâu thấy Tề quốc hoàng thượng!

Lòng hăn đã thâm đoán được, công tử đã thay đổi rồi! Thật sự đã thay đổi.

Lan Ngọc nhìn thần sắc của Tiểu Thập biến đổi, hai tay lập tức nắm chặt, hăn nhìn đi chỗ khác, nhẹ giọng nói: “Tiểu Thập, người đang nghi ngờ”

Cơ thể Tiểu Thập run lên, lắc đầu liên tục. Hăn xoay người chạy đi, hăn muốn nhanh chóng xuống phía dưới tìm Mộ Dung cô nương, nàng đã vượt qua biết bao khó khăn, bây giờ nhất định sẽ không sao đâu!

Như Băng từng sờ nhìn ra vực sâu, bỗng nghĩ đến tình cảnh năm đó, bản thân tuyệt vọng và hổ thẹn không dám gặp Mộ Dung Ca đã quyết tâm nhảy xuống. Nếu khi đó không có Lan Ngọc ra tay, e là mình đã tan xương nát thịt, sao còn sống được đến giờ! Không ngờ hiện tại... Mộ Dung Ca lại...

Long Nhạc sơn này quanh năm sương mù dày đặc, căn bản không đoán được độ sâu của vực núi, có điều... Long Nhạc sơn là một ngọn núi rất cao.

Mộ Dung Ca sẽ chết sao? Hạ quốc thái tử cũng chết rồi sao? Vài tên thị vệ đến thu dọn hiện trường, bẩm báo với Triệu Tử Tận: “Chỉ có một tỳ nữ đã chết. Nhưng thuộc hạ không tìm thấy hoàng thượng.”

“Sao có thể?” Lan Ngọc nhướn mày, vừa nẩy dao kiếm vung chém vô tình, Triệu Tử Duy thoát được sao? Không đúng, Nguyên Kỳ bị ám sát đã thu hút sự chú ý của hăn và Triệu Tử Tận, nên cuối cùng không ai để mắt đến Triệu Tử Duy.

Nghe vậy, Triệu Tử Tận dần hoàn hồn, ánh trăng không che giấu được sắc mặt trắng bệch của hăn, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng... nhưng rất đẹp, “Tìm khắp trên dưới Long Nhạc sơn, bằng mọi giá phải tìm cho được hoàng thượng.”

“Hoàng thượng, Hạ quốc thái tử, Thanh phi nương nương đều xảy ra chuyện ở Long Nhạc sơn, vương gia sẽ giải thích thế nào với dân chúng Tề

quốc và Hạ quốc đây?” Nguyên Ngư lo lắng nói. Tuy đêm nay vụ ám sát xảy ra bất thành lành, song cũng mang đến thành công rồi, chỉ là không biết hắn sẽ đối đáp thế nào với sự chất vấn của người người trong thiên hạ.

Triệu Tử Tận lạnh lùng liếc nàng một cái, “Bản cung tự biết sắp xếp.”

Nguyên Ngư cúi đầu, trong lòng cô đơn tủi thân, không ngờ sự lo lắng của nàng đối với hắn không là gì cả, cũng phải thôi, hắn sớm đã tính toán hết rồi, cần gì phải nghe đến ý của nàng? Chỉ là trong chuyện này cũng có chút uẩn khúc, Hạ quốc thái tử sao lại đơn thân độc mã đến Long Nhạc sơn, rồi bị thích khách ám sát rơi xuống vách núi? Đến cả Triệu Tử Duy cũng dễ dàng bị ám sát sao? Điều khó hiểu nhất chính là hành tung của Triệu Tử Duy, chỉ trong một thời gian ngắn mà hắn đã biến mất không tăm hơi!

“Không đúng.” Lan Ngọc nhíu mày, hắn nhìn thoáng qua tỳ nữ chết thảm kia, trong tình huống hỗn loạn như vậy, Triệu Tử Duy thoát ngã nào?

Triệu Tử Tận theo ánh mắt của Lan Ngọc, cũng chau mày nói: “Đúng là có chút bất thường.” Đám thích khách này đều được huấn luyện kỹ càng, cho dù võ công của Triệu Tử Duy đạt đến độ xuất quỷ nhập thần đi nữa, lại vừa trúng độc, sao có thể im hơi lặng tiếng mà biến mất giữa đám ám vệ chứ.

Bọn họ rất chắc chắn Triệu Tử Duy sẽ không rơi xuống vực như Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca.

Như Băng kinh hãi đứng ở một bên quan sát Triệu Tử Tận và Lan Ngọc, bất giác nàng lùi bước muốn rời khỏi đây ngay. Nàng đã biết được không ít chuyện, nếu còn tiếp tục ở lại đây, nhất định sẽ bị giết người diệt khẩu.

Nhưng nàng không có võ công thì thoát bằng ngã nào chứ. Lan Ngọc lạnh lùng nhìn nàng, chỉ khẽ chuyển mình đã đến trước mặt nàng, đôi mắt đã không còn vẻ ôn hòa ấm áp như mọi khi, mà là lãnh liệt đến độ khiến

người ta rợn da gà, hồn vía chạy đi đâu mất. Như Băng hoảng sợ lùi về sau một bước.

Lan Ngọc hơi nhướn mày, lạnh giọng hỏi: “Người biết xưởng binh khí của Mộ Dung Ca ở đâu, có đúng không?” Hắc tử mĩ xếp đặt Như Băng bên người Mộ Dung Ca là muốn lợi dụng sự tín nhiệm của Mộ Dung Ca, Như Băng ở cạnh nàng nhất định sẽ biết không ít bí mật. Thật ra ngoài Như Băng ra vẫn còn một người nữa, nhưng với tính cách của Tiểu Thập thì có chết cũng sẽ không khai ra.

Như Băng kinh hoảng lắc đầu, “Thiếp không biết. Thiếp thật sự không biết mà.” Sau khi gặp lại Mộ Dung Ca, nàng chưa từng nghe nhắc đến xưởng binh khí gì đó, nên sao nàng biết được Mộ Dung Ca sở hữu cả một xưởng binh khí?

Triệu Tử Tận chau mày nhìn Lan Ngọc, “Đó là công sức của nàng làm ra, không lẽ người cũng muốn đoạt nốt?”

“Người đã chết, xưởng binh khí để lại cũng vô dụng, chi bằng cứ để mình dùng.” Lan Ngọc quét mắt qua Triệu Tử Tận.

Dứt lời, hắc tử thấy vẻ mặt Như Băng đúng là không biết được gì cả, mày khẽ nhướn lên, lạnh lùng nói: “Nếu đã vậy, để người sống cũng vô dụng.”

Triệu Tử Tận nhìn về phía Như Băng, đối với một quân cờ không cần dùng nữa, để lại tất là tai họa, chi bằng cứ diệt trừ hậu hoạn. Hắc tử gật đầu, ra lệnh: “Nàng ta tâm tính độc ác, nuôi dưỡng mưu hại Thanh phi nương nương. Tội không thể tha! Giết ngay!”

Như Băng run lên, trước mặt đầy những luồng sáng lóa, nàng ngẫm lại hai mươi năm gần gũi của mình, hai mươi năm qua đã trải qua không ít đau đớn và dằn vò, duy chỉ một lần vì áy náy mà không còn mặt mũi gặp Mộ Dung Ca... nhưng đến hôm nay, nàng vẫn muốn sống.

Nếu nhất định phải theo Mộ Dung Ca mà đi, nàng cam tâm tình nguyện!

Nàng không giãy dụa, không trốn chạy, bởi vì nàng biết có trốn cũng vô dụng, chi bằng cứ thoải mái đón nhận!

Những đường dao lạnh lẽo xuyên qua thân thể nàng, nàng ngửi được mùi máu tươi của chính mình.

Nàng nhếch khóe miệng, vẫn thoải mái, lãnh liệt nhìn Triệu Tử Tận, cười điên dại: “Triệu Tử Tận, sau này dù chết đi người cũng sẽ không có mặt mũi đi gặp nàng! Nhất định cả đời này người sẽ bị ác mộng quấy nhiễu cho hành động của ngày hôm nay!” Rồi nhìn Lan Ngọc, trong miệng đã đầy những máu, nàng vẫn cố khinh miệt hẳn, “Ta chưa bao giờ gặp một người xảo trá như vậy, đường đường là một Lan Ngọc công tử cứu vớt thiên hạ chúng sinh lại là một tên tiểu nhân bỉ ổi! Thật khiến người ta phải khinh thường!”

Lan Ngọc khẽ chau mày.

Thị vệ thấy vậy lại bồi thêm một nhát. Như Băng chậm rãi nhắm hai mắt, cả đời vất vả cuối cùng cũng có được kết cục hôm nay... suy cho cùng vẫn rất tốt, nàng có thể thanh thản mà ra đi rồi.

Nhưng nàng vẫn hy vọng trời cao có mắt phù hộ cho Mộ Dung Ca đừng có chết. Nếu nàng ấy chết đi, chẳng phải những người này sẽ vui vẻ lắm sao? Nàng rất muốn ở dưới địa phủ nhìn thấy Mộ Dung Ca sống hạnh phúc.

Bích Nhu ơi... ta xin lỗi nàng.

Trong đầu Triệu Tử Tận tràn ngập hình ảnh của Mộ Dung Ca, đó là điều duy nhất còn sót lại trong lòng hẳn. Nhưng từ nay trở đi, không phải nói là từ mấy tháng trước khi bắt nàng về Tề quốc, hẳn đã hoàn toàn mất nàng rồi! Đôi người đen láy dần mất đi ánh sáng, thực ra Như Băng nói không sai... mấy ngày qua hẳn chưa bao giờ ngủ ngon.

Cứ xem như đây là báo ứng của hắn đi!

Mùi máu tanh vấy quanh chớp mũi, Nguyên Ngự đang có mang đương nhiên không chịu được, liền nôn khan.

Triệu Tử Tận dần hoàn hồn, mệnh lệnh: “Dọn dẹp chỗ này! Đem cô ta đi an táng.”

Lan Ngọc xoay người nhìn xuống vực sâu chìm trong bãi sương mù mênh mông, mi mày khóa chặt.

...

Triệu Tử Tận thấy Lan Ngọc thất thần, liền trầm giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?" Hợp tác với Lan Ngọc hợp tác đã lâu cũng chưa từng thấy Lan Ngọc thất thần như vậy, cũng khiến hắn không khỏi bất ngờ. Đồng thời, trong lòng hắn vẫn luôn có chút bồn chồn lo lắng, sự thể tối nay có chỗ nào sai sót không nhỉ?

Lan Ngọc lắc lắc đầu, trầm giọng nói: "Không có gì." Chỉ cần không có gì xảy ra nữa thì xem như đầu xuôi đuôi lọt. Hắn phải mau chóng rời khỏi Long Nhạc sơn về Hạ quốc ngay. Nếu Nguyên Kỳ mạng lớn, chết không đi, thì hắn cũng có thể tranh thủ bày sẵn thiên la địa võng để đoạt vị, còn nếu Nguyên Kỳ đã chết, thì còn gì tốt hơn nữa.

"Xuống núi thôi." Triệu Tử Tận gật đầu, hạ lệnh với thị vệ. Rồi quay đầu nhìn Nguyên Ngự khí sắc không được tốt lắm, nhướn mày thấp giọng hỏi: “Nàng vẫn đi được chứ?”

Tuy thị vệ đã chu tất dọn sạch xung quanh nhưng mùi máu tanh còn sót lại vẫn khiến người ta muốn buồn nôn. Hiện tại nàng rất không thoải mái, nếu còn ở lại thêm một khắc dám sẽ nôn sạch mọi thứ, chi bằng sớm rời đi. Mắt nàng hơi ướn lệ, gật gật đầu.

Triệu Tử Tận có chút không đành lòng, nhỏ nhẹ nói: "Xuống núi sẽ nhanh hơn khi lên nên sẽ không xóc lăm đầu."

Vừa này tâm trạng Nguyên Ngư còn khá tệ, song khi thấy hãn quan tâm mình thì lòng vui mừng khôn xiết, liên tục gật đầu, "Vâng, thiếp biết rồi." Nàng lén nhìn thoáng qua vách núi phủ đầy sương mù, đã từng có người nói nếu không cẩn thận rơi xuống vách núi Long Nhạc sơn nhất định sẽ tan xương nát thịt, cơ hội sống sót rất là mong manh.

Triệu Tử Tận kiềm chế không cho bản thân quay đầu nhìn lại, bằng không bức tường dựng lên trong tim sẽ sụp đổ hoàn toàn! Nếu đã không thể cứu vãn, hà tất cứ phải để mình trầm luân trong nỗi đau khổ?

Đôi người hãn chợt lóe, mệnh lệnh: "Nếu tìm thấy Hạ quốc thái tử và Thanh phi nương nương thì phải lập tức bẩm báo với bản vương!"

"Tuân!" Bọn thị vệ nhận lệnh bắt đầu xuống tìm.

Trời đã vào đêm, cơ bản sẽ không có ai đến Long Nhạc sơn nữa, nên đám thị vệ hành động rất tự nhiên, không cần phải che trước giấu sau.

Thần sắc Lan Ngọc có chút căng thẳng, còn chuẩn bị xuống núi với Triệu Tử Tận và Nguyên Ngư, thì thấy đám thị vệ đang quay lại, vẻ mặt khẩn trương.

Triệu Tử Tận lạnh giọng bức hỏi: "Sao vậy?"

Thị vệ còn chưa kịp mở miệng thì thấy đằng sau có thêm một toán người che kín cả một vùng.

Trong tay họ đều mang trường mâu.

Nơi này là Long Nhạc sơn, không phải chiến trường, sao lại có binh lính đến đây?

“Sao Khánh Lâm vương lại sốt ruột hạ sơn như vậy? Trẫm chỉ là bị người đuổi giết nên mới xuống núi tránh một lát thôi, không ngờ Khánh Lâm vương muốn rời đi nhanh như vậy? Nếu hôm nay trẫm không quay lại, e rằng Khánh Lâm vương sẽ không định giải thích việc đã phát sinh tối này?” Giữa đám binh lính, một nam tử mang khí phách tà mị bước ra.

Nam tử vận trường bào màu đỏ tía mang theo hơi thở lạnh như băng, cả người đầy sát khí, một khí thế cao cao tại thượng của bậc vương giả bao trùm mọi người, đó là bóng dáng của Triệu Tử Duy, người vừa mất tích! Vừa nãy hắn chỉ mới âm thầm xuống núi mà thôi!

Sắc mặt Triệu Tử Tận có biến đổi lớn, lập tức quay đầu nhìn Lan Ngọc. Bóng đêm hoàn mỹ đã che giấu vẻ kinh ngạc trong đáy mắt Lan Ngọc, khó trách khi nãy hắn cứ thấy quái lạ, việc này không thể chỉ trong một khắc là xong được! Thế nên hắn cũng có chút do dự, nhưng trong một khắc hắn đã có giải pháp.

Mấy năm gần đây, Triệu Tử Tận âm thầm cấu kết với không ít quan viên trong triều, nên trong tình huống này, tuy chỉ chột hoảng sợ nhưng vẫn hồi phục tinh thần rất nhanh, lập tức nghĩ ra cách ứng đối!

Hắn và Lan Ngọc phải giải thích rõ ràng cái chết của Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca mới mong yên chuyện!

Thêm vào đó là việc Triệu Tử Duy bị ám sát ở đỉnh núi Long Nhạc sơn!

Bây giờ tuyệt đối không có khả năng động thủ với Triệu Tử Duy!

Phía sau hắn có hàng ngàn binh lính, hơn nữa còn có vị đại tướng tuyệt đối trung thành và tận tâm với hắn, Lưu Vân! Lưu Vân cũng như cánh tay trái của Triệu Tử Duy, nơi có hắn, tuyệt đối sẽ không ai động được vào một sợi tóc của Triệu Tử Duy!

Triệu Tử Duy lạnh lùng nhìn Triệu Tử Tận và Lan Ngọc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười sương gió, hắn không hồi thúc, chỉ lẳng lẳng đợi người ta cho một đáp án thuyết phục!

Thật ra yên tiệc đêm nay là ‘kế trong kế’, Triệu Tử Tận và Lan Ngọc cho rằng là thế trận của họ chứ không hề nghĩ đến cũng là bố cục do hắn và Nguyên Kỳ cùng sắp đặt trước!

Nhưng... Hắn lại phải trở mắt nhìn Mộ Dung Ca ngã vào lòng Nguyên Kỳ một lần nữa!

Đối với hắn mà nói, đây là một việc hết sức tàn nhẫn, nhưng cũng là điều hắn phải chọn!

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Triệu Tử Tận đáp lại. Hắn quay đầu ra hiệu cho Lưu Vân, Lưu Vân lập tức bước lên, hai năm hơn đã để lại rất nhiều dấu vết trên khuôn mặt hắn, cuộc sống nơi chiến trường để lại không ít nếp nhăn nơi đuôi mắt và hàng tóc bạc trước trán, trông hắn không khác gì một nam tử đã ngoài ba mươi.

Ánh mắt Lưu Vân nháy bén nhìn thẳng Triệu Tử Tận, “Tối nay trên Long Nhạc sơn chỉ có người của Khánh Lâm vương, không ngờ Khánh Lâm vương lại âm mưu muốn ám sát thánh thượng! Đồng thời còn mưu hại Hạ quốc thái tử với Thanh phi nương nương! Khánh Lâm vương, xem ra tội chết khó thoát!”

Lưu Vân đưa mắt nhìn sang Lan Ngọc, lại lạnh giọng tiếp: “Hạ quốc Đại Hoàng tử ở Long Nhạc Sơn đã tận mắt chứng kiến hết thảy, nhưng đến một sợi tóc cũng không bị mất thật khiến người ta khó tin, lần này e là Hạ quốc Đại Hoàng tử cũng khó tránh khỏi liên can! Để khiến giao hảo hai nước không bất hòa, e rằng Hạ quốc Đại hoàng tử cũng phải cho hoàng thượng chúng tôi một lời giải thích, cũng là cho Hạ quốc hoàng thượng một sự minh bạch!” Sau khi được biết cái chết của Bích Nhu là do Lan Ngọc và

Khánh Lâm vương gây nên, hắn đã luôn nhẫn nhịn để chờ ngày báo thù hôm nay!

Hai năm đằng đẳng hắn đã có thể chờ được, huống hồ chỉ là mấy tháng ngắn ngủi này?

Triệu Tử Duy tán thưởng gật đầu, hai năm chinh chiến sa trường đã khiến Lưu Vân trở nên cơ trí và sự gan dạ, chỉ bằng một vài câu nói đã khiến Lan Ngọc và Triệu Tử Tận khó phui sạch vấn đề.

“Việc này không liên can đến bản điện hạ và Khánh Lâm vương.” Hàng lông mày của Lan Ngọc vẫn bình thản, cười nhạt nói với Triệu Tử Duy.

Đuôi lông mày Triệu Tử Duy khẽ nhướng, “Thật sao?”

Triệu Tử Tận lập tức nói: “Đích xác không hề liên quan đến thần đế và Hạ quốc Đại Hoàng tử.”

"Xem ra cần giữ lại Hạ quốc Đại Hoàng tử trong cung để cho trăm biết chân tướng sự việc rồi. Về phía Khánh Lâm vương, chỉ nói hai ba câu đã muốn thoát thân không khỏi quá mức đặt trăm trong mắt rồi.

Vừa hay mấy ngày tới trăm cũng có thời gian, cũng muốn chờ nghe một đáp án ‘hợp lý’!” Triệu Tử Duy cười lạnh, ánh mắt tà mị nhàn nhạt đảo qua làn sương trắng kia, khuôn mặt lãnh liệt như băng thoáng lộ vẻ bi thương.

Triệu Tử Tận và Lan Ngọc bốn mắt nhìn nhau. Sắc mặt hắn khẽ trầm, phải mất mấy ngày lặn?

Thần sắc Lan Ngọc hơi trầm lạnh, nói: "Hạ quốc thái tử và Thanh phi nương nương cùng rơi xuống vách núi, hoàng thượng không để tâm phái người đi tìm mà chỉ lo dậy binh hỏi tội, không khỏi hơi..."

"Lúc hạ sơn trăm đã cho người đi tìm, nếu có tin của Hạ quốc thái tử nhất định sẽ mau chóng báo cho Hạ quốc Đại Hoàng tử, Hạ quốc Đại Hoàng tử không cần lo lắng. Hiện tại nên nghĩ cách thoát thân đã?"

Khóe miệng Triệu Tử Duy nhếch lên, quý quyết nói.

Thần sắc Lan Ngọc và Triệu Tử Tận đều kém đi.

Sự việc tối nay kết thúc như vậy sao? Triệu Tử Duy không giống người có tâm tư thâm sâu như vậy?

Nhưng người thắng cũng không phải là Nguyên Kỳ, không phải mình, mà lại biến thành khúc độc tấu của riêng Triệu Tử Duy?

Điều bí ẩn tối nay thật khó lý giải, cũng khó dám khẳng định bản thân có đang rơi vào âm mưu của người khác hay không!

...

Hôm sau.

Trời tờ mờ sáng, Lương Hân Hân nhận được tin lập tức đến Thừa Thanh cung.

Do tối qua trễ rồi bằng không nàng sẽ đến ngay. Hiện tại tin tức đã rõ ràng, Hạ quốc thái tử và Mộ Dung Ca bị ám sát, cùng rơi xuống vực sống chết chưa rõ. Đồng thời, Khánh Lâm vương và Hạ quốc Đại Hoàng tử bị tình nghi mưu hại tức sau, liền lập tức đi trước thừa thanh cung.

Bởi vì tối qua thời gian quá muộn, nàng liền không có lập tức tới rồi. Nhưng là hiện tại lại rõ ràng được đến tin tức, xưng Hạ quốc thái tử, cùng Mộ Dung Ca người khác ám sát, rơi xuống vách núi đen, bây giờ sinh tử không rõ. Đồng thời, Khánh Lâm vương, Hạ quốc Đại Hoàng bị tình nghi mưu hại Triệu Tử Duy và Hạ quốc thái tử nên bị giam lỏng trong cung.

Tin tức đã lập tức lan truyền khắp hoàng cung.

Nhưng Lương Hân Hân thật sự không tin Mộ Dung Ca sẽ chết!

Dù gì hai năm trước đã nghe Mộ Dung Ca chôn mình trong biển lửa, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một kế hoạch được bố trí tỉ mỉ mà thôi. Chuyện đêm qua... liệu có phải cũng là một kế sách không?

Nếu như Hạ quốc thái tử thật sự bị mưu sát ở Tề quốc, thì chiến tranh e cũng khó tránh khỏi!

Bây giờ, ngoài Hạ quốc, Tề quốc và Lương quốc thì những quốc gia khác đều chìm trong khói lửa chiến tranh, có lẽ không lâu nữa sẽ hình thành cục diện Tam quốc phân tranh. Có điều, trong thời khắc quan trọng này mà Tề quốc dấy vào một việc như vậy, đúng là lửa cháy trước mắt rồi!

"Hoàng thượng, không lẽ lời đồn trong cung là sự thật?" Lương Hân Hân sốt ruột quá thế, vừa vào ngự thư phòng đã hỏi ngay Triệu Tử Duy còn đang ngập trong đồng tấu chương.

Sau khi từ Long Nhạc sơn trở về, Triệu Tử Duy chưa từng ngủ một giấc, hắn chỉ luôn nghĩ cách đặt bản thân ở thế bất bại, đoạt lại người phụ nữ thuộc về hắn. Vào lúc này, hắn chỉ cảm thấy lòng đang rỉ máu. Hôm qua, hắn đã trơ mắt nhìn Mộ Dung Ca nằm trong vòng tay của Nguyên Kỳ...

Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua Lương Hân Hân, "Và lúc này, có lẽ đúng như vậy."

"Thanh phi nương nương hồng phúc tề thiên, sao lại chết được?" Lương Hân Hân nhú mày, thất thần hỏi. Tuy nàng chưa từng tiếp xúc với Mộ Dung Ca lần nào, chỉ âm thầm quan sát, và so sánh sự sủng ái của Triệu Tử Duy đối với Mộ Dung Ca... nàng thật sự ngưỡng mộ Mộ Dung Ca.

Nữ tử như vậy mà chết đi thì thật đáng tiếc.

Triệu Tử Duy nhìn Lương Hân Hân, người con gái này hẳn chưa từng liếc mắt nhìn qua, ngẫu nhiên cùng chần gối cũng chỉ tốc chiến tốc thắng cho xong chuyện. Bây giờ nhìn lại, Lương Hân Hân không cần trang điểm cũng đã là một mỹ nhân thanh tú. Hắn còn nhớ Mộ Dung Ca từng nói, nhất định phải trân trọng cô gái này, vì một nữ tử tốt như vậy tìm khắp cùng trời cuối đất không có mấy người.

Hắn tự giấu cười, Mộ Dung Ca thật biết nghĩ cho hắn, nhưng nàng có bao giờ nghĩ tới, dù Lương Hân Hân là nữ tử tốt nhất trần đời đi nữa cũng không thể lọt được vào tim hắn sao?

Không chỉ một lần hắn nói với nàng, nữ tử trong thiên hạ này có hàng ngàn hàng vạn cũng chỉ để hắn sủng hạnh một lúc chứ không chiếm được tình cảm hắn. Suốt cuộc đời này hắn chỉ dành trọn tấm chân tình cho một người... cho nên đối với hắn, tấm lòng của Lương Hân Hân cũng không là gì cả!

Không phải ngoài nàng ra hắn tàn nhẫn với mọi người con gái khác, mà đây vốn là bản tính của hắn. Hắn là con người lạnh lùng như vậy đó!

Đây cũng là định mệnh! Căn bản hắn không thoát khỏi bàn tay của số phận, cũng như hắn không dự định thay đổi vận mệnh và tính cách này.

Lương Hân Hân tỉ mỉ để ý được đáy mắt hắn lộ vẻ bi thương, có chút mê man. Không biết đã xảy ra chuyện gì, không phải hôm qua còn rất tốt sao? Vậy mà chỉ mới một đêm đã nhận được tin tức chết người như vậy?

“Thế hoàng thượng đã phái người tìm dưới sườn và chân núi? Long Nhạc sơn cũng không quá cao, có thể may mắn được người khác cứu?” Lương Hân Hân sốt ruột nói. Nàng rất không mong Mộ Dung Ca gặp chuyện không may, lại càng không muốn Hạ quốc thái tử gặp nạn ở đây. Vô luận là ai trong họ gặp chuyện, đối với Triệu Tử Duy và Tề quốc đều không phải chuyện tốt gì!

Thần sắc Triệu Tử Duy hơi cau lại, "Đã cho người đi tìm, nếu Quý phi không còn việc gì thì lui ra được rồi."

Lương Hân Hân khẽ nhăn mày, còn định nói gì đó nhưng thấy Triệu Tử Duy không còn nhẫn nại nữa, nên cúi người thi lễ rồi lui ra. Lúc ra đến trước cửa, nàng khẽ khựng lại, quay đầu nhìn thoáng qua hàng lông mày lộ vẻ mọi mệt của hắn... rồi mới chậm rãi bước đi.

...

Giữa sườn núi Long Nhạc Sơn.

Mộ Dung Ca bừng tỉnh trong cơn đói! Lúc mở hai mắt, nàng thấy bản thân đang ở trong một sơn động u tối, nháy mắt chợt nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua.

Đầu tiên là Triệu Tử Tận và Lan Ngọc bày mưu hại Triệu Tử Duy, nhưng không lâu sau lại có người đến ám sát Nguyên Kỳ. Lan Ngọc và Triệu Tử Tận chỉ đứng từ xa nhìn, thật ra những tên ám vệ đó chẳng phải là đối thủ của Nguyên Kỳ... chỉ là Lan Ngọc vốn luôn ra vẻ đạo mạo quân tử kia đã âm thầm ra tay!

Nhưng cây độc châm vốn đã cứu mạng nàng, bây giờ đã đâm thương Nguyên Kỳ rồi!

Lúc rơi xuống vách núi, một đôi tay mạnh mẽ lạnh như băng gắt gao túm chặt cơ thể đang trượt của mình và cùng nhau rơi xuống. Người đó chính là Nguyên Kỳ! Rõ ràng hắn không cần nhưng thế, sao lại có thể cùng nàng...

Sau đó, những gì xảy ra tiếp theo thì nàng không rõ nữa!

Cũng không biết sao mình lại ở trong hang động?

Còn Nguyên Kỳ đâu?

Khung cảnh tối mờ tối mịt này khiến nàng không khỏi kinh sợ và hoảng hốt, rốt cục Nguyên Kỳ đang ở đâu?

“Thái tử...” Nàng áp chế cảm giác sợ hãi, giọng run run gọi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tái Ngộ Hai Huynh Đệ Nhà Họ Lâm.

Tề quốc, Dương gia trấn.

Tửu lâu trên lầu hai.

Tửu lâu này ở Dương gia trấn cũng không có gì đặc sắc, nhưng phong cảnh cũng không tệ, ngồi trên lầu hai vừa vặn có thể ngắm nhìn phong cảnh phía dưới.

Mộ Dung Ca tự tay rót một tách trà cho Nguyên Kỳ, rồi khẽ khàng nhìn xuống dòng người trên đường, tiện tay nâng tách lên hớp một ngụm rồi cười nói: “Sức khỏe của thái tử giờ đã hồi phục khá tốt rồi”. Hôm đó nàng chỉ ăn một quả táo nên cả người không còn chút sức lực, mà tình trạng sức khỏe của Nguyên Kỳ thì càng tệ đi. Khi sự nhần nại của nàng sắp đến cực điểm mới có người đến ứng cứu.

Là đám người của Gia Kiệt.

Cũng may ngân châm của Lan Ngọc không có độc, bằng không tính mạng của Nguyên Kỳ khó mà giữ được, qua một hai ngày điều dưỡng thì cơ thể Nguyên Kỳ không còn hiểm nguy nữa.

Sau khi rời khỏi Long Nhạc sơn nàng mới biết Lan Ngọc đã giết Như Băng. Hôm đó nàng ngã xuống vách núi, những gì xảy ra sau đó hoàn toàn không hay biết, hơn một nửa là do Lan Ngọc và Triệu Tử Tận muốn giết người diệt khẩu.

Như Băng..

“Đang nhìn gì vậy?” Nguyên Kỳ theo tầm mắt nàng nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy người qua kẻ lại trên đường chứ không có gì đặc biệt.

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi chớp động, nàng quay đầu nhìn Nguyên Kỳ, thu hồi toàn bộ cảm xúc đau lòng về cái chết của Như Băng. Nàng rất muốn nói ra những nghi hoặc trong lòng, cũng muốn hỏi xem kế tiếp hẳn định làm gì, nhưng lời vừa ra đến miệng lại không biết nói như nào. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trong hang động, nàng đã hoàn toàn phát hiện tâm tư của chính mình.

Trong bóng tối mờ mịt, nàng không chỉ thất thần, từ từ cùng hẳn tận hưởng chung một bầu không khí phóng khoáng, không chút phòng bị. Hai ngày qua, hẳn đối đãi với nàng rất mực dịu dàng.

Nàng có nên thử tin vào bản thân, cho bản thân một cơ hội để nếm trái? Không nhất thiết phải nhanh chóng hạ quyết định như năm đó? Có thể sau một thời gian dài nỗ lực, nàng sẽ đạt được điều mình muốn thì sao?

Mọi ý tưởng thoáng lóe qua trong đầu, tựa như đám mây mù âm u khiến tâm tư nàng buồn bực đuổi sức đã lâu nay đã được giải tỏa, trong một khắc, mọi thứ dường như đã trời quang mây tạnh. Nàng nhoén miệng cười, “Thiếp nhìn người đi trên đường. Thái tử, thật ra trên thế gian này người vô tội nhất chính là bách tính thường dân. Nếu gặp cảnh thái bình thịnh thế, bọn họ nhất định sẽ có một cuộc sống hạnh phúc mà người ta phải hâm mộ.”

Nguyên Kỳ chột căng thẳng, nhìn chăm chăm vẻ mặt của Mộ Dung Ca, không phải nàng còn muốn bỏ đi nữa chứ? Mấy ngày nay ở chung với nhau, đáng lẽ nàng phải nhận ra tâm tư tình cảm của hẳn, bây giờ đã trùng phùng, hẳn nhất định sẽ không để nàng có cơ hội rời đi!

Nhận thấy vẻ nghiêm cẩn trong đáy mắt hẳn, nàng nhếch miệng cười, lộ vẻ giảo hoạt, “Thái tử, đôi khi, nghĩ nhiều quá cũng không tốt đâu.”

"Mộ Dung Ca, nàng... nàng nghịch ngợm quá." Nguyên Kỳ ôn hòa cười, đôi mắt trở lại vẻ bình dị sâu không lường được. Trong một khắc, những lo lắng trong lòng dần tan biến.

Mộ Dung Ca nhú mày không muốn góp lời. Nàng đó giờ vẫn luôn cẩn trọng trong mọi hành vi cử chỉ của mình, có chỗ nào mà nghịch ngợm? Nàng còn định hỏi thêm, hai chữ ‘nghịch ngợm’ này hẳn có dùng sai chỗ không? Sao cứ thích dùng tính từ đó để miêu tả nàng?

Gia Kiệt từ xa bước đến, trước giờ hẳn hành sự thỏa đáng, luôn cung kính với nàng, cho nên nếu không có việc quan trọng, hầu như hẳn đều đứng khá xa để không quấy rầy nàng và Nguyên Kỳ.

Nụ cười chợt tắt trên mặt Mộ Dung Ca.

Gia Kiệt lướt nhìn xung quanh, rồi thấp giọng nói: “Thám tử vừa hồi báo, Đại Hoàng tử phái người đến Lương quốc điều tra vị trí xưởng binh khí của Mộ Dung Trắc phi.”

Mộ Dung Ca hơi nhăn mày, trong mắt đều là những tia sáng lạnh. Quả nhiên Lan Ngọc đã mưu tính từ trước! Không chỉ lợi dụng nàng làm nước cờ trong âm mưu của hắn, còn muốn nuốt chửng xưởng binh khí mà nàng mất hai năm mới tạo dựng được!

“Ừm.” Nguyên Kỳ gật gật đầu. Hắn khép mắt lại, hơi thở dần trở nên lãnh liệt.

Gia Kiệt khom người lui qua một bên, vô thức nhìn qua Mộ Dung Ca. Từ khi biết được xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ do nàng sáng lập, hắn không thể không nhìn nàng bằng con mắt khác. Có nàng bên cạnh, chủ công muốn thống nhất thiên hạ sẽ không thể thiếu được công lao của nàng.

Mộ Dung Ca cười lạnh: "Khẩu vị của Lan Ngọc cũng rất lớn!" Bỗng cảm thấy mình tự cho bản thân là thông minh, dễ dàng tin tưởng một người, còn

cho rằng Lan Ngọc có vẻ ngoài ôn hòa thì sẽ có một trái tim từ bi, lòng mang thiên hạ, chứ chưa hề nghĩ đến hôm nay... hẳn thật khiến nàng muốn đi đo mắt lần nữa.

Thật ra cũng không chỉ có mỗi Lan Ngọc, đến cả Tận Nhi cũng vậy, không phải sao?

“Bản cung có thể cùng nàng đến Lương quốc giải quyết thỏa đáng chuyện này đã rồi mới về Hạ quốc.”

Nguyên Kỳ trầm giọng nói.

Gia Kiệt nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, chủ công cũng biết nếu Lan Ngọc công tử sớm một bước trở về Hạ quốc thì ngôi vị thái tử của chủ công khó giữ mà.

Lòng Mộ Dung Ca chợt ấm áp vô cùng. Hôm nay hẳn đã biết vì nàng mà suy nghĩ, không phải đã có thay đổi rồi sao? Nàng tự tin cười: “Thái tử đối với thiếp không chút tin cậy sao, xướng binh khí của thiếp đâu phải ai muốn tìm cũng thấy? Vẫn là cứ về Hạ quốc trước đi.” Trên đời này ngoài nàng cũng chỉ có Tiểu Thập biết được vị trí của nó, chỉ cần họ không nói thì đổ Lan Ngọc có lục tung cả Lương quốc cũng đừng hòng tìm thấy. Còn Tiểu Thập... hẳn tuyệt đối sẽ không bán đứng nàng.

“Ừm.” Nguyên Kỳ gật gật đầu. Nàng đã tự tin như vậy nhất định sẽ không có sơ sót. Xướng binh khí do nàng bỏ không ít tâm huyết, tự tay gầy dựng, Lan Ngọc muốn chiếm công? Rõ là si tâm vọng tưởng!

...

Vừa hay, có hai người bước vào từ lâu.

Mới đầu, họ còn chưa phát hiện Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ đang ở đây.

Đến khi Lâm Thiện Nhã nhìn thấy Gia Kiệt đứng ở góc cầu thang, lập tức mở to mắt tìm xung quanh, liền thấy Nguyên Kỳ đang ngồi trước cửa sổ. Hắn đang ngồi đối diện với một nữ tử nhìn không rõ mặt, song bóng lưng lại cực kỳ quen thuộc.

Lâm Khinh Trần vô cùng kinh ngạc! Quả nhiên Nguyên Kỳ vẫn chưa chết!

Ánh mắt lạnh lẽo của Nguyên Kỳ nhàn nhạt lướt qua huynh muội Lâm Khinh Trần

Nhịp tim Lâm Thiện Nhã đập rất nhanh, nàng vui mừng không kịp nữa là. Mới đầu hay tin Nguyên Kỳ đã chết, nàng đã suy sụp và tuyệt vọng, không ngờ hắn vẫn còn sống trên đời! Mà nếu hắn chưa chết, vậy tức là Mộ Dung Ca cũng không sao, có phải không?

Cả người Lâm Khinh Trần run lên, trong lòng dấy lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ.

“Bản cung biết nàng rất thích xem kịch vui, chi bằng bây giờ hãy thông thả ngồi xem một màn.” Nguyên Kỳ dịu dàng nhìn Mộ Dung Ca, nhẹ giọng nói.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, nàng đưa mắt nhìn về phía cầu thang, là Lâm Thiện Nhã và Lâm Khinh Trần? Ha, không ngờ ở một nơi như vậy vẫn có thể chạm mặt bọn họ! Đúng là âm hồn bất tán. “Có trò vui, thiếp cũng muốn xem xem ”.

Lâm Thiện Nhã kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, dung mạo thanh lệ thoát tục như năm nào đã thay thế khuôn mặt xấu xí đến chói mắt kia, vết sẹo hôm nọ đã đi đâu hết rồi!

Lâm Khinh Trần gắt gao chau mày, hắn không chút bất ngờ với dung mạo bây giờ của nàng, mà chỉ không ngờ đến giờ phút này mà Nguyên Kỳ

vẫn thông dong lạnh nhạt như vậy. Người trong thiên hạ đều cho rằng Nguyên Kỳ chết mất xác ở Long Nhạc sơn, nhưng bây giờ Nguyên Kỳ vẫn bình yên vô sự ngồi ở đây mà thiên hạ vẫn chưa hay biết gì... Căn bản Nguyên Kỳ không quan tâm mọi người có biết hắn còn sống hay sao?

“Thái tử...” Lâm Thiện Nhã nhẹ giọng kêu, vừa định bước lên trước... nhưng chợt nhớ bây giờ nàng và hắn không còn quan hệ gì! Ngày ấy nàng thỉnh hắn cho một lá thư từ hôn, hắn cũng không chút do dự toại thành cho nàng. Tuy nàng rất tuyệt vọng, song cũng không thể quên được hắn.

“Đi thôi.” Lâm Khinh Trần kéo Lâm Thiện Nhã rời đi. Nhưng nàng đã né tay hắn, không chút do dự tiến thẳng về phía Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, mị hoặc nở nụ cười khuynh thành trước mặt họ, “Thiếp Lâm Thiện Nhã bái kiến thái tử.” Đây là cơ hội hiếm có, nàng tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Lâm Khinh Trần thầm kêu lên, đã qua một thời gian dài như vậy mà Lâm Thiện Nhã vẫn không tỉnh ngộ hay sao! Hắn bước lên túm Lâm Thiện Nhã lại, lạnh lùng nói: “Thiện Nhã, muội nhầm rồi. Mấy ngày trước Hạ quốc thái tử đã ngã xuống Long Nhạc sơn! Sao muội có thể nhìn nhận lung tung như vậy?”

Mộ Dung Ca che miệng cười: “Đúng là khéo diễn kịch, nếu xem thêm vài lần nữa, thiếp nghĩ món ăn hôm nay nuốt không trôi rồi.”

Ánh mắt Nguyên Kỳ lộ vẻ lãnh liệt, “Nếu không muốn chết thì rút ngay!”

Nhất thời, sắc mặt của Lâm Thiện Nhã tái nhợt đi, nàng cố giãy dụa nhưng đã bị huynh trưởng khống chế, kéo nàng rời khỏi nơi này.

Thấy bóng lưng hai người rời đi, Mộ Dung Ca hơi lắc đầu nói: “Quả nhiên Lâm Khinh Trần là một tay thông minh tài trí, chỉ tiếc là lại có một muội muội ngu xuẩn như vậy, sớm muộn cũng sẽ hỏng việc. Thái tử muốn thả hổ về rừng?”

Đế Lâm Khinh Trần biết được tin tức của mình lúc này, Nguyên Kỳ vẫn thờ ơ không để ý chắc là đã sớm dự liệu rồi.

“Nàng không chỉ nghịch ngợm, lại còn cơ trí hơn người.” Nguyên Kỳ sùng nịch cười.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhướng lên. Ha... kiểu tán thưởng này nàng thích a!

Bên ngoài tửu lâu, Lâm Thiện Nhã rốt cục đã giật được tay mình, nàng tức giận trừng mắt với Lâm Khinh Trần, “Ca sao vậy?”

“Lâm Thiện Nhã, muội muốn chết à.” Ánh mắt hằn sắc bén, lạnh nhạt cảnh cáo.

Nghe vậy, Lâm Thiện Nhã ngẩng đầu nhìn lên lầu hai... ‘muốn tìm cái chết’? Nguyên Kỳ nở giết nàng sao?

Nếu Mộ Dung Ca không còn trên đời, nhất định hẳn sẽ không vô tình với nàng như vậy, dù gì nàng cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Lâm Thiện Nhã, một Mộ Dung Ca có là gì?

Không ngờ sau vài năm, nàng trở nên hai bàn tay trắng! Nàng thề, nhất định phải để Mộ Dung Ca xoi hổng bụng không!

Lâm Khinh Trần chau mày nhìn vẻ mặt của Lâm Thiện Nhã lúc này, thần sắc hơi tái, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, Nguyên Kỳ lại dễ dàng thả hẳn đi sao? Không sợ hẳn sẽ báo cho Lan Ngọc biết ư? Hay... căn bản hẳn không có sợ?

Rốt cục Nguyên Kỳ là người như nào? Một người mà có thể mưu tính thâm sâu đến độ người ta không thể nắm bắt được.

...

Lan Ngọc lạnh lùng nhìn bóng lưng Tiểu Thập đang gói ghém chuẩn bị rời đi, "Tiểu Thập, ngươi muốn rời khỏi?"

Tiểu Thập trầm mặc đưa lưng về phía Lan Ngọc. Hắn dám khẳng định cái chết của Hạ quốc thái tử và Mộ Dung cô nương có liên quan đến công tử, mà công tử vẫn che giấu tâm tư mình rất tốt khiến hắn có chút kinh sợ. Nghĩ đến đây... hắn gật đầu.

Không chờ Lan Ngọc đáp lại, hắn quay đầu tí nữa đụng phải Lan Ngọc, sau đó xoay người rời đi nhất quyết không trở về.

Đợi bóng dáng Tiểu Thập khuất đi, đáy mắt Lan Ngọc hàn quang lãnh liệt, lạnh giọng mệnh lệnh ám vệ: "Theo dõi Tiểu Thập, nhất định phải tìm cho ra vị trí của xưởng binh khí." Mộ Dung Ca đã sớm có đề phòng, giấu xưởng binh khí kín kẽ như vậy. Hai năm nay Tiểu Thập đi theo giúp đỡ nàng không ít, nhất định Tiểu Thập biết rõ xưởng binh khí được dựng ở đâu!

"Tuân."

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Trở Về Hạ Quốc

Tề quốc.

Thừa Thanh cung.

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy trầm xuống khi nhìn tin tức trong tay, những ngón tay thon dài khẽ dùng sức, tờ giấy trắng liền nát vụn.

Đáy mắt hằn lộ ra một tia phẫn hận... thật đáng giận!

“Quả nhiên trong lòng Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ quan trọng hơn hết thầy. Lan Ngọc đang điều tra vị trí xưởng binh khí mà nàng lại thờ ơ cùng hăn trở về Hạ quốc! Hừ, Nguyên Kỳ chỉ giả vờ giờ vài chiêu thức lừa nàng thì nàng lập tức cam tâm tình nguyện đi theo? Trẫm... có chỗ nào không sánh được với Nguyên Kỳ!”

Ánh mắt Triệu Tử Duy trở nên tàn nhẫn cùng cực.

Nghiêng đầu nhìn đồng tấu chương đã chất thành núi, bây giờ hăn có rất nhiều vấn đề nan giải.

Tề quốc cũng đầy rẫy những nguy cơ rình rập, nếu hăn không sớm tìm ra biện pháp e sẽ càng rắc rối hơn! So với bất cứ ai hăn càng hiểu rõ, âm mưu chồng chất của Lan Ngọc và Triệu Tử Tận, nhưng tạm thời hăn chưa tìm ra kế sách.

Lan Ngọc giao hoát sẽ không để người ta có cơ hội mò được cái đuôi của mình, bằng không Nguyên Kỳ cũng sẽ không ăn một chàm của Lan Ngọc trong thời điểm mấu chốt đó.

“Hoàng thượng, hãy nghỉ ngơi một lát đã.” Lương Hân Hân bưng đến một chén canh nóng, quan tâm hỏi han. Như vậy sẽ không khiến hân chán ghét, nàng chỉ đem canh nóng đưa cho hoạn quan trước cửa, rồi cúi người rời đi ngay.

Nàng chỉ biết cầu trời khẩn Phật, mong hân có thể giải quyết mọi vấn đề một cách suông sẻ, chớ để bị uy hiếp đến tính mạng là được. Còn phía Mộ Dung Ca, nàng nghĩ tới nghĩ lui, nếu Hạ quốc thái tử vô sự như lời đồn, hiển nhiên Mộ Dung Ca cũng không sao.

Có điều, giờ phút này Mộ Dung Ca vẫn không xuất hiện đồng nghĩa nàng đã có lựa chọn, nàng chọn ở bên Hạ quốc thái tử.

Trong khắp hoàng cung Tề quốc đều biết mấy ngày gần đây, tâm trạng của Triệu Tử Duy rất kém, tâm tình bất định. Nàng đã đoán được nguyên nhân.

Lúc Triệu Tử Duy ngẩng đầu chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của Lương Hân Hân, hân khẽ nhăn mày, nói với hoạn quan: “Sau này nếu không có lệnh của trẫm, không cho phép ai tiến vào ngự thư phòng.”

“Vậy chén canh này...?” Hoạn quan run rẩy hỏi.

“Bỏ!” Triệu Tử Duy lạnh giọng nói.

....

Phủ Khánh Lâm vương.

Sau khi sẩy thai, tinh thần Nguyên Ngư sa sút, cả ngày vật vờ không nói. Mỗi ngày Triệu Tử Tận đều bận rộn bên ngoài, rất ít khi hồi phủ. Nguyên Ngư biết được cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Nhưng hôm nay tâm trạng của Triệu Tử Tận rất tốt, hân thân chinh đến phòng thăm nàng.

Nguyên Ngự thấy hân mỉm cười vui vẻ, nhin không được châm chọc nói: “Khánh Lâm vương cao hứng như vậy là do thiệp bị sẩy thai?”

Triệu Tử Tận nhăn mày, lập tức đứng dậy, “Đúng là không thể nói lý!” Vô tình xoay người rời đi.

Nguyên Ngự tự giễu nhìn theo bóng lưng hân, “Ngài vui vì Mộ Dung Ca vô sự phải không? Hay mục đích của ngài lại tiến thêm một bước? Đối với việc mất đi đứa con này, ngài căn bản không hề để ý!”

Thân ảnh tuần mỹ ngoài cửa nghe được những lời này có chút sững sờ, có chút do dự, rồi xoay người trở vào trong phòng.

Nguyên Ngự thấy hân quay lại, có chút run sợ, nhưng vẫn thoải mái dùng giọng điệu châm chọc: “Sao Khánh Lâm vương lại hạ cố quay về? Không phải là muốn biểu hiện chút quan tâm với Hạ quốc Lục công chúa này?” Nguyên Ngự không nể tình nói thẳng vào mặt Triệu Tử Tận. Nàng sẩy thai đã nhiều ngày, hành vi bất di bất dịch của Triệu Tử Tận khiến tim nàng tan nát, không còn chút hy vọng. Nàng biết trên vai hân gánh rất nhiều trách nhiệm, hoài bão cũng rất lớn, nàng thật sự không để tâm, nguyện toàn tâm toàn lực trợ giúp. Nhưng hân cũng phải thật tình đối đãi với nàng mới được.

Đối với sự châm chọc của Nguyên Ngự, đôi ngươi đen của hân hơi tối lại, lập tức bước thẳng đến trước mặt nàng, ngồi xuống, “Đã sẩy thai rồi thì bình tâm tịnh dưỡng đi, nàng nghĩ quá nhiều rồi. Bản vương đã sai người đi hầm các món ăn bổ dưỡng rồi, cứ thong thả mà nghỉ ngơi, những chuyện khác ngày sau hãy nói.

Nhìn thấy dung nhan yêu kiều của Nguyên Ngự đã tái nhợt, đáy lòng hân cũng có chút áy náy.

“Vậy ư? Thế thì thiếp phải cảm tạ vương gia rồi.” Ngữ khí của nàng không đổi. “Xem ra tâm trạng vương gia hôm nay rất tốt. Thiếp rất muốn cảm ơn Mộ Dung Ca và thái tử ca ca.” Nàng biết rất rõ bản thân chỉ là một quân cờ, nếu nàng không phải là Hạ quốc Lục công chúa, muội muội của Nguyên Kỳ, đời nào hãn sẽ nạp nàng làm phi? Từ đầu đến cuối, người khiến hãn có thể từ bỏ tất cả quyền lợi chỉ có mỗi Mộ Dung Ca mà thôi.

Nàng cam tâm tình nguyện vì hãn mà làm hết thảy mọi thứ, thậm chí trả giá bằng đứa con trong bụng, song bây giờ, không những không còn đứa con, mà đến cả trái tim của hãn nàng cũng không có một vị trí nho nhỏ... có khác gì bị biếm vào lãnh cung! Thê tử sẩy thai, phu quân có mấy khi có mặt ở đó.

Nàng hận! Hận bản thân đã biết rõ mình không là gì trong lòng Triệu Tử Tận nhưng vẫn liều sống thử một lần. Nàng cũng hận Triệu Tử Duy, nếu không phải hãn thì bào thai trong bụng nàng đâu bị mất.

"Thiếp mệt rồi, xin vương gia cứ tự nhiên." Đây là lần đầu tiên nàng lên tiếng đuổi hãn, lòng rất chua xót nhưng chỉ biết quay đầu nhìn đi nơi khác.

Đôi mắt sâu thẳm của Triệu Tử Tận biến động... Hãn đứng dậy rời đi.

....

Biên giới Tề quốc, quán trà ven đường.

Nhiều ngày rong đuổi, trong nửa tháng đã đến được biên giới Tề quốc.

Dọc đường đi, từ trong miệng của dân chúng, Mộ Dung Ca được biết triều đình Tề quốc đang biến động, sự kiện ám sát ở Long Nhạc sơn không hề ảnh hưởng đến Triệu Tử Tận, mà ngược lại, thế lực của Triệu

Tử Tận phát triển rất nhanh, vượt cả sự không chế của Triệu Tử Duy.

Xem ra bây giờ Triệu Tử Duy đang ở trong một thế trận nan giải!

Nguyên Kỳ hơi nhướng mày, lòng ẩn nhẫn có đáp án. Hắn thấp giọng hỏi: “Đang lo lắng cho Tề quốc hoàng thượng?”

Mộ Dung Ca hoàn hồn, mỉm cười nhìn Nguyên Kỳ: “Thái tử và Tề quốc hoàng thượng hợp mưu, Tề quốc hoàng thượng còn gì để lo lắng. Thiếp chỉ buồn vu vơ thôi chứ không có nguyên do nào cả.”

Gió thổi qua ngọn cây, mắt quang của Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, khép hờ đôi mắt để che giấu ám quang đang di động, cười nói: “Có phải trên người nàng cũng có chú cá vàng giống như đúc chú cá vàng bản cung từng tặng nàng?” Nói xong, hắn lấy từ hầu bao bên hông một chú cá vàng nhỏ và một chút vệt xà phòng đặt trước mặt Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca khẽ nhướng mày, giữa Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy không đơn giản chỉ hợp mưu với nhau, không biết đằng sau ẩn giấu điều gì? Nếu Nguyên Kỳ không muốn nói thì nàng cũng sẽ không truy hỏi... song nàng rất muốn biết. Nghĩ một lát, cúi đầu nhìn thấy cá vàng và vệt xà phòng, nàng nhin không được cười, bõn cợt hắn: “Đến giờ thái tử vẫn giữ bên người sao?” Nàng cũng lấy chú cá vàng giắt bên hông đặt lên bàn.

Tuy nhìn sơ qua hai chú cá vàng rất giống nhau, nhưng nhìn kỹ mới phải hiện về tỉ lệ và phẩm chất, chú cá mà nàng mua ngoài chợ không khác gì đồ nhái. (nàng thầm rơi lệ)

Nguyên Kỳ mỉm cười nói: “Mộ Dung Ca, nàng không định giải thích với bản cung một chút sao, chú vệt này là có ý gì?”

Mộ Dung Ca có biết gì đâu, song khi tỉ mỉ nhìn lại, nàng chợt nhớ năm đó đã động tay chân lên cục xà phòng đó, khắc hai chữ ‘viên viên’ lên chú vệt. Nàng trừng mắt xấu hổ, “Chuyện xưa năm cũ, thái tử còn canh cánh trong lòng làm gì.”

‘Viên viên’ cũng chính là ‘Nguyên Nguyên’ (ở đây đã dùng từ đồng âm, ‘viên’ và ‘nguyên’ có phát âm giống nhau)

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ nhướn, “Nàng muốn nói qua loa cho qua chuyện là không xong đâu đấy.”

“Thái tử... nghĩ nhiều quá thôi.” Khóe miệng Mộ Dung Ca đánh đánh, cường gượng. Không ngờ một chữ nhỏ xíu mà hắc cũng nhìn thấy. Xà bông dùng để rửa tay, ai rãnh hơi đi để ý trên đó có chữ gì chứ? Đúng là nàng không nên xem nhẹ hắc, đến bây giờ còn lôi chuyện cũ ra nói.

“Từ khi nào nàng đã chuẩn bị sẵn hai xác cháy khô đó? Sau khi đón nhận một phen ngổ lờ chân tình của bản cung xong, đã khiến nàng nảy ra ý tưởng này?” Nguyên Kỳ nhàn nhạt nói. “Mộ Dung Ca, từ nay về sau không được nuôi ý định rời bỏ bản cung. Nàng phải biết, bản cung chỉ cho nàng một cơ hội, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai đâu.” Hắc tựa vào ghế, tư thái tao nhã thanh thản, song trong lời nói đã lộ chút bá đạo bức ép.

Đáy mắt Mộ Dung Ca khẽ lóe, thực ra hai ngày nay nàng đã quyết định sẽ cải tạo hắc, nhưng lòng vẫn luôn có tâm niệm sẽ ‘bỏ của chạy lấy người’ nếu công cuộc cách mạng bất thành. Không lẽ hắc đã phát hiện?

Nếu đã vậy, nàng phải nhân cơ hội này thử hắc một chút. Nghĩ là làm, nàng mỉm cười nói: “Thái tử, thiếp là một người rất nhỏ nhen, nên nếu ghen với người khác, chỉ biết quay đầu bỏ chạy mà thôi.”

Nguyên Kỳ hơi chau mày, ánh mắt mềm nhẹ sủng nịch nhìn nàng, “Mộ Dung Ca, nàng nghịch quá.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca có chút ảm đạm.

Sau bữa trưa ăn trưa, tránh khỏi cái nóng oi bức trong ngày, mọi người tiếp tục lên đường.

Đến trước cổng thành biên giới Tề quốc, cửa thành đóng chặt không cho người ra kẻ vào.

Trên xe ngựa, Mộ Dung Ca nhìn sang Nguyên Kỳ hỏi, “Sao lại như vậy” Suốt đường đi đều thuận lợi thông suốt, sao hôm nay lại bị cản lại.

Bên ngoài truyền giọng của Gia Kiệt, “Bẩm chủ công, thủ vệ muốn đích thân gặp mặt Mộ Dung Trắc phi một lần mới cho mở cổng.”

Mộ Dung Ca thầm kinh ngạc, sao thủ vệ ở biên giới lại muốn gặp nàng?

Nguyên Kỳ mỉm cười nhìn Mộ Dung Ca, “Không sao đâu.” Rồi nói với Gia Kiệt đang chờ bên ngoài, “Nói với họ, bản cung là đương kim Hạ quốc thái tử.”

“Chủ công, thủ vệ dù biết chủ công đang ngồi trong xe nhưng vẫn chấp nhất không cho thương lượng.”

Gia Kiệt có chút khó xử.

Mộ Dung Ca hơi nghi hoặc, chỉ là một thủ vệ cửa thành mà có gan chặn xe ngựa của Hạ quốc thái tử, mạo hiểm cũng muốn được gặp nàng... nhất định có vấn đề. Nàng xống màn lên bước xuống xe đến trước mặt thủ vệ, cười hỏi: “Ta là Mộ Dung Ca. Cho hỏi có việc gì cần gặp?”

Thủ vệ nghe vậy, đánh giá một lượt Mộ Dung Ca, quả giống với nữ tử trong bức họa, lập tức lấy từ trong ngực ra một phong thư cung kính giao cho nàng, “Có người dặn ty chức phải giao tận tay Mộ Dung Trắc phi, thỉnh Mộ Dung Trắc phi cân trọng xem qua.”

Mộ Dung Ca nghi ngờ nhận lá thư, hồ nghi mở ra.

Trên tờ giấy Tuyên Thành sang quý chỉ viết đơn giản mấy chữ.

Hết thấy chỉ là một ván cờ.

Từ vụ ám sát ở Long Nhạc sơn, đến việc Thanh phi trở thành Mộ Dung Trắc phi của hôm nay đều được sắp đặt một cách hoàn hảo, chỉ có người trong ván cờ bị che mờ mắt mà thôi. Tay nàng khẽ run lên. Thật ra từ khi tỉnh lại ở giữa sườn núi Long Nhạc sơn đến khi tìm thấy Nguyên Kỳ... Nàng cũng đã ngầm nhận ra rồi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Quyết Định Của Nguyên Du

Chỉ là nàng ém nhem mọi sự nghi ngờ tận đáy lòng, vì nàng muốn tin vào bảo thân, đích thân đi thử một lần... chỉ một lần mà thôi.

Nét bút trên tờ giấy Tuyên Thành trắng nõn rất mực quen thuộc. Là Triệu Tử Duy đang nhắc nhở nàng? Hay hẳn còn ý gì khác?

Do nàng trầm mặc một lúc lâu nên Nguyên Kỳ cũng xốc màn xe, sâu thẳm nhìn nàng, lo lắng hỏi han: “Có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Ca đặt thư vào trong phong bì trả lại cho thủ vệ, cười nói: “Thư này ta đã xem qua, người phụ trách hủy đi vậy.”

Ánh mắt Nguyên Kỳ đột nhiên tối sầm lại khi nhìn thấy cảnh đó.

Sau khi trở vào xe ngựa, Nguyên Kỳ chỉ mỉm cười chứ không hỏi thêm, chỉ dịu dàng dặn: “Sau này không nên một mình xuống xe, bây giờ hiểm nguy bủa vây, đề phòng một chút vẫn nên.”

Mộ Dung Ca gật đầu nhìn khoe miệng hân đang nở nụ cười khuynh thành hoa mỹ tột bậc, cúi đầu đáp: “Ừm.” Đúng là xung quanh luôn đầy nguy cơ, muốn phòng bị cho hết cũng khó. Trải qua nhiều việc, nàng đã sớm không còn tin vào mọi thứ. Có thể nói, hoàn toàn tin cậy không chút nghi ngờ chỉ có bản thân mình. Nàng không cách nào sắp xếp và xử lý mọi vấn đề một cách kín kẽ và chu đáo, nên chỉ đành sờ soạng, chậm rãi đi vững từng bước một vậy.

...

Cùng lúc đó, trong hoàng cung Tề quốc, Càn Thanh cung.

Triệu Tử Duy khoanh tay đứng trước cửa sổ, đôi mắt hơi nheo lại nhìn về Hạ quốc ở phía xa thật xa.

Bây giờ chắc Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ đã đến biên giới, như vậy nàng sẽ nhận được tín thư của hắn, không biết sau khi đọc xong, liệu Mộ Dung Ca có thay đổi chủ ý? Nàng nên biết một màn cảm động cùng ngã xuống vách núi là do Nguyên Kỳ dàn dựng, có phải Nguyên Kỳ muốn nàng cam tâm tình nguyện rơi vào âm mưu của mình?

“Hoàng thượng, Khánh Lâm vương cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên giọng hoạn quan.

Triệu Tử Tận đến đây vào lúc này? Khóe miệng tà mị lạnh băng của hắn hơi nhếch lên, có phải vì chuyện sẽ thành thân với con gái của tể tướng không nhỉ? Triệu Tử Tận quả thật rất biết tính toán!

Sao hắn lại dễ dàng để Triệu Tử Tận được toại nguyện! Để Triệu Tử Tận mừng hụt mới không uổng phí tâm tư bày binh bố trận của mình chứ!

“Trẫm cảm thấy hơi mệt, nói Khánh Lâm vương hôm khác hãy đến.” Hắn hạ lệnh.

Sắc mặt Triệu Tử Tận lập tức trầm xuống. Triệu Tử Duy không muốn gặp mình? Hắn là đã biết mục đích mình tiến cung lần này. Không lẽ Triệu Tử Duy cho rằng không nhận lời thì hắn không có cách sao? Lấy con gái của tể tướng đương triều là điều hắn nhất định phải làm cho được!

Bây giờ quan trọng nhất là phải khiến Vương tể tướng tuyệt đối trung thành và tận tâm với hắn.

Hai người chỉ ở cách nhau một cánh cửa, nhưng trong lòng đều tự có mưu đồ riêng.

Sau khi Triệu Tử Tận rời khỏi, Triệu Tử Duy mới cho hoạn quan vào phòng.

“Nô tài xin thỉnh an hoàng thượng.”

Bàn tay to khỏe của Triệu Tử Duy vung lên, lạnh giọng hỏi, “Hiện giờ con gái của Vương tể tướng đã có hôn ước với ai chưa?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, hiện vẫn chưa. Năm nay vừa tròn đôi tám hoa xuân.” Hoạn quan cung kính đáp.

“Được lắm, Tân khoa Trạng Nguyên năm nay còn chưa thành gia lập thất, vừa hay cũng xứng đôi vừa lứa với nàng ta.” Triệu Tử Duy cúi đầu.

Hoạn quan lập tức hỏi: "Hoàng thượng muốn ban hôn?"

“Không vội, việc này tạm hoãn lại đã. Để trầm suy nghĩ lại rồi quyết định cũng không muộn.”

Triệu Tử Duy ngẩng đầu, vẻ mặt tà mị mang một nụ cười đầy khí phách.

.....

Thời gian thấm thoát qua, mới đó đã qua một tháng.

Trong Hạ quốc nghị luận liên hồi, dân chúng thương khóc nỉ non.

Bởi vì thái tử mà họ luôn kính trọng đã thiệt mạng, còn chết mất xác ở Tề quốc! Đây chính là một tai nạn thấu trời xanh. Cả nước ai nấy đều biết, hoàng đế Hạ quốc mang trọng bệnh luôn nằm liệt giường, mọi sự tình trong ngoài Hạ quốc đều do thái tử một tay quán xuyến. Nhờ có thái tử anh minh thống trị, mấy năm nay Hạ quốc ngày càng phát triển và cường mạnh, vươn lên đứng đầu các nước!

Nhưng hiện tại vị thái tử cao cao tại thượng trong lòng họ đã chết ở Tề quốc xa xôi, hỏi sao có thể không thương không xót?

Hoàng cung Hạ quốc.

Nguyên Du hơi sững sốt khi biết tin, “Đã chết ở Long Nhạc sơn sao?” Hẳn nào có chút thương tiếc chứ? Đây là kết cục mà Nguyên Kỳ đáng phải nhận được!

Lan Ngọc âm thầm quan sát vẻ mặt của Nguyên Du rồi nói tiếp: “Chỉ là, hai ngày trước nhi thần nhận được tin, ở Tề quốc có người đã nhìn thấy thái tử, có lẽ thái tử may mắn thoát nạn.” Kết quả này hẳn cũng nằm trong dự liệu của hẳn rồi.

Đêm đó Nguyên Kỳ đã quá bình tĩnh, cũng thờ ơ phớt lờ mọi thứ, rồi một tràng ám sát được diễn ra.

“Cái gì?” Nguyên Du trừng to hai mắt.

“Cho nên phụ hoàng muốn làm gì thì phải tiến hành nhanh một chút.” Lan Ngọc nhỏ nhẹ nói, đặt mọi quyết định lên người Nguyên Du, cứ để Nguyên Du làm chủ là được.

Nguyên Du hơi nhú mào, trầm tư trong nửa khắc.

“Năm đó, hình ảnh mẫu thân lúc qua đời... chưa bao giờ nhi thần dám quên.” Ánh mắt Lan Ngọc khẽ nhúc nhích, có chút thất thần nhìn về phía cửa sổ, trầm giọng nói.

Những do dự trong lòng Nguyên Du chợt tan biến, hẳn cũng không bao giờ quên cái chết của Mị Nương. Tuy Nam Cung Thanh Liên đã nhận được trừng phạt thích đáng nhưng vẫn chưa tiêu tan được mối hận trong lòng hẳn! Hẳn dùng sức đập thẳng lên bàn, hai mắt sáng trưng, “Nếu đã vậy thì phải nắm bắt cơ hội lần này. Mau triệu văn võ bá quan đến đại điện!”

Lan Ngọc ôn nhã cười, “Tuân.”

Nguyên Du nhìn theo dáng người cao cao của Lan Ngọc, tấm lưng na ná hăn năm nào, không như Nguyên Kỳ, hoàn toàn khác xa hăn. Khuôn mặt của Nguyên Kỳ nhìn không khác gì Nam Cung Thanh Liên! Hừ, Nam Cung Thanh Liên dù gì cũng chỉ là một tiện nhân, sao có thể bì được với Mị Nương trong lòng hăn? Giang sơn Hạ quốc sao có thể nằm trong tay Nguyên Kỳ chứ!

Đại điện.

Văn võ bá quan đều được triệu tập, bây giờ đều chực chờ ở đại điện.

Nhiều năm nay hoàng thượng không thiết triều, sao hôm nay lại muốn gặp mọi người? Sự kiện nháo nhào lần này trên dưới Hạ quốc bọn họ đều biết, thế nên mọi người đều dự đoán là có liên quan thái tử.

Tầm nửa canh giờ sau, Nguyên Du thay xong quần áo, tinh thần tỉnh táo bước vào đại điện, ngồi lên long ngai có chút xa lạ. Theo sau chính là Đại Hoàng tử Lan Ngọc.

Mọi người đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Đôi mắt Lan Ngọc mềm mại đảo qua mọi người không khác gì một chàng công tử ôn nhuận thuận hòa. Văn võ bá quan đã từng nghe danh Lan Ngọc từ lâu, bây giờ tận mắt nhìn thấy càng thêm bội phục.

Một người có tấm lòng từ bi hỷ xả, lòng mang thiên hạ, chí công vô tư này trên đời ít gặp! Hạ quốc có được Đại Hoàng tử này chính là phúc lớn của dân chúng Hạ quốc a!

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Quần thần cùng quỳ lạy.

Nguyên Du ngồi xuống, ánh mắt đầy uy nghiêm của bậc vương giả lạnh lùng đảo qua mọi người, tập trung khí lực, cao giọng nói: “Các vị ái khanh, đứng dậy cả đi! Hôm nay trẫm có một việc quan trọng cần tuyên bố.”

Chúng đại thần bốn mắt nhìn nhau, không biết là chuyện gì mà hoàng thượng phải đích thân lâm triều?

Tuy Nguyên Du không hề thiết triều trong nhiều năm, song uy nghi vẫn trấn áp mọi người. Mắt hắn mang vẻ nham hiểm đảo một lượt, mới lạnh lùng cất tiếng: “Các vị ái khanh không cần đoán mò. Chắc mọi người đã biết nửa tháng trước thái tử gặp nạn, ở Long Nhạc sơn Tề quốc đã bị người ta ám sát ngã xuống vực sâu? Hiện tại đã hơn một tháng vẫn chưa nhận được tin tức gì, trẫm thật sự rất đau lòng. Sức khỏe của trẫm một ngày kém hơn một ngày, Đông cung không thể bỏ trống, nên trẫm có ý sắc phong Đại Hoàng tử làm Đông cung thái tử, các vị đại thần có ý kiến gì không?”

Văn võ bá quan khắp triều đều nhăn mày lắc đầu, đồng thanh nói: “Việc này không ổn, bây giờ thương thế của thái tử còn chưa rõ, sao có thể vội vàng thay thế Đại hoàng tử vào Đông cung thái tử được? Như vậy rất khó để an phục lòng người trong thiên hạ?”

Nguyên Du hiển nhiên nghe được những lời này, có chút thiếu kiên nhẫn nhướn mày, lạnh giọng nói: “Các vị ái khanh cho rằng thái tử còn khả năng quay trở về?”

"Thiết nghĩ cũng nên chờ thêm một thời gian, đường đột thay thế vị trí Đông cung thái tử thì rất khó phục chúng." Tể tướng đương triều tự tin bày tỏ ý kiến, ông và rất nhiều người đều không đồng ý để Lan Ngọc làm Đông cung thái tử.

Mắt quang Lan Ngọc khẽ nhúc nhích, quả nhiên căn cơ của Nguyên Kỳ trong triều rất vững, đã mất tích hơn một tháng mà vẫn được các vị đại thần tín nhiệm.

Nguyên Du ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lan Ngọc, thấy Lan Ngọc chỉ cúi đầu, vẻ mặt không những không có chút bất mãn, ngược lại trên tuấn nhan còn đang nở một nụ cười ấm áp, không khác gì Mị Nương năm đó khiến hấn động lòng, trọn đời không thể nào quên.

Hắn tàn nhẫn mạnh tay đập lên long ngai, đồng dặc nói: “Ý trẫm đã quyết, các khanh muốn cãi lại?”

Ánh mắt Lan Ngọc bình thản quét qua các vị đại thần, thu trọn thần sắc của mỗi người vào lòng.

Các vị đại thần đều hoảng sợ, lập tức quỳ gối, trăm miệng một lời đồng thanh: "Thỉnh hoàng thượng suy xét."

"Thỉnh hoàng thượng suy xét."

Mọi người đồng loạt hô lên.

Thấy vậy, Nguyên Du nổi giận, đã nhiều năm không vào đại điện, bây giờ chỉ mới hạ một quyết định thì văn võ trong triều đã không đứng về phía hắn?

Lúc này, Lan Ngọc mới dịu dàng nói: "Thái tử gặp bất trắc, bản điện hạ cũng rất đau lòng. Nếu các đại thần đã đề nghị chờ thêm ít hôm... vậy nhi thần mạo gan xin phụ hoàng cứ chờ thêm vài ngày vậy."

Nghe vậy, Nguyên Du có chút kinh ngạc, “Ngọc Nhi, con có biết mình đang nói gì không? Ý trẫm đã quyết, tuyệt đối không thể thay đổi! Thật nực cười, trẫm thân là vua của một nước, sắc lập Đông cung Thái tử còn phải chờ sự đồng ý của bọn họ sao? Thiên hạ biết được thì thánh nhan ta vứt đi đâu!”

Lan Ngọc không nói gì.

Các vị đại thần thấy Lan Ngọc không lên tiếng cũng có chút kinh ngạc. Đối với hoàng gia, được trở thành thái tử ngày sau kế thừa ngôi vị, nào ai lại không ra sức tranh giành?

Nếu quả thực thái tử không thoát chết thì sẽ thế nào?

Thật ra ngã xuống vách núi ở Long Nhạc sơn rất khó khả năng còn sống.

Các vị đại thần dưới thái độ cường ngạnh của Nguyên Du và sự thoái nhượng khiêm tốn của Lan Ngọc, dần dần có chút do dự.

"Trẫm đã sai người soạn xong thanh chỉ, ngày hôm nay sẽ bố cáo thiên hạ. Ngày sau các vị ái khanh cứ tận tâm phụ trợ thái tử là được!" Nguyên Du nghiêm mặt lại, lạnh giọng đến nỗi không cho ai được phép cự tuyệt.

Vẻ mặt Lan Ngọc có chút khó xử, mỉm cười gọi, "Phụ hoàng..."

Ngay thời điểm mấu chốt nhất, không ai ngờ lại có sự cố phát sinh.

Dưới đám thị vệ vây quanh, nam tử có dung mạo khuynh thành thông dong tiến vào điện, nơi mắt hắc đảo qua tuyệt đối không ai dám nhìn thẳng lại, chỉ biết cúi đầu, cam tâm tình nguyện phục tùng. Văn võ bá quan còn đang phản đối ý định của Nguyên Du đều thở phào, mừng rỡ nhìn hắc.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Đã Trở Về.

Ha ha, chẳng phải bọn họ đã từng nói sao, vị thái tử như thần thoại sao dễ dàng chết mất xác ở Tề quốc được? Chỉ một Long Nhạc sơn sao có thể làm khó thái tử của họ?

Nét tươi cười trên tuấn nhan của Lan Ngọc dần biến mất.

Nguyên Du có chút khó tin nhìn Nguyên Kỳ, không ngờ mạng hãn lại lớn như vậy!

Nguyên Kỳ tiến vào đại điện chính, khom người thi lễ với Nguyên Du, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như vậy, khoe môi nhếch lên cười khế, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

"Người..." Sắc mặt Nguyên Du khẽ biến, chỉ tay về phía Nguyên Kỳ. Hừ, thật biết chọn thời điểm mà hiện thân!

“Nhi thần bất hiếu đã để phụ hoàng lo lắng! Nhờ có phụ hoàng hồng ân tề thiên, nhi thần mới giữ được mạng sống. Nhi thần vừa về đến Hạ quốc đã lập tức hồi cung, không muốn để phụ hoàng, đại ca và quần thần lo lắng, cũng may... vừa kịp lúc.” Ánh mắt Nguyên Kỳ nhẹ nhàng đảo qua Lan Ngọc, cười nói.

Ánh mắt Lan Ngọc khẽ tối đi, hai mày khóa chặt. Nguyên Kỳ nhất định cố ý xuất hiện vào thời khắc này.

“Ồn trên phù hộ, thái tử bình an vô sự! Thật đúng là phúc của Hạ quốc!” Quần thần đồng thanh.

Nụ cười trên môi Nguyên Kỳ vẫn đầm đạm như vậy, nhưng ánh vào trong mắt Nguyên Du và Lan Ngọc thì sắc bén cực điểm.

Nguyên Kỳ chậm rãi tiến về phía long ngai, đứng bên cạnh Lan Ngọc, trước mặt quần thần lấy ra một cây ngân châm, “Vật này chắc đại ca phải biết. Hôm đó nếu không có đại ca ra tay cứu giúp, nhất định một kiếm của ám vệ đã lấy mạng bản cung. Có điều, nội lực của đại ca quá thâm hậu, giết được ám vệ đồng thời cũng đâm thương bản cung.”

Lời này khiến mọi người đều ồ lên.

Đại hoàng tử đã thương thái tử ư?

Nguyên Du giận tái mặt, trừng mắt với Nguyên Kỳ, lạnh giọng nói: "Đại Hoàng tử học nghệ không tinh, làm thái tử bị thương chỉ là ngoài ý muốn."

“Cũng đã làm thái tử bị thương, bản điện hạ chối không khỏi tội, vì thế xin tự phạt cấm túc ba ngày vậy.” Giọng của Lan Ngọc rất mực bình tĩnh, không chút hoảng hốt.

Nghe vậy, Nguyên Kỳ lắc lắc đầu, “Sao bản cung có thể trách tội đại ca được? Nếu chẳng may gặp phải bất trắc, nhất định còn phải phiền đại ca thay thế địa vị Đông cung thái tử, trợ giúp phụ hoàng quản lý Hạ quốc thôi rồi.”

Hai bàn tay dưới cánh tay áo Lan Ngọc khẽ xiết chặt, “Thái tử thật biết nói đùa.”

“Sao?” Nụ cười của Nguyên Kỳ càng thâm sâu hơn, các đại thần còn chưa kịp nhìn ra trong mắt Nguyên Kỳ đã lộ vẻ lãnh liệt, vẻ tươi cười muốn mang theo máu tươi khiến người nhìn thấy phải run sợ.

Hiển nhiên Nguyên Du và Lan

Ngọc nhìn thấy rất rõ ràng. Đồng tử hai người hơi co lại.

Đợi một lát, sau khi đại diện hoàn toàn trở nên yên tĩnh, Nguyên Kỳ mới xoay người về phía đại thần, “Đã khiến các vị phải lo lắng. Hiện giờ bản cung bình an vô sự.”

Nguyên Du nhìn theo lưng Nguyên Kỳ mà hối hận không thôi. Năm đó không nên tìm ra hắc, đưa hắc về Hạ quốc để bây giờ trở thành chướng ngại vật ngáng ngay chân mình!

Thần sắc Lan Ngọc ngưng đọng, tuấn nhan vẫn mang nét cười mềm nhẹ, nhưng trong lòng hắc hiểu rõ hơn hai hết, mấy tháng nay từ Hạ quốc đến Tề quốc đã có kết cục, Nguyên Kỳ toàn thắng, còn hắc thì bại trong thâm rồi.

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Mộ Dung Ca hồi phủ thái tử trước, đám hạ nhân không hề cảm thấy xa lạ với nàng.

Song đối với trên dưới phủ thái tử, hai năm trước Mộ Dung Ca đã chết rồi, nên khi thấy nàng trở về, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Mộ Dung Ca chỉ tươi cười giải thích một chút, cứ xem như vụ cháy hai năm trước chỉ là một tai nạn. Hạ nhân trong phủ thông minh hơn người đương nhiên phải biết, những việc của chủ tử bản thân không được phép hỏi tới, nên ban đầu chỉ có kinh ngạc, về sau đều lẳng lặng đón nhận một kết cục mà nàng vạch ra. Nàng cảm thấy rất hài lòng.

Vốn dĩ quản gia đã cho sắp xếp lại Bạc Khang các để nàng vào ở, nhưng nàng có chút kháng cự với nơi này nên chỉ tùy ý chọn đại một tiểu viện, tên Lan Dương các để ở.

Hơn hai năm nhưng phủ thái tử vẫn không thay đổi gì.

Nơi này vẫn phủ đầy hoa phù dung đen. Nàng lại quên hỏi Nguyên Kỳ, đám hoa phù dung đen này lai tạo ra sao, hay tìm được giống ở đâu mà sinh trưởng tốt tươi như vậy, bốn mùa không phai tàn.

Nghỉ ngơi được một lát, nàng đích thân xuống bếp làm bữa tối. Cứ xem như khao thưởng mấy ngày qua đi đường mệt mỏi cũng được! Hoặc là tự chúc mừng bản thân lại một lần nữa trở lại phủ thái tử.

Có lẽ tâm trạng thay không giống nhau, hoặc có thể đã trải qua rất nhiều việc, nàng chợt phát hiện, trong phủ thái tử này đối với nàng có một ký ức không thể xóa mờ, nó chứa đựng nỗi bi thương, rồi rãm, sự vui vẻ, cần trọng suy tính... Ha, thế sự vô thường quá, đúng là không ai ngờ được ngày mai sẽ ra sao.

Nguyên Kỳ hồi phủ nghe nói Mộ Dung Ca vào ở La Dương các, còn tự tay chuẩn bị bữa tối chờ hần, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác lạ thường. Hần không biết nên miêu tả thứ cảm giác này như thế nào, tựa như trong con tim đầy băng giá và đêm đen được rót vào những tia nắng ấm áp của thái dương.

Vào trong phòng, thấy nàng ngẩng mặt tươi cười nhìn mình, hần thoáng khựng lại. Thứ cảm giác ấm cúng và chờ mong này hình như nhiều năm qua chưa hề có qua.

Nữ tử trước mặt đang chờ hần về nhà, cùng dùng một bữa cơm... Quay sang nhìn những món ăn thơm ngon trên bàn, đến đáy mắt hần cũng lộ ra ý cười, dịu dàng hỏi nàng: “Nàng vì bản cung mà chuẩn bị?”

“Đương nhiên.” Mộ Dung Ca sáng khoái gật đầu, thong thả chờ hần ngồi vào chỗ.

Nàng cũng ân cần đưa đĩa cho hắn, khuôn mặt tươi cười trong sáng nói: “Đây đều là thiếp dựa trên khẩu vị của thái tử mà làm, cũng bỏ một phen tâm tư, thỉnh thái tử thử nếm qua và góp ý.”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ nhướng lên, nét cười trong mắt vẫn lộ rõ, thông thả gấp một miếng thịt nướng cho vào miệng, mùi thịt thơm ngọt lan tỏa trong khoang miệng, chưa bao giờ hắn nếm qua món thịt nướng ngon như vậy. Hắn tao nhã gật đầu, “Đúng là rất ngon.”

Khóe miệng Mộ Dung Ca nhếch lên, trong mắt lộ nét cười gian xảo.

Nguyên Kỳ vẫn chưa ngẩng đầu, một mặt vẫn chỉ thông thả dùng bữa, một lát sau mới nhàn nhạt hỏi: “Hôm nay nàng đã vào tắm cung?”

“Ừc!” Khóe miệng nàng khẽ bẹp xuống. Không ngờ hắn lại đoán được!

“Không tìm được gì phải không?” Nguyên Kỳ cười nhẹ hỏi.

Khóe miệng Mộ Dung Ca khẽ cương lại, nàng cười ‘khăng khặc’, tự tay gấp thêm một miếng thịt gà cho hắn, có chút tự đắc nói: “Cũng có thu hoạch.”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ lại nhướng lên, chờ nàng nói tiếp.

“Một vạn lượng ngân phiếu.” Mộ Dung Ca cười khẽ. Lúc rời Tề quốc vẫn chưa có chuẩn bị, trên cơ bản toàn bộ gia tài của nàng đều ở xưởng binh khí. Bây giờ đã quay về Hạ quốc hiển nhiên phải có chút bạc phòng thân chứ.

Nguyên Kỳ chỉ im lặng mỉm cười, tiếp tục dùng bữa...

Khoan đã, có gì đó không đúng ở đây, sự trầm mặc của Nguyên Kỳ khiến Mộ Dung Ca cảm thấy có gì đó bất ổn, hắn có thể dễ dàng cho mình đặc ý như vậy sao? Không thể!

Ôm một mối tương tư đến khi bữa tối kết thúc, hăn mới nhẹ nhàng lau sạch khóe miệng, dùng một thái độ từ tốn, phải nói là rất chậm để nói: “Tờ ngân phiếu một vạn lượng đó là do bản cung cho quan phủ mang đến, chỉ là ngân phiếu giả thôi.”

“Cái gì?” Mộ Dung Ca xem tí nháy dựng lên. Từ thời cổ đại đã lưu hành sở thích xài đồ giả sao? Ngân phiếu cũng có thể làm giả! Hèn gì từ nãy đến giờ hăn đều im lặng không nói, thì ra đã sớm có dự liệu rồi! Trời hời... Lòng nàng thâm rơi lệ!

...

Mấy ngày qua, tin tức từ phía Tề quốc truyền đến, bây giờ Triệu Tử Duy đang gặp phải áp lực từ nhiều phía. Loạn dân náo động không thể chống đỡ kịp. Triệu Tử Duy đã phái quan viên đến giải quyết việc này, nhưng khi trở về lại nhận được một tin khiến người ta chao đảo.

Loạn dân không chấp nhận hòa giải, họ đều không vừa lòng với đương triều thiên tử, do đương triều thiên tử không phải là người mà tiên hoàng muốn truyền ngôi! Hành vi nghịch thiên vô đạo đức như vậy nhất định sẽ bị trời phạt.

Thanh thế của loạn dân ngày càng lớn, số người gia nhập ngày càng tăng.

Triệu Tử Duy phải lập tức nghĩ biện pháp áp chế, nếu không phải số lượng loạn dân quá lớn, lại không thể dùng biện pháp mạnh, bằng không việc này sớm đã được giải quyết ổn thỏa.

Thật ra, có người đứng đằng sau, âm thầm giật dây nên việc này mới ngày càng khó giải quyết như vậy.

Cho nên, khi đối mặt với sự sốt ruột của văn võ bá quan, thần khí của Triệu Tử Duy vẫn điềm thản không bị ảnh hưởng. Lúc mọi người đều thống nhất dùng biện pháp cứng rắn để dẹp loạn thì Triệu Tử Duy đã ra một quyết

định đẩy chấn động. Sử dụng vũ lực, sẽ do Lưu Vân đại tướng quân cầm quân đi bình loạn.

Bất ngờ là trong đám loạn dân bị Lưu Vân trấn áp một cách không lưu tình thì đồng loạt lộ diện, hơn trăm người đều có võ công cao cường. Việc này lan truyền ra khắp trên dưới Tề quốc, ai nấy đều biết vụ việc lần này có người đứng sau xúi bẩy, ý đồ vu khống cho đương kim thánh thượng.

Đám bạo loạn đã tạm thời dẹp yên. Khắp Tề quốc lại khôi phục sự bình yên như lúc ban đầu, dân chúng vẫn có thể an cư lạc nghiệp.

Trong triều không còn ai dám phản bác mệnh lệnh của Triệu Tử Duy.

Về phía Khánh Lâm vương, do Khánh Lâm vương phi bị sảy thai nên chưa từng vào triều, chỉ xin được nghỉ ở nhà chăm sóc vương phi.

Triệu Tử Duy nhận được tình báo của thám tử thì sắc mặt trầm hẳn xuống, lạnh giọng nói: “Quả đúng là do Lâm Khinh Trần đứng sau làm loạn.”

“Hoàng thượng, xin hãy phái thần đi giải quyết Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã đi.” Lưu Vân chủ động. Năm đó còn ở phủ thái tử Hạ quốc, do có quan hệ với Mộ Dung Ca, hắn chưa xem Lâm Thiện Nhã ở trong mắt. Huống hồ còn tí nữa mất mạng trong tay Lâm Thiện Nhã. Còn Lâm Khinh Trần thì chỉ biết dung túng mọi hành vi của em mình. Bây giờ còn dám nhắm vào hoàng thượng, thật không thể dung thứ!

Đôi mắt tà mị của Triệu Tử Duy hơi lóe lên, hắn cười lạnh, “Bọn họ đã muốn diễn tuồng sau lưng ta, trẫm há không toại thành cho họ! Cứ dẫn dây để bọn họ tự chuốc họa là được, không cần phải ô uế bàn tay của trẫm. Việc này giao cho người làm đó.”

“Tuân.” Lưu Vân lĩnh mệnh lập tức lui ra. Song vừa ra đến trước cửa, Triệu Tử Duy bỗng gọi hắn lại, trầm giọng nói: “Đừng lo, không lâu nữa

người sẽ báo được thù.”

Nghe vậy, cơ thể Lưu Vân khẽ động, bộ dáng Bích Nhu chết thảm vài năm về trước như tái hiện ở trước mặt, suốt đời này hẳn sẽ không quên mối thù của Bích Nhu! “Tạ hoàng thượng!”

Triệu Tử Duy lại cúi đầu nhìn một phong thư khác trước mặt, lá thư này được thủ thành biên giới gửi trả về.

Mộ Dung Ca đọc xong thư này vẫn không thay đổi chủ ý, hiện giờ đã cùng Nguyên Kỳ về đến Hạ quốc. Nàng muốn cùng Nguyên Kỳ cùng tiến cùng lùi ư? Thậm chí không hề để tâm bên người Nguyên Kỳ có bao nhiêu cơ thiếp, và còn chuẩn bị đại hôn với người khác?

Nàng...

Có thể sao?

Đáy mắt hẳn lộ ra những tia lạnh lùng sắc bén, và... một chút đau.

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Mộ Dung Ca đang ngồi ngắm hoa phù dung đen trong dịch đình ở hoa viên trong phủ thái tử, tò mò hỏi Nguyên Kỳ: “Loài hoa này nở quanh năm suốt tháng, không hề khô héo, thái tử tìm giống hoa này ở đâu vậy?”

“Là của mẫu thân ta sinh thời để lại.” Âm quang khẽ lóe qua trong mắt Nguyên Kỳ, hẳn trầm giọng đáp.

Nàng có chút áy náy, “Thiếp xin lỗi, thiếp vô tâm quá, thật sự không cố ý nhắc đến thân mẫu của ngài.” Quen biết Nguyên Kỳ đã lâu, nàng cũng loáng thoáng nhận ra, nhắc đến mẫu thân của Nguyên Kỳ là một điều tối kỵ. Có lẽ thời điểm hẳn chưa được Nguyên Du triệu hồi hoàng cung, hẳn đã

rất hạnh phúc. Bây giờ ở trong cung, cuộc sống của hân qua mỗi một ngày đều phải đề phòng cẩn trọng, dù hân buồn hay vui thì trên mặt vẫn luôn nở một nụ cười nhàn nhạt, đã là người thì sao có thể luôn luôn cười vui vẻ được. Thói quen đã hình thành một lớp mặt nạ bao phủ mọi hy vọng ái ố của hân.

Nguyên Kỳ mỉm cười vươn tay vuốt ve bờ má trắng nõn mượt mà như da em bé, ánh mắt nhu hòa đến cực điểm, “Mộ Dung Ca, nàng muốn biết hoa phù dung đen tồn tại như nào không?”

Mộ Dung Ca gật gật đầu.

"Nguyên bản hoa phù dung có màu trắng, nhưng có người con gái đã dùng máu mình để nuôi hoa. Mục đích của nàng rất đơn giản, chỉ mong tình lang có thể ghé mắt trên người mình lâu một chút. Chỉ là cô gái đó hồn nhiên không biết, những gì mình làm chỉ là hoài công. Hoa phù dung do nàng dùng máu để nuôi biến cả thành màu đen." Sắc mặt Nguyên Kỳ một thoáng mê man, tựa hồ đang chìm trong một hồi ức đau buồn.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca lập tức nắm chặt tay hân, không cho hân nói tiếp, “Thái tử, thiếp không có hứng thú với việc này nữa.”

“Mộ Dung Ca, nàng có cho rằng Đại Hoàng tử chỉ là một kẻ đạo mạo quân tử không? So với bản cung, ai dơ bẩn hơn?” Nguyên Kỳ cảm nhận được bàn tay đang nắm tay mình rất ấm áp, ấm đến độ có thể sưởi ấm lại bàn tay lạnh ngắt khi nhớ về nỗi đau trong quá khứ. Tim hân cũng dần trở nên ấm áp.

Mộ Dung Ca khẽ nhượng mày nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của hân, bình thản đáp: “Sau khi phát sinh rất nhiều chuyện, thiếp cảm thấy Lan Ngọc công tử rất giỏi ẩn mình, che giấu hết thảy rất tốt.”

...

Lưu Tùng Nguyên xuất hiện phủ thái tử khiến Mộ Dung Ca có chút bất ngờ. Tuy hãn thường xuyên bên ba giữa các nước, vì công việc làm ăn sẽ tới lui không ngừng, chỉ không biết sao hãn lại trực tiếp đến phủ thái tử?

Mộ Dung Ca đang tản bộ trong sân, nên mới đầu Lưu Tùng Nguyên chỉ bắt gặp bóng lưng của nàng.

Nên mới gọi to: "Mộc cô nương."

Chợt nghe được tiếng gọi thân thuộc, nàng xoay người theo bản năng, trước mắt chính là Lưu Tùng Nguyên, người bạn hợp tác ăn ý mấy tháng chưa gặp.

Lưu Tùng Nguyên thấy nữ tử trước mặt có dung nhan xa lạ thì hơi thất vọng, xem ra không phải là Mộc cô nương rồi. Mấy tháng nay không hề nhận được tin tức của Mộc cô nương, vừa hay nhìn thấy bóng lưng Mộ Dung cô nương rất giống nàng nên hãn mới nhận nhầm người...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Gặp Lại Lưu Tùng Nguyên.

Có điều, khi chạm phải ánh mắt quen thuộc kia, hần cũng có chút sửng sốt. Ánh mắt này nhìn rất quen. Đột nhiên nhớ lại lúc Khánh Lâm vương Tề quốc nhìn thấy Mộc cô nương đã rất kích động, khi đó hần còn nghi ngờ, có phải Mộc cô nương cố ý che giấu dung mạo thật của mình. Hần hơi ngộ ra, hình như ngày đó Khánh Lâm vương gọi Mộc cô nương là “Mộ Dung Ca? Là Mộc cô nương ư?”.

“To gan! Người từ đâu đến mà dám gọi thẳng tục danh của Mộ Dung Trắc phi?” Tỳ nữ theo cạnh Mộ Dung Ca nghe thấy liền quát lên.

Mộ Dung Ca nghiêng đầu, mệnh lệnh với tỳ nữ, “Người này là bạn tốt của ta, không được vô lễ.”

Tỳ nữ lập tức cúi đầu không dám nói thêm.

Lưu Tùng Nguyên thấy Mộ Dung Ca không hề phản bác, thầm nghĩ dự đoán của hần không sai. Thì ra Mộc cô nương chính là Mộ Dung Ca. Nàng cũng chính là Mộ Dung Trắc phi mà mọi người đồn đãi, người đã cùng Hạ quốc thái tử hồi Hạ quốc, được thái tử Hạ quốc hết mực yêu thích, có thể nói là chuyên sủng tuyệt đối.

Mộ Dung Ca tiến về phía Lưu Tùng Nguyên, cười nói: "Hai năm qua nhờ có huynh chiếu cố, bằng không ta cũng không có ngày hôm nay. Trước là Mộc Khinh, nay là Mộ Dung Ca, chúng ta vẫn là những người bạn hợp tác ăn ý nhất." Đối với Lưu Tùng Nguyên nàng cũng có chút hồ thẹn, trước đây nàng dùng một khuôn mặt khác tiếp xúc với hần, nói cho cùng cũng là đã lừa gạt hần.

Lưu Tùng Nguyên hành tẩu giữa các quốc gia, gặp nhiều hiểu rộng, lại thông minh hơn người, hẳn tự khắc hiểu được với thân phận bây giờ của Mộ Dung Ca, phần tình cảm trong hẳn chỉ có thể áp chế dưới đáy lòng, hẳn cười đáp lời: “Có thể gặp lại Mộ Dung cô nương là sự may mắn của tại hạ. Vừa vặn có chút việc muốn thương thảo với nàng.”

Thần sắc Mộ Dung Ca hơi trầm xuống, gật gật đầu: “Được, chúng ta vào dịch đình phía trước nói chuyện vậy.”

Trong đình,, Lưu Tùng Nguyên không dám quan sát quá kỹ Mộ Dung Ca nên chỉ có thể nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt, trong lòng dấy lên muôn vàn suy nghĩ. Mộ Dung Ca đã từng có dung mạo xấu xí như vậy cũng có thể thu hút được hẳn, huống hồ gì dung nhan thoát tục thanh lệ của nàng bây giờ. Tuy không thể nói là một trang khuynh quốc khuynh thành, thiên hương quốc sắc, song thứ khí chất thanh nhã đã cuốn hút người bên cạnh ngay khi tiếp xúc rồi.

“Lần này, tại hạ đến đây là muốn cùng thái tử thương nghị vụ mua bán binh khí. Mấy tháng nay nàng bắt vô âm tín, vốn dĩ tại hạ định cùng thái tử thương lượng sẽ bàn giao công trình vào năm sau. Tại hạ bốn ba mấy nơi nhưng cũng không tìm được xưởng binh khí nào chế tác ưng ý như của nàng. Không ngờ đến đây lại gặp được một... à Mộ Dung Trắc phi.” Lưu Tùng Nguyên trầm giọng giải thích.

Thì ra vì vấn đề binh khí, khi đó nàng bị Triệu Tử Tận cường ép bắt đi, chưa kịp nói với Lưu Tùng Nguyên một tiếng, mới xảy ra cố sự này. Nàng gật đầu: “Về việc này ta với huynh có thể bàn bạc kỹ hơn.”

“Tại hạ cũng đang có ý này.” Lưu Tùng Nguyên cũng gật đầu, nhìn nụ cười yếu ớt trên môi nàng, mắt hẳn khẽ trầm xuống, từ đáy lòng lại dâng lên một thứ tình cảm vốn được đè nén bấy lâu.

Nguyên Kỳ vừa hồi phủ, khi bước qua khu dịch đình, vô tình đảo mắt liền phát hiện Lưu Tùng Nguyên và Mộ Dung Ca chuyện trò rất vui vẻ. Trước giờ, ít khi hắn thấy nàng thoải mái tán gẫu với ai, tuy ở một khoảng cách khá xa nhưng hắn vẫn cảm nhận được hàng lông mày đầy tự tin của nàng đang dao động, có chút muốn vượt tường. Ấy dà...

Ám quang khẽ di động, hắn hỏi tỳ nữ đứng sau, “Lưu Tùng Nguyên đến đây từ lúc nào?”

Tỳ nữ lập tức trả lời: “Khoảng được nửa canh giờ.”

“Hừm?” Thần sắc Nguyên Kỳ trầm xuống, song tư thái vẫn thông dong bước về phía dịch đình.

“Cứ quyết định như vậy. Ta sẽ để xướng binh khí tiến hành hoạt động với một tốc độ nhanh nhất có thể, tranh thủ một năm sau giao ra đủ số binh khí, nhất định không để huynh phải khó xử.” Mộ Dung Ca thận trọng hứa.

Lưu Tùng Nguyên rất thích bàn chuyện làm ăn với Mộ Dung Ca, nàng luôn luôn có chỗ khiến hắn phải nể phục, nữ tử trước mắt hoàn toàn có đủ khả năng tỏa sáng thu hút mọi ánh nhìn của nam tử trong thiên hạ. Ánh mắt hắn khe nhúc nhích, đôi chút tình ý đã lộ ra trên đuôi mắt.

Cho dù trước đây người ta đồn đãi nàng ra sao, nhưng đối với hắn nàng tuyệt đối có đủ tư cách nhận được sự chuyên sùng của Nguyên Kỳ.

Vừa chuyển tầm mắt đã bắt gặp một thân người vận bộ hắc trường bào, khí thái tao nhã, dung mạo khuynh thế Nguyên Kỳ đang từ từ bước đến. Lưu Tùng Nguyên vô tình chạm phải ánh mắt hắc trầm trầm như hàn đàm lạnh băng mang ý cảnh cáo và chút sát khí, cả người hắn chợt run lên.

Hắn thật sự khiếp sợ, chưa bao giờ Nguyên Kỳ đối với hắn có một sự cảnh cáo cao độ như vậy, không lẽ là do hắn một mình riêng lẽ ngồi nói

chuyện với Mộ Dung Ca, khiến cho Nguyên Kỳ bất mãn? Nguyên Kỳ thật sự để tâm đến Mộ Dung Ca như vậy sao?

Mộ Dung Ca theo ánh mắt của Lưu Tùng Nguyên nhìn về phía Nguyên Kỳ đang chậm rãi bước đến, nàng đứng dậy: “Bái kiến thái tử.”

“Ngồi xuống đi.” Nguyên Kỳ nắm lấy tay Mộ Dung Ca cùng ngồi xuống.

Lưu Tùng Nguyên có một cảm giác rất lạ khi nhìn Nguyên Kỳ ngồi cùng với Mộ Dung Ca. Phải nói sao nhỉ, Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca như một đôi trời sinh tuyệt phối, hẳn hoàn toàn cảm nhận được nhịp thở tương đồng hài hòa của hai người.

“Cần gấp bản cung có chuyện gì?” Nguyên Kỳ nhàn nhạt nhìn về phía Lưu Tùng Nguyên, giọng trầm lại.

Nghe vậy, Lưu Tùng Nguyên như tỉnh ngộ, nếu như trước đây không biết thân phận của Mộ Dung Ca thì hẳn còn dám tơ tưởng ít nhiều, thậm chí sẽ quyết tâm cưới nàng. Nhưng hiện tại, ngồi trước mặt là Hạ quốc thái tử, thâm sâu khó lường, thậm chí không dám đối địch, hẳn chỉ đành dẹp bỏ giấc mộng này, biết khó mà lùi còn hơn. Hắn lập tức trả lời: “Là về vấn đề binh khí...”

...

Gió đêm khẽ thổi qua bầu trời trong vắt, trăng sao soi sáng.

Sau bữa ăn tối, hiếm được một đêm thanh nhàn, Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ đi dạo hoa viên, cùng ngắm cảnh đêm.

Mộ Dung Ca nhìn Nguyên Kỳ, thấp giọng nói: "Lan Ngọc công tử đã âm thầm liên hệ Lưu Tùng Nguyên đặt mua một số lượng binh khí lớn, đều là những dòng khí cụ sắc bén nhất có thể."

"Hử? Nếu hắn đã muốn thì nàng cứ an bày là được." Nguyên Kỳ gật đầu, không chút bất ngờ, tựa hồ đã dự đoán từ trước.

"Ừm." Mộ Dung Ca đồng ý, lòng thầm nhủ 'xem ra phải âm thầm động chút tay chân trong đồng binh khí mới có thể yên tâm được'.

Ánh mắt Nguyên Kỳ thanh lãnh lướt qua nàng một chút, tựa như rất vô ý đặt vấn đề, "Lưu Tùng Nguyên đã từng hỏi cưới nàng?"

Ừc, Mộ Dung Ca hơi nhú mào, sao những lời này nghe không lọt tai lắm nhỉ, hắn đang ghen sao? Có điều, hai ngày nay sống chung với hạ nhân ở phủ thái tử cũng rất thú vị, những tỳ nữ thường hầu hạ nàng thấy nàng không hề chủ động hầu hạ Nguyên Kỳ đều sốt cả ruột, ai cũng sợ nàng sẽ bị thất sủng. Ai nấy đều hết lời khuyên nhủ.

Nàng nhin không được cười đáp: "Chuyện từ thuở xa xưa. Suy cho cùng nam chưa cưới vợ, gái chưa gả chồng, có ai mà không trải qua tình trạng luận bàn chuyện cưới gả chứ."

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng nhú mào lại, có chút lạnh lùng liếc nàng một cái.

Thấy thế, Mộ Dung Ca chợt dạ, 'chi bằng cứ thử phương pháp mà đám tỳ nữ đề xuất, nịnh cho hắn vui một lần xem sao'. Nàng nhin cười không công kích hắn nữa, giả vờ vâng lời mắc cở: "Thiếp vì thái tử ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, ngày nhớ đêm mong... Haizz! Hình dáng và khuôn mặt thái tử như trích tiên trên trời đã ăn sâu vào trong tâm trí, muốn gỡ bỏ cũng không được, phải nói là khắc cốt ghi tâm, trọn đời không quên..."

Hình như mấy năm trước, thái độ của nàng đối với Nguyên Kỳ cũng là như vậy... Lộ chân chó rồi. Thật sự nàng rất muốn xem hắn sẽ phản ứng ra sao.

Khóe mắt Nguyên Kỳ cao thấp liếc nàng một cái, tao nhã nâng tách trà lên từ tốn hớp một ngụm nhỏ, hoàn toàn không bị dao động bởi những lời bộc bạch ‘tình thâm’ của nàng, tựa hồ biết rất rõ nàng chính là kiểu người lời thì nói một đằng nhưng bụng thì nghĩ một nẻo, công lực nịnh nọt quả thực cao thâm. Buông tách trà xuống, hắn mới thờ ơ nói: “Mộ Dung Ca, nàng đang muốn ngủ với bản cung sao?” Nếu không có chuyện thì tuyệt đối Mộ Dung Ca sẽ không ân cần nịnh nọt, vuốt mông hắn.

Khóe miệng Mộ Dung Ca cứng đờ, trực giác mách bảo tối nay nàng càng nói sẽ càng mất mặt thôi! Rõ ràng người trước mặt là một kẻ nhỏ nhen, lời nói sắc bén như dao cạo. Những lời ái muội được thốt ra từ miệng hắn cũng rất ư bình thường. Nàng ho nhẹ vài tiếng, che giấu sự ngượng ngùng, “Khụ... Khụ... Khụ... Thiếp chỉ nhớ một ngàn lượng bạc của mình thôi mà.”

Khóe miệng Nguyên Kỳ hơi nhếch lên, “Nàng sở hữu cả xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ, ngồi ôm những mấy vạn gia tài. Mộ Dung Ca... nàng là nghĩ một đằng nói một nẻo thì đúng hơn.”

Mộ Dung Ca cố gắng định thần, vô thức nâng tách hớp một ngụm trà, nhếch miệng cười, “Sao thái tử không nói bản thân mình tự suy bụng ta ra bụng người, là thái tử muốn thì đúng hơn. Có gì phải đùn đẩy sang thiếp là ‘nói một đằng làm một nẻo’ chứ?”

Ánh mắt Nguyên Kỳ nhàn nhạt quan sát thần sắc của nàng, dịu dàng nhìn theo đôi người đen lách như muốn phát sáng kia, bất giác cười khê: “Nàng đồng ý sao?” Đáy mắt hắn khẽ ẩn hiện chút dục vọng, nhu tình thoáng ẩn thoáng hiện.

Hai gò má của Mộ Dung Ca chột ửng đỏ lên, người của thời đại này sao cứ thẳng thắn nói trắng ra những chuyện nam nữ hoan ái nhỉ! Nàng khẽ quay mặt đi, trong mắt có chút do dự, khi nàng còn chưa xác định hết thảy, nàng cảm thấy quan hệ giữa mình và hắn hiện giờ cũng rất tốt rồi. Nàng

thong thả đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời cao chứ không đáp lại.

Thấy vậy, ánh mắt Nguyên Kỳ khẽ tối lại.

Không còn khí thế bức người phải ứng thuận, cũng không nói những lời thề sấm son, giờ phút này hai người ở chung với nhau là hoàn toàn tự nguyện và hòa hợp.

...

Hoàng cung Hạ quốc.

Lan tay đặt một viên cờ trắng lên bàn cờ, khí chất dịu dàng như tiên trên trời, mỗi đi một nước cờ hần đều vô cùng tự tin và chắc chắn.

"Đại Hoàng tử, mới đầu Tiểu Thập đang trên đường đến Lương quốc, sau nghe tin thái tử trở về Hạ quốc cũng lập tức quay đầu về phía Hạ quốc. Xưởng binh khí vẫn chưa thăm dò được." Một ám vệ cúi đầu bẩm báo.

"Mộ Dung Ca đã có ý giấu kín, hiển nhiên người khác sẽ không dễ dàng tìm thấy. Nếu đã vậy, thôi đừng tìm nữa." Lan Ngọc khẽ dừng tay trên bàn cờ, nhẹ giọng hạ lệnh.

"Tuân." Ám vệ lập tức đáp.

tin tức sau, liền lập tức chạy về Hạ quốc. Binh khí xưởng như cũ là không gì tin tức." Một gã thân một thân hắc y ám vệ cúi đầu bẩm báo nói.

Lan Ngọc nhìn lại ván cờ, thế cờ trắng đã dần lộ khuyết điểm, chuẩn bị vào thế bí. Đáy mắt hần khẽ dao động, thấp giọng nói: "Âm thầm giám sát động tĩnh của các quan viên từ ngũ phẩm trở lên trong triều, nếu ai mạnh động lập tức động thủ. Việc này nhất định phải hoàn thành trong vòng ba tháng."

"Đại Hoàng tử yên tâm, bây giờ đã có năm tên quan bị ty chức nắm được điểm yếu. Chỉ cần Đại hoàng tử cần, ty chức sẽ lập tức đưa ra, tuyệt đối không để Đại hoàng tử phải thất vọng." Âm vệ cực kỳ cung kính nói.

Lan Ngọc gật gật đầu, "Tình hình các quốc gia khác sao rồi?"

"Theo sự sắp xếp của Đại Hoàng tử, mấy ngày gần đây sự phân tranh giữa các nước cũng dần tăng lên. Ngoài Hạ quốc, Tề quốc và Lương quốc thì năm nước còn lại ngày ngày cũng chìm trong khói lửa chiến tranh. Hiện tại đã có ba quốc gia không thể chống đỡ được nữa, đại khái không đến một hai tháng sẽ bại trận hoàn toàn."

"Theo tốc độ này, không lâu nữa sẽ hiện ra tình thế tam quốc chân vạc rồi. Dựa vào quốc lực hiện tại của Hạ quốc, ngày sau muốn thống nhất thiên hạ cũng là điều có thể làm được." Lan Ngọc trầm mặc nửa khắc mới chậm rãi nói. Những năm gần đây hao tổn tâm cơ bên ba giữa các nước là muốn để phần đông các tiểu quốc đều dần rơi vào cảnh chinh chiến, dần dần không thể chống đỡ được, đến khi hãn muốn chỉ cần động chút tay chân thì sẽ không trụ vững nữa, lập tức tan rã.

Âm vệ càng không khỏi khâm phục Lan Ngọc.

Lan Ngọc phất phất tay, "Lui ra đi."

Âm vệ lĩnh mệnh, khom người lui về phía sau.

Lan Ngọc cúi đầu quan sát thế cờ, hơi nhíu mày, giọng rất nhỏ: "Đã qua nhiều ngày, Nguyên Kỳ biết được ta lên thu mua binh khí nhưng vẫn không hề có động thái gì. Hãn thật sự tự tin như vậy sao?" Hay chỉ bởi vì người cung cấp binh khí là Mộ Dung Ca? Vì thế nên Nguyên Kỳ mới vạn lần an tâm như vậy?

Rốt cục, Nguyên Kỳ đang đợi điều gì? Nhưng Nguyên Kỳ người có thể đợi, Lan Ngọc ta thì không thể...

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Uy Hiếp.

Tề quốc hoàng cung, ngự thư phòng.

Triệu Tử Duy tức giận gầm lên một tiếng, đưa tay quật đổ toàn bộ tấu chương xuống đất, nhất thời một mảng hỗn độn.

“Chỉ là một tiểu quốc nhỏ bé mà cũng muốn khiêu khích một cường quốc ư?” Triệu Tử Duy phẫn nộ quát.

Mấy ngày gần đây, tuy bạo động đã được Lưu Vân dẫn quân bình loạn xong, song chỉ yên tĩnh được vài ngày thì phía biên giới lại gặp chuyện!

Binh lính thủ thành vùng biên cương bị tổn thất khá nặng!

“Chỉ là một tiểu quốc, hoàng thượng cho thần mười ngày thời gian là được.” Lưu Vân bước ra, chủ động xin được lĩnh binh giết giặc. Cả triều văn võ này không có mấy người mà Triệu Tử Duy có thể tin nhiệm được, cho nên việc này giao cho hắn là giải pháp tốt nhất, vừa hay nhân cơ hội này để hắn đi tìm chứng cứ chứng thực những sự náo loạn gần đây đều do Khánh Lâm vương mưu đồ soán ngôi bày ra.

Triệu Tử Duy nhíu mày trầm mặc, những việc này liên tiếp xảy ra khiến hắn không kịp đề phòng. Chỉ là những việc này đều được sắp đặt một cách cao minh, trong một khoảng thời gian ngắn không dễ tìm được chứng cứ. Sau lưng của Triệu Tử Tận còn có Lan Ngọc, mình tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Nếu bây giờ để Lưu Vân dẫn quân ra biên giới, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất cũng phải mất khoảng một hai tháng.

Hắn mơ hồ lướt nhìn một loạt cả triều văn võ, thật sự không mấy ai đáng tin. Hắn muốn thông qua cơ hội lần này triệt để nắm bắt được chứng cứ trong tay, không thì cũng phải nhân lúc Triệu Tử Tận không kịp phòng bị, một hai ba nhổ cỏ tận gốc thế lực của hắn mới được. Suy cho cùng Lưu Vân cũng là người chân thành dễ khiến người ta phải mở lòng... Hắn gật đầu, “Nếu đại tướng quân đã chủ động xin đi, việc này giao cho người vậy.”

Phủ Khánh Lâm vương.

Triệu Tử Tận được biết Lưu Vân sẽ dẫn quân ra biên giới, khóe miệng khéo lên một nụ cười lạnh cực điểm, “Muốn tìm bằng chứng ư? Xem ra Triệu Tử Duy bắt đầu sốt ruột rồi.”

“Đúng vậy.” Tả Đạo luôn theo hầu bên người Triệu Tử Tận lập tức gật đầu.

"Lâm Khinh Trần đang ở biên giới cũng biết phải làm gì rồi, nếu hắn không làm được gì thì chẳng khác gì một quân cờ vô dụng." Hàn quang từ đáy mắt Triệu Tử Tận bắn ra khắp nơi, giọng lạnh lùng nói.

Tả Đạo cười nham hiểm, “Lâm Khinh Trần không khỏi quá si tâm vọng tưởng, không lẽ hắn cho vương gia không phát giác được dã tâm của hắn? Nếu không phải trên người hắn còn có chỗ lợi dụng được thì vương gia đâu giữ lại cái mạng quèn của hắn làm gì?”

“Tạm thời bản vương cứ cho hắn vài phần hy vọng đã.” Triệu Tử Tận lạnh nhạt nói.

“Vương gia anh minh.” Tả Đạo phụ họa. Bây giờ Khánh Lâm vương hành sự rất lạnh khốc, không chút e dè. Ngày vương gia đăng cơ sẽ không còn xa lắm đâu.

Triệu Tử Tận hơi nheo mắt nhìn Nguyên Ngư đang đứng cách đo không xa, thấp giọng nói: “Việc ta giao người đã làm xong chưa?” Từ khi bị sẩy thai đến giờ, Nguyên Ngư ngày càng trầm hẳn đi, không ưa nói nhiều, không còn vẻ hoạt bát như ngày nào, thậm chí không còn phí tâm tư tính toán giúp hẳn nữa.

Sao hôm nay cô ta lại có tâm trạng bước ra ngoài nhỉ?

Tả đạo nhìn Nguyên Ngư đang đến gần, thấp giọng đáp: “Đã ổn thỏa rồi. Tâm nửa tháng nữa vương gia có thể cưới đích nhị tiểu thư của Vương tể tướng làm Trắc phi. Thần tin chắc qua hôn sự này, nhất định Vương tể tướng sẽ một lòng trung thành với vương gia, đời ngày sau vương gia đạt được ước muốn, nhất định cũng sẽ là một trợ thủ đắc lực cho người.”

“Ừm, tốt lắm!” Triệu Tử Tận gật gù.

Mấy ngày gần đây sức khỏe Nguyên Ngư ngày một kém đi, hưởng chi tâm trạng nàng luôn u uất, dù uống thuốc gì, chữa trị ra sao cũng không khỏi được.

Nàng tiến đến trước mặt hẳn, gượng cười nói: “Thiếp gặp qua vương gia.”

“Gần đây đã khá hơn chưa?” Triệu Tử Tận nhìn sắc mặt Nguyên Ngư tái nhợt như vậy liệu chau mày, trầm giọng hỏi.

Nguyên Ngư không chút vui sướng khi được hẳn quan tâm, phản ứng cực kỳ bình thản, cúi đầu trả lời: “Nghe nói nửa tháng sau vương gia sẽ nạp nhị tiểu thư vào phủ, thiếp thấy vui mừng nên cơ thể cũng ngày một khá hơn.” Không ngờ nàng chỉ mới sẩy thai được hai tháng, hẳn vì quyền lợi đã lập tức cưới thêm Trắc phi. Ha...

Lúc trước nàng còn cho rằng tuy tính tình hẳn khá lạnh nhạt nhưng vẫn là một con người nặng tình nặng nghĩa, không ngờ nàng đã vì hẳn hy sinh

nhiều như vậy mà lại hoàn toàn trắng tay! Không chỉ mất đi đứa con trong bụng, thậm chí một tương lai đáng mong đợi cũng tan thành bọt nước.

Liệu đây có phải là báo ứng của mình không? Nàng đã không biết tự lượng sức mình, tự tin vì hãnh và còn kỳ vọng hãnh sẽ may mắn để mắt đến...

Triệu Tử Tận thấy nàng nói lời mà không đúng lời, sắc mặt trở nên khó coi: “Nếu như thân mình còn chưa khỏe mạnh thì đừng ra đón gió lâu làm gì, vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi cho lành.”

Nguyên Ngự lạnh lùng đáp: “Tuân.”

Triệu Tử Tận nhướng mày nhìn thân thể gầy guộc của Nguyên Ngự mất dạng, ánh mắt lạnh dần đi.

Tả Đạo lập tức nói vào: “Vương gia vẫn nên quan tâm đến vương phi nhiều hơn một chút, dù gì vương phi cũng là Hạ quốc Lục công chúa, sau lưng còn có Hạ quốc, Hạ quốc thái tử và Đại Hoàng tử.”

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Tử Tận càng trầm đi... dần dần chìm vào một mớ suy tư.

Nguyên Kỳ?

Lan Ngọc?

Hễ nghĩ tới hai người, đáy mắt hãnh lóe ra hàn quang lạnh thấu xương. trong mắt sáng rọi lạnh thấu xương.

...

Hạ quốc, phủ thái tử.

Thanh phong phù liễu, trời trong xanh mây trắng lững lờ trôi.

Cơn gió mềm nhẹ phớt lên gò má non mềm, Mộ Dung Ca tựa vào tráp mềm, nhàn tản nằm phơi nắng.

Mặt trời ấm áp phủ lên khuôn mặt khiến tâm trạng người ta tốt lên trông thấy. Khóe miệng nàng nhẹ nhàng nhếch lên.

"Mộ Dung Trắc phi, sáng nay thái tử đã giải tán toàn bộ cơ thiếp trong phủ." Tỳ nữ Xảo Xảo vừa trở về từ nhà bếp, nghe được tin này lập tức chạy về La Dương các báo tin.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca vẫn đang nhàn tản nhắm mắt lại, hàng lông mi hơi rung động, nhẹ nhàng lên tiếng: "Ừm."

Xảo Xảo không thấy Mộ Dung Ca tỏ vẻ vui mừng, ngược lại còn phản ứng rất mực lạnh nhạt, liền truy vấn thêm: "Mộ Dung Trắc phi không vui sao? Cử chỉ này của thái tử khắp phủ đều biết là vì Mộ Dung Trắc phi mà làm."

Có thật là vì nàng? Mộ Dung Ca nhàn nhạt cười: "Không được nói lung tung." Từ đầu chí cuối Nguyên Kỳ đều biết nàng muốn gì, tuy bây giờ nàng không yêu cầu, nhưng hẳn biết nàng đang chờ hẳn cho một câu trả lời cuối cùng.

Để có được câu trả lời, nàng có thể đợi. Nàng biết hẳn cũng sẽ không để nàng phải chờ lâu. Điều này cũng đã quyết định lựa chọn sau cùng của nàng.

Xảo Xảo cảm thấy khó hiểu, điều này đối với bất kỳ một nữ tử nào cũng sẽ vui sướng đến phát điên, có thể được thái tử sủng ái như vậy là phúc phận phải tu mấy kiếp mới có được!

Lúc mở mắt ra, thấy vẻ mặt nghi hoặc của Xảo Xảo, nụ cười của Mộ Dung Ca hơi cứng lại.

"Thưa Mộ Dung Trắc phi, có Đại Hoàng tử muốn gặp người." Có một tỷ nữ đứng trước cửa viện, thấp giọng bẩm báo.

Lan Ngọc đến ư? Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, gật đầu đáp: "Thỉnh Đại hoàng tử chờ ở chính điện." Nguyên Kỳ mới vừa đi khỏi thì Lan Ngọc liền đến đây? Ha...

Chính điện trước cửa viện.

Mộ Dung Ca thay quần áo rồi đến, nàng vẫn ăn mặc thanh nhã giản dị như mọi ngày.

Lan Ngọc nhìn qua, dịu dàng cười nói: "Đã lâu không gặp Mộ Dung Trắc phi, bây giờ tái kiến vẫn như giật mình tỉnh trong cơn mơ."

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, gật gật đầu với Lan Ngọc. Đối với một người đã từng lợi dụng mình, đến bây giờ vẫn còn muốn nuốt luôn cả xương... một người đàn ông như vậy, hơn nữa còn không ít lần muốn hại người nam nhân của mình, Mộ Dung Ca thật sự không còn lời nào để nói nữa.

Nếu không phải có một dũng khí vững mạnh, sao ánh mắt của hắn vẫn có thể trong suốt bình thản như vậy?

Báo thù... đối với nàng mà nói thì tuyệt đối phải rất thận trọng. Bây giờ tuy nhìn Nguyên Kỳ vẫn đứng yên bất động, nhưng nàng ấn nhẫn phát hiện ra, Nguyên Kỳ đang đợi, đang chờ một cơ hội tuyệt hảo để xuống tay. Nếu Nguyên Kỳ đã có thể chờ, thì sao nàng không thể chứ!

"Thiếp cũng chưa từng nghĩ một người vốn dĩ đã bị thối rửa, dòi bọ đang phân hủy đến độ chỉ còn một đống xương trắng, bây giờ lại hoàn hảo không chút sơ sẩy đứng trước mặt mình. Thật sự phải nói là... một phen hoảng hồn." Mộ Dung Ca tao nhã ngồi xuống, dịu dàng mỉm cười nhìn Lan Ngọc.

Tỳ nữ đứng hầu ở một bên thì kinh ngạc không thôi, tuy lời này của Mộ Dung Trắc phi nghe vô cùng mềm mại, nhưng nếu cẩn trọng suy nghĩ... đích xác là một câu ám chỉ châm chọc cực độ.

Lan Ngọc lơ đãng nâng tách trà lên, nhẹ nhàng dùng nắp gạt vụn trà sang một bên.

"Không biết Đại Hoàng tử đến phủ thái tử gặp thiếp có việc gì? Nếu không ngại xin cứ nói thẳng." Mộ Dung Ca nhẹ giọng hỏi. Lúc này nàng không còn bao nhiêu nhẫn nại, thật sự nàng rất không giỏi nguy trang ngồi nói chuyện với một người mà mình không thích thì nàng không giỏi bằng ai đó. Nhiều ngày qua, nàng cũng có nghe ngóng hiện trạng lúc này của các nước, nội tâm nàng thật sự phần nộ.

Một Lan Ngọc đã từng xứng danh lòng mang thiên hạ, một lòng vì con dân chúng sinh mà hành tẩu giữa các nước để phổ độ dân chúng thoát cảnh lầm than của chiến tranh! Nhưng hôm nay lại nhân lúc các nước còn đang dưỡng sức, bình ổn lập quốc, dân chúng còn chưa kịp hồi phục được hai năm, bây giờ lại đứng trước nạn nguy diệt quốc!

Không, phải nói là vận mệnh mà họ không thể tránh khỏi! Bọn họ ở thế tất diệt!

Có thể hình thành cục diện tam quốc phân chia này đều do Lan Ngọc gây nên!

Mà sở dĩ Lan Ngọc đứng sau lưng hiệp trợ cho Triệu Tử Tận chỉ vì muốn mưu hoạch lên giang sơn Tề quốc, muốn thông qua sự hầu thuận của Tề quốc để giành chắc phần thắng trong trận chiến với Nguyên Kỳ!

Cái này có thể nói là dùng trọn tâm cơ! Nhiều năm qua, hắn đã bố trí rất tốt hết thảy cho mục đích ngày hôm nay, lừa gạt hết thảy người trong thiên hạ, hưởng trọn sự kính ngưỡng của mọi người, mặt ngoài luôn giả từ bi hỷ

xả, thật ra chỉ là một con sói đội lốt cừu mà thôi! Hắn chỉ luôn luôn vì bản thân mà suy nghĩ, vì mong muốn của bản thân mà hành động!

Không tiếc lấy dân chúng vô tội làm quân cờ!

À, phải nói là ở thời đại này, trong con mắt của những nhà quyền quý ‘cao cao tại thượng kia’, chúng dân cũng chỉ là bọn dân đen ti tiện như bùn lầy.

Lan Ngọc ngẩng đầu đón nhận ánh mắt lạnh lùng cực điểm của Mộ Dung Ca cũng thoáng sửng sốt, nhưng vẫn rất mềm nhẹ nói: “Ta và nàng đến nước này mà vẫn khách sáo như vậy sao?”

Mộ Dung Ca lập tức nhăn mày.

“Mộ Dung Ca, có lẽ những gì nàng thấy trước mắt không hẳn là sự thật đâu.” Hắn cực kỳ nghiêm cẩn nói.

Nhìn bộ dạng đầy cẩn trọng của hắn, Mộ Dung Ca bỗng nhiên nhớ lại hình như Nguyên Kỳ cũng từng nói qua những lời này, những gì nhìn thấy trước mắt không phải là thật. Song giờ phút này, những lời này nói ra từ miệng của Lan Ngọc không khỏi khiến nàng cảm thấy nực cười.

"Đại Hoàng tử không cần lãng sang chuyện khác đâu." Nàng lạnh lùng nói khẽ. Còn muốn xem nàng là thiếu nữ vô tri, cái gì cũng không biết, nhắm mắt cho hắn lừa gạt chăng?

Lan Ngọc thấy thái độ của nàng như vậy, chỉ đành cười khẽ lắc đầu, “Không cần đề phòng bản điện hạ như vậy. Bây giờ vật đổi sao dời, bản điện hạ cũng chỉ muốn thông thả cùng Mộ Dung Trắc phi đàm đạo mà thôi.”

"Phải vậy không?" Mộ Dung Ca mỉm cười đáp lại. Chỉ một lát, nàng lộ vẻ mệt mỏi, liên tục day day huyệt thái dương của mình, “E là thiếp không

thể ngồi hầu chuyện Đại Hoàng tử rồi, không biết sao giờ phút này thiếp lại cảm thấy có chút mỏi mệt trong người.”

Nói xong, không đợi Lan Ngọc đáp lại, nàng lập tức đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lan Ngọc thấy thế vẫn chỉ cười nói: "Tiểu Thập luôn xem nàng là người thân, vì nàng mà phản lại bản diện hạ. Chỉ là Tiểu Thập không hề biết rằng, hắn có được công lực thâm hậu như hôm nay là nhờ trước đây mỗi ngày đều dùng hơn trăm loại độc dược. Bây giờ, ngoài việc hắn không thể có con, mà sinh mệnh cũng có thể gặp nguy hiểm. Mỗi ba năm hắn cần phải phục dùng một lần thuốc giải.” Đây cũng là lý do mà nửa năm trước hắn phải đến Lương quốc tìm Tiểu Thập.

Mộ Dung Ca cố đứng vững, hơi nghiêng đầu, đáy mắt bùng tỏa hàn quang nhìn Lan Ngọc, “Trước đã từng là Lan Ngọc công tử trừ danh thiên hạ, bây giờ là Đại Hoàng tử, vẫn rất là giỏi tính kế, ngay cả một người trung thành và tận tâm như Tiểu Thập mà ngài cũng có thể nhẫn tâm như vậy.” Tiểu Thập thật đáng yêu trong sáng biết bao, liệu hắn có biết Lan Ngọc mà hắn luôn kính trọng chỉ luôn lợi dụng mình? Một khi không còn giá trị lợi dụng thì chỉ còn con đường chết! Sau này không thể có hậu, đối với Tiểu Thập thật tàn nhẫn biết bao!

Nàng cười lạnh: “Đại hoàng tử muốn dùng Tiểu Thập để uy hiếp ta?”

Có thể nói là bức ép đến cực điểm!

“Không biết là trong mắt của Mộ Dung Trắc phi, Tiểu Thập và xưởng binh khí... bên nào quan trọng hơn nhỉ?” Lan Ngọc cúi đầu thông thả nhấp chút nước trà, trầm giọng chất vấn nàng.

Đồng tử Mộ Dung Ca hơi co lại, đúng là chưa đạt được mục đích thì hắn sẽ không từ bất cứ một thủ đoạn tồi tệ nào! Mấy năm qua Tiểu Thập luôn

một lòng trung thành với hãn mà đổi lại chỉ là sự lợi dụng. Vận mệnh thật bất công làm sao!

"Mộ Dung Trắc phi do dự sao? Xem ra đối với Mộ Dung Trắc phi mà nói, Tiểu Thập không bằng một xướng binh khí rồi." Lan Ngọc nheo mắt, lạnh thấu xương nhìn Mộ Dung Ca.

Bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng khác thường.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Gặp Thượng Quan Ngọc Nhi.

Bỗng nhiên Mộ Dung Ca quay đầu lại, ánh mắt lợi hại không thua gì Lan Ngọc, khóe miệng nàng nhếch lên vài vẻ khinh miệt: “Đại Hoàng tử âm thầm ba lần bốn lượt truy tìm tung tích xưởng binh khí của ta không xong, không lẽ bây giờ là ‘chó cùng đường thì bức giậu’, dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để uy hiếp ta? Ha, ta trước giờ chưa từng gặp qua người bị ối như Đại Hoàng tử đấy!”

"Mộ Dung Trắc phi cứ cho bản điện hạ một đáp án là được. Hãy nhớ lấy, câu trả lời của nàng liên quan đến sinh mạng của Tiểu Thập đó!" Lan Ngọc không quan tâm đến giọng điệu châm chọc của Mộ Dung Ca, từ năm hăn hạ quyết định mưu chiếm thiên hạ đã xác định rồi, vì đạt tới mục đích nhất định không từ mọi thủ đoạn!

Mộ Dung Ca cuồng ngạo cười, giọng nói lãnh liệt bức người, “Không ngờ Đại Hoàng tử

sốt ruột muốn chiếm xưởng binh khí của ta đến vậy? Hay trong lòng ngài luôn sợ hãi, biết bản thân sẽ không địch lại được thái tử, hoặc là sớm đã dự đoán những ngày tháng tốt đẹp sắp hết, đại nạn của mình sắp đến? Chỉ cần có được xưởng binh khí của ta cộng thêm thành quả bấy lâu nay ngài rắc tâm sắp đặt thì có thể khống chế thiên hạ? Chắc là ta đã quá xem trọng Đại Hoàng tử rồi, còn cho rằng Đại Hoàng tử sẽ có biện pháp đặc biệt nào để ứng đối chứ! Thật không ngờ, bất quá cũng dùng đến một chiêu uy hiếp!”

Đồng tử của Lan Ngọc khẽ cương lại, lợi hại quét mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Ca, “Thiết nghĩ Mộ Dung Trắc phi đã có lựa chọn.”

“Đại Hoàng tử, giữa ta và người sớm đã không đơn giản có thể dùng chữ ‘uy hiếp’. Trong mắt mọi người, nữ tử chính là một quân cờ sử dụng tốt nhất. Ngài cho rằng đã từng lợi dụng ta, bây giờ còn muốn tiếp tục lợi dụng ta để đạt được mục đích? Đại Hoàng tử không phải suy nghĩ quá viễn vông rồi chứ?” Mộ Dung Ca dõi theo hắn, không ngại nói thẳng. Nàng có thể giả vờ để tạm thời không phải đối địch với hắn, có thể nhẫn nại chờ ngày báo thù nhưng không có nghĩa nàng chịu để hắn uy hiếp đâu!

Hắn cho rằng nàng là người không có đầu óc chăng?

“Thái tử cũng sắp hồi phủ rồi. Đại hoàng tử vốn chú trọng đạo nghĩa, ta không dám kéo dài thời gian. Không tiễn.” Mộ Dung Ca lạnh giọng nói.

Ném xong một câu nói, lập tức quay đầu rời đi.

Lan Ngọc nhìn theo bóng lưng kiên quyết của nàng, ánh mắt nhất thời trầm hẳn đi.

Vào bữa trưa, Nguyên Kỳ hồi phủ thật.

Việc sáng nay Lan Ngọc đến tìm Mộ Dung Ca đương nhiên không giấu được Nguyên Kỳ.

Sau bữa ăn, hắn mới hỏi: “Đại Hoàng tử muốn dùng Tiểu Thập để uy hiếp nàng giao xưởng binh khí?”

“Vâng.” Mộ Dung Ca hơi chán nản gật đầu. Nàng phải mau chóng nghĩ cách cứu Tiểu Thập, thút thật lời của Lan Ngọc nàng cũng không tin lắm, nhất định phải nhìn thấy Tiểu Thập mới xác định hết thảy được.

"Không ngờ hắn tự mình đến đây." Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ nhướng lên, khóe miệng lộ vẻ châm chọc. Đúng là đã đợi bao nhiêu năm rồi, bây giờ đợi không được nữa? Ánh mắt hắn khẽ lóe lên, từ lúc lên mười

hắn nào không phải chờ. Đã chờ nhiều năm như vậy, bây giờ vẫn phải tiếp tục đợi, hắn còn chưa hết kiên nhẫn, sao Lan Ngọc lại đợi không kịp nhỉ?

Mộ Dung Ca gật đầu, “Đúng vậy, lợi dụng Tiểu Thập để làm vật trao đổi.” Tiểu Thập chịu đủ đau khổ, một lòng tín nhiệm đi theo Lan Ngọc nhiều năm rồi, chắc hắn cũng không ngờ cuối cùng bản thân cũng chỉ trở thành một quân cờ trong tay Lan Ngọc. Hơn nữa, ngay từ đầu, Lan Ngọc đã tàn nhẫn xuống tay hạ độc hắn rồi, khiến hắn cả đời không thể có con! Đối với một người đàn ông mà nói, đây là sự tra tấn và nhục nhã biết bao!

“Trong người Tiểu Thập mang kịch độc.” Thần sắc Nguyên Kỳ điềm tĩnh nhìn nàng.

“Đúng vậy.” Mộ Dung Ca khép hai mắt lại đáp. Chính miệng Nguyên Kỳ cũng xác nhận, xem ra việc này không thể là giả. Nàng phải làm sao để bảo toàn tính mạng của Tiểu Thập mà lại không toại thành mục đích của Lan Ngọc đây? Thật ra với nàng mà nói, xưởng binh khí cũng không quan trọng lắm, chỉ có sinh mạng của Tiểu Thập mới đáng quý nhất!

Nguyên Kỳ dịu dàng cười nói: “Không cần lo lắng. Bản cung đã sớm biết được trên người Tiểu Thập mang kịch độc rồi, thật ra muốn giải độc cũng không khó, chỉ là cần một ít thời gian. Về phía xưởng binh khí, nếu Lan Ngọc muốn thì cứ cho hắn là được.”

Mộ Dung Ca hơi kinh ngạc, nhíu mày lại: “Trong lòng thái tử đã có cách ứng phó?” Bằng không, theo phong cách của Nguyên Kỳ, tuyệt đối sẽ không để Lan Ngọc được như ý.

"Hai tháng trước ở Lương quốc, bản cung đã chuẩn bị thêm một xưởng binh khí với quy mô lớn. Mỗi một nhân công đều biết đúc binh khí, lại nhất mực trung thành và tận tâm với bản cung. Một khi Lan Ngọc đã tâm niệm muốn một xưởng binh khí, bản cung có thể toàn thành cho hắn." Nguyên Kỳ cười.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, lời nói của Nguyên Kỳ khiến nàng hơi có chút khiếp sợ. Thì ra Nguyên Kỳ đã sớm có chuẩn bị, cho một ngày nào đó nàng bị người ta uy hiếp, bất đắc dĩ phải tặng xướng binh khí đi thì hẳn cũng sẽ có cách xử lý. Chân mày nàng khẽ hạ xuống, trong lòng có chút khác thường, tầm nhìn và mưu tính xa rộng như vậy, thế gian khó có người địch nổi.

Nàng thu hồi mọi cảm xúc, mỉm cười nói với hắn: “Như vậy thì tốt quá.” Tiểu Thập biết nàng ở Hạ quốc, nhất định sẽ trở về Hạ quốc. Nếu gặp Tiểu Thập, nàng nhất định phải nhắc hắn cẩn thận Lan Ngọc mới được.

Mắt quang Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích khi thấy mặt mày thấp liễm của Mộ Dung Ca, thấp giọng hỏi han: “Đang lo cho Tiểu Thập ư?”

“Tiểu Thập một lòng trung thành với Lan Ngọc, chắc chắn sẽ không ngờ được có một ngày bị Lan Ngọc lợi dụng như vậy. Thậm chí hắn còn chưa kịp phát hiện trong người đã mang kịch độc, và suốt đời mất đi quyền là cha của đứa trẻ.” Tinh thần nàng thoáng sa sút, nhớ lại hai năm qua Tiểu Thập luôn theo bên người nàng, luôn vì nàng suy nghĩ, hết thấy đều chu toàn không để nàng phải gặp nguy hiểm, xem nàng như tỷ tỷ tình thân mà đối đãi. Đối với Tiểu Thập, nàng đã sớm xem hắn là người một nhà từ lâu rồi.

“Mộ Dung Ca à, có vẻ nàng nhìn lọt mắt rất nhiều người đấy.” Thần sắc Nguyên Kỳ trầm hẳn xuống, nói.

Mộ Dung Ca nhìn sang Nguyên Kỳ, “Phải không?” Hắn đang ghen ư? Nàng chỉ biết hắn không phải người rộng lượng, thậm chí là rất nhỏ mọn, không ngờ đến Tiểu Thập mà hắn còn muốn ghen tị.

“Việc của Tiểu Thập nàng có thể yên tâm, cứ để bản cung xử lý là được.”

Mộ Dung Ca thấy vẻ mặt của hắn còn rất tệ, liền cười nói thêm: “Thái tử, đối với thiếp, Tiểu Thập cũng như người thân trong gia đình. Hẳn chân

thành đối đãi với thiếp, hiển nhiên thiếp không thể dễ hấn gặp nguy hiểm.”

Mắt quang Nguyên Kỳ nhu hòa lại rất nhiều, khẽ cười nhìn nàng: “Bản cung biết mà.”

...

Mấy ngày qua, Thượng Quan Ngọc Nhi luôn chờ ở trong phủ tế tướng, đã sớm nghe tin Nguyên Kỳ bình an trở về, thậm chí chuyển đi Tề quốc lần này còn gặp lại Mộ Dung Ca, hai người còn cùng về Hạ quốc nữa. Thật ra nàng không không lo lắng mấy, nhưng đột nhiên nhận được tin Nguyên Kỳ vì Mộ Dung Ca mà trục xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ. Trong phủ thái tử bây giờ, chỉ còn mỗi Mộ Dung Ca mà thôi.

Thế nên, Thượng Quan Ngọc Nhi cảm thấy bản thân không thể tiếp tục chờ nữa. Tuy Nguyên Kỳ trở về Hạ quốc đã được một khoảng thời gian nhưng vẫn chưa đến thương nghị ngày thành thân. Giờ phút này phụ thân cũng không có nóng vội, nhưng nàng cũng ấn nhắc phát giác, sự tồn tại của Mộ Dung Ca sẽ trở thành chướng ngại của mình! Thật ra, trong mắt dân chúng Hạ quốc, tuy rằng Đại Hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhưng Hạ quốc dưới sự tiếp quản của thái tử ngày càng phát triển, trong lòng dân chúng và văn võ trong triều ngài không khác gì đương kim thánh thượng vậy.

Để tránh đêm dài lắm mộng, nàng lập tức cho tỳ nữ trang điểm cho mình thật đẹp, chuẩn bị đến phủ thái tử gặp Mộ Dung Ca một lần.

Vài năm trước có nghe qua Mộ Dung Ca chỉ là một vương phi bị phế rồi biếm thành ca cơ, may mắn được thái tử để mắt đến nên thành Trắc phi trong phủ thái tử, xem ra thủ đoạn cũng không tầm thường! Vốn còn cho rằng Mộ Dung Ca sớm đã nằm dưới ba tấc đất nên cũng không tò mò gì, nhưng tình huống bây giờ không giống như vậy.

Lâm Thiện Nhã bại dưới tay Mộ Dung Ca cũng đủ làm tấm gương nhắc nhở nàng.

Sau bữa ăn trưa, Thượng Quan Ngọc Nhi lập tức lên xe ngựa đến phủ thái tử.

Mộ Dung Ca nghe nói Thượng Quan Ngọc Nhi đến thì thần sắc cũng thoáng trầm ngưng.

Xảo Xảo nghi hoặc nói: “Thái tử còn chưa hồi phủ sao Thượng Quan tiểu thư lại đến? Có điều nhìn bộ dạng của Thượng Quan tiểu thư chắc là muốn gặp Mộ Dung Trắc phi. Mộ Dung Trắc phi chỉ vừa mới hồi phủ có thể chưa biết, thái tử và Thượng Quan tiểu thư sớm đã có hôn ước. Nếu không phải thái tử lên đường đi Tề quốc, bây giờ chắc đã cử hành đại hôn với Thượng Quan tiểu thư rồi.” Nhiều ngày qua, trên dưới phủ thái tử đều quen xem Mộ Dung Ca là chủ mẫu, tí nữa thì quên mất còn có một thái tử phi chân chính sắp được gả vào.

Đến lúc đó, nhất định Mộ Dung Trắc phi phải ở dưới cơ Thượng Quan tiểu thư rồi.

“Việc này ta đã biết từ sớm rồi. Xảo Xảo, căn dặn hạ nhân phải tận tâm hầu hạ Thượng Quan tiểu thư, lát nữa ta sẽ đến.” Mộ Dung Ca nhỏ giọng dặn dò.

Xảo Xảo có chút lo lắng nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, thấy thần sắc nàng không chút thay đổi, liền lĩnh mệnh lui ra.

Mộ Dung Ca ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung nhan mơ hồ trong gương đồng chợt mỉm cười, điều gì phải đến ắt sẽ đến thôi. Nàng không phải đang chờ một câu trả lời sao? Cũng tốt, tin rằng đêm nay nhất định Nguyên Kỳ hồi phủ sẽ phải cho nàng một đáp án cuối cùng.

Trước đây cũng từng nghe qua Thượng Quan Ngọc Nhi là tiểu thư khuê các, tinh thông cầm kỳ thi họa, tuy dung nhan không hấp dẫn thế nhân như Lâm Thiện Nhã, song ở Hạ quốc vẫn có chút tiếng tăm, đích danh một danh môn khuê tú. Nếu không phải có hôn ước từ sớm với Nguyên Kỳ, những người muôn đang hộ đối đến cầu hôn e là không thua số lượng cá trên sông lớn.

Nguyên Kỳ trở về đã hơn một tháng nhưng vẫn chưa hề nhắc đến ngày thành thân của hai người, Thượng Quan Ngọc Nhi có thể đợi đến hôm nay cũng xem như tính cách khá trầm ổn rồi. Bằng không suốt hai năm âm thầm giao chiến, Lâm Thiện Nhã vẫn ở thế dưới, cuối cùng Lâm Thiện Nhã còn thảm bại trắng tay mà về.

Lúc Mộ Dung Ca nhìn thấy Thượng Quan Ngọc Nhi, đáy mắt lộ qua một tia phức tạp cực điểm. Đập vào trong mắt, Thượng Quan Ngọc Nhi đúng là một tiểu mỹ nhân trung đẳng, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, khuôn mặt của hai người có vài phần giống nhau.

Thậm chí, đôi khi thần thái cũng có chút tương tự.

Không chỉ Mộ Dung Ca ngạc nhiên, đến cả Thượng Quan Ngọc Nhi cũng hoảng hốt. Nàng sớm đã nghe nói dung mạo của mình có chút giống với Mộ Dung Ca, những người gặp qua Mộ Dung Ca đều nói, vùng mi mày của hai người rất giống nhau. Song nếu quan sát thì mỹ hơn thì có thể nhận ra, vẻ giống nhau này chẳng qua chỉ là một ảo giác mà thôi.

"Tham kiến Mộ Dung Trắc phi." Thượng Quan Ngọc Nhi đứng dậy chào. Tuy sau này vào phủ thái tử nàng sẽ là thái tử phi, xếp trên Mộ Dung Ca, nhưng bây giờ Mộ Dung Ca là thái tử Trắc phi, còn nàng vẫn chỉ là Thượng Quan tiểu thư, cho nên theo quy cũ, nàng vẫn phải hành lễ trước.

Thượng Quan Ngọc Nhi giữ lễ như vậy, thậm chí không chút xem thấp người khác thật khiến người ta phải xem trọng. Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi

lóc lên, mỉm cười nói: “Thượng Quan tiểu thư không cần đa lễ, để Thượng Quan tiểu thư phải đợi lâu, thỉnh thứ lỗi.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Gặp Thượng Quan Ngọc Nhi 2

"Là ta đường đột, đã quấy nhiễu đến Mộ Dung Trắc phi, xin Mộ Dung Trắc phi đừng trách. Sớm đã nghe nói Mộ Dung Trắc phi và thái tử đã trở về, chỉ là gần đây luôn bận rộn chuẩn bị áo cưới, còn chưa đến thăm hỏi. Hôm nay vừa hay rảnh rỗi liền đến đây, muốn gặp qua Mộ Dung Trắc phi một lần. Thật ra, lúc nghe danh Mộ Dung Trắc phi, ta đã muốn kết bạn tâm giao, chỉ là không lâu đã nhận được tin dữ. Cũng may là Mộ Dung Trắc phi thoát chết, mới cho ta có cơ hội được diện kiến một lần." Thượng Quan Ngọc Nhi thi lễ xong liền ngồi xuống, chân thành nói với Mộ Dung Ca.

Qua lời nói thì có thể đoán được tính người, không giống như tiểu thư khuê các yếu ớt, cũng không một chút ghen tị, ngược lại vô cùng bình dị và gần gũi, trong mấy câu nói đều chưa từng đề cập đến Nguyên Kỳ.

Nhưng lại nhắc đến 'áo cưới', trong mắt còn lộ chút ngượng ngùng.

Mộ Dung Ca mỉm cười: "Đã lâu cũng nghe danh Thượng Quan tiểu thư nhưng chưa có cơ hội giáp mặt. Đúng là có chút ngoài ý muốn a."

"Ngoài ý muốn?" Thượng Quan Ngọc Nhi che miệng cười khẽ, "Chắc là do ta quá đường đột rồi? Nếu sớm biết vậy, ta nên cho hạ nhân đệ bái thiếp trước rồi mới đến thăm, như thế sẽ không khiến Mộ Dung Trắc phi phải bất ngờ." Trăm nghe không bằng một thấy, nữ tử trước mắt có vẻ mặt tương xứng với nàng, đúng là mi mày giữa họ cũng có vài nét na ná nhau, chỉ là thân phận thì khác nhau một trời một vực.

"Thượng Quan tiểu thư hiểu lầm rồi, ta chỉ hơi bất ngờ là Thượng Quan tiểu thư lại dễ gần như vậy." Mộ Dung Ca khẽ hạ tầm mắt, mỉm cười nói.

Thượng Quan Ngọc Nhi gật gật đầu, có chút yên tâm, thở phào một hơi: “Như vậy thì tốt qua. Vừa rồi ta còn sợ Mộ Dung Trắc phi sẽ trách cứ, bây giờ xem ra Mộ Dung Trắc phi cũng rất gần gũi, vừa gặp đã thân. Sớm biết vậy, ta đã để lại việc may áo cưới, đến tiếp kiến Mộ Dung Trắc phi rồi.” Mộ Dung Ca nhìn như rất dịu dàng, nhưng sau một hồi tán gẫu, từ thần sắc mà nhìn, nàng muốn biết được suy nghĩ của nàng ta hầu như không dễ.

Hay lời đồn đại là giả? Mọi người đều nói do Mộ Dung Ca rất ghen tị, nên để lấy lòng nàng, Nguyên Kỳ mới trực xuất hết thảy cơ thiệp. Bây giờ nhìn lại, cảm thấy Mộ Dung Ca không giống người có tính đố kỵ cao như vậy.

“Trò chuyện với Thượng Quan tiểu thư ta cũng cảm thấy rất thân thiết. Ở kinh đô này ta cũng không giao hảo với ai, thường ngày nào có mấy người đến phủ thái tử cầu kiến ta. Hiện giờ đã có Thượng Quan tiểu thư đến, ta thật sự cũng rất vui. Có điều, không biết hôm nay Thượng Quan tiểu thư có ý đến gặp là có việc gì? Xin đừng ngại cứ nói thẳng.” Ánh mắt Mộ Dung Ca vô cùng dịu dàng, thấp giọng nói với Thượng Quan Ngọc Nhi.

Thượng Quan Ngọc Nhi đưa khăn khê che miệng lại, trong mắt có chút ngượng ngập: “Thật ra cũng muốn nhân cơ hội này đến gặp thái tử, không ngờ thái tử lại không ở trong phủ.”

“Àh?” Mộ Dung Ca vẫn thản nhiên nở nụ cười, chờ nàng ta nói tiếp.

“Thật ra hôn lễ đã được định từ sớm, nhưng do thái tử phải đến Tề quốc nên mới dời lại. Bây giờ đã qua một tháng, áo cưới ta đã chuẩn bị xong, nên muốn đến hỏi thái tử, nếu ngài quá bận rộn thì cũng có thể hoãn lại ít ngày. Chỉ là, nếu cứ đẩy lùi đại hôn, e là lời đồn sẽ không dừng lại, mới đây đã có người bịa đặt, thái tử có ý cải lại thánh chỉ, không muốn cùng ta thành thân.” Thượng Quan Ngọc Nhi nói không chớp mắt nhìn Mộ Dung Ca, ý đồ muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, song Mộ Dung Ca từ đầu chỉ cười mỉm cười lắng nghe.

Thật ra, những lời này đều xuất phát từ đáy lòng nàng. Trong Hạ quốc này, thật ra có mấy ai dám lên vu tội cho thái tử chứ.

Có điều, trong cung bây giờ còn có Đại Hoàng tử thì rất nhiều việc cũng khác rồi. Nhìn ngoài mặt Đại Hoàng tử có vẻ không muốn tranh quyền đoạt lợi, nhưng hoàng thượng lại rất mực ưu ái Đại Hoàng tử, thái tử nhất định không thể để người ta nắm được nhược điểm, cho nên, việc sớm ngày thành thân đối với thái tử mà nói là trăm điều lợi.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ dao động, nâng tách lên che giấu chút do dự, nàng từ tốn lau khóe miệng, dưới sự chờ mong của Thượng Quan Ngọc Nhi, thông thả cười nói: “Thì ra đây là nguyên nhân Thượng Quan tiểu thư đến đây, chỉ tiếc là hiện tại thái tử không ở trong phủ, không thể đàm luận việc này với Thượng Quan tiểu thư rồi.”

"Trong phủ tể tướng vẫn còn chút việc vặt cần phải giải quyết không thể ở lâu, cho nên ta muốn thỉnh cầu Mộ Dung Trắc phi một việc." Thượng Quan Ngọc Nhi bỗng nhiên đứng dậy khom người hành lễ, thái độ rất mực thành khẩn. Trên đường đến phủ thái tử, tình hình phát sinh không sai biệt với dự đoán của nàng cho lắm, ngoại trừ sự bình tĩnh cực độ của Mộ Dung Ca mà thôi.

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi trầm lại, đồng thời đứng dậy tiến đến đỡ Thượng Quan Ngọc Nhi, “Sao Thượng Quan tiểu thư lại hành đại lễ? Thượng Quan tiểu có việc cần nhờ, nếu làm được ta tuyệt đối sẽ không chối từ, song có một số việc, e là ta cũng bất lực.”

"Việc này cũng chỉ có Mộ Dung Trắc phi có thể làm được, bây giờ ta chỉ biết tin vào Mộ Dung Trắc phi. Thật ra ta cũng không muốn khiến Mộ Dung Trắc phi phải khó xử, chỉ là hiện giờ ta không thể ở quá lâu trong phủ thái tử, nên chỉ đành nhờ Mộ Dung Trắc phi nhắc với thái tử sau khi hồi phủ mục đích ta đến đây. Ta hy vọng trong mấy ngày này sẽ nhận được đáp án, như thế phụ thân và mẫu thân ta cũng an tâm chuẩn bị mọi thứ.”

Thượng Quan Ngọc Nhi vẫn kiên trì giữ lễ, cho dù Mộ Dung Ca đích thân đến đỡ vẫn không chút dao động.

Nàng mong mỗi chờ Mộ Dung Ca trả lời. Nàng đã không tiếc hạ thấp thân phận như vậy là muốn lợi dụng Mộ Dung Ca giúp giải quyết vấn đề trước mắt, thêm vào đó là muốn xác định Mộ Dung Ca có sinh lòng đổ kỵ như lời đồn hay không, để được thái tử chuyên sủng mà âm thầm hành động. Vài ngày nữa thôi thì nàng sẽ có đáp án.

Mộ Dung Ca hơi nhăn mày có chút khó xử, nàng lắc đầu cười, “Yêu cầu của Thượng Quan tiểu thư thật khiến ta khó xử. Việc của thái tử ta chưa từng hỏi đến, mà chuyện này cũng rất quan trọng, sao đến lượt ta ở trước mặt thái tử góp lời? Như thế chỉ càng khiến thái tử thêm chán ghét mà thôi. Thượng quan tiểu thư chớ nên sốt ruột, hạ nhân nhất định sẽ đem việc Thượng quan tiểu thư hôm nay báo cho thái tử. Trong lòng thái tử nhất định sẽ có phân định, trong một thời gian ngắn sẽ cho Thượng quan tiểu thư một đáp áp thuyết phục thôi.”

Thượng Quan Ngọc Nhi ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ nhìn Mộ Dung Ca, “Thỉnh Mộ Dung Trắc phi hãy vì thái tử mà suy nghĩ. Hơn một tháng nay đã truyền đến việc sống chết không rõ của thái tử, trong triều đã ít nhiều có chút dao động. Nếu vào lúc này, còn có người nói ra nói vào, e là hậu quả sẽ khó lường.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca vẫn chỉ lắc đầu nói: “Có lẽ Thượng Quan tiểu thư nghĩ quá nhiều nên mới nhìn không thấu, trong Hạ quốc này, nào có mấy ai dám nói lời ra vào sau lưng thái tử. Huống hồ bây giờ thái tử còn bận rộn quốc sự, chậm trễ chung thân đại sự của bản thân, nào có ai vô nhân tính như vậy đi tâu điều xàm bậy? Chi bằng Thượng Quan tiểu thư cứ an tâm về phủ tế tướng trước đi đã.” Thượng Quan Ngọc Nhi quả cao tay, khuyếch trương sự việc lên, thậm chí còn muốn nhất tiễn song điêu, một mũi tên bắn hai con nhạn, ý đồ lợi dụng nàng thay mình hành sự, ha... có thể nói là trong nụ cười tiềm ẩn dao kéo sắc bén đây.

Tâm cơ thật quá sâu.

Thật ra, Nguyên Kỳ tính toán như nào nàng cũng chưa từng dò hỏi, cũng không muốn đi dò hỏi. Nàng chỉ muốn Nguyên Kỳ thành thật cho mình một đáp án sau cuối, không phải sự thỏa hiệp bất đắc dĩ. Về phía Thượng Quan Ngọc Nhi, người cần cho câu trả lời cũng chính là bản thân Nguyên Kỳ.

Tính ra Thượng Quan Ngọc Nhi cũng rất thông minh, không trực tiếp đi hỏi Nguyên Kỳ mà đến đây tìm nàng cũng đủ nói rõ, Thượng Quan Ngọc Nhi mơ hồ cũng nhận ra điều bất thường nên muốn đến xác thực thắc mắc của mình. Còn đến đây cầu nàng cũng chỉ là muốn thử và lợi dụng nàng một phen.

Một nữ tử mưu trí và tâm cơ thâm sâu như vậy, khó trách dù Thượng Quan Ngọc Nhi chưa được gả vào phủ thái tử, nhưng Lâm Thiện Nhã đã bị đánh bại một cách thê thảm rồi.

“Lời của Mộ Dung Trắc phi cũng có lý. Là ta quan tâm hóa quá loạn. Tạ Mộ Dung Trắc phi đã nhắc nhở.” Thượng Quan Ngọc Nhi từ từ đứng dậy, mỉm cười nói, lệ quang đang chớp động theo khóe mắt, ánh vào phía người đối diện thật thanh mỹ làm sao.

Cổ họng Mộ Dung Ca như bị chẹn lại, hít thở cũng có chút khó khăn. Nàng rất để ý sự xuất hiện của Thượng Quan Ngọc Nhi, đồng thời cũng rất để ý thái độ không rõ ràng của Nguyên Kỳ lúc này.

“Thượng Quan tiểu thư chớ khách khí.” Nàng nhẹ giọng trả lời.

Thượng Quan Ngọc Nhi gật đầu, tuy mục đích vẫn chưa đạt được, lòng cũng có chút không cam lòng, nhưng nếu tiếp tục nói thêm rất dễ khiến Mộ Dung Ca sinh nghi. Thế nên nàng không muốn nhiều lời nữa, dứt khoát rời đi. Thời gian vẫn còn dài, nàng vẫn có thể từ từ tìm hiểu Mộ Dung Ca vẫn không muộn mà.

Sau khi tỳ nữ tiền Thượng Quan Ngọc Nhi ra goài, nụ cười trên môi Mộ Dung Ca từ từ biến mất.

Mục đích của Thượng Quan Ngọc Nhi rất rõ ràng, thật ra yêu cầu của Thượng Quan Ngọc Nhi cũng là lẽ thường tình, hôn ước đã sớm được định hiển nhiên không muốn có gì bất trắc xảy ra, sớm ngày thành thân là biện pháp tốt nhất.

Có đều bây giờ, nàng đã cho bản thân một cơ hội, cũng là cho Nguyên Kỳ một cơ hội, nàng phải toàn thành bản thân... đồng thời bắt buộc phải tổn thương một người khác. Trong tình yêu, không cho phép có kẻ thứ ba. Nếu là ba người, hay thêm nhiều người khác nữa thì không còn là tình yêu nữa, chỉ là nổi dôi tông đường mà thôi.

Nàng không hề rời khỏi chính điện, vẫn luôn thông thả ngồi uống trà đợi Nguyên Kỳ trở về.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đến khi Nguyên Kỳ đứng trước mặt nàng mới phát hiện lại một canh giờ nữa đã trôi qua! Không ngờ nàng đã ngồi ở đây suốt hai canh giờ. Nàng nhin không được tự giấu bản thân, không ngờ lại ngồi nghĩ ngợi đến độ mê mẩn như thế này.

“Thái tử đã về à.” Thân nàng vẫn bất động ngồi tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, khẽ cười.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Nguyên Kỳ khẽ khựng lại, hần ngồi một bên quan sát thần sắc của nàng, “Hôm nay nàng đã gặp Thượng Quan Ngọc Nhi?”

“Ừm. Thật ra Thượng Quan tiểu thư muốn đến gặp thái tử. Thượng Quan tiểu thư đúng là một người nhàn nhã, ôn hòa lễ độ, không hổ danh là tiểu thư khuê các.” Mộ Dung Ca gật đầu, trong mắt lộ vẻ tươi cười nhìn thấu thế sự như mọi khi.

Nguyên Kỳ chạm phải ánh mắt phòng bị không giống sự chân thật tươi cười như mấy ngày gần đây, ánh mắt nhất thời cũng tối sầm lại, “Nàng ta đề cập đến hôn sự ư?”

Vừa hồi phủ nghe được chuyện này, hần lập tức đến La Dương các, lại nghe nói nàng vẫn luôn ngồi trong sảnh chính chứ chưa trở về, cả người hần liền run lên, lập tức đến đây.

Không ngờ vẫn như hần đoán, nàng lại trở nên đề phòng cẩn trọng như hai năm trước.

“Mộ Dung Ca, bản cung nghĩ nàng đã sớm biết đáp án rồi.” Nguyên Kỳ trầm giọng nói, tỉ mỉ quan sát thần sắc của nàng.

Trong khoảng thời gian này, tuy nàng không nhắc lại lời nói hai năm trước, song yêu cầu của nàng hần chưa bao giờ quên. Thậm chí hần có chút mơ hồ, không biết vì sao khi thấy đám cơ thiếp trong phủ xuất hiện trước mặt Mộ Dung Ca, tuy nàng không nói gì nhưng đôi mắt hơi nheo lại đã tiết lộ mọi tâm tư của nàng.

Tính nàng rất cố chấp, hai năm trước vì một ý niệm trọn kiếp một vợ một chồng mà không tiếc từ bỏ vinh hoa phú quý trước mắt, chỉ trong hai năm sao nàng dễ dàng thay đổi được?

Hần biết nàng đang chờ một câu trả lời. Phải xác định được đáp án, thì sự phòng bị trong lòng của nàng mới hoàn toàn được tháo dỡ.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca hơi nhíu mày, sắc mặt có chút tái nhợt. Có thể ngồi quá lâu nên khi đứng dậy thân hình có chút không vững. Nàng nghiêng đầu nhìn Nguyên Kỳ, mỉm cười nói: “Thái tử, ngài biết rõ tâm ý của thiếp mà.” Đối với nàng mà nói, đi một bước này thật khó biết bao, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, có thể một ngày không xa, đáp án nàng nhận được là ‘không’, hoặc có thể trọn đời trọn kiếp một đôi phu phụ chỉ là nàng si tâm vọng tưởng. Cho nên, nàng phải có dũng khí để đối mặt.

Hay có thể nói, đây chính là một ván cược.

“Mộ Dung Ca, lúc bản cung trực xuất hết thủy cơ thiếp trong phủ là đã cho nàng một câu trả lời. Trong phủ thái tử này sẽ chỉ có nàng là chủ mẫu.” Nguyên Kỳ nhìn theo khóe miệng nhàn nhàn mỉm cười của nàng, ánh mắt tối sầm lại, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt, ôm chặt nàng vào lòng, giọng nhàn nhạt nói.

Mộ Dung Ca khẽ khựng lại, tâm tư dần rộng mở, ngẩng đầu nhìn hắn, “Lời ấy là thật?”

Nguyên Kỳ nhìn đôi mắt sáng như ánh sao đêm của nàng, đáy mắt khẽ lay động, nhẹ giọng đáp: “Là thật.”

Mộ Dung Ca không kịp không chế sự vui mừng trong lòng, thật ra từ lúc hắn trực xuất hết thủy cơ thiếp trong phủ, nàng đã thầm nhận định rồi. Nhưng sự xuất hiện của Thượng Quan Ngọc Nhi khiến nàng có chút khó chịu, vì thế mà nảy sinh đổ kỵ.

Thật ra nàng cũng nên biết, sau khi trở về Hạ quốc, hắn chưa từng vì củng cố địa vị bản thân, lập tức đến phủ tế tướng Thượng Quan bàn chuyện hôn sự thì trong lòng cũng đã có đáp án rồi. Kỳ thực hắn rất không hay nói ra, cho dù để nàng biết được kết quả, cũng chỉ là một phen mịt mờ.

Tuy bây giờ hơn một nửa quyền lực ở Hạ quốc đều nằm trong tay hắn, nhưng những vấn đề mà hắn gặp phải so với những gì nàng biết còn rất nhiều.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thân Thiết.

"Thái tử, thật sự thiệp rất vui." Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt tươi cười như mặt trời đang tỏa nắng đập ngay vào mắt hắn. Nàng... Nguyên Kỳ nói không nên lời.

Một khi dỡ bỏ mọi sự phòng bị nàng như biến thành một con người khác, sẽ không còn dùng vẻ mỉm cười giả tạo hoàn mỹ để nhìn đời, thế nên hắn mới nói... nàng là một nữ tử rất đặc biệt. Đối mặt với một con người như vậy, Nguyên Kỳ không biết phải dùng một thái độ nào để yêu, để giữ lấy. Không, bằng mọi giá hắn sẽ giữ chặt lấy nàng, nàng là nữ tử duy nhất có thể cùng hắn đi suốt chặng đường còn lại.

Nàng hơi kiễng mũi chân, quyết định làm một việc mà ở kiếp trước, và kiếp này chưa từng làm qua.

Chủ động... hôn hắn!

Khi đôi môi lạnh lẽo của hắn dán vào bờ môi ấm áp của nàng, nàng rõ ràng cảm nhận được cơ thể của hắn khẽ run lên, thậm chí có chút kinh ngạc, mắt hắn khẽ trợn lên, có phải hắn chưa từng đâu.

Ha, cũng phải thôi, nàng nhất thời to gan lớn mật, song đối với cử chỉ mới mẻ này nàng cũng không đến mức quá luống cuống, dù sao nàng vẫn mang tâm tưởng của con người thời hiện đại, những cử chỉ này cũng đâu phải chưa từng thấy.

Còn định nhích ra thì lập tức ôm chặt nàng vào lòng, dùng một tư thế ái muội khiến người ta không thể không đỏ mặt áp gần nàng hết mức có thể,

giọng khàn khàn nói: “Mộ Dung Ca, bản cung hơi ngoài ý muốn là nàng lại chủ động ‘tác’ hôn đấy.”

‘Tác’ hôn? Hắc đùa à!

Hai gò má nàng đỏ lựng, trong vấn đề nam nữ gần gũi, nàng không khác gì một tên lính mới, duy chỉ một lần tình mê ý loạn mới có một đêm cuồng nhiệt như vậy, mảng ký ức đó vẫn còn khiến nàng xấu hổ không dám nghĩ tới nữa là. Sự mật thiết vào lúc này tuy có chút xa lạ nhưng cũng khiến người ta có chút vui sướng.

Nhưng đây là nàng ‘hiến’ hôn, tuyệt đối không phải ‘tác’ hôn! Hai từ này khác có một chữ nhưng ý tứ lại cách nhau một trời một vực! Sự liên tưởng của hắc có hơi táo bạo rồi đấy, có phải người cổ đại vẫn thường trần trụi mọi suy nghĩ như vậy?

Còn chưa kịp biện bạch, miệng nàng đã nhanh chóng bị chiếm thành đoạt đất, khẽ hé hai hàm răng nàng, lưỡi của hắc đã nhanh chóng tiến thẳng vào.

Hơi thở dần trở nên ái muội, trong sự xa lạ đó mang theo chút dư âm quen thuộc bữa vây hai người. Nàng vẫn luôn mở mắt nhìn hắc đang gần trong gang tấc, khuôn mặt tinh xảo như tranh vẽ đang say mê hành sự. Ha, mọi khi hắc chỉ luôn dùng một vẻ mặt nhàn nhạt đối nhân xử thế, tựa hồ mọi thứ trên đời này hắc đều có thể phớt lờ, thật chưa bao giờ nghĩ tới hắc cũng có một bộ mặt cuồng dã tham lam như vậy.

“Nhắm mắt!”

Đột nhiên hắc mở miệng nói.

Lúc này Mộ Dung Ca mới chợt ý thức được từ nãy đến giờ nàng vẫn luôn mở to hai mắt mà quan sát hắc. Không ngờ hắc nhạy cảm đến độ có

thể nhận biết nhất cử nhất động của mình. Con người này thật bá đạo, đến cả một cử chỉ lãng mạn cũng lộ vẻ bức người.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, tâm tư dần lạc đi trong nhu tình và nụ hôn nồng nhiệt đầy tình cảm của hắn. Lúc này, trong vòng tay rắn chắc nhưng rất dịu dàng kia, ‘soái’ ca đúng nghĩa của thế giới này chính là người trong lòng nàng, điều quan trọng là... nàng đã chính thức mở lòng với hắn.

Đại khái, có lẽ tình yêu nam nữ chính là như vậy.

Cho dù sắc mặt của hai tỳ nữ đứng hầu trước cửa đã đỏ như mông khi, nhưng hai người đã không còn nhận thức được hành động của mình lúc này... họ đang hôn nhau... với một tư thế rất mực... thân thiết.

....

Tối hôm đó, rốt cục Tiểu Thập cũng đã đến.

Vừa dùng xong bữa tối đã nghe hạ nhân vào báo, có một gã nam tử không nói gì chỉ đệ bái thiếp muốn cầu kiến Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca lập tức cho hạ nhân mời Tiểu Thập vào phủ, rồi dặn dò người làm chuẩn bị một bữa tối phong phú, toàn những món Tiểu Thập rất thích ăn.

Nguyên Kỳ thấy nàng hết mực quan tâm lo lắng cho Tiểu Thập, nụ cười bên môi khẽ tắt đi.

Mộ Dung Ca đang nghĩ, lúc nhìn thấy Tiểu Thập nên hỏi rõ hắn sẽ tính toán như nào khi biết được tâm địa của Lan Ngọc, quan trọng nhất là cơ thể hắn có chỗ nào cảm thấy khó chịu không! Cho dù Nguyên Kỳ đã âm thầm cùng Lan Ngọc đưa ra một hiệp ước, Lan Ngọc sẽ giao thuốc giải cho nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy lo lắng không thôi.

Lan Ngọc là một người có tính cách âm trầm, rất giỏi che giấu tâm can, sao có thể dễ dàng giao thuốc giải ra như vậy?

Trong khi đó, Nguyên Kỳ cũng có sai người mời thần y, nhưng e là phải mất một khoảng thời gian mới có thể đến được, cho nên, nàng phải tận mắt gặp Tiểu Thập mới có thể yên lòng. Sau một hồi suy nghĩ, nàng ngẩng đầu lên mới phát hiện thần sắc Nguyên Kỳ đã trở nên mơ hồ, nụ cười vui vẻ nơi khóe miệng đã biến mất. Nàng có chút tò mò, sao sắc mặt hắn thay đổi nhanh như vậy?

Còn chưa kịp hỏi thì hạ nhân đã dẫn theo Tiểu Thập tiến vào.

"Mộ Dung cô nương." Tiểu Thập bước vào nhìn thấy Mộ Dung Ca vẫn đang bình yên vô sự ngồi ở trước mặt, lập tức kích động ra dấu tay.

Ngoài nàng, căn bản những người khác không hiểu thủ ngữ.

Tiểu Thập sốt ruột báo cho nàng biết: "Tiểu Thập nghe nói hôm đó Mộ Dung cô nương ngã xuống vách núi đã tìm kiếm nhiều ngày ở Long Nhạc sơn không ngừng nghỉ. Sau nghe Mộ Dung cô nương đến Hạ quốc nên quay về đây. Bây giờ được thấy Mộ Dung cô nương vẫn mạnh khỏe, thật tốt quá đi mất!"

Mộ Dung Ca lập tức tiếp đón hắn, "Đi đường vất vả như vậy chắc người vẫn chưa dùng bữa tối. Nhà bếp đã chuẩn bị rất nhiều món ăn mà người thích, cứ ăn nó đi đã, chúng ta mới từ từ nói chuyện cũng được." Hai năm trước, nàng và Tiểu Thập ở cùng nhau, tình thân như người một nhà nên đã có thói quen cùng dùng bữa, không hề vì lễ giáo phong kiến mà giữ kẽ.

Tiểu Thập gật đầu liên tục, mau chóng giao gói đồ cho tỳ nữ, toan ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Ca. Đột nhiên cảm nhận được phía sau có một ánh mắt lạnh như băng dao sắc nhọn khóa trên người mình. Là Hạ quốc thái tử. Thì ra từ này đến giờ Hạ quốc thái tử đều lạnh mắt nhìn hắn!

Một ánh mắt sắc bén như dao cạo khiến lông tóc muốn nhảy dựng, khuôn mặt tươi cười của hắc chột tắt ngúm.

Mộ Dung Ca thấy Tiểu Thập vẫn đứng yên tại chỗ, liền hỏi thăm: “Có phải đi đường mệt nhọc, nên cảm thấy trong người không khỏe?”

Sắc mặt Nguyên Kỳ thoáng trầm ngưng lại, bàn tay thon dài thông thả nâng tách trà lên hớp vài ngụm.

Tiểu Thập nhẹ nhàng lắc đầu, theo bản năng nhìn thoáng qua Nguyên Kỳ một cái. Mộ Dung Ca thấy vậy, cũng nhìn theo ánh mắt Tiểu Thập, cảm thấy Nguyên Kỳ cũng không có gì khác thường. Tiểu Thập thầm nghi hoặc, không lẽ cảm nhận của mình ban nãy chỉ là ảo giác? Hắc rõ ràng cảm thấy ánh mắt của Hạ quốc thái tử khi nãy như hàng ngàn mũi kiếm sắc lạnh chĩa vào mình kia mà.

Thấy sắc mặt Mộ Dung Ca lộ vẻ lo lắng, Tiểu Thập lộ vẻ vui mừng lắc đầu. Nào có chuyện gì được chứ! Bỏ mặt Nguyên Kỳ ngồi một bên đang tỏa ra hàn khí bức người, hắc bước lên chuẩn bị ngồi xuống. Bỗng nhiên hắc chột nhớ, Hạ quốc thái tử cao cao tại thượng, trong đây ngoài Mộ Dung Cô nương ra còn rất nhiều người khác, hắc không nên để loạn quy củ. Nghĩ đến đây, hắc đưa tay nói với Mộ Dung Ca: “Lát nữa Tiểu Thập về phòng ăn cũng được, hiện giờ vẫn chưa đói đâu.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, tí nữa nàng quên mất đây là phủ thái tử, để tránh bị người ta nói ra nói vào thì phải chú trọng quy củ. Nàng gật đầu trả lời: “Cũng được.”

"Bản cung còn có việc cần xử lý phải đi trước." Nguyên Kỳ dùng một sắc giọng nhàn nhạt nói với Mộ Dung Ca.

Nàng nhìn theo một bên sườn mặt hắc, bỗng cảm thấy Nguyên Kỳ có chút kỳ lạ, thái độ không giống mọi khi, nhưng quay đi quay lại cũng

không biết nói sao, chỉ đành cười: “Được, nhưng đừng mãi lo làm, hãy giữ gìn sức khỏe.”

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng gạt đầu, lúc ra đến phía cửa, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Thập... đột nhiên hắn nhíu mày lại, bộc lộ một hơi thở rần rỏ bức người khiến người ta không thể phớt lờ, mãi đến khi hắn rời khỏi.

Tuy Tiểu Thập không giỏi đoán lòng dạ con người, nhưng vẫn phát giác được, rõ ràng Hạ quốc thái tử có chút khó chịu với sự có mặt của hắn? Tối hôm đó, khi bắt hắn tường thuật cuộc sống hai năm qua của Mộ Dung Cô nương cũng không bộc lộ loại thần sắc này.

Song hắn cũng không muốn nghĩ nhiều, bây giờ mọi thứ đều không quan trọng bằng Mộ Dung cô nương!

...

Tiểu Thập nghỉ ngơi một đêm ở phủ thái tử đã khỏe mạnh như xưa, tựa hồ mấy ngày rong đường không ảnh hưởng gì đến hắn. Thêm vào đó, tối qua còn được Mộ Dung Ca tỉ mỉ dặn dò nhà bếp chuẩn bị những món ăn rất ngon, bù đắp những ngày qua ăn uống tạm bợ chịu đói chịu khát.

Nhân lúc không người, Mộ Dung Ca cẩn trọng hỏi hắn, “Tiểu Thập, dạo gần đây có cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe không?”

“Không có.” Hắn lắc đầu.

“Tiểu Thập, lần này trở về Hạ quốc người còn định đi theo Đại Hoàng tử nữa không?” Mộ Dung Ca muốn thử xem phản ứng của Tiểu Thập trước khi nói ra hết thật. Thật sự nàng cũng không biết phải nói thế nào mới khiến Tiểu Thập hiểu được Lan Ngọc không phải người tốt như hắn đã tưởng tượng. Nếu đem toàn bộ chân tướng nói cho hắn biết, không khỏi có chút tàn nhẫn, nhưng đối với Tiểu Thập mà nói, nếu cả đời này chỉ bị Lan Ngọc lợi dụng sẽ càng là nỗi bi ai lớn nhất đời hắn.

Tiểu Thập lắc đầu. Đi theo công tử không ít ngày, hắn dần dần phát hiện công tử đã không còn như trước, thậm chí còn theo chiều hướng hắn không muốn nhất. Huống chi, hiện tại công tử còn muốn sát hại Mộ Dung cô nương.

Thấy thế, Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, lắng đọng ở trong lòng một chút cảm xúc, mới chậm rãi giải thích với Tiểu Thập: “Có một số việc thật sự rất phức tạp, Đại Hoàng tử không phải mẫu người thuần khiết như người đã nghĩ. Tiểu Thập, người là một người hiền lành trong sáng, nên nhất mực tận tâm và trung thành với hắn, ta biết chắc chắn người sẽ không nghĩ đến bản thân đã bị hắn lợi dụng một cách triệt để. Hắn đã hạ kịch độc lên người người để người cả đời phải chịu sự quản chế của hắn.”

Tiểu Thập cuống quýt lắc đầu, trong mắt đã đầy những dòng nước mắt tuyệt vọng. Thật ra, cơ thể hắn hắn có thể rõ hơn ai hết, chỉ là đến bây giờ hắn vẫn không muốn tin công tử lại xuống tay với hắn như vậy. Trên đường trở về Hạ quốc, hắn đã nhận ra cuộc chiến giữa các tiểu quốc có chút bất thường, tuy tư chất hắn không phải rất thông minh, song cũng ấn nhần nhận ra những việc mà công tử làm suốt mấy năm nay đều không đơn giản như vẻ bề ngoài. Cứu vớt thiên hạ chúng sinh, cũng bất quá là hắn với người đời đều bị công tử che mờ mắt mà thôi.

Hắn có chút không kiềm chế được cảm xúc của mình, nhiều năm qua hắn đã sống dựa vào công tử, không ngờ chỉ cách biệt một khắc đã xảy ra biến hóa như trời long đất lở. Cho nên, tuy hắn đã phát hiện được, nhưng hắn không muốn suy nghĩ xa hơn, thậm chí là muốn trốn tránh.

Mộ Dung Ca thở dài một hơi, “Tiểu Thập, hãy nhớ kỹ, ta và người vĩnh viễn thân thiết như người một nhà.”

Tiểu Thập gật đầu liên tục. Hắn biết, Mộ Dung cô nương đối xử với hắn rất tốt, làm rất nhiều thức ăn ngon cho hắn, thậm chí còn tự tay may quần áo cho hắn, cho dù những cái áo đó, một tay áo dài, một tay áo bị khuyết

không hoàn chỉnh nhưng hần vẫn rất thích. Mộ Dung cô nương xem hần như đệ đệ ruột thịt, hiển nhiên từ sớm hần cũng đã xem nàng như tỷ tỷ chí thân vậy.

Chỉ là, bây giờ thấy công tử như vậy, hần cũng đau đớn khôn nguôi.

“Đây là điều khó tránh khỏi.” Mộ Dung Ca dịu dàng nói. Thế giới này là vậy, vẫn sẽ có một ai đó vì đạt được mục đích mà không tiếc làm ra những việc tổn thương đến người khác, chỉ vì có được thứ mình muốn mà không đặt sinh mạng của người ta trong tầm mắt.

Mà những người như vậy lại luôn đứng ở đỉnh cao.

Nàng khẽ nhăn mày nhìn khuôn mặt hờn nhiên nhuộm vẻ bi thương của Tiểu Thập, bây giờ thần y vẫn chưa đến, nàng không biết Tiểu Thập đã trúng bao nhiêu độc, có năng không, liệu có chữa khỏi được hay không. Bằng mọi giá nàng cũng phải giải trừ mọi độc tố trên người Tiểu Thập, phải giúp hần có được một cuộc sống bình thường sau này. Nếu có thể, nàng càng hy vọng Tiểu Thập có thể có được đứa con của riêng mình.

...

Thượng Quan Ngọc Nhi ở phủ tể tướng đợi suốt mấy ngày nhưng vẫn không thấy Nguyên Kỳ nhắc đến hôn sự. Cho dù hôm đó nàng đích thân đến phủ thái tử song vẫn không nhận được câu trả lời. Cho dù Mộ Dung Ca thầm đổ kỵ trong lòng, không dám nói với Nguyên Kỳ, nhưng sự việc cũng không nên yên tĩnh như vậy.

Thật ra những gì nàng nói hôm đó cũng không phải lời bóng gió đầu đầu. Cục diện trong triều hiện giờ cũng thay đổi ít nhiều. Mấy ngày qua, Đại Hoàng tử liên tục có động thái, tuy nàng không hiểu vì sao đến bây giờ thái tử vẫn án binh bất động, nhưng dựa vào những lần âm thầm tiếp xúc riêng giữa thái tử và phụ thân, nàng biết rõ vị trí chủ vị Đông cung đang nguy ngập.

Lại thêm một tội chống lại thánh chỉ sẽ càng đẩy Đông cung thái tử vào hiểm cảnh khó lường.

Tuy là do hoàng thượng ban hôn, song đây cũng là ảo tưởng của nàng, nàng đã mơ được thành hôn với hân không biết từ bao lâu, chỉ không ngờ có một ngày giấc mộng lại trở thành sự thật.

Hiển nhiên nàng phải cố gắng tranh thủ một phen.

Nếu hân đã không đến tìm nàng thế thì nàng sẽ tự mình đăng môn báỉ phỏng, hy vọng qua lời nói của mình có thể cảnh tỉnh hân, chớ vì một Mộ Dung Ca mà đẩy bản thân vào khốn cảnh.

Phủ thái tử, nội đình hoa viên.

Thượng Quan Ngọc Nhi mượn danh nghĩa gặp Mộ Dung Ca mà đến, sau khi được biết Nguyên Kỳ đang thưởng trà trong đình, nàng lập tức đổi hướng đến thẳng hoa viên.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Đình Viên

Nam tử một thân hắc bào đang đặt mình trên bàn thạch được dựng trong đình, dường như nơi nào có hắc, nơi đó đều hóa thành chốn nhân gian tiên cảnh. Tuần nhan hoa mỹ bức người khiến nữ tử khắp thiên hạ tự cảm thấy xấu hổ, ở trước mắt hắc, các nàng đều hèn mọn như bụi đất, cam tâm tình nguyện để hắc vui dạo dưới chân, chỉ mong được hắc ngẫu nhiên ngược mắt nhìn đến.

Đó giờ hắc vẫn chỉ thích mặc đồ đen, cũng như nhiều năm trước hắc vừa hồi cung vậy. Sự xuất hiện của hắc nhất định khiến thế nhân phải khiếp sợ! Không chỉ sở hữu dung mạo khuynh thế, nhất cử nhất động đều bao hàm quy phạm của bậc vương giả khiến người khác phải tình nguyện thần phục.

Nàng cố gắng áp chế sự kích động, ý đồ để bản thân trầm tĩnh hơn một tí không mất đi tư thái của bậc tiểu thư chốn khuê các, dáng người chân thành tiến vào trong đình.

"Thiếp bái kiến thái tử." Nàng khom người thi lễ, dáng người vô cùng thướt tha. Lúc ngẩng đầu, mặt mày một vẻ phong hoa trác tuyệt.

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ hơi nhướng lên, tròng mắt đen láy khẽ lóe qua một tia sáng lạnh, "Đứng dậy đi."

Thượng Quan Ngọc Nhi lập tức đứng lên, từ tốn ngồi vào vị trí đối diện Nguyên Kỳ. Nàng thận trọng quan sát thần sắc hắc, có chút dè dặt mở lời: "Hôm nay thiếp vốn định đến đây tìm gặp Mộ Dung Trắc phi để tán chuyện nữ nhi thường tình, nhưng nghe hạ nhân nói lại thái tử đang ở đình viên nên đến đây thỉnh an với thái tử."

“Tối thăm Mộ Dung Ca?” Âm quang khẽ động trong đáy mắt Nguyên Kỳ.

Cơ thể Thượng Quan Ngọc Nhi khẽ run lên. Từ khi định ra hôn ước đến giờ, hắn vẫn luôn giữ phong thái cự tuyệt người ở ngoài vạn dặm, tựa hồ với tất cả nữ tử đều như vậy, nhưng gần đây nàng mới biết, dường như duy chỉ có mỗi Mộ Dung Ca là không như thế. “Đúng vậy, lần trước gặp mặt, thiếp và Mộ Dung Trắc phi trò chuyện rất hợp nhau, cứ như bạn thân từ bấy lâu. Vừa vặn hôm nay có thời gian nên muốn đến thăm nàng một lần nữa.”

“Thượng quan tiểu thư quả có lòng.” Khóe miệng Nguyên Kỳ hơi nhếch lên lộ ra nụ cười lãnh liệt, lược hiển vẻ xa cách thấy rõ.

Thượng Quan Ngọc Nhi vội cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm giọng nói thêm: “Thật ra thiếp cũng muốn gặp thái tử một lần để nói một vài chuyện.”

"Có chuyện gì?" Những ngón tay thon dài của Nguyên Kỳ thư thả vuốt ve tách trà, giọng hơi lạnh nhạt hỏi.

Nghe vậy, Thượng Quan Ngọc Nhi hớn hờ đáp: “Là về ngày thành thân giữa thái tử và thiếp. Thái tử đã hồi phủ được một khoảng thời gian. Hiện giờ bên ngoài đã có lời đồn thái tử muốn chống lại thánh chỉ không muốn cùng thiếp thành thân. Thật tình thiếp cũng biết đây chỉ là lời đồn phiến diện, nếu không phải một năm qua xảy ra quá nhiều việc thì thái tử và thiếp đã sớm tổ chức đại hôn rồi.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Nguyên Kỳ khẽ lóe lên, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi ngồi phía đối diện, đúng là giữa mi mày của Thượng Quan Ngọc Nhi và Mộ Dung Ca có vài phần tương tự, nhưng cần trọng quan sát kỹ thì sẽ phát hiện, sự giống nhau đó chỉ là ảo giác. Ban đầu khi Mộ Dung Ca nhìn thấy hắn, tuy vẫn mặt mày cúi thấp, đứng cách hắn một khoảng khá xa nhưng hắn chưa từng cảm nhận được dáng vẻ hèn mọn hay sợ hãi

của nàng. Cái cô Mộ Dung Ca kia rất giỏi giả vờ, để dạ được mục đích, không từ chút thủ đoạn, dù là ton hót nịnh nọt. Hành vi này có thể sẽ khiến người khác phải khinh thường, song trong mắt hần, hần lại cảm thấy rất vui sướng. Có lẽ nhờ vậy, sau bộ mặt nguy trang kia hần mới càng trân trọng con người thật của nàng, thứ khí chất thanh cao như hoa sen trong giếng ngọc luôn nổi trội không ai bì kịp.

Hần rất thích nhìn ánh mắt đầy giao hoạt pha trò của nàng, bộ dạng mang vẻ nghịch ngợm khó lường. Thật sự quá trầm ổn thì cũng không thích hợp với nàng.

Thượng Quan Ngọc Nhi dè dặt ngẩng đầu lên, kinh ngạc khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng nhưng nước chảy của Nguyên Kỳ. Nàng có chút sửng sốt, hai gò má dần đỏ lựng lên mang vẻ ngượng ngùng. Không lẽ nàng đã nghĩ quá nhiều, thật sự trong lòng hần cũng có nàng? “Cho nên, thiết nghĩ đặt ra ngày cử hành đại hôn là điều ưu tiên trước mắt.”

“Việc này trong lòng bản cung đã có tính toán, Thượng Quan tiểu thư không cần quan tâm.” Nguyên Kỳ vẫn lạnh nhạt đáp. Trong một thoáng, từ xa đã nhìn thấy dáng một người con gái đang thanh thoát bước đến.

Sau giấc ngủ trưa, Mộ Dung Ca nghe hạ nhân nói lại là Nguyên Kỳ đang ở trong đình viên chờ nàng cùng thưởng trà. Sau khi rửa mặt thay qua quần áo, nàng liền ra hoa viên, từ xa đã sớm nhìn thấy Nguyên Kỳ và Thượng Quan Ngọc Nhi đang ngồi trong đình.

Nhìn sang Nguyên Kỳ, thần sắc hần vẫn thanh lãnh, khóe miệng vẫn lộ nét cười xa cách, có chút phớt lờ người đối diện.

Thượng Quan Ngọc Nhi nghe sau lưng có tiếng bước chân liền quay đầu nhìn lại, quả đúng là Mộ Dung Ca! Nàng đứng dậy khom người: “Gặp qua Mộ Dung Trắc phi.”

"Thượng Quan tiểu thư đã đến sao không sớm cho hạ nhân báo ta một tiếng?" Mộ Dung Ca mỉm cười trả lời.

Khuôn mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi vẫn còn đỏ hồng, ngượng ngùng nhìn thoáng qua Nguyên Kỳ rồi nói: "Thiếp đến phủ thái tử chủ yếu muốn tán gẫu với Mộ Dung Trắc phi. Sau lần gặp mặt trước cảm thấy rất hợp nhau. Vừa đến phủ thái tử chợt nghe nói lại thái tử đang ở đây nên mới đến cùng ngài thượng nghị hôn kỳ."

Ánh mắt Mộ Dung Ca tối sầm lại, không chút kiêng dè nhìn lướt qua Nguyên Kỳ... ánh mắt hẩn vẫn rất bình tĩnh. Thượng Quan Ngọc Nhi quả có 'lòng'.

"Ta đến phủ thái tử cũng được một lúc rồi, cũng nên hồi phủ tế tướng, nếu thường ngày Mộ Dung Trắc phi có thời gian có thể đến phủ tế tướng chúng ta cùng trò chuyện," Trên dung nhan xinh đẹp kia đang dịu dàng tương cười, được một lát lại xoay người nói với Nguyên Kỳ, "Thiếp không quấy rầy thái tử và Mộ Dung Trắc phi nữa, xin cáo lui trước."

Sau khi Thượng Quan Ngọc Nhi rời đi, Mộ Dung Ca mới ngồi xuống, mỉm cười nhìn Nguyên Kỳ phía đối diện: "Thượng Quan tiểu thư đến hồi hôn à?" Tuy đã biết tâm ý của Nguyên Kỳ, cũng biết hôn sự của hai người sớm muộn sẽ không thành, nhưng bây giờ người ta đã ba lần bốn lượt đến phủ thái tử hồi thúc cũng đủ để thấy, Thượng Quan Ngọc Nhi chờ không được nữa.

Nếu Nguyên Kỳ cứ mãi không hạ một quyết định, chiếc mũi của Lan Ngọc thì quá linh mẫn, chắc chắn không sớm cũng muộn sẽ cào ra điểm yếu này mà nhấn thẳng vào.

Nàng khê nhãn mày, đây đúng là một bài toán khó.

Nguyên Kỳ vẫn dịu dàng nhìn nàng, ánh mắt đầy sủng nịch, tựa hồ không để tâm hoàn cảnh của mình lúc này, chỉ cười dịu dàng nói: "Không

cần quản cô ta.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca cũng mỉm cười không tiếp tục đề tâm vấn đề này nữa. Có một số việc nếu càng dây vào thì nhận được kết quả sẽ càng tréo ngoe. Huống chi, hắn đây một bụng mưu kế, điều nàng cần làm chính là chọn thời cơ thích hợp hỗ trợ hắn một tay mà thôi.

...

Lan Ngọc khoanh tay đứng trước cửa sổ, tâm tư đang thả trôi về nơi nao.

Đứng sau hắn là ngự y được hắn mang từ ngoài cung vào, y thuật rất cao siêu.

“Cơ thể của phụ hoàng sao rồi?” Lan Ngọc thấp giọng hỏi.

Ngự y lập tức cúi đầu cung kính: “Tuy sắc mặt của hoàng thượng nhìn rất hồng hào mạnh khỏe, song do nhiều năm sử dụng độc dược mãn tính nên đã tổn hao nguyên khí không ít. Cho dù thời gian gần đây đã tu dưỡng bồi bổ rất nhiều, nhưng vẫn không thể cứu vãn căn cơ đã bị độc dược tổn tại. E là chỉ giữ được thần trí thanh tỉnh độ nửa năm thôi.”

“Không còn cách nào khác sao? Thêm nửa năm nữa cũng được rồi.” Lan Ngọc nhú mày, lạnh giọng xoay người hỏi ngự y.

Ngự y chỉ biết lắc đầu trả lời: “Đã thử hết các cách rồi, nửa năm là cực hạn có thể.”

Thần sắc Lan Ngọc lập tức trầm xuống. Chỉ có nửa năm thời gian! Sớm biết như thế hắn đã giảm bớt dược tính xuống...

“Không biết nửa năm có đủ để Đại Hoàng tử hoàn thành đại nghiệp?” Ngự y nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Lan Ngọc hơi tối xuống, khắp người phát ra hàn quang bức người, “Việc này không cần người lo lắng, lui xuống.”

"Tuân, thần xin cáo lui." Ngự y nghe vậy không dám nhiều lời, lập tức lui ra.

Sắc mặt Lan Ngọc đầy trầm tư bấm đốt ngón tay đếm thời gian, xem ra phải hối thúc Triệu Tử Tận rồi. Có điều Triệu Tử Duy cũng không dễ đối phó, tuy bọn họ đã âm thầm dấy binh loạn, nhưng đối với Triệu Tử Duy mà nói, cũng chỉ là chút trò vật vãnh, chỉ sợ là ở thời điểm mấu chốt sẽ tung một đòn sát thủ. Xem ra lần này hẳn phải đích thân trợ Triệu Tử Tận giúp một tay. Còn về phía Nguyên Kỳ, bây giờ hẳn vẫn án binh bất động là có ý gì nhỉ?

Ván cờ này đã lộ ra rất nhiều nghi điểm mà hẳn không thể khống chế được, sương mù giăng phủ, nếu muốn phá tan mây mù e còn phải hao tổn không ít tâm cơ.

...

Trời về chiều, đã đến giờ dùng bữa tối, Mộ Dung Ca đợi hơn nửa khắc vẫn không thấy bóng dáng Nguyên Kỳ nên đích thân đến thư phòng tìm hẳn.

Điều khiến nàng ngoài ý muốn chính là Nguyên Kỳ không có ở trong phòng, không lẽ đã ra ngoài sao?

Nàng lắc đầu cười khẽ, “Sao lại quên cả bữa tối thế này?” Trong thư phòng này bài trí cũng không khác trong trí nhớ của nàng lắm. Thật ra với những việc Nguyên Kỳ sắp làm, hoặc chính sự hẳn phải xử lý nàng cũng không hề hỏi nhiều. Nàng biết Nguyên Kỳ không muốn nàng phải lo lắng. Nói chung, đa số đàn ông ở thời này đều như vậy, đều mang chủ nghĩa đàn ông tư tưởng, huống chi một người đã có thói bá đạo bức người như Nguyên Kỳ?

Ngẫu nhiên, Nguyên Kỳ cũng sẽ kể một vài sự tình và hỏi ý kiến nàng, nhân lúc ý kiến nàng vả trúng trọng tâm, ngay điểm thiết yếu thì hẳn sẽ dần dần tiết lộ thêm rất nhiều tình huống, dùng một phương thức nào đó không để nàng phát hiện mà thương nghị cách giải quyết cùng nàng.

Nguyên Kỳ đúng là một gã quái đản.

Nàng nhìn những giá sách dày đặt trong thư phòng, Nguyên Kỳ rất thích đọc sách, cho nên chỉ cần có thời gian rảnh rỗi hẳn sẽ tựa vào tráp mà thanh nhàn đọc sách.

Cho dù Nguyên Kỳ là kẻ không hay phô trương nhưng nàng biết hẳn là kiểu người đã đọc qua hay mắt thấy một lần thì sẽ không bao giờ quên, cho nên những cuốn sách này rất ít khi được hẳn lật lần thứ hai, ngoại trừ những quyển mà hẳn đặc biệt yêu thích.

Nàng đảo một lượt những quyển sách, không có thể loại nàng thích, thế là thông thả đến trước án thư nơi hẳn xử lý công vụ.

Hẳn có chút tật xấu, những nơi hẳn chạm tay vào đều phải rất sạch sẽ ngăn nắp. Cho dù rất nhiều tấu chương sách vở nhưng vẫn được hẳn bày biện cực kỳ chỉnh chu ngay thẳng.

Mặc dù đôi lúc nàng khá lười biếng, hay tiện tay đặt xuống này nọ, hẳn cũng chỉ hơi chau mày, lẳng lặng sắp mọi thứ về vị trí cũ.

Ngẫu nhiên cúi đầu xuống phát hiện dưới án bàn có một cái bình.

Bên trong còn một ít tro tàn, vẫn còn một mẫu giấy chưa kịp cháy hết.

Nàng mở to mắt, đánh giá một lúc, lơ đãng phát hiện trên nửa tờ giấy trắng có hai chữ ‘đại hôn’. Đuôi lông mày nàng hơi nâng lên, nghi hoặc lấy mẫu giấy lên.

Bởi vì đã cháy hết một nửa nên nàng chỉ còn đọc được một nửa nội dung còn sót lại

Nàng phẩy đi tro tàn trên đó.

Bút tích rất quen thuộc dần hiện ra.

“Ngày đại hôn, định ngay đầu thu.”

Sắc mặt nàng khẽ biến... Đây chính là bút tích của Nguyên Kỳ mà!

Ngày đại hôn định ngay đầu thu! Tính từ giờ đến ngày đầu mùa thu chỉ còn độ một tháng! Mau như vậy hắn đã định ra ngày thành thân rồi! Sau bữa trưa chưa từng gặp mặt hắn, bây giờ trời tối rồi mà hắn vẫn mất dạng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Toan Tính.

Nàng tự giấu cười, nhiều ngày rồi nàng chưa từng hỏi đến những việc này là do nàng luôn tín nhiệm hần! Thật không ngờ cuối cùng hần đã âm thầm hạ một quyết định như vậy! Hần muốn đặt nàng vào đâu?

Đem sự tin tưởng của nàng xem như bụi đất mà giẫm đi? Đã là một lời hứa mà có thể xem như một trò chơi?

Nhìn tờ giấy bị cháy mất một nửa trong tay, Mộ Dung Ca thật sự không còn cách nào kiềm chế tâm trạng của bản thân lúc này.

“Ngày đại hôn quyết định ở đầu thu.” Nàng thấp giọng thì thầm, cứ như giờ phút này mới cảm giác được uy lực khiếp người của những chữ viết đơn giản như vậy, có thể khiến tim nàng đau như bị kim đâm phải.

Ngày ấy Thượng Quan Ngọc Nhi đến đây gặp hần, chắc là hai người đã bàn xong ngày đại hôn rồi, bằng không sao Thượng Quan Ngọc Nhi dễ dàng rời đi như vậy.

Quan trọng nhất là nếu Nguyên Kỳ cứ cố ý kéo dài ngày thành thân, nhất định đám người Lan Ngọc sẽ thừa dịp này, bám chặt điểm này không buông để đối phó Nguyên Kỳ.

Cho nên, để bảo trụ ngôi vị thái tử hần phải lựa chọn kết hôn thì cũng không sai. Đối với hần mà nói, đây chính là cử chỉ sáng suốt nhất.

Trọn đời trọn kiếp chỉ một đôi, chế độ một vợ một chồng, nghe qua thật nực cười làm sao.

Khi nàng quyết định đi ra bước đầu tiên, dĩ nhiên đã tự chuốc lấy thảm bại!

Cửa thư phòng bỗng nhiên mở ra.

Dung nhan tuấn mỹ cực hạn khiến nữ tử khắp thiên hạ phải e thẹn xuất hiện trước mắt, từ đó đến giờ hắn vẫn luôn thích mặc hắc trường bào, có lẽ cũng chỉ màu đen mới tô điểm được phong tư tao nhã tuyệt đại của hắn. Nếu còn ai thích mặc đồ đen mà bước ra so sánh với hắn nhất định sẽ chỉ tự chuốc lấy nhục nhã.

Nàng cười nhạt nhìn hắn, rốt cuộc hắn cũng đã hồi phủ.

“Đến tìm bản cung cùng ăn tối sao?” Nguyên Kỳ thông thả bước lại gần nàng, ánh mắt dịu dàng cực điểm.

Giọng nam tử mềm nhẹ như những bông tuyết đầu mùa khẽ rơi xuống, nhưng trang giấy trong tay lại vô cùng nóng bỏng khiến nàng cảm giác nam tử trước mặt sao xa vời vô cùng.

Sự trầm mặc của Mộ Dung Ca khiến Nguyên Kỳ nhận thấy bất thường. Hắn nghi hoặc nhìn mẫu giấy trong tay nàng, đôi mắt đen láy sâu thẳm khẽ dấy lên một chút cảm xúc nhưng không ai nhìn rõ được.

“Thiếp đã ăn rồi. Cảm phiền thái tử tự mà đi dùng vậy.” Mộ Dung Ca vẫn thản nhiên mỉm cười, nàng khẽ nheo mắt lại rồi mang theo mẫu giấy bước ra ngoài. “Vật này chỉ là thiếp vô tình nhìn thấy chứ không phải cố ý đi tìm.”

Trên đó vẫn rõ ràng những chữ ‘Ngày đại hôn định vào đầu thu’.

Nguyên Kỳ nhìn mẫu giấy trong tay nàng, cả người thoáng sửng sốt, nhú mày nhìn theo đôi mắt đầy phòng bị của nàng, khóe miệng còn nhếch lên nụ cười trào phúng, hắn vội nắm cổ tay nàng, “Mộ Dung Ca, bây giờ cách

ngày đầu mùa thu vẫn còn một tháng. Trong một tháng có thể phát sinh rất nhiều biến cố, việc bản cung đã hứa với nàng nhất định sẽ giữ lời.”

Mộ Dung Ca cười nhạt nhìn theo ánh mắt sâu thẳm của hần, khẽ lắc đầu, “Thái tử hà cố gì phải tự lừa mình dối người? Đúng là trong một tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện, nếu thái tử đã thầm có mưu hoạch thì nhất định sẽ không để xảy ra sơ sót. Huống chi những gì thái tử mong muốn đã sắp đạt được, chỉ cần cử hành hôn lễ với

Thượng Quan Ngọc Nhi! Đây là điều tất phải làm! Thiếp đã quyết định cùng thái tử trở về Hạ quốc là đã chuẩn bị sẵn sẽ cùng ngài đối mặt hết thảy, cùng tiến cùng lùi với ngài. Thiếp chỉ không muốn hứa hẹn chính là thiếp khinh thường một lời hứa miễn cưỡng!”

Giọng nữ tử thanh lãnh trực tiếp vang ở bên tai.

Không phải nàng không biết, mà là so với bất cứ ai đều nhìn xuyên nhìn thấu vấn đề cả!

“Mộ Dung Ca, bản cung phải đối xử với nàng như nào mới ổn đây?” Nguyên Kỳ vươn tay vuốt ve gò má trắng nõn mượt mà kia, xúc cảm chân thật làm sao, nhìn như mềm mại khiến hần phải nhượng bộ. Nữ tử này, sao lại thông minh như vậy chứ?

Mộ Dung Ca lắc đầu khẽ cười nghiêng mặt né tránh sự đụng chạm dịu dàng của hần, khẽ lùi ra sau một bước, “Nếu giữa hai người đã không còn sự tin tưởng, che giấu lừa dối sẽ không còn giữ được sự thuần khiết. Nếu gặp khó khăn mà không thể đồng cam cộng khổ thì cũng không thể tính là vợ chồng. Từ đầu chí cuối, điều thiếp muốn chỉ là một tình yêu thuần túy mà thôi.”

Nàng biết hần phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, cũng biết rõ cho dù có thành thân với Thượng Quan Ngọc Nhi, hần nhất quyết sẽ không chạm vào nàng ta, thậm chí vẫn như bây giờ yêu nàng, sủng nàng hết mực.

Chỉ là... kết quả như vậy nàng mới khinh thường.

Đối mặt với sự kiên quyết của nàng, lại thêm những lời nói thật lòng thật dạ kia, Nguyên Kỳ chỉ còn biết dịu dàng cười: “Có biết vì sao bản cung phải đốt nó đi không?”

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi lóe lên, song nàng vẫn trầm mặc không nói chờ hần giải thích.

Hần mỉm cười dịu dàng nắm chặt tay nàng rồi mới nói tiếp: “Chỉ vì bản cung đang chờ một cơ hội, nếu có thể lá thư này nhất định sẽ không bao giờ đến tay một ai nữa. Thư này... đã bị hủy rồi, vẫn chưa hề cho người mang đi. Nàng hiểu không?”

Mộ Dung Ca nhìn nam tử trước mắt đã khiến nàng gỡ bỏ mọi sự phòng bị, dừng cảm đi yêu một lần, tim nàng càng lúc càng nguội đi. Kết quả, lời hần vừa nói là thật hay là giả? Có gì để làm chứng sao? Từ khi nàng yên tâm khi biết hần tuyệt đối sẽ không lợi dụng mình, đến bây giờ sao lại thấy có chút hoang mang?

Nàng chỉ biết mỉm cười, vô pháp đáp lại.

Nguyên Kỳ ôm nàng vào lòng để cơ thể hai người dán gần nhau hết mức có thể, nhưng nàng vẫn rõ ràng cảm nhận được xuyên qua lớp trường bào mau đen kia là một luồng khí lạnh như băng truyền đến.

Đã qua một thời gian dài như vậy mà hần vẫn không biết được điều nàng muốn là gì.

Thật sự ước muốn của nàng rất đơn giản, chỉ cần có thể cùng tiến cùng lui với hần. Nàng tin tưởng chỉ cần hai người cùng đối mặt thì hết thảy sự tình đều được giải quyết. Cho dù ngày đại hôn được định ở đâu thu, song chỉ cần hần nói rõ với nàng thì cho dù chỉ có một tháng, nàng nhất định sẽ cùng hần nghĩ cách đối phó, có một nửa khả năng sẽ giải quyết được vấn

đề. Có điều, trước mắt điều hãn lựa chọn lại dính líu đến kế hoạch mà bản thân đã sắp đặt từ nhiều năm trước, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót gì.

Thật ra hãn cũng không có sai.

Hãn chỉ đang nỗ lực hoàn thành lời hứa hẹn với nàng.

Nhưng... Hai mắt nàng từ từ nhắm lại, khẽ thở dài một tiếng.

Hàng lông mày của Nguyên Kỳ hơi nhướng lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tơ, dịu dàng nói: “Mộ Dung Ca, chúng ta dùng bữa tối đi.”

Đuôi lông mày nàng khẽ dao động, gật gật đầu, “Ừm.” Trước lúc rời đi, nàng còn cúi đầu nhìn thoáng qua mẫu giấu trong tay, trong một khắc, hình như nàng đã hạ quyết định.

...

Tề quốc hoàng cung, Thừa Thanh cung.

Lưu Vân phụng mệnh ra biên giới dẹp loạn, đồng thời Triệu Tử Duy cũng đã dặn dò, nếu có cơ hội thì hãy đến Hạ quốc, đích thân cầu kiến Mộ Dung Ca.

Bởi vì hãn biết tính tình của Mộ Dung Ca, nếu biết Nguyên Kỳ sắp đại hôn, sẽ không vì nàng mà từ bỏ quyền lợi từ phía Thượng Quan Ngọc Nhi, nhất định nàng sẽ không ở lại bên Nguyên Kỳ. Từ lúc nàng cùng Nguyên Kỳ rời Tề quốc đến giờ hãn đã luôn chờ thời khắc này. Huống chi, nàng đã sớm biết Nguyên Kỳ đến Tề quốc, thậm chí cùng nàng ngã xuống vách núi đều nằm trong kế hoạch mà Nguyên Kỳ đã vạch sẵn, nhất định nàng biết rõ khúc mắc trong đó.

Hãn chưa từng buông tay, những gì hãn đã làm chỉ là tác hợp với điều kiện khi hợp tác với Nguyên Kỳ, để Mộ Dung Ca phải tuyệt đối hết hy

vọng vào con người này.

Đôi người tà mị khẽ nheo lại, hàn quang bung tỏa tứ phía, lòng tin ngập tràn: “Mộ Dung Ca, trầm chờ nàg.”

Khi chuyển mắt nhìn mở tấu chương trên bàn, khoảng thời gian này hãn đang âm thầm cho người thu thập chứng cứ phạm tội của Triệu Tử Tận, chứng minh Triệu Tử Tận có ý mưu phản. Tuy có chút gian nan song vẫn là có thu hoạch. Hãn nhếch khóe môi cười lạnh: “Triệu Tử Tận nhất định sẽ không ngờ được, tuy bản thân đang âm thầm thu phục quan viên trong triều nhưng trăm đã sớm có chuẩn bị. Người thật sự cho rằng bao nhiêu năm qua trong triều đình này trăm tứ cố vô thân? Chỉ có mỗi Lưu Vân để tin cậy ư? Nếu chỉ vậy sao trăm có thể thuận lợi đăng cơ ngay khi tiên hoàng băng hà ha? Triệu Tử Tận! Lan Ngọc! Hai người muốn liên thủ đẩy trăm vào chỗ chết nào có dễ như vậy?”

Chẳng qua...

Hãn chau mày lại, sau khi đăng cơ, hãn vốn định phá hủy di chiếu thật sự, nhưng mấy năm trước lại đột nhiên biến mất. Bao lâu nay hãn luôn phái người đi tìm nhưng vẫn không có tin tức. Rốt cục ai đã ra tay? Ai có thể dùng một tốc độ mang đi di chiếu không được công bố hậu thế kia? Nhưng vẫn cho hãn thuận lợi lên ngôi?

Dù sao di chiếu đó vẫn là cái gai trong lòng hãn, mọi khắc đều có thể xuất hiện lấy đi tính mạng và đoạt đi hết thầy hãn đang có.

Nhưng... là ai đã giấu nó đi?

Nếu là Triệu Tử Tận, sau khi có được di chiếu này nhất định sẽ lập tức bố cáo thiên hạ, toàn thành ước muốn của mình! Còn Lan Ngọc? Dường như lại không có khả năng đó. Bây giờ Lan Ngọc đang bắt tay với Triệu Tử Tận, âm mưu thật sự là muốn khống chế Triệu Tử Tận, khống chế Tề quốc,

cho nên cũng không thể thừa dịp hăn chưa kịp xử lý hết thầy mà lấy đi di chiếu được.

Đột nhiên, Triệu Tử Duy nghĩ đến một người... không lẽ là Nguyên Kỳ?

Nhưng Nguyên Kỳ lấy di chiếu của tiên đế để làm gì?

Nếu quả thực di chiếu trong tay Nguyên Kỳ thì sự tình tất nhiên có chút khó xử rồi.

...

Lúc Lan Ngọc đến thăm Nguyên Du liền báo cáo hết thầy sự tình với Nguyên Du.

Tuy những ngày gần đây sắc mặt của Nguyên Du khá lên rất nhiều, tựa hồ đã khỏi hăn những có một vài thời điểm tinh thần không được tốt, thậm chí có chút hồ đồ.

Nguyên Du nghe được tin này đã ngây ngẩn cả một lúc.

Lan Ngọc không thấy hăn đáp lại, lập tức hỏi: “Phụ hoàng?”

Nguyên Du cũng mau chóng trấn tĩnh, đáy mắt lộ vẻ phần hận rất rõ, “Ngọc nhi, con có ý gì thì cứ nói thẳng. Nếu có thể trăm nhất định sẽ giúp con một tay.”

Tinh quang trong mắt Lan Ngọc hiện rõ, lập tức đáp: “Nhi thần nghĩ, đó giờ thái tử hành sự luôn cẩn trọng không để cho người ta bắt được chút xiu nhược điểm nào, mà bây giờ lại vì một nữ tử mà ba lần bốn lượt kéo dài hôn sự với Thượng Quan tiểu thư, như thế là có ý kháng chỉ.”

"Kháng chỉ?" Nguyên Du hơi nhíu mày lại.

"Đúng vậy, bây giờ nếu định tội thái tử chống lại thánh chỉ, ngày sau thái tử có muốn chối đẩy cũng là điều không thể. Phụ hoàng và nhi thần có thể nhân cơ hội này đạt được điều mình muốn." Lan Ngọc gật đầu, hẳn nhận ra có rất nhiều việc Nguyên Du không biết chuyển hướng, chỉ bằng cử nói trắng ra để Nguyên Du hiểu cho nhanh.

Nguyên Du gật gật đầu có chút thất thần.

Lan Ngọc vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi, chỉ cần Nguyên Du đồng ý, hẳn sẽ bố cáo thiên hạ rằng đương kim thái tử Hạ quốc chống lại thánh chỉ của hoàng thượng! Tội chết có thể miễn nhưng bảo tọa Đông cung thái tử tất nhiên khó giữ!

Có điều, Nguyên Du lúc này mới nói: "Chỉ đáng tiếc là sáng nay Nguyên Kỳ tiến cung gặp trăm đã báo cho trăm biết, ngày đại hôn sẽ định vào đầu thu."

"Động tác của thái tử nhanh vậy sao!" Lan Ngọc kinh ngạc nói. Vốn còn cho rằng Nguyên Kỳ luôn do dự không chút động tĩnh, cách đây không lâu còn vì Mộ Dung Ca mà trực xuất hết thủy cơ thiếp trong phủ. Thêm vào đó, Thượng Quan Ngọc Nhi tiến phủ thái tử hai lần đều không nhận được một đáp án xác định. Không ngờ mới sáng nay Nguyên Kỳ đã hạ quyết định rồi.

Xem ra, Nguyên Kỳ sớm đã có chuẩn bị.

Có điều, bên ngoài luôn có lời đồn, do máu ghen của Mộ Dung Ca rất cao nên Nguyên Kỳ mới trực xuất hết thủy cơ thiếp trong phủ. Như vậy đối với đại hôn lần này, Mộ Dung Ca sẽ có cảm nhận gì đây?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Gặp Lại Lưu Ngữ Yên.

Phủ Thái tử.

Đợi suốt mấy ngày, rốt cục Chương thần y đã đến.

Sau khi bắt mạch cho Tiểu Thập, thần y thật sự xác minh Tiểu Thập đã nhiễm phải kịch độc và vẫn thường sử dụng thuốc giải để chống lại chất độc trong cơ thể phát tác. Có điều Chương thần y cũng nói trước, loại độc được này không có biện pháp tiêu trừ toàn bộ được.

Mộ Dung Ca đem thuốc giải mà Lan Ngọc đưa qua cho Chương thần y xem, sắc mặt Chương thần y lập tức biến đổi. Vật này tuy là thuốc giải thật, đồng thời cũng là một loại độc khác, tuy có thể tạm thời áp chế chất độc hiện tại trong cơ thể Tiểu Thập, nhưng dùng lâu dài về sau, nhất định trong năm năm Tiểu Thập sẽ mất mạng.

Ha, thủ đoạn của Lan Ngọc quả nhiên rất hiểm!

Cũng may Chương thần y vẫn luôn trung thành với Nguyên Kỳ. Thật ra ra mà nói, trong thiên hạ muốn tìm Chương thần y bắt mặt chẩn bệnh chỉ là si tâm vọng tưởng, thậm chí còn không ai biết được nơi ẩn cư của ngài.

Thế nên, tuy Chương thần y rất có tiếng nhưng hành tung lại rất thần bí.

Nếu bây giờ Mộ Dung Ca không phải đang chú tâm muốn chữa khỏi cho Tiểu Thập nhất định sẽ nói bóng nói gió, tìm hiểu lý do Chương thần y lại một lòng trung thành với Nguyên Kỳ. Chương thần y thoáng thấy thần sắc đầy lo lắng của Mộ Dung Ca liền nói thêm, “Thật ra cũng không phải là không thể, Tiểu Thập có nội lực thâm hậu, nếu dùng thuốc giải do lão phu

đặc chế, trong vòng năm sau năm nhất định có thể quét sạch khoảng chín phần độc tố trong người.”

Nghe vậy, trước mắt Mộ Dung Ca sáng ngời, mừng rỡ nói: “Có thật không? Thỉnh thần y sắp xếp cho.” Chương thần y gật gật đầu. Tuy đã ngoài sáu mươi nhưng đôi mắt hắc vẫn còn rất sáng, bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Ca trong lời đồn cũng không khỏi có chút tò mò. Đây chính là cô gái mà thái tử đặc biệt đối đãi sao?

Hắn hơi nhàu mày lại, nhìn qua nhìn lại cô ta cũng không có gì đặc biệt mà.

Nhận thấy vẻ hồ nghi trong mắt Chương thần y, mắt quang Mộ Dung Ca hơi dao động, mỉm cười nói: “Dù thế nào, cũng xin cảm tạ Chương thần y trước. Chương thần y có chút bất ngờ, nữ tử trên thế gian này hẳn gặp không ít, đó giờ rất hiếm thấy nữ tử có thể trầm ổn không chút nóng nảy và kiêu ngạo như nàng. Nếu là nữ tử khác có được sự sủng ái này của thái tử nhất định sẽ thay đổi tâm tánh, càng muốn chiếm hữu được nhiều hơn, thậm chí ở trước mặt người khác sẽ cao ngạo tự tại cho mình là người ở trên cao không ai bì được, căn bản sẽ không đặt ai vào trong mắt. Nhưng Mộ Dung Ca lại hoàn toàn không phải mẫu người đó.

Nữ tử này... có chút đặc biệt.

Nguyên Kỳ xử lý công vụ ở ngoài cả ngày, đến tối mới hồi phủ.

Vào bữa tối, đột nhiên nghe Nguyên Kỳ nhắc đến, “Mộ Dung Ca, mấy ngày nay nếu có chút thời gian hãy làm thêm một ít xà phòng đi.”

“Vài ngày trước đã làm không ít, thái tử dùng hết rồi sao?” Mộ Dung Ca thắc mắc.

Mấy ngày trước nàng mới làm những sáu bảy bánh xà phòng, theo lý thuyết có thể dùng được khá lâu.

Thần sắc Nguyên Kỳ có chút quái dị, thấp giọng nói: “Mấy cái đó không phải mẫu dáng bản cung thích.” Lúc đầu khi nàng mang xà phòng tới hẳn đã rất vui, bởi vì hai năm trước nàng rời đi, cũng không để lại mấy cái, thế nên hẳn chỉ luôn mang bên người chứ không mấy dùng đến.

Những những bánh xà phòng mới này nàng đều làm theo dáng hoa phù dung, hình thức vô cùng đơn giản chứ không được sinh động như chú vịt con.

“Ừc, thế thái tử thích hình dạng gì?” Mộ Dung Ca rất thắc mắc. Xà phòng có hình dạng gì mà không phải là xà phòng chứ? Cũng đều dùng để rửa mặt mà thôi?

Nguyên Kỳ ngẩng đầu nhìn nàng, nhàn nhạt nói thêm: “Làm cho ta vài con vịt đi.”

“Con vịt? Thái tử không thích hoa sen hay hoa phù dung mà chỉ thích con vịt sao?” Mộ Dung Ca kinh ngạc vô cùng, hình như trước kia hẳn nhìn thấy xà phòng hình chú vịt hay những con khác đều chê ỏng chê eo, sao bây giờ lại nảy sinh tình yêu độc tôn với con vịt chứ, còn đích thân mở miệng yêu cầu? Ha... Cổ nhân đúng là lắm điều kỳ quá a!

Nhìn nhìn vẻ mặt thắc mắc của Mộ Dung Ca, Nguyên Kỳ cười khẽ nói: “Mấy ngày gần đây, bản cung bỗng thấy con vịt cũng không tệ lắm.”

Mộ Dung Ca mỉm cười gật đầu, thật ra trong lòng nàng cũng hiểu rõ còn gì. Vừa hay nàng cũng muốn làm thêm một ít để dành sau này có cái mà dùng. Nếu ngày sau có thời gian nàng sẽ mở một cửa tiệm chuyên bán xà phòng, nếu hẳn muốn dùng thì cứ đem tiền đến mà mua ha!

Tựa hồ Nguyên Kỳ cũng nhìn thấu suy nghĩ này, lập tức cười phụ họa: “Muốn kiếm tiền từ bản cung sao?” Tác phong thường ngày của nàng tao nhã cao quý, khí chất thanh nhã như hoa sẽ trong giếng ngọc, không giống

kiểu người tham tiền, sao đôi lúc lại ngẫu nhiên xem trọng những vật ngoài thân như thế chứ?

“Nếu thái tử cảm thấy ái ngại, cho rằng như vậy thiếp sẽ khá vất vả, cứ cho thiếp chút ngân lượng là được. Thiếp cam đoan bao nhiêu cũng vui vẻ đón nhận.” Ánh mắt Mộ Dung Ca sáng như trăng rằm, đáy mắt muốn lộ rõ hai đồng tiền vàng sáng trưng.

“Cứ đến phòng thu chi mà lấy, cần bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.” Nguyên Kỳ không chút chần chờ, sảng khoái sủng nịch đáp lời.

Mộ Dung Ca lại mắt chữ ‘a’ miệng chữ ‘o’, sao hôm nay hân hào phòng vậy nhỉ! Kiềm không được có chút cười nhạo nói: “Sao hôm nay thái tử lại dễ dàng thông suốt như vậy?”

Đôi mắt đen láy của hân khê dao động, tựa hồ ám quang đang cuộn cuộn mây đen có chút đáng sợ, hân mỉm cười nói: “Sao không thừa nhận là bản cung sung ái nàng đi?”

Sủng ái? Ý cười trong mắt Mộ Dung Ca hơi chớp động, nhìn theo những món ăn phong phú trên bàn đều do nàng đích thân nấu, mỗi một món ăn đều vì tâm ý của hân mà làm. Tuy ngoài miệng hân không nói nhưng nàng biết hân thích mỗi một thứ nàng làm. Chỉ cần do nàng xuống bếp, nhất định hân sẽ ăn rất nhiều, thậm chí mỗi món đều chén sạch. Còn nếu do nhà bếp nấu, mỗi món hân đều chỉ ăn vài miếng rồi bỏ qua. Cũng may có nàng ngày ngày xuống bếp, khoảng thời gian này hân đã béo lên không ít, nom không còn gầy gò như trước.

“Nếu đã sung ái thiếp, vậy thái tử phải ăn hết những món này đây.” Mộ Dung Ca che miệng giấu đi nụ cười khuynh thành.

Nguyên Kỳ mỉm cười tiếp tục dùng bữa. Mặc dù nàng không từng nói bản thân đã xuống bếp, nhưng vừa nhìn là biết những món ăn này là biết đầu bếp trong phủ không thể sánh được với tay nghề của nàng.

“Chương thần y đã bắt đầu điều chế thuốc giải rồi, Tiểu Thập có dùng qua cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng không ít.” Bỗng nhiên Mộ Dung Ca nhớ tới Chương thần y, liền mở miệng nói.

“Ừm. Y thuật của Chương thần y thế gian không có mấy người. Độc dược này không làm khó được hắc đầu.” Hắc đầu gật lên tiếng. Nói thật, ngoài nàng ra hắc đầu không hứng thú với bất kỳ một ai, nếu không phải Tiểu Thập là người quan trọng với nàng, hắc đầu quả quyết sẽ không để Tiểu Thập đứng đưa trước mắt hắc đầu, chỉ dùng những ngôn ngữ với nàng mà hắc đầu không hiểu. Không ngờ nàng vẫn nhẫn nại trò chuyện với hắc đầu. Hừ!

Mộ Dung Ca cười khê: “Có vẻ thái tử không thích Tiểu Thập thì phải?” Tâm tính của Tiểu Thập rất lương thiện, ai thấy đều yêu, tuy không thể mở miệng nói chuyện như người bình thường nhưng trên dưới phủ thái tử không ít người đều thật lòng mến hắc đầu. Đám đầu bếp được biết Tiểu Thập thích ăn món gì đều giấu giếm làm không ít món ngon cho hắc đầu.

“Ờ.” Phản ứng của hắc đầu vẫn rất thờ ơ, song không hề che giấu suy nghĩ của mình, thẳng thắn tâm sự với nàng.

Mộ Dung Ca nhún mày không hỏi thêm, lòng có chút xót xa. Nếu không phải hắc đầu thích nàng thì tuyệt nhiên sẽ không để Tiểu Thập ở lại phủ thái tử này.

Chỉ là... Nàng khép hờ tầm mắt, có phải trước đây nàng đã quyết định hơi cảm tính? Bản thân vẫn còn quá bông bột chăng?

Hắc đầu ngẩng đầu nhìn nàng bằng một đôi mắt vô cùng sâu thẳm: “Bản cung đã từng cứu Chương thần y, cho nên chỉ cần có thể cứu chữa, nhất định hắc đầu sẽ đi cứu, nàng không cần lo lắng đâu.”

Khóe miệng Mộ Dung Ca nhếch lên cười đồng tình. Khó trách sao người luôn được dân gian xưng tụng là quái nhân, Chương thần y lại xuất hiện ở

phủ thái tử Hạ quốc để giải độc cho Tiểu Thập, thì ra là do Nguyên Kỳ đã từng cứu hắn.

Nếu vậy, nàng có thể yên tâm rồi.

Tiểu Thập là một người rất thẳng thắn và đáng yêu nhưng lại bị dã tâm của Lan Ngọc bóp méo và hủy hoại, khiến bản thân phải trả một cái giá quá đắt. Nói ra thì hơi tàn nhẫn quá, song cũng may là mọi thứ đến bây giờ vẫn ổn.

...

Thượng Quan Ngọc Nhi từ miệng tể tướng được biết Nguyên Kỳ đã dâng tấu lên hoàng thượng, ngày đại hôn sẽ được định ở đầu thu, tức là còn khoảng một tháng nữa. Chắc là ngày đó Nguyên Kỳ đã có quyết định, thế nên mới nhắc nàng không cần quản chuyện này.

Nhìn áo cưới đã được thêu hoàn chỉnh trong tay, nàng cười e thẹn: “Đã được một lúc lâu, bây giờ rốt cục cũng đợi được rồi.”

Lúc này tuyệt đối không được có bất trắc xảy ra nữa.

Bỗng nhiên nghĩ đến Mộ Dung Ca, hình như cô gái này rất được Nguyên Kỳ yêu thích, lại luôn thâm sâu khiến người ta nhìn không thấu. Dù sao cũng có bản lĩnh khiến Nguyên Kỳ trực xuất hết thủy cơ thiệp trong phủ thái tử cũng đủ thấy... Mộ Dung Ca cũng không phải tay vừa!

Nàng thở dài một hơi, nếu đã không thể đối địch với Mộ Dung Ca, thì nàng sẽ cùng Mộ Dung Ca trở thành chị em tốt. Suy cho cùng, nàng nhìn ra được Mộ Dung Ca vẫn là một cô gái tốt.

...

Hôm nay trời sáng trong, có thể xứng là một ngày đẹp trời ánh dương soi rạng.

Sau bữa ăn sáng, Mộ Dung Ca rời phủ thái tử đi dạo các cửa hàng lân cận tiện thể mua thêm một ít nguyên liệu để làm xà phòng.

Đồng thời cũng phải mua thêm một ít quần áo may sẵn cho Tiểu Thập. Trước đây nàng từng chủ động may một vài món quần áo cho hần nhưng nhìn tới nhìn lui đều khó có thể lọt mắt, cũng may Tiểu Thập không hề ghét bỏ, vẫn thường mặc vào đi tới đi lui cho nàng ngắm.

Hôm nay Nguyên Kỳ phải tiến cung xử lý một số việc, có lẽ buổi tối mới hồi phủ được.

Thế nên bữa trưa Mộ Dung Ca quyết định cùng Tiểu Thập dùng luôn ở ngoài trà lâu.

Những món điểm tâm ở đây khá ngon, đa số người ở thời đại này đều không chú trọng việc ăn uống cho lắm, chỉ cần no bụng là được. Thế nên rất ít trà lâu để tâm làm những món điểm tâm, nhờ vậy nên người tới lui các trà lâu rất nhiều, chủ yếu là để thưởng trà, việc làm ăn cũng tương đối khá khấm.

Trong một khoảng thời gian ngắn mà được như vậy cũng xem như có chút thành tựu, so với từ lâu mà Mộ Dung cô nương mở ở Lương quốc cũng không khác biệt lắm, ngày cũng được một đầu tiền.

Chưởng quầy thấy Mộ Dung Ca đến lập tức đem sổ sách mấy ngày nay và ngân phiếu đưa cả cho nàng. Mộ Dung Ca chỉ nhìn thoáng qua chưởng quầy một cái, cách thức tính trong sổ đều là nàng đích thân dạy cho chưởng quầy, vừa nhìn lập tức hiểu ngay, tuyệt đối không thể làm giả sổ sách được. Huống chi, chưởng quầy cũng lược biết ít nhiều thân phận của nàng, có chết cũng không dám giở trò gian dối.

Mộ Dung Ca nhìn qua sổ ngân phiếu rồi mỉm cười. Xem ra việc làm ăn ở đây cũng không tệ.

“Ông lui được rồi.”

Chưởng quầy không dám có điều dị nghị, lập tức lui xuống.

Mộ Dung Ca nhìn sổ ngân phiếu trong tay, chỉ được hai trăm lượng cũng không nhiều lắm, nhưng đối với một quán trà lâu mà nói, thu hoạch được như vậy đã rất khá rồi.

Đúng là thu nhập từ trà lâu và tửu lâu không thể sánh được với xưởng binh khí a.

"Mộc tử tử, rốt cục Yên Nhi cũng tìm được tử rồi."

Phía sau vang đến giọng nói vui vẻ quen thuộc của nữ tử.

Mộ Dung Ca cùng Tiểu Thập cùng quay đầu nhìn lại, có một thiếu nữ nhanh như gió thổi đang chạy về phía họ.

Mộ Dung Ca còn chưa kịp phản ứng, thiếu nữ quen thuộc đó đã quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Ca, khóc không thành tiếng: "Mộc tử tử, mau cứu cứu ca ca với."

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Xảy Ra Chuyện.

"Mộc tử tử, mau cứu ca ca với!"

Mộ Dung Ca cúi đầu nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, đã hơn một năm không gặp. Bây giờ tái kiến, ký ức lại như trở về hơn một năm trước những tháng ngày hai người còn ở Lương quốc.

Dung mạo của thiếu nữ vẫn luôn chói mắt, chỉ là hiện tại đầu tóc có hơi hỗn độn, trên má vẫn còn đầm những đường nước mắt ướt đầm thương tâm.

Không biết Lưu Tùng Nguyên đã xảy ra chuyện gì mà Lưu Ngữ Yên lại sốt ruột như vậy? Còn đích thân đến Hạ quốc tìm nàng? Quan trọng hơn là, đó giờ Lưu Ngữ Yên không hề biết hình dáng thật của mình, sao chỉ nhìn một cái đã biết đây là nàng? Có thể do Lưu Tùng Nguyên đã nói hết việc của nàng với Lưu Ngữ Yên rồi.

Chỉ là với cơ trí của Lưu Tùng Nguyên sao lại để xảy ra bất trắc được? Nàng lập tức đỡ Lưu Ngữ Yên dậy, “Chớ sốt ruột, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, muội hãy mau nói rõ ta nghe.”

Lưu Ngữ Yên sớm đã rối rắm và sợ hãi không biết phải làm sao. Bây giờ đã gặp được người có thể tin cậy, lập tức thả lỏng mọi cảm xúc lo lắng trong mấy ngày qua, lập tức nắm chặt tay Mộ Dung Ca, sắc mặt tái nhợt, nơm nớp lo sợ, “Hôm nay muội đến kinh thành Hạ quốc, lập tức qua phủ thái tử tìm Mộc tử tử... à không, là Mộ Dung Trắc phi mới đúng. Người trong phủ cho biết Mộ Dung Trắc phi hiện không ở đó...” Nàng dè dặt ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mặt.

Nữ tử này dung nhan thoát tục, tuy không phải rất kinh diễm bắt mắt, song dung mạo này cũng đủ khiến người ta đẹp lòng vừa ý, nữ tử trong thiên hạ cũng không mấy ai sánh được, hoàn toàn khác xa với Mộc tử tử mà nàng quen trước đây. Quan trọng hơn là... thân phận cũng chuyển biến luôn! Chỉ đảo mắt một cái, Mộc tử tử đã trở thành Hạ quốc thái tử Trắc phi Mộ Dung Ca! Thân phận tôn quý cũng không nói đi, trên đường đến đây nàng còn nghe được không ít lời đồn đãi, Hạ quốc thái tử cực kỳ sủng ái Mộ Dung Trắc phi, vì Mộ Dung Trắc phi mà trục xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ.

Trong đầu chỉ thoáng xẹt qua chút suy nghĩ này, song nàng cũng không dám chậm trễ, lập tức nói tiếp: “Sau khi được biết Mộ Dung Trắc phi đang ở trà lâu thường trà nên muội vội chạy đến đây. Cũng may Mộ Dung Trắc phi còn chưa rời đi, bằng không muội cũng không biết phải làm thế nào nữa! Mộ Dung Trắc phi, xin hãy cứu ca ca muội, nơi đây muội và ca ca không thân không thích, duy chỉ biết tin nhờ Mộ Dung Trắc phi.”

Bây giờ Mộc tử tử là nữ tử được Hạ quốc thái tử sủng ái nhất, chỉ cần có Hạ quốc thái tử ra mặt, ca ca nhất định sẽ được cứu thôi.

Mộ Dung Ca nhíu mày lại, xem ra bây giờ Lưu Tùng Nguyên đang bị hãm trong hiểm cảnh rồi. “Sao lại như vậy?” Thân phận của Lưu Tùng Nguyên khá đặc thù, hành tẩu giữa các nước tuyệt đối không mấy ai dám động thủ với hắn. Hơn nữa, đó giờ Lưu Tùng Nguyên là một con người có mưu có trí, bằng không cũng không thể làm nghề mua bán binh khí trong bao nhiêu năm qua mà vẫn bình an vô sự.

“Ca bị những người áo đen có lai lịch không rõ ràng bắt đi. Khi đó muội cũng chỉ vừa đặt chân đến Hạ quốc, được gặp ca ca. Ca còn kể cho muội nghe tình trạng hiện giờ của Mộ Dung Trắc phi. Chưa được một lúc thì có một toán người áo đen bịt mặt xuất hiện, ca còn chưa kịp dặn dò muội liền bị mang đi. Cũng may ca có nhắc qua với muội về Mộ Dung Trắc phi, cho

nên trong lúc hoảng loạn muội liền nghĩ đến Mộ Dung Trắc phi! Mộ Dung Trắc phi, bây giờ muội phải làm sao đây?” Lưu Ngữ Yên sốt ruột.

Dứt lời, nàng dè dặt quan sát thần sắc của Mộ Dung Ca, bởi vì hơn một năm không gặp, bây giờ thân phận của Mộ Dung Ca cũng đã thay đổi, hiện giờ nàng hoàn toàn không dám chắc liệu Mộ Dung Ca có giúp nàng và ca không. Nghĩ một chốc, nàng cắn chặt môi, hốc mắt lại ửng đỏ lên nhìn nam tử ngồi đối diện, nam tử này từ nãy đến giờ vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện, không lẽ là Mộc Thập?

Đôi người đen của nàng chợt lóe, xem ra ngày trước ở Lương quốc là Mộ Dung Ca cố ý che giấu tung tích của mình. Một năm nay nàng đã trải qua không ít sự tình, sớm đã không còn là tiểu thư khuê các Lưu Ngữ Yên đơn thuần không hiểu chuyện, thế nên cũng có chút hoài nghi, giữa nàng và họ chỉ quen biết được hai năm, thật không dám chắc Mộ Dung Ca có giúp mình không?

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi trầm xuống, mi mày khẽ chau lại, “Yên nhi, trước mắt cứ cùng ta về phủ thái tử đã. Còn việc của Lưu công tử để ta suy nghĩ một lát.” Tin này đến quá bất ngờ, trong một khắc nàng cũng chưa hiểu đầu cua tai nheo, không biết Lưu Tùng Nguyên đã đụng đến ai mà để bị bắt cóc như vậy?

Có điều, qua sự miêu tả của Lưu Ngữ Yên, những tên áo đen này có võ công cao siêu đủ khiến cho một người có thân thủ không tệ như Lưu Tùng Nguyên phải bó tay chịu trói, có vẻ người bắt Lưu Tùng Nguyên cũng không phải kẻ tầm thường.

Nghe vậy, Lưu Ngữ Yên cũng tạm yên tâm... Nhưng mà “Đến phủ thái tử sao?”

Mộ Dung Ca dịu dàng nở nụ cười: “Muội cuống quýt đến kinh thành tìm ta hẳn là đã hết cách rồi. Thân con gái nhà lành mà tùy tiện đặt chân ở trong

khách sạn thì cũng không ổn, chi bằng cứ đến phủ thái tử tạm nghỉ vài hôm, vừa vặn ta cũng có thể tranh thủ thời gian giúp muội truy tìm tung tích của Lưu công tử.” Trước mắt nàng cần phải giữ cho Lưu Ngữ Yên được an toàn đã. Năm đó nếu không có sự tương trợ của Lưu Tùng Nguyên, nàng nhất định không thể yên ổn trải qua hai năm dài ở Lương quốc, lại còn thành lập được xưởng binh khí của chính mình.

Hơn nữa, nàng loáng thoáng cảm nhận được, việc Lưu Tùng Nguyên bị bắt cóc lần này có liên quan đến mình.

Lưu Ngữ Yên nghĩ ngợi một lúc, ở kinh thành nàng không quen ai, ở chỗ của Mộ Dung Ca chính là lựa chọn duy nhất. “Nếu vậy lần này làm phiền Mộ Dung Trắc phi rồi.” Vẻ mặt nàng có chút áy náy, vốn dĩ cũng không nên mang phiền toái đến cho Mộ Dung Ca, song bây giờ nàng không còn lựa chọn nào khác nữa.

Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, âm thầm đánh giá Lưu Ngữ Yên một lượt. Hơn một năm không gặp, tựa hồ Lưu Ngữ Yên cũng có chút thay đổi, vẻ mặt lãng mạn hồn nhiên trước đây đã bắt đầu có sự phòng bị, không lẽ là do trước đây từng bị Lương Thần lợi dụng nên bây giờ đã trở nên cảnh giác hơn chăng?

...

Tề quốc, phủ Khánh Lâm vương.

Trước đó ít hôm, việc Triệu Tử Tận kết thân với con gái của Vương tể tướng vô cùng ồn ào huyên náo, ai ngờ chỉ một đạo thánh chỉ của Triệu Tử Duy đã xoay chuyển toàn bộ cục diện! Con gái Vương tể tướng được đương kim hoàng thượng ban hôn, gả vào phủ tân khoa Trạng nguyên làm chính thê.

Đối với Vương tể tướng đây cũng là một chuyện tốt. Tuy không thể nối tình thân với Khánh Lâm vương, con đường về sau cũng có chút trở ngại,

nhưng tân khoa Trạng nguyên tiền đồ vô hạn, ái nữ lại được là chính thất, điều này có thể coi như là ân điển tốt bậc của hoàng thượng!

Cho nên, sau một hồi cân nhắc, Vương tể tướng mặt dày tiếp nhận thánh chỉ.

Sau khi biết được việc này, Triệu Tử Tận chỉ lạnh lùng cười song vẫn không có gì bất mãn, vẫn vui vẻ phái người mang quà mừng đến phủ tể tướng.

Ngược lại, Tả Đạo thì sầu muộn vô cùng, miếng thịt ngon đến miệng còn bị đoạt đi, người được hưởng vẫn là đương kim hoàng thượng. Bản thân hắn thì không thể phản kháng được nên chỉ biết ôm một bụng tức! “Khánh Lâm vương, ta nên làm gì tiếp theo đây?”

Triệu Tử Tận nhìn ra ngoài cửa sổ, các đó không xa Nguyên Ngự xanh xao gầy yếu đang tự mình ngồi tia cây. Đường đường là công chúa của một nước lớn, thân phận tôn quý vô cùng mà phải chấp nhận một cuộc sống đê tiện như vậy. Hắn nhíu mày thu hồi tầm mắt, quay lại nhìn Tả Đạo, trầm giọng hỏi: “Hiện giờ Lâm Khinh Trần đang làm gì vậy?”

“Theo ám vệ hồi báo, sát thủ đã âm thầm ám sát Lâm Khinh Trần, khi đó hắn vẫn chưa kịp đề phòng nên bị trọng thương, trên đường lại chia cách với Lâm Thiện Nhã, đến giờ vẫn chưa tìm được tung tích của họ.” Tả Đạo thở dài.

Mắt quang của Triệu Tử Tận u ám như đêm đen. Lâm Khinh Trần mà bị ám sát cũng đủ để nói rõ Triệu Tử Duy cũng đang âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của hắn, hơn phân nữa là đã định liệu trước rất nhiều việc! Hai năm qua, hắn và Lan Ngọc hợp mưu đã âm thầm làm không ít chuyện cũng chỉ là để dự trù cho kết quả hôm nay. Chỉ là... Triệu Tử Duy đã bắt đầu hành động rồi!

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, quả nhiên Triệu Tử Duy đã nắm trong tay hết thảy ư? Có thật hắn liên thủ với Nguyên Kỳ liên có thể xoay chuyển mọi cục diện? Bản thân Nguyên Kỳ cũng là một kẻ sâu không lường được, sao lại chấp nhận để người khác lợi dụng! Nhưng mà những điều sắp xảy ra đây, e là đến cả Triệu Tử Duy cũng vô pháp lường trước được!

Những thứ này vốn dĩ nên thuộc về hắn! Triệu Tử Duy đã an nhàn ngồi trên long ngai suốt hai năm nay chỉ là nhờ may mắn mà thôi!

“Bằng mọi giá phải tìm cho được Lâm Khinh Trần.” Triệu Tử Tận lạnh giọng mệnh lệnh.

Tả Đạo đáp ngay: “Tuân.”

Bỗng nhiên Triệu Tử Tận lại nghĩ ra điều gì đó, nên nói tiếp: “Nếu tìm được Lâm Thiện Nhã thì hãy bán ả ta vào nhà một quan viên nào đó làm ca cơ là được. Tin chắc với sắc đẹp của Lâm Thiện Nhã, nhất định số người tranh nhau mua sẽ đếm không xuể.” Lúc trước, hắn được biết Lâm Thiện Nhã dám ở sau lưng ra tay với Mộ Dung Ca thì đã hạ quyết định, ngày sau chỉ cần có cơ hội nhất định phải bắt Lâm Thiện Nhã phải trả giá xứng đáng! Bây giờ vẫn còn kịp mà!

Mí mắt Tả Đạo nẩy liên tục, sắc mặt khế biến. Không lẽ đến hôm nay, trong lòng vương gia vẫn chỉ có Mộ Dung Ca? Đây là tình cảm tỷ đệ sao? Hay là... mối dây tình cảm giữa nam và nữ...

Có khả năng sao?

Nhưng có một ngày để Lâm Khinh Trần biết được Khánh Lâm vương đang âm thầm tính kế lên muội muội Lâm Thiện Nhã của hắn thì liệu có sinh tồn ý nghĩ bất mãn với ngày hay không?

Có điều, Lâm Kinh Trần biết thì cũng làm gì được, lúc trước là ai đã dung túng để Lâm Thiện Nhã tính kế lên Mộ Dung Ca không ít lần chứ?

Tuy là có hơi đáng tiếc, đã từng là một công chúa có thân phận cao quý mà nay lại bị biếm làm ca cơ, cuộc sống về sau chắc là muôn vạn lần không dễ qua rồi.

"A..."

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng thét chói tai của Nguyên Ngự khiến Triệu Tử Tận phải chú ý. Hắn quay đầu nhìn, Nguyên Ngự vừa này còn đang thong dong tưới hoa trong vườn, bây giờ cả người đã đầy những bùn dơ.

Song gương mặt Nguyên Ngự vẫn không chút ảo não, ngược lại còn tỏ ra rất thờ ơ, tiếp tục tưới hoa.

Triệu Tử Tận chau mày hỏi Tả Đạo, “Mấy ngày nay Vương phi có gặp ai không?” Theo sự hiểu biết của hắn đối với Nguyên Ngự, nàng ta không phải mẫu người cẩn răng cam chịu số phận. Hơn nữa, sẽ không tu thân dưỡng tính đi tưới hoa như vậy! Khoảng thời gian này, hầu như mọi cây hoa lá cảnh trong phủ Khánh Lâm vương đều do một tay nàng chăm bón.

“Không có.” Tả Đạo lắc đầu.

Triệu Tử Tận nghi hoặc nhìn bóng lưng Nguyên Ngự, tựa hồ nàng đã thay đổi, dần trở nên không còn mưu tính, tựa hồ không còn để ý mọi thứ. Hắn ấn nhận nhận ra, mất đi đứa nhỏ đối với nàng rất quan trọng, nàng muốn báo thù.

Nguyên Ngự bỗng xoay người, ánh mắt cực kỳ bình lặng nhìn về phía Triệu Tử Tận rồi nhếch khóe môi tự giễu cười. Vừa rồi thấy mình chật vật như vậy mà hắn vẫn thờ ơ lạnh nhạt để mặc nàng, cũng giống như hắn rõ ràng biết Triệu Tử Duy sẽ tìm cách hại đứa nhỏ của họ trong bụng hắn vẫn điềm nhiên ngồi chờ mọi sự phát sinh! Chỉ vì quyền lợi trước mắt là được!

Thật ra, không phải nàng nên cảm thấy may mắn sao? Triệu Tử Tận hẳn đến cả Mộ Dung Ca còn có thể lợi dụng, nào lại dư hơi đi để ý đứa con trong bụng mình chứ?

Nàng hít sâu một hơi xoay người tiếp tục tưới cây. Nàng đang đợi, chờ xem Triệu Tử Tận gieo gió rồi sẽ gặt bão thế nào.

“À, còn một chuyện nô tài phải báo cho vương gia biết.” Tả Đạo vốn còn cho rằng sự tồn tại của Mộ Dung Ca sẽ không thể uy hiếp được vương gia, nhưng bây giờ xem ra, vương gia vẫn chưa thể buông bỏ được cô ta.

Triệu Tử Tận hơi nhướng mày.

Tả Đạo cúi đầu nói: “Hiện giờ Mộ Dung Ca đã khôi phục thân phận Hạ quốc thái tử Trắc phi, nhưng Hạ quốc thái tử vẫn không từ bỏ hôn sự với Thượng Quan Ngọc Nhi như vương gia đã nghĩ, và đã định sẵn ngày thành thân sẽ ở đầu mùa thu.”

“Thế ư?” Có vẻ Triệu Tử Tận cũng không bất ngờ lắm, quả nhiên trong lòng của Nguyên Kỳ có Mộ Dung Ca, nhưng đối diện với một người không biết nông sâu như Lan Ngọc, sao Nguyên Kỳ có thể khinh địch? Việc thành thân này sớm đã được định sẵn nào có thể dễ dàng sửa đổi, chỉ không biết liệu Mộ Dung Ca có chấp nhận được hay không thôi?

...

Phủ thái tử.

Lưu Ngữ Yên vừa tiến vào phủ thái tử cũng không khỏi không khiếp sợ vì sự xa hoa ở đây! Tuy nàng đã cùng ca ca hành tẩu thiên hạ, gặp qua không ít trường hợp lớn, càng bắt gặp rất nhiều phủ đệ của quan viên các nước, nhưng đây là lần đầu tiên được bước vào phủ thái tử.

Ánh thẳng vào mắt chính là đình đài lầu các quý phái tột bậc, phủ thái tử chiếm cả một vùng rộng lớn khiến người ta không khỏi tán tụng.

Những chậu hoa được bày biện gần đó có những bông hoa phù dung đen lần đầu tiên được thấy. Tuy nàng đã từng nghe qua, thái tử Hạ quốc rất thích giống hoa này, khắp thiên hạ cũng chỉ mỗi phủ thái tử trồng loại hoa này, song người qua đường cũng chỉ dám ở ngoài liếc mắt tìm tòi chứ chưa từng được tiến vào phủ thái tử.

Không ngờ kiếp này nàng còn có diễm phúc này, có cơ hội được tiến vào phủ thái tử!

Lại quay đầu nhìn Mộ Dung Ca đứng bên cạnh, hiện tại mới phải dẹp bỏ mọi kinh ngạc mà tỷ mỉ đánh giá Mộ Dung Ca một lần nữa. Tuy mọi người đều truyền tụng Mộ Dung Ca được sủng ái tột bậc, nhưng bây giờ xem ra Mộ Dung Ca vẫn rất bình dị và gần gũi, thậm chí đến quần áo và trang sức trên người đều rất bình thường, không chút cảm giác phú quý của bậc phu nhân.

Nàng có chút thắc mắc, liệu lời đồn có phải là thật? Mộ Dung Ca thật sự chính là nữ tử sở hữu dung mạo khuynh thành, được Hạ quốc thái tử quyền khuynh thiên hạ chuyên sủng? Phúc phần này cả đời nàng đến năm mơ cũng không dám nữa là.

Nhận thấy sự dò xét của Lưu Ngữ Yên, đáy mắt Mộ Dung Ca khẽ chớp động, nàng mỉm cười chống lại sự tò mò của cô gái.

Nhận thấy đôi mắt đầy ý cười của Mộ Dung Ca, Lưu Ngữ Yên lập tức thu hồi mọi suy nghĩ, lòng thầm tự giấu bản thân lại mang tâm tính tiểu nhân, Mộ Dung Trắc phi tốt bụng như vậy hiển nhiên xứng đáng nhận được sự chuyên sủng của Hạ quốc thái tử rồi.

“Sao đến giờ mới về?”

Phía xa bỗng truyền đến giọng thanh lãnh của nam tử, tiếng nói nghe rất êm tai, đồng thời còn mang theo vẻ uy nghiêm trong đó khiến người nghe muốn lập tức cúi đầu không dám nhìn thẳng.

“Thái tử đã về sao?” Mộ Dung Ca lên tiếng nhìn sang, thì ra là Nguyên Kỳ. Nàng lập tức bước về phía hẳn.

Hạ quốc thái tử ư? Lưu Ngữ Yên lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, tầm mắt lập tức chạm phải nam tử đang mặc trường bào màu đen nổi bật, cả người sững sờ ngay tại chỗ

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Rắc Rối.

Lưu Ngữ Yên vô pháp diễn tả bằng lời tâm trạng của mình lúc này. Nam tử một thân hắc bào, phong hoa tuyệt đại, tuần mỹ đến cực điểm đang ung dung bước về phía Mộ Dung Ca. Đúng là nam tử trong thiên hạ này khó có thể bì được! Đồng thời khi chạm phải ánh mắt phẳng lặng, lạnh lẽo như băng tảng mùa đông khiến người ta muốn lập tức dập đầu phủ phục.

Nàng đến thở cũng không dám, chỉ sợ động tác thô lỗ của mình sẽ quấy nhiễu sự tôn quý của hắn, như thế là đại đại bất kính! Nhìn theo hắn mà chỉ cảm thấy bản thân càng thêm hèn mọn đáng xấu hổ.

Tiểu Thập lor đang nhìn qua vẻ mặt của Lưu Ngữ Yên, mi mày khẽ nhướng lên, tựa hồ Lưu Ngữ Yên này hơi bị để ý thái tử quá mức! Cho đến giờ Lưu Ngữ Yên vẫn chưa kết hôn, mà lại dùng ánh mắt thất thần như vậy nhìn một nam tử?

“Thiếp vừa qua trà lâu nghỉ một lát, cũng tiện mua sắm ít thứ nên về hơi trễ.” Mộ Dung Ca tươi cười giải thích. Vốn còn cho rằng phải đến tối hắn mới hồi phủ, không ngờ sớm như vậy đã về rồi.

Nguyên Kỳ khẽ giữ bờ vai nàng, nhẹ nhàng nhìn qua dung mạo diễm lệ của Lưu Ngữ Yên ở phía sau, song đáy mắt hắn duy chỉ độc mỗi Mộ Dung Ca, hắn trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nụ cười của Mộ Dung Ca hơi tắt đi, tuy hắn chỉ mới liếc mắt nhìn Lưu Ngữ Yên một cái nhưng thần sắc nàng đã lộ vẻ lo lắng không sao che giấu được. Ánh mắt hắn cực kỳ lợi hại nên chỉ nhìn qua là biết nàng đang che giấu tâm sự, cho nên mới trực tiếp hỏi thẳng. Thật ra nàng cũng không định

giấu giếm gì, nhất định hắn cũng sẽ biết được chút ít. “Lưu Tùng Nguyên bị bắt cóc đến nay vẫn chưa có tin tức gì. Sau lưng thiếp là muội muội ruột của hắn, hôm nay muội ấy cùng đường mới tìm đến thiếp. Không biết sao thiếp vẫn có cảm giác việc Lưu Tùng Nguyên bị người bắt đi nhất định có người đứng sau giật dây.”

Tiểu Thập cứ luôn quan sát vẻ mặt thất thần của Lưu Ngữ Yên, tâm trí cũng dần trở nên mơ hồ, cái cô Lưu tiểu thư này từ bao giờ lại không có quy củ như vậy?

Sau một hồi thất thần, Lưu Ngữ Yên nghe Mộ Dung Ca nhắc tới Lưu Tùng Nguyên liền hoàn hồn, vừa hay bắt gặp ánh mắt khó chịu của Tiểu Thập, gò má nàng đỏ lựng lên, cả người nóng ran ngượng ngùng cúi đầu. Không ngờ vừa rồi nàng lại bị hớp hồn, chỉ mãi lo nhìn theo Hạ quốc thái tử mà không chú ý xung quanh vẫn còn rất nhiều người đứng nhìn mình!

Mà nói thật, căn bản nàng cũng không tin rằng trên đời còn có mỹ nam tuần mỹ cực điểm đến độ không thể dùng từ ngữ bình thường để miêu tả được! Hạ quốc thái tử trước đây chỉ như một cơn mơ đến nghĩ nàng còn không dám, song hôm nay được gặp cứ như đã trải qua một giấc mộng dài!

Nàng khẽ cắn chặt cánh môi hồng nhuận tự giễu cười mình, bây giờ mình có khác nào tàn hoa bại liễu, trước đây si mê Lương Thần, xem hắn là tất cả của đời mình, bây giờ nhìn lại cảm thấy thật nực cười! Nếu so sánh với Hạ quốc thái tử, Lương Thần chỉ như một chú dế nhỏ đang nhảy nhót dưới chân người ta!

Việc cần làm bây giờ là phải cứu cho được ca! Nàng âm thầm quan sát Nguyên Kỳ, Hạ quốc thái tử trong mắt mọi người cường đại như thần, không gì là không làm được. Hắn ở vị trí cao cao tại thượng, nếu đồng ý ra tay nhất định ca sẽ được cứu!

Nguyên Kỳ nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Mộ Dung Ca, đôi mắt đen láy sâu thẳm khẽ dao động, trầm mặc một lúc lâu.

Mộ Dung Ca cũng không định quấy rầy hẳn, chỉ lặng lẽ cùng hẳn bước về phía trước. Có điều, thần sắc Nguyên Kỳ trầm lặng như vậy cũng khiến lòng nàng chùng xuống, xem ra việc của Lưu Tùng Nguyên không dễ giải quyết rồi.

Lưu Ngữ Yên đợi mãi vẫn không thấy Nguyên Kỳ đáp lại, sắc mặt càng tái đi, tim đập như nổi trống, hay là thái tử không định cứu ca? Nàng bất chấp tất cả, trực tiếp bước lên lướt qua Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ, hoảng hốt quỳ xuống trước mặt Nguyên Kỳ khóc lóc: “Thỉnh thái tử cứu ca ca của thiếp! Hiện giờ thiếp chỉ biết cầu xin thái tử làm chủ. Thái tử nhân từ trời cao chứng giám, ca hiện bị hãm vào hiểm cảnh, nếu không sớm cứu ca ra nhất định sẽ có điều nguy hiểm đến tính mạng a!”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca hơi nhíu mày cúi đầu nhìn Lưu Ngữ Yên, trong lòng dấy lên chút cảm giác dị thường, người duy nhất có thể cầu xin chỉ là ... Nguyên Kỳ?

Hiển nhiên Lưu Ngữ Yên vẫn chưa ý thức được vừa rồi mình đã nói sai cái gì.

Song Nguyên Kỳ lại không đủ nhẫn nại như thế, hôm nay vào cung xử lý chính sự đã khá mệt mỏi rồi, nếu việc của Lưu Tùng Nguyên không phải do chính Mộ Dung Ca mở miệng thì hiển nhiên hẳn sẽ chẳng thêm lưu tâm. Dù sao sự chống chết của Lưu Tùng Nguyên thì liên quan gì đến hẳn? Đáy mắt hẳn lộ qua một tia chán ghét, thái độ lạnh nhạt đến cực điểm đáp: “Bản cung không phải người mà người nên nhờ, người mà người phải cầu là nàng.”

Lưu Ngữ Yên nhất thời sửng sốt, theo ánh mắt Nguyên Kỳ nhìn sang Mộ Dung Ca. Cả người nàng run rẩy đến mức không kiềm chế được. Hình như

vừa nãy do quá sốt ruột mình đã quên bèn Mộ Dung Ca! Bây giờ nghĩ lại, sắc mặt nàng càng tái đi, sao khi nãy mình lại bất kham như vậy!

Vẻ mặt nàng mang theo vẻ xin lỗi nhìn về phía Mộ Dung Ca, “Thật xin lỗi...”

Mộ Dung Ca khép hờ tầm mắt lại.

Lưu Ngữ Yên vô phương nhìn ra Mộ Dung Ca đang suy nghĩ gì, lòng chợt hối hận sao bản thân lại có hành xử ngu xuẩn như vậy! Dù gì Mộ Dung Ca cũng là sủng phi của Hạ quốc thái tử, trong khi nàng và Hạ quốc thái tử lại không quen không biết, nên xét về muốn nhờ thì nàng cũng chỉ có thể cầu xin Mộ Dung Ca mới đúng!

Chỉ là... không biết vì sao nàng vẫn có chút không cam lòng.

“Giờ để hạ nhân dẫn muội về phòng nghỉ ngơi trước đã, việc của Lưu công tử cứ giao cho ta xử lý là được.” Mộ Dung Ca trầm mặc mãi một lúc lâu mới nói.

Tảng đá trong lòng Lưu Ngữ Yên lập tức buông xuống, hy vọng Mộ Dung Ca không để ý đến những lời nông cạn khi nãy, vội vã đáp: “Tạ Mộ Dung Trắc phi.”

Đám tỳ nữ nghe Mộ Dung Ca dặn dò tuyệt đối không dám chậm trễ, lập tức dẫn Lưu Ngữ Yên về gian phòng dành cho khách.

Trước khi rời đi, Lưu Ngữ Yên tạm dừng bước chân, có chút chần chừ muốn quay đầu lại, song cuối cùng vẫn không dám, bước chân có chút chệch choạng đi theo hướng tỳ nữ đã chỉ.

Sau khi Lưu Ngữ Yên rời đi, Mộ Dung Ca mới thu hồi tầm mắt. Nguyên Kỳ lúc này mới mở miệng nói: “Cô ta không phải người hiền lành gì đâu, nàng nên đề phòng thì hơn.”

Mộ Dung Ca gật gật đầu, “Thiếp biết rồi.”

“Còn việc của Lưu Tùng Nguyên, nàng đừng lo lắng quá. Tin chắc không cần chúng ta ra tay, tự khắc cũng sẽ có người chủ động báo cho ta tin tức của Lưu Tùng Nguyên. Tạm thời cứ nhẫn nại chờ một phen đã.” Nguyên Kỳ cố gắng giãn giọng điệu ra để giọng điệu bình thản hết mức có thể nói.

Trước mắt Mộ Dung Ca sáng tỏ, đúng là khi này bối rối hóa loạn, không kịp bình tâm suy nghĩ, người bắt đi Lưu Tùng Nguyên nhất định là có mục đích gì đó, tuyệt đối sẽ không án binh bất động, biện pháp tốt nhất lúc này chính là ngồi tại chỗ chờ ‘cá’ bơi vào rọ mà thôi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, ánh mắt đầy vẻ thán phục nịnh hót, “Phải chi thiếp thông minh được một phần mười của thái tử thì tốt biết bao!”

Khóe miệng Nguyên Kỳ hơi kéo ra, lại ton hót nữa rồi sao?

“Lời này là thật mà.” Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhướng lên, đáy mắt lộ rõ ý cười, nhanh chóng bồi thêm.

“Phản ứng nhanh như vậy, hơn năm phần là giả rồi.” Nguyên Kỳ lắc đầu cười khẽ, dịu dàng vươn tay nhéo chóp mũi nàng, nụ cười đầy ý sủng nịch.

Tiểu Thập đứng ở một bên thấy hai người không coi ai ra gì, giữa thanh thiên bạch nhật mà mật thiết cứ như chốn không người thì tức muốn hộc máu. Nếu có thể nói được, nhất định hẳn sẽ nhắc nhở hai người, giữa ban ngày ban mặt chớ nên làm chuyện mất thuần phong mỹ tục đi!

...

Trời về đêm, trong thư phòng.

"Phủ tể tướng phủ có tin tức gì chưa?" Nguyên Kỳ khép hờ mắt lộ vẻ mệt mỏi. Vừa dùng xong bữa tối hần liền đến thư phòng giải quyết một số việc quan trọng, mãi đến giờ mới có thời gian xử lý việc này.

Xem ra đêm nay không thể thông thả ngồi tâm sự với Mộ Dung Ca rồi. Mấy ngày qua biểu hiện của Mộ Dung Ca vẫn không có gì khác thường, nhưng sau khi nhìn thấy nửa tờ giấy cháy dở kia, tuy nàng im lặng không quan tâm, song hần biết nàng cực kỳ để ý điều đó.

Thế nên hần phải mau chóng giải quyết hôn sự này càng sớm càng tốt.

"Thượng Quan tiểu thư vẫn luôn chuẩn bị cho hôn lễ, nhưng Thượng Quan tể tướng lại không mấy hào hứng lắm, thậm chí trên mặt chưa từng lộ vẻ vui mừng." Gia Kiệt trả lời có chút tiếc nuối. Thật ra với thân phận tài tình của Thượng Quan tiểu thư nếu được gả vào phủ thái tử thì chủ công sẽ như rồng thêm cánh. Chỉ là tựa hồ chủ công không muốn cưới Thượng Quan tiểu thư hơn phân nửa là vì Mộ Dung Trắc phi.

Khóe miệng Nguyên Kỳ nhếch lên một nụ cười nhạt, "Đối với bản cung mà nói, Thượng Quan tể tướng chỉ luôn là một viên cờ chết."

Gia Kiệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ. Từ đầu đến giờ, chủ công chưa từng nghĩ sẽ cưới Thượng Quan tiểu thư sao? "Nhưng chủ công...?" Chủ công muốn chỉ chuyên sủng Mộ Dung Trắc phi? Thật ra từ sau khi chủ công trục xuất hết thầy cơ thiệp trong phủ thái tử, hần đã dần phát giác có gì đó không ổn.

"Chủ công, đúng là Mộ Dung Trắc phi tài giỏi rất được lòng chủ công, nhưng ngôi vị chủ mẫu phủ thái tử thật sự không đảm đương nổi. Quan trọng hơn là, bây giờ chuyện thái tử chuyên sủng Mộ Dung Trắc phi đã lan truyền khắp kinh thành, dẫn về một số lời đồn thổi khó có thể lọt tai." Gia Kiệt dè dặt nhìn Nguyên Kỳ. Hần thân là một phụ tá tâm phúc, những điều này tuy có khó nghe nhưng hần nhất định phải nói.

...

Phủ Tể tướng.

Thượng Quan Ngọc Nhi ngượng ngùng nhìn áo cưới trong tay, không đến một tháng liền có thể gả cho lang quân như ý rồi!

Vì một ngày này, nàng đã phải chờ mất ba năm.

Đương lúc nàng có mắc cỡ đỏ mặt nhìn quyển ‘xuân cung đồ’ do ma ma giao cho, bỗng nhiên có người đẩy cửa xông vào.

Nàng ngẩng đầu, thì ra là phụ thân.

“Cha?” Sao phụ thân vào phòng mà không báo trước một tiếng?

Thượng Quan tể tướng nhìn gò má đỏ bừng của con gái, ánh mắt đặt lên quyển sách trên tay, phần nộ quát: “Con thật sự muốn gả cho thái tử sao?”

“Hôn ước đã được định từ trước nào đến lượt nữ nhi muốn thay đổi là có thể thay đổi? Huống chi, gả cho thái tử về sau nữ nhi cũng sẽ là thân mẫu nghi thiên hạ, khi đó cha sẽ quyền khuynh khắp triều. Vậy sao nữ nhi không thể gả cho thái tử?” Thượng Quan Ngọc Nhi bình ổn tâm tư, khép lại quyển ‘xuân cung đồ’, không chút e ngại biện bạch với cha mình.

Thượng Quan tể tướng cười lạnh một tiếng: “Mẫu nghi thiên hạ ư? Con trước giờ vẫn thông minh lanh lợi, sao không nhìn thấu thế cục trước mắt? Đại hoàng tử mới hồi cung chỉ được một hai tháng, hoàng thượng đã không thèm để mắt nhìn qua thái tử. Ngôi vị thái tử Đông cung đang nguy ngập, tương lai hơi phân nửa sẽ có thể là Đại hoàng tử đăng cơ! Thế cục trong triều thay đổi thất thường, thái tử vốn là người hoàng thượng không mấy yêu thích, kết quả này chỉ nhìn sơ là có thể đoán ra ngay. Đến lúc đó, con muốn hối hận còn không kịp kìa!”

Nghe vậy, Thượng Quan Ngọc Nhi lão đảo không vững, sắc mặt tái nhợt nghiêng đầu nhìn ‘xuân cung đồ’ đã đặt một bên. Nàng không thể lặp lại vết xe đổ của Lâm Thiện Nhã, cho nên mỗi một bước đi đều phải rất chắc chắn, tuyệt đối không để do một nước cờ sai mà ảnh hưởng toàn bộ ván cờ.

“Cha, hãy để nữ nhi suy nghĩ một lát.” Vẻ mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi đã trắng bệch không giọt máu cắt, có chút do dự nói.

Sắc mặt của Thượng Quan tế tướng khẽ giãn ra, gật đầu, “Hiện giờ con cứ từ từ suy nghĩ cho nghĩ. Còn chưa đến đầu thu thì vẫn có thể thoái hôn. Điều cha muốn là con cam tâm tình nguyện phối hợp, có được sự hậu thuẫn đó thì gia tộc chúng ta mới có thể tồn tại lâu dài.”

Đồng tử của Thượng Quan Ngọc Nhi hơi co lại. Đúng vậy, vận mệnh của nàng cũng đại diện cho vận mệnh của gia tộc Thượng Quan, thế nên nàng không thể đi nhầm dù chỉ một bước! Nàng hít sâu một hơi, gật gật đầu.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Rắc Rối 2

"Cha đã vì nữ nhi mà suy tư đến vậy, đương nhiên nữ nhi cũng phải nghĩ suy sâu xa một chút. Hy vọng cha hãy cho nữ nhi thời gian, đừng vội từ chối hôn sự này, dù gì đây cũng ảnh hưởng đến vinh quang của gia tộc Thượng Quan ta." Thượng Quan Ngọc Nhi cúi đầu nói. Đúng như lời phụ thân đã khuyên, nàng không thể không do dự, thời cục chuyển biến, nếu đi nhầm một bước e sẽ hối hận không kịp.

Có điều, khi nàng cúi đầu nhìn bộ phượng quan hà bí (mũ phượng cho cô dâu mặc ngày cưới, ngày xưa, con gái được gả làm chính thê cho thái tử hoặc công chúa xuất giá mới được đội kiểu mũ phượng này, trên mũ bằng vàng khắc hình mũi chim phượng hoàng sẽ được khảm đá quý màu đỏ tía) do nàng tỉ mỉ chuẩn bị, sửa soạn cho ngày tân hôn có thể trở thành nữ tử được hâm mộ nhất trong thiên hạ, gả cho Hạ quốc thái tử, bậc chí tôn cao cao tại thượng mà nam tử trong thiên hạ không thể so sánh được.

Vấn đề là... nàng cam tâm buông bỏ sao?

Mắt nàng sáng rọi nhìn Thượng Quan tể tướng, nét mặt lộ vẻ chần chờ, song cuối cùng đôi môi đỏ mọng vẫn khẽ cử động: "Cha, hai ngày sau nữ nhi sẽ đến phủ thái tử, gặp qua thái tử một lần rồi sẽ hạ quyết định."

"Như vậy cũng được." Thượng Quan tể tướng gật gù. Ông làm quan đã nhiều năm, nếu như nhãn lực không tốt hiển nhiên sẽ không có được địa vị ngày hôm nay. Ngôi vị Đông cung thái tử không còn vững nữa, hiện giờ địa vị của Đại hoàng tử ngày một cao. Thêm vào đó hoàng thượng còn cố ý muốn phế bỏ thái tử hiện tại, cho nên tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì căn bản không ai biết trước.

Nhưng, trong mười thì cũng đoán được tám chín phần, thái tử bị phế cũng sẽ là chuyện sớm muộn mà thôi.

...

Hoàng cung Tề quốc, Thừa Thanh cung.

Mấy ngày gần đây, do chuyện hôn sự của con gái Vương tể tướng được ban hôn với Tân khoa Trạng nguyên, động tác của Triệu Tử Tận cũng giảm được ít nhiều.

Rốt cục Triệu Tử đang âm thầm mưu tính điều gì?

Trong đó, mơ hồ Triệu Tử Duy cảm giác được từ lâu đang có một bàn tay khổng chế mọi thứ, ý đồ muốn âm thầm tiêu diệt hắc ở trong bóng tối.

Di chiếu đó như cái gai trong ngực không thể dỡ bỏ khiến hắc đứng ngồi không yên. Gần đây liên tục cho người tìm kiếm vẫn không thu hoạch được gì. Di chiếu đó không thể tự dưng biến mất được, song lại mai danh ẩn tích suốt ba năm... Hay là như dự đoán của hắc, vật đó nằm trong tay Nguyên Kỳ?

“Hoàng thượng, có Hoàng quý phi nương nương đến.” Ngoài cửa vang lên tiếng kêu the thé của hoạn quan.

Hắc từ từ hoàn hồn, lập tức tiêu hủy lá thư trong tay. Việc Mộ Dung Ca sẽ đến đây tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

“Vào đi.” Triệu Tử Duy cúi đầu nhìn đồng hồ tàn, ánh mắt dần trở nên lạnh băng, giọng nói trầm thấp ra lệnh cho hoạn quan đứng bên ngoài.

Khóe miệng của Lương Hân Hân khẽ nhếch lên, nàng biết bây giờ Triệu Tử Duy đang đối mặt với rất nhiều hiểm nguy, Mộ Dung Ca lại không ở

bên cạnh, sao nàng có thể để hãn một mình chống chọi chứ. Thật ra nàng chỉ muốn yên tĩnh đứng cạnh hãn, cùng hãn đối mặt mọi vấn đề là đủ.

Nàng cúi thấp đầu tiến vào trong điện, lòng thầm thở dài. Cả đời này trong lòng nàng chỉ có hãn, có lẽ kiếp trước đã thiếu nợ nên kiếp này có nhiều nàng phải trả nhiều. Cảm giác đau khổ này cứ như vị đắng lan tràn khi ngậm hoàng liên trong miệng, khiến người ta khó có thể nuốt xuống nhưng lại vui vẻ chịu đựng.

"Thiếp bái kiến hoàng thượng."

Triệu Tử Duy ngẩng đầu quét mắt qua Lương Hân Hân một cái, mấy hôm nay ngày ngày Lương Hân Hân cũng đều đặn xuất hiện trước mặt hãn, không nói nhiều cũng không dây dưa gì, chỉ để lại hết thứ này đến thứ khác, không phải canh gà do chính tay mình nấu thì là những tin tức có liên quan đến Triệu Tử Tận.

Nói chung không phải hãn biết dụng tâm của Lương Hân Hân.

Nhưng hãn chỉ có một trái tim, và nó đã dành trọn cho người con gái đó.

"Đứng lên đi." Hãn lạnh nhạt nói.

Lương Hân Hân chậm rãi đứng dậy.

Triệu Tử Duy chau mày nhìn Lương Hân Hân, trầm giọng hỏi: "Sao còn chưa khởi hành đi?"

"Thiếp quyết định không về Lương quốc nữa." Ngữ khí của Lương Hân Hân vô cùng trầm ổn. Hai tháng sau là năm mươi đại thọ của mẫu thân, Triệu Tử Duy ban cho nàng một ân điển, cho phép nàng trở về Lương quốc thăm người thân. Trong mắt mọi người ở hoàng cung, đây là một cử chỉ vô cùng sủng ái khiến người người hâm mộ. Chỉ là nàng tự biết rõ, cũng nhờ nàng luôn an phận thủ thường, không muốn vọng tưởng nhiều hơn, chỉ kiên

trì giữ đúng chuẩn mực của mình, ngày ngày trầm ổn âm thầm chờ đợi nên mới khiến hân động chút lòng trắc ẩn, muốn đuổi cổ nàng về Lương quốc, cho dù Tề quốc có phát sinh biến động gì đi nữa cũng sẽ không liên lụy đến nàng. Có điều hân không biết là nàng đã sớm có quyết định, sẽ cùng hân đồng sinh cộng tử. Sinh thời nàng đã si mê lưu luyến hân, cả đến chết nàng cũng muốn đi cùng, cho dù cả đời này hân không từng quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Muốn kháng chỉ sao? Hoàng quý phi, thiết nghĩ nàng nên biết giữ đúng bổn phận của mình!” Triệu Tử Duy lạnh giọng nói. Đã một lần hân động lòng trắc ẩn thì thôi, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

“Thiếp là người của hoàng thượng, hiển nhiên không thể tự ý rời đi.” Lương Hân Hân lập tức quỳ xuống, trán đập đất một cách rất kiên quyết.

Triệu Tử Duy gắt gao chau mày lại, lạnh lùng nhìn Lương Hân Hân đang quỳ trên nền đất cả một lúc lâu sau vẫn không nói một câu.

Mà Lương Hân Hân vẫn giữ tư thế ngũ thể đầu địa như vậy không hề thay đổi. Nàng muốn cho hân biết, nàng tuyệt đối sẽ không thay đổi quyết định của mình.

“Nếu hoàng thượng cố ý bắt thiếp rời đi, thì thiếp nào còn mặt mũi mà nhìn người đời! Đã như vậy thiếp xin tự vẫn tại đây, cũng xem như có thể tiến lùi cùng hoàng thượng!” Thấy Triệu Tử Duy vẫn không đáp lại, nàng lập tức rút trâm cái đầu làm bằng vàng khảm trân châu trên mái tóc kề ngay vùng cổ trắng nõn của mình.

Mái tóc không còn trâm giữ cố định nhất thời rời rạc phủ xuống hai bờ vai nhỏ bé yếu ớt của nàng, liệu Lương Hân Hân có biết bộ dạng kiên trì hết mực của mình lúc này là xinh đẹp nhất hay không?

Triệu Tử Duy nhìn những giọt nước trong vắt đọng trong hốc mắt của Lương Hân Hân, nàng đang ở thế tất phải làm, cây trâm đang tiến dần phá

vỡ vùng da cổ nổi nà, chút dịch lỏng màu đỏ dần khuếch tán, đôi mắt tà mị lạnh băng của hắn khẽ lóe qua một tia bất nhẫn. Mãi một hồi hắn mới thả lỏng hít sâu một hơi, phất phất tay, có chút bất đắc dĩ nói: “Thôi thôi, nếu nàng đã muốn ở lại, xem như trăm chữa từng nói gì vậy.”

Lương Hân Hân mừng rỡ vô cùng, lập tức ném đi cây trâm trong tay, đầu gối vẫn quỳ trên nền đất lạnh buốt, dập đầu hành đại lễ: “Thiếp vô cùng cảm kích thánh ân!”

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Mới hôm qua trời con trong xanh mây trắng lượn lờ, hôm nay trời đã phủ đầy một quầng mây đen, không khí mang theo hơi vị ẩm ướt. Hầu như khắp phủ thái tử đều bị thời tiết âm trầm nặng nề này bao phủ.

Sau một buổi tối nghỉ ngơi dưỡng sức, hôm nay tinh thần và trạng thái của Lưu Ngữ Yên rất tốt, không còn sắc mặt hoảng hốt tái nhợt lúc ở trà lâu hôm qua. Nét mặt nàng càng thêm tỏa sáng, diễm sắc tuyệt vời.

Sau khi dùng xong bữa sáng liền năn nỉ tỷ nữ dẫn nàng đi dạo một vòng quanh phủ thái tử. Thật ra nàng muốn tìm gặp Mộ Dung Ca để hỏi han tin tức của ca ca.

Có điều, hành động không thông thông qua não chính của nàng hôm qua khiến nàng có chút lo lắng, không biết có khiến Mộ Dung Ca sinh nghi mờ không giúp nàng nữa hay không? Cho nên nàng phải thử thời vận một phen, cứ hy vọng sẽ may mắn gặp được Mộ Dung Ca, không thì là Hạ quốc thái tử cũng được.

Trên đường bước qua hoa viên, quả nhiên bắt gặp Mộ Dung Ca cùng Nguyên Kỳ đang thản nhiên ngồi trong đình thưởng trà.

Lưu Ngữ Yên cắn chặt răng, đến bây giờ bọn họ vẫn còn thông dong ngòi thường trà ở đây chứ không gấp rút tìm kiếm tung tích của đại ca sao? Đúng là tối qua nàng đã quá mệt nên đã ngủ li bì suốt một đêm, vốn còn nghĩ rằng bọn họ đang nghĩ cách, không ngờ đến giờ vẫn nhàn nhã ngòi thường trà, tình nồng ý đượm làm sao.

Trong đình, tầm mắt Mộ Dung Ca đã thoáng nhìn thấy thiếu nữ nọ đã trang điểm rất hoàn mỹ, bộ dạng chói lóa diễm lệ có chút vội vàng tiến đến, trên khuôn mặt xinh đẹp kia còn mang chút tức giận. Ánh mắt nàng khẽ động, tựa hồ trải qua một lần chuyện của Lương thần đã khiến Lưu Ngữ Yên trưởng thành, không còn vẻ hồn nhiên lãng mạn như ngày nào, lại thêm vào vài phần ích kỷ và không biết tự lượng sức mình.

Đối với Lưu Ngữ Yên, đây là điều không nên có, bằng không ngày sau sẽ rất dễ rơi vào chốn vạ kiếp bất phục.

Nguyên Kỳ mỉm cười nhìn Mộ Dung Ca, “Nàng đang lo sao?” Hiển nhiên hẳn cũng nhìn thấy bóng dáng Lưu Ngữ Yên đang tiến đến.

Mộ Dung Ca lắc đầu, “Mỗi người mỗi vận mệnh, nếu nàng ta tự gieo nhân thì ắt sẽ phải tự gánh chịu hậu quả, cái này không ai có thể giúp được.” Nếu là mình, nàng không bao giờ không biết tự lượng sức mình đi làm một số việc vô nghĩa khiến người ta phản hận mà không gây được tác dụng gì. Với bản tính hùng hống hồ hồ của Lưu Ngữ Yên, nhất định sẽ không để tâm lời khuyên của bất cứ ai.

Nguyên Kỳ gật gật đầu, cô gái trước mắt hẳn đôi khi sẽ rất mơ hồ, nhưng đôi lúc lại vô cùng khôn khéo, nàng tự sẽ biết rõ bản thân nên làm thế nào, cũng không để bản thân bị những chuyện tào lao quấy nhiễu. Đây chính là nàng... nữ tử duy nhất mà hẳn để ý.

"Thiếp Lưu Ngữ Yên gặp qua thái tử, gặp qua Mộ Dung Trắc phi." Do cấp tốc bước vào đây nên Lưu Ngữ Yên khó tránh khỏi có chút thở dốc, sắc

mặt đỏ hồng, nhưng điểm hồng hào này chỉ khiến dung mạo nàng càng tăng thêm vẻ đẹp diễm lệ phong tình mà ở độ tuổi này không nên có.

Không cần đa lễ, đứng dậy đi." Mộ Dung Ca mỉm cười đáp. Nàng biết Nguyên Kỳ không muốn để ý tới Lưu Ngữ Yên, nên Mộ Dung Ca chủ động lên tiếng.

Đối với lời nói của Mộ Dung Ca, Lưu Ngữ Yên âm thầm kinh ngạc, sao Mộ Dung Ca dám tự tiện làm chủ cho nàng đứng dậy! Không lẽ Mộ Dung Ca không sợ thái tử sẽ trách phạt sao?

Một bên đứng dậy, một bên âm thầm nhìn Nguyên Kỳ, nàng tò mò muốn biết sắc mặt giận dữ của hắn sẽ như nào. Không ngờ khi vừa chạm phải vẻ mặt tuấn mỹ đến cực điểm kia, nàng không khỏi sửng sốt, căn bản hắn không hề nổi giận, ngược lại ánh mắt khi nhìn Mộ Dung Ca lại vô cùng nhu hòa đắm thắm.

“Sau một đêm nghỉ ngơi, bây giờ có đỡ hơn chút nào không?” Mộ Dung Ca tỉ mỉ quan sát mọi hành động của Lưu Ngữ Yên, bất động thanh sắc lên tiếng hỏi.

Lưu Ngữ Yên cuống quýt đáp lời: “Ngữ Yên tạ Mộ Dung Trắc phi quan tâm. Nghỉ ngơi một đêm, bây giờ sức khỏe của Ngữ Yên rất tốt. Chỉ là lòng không ngừng lo lắng cho tình hình của huynh trưởng, không biết Mộ Dung Trắc phi đã có được tin tức gì của ca ca chưa?”

“Vẫn chưa.” Mộ Dung Ca lắc đầu. Mới chỉ có một ngày Lưu Ngữ Yên đến phủ thái tử có lẽ vẫn chưa lọt vào tai người đó, cho nên vẫn chưa nhận được tin thư gì. Nhưng nàng dám chắc nội trong mấy ngày nay nhất định sẽ có tin tức.

Đôi mắt Nguyên Kỳ càng sâu thẳm hơn, khép hờ mắt nhìn tách trà trong tay. Trà nay do chính tay Mộ Dung Ca điều chế, không xót bụng như nước trà ngày xưa, ngược lại có phảng phất hương thơm của hoa cỏ. Nàng vẫn

luôn như vậy, tỉ mỉ cẩn trọng, khéo tay hay làm, dùng hoa ướp trà mới pha ra một tách trà tươi mát dưỡng thể như vậy. Đột nhiên, ánh mắt của hắc khê tối đi, việc đại hôn lần này sắp có kết quả rồi.

Lưu Ngữ Yên thất vọng không thôi, khê cắn đôi môi đáp lời: “Cứ qua một ngày, tính mạng của ca sẽ càng nguy ngập, Ngữ Yên khẩn cần Mộ Dung Trắc phi hãy mau chóng tìm được huynh trưởng. Bây giờ Ngữ Yên tứ cố vô thân, thật sự không biết phải cầu xin sự giúp đỡ của ai, ngày trước huynh trưởng cũng từng giúp đỡ Mộ Dung Trắc phi không ít, thỉnh Mộ Dung Trắc phi đừng quên.” Thật ra, lòng nàng cũng có oán, nhưng cũng rất đồ kỵ với Mộ Dung Ca. Theo như nàng biết, Mộ Dung Ca từng là phế phi của Khánh vương cũ, sau bị biếm thành ca cơ, đã từ hầu hạ Tề quốc thái tử, hoa tàn bại liễu, sao xứng đáng có được sự sủng ái của Hạ quốc thái tử như vậy? Nữ tử may mắn này trên đời có được mấy ai?

Còn nàng thì bị Lương Thần lừa đi sự trong sạch, đồng thời lại từng có chửa, vốn tưởng rằng cả đời này chỉ có thể tùy tiện gả đi, trải qua một cuộc sống bình bình lặng lặng là đủ, nhưng sau khi nhìn thấy hiện trạng của Mộ Dung Ca, lòng không kìm được lại dấy lên một chút hâm mộ.

"Thái tử, Mộ Dung Trắc phi, ngoài phủ có người đưa thư đến, người đưa thư nói rằng phải để chính tay Mộ Dung Trắc phi xem qua." Thủ vệ đứng ở ngoài đình cao giọng bẩm báo.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tín Thư.

Mộ Dung Ca lập tức chuyển mắt nhìn Nguyên Kỳ, đáy máy sáng rực. Quả nhiên như hần đã đoán, có người sẽ không chờ được lâu, những gì phải đến nhất định sẽ đến ngay!

Nguyên Kỳ mềm nhẹ gật đầu, rồi nói với thủ vệ đứng đằng xa: “Trình thư lên.”

Thủ vệ cúi thấp đầu, khom người đi vào.

Lưu Ngữ Yên thoáng sửng sốt nhìn theo Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ, đó là một sự trao đổi ăn ý không cần dùng lời để biểu đạt. Trong lòng nàng dấy lên một loại cảm giác khó hiểu khiến lồng ngực bị chặn đứng lại.

Sau khi nhận thư, Mộ Dung Ca mở ra ngay. Trên giấy Tuyên Thành trắng phau là nét mực thánh thót như rồng bay phượng múa có chút quen mắt.

‘Lưu Tùng Nguyên đã khai ra vị trí của xưởng binh khí, người không còn khả dụng. Ngày mai phái người đến trước cửa cung mà đón.’

Nét bút ký đã có chút hoài nghi, bây giờ đọc được nội dung, trong lòng càng khẳng định! Quả thật là Lan Ngọc đã bắt cóc Lưu Tùng Nguyên! Trước đó nàng đều ẩn nhẫn nghi ngờ thủ phạm ít nhiều cũng sẽ liên quan đến Lan Ngọc, không ngờ đúng là do hần gây nên! Bắt được Lưu Tùng Nguyên thì sẽ biết được vị trí của xưởng binh khí? Ha! Nàng nhin không được muốn cười ra thành tiếng, cho dù bọn họ có dùng đủ mọi loại hình phạt, đến cả dụ dỗ đe dọa cũng chưa chắc Lưu Tùng Nguyên biết được xưởng binh khí của nàng đặt ở đâu!

Ánh mắt Nguyên Kỳ ngẫu nhiên đảo qua nội dung trên mặt giấy. Đáy mắt của hắn lập tức trở nên u ám.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau hoàn toàn hiểu thấu ý nghĩ của đối phương.

Tình huống của Lưu Tùng Nguyên lúc này quả khiến nàng không khỏi lo lắng. Lan Ngọc để đạt được mục đích nhất định sẽ dụng hình với hắn, chỉ là Lan Ngọc lại thả Lưu Tùng Nguyên ra và gửi về cho nàng một lá thư này không biết là đang âm mưu gì.

Lưu Ngữ Yên luôn cẩn trọng quan sát thần sắc của hai người, không biết lá thư từ đâu mang tới, mà nàng cũng không biết trong ánh mắt hai người âm thầm nhìn nhau đang chứa đựng điều gì. Cả người nàng cứng ngắc, chỉ biết đứng yên ở đây mà đợi. Thật ra nàng cũng rất để ý muốn xem về tình nùng ý mật giữa họ sẽ như nào.

“Yên Nhi, đã có tin tức của Lưu công tử. Ngày mai có thể đón về rồi.” Mộ Dung Ca nhìn Lưu Ngữ Yên đang thất thần nhìn mình và Nguyên Kỳ, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, nhất thời khuôn mặt của Lưu Ngữ Yên đỏ lựng lên đầy kinh ngạc, nhanh như vậy đã có được tin tức của ca sao? Vừa nãy nàng còn đồn khí ép hỏi, không ngờ bản thân là người thiếu kiên nhẫn như vậy! Mộ Dung Ca chỉ dùng một ngày thời gian đã có được tin tức của ca đủ để nói rõ Mộ Dung Ca rất dụng tâm. Nàng nép sát đầu xuống ngực, nhỏ giọng đáp: “Tạ Mộ Dung Trắc phi.”

“Muội cứ về phòng nghỉ ngơi trước đi nhé.” Mộ Dung Ca thầm thở dài một tiếng, con người thường hay thay đổi, bây giờ đã không còn nhìn thấy vẻ đơn thuần, lương thiện ngày nào trên người Lưu Ngữ Yên. Để ngày mai sau khi cứu xong Lưu Tùng Nguyên thì phải sớm an bày họ rồi khỏi phủ thái tử mới xong chuyện.

Lưu Ngữ Yên sững sốt ngẩng đầu nhìn vẻ mặt đậm cười của Mộ Dung Ca, lại liếc mắt nhìn sang vẻ mặt tuấn mỹ tuyệt đỉnh của Nguyên Kỳ... được một thoáng nàng lại cúi đầu, khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, “Tuân, Yên Nhi xin cáo lui.”

“Lan Ngọc nhất định đang có mưu đồ xấu xa.” Nguyên Kỳ nhẹ giọng nói.

Sau khi thu hồi tầm mắt nhìn bóng Lưu Ngữ Yên khuất dần, Mộ Dung Ca nghiêng đầu nhướng cao mày nhìn Nguyên Kỳ, dịu dàng nói: “Không ngờ Đại Hoàng tử lại đề cao thiếp như vậy?” Xưởng binh khí của nàng có thể xét là có quy mô lớn nhất nước, hàng loạt các kiểu vũ khí sắc nhọn mới mẻ đều từ đây mà ra, hơn nữa luôn mở rộng cửa nhận đơn đặt hàng của các nước. Chỉ cần có tiền tương xứng đều có thể đến mang binh khí về. Nếu Lan Ngọc muốn thì cứ bỏ tiền ra là được. Lan Ngọc không muốn mất tiền mà định hưởng trọn thành quả của người khác, trực tiếp chiếm giữ xưởng binh khí của nàng là xong sao? Trên đời nào có việc tốt đến vậy a!

Ánh mắt của Nguyên Kỳ vẫn dịu dàng nhìn nàng, đưa tay đặt lên mu bàn tay nàng khẽ nắm lại, thấp giọng nói: “Hắn nào có phải là kẻ giàu có trong thiên hạ này.”

Cảm giác được hơi mát từ bàn tay hắn truyền đến, thêm giọng nói mềm nhẹ khiến tim nàng ấm lại, hàng lông mày khẽ run run, trước mắt tựa hồ lướt qua bốn chữ trên tờ giấy, nàng chợt cười tự giễu, không ngờ nàng vẫn còn nhớ! Nàng vẫn còn nghi ngờ hắn. Haizz... nàng cười nhẹ, hình như từ hôm đó nàng đã có ý né tránh sự tiếp cận của hắn. Những sợi lông mi dài cong vút che lấp ám quang đang chớp động trước mặt nàng, “Lúc trước Đại hoàng tử một lòng từ tâm vang danh thiên hạ hiển nhiên được người đời cam tâm vì hắn mà dốc túi. Bây giờ nếu có chiến tranh hoặc cung biến, ngân lượng là điều không thể thiếu. Khẩu vị của Đại hoàng tử cũng độc đáo nhỉ.”

Khi bàn tay nàng khéo léo lách ra, những ngón tay thon dài sạch sẽ của hắc khê run rẩy, đôi mắt tối đen lạnh lẽo nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: “Bản cung không giỏi ăn nói, đồng thời cũng khinh thường đi giải thích một vấn đề, song về việc thành thân, Mộ Dung Ca... nàng phải tin bản cung, chỉ vài hôm thôi nàng sẽ thấy kết quả.”

Mộ Dung Ca hơi ngẩng lên, không kịp phòng vệ chạm phải ánh mắt sâu thẳm như đêm đen khiến người ta không thể phớt lờ, tựa hồ có thể hút hồn người nhìn, nhân lúc người ta không để ý mà lạc mất bản thân. Hắc nói nàng phải tin tưởng hắc. Lòng nàng muốn cuộn sóng, sắc mặt hơi tái đi, mấy ngày nay sự nghi hoặc vốn đã ăn vào trong tâm can mọc rễ trong đó. Có điều, từ sau khi thoát ra khỏi hang núi quyết định cùng hắc trở về Hạ quốc, nàng đã khẳng định sẽ kiên trì đến cùng, nhưng hắc vẫn luôn thận trọng, cứ hễ mở miệng sẽ mau chóng dẹp tan sự hoài nghi của nàng, khoe môi mỉm cười bỗng mở rộng quyến rũ, “Vốn dĩ còn tâm ý của thái tử, nhưng thái tử đã nói vậy, thiếp tin ngài.”

Nguyên Kỳ lại cầm chặt tay nàng, mắt quang vô cùng dịu dàng tựa như cơn gió đầu thu, nhẹ nhàng lướt qua, chỉ mát mẻ nhưng không lạnh và mang theo một hơi ấm dịu dịu. Hắc đưa tay vuốt ve gò má đồng tiền múp mít, “Thì ra nàng đang chờ bản cung giải thích. Mộ Dung Ca, mọi thắc mắc của nàng bản cung nhất định sẽ tỏ bày tường tận không chút giấu giếm, chỉ cần nàng... nói ra.” Chỉ là, hắc tuyệt đối không thể để nàng biết được bóng tối đằng sau hắc, cũng như quá khứ như địa ngục tăm tối này.

Không phải nàng rất ghét sự đen tối sao?

Thật ra, ngay cả hắc cũng cực kỳ chán ghét! Nhưng trong bóng tối hắc mới có thể thuận lợi như cá gặp nước.

Bóng đêm này... sẽ có một ngày hắc phải truất bỏ, khi đó sẽ trao cho nàng cả một vùng trời xanh ngắt bao la đầy ắp ánh mặt trời.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tán cây quanh đình khẽ đong đưa tác hưởng.

Có một phiến lá vàng pha xanh rơi ngay xuống mái tóc đen tuyền của hân.

Từ khi biết hân đến giờ, nàng biết hân luôn tinh khô sạch sẽ, thậm chí phục sức đều phải thanh khiết giản đơn, song phiến lá vương trên mái tóc đen của hân tựa hồ càng tăng thêm vẻ bình dị gần gũi, nàng nhin không được che miệng cười trộm: “Không ngờ tư sắc khuynh thế của thái tử có thể khuấy động phiến lá, dừng lại trên mái tóc ngài mà không hề có ý rời đi.”

Nhìn đôi mắt tươi cười xán lạn thoát ẩn thoát hiện qua kẽ ngón tay ngọc ngài của nàng, khoe miệng hân cũng phải nhếch lên, “Mộ Dung Ca, giúp bản cung phẩy nó ra đi.”

“Không đâu...” Mộ Dung Ca nghiêng người, nụ cười càng thêm rực rỡ. Hân luôn tao nhã như một quý ông thời hiện đại dễ gì bắt được nhược điểm, trước mắt năm bắt được cơ hội hiển nhiên phải tranh thủ cười một phen cho đã chứ,.

Nhìn theo nữ tử đang cười vui ra mặt, thấy cơ thể nàng xúc động tươi cười đến độ hai gò mắt đỏ ửng lên, thật động lòng người làm sao! Hai tròng mắt hân bỗng trở nên sâu thẳm, ánh mắt dao động dán chặt vào bờ ngực đang run lên. Tuy ánh mắt hân vẫn trầm tĩnh như đầm nước không một phiến sắc đục, song trong làn nước mênh mông đó như đang vận sức chờ phát động một tràn sóng lớn bùng nổ.

Cô gái dần cảm thấy có chút không thích hợp, ánh mắt như đứng đần như không của hân cứ chăm chăm nhìn vòng một nhô ra của mình, vừa nãy vẻ cười chân thật của nàng đã vô tình mỉa mai hoặc nam tử ngồi đối diện! Hai gò má và gò tai đều đỏ thắm một vùng.

Lời hăn chuẩn bị nói ra quả thực khiến nàng có chút trở ngại, “Mộ Dung Ca, bản cung ‘khát’ nàng từ rất lâu rồi.”

Một lời cứ như sấm động giữa trời quang, Mộ Dung Ca chết đứng tại chỗ, không ngờ hăn lại dám nói những lời này giữa thanh thiên bạch nhật! Cũng như dạo trước hăn từng đề nghị nàng thị tẩm vậy, sao hăn không biết xấu hổ vậy hả, cái mặt nàng biết vút vào đâu đây?

Khóe miệng nàng run run... mãi một lúc lâu mới trả lời: “Nếu thái tử khát thì uống nước đi, bao nhiêu cũng có.” Nàng lập tức rót cho hăn một ly trà, ân cần dâng đến tận miệng.

Ánh mắt Nguyên Kỳ nhàn nhạt nhìn lướt qua tách trà, rồi liếc qua Mộ Dung Ca cứ như thợ săn nhìn thấy con mồi, hai mắt sáng rực như có hàng ngàn đốm lửa âm thầm thiêu đốt. Hăn nở một nụ cười khuynh thành mỉa hoặc, giọng nói nhàn nhạt như bông tuyết đầu mùa cũng mang chút ta âm, “Mộ Dung Ca, nàng và bản cung đã từng có một lần.”

Hai gò má Mộ Dung Ca muốn vút đi, trước mắt đang cố bình tĩnh không để hăn lôi kéo, từng màn từng ảnh đêm hôm đó dần hiện về trong tâm trí... đúng là rất cuồng dã a! Thật muốn quên cũng không thể nào quên được!

Nàng hắc hắc cười to, tựa hồ vẫn không nghe thấu lời hăn vừa nói.

“Né được mừng một, sao tránh khỏi mười lăm hở.” Hăn vẫn nhàn nhạt cảnh báo.

Cũng là nhắc nhở, hôm nay hăn không chạm vào nàng, nhưng ngày sau thiên trường địa cửu, trước sau nàng cũng sẽ tình nguyện thừa hoan dưới thân hăn. Đúng là gặp quỷ mà, giữa ban ngày ban mặt mà lại bàn về những thú vui khuê phòng thâm uế, nhưng qua miệng hăn, chuyện ân ái cứ bình thường như đang bàn việc nhà vậy.

“Thì vẫn còn mừng hai, mừng ba còn gì.” Mộ Dung Ca cúi đầu che giấu gò má đỏ hồng.

Đáy mắt Nguyên Kỳ đầy ý cười khi nhìn vành tai đỏ như máu của nàng, “Đợi khi nàng chính thức trở thành chủ mẫu của phủ thái tử, bản cung và nàng sẽ chính thức có một đêm động phòng hoa chúc của riêng mình.”

Đây là lời hứa sao?

Mộ Dung Ca từ từ ngẩng đầu chạm phải đôi mắt dịu dàng của hắc, phần ôn nhu này hoàn toàn khác hắc về nhàn nhạt từ chối người ở ngàn dặm ngoài, càng không giống vẻ mặt vô tình đàm tiếu chuyện sống chết trong nhân gian, từ đây hoàn toàn có thể cảm nhận được vẻ ấm áp từ tận đáy lòng. Cho dù nàng rất ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện gối chăn, nhưng sau nhiều lần tôi luyện, nàng đã dần học được cách ứng đối, thông thả ném cho hắc một cái nhìn khép hờ đầy dụ hoặc.

Đồng tử Nguyên Kỳ hơi co lại hơi cúi người về phía trước, Mộ Dung Ca mừng thầm trong lòng, không ngờ thuật quyến rũ của mình cũng không tệ.

"Mộ Dung Ca, bụi bay vào mắt sao?"

Khóe miệng nàng khẽ kéo lên, “Đúng vậy.”

“Bẩm thái tử, Mộ Dung Trắc phi, thượng quan tiêu thư đưa bái thiếp.”
Thủ vệ vừa lui ra khi nãy lại vào bẩm báo.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tín Thư 2.

Thượng Quan Ngọc Nhi lại đến sao?

Ha, thật biết chọn thời điểm! Khóe miệng Mộ Dung Ca giơ lên một độ cong tao nhã mê người, hồn nhiên như bộ dạng ửng hồng má của thiếu nữ vừa nãy không từng xuất hiện qua. Nàng giương đôi mắt phong tình vô hạn nhìn Nguyên Kỳ, mị nhãn như tơ hồn nhiên thiên thành, hạ giọng nói: “E là thái tử có muốn gần gũi thiệp hơn một tí cũng khó. Thêm vào đó tìm thiệp không ngừng thấp thỏm lên xuống bất định. Haizz, nhiệt tình tuy mệnh mông... song...! Đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ hơi nhướng lên khẽ nháy hai phát, hắn đưa mắt nhìn sang chỗ khác, giọng nói vẫn trong nhẹ, “Mộ Dung Ca, nàng thật sự rất giáo hoạt!”

Mộ Dung Ca mở to hai mắt, nhẹ nhàng cười. Ánh mắt khẽ lóe lên, nhanh chóng quan sát vành tai đang đỏ lên của hắn! Nàng trợn tròn đôi mắt, “Thái tử vì dung mạo của thiệp mà khuynh đảo sao? Về mặt ngưỡng ngưỡng của thái tử lúc này thật rung động lòng người.”

Không gian yên tĩnh như tờ.

Tay đang nâng tách trà của Nguyên Kỳ khẽ nhoáng lên một cái.

Thủ vệ không thấy Nguyên Kỳ cùng Mộ Dung Ca đáp lại nên đánh bao ngẩng đầu nhìn hai người.

Trong nháy mắt, Nguyên Kỳ thanh lãnh ra lệnh: “Dẫn Thượng Quan tiểu thư đến đây.”

“Tuân.” Thủ vệ lĩnh mệnh lui xuống.

Sau khi thủ vệ đã khuất dạng, Mộ Dung Ca mới quay sang nhìn Nguyên Kỳ, đột nhiên nhớ lại vành tai hắc thoáng đỏ lên trong một khắc, tâm tư khẽ bay nhảy, nhin không được cúi sát người hỏi Nguyên Kỳ: “Có thật thái tử cũng biết thẹn?” Hắc không giỏi chuyện nam nữ quyến rũ phong tình như nào, thế mới nói, muốn quyến rũ một người không phải cố gắng trưng ra một vẻ gọi tình phóng đãng là được, chỉ cần trong lơ đãng dấy lên chút mị hoặc... Nàng hơi hất cằm lên hơi đắc chí, bản thân quả nhiên cũng có sức quyến rũ mê người a!

Nguyên Kỳ đậm mặt ngược mắt nhìn nàng, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh, “Mộ Dung Ca, hậu quả kế tiếp mà nàng phải gánh nhất định không vui sướng được như vậy đâu.”

Hắn đang nhắc nàng chớ dẫn lửa tự thiêu mình! Xem ra nàng còn chưa hiểu biết về nam tử bao nhiêu. Điều nam tử không chịu đựng được nhất chính là sự dụ hoặc, đặc biệt là sự mời gọi của nữ tử trong lòng, khối cơ thể mềm mại thơm tho của nữ giới tuyệt đối khiến người ta không thể kháng cự lại, mặc dù định lực của hắn rất cao, nhưng nếu va phải những cử chỉ vừa vô tình lại cố ý của nàng nghiêm nhiên dấy lên không ít lửa tình trong bụng hắn!

Mộ Dung Ca im bặt không dám nhiều lời. Lòng thầm nhảy nhót một phen, không ngờ chuyện tán tỉnh giữa nam và nữ có thể khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh, mà nàng còn không biết xấu hổ lại rất thích cảm giác này. Nàng cúi đầu che giấu mọi tâm tư chờ Thượng Quan Ngọc Nhi đến.

Từ phía xa Thượng Quan Ngọc Nhi đã sớm nhìn thấy Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đang thân mật trò chuyện, cử chỉ thân thiết hài hòa, đáy lòng dấy lên một tảng đá nặng trĩu.

Thoáng thấy dáng người nổi bật của Thượng Quan Ngọc Nhi, ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ giật lên.

Đợi Ngọc Nhi vào trong đình, Nguyên Kỳ chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua.

“Thiếp bái kiến thái tử, tham kiến Mộ Dung Trắc phi.” Thượng Quan Ngọc Nhi cúi người thi lễ.

“Đứng lên đi.” Nguyên Kỳ nhạt giọng đáp.

Vừa đứng dậy, Thượng Quan Ngọc Nhi lặng yên đánh giá Mộ Dung Ca một lát, thấy Mộ Dung Ca da thịt hồng hào, mặt hàm sắc xuân, vừa nãy cách một đoạn chỉ nhìn thấy hai người có cử chỉ thân mật qua lại chứ chưa có gì thêm, lòng chợt sáng như gương soi.

“Thiếp đến đây chỉ là muốn tụ họp tán gẫu với Mộ Dung Trắc phi.” Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn thấy vẻ lạnh lùng của Nguyên Kỳ, nàng không muốn tiếp tục dây dưa thêm nên lập tức thay đổi sách lược, kể cả mục đích ban đầu.

Mộ Dung Ca khẽ động, thái độ của Thượng Quan Ngọc Nhi hôm nay không rõ ràng lắm, tựa hồ hoài mục đích mà đến. Ngày đại hôn đã được định ra, bây giờ Thượng Quan Ngọc Nhi đã là một thân nương tử chờ gả đi, dù sao cũng nên đến phủ thái tử một phen. Không hiểu sao từ thần thái của nàng ta, Mộ Dung Ca mơ hồ phát hiện, có vẻ nàng ta đang do dự!

Nhưng... Thượng Quan Ngọc Nhi do dự cái gì? Mộ Dung Ca thầm nghi ngờ, song Thượng Quan Ngọc Nhi đã sớm mở miệng: “Thiếp đối với thái tử ngày nhớ đêm mong, nên chỉ biết mượn danh nghĩa đến vấn an Mộ Dung Trắc phi để tới thăm thái tử một lần. Thật ra trong lòng thiếp vẫn luôn thắc mắc mong được thái tử giải đáp.”

Trực tiếp bày tỏ cõi lòng! Ha, Thượng Quan Ngọc Nhi này quả không phải một nữ tử tầm thường. Có điều, trong mắt mọi người, Thượng Quan

Ngọc Nhi và Nguyên Kỳ sắp thành thân, những lời này nói ra cũng không tính là phóng đãng, ngược lại còn rất chân thật.

Nguyên Kỳ chỉ lạnh lùng ngược mắt nhìn về phía Thượng Quan Ngọc Nhi.

Chỉ một cái liếc mắt lạnh như trăng trên trời cao, tĩnh như dòng sông băng, song lại phong hoa tuyết đại khiến Thượng Quan Ngọc Nhi không dám nhìn thẳng, chỉ biết cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Thiếp rất mong biết được tâm ý của thái tử. Thiếp ngày đêm mong chờ tới ngày đại hôn, không biết trong lúc nhàn hạ thái tử có ngẫu nhiên nghĩ đến thiếp?”

Mộ Dung Ca khẽ nhăn mày khép hờ đôi mắt. Câu hỏi này của Thượng Quan Ngọc Nhi không phải lời thật lòng, nhất định ẩn chứa tâm tư riêng! Nhưng trước mặt cô gái khác, Thượng Quan Ngọc Nhi có thể hỏi ra những câu này quả có vài phần gan dạ! Có điều sau này Thượng Quan Ngọc Nhi mang thân phận là chủ mẫu phủ thái tử, câu hỏi này cũng không đến nỗi không hợp tình hợp lý. Nàng chỉ là một cô gái bình thường, đối với tình hình trước mặt sao có thể không để ý? Chẳng qua, nàng đã biết được đáp án của Nguyên Kỳ từ trước mà thôi.

Nàng cười khố, trong trận chiến Nguyên Kỳ, Lan Ngọc, Nguyên Du này, Thượng Quan Ngọc Nhi cũng chỉ là một quân cờ để lợi dụng không hơn không kém.

Thượng Quan Ngọc Nhi dè dặt cẩn trọng nhìn Nguyên Kỳ, chờ hản trả lời.

Nguyên Kỳ chỉ nhếch khóe miệng, xen lẫn vẻ mặt vô tình và bí hiểm khiến Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn không thấu, “Thượng Quan tiểu thư đây cũng biết phụ đức?” (đức hạnh của người phụ nữ)

Tuy dân phong Hạ quốc không quá mở mang như một số nước, nhưng đối với nữ tử cũng không quá mức trói buộc. Song hai chữ ‘Phụ đức’ cơ hồ

nữ tử đều phải khắc cốt ghi tâm! Còn chưa thành thân, nữ tử nào có thể chạy tới nhà nam nhân cả gan làm loạn thổ lộ cỗi lòng?

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi trắng toác, khễ cắn chặt cánh môi màu hồng phấn cúi thấp đầu xuống, không dám biện bạch thêm, chỉ biết dè dặt nói: “Thái tử, thiếp đã sai.” Nàng chỉ muốn cảm nhận vị trí của mình trong lòng Nguyên Kỳ chứ chưa kịp nghĩ đến hậu quả. Cuối cùng, không ngờ chỉ nhận được hai chữ ‘Phụ Đức’ từ miệng hăn.

Nàng âm thầm quan sát Mộ Dung Ca, tuyệt đối không có chuyện nàng cam tâm buông bỏ. Hành động thân mật như hình với bóng của hai người khi này luôn quanh quẩn trong đầu, nàng khép hờ mắt lại. Xem ra cần phải cẩn thận suy nghĩ một lần nữa mới được. Tuyệt đối không thể vội vàng hạ quyết định vào giờ phút này.

Bị Nguyên Kỳ đáp trả bằng hai chữ ‘Phụ đức’, Thượng Quan Ngọc Nhi cũng không còn thể diện tiếp tục lưu lại, lập tức cúi người thi lễ tìm một lý do rời khỏi phủ thái tử.

So với những cô gái khác, Thượng Quan Ngọc Nhi có thể nói là cơ trí hơn người, song rõ ràng được biết Nguyên Kỳ đối với mình không hề có chút tình ý mà vẫn như cũ cố ý vẫn vít bên người Nguyên Kỳ có thể nói là bị che mờ hai mắt.

Từ miệng của hạ nhân trong phủ, Mộ Dung Ca được biết trước đây Thượng Quan Ngọc Nhi và Lâm Thiện Nhã âm thầm đấu đá, Thượng Quan Ngọc Nhi quả nhiên chiếm thế thượng phong trong mọi lĩnh vực. Thật ra Lâm Thiện Nhã cũng không phải kẻ không có tài trí, chỉ đáng tiếc lại quá mức ham muốn đạt được một điều gì đó, đồng thời từ vị trí Thái tử phi tuột dốc không phanh trở thành Trắc thái tử phi đối với Lâm Thiện Nhã mà nói là một đả kích lớn, cho nên ở trước mặt người có thân phận tôn quý như Thượng Quan Ngọc Nhi nàng thật sự không cần lo lắng. Chỉ là hôm nay đột nhiên Thượng Quan Ngọc Nhi đến đây nói ra những lời này, phải chăng

việc đại hôn với thái tử bề ngoài nom tỉnh lặng như vậy chứ bên trong đang tồn đọng nguy cơ sụp đổ?

“Đang nghĩ gì vậy?” Nguyên Kỳ thấy Mộ Dung Ca đã thất thần một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Ca hoàn hồn dời tầm mắt, bỗng nhiên phát hiện khúc ngoặt hành lang lộ qua một bóng dáng quen thuộc... bóng dáng đó là... Lưu Ngữ Yên. Không phải Lưu Ngữ Yên đã trở về phòng sao? Chẳng lẽ từ nãy đến giờ Lưu Ngữ Yên đều trốn ở đó quan sát hết thảy?

Nguyên Kỳ nắm hai vai nàng, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung Ca, tối nay có thể xuống bếp nấu cho bản cung một bữa không?”

Thu hồi mọi thắc mắc, Mộ Dung Ca quay đầu nhìn Nguyên Kỳ, cười khê: “Đây là lần đầu tiên thái tử đề nghị, hiển nhiên thiếp phải đáp ứng rồi. Vậy thái tử muốn ăn món gì, cứ nói ra một vài cái tên để thiếp có điều đi chuẩn bị.”

Nguyên Kỳ trầm tư một lát rồi mới cười nói: “Thịt nướng đi.”

“Được thôi.” Mộ Dung Ca gật đầu, món này không làm khó được nàng, chỉ là lúc nướng thì hơi tốn chút công sức thôi.

“Bản cung còn có việc cần làm phải qua thư phòng trước. Nàng cứ về phòng nghỉ ngơi đã.” Ngữ khí của Nguyên Kỳ vô cùng mềm nhẹ dặn dò nàng.

Mộ Dung Ca đáp: “Vâng.”

Đợi khi Nguyên Kỳ sắp cất bước, Mộ Dung Ca bỗng gọi hắt lại, giọng điệu dịu dàng đến cực điểm: “Thái tử đừng quá gắng sức.”

Khóe môi Nguyên Kỳ hơi nhướn lên, sâu thẳm trong đôi mắt còn lóe qua một nụ cười vui vẻ, hân hễ gật đầu.

Sau khi Nguyên Kỳ rời đi, Mộ Dung Ca lại nhìn về phía góc khuất chỗ hành lang, giờ phút này đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Lưu Ngữ Yên.

Nàng chiu mày, có một dự cảm không lành... Lưu Ngữ Yên cực kỳ để tâm đến Nguyên Kỳ!

Bản thân Lưu Ngữ Yên cũng luôn nép mình ở ngã rẽ khuất mắt, thật ra nàng chưa từng rời đi chỉ là lừa tỳ nữ dẫn đường sang làm việc khác, nàng tò mò muốn biết khi không có mặt mình, Mộ Dung Ca và Hạ quốc thái tử ở chung với nhau sẽ như nào. Mà khi nàng hai người thân mật như chốn không người, thậm chí một Hạ quốc thái tử luôn cao cao tại thượng trong mắt mọi người lại có thể nhìn Mộ Dung Ca bằng một ánh mắt quá đổi dịu dàng như thế, tim nàng nhin không được đập mạnh lên, chưa bao giờ nàng thấy một nam tử có thể sở hữu nhan sắc khuynh quốc khuynh thành rung động lòng người đến vậy!

Vừa rồi nàng biết Mộ Dung Ca nhìn thấy mình! Khoảng cách cũng có chút xa nên nàng nhìn không rõ thần sắc của Mộ Dung Ca, nhưng loáng thoáng trong lúc đó nàng nhận thấy được Mộ Dung Ca có ý muốn độc chiếm sự sủng ái của Hạ quốc thái tử. Nàng hơi chau mày, sao nữ tử có thể keo kiệt như vậy chứ?

...

Sau khi tỉnh giấc, Mộ Dung Ca mơ màng mở mắt ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung mạo mơ hồ của mình trong gương khẽ bật cười: “Đúng là không phải dung mạo của một trang quốc sắc thiên hương, nhưng với nhan sắc này mà trở về thời hiện đại dám cũng sắm được một vai minh tinh nổi tiếng đó chứ.”

Vô tình mở ngăn kéo, nàng phát hiện trong tủ có một lá thư.

Sao trong đây lại có thư? Ngày thường nàng chỉ để vào đây một ít trang sức mà thôi, sáng nay còn chưa thấy có gì khác biệt, không lẽ có người nhân lúc nàng ra ngoài đã lén bỏ vào?

Nàng chần chừ mở phong thư, nhất thời cũng hoảng hốt khi bắt được nội dung trong đó!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Tín Thư 3.

Thư đến từ tay của Lưu Vân, chữ ký cũng do chính Lưu Vân để lại.

Trong thư tự xưng, tính mạng của Triệu Tử Duy đang gặp nguy hiểm, Khánh Lâm vương sắp tổ chức cung biến! Nếu sau lưng Khánh Lâm vương không có Hạ quốc thái tử, Lan Ngọc công tử, kế hoạch của Triệu Tử Duy nhất định sẽ thành công hơn một nửa. Song bây giờ phần thắng của hắn rất mong manh, hy vọng nàng có thể mau chóng đến Tề quốc cứu Triệu Tử Duy một mạng, cũng như báo đáp ân tình năm đó Triệu Tử Duy cứu nàng trong Khánh vương phủ!

Mộ Dung Ca chau mày suy nghĩ, theo như lời trong thư, nếu Nguyên Kỳ là người đứng sau lưng Triệu Tử Tận thì nhất định là Nguyên Kỳ muốn lấy mạng Triệu Tử Duy! Tim nàng đập rất mạnh dần, trong tròng âm mưu này nhìn như dần dần sáng tỏ, nhưng trước mắt nhìn lại càng khiến người ta không thể nhìn thấu. Nàng chỉ ấn nhẫn nhận ra sự tình được che lấp trong đây nhất định sẽ khiến người ta lạnh tóc gáy.

Với lại thư này được mang đến từ lúc nào? Nếu giờ phút này Triệu Tử Duy đang bị vây trong khốn cảnh thì Lưu Vân nhất định sẽ ở bên cạnh thủ hộ. Huống hồ bây giờ Lưu Vân đã là đại tướng quân, tuyệt đối không thể đích thân đến Hạ quốc. Duy chỉ có thể giải thích là trong phủ thái tử có thám tử của họ.

Trong đầu loáng thoáng hiện ra khu biên giới Tề quốc, thủ vệ cửa thành đã cho nàng xem một phong thư, trong thư chỉ thẳng Nguyên Kỳ đã khiến lòng nàng thâm sinh nghi hoặc, song nàng tin tưởng Nguyên Kỳ nên cũng không để ý thêm.

Có điều, Nguyên Kỳ âm thầm liên thủ với Triệu Tử Tận... nàng cũng không thể không nghi ngờ. Nếu vậy, khi Triệu Tử Tận tìm thấy nàng liệu hẳn có biết không? Nếu hẳn đã biết sao vẫn trở mắt nhìn nàng một lần nữa rơi vào vòng tay của Triệu Tử Duy?

Nghĩ đến đây sắc mặt nàng tái đi thấy rõ, chỉ cần có nghi ngờ nhất định sẽ ngày càng lún sâu vào đó. Nguyên Kỳ cũng chưa từng giải thích với nàng về chuyện này.

Lưu Vân hy vọng nàng sớm có thể đến Tề quốc để kịp thời cứu giúp Triệu Tử Duy một màn.

Nàng gắt gao mím chặt môi nhìn thư tín trên tay, lát sau thở dài một hơi: “Người có thể đẩy lên sự nghi ngờ của nàng tất có vài phần thủ đoạn.” Biết rõ tính nàng sẽ không cho phép một hạt cát lọt qua tầm mắt nên đã âm thầm hạ bẫy khiến nàng không thể không do dự!

Chỉ là.....

Đương lúc do dự và hoài nghi, nàng nhất định sẽ kiềm hãm trái tim của mình, một khi đã có thể khống chế chính mình nàng sẽ không cho phép bản thân nghi ngờ lung tung.

“Mộ Dung Trắc phi, đã không còn sớm, liệu người có xuống bếp nấu ăn?” Ngoài cửa vang đến giọng tỳ nữ nhắc nhở.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca nhìn thoáng qua lá thư rồi đốt đi. Nàng khép hờ hai mắt nhìn mớ tro tàn trên bàn, thần sắc dần trở nên nghiêm cẩn, nàng phải suy nghĩ thật thấu đáo mới được.

Quay đầu hướng về phía cửa, nàng đáp: “Đi chứ.” Trưa nay Nguyên Kỳ đã nhờ nàng nấu cho hẳn một bữa cơm, bây giờ nàng cũng nên chuẩn bị là vừa.

...

Tề cung, Thừa Thanh cung.

Tuấn nhan tà mị của Triệu Tử Duy thâm trầm nhìn Triệu Tử Tận đứng ở cách đó không xa, trầm giọng nói: “Thập đệ tiến cung cầu kiến trẫm là có việc chi?” Một ngày qua, Triệu Tử Tận cũng xem như yên tĩnh, song đằng sau vẻ yên tĩnh này nhất định đang ba đào gợn sóng.

Sắp đến sẽ không còn là chuồn chuồn lướt nước hay chíp bông mưa phùn mà là phong ba bão táp!

Triệu Tử Tận ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy, đáp cũng như hỏi, “Hoàng thượng liệu có từng hối hận một lần nữa đẩy Mộ Dung Ca vào vòng tay của Hạ quốc thái tử? Kỳ thực bây giờ thần đệ cũng hối hận không thôi. Nếu biết sớm biết có lợi dụng Mộ Dung Ca cũng không gây nên tác dụng gì thì đệ tuyệt đối không đưa nàng vào chốn này để nàng phải chịu đủ sự giày vò đau đớn. Giờ phút này, thần đệ thật sự rất nhớ Mộ Dung Ca, chỉ mong một lần nữa có thể đem Mộ Dung Ca về bên người, chỉ vì thần đệ một người mà xuống bếp, duy chỉ mỗi thần đệ sung hạnh.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Tận ở trước mặt người khác bộc lộ tâm tư của mình không chút che giấu!

Nhưng lời nói bá đạo đầy ái muội lại xuất phát từ miệng của một nam tử tuấn mỹ như vừa bước từ trong bức họa khiến người nghe có chút khó tin!

Triệu Tử Duy nhếch môi, trong lúc đó thần sắc hằn như hàn băng khiến người nhìn phải khiếp sợ, hai bàn tay dưới gấu tay áo đã nắm chặt lại thành quyền. Đúng là trong lòng hằn đầy ân hận, hằn hối hận đến nỗi đêm đêm không thể ngủ ngủ. Lúc trước hắn cùng Nguyên Kỳ hợp mưu đưa Mộ Dung Ca vào trong vòng tay của Nguyên Kỳ để đổi lấy sự yên ổn tạm thời, để hắn dư dả thời gian đối phó Triệu Tử Tận! Nhưng tình huống hiện tại đã không giống như dự tính. Nguyên Kỳ âm thầm tương trợ Triệu Tử Tận,

đồng thời còn được ôm mỹ nhân trong tay! Liệu nàng có biết rằng Nguyên Kỳ chưa hề mất một phân nửa xu thì đã có được tấm chân tình của nàng rồi.

Trần định tâm trạng được một lát, ánh mắt hẳn trở nên sắc bén nhìn Triệu Tử Tận, nhàn nhạt cười nói: “Không ngờ Thập đệ cũng là mẫu người dụng tình thâm sâu như vậy! Có điều, trăm nghe nói lúc trước Thập đệ gọi Mộ Dung Ca là tỷ tỷ, nghĩ lại bỗng cảm thấy Thập đệ có chút không chú trọng lễ giáo thế tục, dám mơ tưởng cả tỷ tỷ của mình. Cũng may Mộ Dung Ca không hề hay biết, bằng không tấm lòng lương thiện thuần nữ như nàng khi nghe được những lời này dám khó có thể nuốt trôi bất cứ món gì.”

Lòng ngực Triệu Tử Tận không kịp phòng bị đã bị giáng một kích thật mạnh, đúng là trước giờ hẳn chưa từng thổ lộ tâm tư với Mộ Dung Ca, nói không chừng nàng cũng có cảm nhận như lời Triệu Tử Duy vừa nói! Nhưng hẳn...

“Việc này không còn cần thiết nữa, quan trọng là hôm nay thần đệ vào cung tham kiến hoàng huynh là muốn hỏi hoàng huynh bốn chữ ‘danh chính ngôn thuận’ có ý gì! Mà nói cũng dư thừa, trước giờ hoàng huynh vốn cơ trí hơn người sao lại không hiểu. Một khi đã vậy thần đệ cũng xin cáo lui.” Thần sắc Triệu Tử Tận có vài phần kiêu ngạo bẩm sinh, đồng thời mang theo một khí thế bá đạo mà ép tới.

“Nếu không còn việc gì thì lui xuống đi.” Ánh mắt Triệu Tử Duy sắc bén như phóng ra hàng vạn mũi dao sắc bén bắn về phía Triệu Tử Tận, thứ cảm giác bức người này khiến người ta không khỏi sợ hãi, đến cả nụ cười trên mặt Triệu Tử Tận cũng hơi đọng lại, không dám nói thêm một lời liền lui ra.

...

Chỉ mất một canh giờ, Mộ Dung Ca đã nấu xong bữa tối.

Từ khi hồi phủ thái tử đến nay, Mộ Dung Ca thường xuyên xuống bếp nấu ăn, mới đầu đám đầu bếp còn kinh ngạc không thôi, không ngờ một quý nhân như nàng cũng đồng ý xuống bếp! Thêm vào đó, bản tính nàng vốn luôn hiền lành dễ gần thển nên đám đầu bếp đều rất thích trò chuyện với nàng.

Nói thật ra, trong phủ thái tử này muốn tìm một người không thích Mộ Dung Ca hầu như là không có.

Quan trọng nhất là Mộ Dung Ca luôn được Nguyên Kỳ sủng ái nhưng vẫn không lộ vẻ kiêu ngạo chủ mẫu, chưa từng nặng lời trách móc chúng hạ nhân.

Các tỳ nữ mang những chiếc hộp tinh xảo đến để đựng thức ăn nóng sốt vào đó rồi nhanh chân bước về phía Mẫu Đơn các.

Mộ Dung Ca đi ở phía trước, vừa đến được cửa Mẫu Đơn các đã nhìn thấy hai bóng người quen thuộc. Một người là Nguyên Kỳ trong bộ hắc bào trường kỳ bất biến, còn lại là nữ tử mình diễm như thái dương Lưu Ngữ Yên.

Lưu Ngữ Yên đang cúi thấp đầu ngượng ngùng nhìn mũi chân, tựa hồ vừa cùng Nguyên Kỳ nói cái gì đó.

Gió mùa thu cứ thổi phất đi khiến người ta nghe không rõ lời người trước mặt.

Về mặt Nguyên Kỳ lại không có biểu cảm cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mộ Dung Ca nhú mày tiến về phía họ.

Thật ra Nguyên Kỳ và Lưu Ngữ Yên đứng ở chỗ nổi bật khá dễ thấy, người đi qua lại đều đang tò mò nhìn theo, chỉ có Lưu Ngữ Yên vẫn chưa

nhận ra. Mộ Dung Ca bước lại gần liền nghe được một giọng nói nhỏ nhẹ êm tai như tiếng đàn ban trưa, lời nói cực kỳ mềm nhẹ: “Thái tử, lúc ở Lương quốc, thiếp và Mộ Dung Trắc phi giao hảo rất tốt, bây giờ nhìn thấy Mộ Dung Trắc phi được thái tử thương yêu như vậy thiếp cũng vui mừng khôn xiết, cuối cùng Mộ Dung Trắc phi cũng xem như được xé tan mây mù để nhìn thấy trăng sáng. Thật sự nữ tử trong thiên hạ này khó mà sánh được với Mộ Dung Trắc phi, lúc trước ca ca thiếp vừa gặp đã bị khí chất thanh nhã của nàng hấp dẫn. Nào ngờ tạo hóa trêu ngươi, nếu không sớm biết được thân phận của Mộ Dung Trắc phi, có lẽ bây giờ Mộ Dung Trắc phi đã là chị dâu của thiếp rồi.”

Nguyên Kỳ chịu khó đứng ở đây nghe những lời ‘có cánh’ của Lưu Ngữ Yên không phải do hắn có nhần nại, càng không phải bị sức quyến rũ ‘đóng kịch’ của Lưu Ngữ Yên thu hút, mà là hắn đang chờ Mộ Dung Ca đến gần.

Lời nói của nữ tử khác đó giờ rất hiếm khi lọt được vào tai hắn! Huống chi là một nữ tử đầy tâm cơ như Lưu Ngữ Yên. Chỉ là, không ngờ mục đích của cô gái này quá mức dễ bị nhìn thấu mà thôi.

Đối mặt với sự im lặng của Nguyên Kỳ, Lưu Ngữ Yên có chút thất vọng, nàng tự tin sắc đẹp và xuất thân của mình còn tốt hơn Mộ Dung Ca rất nhiều, sao Hạ quốc thái tử vẫn lạnh nhạt như vậy với nàng?

Nàng lại nói thêm: “Người đời đồn đãi Mộ Dung Trắc phi có lòng đồ kỵ rất cao, thế nên bên người thái tử rất ít cơ thiếp có thể ở lại hầu hạ. Nếu thái tử không ghét bỏ, thiếp có thể thử khuyên giải Mộ Dung Trắc phi một phen.”

Nam tử vốn rất quan trọng số lượng nữ tử bên người, trên đời được mấy ai một lòng một dạ chứ? Đến cả Lương Thần, tuy giả vờ nói thích nàng, cũng từng làm một số việc khiến nàng động lòng, nhưng trong phủ của hắn còn có chính phi, cơ thiếp sa số, lúc đó nàng cũng không để ý thêm, bởi vì

trong tư tưởng của nàng, nam tử có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường tình.

Thế nên, dựa vào cái gì mà Mộ Dung Ca có thể ích kỷ, muốn một mình độc chiếm một thánh nhân quân tử như Hạ quốc thái tử chứ?

Gia Kiệt đứng cách Nguyên Kỳ không xa lắm. Mấy ngày gần đây Gia Kiệt cũng dần dần nhận thấy Nguyên Kỳ chỉ độc sủng mỗi Mộ Dung Ca cũng có chút không ổn. Nhưng bây giờ chính tai nghe được những lời nói không biết xấu hổ tự tiện cử của Lưu Ngữ Yên thì chán ghét đến độ nhăn cả mi mày. Sao cùng là nữ tử mà lại cách biệt xa như vậy?

Huống hồ, cô gái Lưu Ngữ Yên không phải có chút vong ân phụ nghĩa sao? Mộ Dung Ca hết lòng muốn cứu ca ca của nàng ta, mà nàng ta lại đón chờ trước cửa viện của Mộ Dung Ca nói ra những lời khó nghe như vậy. Thật chẳng ra làm sao.

Trong một khắc, Gia Kiệt nhìn thấy Mộ Dung Ca bước lại, ánh mắt hằn khê nhúc nhích, âm thầm lắc lắc đầu. Lưu Ngữ Yên rõ ngu xuẩn quá đi! Nếu Lưu Ngữ Yên có được một nửa trí thông minh của Thượng Quan tiểu thư thì nhất định sẽ không ở nơi này mà nghênh ngang nói ra những lời như vậy.

“Thì ra Yên Nhi vẫn luôn có ý này, muốn đến khuyên giải ta.” Mộ Dung Ca nghe xong câu nói cuối cùng của Lưu Ngữ Yên thì thất vọng vô cùng. Nàng vốn còn cho rằng Lưu Ngữ Yên trời sinh bản tính lương thiện, tuyệt đối sẽ không đi làm những chuyện ngu xuẩn thái quá, nhưng sự thật rành rành lúc này Lưu Ngữ Yên lại chặn Nguyên Kỳ ở ngay trước cửa viện của nàng, một phen nhiệt thành thổ lộ cõi lòng với Nguyên Kỳ! A ha!

Nguyên Kỳ cũng im lặng không nói thêm, nếu không phải Lưu Ngữ Yên và Mộ Dung Ca quen biết thì từ sớm hẳn đã cho thị vệ gõ cổ người này ra khỏi phủ thái tử. Trước mắt nhìn thấy nụ cười bình thản trên miệng Mộ

Dung Ca là thật, nhưng vốn hiểu biết nàng như vậy, chỉ cần thấy khóe miệng khẽ nhướn lên ra vẻ mỉa mai này là biết lòng nàng đang khó chịu vô cùng.

Lưu Ngữ Yên nghe được tiếng của Mộ Dung Ca ở phía sau thì hoảng hồn, cả người run bần bật, nhất định Mộ Dung Ca đã nghe hết những lời nàng vừa nói! Nhưng nàng sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Ngày mai ca ca sẽ được cứu ra nàng cũng không còn lý do ở lại phủ thái tử, cho nàng nàng rất muốn nắm bắt cơ hội lần này.

Nàng khẽ cắn cánh môi hồng nhuận, thần sắc có chút căng thẳng xoay người nhìn Mộ Dung Ca nói: “Về dài lâu, nếu Mộ Dung Trắc phi vẫn cứ nhỏ nhen như vậy, không khỏi tránh được những lời bàn tán không hay của người đời. Đây là sự thật!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Tâm Tư Của Lưu Ngữ Yên.

"Yên Nhi quả biết suy nghĩ, dụng tâm như vậy thật khiến ta... phải mở rộng tầm mắt." Khóe miệng Mộ Dung Ca mang theo một nụ cười châm biếm. Tuy vẻ mặt nàng vẫn như mọi khi, lời nói cũng không chút sắc bén nhưng cũng đủ khiến cho người đang làm chuyện xấu như Lưu Ngữ Yên run bần bật.

Lưu Ngữ Yên dần cảm thấy sợ hãi, cũng không biết vì sao nàng lại có chút hối hận, không nên sinh tồn loại tâm tư không nên có này, song nàng lại không cam lòng vẫn muốn thử một phen. Nàng cố gắng duy trì vẻ tươi cười: "Thật sự Mộ Dung Trắc phi cũng nên vì thái tử suy nghĩ một chút."

Mộ Dung Ca hơi cúi thấp đầu, nhìn thoáng tỳ nữ theo sau. Mấy ngày gần đây, tỳ nữ đó luôn theo hầu bên người Mộ Dung Ca, thấy tình huống này sớm đã vì Mộ Dung Ca bất bình, chỉ là một cô gái đến cầu xin sự giúp đỡ của người khác mà cũng to gan như vậy! Nàng mạnh dạng bước lên khinh thường nói: "Nếu như nô tỳ nhớ không nhầm thì Lưu tiểu thư đến đây để nhờ Mộ Dung Trắc phi giúp đỡ, sao bây giờ lại sảng khoái làm ra vẻ chủ mẫu đáng tởm, dám cả gan giáo huấn Mộ Dung Trắc phi sao? Xin hỏi một câu, Lưu tiểu thư có biết thân phận của mình bây giờ là gì không? Nếu không thì cũng phải biết Mộ Dung Trắc phi là ân nhân cứu mạng của mình chứ! Ở đây không phải là Lưu phủ mà là phủ thái tử, thái tử còn ở đây nào đến lượt Lưu tiểu thư đảo khách thành chủ mà khoa tay múa chân?"

Thấy Lưu Ngữ Yên chưa từng đặt Mộ Dung Trắc phi trong tầm mắt thì tỳ nữ này đã thầm khinh miệt khôn xiết, thế nên lời nói của nàng mang giọng điệu đả kích mạnh mẽ.

Có điều nói ra được, lòng nàng thoải mái làm sao!

Những tỳ nữ khác đang mang thức ăn cũng gật đầu liên tục, nhỏ giọng bàn tán: “Việc của thái tử và Mộ Dung Trắc phi nào đến lượt một người có thân phận dê hèn như cô ta quản chứ! Thật đúng là không biết xấu hổ, cả gan dùng giọng điệu chủ tử mà giáo huấn Mộ Dung Trắc phi nhà ta!”

“Đích thực, thái tử còn chưa từng mở miệng mà cô ta đã tự ý lên tiếng, thật uổng công Mộ Dung Trắc phi dùng tình dùng nghĩa đối đãi, không ngờ cô ta là người vong ân bội nghĩa như vậy!”

“Hừ, chi bằng đuổi cô ta ra khỏi phủ thái tử, chớ ô uế thêm sự thanh tịnh nơi đây, chớ mắt Mộ Dung Trắc phi.!”

Một vài tỳ nữ khác cố tình nhấn mạnh, gia tăng thêm âm lượng, tuy Mộ Dung Ca hồi phủ không bao lâu nhưng khắp phủ thái tử trên dưới đều hết lòng trung thành và tận tâm với nàng nên ai nấy đều vì nàng mà bất bình.

Mộ Dung Ca lạnh mắt nhìn chăm chăm Lưu Ngữ Yên, thấy Lưu Ngữ Yên mặt đỏ tai hồng đang cúi thấp đầu hứng chịu lời bàn tán của mọi người mà không dám biện bạch. Những lời nàng muốn nói đều được các tỳ nữ nói thay rồi. Vừa vặn những lời này nếu nói ra từ miệng nàng e là Lưu Ngữ Yên sẽ phớt lờ thậm chí lên tiếng phản bác, song nếu nói từ miệng của người khác, tự Lưu Ngữ Yên nhất định sẽ thấy hổ thẹn. Nàng hơi nhăn mày, “Yên Nhi, ta từng thật lòng xem nàng là muội muội, nhưng những điều mà muội làm hai ngày qua khiến ta rất thất vọng.”

Khi bị đám tỳ nữ chỉ trích, Lưu Ngữ Yên còn muốn phản bác lắm chứ, thân phận của Mộ Dung Ca có gì nàng, đều là một thân dê hèn, đã từng bị biếm làm ca cơ thể mà bây giờ lại nhận được sự sủng ái tột bậc của Hạ quốc thái tử! Nhưng khi nghe được những lời này của Mộ Dung Ca, sắc mặt của nàng từ màu đỏ đã tái dần đi đến mức trắng bệch.

"Lần đầu tiên Mộ Dung Trắc phi thị tẩm, nàng vẫn còn mang tẩm thân xử nữ." Đôi mắt Nguyên Kỳ tĩnh lặng không chút gợn sóng như hàn quang từ đao kiếm đâm thẳng vào trái tim non mềm của Lưu Ngữ Yên.

Lưu Ngữ Yên lập tức hoảng hốt, nàng vốn luôn cho rằng Mộ Dung Ca chỉ là một thân hoa tàn liễu rũ, nào ngờ lại không phải! Bỗng nhiên ý thức được gì đó, nàng thấp kém lui ra sau một bước, Hạ quốc thái tử đã lên tiếng đồng nghĩa ngài đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng suốt mấy ngày qua. Mộ Dung Ca một thân trắng phau thuần khiết không một vết nhơ, duy chỉ có nàng mới là tàn hoa bại liễu, sớm đã không còn tư cách bởi móc người khác!

Nguyên Kỳ đã vì Mộ Dung Ca giải vây! Đây cũng là lời đính chính thừa nhận tẩm thân của Mộ Dung Ca!

Đám tỷ nữ xung quanh đều kinh ngạc không thôi, hèn gì thái tử lại sủng ái Mộ Dung Trắc phi như vậy, thì ra trước giờ Mộ Dung Trắc phi vẫn luôn giữ mình trong sạch, một trang băng thanh ngọc khiết!

Lưu Ngữ Yên bị đả kích quá mạnh, thân hình đứng không muốn vững liên tục lùi ra sau mấy bước. Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, trong một khoảng thời gian ngắn thật không biết nên nói cái gì! Thật ra tính cách của Mộ Dung Ca vô cùng tốt, tuy này giờ nàng nuôi ý đồ riêng nhưng Mộ Dung Ca chưa hề mở miệng rằng dạy, bây giờ nghĩ lại đúng là bản thân không biết thể diện! Nếu tiếp tục lưu lại phủ thái tử nhất định sẽ tự chuốc những lời trào phúng từ hạ nhân! Nàng khom người thi lễ với Mộ Dung Ca: "Là muội không biết điều, khẩn cầu Mộ Dung Trắc phi tha thứ."

Nghe vậy, Mộ Dung Ca dời tầm mắt khỏi Nguyên Kỳ, một lần nữa nhìn về phía Lưu Ngữ Yên, thở dài một hơi rồi nói: "Thật ra, bản tính muội rất tốt. Lát sau ta sẽ phái người dẫn muội rời phủ. Trong kinh thành nhất định có biệt viện của Lưu công tử."

Cả người Lưu Ngữ Yên run lên, đôi môi run run nói không nên lời. Nàng mau chóng cắt chặt răn, khuất nhục mang ánh mắt chua xót, gật đầu đáp: “Tuân, hết thầy xin để Mộ Dung Trắc phi làm chủ.” Ở phủ thái tử này nàng đã không còn mặt mũi gì, huống chi một lời của Hạ quốc thái tử đã biết rõ hết quá khứ của nàng, lời của ngài nghe ra vô cùng chán ghét con người như mình! Nếu biết vậy từ sớm nàng đã không làm! Đúng là nàng không nên nuôi vọng tưởng, tuyệt đối không nên a!

Mộ Dung Ca gật đầu: “Đi thu thập hành trang đi, ngày mai ta sẽ phái người đưa Lưu công tử đến biệt viện.”

"Tạ Mộ Dung Trắc phi." Lưu Ngữ Yên run run đáp. Hiện giờ mặt nàng đã xám như tro, thảm bại vô cùng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, nàng chưa từng nghĩ tới, có một ngày sau khi bị Lương Thần làm nhục xong, nàng còn phải đối mặt với hoàn cảnh này một lần nữa! Thật ra cũng do chính nàng gieo gió gặt bão mà thôi!

Mộ Dung Ca lạnh nhạt nhìn bộ dạng thất kinh của Lưu Ngữ Yên, lòng thầm thở dài, hy vọng ngày mai Lưu Tùng Nguyên được cứu thoát sẽ trở về khuyển giải muội muội của mình.

Thân hình nhỏ bé của Lưu Ngữ Yên hơi lay động theo chân tỳ nữ trở về phòng, bóng lưng cuống quýt rời đi khiến người ta cảm giác được nàng đang hốt hoảng muốn chạy trốn ngay lập tức vậy.

Sau khi thu hồi tầm mắt, Mộ Dung Ca quay sang nhìn Nguyên Kỳ, nghĩ tới những lời hằn vừa nói trước mặt bao người... thật xấu hổ quá đi: “Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Nguyên Kỳ thân thiết nắm hai vai nàng, dịu dàng nói: “Lúc nàng đỏ mặt thật sự rất dễ thương, lay động lòng người. Tâm tư của bản cung cũng vì thế mà cảm thấy vui mừng.”

Đôi mắt Mộ Dung Ca khẽ dao động, gò má càng đỏ lên. Bộ dạng này lọt vào trong mắt Nguyên Kỳ thật như chuồn chuồn đập nước, một động có thể lan tỏa sóng âm ra rất xa. Tay hắn càng xiết chặt vai nàng, cho dù tiếp theo xảy ra chuyện gì hắn cũng tuyệt đối không buông nàng ra!

...

Hoàng cung Hạ quốc.

"Bây giờ Đại hoàng tử được hoàng thượng yêu thích, bản thân hoàng thượng cũng có ý phế bỏ thái tử, cứ sao Đại hoàng tử còn phải cực khổ tìm kiếm xưởng binh khí làm gì?" Một gã ám vệ thân mặc đồ đen đứng đối diện Lan Ngọc, thắc mắc hỏi.

Khuôn mặt vốn ôn nhuận của Lan Ngọc khẽ lộ tia hận ý, "Trước đó vài ngày dùng Tiểu Thập để đổi về cái xưởng binh khí đó là của Nguyên Kỳ dựng nên để trêu ngươi bản điện hạ, chỉ là một gian phòng cũ không có giá trị. Có lẽ xưởng binh khí thật sự đang ở trong tay Nguyên Kỳ, tuyệt đối không thể để Nguyên Kỳ chiếm được lợi tức!"

"Nhưng dù bắt được Lưu Tùng Nguyên cũng vô dụng, căn bản Lưu Tùng Nguyên không biết chuyện, duy chỉ có Mộ Dung Trắc phi và Tiểu Thập mới biết được vị trí thật sự của xưởng binh khí. Bây giờ Đại hoàng tử cần mưu đại sự, chỉ một xưởng binh khí, thiết nghĩ Đại hoàng tử cũng không để ý làm gì." Ám vệ tâm phúc của Lan Ngọc cũng có vài phần tài trí, bằng không sao nhận được sự tín nhiệm của hắn.

Lan Ngọc véo mào lạnh lùng nói: "Cũng không hẳn, bản điện hạ muốn có được xưởng binh khí là muốn khống chế được thiên hạ này."

Ám vệ nghe vậy lập tức quỳ xuống đất, tôn kính nói: "Đại hoàng tử hùng tâm tráng chí, ty chúc nguyện hết lòng hiệp trợ Đại hoàng tử hùng bá thiên hạ!"

“Chỉ hy vọng giữa Mộ Dung Ca và Lưu Tùng Nguyên nảy sinh hiềm khích, đẩy lên sự nghi ngờ của Mộ Dung Ca mà đến xưởng binh khí. Như thế, bản điện hạ cũng sẽ biết được vị trí của xưởng binh khí!” Lan Ngọc khép hờ tầm mắt, thấp giọng nói.

“Lần này Đại hoàng tử hao phí tâm cơ như vậy, lại nắm được điểm yếu của Lưu Tùng Nguyên, hẳn có thể không để Đại hoàng tử sử dụng sao. Thế nên, Đại hoàng tử có thể yên tâm, có được sự trợ giúp của Lưu Tùng Nguyên, Mộ Dung Ca tuyệt đối không thể có hành động gì được.”

Lan Ngọc gật đầu hài lòng. Đột nhiên nghĩ đến Triệu Tử Tận, liền thấp giọng dò hỏi: “Hai ngày nay có nhận được tin tức gì từ Khánh Lâm vương không?”

“Nhắc đến thì cũng thấy lạ, bây giờ Khánh Lâm vương đang muốn tạo cung biến sao lại không thông báo gì với Đại hoàng tử nhỉ? Hay tự mình Khánh Lâm vương có thể xử lý vấn đề?” Âm vệ thắc mắc.

“Hãy để mắt kỹ một chút.” Lan Ngọc trầm giọng mệnh lệnh. Mặc dù chỉ có mười sáu tuổi nhưng Triệu Tử Tận là người có tâm cơ thâm trầm, chịu khuất nhục, để đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn, tuyệt nhiên không dễ khống chế, song trong Tề quốc cũng chỉ có mỗi Triệu Tử Tận đủ sức chống lại Triệu Tử Duy mà thôi.

“Tuân.” Âm vệ đáp ngay.

Lan Ngọc chuyển mắt nhìn về phía tẩm cung của hoàng đế, trên mặt càng lộ vẻ lạnh băng, trầm giọng hỏi thêm: “Sức khỏe của phụ hoàng hôm nay có khá hơn không?”

“Theo như lời dặn của Đại hoàng tử, hoàng thượng được dùng thiên mệnh hoàn nên khí sắc hồi phục khá tốt, nhìn chung cũng có thể trụ được một ít ngày.” Âm vệ cung kính trả lời.

Lan Ngọc gật đầu yên tâm. Có điều, cứ hễ nghĩ đến Triệu Tử Tận mấy ngày gần đây không chịu khống chế, sau khi đăng cơ hẳn nhất định phải sớm trừ bỏ con người này mới được.

.....

Sau bữa tối Nguyên Kỳ trở về phòng của mình. Hẳn tuân thủ lời hứa, chờ ngày đại hôn mới ngủ cùng một giường với nàng.

Mộ Dung Ca nằm trên giường nhìn lên trần nhà dần dần thất thần.

Lan Ngọc bắt cóc Lưu Tùng Nguyên rồi còn đưa thư nói cho nàng biết Lưu Tùng Nguyên đã khai ra vị trí của xưởng binh khí, khéo môi nàng kiếm không được nhếch ra một nụ cười lạnh lẽo, Lan Ngọc quả xứng là một tên tiểu nhân, lúc trước lợi dụng Tiểu Thập để có được xưởng binh khí của nàng, sau khi nhận được một phế phòng do Nguyên Kỳ dựng nên hẳn vẫn không biết khó mà từ bỏ.

Nhưng, sao hẳn lại dễ dàng thả Lưu Tùng Nguyên như vậy?

Rốt cục trong chuyện này Lan Ngọc đang âm mưu điều gì?

Ngoài ra, nàng còn nghĩ tới Triệu Tử Duy. Lúc trước còn ở hoàng cung Tề quốc, Triệu Tử Duy ba lần bốn lượt muốn nàng suy nghĩ cho kỹ, cố gắng giữ nàng lại bằng mọi giá nhưng ý nàng đã quyết nên hẳn cuối cùng cũng buông tay, để nàng một lần nữa dùng thân phận Mộ Dung Ca trở về bên người Nguyên Kỳ! Đối với Triệu Tử Duy, đây nhất định là một quyết định cực kỳ khó khăn!

Bây giờ Triệu Tử Duy đang trong khốn cảnh gian nan nhất!

Trong đó, Nguyên Kỳ đang sắm một vai trò như nào?

Trong thư của Lưu Vân viết rất rõ, cũng như đang nhắc nhở nàng, lần này đến Tề quốc có lẽ là lần gặp mặt cuối cùng của nàng và Triệu Tử Duyệt.

Nàng chau mày lại, có rất nhiều việc đúng là khiến người ta không thể không suy nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu Mộ Dung Ca lóe lên một ý nghĩ, Nguyên Kỳ trao cho Lan Ngọc một phế xưởng, ý đồ muốn Lan Ngọc từ bỏ vấn đề này, nhưng bản thân Nguyên Kỳ liệu có biết được vị trí của xưởng binh khí?

Ha ha, nhân vật sau lưng này quả có tài cán khôn lường, có thể từ từ đẩy lên mọi sự nghi ngờ của nàng. Nhưng có lẽ họ cũng biết, nàng biết rõ Nguyên Kỳ tuyệt đối sẽ không làm những việc tổn thương đến nàng.

...

Hôm sau.

Mộ Dung Ca tự mình lên xe ngựa với Tiểu Thập và vài tên hộ vệ đến trước cửa hoàng cung.

Quả nhiên ở đó có dừng một chiếc xe ngựa.

Nhưng bên cạnh xe ngựa không có một bóng người.

Mộ Dung Ca ngầm ý bảo Tiểu Thập đến gần quan sát tình hình.

Tiểu Thập xống mảnh xe ngựa, quay đầu gật đầu với Mộ Dung Ca. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng Lưu Tùng Nguyên bị tra tấn đến độ không thành hình người, lông mày của Tiểu Thập cũng nhăn lại. Tuy Lưu Tùng Nguyên không nói được là một mỹ nam tử, nhưng tác phong đó giờ nhanh nhẹn, bây giờ nhìn hằn một thân lấm lem máu, sắc mặt tím tái, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không nhận ra! Tiểu Thập không đành lòng quay đầu

nhìn đi nơi khác. Tim hẫng đau như bị roi quật, sao công tử có thể độc ác như vậy?

Từ trên xe ngựa bước xuống, Mộ Dung Ca đi tới nhìn thấy Lưu Tùng Nguyên cũng nhanh sức mảy lại, thủ đoạn của Lan Ngọc quả nhiên rất cừ! Dám xuống tay hạ độc thủ với Lưu Tùng Nguyên như vậy!

Lưu Tùng Nguyên ngẩng đầu lên nhìn thấy Mộ Dung Ca, nhất thời nhớ đến bộ dạng chật vật của mình lúc này liền nhắm mắt lại, ái ngại che giấu bộ mặt và cơ thể đầy những vết thương, nhỏ giọng nói: “Tại hạ chật vật xấu xí không thể nhìn lọt mắt, đúng là đã quấy nhiễu đến Mộ Dung Trắc phi rồi, mong Mộ Dung Trắc phi thứ lỗi.”

Mộ Dung Ca vội vàng nhìn đi chỗ khác, không muốn để Lưu Tùng Nguyên mất tự nhiên, nhẹ giọng đáp: “Yên Nhi đang ở biệt viện chờ Lưu công tử, đích thân ta sẽ dẫn Lưu công tử về biệt viện.”

Ánh mắt Lưu Tùng Nguyên hơi lóe lên, hẫng gật đầu.

Ở kinh đô Hạ quốc Lưu Tùng Nguyên có mua một căn biệt viện chỉ cách cửa thành tầm trăm mét.

Chỉ mất nửa canh giờ liền đến nơi.

Lưu Ngữ Yên sớm đã đợi ở trước cửa.

Biệt viện này nhiều năm không người ở, chỉ để lại hai ba người phụ trách quét dọn trong nhà.

Lúc Lưu Ngữ Yên nhìn thấy hai chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa, nàng vội vàng chạy sang.

Tiểu Thập đỡ Lưu Tùng Nguyên xuống xe ngựa. Lưu Ngữ Yên nhìn thấy bộ dáng của Lưu Tùng Nguyên, hoảng sợ kinh hô: “Ca, sao bọn họ nỡ dùng

hình với ca như vậy? Sao lại có người độc ác như thế, bây giờ ca cảm thấy thế nào? Muội sẽ cho người đi gọi lang trung!” Chưa bao giờ nàng nhìn thấy ca lại suy nhược như vậy.

Mộ Dung Ca từ một chiếc xe ngựa khác bước xuống, nhìn Lưu Ngữ Yên nói: “Ta đã cho gọi lang trung rồi, xe ngựa sẽ đến ngay thôi.”

Lưu Ngữ Yên vẫn còn thẹn với Mộ Dung Ca, tâm tư cũng vô cùng phức tạp, nên trước mắt gặp lại Mộ Dung Ca cũng hơi sửng sốt, sau mới truy vấn: “Chắc Mộ Dung Trắc phi biết người đã hạ độc thủ với ca?”

Mộ Dung Ca nhú mày lại, cái cô gái Lưu Ngữ Yên này thật đúng dễ làm hỏng việc, ngay trên đường đầy những người qua lại mà dám to tiếng hỏi một câu hỏi không thông qua não bộ, thân phận của Lan Ngọc nào đến lượt dân chúng đặc tội nổi? Nàng nhẹ giọng: “Yên Nhi, sau khi hỏi qua Lưu công tử muội sẽ biết. Ta còn có việc, ngày khác sẽ đến thăm.”

Lưu Ngữ Yên lập tức im miệng không dám hỏi thêm.

Song Lưu Tùng Nguyên vốn luôn suy yếu không chút sức lực lại mở miệng: “Mộ Dung Trắc phi, tại hạ có việc cần báo cho người.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Giải Cứu Lưu Tùng Nguyên.

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn Lưu Tùng Nguyên.

Trên người Lưu Tùng Nguyên quả có chút yếu đuối bất lực, nên lời nói ra cũng không chút âm sắc, hần liên tục ho khan, nói: “Người đó ngày đêm dùng hình với tại hạ, mặc dù tại hạ vẫn chưa hề tiết lộ, nhưng thật ra cũng không có gì để tiết lộ cả, nhưng có vẻ người đó đã biết được điều cần biết, bằng không sẽ không dễ dàng thả tại hạ ra.”

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: “Lưu công tử cứ nghỉ ngơi tịnh dưỡng trước đi, những việc khác không cần lo lắng nữa.” Lan Ngọc là muốn thông qua miệng của Lưu Tùng Nguyên để cho nàng biết, xướng binh khí đang nằm trong tay hần. Nàng nhin không được cười lạnh một tiếng, từ bao giờ Lan Ngọc lại trở nên gấp gáp như vậy.

Ánh mắt Lưu Tùng Nguyên đầy phức tạp nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, gắt gao chau mày lại, nương theo Lưu Ngữ Yên đỡ hần vào nhà.

Lúc vừa bước đến cửa, Lưu Ngữ Yên quay đầu nhìn theo bóng xe ngựa chuẩn bị rời đi, từ góc độ này quả nhiên Mộ Dung Ca rất xinh đẹp, thậm chí có thể khiến người ta không muốn dời tầm mắt. Chắc nhờ dáng người này mới có thể hấp dẫn sự chú ý của Hạ quốc thái tử thôi! Từ tối qua đến giờ, tâm trạng nàng luôn hỗn loạn, mãi vẫn chưa tìm được đáp án vì sao thái tử yêu thích Mộ Dung Ca như vậy? Thậm chí vì Mộ Dung Ca mà trục xuất hết thầy cơ thiệp trong phủ? Đến cả sự chủ động tiếp cận của nàng cũng không màng. Hay đúng như lời đồn đãi của mọi người, Mộ Dung Ca rất am hiểu thủ thuật phòng the?

Bất luận ở điểm nào nàng cũng không tin một nam tử có thể vĩnh viễn sủng ái duy nhất một nữ tử.

Thế nên nàng vẫn còn cơ hội.

Lưu Tùng Nguyên thấy Lưu Ngữ Yên cứ luôn quay đầu liên nghi ngờ hỏi: “Yên Nhi, muội đang nhìn gì vậy?”

Cả người Lưu Ngữ Yên hơi run lên, vội lắc đầu, “Không có gì. Chẳng qua Yên Nhi có chút thắc mắc, tựa hồ Mộ Dung Trắc phi không giống như trước kia, không chỉ có dung mạo, mà đến cả tính cách đều thay đổi. Sao tỷ ấy lại không suy nghĩ cho huynh muội mình, ở lại nơi đây sao có thể an toàn được. Nếu được ở lại phủ thái tử, nhất định chúng ta sẽ không phải lo lắng sẽ có người đến ám hại nữa.”

Nghe vậy, thần sắc Lưu Tùng Nguyên lập tức trầm xuống, lạnh giọng quát thẳng: “Nghĩ vớ vẩn! Huynh muội ta có thân phận gì mà dám ngồi ngang với Mộ Dung Trắc phi! Nàng có thể cứu ta đã là đại ơn đại đức, sao Yên Nhi muội lại trở nên tham lam không biết tự thỏa mãn. Phủ thái tử là nơi ta và muội có thể vào ở sao? Những lời này đừng để ta nghe được lần nữa đấy!”

Miệng Lưu Ngữ Yên ong ong muốn phản bác nhưng không biết phải nói như nào. Lòng thầm bất mãn, dựa vào cái gì mà Mộ Dung Ca có thể ở lại trong phủ thái tử, được nam tử tuyệt vời như trích tiên sủng ái? Còn bọn họ thì phải lẩn tránh lén lút ở đây, ông trời không khỏi quá mức không công bằng rồi.

Lưu Tùng Nguyên biết rõ những lời hằn vừa nói không thể lọt được vào tai của Lưu Ngữ Yên, lòng thầm gở trống, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì? Sao Yên Nhi lại trở nên không biết nặng nhẹ, thậm chí những lời nói ra đầy ý đồ kị với Mộ Dung Ca?

Nếu không phải trong người hần đang rất mệt, cả người sắp trụ không nổi nữa nhất định hần sẽ truy hỏi đến cùng. Nhưng thôi, để ngày sau hỏi lại cũng được.

...

Xe ngựa cứ thong thả đi trong dòng người, Mộ Dung Ca ngồi lay động theo. Thờ cổ đại này xe ngựa là một thứ vô cùng xa hoa, nhưng cũng không phải rất thoải mái. Mỗi lần ngồi nàg đều cảm thấy khó chịu vô cùng, nếu không phải kinh thành quá lớn, đi lại mà không ngồi xe ngựa e là cả ngày cũng không tới đích đến.

Đột nhiên có người chặn ở phía trước xe ngựa, vì thế xe phải miễn cưỡng dừng lại.

“Tiểu Thập, có chuyện gì vậy?” Nàng hỏi Tiểu Thập đang ngồi ở ngoài xe. Trên xe ngựa có dấu hiệu của phủ thái tử, tuyệt đối không ai dám tùy ý chặn lại.

Tiểu Thập trầm mặc một lát mới xốc màn xe, sắc mặt hơi tái nhợt nhìn Mộ Dung Ca, dùng thủ ngữ để báo. “Là công tử.” Thật không ngờ bây giờ lại được gặp công tử! Từ khi được biết công tử đã làm ra đủ thứ chuyện xấu như vậy, chút ít hảo cảm còn sót lại của hần dành cho công tử cũng tan biến theo khói mây.

Chẳng qua... hần vẫn không tránh khỏi có chút thương tâm.

Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, là Lan Ngọc sao? Xuất hiện thật đúng lúc a!

“Không biết Mộ Dung Trắc phi có muốn biết bản điện hạ đã biết được những gì?” Bên ngoài xe vang đến giọng nói dịu hòa của Lan Ngọc khiến bất cứ ai cũng phải định tâm.

Người tới lui hai bên đường nào có biết, nam tử có giọng nói ôn nhuần hiền hòa này lại có một trái tim vô cùng tàn độc và đen tối.

Mộ Dung Ca cũng không định xuống xe, chỉ thông thả ngồi trên xe ngựa nhẹ giọng đáp: “Đại hoàng tử đã biết những gì cũng không cần vòng vo, cứ nói ta nghe xe! Cứ thế quanh co như vậy có khác gì hành động của những phụ nhân? Ta lại cực kỳ chán ghét tính cách lồi thoi đó.”

Lời này quả thực không khách khí, một chút mặt mũi cũng không chừa cho Lan Ngọc! Thật ra nàng nào cần phải chừa thể diện gì cho hãn chủ, hãn tuyệt đối không xứng đáng.

Thần sắc Lan Ngọc khẽ động lại, ánh mắt lạnh lùng im lặng nhìn xe ngựa kia không chút động đậy. Người tới kẻ lui trên đường đều thấy vẻ mặt tinh mỹ và lối ăn vận khí khái bất phàm liền biết đây là một quý nhân nên cũng không dám đánh giá lung tung, không muốn tự rước họa vào thân đều mau chóng cúi đầu rời đi.

Đợi một lát cũng không thấy Lan Ngọc trả lời, Mộ Dung Ca nhíu mày cười lạnh: “Nếu Đại hoàng tử không còn gì để nói nữa thì ta phải đi thôi.”

“Muốn mau chóng hồi phủ gặp thái tử ư? Mộ Dung Trắc phi không cần sốt ruột như vậy, bây giờ thái tử đang cùng Thượng Quan tiểu thư tiến cung gặp phụ hoàng, không mất một giờ nữa khắc cũng không hồi phủ được đâu.” Khóe miệng Lan Ngọc khẽ nhếch lên, mặt vẫn mang một vẻ tươi cười dịu dàng, giọng nói trước sau như một đều nhu hòa như vậy.

Mộ Dung Ca nhẹ nu’ mày, giọng điệu đối trá của Lan Ngọc nghe vào trong tai quả có vài phần buồn nôn, vẫn như năm nào, hãn vẫn muốn châm ngòi ly gián? Mộ Dung Ca đã hết kiên nhẫn nói ngay: “Đại hoàng tử muốn gì xin cứ nói thẳng. Còn nếu không còn gì nữa, ta cũng không muốn lãng phí thời gian.”

Ánh mắt phức tạp của Tiểu Thập luôn quan sát Lan Ngọc, về sau nhất định công tử sẽ phải hối hận! Sao công tử có thể làm ra những việc táng tận lương tâm đến vậy?

Nhận được câu trả lời hết kiên nhẫn của Mộ Dung Ca, đôi mắt Lan Ngọc nhất thời trở nên sâu thẳm và rét lạnh. Một khi tâm trạng của Mộ Dung Ca trầm ổn trấn định sẽ không dễ dàng để người ta lừa gạt, thậm chí sẽ không dễ sa vào bẫy. Nếu vậy... chi bằng hắn thay đổi chủ ý một tí, cười khê: “Bản điện hạ không còn gì để nói.”

Dứt lời, Lan Ngọc cũng lên xe ngựa, dùng một tốc độ nhanh nhất biến mất ở góc ngã tư đường.

Mộ Dung Ca khê chau mày ẩn nhẫn cảm giác có chuyện gì đó không ổn, một kẻ giả dối đa đoan như Lan Ngọc nói một loạt những lời này với nàng có mục đích gì?

Nàng trầm giọng dặn Tiểu Thập: “Tiểu Thập, hồi phủ thôi.”

Tiểu Thập đang muốn rong ngựa rời đi thì thấy từ xa có một nữ tử ăn mặc hờ hang chạy lại, cũng chặn ngay trước xe ngựa họ.

Tiểu Thập vội níu chặt dây cương khống chế tuấn mã sắp đạp và nữ tử đó! Hắn dò xét một lượt cô gái này, dung nhan và quần áo của cô ta có màu hồng nhạt cực mỏng, lộ cả vòng áo ngực, hắn lập tức nhú mày, cô gái này chắc chắn là những nữ tử chốn phong trần, không thì là ca cơ của những gã giàu có! Nếu đã vậy sao lại không biết nhìn đường, chạy thẳng vào xe ngựa của phủ thái tử như vậy? Nếu hắn không kịp phát hiện e là cô ta đã bị vó ngựa đã giẫm thẳng lên người rồi!

Xe ngựa lại một lần nữa bị dừng, Mộ Dung Ca đụng đầu vào thành xe. Nàng hơi khó chịu nhú chặt mày, không lẽ Lan Ngọc quay lại? Nàng mím chặt môi, tay kéo màn xe nhìn về phía trước.

Ơ, không phải Lan Ngọc.

Là một nữ tử mặc váy lụa mỏng màu hồng nhạt, vùng bắc bán cầu trắng nõn của vòng một còn lộ cả ra, quả không thể phủ nhận da thịt của cô gái này rất đẹp, mịn màng nõn nà. Đám đàn ông tới lui hai bên đường đều tròn đôi mắt nhìn cô ta.

Dù sao dễ gì gặp được một nữ tử phong trần có da thịt hồng hào căng múp như vậy! Thật ra, một số quan viên và người giàu có cũng nuôi một số ca cơ, tuy vẫn ăn mặc hở hang nhưng tuyệt đối không dễ dàng đi lại trên đường như vậy. Thế nên, nữ tử trước mặt này nhất định là nữ tử chốn phong trần! Hơn nữa, cô ta thân mình thướt tha, vòng một nảy nở, vùng eo nhỏ gọn, bờ mông căng tròn, phàm là nam nhân đều sẽ yêu thích!

Giờ phút này đã có không ít nam tử dừng lại đánh giá và thảo luận, không biết nữ tử xinh đẹp như vậy là kỹ nữ của thanh lâu nào sao trước giờ chưa từng nghe nói đến! Dáng người này, khẳng định phải là hoa khôi chứ chẳng chơi! Không biết ả ta đã ngủ với bao nhiêu gã đàn ông, đã bị sờ mó biết bao nhiêu lần a!

Các gã đàn ông liên tục thảo luận, giọng điệu không chút kiêng nể! Cũng khó trách, nếu đối phương là một tiểu thư khuê các thì chắc chắn bọn họ không dám to gan như vậy, song đối với nữ tử thanh lâu thì ánh mắt họ sớm đã lộ vẻ dâm ô, to gan bàn tán không biết nể nang, người người chỉ hận không thể nhào lên lột sạch quần áo của nàng ta mà soi mói sờ soạng.

Trong những bàn tán khó nghe của đám đàn ông, nàng ta run rẩy hoảng hốt, hai tay đặt trước ngực, cố gắng che đi màn cảnh quang xuân sắc lồ lộ của mình.

Mộ Dung Ca cảm thấy nữ tử trước mặt khá quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu. Bóng lưng này rất giống một người, cái người từng được mệnh

danh là thiên hạ nhất mỹ nhân khiến nam tử trong khắp thiên hạ mê đắm theo đuổi... Lâm Thiện Nhã!

Không lẽ cô ta chính là Lâm Thiện Nhã?

Nhưng Lâm Thiện Nhã vốn có Lâm Khinh Trần bảo vệ, tuyệt đối không nên lưu lạc vào chốn thanh lâu!

Khi xe ngựa chính thức ngừng lại, nữ tử này vẫn quỳ chặt hai đầu gối dưới đất, không chút kinh sợ, cũng không có ý muốn rời đi.

Đúng là càng nhìn càng quen mắt!

Lúc cô ta ngẩng đầu lên, dung nhan trắng bệch quen thuộc khiến hai mắt Mộ Dung Ca kinh ngạc mở to!

Nam tử xung quanh càng ồ ạt cảm thán! Bọn họ trước giờ nào có gặp qua nữ tử có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, một trang quốc sắc thiên hương chứ chẳng chơi! Nhất thời, đám nam nhân đều loạn xạ ồn ào mời gọi! Nếu có thể hoan ái một đêm với nữ tử này có bán đi toàn bộ gia sản họ cũng cam lòng a!

“Cô ta thật là đẹp! Xem này, da thịt trắng nõn, dung mạo tuyệt đỉnh mê người, đúng là tuyệt sắc! Nếu được cùng nàng mây mưa một đêm, dù có tán gia bại sản ta cũng cam lòng!”

“Nhưng có chút đáng tiếc, nhìn những dấu vết trên cổ là biết, cô ta không phải xử nữ đâu!”

Vùng cổ của nữ tử không có quần áo che đậy hiển nhiên rất dễ bị phát hiện trên vùng da cổ nõn nà còn ẩn hiện rất nhiều dấu hôn màu tím xanh. Những người từng trải qua chuyện chăn gối đều biết những dấu vết đó có ý nghĩa gì! Không ít nam tử lắc đầu thở dài! Đúng là đáng tiếc quá đi mà!

Nữ tử nghe vậy, cả người càng rung động! Trong mắt đã đầy những nước, nàng ngóng nhìn nữ tử ngồi trên xe ngựa, hàm răng vội cắn chặt lại. Nghĩ đến tình huống chật vật của bản thân lúc này, còn nữ tử trên đó vẫn cứ thong dong, thậm chí thân phận càng cao quý không thể sánh bằng, tâm can nàng nhất thời phần nộ khó kiềm hãm, sao ông trời lại bất công như vậy?

“Quả nhiên là người.” Sau một tràng kinh ngạc, Mộ Dung Ca vững vàng nói. Ở thời khắc này mà để nàng gặp lại Lâm Thiện Nhã đang trong một tình cảnh chật vật như vậy... Chỉ là, không biết vì sao Lâm Thiện Nhã lại rơi vào thảm cảnh ngày hôm nay?

Nam tử xung quanh nhìn thấy quý nhân trên chiếc xe ngựa xa hoa cao sang liền biết thân phận của nàng, lập tức yên lặng không dám cuồng ngôn, một phen ồn ào như vỡ chợ cũng dần dần chìm lắng. Mọi người đều tò mò nhìn về phía hai người.

Lâm Thiện Nhã nhìn thần sắc bình tĩnh của Mộ Dung Ca, ngay cả quay đầu nhìn lại cũng nhận ra chẳng những Mộ Dung Ca không có gì thay đổi, ngược lại còn đang ở phía trên nàng! Còn nàng lại lưu lạc đến tình cảnh này! Nàng phần hận nhìn Mộ Dung Ca, tức giận nói: “Mộ Dung Ca, trông bộ dạng người vẫn đáng ghét như vậy!”

Người người như hít một ngụm khí lạnh! Bọn họ dè dặt nhìn thoáng qua chiếc xe ngựa, đây chính là xe ngựa của phủ thái tử! Người mà Lâm Thiện Nhã đang tức giận mắng chính là nữ tử đang được thái tử sủng ái Mộ Dung Trắc phi!

“Lâm Thiện Nhã, người hao tổn tâm tư muốn được gặp ta chỉ để nói những lời này?” Sắc mặt Mộ Dung Ca lãnh liệt như hàn băng, nàng hơi cúi người từ trên nhìn xuống Lâm Thiện Nhã bên dưới. Nàng lướt mắt qua xung quanh rồi cười lạnh: “Chắc người cũng biết, nếu lúc này bản cung muốn lấy mạng của người cũng dễ như trở bàn tay!”

Hai tròng mắt Lâm Thiện Nhã bất động không dám tin nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn thẳng Mộ Dung Ca, ong ong miệng một lúc lâu cũng không biết nên dùng lời nào để phản kích. Luồng khí lạnh từ những người xung quanh đang nhắc nhở nàng, tình cảnh nàng lúc này nào đến lượt bản thân có quyền càn quấy!

Nàng phải vất vả mới trốn được đến đây!

Vừa rời ở trên trà lâu, nàng thấy Lan Ngọc và Tiểu Thập liền biết người trong xe nhất định là Mộ Dung Ca! Ban nãy ở trên đó nàng sắp bị đám nam nhân đùa bỡn, nổi nhục nhã này sao nàng có thể chịu được, thế nên mới liều lĩnh lao xuống muốn nhờ Mộ Dung Ca cứu nàng!

Nhưng sau khi nhìn thấy Mộ Dung Ca, đáy lòng nàng lại kiềm không được cơn phản hận, miệng dẫn đo nói không nên lời!

Sắc mặt nàng đang tái nhợt chợt đỏ ửng lên vì tức.

Dư quang của Mộ Dung Ca đảo đến trong đám người có vài gã đàn ông cao to đang trừng mắt nhìn Lâm Thiện Nhã. Tâm tư nàng khẽ lay động, nhìn lại quần áo trên người của Lâm Thiện Nhã lúc này liền hiểu rõ, đích thực là Lâm Thiện Nhã chạy trốn tới đây, muốn xin nàng giúp đỡ?

Có điều, nàng cũng có chút tò mò cảnh ngộ lúc này của Lâm Thiện Nhã! Lâm Khinh Trần thân là huynh trưởng sao có thể để Lâm Thiện Nhã bị hạ nhục như vậy?

Nàng quay đầu nhìn lại, đám nam tử như sài lang hổ báo nhìn chăm chăm Lâm Thiện Nhã, lòng chợt nhớ lại sự khinh thường năm nào mà Lâm Thiện Nhã dành cho mình, bây giờ cứ để cho Lâm Thiện Nhã nếm trải một chút khuất nhục cũng không sao! Nàng hơi cúi người, tò mò nhìn Lâm Thiện Nhã, cố gắng hạ thấp giọng để người người bốn phía nghe thật rõ: “Đã từng vang danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Thiện Nhã công chúa sao lại

rơi vào tình cảnh hôm nay? Lại thêm những dấu vết này trên cổ người... xem ra bây giờ nào có còn tấm thân bằng thanh ngọc khiết nữa nhỉ?”

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Thiện Nhã công chúa là cô ta ư?

Nữ tử trước mặt chính là tài nữ Thiện Nhã công chúa năm nào sao?

Đám nam tử vây xung quanh càng thêm cồn cào! Khó trách nữ tử này có dung mạo rung động lòng người như vậy, thì ra đã từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Cả người Lâm Thiện Nhã kịch liệt run lên, sắc mặt nàng vốn tái nhợt bây giờ càng thêm trắng bệch như tờ giấy cắt. Nàng tròn tròn hai mắt như chim sợ cành cong, ánh mắt đầy hận ý, đưa ta chỉ thẳng về phía Mộ Dung Ca, “Người...” Trước mặt bao người mà dám sỉ nhục nàng như vậy sao!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Mộ Dung Ca nhú mày, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng Lâm Thiện Nhã, trong tình cảnh này mà Lâm Thiện Nhã vẫn dám càn rỡ như vậy! Ở hoàn cảnh như vậy mà vẫn không muốn cúi đầu, còn muốn to tiếng ra lệnh sát phạt sao, với tâm tính này mà muốn thay đổi khốn cảnh bây giờ, Lâm Thiện Nhã người có quá si tâm vọng tưởng không?

Nàng lạnh lùng nói với Tiểu Thập: “Nếu như nàng ta còn chặn đường, không cần quản nhiều, trực tiếp đạp thẳng lên người cô ta mà đi.”

Tiểu Thập lập tức gật đầu. Hắn vốn dĩ không quen nhìn sắc mặt của Lâm Thiện Nhã giờ phút này, rõ ràng muốn cầu cạnh Mộ Dung cô nương mà còn trưng ra bộ dạng cao cao tại thượng, thậm chí còn dám bất kính với Mộ Dung cô nương!

Sắc mặt của Lâm Thiện Nhã càng trắng hơn, ngón tay vươn ra dần dần gập lại, nàng nghiêng đầu nhìn liền thấy những tên đàn ông cao khỏe đang đứng chặn ở một bên, lòng thầm nghĩ đến sự tàn nhẫn và khổ ai hai ngày nay phải chịu đựng, hạ bộ của nàng đến giờ còn ần ần đau xót. Chẳng qua mới chỉ hai ba ngày ngắn ngủi đã có hơn mười gã nam nhân thú vị chiếm được cơ thể nàng, dùng hết không ít những kiểu cách tàn nhẫn và biến thái lên người nàng khiến nàng không còn sức phản kháng! Hôm nay càng quá đáng, bọn họ còn dám hiến nàng cho năm tên vô lại, để lại nàng một người ngay trong trà lâu, giữa ban ngày hầu hạ đám cầm thú đó!

Đây là chuyện không thể!

Thật sự sốt ruột không biết phải làm sao, nếu bây giờ có Lâm Khanh Trần bên cạnh thì tốt biết bao, nhất định ca sẽ cứu nàng thoát khỏi biển lửa! Tuyệt đối sẽ không để nàng bị dày vò như vậy! Nàng liếc mắt nhìn Mộ Dung Ca cao cao tại thượng trên xe ngựa, vẫn là rất không muốn cầu xin sự giúp đỡ, nhưng mà...

Cầu xin Mộ Dung Ca vẫn đỡ hơn chịu sự đùa bỡn của đám nam nhân kia rất nhiều! Nàng lập tức hô to nói với Mộ Dung Ca: “Người không thể thấy chết mà không cứu! Dù sao ta cũng từng là nữ nhân bên cạnh thái tử, sao người có thể trơ mắt nhìn ta bị người khác làm nhục mà xem như không thấy? Mộ Dung Ca, sự đố kỵ này của người chẳng phải chỉ khiến cho người trong thiên hạ chê cười?”

Đến cả việc cầu xin người khác cũng hùng hổ bức người như vậy a! Mộ Dung Ca nhếch khóe miệng, dưới con mắt tò mò của mọi người, nàng lạnh giọng nói: “Hơn một năm trước người đã bị thái tử hưu bỏ. Bây giờ việc người và thái tử có can hệ gì đến ta? Nếu người còn tiếp tục chặn đường thì đừng trách ta vô tình.”

Lâm Thiện Nhã trừng to hai mắt, nàng đã chịu lép vế cúi người thỉnh cầu mà Mộ Dung Ca vẫn không thèm nhìn đến!

“Người đúng là một bà tiện phụ!” Lâm Thiện Nhã chửi ầm lên.

Mộ Dung Ca càng cười lạnh, cho dù hôm nay nàng xả lòng từ bi cứu Lâm Thiện Nhã, nhưng dựa vào tính cách của cô ta, ngày sau nhất định cũng sẽ tìm cách trả thù nàng. Nếu đã vậy nàng cần gì phải làm người tốt? Cứ để Lâm Thiện Nhã tự gặt quả xấu còn hơn! Để cô ấy từ từ thể nghiệm bị người khác làm chủ, thân bất do kỷ, ném thử mùi vị từ thiên đường bị giáng xuống cuộc sống chốn địa ngục!

“Đi!” Mộ Dung Ca lạnh lùng nhìn lướt qua đám đàn ông cao to đang chuẩn bị bắt Lâm Thiện Nhã trở về, buông màn xe không muốn tiếp tục

phí thời gian với Lâm Thiện Nhã.

Tiểu Thập gật đầu kéo dây cương, giục ngựa chuẩn bị rời đi.

Lâm Thiện Nhã kinh hãi nhìn xe ngựa đang khởi hành, theo bản năng nàng né ra một bên. Đến khi cỗ xe xa hoa đi khuất chỉ còn lại mỗi nàng trên đường. Một vài tên nam tử mặt nổi giận dùng nhào tới đón đầu, không thương tiếc giáng ngay một cái tát, khiến đầu óc nàng choáng váng, trước mắt một mảng mờ hồ, bên tai còn ong ong tác hưởng.

“Tiện nhân! Còn cho rằng mình là công chúa sao? Bây giờ người chỉ là tấm thân tàn hoa bại liễu, loại hàng đê tiện mà thôi!” Một gã to con nóng nảy mắng.

Tuy rằng đầu óc còn chưa kịp tỉnh trí, song Lâm Thiện Nhã vẫn ra sức giãy dụa, vô tình mảng lụa mỏng trước ngực bị giật rách. Dưới bàn tay to tướng thô ráp túm chặt, nàng cúi đầu lập tức phát hiện toàn bộ bầu vú trắng ngà tuyệt kỹ của mình đã lộ cả ra, hoảng hốt gào lên: “A...!” Chưa bao giờ nàng phải chịu sự ủy khuất như vậy!

Trước giờ Lâm Thiện Nhã nàng chỉ luôn ở trên cao! Chỉ có bàn chân nàng dẫm nát thiên hạ chưa từng cho phép ai đối xử với mình như vậy!

“Than cái gì! Bộ người còn cho rằng bản thân mình vẫn là xử nữ? Những thứ này chẳng phải cũng chỉ để đám nam nhân chúng ta chơi đùa sao?”

Đám nam tử đứng xung quanh nhìn cặp nhũ hoa dong đưa đều rõ cả nước miếng, lưng đứng thẳng mắt nhìn chăm chăm. Đúng là rất đẹp mà!

Sắc mặt của Lâm Thiện Nhã tái đi, sự dả kích này nàng không thể chấp nhận, bởi vì quá tức khí nên hoảng hốt ngất đi.

...

Trở về phủ thái tử thì Nguyên Kỳ vẫn chưa về.

Chắc là bây giờ hắn vẫn đang ở trong cung.

Từ sớm đã ra ngoài, lóc xóc vài canh giờ trên xe ngựa nên Mộ Dung Ca thật sự cảm thấy mệt mỏi. Sau khi uống vài ly trà nóng liền về phòng nghỉ ngơi.

Lúc vừa thả chăn xuống mới kinh ngạc phát hiện trong chăn có giấu một phong thư!

Trong lá thư có hai tờ giấy Tuyên Thành.

Dĩ nhiên là thư của Triệu Tử Duy!

Trong thư không đề cập đến một ai, chữ viết trên thư hỗn độn không theo một kết cấu nào.

‘Trẫm đang đứng trước màn sinh tử. Có thắng, thua cũng không đáng sợ! Năm trước đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi! Dù có chết, Tề quốc cũng đã từng là thiên hạ của trẫm. Chỉ là vận mệnh trở trêu lại để trẫm gặp lại Mộ Dung Ca. Nàng vẫn chưa chết. Trẫm có thể buông bỏ hết thảy, từ bỏ tự tôn của một đế vương thành tâm đối đãi với nàng nhưng vẫn không thể giữ nàng lại, chỉ đành tận mắt nhìn nàng cùng Hạ quốc thái tử rời đi. Điều ân hận nhất của trẫm trong cuộc đời này chính là năm đó ở Phong quốc hoàng cung đã dùng nàng đổi lấy năm tòa thành trì.

Đêm đêm trẫm không thể yên giấc, một bụng đầy ăn năn.

Thất bại, chết đi thật sự không đáng lo. Điều đáng sợ nhất chính là sau khi mất đi tất cả, một thân một thân bước xuống hoàng tuyền!

Nếu có thể, trẫm chỉ hy vọng trước khi chết đi có thể được gặp nàng một lần, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng được.’

Những lời thỉnh cầu bất lực như vậy chỉ có thể xuất phát từ ngòi bút thể lương của Triệu Tử Duy!

Ánh mắt nàng khẽ lóe lên, trong lòng dấy lên rất nhiều suy nghĩ.

Trong ấn tượng của nàng, Triệu Tử Duy tuyệt đối sẽ không yếu đuối như vậy, để đạt được mục đích có thể hy sinh hết thảy. Bây giờ hãn thân là hoàng đế Tề quốc, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, song hãn vẫn có một bộ hùng tâm tráng chí, những lời như vậy nhất định là hãn đã ý thức được cái gì đó mới hoảng loạn viết ra những lời này! Lá thư có những nếp nhăn xếp chồng, nhất định đã bị người ta vứt bỏ rồi lại nhặt lên.

Lại mở thêm một lá thư khác, vẫn là nét bút của Triệu Tử Duy.

“Trẫm được biết trong tay Triệu Tử Tận nắm được nhược điểm trí mạng của trẫm. Bởi vì trẫm là đối thủ mạnh nhất của Nguyên Kỳ, thế nên Nguyên Kỳ sẽ không cho phép trẫm nắm thiên hạ Tề quốc trong tay. Hiện giờ trẫm chỉ nắm được khoảng bốn phần khả năng sẽ đánh thắng. Tác phong làm việc của Nguyên Kỳ quả nhiên nham hiểm, nhưng lại dụng tâm với Mộ Dung Ca. Trẫm... có nên phái người đi bắt Mộ Dung Ca để áp chế Nguyên Kỳ không? Không được! Tuyệt đối không thể!”

Mộ Dung Ca run mạnh, từ trong thư có thể nhận thấy giờ phút này Triệu Tử Duy đang trong khốn cảnh cực kỳ nguy hiểm! Đã sớm biết trong một màn tranh đấu giữa các quốc gia Nguyên Kỳ sắm một nhân vật thế nào, song đâu là những trận chiến không thể tránh khỏi trong thời loạn thế này. Duy chỉ có người chết hoặc ta sống tùy thuộc vào thực lực của mỗi cá nhân, càng không thể phân định được đúng sai.

Cho nên nàng chỉ có thể đem vấn đề đặt ở một góc độ khác mà nhìn nhận, mà bình tĩnh đối mặt hết thảy.

Thật không ngờ cuộc sống của nàng trong thời đại này lại quen biết với họ, dù rất không muốn ai trong số họ gặp chuyện bất trắc nhưng vận mệnh

nào đến lượt ai muốn tránh thì có thể thoát được.

Qua lời nói của Triệu Tử Duy có thể biết được rất nhiều tin tức, song vẫn khá hỗn độn, rốt cục hẳn muốn nói gì với nàng?

Từ khi rời khỏi Tề quốc, nàng đã ẩn nhẫn mang theo rất nhiều nghi vấn, ngẫu nhiên nàng cho rằng bản thân đã quên nhưng thực tế sao dễ quên như vậy.

Nàng bước xuống giường, đốt một ngọn nến đốt sạch hai lá thư.

Nhìn ngọn lửa mỏng manh được đẩy lên, thần sắc Mộ Dung Ca là một mảng ngưng trệ.

Trong cơn buồn ngủ mơ hồ hồ, nửa tỉnh nửa mơ, bỗng cảm giác có người đang vuốt ve mặt mình, bàn tay vuốt rất nhẹ nhàng, thậm chí còn sửa lại chân cho nàng.

Nàng từ từ mở mắt ra, tuần nhan mê người đang phóng to trước mặt, tựa hồ nàng còn nhìn thấy bảo phủ người hẳn một vầng hào quang sáng rực.

“Đã về rồi a.” Nàng nhẹ giọng nói, nhìn qua cảnh sắc bên ngoài chắc trời đã hoàng hôn, không ngờ nàng lại ngủ một giấc dài như vậy.

Nguyên Kỳ nhìn theo bộ dạng mê lung buồn ngủ của nàng, nhẹ giọng nói: “Về được tầm nửa canh giờ rồi.”

“Vẫn luôn ở đây chờ thiếp thức giấc sao?” Mộ Dung Ca kinh ngạc. Không ngờ hôm nay nàng ngủ say như vậy, ngay cả việc hẳn ở đây được một khoảng thời gian mà nàng cũng không phát hiện.

“Ừm. Định đến bữa ăn tối mới đánh thức nàng, không ngờ bây giờ nàng đã thức rồi. Sao hôm nay ngủ say như vậy?” Nguyên Kỳ nhẹ giọng hỏi,

cũng cần trọng đánh giá thần sắc nàng một chút, tựa hồ nàng có chút mệt.

Mộ Dung Ca xúc chấn lên, vươn tay xoa xoa mắt cố gắng để bản thân tỉnh táo một chút. Xem ra nếu ngủ trưa quá lâu cũng sẽ khiến bản thân mơ hồ, phân biệt không được đông nam tây bắc, ban ngày hay đêm đen, đầu óc cũng mờ mịt. Lại thấy đôi mắt đen láy đầy vẻ quan tâm của hắn, nàng thè lưỡi cười nói: “Tại thiếp ham ngủ thôi.”

Nguyên Kỳ sùng nịch lắc lắc đầu, "Ban ngày ngủ nhiều quá đến tối sẽ khó vào giấc được. Mau thay quần áo đi, bản cung cùng nàng đi dạo một lát.”

Mộ Dung Ca nâng mày có chút hào hứng, “Thái tử xong việc rồi sao?” Đã có vài hôm hắn không có thời gian cùng nàng tản bộ trong sân, sao hôm nay lại rảnh rồi như vậy nhỉ? Đầu óc hỗn độn dần tỉnh lại, hình như hôm nay hắn và Thượng Quan Ngọc Nhi cùng tiến cung. Mắt nàng khẽ lóe lên.

“Ừm.” Âm quang dưới đáy mắt Nguyên Kỳ khẽ dao động, song giữa đám mi và mày vẫn mang một nụ cười dịu dàng đến tột đỉnh.

Hai người cùng sóng bước trong sân, phủ thái tử sau khi có bàn tay cải tạo của Mộ Dung Ca cũng có chút khác đi. Đặc biệt vào tiết hoàng hôn như lúc này, rặng mây đỏ đầy trời. Toàn bộ phủ thái tử như được áo một lớp kim quang màu đỏ, cả hoa cỏ, cây lá đều tản ra những vẻ đẹp bất đồng.

Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, vui vẻ nhìn Nguyên Kỳ đi bên cạnh: “Hôm nay thiếp gặp Lâm Thiện Nhã.”

“Ừm.” Phản ứng của Nguyên Kỳ vô cùng bình thản, đối với con người như Lâm Thiện Nhã hắn chưa từng để bụng, cũng như lúc đầu, đối với hắn mà nói Lâm Thiện Nhã chỉ là quân cờ để lợi dụng.

“Thiếp thực sự rất kinh ngạc, không ngờ Lâm Thiện Nhã lại lưu lạc đến hoàn cảnh ngày hôm nay, không biết nên nói là trở thành nữ tử phong trần hay là ca cơ. Không lẽ bây giờ bản thân Lâm Kinh Trần còn lo không xong nào có thể bảo vệ người khác, thế nên mới để Lâm Thiện Nhã rơi vào tình cảnh này?” Hai mắt Mộ Dung Ca hơi nheo lại nhìn ra phía trước, giọng điệu mang vẻ phỏng đoán.

Nguyên Kỳ dịu dàng nắm giữ bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng: “Muốn cứu cô ta?”

“Không! Việc ngu xuẩn như vậy thiếp tuyệt đối sẽ không làm. Đây chỉ là Lâm Thiện Nhã gieo gió tự mà gặt bão, trừng phạt đúng tội.”

Mộ Dung Ca thâm hít sâu một hơi, nhìn về phía bên cạnh Nguyên Kỳ, cười nói: "Hôm nay thiếp gặp được Lâm Thiện Nhã." Mộ Dung Ca một mặt lạnh lùng, không chút do dự đáp. Bản thân Lâm Thiện Nhã tự biết mình đang ở trong khốn cảnh như nào nhưng vẫn không muốn cúi đầu, thậm chí còn trưng ra bộ dáng ‘chỉ miễn cưỡng chấp nhận thỏa hiệp’, thế nên, tự Lâm Thiện Nhã đi mà hưởng hậu quả của mình.

Nàng cũng không phải cô ngốc, có gì phải phí tâm tư đi cứu cô thẳng

“Bản cung rất thích vẻ lạnh lùng này của nàng.” Nguyên Kỳ ôm hai vai nàng, cười nói.

Mộ Dung Ca trừng trừng hai mắt, không thể tin được nhìn hăn, “Không lẽ thái tử thích bộ dạng lạnh lùng vô tình của thiếp?”

“Ha, cái gì thuộc về nàng bản cung đều yêu thích.” Nguyên Kỳ day day mũi nàng, vẫn một mặt sùng nịnh như vậy.

Mộ Dung Ca nhếch khóe môi cười vui vẻ, không ngờ hăn lại dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ nàng. Vẫn một kiểu cách như con gái nhà người ôm lấy vòng eo tình lang, tựa mặt vào trước ngực hăn, ngẩng đầu vênh môi vùi

vĩnh: “Sau này thái tử cứ nói thêm những lời khiến thiếp vui vẻ như vậy đi, có được không?” Nghĩ đến bộ dáng thanh tao như tiên nhân của hần mà nói ra những những câu ngọt như mía lùi để dỗ ngọt nàng liền cảm thấy hạnh phúc ngập tràn, bỗng chốc nhận thấy tương lai sáng sủa hơn rất nhiều, không còn nhấp nhô ghềnh đá nữa!

Đuôi lông mày hần khẽ nhướng lên, hình như có chút do dự.

Thấy hần chần chừ, Mộ Dung Ca dùng sức lay động cơ thể hần ra vẻ thỉnh cầu: “Thái tử, đồng ý đi mà!” Rõ ràng nàng biết hần không giỏi nói những câu lấy lòng con gái, chỉ với một câu dỗ dành khi này đã khiến vành tai hần ửng đỏ... nhưng nàng vẫn rất thích nghe.

Nguyên Kỳ nào có thể chịu được cảm giác này, chưa bao giờ có một nữ tử dám cả gan ôm lấy hần và lay lay thân thể hần... hành động này rõ ràng là đang phe phẩy thân thể hần chỉ để được nghe hần nói thêm ít lời hoa tiếng ngọt.

“Được rồi.” Hần gật đầu chấp thuận, nếu nàng đã thích thì hần nói thêm vài câu cũng không sao!

Khóe miệng Mộ Dung Ca kéo dài ra tựa hồ có thể mở rộng đến bên tai, nàng nhảy lên chủ động tấn công sắc môi hồng bì của hần!

Hương thơm nhè nhẹ vây xung quanh mũi, bờ môi rất rõ cảm nhận được sự đụng chạm mềm mại này, đôi mắt đen láy của hần khẽ lóe lên, sao có thể không hưởng ứng. Còn định ôm chặt vai nàng, đang đề sâu tiến vào một nụ hôn dài thì có người không thức thời xuất hiện phía sau họ.

“Chủ công, có người từ trong cung tới nói là hoàng thượng hạ chỉ, thỉnh thái tử và Mộ Dung Trắc phi đến sảnh chính tiếp chỉ.” Gia Kiệt từ xa đi tới đã thấy chủ công và Mộ Dung Trắc phi đang thân mật, nếu không phải đây là chuyện hần không thể làm chủ thì quả quyết sẽ không tiến lên quấy rầy họ.

Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca bốn mắt nhìn nhau, thu hồi cảm xúc ái muội hạnh phúc trong mắt rồi cùng nhìn về phía Gia Kiệt, “Được rồi.”

Nguyên Kỳ chỉ vừa hồi phủ mà Nguyên Du đã lập tức ban thanh chỉ đến, xem ra sự tình có chút lắc léo!

Trong sảnh chính, hoạn quan sớm đã chờ ở đây, được thấy Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đi vào liền khom người hành lễ, “Nô tài xin thỉnh an thái tử, thỉnh an Mộ Dung Trắc phi.”

Nguyên Kỳ gật đầu, "Đứng lên đi."

Hoạn quan vừa đứng dậy lập tức mở thánh chỉ, khẽ tuyên đọc: “Mộ Dung Trắc phi từng là phế phi của phế quốc, thân phận thấp hèn nhưng vốn được thái tử yêu thích nên chấp thuận thành thái tử Trắc phi, song cả đời không được phép cất nhắc vị phận! Hôn lễ của thái tử và con gái của Thượng Quan tế tướng sẽ cử hành sớm, trong vòng ba ngày lập tức thành thân.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Giọng nói ẻo lả của hoạn quan vang lên bên tai, sắc mặt Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ cùng trầm xuống. Về vấn đề vị phận Trắc phi từ ba năm trước đã có kết quả, căn bản không cần nói thêm. Chỉ là, những lời này của hoàng thượng cũng có nghĩa là muốn cả đời Mộ Dung Ca chỉ có thể làm một Trắc phi mà thôi!

Tuy đã cúi đầu xuống, nhưng thần sắc Mộ Dung Ca vẫn trầm động.

“Phụ hoàng đúng là bệnh sinh hồ đồ, về chuyện đại hôn không phải đã tỏ như mặt trời vượt quá ngọn sào, sao bây giờ đột nhiên thay đổi chủ ý? Phụ hoàng ngày đêm bận rộn, việc nhỏ này không cần phiền đến phụ hoàng lo lắng. Công công, đem thánh chỉ này về cung, cứ thuật lại đúng lời bản cung đã nói, đồng thời hãy giao lá thư này cho phụ hoàng, sau khi xem xong nhất định phụ hoàng sẽ xem chuyện này như chưa từng xảy ra.”

Hiển nhiên công công đó biết Nguyên Kỳ sẽ không tiếp nhận thánh chỉ, nhưng những lời vừa nói ra khiến hắc chết đứng tại chỗ, song vẫn không dám nói thêm run run đón nhận lá thư. Sau khi cúi người hành lễ với Nguyên Kỳ, hắc hốt hoảng rời đi.

Mộ Dung Ca hơi nhíu mày ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, “Thái tử, cử chỉ này của hoàng thượng là muốn thử. Bọn họ muốn biết thiếp ở trong lòng thái tử có vị trí gì, qua đó sẽ dùng thiếp để áp chế người.” Thường ngày Nguyên Kỳ che giấu tâm tư rất tốt, tuyệt đối không để ai bắt được nhược điểm, nhưng từ khi nàng xuất hiện, hắc đã vì nàng mà thay đổi không ít sách lược, vì thế vô hình chung nàng đã trở thành mối uy hiếp của hắc.

Thật ra, đạo thánh chỉ này của Nguyên Du là vô nghĩa, nếu một ngày Nguyên Kỳ đăng cơ, thánh chỉ của tiên hoàng này nói có cũng như không.

Thần sắc Nguyên Kỳ nhàn nhạt tựa hồ không quan tâm việc này, chẳng qua Mộ Dung Ca lại không hề xem nhẹ vấn đề này khiến hắn có chút khó chịu, “Không đáng ngại.”

Có thể không ngại sao? Mộ Dung Ca không mở miệng hỏi lại, hắn đã vướng phải quá nhiều chuyện rồi. Hiện giờ nàng muốn cùng hắn đồng cam cộng khổ, cùng đối mặt hết thảy vấn đề! Nàng tin chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực thì việc gì đều có thể hóa giả. Chẳng qua, hắn vốn có thói quen một mình đảm đương tất cả.

Nguyên Du, Lan Ngọc muốn đạt được mục đích? Đúng là si tâm vọng tưởng!

“Thái tử, hãy để thiếp và người cùng hợp sức, nhất định có thể đối mặt với mọi sóng gió.” Mộ Dung Ca nắm chặt tay hắn, hai mắt tha thiết biểu lộ suy nghĩ trong lòng mình. Lời này cho biết nàng đã hiểu rõ, hiển nhiên hắn sẽ biết.

Nguyên Kỳ cảm nhận được hơi ấm truyền đến, đồng thời nhìn thấy ánh mắt tha thiết của nàng, đáy mắt nàng sáng rõ chưa hề gợn một điểm đen. Nhưng hắn... những gì hắn sắp phải làm đều vô cùng tầm tối. Nàng nhất định sẽ chán ghét mà rời xa hắn. Cho nên, hắn không muốn mạo hiểm. Hắn dùng bàn tay khác vuốt ve mái tóc tơ của nàng, dịu dàng nói: “Mộ Dung Ca, trong phủ thái tử an toàn vô lo. Nàng không cần lo lắng.”

Nghe vậy, đáy lòng Mộ Dung Ca gõ đập một tiếng, không nhịn được cười nhẹ trong lòng. Thật sự nàng rất sốt ruột, trước giờ hắn vẫn quen một mình đối mặt hết thảy sao có thể dễ dàng vì nàng mà thay đổi? Nàng nguyện lòng chờ, thậm chí tình nguyện đợi hắn tin tưởng nàng, không phải sao?

Trong tình cảm, điều quan trọng nhất chính là sự tin tưởng.

“Thái tử, khi thiếp quyết định cùng người trở về Hạ quốc thì đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ cùng ngài đối mặt hết thảy vấn đề.” Nàng vẫn thiết tha nhìn hắn, trong mắt không chút bức bách, chỉ là sự bao dung nhẫn nại.

Cả người Nguyên Kỳ thẳng tắp nhìn nàng, giọng nói dịu dàng của nữ tử vang lên bên tai, trước mắt hắn dần dần hiện lên mớ ký ức đen tối hỗn độn chôn sâu tận đáy lòng, chúng như một màn ác mộng quấn thân khiến hắn không thể nào quên, không ngừng đan xen với những gì sắp sửa xảy đến.

Hắn dần dần im lặng, mãi rất lâu sau cũng không từng nói thêm tiếng nào.

...

Hoàng cung.

Nguyên Du xem xong lá thư trước mặt lập tức nổi giận, vung tay xé nát, “Hắn quả nhiên rất cứng cựa, bây giờ còn dám quay ngược lại uy hiếp trẫm!”

Lan Ngọc hơi chau mày, “Không ngờ hắn đã sớm có phòng bị.”

“Hắn giả dối đa đoan, hôm nay vào cung chắc đã phát hiện ra điều gì đó.” Nguyên Du trầm giọng nói, chỉ là ứng đối nhanh như vậy không khỏi khiến người ta cảm thấy sợ hãi!

Có điều, qua lần này hắn càng thêm khẳng định, Mộ Dung Ca quả nhiên có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Nguyên Kỳ. Chỉ cần như vậy thì mọi thứ đều dễ xử rồi!

...

Hôm sau, tờ mờ sáng, sau bữa ăn sáng Nguyên Kỳ liền lập tức tiến cung xử lý triều chính, đồng thời qua thỉnh an Nguyên Du.

Gần giữa trưa, Mộ Dung Ca và Tiểu Thập đến trà lâu.

Chuyện làm ăn ở đây quả nhiên mỗi ngày một khá, chưa tới trưa mà đã ngồi đầy khách.

Chưởng quầy thấy Mộ Dung Ca đến liền đi qua cung kính hỏi: “Hôm nay Mộ Dung Trắc phi muốn đến kiểm toán sao?” Nói xong, hắn liền mang sổ sách ra.

Mộ Dung Ca lắc đầu, “Không. Vẫn theo quy định cũ, hai tháng mới rà sổ một lần. Hôm nay ta chỉ định ghé trà lâu dùng ít điểm tâm thôi, phiền chưởng quầy mang lên cho ta ít giấy mực.”

Chưởng quầy của trà lâu đó giờ là kẻ thông minh, tuy không biết Mộ Dung Ca cần giấy bút có chuyện gì nhưng vẫn cung kính lĩnh mệnh.

Tiểu Thập kinh ngạc, dùng thủ ngữ hỏi “Sao Mộ Dung cô nương cần đến giấy bút?”

Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ chớp động, cười nhàn nhạt: “Ta muốn để lại một lá thư.”

Nàng giương mắt nhìn sắc trời bên ngoài, vừa hay là giờ dùng bữa trưa.

“Tiểu Thập, trên người người còn đem theo công cụ này nọ để dịch dung không?”

...

Màn đêm buông xuống, vầng trăng lưỡi liềm móc giữa không trung tỏa ra ánh sáng lành lạnh.

Phủ thái tử yên tĩnh một cách dị thường.

Nguyên Kỳ ngồi ở trong sảnh chính của La Dương các nhìn đám hạ nhân quỳ đầy trên đất, đôi mắt tàn nhẫn lạnh thấu xương đảo qua một lượt.

Xảo Xảo run bần bật, dập đầu dưới đất, nơm nớp lo sợ trả lời: “Sau bữa sáng, Mộ Dung Trắc phi đã ra ngoài nói là muốn làm xà phòng gì đó, sau bữa trưa sẽ dùng bên ngoài trà lâu. Thiếp cũng không biết vì sao đến giờ Mộ Dung Trắc phi vẫn chưa trở về. Liệu có phải Mộ Dung Trắc phi mai dung ngoạn bên ngoài quên giờ trở về?”

Hạ nhân trong phòng đều sợ hãi không thôi. Ngày xưa, mỗi khi ra khỏi phủ Mộ Dung Trắc phi đều cho hộ vệ đi theo nên chắc sẽ không gặp chuyện không may! Chỉ không biết vì sao đến giờ Mộ Dung Trắc phi vẫn chưa hồi phủ.

“Lui cả ra!” Giọng nói lạnh như băng chậm rãi vang lên, Nguyên Kỳ thu hồi tầm mắt lạnh giọng hạ lệnh.

Đám hạ nhân lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Thật ra trong lòng bọn họ đều thầm phỏng đoán, không biết Mộ Dung Trắc phi có đột nhiên biến mất như hai năm trước?

Đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ lãnh liệt như sương quan sát gian phòng. Mấy ngày qua nàng luôn ôn tồn dịu dàng với hắn, chưa từng có dấu hiệu sẽ rời đi! Song nàng đã cố tình lựa chọn rời đi một lần nữa! Rời bỏ hắn...

Chuyện này xảy ra từ lúc nào?

Có phải từ ngày nàng phát hiện mẫu giấy cháy dở nên đã dấy lên ý nghĩ sẽ rời đi?

Thế nên nàng vẫn luôn án binh bất động, muốn lặng yên không một tiếng động mà chuẩn bị rời bỏ? Lựa chọn lúc lý trí hẳn không kịp phòng bị mà lẳng lặng rời bỏ hẳn sao?

"Mộ Dung Ca, nàng cho rằng có thể thoát khỏi bản cung sao?" Hắc ngẩng đầu nhìn bóng đêm mờ mịt bên ngoài. "Xuất phát thôi."

Ngay khi đám người Nguyên Kỳ rời đi không bao lâu, chương quỳ của trà lâu mới đến phủ thái tử xin được gặp Nguyên Kỳ, không ngờ hạ nhân báo lại Nguyên Kỳ không ở trong phủ.

Chương quỳ nhìn lá thư do Mộ Dung Ca để lại trong tay, có chút khó xử nhăn mày lại. Vốn còn nghĩ một canh giờ trước có thể mang thư tới, nhưng hôm nay khách ở trà lâu đặc biệt nhiều, hẳn thật sự không thể rời đi. Thật không ngờ bây giờ thái tử lại không ở trong phủ!

"Có thể gửi thư này lại cho Gia tiên sinh bảo quản, sau khi thái tử trở về, nhất định Gia tiên sinh sẽ giao lại cho thái tử." Thủ vệ ngoài cửa nhắc.

Chương quỳ nghe vậy cảm thấy cũng rất tốt. "Vậy nhờ ngài đem thư này giao tận tay cho Gia tiên sinh bảo quản, đây là thư tín của Mộ Dung Trắc phi để lại, tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót gì."

...

"Mộ Dung Ca đã rời khỏi phủ thái tử?" Lan Ngọc hơi kinh ngạc nói. Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ nhiều lần trải qua gian khổ mới trở lại Hạ quốc, sao Mộ Dung Ca lại chọn thời điểm này mà rời đi?

Ám vệ lắc đầu nói: "Đúng vậy. Đêm nay thái tử đã cho tra xét mọi ngõ ngách để tìm Mộ Dung Trắc phi, thật ra sau buổi sáng, Mộ Dung Trắc phi ra phủ thái tử đến giờ vẫn chưa trở về."

Lan Ngọc hơi nhả mày, gật đầu. Không lẽ Mộ Dung Ca lại muốn rời đi như hai năm trước? Rời bỏ Nguyên Kỳ... hay là Mộ Dung Ca bị người khác bắt đi?

Trong Hạ quốc kinh đô này nào có ai dám ở dưới tầm mắt của Nguyên Kỳ mà cả gan làm ra chuyện tà trời như vậy?

Hai mươi ngày sau, tại trà quán ở vùng biên giới Hạ quốc.

Mấy ngày nay mưa phù liên miên, Mộ Dung Ca ngồi ở ngay vị trí mà mấy năm trước đã từng ngồi.

Hai năm trước nàng sửa soạn chu đáo để rời đi đã ghé qua trà quán này nghỉ ngơi một lát. Bây giờ trở lại tâm tình của nàng đã hoàn toàn đổi khác. Lần trước, nàng như phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, tính toán mọi cách để có được cuộc sống tự do như mình mong muốn. Song bây giờ, nàng chỉ là muốn bản thân bình tĩnh lại một chút.

Cơn mưa này rơi từ nửa canh giờ trước mà vẫn chưa dứt, cho tới bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Ông chủ trà quán vẫn còn nhận ra nàng, có lẽ khuôn mặt của nàng khiến cho người ta không dễ quên.

“Không ngờ sau hai năm hơn còn được gặp lại cô nương. Nhờ có phương phát châm trà mà cô nương chỉ dẫn, trà nước của lão phu mới được người ta khen ngợi không dứt.” Ông chủ phấn chấn khoe với nàng.

Đối với bình sinh dân chúng mà nói, chỉ cần một chút này nọ đã cảm thấy vô cùng đầy đủ rồi.

“Chỉ là chút phương pháp vật thôi.” Mộ Dung Ca cười đáp.

Ông chủ trà quán cho rằng Mộ Dung Ca quá khiêm tốn, hẳn vạn phần cảm tạ: “Nhờ có công thức này của cô nương, trà quán của lão phu đã vang danh trăm dặm gần đây, việc làm ăn cực kỳ tốt. Dù sao đi nữa, lão phu cũng phải cảm tạ cô nương. Hôm nay mọi thứ cô nương dùng đều không cần trả tiền. Ngày sau chỉ cần cô nương ghé qua, trà quán này của lão phu đều có thể ăn hết mình.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca cũng không chối từ, tươi cười vui vẻ đáp lại.

Mộ Dung Ca quay đầu lại thấy Tiểu Thập đang ngái ngủ, lại nhìn sắc trời chập tối, để đến được thị trấn tiếp theo e còn phải mất năm ba canh giờ.

Chỉ là nàng đang gấp rút chạy đi, chi bằng cứ nép theo mưa mà đi cho rồi.

Còn nhớ mấy năm trước nơi đây có rất nhiều dòng chảy nhỏ. Nàng lập tức xuống ngựa, tẩy đi lớp dịch dung trên mặt, Tiểu Thập cũng vậy.

Vừa nãy ở trà lâu có rất nhiều người nhìn thấy nàng, bộ mặt này đã không thể sử dụng nữa.

Thật ra nàng cũng không phải đang đào thoát hay lưu vong, chỉ là muốn đi làm một số việc mà bản thân cần làm. Chờ thời cơ đến, sau khi xác nhận hết thủy sự tình nàng nhất định sẽ trở về.

“Mộ Dung cô nương, bây giờ chúng ta phải đi đâu?” Rời khỏi thành, Tiểu Thập hỏi ngay.

Nàng đáp: “Cứ qua Tề quốc trước, sau đó sẽ ghé sang Lương quốc.” Tuy thời cuộc Tề quốc hiện giờ khá phức tạp nhưng nơi đó có đáp án mà nàng cần tìm.

Dưới màn mưa phùn mênh mông, tựa hồ không nhìn rõ con đường phía trước là bằng phẳng hoặc gập khúc.

Nàng nhắm hai mắt lại, những ngày mưa như vậy luôn khiến người ta dễ buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên Tiểu Thập ngừng xe ngựa lại.

Nàng lơ mơ tỉnh giấc xốc lên màn xe, còn định hỏi nguyên do thì ánh ngay vào mắt chính là mười mấy tên binh lính được trang bị đầy đủ. Họ đang chặn ở trước đường, người lĩnh đầu chính là Lưu Vân đã lâu không gặp.

Bây giờ Lưu Vân là đại tướng quân của Tề quốc, chỉ cần đứng giữa đám người cũng toát ra khí chất như ‘tiên hạc giữa bầy gà’, khiến người ta không thể phớt lờ phong độ của một trang đại tướng. Bây giờ gặp lại mới phát hiện thời gian đã để lại rất nhiều ấn ký trên gương mặt hắc. Ngũ quan trên mặt hắc hắc lên dấu vết của những cuộc chinh chiến nơi sa trường cùng sát khí nhạy bén của bậc quân nhân lão luyện.

"Lưu Vân, đã lâu không gặp." Nàng mỉm cười nói. Đây là biên giới Tề quốc, không biết sao Lưu Vân không đi chinh chiến mà lại ở đây? Hình như là đang đợi nàng.

Được gặp lại Mộ Dung Ca, trong lòng Lưu Vân đầy những cảm xúc phức tạp, dường như nhớ lại thời gian còn ở phủ thái tử Hạ quốc, hắc vẫn luôn không tự chủ được nhớ đến Bích Nhu. Hắc ôm quyền cung kính trả lời: "Bản tướng tham kiến Mộ Dung Trắc phi."

Mộ Dung Ca nhìn Lưu Vân, cảm thấy đoán được lý do hắc tự mình đến đón nàng, "Lưu Vân, không cần đa lễ." Chỉ cách xa vài năm, Lưu Vân đã có thể dựa vào thực lực của bản thân mà có được thành tựu ngày hôm nay cũng đủ thấy rõ hắc là một người có tài. Nếu năm đó Bích Nhu không chết thảm, bây giờ nhất định có thể cùng Lưu Vân sống một cuộc sống giàu sang nhung lụa. Dựa vào cá tính của hai người, nhất định sẽ là một cặp thần tiên quyến lữ mà người đời phải hâm mộ.

“Bản tướng đã ở đây chờ Mộ Dung Trắc phi hồi lâu, có việc cực kỳ quan trọng thỉnh cầu Mộ Dung Trắc phi.” Lưu Vân trầm giọng nói.

Nụ cười trên môi Mộ Dung Ca hơi tắt đi, ánh mắt lộ vẻ lợi hại nhìn Lưu Vân, “Có chuyện gì?”

“Thỉnh Mộ Dung Trắc phi cùng bản tướng đến Tề quốc kinh đô một chuyến.” Lưu Vân đã từng đi theo bên người Mộ Dung Ca một đoạn thời gian nên biết nàng không thích quanh co lòng vòng, mọi việc cứ trực tiếp vào thẳng vấn đề là tốt nhất. Huống hồ, hẳn có muốn giấu giếm, bằng sự thông minh tài trí thì nàng cũng sẽ đoán được ít nhiều.

Mộ Dung Ca nhú mày, “Vì sao? Nói rõ ta nghe.” Vốn dĩ nàng cũng định đến Tề trước rồi mới qua Lương quốc, chỉ là nàng vừa rời khỏi Hạ quốc mà đã gặp Lưu Vân cố ý ở đây chờ.

Nếu nàng không đi Tề quốc, như vậy Lưu Vân cũng sẽ đến Hạ quốc tìm nàng?

Lưu Vân trầm lặng nửa khắc mới đáp: “Hoàng thượng có việc quan trọng muốn tự mình nói với Mộ Dung Trắc phi. Còn cụ thể là việc gì thì bản tướng không rõ. Thỉnh Mộ Dung Trắc phi nể tình trước kia hoàng thượng đã từng cứu giúp, xin hãy đến Tề quốc một lần.”

Dứt lời, Lưu Vân ngẩng đầu dò dặt quan sát thần sắc Mộ Dung Ca, thấy nàng vẫn trầm tư nên sốt ruột nói thêm: “Hiện tại Mộ Dung Trắc phi đã rời khỏi Hạ quốc tất là đã có mưu tính riêng cho bản thân. Hơn nữa, lần này đến Tề quốc là có việc quan trọng hoàng thượng cần nhờ. Thỉnh Mộ Dung Trắc phi niệm cập hoàng thượng đã từng vì người mà làm rất nhiều chuyện, lần này nhất định phải đến một chuyến.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca vô cùng sắc bén nhìn chăm chăm Lưu Vân. Thật sự nàng cũng muốn đến Tề quốc để tìm hiểu đáp án mà mình muốn biết, chỉ là không ngờ Triệu Tử Duy lại cho Lưu Vân đến tận đây tìm nàng!

Rốt cuộc Triệu Tử Duy có mục đích gì? Lưu Vân nói ra được hai vấn đề, một là có việc cần cho nàng biết, một là có chuyện muốn nhờ... Chẳng lẽ bây giờ Triệu Tử Duy đang gặp những hai vấn đề khó? Triệu Tử Duy từng cùng Nguyên Kỳ hợp mưu, cho dù là Triệu Tử Tận hay Lan Ngọc cũng là một đòn trọng kích! Như vậy, trong đó còn có ẩn tình gì? Không lẽ lại liên quan đến Nguyên Kỳ?

Thấy nàng vẫn trầm ngâm chưa đáp lại, Lưu Vân càng không dám xác định liệu Mộ Dung Ca có niệm tình cũ mà đến Tề quốc một chuyến? Nếu không phải hôm đó Mộ Dung Ca lấy bản thân áp chế, chắc gì hoàng thượng không diệt cỏ tận gốc, nào có thể bỏ qua cho Triệu Tử Tận. Một khi đã giết được Triệu Tử Tận thì làm gì có cục diện ngày hôm nay?

Mộ Dung Ca nhìn dung mạo thâm trầm của Lưu Vân, còn lãnh khốc vô tình hơn hai năm trước. Chỉ là, giờ phút này đối mặt với nàng mới tạm buông bỏ vẻ mặt uy hiếp kia. Tiểu Thập quay đầu chờ nàng ra đáp án. Nàng gật đầu nhìn Lưu Vân: “Ta cũng đang định đến gặp hoàng thượng Tề quốc, không ngờ trùng hợp gặp người ở đây. Nếu đã vậy, xin mời Lưu đại tướng quân dẫn đường.”

“Tuân.” Lưu Vân mừng rỡ đáp.

Khi Mộ Dung Ca vừa buông màn xe, định nhắm mắt dưỡng thần một lát, muốn suy nghĩ ngọn ngành sự tình thì phát hiện xe ngựa vẫn chưa khởi hành.

Lưu Vân lại đang chặn trước xe ngựa.

Nàng xốc lên màn xe, chỉ nháy mắt mà phía trước đã đông nghịt người. Nàng thầm nhíu mày, không biết đã xảy ra chuyện gì mà Lưu Vân lại đề phòng cẩn mật như vậy?

Mộ Dung Ca hơi chau mày nhìn lướt qua đám người này, quan sát phía xa.

Chỉ vừa nhìn đã phát hiện một vẻ mặt vô cùng quen thuộc, thân thuộc đến độ đôi mắt không thể nhắm lại.

Nàng không lường trước được hăn lại đến đây tìm nàng ở thời điểm mấu chốt này.

Hăn không nhận được thư nàng để lại sao? Không phải trong thư nàng đã ghi rất rõ cũng như lời hứa hẹn, nhưng hăn vẫn đến đây.

Trong một khắc, đáy mắt hăn lộ một vẻ nhìn sùng nịch mà bất đắc dĩ vô cùng. Hăn nhếch khóe môi cười nhẹ, giọng nói nhàn nhạt cũng không bị gió thổi tan được, hoàn chỉnh rót vào tai nàng, “Mộ Dung Ca, nàng muốn rời khỏi bản cung để đi đâu?”

Hăn cho rằng nàng giận chuyện đại hôn nên mới rời đi, nhưng nàng vốn biết hăn phải phụng chỉ thành thân nên cũng không thể cưỡng cầu. Thêm vào đó, trong một khoảng thời gian ngắn tất nhiên cũng sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, cho dù không có việc gì xảy ra hăn cũng sẽ tự suy đoán lung tung. Hăn chỉ dung túng sự ngỗ nghịch của nàng một lần, tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội lần thứ hai!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Ám quang sáng động trong mắt hăn, rõ ràng hăn đã nhận nhin đến cực điểm, Mộ Dung Ca hơi run lên có chút bất đắc dĩ, mỉm cười đáp: “Thái tử, thiệp sẽ trở về mà.”

Đợi khi nàng từ Tề quốc trở về nhất định sẽ tự tin cùng hăn sóng vai đối mặt hết thủy sự tình! Chỉ hy vọng đến lúc đó hăn cũng sẽ mở lòng, chấp nhận cùng nàng đối mặt với mọi thứ.

Hăn hơi nhượng cao mày, trong mắt lại càng lộ vẻ bất đắc dĩ. Ánh mắt hăn vẫn dịu dàng đảo qua mái tóc tơ và vầng trán trơn bóng, hàng lông mày lá liễu... hăn hơi khép mắt lại, ôi cánh mũi dễ thương và gờ môi hồng nộn của nàng...

Gió mát thổi qua mái tóc đen nhánh, có chút hỗn độn, thông thả hành tẩu trên bờ má mềm mại, nàng vẫn như vậy, kiên định nhìn hăn.

Hăn chậm rãi thu hồi ánh mắt, dùng giọng nói mềm nhẹ nhất có thể: “Mộ Dung Ca, bản cung không thể để nàng rời đi.” Cho dù biết nàng sẽ trở về, hăn vẫn không thể để nàng rời đi. Chỉ vì, ở Tề quốc chờ nàng sẽ không phải là đáp án mà nàng muốn biết đâu! Đáp án đó vẫn còn rất nhiều khúc mắc! Không ngờ Triệu Tử Duy đã sớm có chuẩn bị, bày sẵn một bố cục cho đến hôm nay. Đúng như hăn dự đoán, Mộ Dung Ca sẽ ở đây để đến Tề quốc.

Mộ Dung Ca mỉm cười nhảy xuống xe ngựa, tự tin bước về phía hăn.

Tiểu Thập lo lắng nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Ca, lòng thầm than, ‘Trong lòng Mộ Dung cô nương đã có Hạ quốc thái tử, có thể nói là một

tấm chân tình sao vẫn kiên quyết đến Tề quốc? Tuy hãn không hiểu nhưng hãn tin Mộ Dung cô nương làm chuyện gì đều có sự tính toán riêng.

Lưu Vân hạ tầm mắt lạnh lùng xuống, hãn phải đi theo bên cạnh Mộ Dung Ca, nhưng lúc bước qua hãn, Mộ Dung Ca đã nói: “Ta sẽ không để người thất vọng trở về.”

Đôi mắt thâm trầm khó lường của Nguyên Kỳ không bỏ sót một động tác nào của nàng, muốn từ nét mặt mà nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng lúc này. Nhưng hãn kinh ngạc phát hiện, nàng tuy như vậy nhưng không dễ dàng cho người ta nhìn thấu, nàng nhất định đã phòng bị sẵn, tuyệt đối không để ai thăm dò được. Không chỉ một lần hãn có suy nghĩ này, nhưng bây giờ hãn mới thật sự cảm thấy hoảng hốt, thậm chí là sợ hãi!

Nàng không giống với những nữ tử khác, cho nên yêu cầu của nàng lọt vào tai hãn, hay trong tai của bất cứ kẻ nào trên thế gian đều vô cùng bất ngờ! Nhưng mà, theo thời gian lắng đọng bên cạnh, trải qua rất nhiều thời kỳ và mọi việc phát sinh, hãn dần dần nhận ra, nàng luôn kiên định với niềm tin của mình, chưa từng vì vận mệnh trở trêu mà thay đổi, lại càng không vì một người nào đó mà đổi thay ý định! So với bất cứ ai, nàng cực kỳ kiên định!

“Thái tử, thiếp chắc chắn sẽ không để ngài thất vọng. Thiếp đã hạ quyết định thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi, cho dù là hiện tại hay tương lai sau này! Có rất nhiều việc đã đến tình huống hôm nay, mỗi một người đều có riêng vận mệnh và mục đích của mình, không ai có thể sửa đổi. Cho nên, để đạt được mục đích, họ sẽ không tự chủ được mà đi làm một số việc vứt bỏ lương tâm của mình. Thiếp hiểu, và cũng biết rõ đạo lý này.” Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn nhìn nam tử cao cao tại thượng ngồi trên lưng ngựa, dịu dàng nói.

Nàng muốn có một đáp án chính xác, cho dù câu trả lời đó không thể chấp nhận được!

Nàng muốn có thể chân chính cùng người mình yêu sống vai đối mặt hết thảy khó khăn chứ không phải đứng sau lưng chờ hăn bảo vệ, một mình hưởng thụ mọi thành quả do hăn mạo hiểm sinh mệnh, bao bọc nàng trong tình nùng ý mật, mà là một điều khiến hăn phải thừa nhận nàng. Nhưng hiển nhiên, nàng và hăn còn có một con đường rất dài phải đi, muốn hăn thay đổi, tất nhiên nàng cũng phải thay đổi.

Nguyên Kỳ nhìn ánh mắt kiên định từ xa tiến lại, cả người hơi run lên. Trong một khắc hăn tựa hồ đã ý thức được rằng, đương khi muốn bắt lấy thì nhận ra đã không còn kịp nữa. Vì thế, hăn vội vàng nhảy xuống lưng ngựa, cùng nàng dẫm lên một mảng hoàng thổ ướt át.

Hăn vẫn cao hơn nàng một cái đầu, hai người chăm chú nhìn nhau, hăn cúi đầu còn nàng thì ngược mắt lên.

“Không được.” Hăn chau mày cự tuyệt.

“Thái tử đang lo lắng điều gì?” Nàng thở dài nhẹ giọng hỏi lại. Hăn có thể rời khỏi kinh thành trong thời điểm mấu chốt này để tìm nàng cũng đủ để nói rõ nàng ở trong lòng hăn quan trọng vô cùng. Chỉ là, nàng đã hứa là sẽ quay lại mà hăn còn lo cái gì? Không phải trong thư nàng đã viết rất rõ rồi sao.

Lo lắng điều gì ư? Đôi mắt Nguyên Kỳ cấp tốc lộ vẻ âm u.

Trước mắt mọi người, hăn khoác tay lên vai nàng. Nàng nghiêng đầu nhìn những ngón tay thon dài trên vai, sạch sẽ vô cùng, nếu ở thời hiện đại hăn nhất định rất thích hợp đàn dương cầm, tất cả những âm phù tình cảm lưu động theo đầu ngón tay hăn nhất định là một hình ảnh rất tuyệt vời.

Nàng kéo khóe miệng cười, cảm nhận hơi lạnh từ lòng bàn tay hăn truyền tới. Hai tay của hăn lúc nào cũng vậy, dù nàng xoa bóp như nào, trong bao lâu cũng không thể khiến nó ấm áp được, có lẽ bàn tay hăn lạnh băng bẩm sinh rồi.

Tay hắn khẽ run lên, tuy những người khác không thấy nhưng nàng có thể cảm nhận được rất rõ ràng, bờ vai mình đang truyền đến từng trận run rẩy.

Nàng không kịp trở tay bị hắn ôm thẳng vào trong lòng. Hắn dùng giọng nói chỉ đủ để hai người nghe thấy, vẫn rất trầm nhẹ, có chút không nỡ nhưng vạn phần bất đắc dĩ thì thầm bên tai nàng, “Chỉ một lần này.”

Lời vừa nói ra, tiếng lòng của Nguyên Kỳ kịch liệt rung động. Không ai biết được hắn tuyệt đối không muốn để nàng rời đi.

Mộ Dung Ca cảm giác được khoe mắt cay cay, vòng tay ôm ấp này ấm áp hơn bất cứ khi nào. Nàng cũng ôm chặt hắn, cảm nhận nỗi rối rắm trong lòng hắn lúc này, “Thái tử cũng biết tâm ý của thiếp chứ?” Nàng đang làm nũng hắn, nàng cũng có buồn, lại có chút cảm xúc chuyển giao khó nói rõ, chỉ biết thấp giọng hỏi hắn.

“Từ lâu bản cung đã biết.” Nguyên Kỳ nhẹ giọng trả lời. Hắn cúi đầu nhìn mái tóc đen nhán, hương thơm nhàn nhạt tươi mát truyền vào tận khoang mũi, mùi vị quen thuộc này khiến hắn vô cùng thoải mái, cõi lòng dậy sóng cũng dần dần bình lặng trở lại.

Giọng nói mềm nhẹ của tình lang vang lên trên đỉnh đầu, đáy mắt nàng dần bị ý cười chiếm cứ, “Thiếp cũng biết” Nếu không có vài phần chắc chắn sao nàng lại dễ dàng theo hắn trở về Hạ quốc? Nếu không nắm chắc có thể cải tạo được con người hắn sao nàng có thể quyết tuyệt đi Tề quốc lần này chứ?

Nguyên Kỳ hơi hếch mày, thấp giọng nói: “Sau khi về đây, nhất định bản cung sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng đâu.”

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Ca đã đầy ý cười trong suốt, nhìn hắn một hồi mới buông lỏng tay. Xoay người không hề nhìn lại, trực tiếp đi thẳng về phía Lưu Vân, mệnh lệnh: “Đi thôi.”

Lưu Vân mặt không biểu cảm nhưng lòng vẫn có chút kinh ngạc, rốt cuộc khi này Mộ Dung Ca đã nói gì với Hạ quốc thái tử? Sao Hạ quốc thái tử lại đồng ý để nàng đến Tề quốc? Hắn gật đầu đáp: “Tuân.”

Mộ Dung Ca bước nhanh về phía trước cho đến khi bước lên xe ngựa cũng không hề liếc mắt nhìn Nguyên Kỳ một lần.

Nguyên Kỳ nhìn theo bóng lưng nàng dần biến mất trước mặt, đôi mắt đen láy càng trở nên sâu thẳm, cô gái này dù đến hay đi, đến cả giả vờ cũng vô cùng thư thái thướt tha! Không muốn rời khỏi mà vẫn kiên quyết rời đi. Chỉ vì những phán đoán không thể xác định trong lòng mà phải quyết tâm tìm kiếm đáp án? Chỉ là muốn thanh lọc tình cảm của bọn họ đến độ tinh khiết, một chút khiếm khuyết nàng cũng không chấp nhận được...

Bên trong xe ngựa, thần sắc Mộ Dung Ca lạnh nhạt tựa hồ những gì phát sinh khi này không hề ảnh hưởng đến nàng. Song chỉ mỗi nàng biết, trong vòng tay hắn nàng đã chần chừ...

Đêm đó nàng không ngủ được, suy nghĩ thật lâu mới quyết định tạm thời rời đi, đến Tề quốc một chuyến, sau đó mới ghé qua Lương quốc. Đến khi mọi nghi hoặc trong lòng được giải quyết, nàng phải củng cố bản thân để khi trở lại bên người Nguyên Kỳ sẽ không trở thành tảng đá kiềng chân hắn, để Lan Ngọc và Nguyên Du lợi dụng, trở thành chướng ngại vật trên con đường của hắn. Đồng thời cũng muốn nhân khoảng thời gian này cho hắn hiểu rõ, nàng đã chuẩn bị tất cả tâm lý đón nhận hết thảy mọi thứ thuộc về hắn.

Huống hồ, nếu nàng không ở Hạ quốc hắn cũng sẽ không bị khoanh tay bó chân, nàng sẽ không thành vật phẩm để uy hiếp hắn. Hơn nữa, điều nàng không muốn thấy nhất chính là khiến hắn phải hối hận suốt cuộc đời!

Có đều, đây không phải là việc trong một sớm một chiều.

Nàng không thể tiếp tục chờ đợi, cần phải chủ động đi làm chút gì đó.

Nàng biết rõ nếu cứ như vậy rời đi hẳn nhất định sẽ không cam tâm, song nàng nhất định phải làm như thế.

Lưu Vân mệnh lệnh cho binh lính khởi hành. Cho dù Nguyên Kỳ có hội hận hẳn cũng sẽ mang Mộ Dung Ca đến Tề quốc một lần.

Bụi đất tứ tung vây quanh, một chiếc xe ngựa, chục con tuấn mã như bay mà đi dần dần biết mất trong chốn bụi trần.

Nguyên Kỳ thấp liềm tầm mắt, thất thần nghĩ đến một số chuyện.

Đằng sau có người yên lặng bước tới thấp giọng hỏi: “Thái tử, bây giờ có trở về kinh đô không?”

Chỉ dùng mấy ngày thời gian mà có thể từ kinh đô phóng đến biên giới, thái tử không ngủ không nghỉ suốt mấy ngày, nếu bây giờ lên đường hồi kinh ngay không biết cơ thể thái tử có chịu nổi không.

“Việc hôm nay không thể truyền ra ngoài! Nếu bản cung nghe được lời đồn phong phanh, giết không tha!” Ánh mắt Nguyên Kỳ tối sầm lại, lạnh giọng mệnh lệnh.

“Tuân.” Mọi người cao giọng đáp lại.

Nguyên Kỳ nhảy lên lưng ngựa cầm chặt dây cương, một lần nữa nhìn về phía xa nơi bóng nàng mất hút, thần sắc dần trở nên mê mông, tựa hồ có vài phần lãnh liệt. Hắn nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, hạ lệnh: “Hồi kinh!”

...

Trong tấm cung, Lan Ngọc véo máy trầm tư, lòng thầm nhủ: ‘Sao Nguyên Kỳ lại tìm được xưởng binh khí? Nếu Nguyên Kỳ có thể tìm thấy, hiển nhiên cũng sẽ có chút dấu vết để hẳn lần ra.

Hắn cần phải suy nghĩ thật kỹ, nên từ bắt đầu xuống tay từ đâu để có thể làm ít mà đạt được thành quả lớn.

“Nguyên Kỳ, ta chưa bao giờ là thủ hạ bại tướng của ai, người đã âm thầm hành động để đạt được mục đích thì ta tất nhiên cũng sẽ có được.”

...

Hoàng cung Tề quốc.

Triệu Tử Duy chăm chú nhìn lá thư trong tay, là phi cấp truyền thư của Lưu Vân.

Giờ phút này, Lưu Vân đã bí mật đem Mộ Dung Ca về kinh thành.

Song Lưu Vân cũng cho biết, hắn chưa cần đến kinh đô Hạ quốc để tìm Mộ Dung Ca, mà gặp được nàng ngay tại biên giới, thậm chí nàng còn cự tuyệt Nguyên Kỳ khi tìm đến đó, rất cố ý muốn đến đây. Tựa hồ đây không phải là tác phong làm việc của Mộ Dung Ca. Lúc trước nàng kiên quyết cùng Nguyên Kỳ trở về Hạ quốc mà?

Hay... nàng đã biết cái gì? Vốn còn cho rằng những gì hắn đã làm để cho nàng đến đây một lần nữa là chuyện không tưởng, bởi vì chắc chắn Nguyên Kỳ sẽ không dễ dàng thả nàng đi.

Ngón tay hắn khẽ lướt qua đồng hồ sơ trên bàn, từng tiếng giấy sột soạt thanh thúy vang lên bên tai. Hắn dần dần chìm vào mớ tâm sự riêng.

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Lại qua mấy ngày không nghỉ chạy đường, rốt cục Nguyên Kỳ đã trở về kinh đô Hạ quốc.

“Khởi bẩm chủ công, ám vệ âm thầm đi theo Mộ Dung Trắc phi có hồi báo, một đường an toàn vô sự.” Gia Kiệt nhìn Nguyên Kỳ mới vừa tắm rửa xong, nghỉ ngơi không đến một canh giờ, thấp giọng bẩm báo.

Nguyên Kỳ đang mài nghịch chú cá vàng nhỏ trong tay, thần sắc thoảng trầm tư gật gật đầu: “Ừm.”

“Ngoài ra, hai ngày trước ty chức nhận được tin của bên Lâm Khinh Trần, hãn đã chết ở trong tay đại tướng quân Tề quốc Lưu Vân. Khánh Lâm vương có phái người ứng cứu nhưng không thể thành công.” Gia Kiệt thấp giọng nói tiếp.

Nguyên Kỳ gật gù, hãn chưa từng xem trọng Lâm Khinh Trần, bằng tâm cơ của Lâm Khinh Trần nếu có đủ cơ hội tương lai nhất định sẽ có một phen sự nghiệp. Chỉ tiếc bên người phải dặt theo Lâm Thiện Nhã. Huống hồ, Lưu Vân có hận tất báo, một lòng sục sôi lửa phục thù, và cũng là nguyên do Triệu Tử Duy để Lưu Vân ra tay.

“Hai ngày nay Lan Ngọc có hành động gì không?” Nguyên Kỳ hỏi.

Gia Kiệt cúi đầu trả lời: "Không có."

Bây giờ đến đầu thu không tới một tháng, trong khoảng thời gian này nhất định sẽ có trò hay để xem.

“Chủ công, đây là thư tín do Mộ Dung Trắc phi nhờ chương quỳ của trà lâu mang tới.” Gia Kiệt lấy từ trong người ra một lá thư giao cho Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ nhú mày lộ vẻ kinh ngạc, mấy ngày trước đã sai người đưa tới?

Vừa mở thư ra, trên tờ giấy Tuyên Thành trắng phau, từng nét từng nét chữ xinh đẹp ánh vào đôi mắt hãn.

Nhất thời, vầng mắt khô ráp bỗng dấy lên chút chua xót.

Nàng... nàng đã vì hăn suy nghĩ rất nhiều! Không phải nàng ra đi không lời từ biệt, cũng chưa từng nghĩ sẽ rời xa hăn.

Cô gái này... tiểu a đầu này... Hăn thật sự may mắn làm sao khi có được nàng!

Trong tửu lâu, mấy ngày đi đường liên tục, rốt cục Mộ Dung Ca đã có thể tạm thở phào.

Nước canh của tửu lâu này quả không tệ, thanh mát mà ngon miệng. Ngồi trong xe ngựa lắc lư suốt mấy ngày, muốn nhất chính là được hớp một ít canh nóng thanh đậm dễ tiêu hóa.

Sau khi uống được hai chén, Mộ Dung Ca cảm thấy vùng bụng ấm áp vô cùng, tâm trạng qua đó cũng thoải mái lên rất nhiều.

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Thập và Lưu Vân ở một bên cũng uống liên mấy bát canh. Bởi vì hai người không thể nói chuyện, hơn phân nửa là Tiểu Thập viết còn Lưu Vân đọc. Dường như hai năm trước, quan hệ của hai người cũng khá tốt, bây giờ có thể trò chuyện, nàng nhận thấy hai người lưu động chút ít tình huynh đệ.

Nàng hé miệng cười nhìn Lưu Vân, thấp giọng hỏi: “Khi nào đi tiếp?”

Lưu Vân cẩn thận buông tờ giấy trong tay, nhìn nàng đáp: “Nghỉ ngơi thêm một canh giờ đã.” Mấy ngày nay hăn nhận thấy nàng không thích ngồi xe ngựa, khí sắc cũng mệt mỏi đi rất nhiều, bây giờ còn khoảng mấy ngày đường là đến kinh thành, nghỉ ngơi thêm một canh giờ cũng không sao.

Mộ Dung Ca gật gật đầu, quay đầu nhìn ra ngoài phố.

Loáng thoáng trong lúc đó, cách đó không xa vang đến tiếng trò chuyện của nhiều người.

“Cái người đã từng là Kinh Nam vương của Phong quốc có ý đồ khơi mào dân chúng Tề quốc bạo loạn đã chết trong tay Lưu đại tướng quân!”

“Người này ta biết, lúc Phong quốc còn chưa bị diệt vong hẳn từng là thái tử, nhưng sau này lại là người khác đẳng cơ. Vốn dĩ còn cho rằng người này không có dã tâm, không ngờ lại ở sau lưng làm ra những việc khiến người ta khinh thường như vậy!”

“Đúng vậy, cũng may có Lưu đại tướng quân kết liễu hẳn, bằng không để người này còn sống trên đời nhất định sẽ khiến dân chúng rơi vào cảnh khuất nhục lắm than!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, Lâm Khinh Trần đã chết ư?

Còn là chết trong tay Lưu Vân!

E là có chết Lâm Khinh Trần cũng không nghĩ đến, vốn nên ở Tề quốc tạo một phen sự nghiệp lại rơi vào tình cảnh này! Lâm Khinh Trần đang âm thầm làm ra rất nhiều chuyện khiêu khích địa vị của Triệu Tử sao Triệu Tử Duy lại dễ dàng tha thứ cho hắn! Lưu Vân một lòng trung thành với Triệu Tử Duy, hiển nhiên sẽ truy cùng giết tận Lâm Khinh Trần! Dựa vào năng lực bây giờ của Lưu Vân, giết một tên Lâm Khinh Trần tuyệt đối không khó! Nếu lúc trước Lâm Khinh Trần có thể thật sự không màng đến danh lợi, có lẽ hôm nay vẫn còn nhận được sự tôn trọng của người đời!

Quay đầu nhìn Lưu Vân, thần sắc hắn vẫn thâm trầm, hơi do dự nói: “Lâm Khinh Trần đáng chết.” Hôm đó dường như Lâm Khinh Trần đã chuẩn bị vẹn toàn, dùng không ít sự tình để uy hiếp hắn. Sao hắn lại bỏ qua cơ hội lần này được! Thề tất phải giết cho được Lâm Khinh Trần! Rõ ràng là vương gia của một phế quốc tương đương với chúng dân, thế nhưng còn dám âm thầm gây bất lợi cho hoàng thượng. Lâm Khinh Trần đáng chết vạn lần!

Hắn còn nhớ rất rõ khi mũi kiếm đâm thẳng vào tim của Lâm Khinh Trần, Lâm Khinh Trần còn tự giễu cười: “Ta hao tổn biết bao công sức chỉ để chờ ngày Triệu Tử Tận dâng cơ, không ngờ lại tiện tay ‘giúp người may áo cưới’ để bản thân lưu lạc đến tình trạng hôm nay! Chết trong tay của người ta thật không cam lòng!” (Giúp người may áo cưới: ý chỉ còn cho

rằng làm việc có lợi cho mình, ai ngờ bản thân thì xôi hỏng bỏng không, còn người khác thì hưởng trọn lợi tức)

Hắn chỉ tay lên trời cuồn cuộn cười to, mắt đầy sát khí, “Từ lâu người đã đáng phải chết!” Hắn chưa từng chần chừ, thậm chí dùng toàn lực đâm thẳng một nhát vào ngực Lâm Khinh Trần! Dòng máu tươi nóng bỏng gay mũi lại khiến tim hắn thở phào nhẹ nhõm! Những người có ý đồ muốn mưu hại hoàng thượng đều đáng chết cả.

Lâm Khinh Trần chỉ cúi đầu nhìn màu máu đỏ hồng dũng phun trào, rồi ngửa mặt lên trời cười, “Đáng thương cho cho đời ta, một lòng tử mĩ tính kế, không ngờ lại rơi vào kết cục ngày hôm nay! Ta không cam lòng! Thật sự không cam lòng.”

Mộ Dung Ca cười nhẹ nhìn Lưu Vân đang thất thần, “Đúng vậy.”

Nàng nhìn dòng người ngoài cửa sổ, trong đầu chợt nghĩ ra điều gì đó bèn thấp giọng hỏi: “Sức khỏe của hoàng thượng dạo này có tốt không?” Chỉ một ít ngày tiếp xúc, có vẻ Triệu Tử Duy đã chuẩn bị trước, thản nhiên đối mặt với chuyện sinh tử. Một Triệu Tử Duy như vậy quả khiến người ta có chút không quen thuộc.

“Long thể không tốt. Lúc bản tướng đến tìm Mộ Dung Trắc, đã nhiều ngày hoàng thượng chưa từng chợp mắt.” Lưu Vân định thần, thấp giọng đáp.

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi lóe lên, có vẻ gần đây Triệu Tử Tận cũng có hành động.

“Chắc Mộ Dung Trắc phi cũng biết vì sao hoàng thượng phải gặp người?” Lưu Vân do dự một chút rồi mới lên tiếng dò hỏi.

“Có gì xin Lưu tướng quân cứ nói thẳng ra.” Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Ca lia ngay về phía Lưu Vân có chút bức bách. Hiển nhiên nàng

muốn gặp Triệu Tử Duy là có ý của nàng, nhưng phép thử của Lưu Vân khiến lòng nàng nảy sinh chút nghi vấn.

Lưu Vân cúi đầu, “Bản tướng chỉ biết hoàng thượng tuyệt đối sẽ không bao giờ gây bất lợi với Mộ Dung Trắc phi. Chỉ là bản tướng thật sự hy vọng lúc hoàng thượng gặp nguy hiểm, Mộ Dung Trắc phi có thể niệm tình ngày ấy người còn là thái tử đã ra tay cứu người trong nước sôi lửa bỏng.” Lưu Vân chau mày lại vô cùng rối rắm. Hắn biết rõ không nên đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng hiện tại hắn có một dự cảm rất xấu, tựa hồ hoàng thượng sắp gặp nguy hiểm!

Mộ Dung Ca thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói một lời.

Mưa gió quả khó lường, trước đó một khắc vẫn là trời trong nắng ấm, vàng thái dương soi rọi trên cao, ngay sau đó lại là một trận cuồng phong quật khởi, mưa to gió lớn không ngừng.

Cơn mưa bất chợt này khiến Lưu Vân không thể không đưa ra quyết định ở lại khách sạn tạm nghỉ một ngày.

Vốn dĩ cho rằng mưa gió sẽ dừng lại vào ngày thứ hai, không ngờ hôm sau sắc trời vẫn âm u không chút biến chuyển, ngược lại còn tệ hẳn đi! Dòng người sốt ruột che ô chạy toán loạn dưới dòng nước mưa đều quay trở về trong vòng không đến một canh giờ.

Chỉ sau một đêm mưa to, dòng nước cuồng cuộn dâng lên, cây cầu phía trước đã bị gãy, tuyệt đối không thể sang sông!

Bất luận người đi đường có việc gấp rút hay không cũng đều phải dừng lại! Đây là con đường duy nhất thông đến kinh thành Tề quốc! Tuyệt đối sẽ không có con đường khác!

Mộ Dung Ca đứng trong phòng lầu hai nhìn ra cửa sổ, thời tiết âm trầm khiến lòng nàng càng tối tăm dấy lên rất nhiều dự cảm không lành! Đúng là

kiểu thời tiết này rất dễ khiến tâm linh người ta nhiều loạn buồn chán! Tựa hồ mọi việc đều không phát sinh theo chiều hướng thuận lợi.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, dòng nước vẫn dào dạt tuôn trào, căn bản không thể bắc lại cây cầu được.

Tuy ngoài miệng không nói nhưng nàng biết trong lòng Lưu Vân nóng như lửa đốt! Không ai biết được tình hình trong kinh hiện giờ như nào. Liệu có phải trong mấy ngày mưa gió bão bùng này sẽ xảy ra những điều mà cả đời nàng không bao giờ muốn nhìn thấy?

“Đã hai ngày bản tướng không nhận được tin tức của hoàng thượng.” Lưu Vân đứng phía sau Mộ Dung Ca, khuôn mặt khó kiềm nén sự lo lắng, trầm giọng nói.

Mộ Dung Ca gật gật đầu: “Chờ một lát, chúng ta không cần đợi cầu được sửa sang lại, chỉ cần chờ dòng nước không quá xiết và hung hiểm sẽ bơi qua sông.” Nếu không có mười ngày nửa tháng, e là cây cầu cũng không thể hoàn thành được!

Cục diện lúc này thiên biến vạn hóa, bọn họ thật sự không thể đợi thêm được nữa.

Bơi qua sông chính là biện pháp duy nhất.

Lưu Vân như tỉnh trong cơn mê, “Bản tướng biết bơi, chỉ là không biết Mộ Dung Trắc phi và Tiểu Thập thế nào?”

“Được, vậy người đi chuẩn bị đi, đồng thời quan sát tình hình của dòng chảy.” Mộ Dung Ca gật trả lời.

“Tuân.” Lưu Vân lập tức ra khỏi phòng, hẳn phải chuẩn bị chu đáo mọi thứ mới được.

Khi cửa phòng được đóng lại, Mộ Dung Ca hơi nheo mắt lại nhìn về đám mây đen ở phía chân trời, nếu mưa vẫn tiếp tục rơi như vậy, chỉ sợ không phải nàng muốn bơi là có thể bơi qua được. Nàng chỉ đành tự giễu cười: “Không lẽ số trời đã định sẵn?”

Trong cơn mưa gió này sẽ thay đổi cái gì, không ai biết?

Nàng thở dài một tiếng, chau mày nhìn cơn mưa đã tạm dừng lại được nửa canh giờ, bây giờ lại tiếp tục ào ạt rơi xuống! Phải đến bao giờ mưa mới có thể tạnh đây?

Lại cúi đầu nhìn chú cá vàng nhỏ trong tay, đây là vật Nguyên Kỳ đã đổi với nàng, hiện tại chú cá trong tay này tinh xảo và quý giá hơn rất nhiều, không biết hiện giờ hãn đang ở trong cục diện gì nữa?

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Mấy ngày nữa sẽ là đại hôn giữa thái tử và tiểu thư nhà Thượng Quan!

Là ngày đại hôn của thái tử nên hết thảy bố trí đều vô cùng xa hoa.

Đến cả Bạc Khang các của phủ thái tử cũng được tân trang để đón tiếp tân nhiệm chủ mẫu vào phủ.

Đột nhiên trong phủ tể tướng truyền đến một tin xấu, Thượng Quan tiểu thư bị nhiễm bệnh tật nằm suốt trên giường không dậy nổi, dù đã có rất nhiều vị ngự y đến khám cũng không tìm ra nguyên do. Thật ra cũng không ai biết tin tức này là thật hay giả, dù gì vài ngày nữa là lễ thành hôn, có sao Thượng Quan tiểu thư lại đổ bệnh không kịp thời như vậy?

Sau này, khi đám ngự y đến bắt bạch hợi chẩn tuyên bố là Thượng Quan tiểu thư bị trúng tà!

Nhận được tin này, Nguyên Kỳ chỉ thở dài một tiếng, hy vọng đến ngày đại hôn tiểu thư nhà Thượng Quan có thể bình an vô sự!

Hoàng tộc cưới vợ, sao có thể cưới về một con ma ốm?

Thế nên Thượng Quan tể tướng tất bật đi tìm người trừ tà, cúng bái vồn vộn suốt ba ngày trong phủ nhưng bệnh tình của Thượng Quan tiểu thư vẫn không thuyên giảm!

Việc đã đến nước này, Thượng Quan tể tướng đành bất đắc dĩ xin dời lại hôn lễ, thượng tấu đương triều thiên tử thỉnh cầu kéo dài ngày đại hôn! Nếu trong vòng một năm Thượng Quan Ngọc Nhi khỏe lại thì hôn lễ sẽ được định vào ngày này sang năm, bằng không thỉnh cầu thánh thượng hủy bỏ hôn ước.

Nguyên Du nghe vậy liền hỏi ý kiến Lan Ngọc. Tuy Lan Ngọc rất muốn lợi dụng việc Nguyên Kỳ chống lại thánh chỉ, song Nguyên Kỳ làm việc quá mức tỉ mỉ, hơn nữa chuyện lần này là do Thượng Quan tể tướng chủ động dâng tấu sớ, chỉ đành đồng ý. Huống chi, mấy ngày trước Mộ Dung Ca rời khỏi phủ thái tử đã không nhận được tin tức. Trước mắt, hẳn vẫn âm thầm truy tìm song vẫn không thu hoạch được tin tức của Mộ Dung Ca.

Thế là hôn lễ được kéo dài đến năm sau.

Tin này truyền ra ngoài khiến dân chúng ồ lên kinh ngạc!

Hôn sự của đương kim thái tử cứ kéo dài một lần lại một lần, không lẽ đây là số trời đã định sẵn, Thượng Quan tiểu thư thật sự không xứng với thái tử? Cho nên mới liên tục gặp bất trắc như vậy.

Lời đồn được tán ra đã đẩy lên một tràng nghị luận không thể ngăn cản.

Thượng Quan Ngọc Nhi nghe thấy liền mặt đỏ tai hồng, nếu không phải do nàng phải nương theo thế cục mà quyết định thì sao lại để dân chúng Hạ

quốc bàn luận mình như vậy! Nếu một năm sau địa vị của Đông cung thái tử được củng cố, tất nhiên nàng sẽ gả vào phủ thái tử không khỏi nghi ngờ. Ngược lại, nếu một năm sau, địa vị của thái tử bất ổn nàng vẫn có thể toàn thân trở ra.

Nguyên Kỳ nằm ở trên ghế nằm, tư thái nói không nên lời thanh thanh nhã, hẳn tùy ý lay động bộ sách, nghe Gia Kiệt tự thuật hôm nay thám đến tin tức.

"Thượng Quan tể tướng thật giỏi mưu tính. Trong vòng một năm, mọi việc sẽ có kết quả. Làm như vậy xem như cả hai bên đều không phải đắc tội." Khóe môi Nguyên Kỳ lạnh nhạt nhếch lên.

Gia Kiệt gật đầu nói: "Thượng Quan tể tướng quả biết lựa chọn, chỉ muốn ngồi yên làm ngư ông đắc lợi. Muốn chiếm hết mọi ưu thế ư, làm sao có chuyện tốt như vậy! Ty chúc cho người đến phủ tể tướng thám thính đã trở về, căn bản Thượng Quan tiểu thư không có bệnh."

"Nếu họ đã muốn diễn trò thì cứ để họ an tâm mà diễn nốt đi." Nguyên Kỳ nâng tách trà lên nhấp một ngụm, thanh thanh nói.

"Tuân." Gia Kiệt đáp ngay. Bây giờ nhìn lại mới thấy, tầm nhìn của hắn không bằng một góc của thái tử, không ngờ sự tình phát triển đến nông nổi này, Thượng Quan tể tướng căn bản không đáng tin nhiệm.

Nguyên Kỳ buông sách xuống, hơi nheo mắt nhìn ra phía xa, không biết bây giờ Mộ Dung Ca đã đến kinh thành Tề quốc chưa?

"Chủ công, hiện giờ có nên hành động không?" Gia Kiệt do dự rất lâu mới hỏi.

Nguyên Kỳ nhìn hắn, thấp giọng nói: "Không phải từ sớm đã hành động rồi sao? Cứ nhẫn nại chờ đợi, ngồi xem trò hay đi." Lan Ngọc sẽ không đợi được lâu, bên cạnh đó, sức khỏe của Nguyên Du cũng tuyệt đối không cho

phép hăn chờ quá lâu. Tuy rằng những năm gần đây Lan Ngọc cũng âm thầm làm không ít việc nhưng đến cuối cùng, thời khắc quan trọng nhất vẫn là phải dựa vào Nguyên Du.

Nghĩ đến đây, Nguyên Kỳ ánh mắt có chút mê ly. Đã đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng sắp chờ được một dấu chấm tròn ở cuối câu rồi.

“Tuân.” Gia Kiệt cả kinh, không ngờ chủ công đã sớm có phòng bị, xem ra cũng đã bắt đầu hành động rồi. Những năm gần đây hăn luôn âm thầm dự đoán, không biết chủ công đang đợi cái gì, hay là muốn đạ được cái gì, tựa hồ chủ công đối với ngôi vị hoàng đế cũng không phải rất kỳ vọng.

Đáp án này, Gia Kiệt rõ hơn ai hết. Không lâu sau, câu trả lời cũng sẽ được công bố mà thôi.

...

Lại qua ba ngày, thời tiết tốt đẹp đã chuyển tốt, thế nước đã không còn mãnh liệt, tương đối bình ổn.

Lưu Vân lo lắng nhìn Mộ Dung Ca: “Mộ Dung Trắc phi, chịu được không? Nếu không được chúng ta vẫn có thể chờ thêm ít ngày.”

Mộ Dung Ca hơi nheo mắt nhìn dòng nước không biết nông sâu, thần sắc thoáng trầm ngưng lắc đầu, “Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”
Mấy ngày nay không hề nhận được tin tức cũng đủ khiến nàng thấp thỏm. Không biết tình hình hiện giờ ở kinh đô Tề quốc như nào? Đám người Triệu Tử Duy, Triệu Tử Tận đang ở trong tình huống gì?

Về vấn đề này, bọn họ đều không có đáp án.

Thần sắc Lưu Vân trầm xuống, biết rõ những lo lắng của Mộ Dung Ca không hề dư thừa. “Bản tướng sẽ theo sát Mộ Dung Trắc phi, nếu có gì

không ổn, thỉnh Mộ Dung Trắc phi lập tức đập lên vai bản tướng để bảo toàn sinh mệnh. Tuyệt đối không được do dự.

Đồng tử của Mộ Dung Ca hơi co lại.

Tiểu Thập cuống quít khoa tay múa chân, “Đã đợi mấy ngày, thật ra cũng có thể đợi thêm vài hôm, cần gì phải mạo hiểm như thế?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 197

"Tiểu Thập, đợi cầu sửa xong phải mất ít nhất nửa tháng thời gian. Hơn nửa, trong nửa tháng này ai có thể cam đoan sẽ không tiếp tục đổ mưa." Mộ Dung Ca trầm giọng nói. Nàng ngẩng đầu nhìn lên sắc trời u ám, khó bảo đảm hai ngày đẹp trời này sẽ không là tiết trời ngăn ngủi thoáng qua!

Bọn họ không có nhiều thời gian để tiếp tục đợi nữa.

"Nhảy." Ánh mắt không chút e ngại của Mộ Dung Ca nhìn ra phía trước. Nghĩ kỹ kiếp trước đi du lịch giữa biển lớn, một vùng biển bàng bạc bao la, sóng to quật khởi không nhìn thấy bến, nàng còn có gan mạo hiểm, như vậy đối mặt với dòng sông tương đối bình lặng trong lúc này, sao nàng có thể khiếp đảm sợ hãi được?

Huống hồ, lúc rời khỏi Hạ quốc, nàng có phi cấp truyền thư đến xưởng binh khí, một tháng sau sẽ gặp nhau tại Hạ quốc, khi đó nàng sẽ tuyên cáo cho thế nhân một thân phận khác của mình.

Cho nên, không thể trì hoãn thêm nữa.

...

Kinh đô Tề quốc.

Cơn mưa to cũng liên tục bủa vây cả tòa đô thành.

Khi mặt trời tỏa chiếu khắp nơi, trong Tề quốc hoàng cung bị một tin kinh thiên động địa khiến lòng người thấp thỏm lo âu! Hoàng cung suốt mấy

chục năm qua luôn bình lặng không gợn sóng đã vì vậy mà dấy lên một mùi máu tanh!

“Đương kim thánh thượng là dùng mưu đoạt vị! Hai năm trước tiên hoàng từng lập di chiếu truyền ngôi cho Thập hoàng tử Triệu Tử Tận! Đương kim thánh thượng để thuận lợi đăng cơ đã làm giả di chiếu! Đúng là hành vi trái ý trời!”

Sau khi tan triều, tin tức này đã lan truyền khắp hoàng cung và khắp hang cùng ngõ hẻm trong kinh thành.

Cơ hồ mọi người đều biết, đương kim thiên tử cũng chỉ là soán vị mới có được!

Trong ngự thư phòng, thần sắc Triệu Tử Duy tối dần đi nhìn đám thần tử quỳ đầy trên mặt đất, những người này bình thường rất coi trọng hãn, thậm chí có thể vì hãn mà hy sinh tính mạng, có thể xem như tâm phúc. Chỉ là... dù cào rách da mặt cũng nghĩ không ra cách ứng phó việc hôm nay.

Tình thế nghịch chuyển, Triệu Tử Tận quả có thể dùng một tốc độ phi thường đẩy hãn vào chỗ chết, đánh ngay một điểm trí mạng khiến hãn trở tay không kịp.

Thực ra, mới hôm qua hãn đã nắm giữ bằng chứng để chứng minh Triệu Tử Tận có ý mưu phản, nhân lúc lâm triều đã sai người đến phủ Khánh Lâm vương bắt người! Không ngờ tin tức này đã đến trước khiến hãn không kịp phản ứng!

Thậm chí, bây giờ còn nhận được tin Triệu Tử Tận đã mang theo di chiếu của tiên hoàng đánh thẳng vào hoàng cung!

Cũng vào giờ khắc này hãn mới xác định, đương lúc hãn cùng Nguyên Kỳ hợp mưu, Triệu Tử Tận và Nguyên Kỳ cũng đang hợp tác ám toán hãn. Quả nhiên thánh chỉ thật ở trong tay Nguyên Kỳ. Đối với Nguyên Kỳ, trước

sau hăn vẫn là một cái gai trong mắt Nguyên Kỳ. Nếu có thể lợi dụng bàn tay của Triệu Tử Tận mà loại trừ hăn, đồng thời đủ năng lực đâm lén một nhát sau lưng Lan Ngọc, với Nguyên Kỳ nghĩa cử này hoàn toàn đáng để làm!

Con người Nguyên Kỳ đáng sợ đến nhường nào.

Có thể ở sau lưng làm ra biết bao việc khiến người ta phải kinh sợ, như bóng đêm âm u bao phủ lấy một vùng trời, nắm mọi thứ trong lòng bàn tay khiến người ta căn bản không có khả năng đánh trả!

“Hoàng thượng, do vấn đề của di chiếu thật giả nên một nửa quan viên trong triều đã mất tự tin đối với hoàng thượng, mà bây giờ Khánh Lâm vương đột nhiên dẫn binh công đánh hoàng cung, khí thế ồ ạt, thật sự không để chúng ta có thời gian nghĩ cách. Hiện tại, phần lớn binh lực của chúng ta đều ở biên giới, trong cung chỉ có hơn ngàn tên thị vệ, e khó có thể chống cự được hai vạn tinh binh của Khánh Lâm vương. Huống chi... lần này bức cung, Khánh Lâm vương cũng có thể nói là danh chính ngôn thuận.” Một viên quan nơm nớp lo sợ nói.

Những lời này đều là sự thật chứ không hề khoe khoang khoác lác.

Những viên quan khác cũng biết rõ, hoàn cảnh hiện giờ là tuyệt đối nguy hiểm không lối thoát.

“Hoàng thượng, hiện giờ chúng ta phải làm thế nào cho phải?” Một viên quan khác ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy đã trầm mặc một lúc lâu.

Trong cung mọi người đều thấp thỏm lo sợ, mặc dù có hoàng thượng ở đây cũng khiến mọi người không bị dọa đến vỡ tổ, song một khi nguy cơ đến gần, đâu phải nói hai ba câu là có thể giải quyết? Huống hồ, nếu di chiếu kia là thực, việc xảy ra tiếp theo nhất định sẽ khủng bố đến vạn phần!

“Đội.” Thần sắc Triệu Tử Duy lãnh liệt vô song như tảng băng trôi mặt không đổi sắc. Bây giờ hẳn đối mặt với vấn đề gì, cũng đều mang khí phách hào cường của mình.

Không đến phút cuối tuyệt nhiên cũng sẽ hạ kết luận!

Triệu Tử Duy hơi nheo mắt nhìn ra cách đó không xa, mấy ngày nay mất đi liên lạc với Lưu Vân, không biết giờ phút này Mộ Dung Ca có an toàn hay không? Có phải nàng đã đến gần kinh thành rồi?

...

Triệu Tử Tận cười trên chiến mã, đôi mắt tràn đầy dự vọng quyền lực nhìn chằm chằm cửa cung đang khép chặt! Chỉ cần phá được cánh cửa này, hẳn có thể lập tức xông vào! Nếu không phải do mấy ngày nay trời đổ mưa to, hẳn đã công thành từ sớm rồi! Có điều, bây giờ vẫn chưa có trễ!

Cả tòa kinh thành này đã nằm trong tay hắn rồi!

Vốn dĩ còn cho rằng sẽ phí một khoảng thời gian để đoạt vị, không ngờ bây giờ hắn lại có được di chiếu mà vạn người phải tin phục! Thế nên, muốn lật đổ Triệu Tử Duy cũng không là chuyện khó.

“Vương gia, cửa cung rất vững chắc, trong một khoảng thời gian ngắn tuyệt nhiên không thể đánh vào, ta nên làm gì cho phải?” Một tên tướng lĩnh được Triệu Tử Tận thu mua nhìn cửa cung, trầm giọng hỏi.

Đôi mắt lạnh như băng của Triệu Tử Tận như lóe qua một tia tàn nhẫn, “Công! Đến khi nào phá được cửa cung mới thôi!” Cánh cửa vững chắc không ngừng bị đánh vào sao có thể chắc chắn như lúc ban đầu được?

“Trong hoàng cung có mấy ngàn thị vệ, ai nấy đều một lòng trung thành và tận tâm với hoàng thượng, nhất định sẽ liều chết mà giữ thành. Vương gia, đây nhất định sẽ là một trận huyết chiến gian khổ.” Tướng lĩnh đó nhìn

theo khe cửa dần bị mở ra, hàng ngàn thị vệ vũ trang đang trấn giữ, lập tức nhướng cao mày có chút lo lắng.

“Bốn vương không muốn làm chậm tiến trình công bố di chiếu của tiên hoàng, những kẻ cản đường đều là phản nghịch, giết không tha.” Triệu Tử Tận nhìn cửa cung bị khép chặt đã bắt đầu lộ ra một khe hở hẹp, thần sắc hẳn càng trở nên bình tĩnh. Thậm chí nụ cười tàn nhẫn nơi khóe miệng cũng thở phào. Mà những lời này nói qua miệng tuấn nam như bước từ trong tranh ra đều mang khí thế bá đạo lãnh khốc, vô tình thật khiến người ta không dám tin!

“Tuân mệnh!” Binh lính nghe được lời của Triệu Tử Tận, một lòng nhiệt huyết sôi trào. Bọn họ đều là những người được tiên hoàng lúc còn sống ban cho Khánh Lâm vương, sẽ theo hầu trong bất cứ tình huống nào. Vốn còn cho rằng cả đời này sẽ không có đất dụng võ, không ngờ chỉ mới hai năm, bọn họ đã có thể hùng hổ tác chiến như vậy!

“Tập trung! Công! Phá!”

Từng đợt âm thanh nặng nề vang lên bên tai chấn vang bốn bề, lọt thẳng vào tai của dân chúng khắp kinh thành! Trong hoàng cung, lòng người dần trở nên hoang mang.

Đám hoạn quan cố gắng chạy ngược chạy xuôi trấn an từng người.

“Báo... vương gia, có chuyện không hay! Có hơn một vạn binh sĩ đang phá thành mà vào để bảo vệ đường kim thánh thượng!”

Một tên lính cưỡi ngựa từ phía cửa thành chạy vội đến, vừa nhảy xuống ngựa đã kinh hoàng bẩm báo với Triệu Tử Tận.

Triệu Tử Tận nhướng cao mày, “Xem ra không phải chỉ mỗi bản vương có hành động. Triệu Tử Duy cũng đã sớm có chuẩn bị rồi.” Hẳn không dám xem nhẹ Triệu Tử Duy, quả nhiên đây là lựa chọn chính xác! Phải nói là hai

người chỉ đạo ở sau lưng hẳn đã tính toán vô cùng chính xác! Chỉ là, bây giờ Triệu Tử Tận hẳn không cần dùng đến người nọ ở sau lưng bày mưu tính toán!

“Luống cuống cái gì? Chỉ là một vạn binh sĩ thôi mà.” Triệu Tử Tận lạnh lùng quét mắt qua tên lính đang kinh hoảng, lạnh giọng nói.

Tên lính kia lập tức hoảng sợ cúi đầu, nhiều năm qua trong Tề quốc chưa từng xảy ra cung biến, sự náo động hôm nay chưa biết có thành công hay không, nhưng một khi bị thua thì tuyệt đối sẽ không còn đường sống! Không phải từ sớm bọn họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi sao.

Chỉ là, với uy danh chấn thiên của đương kim thánh thượng nào dễ đối phó.

...

Triệu Tử Duy khép hai tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh chờ đợi. Phía cửa thành bỗng tủa lên rất nhiều pháo hoa, cho dù hiện giờ đang chan hòa ánh nắng nhưng những dòng pháo hoa vẫn nổi trội bay lên và tản ra muôn phần chói mắt.

“Trận ác chiến sắp tới rồi.” Hắc thấp giọng nói.

Đám quan viên đang quỳ dưới đất nghe được giọng nói trầm thấp của Triệu Tử Duy, trên mặt đều lộ một nét tươi cười chờ mong.

“Hoàng thượng, cửa cung sắp bị phá. Tuy hàng ngàn thị vệ có thể chống cự một lát nhưng tình huống hiện giờ quá nguy cấp, chắc hoàng thượng nên tránh đi trước?” Một tên hoạn quan sau khi tìm hiểu tin tức, hộc tốc chạy về khuyên nhủ.

“Đúng vậy, tình thế nguy ngập, hoàng thượng nên tránh mặt trước, trăm lợi không bằng một hại a. Thành hoàng thượng vì chúng sinh mà suy nghĩ,

tuyệt đối không nên mạo hiểm.” Vài tên quan lại trung thành tận tâm khuyên nhủ.

Triệu Tử Duy xoay người lại, ánh mắt sắc bén như chim ưng trên trời cao, “Bây giờ thắng bại vẫn chưa rõ, trăm thân là hoàng đế Tề quốc, quân chủ của một nước sao có thể nhân lúc nguy nan mà đào tẩu? Chẳng phải càng khiến người trong thiên hạ cười chê? Huống chi, ước muốn của Khánh Lâm vương cũng chưa chắc thành công.” Triệu Tử Tận cho rằng sẽ nắm chắc phần thắng sao? Những nỗ lực của hắn trong mấy năm gần đây nào chỉ đơn giản như vậy? Hắn đang chờ.

"Hoàng thượng!" Quần thần kinh hô.

"Ý trăm đã quyết! Các người đi theo bên trăm nhiều năm, luôn trung thành và tận tâm chưa từng vì trăm lao vào hiểm cảnh mà phản bội, trong lòng trăm hiểu rất rõ! Lần này nếu may mắn vượt qua, trăm nhất định sẽ không bao giờ quên, ngày sau tuyệt đối không bạc đãi các khanh.” Triệu Tử Duy nhìn mọi người, chậm rãi nói.

Giọng nói trong trẻo mà không thể phớt lờ vang lên bên tai, hơn phân nửa đám thần tử không ngừng rơi lệ cảm động.

...

Cửa thành chịu trọng kích liên tục hiển nhiên không thể chống cự được bao lâu, ầm ầm bị phá mở!

Mọi người cuồn hét hưng phấn, “Tiến vào!”

Triệu Tử Tận nhìn đám người đông nghịt trước mặt, đều là những thị vệ được trang bị vũ khí tối tân, trong mắt hắn lóe ra một tia bình tĩnh mà kiên định. Quyền lực chi trành nào có chỗ cho sự nhân từ và nương tay.

Lúc này, những ngôi nhà gần đó đều đóng kín cửa sổ không muốn sa vào màn lửa chiến tranh, vì ở đây bọn họ nhất định sẽ chứng kiến được cảnh cung biến đáng sợ này! Cho dù cùng là người Tề quốc nhưng không ai muốn bị liên lụy!

Hai bên nhân mã chém giết, máu tươi đầm đìa, lửa to theo gió dựng cao lên, phần đông phòng ốc đều bị đánh sập, ngọn lửa lan rộng về phía dân chúng, không ít người giãy dụa rên la thống thiết trong làn lửa đỏ.

“Cung biến! Khánh Lâm vương muốn đoạt vị!”

“Khánh Lâm vương cầm di chiếu của tiên hoàng trong tay, muốn đương kim thánh thượng phải thoái vị!”

“Cung biến!”

Mỗi tiếng một hô to, một mảng kinh thiên động địa hỗ tạp khiến dân chúng khó mà nhận biết được! Trong đầu mỗi người một ý tưởng, liệu có phải những ngày tháng yên vui không còn nữa? Cung biến xảy ra đồng nghĩa Tề quốc phải đổi vua!

Việc này không khác gì chiến tranh khiến người ta kinh sợ!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn khó có thể nhận ra người ngựa hai bên đang giao tranh bên nào đang chiếm thế thượng phong, bên nào thiên thời địa lợi nhân hoà đã hết, bên nào là danh chính ngôn thuận!

...

Vài canh giờ trôi qua, trận chiến vẫn ác liệt không giảm.

Dân chúng mà bạo gan dám mở cửa sổ sẽ lập tức nhìn thấy con đường thanh khiết sạch sẽ mọi khi đã nhuộm đầy máu tươi, mùi máu tanh dần dần phát tán trong không gian.

Cảnh tượng trước mắt phải nói là thê thảm không thể tả được!

Màn đêm dần buông, ánh trăng to tròn dần ngoi lên khoảng không. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên thân thể của đám binh lính đã mất đi hơi thở nom nhìn càng bi thảm gấp vạn lần. Cho dù bọn họ phục vụ cho chủ công nào cũng đều là những sinh linh từng có mạng sống.

Chiến tranh quả là tàn không, nhưng không thể tránh khỏi.

Cung biến có tàn không cũng do quyền lực mà ra.

Đến khi Mộ Dung Ca và Lưu Vân đứng trước cửa thành, nhìn cửa thành rộng mở ập thẳng vào mắt chính là những xác chết ngổn ngang, mùi máu tanh xộc mũi.

Cúi đầu nhìn xuống dưới chân, trên đường đầy những vệt máu loang lổ.

Sắc mặt Mộ Dung Ca tái hắc đi, bước chân lão đảo lùi về sau mấy bước. “Rốt cục, chuyện cũng đã xảy ra...”

Trong mơ nàng đã từng thấy qua cảnh này rất nhiều lần, người chết ta sống, song vẫn còn một chút hy vọng, có thể cả đời này sẽ không bao giờ phải xảy ra. Nhưng bây giờ, cảnh thật như mơ, cũng như dự đoán của nàng... nó đã xảy ra!

Cảnh tượng điêu linh thê thảm này nàng tuyệt đối không thể chấp nhận! Càng không thể đối mặt. Nơi này đã từng có rất nhiều người tới lui, trong đây đã từng đầy ắp tiếng cười nói của dân chúng, bây giờ đã hóa thành một bãi máu tươi. Đúng là chấn động lòng người! Chấn động tâm can vốn bình thản vô lo của nàng, một nữ tử đến từ thời hiện đại hòa bình, chưa từng thấy cảnh chinh chiến.

"Hoàng thượng đang lâm nguy." Lưu Vân nhìn tình cảnh trước mặt, sắc mặt đại biến. Tay cầm chắc trường thương, trong mắt đã nhòe hơi lệ, “Đáng

chết mà!” Nếu không phải mưa to, cầu sập nhất định hàng ngàn tinh binh này có thể đến kịp, hiện giờ có thể giúp đỡ hoàng thượng!

Mộ Dung Ca nhắm chặt hai mắt, đáng lẽ nàng có thể đến sớm hơn. Cây cầu chắc như vậy nhiều năm qua chưa từng bị xói mòn nào có thể sụp đổ đúng lúc như vậy, không lẽ là có người cố ý... kéo dài thời gian Lưu Vân trở về! Tận Nhi không giống người có mưu kế tinh vi như vậy, không lẽ là Nguyên Kỳ...

Đương lúc cơ thể nàng đang dao động, Tiểu Thập kéo tay nàng, “Mộ Dung cô nương.” Tiểu Thập quan tâm hỏi han. Mộ Dung cô nương cực kỳ chán ghét mùi tanh của máu, tình cảnh trước mắt thê thảm như vậy, sự sống chết của hoàng đế Tề quốc còn chưa rõ, không biết kết quả sẽ thế nào, liệu Mộ Dung cô nương có chấp nhận được không?

“Vào cung!” Mộ Dung Ca nhìn thẳng xa xăm phía trước, kiên định nói.

Lưu Vân thân đầy sát khí, nghe được lời này của Mộ Dung Ca, lạnh lùng chau mày: “Tình hình trong cung hiện giờ không rõ, muôn sự nguy ngập, Mộ Dung Trắc phi không cần mạo hiểm, xin hãy nghỉ chân trong khách sạn trước. Nếu có tin tức, bản tướng sẽ lập tức phái người đến đây báo lại.”

Tình huống này sao hẳn có thể để Mộ Dung Ca mạo hiểm? Nếu vậy, hoàng thượng nhất định sẽ không tha thứ cho hẳn. Ngay cách đây không xa còn có ám vệ của Hạ quốc thái tử, sinh mạng của Mộ Dung Ca nhất định không gặp nguy hiểm. Nếu tiến vào trong cung, sự việc sẽ không dễ dàng như vậy.

Mộ Dung Ca không chút do dự, nhìn thẳng Lưu Vân, giọng điệu mạnh mẽ: “Không còn bao nhiêu thời gian nữa, không phải sao?”

Đồng tử Lưu Vân hơi co lại, trong lòng có chút sợ hãi, hẳn thật sự hy vọng hoàng thượng bình an!

Mộ Dung Ca và Lưu Vân cùng nhìn về phía hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, cho dù cách một khoảng xa như vậy mà vẫn nhìn thấy ánh lửa! Quả nhiên là rất chói mắt!

...

Tề quốc hoàng cung.

Cửa cung rộng mở, nơi đó vẫn nằm chõng chất không ít thi thể.

Ánh lửa tàn sát khắp nơi, một mảng hỗn độn không ai nhìn ra được nơi đây đã từng là hoàng cung của Tề quốc kim bích huy hoàng một thời? Tề quốc mà thiên hạ chư quốc phải tôn kính?

Cung biến quả nhiên tàn nhẫn khiến người ta chỉ biết trở mắt cứng lưỡi mà nhìn.

Mộ Dung Ca đứng ở đó, phải hít thở nhiều lần để chấp nhận được tình cảnh trước mắt.

“Đã tới trễ rồi.” Khuôn mặt Lưu Vân trắng bệch, cảnh tượng trước mắt vô cùng khó coi.

Đúng là đã tới trễ rồi!

Dọc đường bọn họ đã nghe được rất nhiều tin tức.

Tục truyền, đương kim thánh thượng nhờ soán vị mà đăng cơ, trong di chiếu, tiên hoàng hủy bỏ chức vị Đông cung thái tử, đồng thời truyền ngôi cho Thập hoàng tử Triệu Tử Tận.

Triệu Tử Tận tay nâng di chiếu của tiên hoàng, danh chính ngôn thuận phát động cung biến! Mong muốn Triệu Tử Duy thoái vị.

“Di chiếu? Ngồi vị hoàng đế?” Mộ Dung Ca nhếch khóe miệng cười lạnh, từ từ bước vào hoàng cung. Nàng không muốn gặp nhất chính là cảnh người thắng kẻ bại trước mắt mình! Thắng là ai, bại là ai thì có hề gì! Quả nhiên quyền lợi và vương vị có thể khiến người ta bị lạc hướng, chỉ cần có quyền lực sẽ không tiếc sinh linh đồ thân!

"Mộ Dung Trắc phi, chúng ta vào thôi." Lưu Vân nắm chặt trường mâu trong tay, ánh mắt kiên định nhìn ra phía trước, trầm giọng nói.

Nhưng khi hai người vừa tiến vào, tứ phía bỗng nhiên lao ra vài tên lính ngăn lại.

“Các người là ai? Không biết hiện giờ đang có cung biến, tuyệt nhiên không thể vào cung?” Đám lính lạnh giọng chất vấn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Lưu Vân nhìn quần áo củabọn lính, sát khí nhất thời tăng vọt, tay cầm trường mâu giận giữ ép hỏi: “Nói mau, hiện tại hoàng thượng như nào? Các người là binh lính của phủ Khánh Lâm ư?”

Tên lính cầm đầu nghe giọng ép hỏi, nhìn theo trường mâu trong tay Lưu Vân, đây là vũ khí chỉ có tướng quân được phép mang bên mình, “Người là Lưu đại tướng quân?”

“Nói!” Lưu Vân lạnh giọng hỏi.

“Giết Lưu đại tướng quân!” Tên lính cầm đầu nói.

Đám người nhào vào bắt Lưu Vân.

Mộ Dung Ca nghiêng người nép phía sau Lưu Vân.

Đám binh sĩ ở sau Lưu Vân ào ào tiến lên chém giết! Có hơn một ngàn người, vài chục tên binh sĩ ở cửa cung nào có đáng gì!

Mộ Dung Ca thầm nghĩ: ‘Nếu đám binh sĩ này là người của Triệu Tử Tận, tức là giờ phút này Triệu Tử Duy đang gặp nguy hiểm thật sự! Trận cung biến này... người thắng là Triệu Tử Tận? Lòng nàng chợt dấy lên một cảm giác bất thường, nếu Triệu Tử Tận và Triệu Tử Duy đối mặt giao đấu thì tuyệt đối Triệu Tử Tận không thể là đối thủ của Triệu Tử Duy. Nhưng nếu sau lưng Triệu Tử Tận có thêm mấy người hiệp trợ, tính kế hoạch mưu công kích Triệu Tử Duy thì cho dù Triệu Tử Tận là một người cơ trí, có năng lực xoay chuyển càn khôn cũng vô pháp chống cự nổi!’

...

Lúc cửa cung bị phá, Lương Hân Hân rốt cục không thể ngồi yên, sắc mặt tái nhợt, đứng dậy tìm đường chạy đến đại điện. Còn chưa kịp làm gì, một đội binh mã đã tiến thẳng vào cung điện của nàng.

Nàng lùi về sau một bước, đám binh lính vũ trang đầy người. Khuôn mặt tái nhợt của nàng không chút sợ hãi, vẫn lạnh lùng tươi cười nhìn tên tướng lãnh đứng đầu, “Hừ, bọn mưu phản sao dám tiến vào làm loạn thâm cung của bản hoàng phi? Tội danh này các người gánh nổi sao?”

Ánh mắt tà dâm của tên tướng cầm đầu đánh giá đáng người thướt tha của Lương Hân Hân, ngửa mặt lên trời cười to: “Buồn cười! Bây giờ đương kim thánh thượng còn khó sống sót được qua tối nay, người lấy gì mà uy hiếp bản tướng?” Nhìn thấy cơ thể nõn nà của Lương Hân Hân, tà hỏa trong lòng hân hân bùng nổ, kiềm không được muốn nhào vào nếm thử bóng hồng như yêu tinh kia!

“Người đâu, bao vây cung điện này! Nữ nhân của hoàng thượng nhất định cũng không tệ, bản tướng phải thử một phen mới được. Ha Ha Ha!”

Lương Hân Hân cắn chặt môi nhìn ánh mắt tà dâm của tên tướng lãnh, tay cầm chắc thanh kiếm sắc bén.

...

Trước cửa đại điện chongchất vô số thi thể.

Hàng hàng binh sĩ giờ cao ngọn đuốc vây chặt bên ngoài đại điện.

Giờ phút này, bầu không khí trong đại điện tĩnh mịch như tờ.

Cả hoàng cung lúc này đã đầy ắp thi thể, máu chảy thành sông như ‘đồ thành chi cảnh’ (cảnh tượng một kinh thành bị thảm sát)

Triệu Tử Duy bình ổn ngồi trên long ngai, đôi mắt tà mị lãnh liệt như sương nhìn Triệu Tử Tận một thân máu tươi đứng ngoài cửa. Hắn nhếch khóe môi lạnh lùng cười: “Tình hình trước mắt không biết là ai thắng ai thua nhỉ?” Phải nói là lưỡng bại câu thương thì đúng hơn. Triệu Tử Tận cũng không chiếm được chút lợi thế nào, bản thân hắn cũng bị tổn thất trầm trọng.

“Trong tay bản vương có giữ di chiếu của tiên hoàng! Bức hoàng thượng thoái vị là đạo nghĩa ở đời. Ngôi vị hoàng đế vốn dĩ không thuộc về hoàng thượng, hà cớ gì hoàng thượng cứ phải khăng khăng một mực ngồi đó? Chi bằng sớm một chút chấp nhận sự thì thì đã không có trận chiến đẫm máu ngày hôm nay!” Triệu Tử Tận giơ cao di chiếu, lạnh mắt nhìn Triệu Tử Duy.

Trong đại điện là một tràng thốn thức nói không nên lời.

“Di chiếu của tiên hoàng hai năm trước đã được công bố trước mắt người đời, hiện giờ ai có biết được di chiếu trong tay Khánh Lâm vương là thật hay giả? Nếu muốn soán vị thì cứ nói thẳng, hà cớ gì phải lao tâm khổ tứ như vậy?” Một trong số trung thần của Triệu Tử Duy chất vấn.

Triệu Tử Tận lạnh lùng quét mắt qua gã trung thần, cười lạnh hỏi lại: “Người có dám chắc di chiếu hai năm trước là thật? Bằng chứng gì để nói di chiếu trong tay bản vương là giả? Hử? Hử?” Rồi chuyển mắt nhìn về phía Triệu Tử Duy, cười hỏi: “Điều này không phải bản thân hoàng thượng rõ ràng hơn ai hết sao? Không phải sao?”

“Ngoài cửa thành đang có mấy vạn binh sĩ của trẫm tiến vào. Ở trong cung, Khánh Lâm vương chớ ngại quay đầu nhìn nhìn, xem xem sau lưng người còn có cái gì.” Triệu Tử Duy phớt lờ sự chất vấn của Triệu Tử Tận, chỉ mị hoặc nhìn ra ngoài cửa điện cười nói.

Ánh mắt Triệu Tử Duy một lần nữa lợi hại nhìn thẳng về phía Triệu Tử Tận, quả nhiên cho rằng hắn không hề có dự trù hay phòng bị, vô công rồi nghề ngồi chờ người ta tạo cung biến sao? Cho dù phải độ sức một lần hắn cũng sẽ không để những kẻ có âm mưu được đẹp lòng vừa ý!

“Không ngờ ở phía sau hoàng thượng còn có thể âm thầm làm nhiều việc như vậy. Chỉ là... đáng tiếc... Đáng tiếc!” Triệu Tử Tận quay đầu nhìn ra phía ngoài, sau lưng hắn, trên tường thành bên ngoài đã che kín những cung thủ, mỗi người đều căng dây cung chờ một câu phát động của Triệu Tử Duy.

“Vương gia, không cần phí thời gian với hoàng thượng làm gì. Lúc trước chính tai thần đã nghe tiên hoàng nói, đương kim thái tử thất đức không được lòng người, tuy được lập làm thái tử nhưng tiên hoàng chưa từng có ý truyền ngôi. Cho đến lúc lâm chung, tiên hoàng cũng chỉ hướng về vương gia. Nếu không phải hai năm trước hoàng thượng làm giả di chiếu sao có thể danh chính ngôn thuận đoạt đi vị trí cửu ngũ chí tôn của vương gia được? Hiện giờ, trong tay vương gia có được di chiếu của tiên hoàng, cần gì phải e ngại những người này?” Tướng lĩnh đứng sau Triệu Tử Tận tức giận trừng mắt, to giọng nói.

Câu nói vang vọng khắp cung điện, nhất thời lay động lòng người...

Trước mắt thật sự không thể chứng minh được di chiếu của tiên hoàng do Triệu Tử Duy đưa ra là thật hay giả, tương tự, đối với bản di chiếu mà Triệu Tử Tận cầm trong tay, không thể xác định được!

“Thật giả cũng chỉ là lời nói từ một phía của Khánh Lâm vương, sao có thể xem là thật?” Một người lên tiếng nhạo báng, “Một kẻ lòng lang dạ sói, quỷ kế đa đoan, đã muốn soán ngôi cứ nói thẳng ra, hà cớ gì phải làm bộ làm tịch? Cầm một bản di chiếu giả đã muốn thành đại sự, như vậy há chẳng phải giang sơn Tề quốc có nguy cơ sụp đổ, bất cứ ai không biết tự lượng sức mình đều có thể bức cung đoạt vị?”

Cuộc đối thoại của mọi người vang lên bên tai Triệu Tử Duy, hăn nhin không được tự giễu, đáy lòng tựa hồ đang âm thầm nhỏ máu. Phụ hoàng quả có dụng tâm, cực khổ sắp xếp sẵn mọi thứ. Hăn hơi nghiêng người nhếch lên một nụ cười vô cùng quý quyết, “Mấy ngày gần đây Thập đệ đã từng gặp khám qua ngự y?”

Triệu Tử Tận thắc mắc nhìn Triệu Tử Duy, “Người muốn ám chỉ điều gì?”

“Nếu cơ thể không khỏe thì nên sớm đi khám ngự y mới tốt chứ.” Triệu Tử Duy híp híp mắt, cười lạnh nhắc nhở. Về mặt dịu dàng đến cực điểm nhưng sự uy hiếp đến từ lời nhắc nhở của Triệu Tử Duy có bao nhiêu lạ kỳ.

“Phải không? Tin chắc không cần một khắc thời gian, di chiếu thật giả sẽ được định luận! Mọi người chắc cũng biết Hỷ công công thường hầu hạ bên người phụ hoàng lúc còn sống. Năm đó khi phụ hoàng lâm trọng bệnh đã lệnh cho Hỷ công công rời cung. Thế nên, di chiếu này trong tay bản vương là giả hay thật thì cứ để Hỷ công công nhìn sẽ biết!” Hai mắt Triệu Tử Tận khẽ nheo lại, hăn đã phí không ít công sức, suốt mấy ngày không nghỉ ngơi song vẫn chưa hề cảm thấy cơ thể có chỗ nào không ổn. Chỉ là, câu nói cuối cùng của Triệu Tử Duy mang giọng điệu uy hiếp như vậy là có ý gì?

Tuy Hỷ công công là hoạn quan nhưng luôn được tiên hoàng tín nhiệm. Bản thân Hỷ công công cũng luôn một lòng trung thành với tiên hoàng, là người hiểu rõ mọi hỷ nộ ái ố và mọi thứ về tiên hoàng đã khuất.

Triệu Tử Duy đảo mắt nhìn một vòng, trong lòng thầm suy tính, hiện tại thế lực ngang nhau, song vẫn là lưỡng bại câu thương, muốn nhân cơ hội này tìm ra một con đường sống mái cũng không phải dễ.

“Hoàng thượng...” Một tiếng gọi bình tĩnh mang theo biết bao đau thương từ bên ngoài cung điện truyền vào.

Triệu Tử Duy nhìn sang, một thân áo màu xanh nhạt Lương Hân Hân đang bị một tên tướng lĩnh kiềm kẹp, thanh kiếm sắc nhọn đang kề trên cổ nàng, trên kiếm còn vấy chút máu tươi. Lại nhìn vắn cổ trắng mượt như tuyết có một vết thương đang rỉ máu. Ống tay áo của nàng bị kéo mở hỗn độn, trên đó còn vấy nhiều vết bẩn, đến cả trâm cài đầu cũng nghiêng qua một bên khiến tóc tai bếch bát. Trong mắt nàng đã đọng đầy những giọt nước mắt kiên cường.

Nhìn bộ dạng chật vật của nàng lúc này, ai cũng đều nhìn ra vừa rồi nhất định nàng đã bị người khác làm nhục!

Tên tướng lĩnh còn đang thỏa mãn liếm láp khóe miệng, nhếch môi cười dâm dăng, kiềm kẹp Lương Hân Hân đi đến bên cạnh Triệu Tử Tận, thấp giọng nói: “Quý phi nương nương quả nhiên rất tuyệt, đáng người thưởng tha, hấp dẫn hơn ca cơ trong phủ hạ thật gấp trăm lần. Chắc chắn, đúng là giỏi hút hồn người mà.”

Ánh mắt Lương Hân Hân đầy căm hận liếc hắt. Ngay khi nàng còn giãy giụa kêu la, song vẫn không cách nào thoát khỏi ma chướng của tên dâm ô này, nàng đã nghĩ tới tự sát! Chỉ là nàng không cam lòng, nàng tuyệt đối không thể chết đi như vậy được!

“To gan! Dám cưỡng bức Quý phi nương nương! Hành vi cầm thú này thiên lý khó dung!” Bọn quan viên trong điện vô cùng phẫn nộ, trừng to hai mắt mắng thẳng tên tướng lĩnh dâm ô kia.

“Ha ha... Chuyện đến nước này các người còn muốn chống chèo sao?” Căn bản tên tướng lĩnh đó không thèm nhìn đến họ, mãi đến khi Triệu Tử Tận nhìn thấy Lương Hân Hân quần áo không trọn vẹn, chật vật thê thảm, đáy mắt đã dấy lên lửa giận. Song do Triệu Tử Tận im lặng nên hăn càng thêm càng rõ.

Hành vi này quả khiến cho muôn triệu văn võ phẫn nộ! Không ngờ Khánh Lâm vương là loại người không bằng cầm thú! Cùng là con dân Tề quốc, dù gì Lương Hân Hân cũng là công chúa Lương quốc, luôn được hoàng đế Lương quốc nâng niu như châu ngọc, bây giờ còn là Tề quốc Hoàng quý phi, nào đến lượt một tên tướng lãnh thấp hèn làm nhục?

Phải nói là thú tính, đến cầm thú cũng không xứng! Người như vậy có thể trở thành hoàng đế của Tề quốc sao? Nếu thật sự để con người này đăng cơ, tuyệt đối sẽ là tai họa của nước Tề!

Lúc Lương Hân Hân bị kiềm kẹp tiến vào đại điện, nụ cười trên môi Triệu Tử Duy chợt ngừng lại. Khi xác định thật sự Lương Hân Hân đã bị cưỡng bức, đáy mắt hần lộ ra một tia lửa giận.

Tuy Lương Hân Hân và Triệu Tử Duy đứng cách một khoảng khá xa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt có chút không đành lòng của hần có chút không đành lòng, bỗng cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Nàng cầu mong không nhiều, trước sau chỉ hy vọng được hần ngoái đầu nhìn qua, ngẫu nhiên trong một khắc trong lòng hần có nàng là đủ.

Chẳng qua... Chẳng qua... Lúc này nàng quá mức dơ bẩn, vốn dĩ đã không xứng với hần, hiện tại càng không thể. Nàng tuyệt vọng thút

thít.

Hai tay Triệu Tử Duy nắm chặt lại, che giấu mọi cảm xúc nhìn thẳng Triệu Tử Tận: “Khánh Lâm vương thật giỏi dùng thủ đoạn, muốn dùng việc này để uy hiếp trẫm?”

“Phần đông hậu cung phi tần bây giờ đều ở trong tay Khánh Lâm Vương, nếu hoàng thượng không muốn hậu cung chìm trong biển máu, không mong nữ nhân của mình bị người khác hạ nhục, xin chủ động thoái vị để Khánh Lâm Vương thuận lợi đăng cơ.” Thái độ của gã tướng kia vô cùng bừa bãi.

“Đáng chết!” Triệu Tử Tận gầm lên, quay đầu thung ngay một nhát vào ngực của tên lãnh tướng kiêu ngạo kia. Hắn trợn tròn hai mắt không dám tin, những gì hắn làm đều vì đại nghiệp của Khánh Lâm vương, ngày sau trong quan trường hắn cũng có thể thuận lợi một bước lên mây... Sao lại... Sao lại...

“Bản vương đang giữ di chiếu của tiên hoàng, đó là danh chính ngôn thuận! Những thủ đoạn đê tiện này nào đến lượt thuộc hạ của bản vương gây nên?”

Triệu Tử Tận lạnh lùng nhìn tên tướng ngã xuống trước mắt, ánh mắt rét lạnh như băng. Hành vi cầm thú này đến hắn cũng khinh thường, việc như vậy nhất định sẽ bị người đời bàn tán! Hắn thân là danh chính ngôn thuận đăng cơ, cần gì phải dùng đến thủ đoạn ti tiện như vậy?

Người này lòng lang dạ sói muốn đẩy hắn vào chỗ bất nghĩa, thật đáng chết!

Một vũng máu tươi bắn ngay lên má Lương Hân Hân. Từ nhỏ Lương Hân Hân trưởng thành trên lưng ngựa, đã từng chứng kiến không ít thảm cảnh tàn khốc trên chiến trường, đối với hơi ấm của máu cũng không xa lạ. Chỉ là nhiều năm qua tu tâm dưỡng tính, kém tí nữa đã khiến nàng lãng quên những thứ này.

Thấy nét mặt kinh ngạc của tên tướng khi ngã xuống, nàng chỉ cười to chỉ thẳng mặt Triệu Tử Tận, tức giận mắng: “Việc đã xảy ra, cần gì người phải làm bộ làm tịch như một gã chính nhân quân tử?”

Triệu Tử Duy nghe được lời phẫn nộ của Lương Hân Hân, lại nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng nở nụ cười của nàng, mi mày khẽ nhăn lại, “Lương Hân Hân, lần này trầm cho nàng làm chủ.”

Lời nói có chút quan tâm của nam nhân trong lòng chậm rãi vang lên bên tai, Lương Hân Hân lập tức thu lại vẻ mặt dữ tợn đầy hận ý của mình, mỉm

cười nhìn Triệu Tử Duy, “Rốt cục hoàng thượng đã chịu gọi tên thiếp. Đối với thiếp, cuộc đời này đã quá đủ.” Có thể tận mắt nhìn thấy hãn quan tâm lo lắng cho mình trong một hoàn cảnh như vậy, khi bản thân không còn trong sạch... Ha, nàng còn cường cầu gì thêm?

Đã bị vậy bản, nàng còn gì phải luyến tiếc trần thế này? Hiện tại những gì nàng có... đã đủ! Giờ là lúc nàng phải lựa chọn ra đi!

Triệu Tử Tận nhíu chặt mày nhìn Lương Hân Hân, lòng cảm thấy có gì không ổn.

Triệu Tử Duy kinh hô, "Lương Hân Hân, không được!" Tuy hãn chưa từng yêu thích Lương Hân Hân, nhưng nàng bản tính hiền lành lương thiện, cũng chưa từng làm ra chuyện gì ngu xuẩn khiến hãn chán ghét, càng không ham nổi bật, cũng không mong hồi báo... nữ tử như vậy thật sự khiến hãn phải kính nể! Nàng không đáng nhận được kết cục như vậy!

“Khánh Lâm vương bản tính tàn bạo, không ngại làm giả di chiếu, trong cung đại khai sát giới! Dung túng thủ hạ tùy ý làm nhục phi tần trong hậu cung! Nhất định sẽ bị trời phạt! Cực kỳ đáng giận! Bản cung nguyện lấy máu mình tế cho những linh hồn đã chết oan, cũng như bố cáo thiên hạ, Khánh Lâm vương tuyệt đối không phải minh quân! Si tâm vọng tưởng hòng sánh được với công tích của đương kim thánh thượng từ lúc đăng cơ đến giờ, dân chúng kính yêu, dân giàu nước mạnh!” Lương Hân Hân cao giọng quát to, nhìn thấy ánh mắt ngăn cản của Triệu Tử Duy, nàng vui vẻ nở nụ cười, đoạt nhanh thanh kiếm trong tay binh sĩ gần nhất, dùng tốc độ nhanh nhất lia thẳng lưỡi kiếm bén nhọn lên vùng cổ nõn nà như tuyết trắng!

Lúc máu đỏ tung tóe phun ra, trên mặt nàng không chút sợ hãi, ngược lại còn được giải thoát! Từ lúc bị cường bức nàng đã muốn chết. Bây giờ được toại nguyện, với nàng chết cũng không tiếc. Chỉ một lòng hy vọng nam tử

suốt đời nàng si mê lưu luyến có thể xoay chuyển càn khôn giành được phần thắng!

“Đừng...!”

Một tiếng hét tê tái rống lên cũng không kịp ngăn cản hành động của Lương Hân Hân!

Triệu Tử Duy nắm chặt hai đấm tay nhìn Lương Hân Hân trên nền đất, gân xanh trên mu bàn tay bắt đầu nổi loạn.

Sắc mặt Triệu Tử Tận hơi tái đi, việc này một khi truyền đến tai hoàng đế Lương quốc, nhất định sẽ dấy lên một trận binh đao! Không ngờ Lương Hân Hân một lòng sinh tình với Triệu Tử Duy, dù sắp chết cũng vì Triệu Tử Duy lót đường, cho dù Triệu Tử Duy có bại trận, sau này hẳn đăng cơ nhất định cũng gặp rất nhiều phiền toái. Quả xứng là một nữ tử có cá tính, cương liệt không sợ chết.

Loáng thoáng trong lúc đó, mọi người nhận ra có gì đó khác lạ, ánh mắt mọi người dần dần chuyển từ thi thể của Lương Hân Hân đến ngoài cửa điện.

Ánh mắt Triệu Tử Duy bỗng nhướng lên, sắc bén đầy mong đợi nhìn thẳng ra ngoài.

Triệu Tử Tận thoáng hoảng hốt, đứng cách đó không xa, là nữ tử có dáng người thướt tha, một thân quần áo tím nhạt vô cùng quen thuộc đang vội vàng chạy vào.

Tiếng thét kinh hãi kia xuất phát từ nàng!

Sao nàng có thể đến đây?

Ánh mắt Triệu Tử Duy khóa chặt, bóng hình đó đã khắc sâu vào trong óc chưa từng phai mờ. Nàng đến rồi, thật sự đã đến. Giờ phút này hẳn bỗng nhiên cảm thấy bầu trời mênh mông lóe lên rất nhiều tia sáng, mà ánh sáng này chỉ vì nàng mà soi rọi.

Mộ Dung Ca không nhìn mọi người, lách qua đám binh sĩ còn đang kinh ngạc, bước thẳng về phía Lương Hân Hân đang nằm. Nàng chính tai nghe thấy những khẩu khí hào hùng của Lương Hân Hân, ngay lúc bản thân phải chịu sự hạ nhục cực kỳ tàn nhẫn, Lương Hân Hân vẫn một lòng vì người tình mà sắp đặt mọi thứ.

Lương Hân Hân, cô gái hiền lành mà si tình! Ngay từ đầu nàng đã vô cùng hâm mộ Lương Hân Hân, cô gái này không nên trải qua cuộc sống như vậy, nàng thích hợp cưỡi ngựa trắng, thoải mái tiêu dao phi ngựa trên thảo nguyên, sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc của chính mình. Vì tình yêu nàng từ bỏ hết thảy, kể cả sở thích cá nhân mà chạy theo người trong lòng. Đến phút cuối nhận được chính là sự tuần tiết vì người mình thương. Không! Cô ấy không nên có kết cục như vậy! Không!

Nàng còn muốn kết thân với cô gái này, có thể hai người có thể trở thành bằng hữu tâm giao, nhân nhĩ bàn chuyện đời thường và tâm sự nữ nhi.

“Hoàng quý phi, Lương Hân Hân, sao nàng lại ngốc như vậy?” Mộ Dung Ca ngồi xổm ôm chặt Lương Hân Hân đang suy yếu vào trong lòng, hai mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt cô gái yếu dần đi không còn giọt máu.

Lương Hân Hân thở rất nhẹ, do mất máu quá nhiều nên nàng chỉ có thể nhắm mắt lại. Nàng bất lực cười mở mắt nhìn Mộ Dung Ca, giọng nói đứt quãng yếu ớt: “Mộ Dung... Ca, kiếp... sau...! Nếu có... kiếp sau... có thể... nhường... trái tim... của hoàng... thượng... cho ta... không? Có... được... không?”

Cả đời này nàng đã không có được trái tim hân, như vậy chỉ biết hy vọng kiếp sau.

“Ta... còn... mong... rằng... sẽ được... gặp nàng... có thể... trở thành... bạn tốt... tâm... giao... nữ tử.”

Lời nói đứt quãng mà chân tình từng từ từng từ rót thẳng vào tai Mộ Dung Ca. Tuy đã yếu đuối vô lực nhưng vẫn mãnh liệt chấn động màng tai, kích động trái tim non nớt của nàng. Nàng liên tục gật đầu, “Nhất định.”

Nghe vậy, Lương Hân Hân mãi nguyện nhắm lại hai mắt, chìm dần vào giấc ngủ không bao giờ tỉnh lại.

Mộ Dung Ca nhìn theo hai mắt nhắm lại của Lương Hân Hân chợt nhớ lại tình cảnh năm đó. Khi đó, Lương Hân Hân một thân kiêu ngạo không ai bì kịp, chỉ vì theo đuổi người trong lòng mà đánh cược. Miệng cười tươi đẹp như hoa mùa thu tỏa nắng đó đến giờ nàng vẫn còn nhớ.

“Hãy ngủ yên nhé.” Mộ Dung Ca nhẹ nhàng thả Lương Hân Hân, dịu dàng nói.

“Khánh Lâm vương to gan! Dám giả mạo di chiếu ý đồ soán vị!” Lưu Vân tức giận chỉ mặt Triệu Tử Tận, lạnh giọng ép hỏi.

Rồi lại nhìn về phía Triệu Tử Duy, quỳ gối thỉnh tội: “VI thần cứu giá chậm trễ, thỉnh hoàng thượng thứ tội!”

“Đứng dậy đi.” Triệu Tử Duy sâu thẳm nhìn thoáng qua Lưu Vân, nói.

Lưu Vân lập tức đứng lên, quay đầu chỉ huy đám lính vây quanh Triệu Tử Tận.

Dường như Triệu Tử Tận cũng không xem trong mắt, hân chỉ nhìn Mộ Dung Ca, thấp giọng nói: “Đó là do tướng lĩnh dưới trướng gây nên, không

phải mệnh lệnh của ta. Chỉ là việc ngoài ý muốn, không ai muốn lấy mạng của Hoàng quý phi cả.” Hãn muốn giải thích.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu lạnh mắt nhìn Triệu Tử Tận, mặt không biểu cảm: “Không cần biện minh. Khi cung biến điều gì cũng có thể xảy ra, gian dân phi tần, sát hại cung nhân là điều không thể tránh khỏi.” Đến giờ phút này còn đường đường chính chính nói những lời này vì bản thân biện bạch có phải dễ khiến người ta cảm thấy buồn cười sao.

Triệu Tử Tận còn định giải thích, đột nhiên nhớ lại, Mộ Dung Ca đã đến đây thì sự tình sẽ không đơn giản như vậy! Huống chi là đi cùng Lưu Vân! Đây nhất định là kế hoạch của Triệu Tử Duy! Hãn nhìn chăm chăm Triệu Tử Duy, khóe miệng lóe qua một nét cười lạnh chất vấn: “Người âm mưu muốn kéo cả nàng vào đây?” Bây giờ, Mộ Dung Ca vốn nên ở Hạ quốc tận hưởng thụ vinh hoa phú quý mà nàng xứng đáng có được chứ không nên có mặt ở đây, nhưng Triệu Tử Duy đáng chết dám liên lụy cả nàng.

Không thể không nói, lòng dạ của Triệu Tử Duy quả nhiên ác độc.

“Bất cứ lúc nào, bất cứ chuyện gì trăm tuyệt đối sẽ không liên lụy đến nàng.” Triệu Tử Duy thâm tình nhìn Mộ Dung Ca, song đáy lòng vẫn xẹt qua đôi chút áy náy.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Mộ Dung Ca nhìn xung quanh, thế lực hai bên ngang nhau, chỉ còn chờ kết quả cuối cùng. Hôm nay, hai người họ ở vào thế người này sống, người kia tất chết. Kết quả này không ai có thể tránh khỏi.

Nàng cúi đầu nhìn thi thể lạnh dần đi của Lương Hân Hân, trong trận tranh quyền đoạt lợi này có bao nhiêu người đã chết trong đó? Ngay vừa này nàng còn hy vọng có thể ngăn cản thì tốt biết bao. Suy nghĩ của nàng hiện giờ hoàn toàn khác với trước đây, những gì phải đến cũng không thể tránh được! Nếu không muốn thêm nhiều người nữa phải chết đi thì ngày này tốt nhất nên đến sớm một chút!

"Vương gia, Hỷ công công đến." Một tên lính tiến vào, thấp giọng bẩm báo với Triệu Tử Tận.

Tuy giọng rất nhỏ nhưng đủ khiến cho mọi người trong đại điện nghe thấy.

Không ít người nhìn về phía Triệu Tử Duy và Triệu Tử Tận. Chỉ cần Hỷ công công đến thì di chiếu thật giả sẽ được xác định.

Triệu Tử Duy nhìn Mộ Dung Ca, giọng điệu vô cùng dịu dàng tình cảm: "Mộ Dung Ca, có thể đến gần trăm không, trăm có chút việc cần nói riêng với nàng. Đây... cũng chính là nguyên nhân nàng không quản đường xa vạn dặm đến Tề quốc." Dứt lời, trong lòng hẩn dấy lên một cảm giác chua xót.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Duy đang ngồi trên ngai vàng, chỉ mấy tháng không gặp, dường như hẩn đã tiêu tụy đi rất nhiều, sắc mặt cũng

trở nên và vọt, đôi mắt tà mị ẩn nhẫn những tia máu tơ đỏ chót. Đôi mắt hằn vô cùng chân thành, nàng gật đầu không chút do dự, tiến về phía long ngai.

Giờ khắc này không một ai dám ngăn cản nàng, cũng không ai dám bất kính với nàng.

Mộ Dung Ca chết đi sống lại, còn là nữ tử được Hạ quốc thái tử yêu thích, đồng thời còn là tỷ tỷ không chung huyết thống với Triệu Tử Tận.

Triệu Tử Tận giữ chặt ống tay áo của nàng, nhướn mày nói: “Sự việc phát triển đến nước này, bất luận kẻ nào cũng không còn đường sống, hà tất gì tỷ phải đến đây chịu khổ?”

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Tử Tận đẩy tay hằn ra, kiên định bước đến trước mặt Triệu Tử Duy.

Bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có mùi máu tanh trôi nổi trong không khí nhắc nhở mọi người hiện tại đang ở trong thời khắc sinh tử tồn vong, tuyệt đối không thể lùi bước.

Chỉ là Mộ Dung Ca đến khiến cho mọi người có chút không hiểu. Đến cả thái độ của Triệu Tử Tận và Triệu Tử Duy cũng khiến người ta thắc mắc không thôi.

Cũng may đoạn đường này không dài, rốt cục Mộ Dung Ca cũng đã tới trước mặt Triệu Tử Duy, khi bốn mắt giao nhau, nàng dường như cảm giác được nội tâm bình lặng của Triệu Tử Duy lúc này, hoàn toàn không giống Triệu Tử Duy mà nàng từng quen biết.

“Trẫm còn cho rằng, bất luận dùng phương pháp gì cũng không thể khiến nàng một lần nữa xuất hiện trước mặt trẫm.” Hắn cười bất lực. Để một lần nữa gặp lại nàng, hắn không tiếc dùng thủ đoạn ti tiện, nhưng nàng thông minh khó có ai bì kịp nhất định cũng nhìn ra không ít manh mối. Chỉ là, khi

nàng xuất hiện, hăn lại hối hận, thật sự hăn không nên để nàng đến nay. Những gì xảy ra hôm nay quá mức dơ bẩn.

Thanh âm mềm mại vang lên dưới bầu không khí này khiến người ta khó có thể không bất ngờ.

“Những gì người đã làm thật sự có thể dao động suy nghĩ của ta. Thật ra ngài biết rõ, ta sẽ không chấp nhận chút ít khiếm khuyết.” Giọng nói của nàng không chút trách cứ. Chỉ vì đã có rất nhiều sự tình xảy ra không thể phận định được đúng sai. Lúc nàng rời khỏi Tề quốc, ở biên giới nhận được lá thư của hăn đã nghiệm chứng cho suy nghĩ trong lòng nàng. Nguyên Kỳ lợi dụng Triệu Tử Duy để đạt được mục đích, xác định tâm ý của nàng trong hang đá cũng như cam tâm tình nguyện theo hăn trở về Hạ quốc. Phần tâm cơ và mưu tính này nàng vẫn có điều để ý, chỉ là nàng không cho rằng Nguyên Kỳ là con người nham hiểm đáng sợ.

Nguyên Kỳ không quản đường xa ngàn dặm mạo hiểm đến Hạ quốc, hăn cũng phải buông bỏ rất nhiều thứ... điều này cho thấy Nguyên Kỳ thật sự dụng tâm vì nàng không ít. Thế nên, nàng không thể trách móc Nguyên Kỳ bất cứ điều gì.

Nhưng trong mớ bòng bong này còn hàm chứa rất nhiều vấn đề.

Bởi vì nàng, Triệu Tử Duy mới tạm tin tưởng Nguyên Kỳ. Trong khi đó, cuộc chiến giữa Triệu Tử Tận và Triệu Tử Duy, Nguyên Kỳ sắm một vai vô cùng quan trọng, hiển nhiên phải hoàn toàn lợi dụng hai người này để đạt được mục đích của mình.

“Đúng vậy, nàng thông minh như vậy nhất định sẽ đoán trước được rất nhiều vấn đề.” Triệu Tử Duy cười nói.

Mộ Dung Ca cười nhẹ: “Lúc trước cũng không xác định lắm, song hiện tại đã có kết quả.” Nàng sớm đã biết con người của Nguyên Kỳ, đôi lúc đối mặt với những thủ đoạn mưu tính của hăn, đáy lòng nàng cũng khó tránh

khỏi sợ hãi. Thậm chí mấy ngày trước, mỗi khi đêm đến, nàng không tự chủ được nghĩ một người không từ mọi thủ đoạn như hắc lộ có thể vì nàng mà từ bỏ mọi thứ không? Biết rõ nếu vì nàng mà buông bỏ một điều gì đó tất nhiên hắc sẽ vướng phải rất nhiều rắc rối và đau khổ, cho dù như vậy hắc cũng chấp nhận sao? Ý nghĩ cứ loạn xạ trong đầu, chỉ là khi nàng yên lặng rời đi một lần nữa, hắc đã kịp thời xuất hiện ở khu biên giới... lúc đó nàng đã xác định, hắc đối với nàng là chân tình thật ý.

Có lẽ, hắc không giỏi bộc lộ tình cảm nồng liệt của mình, bên cạnh đó cũng che giấu mọi tâm sự rất khéo. Nhưng sau một thời gian ở chung, rất nhiều thứ lắng đọng lại đã thay đổi con người hắc, sao nàng lại có thể tham lam đòi hỏi một ‘hắc’ ‘thập toàn thập mỹ’ được?

Cuộc đấu tranh giữa bọn họ có liên quan đến nàng sao?

Bọn họ chỉ vì mục đích của bản thân mà tự mưu hoạch, bày biện mọi thủ đoạn để có được điều mình muốn.

“Lòng trăm đổi với nàng chưa từng thay đổi.” Triệu Tử Duy thâm tình vô hạn nhìn vào đôi mắt nàng.

Mộ Dung Ca né tránh ánh mắt nóng ấm của hắc, thở dài một hơi, “Thế nên, vì thương ta mà cả ngày để ta sống trong sự nghi ngờ, bằng mọi giá cũng để ta phải xuất hiện một lần nữa?”

“Đúng vậy.” Triệu Tử Duy liên tục gật đầu không chút chần chờ. Đúng là để nàng trở về hắc đã âm thầm làm không ít việc, hắc muốn độ sức một lần sau chót. Cho dù dùng sử dụng biện pháp gì, chỉ cần có thể kéo nàng về bên người hắc, hắc sẽ không hối hận.

Chẳng qua, hiện tại hắc vẫn có chút hối hận. Cục diện trước mặt có chút vượt ngoài tầm tay hắc, đúng là hắc không nên để nàng đến đây chứng kiến một màn tàn nhẫn sắp diễn ra. Cũng như cái chết của Lương Hân Hân đã khiến nàng bị thương tận đáy lòng.

Trong lòng hăn tự giấu cười, bỗng nhiên hăn rất muốn biết, nếu như hăn chết đi thì nàng sẽ thế nào? Liệu có phải cũng đau triệt tâm can? Nàng liệu có nhớ mãi, có một nam tử vì nàng mà mất ăn mất ngủ, thậm chí là si luyến đến mê muội?

“Hận trăm không?” Hăn vương tay vuốt nhẹ mái tóc tơ và vầng trán của nàng, mong ước cảm thụ nhiệt độ cơ thể nàng thêm một lát. Tựa hồ, hăn có thể tạm thời yếu đuối thêm một chút.

Nhưng Mộ Dung Ca lại tránh ra theo bản năng, nàng nghiêng đầu thấy mọi người đang tập trung nhìn mình và Triệu Tử Duy, thấp giọng nói: “Hận.”

Có thể nào lại không hận? Nàng không được rộng lượng như vậy!

“Ừm...” Khóe môi tươi cười của Triệu Tử Duy hơi cương lại. Nếu đã vậy, để nàng hận hăn cũng tốt. “Mộ Dung Ca, hãy cứ hận trăm suốt đời. Hãy ghi tạc trong lòng để mỗi khi nghĩ đến người mình hận nhất, nàng sẽ nhớ đến trăm.”

Mộ Dung Ca hơi nhú mào, ngẩng đầu nhìn hăn. Hăn... sao vậy?

“Ha ha...” Hăn tà mị nhếch môi cười, cúi người không tự chủ muốn hôn nàng. Song trong một khắc nhận thấy ánh mắt của mọi người. Ý tưởng mãnh liệt này đột nhiên tan biến.

Nhận thức được hành động của hăn, không biết vì sao trong lòng nàng dấy lên chút dưng cảm chẳng lành.

Triệu Tử Tận luôn quan sát từng động tác của Mộ Dung Ca và Triệu Tử Duy, bầu không khí trong đại điện cực kỳ yên tĩnh, cuộc đối thoại của bọn họ càng lúc càng nhỏ tiếng, căn bản không ai nghe rõ hai người đang nói gì.

Có điều, hành động vừa nãy của Triệu Tử Duy không thoát khỏi ánh mắt hắt. Không ngờ đến bây giờ, chấp niệm của Triệu Tử Duy đối với Mộ Dung Ca vẫn quá sâu sắc?

Lúc này, Hỷ công công già yếu khom người từng bước một đến trước cửa đại điện.

Điều sắp phải xảy ra đã không còn tránh né được nữa.

Khỏe miệng tươi cười của Triệu Tử Duy lập tức tan biến, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Hỷ công công, cười lạnh: “Nhiều năm không gặp Hỷ công công, không ngờ người vẫn còn mạnh khỏe như vậy.” Mấy năm qua hắt âm thầm phái đi không ít sát thủ để truy tìm tung tích của Hỷ công công. Hiện tại xem ra, người này nhất định đã được người ta bảo vệ rất kỹ!

Lan Ngọc, Nguyên Kỳ trước sau cùng hiệp trợ Triệu Tử Tận, đẩy âm mưu mà hắt vất vả gây dựng suốt mấy năm qua cũng không thể lay động địa vị của Triệu Tử Tận! Bây giờ hắt phải thừa nhận bản thân đã thất bại, nhưng cũng không phải là thua trong tay của Triệu Tử Tận! Mà kết cục đã rõ ràng từ mấy năm trước! Nghĩ đến đây, hắt cúi đầu nhìn Mộ Dung Ca, nữ tử này ngay từ đầu đã khéo léo ẩn mình che giấu tài nghệ, như một viên ngọc được ủ dưới đám cỏ rơm của thời loại thế. Hiện tại nghĩ lại, hắt còn không bằng nàng một góc.

Mộ Dung Ca quay đầu dời mắt nhìn qua cửa đại điện, Hỷ công công đối mặt với một Triệu Tử Duy khí phách cường bức hùng hực vẫn không chút e sợ, ngược lại thần sắc vô cùng trấn định thông dong, cung kính cúi đầu: “Nô tài đã khiến thái tử phải lo lắng.”

Thái tử? Không phải là hoàng thượng. Mộ Dung Ca khẽ run lên, sắc mặt tái đi nhìn sang Triệu Tử Duy.

Kế hoạch này được bố trí rất tinh vi! Một âm mưu được rào trước đón sau khiến người ta không thể thoát được!

Mắt quang Triệu Tử Duy trở nên sâu thẳm, lạnh liệt như sương. Đường lúc sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Hỷ công công. Triệu Tử Duy bỗng cúi người thấp giọng nói nhỏ bên tai Mộ Dung Ca: “Nguyên Kỳ thật lòng thật dạ đối với nàng, điều này trẫm rõ hơn nàng rất nhiều. Trên đời này tuyệt đối không có nam tử nào chân thành đối đãi với nàng hơn hẳn.” Đúng là thủ đoạn của Hạ quốc thái tử cao thâm như đêm đen, nhưng hẳn đối với nàng vẫn là trước sau như một.

Hỷ công công tiếp nhận di chiếu từ trong tay Triệu Tử Tận, tỉ mỉ xem xét một hồi, ước chừng hơn một khắc thời gian mới ngẩng đầu. Hắn nhìn mọi người, cất cao giọng: “Di chiếu này đích thực là do tiên đế để lại! Nô tài hầu hạ bên người tiên đế hơn vài chục năm, đối với bút tích của tiên đế tuyệt đối không thể không quen thuộc. Tuy tiên đế chưa từng nói qua với nô tài về việc ‘lập trữ’, nhưng bút tích không thể lừa người. Trước khi băng hà, đúng là tiên đế đã để lại di chiếu này, truyền ngôi vị hoàng đế cho Thập hoàng tử.” (Lập trữ: lập người kế vị)

Tuy tuổi đã cao, giọng không đủ vững vàng nhưng từng câu từng chữ của Hỷ công công mọi người đều có thể nghe thấy!

Kết quả này không khác gì một trận sét lớn nổ vang bên tai mọi người, khiến ai nấy đều phải kinh thán!

“Theo dự đoán của bản vương, di chiếu giả bây giờ đã bị hủy.” Triệu Tử Tận nhếch môi cười lạnh.

“Lẽ nào lại như vậy?”

“Nếu di chiếu là thật, vậy hoàng thượng không phải là chân mệnh thiên tử sao?”

Thị vệ đang đóng đô ngoài cửa điện đều chần chờ, hai mặt nhìn nhau, trong một khoảng thời gian ngắn cũng hoang mang không biết phải thế nào.

Nhưng vào lúc này, trong đám thị vệ và binh sĩ đều dấy lên nghị luận, “Khánh Lâm vương là chân chính thiên tử.”

Tiếng gọi ầm ỹ ngày một vang cao hơn, dần dần mọi người đều hòa theo. Chỉ là đến cuối cũng không nhiều người dám gia nhập lắm.

Hiển nhiên những người này đều không dự đoán trước được. Hơn phân nửa họ đều vô cùng trung thành với Triệu Tử Duy.

“Tuyệt đối không thể! Nhất định là Khánh Lâm vương đã động tay chân vào di chiếu!”

“Đúng, hẳn là vậy rồi!”

Trong một khoảng thời gian ngắn, đủ loại thanh âm vang lên khắp đại điện, bầu không khí trở nên gấp rút.

Triệu Tử Duy không hề chất vấn Triệu Tử Tận mà chỉ luôn trầm mặc. Tựa hồ mọi người đều cảm thấy có chút bất thường.

Mộ Dung Ca hoảng hốt nhìn Triệu Tử Duy, trầm giọng nói: “Còn cách nào khác không?”

Triệu Tử Duy tươi cười nhìn nàng.

Trong nụ cười này không chút mỉa mai hoặc, không một tia cường bức, chỉ có tấm chân tình.

“Việc không hay rồi! Tần tướng quân dẫn hơn mười vạn binh mã bao vây hoàng cung! Tần tướng quân nghe được di chiếu của tiên đế liền thỉnh cầu hoàng thượng thoái vị.”

Cả cung điện trở nên hoảng loạn, một tên lính ở ngoài chạy vào, kinh hoàng nhìn Triệu Tử Duy phía trên long ngai, bẩm báo.

Mọi người đều biết Tần tướng quân, người này tuyệt đối trung thành với tiên hoàng, Tần thị là gia tộc chỉ bảo vệ huyết mạch của hoàng gia, phụ trợ chân mệnh thiên tử! Nay đương kim thánh thượng đã không phải là chân mệnh thiên tử, Tần tướng quân dẫn quân đến thỉnh cầu Triệu Tử Duy thoái vị cũng là điều tất nhiên!

Triệu Tử Tận trầm ngâm nhìn Triệu Tử Duy, cả người mang theo sát khí hùng hực, "Thỉnh hoàng huynh chủ động thoái vị."

"Thỉnh hoàng thượng thoái vị, thoái vị cho chân mệnh thiên tử!"

"Thỉnh hoàng thượng thoái vị, thoái vị cho chân mệnh thiên tử!"

Từng tiếng hô đình tai nhức óc vang lên như từng đạo bùa đòi mạng phò thiên khôi địa mà đến, áp chế hơi thở của mỗi một người. Thậm chí trong đại điện này có thể nhận ra chút gì đó tàn nhẫn, tanh tươi lãnh liệt mà không ai có thể tránh khỏi.

Tình hình lúc này khiến rất nhiều người bất ngờ! Ở thời khắc mấu chốt, mọi người đều chờ xem lựa chọn của Triệu Tử Duy! Dù gì vây quanh hẳn lúc này đều là kẻ địch. Đến cả những thần tử luôn trung thành tận tụy với Triệu Tử Duy cũng đang gặp nguy hiểm!

Trong tay Khánh Lâm vương nắm giữ di chiếu của tiên hoàng, ngoài cung còn có binh mã của Tần tướng quân.

Ngôi vị hoàng đế này của Triệu Tử Duy là danh bất chính ngôn bất thuận!

Bao năm qua, hoàng đế bị bức cung được mấy ai có thể chuyển bại thành thắng.

Khánh Lâm vương dựa vào di chiếu đã có thể khiến Triệu Tử Duy tự động thoái vị! Nếu không, Triệu Tử Duy muốn phản kháng thì Triệu Tử

Tận vẫn đủ lý do lấy thủ cấp của Triệu Tử Duy!

Mộ Dung Ca căng thẳng nhìn chăm chăm Triệu Tử Duy.

Triệu Tử Duy chậm rãi đứng dậy, tựa hồ không chút để ý tình huống trước mắt, căn bản không để tâm tình cảnh của bản thân lúc này. Hắn vẫn bình tĩnh lạnh lùng như xưa, uy nghiêm quét mắt về phía mọi người, vẫn như cũ khiến lòng người phải hoang mang và thấp thỏm lo âu.

“Từ lúc đăng cơ tới nay, trẫm chưa từng làm chuyện có lỗi với người trong thiên hạ. Bây giờ Tề quốc dần dần lớn mạnh trong tay trẫm, dân chúng an cư lạc nghiệp. Đối với trẫm đã quá mỹ mãn rồi.”

Lúc mắt của hắn lướt qua, từng câu từng chữ, bình tĩnh, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người, không ít người đều cúi thấp đầu.

Không ai dám phủ định những gì hắn đã làm, nếu không có buổi cung biến hôm nay, Tề quốc vẫn là quốc gia trong thời thái bình thịnh thế, nào phải vấy nhiễm máu tanh như vậy?

Đột nhiên, ánh mắt Triệu Tử Duy lãnh liệt như băng, sắc bén quét thẳng về phía Triệu Tử Tận, lạnh lùng chất vấn: “Triệu Tử Tận, không phải hôm nay sau lưng ngươi có kẻ vạch sẵn mưu, bày sẵn kế lên trẫm thì ngươi có được khí thế hôm nay sao?”

Triệu Tử nhếch khóe môi cười nhẹ, “Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc là chân lý ngàn năm qua không hề thay đổi, hoàng huynh tội gì phải đi truy cứu quá trình? Kết quả không phải đã đặt ngay trước mắt rồi sao?” Hắn đã từ bỏ không ít, buông bỏ người con gái quan trọng nhất trong đời mình chỉ để ngồi được lên long ỷ cách đó không xa.

Thủ đoạn này có tồi tệ thế nào, ti tiện cỡ nào đi nữa hắn cũng không còn quan trọng.

“Giang sơn Tề quốc rơi vào tay người, trăm... cũng rất yên tâm.” Triệu Tử Duy đột nhiên thay đổi giọng điệu, tươi cười nói với Triệu Tử Tận. Từ khi hãn chào đời đã lập chí trở thành đế vương, đây là điều hiển nhiên. Nhưng cuối cùng, do không đủ nhẫn tâm tuyệt tình mới có kết cục hôm nay, thật ra từ sớm hãn đã dự liệu được! Triệu Tử Tận để đạt được mục đích, tàn nhẫn vô tình còn hơn xa hãn. Từ xưa đến giờ, đế vương vốn vô tình, Triệu Tử Tận thích hợp làm đế vương hơn hết thảy.

Nhưng...mệnh số của Tề quốc rồi sẽ thế nào.

"Hoàng thượng..." Mộ Dung Ca lo lắng nhìn Triệu Tử Duy. Đột nhiên đầu óc trở nên trống rỗng, Triệu Tử Duy hôm nay không giống với người nàng đã quen biết, khí phách này thật sự không ai bì kịp.

Triệu Tử Tận từng bước đến gần, đứng cách Triệu Tử Duy hai bước, lạnh lùng nói: “Bản vương quyết sẽ không phạm phải sai lầm năm đó của người.”

Sai lầm năm đó? Mộ Dung Ca chấn động, lão đảo lúi ra sau một bước. Năm đó, nàng vì cứu Triệu Tử Tận, đã dùng bản thân để ép buộc Triệu Tử Duy buông tha cho hãn. Nếu khi đó Triệu Tử Duy có thể thẳng tay diệt trừ hậu hoạn thì sao có ngày hôm nay.

“Không thể!” Mộ Dung Ca hét lên, tiến lên một bước lớn chắn giữa Triệu Tử Duy và Triệu Tử Tận. Nàng không thể để Triệu Tử Duy chết trước mặt mình. Triệu Tử Duy đã từng có ơn cứu mạng nàng, sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn mọi chuyện xảy ra.

Triệu Tử Tận nhíu chặt mày nhìn Mộ Dung Ca, hạ giọng nói: "Tỷ, việc này không quan hệ với tỷ."

Tỷ? Ha, Mộ Dung Ca quay đầu nhìn Triệu Tử Tận, thân hình sáng rọi quen thuộc biết bao, cũng như tình cảnh trong mơ. Vài năm trước, nam tử

này không cao lớn như vậy, cũng không bị quyền lực che mờ mắt, thậm chí còn bộc lộ sát khí ngùn ngụt như vậy.

Nam tử vừa gọi nàng một tiếng ‘tỷ’ là người xa lạ.

Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: “Hãy tha cho hần.”

Đáp lại nàng là sự trầm mặc, xung quanh không một tiếng động.

“Tuyệt đối không thể.”

Mãi một lát, Triệu Tử Tận mới nhếch môi, kiên định nói rõ từng từ. Hần đã nói, sai lầm của Triệu Tử Duy hần tuyệt đối sẽ không tái phạm!

"Mộ Dung Ca..."

Bên tai truyền đến tiếng gọi vô cùng dịu dàng, lời kêu gọi đến từ trong linh hồn và nội tâm.

Mộ Dung Ca đau đớn không muốn mở mắt, nhưng nàng phải nhìn người đã gọi tên mình.

Nhưng khi nhìn thấy Triệu Tử Duy, đầu óc nàng như bị đánh oanh một phát. Nàng mở to hai mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy và dòng máu tươi chảy từ trong miệng Triệu Tử Duy... Nàng đau khổ lắc đầu, “Không...”

“Trẫm đã nghĩ rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại... vẫn là... Nàng đừng hận trẫm. Có được không?” Hần nheo hai tròng mắt lại, dịu dàng cười với nàng, hần đang cầu xin nàng.

Khóe mắt nàng đã ừng ực nước, hốt hoảng chạy đến, dùng cơ thể ấm áp ôm trọn thân thể không còn đứng vững của hần.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Hắn muốn cả đời bảo hộ nàng, song ước mơ đó giờ chỉ còn là lời nói suông.

Cảm giác uất ức, thất hứa hắn cực kỳ căm ghét, nhưng lại một lần nữa tái phạm.

Tốt lắm, quá tốt, cuối cùng hắn cũng được ra đi trong vòng tay ấm áp của nàng.

“Trẫm đã nghĩ rất lâu, song nghĩ đi nghĩ lại... vẫn là... nàng đừng hận trẫm. Có được không?” Hắn cực khổ lặp lại lần nữa.

"Triệu Tử Duy..." Triệu Tử Tận véo má, sững sốt nhìn thân hình cao to của Triệu Tử Duy ngã xuống. Đấu với nhau vài năm, không có lúc nào hắn không mong chờ thời khắc này. Bây giờ, khi ước muốn thành sự thật, tâm trạng hắn cảm thấy thoải mái vô cùng. Quay đầu nhìn lại, long ngai cách đó không xa dường như đang tỏa ra màu vàng kim chói lọi, màu sáng chói mắt đó khiến đôi mắt hắn không thể nheo lại.

"Hoàng thượng!" Tiếng gọi xé lòng của Lưu Vân vang lên, “Khánh Lâm vương, bản tướng phải để người tuần táng cùng hoàng thượng!” Lưu Vân điên tiết giơ cao trường mâu đâm thẳng về phía Triệu Tử Tận. Vài tên lính lấp lập tức chắn ở trước, chiến đấu liên hồi với Lưu Vân.

Trong đại điện, một lần nữa rơi vào cảnh hỗn loạn.

Triệu Tử Tận cứng người thất thần nhìn tay chân Mộ Dung Ca đang luống cuống. Chưa bao giờ hắn thấy nàng đau khổ như vậy. Hắn biết nàng

cực kỳ ghét nhìn thấy máu, cũng như người người dần rời đi vào năm đó.

“Không nên hận bất cứ ai, tình cảnh hôm nay là do trẫm tự gieo gió gặt bão... Mộ Dung Ca, trẫm không cầu nàng hận trẫm... chỉ xin... đừng quên trẫm. Cả đời này... đừng quên trẫm, có được không... có thể không? Mộ Dung Ca...”

Triệu Tử Duy dùng sự kiên trì cuối cùng cố gắng nói hết những suy nghĩ trong lòng, chỉ là sinh mệnh xói mòn, linh hồn sắp phải rời xa là điều hãn không thể khống chế được. Trước mắt dường như xuất hiện rất nhiều đốm sáng chói mắt, khiến hãn đau đớn khó mở to, còn bộ dạng dần dần mất sức này nữa.

Hãn dùng trọn khí lực cuối cùng để cong khóe môi, thâm tình mà dịu dàng cười với nàng.

Hãn hy vọng lưu lại trong mắt nàng không phải khuôn mặt dữ tợn của mình mà là khuôn mặt thâm tình tươi cười đang nhìn nàng. Cả đời này nàng có ngẫu nhiên nhớ đến hãn cũng sẽ không đau lòng mà khóe miệng sẽ cong lên cười nhẹ, bởi vì trong sinh mệnh nàng đã từng có một người như hãn, một mỹ nam tử vô tình báo đạo, quý kẻ đa đoan.

“Quên... trẫm...” Hãn nhắm hai mắt lại, cảm giác sinh mệnh dần dần rời đi, nhưng tại thời gian cuối cùng còn sót lại hãn bỗng hối hận. Suốt đời này nhớ tới hãn, nàng nhất định sẽ đau khổ vô cùng. Hãn sao có thể để nàng đau thương, tuyệt đối không thể được, bằng không hãn nào có thể ngủ yên? Sao có thể yên tâm rời đi?

"Không cần... Không cần..."

Mộ Dung Ca nhìn nụ cười nơi khóe miệng hãn dần dần tắt đi, những lời nói không đồng nhất liên tục được lặp lại, rõ ràng cảm thụ được cơ thể nặng nề lạnh dần đi. Nàng thất kinh, mọi sự bình tĩnh nguy trạng đều biến mất.

“Không!”

Nàng ngửa đầu lên trời hét to, một tiếng thét xé nát linh hồn vang vọng khắp đại điện. Trong một khắc, nàng cảm thấy trước mặt tối sầm, vô lực gục đầu xuống...

Tình cảnh năm đó tái hiện ở trước mắt. Hãn, Như Băng, Bích Nhu, Lương Hân Hân, Kim Lan, người người vẫn còn ở đó, đã từng là những sinh mệnh tồn tại qua trong cuộc đời nàng, nhưng từng người từng người đã rời đi!

Tính mạng này, ôi khi nhớ lại đúng là nỗi đau dẫn xé, một cơn đau mà không bao giờ muốn đụng phải.

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

“Xem ra hiện giờ ở Tề quốc đang có điều thay đổi.” Thần sắc Nguyên Kỳ trầm ngưng, sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ. Thế giới trong mắt hãn không phải trắng thì sẽ là đen. Bây giờ liếc mắt nhìn lại, lọt ngay vào tầm mắt đều là những bông hoa phù dung màu đen.

Có lẽ trong phủ thái tử cũng nên có thêm chút màu sắc khác.

Gia Kiệt đứng sau hãn gật đầu đáp: “Tề quốc hoàng thượng tránh không được lần cung biến này. Không biết bây giờ Mộ Dung Trắc phi ở hoàng cung Tề quốc có gặp nguy hiểm không? Có bao giờ Tề quốc hoàng thượng lợi dụng Mộ Dung Trắc phi để thoát thân?”

Mắt quang Nguyên Kỳ trở nên sâu thẳm, thần sắc lạnh lùng một cách dị thường. “Sẽ không.” Đến phút cuối cùng, Triệu Tử Duy nhất định sẽ không dùng cách này, hãn một lòng nặng tình với Mộ Dung Ca tuyệt nhiên sẽ không lợi dụng nàng, nhưng mà...

Triệu Tử Tận sẽ xử trí Triệu Tử Duy như nào?

Mộ Dung Ca sẽ đối mặt với sự chuyển biến quá lớn và đột ngột này đây?

Hai trông mắt Nguyên Kỳ nhú lại, lần cung biến này nàng vốn không nên tham dự trong đó, không nên tận mắt chứng kiến một màn tàn nhẫn như vậy. Ngày ấy, đối mặt với sự thịnh cầu của nàng, hãn có thể không cự tuyệt được nàng, nhưng nên theo nàng cùng rời đi mới phải.

Đối với nàng mà nói, việc xảy ra quả có chút tàn nhẫn.

Đồng thời, nàng cũng sẽ biết được vai trò của hãn trong trận cung biến này.

Nàng ghét cay ghét đắng những âm mưu toan tính, không hài lòng với sự tàn nhẫn, sẽ càng không vì đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn. Nàng thông minh, không cần nói một lời, chỉ bình tĩnh từ từ phân tích liên có thể nhìn thấu rất nhiều sự tình.

Như thế... Tim hãn khẽ nhói lên, một cảm giác sợ hãi tràn ngập trong lòng.

“Không biết khi nào Mộ Dung Trắc phi mới trở về.” Gia Kiệt do dự hỏi.

Nguyên Kỳ trầm mặc, đối với vấn đề này hãn không cách nào đưa ra đáp án.

Hoàng cung Hạ quốc.

“Điều tra tung tích của Mộ Dung Ca lúc này.” Lan Ngọc trầm giọng mệnh lệnh.

Ám vệ có chút kinh ngạc hỏi: “Đại hoàng tử, lúc này đi tìm kiếm tung tích của Mộ Dung Trắc phi liệu có chút lãng phí thời gian và nhân lực không?”

Chỉ là một nữ tử, đáng sao?

“Có lẽ sẽ có ích.” Ánh mắt Lan Ngọc thâm trầm nhìn một nơi nào đó, thần sắc sắc bén khác thường.

Ám vệ lập tức đáp: “Tuân mệnh, Đại hoàng tử.”

Lan Ngọc nhíu mày nhìn sắc trời, hỏi: “Tình hình của phụ hoàng hôm nay thế nào rồi?” Hôm nay hắc vân chưa đến thỉnh an Nguyên Du. Mấy ngày nay, sức khỏe của Nguyên Du cực kỳ không tốt, e là không kéo được thêm bao nhiêu ngày. Không ngờ cơ thể của Nguyên Du tệ đến vậy, chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian ngắn ngủi!

“Sau khi dùng xong bữa sáng luôn ở trên giường nghỉ ngơi.” Cung nữ đứng cạnh ám vệ cung kính trả lời.

“Tốt, hãy chăm sóc cho phụ hoàng thật tốt.” Lan Ngọc gật đầu.

Khi hắc vân còn chưa kịp chuẩn bị xong mọi thứ, Nguyên Du tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì.

...

Phủ Khánh Lâm vương.

Đêm tuy dài nhưng tuyệt đối không yên tĩnh.

Đêm tối như vậy khiến cho người ta khó mà yên giấc, xung quanh đều có thể nghe thấy tiếng khóc than run sợ, thậm chí ánh lửa phía xa ở hoàng cung có thể chiếu sáng cả kinh thành này!

Đêm nay sẽ là một đêm như nào? Đầy máu? Vô tình? Không còn thiên lý?

Nguyên Ngự tự giấu cười, nàng nhìn dung nhan xinh đẹp trong gương đồng, vươn những ngón tay xanh xao vuốt ve gò má tái nhợt của mình, chỉ không đến hai năm lại có thể xảy ra nhiều việc như vậy!

“Vương phi, không biết tình hình vương gia lúc này thế nào?” Tiểu Ngôn vô pháp trấn định bản thân, sắc mặt lo lắng đi qua đi lại. Hôm nay là ngày vương gia đoạt vị, nếu có sơ sót nhất định sẽ liên lụy mọi người trên dưới phủ Khánh Lâm vương! Đến cả công chúa cũng sẽ khó giữ được tính mạng!

Nguyên Ngự chăm chú quan sát dung mạo mơ hồ nghiêng lệ, bật cười, hơi hếch mày: “Sao hắn có thể thua? Cái gì hắn cũng không bỏ qua, chỉ cần có thể lợi dụng sẽ không tiếc đẩy cả vào ván cờ, lại càng không sợ vì vậy mà thịt nát xương ta. Đêm cung biến này, hắn tuyệt đối sẽ không thua!” Con người này so với tưởng tượng của nàng còn máu lạnh vô tình hơn nàng nghĩ, trong lòng hắn nàng căn bản không chiếm được một vị trí nào! Bây giờ nghĩ lại cái đêm nàng và hắn cá nước thân mật... chỉ là sự ngu xuẩn nhất thời của bản thân. Phải nói là quá mức ngu xuẩn! Có kết cục hôm nay cũng là nàng tự gặt quả xấu.

Tiểu Ngôn nghe vậy, khoe miệng lập tức tươi cười, đứng trước mặt Nguyên Ngự, vui vẻ nói: “Vương phi, nếu vương gia thành công, người sẽ trở thành Tề quốc hoàng hậu!” Công chúa là vương phi, lại còn là Hạ quốc công chúa, vương phi nhất định sẽ lập vương phi làm hoàng hậu. Chỉ ít hôm nữa thôi, công chúa sẽ là bậc mẫu nghi thiên hạ!

Thần sắc Nguyên Ngự trầm hắt xuống, sắc mặt tái nhợt lộ ra vẻ tự giấu yếu ớt, trong mắt thoáng hơi lệ, “Hoàng hậu?” Trước đây nàng kỳ vọng trở thành Tề quốc hoàng hậu, có thể cùng hắn sống vai trị vì thiên hạ, nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy ý tưởng này thật quá ngu xuẩn và buồn cười! Cho dù Triệu Tử Tận lập nàng làm hoàng hậu cũng chỉ vì nàng là Lục công chúa của Hạ quốc, tuyệt đối không phải là hắn cam tâm tình nguyện!

"Vương phi..." nụ cười trên môi Tiểu Ngôn khẽ tắt đi, nàng đau lòng nhìn vẻ mặt tự giễu mà cười của Nguyên Ngự, từ lâu vương gia không còn sung hạnh công chúa, cũng khó trách vì sao bây giờ trái tim công chúa lại nguội lạnh như vậy.

Nguyên Ngự cúi đầu nhìn hai tay mình, cười nói: "Có làm hoàng hậu hay không cũng có gì khác biệt chứ?"

...

Ba ngày sau.

Kinh đô Tề quốc. Trong hoàng cung.

Sau một trận cung biến, Tề quốc đã triệt để thay đổi. Đương kim thánh thượng Tề quốc bây giờ là Triệu Tử Tận, Triệu Tử Duy đã chủ động xin thoái vị! Đêm hôm đó, cả kinh thành bị bao phủ trong mùi máu tanh. Chỉ trong mấy ngày, kinh thành đã trở nên rực rỡ sáng lóa.

Thi thể chồng chất trên đất và máu đỏ đều biến mất như chưa từng xuất hiện qua.

Hoàng cung cũng không khác gì trước lúc cung biến, duy chỉ có người ngồi trên long ngai là khác.

Tuy không còn những dấu vết tàn nhẫn của cuộc cung biến sót lại, song trong không khí vẫn còn đọng lại không ít mùi tanh của máu, không thể xem nhẹ, cũng không thể loại bỏ.

Hai ngày trước, Triệu Tử Tận muốn xử lý Hoàng thái hậu thì cung nhân ở cung Càn Khôn phát hiện Hoàng thái hậu đã treo cổ tự sát. Triệu Tử Tận muốn báo thù cho mẫu thân vẫn không đuối cùng giết tận, lệnh cho cung nhân an táng theo nghi lễ của thái hậu. Việc này khiến cho văn võ bá quan tán thưởng không thôi.

Về phía Triệu Tử Duy, được táng vào hoàng lăng. Triệu Tử Tận tuyên cáo thiên hạ, Triệu Tử Duy chết bất đắc kỳ tử, còn hãn chỉ là nhận theo ý chỉ mà đăng cơ.

“Nàng hôn mê đã ba ngày ba đêm, sao đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh lại?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, thể chất của Mộ Dung Trắc phi vốn yếu ớt, lại thêm đi lại mệt nhọc suốt mấy ngày đường, nên khi nhận được sự kích động tột đỉnh mới bị hôn mê cũng là chuyện thường tình. Chỉ là vi thân vô pháp xác định khi nào Mộ Dung Trắc phi mới tỉnh lại.”

Loáng thoáng trong đó dường như đang ở trong mộng cảnh, có tiếng chuyện đứt quãng của ai đó. Mộ Dung Ca hơi nhăn mày, cả người mềm nhũn không chút khí lực, đầu óc trống rỗng.

Nàng cố gắng mở hai mắt lên, một luồng sáng trắng ánh thẳng vào trong mắt khiến hai mắt lập tức nhắm nghiền theo phản xạ để né tránh.

“Nàng tỉnh rồi!”

Có một người đang ngồi bên giường, sốt ruột đầy quan tâm hỏi han: “Hiện giờ đã thấy khá hơn chưa? Trong người còn chỗ nào không thoải mái không? Ta đã cho cung nhân chuẩn bị thức ăn, suốt ba ngày ba đêm nàng chưa từng ăn gì, cơ thể nhất định sẽ rất yếu.”

Giọng nói vô cùng quen thuộc khiến Mộ Dung Ca kinh hãi. Nàng bắt buộc bản thân phải mau chóng thích ứng luồng sáng mãnh liệt này, từ từ mở mắt một lần nữa.

“Là người?” Nàng gắt gao chau mày lại, giọng khàn khàn nói.

Triệu Tử Tận thấy vậy cũng không chút tức giận, vẫn luôn quan tâm nói: “Ta luôn ở đây chờ đợi, nếu nàng vẫn tiếp tục mê man, ta nhất định sẽ

đem...”

☆ Hồi tiếc quá khứ (Ngoại truyện về Triệu Tử Duy)

Nếu như trên đời còn cho phép hối hận, dù phải nếm trí mạng độc được hẳn vẫn cam tâm tình nguyện, nuốt trọn một cách không do dự.

...

Khóe mắt nàng đầy những giọt nước mắt trong suốt, nàng tất bật chạy đến, dùng vòng tay ấm áp ôm chặt cơ thể lão đảo của hẳn.

Hẳn muốn cả đời bảo vệ nàng, song tất cả chỉ còn là lời nói suông.

“Trẫm đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới nghĩ luôn... nàng vẫn là... đừng hận trẫm... có được không?”

...

Sinh ra...

Sinh ra trong hoàng thất Tề quốc đã định sẵn hẳn cả đời tôn vinh. Bởi vì thân mẫu là hoàng hậu, bản thân lại là con trưởng trong dòng tộc, đầy tháng đã được phong làm Đông Cung thái tử. Nếu không có gì thay đổi, sau này chắc chắn sẽ đăng cơ chương quản Tề quốc thiên hạ.

Bởi mang thân phận tôn quý, Tề quốc lại là một cường quốc, chỉ tiếc là còn dưới trướng Hạ quốc, cùng Lương quốc đứng ngang hàng nên từ nhỏ đã nuôi chí lớn thống nhất thiên hạ. Cho tới nay, ta vẫn luôn cho rằng đăng cơ là chuyện sớm muộn, thân là thái tử, mang huyết mạch chính thống của hoàng thất, nhưng ngày qua ngày chứng kiến nhiều vấn đề mới chợt phát hiện, bằng sự nỗ lực của bản thân mới có thể đạt được điều mình muốn, địa vị thái tử này cũng không phải cầm chắc trong tay.

Ngày ấy, phụ hoàng cùng Mễ Quý phi có mang được bảy tháng nhân nhả tử bào trong ngự hoa viên. Lúc chưa mang thai, Mễ Quý phi đã sở hữu nhan sắc khuynh thành được phụ hoàng rất mực sủng ái, vì thế mẫu hậu dần bị thất sủng, có khi những một hai tháng cũng chưa từng thấy phụ hoàng xuất hiện. Ta thấy mẫu hậu không vui, suốt nhiều đêm cũng không thể ngủ ngon, lòng cũng đau xót khôn xiết nên muốn tìm gặp phụ hoàng.

Nhưng khi nhìn gặp được thì thấy phụ hoàng đang dịu dàng dỗ Mễ Quý phi, ta lặng yên đi theo sau lưng phụ hoàng, nghe được những lời nói cực kỳ dịu dàng xuất phát từ miệng người: “Ái phi yên tâm, trăm vô cùng vui mừng, đợi sau khi sinh hạ hoàng tử, trăm nhất định sẽ tìm cách phế đi hoàng hậu, thậm chí để đưa con của chúng ta làm thái tử.”

Mễ Quý phi còn gì vui hơn như thế, ẻo lả ngã vào trong lòng phụ hoàng, nhẹ giọng nói: “Thiếp chỉ cần hoàng thượng sủng ái là đủ, những thứ khác thiếp cũng không để ý. Chỉ là gần đây hoàng hậu luôn làm khó thiếp, thiếp... cũng...”

Mi mảy phụ hoàng hơi chau lại, tức giận nói: “Hừ, vốn dĩ trăm muốn phế nàng ta, giáng làm phi tử, bây giờ xem ra vẫn còn quá xem trọng nàng ấy. Sau khi phế hậu vị phải biếm làm thứ dân để từ nay nàng ta không thể xuất hiện trước mặt ái phi đây.”

Hai mắt Mễ Quý phi đầm lệ, bộ dạng vô cùng đáng thương, “Hoàng thượng, thiếp chỉ muốn suốt đời này tận tâm hầu hạ hoàng thượng mà thôi.”

Đến khi bóng họ dần dần đi xa, ta vẫn còn sững sờ đứng yên tại chỗ, nụ cười lạnh trên môi không cách nào dập tắt được, trách không được phụ hoàng chưa hề sủng ái ta, rất ít quan tâm đến học vấn của ta, thì ra chưa từng có ý nhường ngôi để ta làm hoàng đế! Ha! Điều khiến ta không ngờ được chính là phụ hoàng còn muốn phế đi mẫu hậu! Sau lưng mẫu hậu có một gia tộc hùng hậu chống lưng sớm đã ngồi lên bảo vị hoàng hậu. Phụ

hoàng muốn phế đi mẫu hậu và ta đã nói lên rằng phụ hoàng đang nhắm vào ta và gia tộc của mẫu hậu!

Phụ hoàng quả có một suy tính quá tốt!

Cho đến bây giờ ta mới hiểu rõ, muốn có được điều gì thì bản thân phải tranh thủ đi giày lấy. Lúc ta quay đầu toan quay về bỗng phát hiện mẫu hậu đã đứng sau lưng từ lúc nào. Trong mắt bà không một giọt lệ quang mà chỉ mang nét mặt lạnh băng băng.

Mấy tháng sau, Mễ Quý phi lâm bồn bị rong huyết, hoàng tử được hạ sinh cũng biến mất, phụ hoàng gào khóc thảm thương, không lâm triều suốt năm ngày. Cái chết của Mễ Quý phi nhìn sơ qua không liên quan đến bất cứ ai, nhưng đằng sau sự bình lặng này, cả phụ hoàng và ta đều biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhờ vậy ngôi vị hoàng hậu của mẫu hậu càng được củng cố.

Trong vài năm tiếp theo ta tuy vẫn là thái tử, được Tề quốc nhân dân tôn kính nhưng phụ hoàng vẫn rất cố ý âm thầm áp chế thế lực ta phát triển.

Do vậy ta luôn phải dè dặt cẩn trọng trong mỗi bước đi.

Lúc trưởng thành, mẫu hậu ban cho ta không ít cung nữ có dáng người thướt xa quyến rũ, đặc biệt am hiểu thủ thuật khuê phòng. Ngay sau đó, quan viên trong triều cũng liên tục đến phủ của ta tặng người.

Đối với mỹ nhân ta cũng có chút tò mò, không đẹp, không phải nhiều tuyệt đối không thể đập vào mắt ta, lại càng không có dịp được tra triệu thị tẩm. Nam tử trong thiên hạ đều sẽ tam thê tứ thiếp, ta sinh ra trong hoàng thất, mỹ nhân bên người tuyệt đối không phải thích, huống chi ta đối với dục vọng cũng rất có nhu cầu. Ha, nam tử ở tuổi này nào có thể nhẫn nại sự ham muốn được chứ.

Gặp nhau...

Phủ Khánh vương Nguyên quốc.

Ta đến đây chủ yếu là muốn do thám tình hình để thôn tính Nguyên Quốc, hiển nhiên cũng mang theo dã tâm khi bước vào phủ Khánh vương.

Trong yến hội, ta bắt gặp một nữ tử khá thú vị.

Cô ta là Vương phi bị phế của Khánh vương. Bởi vì Khánh vương mang dã tâm muốn chiếm hại gia tộc này nên cũng biếm nàng làm ca cơ sau đó. Một ca cơ thì đáng là gì, tuy không phải nữ tử thanh lâu song cũng phải ngày ngày tiếp khách. Có điều, ca cơ trong phủ của đám vương hầu quyền quý cũng chỉ là gượng cười theo những khách quý mà chủ nhân yêu thích, mà nàng nào không phải vậy, nhưng nàng đã bị người ta giành trước.

Song thật bất ngờ, ở thời điểm mấu chốt nàng lại xin sự giúp đỡ của hãn! Muốn được hãn tiếp nhận dĩ nhiên phải chủ động thừa nhận bản thân còn là xử nữ, đồng thời đối với hãn một tấm chân tình mới được. Nhìn nét mặt đó, thần thái đó, dáng người khúm núm, lời nói trong lúc đó lại phô diễn một bộ dạng nhu tình thâm tình, nàng đúng là to gan mà!

Nếu không phải hiểu rất rõ đám nữ nhân nhất định sẽ dễ dàng bị vẻ ngoài thâm tình của nàng lừa gạt. Thật ra nữ tử có nhan sắc cỡ vậy ta cũng từng ngủ qua với không ít người. Đối với nàng, ta cũng không có bao nhiêu cảm giác, thậm chí cảm giác cô gái này quá mức hèn mọn, còn đã từng nằm trong chăn của Khánh vương.

Có điều, không biết vì sao khi chạm phải đôi mắt trong veo tĩnh lặng như nước hồ thu kia, ta lại có chút hứng thú.

Nếu như biết được ngày sau cô gái này sẽ ảnh hưởng đến ta không ít, tuyệt đối ta sẽ không giữ nàng lại bên người! Bởi vì nàng là nghiệp kiếp

của ta, đến suốt cuộc đời này có thể ta cũng không thể hiểu rõ vì sao bản thân lại vì một nữ tử bình thường như vậy mà thất hồn lạc phách!

Nàng chưa từng muốn thị tẩm!

Nữ tử không muốn qua đêm với ta là điều ta chưa từng thấy! Nàng cho rằng chỉ cần dùng chút kỹ xảo ta sẽ nhận không ra? Quý thủy sao? Nữ tử có quý thủy sẽ chảy máu đùi ư? Ta thật sự khinh thường cô gái này!

Nàng ngày càng khiến người ta bất ngờ, để được ở lại bên người ta mà nói bản thân biết nấu nướng? Một nữ tử xuất thân trong quý tộc có thể nấu nướng sao? Nghe qua cũng có chút buồn cười! Hay tối qua chỉ là ảo giác của ta? Nàng ta chỉ muốn mềm nắn rắn buông? Muốn ta nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa nên mới dùng mọi thủ đoạn vào lúc thị tẩm?

Cũng được, để ta xem nàng cường ngạnh đến cỡ nào.

Nhưng không ngờ được nàng quả nhiên biết nấu ăn, hơn nữa còn rất tinh thông! Ta chưa từng nếm qua thức ăn ngon như vậy, không khỏi khiến ta muốn ăn hoài ăn mãi! Cô gái này giữ bên người làm đầu bếp, ngẫu nhiên làm ấm giường cũng tạm được!

Chỉ không ngờ Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ cũng chú ý đến nàng!

Một nữ tử như vậy, hẳn có thể nhìn lọt mắt sao?

Xem ra, quả thực như hắn đoán, Mộ Dung Ca này nhìn như hèn mọn không thể lọt mắt này không bình thường, thật sự rất không tầm thường.

Mộ Dung Ca, nữ tử này, không để ý thì thôi, nhưng một khi đã để tâm quan sát nhất định sẽ nhận ra nàng trước sau bất nhất, chỉ cần dựa vào vẻ cố gắng che giấu sự khác thường này là biết! Nàng sẽ dần dần hấp dẫn ánh mắt người xem, từ từ bước vào tim mình cho đến mọc rễ sinh nhánh trong đó từ lúc nào không biết.

Có một ngày, ta nhận được tin tình báo Mộ Dung Ca có dung mạo giống hệt Phong quốc thái tử phi đã qua đời vài năm trước! Nếu đem nàng giao cho Phong quốc thái tử sẽ có thể đạt được mục đích, thuận lợi cưới Thiện Nhã công chúa của Phong quốc. Thiện Nhã công chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tài tình hơn người. Nếu phải so sánh Mộ Dung Ca và Thiện Nhã công chúa, hiển nhiên Mộ Dung Ca không thể nào bì kịp. Thế nên, hẳn sẽ không chút do dự giao Mộ Dung Ca cho Phong quốc thái tử!

Lưu luyện si mê...

Trên đường.

Nàng mà cũng dám bỏ trốn! Còn là Mộ Dung Tận dẫn này đào thoát.

Mộ Dung Tận chính là con trai của Mễ Quý phi, từ sớm ta đã có ý trừ khử con người này, nhất định phải diệt cỏ tận gốc!

Lúc nàng đứng trước mặt ta một lần nữa, thiếu niên mang dung mạo tuấn mỹ như bức tranh, tim ta như bị một tảng đá lớn dấn lại, thậm chí có chút đổ kị.

Không ngờ nàng đã sớm biết ý định của ta, nên dùng bản thân để áp chế muốn ta buông tha cho Mộ Dung Tận!

Việc nặng hay nhẹ trong lòng ta đã có định đoạn sẵn, song khi thấy vẻ cầu xin trong mắt nàng ta đã mềm lòng! Đây là điều chưa từng xảy ra! Đối với nữ tử, tuyệt đối hẳn không bao giờ mềm lòng, thậm chí là thỏa hiệp!

Nữ tử nàng càng ngày càng khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, biết đánh cờ, biết nhảy múa, không một món nào là không rung động lòng người! Chỉ là, nàng che giấu quá tốt nên tuyệt đối không phơi bày tài năng ra ngoài. Có phải nàng không biết, nàng càng như thế sẽ càng dễ bị người ta phát hiện, càng khiến người ta thêm chú ý đến nàng? Một khi đã chú ý sẽ không phớt lờ được nữa?

Hạ quốc thái tử quả nhiên quan tâm đến nàng!

Ta phận nô rồi đấy.

Ngày nào đó ta sẽ ngủ với nàng, có lẽ sẽ chiếm được nàng, sẽ không còn cảm giác bất an này! Nhưng nàng rất bình tĩnh nhắc nhở ta, nàng chỉ là một quân cờ.

Đúng là một nữ tử thông minh!

Đêm đó, lại một lần nữa ta nhận không được cởi bỏ quần áo của nàng, nhìn cơ thể trần như nhộng kia, da thịt láng mịn, trong mắt ta giờ phút này nàng đẹp như tiên nữ, trên đời này tuyệt đối không một ai có thể sánh bằng, ta khát vọng chiếm được nàng, cùng nàng hòa làm một thể.

Ta hôn nàng, tham lam vuốt ve cơ thể của nàng, không một nơi nào mà ta không thích. Không ngờ, khi cá nước thân mật, chỉ cần vuốt ve thôi cũng có thể khiến ta kích động đến vậy.

Lúc muốn chiếm lấy nàng, nhìn thấy mắt nàng đang ngấn lệ, dục vọng trong ta như bị hắt một gáo nước lạnh, biến mất trong nháy mắt. Trong lòng phức tạp không thôi.

Nàng chạy ra ngoài.

Trong một khoảng thời gian, đầu óc ta trở nên trống rỗng, ta... mà phải như vậy sao.

Lần đầu tiên đối diện với một nữ tử mà ta có thể kiềm chế dục vọng của mình, thậm chí có thể dừng lại. Cũng là lần đầu nhìn những giọt nước mắt của nàng, tim ta nhói đau.

Điều này quá mức không bình thường rồi!

Nhưng ta đã không tự chủ được mà lao vào. Khi thấy tên Khánh vương không biết trời cao đất dày dám làm phiền nàng, ta thật sự phẫn nộ rồi, nữ nhân của ta mà hần cũng dám dây sưa sao? Ta phải phế bản năng đàn ông của hần mới được!

Vào một đêm, ta lấy hết can đảm thổ lộ với nàng, song nhận được câu trả lời chính là ‘nàng rất ghen tị, cực kỳ không chịu được thêm một nữ tử khác’. Nàng muốn trọn đời trọn kiếp chỉ một vợ một chồng!

Nàng có biết mình đang nói gì không? Nữ nhân không phải chỉ chờ đợi nam nhân đến sung hạnh, vì nam nhân mà sinh con đẻ cái sao? Có gì nàng lại có nhiều ý tưởng cổ quái như vậy?

Hối tiếc...

Trong bữa tiệc đón gió tẩy trần, nàng gảy đàn thất huyền, ta có thể nhìn ra nàng cố ý che giấu tài nghệ thật sự của mình. Cầm nghệ của nàng phải trên Thiện Nhã công chúa một bậc! Rốt cục nàng còn giấu ta bao nhiêu chuyện? Càng ngày nàng càng khiến ta bất ngờ... càng lúc càng giống một ẩn số mà ta không thể tìm hiểu được.

Đúng như ta đã nghĩ, Phong quốc hoàng đế muốn có nàng, dùng năm tòa thành trì và Thanh Nhã công chúa để trao đổi.

Ta do dự, nhưng những phụ tá ở sau không ngừng nhắc nhở, chẳng lẽ ta muốn mỹ nhân mà không cần giang sơn? Giữa mỹ nhân và giang sơn, bên nặng bên nhẹ sao ta có thể do dự!

Nhìn hoàng đế Phong quốc và ánh mắt xẹt qua một tia cầu xin, ta gật đầu đồng ý: “Chấp thuận.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 201

"Hoàng thượng đâu rồi?" Mộ Dung Ca chặn hòng hần, ánh mắt sắc bén chất vấn. Hiện tại khắp người nàng không còn bao nhiêu khí lực, đến cả suy nghĩ và lời nói cũng không theo kịp thời đại, thật ra tình huống của Triệu Tử Duy hiện giờ đâu phải nàng không biết!

Một con người kiêu ngạo, khí phách, đầy sức quyến rũ như Triệu Tử Duy sao có thể lựa chọn phương thức uống thuốc độc tự vẫn?

Trước mắt còn hiện lên hình ảnh Triệu Tử Duy khi nhắm hai mắt lại, khóe miệng còn treo một nụ cười dịu dàng đến cực điểm. Hần nhất định sẽ không sao, tuyệt đối không thể có việc gì.

Lồng ngực Triệu Tử Tận nhói đau, cơn đau dần lan tỏa khắp cơ thể khiến sắc mặt hần hơi tái đi, thái độ lạnh nhạt nói: "Đã hạ táng trong hoàng lăng."

Cả người Mộ Dung Ca cứng ngắc, đã hạ táng... Triệu Tử Duy quả thực đã tự sát?

"Hạ táng trong hoàng lăng tức là đã thừa nhận hần từng là hoàng đế Tề quốc. Nàng nên biết, ngôi vị hoàng đế này vốn dĩ nên là của ta." Triệu Tử Tận quay đầu, lạnh giọng nhìn nàng chăm chăm. Lúc hần hạ quyết định này, rất nhiều tùy tùng đều phản đối nhưng hần vẫn đồng ý để Triệu Tử Duy được hạ táng hoàng lăng.

Năm đó Triệu Tử Duy đã từng tha mạng hần một lần, hần cũng nên đáp trả lại Triệu Tử Duy.

Khóe mắt Mộ Dung Ca chưa xót, nhìn sườn mặt cong cong như củ ấu của Triệu Tử Tận, nàng cười: “Chúc mừng người đã được toại nguyện.”

Trong đợt giao chiến này chỉ có người thắng kẻ thua, không có sự tồn tại của tình cảm. Thậm chí, chỉ có thể có một người thắng, kẻ bại trận chỉ có thể nhận được một kết cục là cái chết.

Điều này nàng biết rõ.

Nàng kéo khóe miệng, mỉm cười, “Ta muốn đi thăm hắn.”

“Được, để nàng khỏe lại ta sẽ sắp xếp.” Triệu Tử Tận gật đầu. Hắn cần trọng quan sát nàng, nhìn khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười xa cách, hắn chợt cảm thấy khoảng cách giữa mình và nữ tử trước mặt ngày càng xa xôi, xa đến nỗi hắn không thể chạm tới.

“Ta muốn nghỉ ngơi một lát.” Mộ Dung Ca đắp chăn lên người, nhắm hai mắt lại. Bây giờ cả người nàng không còn chút sức lực, thật sự cũng không muốn gặp ai chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lát.

Nàng cần có thời gian để cẩn thận suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.

Triệu Tử Tận gật gật, không nói gì nữa, đứng dậy bước đến trước cửa, chợt quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca đã nhắm mắt nghỉ ngơi, mi mày hơi nhíu lên, dặn dò cung nữ: “Thức ăn khi được chuẩn bị xong thì phải hầu hạ nàng ăn uống đầy đủ.”

“Tuân, hoàng thượng.”

Hắn chăm chú ngắm nhìn Mộ Dung Ca một lát, nàng vẫn chỉ nhắm mắt lại. Hắn đặt tay lên ngực tự hỏi, có thật không thể cứu vãn quan hệ giữa hai người sao?

Do dự một lát, hần trầm giọng nói: “Mộ Dung Ca, Triệu Tử Duy do trúng độc mà chết. Hần nhất định không phải tự sát, điều này ta và nàng đều rõ. Không đến thời khắc cuối cùng, hần tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương thức yếu đuối như vậy, cũng như đồng ý để ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.”

Nghe vậy, tròng mắt đang nhắm lại của Mộ Dung Ca khẽ dao động, hàng lông mi cũng run run.

“Người có thể im hơi lặng tiếng hạ độc Triệu Tử Duy mà hần không biết, thiết nghĩ trong lòng hai ta phải tự có đáp án.” Hai mắt hần sáng như ánh đuốc, chăm chú quan sát thần sắc của nàng, tựa hồ vẻ mặt nàng vẫn bình lặng như mọi khi.

Mộ Dung Ca xoay người đưa lưng về phía Triệu Tử Tận, giọng lạnh lùng cực điểm: “Tận nhi, chớ nên được nước làm tới. Giờ khắc này, bản thân người còn khó bảo toàn, tứ phía đầy kẻ địch, nếu còn hao tổn tâm cơ tính toán như vậy sớm muộn cũng sẽ hối hận.” Vật đổi sao dời, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, những gì đã xảy ra rồi sẽ chìm vào quên lãng, sớm muộn cũng chỉ như một giấc mộng qua.

Quả nhiên, thứ biến hóa nhanh nhất trên đời này là lòng người. Những lời rất mực cố ý của hần là muốn cho nàng biết, người hạ độc Triệu Tử Duy chính là Nguyên Kỳ có phải không? Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, lạnh lùng cười.

Triệu Tử Tận mím chặt môi, nhìn gờ lưng yếu ớt của nàng như rặng núi cao chẵn trước mặt, không ngờ nàng đối với hần lại phòng bị kỹ càng như thế!

“Tỷ, quả thật chúng ta không thể trở về như lúc ban đầu sao? Trong mắt tỷ bây giờ, mọi lời nói của Tận Nhi chỉ có toan tính thôi ư?” Hần phì cười, trong lòng buồn khổ vô cùng. Kỳ thực, hần đã biết đáp án từ lâu, sau việc

này nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ tin tưởng hắn nữa, chỉ là... hắn luôn hy vọng...

Mộ Dung Ca thở dài, trước mắt hiện lên tình cảnh lần đầu gặp gỡ, cậu thiếu niên đào tẩu ngày nào vô cùng đơn thuần, trầm tĩnh, rất đáng tin nhiệm, ỷ lại vào nàng, nàng đã từng xem hắn là người thân duy nhất, nhưng khi đối mặt với quyền lợi và dục vọng, hắn dần dần lạc mất lối đi, không tiếc lợi dụng nàng để đạt được mục đích, càng không ngần ngại hạ độc thủ khiến người ta phải hoảng sợ. Trong nháy mắt, hắn vẫn còn đang tính kế. Nàng còn gì để nói nữa đây.

Đối với nàng mà nói, trước đây một khắc, hình ảnh trước lúc lâm chung của Triệu Tử Duy như vẫn còn ở trước mắt, đứa nhỏ trong bụng còn chưa chào đời, còn có cái chết của Bích Nhu, Như Băng đề liên quan đến hắn. Trên tay hắn đầy máu tanh, nào có thể còn là cậu thiếu niên anh tú thiện lương ngày nào, còn vui vẻ cùng nàng đốt lửa đào vong, tùy ý vui ca...

“Thiếp cảm thấy rất mệt, nếu hoàng thượng Tề quốc không còn việc gì, thiếp muốn được nghỉ ngơi.” Nàng phủ lại chăn, giọng điệu vô cùng lạnh lùng xa cách.

Giọng nói thanh lãnh của nữ tử không khác gì mũi kiếm bén nhọn đâm thủng ngực hắn, tuy vô hình nhưng kiếm khí có thể khiến cơ thể hắn lão đảo, sắc mặt tái nhợt nhìn bóng lưng quen thuộc của nữ tử kia.

Trong một khoảng thời gian ngắn, ngàn vạn lời nói đã ra đến miệng song hắn lại á khẩu không trả lời được.

Song cơ thể lại không chịu khống chế, hắn vội vã bước đến bên giường, vươn tay muốn chạm vào nữ tử luôn ngự trị trong tâm trí. Hắn khoắc tay lên vai nàng, giọng khàn khàn: “Tỷ, tha thứ cho Tận Nhi có được không?” Hắn đã cầu xin, ngay tại vừa rồi đối mặt với thái độ dứt khoát lạnh lùng của nàng, lý trí của hắn vẫn thua tình cảm một bậc.

Mộ Dung Ca hơi nép người né tránh sự đụng chạm của Triệu Tử Tận, “Từ lâu thiếp đã không còn là tỷ tỷ của hoàng thượng Tề quốc rồi.”

Bàn tay Triệu Tử Tận hơi run, cứng ngắt thu hồi lại, yết hầu như bị bàn tay ai đó bóp nghẹn lại khiến cho hắn trong một khoảng thời gian ngắn không thể hít thở bình thường được.

“Thôi, tỷ cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Tối ta lại đến thăm.” Hắn quay người, cố gắng bình tĩnh đối mặt với gờ lưng của nữ tử trước mặt.

Hắn chờ mong nữ tử này có thể đáp lại, song dường như Mộ Dung Ca đã thật sự mệt mỏi ngủ thiếp đi, nàng chưa từng đáp lại bất kỳ một câu nói nào của hắn.

Lúc cửa phòng được đóng lại, Mộ Dung Ca mới mở mắt, mặt không chút biểu cảm nhìn về phía cánh cửa vừa được khép lại. Lòng thầm đoán, Triệu Tử Duy không phải kiểu người có thể uống thuốc độc tự sát, nhưng trong người lại mang kịch độc là vì đâu? Nếu theo như lời của Triệu Tử Tận vừa nói, mọi mũi giáo đều hướng về Nguyên Kỳ. Có điều, theo như nàng biết, đi được đến bước này thì Nguyên Kỳ cũng không cần phải dùng thủ đoạn như vậy. Mà nếu không phải Lan Ngọc thì chỉ có thể là tác phong của Triệu Tử Tận!

Bây giờ, hãy nhớ đến lời nói trước lúc lâm chung của Triệu Tử Duy, lồng ngực nàng thắt lại ần ần đau, tuy nàng đối với hắn không tồn tại tình yêu nam nữ, nhưng trước lúc chết hắn vẫn có ý nhắc nhở, quan tâm lo lắng, sao nàng có thể không động lòng được đây?

Cái chết của hắn đã nói rõ trong màn đấu tranh đen tối này, Nguyên Kỳ, Triệu Tử Tận, Lan Ngọc đều hãm sâu trong đó. Nhưng hắn không cho nàng oán trách Nguyên Kỳ, cũng toàn thành cho sự thuần túy trong tư tưởng tình yêu của nàng, hắn đem cái chết của bản thân quy về sự thành bại trong thời

loại thế. Trong câu chuyện này, ai đúng ai sai thật ra cũng không thể truy cứu nữa.

Triệu Tử Duy... Con người này... sao đến phút cuối cùng vẫn có thể khiến cho người ta đau lòng như thế?

Bên ngoài, Triệu Tử Tận vừa bước ra liền nhìn thấy Nguyên Ngự nay vừa được sắc phong làm hoàng hậu.

Nguyên Ngự vận một thân trang phục mẫu nghi thiên hạ, trang điểm tinh xảo, tư thái ung dung hào phóng chân thành mà đến.

"Thiếp gặp qua hoàng thượng." Nguyên Ngự khom người thi lễ, khép tạm hai tròng mắt, nhẹ giọng nói. Quả thật, nhiều ngày qua, chỉ cần có chút thời gian hân liên đến đây thăm hỏi Mộ Dung Ca.

Có lẽ, sau khi chiếm được ngôi vị hoàng đế, bước tiếp theo hân muốn có được chính là Mộ Dung Ca? Thật ra từ sớm nàng nên ý thức thật, trong tiềm thức của hân, ngoài quyền lực ra thì chỉ còn Mộ Dung Ca là quan trọng nhất.

Chẳng qua... dư quang nàng nhìn lướt qua, e là sau cái chết của Triệu Tử Duy, hân cũng chỉ là kẻ bị Mộ Dung Ca từ chối gặp gỡ. Hay hân đã quên, nếu muốn có được Mộ Dung Ca cái xác mà hân phải bước qua chính là Hạ quốc thái tử Nguyên Kỳ, so với Triệu Tử Duy càng khó đối phó được, thậm chí, hân tuyệt đối không thể là đối thủ của Hạ quốc thái tử!

Triệu Tử Tận lạnh nhạt quét mắt qua Nguyên Ngự, “Đứng dậy đi.” Mấy ngày quay hân quá bận rộn cho việc đoạt vị đăng cơ, chưa từng có thời gian tiếp xúc với nữ tử này. Lúc đăng cơ, theo ước định đã đặt ra với Nguyên Kỳ, hân phải phong Nguyên Ngự làm hoàng hậu. Kỳ thực từ đầu chí cuối, hân chưa từng có ý nghĩ sẽ để cho nàng hậu vị này.

Dường như Nguyên Ngự cũng không để ý thái độ lạnh lùng của Triệu Tử Tận, mặt đeo vẻ cười thỏa đáng, khí độ ung dung, quả nhiên có tư thái của bậc mẫu nghi, “Không biết hiện giờ sức khỏe của Mộ Dung Trắc phi thế nào?”

“Đã tỉnh. Nếu không có việc gì thì lui ra đi.” Triệu Tử Tận đẩy phòng bị nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt.

Nghe vậy, vẻ mặt Nguyên Ngự hơi tái đi, nụ cười cũng cứng lại bên miệng. Nàng cúi đầu giấu đi vẻ đau đớn hằn trong đôi mắt, trả lời: “Tuân.”

Lúc hần bước đi lướt qua, Nguyên Ngự khẽ run lên không kiềm chế được chất vấn, “Hoàng thượng có từ thích thiệp dù chỉ một chút thôi?”

Đuôi lông mày Triệu Tử Tận khẽ nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn Nguyên Ngự đang cúi thấp đầu, lạnh lùng cực điểm: “Bây giờ, ngươi đã là Tề quốc hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.”

Dứt lời, hần lạnh như băng đi thẳng, sắc mặt đã tái nhợt của Nguyên Ngự càng trắng toát, nhin không được tự giấu cười, “Ta còn muốn hy vọng điều gì?”

Không lẽ nàng còn chưa nhìn rõ con người hần? Bây giờ hần đang ở đỉnh cao của quyền lực, trong mắt chỉ có ngôi vị hoàng đế, hà tất gì nàng cứ phải si tâm vọng tưởng rồi tự đắm chìm trong đau khổ. Từ nay về sau, nàng chỉ có thân phận hoàng hậu này làm bạn, kẻ cận đến suốt cuộc đời.

Nàng xoay người nhìn về phía cánh cửa được đóng chặt, lòng có chút thắc mắc, muốn giữ Mộ Dung Ca lại ư, hần đã hối hận? Đồng thời lại nhin không được cười nhạo, hay là cứ thử một phen?

Chờ Triệu Tử Tận khuất dạng, nàng hơi do dự nói với cung nữ hầu hạ trước cửa: “”Bẩm báo với Mộ Dung Trắc phi, có bản cung tới thăm.”

Cung nữ lập tức giương giọng nói với Mộ Dung Ca trong phòng: “Mộ Dung Trắc phi, có hoàng hậu tới.”

Mộ Dung Ca mơ hồ cũng nghe được giọng nói của Nguyên Ngự, tuy không nghe rõ Nguyên Ngự và Triệu Tử Tận đang nói gì, nhưng cũng nhận ra Nguyên Ngự có chút gì đó khác thường. “Vào đi.”

Nguyên Ngự vừa bước vào đã thềm kinh ngạc, Triệu Tử Tận quả nhiên dụng tâm kỹ lưỡng, tuy bài trí trong phòng nhìn sơ qua rất thanh nhã bình thường, nhưng mỗi một món đồ đều vô cùng trân quý, đến cả bài trí trong cung điện của nàng cũng chưa sánh được. Chỉ trong hai ba ngày thời gian mà hân đã có thể sắp xếp được như vậy sao?

Chuyển mắt về phía giường, Mộ Dung Ca đang tựa vào thành giường, ánh mắt lạnh lùng tựa hồ có thể nhìn thấu mọi sự giả tạo mà nàng gây dựng, nàng cười cười, “Hiện giờ Mộ Dung Trắc phi cảm thấy đỡ hơn tí nào chưa?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Mộ Dung Ca âm thành đánh giá nữ tử trước mặt, sau khi sẩy thai nghe nói Nguyên Ngư đã tu tâm dưỡng tính, không còn cùng Triệu Tử Tận có bất cứ hành động thân mật gì. Triệu Tử Tận đoạt cung đăng cơ vẫn như cũ kỵ ngại thân phận mà sắc phong Nguyên Ngư làm hoàng hậu.

Bây giờ xem ra trang phục và khí độ của Nguyên Ngư cũng mang khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Chẳng qua, trong ánh mắt của Nguyên Ngư, Mộ Dung Ca vẫn cảm nhận được chút ý tứ lạnh lùng như một đạo hàn băng.

“Vẫn tốt.” Nàng thu hồi ánh mắt, trả lời.

Ánh mắt Nguyên Ngư hơi dao động, nàng đứng bên giường từ trên cao nhìn xuống, thấy ngay hai gò má của Mộ Dung Ca, vẻ mặt nàng không chút biểu cảm tươi cười, “Mộ Dung Trắc phi lặn lội đường xa từ Hạ quốc đến đây không biết dự định ở lại Tề quốc bao lâu?”

Mộ Dung Ca hơi chau mày, không cần nhìn cũng biết được thái độ cao ngạo của Nguyên Ngư lúc này, nàng nhẹ cười ngẩng đầu nhìn Nguyên Ngư hỏi lại: “Vậy Tề quốc hoàng hậu thấy ta nên ở đây bao lâu thì được?”

Ánh mắt Nguyên Ngư lạnh như băng, “Bản cung cảm thấy trong phủ Hạ quốc thái tử chỉ có mỗi Mộ Dung Trắc phi, bây giờ Mộ Dung Trắc phi rời Hạ quốc đã lâu không làm tròn bổn phận hầu hạ Hạ quốc thái tử không khỏi sẽ bị người đời chê trách. Ta nghĩ Mộ Dung Trắc phi vẫn là nên sớm rời đi thì tốt hơn. Dù sao hoàng thượng cũng không phải đệ đệ thân sinh của Mộ Dung Trắc phi, bây giờ hoàng thượng vừa đăng cơ càng không nên

để dân chúng tùy ý dị nghị. Cho nên, nếu sức khỏe của Mộ Dung Trắc phi đã hồi phục thì cũng nên sớm ngày rời đi.” Mộ Dung Ca còn ở trong cung ngày nào thì trái tim nàng sẽ càng đau đớn, ngày ngày nơm nớp lo sợ sẽ có một ngày, điều duy nhất mà nàng có, ngôi vị hoàng hậu này cũng sẽ biến mất.

Mộ Dung Ca nhú mày không e ngại đáp ngay: “Đề nghị của Tề quốc hoàng hậu cũng rất tốt.” Sau khi thăm viếng Triệu Tử Duy, nàng sẽ rời Tề quốc ngay, đi làm việc mà nàng cần làm. Cho dù không thể ở thời đại này hô phong hoán vũ nhưng nàng vẫn muốn có thể vững chãi đứng trong mưa gió không bị quạt ngại, không để bất cứ kẻ nào hại đến mình.

Nguyên Ngự không ngờ Mộ Dung Ca có thể sảng khoái đáp ứng, vẻ mặt nàng như vân đạm gió nhẹ, cảm giác khó chịu trong lòng càng mãnh liệt, nàng xoay người đưa lưng về phía Mộ Dung Ca, lại nói thêm: “Mộ Dung Trắc phi chắc cũng biết được tâm ý của hoàng thượng. Hoàng thượng đối với Mộ Dung Trắc phi một lòng mê luyện, thâm tình ăn sâu vào tận xương tủy khiến bản cung hâm mộ vô cùng, chỉ là không biết tình cảm Mộ Dung Trắc phi đối với Hạ quốc thái tử có đủ kiên định hay không? Nhìn thì biết, hoàng thượng rất mực quan tâm đến Mộ Dung Trắc phi a, mỗi một vật trang bày trong phòng này đều do hoàng thượng dụng tâm chuẩn bị riêng cho...”

“Tề quốc Hoàng hậu đang muốn thử ta? Cũng không nhất thiết đâu. Cử chỉ này sẽ chỉ càng khiến cho dung nhan yêu kiều của Tề quốc Hoàng hậu càng trở nên xấu xí. Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy lời nói của Tề quốc Hoàng hậu cũng không sai, nếu muốn thấy, muốn biết thì sẽ được biết. Nếu không còn việc gì khác, không tiễn.” Sắc mặt Mộ Dung Ca trầm xuống, lạnh lùng cực điểm nói.

Nguyên Ngự cắn chặt môi, trong mắt khẽ ánh lên chút nước mắt không chịu khuất phục, nàng hơi ngẩng đầu cố nén nước mắt vào trong, cười cười nhìn ra cửa sổ: “Bản cung không quấy rầy Mộ Dung Trắc phi nghỉ ngơi

nữa.” Thật ra nghĩ cũng biết, nếu Triệu Tử Tận biết được nàng nói những lời này với cùng Mộ Dung Ca nhất định sẽ càng thêm lạnh nhạt với nàng. Chỉ là... nàng sẽ không hối hận.

Âm thầm thở dài một lượt, không ngờ cuối cùng bản thân vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy.

Bây giờ nàng đã là hoàng hậu Tề quốc, tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào uy hiếp địa vị của mình! Nếu có, nhất định nàng sẽ dùng bất cứ thủ đoạn, phản kích một cách cường ngạnh để gìn giữ hết thảy.

Nhìn bóng lưng rời đi của Nguyên Ngự, thần sắc Mộ Dung Ca càng trở nên băng giá, “Nguyên Ngự, chớ để ta thất vọng nữa.” Vốn dĩ Nguyên Ngự cũng đủ thông minh, nhưng nếu cũng trở thành một kẻ máu lạnh vô tình thì quá khiến người ta thất vọng!

Hoàng cung Hạ quốc.

Trong tấm cung của hoàng đế, sau khi dùng bữa sáng, Nguyên Du cảm thấy khắp người mỗi một liên đi vào giấc ngủ. Mấy ngày nay, vì cố gắng nắm lại quyền lực vào tay và danh chính ngôn thuận sắc lập Lan Ngọc làm thái tử nên cơ thể Nguyên Du mới có chút khởi sắc, một lần nữa tiến vào đại diện.

Trong mấy tháng, tuy không từng để Nguyên Kỳ xử lý quá nhiều quốc sự, song Nguyên Du vẫn thầm cảm nhận được một sự uy hiếp rất lớn. Hẳn có một ảo giác, cho dù hiện tại mỗi ngày hẳn đều lâm triều, song quyền lực vẫn được nắm trong tay Nguyên Kỳ, ngôi vị hoàng đế như hẳn dường như không là gì.

Thế nên, hẳn sốt ruột rồi.

“Ngọc nhi, chúng ta phải mau chóng hành động thôi. Tuy bây giờ cơ thể trẫm đã khá lên ít nhiều nhưng trẫm tự biết bản thân sẽ không kiên trì được

bao nhiêu ngày.” Về mặt Nguyên Du đầy sầu khổ nói. Hắn đã kiên trì nhiều năm như vậy chẳng qua chỉ muốn đem gia sơn Hạ quốc yên tâm đặt vào tay Lan Ngọc.

Ánh mắt Lan Ngọc hơi lóe, gật đầu: “Theo như lời phụ hoàng, xem ra không thể chần chờ nữa rồi.:

“Trẫm đã có lý do để phế bỏ Nguyên Kỳ, nhiều ngày qua hắn chưa từng vào thăm trẫm, quả là đại bất hiếu!” Đáy mắt Nguyên Du lộ rõ vẻ độc ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lan Ngọc gật đầu. “Hết thầy xin để phụ hoàng làm chủ.” Đúng là dùng lý do này để phế trừ thái tử thì có chút vớ vẩn, nhưng Nguyên Kỳ đó giờ hành sự cẩn thận, nào có chỗ để cho bọn họ lợi dụng đâm vào.

Nghĩ đến Nguyên Kỳ, ánh mắt Lan Ngọc trở nên căng thẳng, không biết Nguyên Kỳ đang âm mưu gì? Thời gian trôi qua lâu như vậy mà vẫn án binh bất động. Dường như trong mắt Nguyên Kỳ, hết thầy đều không quan trọng.

“Ngọc nhi, con thích Mộ Dung Ca?” Đột nhiên Nguyên Du hỏi.

“Thích Mộ Dung Ca? Sao phụ hoàng lại nghĩ vậy?” Lan Ngọc hơi kinh ngạc. Đối với hắn mà nói, ban đầu, cái cô gái Mộ Dung Ca này được chỉ định là vật có thể lợi dụng, một nữ tử có thể dùng để đối phó với Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy. Hắn đối với cô gái này, nếu có chỉ là sự kính nể. Một nữ tử có thể sinh tồn trong sự hèn mọn, âm thầm phản kích trong hiểm cảnh, cũng không dễ nhìn thấu. Quan trọng hơn là, có thể khiến cho người không bao giờ đặt nữ tử vào trong mắt như Nguyên Kỳ động lòng phàm. Cô gái này quả nhiên có chỗ lợi hại của mình.

Nguyên Du có chút lo lắng nói: “Đến bây giờ con vẫn chưa lập gia đình, trẫm từng ban cho con vài nữ tử song đều bị con cự tuyệt. Cách đây không

lâu trăm nghe nói con tự mình đến phủ thái tử tìm gặp Mộ Dung Ca. Nữ tử này... rốt cục có điểm gì đặc biệt chứ?”

Mắt quang Lan Ngọc hơi chớp động, cười nói: “Phụ hoàng nghĩ nhiều rồi, đối với nhi thần, Mộ Dung Ca có thể nói là một nữ tử mà nhi thần có chút kính trọng.” Nếu không phải trên vai hăn phải gánh vác nhiều như vậy, có lẽ lúc đối mặt với nàng, hăn có thể cũng động lòng. Chỉ đáng tiếc, hiện giờ hăn chỉ một lòng muốn báo được thù, hùng tâm tráng chí chiếm được thiên hạ.

“Quả đúng như vậy?” Nguyên Du có chút không tin. Ánh mắt sắc bén của hăn quét qua Lan Ngọc, chỉ là nhìn mãi vẫn không tìm được nét mặt mà hăn muốn thấy, “Đợi phết đi Nguyên Kỳ rồi, con có thể đi tìm một nữ tử mà bản thân vừa lòng đẹp ý để thành thân.”

Lan Ngọc hơi nhăn mày, “Tuân, phụ hoàng.”

“Có thể nhìn thấy ngày đại hôn của con cũng xem như trăm có thể an lòng gặp mặt mẫu thân con. Chỉ hy vọng lúc ở hoàng tuyền ta và mẫu thân con gặp lại, nàng sẽ không trách những năm gần đây trăm đã xem nhẹ con, an bày con ở ngoài cung chịu biết bao khổ cực.” Nguyên Du dần cảm thấy cả người không còn sức lực nên tựa hăn vào giường, nhắm mắt du thần trong mơ ký ức mơ hồ.

Có thể vui vẻ ở bên nữ tử có vẻ đẹp phong hoa tuyết đại như vậy như một giấc mơ đẹp nhất đời hăn, khiến cả đời này hăn phải quyến luyến. Có điều, khi mở to hai mắt mê mông nhìn Lan Ngọc đang đứng trước mặt, đột nhiên hăn có loại ảo giác quái quái, sao cứ cảm thấy hình dạng sườn mặt của Lan Ngọc có chút xa lạ.

Sao có thể xa lạ nhỉ?

Hăn xoa xoa hai mắt, cảnh tượng vô cùng rõ ràng... hăn tự giễu cười, không ngờ người già đi rồi mắt cũng bắt đầu mờ, nhìn gì cũng không còn

rõ nữa.

...

Hoàng lăng Tề quốc cách kinh thành không xa, dưới núi Lạc Dương.

Sáng nay vừa thức giấc Mộ Dung Ca đã tự xuống bếp chuẩn bị rất nhiều thức ăn vô cùng phong phú, đựng trong chiếc hộp tinh xảo xinh xinh.

Bởi vì đây là hoàng lăng nên rất nhiều cơ quan, không thể tự ý ra vào. Nàng chỉ có thể đứng dưới núi, đặt hộp thức ăn xuống.

Nàng mỉm cười, nhìn ngọn núi Lạc Dương xanh um, lại hướng lên bầu trời xanh thẳm, nhẹ giọng nói: “Sớm biết người rất tham ăn nên mới làm thêm một ít, hy vọng người sẽ luôn vui vẻ, đừng để bụng những gì đã qua đi.”

Lời nói mềm nhẹ như vậy dường như được cơn gió nhẹ nhàng xuy phất khắp Lạc Dương sơn. Nhánh cây nhẹ nhàng lắc lư tựa hồ hẳn đang dịu dàng đáp lời nàng.

Nụ cười càng lúc càng sâu trên môi nàng, trước khi ra đi hẳn để lại cho nàng là vẻ mặt tươi cười mãn nguyện, như vậy nàng cũng nên trao trả cho hẳn một nụ cười như vậy.

“Thật ra người cũng mệt rồi, nên thông thả nghỉ ngơi cũng hay. Đã lâu ta chưa từng nằm mơ, ấy vậy mà tối qua lại mơ một giấc mơ về nơi ta và người cùng đi qua. Tuy nơi đó không phải rất tốt, cũng chẳng phải nhân gian tiên cảnh, song không có nhiều âm mưu và ngấp mùi máu tanh. Chẳng qua chỉ cần người sửa đổi tính tình một chút, đừng quá bá đạo, cũng không quá chấp nhất... Thật sự hy vọng... người có thể an giấc.”

Cách đó không xa, ánh mắt Triệu Tử Tận khóa chặt hình bóng nàng, nghe thấy những lời nói lạnh lẽ của nàng trước ngọn núi Lạc Dương to lớn

như vậy, trên mặt không còn vẻ bi thương. Nhưng hăn biết rõ trên ngực nàng đã vĩnh viễn lưu lại một vết sẹo, vết thương do Triệu Tử Duy để lại, đồng thời cũng có công của hăn góp vào.

Giây lát sau, hăn bước đến gần, đứng sau lưng nàng. Nàng không nói gì nữa, tựa như từ nãy đến giờ nàng chưa hề mở miệng.

“Lưu Vân ở đâu?” Bỗng nhiên nàng dò hỏi.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng, Triệu Tử Tận có chút ảo giác, dường như ở nhiều năm trước khi hăn vẫn còn là một cậu thiếu niên đã từng tin cậy và ỷ lại gờ lưng mảnh mai của nữ tử này. Bây giờ, quan hệ hai người đang ở gần trong gang tấc song lại như cách xa vạn lý.

“Hăn ý đồ mưu hại ta, hiện đang bị giam trong đại lao chờ xử trí.” Hăn một mặt sát ý đáp.

Tuy Lưu Vân là tướng tài khó cầu, song chỉ tiếng là một kẻ ngu trung, chỉ vì cái chết của Triệu Tử Duy mà mất đi lý trí. Cho nên, hăn quyết định phải diệt cỏ tận gốc.

Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, ánh mắt như cũng vẫn đặt về phía Lạc Dương sơn, nhẹ giọng nói: “Tận Nhi, những gì đã nợ ta liệu người có hoàn trả?”

Cơ thể Triệu Tử Tận run lên, một tiếng gọi ‘Tận Nhi’ vô cùng dịu dàng suốt bao lâu nay hăn chưa từng nghe! Trong mấy ngày qua, tiếng gọi kia dường như chỉ có thể tồn tại trong giấc mơ... chỉ có giấc mơ mới thắm hy vọng nàng lại gọi hăn một tiếng ‘Tận Nhi’.

Nàng xoay người bình tĩnh nhìn hăn, giọng thanh thanh: “Hãy để Lưu Vân theo ta rời đi, đó chính là điều người có thể trả lại cho ta.”

Nghe vậy, Triệu Tử Tận nắm chặt hai đấm tay, chỉ biết trầm mặc nhìn ánh mắt bình tĩnh xa xôi của nàng.

“Hãy đổi yêu cầu khác đi.” Do dự một hồi hắn mới trầm giọng đáp. Lưu Vân là dòng mãnh tướng, nếu không thể vì hắn sử dụng thì tuyệt đối hắn sẽ không buông tha.

“Chỉ có mỗi yêu cầu này.” Mộ Dung Ca gắt gao nhìn hắn, trầm giọng nói.

Trong đôi mắt trầm tĩnh của Triệu Tử Tận như nổi giông bão, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười tà mị cùng cực, “Nếu như ta dùng tính mạng của Lưu Vân để đổi tử thì sao? Cả đời này tử phải ở lại bên ta liệu tử có nguyện ý?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Hạ quốc, phủ thái tử.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây mà phân tán dừng trên ô cửa sổ.

Thấp thoáng mang theo ngọn gió thanh lãnh thổi vào.

Mái tóc đen trước trán của nam tử theo gió dựng lên.

Bất tri bất giác đã đến đầu thu! Nàng cũng nên về đến rồi thì phải?

“Chủ công đã lâu không vào cung thỉnh an, tựa hồ hoàng thượng có chút oán hận.” Gia Kiệt nhìn Nguyên Kỳ đang tựa nằm trên ghế mây có chút đắm chiêu. Mấy ngày qua, chủ công vẫn không có động tác gì, thậm chí dù biết Đại hoàng tử đã âm thầm làm rất nhiều việc, chủ công vẫn làm ngơ như không hay không biết vậy.

Đôi mắt Nguyên Kỳ thoáng trầm ngưng tựa như ám quang đang nổi động, hai tay khẽ gõ vào sườn đặt tay của ghế mãi một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: “Thời cơ chưa đến.”

Gia Kiệt mở to hai mắt không hiểu.

“Nhưng vẫn nên nhanh một chút, lẽ nào Lan Ngọc là người không cần thận đến vậy? Chỉ là bản cung rất muốn biết, nếu không bắt được cơ hội lần này, liệu Lan Ngọc sẽ tìm ra cơ hội gì nữa!” Khóe miệng Nguyên Kỳ nhẹ nhàng nhếch lên nở ra một nụ cười bình tĩnh mà tao nhã, nếu bị người ta nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng hẳn là con người ôn nhu như gió. Có điều, giờ phút này Gia Kiệt lại cảm thấy có một hơi lạnh thấu xương đang

truyền từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu. Chỉ vì hăn biết, nụ cười này của chủ công đồng nghĩa là mọi việc đều đang trong tầm kiểm soát.

Gia Kiệt vội vàng thu hồi ánh mắt e ngại của mình, nói tiếp: “Một ngày gần đây hình như bệnh tình của Thượng Quan tiểu thư có chuyển biến tốt, vừa rồi còn phái người đem thư đến, không biết chủ công có muốn xem xét?” Hăn hỏi như vậy cũng là mấy hôm nay đã hiểu rõ, căn bản thái tử đối với Thượng Quan tiểu thư không hề có ý.

Không, nói đúng hơn là trong lòng thái tử chỉ có mỗi Mộ Dung Trắc phi, từ đầu chí cuối, thái tử chỉ lợi dụng Thượng Quan tiểu thư mà thôi. Hơn nữa, Thượng Quan tiểu thư cũng có thể gọi là rất thông minh, nhân lúc thế cục còn chưa rõ ràng liền đem hết thảy nắm giữ lại. Chẳng qua, nghĩa cử này của Thượng Quan tiểu thư cho thấy nàng ta không tin nhiệm thái tử, càng sinh lòng nghi ngờ thái tử sẽ thua trong tay Đại hoàng tử.

“Hủy đi là được.” Giọng Nguyên Kỳ lạnh nhạt nói.

Nhận được đáp án như dự kiến Gia Kiệt cũng không bất ngờ lắm, hăn dè dặt quan sát thần sắc của Nguyên Kỳ, lòng thầm nghĩ: ‘Mộ Dung Trắc phi chắc sẽ mau trở về thôi. Dường như khi có Mộ Dung Trắc phi ở phủ thái tử, chủ công có chút khác lạ, có thể nói ra từ nội tâm phát ra một cảm giác vui vẻ hạnh phúc.

“Khởi bẩm thái tử, Lâm Thiện Nhã ở trước cửa phủ thỉnh cầu được gặp thái tử.” Ngoài cửa bỗng truyền đến giọng bẩm báo của hạ nhân.

Lâm Thiện Nhã? Gia Kiệt nhướng mày, trong lòng kinh ngạc không thôi. Thực ra cách đây một tháng, hăn được biết chuyện Mộ Dung Trắc phi ngẫu nhiên gặp gỡ Lâm Thiện Nhã. Đối với kết cục của Lâm Thiện Nhã hăn cũng không có suy nghĩ gì, dù sao trong thời loạn thế này, một khi quốc gia bị diệt vong liền đi cùng với ý nghĩa những người đã từng có thân phận tôn quý cũng sẽ luận thành hạ nhân của người khác, huống chi Lâm Thiện Nhã

có được dung mạo khiến nữ tử khắp thiên hạ phải hâm mộ, sau khi trở thành ca cơ, cuộc sống ngày sau nhất định không thể khá hơn.

Chỉ là, nàng ta đến phủ thái tử cầu kiến chủ công để làm gì? Không lẽ trong lòng nàng còn nuôi ảo tưởng?

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ hơi nhếch lên nhìn qua Gia Kiệt, ý bảo hẳn tự ra mà ứng phó.

“Tuân.” Gia Kiệt đáp ngay, vội vàng xoay người đi ra.

Ha, hay là nàng ta muốn trở lại phủ thái tử? Gia Kiệt mang theo nghi hoặc hướng thẳng đến cổng trước.

Ngoài cửa phủ thái tử.

Lâm Thiện Nhã vẫn mặc bộ phục sức lộ liễu, da thịt nàng trắng nõn tuyệt đỉnh nổi bật trên nền áo diễm lệ mát mẻ kia càng thêm mị sắc. Nàng sốt ruột đứng trước cửa không ngừng dõng vào trong phủ. Giờ phút này, tâm tình nàng phức tạp vô cùng, năm đó thân là chủ mẫu của phủ thái tử, ngày sau giáng thành Trắc phi, mỗi một vị trí trong phủ thái tử nàng vô cùng quen thuộc. Bây giờ, nàng một thân quần áo thiếu vải đứng ở đây, lòng bỗng đau nhói khôn lường!

Năm đó... nếu như năm đó nàng không chủ động thỉnh cầu ‘hưu thư’ thì có lẽ hôm nay sẽ không rơi vào tình cảnh này! Cho dù không được Nguyên Kỳ sủng ái, nhưng dựa vào thân phận là nữ nhân của Nguyên Kỳ, nàng cũng sẽ có một đời an toàn không lo.

Làm sao phải rơi vào tình cảnh hôm nay... dơ bẩn quá mức!

Hắn sẽ ra để nhìn nàng một lần, có phải không?

Nếu biết được nàng mê đắm như vậy, phải dựa vào nhan sắc để sống sót như nàng, liệu hẳn có thương hại, thậm chí vì chút ít tình cảm năm đó mà cứu nàng một lần có phải không?

Nhưng đợi một lúc lâu, xa xa bước đến lại một dáng người khác! Không phải Nguyên Kỳ mà nàng ngày đêm nhung nhớ, mà là Gia Kiệt!

Vẻ chờ đợi trong mắt nàng lập tức tan biến, thậm chí nàng cảm giác được sự tuyệt vọng xâm chiếm. Hẳn không muốn gặp nàng! Cũng phải thôi, năm đó nàng thanh băng ngọc khiết hẳn còn không thèm ghé mắt nhìn qua, bây giờ sao lại để tâm liếc mắt nhìn nàng một cái chứ?

“Gia tiên sinh đích thân đến gặp quả khiến ta có chút ngoài ý muốn.” Nàng nhin không được tự giễu.

Gia Kiệt sớm đã dò xét Lâm Thiện Nhã một lần từ trên xuống dưới, không ngờ chỉ một hai năm không gặp nàng đã rơi vào tình thế chật vật như vậy. Tuy vẫn xinh đẹp như năm nào, nhưng bây giờ nhìn sơ qua đã có mười phần phong trần, nữ tử như vậy có thể đập được vào mắt chủ công sao?

“Lâm cô nương, nơi này đã sớm không còn là nơi cô nương có thể đặt chân tới.” Gia Kiệt lạnh lùng nói.

Nghe vậy, đáy mắt Lâm Thiện Nhã xẹt qua một tia lửa giận, song nàng vẫn mỉm cười tươi: “Gia tiên sinh nếu biết vì sao ta muốn cầu kiến thái tử thì tuyệt đối sẽ không dùng thái độ lạnh lùng như vậy đối xử với ta! Chắc người cũng biết, nếu như hiện tại ta rời đi, sự việc này ảnh hưởng đến tính mạng của Mộ Dung Ca thì sẽ thế nào?”

Gia Kiệt nhíu mày nghi hoặc nhìn Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã cũng thoáng nâng cao hàm dưới dường như đã định liệu từ trước.

...

Mộ Dung Ca nhìn nam tử trước mắt ngày càng xa lạ Triệu Tử Tận, né tránh ánh mắt sáng quắc của hắn, khẽ cười nói: “Người và hắn quả nhiên cũng có vài phần tương tự, chỉ là hắn bản tính cuồng vọng tà tử, mà nụ cười của người trong lúc đó cũng rất ma mị... chỉ là ta lại cảm thấy chán ghét.”

Chán ghét?

Nụ cười bên môi Triệu Tử Tận chợt biến mất. Nàng nói... nàng ghét hắn!

Tiểu Thập đứng cách đó không xa nghe được lời của Mộ Dung Ca lập tức quay đầu lại, rồi trừng mắt nhìn Triệu Tử Tận. Lúc trước Mộ Dung cô nương đối xử với hắn tốt như vậy mà hắn lấy oán báo ân, dám áp chế Mộ Dung cô nương! Huống chi, trước đó hắn còn ba lần bốn lượt muốn hại Mộ Dung cô nương! Nếu không phải Mộ Dung cô nương niệm cập tình cảm tỷ đệ năm nào của hai người, sao có thể bình tâm đối diện, tĩnh khí bình hơi mà nói chuyện với hắn?

“Có phải đệ đã sai?” Triệu Tử Tận khiếp đảm không dám nhìn thẳng ánh mắt nàng, nghiêng đầu nhìn qua hoàng lăng, thấp giọng nói. Chẳng qua hắn chỉ muốn giữ nàng lại bên người, không muốn mất đi hơi ấm duy nhất còn sót lại trên đời này của hắn! Hay là một khi đã mất đi thì không thể tìm lại được?

“Sai? Không, người không có sai. Sai là thứ quyền lợi mà thế nhân luôn cuồng vọng truy đuổi! Để có được quyền lợi, vô số người không tiếc vứt bỏ lương tâm chỉ để ngồi được ngôi cao! Trong thời kỳ này, dù có mất đi chính mình, mất đi nhân tính, nhưng để đạt được quyền lợi cuối cùng thì có mất đi gì cũng không đáng kể. Chẳng qua người đã đạt được những gì mình muốn rồi, cho nên những gì phải trả giá về sau người cũng nên nhận lấy. Cá

và tay gấu không thể ở cùng một nơi, không phải người so với ta còn rõ ràng hơn sao?” Mộ Dung Ca thở dài một hơi mới trầm giọng nói.

Trên vùng đất trống trải, giọng nói thanh lãnh như tiếng chuông ngân, mang theo từng đợt hồi âm gõ vào tim hần.

Sắc mặt Triệu Tử Tận hơi tái đi. Hần quay đầu nhìn nàng chăm chăm, nụ cười tà mị trong nháy mắt lại trở về, “Cá và tay gấu không thể cùng nắm giữ? Trẫm... càng muốn thử! Đó không phải một lựa chọn không tệ sao, dùng tỷ đổi lấy Lưu Vân, đối với tỷ mà nói không phải cũng rất đáng sao? Lưu Vân không cần phải chết, còn tỷ vẫn có thể sống rất tốt. Bản thân trẫm nhất định sẽ thật lòng đối đãi với tỷ. Những gì đã từng xảy ra tuyệt đối sẽ không tái diễn! Trẫm nhất định sẽ không để cho bất cứ ai làm hại tỷ!”

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Ca trong một khắc lạnh lùng cực điểm, cười lạnh nói: “Tề quốc hoàng thượng có biết mình đang nói gì không?”

“Trong lòng trẫm biết rõ tỷ ái mộ Hạ quốc thái tử. Song Hạ quốc thái tử cho được tỷ chỉ là phận vị Trắc phi, mà trẫm thì có thể cho tỷ Quý phi. Nếu trẫm có thể thống nhất thiên hạ, hiển nhiên tỷ sẽ là hoàng hậu duy nhất. Năm đó, tỷ từng có giây phút động lòng với Triệu Tử Duy, sau vì nhiệt thành của Hạ quốc thái tử chinh phục. Nói chung, chỉ cần tỷ đồng ý, ngày sau trẫm nhất định một lòng với tỷ, tỷ đối với trẫm có vài phần động lòng mà.” Triệu Tử Tận nắm cổ tay nàng, vội vàng nói, tựa hồ muốn từ những lời này nhận được hồi đáp gì đó.

Có điều, lúc hần cuồng vọng bá đạo tuôn ra những suy nghĩ trong lòng, câu thiếu niên yếu ớt năm nào chỉ còn như giấc mộng hôm qua, chưa từng tồn tại.

Hần gắt gao nhìn nàng, ánh mắt nóng rực, dục vọng mãnh liệt, giờ khắc này hần không còn là câu thiếu niên năm nào đối với tình cảm nam nữ nửa tỉnh nửa mê, mà là hoàn toàn biết rõ tình cảm và dục vọng giới tính giữa

nam và nữ! Bây giờ hắn đã là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, là đế vương nắm trong tay quyền sinh sát ngàn vạn con dân Tề quốc! Hắn lớn mạnh như chú chim đã đủ lông cánh, không còn là cậu thiếu niên vừa dậy thì trong trắng mong chờ sự giúp đỡ của người khác. Hiện giờ hắn một thân chiến giáp, diện mạo hiên ngang có thể chấp kiếm giết người không gớm tay.

“Buông ra!” Ánh mắt Mộ Dung Ca dần trở nên hàn băng lạnh giá, giọng nói lãnh tuyệt như người xa lạ. Quả thực, long ngai màu vàng chói mắt kia có thể dễ dàng lấy mạng người ta, đồng thời cũng có thể triệt để thay đổi một con người!

Lúc hắn không còn kiêng dè, không để tâm đến cảm xúc của nàng mà nói ra những lời này đã đồng nghĩa đem phần tình cảm tỷ đệ còn sót lại trong nàng hủy diệt sạch gón

Nam tử trước mặt đã không còn hôn nhiên, cũng không phải cậu thiếu niên luôn ỷ lại vào tỷ tỷ như nàng, mà là ánh mắt nóng rực, mạnh mẽ tự xưng trẫm, một nam tử có dục vọng mãnh liệt muốn chiếm hữu!

Triệu Tử Tận nhìn đôi mắt lạnh băng vô tình của nàng, theo bản năng tự giác nói lỏng tay ra.

“Đừng để ta phải hận ngươi.”

Nàng lướt qua hắn, hai mắt khẽ nheo lại nhìn Tiểu Thập đang lo lắng ở phía xa. Trong lòng vừa nãy như đang ở trong biển băng lạnh giá phảng phất như địa ngục thâm sâu, giờ phút này lại dấy lên một chút lo lắng, nàng nghiêng đầu nhìn Triệu Tử Tận giờ đã cao hơn mình một cái đầu, thấp giọng nói: “Tề quốc hoàng thượng vừa đăng cơ, căn cơ vẫn chưa ổn định, khắp nơi vẫn còn bị hạn chế ít nhiều. Trong đó, điều lợi điều hại hãy tự định đoạt lấy. Có thể Hạ quốc thái tử không để tâm đến tánh mạng của Lưu

Vân, nhưng ta để ý. Nếu như ta đã có ý cứu Lưu Vân thì nhất định sẽ đưa được hẳn ra.”

Ánh mắt Triệu Tử Tận ngày càng nóng rực, sắc bén nhìn thẳng Mộ Dung Ca.

Trong một thoáng, tiếng gió bên tai mấy lần được phóng đại ra.

Lúc này, có một chiếc xe ngựa từ xa vội vàng phóng đến.

Một nữ tử mặt mang nước mắt nhảy từ trên xe ngựa xuống, tóc tai hỗn độn, quần áo nhăn nhúm, nhìn ra có thể thấy nàng ta sốt ruột mà đến. Chỉ là, trên khuôn mặt lại không có vẻ gì gấp gáp, ngược lại còn cười rất duyên dáng, "Hay là Mộ Dung Trắc phi cứ ở lại Tề quốc, dù sao hoàng thượng vẫn là thật lòng đối đãi với nàng.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Mộ Dung Ca thấy người vừa đến, mi mày khẽ nhếch lên, không ngờ nàng ta vẫn còn lo lắng.

Ánh mắt Triệu Tử Tận lạnh lẽo như băng tuyết, vô tình cả giận mím chặt môi nói: “Tới đây làm gì?”

Nguyên Ngự nhận được ánh mắt lạnh lùng vô tình của Triệu Tử Tận, người khẽ run lên, lòng có chút hoảng loạn, song nàng vẫn che giấu vô cùng tốt, đại lượng rộng rãi cười đáp: “Thiếp nghĩ chắc hôm nay Mộ Dung Trắc phi sẽ rời kinh đô nên đặc biệt đuổi đến đây để khuyên bảo. Dù gì hoàng thượng cũng thật lòng mong muốn Mộ Dung Trắc phi ở lại mà.”

“Tề quốc hoàng hậu cả nghĩ rồi.” Mộ Dung Ca lạnh nhạt đáp. Nguyên Ngự đến đây có mục đích gì nàng hoàn toàn biết rõ. Chỉ là khi đối mặt với sự giao phong của Triệu Tử Tận và Nguyên Ngự, nàng không đủ nhẫn nại lắm. Huống chi, bây giờ hai người họ đã không còn quan hệ gì với nàng. Hiện tại nàng chỉ muốn mang Lưu Vân đi, song về mặt lúc này của Triệu Tử Tận cho thấy, muốn dắt được Lưu Vân rời khỏi Tề quốc cũng là điều không dễ.

Nguyên Ngự né tránh ánh mắt sắc bén của Triệu Tử Tận, nhìn sang Mộ Dung Ca. Thực ra từ lần đầu gặp nhau ở Lương quốc, nàng đã không thích Mộ Dung Ca, đơn giản là khi đó nàng đổ kị vì sao Mộ Dung Ca có thể dễ dàng khiến Triệu Tử Tận mất đi lý trí, thậm chí còn ỷ lại và tín nhiệm một cách vô điều kiện. Bây giờ, nàng lại sợ, sợ rằng hậu vị cũng sẽ vì sự tồn tại của Mộ Dung Ca mà tan biến theo mây gió. Cho nàng, dù biết rõ đến đây sẽ càng khiến Triệu Tử Tận chán ghét, nhưng còn hơn là không tới.

“Mộ Dung Trắc phi thật sự không định ở lại Tề quốc thêm hai ngày sao?” Nguyên Ngư đã biết còn cố ý hỏi. Giờ khắc này, nàng chỉ ước gì Mộ Dung Ca lập tức biến mất cho khuất mắt mình.

Đáy mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, cười nói: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, hôm nay ta sẽ rời đi.” Điều đầu tiên là nàng phải thuận lợi cứu được Lưu Vân đã. Thực ra, vào hôm ấy, sau khi Triệu Tử Tận và Nguyên Ngư đến thăm nàng rồi rời đi, có một cung nữ đến giao cho nàng một phong thơ.

Lá thư này do chính tay Triệu Tử Duy viết. Trong thư thỉnh cầu nàng cứu Lưu Vân.

Cho dù không có Triệu Tử Duy khẩn cầu nàng cũng sẽ cứu Lưu Vân, cũng không phải vì quyền lợi gì, chỉ bằng tình bằng hữu giữa nàng và Lưu Vân, còn có phần tình của Bích Nhu nữa.

Nguyên Ngư hơi nhăn mày lại, ‘nếu không có gì ngoài ý muốn’?

Triệu Tử Tận nghe cuộc đối thoại giữa hai người, lại nhìn thái độ quyết tuyệt của Mộ Dung Ca, từ đáy lòng trời dậy cảm giác sợ hãi, đáy mắt dao động liên tục như từng đợt sóng giữa biển lớn, hần gằm thẳng một tiếng với Nguyên Ngư: “Cút!”

Cả người Nguyên Ngư run lên, phản xạ tự nhiên lùi về sau một bước lớn, sắc mặt tái nhợt nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Triệu Tử Tận, trong lòng kịch liệt quặn đau, nhưng nàng vẫn thản nhiên tươi cười, dường như chưa từng nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Triệu Tử Tận, thái độ dịu mềm nói: “Hoàng thượng hôm nay không khỏe ư? Sao lại nóng nảy như vậy? Thiếp chỉ là lo lắng cho hoàng thượng và Mộ Dung Trắc phi thôi chứ không phải nghe lời nói bóng gió từ ai khác.” Ngay sau đó, nàng trưng một bộ dáng chật vật nhìn sang Mộ Dung Ca, cười nói: “Có lẽ lời nói của bản cung có chỗ nào đó không xuôi tai, mong Mộ Dung Trắc phi chớ để bụng.

Nếu Mộ Dung Trắc phi và hoàng thượng còn việc riêng cần nói, bản cung sớm rời đi là được.”

Đám cung nữ và thị vệ đồng hành với Nguyên Ngự, nghe thấy Nguyên Ngự cố nén nổi lòng mà mỉm cười nói chuyện với Mộ Dung Ca và Triệu Tử Tận, ai nấy đều cúi thấp đầu, âm thầm bất bình thay cho nàng.

Thì ra hoàng thượng có tình ý với Mộ Dung Trắc phi của Hạ quốc! Sao Mộ Dung Trắc phi này không biết giữ nữ tắc? Rõ ràng lớn tuổi hơn hoàng thượng không ít, thậm chí đã là vợ người ta mà không biết xấu hổ, còn dám đến rù quyến hoàng thượng!

Ánh mắt mọi người trở nên dò xét khiến Mộ Dung Ca không thể không cười lạnh nhìn Nguyên Ngự. Nếu Nguyên Ngự đã cố ý truy cứu không tha, ý đồ phá hỏng thanh danh thì nàng cần gì phải nhượng bộ nữa, trực tiếp hướng thẳng gương mặt không biết là cười thật hay giả vờ, lạnh lùng nói: “Thủ đoạn của Tề quốc hoàng hậu quả nhiên không tồi! Cố ý phá hủy thanh danh của ta thì người được lợi gì?”

Nguyên Ngự muốn đẩy nàng vào thế bị Nguyên Kỳ vứt bỏ? Hay là nữ tử lăng nhăng không giữ phụ đức? Hoặc muốn khiến nàng bị tiếng trào phúng chửi rủa của mọi người, hoảng hốt mà rời đi? Hoặc giả muốn khiến Triệu Tử Tận ngại dị luận mà giữ khoảng cách với nàng? Nguyên Ngự à Nguyên Ngự, người quá biết tính kế rồi!

Lại nói thêm: “Tề quốc hoàng hậu nhất định sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm hôm nay!’ Vô luận những lời nay có truyền ra ngoài không vẫn sẽ bị những cái lỗ tai ‘có dụng ý’ nghe được. Chiêu này của Nguyên Ngự quả nhiên rất hiểm, muốn đuổi cùng giết tận nàng! Cả một con đường lui cũng không chừa cho nàng! Hừ! Được lắm.

Nguyên Ngự nắm chặt khăn gấm, vẫn tươi cười nhìn Mộ Dung Ca như không biết gì, “Mộ Dung Trắc phi đang nói gì vậy? Bản cung chỉ thật tình

thật ý nói ra chân tướng sự việc thôi.” Đúng, nàng muốn phá hủy thanh danh của Mộ Dung Ca, làm cho Triệu Tử Tận vì e ngại miệng lưỡi thiên hạ sẽ không dám có hành xử đặc biệt với Mộ Dung Ca, đồng thời cũng muốn làm cho Mộ Dung Ca bị Nguyên Kỳ ghê lạnh. Có lẽ nghĩa cử này hơi độc ác, nhưng để bảo vệ bản thân nàng chỉ có thể làm như vậy.

Triệu Tử Tận trầm mặc, nguyên bản hắn rất muốn quát mắng hành vi đòi bại của Nguyên Ngự, đột nhiên trong lòng lại có một ý tưởng, ý tưởng này cảnh tỉnh hắn cứ như vậy cũng rất tốt! Nếu nàng bị Nguyên Kỳ vứt bỏ thì hắn sẽ có biện pháp khiến nàng danh chính ngôn thuận theo bên người mình. Hắn cúi đầu trầm mặc trong suy tưởng của chính mình.

Mộ Dung Ca nhìn lướt qua Triệu Tử Tận vẫn luôn im lặng từ này giờ, lại nhìn sang Nguyên Ngự đeo vẻ mặt đối trá cực điểm, hừ lạnh một tiếng, “Đúng ngây thơ! Rõ Ngu xuẩn!”

Nguyên Ngự và Triệu Tử Tận cùng nhìn Mộ Dung Ca, không hiểu hàm ý trong câu nói này.

"Tề quốc hoàng hậu cho rằng chỉ dựa vào lời nói từ một phía của người là có thể phá hoại thanh danh của ta? Không biết là do người ngu xuẩn hay tự nhận là ta quá dễ bị ức hiếp? Tề quốc hoàng thượng, người để cho Tề quốc hoàng hậu tùy ý khẩu xuất cuồng ngôn, vô tình buông lời xằng bậy hất bát nước bẩn vào ta mà không ngăn lại là có tư tâm gì? Có ý muốn xem Hạ quốc là địch? Hay muốn đối địch với Hạ quốc thái tử đây? Người trong thiên hạ này đều biết, Mộ Dung Ca ta... người duy nhất được Hạ quốc thái tử yêu thương, mà các người... chỉ nói một câu muốn định ta thành dạng nữ tử lang thang, hồng hạnh vượt rào, lòng dạ các người có thể xấu xa hơn vậy sao? Quả thật cho rằng Mộ Dung Ca này rất dễ bị xem thường sao?"

Mộ Dung Ca bước lên trước vài bước cách xa hai người một khoảng mới quay đầu lạnh lùng nhìn hai kẻ đang ôm một bụng tâm tư, nói tiếp: “Xung quanh còn có ám vệ của Hạ quốc thái tử phái tới bảo vệ ta, những lời nói

khi này của các người đều được bọn họ nghe thấy. Thiết nghĩ các người cũng biết, chỉ cần ta hành xử như Tề quốc hoàng hậu, đi làm bộ làm tịch, quệt quệt vài giọt nước mắt, tuyệt thực ít hôm liền đủ để Hạ quốc thái tử phải đến vấn tội Tề quốc hoàng thượng và hoàng hậu hai người! Mặc dù cử chỉ này khá là bỉ ổi vô sỉ nhưng lại rất thích hợp để ăn miếng trả miếng, gài đúng tuyến hạch đúng tội các người đấy?”

Nghe vậy, Nguyên Ngư còn muốn xảo biện thêm liền bị Mộ Dung Ca chặn họng, “Đừng nói thêm gì với ta nữa! Đừng dùng những thủ đoạn bỉ ổi để đối phó với ta, làm cho quá cũng chỉ là ‘múa rìu qua mắt thợ’! Nên biết, những thủ đoạn bỉ ổi, dơ bẩn, không thể tưởng tượng được ta cũng biết dùng! Đừng nên bức ép người quá đáng!” Quay đầu nhìn lại, cách hoàng lăng khá xa Triệu Tử Duy vẫn đang ngủ yên trong đó. Nàng không muốn tiếp tục dây dưa với đám người Triệu Tử Tận và Nguyên Ngư ở đây, quấy nhiễu giấc ngủ ngàn thu của hắn!

Nữ tử trước mặt có phải là người mà nàng gặp mỗi ngày, dịu dàng hiền lành? Khí thế bức người của bậc cao cao tại thượng này nếu không phải sớm quen biết, nhất định sẽ cho rằng nữ tử này là người lạ.

Triệu Tử Tận quan sát nhất cử nhất động của Mộ Dung Ca, lúc nàng biện bạch trắng đen quay ngược lại uy hiếp bọn họ, dường như đã trở thành một con người khác, càng nhìn càng chói mắt. Thậm chí ánh mắt nàng cũng không hề dao động, nếu có chỉ là sự lạnh lùng hiện rõ.

“Người...” Nguyên Ngư ghen lời. Nàng còn cho rằng Mộ Dung Ca vốn rất dịu dàng, nhất định sẽ không biết dùng những từ ngữ kịch liệt để phản kích, lại càng không nghĩ đến chút ít mặt mũi Mộ Dung Ca cũng không chừa cho nàng! Nàng tức giận cắn chặt răng.

Lúc này, Triệu Tử Tận mới bước lên, nắm chặt cổ tay dứt khoát rời đi của Mộ Dung Ca, cấp bách giải thích: “Là trẫm có tham niệm.” Chính vì hắn có tham niệm, không hề nghĩ sau khi bị người ta hủy đi thanh danh sẽ

thế nào, chỉ một lòng ích kỷ suy nghĩ sao cho có thể giữ nàng lại bên người là tốt nhất.

Mộ Dung Ca thấp liềm tầm mắt, một lần nữa nhìn lên chỗ cổ tay đang bị bàn tay Triệu Tử Tận nắm lại, lời nói không chút cảm tình: “Buông ra.”

“Trẫm cho phép nàng đi gặp Lưu Vân.” Triệu Tử Tận cứng ngắt nói tay, cảm xúc ảm áp nhất thời cũng biến mất.

Nguyên vô lực tựa vào xe ngựa, đắm chiêu nhìn Mộ Dung Ca và Triệu Tử Tận. Lại thấy Triệu Tử Tận rút tay về, nàng nhìn không được tự cười khổ, vừa rồi vốn làm hết thảy quả có chút buồn cười.

...

Hạ quốc, trước cửa phủ thái tử.

Gia Kiệt hoài nghi nhìn Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã đợi mãi vẫn chưa thấy Gia Kiệt đáp lại, liền nhìn xung quanh một lượt mới tiến gần đến Gia Kiệt, có chút không kiên nhẫn hạ giọng nói: “Ta tin chắc cả người và thái tử đều không muốn những lời này nói ra ở đây cho người qua kẻ lại đều nghe thấy.”

“Lâm cô nương nên biết thân phận bây giờ của mình chỉ là ca cơ, thấp hèn vô đối, đừng vọng tưởng muốn gặp được thái tử.” Gia Kiệt véo mào trầm giọng nhắc nhở.

Thật không ngờ bây giờ Lâm Thiện Nhã cũng muốn dùng thủ đoạn uy hiếp để đạt được mục đích. Gia Kiệt âm thầm lắc đầu, quả nhiên đã cùng đường rồi!

“Xem ra nếu ta không đem sự tình nói rõ cho người nghe, tuyệt đối người sẽ không để ta gặp thái tử.” Lâm Thiện Nhã căn bản không muốn đôi

co nhiều với Gia Kiệt, nàng chỉ muốn gặp được Nguyên Kỳ, hướng chi, thời gian của nàng không nhiều, nàng không thể tiếp tục ở lâu nữa, giọng ngày càng thấp xuống, “Việc này liên quan đến sự trong sạch của Mộ Dung Ca. Lúc trước, Mộ Dung Ca cùng phòng với thái tử đã không phải là xử nữ. Thật ra, năm đó Mộ Dung Ca đã từng chung chạ với Khánh vương. Mộ Dung Ca đã lừa gạt thái tử.”

Nghe vậy, sắc mặt của Gia Kiệt trầm hẳn xuống. Ngày ấy, ở trước mặt hạ nhân và Lưu Ngữ Yên, chủ công đã chủ động thừa nhận sự trong sạch của Mộ Dung Ca trước khi chung phòng với mình. Nhưng lời nói của Lâm Thiện Nhã hôm nay lại rất chắc chắn, cứ như trong tay đã nắm được chứ cứ chứ không phải hồ đồ nói xàm!

“Chớ hoài nghi lời ta nói, ta tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn đi vu cáo người khác! Nếu không phải trùng hợp có người nói cho ta biết, đến hôm nay ta vẫn còn cho rằng Mộ Dung Ca rất trong sạch! Càng không ngờ được Mộ Dung Ca là loại người thủ đoạn như vậy, dám cả gan lừa gạt thái tử!” Cứ hể nghĩ đến bộ dáng thông dong trấn định của Mộ Dung Ca, nàng nhin không được trào phú cười lạnh. Mộ Dung Ca so với nàng cũng có sạch sẽ hơn đâu!

“Người ở đây đợi đi.” Sắc mặt Gia Kiệt trầm lạnh nói với Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã vui mừng, “Đừng để ta phải đợi quá lâu.”

...

Tề quốc.

Hai canh giờ sau, Mộ Dung Ca từ hoàng lăng đến nhà tù nơi Lưu Vân đang bị giam giữ.

Dù gì Lưu Vân cũng là một chiến tướng đã vì Tề quốc lập nên biết bao công lao, rất được mọi người coi trọng, thế nên gian phòng hẳn bị giam giữ cũng không đến nỗi tệ.

Xem ra, Triệu Tử Tận hoàn toàn có ý muốn thu phục Lưu Vân giữ cho mình dùng. Dù gì một chiến tướng dũng mãnh như Lưu Vân không dễ có, Triệu Tử Tận lại vừa đăng cơ, căn cơ chưa ổn, đồng thời ngôi vị hoàng đế này cũng có chút ít danh bất chính ngôn bất thuận, hiện đang là lúc cần dùng người.

Nhưng Lưu Vân một lòng trung thành và tận tâm với Triệu Tử Duy, quả quyết sẽ không nương tựa vào con người như Triệu Tử Tận.

“Mộ Dung Trắc phi không cần lo lắng tới cứu bản tướng. Kết cục này từ sớm bản tướng đã dự đoán được. Bản tướng không phải kẻ tham sống sợ chết. Nếu vì cứu bản tướng mà khiến Mộ Dung Trắc phi phải lao lực thì rất không đáng.” Lưu Vân trầm giọng nói với Mộ Dung Ca.

theo hoàng lăng chạy tới giam giữ Lưu Vân nhà tù.

Lưu Vân dù sao cũng là chiến tướng, thả vì Tề quốc lập hạ công lao hãn mã. Pha chịu nhân tôn trọng, an bày nhà tù được cho không sai.

Xem ra, triệu tử toàn là muốn đem Lưu Vân thu vì mình dùng. Dù sao như Lưu Vân như vậy chiến tướng rất ít, Triệu Tử Tận vừa mới đăng cơ, căn cơ chưa ổn, đồng thời này ngôi vị hoàng đế đến rất có vài phần danh bất chính ngôn không thuận, lúc này đúng là dùng người là lúc.

Nhưng là Lưu Vân đối Triệu Tử Duy trung thành và tận tâm, quả quyết sẽ không tìm nơi nương tựa Triệu Tử Tận.

"Mộ Dung Trắc phi, không cần lo lắng tới cứu bản tướng, như vậy kết cục bản tướng sớm đã có vài phần đoán trước. Rất sợ chết không phải bản

tướng gây nên. Nếu là vì cứu bản tướng mà làm cho Mộ Dung Trắc phi phí sức lao động, không đáng giá." Lưu Vân nhìn Mộ Dung Ca, trầm giọng nói.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 205

Lưu Vân biết rõ Triệu Tử Tận tuyệt đối sẽ không tha cho mình nên từ sớm đã chuẩn bị tinh thần chờ chết.

Chẳng qua, không thể đến Hạ quốc tảo mộ Bích Nhu trước khi chết, dâng cho nàng những món ăn ngon nhất chính là nỗi ăn năn lớn nhất đời hắn! Hắn đầy kỳ vọng nhìn Mộ Dung Ca, “Sau khi Lưu Vân chết đi, thỉnh Mộ Dung Trắc Phi đem thi thể của Lưu Vân hỏa táng, đem tro cốt của bản tướng phục táng bên cạnh mộ phần của Bích Nhu.”

Sắc mặt Mộ Dung Ca đầy thâm trầm nhìn Lưu Vân, đã sớm biết tâm chân tình của hắn, một lòng chung tình với Bích Nhu, đến bây giờ cũng chưa từng cưới vợ, trong phủ càng không có một bóng dáng cơ thiếp thị tẩm. “Lưu Vân, tin ta, người sẽ không sao.”

Lưu Vân hơi sửng sốt, nhìn theo ánh mắt kiên định của Mộ Dung Ca, nhất thời có loại trực giác, chỉ cần nàng nói được thì tuyệt đối sẽ làm được!

“Lưu Vân, người phải sống, đây cũng là lời hứa của ta với Bích Nhu năm đó, cũng là ý nguyện của hoàng thượng trước lúc lâm chung. Hơn nữa, ta cần người giúp ta.” Mộ Dung Ca nhẹ nhếch khóe môi, nhẹ giọng nói. Tuy cứu hắn sẽ vướng phải một số vấn đề, nhưng nàng có tám phần chắc chắn.

Nghe vậy, trong một khoảng thời gian ngắn Lưu Vân không nói được lời nào, lệ tràn thành khóe mắt. Nam nhi hoàng thổ phủ hoàng kim, nhưng giờ khắc này điều duy nhất hắn có thể làm chính là quỳ ngay xuống đất, chân thành nhìn Mộ Dung Ca, “Tạ Mộ Dung Trắc phi.”

Dáng người Mộ Dung Ca thướt tha rời khỏi nhà tù.

Triệu Tử Tận luôn ở ngoài nhà lao chờ.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu liền thấy bóng dáng của Triệu Tử Tận ở đó. Nàng hơi do dự rồi bước qua.

Nhìn dáng người nàng thướt tha muôn vẻ, dung nhan chưa từng in lên vết hằn của thời gian, ngược lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, từ đáy lòng Triệu Tử Tận dâng lên một cảm giác ấm áp quen thuộc. Nàng chưa từng thay đổi, chỉ có hăn đã đổi thay. Hăn hơi nheo mắt nhìn nhà lao sau lưng Mộ Dung Ca, lòng trầm xuống: ‘Liệu có nên thả hổ về rừng?’

“Trẫm quyết định thả Lưu Vân. Nhưng nàng phải đồng ý với trẫm, ngày sau Lưu Vân tuyệt đối không thể ở Hạ quốc làm quan, thậm chí lên chiến trường đối địch với Tề quốc.”

Chờ Mộ Dung Ca đi đến trước mặt, Triệu Tử Tận do dự một lúc lâu mới trầm giọng nói.

Mộ Dung Ca có chút kinh ngạc nhìn Triệu Tử Tận, không ngờ hăn lại dễ dàng đáp ứng yêu cầu này. Vốn dĩ nàng cũng đã nghĩ xong kế sách, chỉ cần hăn không đồng ý, nàng nhất định sẽ dùng thủ đoạn cường ngạnh để ứng phó. Chỉ là, lúc ở hoàng lăng hăn không hề có ý nhượng bộ, thậm chí mượn Lưu Vân để uy hiếp nàng, bây giờ lại chịu lùi một bước, khiến nàng không thể không bất ngờ!

“Người...” Mộ Dung Ca nghi hoặc nhìn vẻ mặt trầm lãnh của hăn. Chung quy Lưu Vân cũng là người Tề quốc, tuy ngôi vị hoàng đế của Triệu Tử Tận bị Triệu Tử Tận đoạt đi nhưng Lưu Vân tuyệt đối sẽ không hướng mũi giáo làm chuyện có hại đến dân chúng Tề quốc, lại càng không ở Hạ quốc làm quan để miệng đời chửi rủa.

Triệu Tử Tận quay người, có chút hoảng hốt đối mặt với sự nghi ngờ của nàng. “Trẫm chỉ hy vọng tỷ có thể một lần nữa gọi trẫm là ‘Tận Nhi!’”

Mộ Dung Ca hơi sững sờ, mãi một lúc lâu sau vẫn không đáp lại.

Đợi không được câu trả lời của nàng, Triệu Tử Tận đột nhiên ho khan không ngừng, sau cũng chỉ tự giễu cười lạnh: “Rốt cục trẫm đã làm sai điều gì khiến tỷ nữ đối xử với trẫm như vậy?”

Mộ Dung Ca nhìn theo bóng lưng run run của hắn, cảm nhận được một vẻ cô quạnh thâm lương. Có rất nhiều việc sớm đã không thể quay trở lại, hắn so với bất cứ ai càng phải rõ ràng, không phải sao?

Cung Chiêu Dương.

Nguyên Ngự mệt mỏi trở về, sau khi tắm rửa không còn chút sức lực ngồi trước bàn trang điểm.

Sắc mặt nữ tử bên trong gương đồng tái nhợt, cả khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu.

Vừa rồi ở hoàng lăng, Triệu Tử Tận vẫn vô cùng coi trọng Mộ Dung Ca, tuy nhìn qua nàng rất bình tĩnh không có gì khác thường, song chỉ có nàng biết, những gì nàng làm hôm nay nhất định sẽ để lại căn cơ trong lòng Triệu Tử Tận, bây giờ hắn vốn đã coi thường nàng, ngày sau sẽ càng vì Mộ Dung Ca mà càng thêm xem thường nàng.

Nhưng đối với những gì đã làm hôm nay nàng cũng không hối hận, không dám trả giá thì sao có thể nhận được hồi báo.

“Nương nương, liệu hoàng thượng có đồng ý với Mộ Dung Trắc phi, thả Lưu Vân ra không?” Tiểu Ngôn tò mò lo lắng. Cho đến hôm nay nàng mới càng hiểu rõ, thì ra ở trong lòng hoàng thượng công chúa không hề có vị trí nào, duy chỉ có mỗi Mộ Dung Trắc phi mới có địa vị trong lòng hoàng thượng. Rốt cục Mộ Dung Trắc phi đó có bản lĩnh gì chứ?

Dung mạo có thể xem như tương xứng với công chúa, song thân phận nào có thể đánh đồng! Thậm chí còn lớn hơn hoàng thượng những bốn tuổi! Một sự chênh lệch quá lớn như vậy mà lại có thể khiến hoàng thượng hồn tiêu phách tán!

Ánh mắt Nguyên Ngự hơi trần xuống, đáy mắt xẹt qua một sắc nhìn băng giá, “Hắn sợ sẽ vĩnh viễn mất đi cô ta nên nhất định sẽ thả Lưu Vân.” Tuy rằng hắn biết sau khi thả Lưu Vân ngày sau ắt sẽ có một số phiền phức không lường trước được, nhưng hắn quá để tâm Mộ Dung Ca nên tuyệt đối sẽ không để một tên Lưu Vân mà khiến Mộ Dung Ca hận mình thêm nữa!

“Làm sao có thể? Lưu Vân đó là muốn ám sát hoàng thượng. Nếu thả hắn đi có khác nào thả hổ về rừng chứ?” Tiểu Ngôn kinh hãi, không dám tin cao giọng nói.

Nguyên Ngự lạnh lùng cười, nhìn qua Tiểu Ngôn: “Tên Lưu Vân đó trong mắt hắn căn bản không quan trọng bằng một góc của Mộ Dung Ca. Tha cho Lưu Vân là điều hiển nhiên.”

“Sao mọi chuyện tốt đẹp trên đời đều để nàng ta chiếm hết vậy? Năm đó cũng bởi vì nàng ta khoanh tay đứng nhìn mới khiến hoàng hậu sảy thai, tổn hại căn cơ về sau cũng không dễ có mang nữa. Bây giờ đoạt đi tình cảm của hoàng thượng cũng không nói, còn muốn dẫn một tên tội phạm ra đi ư? Nàng ta quả có gan làm loạn!” Tiểu Ngôn phần hận khó nén, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nguyên Ngự mỉm cười nhận lược từ tay Tiểu Ngôn, ngón nhìn bản thân bên trong gương đồng... một nữ tử có khuôn mặt tái nhợt đang dịu nhẹ chải chuốt mái tóc còn ẩm ướt.

Thấy Nguyên Ngự thất thần, Tiểu Ngôn lo lắng gọi nhỏ: “Nương nương? Nương nương?”

Nguyên Ngự giương mắt nhìn Tiểu Ngôn, cười nhàn nhạt: “Ta nào có thể để nàng ta được như ý nguyện? Để nàng ta vừa lòng đẹp ý trở về cùng thái tử ca ca thăm thăm bên nhau? Ta cũng nên làm một chút gì đó không phải sao?”

Tiểu Ngôn sững sờ nhìn ánh mắt lạnh băng của Nguyên Ngự, nhất thời ngây ngẩn, đáy lòng cũng có chút e ngại, sao hiện giờ công chúa lại có bộ dạng đáng sợ như vậy a.

“Tiểu Ngôn, hãy chải đầu cho bản cung. Hôm nay các phụ nhân và thiên kim tiến cung, bản cung phải mau chóng qua gặp. Có lẽ trong đám thiên kim tiểu thư này cũng có những trang tuyệt sắc. Qua mấy ngày quần thần sẽ thượng tấu hoàng thượng tuyển tú. Trong đám tiểu thư này có lẽ ngày sau trở thành tỷ muội trong hậu cung này.” Nguyên Ngự giấu đi nét hiểm độc trong mắt, mềm nhẹ cười nói.

Tiểu Ngôn nhú nhú mày trước sự biến hóa của Nguyên Ngự, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Đó giờ công chúa rất hiền lành, vừa rồi lại như biến thành một con người khác. Mà bây giờ nhìn lại, công chúa vẫn thản nhiên mỉm cười, không lẽ vừa nãy bản thân đã nhìn nhầm, trông gà hóa cuốc?

...

Hạ quốc, trước cửa phủ thái tử.

Lâm Thiện Nhã đợi gần hai canh giờ, trời đã chuyển tối mà cũng không thấy Gia Kiệt trở ra! Nàng cho thủ vệ đi hỏi nhưng đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của Gia Kiệt đâu!

Hay hẳn cho rằng lời nàng nói chỉ là bóng gió băng quơ? Cho rằng nàng đang vu tội cho Mộ Dung Ca? Nàng là kiểu người ngu xuẩn như vậy sao? Việc này nào có thể nói là muốn vu tội là được?

Nàng nhìn xung quanh liền phát hiện vài tên nam tử đang canh chừng cũng gần hai canh giờ! Nếu không phải kị ngại đây là phủ thái tử, nhất định bọn họ sẽ xông đến kéo nàng đi, mang nàng về phủ của gã phú thương và những tên khách quý đủ hình dạng kiểu dáng của hân.

Lúc nàng phát giác đám nam tử đã không còn nhẫn nại, nàng không thể không thất vọng bị họ bắt về, Gia Kiệt rốt cục cũng đã bước ra.

“Thế nào? Thái tử có đồng ý gặp ta không?” Lâm Thiện Nhã tiến lên vài bước, chủ động hỏi. Nàng cố ý gia tăng thanh âm để đám nam tử kia dừng bước. Tim nàng tạm thời buông lỏng ra.

Gia Kiệt mặt không biểu cảm nhìn Lâm Thiện Nhã một lượt từ trên xuống dưới.

Lâm Thiện Nhã cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Gia Kiệt cười lạnh: “Chắc Lâm cô nương cũng biết, tội bịa đặt vu khống Mộ Dung Trắc phi sẽ có kết cục gì nhỉ?” Thực ra từ hai canh giờ trước, hân bẩm báo việc này với chủ công xong, lần đầu tiên hân nhận thấy vẻ mặt đó giờ vốn luôn bình tĩnh không chút dao động của chủ công bị tầng tầng sát khí bao trùm. Cho dù chủ công không nói gì thêm, hân cũng khẳng định được là Lâm Thiện Nhã ăn nói hàm hồ, ý đồ vu khống Mộ Dung Trắc phi!

Cả người Lâm Thiện Nhã run lên, lùi nhanh về sau mấy bước.

“Các người còn không mau tống đồ điên này đi? Nếu còn dám ở trước cửa phủ thái tử ăn nói hàm hồ thì hãy liệu mà giữ cái đầu trên cổ!” Gia Kiệt không thèm nhìn nàng mà nhìn thẳng ra đám nam tử phía xa, lạnh giọng mệnh lệnh.

...

Hôm sau.

Tề quốc kinh đô. Cửa thành.

"Dừng lại." Mộ Dung Ca bỗng nói.

Tiểu Thập lập tức kéo căng dây cương, nghiêng đầu nhìn Lưu Vân đang ngồi cạnh bên.

Lưu Vân cũng không hiểu chuyện gì, liền lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy Mộ Dung Trắc phi?” Hãn ở nhà lao nhiều ngày, ban đầu còn cho rằng chỉ có thể chờ chết, thật không ngờ nàng lại đến nói là sẽ cứu hãn. Và quả nhiên đã cứu được hãn. Nhưng Triệu Tử Tận lại đưa ra yêu cầu là hãn không thể làm quan ở Hạ quốc, lại càng không được phép lên chiến trường đối địch với Tề quốc!

Hãn nhin không được cười lạnh, Triệu Tử Tận nghĩ nhiều rồi. Cách đây không lâu hoàng thượng đã từng dặn hãn, ngày sau nếu không thể ở lại Tề quốc thì hãy tận tâm đi mà bảo vệ Mộ Dung Ca. Hãn từng thề thì nhất định sẽ không thể bội ước. Bây giờ hãn còn giữ mạng sống này là muốn thay hoàng thượng hoàn thành tâm nguyện, hãn thà rằng ở trong phủ thái tử làm hộ vệ cho Mộ Dung Ca, làm tâm phúc theo cạnh nàng, tuyệt đối không cho phép ai hại đến nàng!

Quan trọng hơn là, hãn muốn tận mắt nhìn thấy giang sơn Tề quốc có một ngày sẽ từ tay Triệu Tử Tận nhường cho người khác! Triệu Tử Tận... nhất định sẽ đoạn tử tuyệt tôn. Nghĩ đến đây, khóe miệng hãn nhếch lên một nụ cười thâm độc.

Mộ Dung Ca ló đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía hoàng cung Tề quốc mãi một lát đến mê ly...

Nơi tường thành cao nhất, có bóng lưng thẳng tắp của Triệu Tử Tận đang nhìn ra phương xa. Vẻ mặt hãn lạnh lùng cực điểm, hai tay nắm chặt sau lưng.

Trong đầu quay trở về cuộc đối thoại với nàng hôm qua.

“Nhiều năm trước ta đã từng lập lời thề sẽ bảo hộ nàng suốt cả đời. Bây giờ ta đã là Tề quốc hoàng đế, liệu nàng có bằng lòng ở lại? Chỉ cần nàng đồng ý, ta vẫn sẽ như trước kia, vẫn chỉ là Tận Nhi của nàng.” Hãn bi thương nhìn nàng, nhẫn nại chờ câu trả lời.

“Tất cả đều không thể quay trở lại, đã mất đi thì vĩnh viễn không thể挽回. Tận Nhi, hy vọng đệ đã được toại nguyện, từ nay có thể chân chân chính chính được vui vẻ.” Nàng không chút do dự cự tuyệt.

Hãn hơi nheo mắt nhìn ra cổng thành, giờ phút này nàng đã rời kinh thành, ngày một cách hãn xa hơn! Căn bản hãn vô pháp giữ nàng lại. Cho dù, hiện tại hãn có năng lực tuyệt đối có thể bảo vệ nàng, song bây giờ nàng cũng không còn cần đến nữa.

Đứng ở vị trí cao nhất trong hoàng cung, nhất thời hãn cảm giác bản thân vô cùng lẻ loi cô quạnh.

Rõ ràng đã có được quyền lực mà hãn ngày đêm ao ước, nhưng sao hiện giờ hãn không hề có chút hưng phấn.

Thậm chí, loáng thoáng trong đó hãn còn cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Hãn có vui không?

Hãn thật sự có thể vui vẻ sao?

“Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã xuất cung. Tựa hồ là hướng về phía cửa thành.” Một tên thị vệ tiến đến, đứng sau lưng Triệu Tử Tận, chấp tay bẩm báo.

Ta nghĩ cái chết của a duy ko liên wan MD đâu nàng sao lại nói a duy chết trong tay chị??? Kái nỳ ta ko hiểu lam... Với lại.. Anh Kì chưa bao giờ lợi dụng chị nha... Từ đầu tới cuối a kì là ng duy nhất ko lợi dụng... Cũng ko hại chị nha...ta thấy MD là ng rất thông minh rất rạch ròi... Chị ko dễ bị ng ta lợi dụng cũng như chưa ai đạt dc mục đích gì khi lợi dụng MD... Nhưng ta thấy điều đó ko wan trọng.. Vì ít ra từ đầu tới giờ.. Vẫn còn A Kì bảo vệ và lo lắng cho chị còn gì...??

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Nghe vậy, hai hàng lông mày của Triệu Tử Tận chau lại, “Xem ra bây giờ lá gan của nàng ta ngày càng lớn! Chuẩn bị ngựa, lập tức xuất cung!”

Hắn nhìn ra cửa thành phía xa xa, mắt quang dần trở nên sâu thẳm, hai nắm tay nắm chặt lại. Chờ khi nắm giữ được thiên hạ trong tay, hắn nhất định sẽ có được điều mình muốn. Chỉ cần nhẫn nhịn vài năm, chờ thôi, một ít thời gian nữa. Tin rằng sẽ nhanh thôi nàng sẽ đích thân trở lại Tề quốc, trở về bên người hắn.

Ngoài cửa thành.

Mộ Dung Ca thu hồi ánh mắt, dặn dò Tiểu Thập: “Rời đi thôi.” Nàng phải mau chóng trở về Hạ quốc. Dám chắc chỉ mất khoảng một tháng nàng về đến Hạ quốc sẽ thuận lợi có được thân phận chủ nhân của xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ. Đến khi đó nàng sẽ không phải bị động ngồi chờ nữa. Thật ra lúc trước nàng cũng không muốn đem việc này truyền ra ngoài, cũng không muốn một nữ tử ở thời đại này chỉ làm vật phụ thuộc của người khác, nhưng như vậy sẽ khiến cho bản thân chịu nhiều sự ám toán và mũi giáo dòm ngó. Chỉ là tình huống bây giờ không cho phép nàng tiếp tục che giấu nữa, nàng phải cho thiên hạ biết nàng cũng có năng lực của riêng mình, như thế mới có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh tuyệt sắc mỹ nam Nguyên Kỳ.

Nàng cúi đầu nhìn lá thư trong tay, đây là thư do Lưu Vân đích thân giao cho nàng, là thư của Triệu Tử Duy. Hắn thừa nhận bản thân đã âm thầm làm rất nhiều chuyện khiến nàng phải hoài nghi, thậm chí muốn để nàng nhận rõ con người Nguyên Kỳ. Bởi vì hắn cực kỳ rõ ràng, nàng rất ghét sự

mưu mô ám toán, lại càng không đồng ý tiếp xúc với những mảng tối của thời đại này. Mà bản thân Nguyên Kỳ muốn che giấu nhất chính là những điều đó. Hãn muốn lợi dụng điểm này để nàng nảy sinh khúc mắc, rồi bỏ Nguyên Kỳ. Sau khi thừa nhận hết thảy, hãn còn nói thêm, cho dù ở sau lưng nàng Nguyên Kỳ đã từng làm cái gì đi nữa, nhưng thật sự chưa từng làm tổn hại đến nàng.

Hãn còn nói, hết thảy chỉ là sự sắp đặt của vận mệnh. Là sự đối chọi không thể tránh khỏi của thời đại này, nếu không phải người chết thì ắt ta mất mạng, căn bản không ai đúng, không người sai.

Cuối cùng, hãn còn nói thêm: ‘Nữ tử mà trăm yêu thương nào có thể làm tiểu thiếp của kẻ khác? Trong tay Lưu Vân có rất nhiều ảnh vệ, người người thân mang tuyệt kỹ. Nếu để bọn họ đi theo nhất định sẽ có thể bảo vệ nàng chu toàn! Mà trăm tin chắc nàng sẽ có thể vận dụng bọn họ một cách thích đáng. Nếu một ngày Nguyên Kỳ dám phụ nàng, nàng có thể ưỡng ngực mà rời đi. Nhưng mà, trăm tin Nguyên Kỳ tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm mà trăm đã từ vấp phải. Mộ Dung Ca, Hạ quốc thái tử là người xứng đáng để cả đời nàng dựa dẫm, có hãn bảo vệ nàng, trăm rất yên tâm.’

Lưu Vân nói lá thư này từ sớm Triệu Tử Duy đã giao cho hãn, còn dặn sau khi cung biến thắng lợi hãy hủy lá thư này đi, bởi vì Triệu Tử Duy tuyệt đối sẽ không để nàng một lần nữa rời xa hãn. Nhưng nếu hãn thất bại, hãn sẽ không oán không hận để nàng ra đi, bởi vì hãn bất lực, không thể tiếp tục bảo vệ nàng một cách chu toàn.

Mộ Dung Ca liên tục lau nước mắt, trong lòng xót xa không nguôi. Con người này...

Triệu Tử Duy đôi khi rất bá đạo, làm việc không suy nghĩ hậu quả khiến người ta phải hận, có những chuyện hãn làm khiến nàng không thể không oán hãn. Năm đó khi hãn đem nàng tặng đi, nàng chỉ có thất vọng, không

oán cũng không hận. Nhưng không ngờ được, sau khi hấn mất còn để lại cho nàng quá nhiều thứ...

Hấn biết đối với Nguyên Kỳ nàng sẽ không oán, cũng không hối hận, cho dù biết rõ con người Nguyên Kỳ nàng cũng vẫn sẽ ở bên cạnh Nguyên Kỳ, bởi vì thật sự Nguyên Kỳ chưa từng làm hại nàng. Cho nên mới bận tâm đến tương lai, mới tự mình đi làm mọi thứ và vì nàng suy nghĩ một cách chu toàn nhất.

Chỉ là... nàng hơi nhăn mày, rốt cục là ai đã hạ độc Triệu Tử Duy? Mà bản thân Triệu Tử Duy cũng phải biết bản thân đã trúng độc, bằng không khi đó sẽ không vận công để thúc đẩy độc tố phát tác nhanh hơn.

Là ai? Là Lan Ngọc? Hay Triệu Tử Tận?

Trong thư, hoặc lời nói trước lúc lâm chung của Triệu Tử Duy hấn cũng không từng nhắc đến, chẳng lẽ là hấn cố ý giấu giếm? Hay không kịp nói ra?

“Mộ Dung Trắc phi, xin chờ một lát.”

Khi xe ngựa chuẩn bị vượt cửa thành liền nghe thấy phía sau có tiếng người ngăn lại.

Lưu Vân xốc màn xe nói: "Là Khánh Lâm vương phi."

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca hơi nhướng lên, Nguyên Ngư vẫn không muốn buông tha? Hừ, nàng ta còn muốn giở trò trống gì đây?

“Ừm.” Mộ Dung Ca gật đầu, đứng dậy bước xuống xe ngựa. Hiện giờ nàng thật sự muốn xem xem Nguyên Ngư có âm mưu gì! Ngày ấy ở hoàng lăng, không phải lời nói của nàng đã rõ ràng lắm rồi sao. Nguyên Ngư quả vẫn cho rằng nàng là người hiền lành, nên hết lần này đến lần khác muốn so đo với nàng?

Vừa xuống xe, nghênh diện mà đến chính là một thân trang điểm nhẹ nhàng Nguyên Ngự.

Ý cười trong suốt, nàng thân thiết tiến đến cầm chặt tay Mộ Dung Ca.

Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, nhìn lướt qua bàn tay đang giữ chặt tay mình, cười nói: “Tề quốc hoàng hậu đích thân đến tiễn thật khiến ta có chút bất ngờ.”

Nguyên Ngự tươi cười gật đầu: “Vừa hay vẫn kịp, hôm qua phải tiếp các tiểu thư và phu nhân nên có chút mệt mỏi nên hôm nay mới đến trễ như vậy. Sao trước khi rời đi mà Mộ Dung Trắc phi không cho cung nhân đến báo bản cung một tiếng? Để bản cung sớm một chút sửa soạn tiễn Mộ Dung Trắc phi cho phải phép?”

“Tề quốc hoàng hậu quả có lòng.” Mộ Dung Ca gật đầu cười nói.

“Mộ Dung Trắc phi không thể ở lại Tề quốc đúng là chuyện đáng tiếc, sau này nếu có dịp, hy vọng còn được gặp lại.” Nguyên Ngự mỉm cười.

Dư quang Mộ Dung Ca quét xung quanh một lượt, không ít người đang nhìn hai nàng, nàng liền lo lắng nhìn Nguyên Ngự: “Tề quốc hoàng hậu do lần trước bị sảy thai mà tổn thương đến căn cơ, ngày sau nhất định phải cẩn thận điều dưỡng. Thái y từng dặn, nếu không cẩn trọng bồi bổ lại, e là ngày sau khó có thể mang thai. Hôm nay còn phiền nàng đến tiễn đưa thật khiến ta lo lắng vô cùng!”

Người xung quanh nghe nói Nguyên Ngự là hoàng hậu đều khiếp sợ không thôi. Lại còn được nghe Mộ Dung Ca nói ngày sau Nguyên Ngự không dễ mang thai nên cũng bất ngờ đồng loạt nhìn nàng! Chủ mẫu của một quốc gia mà ngày sau không thể có mang? Như vậy ngày sau hoàng thượng sẽ không có trường tử sao! Đây cũng là một chuyện hệ trọng à nha!

Nụ cười trên môi Nguyên Ngự đình trệ, lập tức buông lỏng tay Mộ Dung Ca không còn giữ vẻ thân thiết giả tạo như lúc ban đầu.

Mộ Dung Ca cười lạnh trong lòng, lúc Nguyên Ngự xuất hiện nàng liền biết được lần này Nguyên Ngự đến tiền nhất định là có mục đích. Chẳng qua nàng chỉ muốn ‘tiên hạ thủ vi cường’ đi trước một bước mà thôi, khiến cho Nguyên Ngự không kịp chống chế! Chủ mẫu của một nước mà không thể có mang, điều này đối với Tề quốc mà nói cũng là một chuyện lớn, đồng thời cũng tạo cơ hội cho đám quan viên cổ hủ bàn tán. Tiếp đó, nàng cũng muốn xem Nguyên Ngự ứng đối ra sao, tiện thể xem xem mục đích lần này của Nguyên Ngự.

“Khoảng thời gian gần đây bản cung cũng điều dưỡng rất tốt.” Nguyên Ngự tươi cười không chút sơ hở. Sau lại nhìn Lưu Vân, nói: “Trước đây tiên đế luôn trọng dụng Lưu đại tướng quân. Hy vọng Lưu đại tướng quân sẽ không quên những lời dặn dò của tiên đế trước lúc lâm chung.”

Nàng đang có ý nhắc nhở Lưu Vân! Cái chết của Triệu Tử Duy rất đáng ngờ! Người hạ độc nhất định đang ở hạ quốc!

Lưu Vân mặt không biểu cảm chẳng thèm liếc nhìn Nguyên Ngự một cái, cũng không đáp lại. Nguyên Ngự cũng không để ý sâu thẳm nhìn sang Mộ Dung Ca, đến độ để cho Mộ Dung Ca có thể nhìn thấy chút oán hận trong mắt mình, “Có lẽ ngày sau chúng ta còn gặp lại, chỉ là không biết khi đó thân phận của Mộ Dung Trắc phi sẽ là gì.”

Mộ Dung Ca cười nhẹ liếc mắt nhìn cách đó không xa, Triệu Tử Tận đang hộ tống phi ngựa đến, giọng trầm thấp: “Tề quốc hoàng hậu chi bằng nên lo lắng tiếp theo nên giải thích như nào với Tề quốc hoàng thượng thì hơn.” Dứt lời, nàng xoay người lên xe.

Triệu Tử Tận phóng ngựa đến, trơ mắt nhìn Mộ Dung Ca lên xe, cấp tốc biến mất trước mắt.

Nhìn theo xe ngựa đã đi mất, hần thoáng thất thần.

Song ngay lúc nhìn thấy dung nhan tái nhợt của Nguyên Ngự trước mặt, hần lập tức hoàn hồn.

“Hoàng thượng.” Nguyên Ngự nơm nớp lo sợ nghênh đón. Trong lòng nàng biết nàng xuất cung tới gặp Mộ Dung Ca nhất định hần sẽ chú ý, nhưng hiện giờ thấy hần ở trước mặt, ánh mắt lãnh liệt nhìn mình như hôm qua ở hoàng lăng, nàng không thể tránh khỏi có chút e ngại.

Chỉ là, những điều này nàng sớm đã dự liệu rồi.

Ánh mắt trầm tĩnh như nước mà lạnh lùng như hàn băng vạn năm của Triệu Tử Tận dừng trên người nàng, hỏi: “Người đã nói gì với nàng?”

“Vẫn chưa nói được gì, chỉ là muốn nàng ta nhớ kỹ những gì tiên đế nhờ vả trước lúc lâm chung thôi.” Nguyên Ngự thu hồi tầm mắt, cố gắng trấn tĩnh nói. Hần đúng là rất dễ tâm đến Mộ Dung Ca! Chỉ sợ nàng sẽ nói lung tung để ngày sau Mộ Dung Ca càng thêm hận hần? Chẳng qua hần đã đoán nhầm rồi, nàng nói tiếp: “Thiếp thân là chính thê của hoàng thượng, hiển nhiên muốn tận tâm toàn thành ước muốn của hoàng thượng rồi.” Hần đã muốn Mộ Dung Ca thì nàng cũng sẽ giúp hần một tay, chẳng qua, vấn đề chính là Mộ Dung Ca có toàn thành cho suy nghĩ của hần hay không thì... trong lòng nàng sớm đã có đáp án.

Năm đó Triệu Tử Duy tặng Mộ Dung Ca cho người khác, đến khi sắp chết, Mộ Dung Ca còn không từng động lòng, chứ đừng nói đến những gì Triệu Tử Tận đã từng làm với Mộ Dung Ca! Ha!

Triệu Tử Tận nhìn Nguyên Ngự mãi một lúc lâu sau mới mở miệng, giọng điệu có chút châm chọc, “Đừng ở trước mặt trăm bày trò. Bây giờ người đã là Tề quốc hoàng hậu, thiết nghĩ cũng nên biết đủ!”

Hai tay Nguyên Ngự kéo chặt khăn gấm, nhẹ giọng đáp. “Vâng, đương nhiên thiếp biết.”

Triệu Tử Tận nhìn cửa thành đã đóng kín, mắt quang ám động tựa như có một trận mưa to gió lớn khuấy động bên trong.

...

Hạ quốc, phủ thái tử.

"Chủ công, bây giờ đã xác định được, Tề quốc Khánh Lâm vương đoạt cung thuận lợi. Còn Triệu Tử Duy... tự vẫn mà chết. Chết do thuốc độc trong người." Gia Kiệt đem tin tức vừa nhận được báo cho Nguyên Kỳ. Triệu Tử Tận thành công đoạt vị hẳn sớm đoán được, chỉ là sao Triệu Tử Duy lại tự sát chứ?

Nghe vậy, Nguyên Kỳ gật đầu, đôi mắt đen láy thoáng kinh ngạc... Tự sát?

“Hình như Mộ Dung Trắc phi đang trên đường về Hạ quốc.” Gia Kiệt nói thêm.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Nguyên Kỳ thoáng lộ ra một tia dịu dàng ấm áp. Nàng đã trở về.

Chỉ là, hẳn cũng có chút căng thẳng, nàng thật sự không để tâm những gì hẳn đã làm sao?

“Hôm qua, ty chức đã dặn dò chủ tử của Lâm Thiện Nhã, ngày sau chớ nên để Lâm Thiện Nhã chạy ra khỏi phủ. Lâm Thiện Nhã nhất định sẽ không còn dịp ăn nói lung tung. Chỉ là, sao chủ công không để ty chức kết liễu nàng?” Gia Kiệt trầm giọng hỏi. Lâm Thiện Nhã đến giờ vẫn không hiểu chủ công đã nhận định Mộ Dung Trắc phi rồi, sao có thể để người khác có cơ hội làm tổn thương Mộ Dung Trắc phi chứ?

Mà hành động này của Lâm Thiện Nhã sẽ chỉ khiến cô ta trong quần bách càng thêm túng quẫn mà thôi, thậm chí ngày sau càng không dễ qua. Đường đường thiên hạ đệ nhất mỹ nhân và tài nữ, lại bỏ vì sự ngu xuẩn của chính mình mà tự chuốc lấy kết cục hôm nay! Đúng là tự làm tự chịu mà.

Đạo lý này, vốn dĩ là cá lớn nuốt cá bé, không sớm nhận rõ thế cục sẽ chỉ có thể để người khác dẫm nát mình dưới lòng bàn chân.

"Chết thì quá dễ dàng, còn sống mới khó qua. Nàng nên vì ý đồ hạ nhục hãm hại Mộ Dung Ca mà trả giá." Giọng nói Nguyên Kỳ lạnh hơn hàn băng vạn năm.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Một tháng đã qua.

Xe ngựa dùng hơn một tháng thời gian, xuyên qua không biết bao nhiêu con đường lớn nhỏ, rốt cục cũng đã đến đích.

“Dừng...”

Cát đất tung bay, xe ngựa dừng ngay ngoài cổng thành.

“Mộ Dung Trắc phi, đến rồi.”

Lưu Vân cầm chặt dây cương, bấm báo với nữ tử trong xe ngựa.

Tiểu Thập ngồi cạnh Lưu Vân đang vuốt mồ hôi bên trán, hít sâu một hơi, rốt cục đã trở lại! Dọc đường vô cùng thuận lợi không trắc trở, ngoại trừ buổi tối nghỉ ngơi, còn lại vẫn một mạch chạy đi, rốt cục cũng đã về đến Hạ quốc. Chỉ là, chỉ mãi rong đường cho kịp tiến trình mà không kịp nghe ngóng tình hình hiện giờ của Hạ quốc.

Mộ Dung Ca ngồi trong xe ngựa xoa xoa vùng lưng ê ẩm, có chút mệt mỏi đáp: “Vào thành.” Xa cách mấy tháng nàng đã trở về. Lần này về được bên cạnh Nguyên Kỳ nàng nhất định sẽ không bao giờ rời đi.

Những sự nghi hoặc và mối bòng bong trong lòng cũng được giải quyết tại kinh đô Tề quốc. Nàng mỉm cười, đúng là bản thân nghĩ nhiều rồi.

“Mộ Dung Trắc phi, e là không thể thuận lợi vào thành.” Lưu Vân còn đang định đưa xe vào thành nhưng trước mặt bỗng xuất hiện vài người,

cầm đầu chính là kẻ thù mà hấn hận đến tận xương tủy, Lan Ngọc. Chính con người này ở sau lưng mưu hoặc hết thầy, hại chết hoàng thượng, càng đặc biệt liên quan đến cái chết của Bích Nhu. Thật không ngờ vừa về đến Hạ quốc liền có thể nhìn thấy người này!

Sắc mặt Tiểu Thập hơi trầm xuống, đáy mắt lộ ra một chút đau khổ. Hấn không dám tin Lan Ngọc công tử lại hại hấn, càng không ngờ từ đầu chí cuối hấn đã bị Lan Ngọc lợi dụng. Thật ra, cho đến giờ hấn vẫn không muốn tin điều này.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca hơi nhướng lên, xuống xe ngựa, cũng không bất ngờ lắm nhìn Lan Ngọc đứng cách đó không xa. Lúc rời khỏi Hạ quốc, nhất định Nguyên Kỳ đã che giấu hành tung cho nàng nên trong một khoảng thời gian ngắn không ai có thể biết được tin nàng rời đi. Chỉ là, thời gian lâu như vậy, cái mũi của Lan Ngọc lại quá thính, nào có thể không phát hiện ra?

Nàng cười nhạt nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Không ngờ Đại hoàng tử lại có nhã hứng, gạt bỏ trăm công ngàn việc bớt chút thời gian mà đến đây cảm thụ cường phong hoàng thổ.”

Nghe được ý châm chọc trong đó, gương mặt tuần tú của Lan Ngọc vẫn không có chút tức giận, còn cười nói: “Bản điện hạ chờ Mộ Dung Trắc phi đã lâu.”

Mộ Dung Ca nhíu mày đầy phòng bị nhìn hấn, lạnh lùng đáp: “Ồ?” Không lẽ hấn còn chưa từ bỏ ý định mưu đoạt xương binh khí của nàng?

Lan Ngọc từ nét mặt nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cười nói: “Đúng như nàng đã đoán, bản điện hạ muốn xương binh khí đó.”

“Từ lúc quen biết Đại hoàng tử đến giờ, rốt cục cũng nghe được một câu nói thật lòng.” Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi lóe lên, cười khẽ. Nàng nheo mắt,

sắc bé nhìn người trước mặt, âm thầm phỏng đoán nguyên do Lan Ngọc thành thật nói ra mục đích của mình.

Quả nhiên, nàng đoán không sai!

Lan Ngọc trầm mặc một lát mới chậm rãi nói: “Hay là nàng còn chưa biết, xưởng binh khí mà nàng vất vả gầy dựng từ sớm đã ở dưới sự giám sát của thái tử. Xưởng binh khí sớm đã là vật trong tay hắn rồi. Đối với bản điện hạ mà nói, xưởng binh khí rất là quan trọng, đương nhiên đối với thái tử, phân lượng của xưởng binh khí cũng sẽ không nhẹ đi bao nhiêu.”

“Có phải không?” Ánh mắt Mộ Dung Ca trầm xuống, lợi hại nhìn thẳng Lan Ngọc.

Dưới cửa thành, góc áo màu ngọc thạch của Lan Ngọc tung bay, ánh mắt hắn mềm nhẹ tựa như gió xuân ôn hòa không chút khẩn trương, cùng với cuồng phong gào thét bên tai mãnh liệt tương phản với nhau.

Hắn quan sát mọi biến hóa trên vẻ mặt nàng, vẫn bộ dung nhan thanh nhã không chút khiếm sợ hay kinh ngạc, ngược lại là vô cùng bình tĩnh.

“E là thái tử không nói điều này với nàng.” Hắn nhẹ giọng nói.

Cuồng phong gào thét bên trong, Mộ Dung Ca tinh tường nghe rõ từng câu hắn nói, nhin không được che miệng cười khẽ: “Đại Hoàng tử lo xa rồi. Chỉ tiếc là xưởng binh khí này trong mắt thiếp chỉ là món đồ tiêu khiển giết thời gian mà thôi. Muốn thì có được, không muốn thì cũng không cần đến. Bây giờ thiếp thân là người của thái tử, hiển nhiên mọi việc cũng phải vì thái tử mà suy nghĩ, thái tử đã yêu thích xưởng binh khí, đừng nói chỉ có một cái, đến tám mươi cái xưởng binh khí thiếp cũng có thể hiến cho thái tử. Chẳng qua, nếu là Đại Hoàng tử muốn, e là thái tử sẽ cười nhạt, khinh thường nghĩa cử này.”

Lời nói vô cùng phô trương và khiêu khích vốn không phải phong cách của nàng, nhưng suốt mấy ngày đi đường không kịp nghỉ ngơi, xương sống và vùng eo đau nhức khôn xiết, còn phải phí thời gian ở đây hứng gió lạnh thật sự khiến tâm trạng người ta không thể khá lên. Trước khi vì sinh tồn nàng mới phải thận trọng trong từng lời nói và cử chỉ, khuất nghẹn đã nhận đủ. Bây giờ nếu có tiếp tục giả vờ như vậy thì cũng quá giả tạo. Sự kiêu ngạo đúng chừng mực, đúng thời gian điểm cũng rất quan trọng.

Quan trọng nhất là nàng không đủ nhẫn nại để ứng phó với hắn. Hiện giờ nàng muốn mau chóng về phủ thái tử, thông thả nghỉ ngơi mấy ngày.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lan Ngọc nhất thời biến mất, “Có thật nàng không hề để ý?” Những giờ Nguyên Kỳ âm thầm làm nhất định nàng cũng đoán được ít nhiều, dựa vào tính cách của nàng không thể nào không chút để tâm.

“Đại Hoàng tử muốn nói gì hay muốn làm gì xin đừng ngại cứ nói thẳng, chớ nên quanh co lòng vòng.” Mộ Dung Ca hết kiên nhẫn nói.

Hai mày của Lan Ngọc lập tức chau lại.

“Đại Hoàng tử quả rất dụng tâm lên việc của bản cung.”

Một giọng nói quen thuộc từ sau lưng Lan Ngọc truyền đến.

Cả người Mộ Dung Ca hơi run lên, ánh mắt vô thức nhìn qua nơi phát ra âm thanh đó, sau lưng Lan Ngọc có một bóng người mặc bộ đồ đen quen thuộc. Nàng nhếch khóe miệng mỉm cười nhìn hắn đang bước về phía mình. Mấy ngày qua nàng luôn nghĩ sẽ gặp lại hắn trong tình cảnh gì. Nàng còn cho rằng bản thân sẽ không kích động, cũng sẽ không quá chờ mong. Nhưng khi hắn xuất hiện trước mắt mình, nàng mới phát giác, bản thân quả nhiên đã luôn mong nhớ và tưởng niệm con người này đến mức không kiềm chế được.

Nàng nhẹ nhàng hoạt động bước chân, áp chế nhịp đập liên cuồng bước nhanh về phía hăn.

Nguyên Kỳ nhìn theo bóng dáng nữ tử đang bước từng bước về phía mình, đôi người sâu thẳm lóe qua một tia sáng kích động khó có thể ức chế. Hăn tươi cười nhìn này, thứ cảm giác khẩn trương và sợ hãi trong một khắc đã triệt để tan biến. Nàng đã trở lại. Nàng không vứt bỏ hăn. Cho dù biết hăn xấu xa như nào, nàng cũng vẫn trở về.

Bước chân hăn đi nhanh hơn, cao lớn đứng trước mặt nàng, nhìn về mặt đầy mỗi mệt do ngày dài đi đường, cảm động vươn hai cánh tay to lớn.

Mộ Dung Ca nhìn đôi tay thon dài to rộng trước mặt, ngẩng đầu thấy nụ cười sáng lóa của hăn, nhẹ nhàng đặt bàn tay bé nhỏ trắng nõn lên bàn tay to rộng của hăn.

Hăn lập tức nắm chặt, tuyệt đối không để nàng còn cơ hội né tránh.

Trong một khắc, thế giới như chỉ còn lại hai người, chỉ có nàng và hăn nổi bật trong đêm đen.

Nàng dùng thanh âm chỉ đủ hai người nghe thấy, nói với hăn: “Dù thế nào ta cũng chấp nhận. Chỉ cần tin tưởng, tuyệt đối sẽ không ngờ vực.”

Trong đôi mắt cuộn cuộn sóng gió tối đen của hăn tựa hồ được ánh mắt trời soi rọi, luồng sáng mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng trở ngại, chiếu sáng đáy lòng đầy bóng đêm, rối loạn suốt nhiều năm của hăn.

"Mộ Dung Ca..." Hăn chăm chú nhìn khóe miệng nàng đang tươi cười, lồng ngực như bóp nghẹn lại. Tay hăn hơn run run, trong một tình huống lỗi thời như vậy, dưới ánh nhìn của biết bao người, hăn không kiềm chế được ôm chặt nàng vào lòng.

Những gì không tốt của hắc nàng từ sớm đã đoán được, song chưa bao giờ hỏi đến. Chỉ dịu dàng dùng nhu tình của mình bao phủ hắc, xoa ấm từng dây thần kinh căng thẳng chưa bao giờ được nới lỏng, chờ đợi hắc tự nguyện mở cửa trái tim của mình.

Nàng muốn cùng hắc đồng cam cộng khổ, dù gian nan khó khăn gì nàng vẫn muốn cùng hắc đối mặt.

Nữ tử này..

Trên này hắc chỉ cần một mình nàng là đủ.

Mộ Dung Ca chôn mặt trong bờ ngực rộng của hắc, cảm thụ trống ngực mạnh mẽ của hắc đang đập, dần quên mất xung quanh, quên đi tất cả, chỉ tận tình cảm nhận và lắng nghe tiếng lòng của bản thân.

Quen biết hắc bấy lâu, song như đến giờ phút này nàng mới hiểu rõ như thế nào để yêu một người và trong vòng tay của người mình yêu thương là một cảm giác vui vẻ, đó chính là hạnh phúc.

Nguyên Kỳ dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm nhẵn như tơ của nàng, dịu dàng nói: “Sau này không được phép rời đi nữa.”

Yêu cầu vô cùng bá đạo hòa cùng với giọng nói dịu dàng rơi vào trong tai Mộ Dung Ca, nàng cười nhẹ, “Vậy còn phải xem biểu hiện của thái tử như nào đã.”

Nguyên Kỳ lắc đầu có chút bất đắc dĩ, vẫn sủng nịch cười: “Sao nàng có thể nghịch ngợm như thế hở?”

Hai người yêu nhau xa cách lâu ngày gặp lại tràn đầy nhu tình, trong màn cuồng phong mãnh liệt đang quật khởi, giống như một luồng gió ấm áp phấp phới bên ngoài cửa thành.

Nếu nơi đây không có người đến người đi, thế xác Mộ Dung Ca đầy một mỗi nhất định sẽ yên tâm ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm áp dịu dàng như vậy.

Đáng tiếc, trời không dễ toại lòng người, trước mắt còn có kẻ địch đang rình rập.

Nàng ngẩng đầu từ trong vòng tay Nguyên Kỳ, có chút bất mãn nói khẽ: “Thái tử còn rất nhiều việc chưa nói rõ với thiếp, sau khi hồi phủ nhất định phải thành thật khai báo hết thảy với thiếp mới được.”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, khóe miệng hơi nhếch lên, hiển nhiên hẳn biết nàng đang nói gì. “Về phủ thái tử nhất định nàng sẽ biết.”

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng nhìn sang kẻ mang vẻ mặt khó hiểu của Lan Ngọc.

“Đại hoàng tử còn gì dặn dò?” Mộ Dung Ca cười nhạt nhìn Lan Ngọc, nhẹ giọng hỏi. Vừa rồi nàng không muốn hề nà, nhưng hiện giờ tâm trạng nàng thư thái hơn nhiều nên vẫn có chút nhẫn nại đối mặt với sự chằm ngòi của hắn. Thật ra về chuyện binh khí xưởng, từ sớm nàng đã biết. Tuy nàng hiện đang ở Hạ quốc khá xa, song mọi động tĩnh của xưởng binh khí nào có thể qua được mắt nàng. Nguyên Kỳ phái người luôn ở gần canh giữ xưởng binh khí là để ngăn cản bất cứ kẻ nào muốn tiến vào, cũng tiện lợi giấu diếm mọi tung tích về xưởng binh khí với Lan Ngọc.

Nguyên Kỳ, con người này, nói dễ nghe một chút chính là chuyên đi làm chuyện tốt mà không muốn lưu lại danh tính. Nói khó nghe một chút chính là kẻ khoái giấu diếm, kiêu ngạo đến độ chỉ làm mà không thèm nói ra.

Lan Ngọc chau mày nhìn Mộ Dung Ca, rồi nhìn sang Nguyên Kỳ, cười khẽ: “Hiện giờ xung quanh gió thổi quá to, chỉ bằng cùng hồi cung trước.”

Ánh mắt Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích nhìn thẳng Lan Ngọc, cười nói: “Hồi cung ư? Đúng là đã nhiều ngày bản cung không vào cung thăm hỏi phụ hoàng. Hiện tại vừa vặn có chút thời gian, chi bằng cùng Mộ Dung Trắc phi tiến cung thăm hỏi một lần.”

Từ trong lời của Nguyên Kỳ, Mộ Dung Ca đánh hơi được có chút bất thường. Nàng cẩn trọng quan sát thần sắc của Lan Ngọc, dường như hẳn có chút gấp gáp.

“Mộ Dung Trắc phi vừa hồi kinh, khí sắc cũng không được tốt lắm. Chi bằng cứ hồi phủ thái tử trước nghỉ ngơi ít hôm rồi mới tiến cung cũng được.” Ánh mắt Lan Ngọc khép hờ, trầm giọng nói.

Mộ Dung Ca duy trì sự im lặng của mình, cũng không đáp lại mà chờ Nguyên Kỳ trả lời.

Nguyên Kỳ cười nhạt: “Bản cung cũng đang có ý này. Vây thỉnh Đại hoàng tử thay bản cung tâu hiếu cho phụ hoàng trước. Còn những việc khác không phiền Đại hoàng tử đi quản, tránh sinh tồn nhiều tâm tư bất trắc. Hôm nay gió khá to, nhưng cảnh sắc bên ngoài cũng không tệ, nếu Đại hoàng tử có nhã hứng thưởng cảnh thì có thể ở đây thêm một lát cũng được.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Trong cuộc đối thoại bình thản như đang bàn chuyện nhà khiến người ta ngóng không ra ngọn lửa sát khí đang ngùn ngụt tuôn trào, thậm chí khiến người ta có ảo giác, hai người này đúng là huynh đệ tình thâm. Về phần huynh đệ tình ‘thâm’ như nào e cũng chỉ có hai người biết rõ nhất.

“Đề xuất của thái tử cũng rất hay.” Lan Ngọc gật đầu cười khẽ.

Một cơn gió mạnh tốc quần áo của hắn, hất tung mái tóc đen đặc, che chặn ánh mắt sáng lóe như chim ưng kia. Dưới tay áo dài, hai tay của hắn do khóe miệng hàm xúc cười lạnh của Nguyên Kỳ mà nắm chặt lại.

“Thái tử, thiệp mật rồi.” Mộ Dung Ca thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói với Nguyên Kỳ. Vừa rồi mới gặp lại Nguyên Kỳ nên tâm trạng hưng phấn nhất thời cũng quên đi mọi mệt. Nhưng trước mắt thấy Lan Ngọc mở miệng diễn kịch, nàng lại cảm thấy mệt mỏi, không còn nhẫn nại tiếp tục xoay vòng trong trò chơi miệng lưỡi của hắn.

Nguyên Kỳ cúi đầu nhìn nàng, nữ tử này có dáng người bé bỏng thật ra rất yếu ớt. Tuy bề ngoài nhìn thấy nàng vô cùng kiên cường và cơ trí, nhưng trải qua nhiều việc như vậy, trái tim nàng đã vỡ nát ra từng mảnh. Nàng càng như gió thổi mây bay, không chút để ý, mới càng nói rõ mọi thứ đã đi thẳng vào tim nàng, tổn thương trái tim mềm yếu của nàng.

Nàng muốn rời đi tức là không muốn tiếp tục đối mặt với Lan Ngọc, người có vẻ mặt trong ngoài không đồng nhất cùng mọi ám toán suy tính của hắn.

“Được.” Hãn sủng nịch nhìn nàng, dịu dàng gật đầu. Hãn ôm chặt bờ vai mảnh khảnh, cùng nàng lên xe ngựa, không để tâm đến Lan Ngọc đang có thần sắc thâm trầm.

Lúc Lưu Vân bước qua bên người Lan Ngọc, vốn định nén nhịn những thù hận trong lòng, nhưng hễ nghĩ đến cảnh hoàng thượng chết đi ở Tề quốc, và cái chết thảm thiết của Bích Nhu là hãn khó lòng kiềm nén bản thân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Sớm muộn sẽ có một ngày người phải trả giá!” Trong lòng hãn, Lan Ngọc không khác gì Triệu Tử Tận, là một cái gai khó chịu, chỉ cần có cơ hội hãn nhất định phải tự tay nhổ ra.

Mắt quang Lan Ngọc khẽ dao động, những lời này của Lưu Vân căn bản hãn không đặt trong mắt, chỉ nhàn nhạt quét mắt qua người đứng cạnh Lưu Vân, Tiểu Thập.

Tiểu Thập luôn cúi thấp đầu không nhìn Lan Ngọc.

Lan Ngọc ôn hòa cười: “Tiểu Thập vẫn còn giận bản điện hạ?” Thật ra, hãn cũng có chút hối hận. Đối với Tiểu Thập hãn cũng có vài phần thật lòng, bằng không cũng sẽ không để cho Tiểu Thập mang tuyết đỉnh võ công. Chỉ tiếc là, sau khi gặp được Mộ Dung Ca, Tiểu Thập đã bị nàng thay đổi suy nghĩ và con đường trước mặt.

Thật ra Tiểu Thập là một quân cờ có sức sát thương rất cao, nếu được lợi dụng thích đáng nhất định sẽ giúp được hãn rất nhiều.

Tiểu Thập mân khóe miệng, gật gật đầu rồi theo Lưu Vân rời đi.

Dưới cửa thành, sau khi đám người Nguyên Kỳ đi mất, nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lan Ngọc mới biến mất. Hãn nheo mắt nhìn chiếc xe ngựa chạy đi cuốn tung bụi đất, thần sắc càng lúc càng lạnh lùng đáng sợ.

“Đại hoàng tử, hiện giờ ta nên làm gì đây?” Một tên hộ vệ bước lên, thấp giọng dò hỏi Lan Ngọc.

Lan Ngọc lạnh lùng, trên trán đã hằn những sợi gân xanh, “Hai ngày nay phải lập tức hành động.”

“Liệu có quá vội vàng không? Dù sao bây giờ có rất nhiều việc còn chưa chuẩn bị xong.” Thị vệ lo lắng dò hỏi.

Lan Ngọc nghiêng đầu nhìn thoáng qua tên thị vệ, tên này trước giờ luôn luôn trung thành với hãn. Nhiều năm qua âm thầm đi theo, trợ hãn hoàn thành nghiệp lớn. Thành quả mà hãn nỗ lực nhiều năm nay tuyệt đối không thể bại trong gang tấc, tan thành bọt nước.

“Cơ hội khó có được, nếu còn tiếp tục chờ đợi, những mưu tính nhiều năm qua sẽ nguy ngập. Không phải người còn rõ hơn ta sao.” Trầm mặc một lúc lâu, Lan Ngọc mới lạnh nhạt nói. Ánh mắt của hãn kiên định đầy bình tĩnh, đã chờ đợi rất lâu rồi sao có thể buông bỏ vào thời khắc mấu chốt nhất chứ.

Đây là cơ hội duy nhất!

Phải nhân lúc Nguyên Du còn tỉnh táo tiến hành mới được!

Đợi khi hãn danh chính ngôn thuận trở thành hoàng đế Hạ quốc, hãn sẽ cho Nguyên Kỳ và Nguyên Du biết được chân tướng!

Ánh mắt hãn hơi lóe lên, cảnh sắc như quay lại nhiều năm trước.

Năm đó, hãn chỉ mới sáu tuổi.

Trước khi uống thuốc độc tự sát một ngày, mẫu thân mới thắm thía dặn dò hãn: “Nhất định phải trở thành hoàng đế Hạ quốc, như thế mới có thể

báo được thù này. Nhớ lấy, phải chính tay con đâm chết Nguyên Du mới có thể giải được mối hận trong lòng ta.”

Ngày thứ hai, mẫu thân có dung mạo phong hoa tuyệt đại luôn được Nguyên Du sủng ái đã uống thuốc độc tự sát trong lòng Nguyên Du, mặc cho Nguyên Du có tìm biết bao thần y cũng không sao cứu được bà.

Mẫu thân dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự sinh tình trọn đời của Nguyên Du.

Những gì hần cần làm chính là trở thành hoàng đế Hạ quốc, dù phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

...

Thái tử phủ.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Mộ Dung Ca từ gian trong đi ra liền thấy Nguyên Kỳ đang nhàn nhã nằm ngồi trên ghế tựa để đọc sách. Dường như khi đọc sách là lúc tư thái của hần thanh thản tao nhã nhất, dường như thế thấy mọi việc trên thế gian chưa từng tồn tại trong mắt hần, trước sau hần đều có thể vì bản thân mà sống.

Tựa hồ nhận ra nàng vừa bước ra, hần buông lỏng sách, nâng đôi mắt đen láy nhìn qua.

“Đỡ hơn không?” Ánh mắt hần vẫn sâu thẳm như đầm nước, tao nhã sáng lóa. Hần vốn sở hữu dung mạo khuynh thành khuynh thế rồi, lại thêm ánh mắt mê hoặc vào lúc này, trong một thoáng hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt nàng.

“Ừm.” Giọng nàng khàn khàn, gật đầu đáp.

Nàng còn định ngồi xuống bên cạnh, hăn lập tức đưa tay ôm chặt nàng vào lòng.

Vừa tắm rửa xong, trên người nàng còn toát ra hương vị thanh thoát mát mẻ, những sợi tóc tơ còn đang khuấy động xoang mũi hăn. Hăn càng ôm chặt nàng, đưa tay khuấy khuấy mái tóc đen nhánh còn chưa kịp khô, đặt bên chóp mũi khẽ hít hít.

Tư thái ái muội như vậy rõ là một sự tán tỉnh đầy phô trương!

Nàng rõ ràng cảm giác được trong cái ôm này quá mức nóng bỏng khiến nàng phản xạ muốn né tránh, song nhiệt độ vẫn không ngừng tăng lên.

“Thái tử, hình như còn chưa nói hết những gì cần nói.” Nàng điều chỉnh tư thế thử tìm cách thoát ra. Nhưng hăn trông như không mất chút sức lực, kể cả tư thế ôm nàng đều rất thông dong tùy ý, nhưng nàng vẫn không cách nào động đậy được. Cuối cùng nàng chỉ đành đem bờ lưng mình dán thẳng vào lồng ngực kiên cường của hăn.

Hăn cười nhẹ, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Hôn sự được kéo dài, không lâu nữa Lan Ngọc sẽ có hành động, những gì sắp phải xảy ra không lâu nữa sẽ vào hồi kết. Mộ Dung Ca, nàng có bằng lòng trở thành Hạ quốc duy nhất thái tử phi? Hạ quốc hoàng hậu độc tôn trong tương lai?”

Giọng nói vẫn lạnh mát như những bông tuyết đầu mùa cùng hơi thở ấm áp thổi vào tai nàng, nàng khẽ run lên. Hăn cố ý nhất mạnh ‘Duy nhất’ cho nàng nghe.

Hai má nàng đỏ lựng lên, không lường trước được hăn sẽ nói như vậy. Ánh mắt nàng dần trở nên mơ hồ, lòng có chút chua xót, kích động, bất ngờ, đủ loại cảm xúc đan xen quanh quẩn trong đôi mắt trong sáng mềm yếu khiến tay chân nàng cũng trở nên luống cuống.

Hăn đã cho nàng một lời hứa hẹn!

Trong một tình huống như vậy, hắn còn có thể khiến nàng kích động, trao cho nàng một lời hứa không dễ thực hiện.

Từ lúc xuyên không đến giờ đã được vài năm, nàng đã từng kỳ vọng, từng thất vọng, cũng từng tuyệt vọng, thậm chí cũng đã buông bỏ qua, cũng không muốn cầu mong. Tuy bây giờ nàng biết được đáp án của hắn, nhưng khi nghe chính miệng hắn đưa ra một lời hứa, cũng như hỏi nàng có đồng ý hay không, nàng cũng không thể khống chế được cảm xúc của bản thân.

Nguyên Kỳ dùng những ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc tác nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt nóng ấm trên mắt, dịu dàng hỏi: “Mộ Dung Ca, nàng có đồng ý không?”

“Đừng khóc.” Một bên chăm chú lau nước mắt trên má nàng, một bên dịu dàng an ủi. Hắn chưa từng vì nước mắt của một nữ tử mà luống cuống, thậm chí là đau xót. Đây là lần đầu tiên, thế nên hắn không biết phải dùng từ ngữ nào đi trấn an nàng.

Mộ Dung Ca xoay người vùi cả mặt vào trong lòng hắn, tùy ý để nước mắt nước mũi của bản thân thấm cả lên quần áo của hắn.

Nàng nức nở nói: “Thiếp... khuynh thành.”

“Đúng vậy, trong lòng bản cung, nàng là khuynh quốc khuynh thành. Nhưng, quốc gia cũng không thể sánh được với nàng.” Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng, nghe nàng đáp lại, nhin không được cười khẽ, dịu dàng nói.

Năm đó, Triệu Tử Duy nhất thời hồ đồ dùng nàng để đổi lấy năm cổ thành trì, cuối cùng cũng hối tiếc o kíp.

Nghe vậy, trái tim của Mộ Dung Ca chỉ cảm nhận được một từ ‘nóng’, đến cả nước mắt cũng như có thể làm phỏng mình. “Ừm.” Nàng còn định

nói thêm nhưng khi lời vừa ra đến miệng, nàng chỉ có thể cho hắn một đáp án đơn giản nhất.

Chỉ một chữ đơn giản nhưng đang mang theo toàn bộ cảm xúc của nàng.

“Triệu Tử Duy có nói với ta, cuộc đời này cũng chỉ có thái tử mới thật lòng suy nghĩ vì thiếp, dân thiếp phải biết quý trọng.” Bỗng nhiên nàng nhớ đến lời nói của Triệu Tử Duy.

Cơ hồ mọi lời hắn nói hôm đó, nàng đều ghi tạc trong lòng.

Nguyên Kỳ hơi cương lại, cúi đầu nhìn nữ tử bé bỏng đang được mình ôm chặt, dịu dàng cười, “Bản cung cho phép Triệu Tử Duy trước lúc chết đã dụng tâm lên nàng.”

Nghe vậy, đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, cười nói: “Thái tử từng hỏi thiếp có phải là Mộ Dung Ca thật sự hay không. Thiếp nay cũng muốn nói rõ với thái tử, thiếp thật ra chính là Mộ Dung Ca, mà cũng không phải là Mộ Dung Ca.”

“Sao?” Hắn có chút khó hiểu.

Thấy mi mày hắn hơi chau lại, thần sắc nàng khẽ nhạt đi, khép hờ mắt chìm vào mớ ký ức xa xôi, nhẹ giọng kể: “Thiếp không phải người của thời đại này. Không bao khi tỉnh giấc đã trở thành vương phi bị phế của phủ Khánh vương. Vốn dĩ còn cho rằng, mọi thứ quái đản sẽ biến mất sau khi thiếp được trở về thời hiện đại. Nhưng sau này thiếp mới hiểu, đã không thể trở về được nữa.”

Giọng nói thanh lãnh của nữ tử chậm rãi nhắc lại khiến Nguyên Kỳ lập tức chau mày, cánh tay đang ôm nàng bỗng siết chặt hơn. Đôi mắt bí hiểm của hắn lộ chút sợ hãi, uy hiếp nói: “Mộ Dung Ca, đã đến thì cũng đừng mong trở về. Hãy ngoan ngoãn ở lại bên người bản cung.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca khoái trá cười thầm, nàng giả vờ nghiêm trang: “Cho dù muốn trở về, thiếp cũng không có khả năng. Huống chi, ở thời đại này có có người luôn khiến thiếp nhớ mong.”

Khóe miệng Nguyên Kỳ hơi run rẩy. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, dùng kỹ năng nịnh hót tâm đắc của nàng mà xoa dịu lòng hăn. Hăn cười nhàn nhạt: “Có thật nàng vì bản cung nên mới không muốn trở về? Nếu có chút cơ hội được rời đi, nàng sẽ lựa chọn như nào?” Tuy những gì nói ra từ miệng nàng có chút khó tin, nhưng cũng không phải lời nói dối. Chỉ là, nếu như ngày sau nàng may mắn có được lựa chọn, có thể trở về thời đại của mình, liệu nàng có lựa chọn từ bỏ tất cả đang có? Từ bỏ cả hăn?

“Thiếp... nhất định sẽ không rời đi.” Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt không xác định của hăn, từng chữ một kiên định trả lời.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Ánh mắt Nguyên Kỳ nhu hòa nhìn nàng, thâm tình vô hạn, bởi vì nàng không cần suy nghĩ đã trực tiếp đưa ngay ra đáp án chân thật nhất. Hắn thật sự rất cảm động, không cần nghĩ nhiều lập tức ôm chặt nàng vào lòng, đôi môi đỏ dầm dụi dàng hôn lên mái tóc đen bóng như tơ lụa, “Mộ Dung Ca, bản cung vui lắm.” Hắn chưa từng cảm thấy vui vẻ như vậy, cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một nữ tử khiến hắn phải cuống cuống ruột gan, vì những lời thổ lộ chân thành của nàng mà cõi lòng lại thấy hạnh phúc vô tận.

Mộ Dung Ca cảm nhận độ ấm truyền đến từ môi hắn, tựa hồ hơi ấm đó rất có ma lực có thể xuyên thấu qua tóc mình, truyền đến nhiệt độ nóng ấm cùng cực. “Ngày sau cho dù xảy ra chuyện gì, thiếp nhất định sẽ cùng thái tử đối mặt.”

Mấy năm nay nàng đã trải qua không ít chuyện, song nàng biết rõ, những gì hắn gặp phải còn vượt cả sự suy nghĩ của nàng rất nhiều! Những mối dây nợ rồi rắc giữa hắn và Nguyên Du, Lan Ngọc đã hình thành những khúc mắc quá sâu. Nhưng nàng cũng hiểu rõ, mỗi một bước đi của hắn đều vô cùng khó nhọc, từng bước đều hàm khổ ải sâu sắc. Nguyên Du luôn tính kế kiềm hãm hắn, Lan Ngọc khắp nơi bày mưu bố trận tập kích hắn. Để có thể sống sót, hắn phải trả giá những gì ai có thể hiểu rõ hơn hắn?

Thế nên nhất định trong lòng hắn đã hình thành một vết sẹo khắc cốt ghi tâm.

“Mộ Dung Ca, nàng có muốn biết những khuất mắc giữa phụ hoàng, bản cung và Lan Ngọc?” Nguyên Kỳ lại dịu dàng vuốt ve tóc nàng, mềm nhẹ

hỏi. Những lời này thật ra từ sớm hắn đã muốn nói với nàng, chỉ là khi nhìn thấy đôi mắt yên tĩnh trong vắt, ánh mắt xa xôi rộng rãi của nàng, từ năm tuổi đến giờ hắn cũng chưa từng cảm nhận khiếp sợ như vậy!

Đúng vậy, đã qua bao nhiêu năm hắn luôn bày mưu nghĩ kế, tìm mọi cách để đạt được mục đích cuối cùng. Cho dù làm thế nào, để được toại nguyện, hai tay hắn không ngừng chiếm nhiễm máu tươi, phải nói là cực kỳ tàn ác. Đối mặt với sự sống chết, hắn cũng chưa từng kinh sợ! Nhưng khi đối mặt với nàng hắn lại e sợ!

Cách đây hai tháng, lúc nàng rời khỏi Hạ quốc, sao hắn có thể không biết được suy nghĩ trong lòng nàng. Nàng muốn cùng hắn đồng tâm hiệp lực, hai người sẽ không bị chuyện gì ngăn cách, tín nhiệm lẫn nhau, nhưng hắn lại sợ, sợ một khi để nàng tiếp xúc được bóng tối của hắn, nàng sẽ lựa chọn như nào? Sẽ như mấy năm trước, nàng kháng cự hắn? Thậm chí sẽ ghét hắn?

Mộ Dung Ca đưa tay che lấy cánh môi hắn, độ ấm trên môi khiến nàng có chút run sợ, khoe miệng hàm chứa sự dịu dàng tột đỉnh: “Không cần nói nữa, thiếp không muốn thái tử phải vạch lại vết sẹo cũ, lại phải chịu sự đau đớn dày vò.”

Đôi mắt đen tối như cuồng ngạo đã thú đã buông bỏ tư thái phòng bị cao ngạo của mình, chậm rãi quỳ gối, cam tâm tình nguyện nằm bên cạnh nàng, tâm bình khí hòa nói: “Bản cung cũng nên kể rõ với nàng.”

Mộ Dung Ca đưa hai tay ôm chặt hắn, trước mắt đầy nước nước. Chỉ còn nghe được giọng nói thanh lãnh như bông tuyết đầu mùa rơi vào bên tai.

“Thân sinh của bản cung chính là Nam Cung Thanh Liên, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm đó. Gia tộc Nam Cung đã từng có một thời kỳ cực thịnh, không ai bì kịp. Nhưng gia tộc Nam Cung tuyệt đối sẽ không có quan hệ gì với hoàng tộc. Chỉ là, phụ hoàng và mẫu thân lại quen biết nhau, năm đó

mẫu thân cứu sống phụ hoàng bị thích khách ám sát, nhưng phụ hoàng lại không hay biết người cứu mình là mẫu thân. Lúc này, Lan Mị Nương lại kịp thời xuất hiện, lấy đi thân phận ân nhân cứu giá phụ hoàng, dễ dàng đoạt đi sự sủng ái của người. Phụ hoàng dần trở nên lạnh nhạt với mẫu hậu, thậm chí còn có ý định phế hậu. Lan Mị Nương lại đột nhiên trúng độc mà chết, mọi thứ đều chỉ thẳng vào mẫu thân, mẫu thân chỉ còn cách trốn khỏi hoàng cung. Nhưng phụ hoàng cũng không buông tha, ngày ngày đuổi giết!”

Mộ Dung Ca cảm giác được trong lời nói bình tĩnh của hắc đã có chút không đành lòng. Phảng phất đoạn quá khứ đó là độc được công kích ruột gan. Nàng bỗng cảm thấy bản thân có chút tàn nhẫn! Khởi gợi đoạn quá khứ đau thương kia, đối với hắc thật sự rất tàn nhẫn! Nàng không nên biết điều này.

Nàng hơi run rẩy, nước mắt lại một lần nữa tung hoành trên gò má.

Nếu như nàng đoán không sai, năm đó Lan Mị Nương cố ý tiếp cận Nguyên Du, sau lại cố ý hãm hại Nam Cung Thanh Liên. Về phía kết quả, Nguyên Kỳ lại đang ở trong đó. Nhưng nàng... “Thái tử, đều đã qua rồi. Thiếp chỉ biết, sau này cho dù phát sinh chuyện gì, thiếp nhất định cũng sẽ cùng thái tử đối mặt.”

“Mẫu thân bị người ta chà đạp làm nhục, cảnh tượng đó bản cung còn nhớ rất rõ. Đêm khuya nằm mộng, mở to mắt có lúc vẫn còn nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của mẫu thân, khắp người thê thảm không một vết lành. Lan Mị Nương đúng là thân mẫu của Lan Ngọc, nhưng Lan Ngọc không phải con ruột của phụ hoàng. Cho nên, bản cung đang chờ, chờ một thời cơ để đẩy họ vào địa ngục. Ngắn thì khoảng ba tháng, lâu lắm là một năm. Mộ Dung Ca, bản thân xấu xa độc ác không gì sánh bằng, liệu nàng có nguyện ý cùng bản thân hóa thành a tu la... cùng xuống địa ngục? Nếu như hiện giờ nàng lựa chòn rời đi, bản cung vẫn vui vẻ buông tay nàng.”

Hắn cúi đầu, đôi mắt dần trở nên vô tận đêm đen, tối thăm thăm nhìn nàng.

Trong màn đêm này, Mộ Dung Ca rất rõ ràng cảm nhận được tuổi thơ bất lực của hắn, không như những đứa trẻ khác êm ấm trong vòng tay phụ mẫu, hưởng thụ mọi sung ái, ngây thơ trải qua một cuộc sống vô ưu vô lo, ngược lại hắn còn phải chịu đựng một lối sống đầy toan tính âu lo, chỉ có bóng đêm làm bạn. Cái cảm giác này nếu không phải đích thân nếm trải, tuyệt đối sẽ không cảm nhận được nó tàn nhẫn như nào! Nàng nhìn thấy, một nữ tử được cả thiên hạ hâm mộ, một nữ tử có dung mạo khuynh thành được nam tử khắp thiên hạ theo đuổi, trong lòng say đắm yêu thương một nam tử đã hiểu lầm mình, dần dần trở nên điêu linh thê lương.

Yết hầu truyền đến một cảm giác xót xa khô khan khiến người ta không thể hít thở thoải mái được.

Những năm gần đây, hắn đã sống như nào?

Vận mệnh sao có thể tàn nhẫn với hắn như vậy?

Nàng khóc ròng lên.

Ôm chặt nam tử trong lòng mình, luôn kiên cường vững chãi trước khó khăn.

Để có thể báo thù, để giữ được mạng sống, hắn đã phải trả giá rất nhiều!

Ngoài mặt chuyện trò vui vẻ, nhưng trong lòng hắn đã nhuộm máu. Biết rõ Nguyên Du làm hại mẫu thân mình như nào, tổn hạ cả hắn, hắn vẫn phải dè dặt cẩn trọng đi từng bước một, chỉ để đợi được một khắc cuối cùng kia. Ngắn thì ba tháng, lâu hơn nữa thì là một năm. Hắn dùng tâm tình như nào để nói ra được những từ này?

Để có được ba tháng này, một năm nay, hăn rốt cục đã phải đợi biết bao nhiều năm.

Trong một khoảng thời gian ngắn, nàng nghẹn lời không biết phải nói gì, chỉ có thể bất lực ôm chặt hăn.

“Đừng khóc, những chuyện này không phải rất đáng sợ mà.” Hăn dịu dàng cười. Tay hăn lạnh băng chạm lên dòng nước mắt trên mặt nàng.

Cảm nhận được luồng khí lạnh giá truyền đến từ trên mặt, nàng cũng từng muốn trốn và kháng cự sự lạnh băng ấy. Biết rõ sau lưng sự lạnh giá này còn phủ lên rất nhiều chuyện xưa, nàng lại không muốn đi va chạm, bởi vì đó ẩn chứa những sự tối tăm tàn độc mà nàng chán ghét. Tim nàng như bị kim châm vào.

Nàng giữ lấy tay hăn, dùng hơi ấm từ tay mình để làm ấm bàn tay hăn.

Nhưng năm một lúc lâu cũng không thể khiến cho nhiệt độ giữa hăn và nàng ngang nhau.

Nàng ngẩng đầu nhìn hăn, hai mắt đẫm lệ, chạm phải ánh mắt sùng nịch của hăn dập dờn đôi chút sợ hãi.

“Sẽ có một ngày, thiếp sẽ làm ấm được tay của thái tử, sẽ khiến thái tử cùng thiếp nhìn thấy mọi cảnh sắc tươi đẹp trên thế gian này.” Nàng kề sát môi hăn, thấp giọng nói.

Khóe miệng hăn càng cười sâu hơn, nỗi sợ hãi trong đôi mắt liền biến mất. Hăn đè lấy đầu nàng, chìm đắm trong nụ hôn sâu thắm.

Những giọt nước mắt mặn mặn hòa vào môi miệng của hai người trong lúc đó.

Nàng chưa từng thấy hăn kích động như vậy.

Cảm nhận được sự rung động và ấm áp từ môi hân, nàng dịu dàng mà nhẩn nại đáp lại. Tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve lưng hân.

Lúc hơi thở hai người hỗn độn hòa vào nhau, không nhận ra đâu là của nàng, đâu là hân nữa... hân buông nàng ra.

Trong tiếng nói thô suyễn, đôi mắt hân dần dấy lên dục vọng ham muốn.

“Đêm đại hôn sẽ là ngày động phòng hoa chúc.” Đây là lời hứa của hân.

Hai mắt Mộ Dung Ca dần trở nên mê mông, pha trộn chút lơ đãng đang mị hoặc lý trí và quyết định của hân.

Không ngờ hân vẫn còn nhớ.

Đôi mắt nàng lướt qua một lượt, có chút gian trá cười nhìn đôi mắt dập dờn tình ý của hân, thừa lúc hân không kịp phòng bị, nàng ôm chặt eo hân, nói: “Thái tử sẽ hối hận.”

“Mộ Dung Ca, nàng dám quyến rũ bản cung!” Đôi mắt hân vô đã rất sâu nay càng trở nên khôn lường. Bởi vì hành động của nàng mà trong một khắc, ngọn lửa tình lập tức dấy lên không gì kìm hãm được.

Hai mắt Mộ Dung Ca hơi nhú lại, nàng vẫn thản nhiên cười.

Trong phút chốc, tình cảnh trước mắt như trăm hoa đua nở, cũng như pháo hoa đặc sắc đang bùng nổ trong trí óc hai người.

Ngón tay thon dài của hân nâng cằm nàng lên, nhìn đôi môi đỏ hồng đã bị hân hôn ướt, hân phải tự thừa nhận bản thân khó có thể kiềm chế được nữa, hít sâu một hơi. Nữ tử trước mắt hấp dẫn như yêu tinh, mị hoặc hệ thống thần kinh kiên cố của hân.

Tuy hân có được khả năng khống chế không nam tử nào bì kịp, lại càng không ham mê nữ sắc, những trước mặt là nữ tử mình hằng thương yêu, nữ

tử đã từng cùng hân có một đêm tình mê ý loạn. Mà bây giờ nàng mang thần thái mê người, dáng người thướt tha linh lung lắc lư trước mắt hân, khoe miệng nàng còn đang tươi cười nhìn hân. Hân không còn khả năng nắm giữ, vứt bỏ toàn bộ lý trí, thuận theo dục vọng ngã về phía thân mình mềm mại của nàng.

Mộ Dung Ca nào biết giờ phút này bản thân xinh đẹp như nào, sẽ càng không biết được khoe miệng hé mở kia, cả đôi mắt mê ly mông lung đối với một nam tử mà nói, là sự dụ dỗ lớn cỡ nào?

Nàng biết, những gì phải xảy ra thì sớm hay muộn cũng phải xảy đến. Huống hồ, nàng đã xác định cả đời này cùng hân đồng tâm hiệp lực! Nếu đã vậy, thuận theo tự nhiên chẳng phải cũng rất tốt sao? Đối với đàn ông trong thời đại này, không thể kiềm hãm nhất chính là dục vọng của bản thân, không phải sao? Muốn để hân giữ mình trong sạch, nàng cũng nên cho hân một chút hơi cũng đâu có sai.

Nàng hắc hắc cười, vô cùng mỉa mai. Tay dùng chút sức, vốn dĩ đã nghĩ rất rõ chỉ cần dùng chút sức lực kém một cái sẽ khiến mỹ nam trước mắt sẽ trần như nhộng đứng trước mặt mình, để nàng nhìn cho đã mắt. Nhưng...

Thắt lưng của nam tử ở thời đại này rất phức tạp, nàng chỉ có kinh nghiệm một đêm chung giường nào có thể hiểu hết? Kết quả là, túm một cái, quần áo của mỹ nam trước mặt không tuột xuống, ngược lại là cả người hân thẳng tắp ngã lên nàng!

Cơ thể hân vô cùng cứng cáp khỏe mạnh, thân mình nàng thì mềm mại, va chạm cùng nhau, ngoại trừ điểm tình dục tăng vọt, còn có chút ấn nhần đau!

Ánh mắt Nguyên Kỳ đầy ý cười nhìn từng động tác của nàng, sâu thẳm cười nói: “Bản cung toàn thành cho nàng.”

Hai mắt Mộ Dung Ca mở to, có chút bất mãn, nói cứ như là nàng được lợi không bằng! Nàng còn định phản bác thì hắn đã kịp tiến chiếm vùng miệng nàng!

Đây mới là cái hôn tình ái thật sự!

Cũng kịp thời ngăn chặn mọi sự phản biện của nàng.

Trong cái hôn này, mọi bất mãn trong lòng dần tan biến, ngược lại còn khiến sự động tình nguyên thủy của loài người yên lặng phóng thích. Nàng chủ động ôm cổ hắn, trao cho hắn tấm thân này, để hắn dẫn dắt nàng chân chính trải nghiệm chuyện tình nam nữ thân mật bên nhau.

Tay hắn chạy dọc người nàng, những chỗ có bàn tay hắn lướt qua, da thịt trắng nõn của nàng cũng biết ngượng ngùng ửng hồng, mà hai tay hắn như có ma lực, thoải mái cởi bỏ quần áo nàng với một tốc độ rất nhanh, từng tắc một da thịt dần lộ ra trước mắt.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Nàng khẽ khép mắt lại không dám nhìn bộ dáng của mình lúc này, đồng thời cũng không dám đưa mắt nhìn nam tử nằm trên bị nàng châm lên ngọn lửa tình.

Có điều, nam tử đó lại dùng một giọng nói vô cùng mê hoặc gọi nàng, ""Mộ Dung Ca, mở mắt ra."

Ánh mắt Nguyên Kỳ vô cùng nóng bỏng, cả thân mình nóng hừng hực dán vào vị trí nhạy cảm nhất của nàng. Giờ khắc này, hắn đưa tay nắm chặt thành giường, tập trung vào nữ tử xinh đẹp trước mặt.

Mộ Dung Ca khẽ cắn cánh môi đỏ mọng, từ từ mở hai mắt ra. Cho dù từ sớm đã biết nam tử sủng ái nàng có sắc mặt khiến thế nhân phải khiếp sợ, chỉ là trong giờ phút này, cả thân hình trần như nhộng kia che phủ mọi tầm mắt của nàng đẹp như một bức tranh phong cảnh sáng lòa khiến nàng không thể dời mắt đi.

Ngay sau đó, thân thể truyền đến từng luồng cảm giác xa lạ, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Nàng có chút hoảng hốt muốn đào thoát, song sức nặng của hắn đã đè chặt không cho phép cơ thể nàng động đậy nửa phân, chỉ có thể tùy ý để mặc hắn khơi mào từng mối lửa bên tai mình.

Khúc nhạc khuê phòng nào chỉ đơn giản như vậy.

Đương lúc hắn buông tha lỗ tai nàng, còn chưa kịp hoàn hồn thì hắn đã nhẹ nhàng cắn cắn vùng thịt phía dưới xương quai xanh...

Nàng khó có thể chịu được sự kích thích xác thịt này, cổ họng tự giác phát ra tiếng rên khe khẽ.

"A..."

Không biết đã qua bao lâu, Mộ Dung Ca cảm giác được mọi suy nghĩ không còn thuộc về mình, chỉ cảm thấy thân thể đã nhẹ nhàng phản ứng.

Thì ra âu yếm cùng người tâm ý tương thông là một việc vui sướng như vậy!

Bỗng nhiên hắn gắt gao ôm chặt nàng, khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ, giọng trầm thấp pha chút khàn khàn, “Mộ Dung Ca, lúc này đây nàng mới chân chân chính chính thuộc về bản cung.”

Cả người nàng run lên, ánh mắt như phủ tầng sương mù mênh mông nhìn hắn. Lần đó nàng cũng không nhớ rõ lắm, cho dù có nhớ được cũng không muốn nghĩ tới, chỉ là, câu nói này của hắn đã nói lên rằng hắn đã biết hết thảy, nên mới hết mực cẩn trọng như vậy, thậm chí phá ra một định luật chuẩn ý trong thời đại này, ‘ba ngàn nhược thủy, chỉ thà giữ một gáo nước’.

“Ta yêu chàng.”

Đương lúc hắn đang giữ chặt nàng, dẫn dắt nàng ngồi cao lên hưởng thụ sự vui sướng nguyên thủy giữa nam và nữ, nàng rưng rưng.

Thân thể hắn khẽ run lên, hơi thở khá mạnh, dịu dàng hôn lên khóe môi nàng, “Cả đời này bản cung chỉ cần có mỗi nàng là đủ.”

Khóe mắt Mộ Dung Ca cũng nhuốm lệ, có lẽ hắn không biết, một câu ‘cả đời này chỉ có mỗi nàng là đủ’ đối với nàng quan trọng như nào. Nàng nhắm hai mắt lại, đời này sẽ cùng hắn dắt tay nhau cùng ăn... cùng...

Sáng hôm sau.

Lúc Mộ Dung Ca vừa mở mắt đã nhìn thấy cơ thể trần truồng của mình bị một khủy tay cường tráng ép vào trong ngực, mà lồng ngực kiên cường ẩm áp sau lưng rõ ràng rành rành cho nàng biết tối qua đã xảy ra những gì.

Cho dù từ sớm đã từ thiếu nữ thăng cấp thành nữ nhân, thậm chí cũng từng có một mang một đứa nhỏ. Nhưng tối hôm qua mới chân chân chính chính là đêm đầu tiên của nàng.

Cho nên, sự thân mật nhất thời với Nguyên Kỳ này, trong một khoảng thời gian ngắn có chút khiến nàng không thích ứng kịp. (phải nói là sau khi thích ứng kịp mới cảm thấy ngượng ngùng! Tối qua rên gào liên tục, còn liên tục với hân suốt ba bốn lần, quả là phóng túng quá mức rồi!)

Nàng cũng không thể thích ứng, lúc vừa mở mắt đã trần truồng đụng chạm với một người đàn ông. Nàng ngượng quá hóa thẹn, thử tìm cách lặng lẽ thoát khỏi vòng tay hân.

Nhưng khủy tay này lập tức xiết chặt lại.

Nàng thở dài một hơi. Âm thanh phát ra tiếp theo khiến nàng không khỏi rớt mồ hôi hột, da mặt đỏ hân lên trong nháy mắt.

"Mộ Dung Ca, bản cung rất thích bộ dáng xinh đẹp cường dã của nàng đêm qua. Chủ động thừa hoan cũng trưng ra vẻ mặt mê hoặc. Ngày sau nếu muốn, cứ như tối qua là được. Thật sự bản cung rất vui mừng."

Nam tử đang dán chặt ngực vào lưng nàng dám trợn tròn mắt nói dối!

Tối qua khi nào nàng chủ động yêu cầu thừa hoa?

Chỉ là xót xa cho bộ dạng thê thảm của hân khi cố gắng kiềm chế dục vọng, nên mới thương tiếc cho hân ăn no một trận. Không tưởng tượng được sau khi ăn sạch sành sanh, hân còn dám đổi trắng thay đen!

“Da thịt của nàng mềm nhũn, đáng người nổi bật lại thông minh cơ trí, bản cung thật sự rất may mắn.”

Hừ, nam tử kia quả không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt, còn ở trong chăn mà dám dụi qua dụi lại chỗ mềm mại nhạy cảm của nàng, giờ trò xấu xa cầm nắm dụ khi.

Thân thể nàng lập tức căng lên, thật không ngờ, nam tử ngày thường nhìn tao nhã như trích tiên, tính tình đậm nhạt như nước tuyết, dường như hết thấy sự tình đều không liên can đến hắn, thậm chí tựa hồ không biết hoảng loạn lại có thể mang một bộ mặt cuồng dã như vậy!

Cảm nhận được hơi lạnh từ bàn tay to truyền đến, nàng hít sâu một hơi: “Thái tử, không lẽ lại muốn...?”

“Lại muốn xin ân ái với bản cung?” Nguyên Kỳ nhú mày, trong mắt lộ ánh nhìn thâm tình sủng nịch.

Nàng có thêm! Câu nói đó của nàng là đang cầu yêu sao? Sao mà từ trong miệng hắn nói ra, nàng như một nữ tử bất mãn muốn tìm ân ái kia!

“Năng lực đổi trắng thay đen của thái tử, thiếp vạn lần bì không kịp.” Khóe miệng nàng run rẩy phản bác.

Nguyên Kỳ dịu dàng vuốt ve mái tóc tơ của nàng, cười nói: “Chỉ là khuê phòng chi nàng, không cần ngưỡng chừng như vậy. Từ nay về sau, nhất định mỗi đêm bản cung sẽ cùng nàng làm việc này.”

Trong nháy mắt Mộ Dung Ca không thể nói thêm gì, chỉ mạnh mẽ cảm giác được hai gò má và vành tai đã nóng như nước sôi. Những lời này, dĩ nhiên hắn nói thì hay má

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của hạ nhân.

Trong lời nói còn mang ý cười. “Thái tử, giờ đã cần chuẩn bị bữa sáng chưa?”

Mộ Dung Ca rất muốn đem thân mình và đầu giấu cả vào chăn, tối qua nàng cao hứng rên la cả đêm, tiếng kêu gọi tình nhất định đã bị mọi người nghe thấy.

Nguyên Kỳ dõi theo hành động của nàng, khóe miệng hơi nhướng lên, đáp lại bằng một giọng nói lạnh nhạt như mọi khi, “Được.”

Ngoài cửa truyền đến giọng hạ nhân cố nén cười đáp lại, “Tuân.”

Mộ Dung Ca vô cùng xấu hổ.

Nguyên Kỳ lại ôm chặt nàng, cười nói: "Không ngờ nàng còn mê luyện bản cung như vậy, đến giờ còn chưa muốn đứng lên. Không lẽ nàng thật sự muốn bản cung trù mển nàng giữa ban ngày sao?"

Mộ Dung Ca khép chặt hai mắt, một lần nữa hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, nàng không phải đối thủ của hắc hắc! Nàng lập tức đứng dậy, song lại quên lấy chăn, dáng người thon gọn tinh tế hoàn chinh lọt cả vào tầm mắt hắc hắc. Rõ ràng nàng nhìn thấy, mắt hắc hắc lập tức tối sầm lại, ám quang vừa dựng lên như một ngọn lửa chực chờ bùng cháy, là thứ tình dục thôi thúc quen thuộc!

Nàng rất dương dương tự đắc, cái gì cũng chưa làm, chỉ trưng cho hắc hắc thấy thân mình đã khơi dậy mào lửa trong hắc hắc, quả nhiên... “Thái tử lòng sinh tồn ác niệm, tuyệt đối không nên ở lúc trời còn sáng sửa như vậy mà suy nghĩ muốn đem thiếp áp dưới thân mình bằng một cách nào đó đâu.”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, ánh mắt nóng bỏng chạy dọc khắp người nàng.

Khi thấy ánh mắt hẩn lộ chút quái dị, Mộ Dung Ca nhìn theo xuống mới phát hiện, khắp cơ thể mình nơi đâu cũng đều những dấu hôn lớn nhỏ màu tím nhạt!

Nàng nhất thời giật quần áo lên tung ra che đậy cơ thể mình. Đáng chết! Sao lần nào đối mặt với hẩn mình cũng trở nên trì trệ? Không... phải nói là nàng thông minh chưa đủ. Nam tử trong thời đại này rất có chủ nghĩa đại nam tử? Hiện tượng này sẽ chỉ càng khiến hẩn cảm thấy bản thân cao lớn uy mãnh hơn mà thôi?

Trước mắt bỗng nhiên tối đi.

Nàng không khống chế được bản thân, đánh giá một lượt khắp người nam tử trước mặt.

Chiến tích trên người hẩn cũng tương xứng không kém nàng!

Nhưng ngay sau đó, nàng dời mắt đi xuống, chăm chú dõi theo nơi nào đó mà không không thể chuyển tầm mắt.

Trên đầu vang lên một giọng nói rõ ràng thô trầm: “Nhìn gì đó?”

Mộ Dung Ca lập tức thu hồi mắt, ngẩng đầu nhìn hẩn, cười hắc hắc, cố gắng che giấu hành vi háo sắc của mình khi này: “Thiếp đang nhìn đùi của thái tử.”

Mắt quang Nguyên Kỳ khẽ dao động, đảo xuống dưới, “Khẩu thị tâm phi mà.”

...

Tề quốc.

Triệu Tử Tận nhìn lá thư trong tay, hai hàng lông mày nhú chặt.

Cách đây một tháng, Lương quốc biết được tin Lương Hân Hân đã chết, cũng biết được Lương Hân Hân bị tướng lãnh dưới tướng hãn làm nhục mà chết. Nỗi khuất nhục này đối với một quốc gia mà nói là chuyện không thể chịu nổi! Huống chi Lương quốc cũng không phải là một quốc gia yếu ớt!

Cho nên, Lương quốc âm thầm chuẩn bị quân lương, trù bị kế sách xuất binh.

Sắp đến Tề quốc sẽ gặp phải một cuộc chiến tranh rất lớn!

Trải qua lần đoạt cung này, Tề quốc đã tổn thất không ít, thậm chí quốc khố cũng không còn đầy đủ, thế nên trong trận chiến với Lương quốc này e sẽ khiến Tề quốc tổn hao không ít nguyên khí, đồng thời cũng có khả năng bị thua, cố gắng nhất chính là, lưỡng bại câu thương.

Cho dù rơi vào khả năng nào, đối với hãn mà nói đều chỉ hại chứ không lợi!

Hãn nhẹ xoa huyết thái dương, âm thầm suy nghĩ kế sách đối phó.

Sau khi đăng cơ xong mới phát hiện, ngai vàng này thật sự không dễ ngồi, hơn nữa trong triều mọi sự khó lường, bọn quan viên đều âm thầm vì bản thân mà mưu trù riêng, có thể làm tâm phúc của hãn ít lại càng ít!

Dường như hãn còn đang mê mẩn suy nghĩ, lúc vừa mở mắt ra, bỗng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Trong sự hoảng hốt này dần dần hiện ra một nữ tử, nữ tử này có khoe miệng cong cong hé nở một nụ cười vô cùng dịu dàng.

Mộ Dung Ca? Trong lòng hãn thầm gọi. Song lại tự giấu cười, sao có thể là nàng được! Lúc này chắc chắn nàng đang ở trong vòng tay Nguyên Kỳ, căn bản sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt hãn, lại càng không dùng một nụ cười dịu dàng như vậy nhìn hãn.

“Thiếp Minh Dung gặp qua hoàng thượng.” Dáng người nữ tử thướt tha chào nói.

Minh Dung?

Minh Dung ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Tận.

Triệu Tử Tận nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, tuy nhìn kỹ cũng không hẳn giống với Mộ Dung Ca, nhưng môi miệng lúc tươi cười và dáng người xinh đẹp kia cũng có một hai phần tương tự!

“Thiếp là mỹ nhân vừa tiến cung, mấy ngày qua thiếp nghe nói hoàng thượng bận việc quốc gia đại sự, cơ thể mệt mỏi, đã năm ba ngày chưa được chợp mắt nghỉ ngơi. Thiếp thật sự lo lắng nên mới tự tay sắc chén canh thuốc để hoàng thượng bồi bổ.” Trà Dung dịu dàng nói, cũng tự tay mở hộp thức ăn.

Chớp mũi Triệu Tử Tận lập thức bị mùi thơm này hấp dẫn.

Mùi thuốc này cũng không có vị chua xót, ngược lại còn có chút hương thơm dịu dịu.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, âm thầm nhớ lại trước đó vài ngày, các quan viên đã đưa vào hậu cung không ít nữ tử. Hắn cũng có nhìn thoáng qua, song lại không có chút ấn tượng gì với cô gái trước mặt.

“Hoàng Thượng?” Minh Dung thấy Triệu Tử Tận dăm chiêu đánh giá mình, nên có chút kinh sợ.

“Minh Dung? Xuất thân từ nhà ai?” Triệu Tử Tận khép hờ hai mắt nhìn nữ tử trước mặt đang tươi cười thản nhiên, trầm giọng hỏi.

Ánh nhìn của hắn trông rất ngẫu nhiên vô ý, nhưng sau khi nhìn kĩ ánh mắt đó, Minh Dung khẽ run lên, khẽ cắn môi trả lời: “Phụ thân thiếp là Nghiên Mộc tri châu, Quách Nghiêm.”

“Thì ra là con gái của Quách ái khanh. Tốt lắm!” Triệu Tử Tận mỉm cười, cũng gật gù.

Minh Dung lập tức thả lỏng cơ thể.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Thuốc này là tổ truyền trong gia đình thiệp, đối với việc dưỡng sinh nguyên khí vô cùng công hiệu. Hôm nay thiệp đến gặp hoàng thượng, thật sự cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần muốn vì long thể của người mà suy nghĩ. Bây giờ thuốc cũng đã mang tới, thiệp không dám quấy rầy hoàng thượng xử lý quốc gia đại sự, thiệp xin cáo lui.” Minh Dung nơm nớp lo sợ, nói xong lập tức đứng dậy định rời đi.

Triệu Tử Tận cúi đầu nhìn xuống, nữ tử này mặt mũi cũng dễ nhìn, ánh mắt hẳn luôn dừng lại nơi khóe miệng mang nụ cười dịu dàng kia, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, hẳn lại hoảng hốt rồi.

Minh Dung vừa đứng dậy rời đi thì tay bỗng nhiên bị nắm chặt lại. Nàng có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Triệu Tử Tận, trong mắt lộ chút thắc mắc, “Hoàng thượng?”

Triệu Tử Tận nhìn theo dung nhan mềm mại kia, chớp mũi vẫn vút một hương thơm nhàn nhạt, hẳn nhếch khóe miệng, tươi cười không chút để ý hỏi: “Là ai cho phép nàng tiến vào ngự thư phòng?”

Trong ngự thư phòng này, nếu như không có mệnh lệnh của hân tuyệt đối sẽ không để hậu cung phi tần mỹ nữ tiến vào, đến cả Nguyên Ngư không có được sự chấp thuận cũng hẳn cũng không thể vào!

Minh Dung cả kinh, nhưng vẫn không thất kinh, lập tức quỳ xuống nền đất, khuôn mặt mảnh khảnh đã có chút đáng yêu đầm đìa, thái độ vẫn không lòn cúi, “Chỉ là thiệp tự gan làm liều, không đành lòng nhìn thấy hoàng thượng ngày ngày vì quốc gia đại sự mà vất vả, cơ thể mỗi mệt.

Hoàng thượng chỉ vừa đăng cơ đã không chú trọng bản thân, ngày sau nhất định rất dễ để lại bệnh căn. Thiếp cũng biết tự ý tiến vào ngự thư phòng là có tội, thiếp không dám tránh tội, thỉnh hoàng thượng hãy giáng tội. Thiếp tuyệt đối không một câu oán hận.”

“Ha ha, ái phi nhọc lòng rồi. Trẫm đã trách oan ái phi.” Triệu Tử Tận nhìn từ trên cao, ánh mắt đậm đặc lướt qua Minh Dung một lượt.

Thấy vậy, Minh Dung hơi thất thần, song cũng không dám nói gì thêm.

Không biết qua bao lâu, bát canh nóng cũng dần nguội đi.

Hơi thở của Minh Dung có chút dồn dập, không được vững vàng. Sự đau nhức của hai đầu gối cho nàng biết nam tử trước mặt chính là hoàng đế tôn quý, nắm giữ thiên thiên vạn vạn chúng sanh Tề quốc. Mà chính sự sống chết của nàng cũng phải dựa vào một câu nói của hắn.

Nhưng, trên mặt bỗng nhiên truyền đến một hơi nóng, loại hơi thở duy chỉ có mỗi hoàng đế mới có, trong một khắc đã mê hoặc tâm trí nàng.

Nàng cố gắng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, tuấn mỹ như thiếu niên bước ra từ trong tranh, thản nhiên cười.

Ánh mắt Triệu Tử Tận tối sầm lại, khẽ đưa tay nâng hàm dưới của nàng, ánh mắt vẫn cố chấp nhìn nơi khóe miệng tươi cười kia, tựa hồ đang đặt mình trong giấc mộng, ‘nàng’ mỉm cười như trăm hoa đua nở. Kim lòng không đành cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái đó.

Minh Dung khiếp sợ mở to hai mắt nhìn Triệu Tử Tận, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã run rẩy đón nhận sự hoan ái của hắn.

Triệu Tử Tận đang cuồng vọng hôn lên đôi môi ‘nàng’, trong giấc mơ, nó đẹp như đóa hoa bừng nở, đẹp đến nỗi khiến người ta không thể hít thở,

khiến người ta cảm giác mình đang ở trong tiên cảnh, nếu có thể, hẳn tình nguyện cả đời chìm đắm trong đó không tỉnh lại.

Trước cửa Ngự thư phòng, Nguyên Ngự mặt không biểu cảm nhìn xuyên qua khe hở hẹp, thấy một cặp nam nữ đang nồng nhiệt quấn quýt hôn nhau, hai mắt khẽ nhắm lại, mãi một lúc sau mới chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Chỉ một lát, trong ngự thư phòng đã phát ra thứ âm thanh tình ái mà bất cứ cung nhân nào sinh sống trong hoàng cung này cũng không xa lạ gì.

Phần lớn lòng người đều nghĩ thầm, Minh mỹ nhân bây giờ đã được sủng hạnh, e là ngày sau hậu cung này khó mà giữ được yên tĩnh đây.

“Hoàng thượng đã lao lực nhiều ngày, bây giờ lại sủng hạnh phi tần, hãy dặn dò Ngự thiện phòng chuẩn bị ít thuốc bổ để hoàng thượng bồi bổ cơ thể đi.” Nguyên Ngự thu hồi tầm mắt, thái độ vẫn ung dung hào phóng nói với cung nhân đứng hầu trước cửa Ngự Thư phòng.

...

Hoàng cung Hạ quốc.

Đêm dài, gió thanh mát.

Làn gió thanh mát khẽ động ngọn cây, khiến vầng trăng lảnh lnh trên cao càng trở nên mờ lung. Tư thái cao ngạo của vầng lưỡi liềm như đang nhìn xuống trần thế, không buông tha một ai.

Tối nay Lan Ngọc không ngủ được nên đứng thẳng trước cửa sổ, ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng cao cao tại thượng kia.

Hắn nhíu chặt mày, có chút nghi hoặc với những điều hắn sắp phải làm.

Nguyên Kỳ sẽ không dễ dàng bỏ tay chịu trói, những hai tháng không tiến cung, liệu Nguyên Kỳ có ngốc đến độ để hắn nắm được nhược điểm

này? Mà Mộ Dung Ca có thể đứng vững chân trong Hạ quốc, để trở thành một hòn đá bất di bất dịch đến cả Nguyên Du cũng không xâm phạm được cũng nói rõ Nguyên Kỳ đã phí không ít tâm tư.

Nếu vậy thì chỉ có một khả năng, là Nguyên Kỳ đang chờ hãn ra tay!

Mà như vậy sẽ chỉ là chuyện rất bình thường, có cần phải đoán đâu.

Sau khi Mộ Dung Ca từ Tề quốc trở về lại càng không dễ đối phó, bên người nàng không chỉ có mỗi Lưu Vân thủ hộ, còn được đám hộ vệ bảo vệ rất chu toàn, căn bản sẽ không để người khác có chút khả năng xen vào. Quan trọng hơn là, tựa hồ Mộ Dung Ca đã có chút thay đổi, trở nên hơi bừa bãi bất cần... kế tiếp nàng sẽ làm gì đây?

Nhìn đám mây thối que che đi vầng trăng, hãn lập tức hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng, “Người đâu?”

Trong chớp mắt, hắc y nhân đã xuất hiện trong phòng.

Lan Ngọc xoay người, trầm giọng mệnh lệnh: “Đình chỉ hết thủy hành động ngay.”

“Đại hoàng tử? Vậy là mai sẽ không hành động sao?” Hắc y nhân kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi ngay. Vốn đã định sẵn ngày mai sẽ có điều hành động, bây giờ lại ‘rút củi ra’, triệt để tha cho Nguyên Kỳ một lần, sao Đại hoàng tử lại đột nhiên có quyết định này?

Thần sắc Lan Ngọc trầm lại, “Không được hành động thiếu suy nghĩ.” Hãn vốn không còn bao nhiêu cơ hội, tuy trước mắt đây cũng có một cơ hội rất tốt, nhưng đêm nay cần thận suy xét thì lại thấy có rất nhiều điểm bất thường. Thà từ bỏ cơ hội lần này trước, chứ hãn tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

“Tuân.” Hắc y nhân đáp ngay.

Đôi mắt Lan Ngọc khẽ chuyển động, hắt lại ra lệnh: “Mau đến Thiên sơn tìm Thiên Sơn tuyết liên.” Nếu Nguyên Du không có những món dược phẩm trân quý này phụ trợ e đã sớm nằm liệt trên giường, muốn cử động một chút cũng không thể. Bây giờ tuy nhìn có chút tỉnh táo, song vẫn chỉ là dựa vào những loại thuốc tiên mà hắt có. Nếu có Thiên Sơn tuyết liên, chắc cũng có thể giúp Nguyên Du kéo dài sinh mệnh thêm vài tháng.

“Tuân!”

Truyền tin cho Tề quốc hoàng thượng, bản điện hạ cần hắt phải đến đúng thời điểm, dặn hắt hãy mau chóng chuẩn bị đầy đủ hết thảy, phòng khi cần lên đường gấp.” Mi mảy Lan Ngọc toát lạnh, trầm giọng nói thêm.

Hắc y nhân đảo một vòng mắt, do dự hỏi thêm: “Đại hoàng tử, theo thám tử hồi báo, sắp tới Lương quốc sẽ tuyên chiến Tề, bây giờ bản thân Tề quốc muốn tự cứu mình cũng khó, lẽ nào lại có thể rút người trợ giúp Đại hoàng tử?”

Ánh mắt Lan Ngọc kéo ra ngoài cửa sổ, cười lạnh một hồi, “Nếu một chuyện nhỏ như vậy hắt còn không giải quyết được, sao xứng để bản điện hạ ở sau lưng tương trợ hắt. Hắt có thể ẩn nhẫn trong nhiều năm, cũng đủ năng lực tìm được di chỉ của Tề quốc tiên hoàng cũng đủ thấy rõ con người này tâm cơ vô cùng thâm trầm.” Bây giờ Triệu Tử Tận là một kẻ nham hiểm ngoan độc, nếu có một ngày quay lưng cản lại, e sẽ là một đối thủ không dễ chơi.

“Hoàng thượng của Tề quốc tâm cơ thâm trầm, e sẽ không cam tâm vì Đại hoàng tử mưu đại sự.” Hắc y nhân nói.

Lan Ngọc không để tâm, cười: “Bản điện hạ không cần hắt phải cam tâm tình nguyện. Tự hắt biết bản thân có mấy lượng mấy cân, trong vòng một hai năm này, hắt nhất định sẽ không dám có động tĩnh gì đâu.”

Hắc y nhân kính nể chủ tử mình vô cùng, Đại hoàng tử quả không hổ danh đã hành tẩu nhiều năm giữa các quốc gia, luôn luôn nhìn thấu rất nhiều sự tình và con người, phục vụ cho con đường đăng cơ sắp tới!

Cùng lúc đó, trong Trần phủ.

Đèn đuốc sáng trưng, nơi này đâu đâu cũng đầy tiếng đàn ca hát xướng, nhìn dáo dạt cũng thấy được một cuộc sống hoạt sắc sinh hương.

Thời bấy giờ, phần lớn đại phú thương trong phủ thường cho không ít ca cơ kiều ngạo kiều diễm và cơ thiếp để chiêu đãi khách quý của mình. Đây là một chuyện rất thường thấy trong nhà các quyền quý và phú thương, không có gì phải lạ! Ca cơ có thể khiến khách quý hôm sau rời phủ một cách hài lòng, khen ngợi chủ nhà không ít thì nhất định sẽ làm cho chủ nhân rất vui vẻ, rất có thể diện.

Mà Trần phủ này, mấy ngày gần đây khách quý đăng môn rất thường, trong một khoảng thời gian ngắn, Trần phủ ở trong kinh thành Hạ quốc vô cùng có tiếng.

Chỉ vì, trong phủ có một nữ tử khiến nam tử trong khắp thiên hạ từng mơ tưởng, Lâm Thiện Nhã!

Trước đây, chỉ bằng bốn chữ Thiện Nhã công chúa nhất định sẽ khiến nam tử trong vùng trời này chỉ biết dòng tai nghe danh, trong mộng ý dâm. Nhưng bây giờ Phong quốc đã bị diệt vong, Thiện Nhã công chúa cũng chỉ là một ca cơ thấp kém. Hiển nhiên phú thương và các quyền quý trong thành sẽ tranh nhau giành một đêm phong lưu với nàng.

Ngày ấy, Lâm Thiện Nhã đến phủ thái tử nói rất nhiều song vẫn không mơ gặp được Nguyên Kỳ, chỉ càng khiến cuộc sống của nàng trải qua càng tồi tệ. Mấy ngày nay, ngày ngày nàng đều phải chịu sự lăng nhục của đám đàn ông mà nàng kính tởm nhất.

Đêm dài, nàng lén lút bò ra khỏi giường, quay đầu liếc mắt một cái liền thấy một gã nam tử to phê đang thở phì phò như một chú heo. Từ đầu đến chân nàng cảm thấy ghê tởm vô cùng. Nàng không chút luyến tiếc quay đầu, nhón chân rời khỏi phòng.

Bên ngoài, từ sau gốc cây to bước ra một cô gái gầy nhỏ, nhưng vẫn gọi là có chút nhan sắc.

Lâm Thiện Nhã thấy cô ta lập tức nhẹ nhàng tăng nhịp bước chân đến gần.

Cô ta thấy Lâm Thiện Nhã đến gần cũng có chút dè dặt cẩn trọng quan sát xung quanh một lần, giờ khắc này, hạ nhân trong phủ đều ngủ say, đến cả hộ vệ tuần tra cũng lười đi tuần vào giờ này. Thấy chung quanh không có ai, gương mặt của cô gái lập tức thả lỏng.

“Sao đến giờ người mới chạy ra? Ta đã đợi ở đây hơn một canh giờ rồi.” Nữ tử vò vò hai bàn tay, oán hận nhìn Lâm Thiện Nhã.

Lâm Thiện Nhã ai oán đáp: “Cái gã đàn ông trong phòng cứ quẩn chặt lấy ta, phải vất vả lắm mới vất kiệt được sức lực của hắn để thoát ra đây.”

Cô ta có chút ghen tị nhìn thoáng qua dung nhan mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành của Lâm Thiện Nhã, khóe miệng nhếch lên có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa. “Người thân là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đám nam nhân này hiển nhiên phải điên cuồng phong lưu với người vài bận mới thấy mỹ mãn chứ.”

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Thiện Nhã trầm xuống ngay, hai tay nắm chặt lại. Cuộc sống mà heo chó cũng không bằng, giống như địa ngục này nàng quả quyết sẽ không chịu đựng nữa. Bây giờ còn phải nghe những lời mỉa mai mát mẻ của cô ta nàng cũng không muốn so đo, chỉ giữ chặt tay cô ta, thấp giọng nói: “Phi Tuyết, người dùng cách nào để chứng minh Mộ Dung Ca là loại con gái ‘thủy tính dương hoa’, tuyệt đối không phải loại người

cương trình liệt nữ đây?” Lâm Thiện Nhã cũng hiểu chút ít con người Phi Tuyết này, từ sau khi rời khỏi phủ Khánh vương đã luôn bất mãn với cuộc sống. Bây giờ còn bị giáng thành loại ca cơ thấp nhất, chỉ có thể qua đêm với đám quyền quý và phú thương, ngày sau có lẽ còn bi thảm hơn nữa.

Đối với Mộ Dung Ca, e là Phi Tuyết càng oán hận sâu sắc hơn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Phi Tuyết ngẩng đầu lên hơi nheo mắt lại, cười lạnh: “Hiển nhiên. Năm đó chính miệng Như Băng nói với ta, Mộ Dung Ca vì muốn được thị tẩm, sau khi tắm rửa xong đã không biết xấu hổ đi dụ dỗ Khánh vương. Khánh vương bản tính phong lưu sao lại chối từ chăn gối với Mộ Dung Ca một đêm chứ.”

Nói xong, Phi Tuyết hơi nhướn mày mỉa mai lại Lâm Thiện Nhã, “Người thân là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao lại để Mộ Dung Ca đoạt đi sự sủng ái? Lúc trước ở phủ Khánh vương, căn bản Khánh vương còn không thèm liếc mắt Mộ Dung Ca một cái. Mộ Dung Ca còn bị Lâm Vi dẫm nát dưới chân, để mặt cô ta tùy ý lợi dụng. Thế nhưng không ngờ tới, một cô gái yếu đuối như vậy lại có thể đoạt đi sự ân sủng vốn thuộc về người. Bây giờ, một lời nói của người mà người trong phủ thái tử cũng không thèm tin! Ha! Thật đúng là có chút khiến ta phải đặc ý!”

Lúc trước, Khánh vương chết ở Phong quốc, phủ Khánh vương phải giải tán, mà ca cơ và cơ thiếp trong phủ đều bị bán cho người khác. Mà nàng liên tục bị bán truyền từ tay người này sang người kia, bán đến Hạ quốc. Vốn dĩ nàng cũng nhận mệnh, chỉ là không ngờ gặp được Lâm Thiện Nhã, đồng thời biết được Mộ Dung Ca bây giờ trở thành Trắc phi của Hạ quốc thái tử, được Hạ quốc thái tử cực kỳ sủng ái, vì Mộ Dung Ca mà trục xuất hết thảy cơ thiếp ra khỏi phủ. Đến cả Lâm Thiện Nhã cũng không lọt được vào mắt của Hạ quốc thái tử, dựa vào tài cán gì mà Mộ Dung Ca nhận được sự sủng ái này chứ?

Thật ra nàng cũng không muốn nghe theo lời đồn, căn bản nàng không phải kẻ ngu dốt, nếu vì chuyện này mà đắc tội với Hạ quốc thái tử thì ngày

sau nhất định nàng sẽ không dễ qua. Nàng chỉ là muốn uy hiếp Mộ Dung Ca để kiếm chút tiền tài, thông qua đó đổi lấy sự tự do của bản thân mình.

Chỉ là, khi nhìn sang Lâm Thiện Nhã, nàng nhận thấy cô ta còn rất có vọng tưởng, cơ hồ rất muốn được trở về phủ thái tử ngồi vào vị trí thái tử phi đây.

Lâm Thiện Nhã nghe vậy muốn tát ngay Phi Tuyết một cái, song lý trí vẫn khống chế được, nàng cắn chặt răng, “Đừng nói những lời vô nghĩa, hai ngày nay người có thời gian thì cùng ta đến phủ thái tử một chuyến.”

Phi Tuyết thản nhiên cười vui vẻ, “Được thôi.”

Dứt lời, Phi Tuyết nghe lướt qua tiếng ngáy động trời trong phòng, cười nói với Lâm Thiện Nhã: “Xem ra người phải quay vào rồi, bằng không lúc tỉnh dậy sẽ càng quấn chặt lấy người không buông ha.”

“Quản cho tốt cái miệng của người, nếu còn nhiều lời thì đừng trách ta trở mặt.” Lâm Thiện Nhã phản nộ thấp giọng quát.

Phi Tuyết nhú mày từ chối cho ý kiến. Đã không còn là công chúa mà vẫn muốn làm giá! Con người này quả khiến người ta buồn cười. Lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, vắn vẹo cặp lông mày nở nang rồi rời đi.

Lâm Thiện Nhã thấy Phi Tuyết từ từ biến mất, quay đầu đầy hận ý nhìn tiếng ngáy truyền ra không ngớt từ gian trong, nàng đường đường là một công chúa bây giờ lại rơi vào tình cảnh này, thậm chí còn phải trưng bộ mặt tươi cười để đón tiếp hẳn! Thật đáng hận mà!

Ngay sau đó, trong lòng lại trời lên cảm giác bi thương vô tận, nếu ca còn sống thì tốt biết bao! Nếu ca còn sống, hiện giờ nàng đâu phải chịu cảnh sống không được mà chết cũng không xong này?

Nàng phải trốn thôi. Trước còn có ca ca hộ nàng, bây giờ nàng lại muốn che chở Phong Nhi.

Bây giờ không biết Phong Nhi thế nào? Không có ca, liệu hẳn có còn sống không?

“Lâm Thiện Nhã! Người chạy đâu rồi? Trở về ngủ với ta nào!” Tiếng ngáy trong phòng im bật, ngược lại vang lên tiếng la hét của đàn ông.

Nàng tức giận cắn răng, gã nam tử này đã ép nàng những năm lần, chỉ mới ngủ hơn một canh giờ thôi lại tiếp tục đòi nàng! Thật đáng hận làm sao! Nghĩ đến từng thớ mỡ trên người hẳn quăn chặt lấy nàng là muốn buồn nôn. Nàng không thèm nghĩ nữa!

Đảo mắt một cái đã qua hai ngày.

Trong kinh đô Hạ quốc bỗng dấy lên một tin đồn, được lan truyền khắp từng con phố, từng ngõ đường.

Ai nấy đều không ngờ được, một nữ tử hèn mọn không có gia thế, bối cảnh xuất thân lại thấp kém như Mộ Dung Ca lại là chủ nhân của xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ này! Nàng nắm giữ nguồn cung cấp vũ khí của các quốc gia. Quan trọng hơn là, nữ tử này tuy nhìn bé nhỏ, nhưng lại rất dịu dàng với mọi người, cho dù ở trong phủ thái tử, hay ngoài kinh thành, không ai là không thích nàng. Bây giờ nghe tin xưởng binh khí kia do nàng sở hữu, càng khiến người ta không khỏi kinh thán!

Chỉ dựa vào điểm này, tuyệt đối sẽ không ai dám xem thường nàng nữa.

Càng khiến cho người ta bất ngờ là, trong Hạ quốc còn có mấy cửa hàng buôn bán vô cùng đông khách, nhờ hình thức mới mẻ cũng do nàng kinh doanh.

Một nữ tử huệ chất lan tâm như vậy, sao có thể không vào được mắt thái tử đây?

Tin tức lan nhanh, không mất mấy ngày khắp thiên hạ đều hay.

Trong phủ thái tử, Mộ Dung Ca nghe hạ nhân hồi báo, chỉ mân khước miệng cười nhẹ, “Ta biết rồi. Lui xuống đi.”

Hạ nhân lên bẩm báo vốn dĩ còn chút bán tín bán nghi, nhưng bây giờ nhìn thấy Mộ Dung Ca nhận được tin này vẫn không chút kinh ngạc, ngược lại cứ như lạnh nhạt thông dong không để ý nên cũng có chút kính sợ, cung kính cúi đầu lui ra.

Mộ Dung Ca cũng hơi kinh ngạc với hiệu quả của miệng người, chỉ là, để có thể khiến người người nhìn mình bằng con mắt khác, phải kính sợ mình thì nàng mới đạt được mục đích. Thật ra hơn một năm qua, nàng cũng chỉ âm thầm đưa ra một ít bản thiết kế của mình, mọi thao tác còn lại đều do những người mà nàng vô cùng tính nhiệm đi làm.

Thời gian này, do các quốc gia luôn dấy lên binh biến và chiến tranh, nên vũ khí luôn là thứ dễ bán nhất, nên nàng cũng không đại gò tranh thủ mà kiếm lời một phen. Còn một số mẫu vũ khí đặc biệt nàng có ý định giữ lại cho Nguyên Kỳ. Nói gì thì nói, dù sao nàng cũng muốn ngày sau có thể lấy ra ngăn chặn miệng người.

Trong một khắc, giữa mi mày lộ vẻ đắc ý, Nguyên Kỳ ngồi cạnh thấy vậy, chỉ khẽ cười: “Quả là xảo trá mà.” Nàng nào có biết, để nàng có được thanh danh hiển hách như hôm nay, hơn một năm qua hẳn phải âm thầm ở sau lưng trợ giúp nàng bao nhiêu mới có thể giúp nàng có được tiếng tăm hôm nay.

“Đôi khi cũng nên gian trá một tí, có một số người quá mức cổ hủ, tâm sinh tồn ác niệm, ngày ngày nghĩ cách để hại thiếp, lợi dụng thiếp, nếu thiếp còn tiếp tục cúi đầu tránh né ở một bên sẽ chỉ khiến những người đó

cho rằng thiếp yếu đuối, dễ dàng ăn hiếp. Có đôi khi cần phải chịu đựng, đôi lúc nên trốn, nhưng cũng có những khi không thể nhịn được nữa. Nếu muốn tránh cũng không được thì chỉ đành học cách phản kích.” Mộ Dung Ca tươi cười trong suốt nhìn sang Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ tán đồng gật đầu, “Suy nghĩ của nàng quả không sai.” Từ sớm đã biết nữ tử này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Hèn mọi ư? Hết thấy chỉ là thủ đoạn để nàng tự bảo vệ mình mà thôi. Bây giờ, hẳn thật sự muốn được nhìn thấy bộ dạng đúng của nàng, không cần che giấu, không cần ngụy trang. Đó mới là nữ tử mà hắn yêu.

Được Nguyên Kỳ tán thưởng, Mộ Dung Ca nhú mày nảy ra chút quỷ kết. Trước mặt hạ nhân trong phòng, nàng vươn tay nắm bàn tay hắn đang chuẩn bị nâng tách trà. Bàn tay ấy hơi lạnh lạnh, ánh mắt của chủ nhân bàn tay đó rất bình thản nhìn nàng. Mộ Dung Ca đắc ý cười hắc hắc, cúi người ghé sát hắn, nhẹ nhàng thủ thủ bên tai bằng một giọng chỉ hai người thấy: “Tay của thái tử thật mượt mà, chạm vào một cái đã muốn hồn xiêu phách lạc.”

Đã nhiều ngày, hàng đêm nàng đều bị hắn khi dễ, từ miệng hắn nói ra đều là hắn thỏa mãn nàng, khiến nàng mỗi tối đều nói như bị thiêu trong hỏa lò. Bây giờ trước mặt mọi người, phải xem hắn ứng đối như nào mới được! Những cái cần làm thì phải làm, có đôi khi cũng nên tranh thủ cứu vãn thể diện của bản thân một chút.

Ai ngờ, sắc mặt Nguyên Kỳ không chút thay đổi, là Mộ Dung Ca đối với thời đại này còn hiểu biết chưa sâu!

Tại đây, trong tòa phủ đệ này, Nguyên Kỳ mới là chúa tể!

Hơn nữa, tiếng vang của khuê phòng chỉ lạc của hai người mỗi đêm đều không nhỏ, người người trên dưới phủ thái tử nào không biết là chuyện gì đang xảy ra chứ?

Cho nên, Nguyên Kỳ vẫn luôn thâm tình dịu dàng nhìn nàng, mỹ nam sở hữu nhan sắc đoạt người hiện lên chút bất đắc dĩ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Mộ Dung Ca cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ây dà, không phải tối qua mới vừa cá nước thân mật với bản cung sao? Nàng chớ vội, khi mặt trời xuống núi, nàng cứ tắm rửa sạch sẽ chờ bản cung là được.” Trước mặt hạ nhân, hắn không chút xấu hổ nói thẳng ra!

Mộ Dung Ca thì ngượng ngùng vô cùng, vừa nãy còn đang vuốt ve đùa giỡn bàn tay hắn lập tức rút về né tránh. Hắn dám! Hắn dám sao! Hắn không biết chữ xấu hổ viết như thế nào à?

Song hạ nhân trong phòng tựa hồ vẫn không để ý, thậm chí tỳ nữ thường hầu hạ nàng Bạch Hà cũng bước lên, dò hỏi: “Trắc phi, vậy giờ nô tỳ đi chuẩn bị nước ấm?”

Mộ Dung Ca nhìn nhìn Bạch Hà, lại không cam lòng nhìn nhìn Nguyên Kỳ... Tất cả là tại hắn! Chính vì hắn mà hình tượng của nàng bây giờ trong mắt mọi người ở phủ thái tử bị tuột dốc không phanh, từ ngọc nữ trở thành dục nữ! Thế diện của nàng còn đâu!

“Ồ, đừng để bản thân ham muốn như vậy. Thật ra với bản cung cũng không dễ lắm, chỉ có một phụ nhân như nàng mà bản cung cũng tí nữa không còn thời gian ứng phó.” Hắn cúi người sát gần nàng, hơi thở thơm mát nhào vào xoang mũi, hắn cố ý đè thấp giọng nói ái muội của mình để nó nhẹ nhàng lọt vào tai nàng.

Cái gì mà ‘vừa mới’! Mộ Dung Ca thất thần một lát, bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh điên cuồng đêm qua. Suốt cả đêm, mặc dù khắp người hắn đã đầy những mồ hôi mẹ, mồ hôi con, trên người vẫn không ám chút mùi khó chịu, vẫn luôn thơm ngát, vấn vít quanh nàng.

Chỉ trong một thoáng thất thần, nàng không ý thức được hăn đang nói gì! Mãi khi bất giác nhận ra khóe miệng hăn trưng ra một nụ cười bồn cợt, nàng mới sực tỉnh... vừa nãy hăn dám nói...! Đáng chết mà!

Lại nhìn sang Bạch Hà đang chờ nàng hồi đáp, Mộ Dung Ca hít sâu vài lần, đáp lại: “Không cần!”

Bạch Hà kinh ngạc, “Mộ Dung Trắc phi, tối nay không tắm sao?”

“Ừm, hôm nay có chút mệt mỏi, không muốn tắm rửa. Người không cần chuẩn bị.” Mộ Dung Ca gật đầu trả lời.

Cũng không nghĩ tới lời này lại khiến người ta dấy lên nghi ngờ, đến lúc nàng ngẩng đầu nhìn lên, mới thấy đám hạ nhân trong phòng đều trưng ra một vẻ mặt hiểu biết. Hàng đêm sinh ca khúc nhạc ái ân, nghỉ ngơi một đêm cũng có gì là không phải?

Mộ Dung Ca giỏi nhất là từ nét mặt người ta đoán ra chút ít tâm tư của họ, thêm vào đó các nàng thể hiện ra ngoài qua mức lộ liễu như vậy, nếu nàng còn nhìn không ra thì phải nói là nàng quá đủ ngu dốt! Nhất thời, không biết là do tức giận, hay bởi vì ngượng mà hai gò má đỏ hồng như nhiễm máu.

Thấy thế, Nguyên Kỳ lắc lắc đầu cười nhạt, thật ra hăn rất thích nhìn nàng ngượng ngùng, tay chân luống cuống cả lên, nhìn rất giống một chú mèo hoang.

Dời mắt nhìn về hai ‘môn thần’ đứng trước cửa, một bên là Lưu Vân, còn lại là Tiểu Thập, cho dù là ban ngày, hai người này cũng theo sát không rời bảo vệ Mộ Dung Ca. Tiểu Thập thì không nói, ngày thường Tiểu Thập đối đãi với mọi người ôn hòa, còn Lưu Vân thì mặt không biểu cảm, cứ như từ chối người khác ngoài vạn dặm vậy, ngay cả lễ tiết, khuôn mặt hăn vẫn không chút thay đổi. Trong Hạ quốc này, e là cũng chỉ có mệnh lệnh của Mộ Dung Ca mới có thể khiến hăn nghe theo.

“Lưu Vân đúng là phiên toái.” Hãn thủ hồi nét sủng nịch trong mắt, nói với Mộ Dung Ca.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Nguyên Kỳ không giảm âm lượng, tuy so với ngoài cửa vẫn còn một khoảng cách, song Lưu Vân đứng đó lại nghe rất rõ ràng. Trong mắt hắn lập tức lộ chút sát khí nhìn Nguyên Kỳ.

Mi mào Mộ Dung Ca hơi chau lại, nhìn thoáng qua Lưu Vân vẫn luôn đầy phòng bị, khóe miệng nở ra một nụ cười tự nhiên: “Nhìn chung người trong thiên hạ, ai có được vận may như thiệp? Có thể khiến Đại tướng quân thủ hộ bên mình?” Thật ra ước muốn của Lưu Vân rất đơn giản, hắn còn sống chính là vì Bích Nhu, vì Triệu Tử Duy, vì giúp Triệu Tử Duy thực hiện giấc mộng xưng bá thiên hạ, trở thành một thế hệ danh tướng. Con người như vậy, sống được tới bây giờ sẽ không còn để ý nữa.

Chẳng qua, năm đó thân phận của Lưu Vân có thể gây ra phiền toái cho nàng, cũng như hiện tại, thân phận của hắn cũng vẫn có thể mang đến phiền phức. Chẳng qua, nàng đã không phải Mộ Dung Ca của năm đó, hoàng toàn không chút phòng bị.

Nguyên Kỳ thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, đôi mắt sâu không thấy đáy lộ ra nét tươi cười, “Cần bản cung làm gì?”

“Bây giờ thái tử trăm sự quán thân, chút việc nhỏ này một mình thiệp xử lý là được rồi.” Mộ Dung Ca nhìn sang Lưu Vân vẫn bình tĩnh không chút biểu cảm, nhẹ nhàng gật đầu ý bảo Lưu Vân cứ yên tâm, rồi nàng thản nhiên cười trả lời Nguyên Kỳ.

Lưu Vân quay đầu lại vừa vặn chạm phải ánh mắt lo lắng của Tiểu Thập. Từ sau cái chết của Bích Nhu, hắn rất không hay cười trước mặt người

khác nữa, càng là sau cái chết của chủ tử Triệu Tử Duy, hắn đã không từng cười qua. Nhưng con người Tiểu Thập rất đơn thuần và lương thiện, làm bằng hữu cũng không tệ, song vẫn không thể khiến lòng hắn ấm lên được. Hắn dịu hòa cáp tay với Tiểu Thập.

Tiểu Thập hồn nhiên nhếch miệng cười, thật sự rất đẹp.

Lưu phủ.

Từ hơn hai tháng trước, sau khi trọng thương, Lưu Tùng Nguyên đã tịnh dưỡng mất khoảng ba tháng. Do bị dùng hình nặng, hắn đã bị tổn thương thân mình không nhẹ, chỉ có thể ở tạm trong biệt viện tại kinh đô Hạ quốc mà dưỡng thương.

Ba tháng qua, Lưu Ngữ Yên cũng ba bốn lần đến phủ thái tử cầu kiến Mộ Dung Ca song đều bị hạ nhân từ chối từ ngoài cổng, nói rằng Mộ Dung Ca bị bệnh nên cần tĩnh dưỡng, không thể quấy rầy. Mà cách đây không lâu Lưu Ngữ Yên mới biết, thì ra Mộ Dung Ca đã đến Tề quốc!

Bây giờ, Mộ Dung Ca đã chiếu cáo thiên hạ bản thân chính là chủ sở hữu của xưởng binh khí!

Thật ra, trong mấy tháng qua, trong lòng Lưu Ngữ Yên cũng luôn ai oán Mộ Dung Ca, dựa vào giao tình giữa hai bên, hiện giờ ca bị trọng thương song nàng ta không một lần đến thăm hỏi! Hiện tại được biết thời gian này nàng ta không ở Hạ quốc, liền biết bản thân đã trách nhầm người.

Không biết vì sao, lần này gặp lại Mộ Dung Ca ở Hạ quốc, tâm trạng nàng vẫn luôn khó chịu, có lẽ do nàng đổ kỵ, cứ mỗi khi nhớ tới sắc mặt hoa lệ bức người của Hạ quốc thái tử, cảm xúc trong nàng rất khó kiềm chế, rốt cục Mộ Dung Ca dựa vào điều gì mà có được sự sủng ái như vậy!

Nhưng sau khi bình tĩnh nghĩ lại, nàng lại cảm thấy bản thân quá mức nhỏ mọn và hẹp hòi. Lúc trước ở Lương quốc, Mộ Dung Ca đối xử với

nàng vô cùng tốt, vậy mà lòng dạ nàng lại tự sinh bất mãn và hẹp hòi.

Năm đó, nếu không phải nàng bị Lương Thần mê hoặc, lại bất chấp hậu quả mới đẩy bản thân mình vào hoàn cảnh nhơ nhuốc, suy cho cùng đều là lỗi của bản thân.

“Yên Nhi, đang nghĩ gì vậy?” Lưu Tùng Nguyên buông lá tư trong tay, thấy Lưu Ngữ Yên đang thất thần đứng trước cửa. Hơn ba tháng qua, tựa hồ nàng đã thay đổi, loáng thoáng trong lúc đó hắn cũng biết là đã xảy ra chuyện gì, chỉ là... “Yên Nhi, muội đang nghĩ đến Hạ quốc thái tử?”

Lưu Ngữ Yên khiếp sợ, cả người run lên, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang Lưu Tùng Nguyên, “Ca... sao ca lại biết?”

“Tâm tư của muội có bao giờ giấu được ca? Muội ở phủ thái tử một hai ngày nhất định sẽ gặp được Hạ quốc thái tử. Hạ quốc thái tử không chỉ có dung mạo khuynh thành khuynh thế, đồng thời cũng hết mực sủng ái Mộ Dung Trắc phi. Yên Nhi, mỗi người mỗi số, Mộ Dung Ca có thể nhận được sự sủng ái này là do nàng là nữ tử xứng đáng có được. Ngày sau muội chỉ cần làm một con người hiền lành, đừng đi sai một bước, nhất định sau này cũng sẽ có người thương yêu muội.” Lưu Tùng Nguyên vươn tay chạm vào lồng ngực, mơ hồ trong lúc đó còn cảm giác được sự đau nhức khi bị Lan Ngọc dùng trọng hình.

Cũng chính vì vậy, hắn càng cảm thấy áy náy với Mộ Dung Ca.

Lan Ngọc... biết được rất nhiều bí mật của hắn đến nỗi hắn không thể không kinh thán! Thậm chí là ngoài sức tưởng tượng.

Lưu Ngữ Yên cắn chặt răng, trên dung nhan yêu kiều hơi tái nhợt, nàng nhin không được rơi nước mắt, cố gắng né tránh ánh nhìn xuyên thấu của Lưu Tùng Nguyên, thút thít: “Ca sẽ không thể nào hiểu được suy nghĩ của muội lúc này.” Đúng vậy, ca không biết bây giờ nàng đã trở nên hèn mọn vô cùng, cho dù Mộ Dung Ca từng mang dung mạo xấu xí nhìn thua kém nàng

biết bao bây giờ đã cao cao tại thượng, còn nàng thì lại tuột dốc không phanh. Thật sự nàng rất khó có thể chấp nhận sự thay đổi này.

Nếu như ngày sau xuất hiện như vậy trước mặt Mộ Dung Ca, nàng thật sự không muốn.

Lưu Tùng Nguyên thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai Lưu Ngữ Yên. Hắn rất hiểu tính cách của Yên Nhi, luôn được nuông chiều thành tính, luôn kiêu căng tự hào, nhưng có khổ tự mình biết, có thể nói ra những lời này cho thấy muội ấy đã biết sai, ngày sau nhất định sẽ sửa đổi.

“Ca, muội biết rõ bây giờ mọi thứ muội đều không sánh được với Mộ Dung Ca, nhưng lúc trước còn ở Lương quốc, mỗi khi cùng tỷ ấy ra ngoài, ánh mắt của mọi người đều sẽ chỉ dừng lại trên người muội. Quan trọng hơn là, khi đó, muội cảm thấy tỷ ấy không bằng mình. Muội thật không ngờ, chỉ mới một năm mà có nhiều biến hóa như vậy. Tỷ ấy thì cao cao tại thượng, còn muội thì mang một thân tàn hoa bại liễu, thấy tỷ ấy thì phải cúi đầu. Ca, đối với Hạ quốc thái tử, đúng là muội có nuôi tâm tư riêng. Ở phủ thái tử mấy hôm, muội đã từng ảo tưởng, nếu kiếp này được ở bên người ngài hầu hạ, dù chỉ là một cơ thiếp có thể sẽ bị trục xuất khỏi phủ, muội cũng cam tâm tình nguyện.

Chỉ là, đến khi nhìn thấy ca mình đầy vết thương xuất hiện trước mặt mà Mộ Dung Ca vẫn thong dong ứng đối hết thảy, muội mới biết, muội không thể bì kịp tỷ ấy.” Lưu Ngữ Yên nhào vào lòng Lưu Tùng Nguyên, nghẹn ngào không dứt.

Lưu Tùng Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ biết khuyên nhủ: “Cái này chính là vận mệnh.”

Lưu Ngữ Yên chợt tỉnh ngộ, nới lỏng cánh tay đang ôm huynh trưởng, ngẩng đầu lên giường đôi mắt đầy những nước mà thỉnh cầu, “Ca, muội

biết hai ngày nữa ca sẽ đến phủ gặp Mộ Dung Ca, có thể dẫn muội theo được không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Tùng Nguyên trầm xuống, “Không được.”

“Ca, muội đã nói đến như vậy mà ca vẫn cho rằng Yên Nhi vẫn còn lỗ mãng như trước? Không nhìn rõ mọi thứ liền lập tức va vào để phạm sai lầm? Lần này đến đó, muội chỉ muốn đích thân nhận lỗi với tỷ ấy mà thôi.” Lưu Ngữ Yên lau nước mắt, tự giễu chính mình giải thích.

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Lưu Ngữ Yên, Lưu Tùng Nguyên cũng bán tín bán nghi.

“Ca, hãy toại thành cho Yên Nhi đi.” Lưu Ngữ Yên thỉnh cầu.

Lưu Tùng Nguyên nhìn chằm chằm Lưu Ngữ Yên một lúc lâu, cuối cùng cũng không đành lòng gạt đầu. Cũng tốt, lần này đến phủ thái tử, nếu chạm mặt Hạ quốc thái tử cũng vừa vặn cho Lưu Ngữ Yên biết, trong mắt Hạ quốc thái tử ngoài Mộ Dung Ca ra, nữ tử khác cơ hồ không có khả năng lọt vào trong tầm mắt.

Nhận được sự đồng ý của Lưu Tùng Nguyên, Lưu Ngữ Yên vui mừng, trong mắt đầy ý cười. “Cảm tạ ca.”

Gió lữ đừ thổi, lá cây ngoài cửa sổ sà sạt rung động, ánh trăng dịu nhẹ rắc sáng căn phòng.

Tối nay, Mộ Dung Ca tuyên bố kháng nghị, đến khi Nguyên Kỳ giải quyết xong sự tình trở về phòng thì thấy nàng đã tắt đèn, đắp chăn cẩn thận ngủ trên giường. Còn dám, một mình chiếm trọn chiếc giường lớn.

Đuôi lông mày hăn hơi nhướng lên.

Nghe cũng biết tiếng hít thở không đều đặn, nhất định nàng đang giả vờ ngủ.

Hắn lập tức cởi xiêm y.

Mộ Dung Ca nhắm chặt hai mắt, dỏng tai lắng nghe tiếng động bên giường, rõ ràng là tiếng cởi đồ tất tất tốt tốt, hắn không thấy biểu hiện của nàng sao? Giường này đêm nay không có chỗ cho hắn! Nhưng rõ ràng hắn không biết, vẫn tiếp tục cởi quần áo, nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người một cái, không kịp phòng bị đã bắt gặp cơ thể trần như nhộng của hắn.

Nàng trừng mắt, sao tốc độ của hắn lại nhanh như vậy? Xem ra qua nhiều ngày hành sự, tay nghề cởi đồ của hắn đã tăng tốc thấy rõ!

Hắn cười nhạt nhìn nàng, dung mạo khuynh thành hoa lệ bức người đó, đôi môi đỏ sẫm hết trương lại phồng, cả gan nói ra những lời khiến người ta đỏ mặt tim run, “Đợi bản cung về cũng không kịp sao? Xem ra, vẫn là bản cung chưa thỏa mãn được nàng.”

Mộ Dung Ca vẫn bất động mở to hai mắt.

Còn chưa kịp phản ứng, cơ thể cao lớn đã chặn ngay tầm mắt nàng.

Nàng hô lên một tiếng, chưa kịp phản kháng đã rơi ngay vào vòng tay lực lưỡng của hắn!

Gã này, trong và ngoài bất nhất! Ban ngày là một bộ mặt, buổi tối lại trưng ra một bộ dạng khác! Ban ngày tao nhã thuần khiết là thế, đêm vêt2 lại cuồng dã như một tên ác ma đói khát lâu ngày!

Hiển nhiên, mọi phản kháng và lời nói của nàng vào tối nay sẽ không có cơ hội nháy ra khỏi miệng, lại càng không có cơ hội... đá thẳng Nguyên Kỳ xuống giường.

Bởi vì hắn đã lên giường, lại còn nằm chắn ngay trước nàng.

Hôm sau, ánh mặt trời ló qua cửa sổ, phát ra những tia sáng chói mắt.

Nàng lừ đừ mở hai mắt, chờ xem mỹ nam gần trong gang tấc trước mặt, thở dài một hơi. Tại sao cứ mỗi khi giao đấu với hắn, nàng đều dễ dàng bị thua chứ?

“Đang mê luyện bản cung sao? Một ngày không gặp như cách ba thu?” Tuấn mỹ nam tử còn đang nhắm mắt đột nhiên mở miêng hỏi.

Có hiểu một câu có thể giết người ta chết ngay không? Khóe miệng Mộ Dung Ca không ngừng run rẩy, thật là muốn tuôn một tràng để đả kích cái lễ thói tự tin bẩm sinh kia. Chỉ là, nàng có gì tự hiểu lấy, lập tức đổi đề tài, “Mấy ngày trước thái tử nói muốn cùng thiếp đánh cờ, vậy sau bữa ăn sáng, liệu thái tử có thời gian không?”

Cánh tay mạnh mẽ của hắn khẽ ôm hai vai nàng, không chịu trách nhiệm phà thẳng một hơi vào vành tai nàng, “Cũng được, bản cung cũng muốn xem xem kỳ nghệ của nàng tinh thấu đến đâu.”

“Hiển nhiên không thể sánh được với thái tử rồi.” Mộ Dung Ca khiêm nhường nói.

“Vậy sao?” Nữ tử này chỉ giỏi nghĩ một đằng nói một nẻo. Mấy năm trước từng đánh cờ với nàng, làm sao hắn không nhận ra nàng cố ý che giấu thực lực của bản thân chứ.

Sau bữa điểm tâm.

Hai người trở về phòng, cho Bạch Hà chuẩn bị một ván cờ ở thế hòa.

Nguyên Kỳ giữ cờ đen, để nàng cầm cờ trắng.

Lúc bắt đầu đánh cờ, Mộ Dung Ca cười: “Xin thái tử hạ thủ lưu tình.”

“Mộ Dung Ca, không cần lấp liếm, cứ dùng toàn lực ứng phó đi.” Khóe môi Nguyên Kỳ nhếch lên một độ cong thấy rõ, giọng thanh thanh nói.

Mộ Dung Ca nhú mày, cúi đầu nhìn bàn cờ, thần sắc trong một khắc đã như vân đạm gió nhẹ, đôi mắt trong trẻo lóe lên vẻ tinh anh, tựa hồ trong đầu đang hình thành một thế cục.

Bạch Hà ở một bên hầu hạ, đây là lần đầu tiên được thấy thái tử và Mộ Dung Trắc phi đánh cờ.

Mọi đi một bước, Mộ Dung Ca đều vô cùng cẩn thận, bởi vì nàng biết đối thủ trước mặt vô cùng thông minh, kỳ nghệ có một không hai.

Nhưng, nàng vừa đi được mười nước đã nghe thấy ngoài cửa có giọng người truyền lời, “Khởi bẩm thái tử, hoàng thượng phái người đến vời thái tử và Mộ Dung Trắc phi vào cung.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Nguyên Du triệu kiến nàng và Nguyên Kỳ vào cung?

Mấy tháng qua, Nguyên Du chưa từng muốn gặp Nguyên Kỳ, thế nhưng hôm nay lại muốn gặp! Lại còn muốn dẫn theo nàng. Mắt quang nàng khẽ nhúc nhích, nhìn thoáng qua Lưu Vân đứng ở ngoài cửa.

Từ khi biết được rất nhiều sự tình đằng sau Nguyên Du, Nguyên Kỳ, Nam Cung Thanh Liên, Lan Mị Nương, Lan Ngọc, nàng cũng có chút phần hận với Nguyên Du. Nguyên Du thân là hoàng đế Hạ quốc, không ngờ tuổi trẻ đã làm ra những việc tàn nhẫn như vậy! Cho là bị người ta lợi dụng, nhưng bản tính hăn lạnh lòng vô tình, hiểm độc mới có thể gây ra bao nhiêu đau khổ, khiến Nam Cung Thanh Liên phải ôm hận mà chết trong nhục nhã! Hồ dũko ăn thịt con, hăn thì ngược lại, luôn chăm chăm nhắm vào Nguyên Kỳ, cũng trút toàn bộ hận thù đối với Nam Cung Thanh Liên lên người Nguyên Kỳ!

Nếu Lan Mị Nương còn sống, nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ vỗ tay vui mừng, bởi vì Nguyên Du thật biết phối hợp với thế cục mà cô ta bày ra!

Nhưng nếu Nam Cung Thanh Liên còn sống, đối với hăn nhất định sẽ cắt đứt tình cảm trong lòng.

Nếu có chút khả năng, Mộ Dung Ca hy vọng Nam Cung Thanh Liên có thể đầu thai chuyển kiếp, dẫm nát Nguyên Du dưới lòng bàn chân để báo trợn ân thù của kiếp này.

Thu lại sự phẫn nộ trong lòng, bình tĩnh nhìn Nguyên Kỳ ngồi phía đối diện, trầm giọng hỏi: “Ông ta triệu kiến thái tử và thiếp có chuyện gì nhi?”

Nguyên Kỳ nhàn nhạt cười nhìn nàng, tuy trong mắt không biểu lộ cảm xúc gì nhưng nàng lại ấn nhận cảm giác được hăn đang che giấu nỗi đau đớn xé tằm can.

“Cứ xong bàn này hãy tiến cung cũng không muộn.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca thu hồi cảm giác ấn nhận xót xa, nhìn hăn mỉm cười xem mình, nàng gật đầu, “Vâng.”

Nàng lại tập trung vào ván cờ trước mặt.

Hăn xứng đáng là một đối thủ khó gặp!

Lúc này nàng không cần phải che giấu, cứ việc phơi bày toàn bộ thực lực đấu với hăn. Bởi vì nàng muốn thỏa chí đánh một ván với hăn, nên đã chăm chú đi từng bước một.

Bất tri bất giác đã qua nửa canh giờ.

Bạch Hà âm thầm lau mồ hôi, nước này phải đi như nào mới đúng nhỉ? Tuy nàng không biết đánh cờ, nhưng nhìn hai người chỉ tập trung chơi cờ chứ không từng nói một câu, đã hơn nửa canh giờ vẫn chưa phân được thắng bại. Từ đầu nàng không hề dự đoán được kỳ nghệ của Mộ Dung Trắc phi lại tinh thấu như vậy, lại càng không ngờ được thái tử không thềm để tâm thánh chỉ của hoàng thượng, vẫn thông thả cùng Mộ Dung Trắc phi chơi cờ.

Cung nhân còn đang chờ ngoài cửa! Tuyệt đối không thể có gì sai sót a!

Tay trái Mộ Dung Ca nắm chặt quân cờ, chần chừ chưa hạ, bởi vì nàng biết, quân cờ cuối cùng này nhất định phải đi một cách rất thận trọng. Đối thủ trước mặt là một cao thủ ảnh vệ, mọi việc đều âm thầm mưu toán và nắm giữ trong tay, nàng tuyệt đối không thể xem nhẹ, càng không thể để về bề ngoài của ván cờ mê hoặc, đi sai một bước.

Đương lúc nàng đang chăm chú suy nghĩ phải hạ cờ như nào, bỗng nhiên tầm mắt bị che lại, nàng nhìn lên thì bắt Nguyên Kỳ đang cầm khăn gấm đen thẫm mồ hôi trên chóp mũi nàng. Nàng cười hạnh phúc, không chút chần chừ, hạ xuống viên cờ cuối cùng, tươi cười như hoa nhìn hắn, “Thế hòa!” Quả thực, nàng đã dùng hết toàn lực mà vẫn không thể thắng hắn, may mắn lắm mới gỡ hòa cùng hắn. Có điều, đánh cờ với hắn mà đạt được kết quả này đã khiến nàng hài lòng vô cùng rồi.

Ngay từ lúc bắt đầu đánh cờ cùng hắn, lòng nàng có chút thấp thỏm, bởi vì đã lâu không có dịp đụng đến quân cờ, đồng thời năm đó đã từng đánh cờ với hắn một lần, biết được kỳ nghệ của hắn sâu không thể lường. Không ngờ lần này đánh cờ với hắn, tâm tư nàng đã buông lỏng không ít.

Ánh mắt Nguyên Kỳ đầy nhu tình nhìn nàng, cười nói: “Đã lâu nàng không đánh cờ, bây giờ có thể đánh ngang tay với bản cung đã khiến bản cung khiếp sợ. Đợi ngày sau kỳ nghệ tiến bộ lên, nhất định có thể thắng được bản cung thôi.” Đây chính là lời nói thật xuất phát từ trong lòng hắn, hắn quả thực cũng kinh sợ với kỳ nghệ của nàng, từ đó đến giờ, chưa từng có ai đánh hòa được với hắn. Mà nhìn thần sắc nàng vừa nãy nhất định là đã không chạm đến cờ. Nghĩ xa hơn một tí, nếu nàng trở nên thuần thực nhất định sẽ khiến thế nhân phải kinh thán.

Nghĩ đến đây, đuôi lông mày Nguyên Kỳ hài lòng nhướng lên, nữ tử khiến người ta phải khiếp sợ là thuộc về hắn.

Bạch Hà đứng cạnh nghe Nguyên Kỳ nói vậy cũng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca. Có thể cùng thái tử đánh ngang tay, đồng thời còn được thái tử mở miệng vàng ngọc khen ngợi ngày sau có thể thắng được ngài... Nàng ở phủ thái tử đã nhiều năm, chưa từng nghe qua có ai được thái tử khen qua nửa lời trong mảng đánh cờ này! Mộ Dung Trắc phi thật khiến người ta phải mở rộng tầm mắt a!

Bạch Hà đột nhiên bừng tỉnh! Trách không được thái tử lại sủng ái Mộ Dung Trắc phi như vậy! Quả thật Mộ Dung Trắc phi có rất nhiều điểm mà người ta không thể bì được!

Mộ Dung Ca cười thầm nhìn nét mặt của Bạch Hà, cười ghẹo: “Bạch Hà! Người đang nghĩ đi đâu vậy? Bây giờ người của hoàng thượng còn đang ở ngoài chờ, người nên hầu hạ ta thay áo vào cung diện thánh đi chứ.” Bạch Hà tuy theo hầu bên nàng không lâu, nhưng ở chung mấy ngày nàng cũng nhận ra tính cách của Bạch Hà, cô nàng là một con người đơn giản, không thể che giấu được suy nghĩ của mình, mọi thứ đều lộ ra trên khuôn mặt. Mà đây còn là người Nguyên Kỳ đã chọn, nhất định hẳn không muốn để nàng phải đối mặt với những con người phức tạp.

Nghe vậy, Bạch Hà kinh hô một tiếng, “Lỗi của nô tỳ! Không ngờ nô tỳ lại bất cẩn như vậy! Để nô tỳ hầu Mộ Dung Trắc phi thay đồ!”

Mộ Dung Ca lắc đầu cười nhạt, nhìn nam tử trước mặt vẫn ngồi bình ổn như Thái Sơn chưa hề có ý sẽ rời đi. Nàng trừng mắt, nhẹ giọng nói: “Thái tử không đi thay quần áo sao?” Thật ra là ý tại ngôn ngoại, nữ tử thay đồ, đàn ông con trai ngồi yên ở đây thì ra thể thống gì?

Ánh mắt Nguyên Kỳ bình thản như dòng suối nhỏ, khẽ khàng quét qua nàng một lượt, nhất thời từ trong mắt hẳn nàng nhận ra ý tứ không trong sạch của ai đó, ‘chỉ là nhìn nàng thay quần áo thôi mà, có gì phải ngại!’

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Ca hoàn toàn dập tắt, hai gò má nóng như lửa đốt. Không ngờ sau khi thâm nhập hiểu biết sâu sắc về một nam nhân, tâm tư lại mãnh liệt như vậy. Chỉ là, nàng cũng biết rõ, phần lớn nam tử ở thời đại này sẽ không có sự nhẫn nại đối với dục vọng, sẽ càng không bao giờ ngại mở miệng ở bất cứ đâu về vấn đề khuê phòng chi nhạc.

Mặc dù sinh ra ở thời hiện đại nhưng nàng vẫn khá bảo thủ. Chỉ là lén lút vui sướng trong sự đùa giỡn của hẳn. Hẳn là như mọi người thường nói, tuy

ngoài miệng nói không thích nhưng trong lòng thì luôn âm thầm nhớ nhung. Hiển nhiên, hẳn tuyệt đối nhìn thấu nàng.

Hoạn quan chờ ngoài cửa đã lâu vẫn không thấy Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca ra khỏi phòng thì gấp rút như đang bò trên chảo nóng, nếu còn đợi thêm một lúc e là hoàng thượng sẽ nổi giận trách mắng! Ngay khi hẳn muốn đánh bạo đi thúc giục thì hai người đã bước ra.

“Đi thôi.” Ra khỏi phòng, Nguyên Kỳ trở lại bộ dạng lạnh lùng mọi khi, mệnh lệnh hoạn quan.

Hoạn quan đó không dám nhìn thẳng, vội vàng cúi đầu dẫn đường.

Hoàng cung.

Hoàng cung này vẫn tráng lệ, xa xỉ, huy hoàng không đổi. Đây là lần thứ hai Mộ Dung Ca bước vào hoàng cung Hạ quốc. Nàng âm thầm đánh giá, kiến trúc này hoàn toàn không giống như kiếp trước mình đã từng thấy, trước mắt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, tựa hồ xuyên không đến giờ đều chỉ là một giấc mơ.

Bỗng nhiên nam tử bên cạnh vang lên, tiếng gọi có chút âm trầm mà lo lắng, "Mộ Dung Ca!"

Mộ Dung Ca hoảng hốt nghiêng đầu nhìn Nguyên Kỳ, nam tử có dung mạo hoa lệ bức người kia đang lộ chút lo sợ. Nàng lập tức khôi phục tinh thần, bây giờ nàng đã có hẳn, nơi này không còn là nơi nàng luôn phản cảm và kháng cự nữa, nên thân nhiên giãn mày cười, “Vừa rồi thiếp nghĩ hơi nhiều nên thất thần một lát. Không sao đâu, thái tử yên tâm.”

Đôi mắt Nguyên Kỳ tối đen nhìn nàng, mãi đến khi khuôn mặt nàng không còn lộ vẻ gì khiến hẳn phải hoảng hốt, hẳn mới chậm rãi thu hồi tầm mắt và gật đầu.

Hoạn quan đang dẫn đường phía trước thấy hai người dừng lại thì lập tức quay đầu nhìn họ, song hai người đã khôi phục vẻ mặt bình thường như mọi ngày. Vừa thấy hai người song song cùng bước, trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ thái tử có thể sủng ái một Trắc phi như vậy.

Tẩm cung của hoàng đế.

Tinh thần Nguyên Du không tốt lắm, cả ngày cứ lừ đừ buồn ngủ. Lan Ngọc đứng ở một bên giường, trong mắt dần lộ ra những tia sáng rét lạnh.

Nguyên Kỳ đến giờ vẫn chưa tới, hắn muốn gì đây? Thần sắc Lan Ngọc ngưng đọng, không lẽ Nguyên Kỳ cho hắn lấy việc này làm cơ để khuyên bảo Nguyên Du phế mình! Nghĩ đến đây, khóe môi hắn khẽ gợn lên, đúng là một gã tinh vi trong việc tính kế, khiến người ta khó lòng phòng bị, chỉ biết kinh sợ từ trong lòng.

Nguyên Du đã luôn hận thù Nguyên Kỳ, đến giờ thấy Nguyên Kỳ vẫn chưa có mặt, đồng nghĩa không đặt ý chỉ của hắn ở trong mắt thì phần nộ không thôi, tức giận mắng: “Đáng chết! Trẫm phải phế hắn! Nhất định phải phế đi con người này mới bình được nỗi hận trong lòng trẫm!”

Đáy mắt Lan Ngọc ẩn nhẫn lộ vẻ phần hận, Nguyên Du đúng là một gã ngu xuẩn đến cực điểm! Điều Nguyên Kỳ nguyện thấy nhất lúc này chính là nhìn họ từng bước một bước vào cạm bẫy của hắn, cuối cùng nhận lấy thất bại thảm. Lan Ngọc nhẫn nại khuyên giải: “Nhất định là thái tử có việc quan trọng nên mới trì hoãn, thỉnh phụ hoàng đừng sốt ruột.”

Mộ Dung Ca đến trước cửa nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, lòng có chút khiếp sợ, Lan Ngọc mà có thể nói tốt cho Nguyên Kỳ sao? Không lẽ Lan Ngọc đã nhận ra điều gì? Lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc mặt vô cùng bình tĩnh, tựa hồ không chút bất ngờ kia, lòng nàng thầm cười, nhất định từ sớm hắn cũng đoán được. Hoạn quan bước vào tẩm điện bẩm báo, chỉ được một lát liền cho phép bọn họ bước vào.

Tiến vào tầm cung, còn chưa kịp nhìn thấy Nguyên Du và Lan Ngọc đã nghe thấy giọng gầm lên giận dữ: “Nguyên Kỳ, người dám không để ý chỉ của trẫm, đến giờ mới tới! Trẫm còn nằm yên bất động người đã không đem trẫm đặt trong mắt, như vậy ngày sau liệu người có biết đặt dân chúng Hạ quân vào tầm mắt mình hay không?”

Đối mặt với sự tức giận của Nguyên Du, Nguyên Kỳ cười nhẹ, nói: “Phụ hoàng chớ tức giận, đúng là nhi thần có chút việc nên đến trễ. Phụ hoàng vội vàng triệu gặp nhi thần nhất định là có việc. Chỉ là không biết phụ hoàng cần nhi thần làm gì?”

Nguyên Kỳ thoải mái mở đề tài, cũng lạnh nhạt ứng đối khiến cõi lòng còn đang lo lắng của Mộ Dung Ca dần dần buông lỏng. Nàng âm thầm quan sát Lan Ngọc, thần sắc hân vận ôn hòa như mọi ngày, nếu là trước kia nàng nhất định sẽ bị vẻ ngoài của hân lừa gạt, cho rằng đây là một con người ôn nhu hiền lành, nhưng hiện tại chỉ đành cười lạnh thất vọng.

Nguyên Du vốn định tiếp tục gây khó xử cho Nguyên Kỳ, nhưng Lan Ngọc đã âm thầm đưa mắt ra hiệu, nên hân lập tức dè nặng sắc mặt âm trầm, hừ ra vài hơi khí lạnh.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca rất muốn ôm chặt Nguyên Kỳ, nhẹ nhàng khuyên bảo hân để lòng hân không phải đau nhói khi nhìn thái độ ngoan độc lạnh lùng của Nguyên Du.

Nhưng, hiện giờ nàng chỉ có thể đứng sau hân, nhìn hân một mình ứng đối những gì sắp xảy ra.

“Đã lâu không thấy Mộ Dung Trắc phi, nhìn qua sắc mặt Mộ Dung Trắc phi thấy vẫn rất tốt, mấy ngày qua chắc hẳn đã được nghỉ ngơi đầy đủ.” Lan Ngọc hí hai mắt, dời sang nhìn Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca cười nhạt đáp lại, “Tạ Đại Hoàng tử quan tâm.”

“Mộ Dung Ca to gan! Dám dụ dỗ thái tử, để thái tử phớt lờ ý chỉ của trẫm, dám đắc sủng mà kiêu ngạo, vọng tưởng sẽ chuyên sủng! Mê hoặc thái tử để thái tử bất trung bất hiếu, khiến thái tử phải trục xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ! Người phải tội gì có biết chăng?” Ánh mắt Nguyên Du không khác gì loài sài lang ngoan độc nhìn Mộ Dung Ca chăm chăm, tức giận chất vấn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 215

Mộ Dung Ca cười lạnh một tiếng, những lời này của Nguyên Du quả khiến người ta cảm thấy buồn cười. Song cũng có vài phần chính xác, đúng là nàng đã mê hoặc thái tử, cũng muốn chuyên sủng, vậy thì sao nào? Chẳng qua bốn chữ ‘bất trung bất hiếu’ làm cho nàng dở khóc dở cười, nếu không phải hấn bị người khác mê hoặc, sát với với Nam Cung Thanh Liên, người đã thật tình yêu hấn, đồng thời không ngừng nghĩ cách làm hại Nguyên Kỳ, bây giờ lại dùng chữ ‘hiếu’ để uy hiếp người khác, có phải rất là đáng cười sao?

Ánh mắt Nguyên Kỳ vẫn nhàn nhạt như gió thu, lạnh băng mang theo chút sát khí quét mạnh về phía Nguyên Du, có điều đôi mắt sâu sắc đang nhìn Nguyên Du kia lần đầu lộ ra sát khí dữ tợn này. Năm đó, dù mẫu thân hấn chết thảm, nhưng tuổi còn nhỏ hấn vô pháp phản kháng. Nhưng bây giờ ai mà dám làm hại đến Mộ Dung Ca hấn nhất định sẽ lột da lóc xương kẻ đó!

Nguyên Du và Lan Ngọc đều kinh sợ thật sự khi chạm phải ánh mắt này. Bản thân Nguyên Du cũng cảm thấy hô hấp muốn ngưng trệ trong một phút. Còn Lan Ngọc thì vừa kinh ngạc, lại cũng có chút phòng vệ. Bản tính Nguyên Kỳ vốn luôn dè dặt cẩn trọng che giấu mọi cảm xúc trong lòng, bây giờ như hấn, càng phải cẩn thận hơn.

“Lời của hoàng thượng thiếp thật không dám nhận. Thiếp chưa từng dám mê hoặc thái tử, mà thái tử càng không phải người bất trung bất hiếu. Không biết là ai cả gan làm càn, dám đi nói xấu thái tử, châm ngòi ly gián quan hệ giữa hoàng thượng và thái tử đây?” Mộ Dung Ca khép hờ tầm mắt, không chút kinh sợ trả lời.

“Theo như phụ hoàng nói ‘mê hoặc’ hay ‘chuyên sủng’ đều chỉ là lời bâng quơ tầm phào. ‘Dụ dỗ’ càng là từ ngữ không thích hợp dành cho Mộ Dung Ca. Về phần bất trung bất hiếu, nếu phụ hoàng muốn dùng bốn chữ này để hình dung những gì nhi thần đã làm trong mấy năm qua, nhất thần cũng không dám không tiếp thu. Hiện tại có thể phế nhi thần làm thứ dân, cũng tiện cho phụ hoàng lập Đại Hoàng tử làm thái tử.” Ánh mắt Nguyên Kỳ sắc bén như kiếm nhọn đâm thẳng vào Nguyên, không chút do dự lạnh giọng nói.

Hai người trăm miệng một lời đã phủ định hết thảy, nhưng thái độ lại có chút khinh thường. Về phần Mộ Dung Ca sẽ chỉ làm Nguyên Du tức giận, nhưng những lời nói của Nguyên Kỳ mới trực tiếp khiến Nguyên Du kinh ngạc, Nguyên Kỳ đã chủ động nói ra điều mà hắn chờ đợi bấy lâu sao!

Thật không ngờ Nguyên Kỳ có thể dễ dàng buông bỏ những gì đã gây dựng suốt bao năm qua! Mà thái độ cũng vẫn như vân đạm gió nhẹ như vậy!

Ánh mắt Lan Ngọc lợi hại nhìn Nguyên Kỳ, tựa hồ muốn từ dung nhan thông dong bất cần Nguyên Kỳ tìm ra sơ hở nào đó, song vẫn không thu hoạch được gì.

Mộ Dung Ca cũng biết những lời này không phải Nguyên Kỳ làm dối, chỉ là nàng cũng có chút lo lắng, lo lắng sẽ có điều bất trắc xảy ra. Chỉ là, cho đến bây giờ, hắn chưa từng làm những gì mà bản thân không nắm chắc.

Quả thực, dù Nguyên Du khá bất ngờ nhưng cũng chưa dám có phản ứng gì, bản thân Lan Ngọc cũng yên lặng không tiếng động. Bởi vì bọn họ không biết Nguyên Kỳ đang muốn gì trò gì.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca hiểu rằng bản thân càng không cần phải lo lắng gì thêm. Tiếp theo nàng chỉ việc bình lặng đứng xem kịch, màn kịch do chính Nguyên Du và Lan Ngọc hợp diễn!

“Chung quy nhi thần cũng không làm sai chuyện gì để phụ hoàng trăm phương ngàn kế muốn phế nhi thần. Một khi đã như vậy, nhi thần phải trọn hiếu đạo, không được nghịch ý phụ hoàng, chấp thuận rồi cung.” Trên tuần nhan của hắc vẫn lộ ra nụ cười hoàn mỹ, trầm giọng nói thêm.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ hắc diễn giống y như đứ khiến người ta vô pháp tìm ra điểm khác thường.

Nguyên Du âm thầm nhìn sang Lan Ngọc chỉ thấy mi mày hắc đang xiết chặt lại, chỉ hơi dao động nhẹ bên dưới. Nguyên Du cảm thấy có chút bất ổn, ánh mắt sắc bén lia thẳng Nguyên Kỳ, trong lòng thầm oán: quả đúng là con của tiện nhân, để bảo vệ ngôi vị thái tử và Mộ Dung Ca, ở giờ phút này bày kế hoãn binh!

Hắc cười gượng hai tiếng rồi nói với Nguyên Kỳ: “Thái tử nghĩ nhiều rồi, chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Còn nữa, những lời đồn gần đây về Mộ Dung Ca ngày càng lan rộng. Để bảo vệ danh tiếng của người, trẫm chỉ còn cách đó.” Vào lúc này, nếu những lời nói khi nãy của Nguyên Kỳ lọt vào tai người khác, e sẽ càng đẩy lên làn sóng bất mãn, mọi người không ngừng nghị luận Lan Ngọc là con người có bụng dạ khó lường. Nếu vậy, để Lan Ngọc thuận lợi đăng cơ sẽ khó càng khó. Bên cạnh đó, những lời khi nãy Nguyên Kỳ nói một cách vô cùng chắc nịch, xem ra hiện tại mình không thể hành động thiếu suy nghĩ được!

Lan Ngọc âm thầm quan sát thần sắc trấn định thông dong của Mộ Dung Ca, ít nhiều cũng có chút ngoài ý muốn. Không ngờ Nguyên Kỳ dám vì nàng mà không tiếc đánh răn động cỏ. Thu hồi tầm mắt, hắc quay sang nói với Nguyên Kỳ: “Mấy ngày qua phụ hoàng thật sự lo lắng cho thái tử, quan tâm tất loạn nên mới nói ra những lời như vậy. Thái tử đừng nên nói ra những lời này sẽ tổn thương đến trái tim của người làm cha như phụ hoàng.”

“Hiện Mộ Dung Ca đã là chủ nhân của xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ, nắm giữ nguồn cung ứng binh khí cho các quốc gia, một nữ tử như vậy không thể lọt được vào tầm mắt phụ hoàng sao? Hạ quốc có được nàng chính là phúc lớn của Hạ quốc ta.” Đôi mắt Nguyên Kỳ thanh minh nhìn Lan Ngọc rồi quay sang Nguyên Du giải thích.

Nghe vậy, Nguyên Du càng tức khí nói không thành lời, Mộ Dung Ca này mất tích hai năm rồi trở về còn bất thành lĩnh mang theo một cái xưởng binh khí! Đối với thời loạn thế này, có được một xưởng binh khí như thế không khác nào như hổ mọc thêm cánh! Như vậy càng chứng tỏ ả ta là một con người dối trá đa đoan, có thể trong một thời gian ngắn gây dựng thanh danh, bây giờ người người trong Hạ quốc hay được tin này đều vô cùng vui mừng và kính sợ Mộ Dung Ca! Hừ, Nguyên Kỳ quả biết cách chọn đàn bà của mình!

Có lẽ, Nguyên Du không ý thức được, khí thế của hắn dần dần biết mất chỉ trong hai ba câu nói của Nguyên Kỳ, hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong. Song, hai mắt Lan Ngọc vẫn sáng ngời, đáy mắt không ngừng tập trung nhìn vào đôi mắt đầy ý cười của Nguyên Kỳ, trong lòng dần sinh hốt hoảng. Không lẽ Nguyên Kỳ đã biết được gì đó?

Mộ Dung Ca nhìn tình hình trước mắt cũng đoán được Lan Ngọc và Nguyên Du nhất định đã biết hết thấy đều nằm trong sự khống chế của Nguyên Kỳ. Chỉ là, đối với sự hồ đồ của Nguyên Du nàng có chút lạnh gáy, thậm chí nhìn không được thăm đoán, nếu là chính bản thân Nguyên Kỳ phải giáp mặt và đối đáp trong một tình huống như vậy sẽ có cảm nghĩ gì. Nàng thăm chua xót, nhất định hắn rất đau lòng. Thân phụ sát hại mẫu thân, rồi quay sang cắn chính con đẻ của mình, loại việc này cho dù rơi vào ai cũng sẽ không thể lạnh nhạt bình tĩnh như người đàn ông này.

Song qua đó lại càng hiểu rõ, hắn duy trì sự lạnh nhạt bình thản này nhưng trong lòng nào không thăm rõ máu? Thứ cảm giác đau xé ruột gan này e cũng chỉ có mỗi hắn mới thấm thía được.

Nhìn bóng lưng to lớn, tim nàng cực kỳ bình ổn. Lúc chấp nhận trở về cùng hãn đông tâm hiệp lực, nàng cũng đã chuẩn bị tốt hết thảy rồi. Thế nên, nàng muốn cùng hãn sóng vai, không để hãn phải một mình đi đối mặt những điều này. Nàng tiến lên một bước, cúi thấp đầu nói với Nguyên Du: “Lời đồn đãi trong thiên hạ có biết bao nhiêu, nếu lời đồn không liên quan đến mình mà lại để mình phải đứng ra hứng mũi sào thì có ai quan tâm đến thật hay giả? Thiếp tin hoàng thượng thánh minh, nếu như lựa chọn tin tưởng vào những lời đồn không có thực mà đi chất vấn thái tử, e sẽ chỉ khiến người trong thiên hạ vui cười. Dù sao, dân chúng thái tử vô cùng tín nhiệm con người của thái tử.”

“Cho dù người chưa từng dụ dỗ thái tử, thái tử cũng không từng bắt trung bất hiếu, nhưng người dám cả gan thu nhận Lưu tướng quân của Tề quốc về, không phải trong lòng đang nuôi âm mưu xấu xa?” Nguyên Du hừ lạnh, uy nghiêm của bậc đế vương trong nháy mắt bộc lộ toàn thảy. Sát khí ngay lập tức triển hiện.

Rốt cục cũng đã dùng đến chiêu này! Nguyên Du quả có chuẩn bị đầy đủ! Có điều, lúc nàng quyết định dẫn theo Lưu Vân về đây thì cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Ánh mắt nàng sáng ngời, tươi cười: “Xem ra hoàng thượng đã hiểu lầm thiếp rồi.”

Đôi mắt Nguyên Du sáng rực, mi mày nhíu chặt, mùi sát khí càng nồng đậm, “Xảo biện! Giữ người lại nhất định là cái họa của Hạ quốc!”

Lan Ngọc muốn ngăn cản Nguyên Du song đã không kịp. Lòng thầm phẫn hận, không lẽ Nguyên Du không nhìn rõ thế cục trước mắt? Nếu bây giờ dùng chuyện của Lưu Vân nhất định không thể làm khó được Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ, ngược lại, sẽ chỉ tạo cơ hội để hai người họ chối sạch hết thảy! Nhìn Nguyên Kỳ vẫn đang trầm mặc, ý cười trong suốt nhìn Mộ Dung Ca, hãn không thể không mở miệng ngăn cản Nguyên Du: “Phụ hoàng, thái tử đã đồng ý để Mộ Dung Trắc phi dẫn Lưu Vân đến Hạ quốc. Thế nên phụ hoàng cũng không cần quá lo lắng làm gì.”

Nguyên Du nheo mắt lại, nắm chặt hai đấm tay cố gắng áp chế cơn lửa giận. Không tiếp tục ép hỏi nữa.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca thầm thở dài, có Lan Ngọc ở bên cạnh, cho dù Nguyên Du bệnh đến hồ đồ nhưng cũng khó làm ra những chuyện sai lầm. Đúng là Lan Ngọc luôn âm thầm che giấu âm mưu của mình ở khắp nơi. Trước mắt, những lời này của Lan Ngọc và sự trầm mặc của Nguyên Du không cho phép nàng tiếp tục nói thêm. Bằng không nhất định sẽ phá hỏng kế hoạch của Nguyên Kỳ. Nàng nghiêng đầu nhìn Nguyên Kỳ bên cạnh, ánh mắt hần vắn nhu hòa nhìn nàng, rõ ràng lộ vẻ sủng nịch hài lòng, cũng để cho nàng biết nàng không cần phải lo lắng thêm. Trong lòng nàng ấm áp vô hạn, được cùng người yêu đối mặt với mọi gian nan, cho dù con đường phía trước có chông gai hơn nhưng vẫn ngợp đầy ánh mặt trời.

“Cơ thể phụ hoàng vốn không tốt, cũng nên nghỉ ngơi nhiều hơn, cũng đến giờ ngự y vào thăm bệnh rồi, chớ để trễ ảnh hưởng đến bệnh tình của phụ hoàng. Những lời nhi thần vừa nói khi nãy chỉ là nhất thời sinh nông nổi, mong rằng không ảnh hưởng đến tình phụ tử giữa chúng ta.” Thái độ Nguyên Kỳ có chút không rõ ràng nói, chỉ hòa thuận nhìn sang Lan Ngọc một lần nữa: “Những lời hôm nay e là không nên để người thứ tư biết được, có đúng không Đại hoàng tử?”

Lan Ngọc chống lại đôi mắt đầy ý cười của Nguyên Kỳ, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, Nguyên Kỳ rốt cục đã biết được gì? Trên mặt hần vắn duy trì sự bình tĩnh, trả lời: “Thái tử nói chí phải.”

Nguyên Du nhìn nụ cười trên mặt Nguyên Kỳ có chút chói mắt, bởi vì hần từng nhìn thấy nụ cười này trên mặt Nam Cung Thanh Liên, lúc trước hần cũng từng lơ đãng, thậm chí nhiều năm qua chưa từng nghĩ tới nụ cười của Nam Cung Thanh Liên, song giờ phút này đột nhiên nghĩ đến mới chợt nhận ra hể Nam Cung Thanh Liên mở miệng cười thì vạn vật trên thế gian đều bị lu mờ. Đến khi hần ý thức được bản thân đang thất thần khi nghĩ đến Nam Cung Thanh Liên, đồng thời cũng là lần duy nhất không sinh tồn hận

ý khi nghĩ đến con người này, không khỏi tự mắng mủ ‘con của tiện nhân mãi vẫn là tiện nhân’! Chỉ một nụ cười đã có thể mê hoặc tâm trí, khiến hăn dần mất đi sự phản hận! Hừ, vọng tưởng! Hăn không thể không đòi lại công bằng cho cái chết của Lan Mị Nương, nhất định hăn phải báo thù cho Lan Mị Nương mới được!

“Phụ hoàng, trong phủ nhi thần vẫn còn việc quan trọng cần xử lý, xin được cáo lui trước.” Nguyên Kỳ hoàn toàn nhận thức được ánh mắt vừa rồi của Nguyên Du, khép hờ con mắt tối đen, nói.

Nguyên Du cũng không muốn quản Nguyên Kỳ nữa, hơn nữa mục đích hôm nay triệu kiến Nguyên Kỳ cũng không thành, trong lòng càng thêm phản hận, nên tùy ý phẩy tay.

Lúc Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca ra đến trước cửa, đột nhiên Nguyên Du lại nghĩ ra điều gì đó, vội nhếch khóe môi nhìn bóng lưng Mộ Dung Ca mà cười lạnh: “Thái tử đừng quên, tuy Mộ Dung Ca có xướng binh khí trong tay, song vẫn không thể trở thành chính phi. Mấy ngày nữa trăm sẽ cho Ngọc Nhi thay người tuyển thêm vài cơ thiếp.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Lại chuyện tặng người? Không ngờ Nguyên Du còn có nhã hứng này! Mới vừa rơi vào thế hạ phong đã muốn đoạt lại thế chủ động? Lại còn cho phép Lan Ngọc đích thân chọn cho Nguyên Kỳ! Nếu có thời gian rảnh như vậy sao không tự mình đi suy nghĩ đầu cua tai nheo cơ sự năm xưa! Chẳng lẽ hãn chưa từng hoài nghi qua cái chết của Lan Mị Nương có thật như vẻ bề ngoài??

Song những năm gần đây Nguyên Kỳ không ngừng tìm kiếm chứng cứ vẫn cứ nhẫn nại chờ đợi, chỉ để Nguyên Du phải chịu sự đau khổ dày vò và khiến Lan Ngọc không còn chốn dung thân. Bằng không, nhất định trong hôm nay, nhân lúc Nguyên Du hận ý ngập trời nói ra sự hồ đồ của hãn năm đó, nói ra hãn đã từng tàn nhẫn hại chết Nam Cung Thanh Liên, đệ nhất mỹ nhân lương thiện đã đặt trái tim ở lầm chỗ!

Nàng nhẫn nại nổi đau đớn và chút hận ý trong lòng. Bây giờ nàng tuyệt đối không được phép phản bác, bằng không sẽ để Nguyên Du và Lan Ngọc có cơ hội, ghép cho nàng một tội ghen tị và dụ dỗ? Nói thật, có ghen tị thì đã sao, đâu phải Nguyên Kỳ không biết! Dụ dỗ thì sao nào? Không phải Nguyên Kỳ vô cùng yêu thích gò má đỏ bừng do ngượng ngùng của nàng sao? Chỉ cần Nguyên Kỳ thích thì bọn họ làm được gì?

Lan Ngọc tinh tế quan sát Mộ Dung Ca, thấy nàng không chút phản ứng, vẫn yên tĩnh chờ Nguyên Kỳ đáp lại, ánh mắt khẽ nhúc nhích, không lẽ Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca tâm ý tương thông sao?

Nguyên Du thì âm thầm cười lạnh, muốn trọn lòng đẹp ý sao? Hay là nên tranh thủ mượn có thu hồi xương binh khí của Mộ Dung Ca? Hãn muốn

trong phủ thái tử đầy rẫy nữ tử để Mộ Dung Ca sinh lòng đổ kỵ mà bị truất bỏ

Nguyên Kỳ chậm rãi xoay người lại, quan sát ánh mắt đầy hận ý của Nguyên Du, sang sảng nói: “Nhi thần tạ phụ hoàng quan tâm. Bây giờ quốc sự bận rộn, thế cục trong thiên hạ thay đổi mỗi ngày, sao bây giờ nhi thần có thể tham luyến sắc đẹp? Huống hồ đã có Đại hoàng tử ngày đêm tận hiếu với phụ hoàng, nào dám để Đại hoàng tử vì nhi thần mà mất thời gian đi tuyển chọn mỹ nhân? Quan trọng hơn là, đến này Đại hoàng tử vẫn chưa lập gia đình, bên người không có một người ưng ý chăm sóc. Chi bằng để nhi thần và Mộ Dung Trắc phi phí chút tâm tư, tìm cho Đại hoàng tử một nữ tử xứng đôi vừa lứa, cũng tiện để phụ hoàng an tâm?”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca biết là đã đến cơ hội của mình, nàng xoay người khom lưng hành lễ với Lan Ngọc, tươi cười xán lạn như hoa vừa nở, “Được Đại hoàng tử không ghét bỏ, thiếp nhất định sẽ tận tâm vì Đại hoàng tử tìm người bạn đời tri kỷ.”

Tiếp đó, Nguyên Kỳ khoác vai Mộ Dung Ca, lời nói mềm nhẹ như cơn gió thoảng qua khuôn mặt nàng, “Xem ra mấy ngày nay nàng phải tích cực một chút rồi.”

“Vì Đại hoàng tử và thái tử giải âu lo, thiếp vui mừng vô hạn.” Mộ Dung Ca thâm tình vô hạn ngẩng đầu nhìn hân, dịu dàng trả lời.

Chỉ trong hai ba câu nói không cho Lan Ngọc và Nguyên Du có cơ hội mở miệng đã quyết định luôn việc lựa chọn phi tử cho Lan Ngọc.

Nguyên Du còn định mở miệng cự tuyệt, Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đã đẩy cửa rời đi.

“Không ngờ Mộ Dung Ca lại xảo trá như vậy! Mà đáng nói là Nguyên Kỳ sủng ái nàng ta như thế. Ngọc Nhi, việc lựa chọn nữ nhân cho Nguyên Kỳ không thể kéo dài, được thì trong hai ngày nay con hãy cố đi lựa chọn

nữ tử dâng đến phủ thái tử đi! Về phần tuyển phi cho con, trăm nhất định không để bọn họ qua loa đưa người đến chỗ con đâu, con hoàn toàn có quyền tự quyết định trong chuyện này.” Nguyên Du oán hận nhìn cánh cửa được khép lại, lạnh giọng nói. Xem ra càng lúc Nguyên Kỳ càng không đặt hân trong mắt rồi!

Lan Ngọc nheo mắt nhìn Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca biến mất trước cửa, đáy mắt lộ ám quang, hắn không chút để ý cười nói với Nguyên Du: “Nếu thái tử đã phí tâm tư vì nhi thần tuyển phi, hiển nhiên nhi thần không thể từ chối. Phụ hoàng không nên vì việc này mà lao lực.”

Nguyên Du kinh ngạc, “Ngọc Nhi? Ý của con là...” Những năm gần đây Lan Ngọc chưa từng muốn cưới vợ, sao bây giờ lại dễ dàng để Nguyên Kỳ tuyển vợ cho mình chứ?

“Thái tử và Mộ Dung Trắc phi ân ái như vậy thật khiến nhi thần hâm mộ vô cùng. Nhưng nhi thần cũng muốn xem thử, nếu trong phủ thái tử xuất hiện một nữ tử mà Nguyên Kỳ không thể quên được, liệu bọn họ có còn lạnh nhạt ứng đối hay không?” Lan Ngọc thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nhìn Nguyên Du, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không?

“Ngọc Nhi, con muốn làm gì? Nữ tử đó là ai?” Nguyên Du thắc mắc hỏi, theo như hắn biết những năm gần đây, nữ tử có thể khiến Nguyên Kỳ coi trọng như vậy chỉ có mỗi Mộ Dung Ca, chứ chưa từng được nghe Nguyên Kỳ còn có tâm tư với một nữ tử nào khác cả.

Ánh mắt Lan Ngọc hơi lóe lên, thật ra hắn cũng không muốn dùng đến chiêu thức này, hắn chỉ định để phút cuối cùng, lúc không còn kế sách ứng phó mới để cho nữ tử đó hiện thân. Song hiện tại nhìn ra, để thử tình cảm của Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca thì chỉ còn cách để cô gái đó xuất hiện trước mặt Nguyên Kỳ một lần.

“Xin phụ hoàng yên tâm. Trong lòng nhi thần tự có định đoạt.” Lan Ngọc trầm giọng đáp.

Nguyên Du gật đầu, trong lòng có chút nghi hoặc, không sao cứ có cảm giác càng ngày Ngọc Nhi càng có nhiều chuyện giấu giếm mình thì phải?

...

Trên đường rời khỏi cung, Mộ Dung Ca nhìn xung quanh, thấy không còn ai đi theo mới khẽ nói với Nguyên Kỳ: “Chắc hẳn hoàng thượng sẽ không buông tay, nhất định trong một hai ngày sẽ có rất nhiều mỹ nữ được đưa vào phủ thái tử.” Tuy nàng biết trong lòng hắc tuyệt đối sẽ không có một nữ tử nào khác, chỉ là khi nghĩ đến khung cảnh các cô gái xinh đẹp vây quanh hắc, trong lòng vẫn có chút không thoải mái được.

Nguyên Kỳ cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia cùng cánh môi anh đào hơi nhướn lên, trái tim đóng băng ban nãy lập tức tiêu tan, cười nói: “Nàng ghen sao?”

Mộ Dung Ca khẽ cắn môi, dưới ánh mắt có chút bờ cợt của hắc, nàng không chút che giấu gật đầu, “Dù sao cảnh này thiệp cũng không thoải mái lắm.” Hừ, đám con gái nhào vào tranh sủng với người đàn ông của nàng, nàng sao có thể rộng lượng mà chấp nhận chứ?

Hắc khẽ cười nghịch mũi nàng, “Bản cung rất thích bộ dạng keo kiệt của nàng lúc này, thật sự rất đáng yêu. Nếu hắc mang nữ tử tới, cho phép nàng tùy ý xử trí.”

“Ừc? Nếu là những mỹ nhân xinh đẹp, diễm đạm đáng yêu, thái tử nữ sao?” Đuôi lông mày Mộ Dung Ca hơi nẩy lên, khẽ cười hỏi lại.

“Nếu như bán vào thanh lâu chắc cũng kiếm được chút ngân lượng. Nàng luôn thích tiền nên hai ngày này hãy thả hương khấn vái những người mà bọn họ đưa đến đều là mỹ nhân nhất đẳng đi.” Nguyên Kỳ thấy

chóp mũi nàng ra khá nhiều mồ hôi nên dùng khăn gấm đen lau đi giúp nàng, bên cạnh đó cũng dịu dàng nói.

Nghe vậy, nụ cười của nàng tựa hồ có thể kéo đến ngang tai, “Thái tử thật không biết thương hoa tiếc ngọc, thanh lâu sao là chỗ hợp với đám nữ tử này chứ?” Dứt lời, nàng lại cảm thấy có chút không đúng, tại sao trong mắt hãn nàng lại thích tiền đến vậy chứ?

“Chỉ cần thương hương tiếc ngọc mỗi nàng là đủ rồi.” Nguyên Kỳ khẽ cười rồi lắc đầu, không phải nàng chờ nghe những lời này sao? Trong lòng càng lo lắng thêm, cô gái này của hãn là như vậy, có đôi lúc lạnh nhạt như mây trôi hờ hững trên trời, đôi khi lại thanh nhã như hoa sen trong giếng ngọc, cũng có những lúc xinh đẹp đáng yêu, có khi lại tính toán chi li vô cùng, đôi lúc chỉ cần đùa giỡn một chút cũng đủ để hãn nhìn thấu được lòng dạ hẹp hòi.

Trên đời này... cũng chỉ có mỗi nàng được như vậy.

...

Tề quốc, trong hoàng cung.

Mấy ngày qua, không khí trong Tề quốc nặng nề không tả xiết. Đặc biệt là hoàng cung. Cung biến cách đây đã hai tháng hơn, bây giờ lại phải đối mặt với một nguy cơ khác.

Quân đội của Lương quốc đã khởi hành hành, ít ngày nữa nhất định sẽ đến biên giới Tề quốc.

Đã nhiều ngày, Triệu Tử Tận tựa hồ không chút vội vàng, vẫn chịch lạnh nhạt thong dong. Như cũ mỗi ngày đều ở trong của của Trà phi, mỹ nhân chỉ ngăn ngừ mấy ngày đã được tấn phong khiến hậu cung phi tần đều bắt đầu oán hận.

Văn võ bá quan trong triều đều than thở, tân hoàng này thật sự không bằng tiên hoàng a! Tân hoàng này tuyệt nhiên không phải bậc minh quân

“Hoàng thượng ơi, mấy ngày nay trong cung đều nói là thiếp dụ dỗ hoàng thượng, khiến ngài trễ nãi việc quốc gia đại sự. Thiếp tuyệt đối gánh không nổi tai tiếng này, thỉnh hoàng thượng hãy lấy quốc gia đại sự làm chính.” Trà phi quỳ dưới đất, trầm giọng nói.

Triệu Tử Tận ngồi trên giường nhìn xuống, ánh mắt vô tình nhìn lướt qua dung nhan diễm lệ của Trà phi, giọng nói không chút cảm xúc: “Trẫm sủng người không đồng nghĩa người có quyền tham chính! Chớ lấn lướt quá phận, cứ tận tâm hầu hạ trẫm là được.”

Nghe vậy, Trà phi khẽ run lên, không dám nói gì thêm, vội vàng gỡ bỏ váy áo trên người lộ ra những đường cong trần trụi xinh đẹp mê người trước mặt Triệu Tử Tận, mị nhả như tơ nói: “Thiếp nhất định tận tâm hầu hạ hoàng thượng.”

Lúc nhìn thấy cơ thể trần truồng của nàng, Triệu Tử Tận chỉ cảm thấy chán ghét, nếu là nam nhân khác mà nói, nhất định lý trí sẽ bị mê hoặc.

Nhưng khuôn mặt hắc luôn muốn quên đi lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, cô gái đó, đến sau cùng vẫn sẽ không còn cơ hội gặp lại nàng sao? Nếu có một ngày hắc phải đứng trước bờ sinh tử, liệu nàng có còn bất chấp tất cả để cứu hắc?

Khóe mắt hắc hơi chút đi, nhìn nhìn Trà phi, cố gắng nén xuống cảm giác ghê tởm trong yết hầu, lạnh giọng quát: “Lui ra ngay!”

Trà phi sửng sốt, chỉ mấy ngày nàng đã học xong khả năng quan sát thánh ý, không dám hỏi thêm lý do, vội vàng mặc quần áo rời đi.

Đợi sau khi Trà phi rời đi rồi Triệu Tử Tận mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm một tháng nữa tuyết sẽ rơi. Cho dù binh lính của Lương quốc

dừng mãi đến đâu e cũng không dễ dàng chống lại được thời tiết lạnh lẽo tàn khốc ở đây

...

Hơn một canh giờ sau, rốt cục cũng về tới phủ thái tử.

Vừa xuống xe ngựa.

Lúc Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ định vào phủ liền bắt gặp hai nữ tử ăn mặc thiếu vải đang vội vàng chạy đến.

Mộ Dung Ca nhìn nhìn hai cô gái đó, một trong số đó chính là Lâm Thiện Nhã. Không ngờ chỉ mấy tháng không gặp mà nàng ta vẫn không thay đổi gì, chỉ là trên khuôn mặt thiên hương quốc sắc kia đã chiếm nhiễm chút ít hương vị phong trần, nàng ta đến phủ thái tử làm gì nhỉ?

Lại dời mắt nhìn về phía nữ tử bên cạnh Lâm Thiện Nhã, cô ta vẫn rất gầy, da thịt hơi ố vàng, hẳn là đã nhiều ngày không được ăn uống đầy đủ. Chẳng qua khuôn mặt và hình dáng này có chút quen thuộc, nhất định đã từng gặp qua, nhưng nàng nhớ không ra là ai? Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nàng thật sự nhận không ra.

“Thiếp Lâm Thiện Nhã tham kiến thái tử.” Lâm Thiện Nhã nhìn thấy Nguyên Kỳ thì vui mừng không kìm, lập tức quỳ xuống. Nàng nhất định phải nắm bắt cơ hội lần này!

Mặt khác, nữ tử còn lại quỳ xuống phía sau Lâm Thiện Nhã, cũng lặng lẽ đánh giá Mộ Dung Ca, không ngờ chỉ vài năm không gặp mà cuộc sống của Mộ Dung Ca được tốt như vậy! Còn nàng thì phải trải qua cuộc sống nghèo hèn thiếu thốn, vận mệnh thật không công bằng! Nàng thu hồi ánh mắt, chạy vội tới hành lễ với Nguyên Kỳ: “Thiếp Phi Tuyết tham kiến thái tử.”

Phi Tuyết? Mộ Dung Ca nheo hai mắt nhìn Phi Tuyết, khó trách lại thấy có nét quen quen, lúc còn ở phủ Khánh vương, cũng gặp qua cô ta vài lần. Chỉ là Phi Tuyết không giống với Như Băng, Phi Tuyết luôn tìm cách làm khó nàng. Chẳng qua khi nàng nhìn Lâm Thiện Nhã, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, hai người họ đến đây cùng nhau muốn làm gì đây?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Phi Tuyết cùng Lâm Thiện Nhã người mang một tâm tư riêng nhìn về người có thể sẽ thay đổi vận mệnh của bọn họ, Nguyên Kỳ. Vài năm không gặp, Nguyên Kỳ trước sau vẫn tuấn mỹ vô địch thủ, khó có nam tử nào trong thiên hạ này bì được với hắn. Mà có Mộ Dung Ca đứng bên cạnh càng khiến các nàng cảm thấy vô cùng bình thường. Một nam tử tôn quý như Nguyên Kỳ sao có thể ở cùng với Mộ Dung Ca chứ? Đây là mảng chung duy nhất trong suy nghĩ của họ.

Mộ Dung Ca không cần xem nhiều, lúc nhìn thấy Lâm Thiện Nhã ít nhiều cũng có thể đoán được Lâm Thiện Nhã đang muốn làm gì, chẳng qua, điều khác thường chính là Phi Tuyết và Lâm Thiện Nhã cùng đến đây có việc gì thôi? Trong lòng không khỏi cười lạnh, nhất định là không có chuyện gì tốt rồi. Một khi đã vậy, nàng cứ xem xem hai người đang muốn diễn trò gì!

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử cao lớn bên cạnh, từ góc độ này nhìn sang ngũ quan của hắn cực kỳ rõ ràng, cặp mắt luôn khiến mọi người nhìn không thấu bây giờ đang phủ một tầng sương mờ, lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ trên nền đất.

Đợi mãi không thấy Nguyên Kỳ đáp lại, Lâm Thiện Nhã cùng Phi Tuyết chỉ còn cách quỳ im trên nền đất, đánh bạo lên ngẩng đầu nhìn nhìn Nguyên Kỳ.

Lâm Thiện Nhã vẫn một thái độ điềm đạm đáng yêu, thân mình hơi run lên, nam tử trước mặt bây giờ đã trở thành người duy nhất mà nàng có thể dựa vào, cho dù phải trả giá như nào nàng cũng phải làm cho hắn cứu nàng.

Trong mắt Phi Tuyết chỉ toàn sự đổ kỵ, Nguyên Kỳ thân là Hạ quốc thái tử quyền khuynh thiên hạ, chỉ bằng thân phận này đã không nam tử nào trên thế gian này sánh được, dung nhan tuấn mỹ đó thật chói mắt. Lại nhìn Mộ Dung Ca, tuy một thân quần áo thanh nhã đơn giản nhưng chất liệu hoàn toàn là hàng thượng đẳng, hiếm khi có người nào được mặc nổi loại quần áo này. Không ngờ chỉ có vài năm mà Mộ Dung Ca đã có thành tựu này! So với bản thân đúng là khác nhau một trời một vực.

“Thái tử, thiếp chờ ở đây đã lâu, thầm nghĩ nên từ chính miệng mình báo cho thái tử biết chân tướng sự việc, để thái tử không bị lừa gạt! Thỉnh thái tử hãy cho thiếp một cơ hội.” Lâm Thiện Nhã chờ không kịp Nguyên Kỳ mở miệng hỏi, lập tức chủ động lên tiếng. Trong lòng thầm oán hận, nhất định Mộ Dung Ca đã mị đi tâm hồn của thái tử, bây giờ ánh mắt thái tử nhìn nàng càng lạnh như băng, phần nào ôn hòa năm nào cũng mất đi?

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, trong mắt lóe qua một tia sáng lạnh.

Mộ Dung Ca thầm nghĩ: ‘chân tướng’? Lâm Thiện Nhã muốn cho Nguyên Kỳ biết chân tướng gì chứ?

“Lúc trước thiếp là ca cơ trong phủ Khánh vương, lời của Lâm Thiện Nhã đều là sự thật. Thỉnh thái tử chờ để bị che mờ hai mắt.” Phi Tuyết nhận được ánh mắt của Lâm Thiện Nhã, lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy, mắt quang Mộ Dung Ca chợt lóe lên, Lâm Thiện Nhã dẫn theo Phi Tuyết đến đây nói những câu này hoàn toàn nhằm cả vào nàng. Hai người họ rơi vào hoàn cảnh bây giờ mà vẫn chưa hết hy vọng, lá gan lại càng lúc càng lớn!

“Sao?” Nguyên Kỳ nhếch miệng cười.

Lâm Thiện Nhã thấy Nguyên Kỳ lộ chút ý cười, trong lòng muôn hoa đua nở, vốn dĩ còn cho rằng ý nguyện sẽ rất xa vời, song hiện giờ nàng cảm

thấy hết thấy đều vô cùng tốt đẹp. Thậm chí, khoảng cách nàng muốn đạt được ngày càng gần. Nàng nhìn lướt qua Mộ Dung Ca vẫn vô cùng bình tĩnh, lạnh nhạt thong dong đứng đó. Cứ chờ xem, một khi chân tướng được vạch trần, liệu cô nàng còn vững vàng như Thái Sơn không?

“Quả thực Mộ Dung Trắc phi không còn là thân xử nữ, ngày đó thái tử đã bị nàng ta lừa bịp. Từng câu từng chữ của thiếp đều là sự thật, mà bản thân thiếp vẫn lưu giữ phần tình cảm với thái tử, hiển nhiên không muốn thái tử tiếp tục bị lừa bịp.” Lâm Thiện Nhã cười lạnh nhìn Mộ Dung Ca, vô cùng đắc ý, bên cạnh đó lại dùng những lời nói vô cùng tha thiết nói với Nguyên Kỳ.

Nhưng mà, nàng cũng không phải ngu dốt, giọng nói vô cùng nhỏ, dù sao để người đi lại nghe được và nghị luận lên thì dám nàng sẽ mất nhiều hơn được.

Phi Tuyết vội vàng gật đầu, trước đó đã âm thầm chuẩn bị rất tốt kịch bản, vội vàng nói: “Lời của Lâm Thiện Nhã thật không sai, năm đó lúc còn ở phủ Khánh vương, Mộ Dung Trắc phi không được sủng ái. Vì có thể tiến chiếm được sự sủng ái này nàng đã sớm dùng rượu khiến Khánh vương bị say để dành được tình cảm của Khánh vương. Chỉ đáng tiếc, dù Mộ Dung Trắc phi nhọc lòng cũng chỉ nhận được một đêm ân sủng mà thôi. Cho nên, lúc thiếp được biết lúc hầu hạ thái tử, Mộ Dung Trắc phi vẫn là tấm thân xử nữ thì kinh ngạc không thôi.”

“Bởi vậy mới thấy được Mộ Dung Trắc phi rất giỏi thuật dụ dỗ, có thể lấy giả đánh tráo hòng qua mắt thái tử.” Lâm Thiện Nhã lập tức nói, chỉ sợ Mộ Dung Ca có dịp chen vào.

Các nàng đều biết được, sở dĩ Mộ Dung Ca vẫn im lặng không phản bác là muốn chờ các nàng nhổ sạch mớ nước bẩn ra ngoài, để xem kịch bản được dàn dựng tới đâu.

Nụ cười lạnh bên miệng Mộ Dung Ca càng lúc càng sâu, các nàng người ca kẻ xướng hoàn toàn không đặt nằng vào trong mắt!

“Phi Tuyết, chỉ vài năm không gặp không ngờ người thay đổi nhiều như vậy. Năm đó còn ở phủ Khánh vương, người cũng có thể xem như một ngôi sao nhỏ có thể chú ý được trong đám ca cơ, bây giờ nhìn người quả là không bằng được một góc quang cảnh thời trước?” Mộ Dung Ca hơi uốn nhẹ lưng, cúi đầu nhìn chằm chằm Phi Tuyết, cười hỏi.

Cũng đoán trước có chút không giống như trong tưởng tượng, Nguyên Kỳ không chút giận dữ muốn giết Mộ Dung Ca, mà bản thân Mộ Dung Ca cũng không chút kinh sợ. Lâm Thiện Nhã gắt gao chau mày lại.

Phi Tuyết và Mộ Dung Ca vốn rất ít tiếp xúc, nếu nói là có gặp nhau thì cũng chỉ ở phủ Khánh vương. Trong ấn tượng của Phi Tuyết, Mộ Dung Ca vẫn là một cô gái vô cùng dễ ỨC HIẾP. Cho nên, khi Mộ Dung Ca nói ra những lời này, Phi Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi: “Dù có thay đổi thế nào cũng không bằng Mộ Dung Trắc phi, bây giờ Mộ Dung Trắc phi thân phận tôn quý, có thể sẽ được hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời không hết, chỉ là bây giờ khi chân tướng bị vạch trần rồi thì... người chỉ còn chờ vào địa ngục mà thôi.”

Vốn dĩ ban đầu Phi Tuyết cũng không thù hận gì với Mộ Dung Ca, nếu có cũng chỉ là sự đố kỵ, nhưng khi nàng chân chính nhìn thấy Mộ Dung Ca lúc này, rất khó có thể nén được sự hận thù. Dựa vào điều gì mà Mộ Dung Ca được nhảy càn, có được sinh vinh hiển còn nàng thì càng lúc càng nghèo khổ? Mà những lời nàng vừa nói ra, cho dù là giả đi nữa nhưng qua miệng nàng nhất định cũng phải biến thành sự thật.

Mộ Dung Ca không giận mà chỉ cười, lại ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, bắt gặp ánh mắt hắn đang sùng nịch tươi cười nhìn nàng, nàng cười nói: “Thái tử, vở kịch này các nàng diễn tẽ quá, trăm ngàn kẻ hở như vậy mà vẫn can đảm trình diễn trước cửa phủ thái tử.”

Nguyên Kỳ cười khẽ lắc đầu, nữ tử này thật nghịch ngợm quá, biết được những người tới lui trước phủ thái tử ngày càng chú ý đến có việc xảy ra liền đẩy khéo vấn đề sang cho hần giải quyết. Một khi đã vậy, dựa vào tính cách của nàng, cứ để nàng ở trước mặt mọi người sắm một vai tiểu nữ tử đáng thương bị người khác vu oan vậy.

Mộ Dung Ca tựa đầu thấp gần ngực, thở dài một hơi thật sâu: “Phi Tuyết, người còn sống sót trong phủ Khánh vương đâu phải chỉ mình người. Người ăn nói bừa bãi như vậy liệu có nghĩ đến hậu quả? Lâm Thiện Nhã à, vài năm trước người nghĩ đủ mọi cách để hại ta, song đến giờ ta vẫn chưa từng muốn đuổi cùng giết tận người, chỉ là hôm nay người lại dùng thủ đoạn ghê tởm như vậy để đối đãi với sự bao dung của ta! Cũng may thái tử lòng luôn sáng như gương soi, bằng không nhất định các người sẽ rất dễ đổi trắng thay đen sự thật?”

“Lâm Thiện Nhã, Phi Tuyết, bản cung cho các người cơ hội một lần nữa nói ra sự thật. Nếu còn tiếp tục ăn nói bừa bãi thì chờ sung quân đi.” Ánh mắt Nguyên Kỳ lạnh như băng lướt qua Lâm Thiện Nhã, giọng lạnh đến cực điểm.

Lâm Thiện Nhã không dám tin, “Thái tử, ngài tin tưởng cô ta như vậy sao?” Cho dù có người làm chứng, hần cũng không chút nghi ngờ Mộ Dung Ca sao? Lại muốn đem nàng đi sung quân?

Nữ tử mà phải sung quân sẽ trở thành quân kỹ, sống không bằng chết. Sắc mặt Phi Tuyết tái nhợt cắn chặt hàm răng không dám buông lỏng.

Người tới lui bắt đầu chỉ trỏ, nhưng đại đa số đều vô cùng kính trọng Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, cho nên ánh mắt của họ chỉ tập trung chỉ trích Lâm Thiện Nhã cùng Phi Tuyết bịa đặt.

Thật ra đối phó với Lâm Thiện Nhã và Phi Tuyết thật sự không cần tốn nhiều công sức, huống chi các nàng bây giờ đã rơi vào tình huống này, các

nàng muốn phá hỏng thanh danh của nàng nào phải chuyện dễ dàng như vậy.

Tính nhẫn nại của nàng thì cao hơn họ rất nhiều, chỉ là bản thân không muốn chịu miệng người chỉ trích, đồng thời cũng muốn triệt để một lần xử gọn hai người, bằng không cứ lâu lâu phải thấy các nàng ẩn hiện tìm cách hại mình. Xem ra chỉ có thể độc ác với các nàng một chút.

“Lôi đi.” Đuôi lông mày Nguyên Kỳ khẽ nhúc nhích, lạnh giọng mệnh lệnh.

Thủ vệ trước cửa phủ lập tức tiến lên khống chế Lâm Thiện Nhã và Phi Tuyết chuẩn bị lôi đi.

Lâm Thiện Nhã và Phi Tuyết đều hoảng hốt! Nguyên Kỳ đúng là con người nói được là làm được. Một lần cơ hội đúng là sẽ chỉ có một lần cơ hội!

Để bảo vệ thanh danh của Mộ Dung Ca, thế nhưng không muốn để hai nàng một con đường sống!

Người người xung quanh chỉ trích liên tục, “Thường ngày Mộ Dung Trắc phi luôn ôn hòa đối xử với mọi người, lại còn rất được thái tử sủng ái. Hai tên tiện nữ tử dám đi nói xấu Mộ Dung Trắc phi, thật đáng chết mà!”

Mộ Dung Ca từ từ ngẩng đầu lên, thần sắc thanh lãnh nhìn Lâm Thiện Nhã và Phi Tuyết đang bị trói lại.

Bản thân Phi Tuyết chỉ muốn ngày tháng qua tốt hơn một chút, không ngờ một ngày tốt lành còn chưa được nếm trải lại phải rơi vào cảnh sung quân làm quân kỹ! Nàng sao chịu nổi chứ, lập tức to tiếng nói: “Đúng là thiếp đã vu tội cho Mộ Dung Trắc phi, những lời khi nãy chỉ là dối trá vô căn cứ thôi! Không ngờ Lâm Thiện Nhã lại tin, còn muốn đến tìm thái tử. Thiếp đã biết lỗi rồi, thỉnh thái tử tha cho thiếp.” Lần đó vừa gặp mặt Lâm

Thiện Nhã, có nhắc đến Mộ Dung Ca, nàng cũng chỉ thuận miệng nói bậy, chủ yếu muốn kiếm chút bạc lẻ, không ngờ bây giờ Mộ Dung Ca khó đối phó như vậy.

Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ định bước vào phủ, liền nghe thấy một loạt tiếng la ó thất thanh, mới quay đầu nhìn hai người họ.

Lâm Thiện Nhã không dám tin, Phi Tuyết dám lừa nàng! Khiến nàng còn ảo tưởng mình sẽ được cứu thoát khỏi cảnh sống địa ngục, đồng thời khiến Mộ Dung Ca phải rơi vào chốn vạn kiếp bất phục, lại không nghĩ rằng hết thảy chỉ là Phi Tuyết nói xằng nói bậy! Nàng đúng là ngu xuẩn, trong lời nói của Phi Tuyết có rất nhiều kẻ hở, nàng vừa nghe đã lập tức nhận định Mộ Dung Ca là thân tàn hoa bại liễu, chỉ là đi mê hoặc Nguyên Kỳ!

Nhìn hai người cùng tiến vào phủ một cách hài hòa cân xứng, ngực nàng đau như bị một cây búa lớn giáng thẳng vào, một miệng đầy những máu tanh.

Phi Tuyết vẫn còn nói thêm: “Chuyện này thật ra cũng không liên quan đến ta, đều là do Lâm Thiện Nhã, là cô ta muốn hại Mộ Dung Trắc phi!”

Mộ Dung Ca khẽ giãn mày.

Lâm Thiện Nhã rất có khí tiết, dù bị Phi Tuyết vạch trần tâm tư cũng không lên tiếng thề thốt phủ nhận. Ngược lại chăm chăm nhìn vào Mộ Dung Ca, chờ đến khi Mộ Dung Ca nhìn mình, nàng mới mở miệng nói: “Đúng là ta nhìn không quen một mắt người có thân phận hèn mọn mà bây giờ cũng hưởng được tôn quý như vậy! Nhịn không được thấy người đoạt đi sự sủng ái của thái tử. Rõ ràng hết thảy người đều không bằng ta, vì sao ta một lần rồi một lần phải thua trong tay người? Rốt cục là vì sao? Nếu như không có người, bây giờ ta vẫn là người được thiên hạ ngưỡng vọng, Thiện Nhã công chúa, cũng là Hạ quốc thái tử phi, ngày sau có thể mẫu nghi thiên hạ. Nhưng hôm nay ta lại rơi vào kết cục này!”

Mỗi một câu chuyện vẫn đều chứa sự không cam lòng và oán hận trong lòng nàng bấy lâu, hiện tại nàng không cần che giấu triển lộ trước mắt mọi người.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Tinh thần Lâm Thiện Nhã không còn nữa, trong một khắc mọi tín niệm khiến nàng cố gắng chống đỡ cuộc sống này đã vỡ tan.

Nàng biết rõ bản thân đã dơ bẩn đến mức nào, biết rõ một lời của Phi tuyết thật sự không đáng tin. Nhưng sau khi trải qua nhiều như vậy, nàng ép buộc bản thân phải đi tin, bởi vì đây chính là hy vọng duy nhất để nàng tiếp tục duy trì.

Nàng không nhìn được tự mĩa mai mình, nghĩ đến những gì mình phải trải qua trong những năm gần đây. Từ lúc biết được Phong quốc nhất định sẽ sớm diệt vong trong tay phụ hoàng ngu ngốc của mình, nàng liền ngày đêm nghĩ cách để có thể vĩnh viễn bảo toàn sự vinh hoa phú quý của mình. Mà lúc nàng hao tâm tổn trí để được trở thành thái tử phi của Nguyên Kỳ, nàng luôn tràn ngập tự tin về dung mạo và tài nghệ của bản thân, song lại quên mất rằng trong mắt hắn, sự xinh đẹp không quan trọng. Nói thật, nam nữ trong thiên hạ này có dung mạo ai vượt được qua hắn chứ?

Từ nhỏ tuy nàng nhờ dung mạo mà vang danh thiên hạ, nhưng để nam tử trong thiên hạ này phải phát cuồng vì mình, nàng điên cuồng tập luyện cầm kỳ thi họa, chỉ hy vọng ngày sau có thể thể hiện trước mắt mọi người. Dưới sự dạy bảo của Lâm Khinh Trần, nàng cũng từ từ thu hồi bản tính mạnh mẽ bốc đồng của mình, dần dần trở nên trầm ổn, cũng dần dần học được cách bình tĩnh suy xét một vấn đề, cố gắng không để bản thân xúc động mà làm càn.

Ai có thể biết được đến khi tâm tính nàng trở nên tĩnh lặng được, đồng thời cũng đạt được nguyên vọng gả cho Nguyên Kỳ, nàng đã phải lòng

hắn? Để hắn trở thành tâm ma trong lòng mình? Nàng như vậy mà không chiếm được một chút gì trong tim hắn sao? Nhìn chung, khắp thiên hạ này, có được mấy nữ tử bì được với dung mạo của nàng? Xuất thân? Tài nghệ?

Nhưng hắn lại chỉ cố ý để mắt đến cô gái vô cùng hèn mọn như Mộ Dung Ca. Cũng để cho Mộ Dung Ca phải xuất hiện ở phủ thái tử, để Mộ Dung Ca trở thành tâm ma của nàng. Nàng dần dần trở lại như lúc đầu, dần dần mất đi lý trí và sự tỉnh táo. Một ca cơ bị phế ti tiện như Mộ Dung Ca sao sánh được với nàng chứ?

Sau này, khi rơi vào hoàn cảnh của một ca cơ, ngày ngày giãy dụa trong dâm sắc, bắt đầu nhớ lại quá khứ không khỏi có chút buồn cười. Khó trước lúc trước Lâm Khinh Trần có nói, nàng đã từng tin tưởng vào chính mình chưa? Bây giờ xem ra, nàng quá mức tin tưởng vào bản thân thì đúng hơn. Bằng không sao có thể tự tin cho rằng bản thân thể mạnh hơn Mộ Dung Ca chứ?

Lúc nàng không chịu được như vậy, cứ thế buông thả bản thân, bởi vì nàng sợ, không đủ can đảm tự sát nên mới để bản thân ngày càng lụn bại, đặc biệt sau khi nghe nói Mộ Dung Ca vẫn là tấm thân xử nữ khi ngủ với Nguyên Kỳ! Còn nàng chỉ là một thân tàn hoa bại liễu, lần đầu tiên của nàng bị một gã phú thương ghê tởm đoạt đi. Chút ít lý trí còn sót lại của nàng cũng mất đi, không quan tâm những lời Phi Tuyết nói có thật hay không đã đi tin, chỉ có một hy vọng muốn Mộ Dung Ca cũng dơ bẩn như mình.

Nhưng, từ khi có lời đồn đó hắn và mọi người đều không tin. Đến hôm nay, nàng mới phát hiện, bản thân đích thực kém Mộ Dung Ca rất nhiều!

Nàng nhắm chặt hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, khóe miệng nở ra một nụ cười, vốn dĩ nàng không có dũng khí đi tìm cái chết sau khi mất đi trinh tiết của mình, hiện tại nàng đã có thể tìm cho mình một lý do thích hợp, nếu phải vào quân doanh trở thành quân kỹ chịu nổi thống khổ sống

không bằng chết, chi bằng cứ chết trước mặt Nguyên Kỳ! Có lẽ cũng sẽ khiến hần phải nhớ kỹ khuôn mặt chiếm máu của mình?

Đến cả chết nàng cũng mang một chấp niệm quá sâu. Nụ cười càng lộ rõ chút tự giễu cả một đời của bản thân, từ thiên đường mà bị chìm đắm vào địa ngục, cảm giác không gì tệ hơn được nữa!

Mọi người không ngờ được, trong khi Phi Tuyết đang càn quấy tru tréo không ngừng, Lâm Thiện Nhã vẫn bình tĩnh như vậy. Đột nhiên, trước mắt mọi người lóe qua một tia sáng, đó là ánh sáng kim khí của đao kiếm. Nhắm mắt, trợn mắt, chỉ trong một phút đã thấy một dòng máu đỏ tươi từ điểm tiếp xúc giữa cổ nàng và thanh kiếm đang tuôn ra không ngừng.

Dòng máu đỏ thắm bắn lên người thủ vệ và cả Phi Tuyết bên cạnh.

Máu tươi vẫn còn nóng lắm, Phi Tuyết đưa tay sờ lên, thấy bàn tay nhuộm đỏ mới nhìn qua; Lâm Thiện Nhã đã ngã xuống bên chân mình, nàng lập tức hoảng sợ kêu to, “A...A...”

Mộ Dung Ca nhíu chặt hai hàng lông mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Thiện Nhã hờ hang nằm trong vũng máu. Từ trong lòng nàng thật sự thở dài một hơi, kết cục hôm nay của Lâm Thiện Nhã có phải Lâm Khinh Trần nguyện thấy hay không? Năm đó khi Lâm Khinh Trần bị phế đi khí lực một lúc lâu vẫn không thể khiến Lâm Thiện Nhã suy nghĩ thấu triệt mọi thứ.

“Đáng thương...” Nàng thấp giọng nói. Có lẽ tấm gương của Lâm Thiện Nhã cũng chính là sự bi ai của nữ tử trong thời đại này.

Nguyên Kỳ nghe vậy, cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt tối đen không chút dư quang, chỉ mang một màu đen láy thuần hắc, cũng như cuộc sống của hần cả đời này chỉ có thể nhìn thấy mỗi hai màu trắng và đen. Giờ phút này, trong đôi mắt đó không chút cảm xúc dư thừa, không có lo lắng, chỉ duy có sự quan tâm, hần thật sự quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Nàng thu hồi tầm mắt, không tiếp tục nhìn thi thể chặt vật của Lâm Thiện Nhã, thấp giọng nói: “Người đáng thương tất cũng có chỗ đáng giận.”

“Mộ Dung Trắc phi, cứu ta với! Hãy nể tình ta và người từng ở phủ Khánh vương, hãy để lại chút tình nghĩa mà buông tha cho ta một lần! Cứu ta! Cứu ta đi!” Máu tươi hỗn độn trước mắt khiến sắc mặt Phi Tuyết trở nên vàng vọt, giờ phút này, gương mặt như hoa như ngọc của nàng tái nhợt như tờ giấy trắng, cũng có vài phần dữ tợn.

Nghe tiếng kêu của Phi Tuyết, Mộ Dung Ca chuyển mắt quét nàng một cái rồi quay đầu nói với Nguyên Kỳ: “Lâm Thiện Nhã đã tự sát thì cũng nên hậu táng đi. Về phía Phi Tuyết, ý đồ vu cáo hãm hại sự trong sạch của thiếp, cứ để quan phủ định đoạt chắc được.”

Nàng không có mấy tâm tư đi đối phó với Lâm Thiện Nhã, Phi Tuyết, chuyện tới nước này, quay đầu lại tựa hồ trước mắt là hình ảnh xinh đẹp của Lâm Thiện Nhã, nếu khi đó Lâm Thiện Nhã có thể bảo vệ được trái tim của mình nhất định sẽ không có kết cục ngày hôm nay.

Nguyên Kỳ phát phát tay giao cho thủ vệ giải quyết tàn cục này, rồi khoác vai Mộ Dung Ca từ từ tiến vào phủ thái tử.

Tiếng cửa khép lại nặng nề vô cùng, từ từ khép chặt lại.

Mọi người chỉ biết lắc đầu nhìn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đang bị người lôi đi, năm đó Thiện Nhã công chúa vang danh một phương nay lại có kết cục như vậy, đúng là tạo hóa khéo trêu người.

Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ còn định trở về phòng liền thấy Gia Kiệt vội vàng chạy đến, sắc mặt có chút tự trách, hẩn cúi thấp đầu trầm giọng nói: “Ty chúc nghe nói Lâm Thiện Nhã ở trước phủ va chạm với chủ công và Mộ Dung Trắc phi, nếu không phải vừa vặn có khách quý đến, Gia Kiệt nhất định phải có mặt sẽ không đến trễ. Thỉnh chủ công giáng tội.”

Nguyên Kỳ gật gật đầu, “Không ngại, những gì còn lại cũng để người giải quyết thôi.”

Gia Kiệt lập tức đáp: “Tuân, ty chức lập tức đi xử lý.”

“Khách quý đến ư? Là muốn cầu kiến thái tử sao?” Mộ Dung Ca thắc mắc hỏi Gia Kiệt, khách nào đến gặp Nguyên Kỳ cũng được, hay gặp nàng cũng chẳng sao, cứ để tỳ nữ ở ngoài rót trà hầu hạ một chút là được. Sao phải đích thân Gia Kiệt đi đón tiếp, đến nỗi trễ nãi cả chuyện của Lâm Thiện Nhã?

Gia Kiệt lập tức nhìn Mộ Dung Ca, nét mặt trầm ổn quen thuộc có chút do dự, hần quay đầu nhìn Nguyên Kỳ.

Thấy Gia Kiệt muốn nói lại thôi, ánh mắt Mộ Dung Ca hơi trầm xuống.

Nguyên Kỳ hỏi: “Là ai?” Gia Kiệt làm phụ tá trong phủ thái tử đã lâu, trước giờ vẫn luôn biết chừng mực, nhưng chuyện này cứ muốn nói lại thôi, khách quý này là ai đây?

“Là Nam Cung Dung. Thật ra ty chức cũng không thể xác nhận được thân phận của nữ tử này, chỉ thấy khí độ cô ta khá tôn quý, và còn trình được tín vật nên ty chức cũng bán tín bán nghi.” Gia Kiệt do dự. Thật ra thân phận của Nam Cung Dung cũng không có gì không nói được trước mặt Mộ Dung Trắc phi, nhưng khi Nam Cung Dung vào phủ đã trình tín vật của chủ công, cũng tự xưng năm đó có cảm tình rất tốt với chủ công. Bây giờ Mộ Dung Trắc phi ở trong lòng thái tử rất quan trọng, hẳn tuyệt đối không thể để Mộ Dung Trắc phi dấy lên sự nghi ngờ.

Nam Cung Dung... có quan hệ gì với Nam Cung Thanh Liên nhỉ? Mộ Dung Ca nhìn ánh mắt Nguyên Kỳ tựa hồ có chút kinh ngạc. Nàng thu hồi tầm mắt, âm thầm dự đoán, sao Nam Cung Dung lại chọn thời điểm này xuất hiện? Hơn nữa, nhìn qua thần sắc của Gia Kiệt cũng biết được trước

đây Nam Cung Dung chưa từng đến phủ thái tử. Nếu vậy, sao đột nhiên bây giờ mới xuất hiện?

“Nam Cung Dung là biểu muội của bản cung, truyền nhân còn sót lại của gia tộc Nam Cung. Có điều...” Thần sắc Nguyên Kỳ trở nên lạnh lùng, năm đó, gia tộc Nam Cung dưới cơn giận dữ của Nguyên Du đã bị thảm sát một cách không thương tiếc. Nếu không phải Nam Cung Dung, thì đó nhất định sẽ là một âm mưu.

“Nàng mệt không? Nếu chưa thì cùng bản cung qua chính sảnh một chuyến được không?” Nguyên Kỳ nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng hỏi. Tựa hồ trong lời nói hàm chứa chút khẩn trương, bởi vì khi Mộ Dung Ca nghe nhắc đến ba chữ Nam Cung Dung, bộ dáng khép mắt cực kỳ giống lần đầu tiên gặp mặt, nàng cúi thấp đầu nhìn như rất hèn mọn, nhưng trong lòng lại âm thầm có định đoạt.

Cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay, nàng mỉm cười gật đầu, “Được.” Thật ra hẳn đột nhiên khẩn trương khiến nàng cảm thấy rất ngọt ngào. Song trong sự ngọt ngào này vẫn có chút đau đớn, bởi vì rất ít khi hẳn khẩn trương. Nàng biết những năm qua hẳn chưa từng đặt ai ở trong lòng, thật sự trong lòng hẳn chỉ có thù hận và báo thù.

Phủ thái tử, trong sảnh chính.

Tỳ nữ mới vừa rót trà cho nữ tử đoan trang vừa ngồi xuống, nữ tử đó lập tức bưng lên hộp xong một ngụm, không chút kiên nhẫn nhìn ra cửa mà than thở: “Sao còn chưa thấy thái tử biểu ca?”

Tuy trên mặt nữ tử đó không chút kiên nhẫn, song khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn không bị phá vỡ.

Tỳ nữ kia cười ra tiếng, “Đây là lần thứ mười tiểu thư nói câu này. Hôm nay thái tử công sự bận rộn, lại phải tiến cung, e là phải đợi một lúc lâu đó.

Chi bằng hiện giờ tiểu thư cứ bình lặng phẩm trà trước, nếu không dám sẽ dễ bị đau bụng.”

Khuôn mặt nữ tử đó lập tức đỏ bừng, trợn tròn mắt biện bạch: “Bổn tiểu thư thích uống trà như vậy! Từ từ nhấm nháp chút giọt trà chỉ là những trò dối trá mà bọn văn nhân mặc sĩ thích làm thôi! Bổn tiểu thư có khát mới uống trà, từng chút từng chút nhâm nhi khác gì làm bộ làm tịch? Chỉ càng khiến người ta cảm thấy ghê tởm hơn.”

Tỳ nữ kia hầu hạ trong phủ thái tử nhiều năm, lần đầu tiên được thấy một cô gái hoạt bát không đặt chút lễ nghi phiền phức vào trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ vừa cách ngoài cửa của chính sảnh không xa, nghe thấy tiếng nói chuyện trong đây, nàng khẽ nhướn mày, nghe qua cũng đoán được đây là một nữ tử hoạt bát không câu nệ lễ tiết.

Vừa vào sảnh chính, nàng hướng tới nữ tử ngồi trên ghế đang vui vẻ nhìn ra.

Nàng có chút sửng sốt.

Cô gái này rất đẹp! Thậm chí còn đẹp hơn Lâm Thiện Nhã, có thể sánh ngang được với Kim Lan đây.

Ước chừng hai mươi ba tuổi, da dẻ trắng như tuyết, mặt trái xoan, mi mày đẹp như tranh vẽ. Đầu tiên nàng ta vô cùng vui mừng nhìn Nguyên Kỳ, rồi cười mỉm chi chạy thẳng đến, hai mắt long lanh như hồ nước, hết nhìn Nguyên Kỳ rồi vòng vo một lượt sang Mộ Dung Ca rồi mới dừng lại, chưa thi lễ mà thẳng tắp đánh giá Nguyên Kỳ, đôi đồng tử trắng đen phân định rõ, “Không ngờ đã hai mươi mấy năm không gặp, thái tử ca ca vẫn sắc đẹp đoạt người, khiến Dung nhi tự thấy hổ thẹn! Nhưng mà, dì út trời sinh cũng rất đẹp, thái tử ca ca hiển nhiên sẽ càng tuấn mỹ hơn! Không biết thái tử ca ca có còn nhớ Dung nhi?”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ hơi dao động, năm đó cũng chỉ gặp mặt Nam Cung Dung hai lần, nhưng tuổi còn nhỏ, đến giờ đã không nhớ được bộ dáng của Nam Cung Dung. Cho dù có nhớ đi nữa, qua nhiều năm đã có rất nhiều thay đổi, cũng khó mà nhận ra.

Nam Cung Dung nhìn chăm chăm đôi mắt tối đen sâu không thấy đáy của Nguyên Kỳ, không chút sợ hãi hay vui mừng, nàng chu miệng, ngũ quan như tranh tạc nhất thời rối rắm cùng một chỗ, “Thái tử ca ca thật sự không nhớ Dung nhi sao? Cũng phải thôi, năm đó Dung nhi chỉ mới ba tuổi, song chưa từng quên thái tử ca ca. Thái tử ca ca đúng là dễ khiến người ta đau lòng mà.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca vẫn luôn dịu dàng nhìn Nam Cung Dung. Đúng là một nữ tử hoạt bát đáng yêu! Tuy đã hai mươi ba tuổi nhưng đối với nữ tử trong thời đại này, nữ tử lớn được gọi là thanh niên, nhưng vẫn có thể đáng yêu, thẳng thắn nói ra những gì mình muốn thì ít vô cùng. Huống hồ, nàng chưa từng gặp qua cô gái nào dám ở trước mặt Nguyên Kỳ mà tự tin nhìn thẳng Nguyên Kỳ lâu như vậy, đúng là phải khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Chỉ là, nàng nhìn một bên sườn mặt của cô ta, còn có từng lời từng chữ loảng thoảng không ngừng, nổi bắn khoắn trong lòng càng tăng lên.

“Tín vật.” Đôi mắt tối đen của Nguyên Kỳ vẫn không chút cảm xúc nhìn Nam Cung Dung, trầm giọng nói.

Gia Kiệt theo sau Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca tiến vào, nghe hết những lời của Nam Cung Dung, giờ phút này lại thấy Nam Cung Dung to gan lớn mật cũng có không quá kinh ngạc. Nam Cung Dung này cũng không phải một nữ tử bình thường. Nếu thực sự đây là người của gia tộc Nam Cung cũng không có gì lạ. Dù sao năm đó gia tộc Nam Cung ở miền nam rất có tiếng tăm, mà chủ công lại do chính Nam Cung Thanh Liên sinh ra, cũng có thể thấy được người của gia tộc Nam Cung không hề đơn giản. Chẳng

qua hiện giờ Nam Cung Dung bỗng nhiên xuất hiện ở phủ thái tử là có ý gì? Có thật là chỉ đến nhận quan hệ với chủ công không?

“Hì hì, vị này chắc là Mộ Dung Trắc phi?” Nam Cung Dung vẫn chưa đáp lại Nguyên Kỳ mà đảo đôi mắt hạt châu, cười hì hì nhìn Mộ Dung Ca, “Sớm đã nghe nói gần đây thái tử ca ca trực xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ và chuyên sủng duy nhất một Trắc phi, tuy rằng xuất thân của Trắc phi không cao, nhưng cũng là người tài sắc song toàn, bây giờ được gặp quả nhiên không phải giả. Bất luận tài sắc, chỉ phần dịu dàng nhàn nhã này Dung nhi tuyệt đối học không được. Đúng là hâm mộ làm sao a!”

Mộ Dung Ca cười nhẹ, “Tạ cô nương thích lệ.”

“Thỉnh cô nương cho chủ công xem tín vật.” Gia Kiệt tiến lên nhắc nhở. Lúc này hần và Mộ Dung Ca dùng cùng một cách xưng hô. Một khi chưa xác nhận được thân phận Nam Cung Dung, Nam Cung Dung không phải tiểu thư tôn quý.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Nam Cung Dung giương mày, có chút không vừa ý nhìn Gia Kiệt, “Sao vừa nãy còn gọi ta là tiểu thư, bây giờ lại gọi là cô nương? Cũng chỉ là tín vật thôi mà. Ta không ngờ thái tử ca ca vốn có nhãn lực tốt mà lại nhận không ra ta!”

Đúng là sự tự tin cực điểm! Khóe miệng tươi cười của Mộ Dung Ca ngày càng sâu.

Nhưng dưới sự tự tin khoa trương này vẫn là một nữ tử thông minh!

Nam Cung Dung vô cùng ủy khuất nhìn đôi mắt bình lặng của Nguyên Kỳ, thở dài: “Oài, xem ra không đem tín vật ra, thái tử ca ca và Mộ Dung Trắc phi đều không tin ta.”

Nói xong, từ trong cổ tay áo nàng lấy ra một vật.

Đó là một khối ngọc bội.

Khối ngọc bội này có màu đen thuần khiết khắc hình dạng hoa phù dung, mỗi một đường nét không khác gì một bông hoa phù dung thật sự. Nhưng khối ngọc bội này mặt trên và dưới đều là cánh hoa, một màu đen triệt để, đen không pha lẫn bất kỳ tạp chất nào, tựa như đôi người đen của Nguyên Kỳ vậy, khiến người ta vừa nhìn thấy liền không thể di dời tầm mắt.

Nam Cung Dung thấy Nguyên Kỳ cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay liền cười nói: “Ngọc bội này chỉ có truyền nhân của gia tộc Nam Cung mới có, nếu không phải mang huyết mạch của gia tộc Nam Cung, ngọc bội này sẽ không có màu đen. Tin rằng thái tử ca ca biết rõ điều này hơn ai hết, vì sao

ngọc bội này lại có màu đen? Hiện tại... Thái tử ca ca liệu có còn hoài nghi thân phận của Dung Nhi không? Dung Nhi ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ muốn được đoàn tụ với thái tử ca ca, thế mà thái tử ca ca lại nghi ngờ Dung Nhi, thật khiến Dung Nhi đau lòng không thôi.

"Mộ Dung Trắc phi bây giờ còn nghi ngờ ta không? Dung Nhi chính là truyền nhân của gia tộc Nam cung, biểu muội của thái tử ca." Nam Cung Dung lại quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, hồn nhiên tươi cười hỏi thẳng.

Lúc nhìn thấy ngọc bội, Mộ Dung Ca đã biết được thân phận của Nam Cung Dung. Hơn nữa, sự trầm mặc của Nguyên Kỳ đã nói rõ, ngọc bội này là thật! Nam Cung Dung này cũng là thật! Chẳng qua tại sao đến giờ Nam Cung Dung mới xuất hiện? Nàng mỉm cười trả lời: "Nam Cung tiểu thư, không cần thiếu tự tin với chính mình như vậy."

Một câu nói đã thừa nhận thân phận của Nam Cung Dung rồi!

Gia Kiệt hơi sững sốt, cũng không thể không nghi ngờ, sao đến bây giờ mới xuất hiện? Hơn nữa nhìn bộ dáng này nhất định vẫn chưa lập gia đình. Chỉ là Nam Cung Dung này nhìn cũng ngoài hai mươi hai tuổi rồi, ở tuổi này sớm đã phải lập gia đình mới phải.

"Tới tìm bản cung có việc gì?" Nguyên Kỳ thu hồi ánh mắt đánh giá Nam Cung Dung, vươn tay dắt Mộ Dung Ca tiến về vị trí chủ vị, ngồi xuống. Sau khi yên vị, hắn tao nhã hớp một ngụm nước trà, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nam Cung Dung, trầm giọng hỏi.

Nam Cung Dung nhìn bàn tay Nguyên Kỳ đang nắm Mộ Dung Ca, trong mắt có chút kinh ngạc. Nhưng khi thấy Nguyên Kỳ ngồi xuống, lại lạnh lùng chất vấn mình, nàng cũng có chút hoảng hốt, há hàm dưới có chút bất mãn: "Dung Nhi từ xa đến đây mà thái tử ca ca dùng cách này để chiêu đãi sao? Lạnh lùng nhìn Dung Nhi như vậy làm gì! Xem ra Dung Nhi đến đây

thái tử ca ca không hề hoan nghênh! Dung nhi khiến người ta không ưa đến thế sao?”

Mộ Dung Ca cúi đầu, im lặng thưởng trà.

Nguyên Kỳ vẫn một bộ dạng tao nhã thanh thả, không hề để ý đến lời nói của Nam Cung Dung.

Thấy vậy, Nam Cung Dung trừng hai mắt, có chút ủy khuất và khó tin, “Dung nhi đường xa đến đây cũng chỉ muốn trợ giúp thái tử ca ca một tay. Đồng thời có một việc quan trọng cần nói với thái tử ca ca. Mà chuyện này liên quan đến sự quật khởi của gia tộc Nam Cung. Dung nhi không hiểu có phải qua lâu không gặp nhau mới khiến thái tử ca ca đối xử lạnh lùng như vậy, mới có hiềm khích phòng bị?”

“Vậy ư?” Nguyên Kỳ hạ tách trà, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dung, đến giờ phút này mới để Nam Cung Dung thấy được nét cười trong mắt hân.

Ánh mắt Nam Cung Dung chớp chớp có chút ngoài ý muốn. Cho dù có chút kinh ngạc song nàng tuyệt đối không dám quên chính sự, “Những năm gần đây Dung nhi vẫn luôn che giấu hành tung, chỉ vì mong có một ngày có thể giúp gia tộc Nam Cung quật khởi. Đồng thời, ta có thể triệu hồi những hộ vệ ở Sinh Thiên Lâm phân tán ở các nước cùng đứng lên. Bây giờ chỉ cần đợi thái tử ca ca đăng cơ trợ một tay, nhất định Dung nhi sẽ được như nguyện. Đồng thời, Dung nhi cũng sẽ trợ giúp để thái tử ca ca thuận lợi đăng cơ.”

“Gia tộc Nam Cung quật khởi?” Đôi mắt Nguyên Kỳ khẽ lóe lên, giọng điệu vẫn nhàn nhạt đọc rõ từng chữ một.

Tình hình này khiến Nam Cung Dung không khỏi có chút run sợ, rốt cục hẳn đang nghĩ gì?

Tay đang cầm tách trà của Mộ Dung Ca khẽ run rẩy khi nghe hẳn đọc những từ này. Gia tộc Nam Cung quật khởi ư? Nam Cung Dung xuất hiện là vận mệnh đã định sẵn, hay là một âm mưu được dự tính từ trước? Lại hoặc là những dự cảm bất lành của nàng khi này không phải thật?

Không, sẽ không đâu.

“Đồng thời, Dung nhi còn có một chuyện quan trọng khác. Chỉ là hiện giờ Dung nhi không thể báo cho thái tử ca ca biết, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, sau khi Dung nhi xác định rõ ràng mới có thể báo lại. Đến lúc đó, hy vọng thái tử ca ca sẽ vui vẻ. Có như vậy, Dung nhi mới thật sự vui vẻ.” Nam Cung Dung tươi cười rục rờ nhìn Nguyên Kỳ, thần bí nói.

Một chuyện quan trọng khác? Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, quay đầu chạm phải ánh mắt của Nguyên Kỳ, môi nàng khẽ mân lên, hai người nhìn nhau cười. Tựa hồ trong nụ cười này bọn họ đều biết được tâm ý của đối phương.

Dường như thế gian này và Nam Cung Dung đều là người ngoài cuộc.

“Ây da.” Nam Cung Dung thở dài một tiếng, “Quả đúng như lời đồn, thái tử ca ca thật sự rất sủng ái Mộ Dung Trắc phi. Những lời Dung nhi vừa nói thái tử ca ca đều không thèm để ý? Không phải Dung nhi ghen tị, nam tử khắp thiên hạ đều yêu thích sự dịu dàng, hướng chi Mộ Dung Trắc phi lại là một nữ tử vô cùng dễ khiến người ta động lòng. Song những lời vừa này không phải Dung nhi nói nhảm đâu. Dung nhi ngày đêm đi đường, đến giờ vẫn chưa từng ăn cơm nữa, phủ thái tử đối đãi khách của mình như vậy sao?”

Mộ Dung Ca cười nhẹ nhìn vào đôi mắt thất vọng đầy cô đơn của Nam Cung Dung, tựa hồ chỉ trong một cái liếc mắt đó, Mộ Dung Ca đã nhìn thấu nội tâm Nam Cung Dung, “Nam Cung tiểu thư đúng là thẳng người nhanh tính, bây giờ nhà bếp vẫn đang chuẩn bị bữa tối. Nếu mấy ngày qua Nam

Cung tiểu thư đi đường mệt mỏi thì theo Bạch Hà về phòng khách tắm rửa nghỉ ngơi một lát đã.”

Nghe vậy, Nam Cung Dung lập tức nhảy đến trước mặt Mộ Dung Ca, khom người ôm cánh tay Mộ Dung Ca một cách thân thiết: “Tuy thái tử ca ca lạnh lùng, nhưng vẫn hay còn có Mộ Dung Trắc phi thương ta như vậy! Mộ Dung Trắc phi không biết đâu, Dung nhi rất tham ăn, suốt mấy ngày đi đường thật sự không còn hứng thêm ăn, vừa nãy vào phủ có nghe người ta nói thức ăn trong phủ thái tử rất ngon khiến Dung nhi không ngừng nuốt nước miếng.”

Nguyên Kỳ hơi khép mắt lại, tựa hồ trong mắt có chút lạnh nhạt đảo qua cánh tay Mộ Dung Ca đang bị Nam Cung Dung kéo lấy.

Mộ Dung Ca cười khê: “Nam Cung tiểu thư đã chờ mong như vậy, để ta dẫn đầu bếp phải nhanh một chút mới được.”

“Đầu bếp thì đáng nói gì đâu! Dung nhi nghe nói, năm đó Mộ Dung Trắc phi còn sống sót rời khỏi phủ Khánh vương là nhờ một tay khéo nấu ăn mới có thể ở lại bên người tiên hoàng Tề quốc. Bằng không, sao Mộ Dung Trắc phi có thể thuận lợi gả cho thái tử ca ca chứ! Nếu ngày sau có cơ hội, Dung nhi rất muốn được may mắn nếm thử tay nghề của Mộ Dung Trắc phi?” Nam Cung Dung mau miệng lẹ tiếng, dường như mọi lời nói đều rất vô tình không biết suy nghĩ, trẻ người non dạ đột nhiên thốt ra. Càng khiến cho người người trong sảnh chính không nhận ra sự ác ý trong lời nói đó.

Bạch Hà nghe vậy âm thầm trừng mắt nhìn Nam Cung Dung, cho dù ăn nói mau lẹ đi nữa thì Nam Cung tiểu thư này cũng cần phải biết rất nhiều quá khứ của Mộ Dung Trắc phi không nên khơi lại chứ!

Đáy mắt Mộ Dung Ca khê sáng lên, nàng vỗ vỗ mu bàn tay của Nam Cung Dung, giọng điệu vô cùng thân thiết trả lời: “Nếu Nam Cung tiểu thư

thích, ngày sau có dịp ta sẽ đích thân xuống bếp mở tiệc chiêu đãi Nam Cung tiểu thư.”

Ánh mắt Nguyên Kỳ lạnh lùng, run rẩy như hàn băng Bắc cực, “Việc này cứ để hạ nhân làm là được.”

Nụ cười trên mặt Nam Cung Dung lập tức cứng đờ.

"Mộ Dung Ca, cùng bản cung về phòng nghỉ ngơi đã." Nguyên Kỳ đứng dậy nói với Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca nói cánh tay Nam Cung Dung ra, cười: “Hãy về phòng khách nghỉ ngơi trước, đến bữa tối trò chuyện cũng không muộn.”

Nam Cung Dung có chút cô đơn, trầm mặc trước sự lạnh lùng của Nguyên Kỳ, nàng gật đầu.

...

Hoàng cung.

“Người đã được phái đến phủ thái tử.” Hắc y vệ xuất hiện phía sau Lan Ngọc, bẩm báo.

Lan Ngọc mỉm cười gật đầu, “Tốt! Nguyên Kỳ đã án binh bất động thì bản điện hạ cũng phải bàng quan, án binh bất động mà xem.” Đó giờ Nguyên Kỳ luôn quỷ kế đa đoan, tuy nhìn như sóng êm gió lặng, kỳ thực là đang âm thầm đẩy lên một trận phong ba bão táp.

Mà có Mộ Dung Ca hiệp trợ, Nguyên Kỳ nhất định như hổ thêm cánh.

“Hồi bẩm Đại hoàng tử, đúng như Đại hoàng tử đoán, hiện giờ đã có được vị trí cụ thể của xưởng binh khí. Chỉ là xung quanh đây ám vệ, cần phải mất một khoảng thời gian mới tìm ra được cách phá giải cơ quan trong đó.” Hắc y vệ trầm giọng nói.

Ý cười trong mắt Lan Ngọc càng sâu không khác gì quỷ mị trong đêm khuya, rõ ràng rất âm u, nhưng cố tình trong sự âm u đó lộ ra chút ôn hoàn khiến người ta dựng tóc gáy. “Mau chóng đem chinh thể bản đồ đến cho bản điện hạ.”

“Tuân.”

...

Trong kinh thành, Trạch viện của Lưu gia.

“Ca, Lâm Thiện Nhã đã chết. Là chết trước cửa phủ thái tử, do va chạm với Mộ Dung Trắc phi, thái tử lệnh cho thủ vệ đem Lâm Thiện Nhã vào quân doanh. Lâm Thiện Nhã thà chết không theo.” Sắc mặt Lưu Ngữ Yên tái nhợt nói. Nhìn một bàn đầy thức ăn nhưng vẫn nuốt không vào.

Ngược lại với sự khiếp sợ của Lưu Ngữ Yên, Lưu Tùng Nguyên lại vô cùng bình tĩnh, “Lúc trước Lâm Thiện Nhã có được thân phận tôn quý, trong một khoảng thời gian ngắn Phong quốc thì bị diệt vong, nàng khó có thể chấp nhận nên đã dần dần đi sai đường. Càng không tiếp thu được kết quả sẽ càng bị đẩy vào hố sâu của địa ngục. Nàng không nên quá hồn nhiên cho rằng Mộ Dung Ca rất dễ đối phó. Năm đó Mộ Dung Ca từ vương phi bị phế truất thành ca cơ đê tiện, song vẫn có thể bình yên lãnh nhận, cũng từng bước dùng chính sức mình mà bước ra khỏi khốn cảnh, nhìn qua rất hèn mọn, nhưng thực thể vẫn vô cùng tôn quý.”

“Đã từng là Thiện Nhã công chúa nhận được sự truy đuổi, càng làm cho nữ tử trong thiên hạ phải hâm mộ và đổ kỵ. Nhưng sau khi trở thành ca cơ lại chịu người chà đạp, để rồi chết thảm. Xem ra đúng là vận mệnh không chừa một ai. Yên Nhi vốn rất ngây thơ, xem ra bây giờ đã thấu hiểu nhiều rồi.” Sắc mặt Lưu Ngữ Yên trắng bệch, im lặng một lúc sau mới nói.

“Một khi đã vậy, ngày mai có còn định theo ta đến phủ thái tử?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 220

Lưu Ngữ Yên trầm mặc một lát mới gật đầu trả lời: "Ừm, vô luận thế nào, muội cũng hy vọng có thể đích thân cảm tạ Mộ Dung Trắc phi. Dù sao, nếu không có sự tương trợ của nàng, ca cũng không thể bình yên trở về. Mà khoảng thời gian ở trong phủ thái tử Yên Nhi lại làm ra những chuyện như vậy, hiện giờ nghĩ lại đúng là rất không phải."

Nghe vậy, Lưu Tùng Nguyên thoải mái cười, xem ra thông qua chuyện của Lâm Thiện Nhã, Yên Nhi đã suy nghĩ thông suốt rồi. Nếu đã nghĩ thông thì tốt, chỉ là khi phải đối mặt với Mộ Dung Ca, hẳn mới khó tránh khỏi sự hồ thẹn. Nghĩ đến đây sắc mặt hẳn hơi trầm xuống.

"Ca, sao vậy? Không biết vì sao đến cuối cùng khi nhìn thấy ca tìm được đường sống trong chỗ chết, như đã biết thành một người khác, luôn thích trầm tư, liệu ca có tâm sự gì chăng?" Lưu Ngữ Yên trầm giọng hỏi.

Nàng cùng ca sống chung nhiều năm, hiển nhiên cảm nhận rất rõ sự biến hóa của ca trong khoảng thời gian này. Chẳng qua nàng luôn cho rằng ca từng trải qua một lần sống dở chết dở nên mới như vậy, nhưng hiện tại việc đó đã qua lâu rồi... hình như không phải như thế.

Lưu Tùng Nguyên thoát khỏi sự trầm tư của mình, cười nhìn Lưu Ngữ Yên, trấn an: "Đừng nghĩ lung tung."

Lưu Ngữ Yên thu hồi mọi suy nghĩ và sự bất an, gật gật đầu.

Phủ Thượng Quan tế tướng.

Sau khi Thượng Quan Ngọc Nhi cáo bệnh không thể thành thân cùng Nguyên Kỳ đã luôn ở yên trong phủ không hề ra ngoài. Trong ngoài phủ tế tướng trước sau vẫn như một.

Chỉ là những chuyện trong phủ thái tử luôn được truyền đến. Từ lúc Mộ Dung Ca được độc chiếm sự sủng ái đến chuyện gần đây nhất, Mộ Dung Ca có được xướng binh khí lớn nhất thiên hạ. Có thể nói, trong khoảng thời gian này gió mưa không ngừng thổi.

Thượng Quan Ngọc Nhi cáo ốm không ra ngoài được, nên sau khi nghe được tin tức mới âm thầm phỏng đoán.

Nghe được tin Mộ Dung Ca được sủng ái, trong lòng nàng rối loạn như hoa ngũ sắc, ngũ vị. Sau lại nghe nói Mộ Dung Ca có được xướng binh khí, nàng càng cảm thấy bất an, thậm chí có chút khinh thường bản thân vì đã hối hận. Nếu như nàng có gan gả vào cho Nguyên Kỳ, cùng hắn đồng tâm hiệp lực đối mặt với hết thảy khó khăn, nhất định ít nhiều Nguyên Kỳ cũng sẽ đặt nàng trong lòng. Nhưng trước mắt, nàng chỉ có thể ngồi chờ thêm tám tháng nữa.

Nhưng, sau tám tháng sẽ có rất nhiều chuyện phải thay đổi.

Nàng gặt gao nhú chặt mày.

Tỳ nữ phía sau đang quét tóc cho nàng, thần thần bí bí nói thêm: “Có lẽ tiểu thư còn không biết, hai canh giờ trước, Thiện Nhã công chúa của năm nào đã chết trước cửa phủ thái tử. Nghe nói tình cảnh của cô ta hiện giờ rất thảm, lưu lạc làm ca cơ bị rất nhiều nam nhân lăng nhục. Chỉ là, nàng ta quá to gan, dám ở trước cửa phủ thái tử ngăn cản thái tử và Mộ Dung Trắc phi, còn dám nói rằng Mộ Dung Trắc phi không phải xử nữ mà chỉ là một thân tàn hoa bại liễu, thế nên mới bị thái tử khiến trách. Một khi thái tử đã giận dữ, ngay lập tức quyết định sung Thiện Nhã công chúa vào quân doanh. Thiện Nhã công chúa mới tự rút kiếm tự sát! Thật không ngờ một

Thiện Nhã công chúa phong quang năm nào cuối cùng lại rơi vào xuống nông nổi này.”

Thượng Quan Ngọc Nhi chau mày, hai tay đặt trên gối khẽ run lên. Nguyên Kỳ quả là rất sủng ái Mộ Dung Ca! Đúng ra nàng cũng đã đoán trước được. Từ nhỏ nàng đã biết rất rõ, nam tử trên đời không bao giờ độc sủng một nữ tử dài lâu, nhưng Lâm Thiện Nhã chỉ ở trước mặt mọi người nói xấu Mộ Dung Ca vài câu đã gặp thảm cảnh này sao?

“Tiểu thư sao vậy?” Tỳ nữ thấy sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi tái nhợt, lập tức lo lắng hỏi.

“Không sao. Việc này sau này không nên bàn luận nữa. Dù gì cũng liên quan đến phủ thái tử.” Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn bản thân xinh đẹp trong gương, dặn dò tỳ nữ đứng sau.

“Tuân.”

Thượng Quan Ngọc Nhi thở dài một tiếng, “Cho dù đã từng có thân phận tôn quý thì đã sao? Một khi đi nhầm một bước thì chung thân sẽ phải hối hận.” Lúc trước Lâm Thiện Nhã phong quang là thế, không phải chỉ vì đi sai một bước và cả kết cục về sau đều sai luôn sao?

Mà nàng, tuyệt đối không thể đi sai một bước!

...

Đêm mát như nước chảy, vầng trăng lưỡi liềm móc giữa không trung, thanh thanh lãnh lãnh. Một luồng mây tinh tế vòng qua khiến cho cảnh đêm càng thêm mông lung.

Vào bữa tối, Nam Cung Dung phái người báo rằng trong người không khỏe nên không muốn dùng bữa. Mộ Dung Ca biết được liền cho hạ nhân đem bữa tối đến tận phòng cho Nam Cung Dung.

Sau bữa ăn, Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ cùng trở về phòng.

Sau một trận mây mưa kích tình, Nguyên Kỳ ôm Mộ Dung Ca chuẩn bị đi vào giấc ngủ, Mộ Dung Ca chợt nói thầm, “Thái tử, thiếp không ngủ được.”

Nguyên Kỳ vuốt mái tóc tơ mềm nhẹ của nàng, cười hỏi: “Có gì cần tâm sự ư?”

“Là việc tuyển phi cho Đại Hoàng tử, bây giờ nghĩ lại cũng có chút khó khăn. Đại Hoàng tử xuất chúng, tướng mạo đường đường, còn là hoàng tử rất được hoàng thượng yêu thích. Nay tuyển phi cho Đại Hoàng tử không phải là chuyện nhỏ! Nếu tuyển một nữ tử không đủ tôn quý nhất định sẽ khiến phụ hoàng chướng mắt, trách giận thái tử và thiếp. Nhưng nhìn chung trên dưới Hạ quốc này, thân phận đủ tôn quý mà tuổi tác vừa đủ thì thiếu lại càng thêm thiếu.” Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, từ từ mở đề tài. Thật ra, những lời này từ lúc rời khỏi hoàng cung nàng đã đặt trong lòng, bây giờ nghĩ tới nghĩ lui, vắt óc tìm người có thể xứng đôi vừa lứa với Lan Ngọc.

Nguyên Kỳ gật đầu cụng vào vầng trán trơn bóng của nàng, cười khẽ lắc đầu, “Không phải từ sớm trong lòng nàng đã chọn được người rồi sao, là ai vậy?” Lòng dạ nàng đôi khi hơi hẹp hòi, chỉ là cái bộ dạng tính toán chi li, có chút ghe tuông khiến người ta cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca che miệng cười duyên, “Thái tử anh minh thần võ, chút tâm tư nhỏ bé của thiếp sao qua được mắt thái tử. Chẳng qua, chỉ không biết thái tử có nữ không? Mỹ nhân như hoa, đáng người thưởng thức, nếu để lỡ mất thì hối hận cũng không kịp đó! Thái tử có thể suy nghĩ lại! Ngày sau lỡ có hối hận thì không được trách thiếp đâu.”

“Nghịch ngợm!” Nguyên Kỳ tựa đầu lên mái tóc đen như mun của nàng, giọng nói có chút bất đắc dĩ. Lá gan nàng ngày càng lớn. Đã biết rõ quyết

định của hắn mà vẫn cố gắng hỏi.

“Thượng Quan tiểu thư không chỉ có dung mạo xuất chúng, tài tình hơn người, quan trọng nhất lại xuất thân tôn quý, là con gái của đương triều tể tướng. Phóng tầm mắt khắp triều văn võ cũng không nữ tử nào sánh được với nàng. Cho nên, Thượng Quan tiểu thư là người thích hợp nhất. Nếu thái tử không có ý kiến, thiếp sẽ đi chuẩn bị, đích thân đến phủ tể tướng thương nghị với Thượng Quan tiểu thư. Chờ sau khi xác định được sẽ tiến cung bẩm báo với hoàng thượng. Thái tử, có được không?” Ánh mắt Mộ Dung Ca sáng lóe, ý cười dịu dàng nói. Đồng thời khép người gần lại cơ thể kiên cường phía sau, rõ ràng cảm nhận được cơ thể nam tử đó cứng lại.

Hà, trên giường cái gì cũng dễ trao đổi cả. Hì hì, nàng chỉ cần bán đứng một chút sắc tướng của mình, chủ động một chút thì hắn sẽ không thể nói thêm câu nào. (Là ai nói nàng là một cô gái trong sáng thuần khiết chứ? Chuyện như vậy mà cũng làm cho được a)

Quả nhiên, hơi thở của Nguyên Kỳ dần dần trở nên nặng nề. Nàng nhếch khóe miệng cười gian trá. Tuy luôn bị hắn đùa giỡn, nhưng đôi lúc nàng cũng có thể len lén chiếm thế thượng phong.

“Nàng đúng là nghịch ngợm quá mà!” Hơi thở hắn phả cả lên mái tóc nàng, tựa hồ xuyên thấu qua từng centimet da đầu, khiến cả người nàng run rẩy, dục vọng vừa mới tiêu tán nay lại bùng lên. “Thái tử, đừng như vậy mà.” Đối mặt với sự dụ hoặc của hắn sao nàng có thể chịu nổi!

“Là nàng gợi lên mối lửa, bây giờ còn đi cầu xin sự tha thứ, có ích sao?” Giọng hắn trầm xuống, từng luồng khí ấm nóng phả qua lỗ tai nàng, nàng gãi gao cắn môi lại, nhin không được rên lên một tiếng.

Nguyên Kỳ nhìn bộ dạng nàng chịu không được trêu, “Đã cùng bản cung mây mưa bao nhiêu lần rồi sao nàng còn then thùng như vậy? Đây chỉ là chuyện ái lạc khuê phòng, có gì phải kháng cự. Huống hồ, bản cung từ sớm

đã phát hiện, nàng rất thích bản cung làm như vậy. Chớ có mà khẩu thị tâm phi nha.”

Những lời nói tim đập tai rung này hiển nhiên là cho Mộ Dung Ca nghe, khiến Mộ Dung Ca cứng họng không phản bác được.

Mộ Dung Ca rất rõ cảm nhận được cơ thể mình đã bị hắc châm lửa, chỉ là đối với chuyện yêu đương trên giường nàng vẫn luôn bị rơi vào thế hạ phong. Mỗi khi bị hắc đùa giỡn, nàng đều cam tâm tình nguyện cho hắc nhai sạch sành sanh. Hắc thì cảm thấy mỹ mãn đó, tinh thần khí sắc, còn nàng cả người đau nhức, cứ như là cả ngày cưỡi ngựa, cơ thể muốn rã ra vậy. Nghĩ đến đây nàng không khỏi ảo não, lập tức nắm chặt tay hắc, thở dốc: “Thái tử, đừng mà.”

Nguyên Kỳ nhú mày, không đặt lời của nàng vào tai, nhin không được cười: “Đừng làm những cử chỉ vô ích.”

Nàng hít sâu một hơi, kiên trì nói thêm: “Thái tử, đừng mà. Có lẽ trong bụng thiếp hiện có đứa con của thái tử, vận động quá mức e là không được...”

Nguyên Kỳ dừng tay lại, vuốt ve bụng nàng, “Vài ngày nữa tìm đại phu đến khám cho nàng xem.” Chắc là có, hơn nửa tháng nay, ngày nào cũng làm việc tích cực như vậy sao có thể không có tin vui được.

Mộ Dung Ca tươi cười gật đầu. “Được.” Nàng tính toán thời gian một lát, hai ngày trước đã đến kỳ nhưng vẫn chưa thấy. Thật ra cũng không thể xác định được là có mang hay không, dù sao quỳ thủy cũng có lúc đến trễ là chuyện bình thường.

“Bản cung thích đứa trẻ nàng sinh ra, cũng chỉ có con của nàng mới có thể khiến bản cung hạnh phúc.” Nguyên Kỳ ôm chặt nàng, nhẹ nhàng thủ thả bên tai.

Mộ Dung Ca mỉm cười giữ chặt tay hắn, “Thái tử, hiện giờ thiếp thật sự rất hạnh phúc.” Nàng nào có đức có độ, có ở thể ở trong loạn thế này nhận được tấm chân tình của hắn? Được hắn trọn đời thủ hộ? Khóe mắt nàng hơi ướm át. Cho dù là kiếp trước nàng không cũng dám nghĩ sẽ có được một tình yêu không khiếm khuyết như vậy.

Hôm sau.

Sau bữa ăn sáng, Nguyên Kỳ vào thư phòng xử lý các loại sự tình. Còn Mộ Dung Ca vẫn ở trong phòng viết bài thiếp, dặn hạ nhân mang để phủ Thượng Quan. Chính sự thì phải mau chóng làm ngay, không được trì hoãn.

Hạ nhân cầm bài thiếp rời đi, Mộ Dung Ca trầm mặc suốt một lúc lâu. Không biết Thượng Quan Ngọc Nhi sẽ ứng đối như nào, dù gì cũng là Thượng Quan Ngọc Nhi lựa chọn trì hoãn hôn lễ, do dự gả cho Nguyên Kỳ. Từ điểm này nhìn qua, Thượng Quan Ngọc Nhi không giống những cô gái bình thường, mỗi một bước đi của nàng ta đều vô cùng cân trọng.

Chỉ là, cho dù Thượng Quan Ngọc Nhi có đồng ý hay không, nàng cũng phải làm cho Thượng Quan Ngọc Nhi gả Lan Ngọc!

Nàng thất thần suy nghĩ nên làm như nào, Bạch Hà đến nhà bếp lấy điểm tâm đã trở lại.

Bạch Hà buông đĩa xuống, mới thở dài với Mộ Dung Ca, “Tính tình Mộ Dung Trắc phi thật tốt, không chút sốt ruột sao? Tuy Nam Cung tiểu thư là biểu muội của thái tử, nhưng từ ánh mắt Nam Cung tiểu thư nhìn thái tử luôn lộ ra chút tình ý e ấp tình cảm là biết, có lẽ lần này Nam Cung tiểu thư đến phủ thái tử là muốn cùng Mộ Dung Trắc phi đồng hưởng thái tử đây. Có thật Mộ Dung Trắc phi vẫn yên tâm? Hiện giờ không cần đi xem qua một chút sao?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 221

Bạch Hà thật sự lo lắng, mấy ngày qua nàng luôn theo hầu bên người Mộ Dung Trắc phi, Mộ Dung Trắc phi cũng đối xử với nàng rất tốt. Bây giờ phải trơ mắt nhìn người khác gây bất lợi cho Mộ Dung Trắc phi sao nàng có thể chịu được! Thấy Mộ Dung Ca vẫn luôn thông dong trấn định thì nàng lại càng nóng lòng không thôi.

Mộ Dung Ca cười khẽ lắc đầu, “Bạch Hà, không cần lo lắng đâu.” Thật ra nàng vẫn luôn nghi ngờ thân phận của Nam Cung Du, mà Nguyên Kỳ sẽ càng như vậy. Cho nên, đối với sự tồn tại của Nam Cung Dung, nàng không để ý lắm. Nàng chỉ chú ý là, hôm qua những lời Nam Cung Dung nói ra, tựa hồ có chuyện gì đó!

Có trực giác tốt đôi khi cũng không phải chuyện tốt! Chỉ là nàng cũng muốn đi xem xem Nam Cung Dung lựa chọn thời điểm Nguyên Kỳ có một mình để nói chuyện, rốt cục là nói những gì? Nàng cười cười dặn dò Bạch Hà: “Thay quần áo và trang điểm cho ta, thái tử đã đi hơn một canh giờ, ta cũng nên đích thân mang chút điểm tâm qua đó.”

Bạch Hà nghe vậy, vui mừng gật đầu, “Tuân. Mộ Dung Trắc phi. nô tỳ nhất định sẽ chọn những bộ quần áo đẹp như thiên tiên hạ phàm.”

Tiểu Thập và Lưu Vân đứng ngoài cửa nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

“Ta quyết không cho phép bất kỳ ai làm hại Mộ Dung Trắc phi.” Lưu Vân nhìn Tiểu Thập, trên khuôn mặt vô tình lạnh lùng kia đầy những sát khí, giọng nói lạnh băng nói ra sự quyết tâm của mình.

Tiểu Thập cũng gật đầu, lòng thầm cảm giác được sự xuất hiện của Nam Cung Dung nhất định là muốn cùng Mộ Dung Trắc phi giành thái tử. Phải khó khăn lắm Mộ Dung Trắc phi mới có được những ngày tháng an phận như vậy, nếu vì sự xuất hiện của cô ta mà bị phá hỏng thì hã và Lưu Vân nhất định sẽ không để cô ta được toại nguyện!

“Trong phủ thái tử này tuy nhìn như sóng êm gió lặng, kỳ thực xung quanh luôn tồn đọng những nguy hiểm, không biết để Mộ Dung Trắc phi ở lại là đúng hay sai.” Lưu Vân chau mày trầm giọng nói. Nếu lúc trước, Mộ Dung Ca lựa chọn rời khỏi chốn thị phi này, hã nhất định sẽ dẫn nàng rời đi, dựa vào võ công của hã và Tiểu Thập nhất định sẽ bảo hộ nàng trọn đời chu toàn, tuyệt đối không để nàng phải gặp nguy hiểm.

Mộ Dung Ca thay quần áo xong liền cùng Bạch Hà rời khỏi phòng, nhìn thấy sắc mặt Lưu Vân và Tiểu Thập thâm trầm, nàng nhin không được mỉm cười lắc đầu, hai người họ luôn đặt nàng trong lòng, sự xuất hiện của Nam Cung Dung nhất định đã khiến bọn họ lo lắng rất nhiều. Nàng cười nhạt: “Ta không sao, các người cứ yên tâm.” Cho dù Nam Cung Dung xuất hiện là có mục đích, nàng vẫn không sợ. Nếu như nàng không tin tưởng vào bản thân, hôm nay sẽ không đủ tự tin đứng bên cạnh thái tử ở trong phủ này.

Thu hồi tầm mắt đã thấy Bạch Hà phía sau đang đỏ mặt nhìn trộm Lưu Vân, trong lòng nàng thầm gõ hai tiếng, không phải Bạch Hà có ý với Lưu Vân chứ? Sau khi từ Tề quốc về đây, nàng chỉ lo ứng đối mọi việc, cho dù rồi rã một chút cũng ở bên Nguyên Kỳ, tình nùng ý mật, căn bản không chút để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt.

Bạch Hà là một cô nương tốt, tính tình hiền lành. Chẳng qua, nhìn vẻ mặt của Lưu Vân, hã chưa từng liếc mắt qua một cái, hoàn toàn khác xa bộ dạng lúc ở bên Bích Nhu, vừa gặp mặt là hã nói chuyện không dứt. Hoa rơi cố ý song dòng chảy vô tình. Thật ra nếu có thể, nàng cũng hy vọng Lưu Vân ngày sau có thể cùng người con gái mình yêu thương sống cùng nhau, chứ không phải lời thề suốt đời cô độc kia. Nhưng mà, nàng

biết rõ tính cách của Lưu Vân hơn ai hết, việc hăn đã quyết định nhất định sẽ không dễ dàng thay đổi.

“Dạ.” Lưu Vân thấp giọng đáp. Tiểu Thập thì gật đầu.

Bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, nàng vừa đi được một bước liền dừng lại, quay đầu nhìn Tiểu Thập, trầm giọng nói: “Nhiều ngày qua có nhận được tin gì của xưởng binh khí không?”

Tiểu Thập lắc lắc đầu.

Mộ Dung Ca thầm yên lòng, sau đó cùng Bạch Hà đang ngượng ngùng đi qua thư phòng.

Vừa đến cửa thư phòng, đã nghe thấy trong phòng truyền ra giọng vô cùng hưng phấn của nữ tử.

“Thái tử ca ca, những năm gần đây Dung nhi vẫn luôn nhớ người. nếu không phải bị rất nhiều việc quấn thân, từ sớm đã nên đến đây! Dung nhi trước giờ không giỏi che giấu tâm tư, thật ra Dung nhi rất không thích Mộ Dung Trắc phi, trước sau vẫn cảm thấy con người này quá mức dịu dàng, đến độ có chút giả tạo. Thái tử ca ca thân là nam tử tôn quý nhất thiên hạ này, ngày sau tuyệt đối không thể chỉ có một nữ tử hầu hạ, nàng ta chỉ biết chuyên sủng chứ không thật sự nghĩ cho thái tử ca ca. Không phải thái tử ca ca đã quên cái chết năm nào của cô cô? Huyết hải thâm thù này tất phải báo. Nếu dây thêm vào Mộ Dung Trắc phi nhất định sẽ bị vương bận.” Ánh mắt Nam Cung Dung chuyển động có chút do dự và muốn thử xem, nhìn Nguyên Kỳ đang ngồi trước án thư đang chú đọc tâm thư quyển, Nguyên Kỳ.

Nghe trọn những lời từ thư phòng truyền ra, Mộ Dung Ca nhú mày lại, dường như trong giọng điệu của Nam Cung Dung này rất ư bất mãn với mình. Nói dễ nghe một chút là bảo nàng gây vương bận? Vậy sự thật muốn lấp liếm là... Muốn mĩa mai nàng không xứng với Nguyên Kỳ sao?

“Cầu kiến bản cung chỉ để nói những lời này?” Ánh mắt Nguyên Kỳ vô cùng lạnh lùng liếc qua Nam Cung Dung, giọng lạnh lẽo.

Nam Cung Dung bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của hắn, nhịp tim nhất thời muốn ngưng lại, tựa hồ vừa nãy cảm nhận được sát khí bao xung quanh hắn, hắn muốn giết nàng sao? Chỉ vì nàng nói Mộ Dung Ca không xứng với hắn? Sắc mặt nàng khẽ biến động, hít sâu một hơi để cố gắng vững vàng nhịp thở, khôi phục vẻ tươi cười ban đầu, “Đâu, Dung nhi còn có việc!”

“Nói!” Dường như Nguyên Kỳ không còn bao nhiêu nhẫn nại.

Ngoài cửa, Bạch Hà nghe được những lời nói có cánh của Nam Cung Dung là muốn đẩy cửa vào lý luận một phen song đã bị Mộ Dung Ca ngăn lại. Bạch Hà vô cùng bất bình, cái cô tiểu thư Nam Cung Dung này chỉ vừa đến phủ thái tử mà dám hạch sách Mộ Dung Trắc phi này nọ trước mặt thái tử, lá gan cô ta to thật! Hay nàng ta đã quên mất nơi đây là phủ thái tử?

Mộ Dung Ca trấn định lắc lắc đầu, thật ra nàng cũng không bất ngờ trước lời nói hoàn toàn có ý xấu với mình của Nam Cung Dung. Hôm qua lúc vừa gặp, tuy Nam Cung Dung đã che giấu bản thân rất tốt, nhưng vẫn khiến nàng nhận thấy chút gì đó bất thường trong mắt cô ta.

“Hôm qua Dung nhi có nói qua, lần này đến đây không chỉ để phục hưng gia tộc Nam Cung, còn có một việc rất quan trọng. Đó chính là...” Ánh mắt Nam Cung Dung sáng quắc nhìn Nguyên Kỳ, hơi dừng lại một chút, chờ khi đôi người đen láy của hắn hơi hạ xuống nàng mới tươi cười nói tiếp: “Năm đó, gia tộc Nam Cung bị diệt khi muội còn rất nhỏ nên cũng không hay biết gì nhiều. Chỉ là trong đầu luôn nhớ đến lời dặn dò của mẫu thân, cho dù ngày sau gặp phải chuyện gì, chỉ cần đến tìm thái tử ca ca nhất định sẽ dễ dàng giải quyết. Mà lúc đó, cô cô vì muốn gìn giữ huyết thống thuần khiết của gia tộc Nam Cung đã từng dặn dò thái tử ca ca một số chuyện, không biết liệu thái tử ca ca còn nhớ không? Nhưng năm gần đây Dung nhi

vẫn luôn chờ đợi thái tử ca ca chủ động tới tìm, song bây giờ Dung nhi cũng đã hai mươi hai tuổi vẫn không thấy bóng dáng thái tử ca ca. Sau này mới biết, thái tử ca ca chuyên sủng duy nhất một Trắc phi. Bất luận xuất thân của Trắc phi này như nào, cho dù thái tử ca ca hết mực sủng ái đi nữa, nàng ta tuyệt đối sẽ không, lại càng không có tư cách mang phần cốt nhục của gia tộc Nam Cung ta.”

Nam Cung Dung vừa nói vừa cẩn trọng quan sát thần sắc của Nguyên Kỳ, nếu không phải trên tuấn nhan đó chẳng lộ ra biểu cảm gì, mà nàng cũng không dám đứng quá gần hăn nên không thể nhận biết được hăn đã suy nghĩ gì. Chẳng qua, nàng cũng nắm chắc vài phần thắng. Năm đó chính mắt Nguyên Kỳ nhìn thấy cô cô chết thảm, từ sớm gia tộc cũng đã quyết định để nàng thành thân với hăn, sinh hạ huyết thống thuần chính cho gia tộc Nam Cung.

Đây là quy định của gia tộc!

Cũng là di ngôn của cô cô trước khi chết!

Bằng không, nhất định nàng sẽ không xuất hiện ở đây, càng không có can đảm nói ra những lời này với Nguyên Kỳ, lại càng không dám ở trước mặt hăn nói xấu Mộ Dung Ca. Nàng chỉ đang nhắc nhở hăn, thân phận của Mộ Dung Ca vô cùng hèn mọn, có thể sủng, có thể dùng để giải tỏa dục vọng, nhưng không thể trở thành chính thể, vì hăn sinh con đẻ cái. Mà trên đời này, người duy nhất có đủ tư cách sinh hạ huyết mạch cho hăn, chỉ có mỗi nàng.

Nguyên Kỳ vẫn luôn trầm mặc, thần sắc trầm ngưng, thậm chí giữa hàng mi mày bằng phẳng kia lộ ra chút tối tăm.

Nhịp tim Nam Cung Dung tăng nhanh, vô pháp xác nhận được hăn đang nghĩ gì, nên đành nói thêm: “Thái tử ca ca tuyệt đối không thể xem nhẹ việc này, càng không thể đi sai một bước.”

“Lui ra.” Đột nhiên Nguyên Kỳ ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lẽo như atula khiến người ta hoảng sợ, cả người Nam Cung Dung run mạnh, nhưng nàng thân mang huyết mạch gia tộc Nam Cung, hiển nhiên không phải kẻ yếu đuối nhát gan, khóe miệng nàng khẽ giương lên, cũng không gọi là cười, “Thái tử ca ca chớ sốt ruột, Dung nhi đã đến phủ thái tử tức là đã hạ quyết định. Thái tử ca ca cần trọng suy nghĩ cũng tốt. Dung nhi vừa đến kinh đô Hạ quốc, cũng nên đi thăm thú khắp nơi.”

Ngoài cửa, mi mày Mộ Dung Ca lập tức chau lại, cuộc đối thoại của Nguyên Kỳ và Nam Cung Dung nàng nghe không sót một chữ. Thần sắc nàng thâm trầm, hai mắt khẽ nheo lại. Đúng như nàng đã đoán, mục đích Nam Cung Dung đến đây là nhắm vào Nguyên Kỳ.

Nàng hơi run sợ, song vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, hôn ước giữ Nguyên Kỳ và Nam Cung Dung là lời trăn trối của Nam Cung Thanh Liên trước khi chết...

"Mộ Dung Trắc phi..." sắc mặt Bạch Hà tái nhợt, dè dặt cẩn trọng hỏi. Nếu đúng như vậy tức là Nam Cung tiểu thư này đến đây để giành thái tử. Chỉ là những lời vừa nãy của Nam Cung tiểu thư lại có vẻ rất danh chính ngôn thuận! Chỉ là, trước sau Nam Cung tiểu thư đều nói Mộ Dung Trắc phi không xứng với thái tử, lại càng không xứng đáng sinh hạ con nối dõi cho thái tử! Những lời này để Mộ Dung Trắc phi nghe phải cũng rất đau lòng. Vậy hiện giờ, Mộ Dung Trắc phi...

Mộ Dung Ca xoay người, dặn dò Bạch Hà: “Trở về phòng thôi.”

“Không vào gặp thái tử sao?” Bạch Hà hỏi ngay. Không lẽ Mộ Dung Trắc phi muốn rút lui sao? Nam Cung Dung không phải Thượng Quan Ngọc Nhi, cũng không là Lâm Nhã, càng không phải là Lưu Ngữ Yên, tuyệt đối không phải người dễ dàng đối phó a! Có thể để giữ dòng máu thuần khiết của gia tộc Nam Cung, rất có thể thái tử sẽ cưới Nam Cung Dung làm phi!

Mộ Dung Ca lắc đầu, bây giờ chưa phải lúc gặp Nguyên Kỳ và Nam Cung Dung, bởi vì nàng không thể để Nam Cung Dung biết được nàng đã biết được những điều nàng. Nàng hướng mắt ra phía ngoài, vẫn vô cùng trấn định, “Việc này tuyệt đối không thể để người khác biết được.”

Dứt lời, nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua thư phòng rồi rời đi.

Nàng vừa mới rời đi, Nam Cung Dung liền bước ra, nàng đắm chiêu nhìn đoạn rẽ phía trước. Thân mang nội công thâm hậu, hiển nhiên nàng đã sớm phát hiện Mộ Dung Ca đứng ở ngoài, có điều, nàng chỉ hơi bất ngờ là sau những lời mình đã nói, Mộ Dung Ca vẫn không tức giận bước vào chất vấn, thậm chí còn muốn giấu giếm chuyện này. Quả nhiên Mộ Dung Ca không phải kiểu nữ tử ghen tuông lồng lộn khi biết được sự sủng ái của mình sắp bị đoạt đi, thậm chí vô cùng bình tĩnh đón nhận!

Nếu vừa rồi Mộ Dung Ca xông vào, không thể phủ nhận đó sẽ là một thời cơ rất tốt cho nàng! Vừa vặn nói rõ thân phận của nàng. Nàng nhường mày, trong mắt ý cười trong suốt, mới nhìn qua sẽ cảm thấy nàng vô cùng thẳng thắn đáng yêu, song nếu cẩn thận quan sát sẽ nhận thấy dưới tính cách này tựa hồ có chút lạnh lùng.

Trong thư phòng, ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên thâm trầm, môi mím chặt. Vừa nãy Mộ Dung Ca đã đến ngoài cửa mà vẫn lựa chọn rời đi.

Nữ tử này vô cùng thông minh, và vẫn rất mực tin tưởng hẳn.

Chỉ là việc này...

...

Mộ Dung Ca trở về phòng liền nghe Bạch Hà nói lại, Nam Cung Dung đã ra ngoài.

Nàng gật đầu, “Ừm, có lẽ Nam Cung tiểu thư muốn ra ngoài du ngoạn, chắc là giữa trưa sẽ không trở lại. Hãy dặn nhà bếp, bữa ăn tối phải chuẩn bị tinh xảo một chút.”

Bạch Hà thấy Mộ Dung Ca không chút để tâm, vẫn luôn nhàn nhã đọc sách liên quan sát một lượt, trong phòng không còn hạ nhân nào khác, liền khẩn trương hỏi: “Chẳng lẽ Mộ Dung Trắc phi không hề lo lắng? Nam Cung tiểu thư này nhìn là biết muốn hướng về phía thái tử mà vào.”

Mộ Dung Ca nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng của Bạch Hà, cười nói: “Lo lắng thì có ích gì? Chi bằng cứ bình tâm tĩnh khí chờ đợi. Người mau vào bếp, dặn dò nhà bếp nấu cho mình một bát chè ngân nhĩ hạt sẽ để xua đi cơn tức tối nôn nóng đi.”

“Mộ Dung Trắc phi!” Bạch Hà dậm chân, dù chuyện gì xảy ra, Mộ Dung Trắc phi vẫn luôn thông dong, tựa hồ không để ý chuyện gì sắp xảy ra! Cũng không cho phép nàng nói chuyện này ra, khác nào toại thành cho Nam Cung tiểu thư chứ!

Nam Cung tiểu thư mà biết nhất định sẽ cười thầm! Dám sẽ cho rằng Mộ Dung Trắc phi sợ mình rồi!

Mộ Dung Ca lắc đầu cười nhạt, cái cô gái này đúng là rất đơn thuần. “Phủ Thượng Quan có hồi âm chưa?” Nhất định Thượng Quan Ngọc Nhi đã nhận được báỉ thiệp. chỉ là không biết Thượng Quan Ngọc Nhi có dám gặp nàng hay không!

“Vẫn chưa.” Bạch Hà lắc đầu. “Bây giờ Thượng Quan tiểu thư còn đang dưỡng bệnh, nếu vẫn chưa hồi âm chắc là lo sợ sẽ lây bệnh qua cho người.”

“Vậy cứ đợi thôi, lát nữa nàng ta sẽ gửi báỉ thiệp về.” Mộ Dung Ca lại tập trung đọc sách. Quyển sách này nàng lấy từ trong phòng của Nguyên Kỳ, vừa hay cũng là cuốn sách mà Nguyên Kỳ xem qua vài trang lập tức vứt sang một bên. Sau khi xem qua nàng mới biết đây không phải binh thư,

càng không phải sử ký, mà chỉ là một quyển sách viết về hậu viện mỹ nhân vô số mà nam tử vẫn giữ được cơ thể tráng kiện. Nàng đọc vài trang cũng cảm thấy hơi nhàm chán, chỉ là nàng có chút tò mò, trong hậu cung mỹ nhân vô số, mỗi đêm quần quật ba bốn năm cô mà không bị sức cùng lực kiệt, thậm chí vẫn có thể thân cường lực kiện sao? Chẳng lẽ truyền thuyết về thái âm bồi bổ được dương thuyết là có thật?

Bạch Hà nào biết Mộ Dung Ca có tâm tư này, hiện giờ Bạch Hà chỉ hận không thể khiến Mộ Dung Ca nghe lọt tai lời của mình, không đi tính sổ cái cô tiểu thư nhà Nam Cung! Chỉ là Bạch Hà cũng hiểu rõ, tự Mộ Dung Trắc phi cũng có suy nghĩ của mình. Nàng cố nén sự bất bình trong lòng, gật đầu đáp: “Vâng.”

Quả nhiên Nam Cung Dung không hề phủ thái tử dùng bữa trưa, song bản thân thái tử cũng không trở về phòng dùng bữa mà trực tiếp ăn ngay tại thư phòng. Đối với việc này Bạch Hà cực kỳ khó chấp nhận, song Mộ Dung Ca vẫn bình thản như mọi khi, sau bữa trưa còn tựa vào ghế nằm, nhàn nhã xem sách.

“Mộ Dung Trắc phi, bữa trưa hôm nay sao thái tử không về phòng dùng bữa nhỉ?” Bạch Hà lo lắng hỏi.

Mộ Dung Ca lơ đãng, “Ừm, có lẽ còn nhiều việc phải xử lý. Từ thư phòng đến đây cũng mất khoảng hai khắc, lãng phí thời gian không đáng. Lát nữa người hãy vào nhà bếp dặn đầu bếp chuẩn bị ít món điểm tâm và trà nước mà thái tử thích đi.”

"Mộ Dung Trắc phi!" Bạch Hà dậm chân, gấp rút như đang bò trên chảo nóng.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Bạch Hà, mỉm cười hỏi: “Có phải Bạch Hà có ý với Lưu Vân không?”

Nghe vậy, Bạch Hà sửng sốt, mở to hai mắt, trong một khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được, cuối cùng bưng mặt xấu hổ trốn ra ngoài.

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Bạch Hà lúc chạy đi, Mộ Dung Ca nhin không được thở dài một hơi. Đối với một cô gái hiền lành như Bạch Hà mà nói, cảm mến Lưu Vân có là chuyện tối hay xấu nữa. Xem ra nàng phải tìm dịp nhắc nhở Lưu Vân một tiếng, nếu không có tình cảm với Bạch Hà thì nên đem sự việc giải thích rõ ràng.

Mắt nàng khê dao động, có chút mệt mỏi. Tuy sách này chẳng bổ béo gì nhưng thoát nhìn lại cảm thấy có chút ý tứ trong đó, dùng để giải khuây trong lúc rảnh rỗi cũng được. Đang muốn lên giường ngủ trưa, Bạch Hà vừa chạy đi lại quay về.

“Thưa Mộ Dung Trắc phi, phủ Thượng Quan đã hồi thiệp, thỉnh Mộ Dung Trắc phi ngày mai ghé phủ Thượng Quan một lần. Ngoài ra, có Lưu công tử và Lưu cô nương cầu kiến.” Sắc hồng trên mặt Bạch Hà vẫn chưa giảm, nàng cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng Mộ Dung Ca, sợ bị nàng cười nhạo.

Lưu Tùng Nguyên, Lưu Ngữ Yên? Hôm nay bọn họ đến gặp nàng có việc gì nhỉ?

“Để bọn họ ở phòng bên đợi một lát.” Mộ Dung Ca lên tiếng.

Từ khi Lưu Tùng Nguyên bị Lan Ngọc bắt xong, đây là lần đầu tiên hần đến phủ thái tử. Không biết có phải nàng nghĩ nhiều hay không, song vẫn mơ hồ nhận ra, tựa hồ hôm nàng cứu hần về Lưu phủ, hần có rất nhiều việc muốn nói lại thôi, dường như có gì đó giấu nàng!

Mà thời gian này hần cũng chưa từng nhận thêm vụ làm ăn nào.

Trong lúc suy tư, nàng đã thay xong quần áo rồi.

Lúc vào đến sảnh bên, Lưu Tùng Nguyên và Lưu Ngữ Yên cùng yên lặng uống trà chờ đợi. Thấy nàng bước vào, bọn họ cùng đứng dậy, hành lễ: “Tại hạ (Yên Nhi) gặp qua Mộ Dung Trắc phi.”.

Mộ Dung Ca nhìn lướt qua Lưu Ngữ Yên, tựa hồ trên mặt đã bình thản đi rất nhiều, không còn vẻ đố kỵ và xúc động vội vàng như trước liền biết cô bé đã được Lưu Tùng Nguyên khuyên bảo. Đối với Lưu Ngữ Yên, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

Nàng mỉm cười trả lời: “Không cần đa lễ, cứ ngồi xuống trò chuyện là được.”

Lưu Ngữ Yên hồ thẹn không dám nhìn thẳng Mộ Dung Ca, vừa hay bắt gặp ánh mắt Mộ Dung Ca nhìn mình vẫn vô cùng dịu dàng, không ý trách tội, trong lòng nàng cảm thấy áy náy vô cùng, cảm thấy bản thân bị mờ che mờ con mắt. Mộ Dung Ca luôn ân cần giúp đỡ mà nàng lại làm ra những chuyện như vậy! Nàng quỳ hay xuống đất, khóc lóc, “Mộc tử tử, Yên Nhi đã sai rồi. Cũng may mộc tử tử vẫn không trách tội. Thời gian qua, Yên nhi ngày nghĩ đêm nghĩ càng cảm thấy bản thân quá mức đáng giận. Trên đời này, ngoài ca ra duy chỉ có Mộc tử tử tốt với Yên nhi nhất. Yên nhi xin lỗi.”

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, khom người đỡ Lưu Ngữ Yên đứng dậy, “Ta và muội quen biết hơn hai năm rồi nào lại không biết tính cách của muội. Trước giờ muội hành sự không từng suy nghĩ chu đáo, thường là muốn liền làm ngay chứ không để tâm hậu quả. Lúc đó Lưu công tử bị người ta bắt đi, cũng khó trách muội đang trong cơn rối rắm. Suy cho cùng chỉ là tâm tính nữ nhi, nếu đã nghĩ thông thì tốt rồi.”

“Mộc tử tử... không phải, Mộ Dung Trắc phi có tha thứ cho Yên nhi?” Lưu Ngữ Yên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rướm lệ trông thật đầm đìa đáng yêu.

Nhìn Lưu Ngữ Yên lúc này, dường như Mộ Dung Ca trở về hai năm trước, vô ưu vô lự... Lưu Ngữ Yên hề bị Lưu Tùng Nguyên răn dạy, chịu ủy khuất đều đến tìm nàng kể lể, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Mộ Dung Ca gật đầu, “Ừm.”

“Ca, Mộ Dung Trắc phi đã tha thứ cho Yên Nhi rồi!” Sau khi đứng dậy, Lưu Ngữ Yên vui mừng khoe với Lưu Tùng Nguyên. Dọc đường đến đây, nàng vẫn luôn bất an lo lắng, tâm niệm mãi những ngày trong phủ thái tử nàng đã hành sự thiếu lý trí. Lại nghĩ lúc trước Mộ Dung Ca đối xử với mình vô cùng tốt, không khác gì chị em ruột. Càng nghĩ như vậy nàng lại càng hổ thẹn, lòng càng tự trách. Sao bản thân lại nỡ vì chút tư tâm mà làm hại Mộ Dung Ca? Nếu làm vậy nàng có khác gì Lâm Thiện Nhã chứ?

Lưu Tùng Nguyên luôn nhìn Mộ Dung Ca và Lưu Ngữ Yên, thấy Lưu Ngữ Yên được vậy hẳn thật sự vui mừng không kịp. Song lúc thấy Mộ Dung Ca tha thứ cho Yên Nhi, lòng hẳn lại không khỏi áy náy. Hẳn hơi quay mặt đi không dám nhìn thẳng Mộ Dung Ca.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Ca nhìn Lưu Tùng Nguyên, hỏi: “Sức khỏe Lưu công tử đã tốt hơn chưa?” Bởi vì bị Lan Ngọc dụng hình, cơ thể Lưu Tùng Nguyên nhất định bị tổn thương nguyên khí không ít. Thật ra nếu không phải do nàng, nào đâu Lưu Tùng Nguyên phải chịu sự tra tấn này.

“Đã hồi phục rồi.” Lưu Tùng Nguyên cúi đầu đáp. Hai bàn tay khẽ run lên dưới ống tay áo. Thật ra hẳn đã khỏe từ lâu rồi, chỉ là vẫn luôn nán lại kinh đô chờ khi Nguyên Kỳ có thể chu toàn bảo hộ Mộ Dung Ca hẳn mới dám đến cầu kiến.

Thấy Lưu Tùng Nguyên chưa từng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, Lưu Ngữ Yên thầm thở dài, không lẽ ca vẫn chưa quên được Mộ Dung Ca? Ý

trời trên người, huynh muội họ lại phải trải qua một trận tình kiếp đau khổ như nhau.

“Vậy thì tốt rồi.” Mộ Dung Ca gật gật đầu, cẩn trọng quan sát sắc khí Lưu Tùng Nguyên đã tốt lên rồi mới yên tâm.

“Hôm nay huynh muội ta đến gặp Mộ Dung Trắc phi, chủ yếu là muốn chào từ biệt. Đồng thời tại hạ cũng muốn xin lỗi Mộ Dung Trắc phi. Ngày sau tại hạ sẽ không làm ngành binh khí nữa.” Lưu Tùng Nguyên từ từ ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca đang kinh ngạc, không chút do dự nói.

Lưu Ngữ Yên mở to mắt kinh ngạc, “Ca đang nói gì vậy? Sao lại muốn buông bỏ việc mua bán binh khí?” Lưu gia trước giờ dựa vào ngành kinh doanh này để lập nghiệp, dần dần tạo được chỗ đứng ở các nước, nếu như từ bỏ, nỗ lực bấy nhiêu năm qua của Lưu gia sẽ tan thành mây khói. Quan trọng hơn là, bây giờ đang hợp tác với Mộ Dung Ca, nếu ca không tiếp tục hành tẩu giữa các nước thì Mộ Dung Ca sẽ làm sao đây?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Mộ Dung Ca hơi chau mày, có chút bất ngờ khi nghe Lưu Tùng Nguyên chọn lựa từ bỏ việc kinh doanh binh khí! Miếng thịt mỡ đã đưa đến miệng, đương lúc có thể hưởng thụ lại chấp nhận từ bỏ? Trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn yên lặng bất động chắc là đã tính toán sẽ không tiếp xúc với việc kinh doanh này nữa. Chỉ là, nàng cũng có chút tò mò lý do hắn đồng ý từ bỏ? Thực ra, bây giờ nàng không cần cùng hắn hợp tác cũng được, dù gì danh tiếng xưởng binh khí lớn nhất là do nàng sở hữu cũng đã lan truyền ra ngoài rồi.

Hơn nữa, hắn nóng lòng phân rõ ranh giới với chuyện binh khí không biết là có chuyện gì xảy ra? Không lẽ trong mớ bụi nhùi này vẫn còn việc khác? Mơ hồ bên trong nàng đã có đáp án, chỉ lại ẩn ẩn bản thân lại muốn phủ định giải đáp đó.

Lưu Tùng Nguyên biết cô gái này rất thông minh, nhất định trong lòng đã có manh mối. Hắn đối với nàng vốn vẫn còn chút tình cảm nam nữ, chỉ là thân phận của nàng khiến hắn chỉ còn cách đem phần tình cảm này chôn giấu sâu tận đáy lòng. Bây giờ đối mặt với nàng, không ngờ hắn vẫn còn chút do dự. Lần này hắn chấp nhận từ bỏ chuyện làm ăn, ngày sau nếu muốn nắm lại nhất định là không thể.

“Lưu công tử đã quyết? Tuyệt đối không thể vãn hồi sao?” Mộ Dung Ca trầm giọng hỏi. Suy cho cùng là nàng nợ hắn, nếu không phải liên quan đến nàng, Lan Ngọc nhất định sẽ không chú ý đến hắn. Mà hắn vì bảo toàn tánh mạng của bản thân và Lưu Ngữ Yên, thì đây là lựa chọn chính xác nhất.

Lưu Tùng Nguyên gật đầu thật mạnh không chút chần chờ, “Đúng vậy, mong Mộ Dung Trắc phi thứ lỗi. Nhiều năm nay tại hạ liên tục hành tẩu giữa các quốc gia, nay thể xác và tinh thần cũng đã mệt mỏi rồi. Bây giờ thoái lui giang hồ, cùng Yên Nhi bày ít việc làm ăn nhỏ cũng tiện để an ổn cuộc sống.”

“Ca” Lưu Ngữ Yên khẽ cắn môi, vừa rồi còn muốn khuyên Lưu Tùng Nguyên đừng từ bỏ, bằng không ngày sau sẽ hối hận. Nhưng khi nghe thấy những lời tâm sự của Lưu Tùng Nguyên, nhiều năm qua bôn ba đã mệt mỏi, nàng đau lòng không thôi. Ca vì nàng, vì Lưu gia đã phải trả giá rất nhiều. Thật ra không làm ngành buôn bán binh khí đổi sang những việc buôn bán nhỏ cũng không tệ, chỉ cần no bụng là được. Huống chi, những năm gần đây Lưu gia đã tích trữ hơn ngàn vạn hoàng kim, e là phải mất hai ba trăm năm mới có thể dùng hết.

Hiện tại nàng đã thấu triệt nhiều thứ, nhân sinh trên đời cũng không muốn cưỡng cầu.

“Nếu ca đã quyết định thì Yên Nhi cũng không dị nghị gì thêm.” Lưu Ngữ Yên nhìn Lưu Tùng Nguyên mấy ngày gần đây tuy được bổ dưỡng đầy đủ, nhưng gò má vẫn còn hóp xuống, đáy mắt nàng đầy những nước khi nói ra.

Lưu Tùng Nguyên gật đầu.

Thấy huynh muội hai người tình thân quá sâu, trong lòng Mộ Dung Ca hơi trầm tư, rồi cười nói: “nếu Lưu công tử đã quyết định thì ta cũng không muốn ép người. Hai năm qua nếu không có Lưu công tử trợ giúp, nhất định sẽ không có xưởng binh khí hôm nay. Ta còn phải nói với Lưu công tử một tiếng cảm ơn. Đồng thời, ngày sau nếu Lưu công tử có việc cần giúp đỡ thì đừng ngại cho người đưa thư tới, chỉ cần làm được ta nhất định sẽ không chối từ.”

Nghe được những lời này, Lưu Tùng Nguyên kích động không thôi, hai bàn tay dưới tay áo cũng run run, sắc mặt cũng hơi tái đi, hắn không dám nhìn thẳng Mộ Dung Ca, chỉ có thể thấp giọng nói: “Tạ Mộ Dung Trắc phi.”

Mơ hồ trong lúc đó Lưu Ngữ Yên nhận thấy Lưu Tùng Nguyên có chút gì đó quái quái, nhìn không giống do lụy bởi tình, không lẽ trong lòng ca vẫn còn chuyện ẩn giấu?

Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn Lưu Tùng Nguyên.

"Mộ Dung Trắc phi, lần này từ biệt e ngày sau sẽ không còn cơ hội gặp lại. Yên Nhi nhớ lại hai năm trước Mộ Dung Trắc phi luôn che chở bảo vệ Yên Nhi, thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Tấm lòng của Mộ Dung Trắc phi rất tốt nên cũng khó tránh khỏi dễ bị người khác khi dễ, thậm chí muốn tước đoạt sự sủng ái. Hy vọng sau này Mộ Dung Trắc phi cẩn thận hơn." Lưu Ngữ Yên bỗng nhớ lại lúc vừa đến phủ thái tử, nghe hạ nhân bàn tán cái cô Nam Cung Dung, biểu muội của Nguyên Kỳ, là một trang tuyệt sắc. Nữ tử này xuất hiện hơn phân nửa là muốn cùng Mộ Dung Ca tranh Nguyên Kỳ.

Nghe thấy giọng điệu đầy quan tâm của Lưu Ngữ Yên, đáy mắt Mộ Dung Ca lộ ý cười, gật đầu: “Được, Yên Nhi cứ yên tâm. Ngày sau nếu định được hôn sự, nhất định phải báo cho ta biết ngày thành thân, ta chắc chắn sẽ đến chúc phúc muội.”

“Vâng.” Lưu Ngữ Yên liên tục gật đầu. Trải qua nhiều việc như vậy, nàng đã từng hồn nhiên, cũng từng cuồng vọng, mê mang, rồi lắng đọng lại, đột nhiên quay đầu nhìn lại mới phát hiện sự từng trải của mình cũng không phải chuyện xấu, nàng sẽ càng tự cảnh cáo bản thân, nhân sinh này không phải một trò đùa, để giữ được mạng sống lại càng không thể vui đùa, nàng tuyệt đối không nên đi sai một bước, bởi vì chỉ một lần sơ sẩy nhất

định sẽ phải trả giá không ít. Hơn nữa, không phải trong lòng tất cả mọi người đều có một nữ tử trí tuệ hiền lành như Mộ Dung Ca dẫn đường.

"Mộ Dung Trắc phi... mọi sự phải luôn cẩn trọng. Có lẽ bây giờ Đại hoàng tử đã có được tin tức của xưởng binh khí." Trong lòng Lưu Tùng Nguyên không ngừng giao đấu, rốt cục trước khi rời đi cũng không bận tâm nữa, hẳn muốn cả đời này lương tâm không bị cắn rứt, nên cố gắng nén lòng quay đầu nói với Mộ Dung Ca.

Nụ cười bên môi nàng khẽ cương lại, sau đó ngăn chặn những gì Lưu Tùng Nguyên muốn nói thêm, "Lưu công tử đã chuẩn bị rời đi tất nhất muốn mọi thứ phải thật chu toàn. Việc bị bắt cóc tuyệt đối không có lần thứ hai. Về việc Lưu công tử muốn báo trong lòng ta đã biết rõ. Những lời nói thừa... không cần phải nói nữa, cũng không thể nói, kéo lại chuốc họa vào thân. Bạch Hà, thay ta tiễn Lưu công tử và Lưu tiểu thư."

"Tuân." Bạch Hà đến trước mặt Lưu Tùng Nguyên và Lưu Ngữ Yên, đưa tay tiễn khách.

Lưu Tùng Nguyên khiếp sợ nhìn Mộ Dung Ca, vừa rời trong một khắc nghe được những lời lấp lửng của nàng đã khiến hắn hiểu rõ, Mộ Dung Ca đã đoán được việc hắn làm, chỉ là nàng không muốn hắn tiếp tục bị cuốn vào trong nên mới không để hắn tiết lộ thêm!

Hắn cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, càng không dám nhìn thẳng Mộ Dung Ca, có chút hỗn độn khi cùng Lưu Ngữ Yên rời khỏi thiên điện, rời phủ thái tử, rời khỏi Hạ quốc này.

Sau khi Lưu Tùng Nguyên rời đi, Mộ Dung Ca lập tức cho gọi Lưu Vân và Tiểu Thập.

"Xưởng binh khí đã xảy ra chuyện." Sắc mặt Mộ Dung Ca cực kỳ thâm trầm, ánh mắt lạnh như băng.

Lưu Vân nhíu mày, luồng tóc bạc phất qua trước mắt, sát khí ngùn ngụt nói: “Là Đại hoàng tử sau lưng giờ trò quỷ?” Bằng không trên đời này không có mấy người có thể im hơi lặng tiếng hành sự, mà trước giờ Đại hoàng tử vẫn luôn âm thầm mưu hoạch tiến chiếm xưởng binh khí, nói đúng hơn là mưu hoạch thiên hạ.

Sắc mặt Tiểu Thập tái nhợt, căn bản không cần nghi ngờ, nhất định chính là công tử làm! Đã qua lâu như vậy, hẳn cho rằng công tử sớm đã buông bỏ xưởng binh khí, không ngờ công tử vẫn chưa hề có ý buông tha! Công tử muốn từng bước đẩy Mộ Dung Trắc phi và thái tử vào chỗ chết!

“Hắn muốn âm thầm mà được việc? Đúng là không đặt ta ở trong mắt.” Mộ Dung Ca cắn chặt răng lạnh giọng nói. Mặc dù đã sớm có phòng bị, chỉ là Lan Ngọc quá mức nham hiểm! Lợi dụng Lưu Tùng Nguyên để đạt được mục đích! Tuy Lưu Tùng Nguyên chưa từng đến xưởng binh khí, nhưng dựa vào trí thông minh của hắn, bao năm nay vào nam ra bắc, ít nhiều cũng nhìn ra được chút ít manh mối.

“Hiện tại ta nên làm gì đây?” Tiểu Thập vội xua tay hỏi.

Mộ Dung Ca đi qua đi lại trong phòng, lát sau nhìn Tiểu Thập, dặn dò: “Người lập tức xuất phát đến Lương quốc. Dặn dò ám vệ ở xưởng binh khí không được hành động thiếu suy nghĩ. Địch bất động ta bất động, nếu địch động thì diệt gọn.” Đúng như nàng phỏng đoán, bây giờ Lan Ngọc không dám hành động tùy tiện, huống chi nếu xưởng binh khí dễ dàng bị tước đoạt như vậy, hai năm trước nàng đã không phí tâm tư đi gây dựng làm gì. Mà chắc Lan Ngọc cũng biết xưởng binh khí không dễ ăn nên nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

“Vậy ta cần phải làm gì đây?” Lưu Vân hỏi.

“Thay ta dâng mỹ nữ cho Đại hoàng tử.” Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhếch lên cười nhạt.

Lưu Vân có chút bất ngờ.

“Mấy tháng qua Đại hoàng tử vẫn luôn bên giường tận hiếu với hoàng thượng, hiếu tâm cảm động trời đất. Nhưng Đại hoàng tử bận rộn như vậy bên người cũng nên có ít người hầu hạ. Người đến thanh lâu... À không, đến Câu Lan viện chọn vài nữ tử có nhan sắc, đích thân đến hiến cho Đại hoàng tử.” Hai mắt Mộ Dung Ca hơi nheo lại, khóe miệng nhếch lên càng sâu.

Lưu Vân không hiểu, Tiểu Thập càng không, Tiểu Thập vội dùng thủ ngữ ‘Mộ Dung Trắc phi, mấy năm nay Tiểu Thập đi theo công tử, chưa từng thấy công tử gần gũi nữ sắc bao giờ.’

“Ta chỉ muốn xác định một chút, vì sao hãn không cần nữ tử. Hay là đang luyện đồng tử công trong truyền thuyết? Tuyệt đối không thể cùng giường với nữ tử? Nếu thật như vậy thì hãn bây giờ đã hai mươi sáu tuổi mà vẫn chưa gần qua nữ sắc, thì đối với thân thể cũng hơi bất lợi.” Mộ Dung Ca nghi hoặc. Nói lời thật lòng, nàng đưa mỹ nhân qua đó là muốn khiến Lan Ngọc ghê tởm, đồng thời cũng là cảnh cáo. Nhưng nàng cũng rất tò mò vì sao Lan Ngọc không chịu gần nữ sắc, bên người chưa từng có một thị thiếp hầu hạ.

Lưu Vân và Tiểu Thập hai mặt nhìn nhau, trong một khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì. Sao Mộ Dung Trắc phi lại nghĩ đến đồng tử công?

“Cũng thay ta chuyển cáo Đại hoàng tử một câu, ta ghét nhất hành sự lén lút, nếu như muốn lấy xướng binh khí thì hãy xem bản thân có nhận nổi không.” Nụ cười tắt ngay bên môi Mộ Dung Ca, trầm giọng mệnh lệnh nói.

Lưu Vân hơi kinh ngạc, đó giờ Mộ Dung Ca hành sự luôn rất cẩn trọng nhún nhường, sao giờ phút này lại nói ra những lời như vậy?

Từ thần sắc của Lưu Vân, Mộ Dung Ca biết hẳn đang thắc mắc, nàng nhìn ra cửa sổ, hàng cây điều linh bị gió thổi rụng từng chiếc lá khô, cười nói: “Nếu hẳn nghe xong những lời này, nhất định sẽ có chút do dự. Ta muốn chính là sự do dự này của hẳn.”

Màn đêm buông xuống, gió đêm lừ đừ thổi.

Vào bữa tối, Nguyên Kỳ vẫn chưa từng về phòng. Bạch Hà lo lắng Nguyên Kỳ nghe xong những lời của Nam Cung Dung sẽ ghẻ lạnh Mộ Dung Ca nên sốt ruột đi tìm hiểu tin tức. Nguyên Kỳ khêu đèn đọc sách đêm, vẫn luôn bận rộn ở thư phòng, còn Nam Cung Dung sau bữa ăn tối đã hồi phủ.

Mộ Dung Ca liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, dặn dò Bạch Hà: “Chuẩn bị nước đi, ta muốn tắm rửa một lát rồi nghỉ ngơi.”

“Nhưng thái tử vẫn chưa về phòng.” Bạch Hà vội la lên.

Mộ Dung Ca nhú mày, “Hai ngày nay chắc thái tử cũng sẽ không đến đây.”

“Vì sao?” Bạch Hà không hiểu, vì sao địa vị của Mộ Dung Trắc phi rõ ràng đang bị uy hiếp mà vẫn có thể bình tâm tĩnh khí như vậy? Mấy ngày qua thái tử đều ngủ ở đây, bây giờ lại không đến mà trông Mộ Dung Trắc phi cũng không có vẻ gì sốt ruột hay thất vọng?

Mộ Dung Ca bỏ quyển sách đã đọc xong, trong lòng thâm lắng đầu, đúng là chẳng có ích gì cả, xem xong chỉ càng thấy như trò hề. Nàng nhìn thoáng qua Bạch Hà, ngáp một cái: “Tức là ta đã thất sủng.”

“Cái gì?” Bạch Hà kinh hãi.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 223

"Thất sủng? Mộ Dung Trắc phi đang nói đùa sao? Sao lại có thể? Thái tử vẫn luôn sủng ái Mộ Dung Trắc phi mà. Nô tỳ ở phủ thái tử đã nhiều năm, chưa từng thấy thái tử sủng ái một nữ tử như vậy! Thái tử vì Mộ Dung Trắc phi mà trục xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ, độc sủng một mình Mộ Dung Trắc phi, không lẽ tất cả đều là giả? Chẳng lẽ chỉ vì sự xuất hiện của Nam Cung tiểu thư liền ghẻ lạnh Mộ Dung Trắc phi sao? Nô tỳ không tin." Bạch Hà không tin được nói.

Sao thái tử có thể vì một Nam Cung tiểu thư mà ghẻ lạnh Mộ Dung Trắc phi được?

Thấy Bạch Hà lo lắng như vậy, Mộ Dung Ca khẽ cười lắc đầu: "Bạch Hà, nếu chủ tử của người thất sủng, ngày sau ở phủ thái tử có lẽ sẽ không thể tốt hơn được, như vậy, liệu người có còn nguyện ý ở Mẫu Đơn các này hầu hạ ta?" Quen biết nha đầu này cũng chỉ mấy tháng thôi, không ngờ cô ta cũng thật lòng quan tâm lo lắng cho nàng.

Bạch Hà khóc sướt mướt, đau lòng khi thấy Mộ Dung Ca gặp khốn cảnh, "Mộ Dung Trắc phi sẽ không thất sủng, cho dù có thất sủng đi nữa nô tỳ cũng sẽ không làm việc bất trung bất nghĩa này! Mộ Dung Trắc phi chớ lo lắng, thái tử nhất định sẽ sủng ái người."

Mộ Dung Ca đỡ khóc đỡ cười, sự lo lắng của Bạch Hà khiến tim nàng ấm áp làm sao, nhưng nước mắt của cô bé lại khiến nàng có chút bất đắc dĩ. Nàng vươn tay lau nước mắt cho Bạch Hà, cười nói: "Không cần nghĩ nhiều nữa, hay mau chuẩn bị nước ấm cho ta."

“Tuân.” Bạch là lau lau nước mắt, lo lắng nhìn Mộ Dung Ca, chỉ sợ Mộ Dung Ca đang cố gượng cười. Thấy Mộ Dung Ca vẫn không chút thương tâm, nên vội vàng chạy đi chuẩn bị nước ấm.

Mộ Dung Ca bước đến trước cửa sổ, ngóng nhìn màn đêm đen, hai mắt hơi nhắm lại nhìn về phía thư phòng ở đằng xa.

Nhìn một lát mà thất thần, phía sau vang lên tiếng bước chân, nàng chưa quay đầu lại, trực tiếp căn dặn: “Nước không nên nóng quá, rắc một ít cánh hoa vào đó.”

Đợi một lát vẫn không nghe người phía sau đáp lại, nàng hơi cúi đầu, thu hồi tầm mắt, nhắm hai mắt lại yên lặng không nói gì thêm.

“Đang chờ bản cung?”

Giọng nam tử vang lên rõ ràng, nàng hơi sửng sốt, “Sao thái tử lại đến đây?” Nếu lúc này hắn không muốn đánh rã động cỏ, nhất định sẽ ở lại thư phòng, không thì tìm một viện khác mà nghỉ ngơi chứ không phải trở lại chỗ này.

Từ sau khi nghe được những lời nói có cánh của Nam Cung Dung, nàng đã nghĩ xong bước tiếp theo phải làm gì. Nàng ở vào thế phải ‘thất sủng’ một khoảng thời gian mới được. Tuy Nam Cung Dung đến đây là có mục đích, nhưng không thể phủ nhận cô ta cũng chính là người thân duy nhất của Nguyên Kỳ. Nếu là trước kia có thể nàng sẽ để ý, thậm chí lo sợ Nguyên Kỳ sẽ từ bỏ mình. Nhưng bây giờ, không cần nói nhiều nàng cũng biết được suy nghĩ trong lòng hắn.

Hắn đã đáp ứng trọn đời trọn kiếp sẽ chỉ có mỗi nàng, nhất định sẽ không để chuyện gì khác phát sinh.

“Mộ Dung Ca, chớ tự mình thay bản cung làm chủ. Bản cung tuyệt đối sẽ không để nàng phải trả giá điều gì, lại càng không cho phép bất cứ ai

làm hại nàng. Dựa vào thực lực của bản cung cũng có thể chấn hưng gia tộc Nam Cung, bản cung sao nỡ để nàng phải chịu khổ.” Nguyên Kỳ ôm lấy nàng từ phía sau, ôm chặt cô gái bé bỏng luôn tự cho rằng mình thông minh vào trong lòng. Hắn tựa đầu nhẹ nhàng đặt lên vùng tóc đen của nàng, khẽ hít ngửi mùi tóc thơm ngát, đây chính là hương vị của nữ tử. “Mộ Dung Ca, nàng thật sự hy vọng bản cung lạnh nhạt với mình sao?”

Dù Nam Cung Dung có xuất hiện, mọi thứ vẫn sẽ không thay đổi. Thế gian này, người duy nhất xứng đáng sinh hạ đứa con của hắn cũng chỉ có mỗi Mộ Dung Ca.

Cả người Mộ Dung Ca khẽ run lên, ánh mắt chua xót, cái ôm ấm áp đằng sau thật sự khiến người ta tham luyến. Nghe câu hỏi cuối cùng của hắn, nàng lắc đầu, “Không hề.” Chẳng qua nàng muốn đưa ra lựa chọn chính xác nhất, theo như suy nghĩ của Nam Cung Dung, hoặc là suy nghĩ của nhiều người khác, tương kế tựu kế, mục đích kia nhất định sẽ sớm được thực hiện.

Nhưng hắn không hề muốn để nàng trở thành người bị lợi dụng trung gian, lại càng không muốn để nàng phải trả giá bất cứ điều gì.

Tựa hồ có sợi lông mi rơi vào trong mắt, ngứa ngáy khiến nàng xôn xao, nước mắt nhịn không được mà tràn ra, rốt cục hắn có biết làm như vậy là có ý nghĩa gì không? Hắn sẽ vì nàng mà mất đi rất nhiều cơ hội.

“Thông minh như nàng sao lại không hiểu được tâm tư của bản cung hử?” Hắn thở dài, có chút bất đắc dĩ.

“Thiếp cho rằng cả bữa trưa và bữa tối thái tử đều không đến đây là có tư tưởng cũng như thiếp.” Mộ Dung Ca khụt khịt, hơi bất đắc dĩ nói. Bởi vì hắn không xuất hiện nên nàng mới quyết định cùng hắn diễn màn kịch này. Chỉ là khi hạ quyết định này nàng nhìn như không để ý nhưng thật ra vẫn rất đau khổ.

Nguyên Kỳ dịu dàng nở nụ cười, “Sau khi Nam Cung Dung rời đi, bản cung có một số việc phải đích thân xử lý.”

Dưới sự nhẫn nại giải thích của hắn, Mộ Dung Ca vô cùng cảm động.

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, “Nếu như sau này còn việc gì không muốn, hay không muốn bản cung làm thì không được giấu giếm, cứ nói thẳng là được.” Trong lòng nữ tử này quả có chút khiến người ta không thể yên tâm được mà.

“Ừm.” Mộ Dung Ca liên tục gật đầu, trong mắt là ý cười hạnh phúc thỏa mãn, có một đấng phu quân như vậy, phận làm vợ còn có thể cường cầu được không?

“Thái tử?” Bạch Hà nhìn hai người đang ôm nhau trước cửa sổ thì kinh ngạc không thôi. Sao thái tử lại ở đây?

Cả ngày nay thái tử đều không đến đây, mà khi này Mộ Dung Trắc phi còn nói sẽ thất sủng khiến nàng lo lắng không thôi! Không ngờ thái tử đã trở lại rồi!

Mộ Dung Ca quay đầu nhìn Bạch Hà đang chăm chăm nhìn mình và Nguyên Kỳ, trong một khoảng thời gian ngắn cũng nói không nên lời. Nha đầu này... quá là...

“Nô tỳ... Nô tỳ đã chuẩn bị xong nước ấm, thỉnh Mộ Dung Trắc phi... Thái tử tắm rửa...” Bạch Hà lắp bắp, nói xong lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Thấy thế, Mộ Dung Ca ngượng không thể tìm đất mà chui. Gì mà thỉnh Mộ Dung Trắc phi cùng thái tử tắm rửa chứ? Nha đầu này muốn nàng và Nguyên Kỳ thành cặp uyên ương hý thủy sao?

Dường như nhận thấy Mộ Dung Ca đang ngượng, Nguyên Kỳ lập tức châm thêm dầu, “Bản cung còn chưa từng thử cùng nàng tắm chung. Ha... vừa hay thiên thời địa lợi nhân hòa, đúng là thích hợp để bản cung và nàng cùng tắm rửa một phen. Mộ Dung Ca à...” Hắn khẽ khời một sợi tóc vào ngón tay thon dài của mình, ghé sát tai nàng, nói thêm: “Chi bằng ta thử vào xem?”

“Chàng!” Mộ Dung Ca hoảng hốt, nghiêng rằng nghiêng lợi, hắn liên tục vỗ về tán tỉnh, sao những lời dâm dục như vậy mà nói ra bằng một giọng điệu vô cùng bình thường kia chứ!

“Trong nước nhất định có một phen phong vị khác, cũng rất kích tình, chi bằng cứ thử xem?” Giọng nói của hắn vô cùng mềm nhẹ cứ như đang hướng người ta phạm tội, nhưng lại có chút khiến người ta không cảm giác được ý nghĩ dâm mị trong đó.

Vừa rồi vẫn là sự thâm tình chân thành, nàng cảm động bởi tình cảm của hắn, nhưng hiện tại nàng không lời chống đỡ, đúng hơn là không biết nên trả lời hay không trả lời mới tốt? Hay lại tiếp tục xấu hổ chờ hắn đến ‘cường’?

Lúc nàng còn chưa xác định được nên từ chối hay đồng ý tắm chung, hắn đã nhanh chóng cởi bỏ quần áo nàng.

Hai mắt nàng trừng lên, “Chàng... chàng... chàng...!”

“Mộ Dung Ca, sao nàng vẫn cứ luôn khẩu thị tâm phi, đã thích bản cung như vậy sao cứ làm ra vẻ chối từ bản cung như thế? Mà thôi, bản cung lại thích vẻ ngượng ngùng này của nàng.” Nguyên Kỳ cười khẽ nói. Lời nói vẫn mang chút bất đắc dĩ.

Nàng đã luôn ngượng ngùng như vậy, hắn cũng nên chủ động một tí. Chỉ là, hắn có chút không hiểu, chuyện nam nữ ân ái là điều vô cùng bình

thường, lúc kích tình thường khó nhẫn nhịn, hắn còn trợ hứng nhiệt tình như thế sao nàng vẫn cứ then thùng?

Nàng đã nghịch ngợm lại còn mâu thuẫn nữa chứ.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn lên trần nhà xem như ‘không nghe, không thấy, không biết’. Cái này... không lẽ gọi là quang minh chính đại tuyên dân? Lại còn ở trong nước? Sẽ có một phen phong vị? Đáng chết, sao nàng lại ở trong tiếng cười đùa của hắn mà cảm thấy có chút chờ mong! Là sao? Là sao?

Trời đêm cảnh nồng, kích tình đan xen, ôi lại một đêm đã qua.

Tề quốc.

Mấy ngày gần đây, trên dưới Tề quốc, ai nấy đều chìm trong sự lo lắng căng thẳng. Binh đội của Lương quốc đã hạ trại ở biên giới chờ lệnh tấn công.

Song quân lính của Tề quốc vẫn ở trên thành cao, quan vọng xuống dưới, nhìn thấy hơn mười vạn binh mã của Lương quốc vẫn là khiếp sợ vô cùng.

Không biết vì sao Lương quốc vẫn còn chần chừ chưa không chiếm, không biết đang đợi điều gì.

Triệu Tử Tận nghe chiến báo, ra lệnh chủ động khởi xướng chiến tranh! Lương quốc có chút bất ngờ, song đã chuẩn bị sung túc nên sẵn sàng nghênh chiến một phen!

Khởi thuốc chiến tranh bao vây, trong ngoài hoàng cung Tề quốc đều cảm thấy bất an. Lương quốc thanh thế to lớn, khó nói sẽ không khiến Tề quốc thảm bại. Mà Hạ quốc nhờ vậy sẽ là ngư ông đắc lợi, e là người ta sẽ không kịp chống cự cũng như phản kích lại.

Nhưng Triệu Tử Tận cũng không lo lắng, bởi vì hắn rất chắc chắn nên cả triều văn võ dần dần yên tâm. Có lẽ trong lòng tân hoàng đã sớm có kế sách ứng đối!

Hậu cung tĩnh lặng như tờ, các vị phi tần tranh nhau dùng đủ mọi thủ đoạn để giành được sự sủng ái của Triệu Tử Tận, hoàng hậu Nguyên Ngư vào cung chỉ nhận được thánh sủng một ngày, sau đó không còn thấy bóng hoàng thượng ghé qua. Bây giờ người đang đắc sủng nhất chính là Trà phi, một tháng được Triệu Tử Tận sủng hạnh tầm sáu lần là ít.

“Hoàng thượng, bây giờ Tề quốc đang chịu cảnh chiến tranh vây nhiều, hiện giờ ta đến Hạ quốc một cũng không phải là một cử chỉ sáng suốt.” Nguyên Ngư khuyên nhủ. Tối qua Triệu Tử Tận ở lại trong cung của nàng, sáng nay được nghe Triệu Tử Tận muốn đến Hạ quốc liền lập tức ngăn cản.

Triệu Tử Tận hơi chau mày, bất mãn với ý kiến của Nguyên Ngư, lạnh lùng nói: “Trong lòng trẫm tự biết.”

Nguyên Ngư khẽ cắn môi nhìn thần sắc dứt khoát của Triệu Tử Tận, hắn cố ý đến Hạ quốc, nhất là muốn cùng Hạ quốc liên minh chống Lương quốc, hai là muốn gặp lại Mộ Dung Ca, có phải không? Nàng thấp giọng nói: “Cả triều văn võ nhất định sẽ không đồng ý hoàng thượng rời Tề quốc vào lúc này đâu.”

“Điều trẫm phải làm lúc này chính là rời khỏi cung.” Trong mắt Triệu Tử Tận đã lộ rõ sự tàn khốc, giọng điệu cực kỳ quyết tuyệt.

Thấy thế, trong lòng Nguyên Ngư tự hiểu có phản đối cũng vô dùng, nén lại nỗi đau trong tim không nói gì thêm.

Triệu Tử Tận nhìn hai bàn tay mình sớm đã nhuộm máu tanh, chỉ vừa đăng cơ được mấy tháng mà hắn đã cảm thấy chán ghét, thậm chí muốn rời khỏi, muốn trở lại qua những ngày tháng...

...

Hạ quốc, phủ thái tử.

Nam Cung Dung biết được đêm qua Nguyên Kỳ vẫn ở lại trong phòng Mộ Dung Ca liền nhướn mày cười khê: “Xem ra thái tử ca ca không đặt lời ta nói vào trong tai rồi.”

...

Sáng sớm trước khi rời giường, cả người Mộ Dung Ca đau nhức không thôi. Đêm qua kích tình cả một đêm đúng là cực nhọc vô cùng a!

Sau bữa ăn sáng, Nguyên Kỳ lập tức đến thư phòng. Lưu Vân vội đi làm việc ‘đứng đắn’ được giao, ở Câu Lan viện muốn tìm mỹ nhân đúng là cũng phí chút khí lực. Còn nàng thì hạ lệnh cho hạ nhân chuẩn bị xe ngựa để đến phủ tế tướng một chuyến.

Mộ Dung Ca ngồi không yên, nhìn phong cảnh trên đường, lòng thầm oán: ‘Không biết nếu Thượng Quan Ngọc Nhi biết được mục đích của nàng, sẽ ứng phó như nào?’

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Trong hoàng cung.

Lưu Vân phải một phen vất vả, mất khoảng hai ngày mới tìm được vài mỹ nhân tuyệt sắc trong Câu Lan viện. Trong đó có hai nữ tử được biết sau khi chuộc thân sẽ được tiến cung hầu hạ Đại hoàng tử thì vui mừng kiêu ngạo chờ mong. Lưu Vân nhìn đám nữ tử theo sau, hơi nhăn mày, lòng thầm lắc đầu, phương pháp trả đũa của Mộ Dung Trắc phi quả có chút khiến người ta á khẩu.

Lan Ngọc một thân quần áo trắng toát đứng trước cửa điện, nhìn thấy sau lưng Lưu Vân dẫn theo vài cô nữ tử vô cùng phong trần đậm tính, ánh mắt hẩn nhất thời trở nên sâu thẳm.

Lưu Vân che giấu ý hận trong mắt, cúi đầu ôm quyền nói: “Nữ tử theo sau tại hạ đều do Mộ Dung Trắc phi cẩn trọng chọn lựa, người người trong mình đều mang tuyệt kỹ. Mộ Dung Trắc phi nói dâng các nàng cho Đại hoàng tử nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng.”

“Là nàng sao?” Khóe miệng Lan Ngọc treo một nụ cười mỉm, không chút lửa giận, vẫn vô cùng ôn hòa bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy. Bây giờ tại hạ đã hoàn thành mệnh lệnh của Mộ Dung Trắc phi rồi, xin cáo lui.” Lưu Vân rất không nguyện ý cùng Lan Ngọc tiếp xúc quá nhiều, lập tức xoay người rời đi.

Đám nữ tử thấy thế, ào ào nhào cả lên người Lan Ngọc, sử dụng đủ thứ chiêu thức để quyến rũ. “Đại hoàng tử ơi, thiếp giỏi nhất là hầu hạ nam tử đó.”

“Thiếp cũng rất am hiểu đạo thuật khuê phòng nha.”

Nghe những tiếng rên la thủ thủ của đám nữ tử, Lưu Vân không khỏi cười lạnh. Có lẽ từ đầu chí cuối, Lan Ngọc là một kẻ không đồng nhất, có lẽ hẳn thích nhất là mẫu nữ tử phong trần. Hiện tại nghĩ đến, Mộ Dung Trắc phi đúng là cao kiến.

Ánh mắt Lan Ngọc cao thấp không cho phép xâm phạm, đám nữ tử muốn dán gần hẳn đều bị luồng khí lạnh của hắn áp chế mà cảm thấy kinh sợ, đồng loạt đứng sang một bên, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Lưu Vân, dùng thân phận hộ vệ ở lại bên người Mộ Dung Ca liệu người có cam tâm hay không?” Lan Ngọc nhìn Lưu Vân đang rời đi, không khỏi có chút tiếc hận hỏi.

Lưu Vân dừng bước, hơi nghiêng đầu một chút, trầm mặc một lát mới không biểu cảm nhìn Lan Ngọc, nhếch môi hé ra một nụ cười lạnh chứ không hề đáp lại.

Nụ cười trên môi Lan Ngọc tắt ngúm, tựa hồ sương tuyết vừa rơi xuống khóa khóa miệng hắn lại. Mộ Dung Ca, dùng vài nữ tử như vậy đã muốn châm chọc hắn trong ngoài bất nhất sao? Hay là, nàng ấy đã nhận ra điều gì?

...

Phủ tế tướng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Ca đến phủ tế tướng. Thực ra kiến trúc vào thời xưa không chênh lệch nhau lắm, nhìn chung vẫn na ná nhau, chỉ là kích thước hay trình độ xa hoa bất đồng mà thôi. Mà phủ tế tướng Hạ quốc nhất định khí khái phi phàm rồi.

Tỳ nữ nghênh đón dẫn đường cho nàng bước xuyên qua cây cầu nhỏ bắc ngang qua một dòng chảy, hoa viên rồi đến một hành lang dài rồi mới tới sân sau của Thượng Quan Ngọc Nhi.

Nàng cũng chỉ gặp qua Thượng Quan Ngọc Nhi được hai ba lần, đối với nàng ta cũng không phải quá hiểu biết, nhưng xem cách ăn mặc và trang điểm của Thượng Quan Ngọc Nhi cũng không đến nỗi phô trương, lại càng không thích những tình cảnh quá lớn, cho nên sân nhà trước mắt vô cùng đơn giản và thanh nhã.

Trong sân gieo trồng rất nhiều loại hoa nhỏ thơm ngát mà nàng không biết tên.

“Thỉnh Mộ Dung Trắc phi.” Tỳ nữ trực tiếp dẫn Mộ Dung Ca vào trong.

Mộ Dung Ca gật gật đầu.

Cũng như bên ngoài sân, vẫn rất đơn giản thanh nhã.

“Phiền Mộ Dung Trắc phi cất công đến đây thăm Ngọc Nhi.” Thượng Quan Ngọc Nhi từ gian nội bước ra, tỳ nữ theo bên đang đỡ nàng.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn sang, sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi vẫn tái nhợt, gầy hơn mấy tháng trước gặp phải rất nhiều. Lòng nàng thầm chau lại, có thật là bị ốm chăng?

Thượng Quan Ngọc Nhi cũng âm thầm đánh giá Mộ Dung Ca, sắc mặt Mộ Dung Ca vô cùng hồng hào, nụ cười trên mặt lập tức bị kiềm hãm, lồng ngực có chút buồn bực, xem ra thời gian này Mộ Dung Ca sống rất tốt.

“Không biết cơ thể của Thượng Quan tiểu thư đã khỏe hơn không? Mấy ngày nay ta không có thời gian, cũng may bây giờ cũng qua được đây thăm hỏi Thượng Quan tiểu thư. Sao mà chỉ mấy tháng không gặp mà khí sắc

của Thượng Quan tiểu thư lại kém như vậy? Có cho gọi thái y chữa trị chưa?” Mộ Dung Ca hơi bước ra trước hỏi thăm.

Thượng Quan Ngọc Nhi nâng khăn che miệng mũi ho khan vài tiếng rồi ngồi xuống, nói với Mộ Dung Ca: “Mời Mộ Dung Trắc phi ngồi. Nói ra thì quá dài, trước đó ít hôm mới thấy đỡ hơn ít nhiều, không hiểu sao hai ngày nay lại bị nhiễm phong hàn rồi.”

“Thượng Quan tiểu thư nên cẩn thận hơn mới được.” Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Ca nâng tách trà dạn dò Thượng Quan Ngọc Nhi. Đồng thời âm thầm lưu ý sự biến hóa trên sắc mặt của nàng ta, song Thượng Quan Ngọc Nhi sớm đã phòng bị trước, nàng thấp liềm hai mắt, dùng khăn che khuất miệng mũi, khó có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Nàng mỉm cười, xem ra Thượng Quan Ngọc Nhi sớm đã chuẩn bị kế sách ứng đối rồi, hoặc cũng có thể Thượng Quan Ngọc Nhi cũng biết nàng sẽ không vô duyên vô cớ mà đến đây.

“Ta Mộ Dung Trắc phi quan tâm. Ấy da, cơ thể của ta quả thật không tốt, nếu không phải đột nhiên nhiễm bệnh, hôn lễ nhất định sẽ không kéo dài. Bây giờ còn phiền đến Mộ Dung Trắc phi phải lo lắng.”

Thượng Quan Ngọc Nhi nhẹ nâng đôi mắt nhìn Mộ Dung Ca, thấy thần sắc Thượng Quan Ngọc Nhi đầy vẻ lo lắng, liền khẽ khàng giãn mày ra. Lần này Mộ Dung Ca đến đây nhất định là có mục đích, chỉ là không biết nàng có ý định gì? Muốn nàng từ hôn chăng?

Sớm nàng đã nghe nói trong phủ thái tử có một vị khách không mời mà đến, biểu muội của Nguyên Kỳ, Nam Cung Dung. Cái cô Nam Cung Dung này có quan hệ không ít với Nguyên Kỳ, nghe nói cũng là một nữ tử thông minh thẳng thắn, nàng ta xuất hiện nhất định không phải đơn giản, kỳ thực nàng cũng có chút tò mò Mộ Dung Ca đến đây là có ý định gì.

“Ây da, đúng là họa trời giáng, muốn tránh cũng không khỏi a.” Mộ Dung Ca cúi đầu hớp một ngụm nước trà.

Thượng Quan Ngọc Nhi gật đầu, “Đúng vậy, ta cũng không ngờ lại đột nhiên nhiễm bệnh. Mộ Dung Trắc phi, ta có nghe nói trong phủ thái tử mới đến một cô biểu muội là Nam Cung tiểu thư?” Nàng cũng khá hiếu kỳ về cô nương này, thậm chí cảm thấy có chút uy hiếp, có lẽ Nam Cung Dung sẽ trở thành trở ngại của mình.

“Đúng vậy. Bây giờ đang tạm nghỉ chân trong phủ thái tử. Ngày sau nếu có dịp nhất định Thượng Quan tiểu thư cũng sẽ gặp gỡ với nàng ấy.” Mộ Dung Ca đáp.

Ánh mắt Thượng Quan Ngọc Nhi khẽ nhúc nhích, mỉm cười gật đầu, “Được.”

“Thật ra hôm nay ta đến đây cũng có một chuyện muốn thương nghị với Thượng Quan tiểu thư. Việc này cũng có liên quan đến chung thân của Thượng Quan tiểu thư.” Mộ Dung Ca buông tách trà, không tiếp tục hàn huyên mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Bàn tay che miệng mũi của Thượng Quan Ngọc Nhi khẽ dừng lại, gương mặt nhìn thẳng Mộ Dung Ca. Chung thân đại sự? Mộ Dung Ca muốn làm gì vậy?

Mộ Dung Ca nhìn đôi mắt không kịp che giấu của Thượng Quan Ngọc Nhi, đầy vẻ ngờ vực và kinh ngạc, nàng ôn hòa tươi cười, “Thượng Quan tiểu thư không cần lo lắng. Tuy gọi là chuyện đại sự của Thượng Quan tiểu thư nhưng tuyệt đối là chuyện tốt, có lẽ đối với Thượng Quan tiểu thư và Thượng Quan Tế tướng là một chuyện khá hay.”

“Xin Mộ Dung Trắc phi cứ nói thẳng.” Thượng Quan Ngọc Nhi khẩn trương nói. Mộ Dung Ca đúng là cố ý mập mé thì nàng càng đứng ngồi không yên, cảm giác sự tình có chút bất ổn.

Lông mi của Mộ Dung Ca khẽ dao động, mắt quang nhúc nhích, nàng mỉm cười trả lời: “Thượng Quan tiểu thư chớ sốt ruột. Chuyện này nói đến thì dài. Lúc hôn sự giữa thái tử và Thượng Quan tiểu thư bất ngờ biến đổi, sắp đại hôn còn gặp chuyện trắc trở, bây giờ nghĩ lại cũng khiến người ta có chút ngờ vực, có lẽ mệnh cách của thái tử và Thượng Quan tiểu thư không hợp, xảy ra tương khắc. Thế nên gần ngày đại hôn mà cơ thể của Thượng Quan tiểu thư lại nhiễm bệnh nặng đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu phục hồi.”

“Chỉ là đoán bừa! Tất cả đều là những lời đồn đãi mê tín, thiết nghĩ chắc Mộ Dung Trắc phi sẽ không tin?” Thượng Quan Ngọc Nhi đột nhiên ý thức được Mộ Dung Ca muốn nói gì đó, nàng lập tức ngắt lời, vội vàng biện bạch.

Mộ Dung Ca không gấp cũng không chậm, “Thượng Quan tiểu thư chớ sốt ruột. Thật ra ta cũng không tin những lời đầu đường xó chợ như vậy.”

“Thế thì tốt rồi.” Thượng Quan Ngọc Nhi nói ngay. Tim nàng đập nhanh, đúng là không ngờ hôn sự lại gặp nhiều trắc trở liên tục khiến người ta thừa dịp nghị luận tương khắc này nọ, song những lời bàn tán vô căn cứ này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài một cách bừa bãi được...

“Chẳng qua, thái tử cũng đã nghe được những lời đồn này.” Ngữ điệu của Mộ Dung Ca thay đổi khiến nhịp tim của Thượng Quan Ngọc Nhi nhún nhảy không ngừng.

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi càng tái hơn, “Thái tử nhất định sẽ không tin.”

“Nhưng lời đồn đã lan truyền khắp Hạ quốc, có thể nói là thái tử không thể không chú ý đến điểm này.” Mộ Dung Ca gắt gao nhìn chăm chăm phản ứng của Thượng Quan Ngọc Nhi.

“Mộ Dung Trắc phi đừng ngại cứ nói thẳng quyết định của thái tử?”
Thượng Quan Ngọc Nhi nhắm hai mắt lại, ổn định tâm tư mới mở mắt ra nhìn thẳng Mộ Dung Ca.

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi nhướn lên, ánh vào trong mắt Thượng Quan Ngọc Nhi cảm thấy vô cùng chói mắt. Mộ Dung Ca buông tách đứng dậy, nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, chậm rãi nói: “Không phải từ sớm trong lòng Thượng Quan tiểu thư đã có kết quả rồi sao? Ngày đại hôn Thượng Quan tiểu thư không hề xuất hiện nhất định sẽ rơi vào miệng lưỡi của dân chúng. Muốn hoàn toàn nắm giữ được mọi thứ trong tay e chỉ là si tâm vọng tưởng. Có rất nhiều việc đã không thể khống chế. Đến nay Đại hoàng tử vẫn chưa lập gia đình, đối với Thượng Quan tiểu thư mà nói cũng là một cơ hội tốt! Hoàng thượng hạ lệnh ta thay Đại hoàng tử tuyển phi, ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy duy chỉ mỗi Thượng Quan tiểu thư là thích hợp nhất.”

“Mộ Dung Trắc phi quả giỏi tính toán.” Thượng Quan Ngọc Nhi cười lạnh.

“Đâu, đây là kế sách vẹn cả đôi đường. Nàng không nên lựa đi chọn lại.”
Mộ Dung Ca không cần che giấu, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói trầm lạnh.

Thượng Quan Ngọc Nhi cảm nhận được hơi thở lạnh như băng toát ra từ Mộ Dung Ca, lòng cảm thấy có chút xa lạ. Mộ Dung Ca mà nàng biết khá dịu dàng. Nhưng Mộ Dung Ca hiện tại có chút khiến người ta sợ hãi.

“Thượng Quan tiểu thư bị ốm lâu ngày không phải cũng nên chữa khỏi rồi sao? Hôm khác ta lại đến. Thật sự rất mong chờ ngày vui của phủ Thượng Quan.”

Mộ Dung Ca buông hai câu nói xong, liền rời đi ngay.

Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn bóng lưng rời đi của Mộ Dung Ca, bên tai vẫn còn vang vọng lời nói trước lúc rời đi của Mộ Dung Ca, chợt cảm thấy

ong ong tác hưởng. Dem nàng giao sang cho Đại hoàng tử ư? Mộ Dung Ca quả nhiên giỏi tính kế, muốn một mình chuyên sủng sao?

...

Trên đường hồi phủ thái tử, Bạch Hà khó nén lo lắng, hỏi: “Thượng Quan tiểu thư cam tâm sao? Chẳng lẽ nàng ta sẽ không từ chối chuyện này?”

“Bây giờ thì nàng ta không dám đâu. Thượng Quan tể tướng muốn vẹn cả đôi đường hiển nhiên sẽ không cho phép Thượng Quan Ngọc Nhi tùy ý làm bậy.” Mộ Dung Ca cười nói. Nhưng việc này cũng không phải dễ dàng, Thượng Quan Ngọc Nhi là một cô gái thông minh, nhất định sẽ không ngồi không chờ chết. Vừa vặn nàng cũng muốn xem Thượng Quan Ngọc Nhi sẽ ứng đối như nào thì mới xác định được bước tiếp theo phải làm gì.

Phủ thái tử.

Trở lại phủ thái tử đã vào giấc trưa, hạ nhân đến thông báo hôm nay Nam Cung Dung dặn nhà bếp không cần chuẩn bị bữa trưa. Nam Cung Dung sẽ thiết khách ở Quốc Phú tửu lâu.

Hiện giờ Nguyên Kỳ và Nam Cung Dung đang ở tửu lâu đợi nàng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Quốc Phú tửu lâu.

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Hiện đang là bữa trưa mà trên đại sảnh lầu một không có một bóng người, chỉ có chưởng quầy đang khảy khảy bàn tính tính sổ. Nhìn thấy Mộ Dung Ca lập tức niềm nở chào đón, “Vị phu nhân này nhất định là Mộ Dung Trắc phi?”

Mộ Dung Ca gật đầu. “Đúng vậy.” Xem ra không phải tửu lâu làm ăn kém cỏi mà từ sớm đã có người bao trọn tửu lâu này.

“Tiểu nhân gặp qua Mộ Dung Trắc phi, thỉnh Mộ Dung Trắc phi đi bên này, để tiểu nhân dẫn đường.” Chưởng quầy cúi đầu khom lưng, giọng nói vô cùng a dua nịnh bợ.

Chưa bước vào gian trong đã nghe được tiếng nói cười vui vẻ của nữ tử, “Thái tử ca ca, nhiều năm không gặp bây giờ cũng ở chung được mấy ngày, Dung nhi nhất thời cảm thấy thiên hạ nam tử tuyệt đối không thể sánh được với Thái tử ca ca.”

Mộ Dung Ca khẽ chau mày, trong lời nói của Nam Cung Dung còn có ý khác, tức là vô cùng vừa lòng đẹp ý với Nguyên Kỳ. Bỗng nhiên nhớ lại hôn ước mà Nam Cung Dung từng nhắc tới, hàng lông mày nàng lập tức chau lại.

“Thái tử ca ca, bây giờ Dung nhi cũng hai mươi hai tuổi rồi, không thể tiếp tục đợi được nữa. Thỉnh Thái tử ca ca chọn ngày hạ sinh lễ, cưới Dung nhi nhập môn đi là vừa.” Ý cười trong suốt, Nam Cung Dung nhìn Nguyên Kỳ ngồi đối diện, tiếng cười có chút thâm trầm và thử nghiệm.

Mộ Dung Ca chợt dừng bước, vừa định ngăn cản chương quây đi trước, nhưng tay chưa kịp đưa ra thì chương quây đã mở miệng: “Khởi bẩm thái tử, Mộ Dung Trắc phi đến.”

Vẻ tươi cười trên mặt Nam Cung Dung hơi đành lại, Mộ Dung Ca đến lúc nào không đến, nhất định phải chọn lúc này xuất hiện!

Chương quây kéo rèm để Mộ Dung Ca cúi đầu vào. Nàng hơi nghiêng đầu liền thấy Nguyên Kỳ đang ngồi bên cửa sổ, còn Nam Cung Dung ngồi đối diện hẳn.

Nguyên Kỳ vươn tay về phía nàng. “Qua đây nào.”

Mộ Dung Ca gật đầu tiến lên trước vài bước, đặt tay mình vào lòng bàn tay hẳn, cũng ngồi xuống bên cạnh Nguyên Kỳ. Trong lòng nàng có chút thắc mắc, sao Nguyên Kỳ lại đồng ý dùng cơm trưa với Nam Cung Dung ở đây? Nam Cung Dung đã dùng cách gì? Nàng biết rõ trong lòng Nguyên Kỳ dù còn chút tình cảm với Nam Cung Dung thì đó cũng chỉ là tình thân mà thôi.

Chỉ là không biết vì sao, những lời nói khi nãy của Nam Cung Dung giống như những chiếc gai nhọn trát vào lòng nàng.

“Mộ Dung Trắc phi đến trễ, Dung nhi và thái tử ca ca đợi hơn nửa canh giờ. Lát nữa phải phạt mấy chén mới được.” Nam Cung Dung thẳng thắn nhìn Mộ Dung Ca, dung nhan tuyệt sắc phong tình bắn ra tứ phía.

Mộ Dung Ca an vị xong mới cười nói với Nam Cung Dung, “Nam Cung tiểu thư bỗng nhiên mở tiệc chiêu đãi thật khiến ta có chút bất ngờ. Nếu Nam Cung tiểu thư nói sớm, hôm nay bằng mọi giá ta cũng sẽ không rời phủ. Nam Cung tiểu thư đã mở lời hiển nhiên ta cũng phải uống thêm vài chén rồi.”

“Mộ Dung Trắc phi thật hào sảng! Quả không giống nữ tử nuôi dưỡng chốn khuê phòng khép nép hẹp hòi.” Nam Cung Dung chụm bàn khen.

Mộ Dung Ca cười nhạt không đáp lại. Nguyên Kỳ đang nắm chặt tay nàng, độ ấm đó nàng vô cùng quen thuộc, kì tích đến độ có thể trấn an con tim đang xao động của nàng. Bởi vì để ý cho nên mới đi để ý. Nam Cung Dung chỉ nói mấy câu đã khiến nàng cảm thấy nghẹt thở, tựa như gai nhọn đâm thẳng vào tim vậy.

“Thức ăn trong tửu lâu này e sẽ không hợp khẩu vị nàng, lát nữa bản cung cùng nàng hồi phủ thái tử mới dùng bữa cũng được.” Nguyên Kỳ nhẹ giọng nói với Mộ Dung Ca.

Bàn tay đặt trên bàn của Nam Cung Dung khẽ giật giật.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, cười nói: “Được.” Thức ăn ở tửu lâu này nàng cũng từng dùng qua, cũng không phải là rất khó ăn, chỉ là cách nấu hơi thô ráp, tuyệt đối không sánh được với đầu bếp trong phủ thái tử. Chỉ cần một câu của Nguyên Kỳ nàng liền biết, hôm nay hẳn xuất hiện ở đây chỉ là do Nam Cung Dung cố ý sắp đặt! Có lẽ trong tay Nam Cung Dung đang có vật mà Nguyên Kỳ muốn có.

“Năm đó cô cô để lại cho Dung nhi lá thư này, hôm nay Dung nhi có mang đến. Thư này vẫn luôn được niêm phong, chưa từng mở ra.” Nam Cung Dung lấy từ tay áo ra một lá thư, nói với Nguyên Kỳ.

Thư? Mộ Dung Ca chuyển mắt vào lá thư trên tay Nam Cung Dung, đây là thư của Nam Cung Thanh Liên để lại sao? Nàng cúi đầu nhìn bàn tay Nguyên Kỳ đang nắm chặt tay mình khẽ run lên. Năm đó Nam Cung Thanh Liên vì Nguyên Kỳ mà phải trả giá bằng tính mạng mình, hơn nữa còn khuất nhục mà chết trước mặt nguyên Kỳ. Nếu như nói người thân quan trọng nhất trên đời của Nguyên Kỳ cũng chỉ có mỗi Nam Cung Thanh Liên.

Như vậy, lá thư này nhất định vô cùng quan trọng với hần! Khó trách, khó trách hần nhẫn nại ngồi trong tửu lâu này nghe Nam Cung Dung trảng giang đại hải.

Sau khi nhận thư, Nam Cung Dung giận dữ nói: “Dung nhi có nghe quản gia kể lại, năm nó cô cô tuyệt sắc khuynh thành là thế, nam tử trong thiên hạ theo đuổi đếm không xuể, không ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục thảm như vậy! Mỗi khi nhớ tới Dung nhi đều đau lòng không xiết. Quản gia nói dung mạo của Dung nhi cũng có năm sáu phần tương tự với cô cô. Mỗi khi soi gương, Dung nhi như thấy cô cô đang ở trước mắt, cô cô từng dặn dò Dung nhi ngày sau nhất định phải cùng thái tử ca ca hợp lực chống địch. Bởi vì Nam Cung gia tộc này chỉ còn mỗi Dung nhi và thái tử ca ca mà thôi.” Đôi mắt nàng rưng rưng ngấn lệ, có chút chờ mong và ẩn nhẫn nhìn Nguyên Kỳ.

Mộ Dung Ca khẽ run lên, Nam Cung Dung và Nam Cung Thanh Liên có năm sáu phần giống nhau như! Khó trách... Khó trách cho dù Nguyên Kỳ rất không thích sự xuất hiện của Nam Cung Dung, song vẫn chưa từng nói ra những lời tàn khốc với cô ấy. Đó là nhờ vài phần tương tự này nên đến giờ Nam Cung Dung mới có thể không chút e ngại, thậm chí không sợ hãi khi đối mặt với Nguyên Kỳ!

Mắt quang nàng khẽ chuyển động dừng ngay trên lá thư đã ố trong tay Nguyên Kỳ. Sắc mặt hơi tái đi, bỗng nhiên cả người không còn sức lực, lá thư đó là của Nam Cung Thanh Liên để lại, mà giờ phút này Nam Cung Dung mới giao cho Nguyên Kỳ. Nghĩ đơn giản cũng có thể biết trong thư đã viết những gì!

Nam Cung Dung vốn là tuyệt sắc mỹ nhân, dung nhan thanh lệ trắng nõn đầm ít nước mắt càng xinh đẹp động lòng, nàng hồn nhiên như không có sự tồn tại của Mộ Dung Ca, tiếp tục nói thêm: “Những năm gần đây, thái tử ca ca từng bước một mới có được ngày hôm nay nhất định đã phải chịu rất

nhiều khổ cực. Từ nay về sau tuyệt đối không cần một mình đối mặt hết thảy, Dung nhi nhất định sẽ luôn cùng thái tử ca ca đồng cam cộng khổ!”

Trước mắt tựa hồ xuất hiện một phụ nhân xinh đẹp như tiên dắt theo một đứa nhỏ chạy trốn nhiều năm về trước, để giữ cho đứa nhỏ được sống sót, phụ nhân không một mình bỏ trốn, thà rằng phải bị liên lụy, cuối cùng dưới màn đuổi giết gióng trống khua chiêng mà chết một cách đau đớn và khuất nhục.

Trong đôi mắt tối đen như mực của Nguyên Kỳ như có ánh quang đang di động.

Trên thư có viết hai chữ rất đẹp: ‘Kỳ nhi’.

“Năm đó, lúc cô cô giao cho mẫu thân lá thư này chắc cũng đã dự đoán không thể bình yên sống sót. Cô cô đúng là hồng nhan bạc mệnh!” Nam Cung Dung nhìn chăm chăm phản ứng của Nguyên Kỳ, vô cùng thâm tình mà thông thả than.

Mộ Dung Ca hơi nhú mày, rất muốn lấy lá thư từ tay Nguyên Kỳ xem thử thư có từng bị mở qua hay chưa, hoặc là rất muốn xác định thư này có thật là của Nam Cung Thanh Liên viết! Nhưng, ánh mắt nàng hơi dừng lại trên những ngón tay thon dài của Nguyên Kỳ đang vuốt qua trên hai chữ viết rất đẹp trên phong thư, nàng lại từ bỏ. Không hiểu sao khi nhìn nước trà trước mặt, miệng nàng cảm giác khô đắng, trong bụng đã không thoải mái nay càng khó chịu hơn, không lẽ là quỷ thủy đã đến? Nàng nhắc tách lên hớp một ngụm.

Nam Cung Dung thổ lộ thâm tình xong, vô cùng chờ mong Nguyên Kỳ sẽ mở lá thư ra, song Nguyên Kỳ lại thông thả đứng lên, dịu dàng nhìn Mộ Dung Ca, nhẹ giọng nói: “Hồi phủ dùng bữa thôi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng. Vừa rồi đúng là nàng nghĩ hơi nhiều, hẳn vẫn đang lo lắng cho nàng. Bỗng khóe mắt hơi

chất, không biết có phải hạnh phúc đến quá nhanh hay không mà dạo gần đây nàng cứ luôn dự cảm có chuyện phát sinh! Mà nàng có lẽ sẽ mất đi hẳn. Thứ dự cảm này luôn ngẫu nhiên xuất hiện trong lòng nàng, khiến nàng vẫn luôn chất vấn bản thân, liệu tất cả mình đang có hiện giờ có phải một giấc mơ?

Nhưng nàng là Mộ Dung Ca, trước là Mộc Khinh, sẽ không tình ý để người ta cướp đi hạnh phúc mà nàng muốn có!

“Tửu lâu này tuy không phải tốt nhất trong kinh đô nhưng ít nhiều cũng Dung nhi cũng thích món ăn ở đây. Thái tử ca ca và Mộ Dung Trắc phi cũng đã đến đây, có sao không ở lại ăn một ít rồi mới đi?” Nam Cung Dung cúi đầu, chậm rãi lau đi nước mắt rồi nhìn Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, “Chi bằng thái tử ca ca cứ đọc thư trước đi. Có lẽ sau khi đọc xong thái tử ca ca sẽ biết tiếp theo phải làm gì.” Ánh mắt nàng khẽ quét qua Mộ Dung Ca, trong lòng vẫn còn chút ít sợ hãi. Nguyên Kỳ giờ giờ khắc khắc cũng luôn để ý Mộ Dung Ca.

“Không cần, nếu Nam Cung tiểu thư thích đồ ăn ở đây thì cứ dùng xong bữa trưa rồi hãy hồi phủ thái tử cũng được. Đây là lần đầu tiên, tuyệt đối cũng là lần cuối cùng.” Nguyên Kỳ dặt tay Mộ Dung Ca cùng đứng dậy, thần sắc xa lạ tuyệt tình nói với Nam Cung Dung. Mục đích của Nam Cung Dung sao hẳn không biết được, nếu là trước kia hẳn nhất định sẽ không do dự. Nhưng hiện tại, hẳn phải bận tâm nữ tử ngồi bên cạnh này.

Mộ Dung Ca thấp liềm tầm mắt, trầm mặc. Giờ khắc này đầu óc nàng trở nên trống rỗng, không phải nàng lo sợ nội dung trong thư, cũng không phải khí thế rào rạt của Nam Cung Dung, chỉ là hiện tại cả người nàng không còn chút sức lực, cơn đau ần ần từ vùng bụng liên tục truyền đến khiến nàng khó mà tập trung được.

“Không khỏe sao?” Nguyên Kỳ nhận thấy nàng có chút khác thường, lập tức trầm giọng dò hỏi.

“Ừm.” Mộ Dung Ca gật đầu, đầu óc nàng đã rõng tuếch ra, mắt dần hoa đi, mọi thứ trước mắt dần mờ nhạt. Toàn bộ người nàng đều tựa hẳn vào Nguyên Kỳ.

Nam Cung Dung lập tức sa sầm sắc mặt khi nghe thấy Mộ Dung Ca trả lời. Đúng là không khỏe một cách rất khéo!

“Sao lại như vậy? Là do ngồi xe ngựa quá nhiều sao?” Nguyên Kỳ một bên hỏi, một bên đỡ Mộ Dung Ca định bước ra ngoài. Đồng thời, Nguyên Kỳ lập tức dặn dò Bạch Hà đang đứng trước cửa: “Mau đi thỉnh Chương thần y.”

“Sao sắc mặt của Mộ Dung Trắc phi lại kém như vậy? Để nô tỳ lập tức đi thỉnh Chương thần y!” Bạch Hà kinh hãi, vừa rồi còn không thấy vậy, nhưng trước mắt sắc mặt của Mộ Dung Ca thật sự tái nhợt không ra giọt máu cắt liên sợ hãi chạy ngay xuống lầu.

Nam Cung Dung chau mày nhìn Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đang khấn trương, dưới vòng ôm xiết chặt của Nguyên Kỳ, Mộ Dung Ca đã nhanh chóng ra đến gian sau, nàng lập tức gắt gao theo ở phía sau.

“Thái tử ca ca, có lẽ Mộ Dung Trắc phi ngồi xe ngựa nhiều nên không được khỏe.” Nam Cung Dung chau mày nói.

Nguyên Kỳ không đáp lại, ánh mắt hắc trầm trầm, tay ôm chặt Mộ Dung Ca, bước chân nhanh hết mức có thể.

Mộ Dung Ca đã sớm mất tri giác, dần dần hôn mê, mơ hồ còn nghe được giọng nói của Nam Cung Dung.

“Dung nhi chờ thái tử ca ca hỏi cưới.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Phủ thái tử.

"Chương thần y còn chưa tới sao?" Sắc mặt Nguyên Kỳ hắc trầm trầm, cực kì lo lắng nhìn Mộ Dung Ca yếu ớt đang nằm trên giường. Hắn căng thẳng nắm chặt tay nàng tựa hồ muốn cảm thụ mọi độ ấm từ nàng. Cũng may có Gia Kiệt ở ngoài thay hắn làm việc, bằng không hiện tại hắn cũng không được biết nàng sẽ thế nào.

Đáy lòng vô cùng lo lắng, tim hắn dần dấy lên đủ mọi nỗi sợ.

“Mộ Dung Ca, nàng tuyệt đối không thể có gì bất trắc. Bằng không bản cung sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng.” Đôi mắt tối đen của Nguyên Kỳ tập trung vào nữ tử yếu ớt kia, nhỏ nhẹ thủ thủ bên tai nàng.

Trong cơn mơ màng, Mộ Dung Ca mở hai mắt lên, thấy tuần nhan khuynh thành phóng to trước mắt cũng có chút sửng sốt, “Thái tử?”

“Nàng sao rồi? Chương thần y sẽ đến ngay thôi.” Nguyên Kỳ sốt ruột.

Bây giờ Mộ Dung Ca mới nhớ lại lúc ở Quốc Phú tửu lâu, bản thân không được khỏe mà ngất đi, hiện tại không chỉ cảm thấy cả người không còn chút sức lực, vùng bụng càng không thoải mái khiến nàng rất buồn nôn. Không kịp trả lời Nguyên Kỳ, nàng liền nghiêng người muốn nôn mửa dưới giường, nhưng sau cảm giác đó lại không phun ra được cái gì cả.

Đúng lúc này, Chương thần y đến.

“Thỉnh Chương thần y mau đến bắt mạch cho Mộ Dung Trắc phi.” Bạch Hà thấy Mộ Dung Ca như vậy sớm đã thất hồn lạc phách, chạy thật nhanh dẫn đường cho Chương thần y đến chẩn trị cho Mộ Dung Ca. Chương thần y gật đầu, tùy ý nhìn lướt qua Nguyên Kỳ, âm thầm nhíu mày lại, đây là lần đầu tiên hắn thấy Nguyên Kỳ coi trọng một nữ tử như vậy! Thật ra, trong lòng hắn cũng đoán ra được ít nhiều, nhìn phản ứng của Mộ Dung Ca không giống là bị bệnh nặng.

Nguyên Kỳ thấy nàng khó chịu như thế, sắc mặt còn tái nhợt thì lo lắng vô cùng, vẻ mặt giỏi che giấu mọi cảm xúc đã bị dẹp bỏ, hắn thật sự sốt ruột lắm đây. Hắn cực kỳ lo lắng, có chút mất kiên nhẫn hỏi Chương thần y vừa chẩn xong mạch, “Sao rồi?”

Hiện tại chỉ vừa qua bữa trưa, Chương thần y còn đang phê phẩm trong giấc ngủ của mình, không ngờ mộng đẹp đang thả lại bị kéo dậy, cả đường xóc nảy trên xe ngựa đến thủ thái tử. Vốn dĩ lộ trình phải hơn một canh giờ mà chỉ trong nửa canh giờ đã đến được phủ thái tử! Ấy da thật sự rất là mệt a!

Hắn là thần y mà! Không phải bệnh sắp chết, trúng độc quá sâu sao lại kiểm hắn bắt mạch? Huống chi Mộ Dung Ca chỉ là bị chút tật xấu mà thôi.

Hắn cảm nhận được mi mắt phát đau khi thấy thần sắc đầy sốt ruột của Nguyên Kỳ, lòng thầm thở dài một hơi. Chữ tình này quả là hại người không ít, có thể khiến cho nam tử luôn tự tin nắm giữ cục diện thiên hạ trong tầm tay khi đứng trước một nữ tử nhỏ bé mà tay chân lại cuống cuống, mất đi năng lực phán đoán.

Nguyên Kỳ vội chau mày lại, Chương thần y càng trầm mặc thì hắn càng mất đi sự nhẫn nại, lạnh giọng hỏi dồn: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Không được phép giấu diếm bản cung!” Mấy ngày nay trông nàng vẫn luôn khỏe mạnh, không có gì bất ổn, sao hôm nay sắc mặt lại kém như vậy, cả người còn mất sức và nôn khan nữa?

Mộ Dung Ca tuy không còn sức lực nhưng vẫn âm thầm đánh giá thần sắc của Chương thần y. Trước kia tiếp xúc qua nàng cũng ngầm phát hiện Chương thần y có chút tính cách ‘tiểu ngoan đồng’. Thật ra, khi nàng suy nghĩ kỹ càng, nhận thấy quỳ thủy đến giờ vẫn chưa có là cũng biết được ít nhiều. Chỉ là nét mặt hiện giờ của Chương thần y quả khiến Nguyên Kỳ lo lắng.

“Ây da, vốn dĩ còn cho rằng Mộ Dung Trắc phi bệnh nặng trên giường nên lão phu không quản đường xa ngàn dặm, giấc trời trưa trễ mà đến, không ngờ...” Kết quả chỉ là một việc vô cùng nhỏ mà thôi, hãn đường đường là một đại thần y, từ khi nào lại lưu lạc đến nỗi làm một việc bình thường của đám lang trung phải làm? Nếu truyền ra ngoài, hãn nào còn dịp điều võ giương oai trước mặt mọi người. Cái danh ‘thần y’ này thật muốn vứt đi cho xong!

“Hãy bớt nói xàm đi.” Nguyên Kỳ hết kiên nhẫn nói. Theo bản năng bàn tay càng dùng sức nắm chặt tay của Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca rất ít khi thấy Nguyên Kỳ mất kiên nhẫn như vậy, thậm chí từ dung nhan lạnh lùng của hãn rất ít khi nhìn thấy nét mặt khác như lúc này. Giờ phút này thấy hãn lo lắng cho mình như vậy, trong lòng dấy lên ý muốn trêu hãn một chút, ai bảo người người đều si mê cái khuôn mặt đó chứ! Mắt quang hơi chớp động, nàng phối hợp với Chương thần y một lần, giọng điệu ai oán nói: “Không ngờ thiếp lại bạc mệnh như vậy, còn chưa kịp cùng thái tử đầu bạc răng long, thưởng mỹ thực trong khắp thiên hạ, cảnh đẹp trên thế gian đã mang trọng bệnh, sắp phải rời xa thái tử, thiếp... phải nói là vạn lần không muốn.”

Hôm nay nàng phải diễn một chút mới được!

Nghe vậy, dung nhan hoa lệ bức người của Nguyên Kỳ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đôi mắt thâm trầm như phủ đầy mây đen tựa như mưa gió sấm giạt bên trong.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca lại hối hận, đúng là không nên dùng cái này để trêu đùa hấn Chương thần y cũng biết chút ít tính tình của Nguyên Kỳ, trước mắt thấy Mộ Dung Ca thêm mắt dậm muối không chớp mắt, tinh quang thoáng hiện lên, không ngờ thái tử đã gặp được đối thủ xứng tầm! Vốn còn cho rằng không có nữ tử nào lọt được vào trong mắt của thái tử chứ đừng nói gì đến động lòng. Không ngờ Mộ Dung Ca lại đủ bản lĩnh tác động trái tim của thái tử, chiếm cứ mọi hỷ nội ái ố của thái tử nữa. Không đành lòng để thái tử phải lo lắng, hấn tạm ngưng cười, nói ra chân tướng: “Thật ra Mộ Dung Trắc phi không sao, chỉ là có mang khoảng một tháng thôi. Mộ Dung Trắc phi đã từng sẩy thai, cơ thể suy yếu. Mà mấy ngày gần đây có vẻ hàng đêm Mộ Dung Trắc phi đều hoạt động cực lực nên mới dẫn đến tình trạng sức khỏe hư hôm nay. Nếu Mộ Dung Trắc phi muốn bình yên qua được mười tháng, chắc là thái tử nên nhẫn nại một chút.”

Mộ Dung Ca trừng trừng hai mắt, gò má vừa tái nhợt khi nãy lập tức ửng đỏ, Chương thần y, ông quả đúng là lão ngoan đồng! Lời như vậy mà vẫn nói được ra miệng! Tuy rằng... tuy rằng... lời hấn nói không phải giả, đúng là nàng cùng Nguyên Kỳ đêm đêm sinh ca ân ái, nhưng... nàng có mang! Đây là đứa con của nàng với Nguyên Kỳ! Trên thế giới này rốt cục nàng cũng có được cốt nhục của mình!

Bàn tay nàng run run nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng còn phẳng lì của mình, còn chưa được một tháng, nhưng nơi này đã tồn tại một sinh linh! Hốc mắt nàng ửng đỏ nhìn Nguyên Kỳ, “Thái tử... thiếp...”

Đôi mắt đen láy của Nguyên Kỳ hơi lóe lên, lòng mừng như vỡ chợ, con ư? Là con đó! Hấn trực tiếp không để tâm lời nhắc nhở đầy ‘thiện ý’ của Chương thần y, quay đầu mừng rỡ nhìn Mộ Dung Ca, “Mộ Dung Ca, nàng đã có con của bản cung rồi.”

“Chúc mừng thái tử, chúc mừng Mộ Dung Trắc phi!” Tỳ nữ trong phòng nghe Chương thần y nói, lập tức vào chúc mừng. Chương thần y đưa tay vuốt ve chòm râu, lắc lắc đầu, “Chớ nên vui mừng sớm như vậy, không đặt

lời dặn của lão phu vào lòng chắc chắn là sai lầm! Từ hôm nay trở đi, Mộ Dung Trắc phi không thể tiếp tục sinh hoạt vất vả như vậy, đồng thời mỗi ngày đều phải uống thuốc dưỡng thai.” Nói tới đây, lông mày hắc khê nhăn lại, thời gian này Mộ Dung Trắc phi nhất định không ít chuyện vất vả quần thân, thêm vào đó sau lần sảy thai trước gặp phải nước lạnh tổn thương nội căn. Nếu không cẩn thận điều dưỡng, e có thể sẽ bị sảy thai lần nữa.

Nhưng mà, những việc này đối với hắc cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“Một khi đã vậy, dứt khoát thời gian này Chương thần y cũng không có việc gì, cứ thong thả ở lại phủ thái tử ngày ngày vì Mộ Dung Trắc phi bắt mạch, mười tháng sau mới được phép rời đi.” Ánh mắt Nguyên Kỳ nhàn nhạt lướt qua Chương thần y, mệnh lệnh.

Bàn tay đang vuốt râu của Chương thần y khê run lên một chút, hai mắt tròn vành vạnh, hay cho một Hạ quốc thái tử! Quả nhiên giáng hắc thành hạng phổ phường lang trung!

Mộ Dung Ca đang chìm trong sự vui sướng quá lớn, tay vuốt bụng đang tăng thêm chút sức, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép ai làm hại đứa con của nàng!

...

“Không ngờ cô ta lại có mang.” Nam Cung Dung nghe được tin này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tỳ nữ A Kiều có chút khẩn trương, dò hỏi: “Bây giờ Mộ Dung Trắc phi có mang e là sẽ ảnh hưởng đến việc của tiểu thư và thái tử. Chỉ là nô tỳ có chút không hiểu, vì sao thái tử biết rõ gia tộc Nam Cung không cho phép huyết mạch không chính thống, thậm chí từ sớm tiểu thư và thái tử đã có hôn ước với nhau mà thái tử vẫn để Mộ Dung Trắc phi mang thai? Hơn nữa, mấy ngày nay nô tỳ tìm hiểu được chút tin tức. Vài năm trước Mộ Dung Trắc phi đã từng có mang cốt nhục của thái tử nhưng lại bị sảy thai.

Tiểu thư, hiện giờ ta nên làm gì đây? Thái tử liệu có thực hiện hôn ước cưới tiểu thư không?”

Thần sắc Nam Cung Dung thâm trầm khó lường, “Mấy năm trước từng bị sẩy thai sao?” Nếu Nguyên Kỳ muốn Mộ Dung Ca sinh ra đứa nhỏ của mình thì tất nhiên sẽ không một ai dám ở dưới mí mắt hắn mà tổn hại đến nàng ta. Có lẽ, trong lòng Nguyên Kỳ khi đó, Mộ Dung Ca cũng không hẳn quan trọng?

“Đúng vậy.” A Kiều gật đầu.

“Việc này ta đã biết. Về chuyện hôn ước không cần lo. Ta tin chắc thái tử ca ca mở thư, đọc được di ngôn của cô cô nhất định sẽ không dám làm trái.” Nam Cung Dung nhìn lướt qua A Kiều, giọng trấn định nói. Nàng chưa từng mất đi phương hướng hay hoài khi khi đột nhiên Mộ Dung Ca có mang.

Chỉ là, không ngờ Mộ Dung Ca lại may mắn như vậy, từ Tề quốc trở về không tới một tháng mà lại có mang! Hơn nữa... điều khiến nàng luôn canh cánh trong lòng, thậm chí lo sợ chính là Nguyên Kỳ quá mức coi trọng Mộ Dung Ca.

“Nô tỳ vẫn cảm thấy thái tử đối xử quá tốt với Mộ Dung Trắc phi này.” A Kiều có chút đồ kị nói. Nàng không hiểu sao nhan sắc của Mộ Dung Trắc phi nào có thể sánh được với tiểu thư, sao lại lọt được vào mắt của thái tử chứ?

Ánh mắt Nam Cung Dung lạnh đi, “Không được nhiều lời!”

“Tuân!”

Nam Cung Dung hạ tầm mắt, ám quang khê động, nàng phải cẩn thận suy tính bước tiếp theo nên làm như nào mới được.

...

Đêm hôm đó, Nguyên Kỳ ôm chặt Mộ Dung Ca trong lòng, nhẹ giọng thủ thủ bên tai nàng: “Hôm nay nàng đột nhiên ngất đi khiến bản cung lo lắng không thôi.” Nỗi đau đớn quần xéo, sợ hãi, kinh hoàng rõ ràng và mãnh liệt hơn năm đó nhìn thấy hai thi thể cháy đen trong biệt viện. Bây giờ nữ tử trong vòng tay này đã khiến hắn không thể dứt bỏ.

Khỏe miệng Mộ Dung Ca khẽ giương lên, “Thái tử yên tâm, thiếp không sao.”

“Mấy tháng này nàng không được phéo ra khỏi phủ, những chuyện vụn vặt khác cứ để bản cung lo.” Nguyên Kỳ nhẹ giọng nói.

“Cũng được! Mà thiếp có yêu cầu.”

“Sao? Nói bản cung nghe xem.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca tinh tường, “Thiếp đồng ý trong mười tháng này sẽ không vất vả chuyện gì, cho dù cả ngày phải nằm trên giường cũng được. Chỉ là thuốc dưỡng thai rất chua sót, có thể thương lượng với Chương thần y, thiếp không cần uống thuốc dưỡng thai mà tìm một biện pháp nào đó tốt hơn để an thai không?” Thật sự thuốc dưỡng thai của thời cổ đại này rất khó nuốt. Sau bữa tối chỉ mới uống một chén nhỏ xíu, nàng phải ăn vài miếng mứt táo mới miễn cưỡng nuốt hết được. Nghĩ nghĩ mà xem, mười tháng an thai tính đến giờ vẫn còn chín tháng, mỗi ngày đều đặn như vậy đúng là giày vò quá thể.

Nàng rúc vào trong lòng hắn, dùng mọi chiêu thức, từ làm nũng đến cả liếc mắt đưa tình.

Không ngờ lại thất bại, hắn quả quyết phủ định, trực tiếp ngăn cản ảo tưởng của nàng, “Không được.”

“Được mà... được mà...” Giọng nàng lặc lặc muốn nổi da gà.

“Mộ Dung Ca, không được nghịch ngợm như thế!” Vẫn không chừa cho nàng con đường thương lượng, chỉ có chút bất đắc dĩ sùng nịch nói: “Bản cung sẽ cho người làm thêm nhiều mứt táo một chút.”

“Mức táo ăn nhiều dễ béo phì lắm, thái tử muốn sau này ôm một gấu mập ngủ sao?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 227

“Không thể thương lượng một chút nào sao?” Mộ Dung Ca khẽ cắn cánh môi hồng nộn, nhỏ giọng dò hỏi. Thật ra nàng đã biết đáp án từ trước, hễ đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không dao động, chỉ là có chút không cam lòng, chén thuốc đó căn bản hễ không biết khó nuốt như thế nào đâu!

Nguyên Kỳ nhìn đôi môi đỏ mọng, mắt quang nhất thời tối sầm lại, nhìn chằm chằm không buông, khẽ cười nói: “Nàng cứ mị hoặc bản cung như vậy, liệu có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?”

Chống lại ánh mắt sâu sắc của hễ, lại cảm giác được cơ thể nóng bỏng của hễ, ánh mắt Mộ Dung Ca tỏ tường, chủ động ngã vào lòng hễ, nhếch khóe môi, mị sắc khôn cùng, “Thiếp biết thái tử đang có ham muốn...”

Cơ thể mềm mại trong lòng khiến thân thể Nguyên Kỳ không khỏi gồng lại.

Mộ Dung Ca nhận thấy sự biến hóa của hễ, mấy ngày nay đêm đêm chung chạ chung giường, hễ hiểu nàng, sao nàng không biết rõ hễ chứ! Biết hễ đã có ham muốn, chỉ là... Hễ không đồng ý cho nàng, nàng cũng không toàn thành hễ! Nàng chủ động cúi sát gần lỗ tai hễ, phả một luồng hơi ấm, “Đáng tiếc... Chương thần y từng nói, thái tử phải nhẫn nại mấy tháng mới được. Không phải thiếp tắc trách, chỉ là có lòng nhưng không có sức.”

“Vậy nữa à? Có phải không đó?” Nhìn khuôn mặt tươi cười thật đáng đánh đòn của nàng, ánh mắt Nguyên Kỳ lộ ra một vẻ cười nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Mộ Dung Ca lập tức ý thức được sự việc không ổn lắm! Việc trên giường bấy lâu nay nàng đều ở thế hạ phong, hôm nay sao hắn có thể để nàng bắt được thóp chứ? Dù sao hắn cũng là Hạ quốc thái tử, có lòng tự trọng mãnh liệt của nam tử hán đại trượng phu!

Chỉ là suy nghĩ một chút, muốn lùi ra sau né ra, hắn đã sớm đoán trước hành động của nàng, lập tức giữ chặt tay nàng. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì hai gò má đã đỏ lựng lên, hắn... hắn... sao hắn lại to gan lớn mật như vậy, không biết xấu hổ?

Tay nàng run mạnh, trong tay truyền đến nhiệt độ nóng rực không cho phép nàng trốn chạy!

Thằng nhãi này... thằng nhãi này... Muốn gì đều vạch rõ ràng cho nàng thấy!

Dung mạo của hắn nếu nhận thứ hai thì trên đời này sẽ không ai dám nhận thứ nhất. Huống chi giờ phút này đôi mắt hắn đã trở nên sâu thẳm, tựa hồ người ta có thể nhìn rõ liệt hỏa hừng hực trong đó, song cái hay là trên khuôn mặt hoa lệ đó lại không lộ một chút âm sắc! Mỗi khi đang chìm đắm trong dục vọng, giọng hắn khàn khàn gợi cảm, chỉ cần hắn ghé sát tai nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng thông minh hơn người nên chắc cũng biết bản cung muốn nàng làm gì nhỉ. Lửa là do nàng khơi mào, bây giờ muốn toàn thân thoát ra, có phải suy nghĩ hơi bị hồn nhiên một chút không?”

Nói xong, bàn tay đang giữ lấy nàng bắt đầu chuyển động.

Mộ Dung Ca cảm nhận được cả người đang nằm trong ngày hè nóng bức, một thân mồ hôi! Đối mặt với dung nhan tuần mỹ gần trong gan tấc, nàng chỉ biết lắp bắp không thành lời: “Làm như vậy... không được lành mạnh...”

“Không lẽ nàng muốn bản cung đêm đêm ôm nàng đi vào giấc ngủ, mà còn phải thanh tâm quả dục suốt mấy tháng? Hay là... nàng còn biện pháp

khác? Hở?” Giọng Nguyên Kỳ thâm trầm hơn.

Mộ Dung Ca cảm nhận được hắc đã cương cứng người lại, càng nhận biết rõ dục hỏa trên người hắc. Nàng hơi thất thần, có phải mấy ngày qua để hắc phóng túng quá mức? Thế nên hắc mới không nhẫn nại được? Bỗng nhiên cảm thấy lỗ tai hơi đau mới chột bưng tỉnh, không ngờ hắc dám cắn nàng!

“Thái tử... thái tử... cái này không hợp lý...” Nàng thật sự không tìm được lời nào để hình dung tình hình này... chỉ biết là... xấu hổ quá đi.

“Tay nàng đã ở trên mặt, cũng không còn lời nào để nói, Mộ Dung Ca, trước mặt bản cung mà dám nghĩ một đằng nói một nẻo sao?” Hắc nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, cuối cùng dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng, ngăn chặn toàn bộ lời biện bạch của nàng.

Oan uổng!

Quá mức oan uổng!

So với Đậu Nga còn oan ức hơn! So với việc giẫm chết một con kiến, còn muốn oan uổng hơn con kiến nữa là! Rõ ràng là, tự hắc chế giữ tay không cho phép nàng cử động! Nàng chỉ là... chỉ là không muốn hắc không đồng ý nàng còn được cơ hội chiếm thêm lợi ích mà thôi...

Sao hắc có thể khiến nàng á khẩu a!

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài... cuộc sống về đêm sau này, nàng không còn đường xoay chuyển tình thế sao?

“Đừng có được hơi mà còn khoe mẽ, chuyên tâm một chút...” Bên tai vang lên tiếng cảnh cáo của hắc.

Khóe miệng nàng kéo ra, đúng là chuyện gì cũng không thể qua mặt được hẳn!

...

Hạ quốc, hoàng cung.

“Không ngờ nàng lại có mang.” Lan Ngọc hơi chau mày, trầm giọng nói. Nếu Nguyên Kỳ có người nói dối, muốn phế bỏ ngôi vị thái tử của Nguyên Kỳ càng không dễ! Huống chi, dựa vào tài trí của mình, Mộ Dung Ca vì bảo vệ đứa nhỏ nhất định gì cũng không từ.

“Chỉ là có mang thôi, cũng không thể cản trở đại sự của Đại hoàng tử được.” Âm vệ áo đen trầm giọng nói.

Lan Ngọc hơi nheo mắt lại, chớp mắt lộ ra một tia sáng lạnh, “Không, đứa con này của nàng không dễ giải quyết, nhưng lại rất kịp thời. Chỉ cần tìm đúng thời cơ cũng có thể lợi dụng được.”

“Ý của Đại hoàng tử là?”

“Đợi một lát, mấy ngày nữa hoàng đế Tề quốc sẽ đến Hạ quốc, đến lúc đó hành động cũng còn kịp.” Lan Ngọc trầm mặc một lát mới nói.

Âm vệ áo đen đáp: “Tuân. Hiện giờ Tiểu Thập đã xuất phát đến Lương quốc. Đại hoàng tử không định cho người chặn lại sao? Hay là trừ Tiểu Thập đi có thể khiến Mộ Dung Ca mất đi một trợ thủ đắc lực, đoạt xưởng binh khí sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Không... sau lưng Tiểu Thập còn có Nguyên Kỳ. Dựa vào khả năng bày mưu tính kế của hắn nhất định sẽ không biết được bản điện hạ đã biết được địa chỉ của xưởng binh khí và những hành động tiếp theo. Cho nên việc này cứ tiến hành theo kế hoạch đã định là được.” Lan Ngọc nhìn sắc trời âm u bên ngoài, Mộ Dung Ca cố ý tung hỏa mù có thật cho rằng hắn sẽ

đoán không ra? Chỉ là hăn hơi do dự vì sao Nguyên Kỳ không có động tĩnh mà thôi.

“Tuân.”

Thu hồi tầm mắt, Lan Ngọc hỏi: “Mỹ nữ đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đã rồi, đều là thiên kim xuất thân từ quan viên trong triều. Nếu đưa vào phủ thái tử, với thân phận này, từ thái tử đến Mộ Dung Trắc phi đều rất khó tìm lý do từ chối. Đúng là Đại hoàng tử suy gnhĩ thỏa đáng. Hoặc giả chỉ tùy tiện tìm vài xử nữ đưa đi nhất định sẽ bị Mộ Dung Trắc phi tìm lý do thoái thoát.”

Lan Ngọc gật đầu, “Đúng vậy, làm tốt lắm. Ngày mai cứ đưa đi đi.”

“Đúng rồi, ty chức còn một việc phải bẩm báo.”

“Nói.”

“Dựa theo thám tử ở phủ thái tử thám thính được, nghe nói Mộ Dung Trắc phi có mang khá yếu nên tuyệt đối không thể quá mức lao lực, bằng không nhất định sẽ bị sẩy thai.”

Đuôi lông mày Lan Ngọc khẽ nhúc nhích, ‘không được quá lao lực?’ “Biết rồi, lui ra đi.” Đáy mắt hăn có chút do dự, liệu có nên lợi dụng việc này? Để nàng một lần nữa bị sẩy thai? Nhưng nếu làm vậy... liệu có quá bỉ ổi hay không? Nghĩ đến đây, hăn nhin không được tự giấu mình, việc đã đến nước này, những gì hăn làm còn ít bỉ ổi hơn sao?

...

Phủ tế tướng.

“Vận số của Mộ Dung Ca thật không tệ, đương lúc địa vị bị uy hiếp lại mang thai, nói như vậy cái cô Nam Cung tiểu thư kia cũng giống ta, đều

hốt hoảng lo âu mà thôi.”

Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn hình ảnh chính mình mơ hồ trong gương, một bên chải mái tóc đen bóng, một bên thì thào.

Nhớ tới những lời Mộ Dung Ca nói hôm qua, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Mộ Dung Ca quyết ý để nàng phải gả cho Đại hoàng tử!

Không lẽ Mộ Dung Ca sợ nàng gả vào phủ thái tử sẽ uy hiếp địa vị của mình sao?

Có điều... Mộ Dung Ca quả nhiên xem thấu nàng, biết nàng đang do dự nên mới lợi dụng điều này cùng những lời đồn đãi đầu đường xóm chợ.

Lúc mọi việc còn chưa được sáng tỏ, nàng nhất định sẽ không bó tay chịu trói. Đã lúc trước nàng một lần do dự rồi lùi bước, hôm nay nhất định sẽ không hồ đồ chặt đứt con đường phía trước.

“Thái tử, Đại hoàng tử là long hổ tranh đấu, giữa hai người sẽ chỉ có một người còn sống. Lúc này điều ta cần làm chính là ngồi yên mà đợi thời. Mộ Dung Ca muốn thúc đẩy ta và Đại hoàng tử nhất định ta sẽ không để nàng ta được như ý.”

Bàn tay đang chải tóc của nàng hơi dùng sức, nơi góc đầu truyền đến một cảm giác nhói đau khiến nàng bưng tỉnh.

Bây giờ đã là cuối thu, không lâu nữa sẽ rơi vào trời đông giá rét.

Thời tiết hôm nay cũng vừa vặn cho mục đích của nàng.

Phủ thái tử

.

“Chúc mừng Mộ Dung Trắc phi mang thai quý, việc này đối với phủ thái tử nhất định là hỷ sự!” Sắc mặt Nam Cung Dung vô cùng vui mừng đến chúc mừng. Sau khi dùng bữa sáng, đờng Nguyên Kỳ tiến cung, nàng lập tức đến Mẫu Đơn các để gặp Mộ Dung Ca.

Lúc này, Mộ Dung Ca đang nằm trên giường, được nghỉ ngơi suốt một đêm nên sắc mặt cũng trở lại hồng hào, nàng cười nhìn Nam Cung Dung nói: “Cảm ơn.”

“Xem ra phủ thái tử sắp có song hỷ lâm môn, dạo gần đây thái tử ca ca luôn gặp chuyện tốt không à.” Nam Cung Dung hơi nghiêng đầu, dung nhan yêu kiều có chút ngượng ngùng. Nàng tin chắc Mộ Dung Ca nhất định nghe được câu nói cuối cùng ở tửu lâu hôm qua của mình.

“Sao? Song hỷ à?” Mộ Dung Ca hơi khép mắt che giấu toàn bộ cảm xúc của mình. Đúng là đến đây tìm nàng nhất định có mục đích riêng.

Nam Cung Dung khẽ cắn môi, gò má ửng hồng, “Thái tử ca ca chưa nói với Mộ Dung Trắc phi sao? Nếu vậy chắc Dung nhi cũng không cần nói trước. Đợi thêm khoảng hai ngày nữa nhất định Mộ Dung Trắc phi sẽ biết. Nghĩ đến ngày sau có thể ở lại phủ thái tử này, Dung nhi thật sự rất vui. Bây giờ Mộ Dung Trắc phi đang có mang cần được nghỉ ngơi đầy đủ mới được, trong phủ nếu còn những chuyện vặt vãnh thì Mộ Dung Trắc phi cứ yên tâm để Dung nhi giúp một tay.” Có một số việc gấp cũng không được, huống chi thái tử ca ca nhất định sẽ không thể làm lơ hôn ước này, nàng chỉ muốn vì ngày sau lót sẵn đường đi mà thôi.

“Sao dám phiền đến Nam Cung tiểu thư chứ, trong phủ thái tử cũng không có việc gì nhiều. Quản gia trong phủ cũng rất có thực lực, hầu như ta không cần phải lo lắng gì cả.” Mộ Dung Ca điềm đạm nở nụ cười. Lòng thầm trầm xuống, Nam Cung Dung úp úp mở mở như vậy nhất định là đã nắm chắc sự thành công.

“Thái tử chăm sóc Mộ Dung Trắc phi kỹ như vậy thật khiến Dung nhi hâm mộ quá đi thôi.” Nam Cung Dung lơ đãng, việc trong phủ thái tử bây giờ nàng cũng không nghĩ vội, bây giờ cũng chưa đến thời cơ để nàng nhúng tay vào. Chỉ là... Nguyên Kỳ đúng là vô cùng sủng ái Mộ Dung Ca.

Mộ Dung Ca hé miệng cười khẽ.

Nam Cung Dung nhíu mày lại, xem ra Mộ Dung Ca có ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện. “Hiện giờ sức khỏe của Mộ Dung Trắc phi đã tốt hơn thì Dung nhi cũng yên tâm rồi. Không quấy rầy Mộ Dung Trắc phi nghỉ ngơi nữa, đợi Mộ Dung Trắc phi hoàn toàn khỏe mạnh, Dung nhi lại đến thăm hỏi.”

“Được, Bạch Hà, tiễn Nam Cung tiểu thư.” Mộ Dung Ca cười nói.

Nam Cung Dung đứng dậy, nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca thật kỹ rồi mới chuẩn bị rời đi.

Lúc này, ngoài cửa bỗng truyền vào tiếng bẩm báo của hạ nhân: “Mộ Dung Trắc phi, công công từ trong cung đưa đến một số mỹ nhân. Hiện tại đang ở ngoài cửa chờ Mộ Dung Trắc phi triệu kiến.”

“Mỹ nhân?” Nam Cung Dung cố đứng vững, quay đầu nhìn Mộ Dung Ca, thần sắc nàng ta có chút khó hiểu.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Là mỹ nhân từ trong cung đưa tới? Mà đến khi nào không đến lại chọn ngay lúc Mộ Dung Ca vừa có thai! Bây giờ Mộ Dung Ca có mang trong mình nhất định không thể thị tẩm, căn bản không có lý do từ chối. Chỉ là, bây giờ đưa mỹ nhân đến đây khác nào là muốn Mộ Dung Ca khó chịu trong lòng. Nam Cung Dung vội chau mày, không biết Mộ Dung Ca sẽ đối phó như nào?

Bạch Hà chần chờ một chút quay đầu nhìn Mộ Dung Ca: “Mộ Dung Trắc phi, cái này...” Mộ Dung Trắc phi vừa vừa có tin vui, sao trong cung lại chọn lúc này mang mỹ nhân tới?

Về mặt Mộ Dung Ca vẫn luôn bình tĩnh khiến Nam Cung Dung và Bạch Hà có chút khó hiểu, giờ phút này mà nàng vẫn có thể trấn định như vậy à! Thậm chí không chút tức giận, chỉ thấy Mộ Dung Ca gật đầu, “Bạch Hà, hãy an bày các vị mỹ nhân này chỗ nghỉ ngơi đi, đợi sau khi thái tử về, để thái tử muốn sắp xếp như nào.” Nguyên Du, Lan Ngọc, hai người này đúng là khiến người ta không thể không hận. Lựa ngay lúc nàng vừa có mang, bọn họ đã nhanh chóng muốn cho nàng tức giận một phen phỏng? Không khỏi quá mức xem thường sự ‘độ lượng’ của nàng! Bọn họ đã đem đến, nàng liền nhận thôi.

“Mộ Dung Trắc phi dịu dàng rộng lượng thật khiến Dung nhi phải nhìn bằng con mắt khác.” Đuôi lông mày Nam Cung Dung lộ chút bất ngờ. Trong lời nói có chút nghi hoặc và thăm dò. Mộ Dung Ca vào phủ thái tử khiến Nguyên Kỳ trực xuất hết thủy cơ thiếp trong phủ, càng đẩy Lâm Thiện Nhã không chốn dung thân, bây giờ đối mặt với đám mỹ nhân được

cung đình lựa chọn tử mỹ mà vẫn thờ ơ như không. Nếu nói là Mộ Dung Ca hoàn toàn không để ý, nàng không tin đâu.

Bạch Hà hơi sửng sốt, “Mộ Dung Trắc phi...” Nhận vào sao?

Mộ Dung Ca gật đầu: “Đi sắp xếp đi.”

Hạ nhân ngoài cửa còn nói thêm: “Bẩm báo Mộ Dung Trắc phi, Từ công công còn dặn nô tỳ chuyển cáo lại, những mỹ nhân này đều là tiểu thư của các vị quan trong triều.”

Nếu là mỹ nhân bình thường cũng có thể giữ lại làm ca cơ, đợi trong phủ có khách thì lên hiến nghệ, nhưng nếu là tiểu thư nhà các quan viên thì không thể tùy ý đối đãi được rồi! Hơn nữa, đây rõ ràng là muốn định cho đám nữ tử này làm thiếp!

Là không được phép từ chối!

Mộ Dung Ca khép mắt lại, che giấu toàn bộ suy nghĩ vào dưới đôi mắt mình.

Khắp gian phòng đều trở nên tĩnh lặng.

Nam Cung Dung nhú chặt lông mày, Lan Ngọc hơi bị làm quá rồi! Muốn Mộ Dung Ca thất sủng cũng không cần phải hao tổn tâm cơ như vậy.

Sắc mặt Bạch Hà tái đi ngay, ở phủ thái tử nhiều năm đương nhiên sẽ hiểu tình huống trước mắt không dễ giải quyết, nàng cắn răng nói: “Mộ Dung Trắc phi, có cần nô tỳ phái người thông báo cho thái tử biết không?”

Đáp lại Bạch Hà là sự im lặng.

Mà sự im lặng này kéo dài suốt một khắc thời gian.

Đến khi Mộ Dung Ca ngẩng đầu lên vẫn thấy Bạch Hà còn trong phòng, nàng kinh ngạc nói: “Sao còn không đi an bày chỗ nghỉ cho các vị tiểu thư? Không được chậm trễ.”

Lời này vừa nói ra, cả Nam Cung Dung và Bạch Hà đều sửng người tại chỗ!

“Tuân...” Tuy Bạch Hà rất không tình nguyện, nhưng ai cũng biết tình huống lúc này, người mà hoàng thượng đưa đến sao có thể từ chối được, chỉ là nàng không cam lòng khi thấy Mộ Dung Trắc phi vẫn thản nhiên như vậy. Song nàng lại thầm nghĩ, không lẽ Mộ Dung Trắc phi không sợ sẽ bị thất sủng sao.

Mộ Dung Ca nhìn sang Nam Cung Dung đang nhìn mình chăm chăm, mỉm cười nói: “Xem ra ngày sau phủ thái tử sẽ còn náo nhiệt lắm. Chắc ý của Nam Cung tiểu thư về ‘song hỷ lâm môn’ là ý chỉ việc này?”

Nam Cung Dung mở to hai mắt không chút sợ hãi nhìn thẳng Mộ Dung Ca, có chút kinh ngạc khi thấy Mộ Dung Ca có thể che giấu cảm xúc của bản thân giỏi như vậy! Trong bất cứ tình huống nào vẫn có thể khiến người ta tìm không ra suy nghĩ của mình!

“Cũng không phải...” Nam Cung Dung muốn giải thích, song đã lập tức bị Mộ Dung Ca cản lại, “Nam Cung tiểu thư nói vậy chắc là cũng đã mệt rồi, bản cung không tiện tiễn nữa.” Trong một khắc vừa muốn lấp lửng, bây giờ lại định biện bạch, nào dễ dàng như vậy! Long mao của Mộ Dung Ca nàng nào dễ vượt như vậy?

Nam Cung Dung hơi cứng người, nhếch khóe miệng cười: “Dung nhi xin cáo lui.” Nàng cũng muốn chống mắt mà xem đám tiểu thư phiên toái này Mộ Dung Ca sẽ ứng phó như nào! Nếu như nói Mộ Dung Ca đồng ý để đám tiểu thư này trở thành tân sủng của Nguyên Kỳ... thì nhất định không thể. Xem ra, chuyện này cũng phiên toái đây.

Đến khi cửa được đóng lại, Nam Cung Dung đã rời đi, sắc mặt Mộ Dung Ca mở trở nên nghiêm trọng. Đúng là sóng trước chưa vào bờ thì sóng sau đã ập tới. Việc của Nam Cung Dung, Thượng Quan Ngọc Nhi còn chưa giải quyết được thì lại thêm một đám tiểu thư khó xử! Lan Ngọc muốn nàng phân tâm sao?

Có thật là cơ xưởng binh khí của nàng dễ dàng đoạt được như vậy?

Quả thật cho rằng Nguyên Kỳ không hề phòng bị gì sao?

Nàng khẽ vuốt ve bụng, Chương thần y từng dặn nàng không được quá lao lực, mà hiện giờ nàng cũng cảm thấy cơ thể không được tốt lắm. Bỗng nhiên có chút hối hận năm đó quá mạo hiểm, vừa sẩy thai không lâu đã nhảy ngay vào hồ nước lạnh như băng để căn cơ bị tổn thương!

Hồi tưởng lại những vất vả năm đó khi sáng tạo ra xưởng binh khí, vì giữ vững chỗ đứng, biết bao ngày nàng không ngủ để nghĩ đến mọi tình huống, mọi việc có thể xảy đến. Lan Ngọc à... người cho rằng ta chỉ có mỗi một xưởng binh khí thôi sao?

Còn đang suy tư, bỗng nhiên cơ thể cảm thấy vô cùng mỏi mệt và buồn ngủ. Thôi kệ, có một người đàn ông như Nguyên Kỳ trấn giữ ở đây, rất nhiều việc cũng không cần nàng phải đi nghĩ, đã có hắc bại tâm chu toàn tất cả rồi không phải sao! Chút việc còn con con này tạm thời cứ để hắc lo lắng đi, cũng không uổng hôm nay đã cất công như vậy.

...

Trận chiến này khiến Tề quốc và Lương quốc tổn hao không ít khí lực, phải nói là lưỡng bại câu thương trong khi chẳng phân biệt được cao thấp!

Lương thảo của hai nước đã dần không đủ cung ứng, binh lính cũng bắt đầu mỏi mệt.

Hoàng đế Lương quốc đã dần hồi phục cảm xúc đau buồn khi mất con gái yêu, cân bằng lại rất nhiều những quan hệ lợi ích thiệt hư, cũng không muốn do trận chiến này mà trở thành miếng mồi béo của hạ quốc nên lập tức lui binh. Tề quốc cuối cùng đã thoát được một trận đại kiếp.

Nhưng tình thế hiện tại khiến hai nước không thể lơ lửng!

Rốt cục trận chiến này có ý nghĩa gì chứ!

Cho dù tạm ngưng dưỡng sức cũng phải mất vài năm mới khôi phục được.

Thật ra, Tề quốc chịu tổn hao nặng nề nhất, tân đế đăng cơ lại phí đi không ít nhân lực tài lực, lại thêm một trận chiến dài mà kết quả không tới đâu khiến căn cơ Tề quốc bị tổn thương trầm trọng. Nhưng cũng không thể không khâm phục, Triệu Tử Tận vẫn không chút hoang mang, chính vì thế cung nhân trong ngoài đều dần dần yên tâm.

Để củng cố nền tảng lập quốc, an tâm dưỡng thương, cách tốt nhất là cùng Hạ quốc thiết lập quan hệ thân thiết, tạo lập minh ước.

Mà việc này ở ngay trước trận chiến Triệu Tử Tận đã chuẩn bị sẵn.

Bây giờ, để thể hiện thành ý, hần và Nguyên Ngư hoàng hậu cùng đến Hạ quốc.

Hoàng đế Lương quốc nhận được tin này, tay chân luống cuống, song cũng không muốn để Tề quốc liên minh thành công rồi tính kế thu phục Lương quốc, nên cũng lập tức hạ lệnh cho thái tử Lương quốc đích thân đến Hạ quốc cầu hòa.

Thế là, hai quốc đình chỉ chiến tranh, nhưng lại cùng phải đối mặt với một khảo nghiệm lớn. Cụ thể có tiếp tục đẩy lên khói súng hay không đều do Hạ quốc quyết định!

Dù sao, tình thế hiện giờ cũng do Hạ quốc dẫn đầu, rồi đến Tề quốc, Lương quốc. Còn có hai tiểu quốc không gây nên bất trắc gì. Hai nước này để trốn tránh chiến hỏa nên cũng chủ động cầu hàng với Hạ quốc, chấp nhận làm một thuộc quốc cho Hạ quốc mà thôi.

“Gặp lại nàng, không biết cảnh tượng sẽ như nào.” Triệu Tử Tận nhìn ra quang cảnh bên ngoài xe ngựa, nhẹ giọng nói.

Nghĩ đến gặp mặt nàng hẳn lại có ý muốn rút lui. Tựa hồ không biết nên đối mặt với nàng như nào. Lúc trước nụ cười của nàng vô cùng chân thành và ấm áp, bây giờ hẳn chỉ còn có thể gặp nàng trong giấc mơ mà thôi. Cho dù có thật sự gặp lại, nàng nhất định cũng chỉ dùng một nụ cười xa lạ dịu dàng nhìn hẳn. Hết thấy đã qua cuối cùng cũng chỉ còn là ký ức. Chỉ còn có thể nhớ nhưng mà thôi.

Có thật chỉ còn là ký ức hay không?

Cái chết của Triệu Tử Duy nàng không đi truy cứu? Hay trong lòng nàng đã có đáp án, chỉ là không muốn tiếp tục đào sâu thêm?

Cùng Nguyên Kỳ bên nhau như hình với bóng, đây chính là cuộc sống mà nàng mong muốn có đúng không?

Không... Loáng thoáng trong lúc đó.

Không... Hẳn còn nhớ rất rõ, năm đó nàng từng nói, hy vọng có thể cùng hẳn có một cuộc sống vui vẻ là mỹ mãn lắm rồi.

Nguyên Ngự ngồi đối diện thấy hẳn thất thần, trên mặt lộ chút đau xót, sắc mặt nàng hơi tái đi, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng đang nhớ Mộ Dung Trắc phi?”

Mấy ngày gần đây, vẻ mặt hẳn lúc nào cũng hoảng hốt, nàng ở bên hẳn lâu như vậy, tuy rằng không thể hoàn toàn nhìn thấu được suy nghĩ của hẳn,

nhưng nàng hiểu rất rõ, người duy nhất trên đời có thể lay động được cảm xúc của hần chỉ có Mộ Dung Ca. Trong lòng nàng thầm mĩa mai, nếu đã biết phải hối hận như vậy sao trước kia còn làm! Bây giờ dù có hối hận như nào đi nữa chẳng phải đều vô dụng hay sao.

Triệu Tử Tận trầm mặc, xem lời của Nguyên Ngư như gió thoảng bên tai. Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không biết vì sao trong đầu hần lại hiện lên vẻ mặt tươi cười của Triệu Tử Duy trước lúc chết. Không lẽ Triệu Tử Duy đã sớm biết hần nhất định sẽ hối hận sao? Hay là sớm đoán trước hần sẽ dần dần chán ghét ngai vàng rực rỡ này? Thế nên mới dùng ánh mắt chờ xem kịch vui nhìn hần?

“Hoàng hậu, nếu trăm phế nàng thì nàng sẽ thế nào nhỉ?” Ánh mắt hần vô cùng bình lặng và lãnh liệt nhìn Nguyên Ngư, đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Nguyên Ngư tái đi ngay lập tức, hơi thở không đều đặn, ho khan liên tục, phải nói là mượn ho khan để che giấu sự khẩn trương, nàng cúi đầu đáp: “Thiếp vẫn là vợ cả của hoàng thượng.” Vợ cả là một mối dây không dễ dàng muốn dứt bỏ là vứt bỏ được. Bây giờ tuy Triệu Tử Tận là hoàng đế Tề quốc, nắm trong tay vận mệnh của ngàn vạn người nhưng duy nhất vận mệnh của chính mình hần không thể nắm giữ trong tay. Phế hậu đâu phải chỉ hần nói một câu là được! Hạ quốc còn tồn tại một ngày thì địa vị của nàng tuyệt đối không lay động nổi.

...

Đêm khuya im ắng.

Vầng trăng như móc câu.

Lá thu bị gió thổi rụng xuyên thấu qua cánh cửa được đóng chặt lại, từ xa nhìn qua chỉ một màu đen của màn đêm.

Từ sau giấc ngủ trưa đến giờ, dùng xong bữa tối nàng đã ngồi suốt bên cửa sổ thất thần nghĩ ngợi đầu đầu.

Cửa được mở ra, có người bước vào. Mắt quang nàng khẽ chớp động.

“Sao còn chưa ngủ vậy?” Nguyên Kỳ ngồi xuống bên nàng, thấy nàng ăn mặc hơi phong phanh nên tự gỡ áo khoác của mình phủ thêm cho nàng, “Sau này không được mặc đồ phong phanh như vậy ngồi ở trước cửa sổ biết không?”

Mộ Dung Ca hơi mân mân miệng, “Ngủ không được.”

Lông mày Nguyên Kỳ hếch lên cao không tự chủ.

“Mấy phụ nhân đó tối nay thiếp vừa nhìn qua, đúng là ai nấy xinh như bông như hoa.” Mộ Dung Ca nép gần vào lòng hắn, cảm nhận nhịp tim vững vàng của hắn, trái tim đang hoảng loạn đặc biệt trở nên yên ổn.

Nghe nữ tử trong lòng mình đang làm nũng, buông ra những lời nói ủy khuất, ánh mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ khẽ lóe lên.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 229

“Tựa hồ bản cung nghe ra được ý tứ ghen tuông trong lời của nàng.” Nguyên Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, trên miệng lộ chút ý cười. Nữ tử này luôn nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng vô cùng để ý mà lại cố ý che giấu tâm tư này trước mặt mọi người. Bây giờ người người trong phủ thái tử đều khen Mộ Dung Trắc phi rộng lượng.

Khỏe miệng Mộ Dung Ca nhô thật cao, có chút giận dữ nói: “Thiếp ghen tị thì sao, đám nữ tử này thiếp không thích chút nào, mục đích các nàng đến đây rất rõ ràng còn gì.” Tuy nàng biết tâm ý của Nguyên Kỳ, cũng biết đám tiểu thư này có ở đây cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ là hể nghĩ đến người đàn ông của nàng bị cô gái khác tư tưởng thì tâm tư lại bất an, muốn thanh tâm quả dục hoàn toàn không bị ảnh hưởng đâu phải chuyện dễ.

“Bản cung đã sai người đưa họ vào cung rồi.” Nguyên Kỳ khẽ cười lắc đầu, nàng đúng là nghịch ngợm quá đi, song đôi lúc cũng rất hoạt bát đáng yêu khiến hẳn mỗi khi nhớ đến, những lo lắng trong lòng lập tức dịu lại, trái tim khô cứng cũng trở nên ấm áp.

Trong mắt Mộ Dung Ca như sáng lên, “Thái tử muốn dâng cho hoàng thượng? À ha, thiếp cảm động quá đi, không ngờ thái tử lại hiếu thảo như vậy! Mấy năm nay sức khỏe hoàng thượng không được tốt, bên cạnh cũng cần có người chăm sóc. Mà nữ tử do Đại hoàng tử dốc sức lựa chọn nhất định xuất thân cũng không thấp, nếu được hầu hạ hoàng thượng thì còn gì tốt hơn! Hoàng thượng nhất định sẽ cảm động lắm đây.” Nàng sớm đã biết Nguyên Kỳ nhất định sẽ không để cho đám thiên kim tiểu thư này qua đêm ở phủ thái tử! Còn đưa vào hoàng cung cho Nguyên Du chính là giải pháp tốt nhất, như vậy Nguyên Kỳ sẽ không tính là cãi lại thánh chỉ, đám nữ tử

này cũng chưa qua đêm ở đây, như vậy Nguyên Kỳ sẽ không bị người ta nói ra nói vào. Tương phản, Nguyên Kỳ hiến những cô gái này cho hoàng thượng sẽ càng thể hiện được lòng hiếu thuận của mình!

“Nàng đúng là rất thông minh.” Nguyên Kỳ khẽ cười tán dương.

Giờ khắc này, dường như Mộ Dung Ca có thể nhìn thấy sắc mặt của Lan Ngọc và Nguyên Du, nhất định là... ha sảng khoái không thôi! Thực ra đám tiểu thư đài các này chỉ muốn có danh có tiếng. Nàng vốn ghen tị thì để một mình Nguyên Kỳ biết là đủ, tiếng tốt ai không muốn giữ chứ! Dù sao cũng là Nguyên Kỳ không thích gần nữ sắc, chứ có phải do nàng ghen tị mà bức bách hấn đâu! Đối với người ở ngoài mà nói, nàng cũng muốn rộng lượng lắm không phải sao? Ai bảo nàng chọn một người chồng ‘thanh tâm quả dục’ chứ!

“Lại nghĩ lung tung cái gì đây?” Nguyên Kỳ thấy thần sắc nàng khác thường, tinh quang lóe ra có chút đặc ý liền biết nội tâm nàng đang phơi diễn một màn kịch hay ho đây.

Mộ Dung Ca thu hồi mọi suy nghĩ, nhìn dung nhan khuynh thế khuynh thành của Nguyên Kỳ, nét mặt bức người, nhớ lại những gì vừa suy nghĩ cũng có chút chột dạ, nhin không được cười gượng: “Ha ha... thiệp có nghĩ gì đâu. Chỉ là thiệp cảm động, đến độ không biết phải đáp lại như nào.”

“Cảm động? Không phải từ sớm nàng đã biết sao? Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo mà!” Bàn tay đang vuốt ve mái tóc nàng hơi ngừng lại, có chút bất đắc dĩ nói.

“Lòng thành thiệp sáng tận trời xanh, tuyệt đối không nửa phần giả dối.” Mộ Dung Ca nói dối không chớp mắt.

“Vậy sao?”

Thấy hần vẫn giữ thái độ hoà nghi, Mộ Dung Ca càng chột dạ, lảng sang chuyện khác, “Đợi một thời gian nữa, cơ thể thiếp đỡ hơn sẽ đích thân xuống bếp khao thái tử một châu!”

“Nàng có biết bản cung đã cho người xử lý mọi việc trong xưởng binh khí không?” Thấy nàng nịnh bợ, Nguyên Kỳ có chút buồn cười nói.

“Một năm qua nếu không có thái tử âm thầm trợ giúp, xưởng binh khí sao có thể bình yên vô sự. Lại càng không thể dựng thêm một xưởng ở Hạ quốc. Hiển nhiên thiếp biết là thái tử đã âm thầm góp tay.” Mộ Dung Ca cười nói. Đương nhiên nàng biết rõ mọi thứ đều suôn sẻ như vậy, thậm chí không gặp chút khó khăn thì sau lưng nhất định phải có một đôi tay trợ giúp mình. Nàng không muốn nói rõ ra chỉ là muốn thuận theo tâm ý của hần, âm thầm nhận sự giúp đỡ này. Hần là người cho chủ nghĩa đàn ông rất mạnh, muốn bảo vệ nàng, hiển nhiên nàng không thể cự tuyệt, thậm chí còn vui vẻ đón nhận.

Nguyên Kỳ nhếch nhếch chóp mũi nàng, “Nghịch ngợm quá!” Thì ra thì sớm nàng đã biết hần âm thầm làm hết thay nhưng không hề lên tiếng hỏi. Nhìn dung nhan thanh nhã của nàng, hần kiềm lòng không được dịu giọng nói: “Không lẽ nàng chưa từng nghi ngờ dụng ý của bản cung?”

“Thiếp tin tưởng thái tử.” Mộ Dung Ca nhẹ giọng nói.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Nguyên Kỳ khóe lóe lên, hần ôm chặt nàng vào lòng, dù không nói gì nhưng nàng biết hần đang cảm động.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Ca cảm thấy khá mệt, ngáp dài một cái, Nguyên Kỳ bế nàng về giờ, ngay sau đó còn nghe rất rõ lời hần dặn dò, “Sau này nếu quá bữa tối mà bản cung vẫn chưa về cũng không cho phép nàng đợi bản cung, phải đi ngủ sớm một tí có biết không?”

Mộ Dung Ca mơ mơ màng màng gật đầu. Chỉ là ngày sau nàng vẫn không thay đổi được thói quen này, vẫn phải đợi cho được hần mới ngủ yên

được. Nguyên Kỳ không còn cách nào khác, nếu nàng đã quyết định thì nhất định không dễ dàng thay đổi, cho dù là mơ màng đồng ý đi nữa cũng xem như là nghĩ một đằng nói một nẻo thôi.

Ai bảo nữ tử khiến hãn nóng ruột nóng gan là một người nghĩ này nói kia đâu ha!

“Hơn một tháng nữa hoàng đế Tề quốc sẽ đến đây. Lúc đó nàng muốn gặp thì gặp, không thì cứ ở lại trong phủ thái tử cũng được.”

Hãn cởi quần áo ngoài cho nàng, đặt nàng nằm lên giường rồi ôm nàng vào lòng.

Đôi mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, lông mi hơi rung động. Tận Nhi... Cậu thiếu niên hồn nhiên ngày trước bây giờ đã là hoàng đế ôm trọn Tề quốc trong tay, tựa hồ hết thảy chỉ là trong ký ức. Có lẽ tim nàng còn chưa đủ cứng rắn, rõ ràng vết thương Tận Nhi để lại cho nàng rất sâu, không tiếc lợi dụng nàng để đạt được mục đích cuối cùng, nhưng cuối cùng nàng vẫn không nỡ hủy diệt toàn bộ ký ức về con người này.

Chỉ là, xem như ngày xưa hãn từng mạo hiểm để cứu nàng một lần, bù đắp lại những gì đã xảy ra xem như hòa nhau. Nàng và hãn có gặp lại cũng chỉ có thể xem nhau như người xa lạ.

“Thiếp không muốn gặp.” Mộ Dung Ca nhẹ giọng đáp. Thật ra đã không cần thiết phải gặp lại. Huống chi lần này hãn đến Hạ quốc là có mục đích khác mà.

“Được.”

Ngay khi Mộ Dung Ca đang mơ màng ngủ gật, bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm nhẹ của Nguyên Kỳ: “Mộ Dung Ca, nàng chưa bao giờ hoài nghi bản cung sao?”

Khóe miệng nàng nhếch lên một chút, đúng là đã từng nghi ngờ qua, chỉ là hiện giờ nàng sẽ không hoài nghi nữa. Tình yêu cần nhất là sự tin tưởng. Chỉ là khi nàng muốn trả lời hẳn thì mọi tri giác bắt đầu lu mờ, nàng cuối cùng vẫn không mở miệng đáp lại.

Đêm khuya cũng không khác gì nhà giam, cho dù cung điện sáng chói kim bích huy hoàng đi nữa vẫn bị màn đêm bao phủ, nếu không có mặt trời chiếu rọi, hết thảy vẫn là một màn u tối tĩnh mịch.

Mấy chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy vào trong.

Đây làm lòng hiếu thảo của Nguyên Kỳ dành cho Nguyên Du.

Hơn mười cô gái dung mạo thượng đẳng, xuất thân cũng không thấp, tu dưỡng rất tốt. Không ngờ Nguyên Kỳ cũng bỏ được!

Nguyên Du chịu bệnh tật tra tấn, ác mộng quẩn thân không thể ngủ ngon, giờ phút này còn phải nghe Từ công công bẩm báo lại thì giận dữ vô cùng! Bởi vì hẳn biết rõ, kế hoạch đã không thành! Bây giờ ngược lại nếu hẳn không thu nhận thì thiên hạ sẽ quay ngược mũi giáo nghị luận hẳn!

Lan Ngọc nghe tiếng, thấy sắc mặt Nguyên Du xanh mét liền khuyên nhủ: “Phụ hoàng không cần để ý làm gì.”

“Hẳn đúng là quá có lòng mà.” Sắc mặt Nguyên Du vô cùng âm trầm khó xem, cơ thể hẳn Nguyên Kỳ nhất định rõ ràng hơn ai hết, chuyện nam nữ từ sớm đã không thể, Nguyên Kỳ muốn dùng mấy cô gái tuổi trẻ mỹ mạo để châm chọc hẳn vô năng sao? Đúng là dòng tiện nhân!

“Chỉ là vài nữ tử thôi mà phụ hoàng không cần để ý.” Lan Ngọc trấn an cơn thịnh nộ của Nguyên Du. Ánh mắt hẳn nhìn lướt qua đám nữ tử kia, trong nháy mắt trở nên lãnh liệt nham hiểm.

“Hậu cung có thêm mấy nàng cũng chẳng thiếu chỗ, toàn bộ đưa vào hậu cung đi.” Nguyên Du hít sâu vài cái, lạnh giọng mệnh lệnh Từ công công.

Từ công công sớm đã phát giác Nguyên Du đang phản nộ hiển nhiên không dám ở đây lâu, lập tức đem đám nữ tử dắt vào hậu cung.

Có lẽ những cô gái này vô pháp ý thức được vào hậu cung là sao! Đây là cả đời thủ tiết, cơ thể của đương kim thánh thượng bây giờ sao có thể sung hạnh các nàng chứ!

Sau khi toàn bộ rời khỏi, Lan Ngọc mới khuyên nhủ: “Phụ hoàng không cần tức giận, thật sự rất không đáng. Bây giờ Mộ Dung Trắc phi vừa có mang, đương lúc thái tử vẫn còn đang lo lắng, nhất định thái tử không dám nhận ý tốt của phụ hoàng.”

“Đồ tiện nhân! Nếu không phải hắc giả tạo, con thì ngăn cản, trẫm đã phế hắc tử lâu rồi!” Nguyên Du nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng của Lan Mị Nương khi chết thảm, tinh thần hắc hắc khó có thể ổn định, thậm chí phải mau chóng báo được thù, hắc mới yên tâm đi gặp Lan Mị Nương, cũng như đáp trả lại những thiệt thòi mà Lan Ngọc phải chịu.

Lan Ngọc nghe vậy, trầm tư một lúc lâu.

Nguyên Du nhìn sườn mặt có chút thất thần của hắc, không biết vì sao trong lòng cứ dấy lên chút cảm giác kỳ quái. Chỉ là thứ cảm giác là lạ này chỉ xuất hiện một lát mà thôi, hắc thu hồi mọi suy nghĩ nhìn ra sắc trời bên ngoài, hắc dặn dò Lan Ngọc: “Trời không còn sớm nữa, con về nghỉ ngơi đi.”

“Tuân, phụ hoàng.”

Hôm sau, trời quang sáng.

Hôm qua Nguyên Kỳ tặng đám nữ tử kia đi khá trễ nên mọi người trong phủ đều không biết. Sáng sớm nghe được tin này ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Thái tử quả nhiên là muốn chuyên sủng mỗi Mộ Dung Trắc phi thôi!

Mỹ nhân đã đưa đến tận cửa còn không cần!

Nam Cung Dung đang dùng bữa sáng trong phòng, nghe được việc này liền nhíu mày lại, “Thái tử ca ca quả nhiên đã chối đẩy cả đi. Mà bản thân Mộ Dung Trắc phi vẫn chưa từng nói câu nào, thậm chí không hề yêu cầu. Thái tử ca ca đúng là muốn chuyên sủng Mộ Dung Trắc phi.”

“Chuyên sủng Mộ Dung Trắc phi? Thái tử không phải đang chuẩn bị cưới tiểu thư sao?” A Kiều kinh ngạc nói.

“Không lẽ thái tử ca ca vẫn chưa xem thư của cô cô để lại?” Nam Cung Dung nghi hoặc nói. Nếu Nguyên Kỳ thấy được thư này tuyệt đối không thể không động lòng, hiện giờ vẫn đối xử với nàng lạnh lùng như vậy, tuy không phải bạc đãi nàng nhưng chỉ trong một giới hạn của biểu muội, một họ hàng xa đơn thuần mà thôi.

A Kiều buồn bực, “Sao có thể như vậy được? Mấy ngày nay thái tử đều muốn có được phong thư đó, sao lại có được mà không đọc chứ?”

Nam Cung Dung nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Ta cũng không biết.” Hay là Mộ Dung Ca có sức quyến rũ như lời đồn đãi, có thể khiến Nguyên Kỳ không chú ý tới di ngôn của cô cô? Nhưng năm đó cô cô chết thảm trước mặt nguyên Kỳ, Nguyên Kỳ tuyệt đối sẽ không phớt lờ di ngôn của cô cô được.

Chỉ là đến giờ nàng hoàn toàn không dám khẳng định.

“Xem ra có một số việc không thể tiếp tục kéo dài nữa, phải nhanh chóng hành động thôi.” Nam Cung Dung trầm mặc một lát sau, kiên định nói.

A Kiều nhẹ nhàng căn nhắc, gật đầu: “Đúng vậy.”

...

Sau bữa sáng, rất khó Nguyên Kỳ có được một ngày rảnh rỗi nên ở lại trong phủ với nàng.

Nàng cũng mới làm nũng từ chối chén thuốc trước mặt, Bạch Hà đột nhiên vào phòng, vội vàng nói: “Thái tử, Mộ Dung Trắc phi, Thượng Quan tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Mộ Dung Ca nhìn nhìn bát thuốc trước mặt, không chút tiếng động đẩy ra, rồi nhìn qua Bạch Hà, hỏi: “Gặp chuyện không may sao? Nói nghe xem.” Đã nhiều ngày do có mang cơ thể không được khỏe nên cũng không muốn đi quản mấy chuyện vặt vãnh. Không biết có phải do mang thai nên dễ quên hơn, sao lại quên đi chuyện của Thượng Quan Ngọc Nhi.

Mới có mấy ngày mà Thượng Quan Ngọc Nhi đã nghĩ ra cách sao? Thật ra về chuyện của Thượng Quan Ngọc Nhi, hôm ấy lúc rời khỏi phủ tế tướng nàng đã nghĩ qua, hôn sự của Thượng Quan Ngọc Nhi và Nguyên Kỳ là do Nguyên Du ban hôn, bây giờ Nam Cung Dung lại như hổ rình mồi, bên hiện giờ chắc nàng cũng không cần phí bao nhiêu tâm tư. Cho dù thời gian về sau, Thượng Quan Ngọc Nhi muốn được việc e cũng phí công mà thôi.

“Uống hết chén thuốc đi, không khi lại đi quản những chuyện không đâu làm gì.”

Nguyên Kỳ nhìn chén thuốc trong tay, rõ ràng là Mộ Dung Ca muốn lảng sang chuyện khác, lòng cảm thấy buồn cười, có phải nàng cho rằng những động tác phụ họa này của mình có thể lọt qua khỏi mắt hắc sao?

Gì mà chuyện không đâu chứ? Bạch Hà sững sốt, Thượng Quan tiểu thư này có hôn ước với thái tử, bây giờ gặp chuyện không may sao thái tử vẫn không chút để ý, chỉ quan tâm việc Mộ Dung Trắc phi có uống xong chén thuốc dưỡng thai chưa.

Mộ Dung Ca xót bụng phình mặt ra, vốn định trốn mà bất đắc dĩ bị hấn kéo lại. Chỉ cần nghĩ đến mùi vị của chén thuốc này là muốn dọn ngược trở lại, mất cả cảm giác thèm ăn. Tuy vậy vẫn biết là tránh không xong nên có chút khuất nhục nói: “Đặng lắm.”

“Có mứt hoa quả đây.” Nguyên Kỳ nhắc nhở.

“Biết rồi.” Mộ Dung Ca không còn tinh thần trả lời, có chút không cam tâm tình nguyện nhận chén, hào sảng uống một ngụm cả chén thuốc. Khoang miệng đều đầy những mùi hắc của thuốc bắc, nàng cực kỳ nghi ngờ không biết có phải Chương thần y khó chịu vì việc phải ở lại phủ thái tử, người tài lại bị dùng trong việc không đâu nên mới cố ý bỏ thêm một số dược liệu, bằng không sao thuốc lại đắng như vậy? Tìm được cơ hội nàng nhất định phải đi uy hiếp Chương thần y, vì cuộc sống của bản thân trong mười tháng dài đằng đẳng được thoải mái hơn.

Nguyên Kỳ cười: “Có thể ăn nhiều chút mà.”

“Ừm.” Mộ Dung Ca vội vàng cầm mứt ăn liền một hơi mấy miếng mới đỡ hơn một chút, rồi mới nhìn qua Bạch Hà.

Bạch Hà hoàn hồn, cấp tốc nói: “Là như vậy, vừa rồi phủ tế tướng cho người đến báo, Thượng Quan tiểu thư treo cổ tự sát.”

“Cái gì mà treo cổ tự sát?” Mộ Dung Ca hơi hất mày lên, tuy nàng không phải biết quá rõ con người của Thượng Quan Ngọc Nhi, nhưng nàng tin chắc Thượng Quan Ngọc Nhi không phải kiểu người dễ dàng đi tìm cái chết! Nhưng mà không thể không nói, Thượng Quan Ngọc Nhi dùng chiêu này không phải hơi gấp rút quá không.

Về mặt Nguyên Kỳ bình thản như không.

“Đúng vậy, cũng may là phát hiện sớm nên không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Trước khi chết Thượng

Quan tiểu thư có để lại di thư. Trong thư viết rõ: cuộc đời tình cảm dành cho thái tử bất di bất dịch.” Bạch Hà do dự nói. Bây giờ rất nhiều người sẽ biết được Thượng Quan Ngọc Nhi đối với thái tử tình thâm bất biến. Chỉ là, “Nhưng mà... nô tỳ lại nghe được rất nhiều lời khó nghe, rất nhiều người dị nghị là Mộ Dung Trắc phi ghen tị nên đến phủ tế tướng, bức bách Thượng Quan tiểu thư nên Thượng Quan tiểu thư cùng đường mới phải tự sát.”

Thật ra, lời đồn bên ngoài còn khó nghe hơn rất nhiều. Nhưng Mộ Dung Trắc phi đang có mang, rất nhiều cái tránh được thì nên tránh.

“Ghen tị?” Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi nhúc nhích, hai chữ ‘ghen tị’ này đúng là không chịu rời xa nàng một chút, vừa mới làm được một chuyện rộng lượng như vậy xong, liền bị dây ngay vào chuyện của Thượng Quan Ngọc Nhi rồi.

Thượng Quan Ngọc Nhi không muốn bị ép gả cho Lan Ngọc nên mới làm như vậy. Nàng ta nhất định phải gả cho Nguyên Kỳ sao? Hành vi này người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cô ta là trinh tiết liệt nữ, khiến người ta có chút kính trọng. Còn bản thân Mộ Dung Ca thì kìm không được, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Lui ra.” Nguyên Kỳ trầm giọng mệnh lệnh.

Bạch Hà sửng sốt, chẳng lẽ thái tử và Mộ Dung Trắc phi không có dự định gì sao? Không định qua thăm hỏi Thượng Quan tiểu thư à? Hơn nữa, nhìn Mộ Dung Trắc phi không có vẻ gì là tức giận cả. Bạch Hà ôm theo mớ thối mả mà lui xuống.

Mộ Dung Ca khép mắt lại, cười nói: “Thượng Quan Ngọc Nhi rất có lòng với thái tử đây.” Điều này nàng có chút bất ngờ. Chỉ không biết việc treo cổ tự sát đó là thật hay giả thôi.

“Không cần lo lắng chuyện người ta.” Nguyên Kỳ không chút biểu cảm nói.

“Nhưng lời đồn bên ngoài không hề dễ nghe, sao từ miệng bọn họ thiếp lại thành ra một tiểu phụ hay ghen tị chứ. Nếu thật sự thiếp ghen tị, tối qua sẽ không vui vẻ đón nhận đám mỹ nhân kia. Ấy da.” Mộ Dung Ca có chút bất đắc dĩ nói. Đúng là ủy khuất quá đi mà. Những người đó đúng là gió chiều nào xoay theo chiều đó.

Mi mảy Nguyên Kỳ dựng lên, không biết nên nghiêm mặt hay cười khi nhìn nàng nữa, “Có phải không đó?” Nàng không hề ghen tị sao? Xì, nàng đúng là, nói bản thân ủy khuất mà không biết đỏ mặt kia. Cô gái này...!

“Ha ha, không biết tiếp theo thái tử sẽ ứng đối ra sao?” Mộ Dung Ca xấu hổ cười, vừa rồi chỉ là bức mình mới cần nhẫn thôi, thật ra nàng ghen tị thì sao! Lời đồn đãi có thể là vết dao trí mạng của nữ tử thời đại này, nhưng đối với nàng... việc này cũng chẳng cần để ý nhiều, bởi vì sự thật chính là như vậy. Chẳng qua, Thượng Quan Ngọc Nhi làm vậy khiến nàng phải nghiêm cần suy nghĩ một chút cách ứng đối để ngăn chặn miệng lưỡi dân chúng ngay từ đầu.

“Cho hạ nhân dùng danh nghĩa của nàng tặng ít thuốc bổ là được.” Nguyên Kỳ nhẹ giọng nói. Thượng Quan Ngọc Nhi này tranh thủ lúc Mộ Dung Ca có thai mà bày trò, không phải là nuôi gan muốn làm loạn sao?

Mộ Dung Ca cười khê lắc đầu, “Không đâu, thiếp cho rằng nên thay thái tử chuẩn bị lễ vật phong phú, để hạ nhân dùng danh nghĩa của thái tử đưa đi, cũng cho hạ nhân lớn tiếng tuyên báo trước cửa phủ tế tướng, thái tử rất lo lắng cho sức khỏe của Thượng Quan tiểu thư. Có lẽ hôn sự có xung khắc nên Thượng Quan tiểu thư mới liên tục xảy ra bất trắc, để Thượng Quan tiểu thư tự mình suy nghĩ, để tránh Thượng Quan tiểu thư tiếp tục vì sức khỏe của bản thân mà lẩn quẩn trong lòng, hôn sự có thể kéo dài năm năm nữa.” Năm năm thanh xuân đối với một cô gái mà nói là vô cùng oan uổng.

Đã Thượng Quan Ngọc Nhi muốn thông qua hành động này được thuận lợi gả vào phủ thái tử, nàng cũng không ngại trợ một tay.

“Như thế rất hay.” Nguyên Kỳ cười nhạt lắc đầu, nữ tử này đúng là luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng là vô cùng để ý mà lại giả vờ không thèm chú tâm! Mà lúc phản kích lại cũng không sẽ không để người ta con đường sống. Một khi đã vậy, để nàng vui vẻ thôi thì hẳn làm một tên xấu xa cũng đáng.

“Thái tử, thiếp làm như vậy cũng là tình thế đẩy ép thôi. Là ai làm bụng thiếp to lên chứ, đã mang thai thì nào có thể chịu được sự khiêu khích.” Mộ Dung Ca rúc vào lòng Nguyên Kỳ, vững là một bộ dáng uất ức đáng thương vô cùng.

Thấy vậy, Nguyên Kỳ gật đầu xoa xoa chóp mũi nàng, “Bây giờ, nàng làm gì cũng đúng cả.”

“Mà thời gian này trí nhớ thiếp không được tốt lắm, cứ hay quên này quên kia.” Mộ Dung Ca buồn bực ngáp dài. Nàng từng nghe nói, trong thời kì mang thai, trí nhớ của thai phụ sẽ giảm đáng kể, ban đầu nàng cũng không tin lắm, nhưng bây giờ nàng đâu không dám không tin.

“Quên cái gì cũng được, tuyệt đối không được quên bản cung.” Sắc mặt Nguyên Kỳ nghiêm lại, hai tay đang ôm nàng trở nên căng thẳng, trầm giọng nói.

Cảm nhận được sự lo lắng của hắn, Mộ Dung Ca thấy ngọt vào tận tim, lập tức gật đầu: “Nhất định.” Chỉ là quên này quên kia một chút thôi, sao cường điệu đến nỗi quên được một con người chứ!

...

Phủ Tể tướng.

Người người trong phủ đều vì Thượng Quan Ngọc Nhi đột nhiên tự sát mà sôi trào. Bởi vì trong mắt mọi người trước giờ Thượng Quan Ngọc Nhi vô hiên lương, cũng chưa từng làm hại ai khác, sao hôm nay lại phải lựa

chọn tự kết liễu chứ? Cũng may được phát hiện kịp thời nên mới hôn mê thôi chứ chưa nguy hiểm đến tính mạng.

Mà tỳ nữ của Thượng Quan Ngọc Nhi cũng biết nguyên do thật sự của sự việc, chỉ là mãi thấy chủ tử còn chưa tỉnh nên lo lắng không thôi. Nhân lúc phòng không người, nhẹ giọng gọi nhỏ: "Tiểu thư, tiểu thư."

Thượng Quan Ngọc Nhi từ từ mở hai mắt nhìn tỳ nữ đứng bên cạnh, thực ra nàng đã tỉnh lại từ lâu, vì trước lúc treo cổ đã chuẩn bị rất chu toàn, tuyệt đối sẽ không có sơ sót. Chẳng qua nàng chỉ muốn mọi người biết được dụng tâm của mình, xem ra ý định trước mắt đã thành công.

"Tiểu thư khiến nô tỳ lo lắng vô cùng, cũng may là tiểu thư không sao." Tỳ nữ sốt ruột nói.

Thượng Quan Ngọc Nhi mỉm cười: "Yên tâm đi, ta không sao. Phủ thái tử đã có tin tức gì chưa?"

Sắc mặt của tỳ nữ hơi biến đổi, lắc lắc đầu: "Đã cho người đến báo rồi, chỉ là đến giờ phủ thái tử vẫn chưa phái người đến đây."

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi hơi trầm xuống: "Không chút động tĩnh sao?" Bây giờ Mộ Dung Ca đang có mang không thể tùy ý đi lại, phủ thái tử cũng chưa hề đoán trước được việc này mà, nhưng Nguyên Kỳ... không hề có hành động gì sao?

Tỳ nữ hơi khó xử, gật đầu: "Đúng vậy."

Lấy chết để biểu minh trinh liệt là cách cuối cùng nàng có thể làm. Đâu phải nàng không từng mưu hoạch trước khi hành động? Hơn nữa có lẽ nàng đã quá xem nhẹ một người, mà người này lại là điểm mấu chốt, không lẽ trong lòng Nguyên Kỳ thật sự không có nàng?

Đương lúc nàng còn trầm tư không biết thế nào thì ngoài cửa đã có hạ nhận đến báo: “Tiểu thư còn chưa tỉnh sao? Thái tử phái người đến.”

Nghe vậy, ánh mắt Thượng Quan Ngọc Nhi sáng rực, gật đầu với tỳ nữ, tỳ nữ lập tức hiểu ý nói với người ngoài cửa: “Nói nhỏ thôi, tiểu thư vẫn còn mê man. Ta với người ra xem vậy.”

Sau khi tỳ nữ rời đi, tâm tư Thượng Quan Ngọc Nhi như nổi trống, lẳng lẳng mong chờ.

Một lát sau, tỳ nữ cận thân mới vào, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt hưng phấn khi nãy, Thượng Quan Ngọc Nhi thầm nghĩ: ‘không lẽ lại có chuyện?’

Tỳ nữ nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi qua ánh mắt, do dự nói: “Thái tử phái người mang thuốc bổ đến.”

“Ừm.” Thượng Quan Ngọc Nhi gật đầu, lòng vẫn không vì lời nói mà tròng xuống, chỉ là luôn cảm thấy bất an.

“Thái tử quan tâm sức khỏe của tiểu thư, cảm thấy thời gian qua cơ thể của tiểu thư luôn bệnh yếu có lẽ do xung khắc với hôn lễ mới khiến tiểu thư sốt ruột mà làm ra những việc thiếu lý trí. Thái tử quyết định sẽ kéo dài ngày thành thân.” Sắc mặt tỳ nữ thất thường, có chút nói không nên lời.

“Kéo dài?” Thượng Quan Ngọc Nhi chau mày. Bây giờ đã kéo dài một năm rồi, còn muốn kéo thêm bao lâu đây?

Tỳ nữ nói ngay: “Thái tử cho rằng sức khỏe của tiểu thư không dễ gì khỏi trong một sớm một chiều, nên đẩy hôn kỳ sau năm năm.” Những năm năm thời gian, ý nghĩa và mất mát đâu ai là không biết!

Thượng Quan Ngọc Nhi tối sầm mặt mày, cơ thể không kiềm chế được tự động run lên, “Năm năm?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Năm năm! Quả nhiên có thể đình chỉ hôn sự đến năm năm sau! Lại mượn danh nghĩa để nàng dưỡng bệnh, thật ra là muốn người ngoài nhận định nàng và phủ thái tử xung khắc, thế nên hôn sự mới đẩy lùi một lần rồi một lần nữa! Thượng Quan Ngọc Nhi cảm thấy mũi giáo bị quay ngược lại, không biết nên miêu tả tâm trạng của bản thân lúc này như nào, mưu kế nàng khổ công vạch ra hy vọng có thể xoay chuyển cục diện, nào ngờ lại vô tình đẩy mình vào tình cảnh này.

Không cần nghĩ cũng biết nhất định là mưu ma chước quỷ của Mộ Dung Ca đây mà.

“Tiểu thư, bây giờ phải làm sao đây?” Tỳ nữ đứng bên lo lắng hỏi. Tình huống này có đánh chết nàng cũng không dám ngờ. Vốn dĩ còn định mượn cơ hội này để công bố thiên hạ quyết tâm của tiểu thư, nào có ngờ...

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi trở nên trắng tái, tỳ nữ có hỏi thì bây giờ nàng cũng không biết phải làm thế nào, chỉ cảm giác hết thảy trước mắt cứ như bị một tảng đá giáng mạnh vào đầu, khiến nàng say xẩm mặt mày, đầu óc còn đang ong ong hai từ ‘năm năm’.

Mộ Dung Ca không ra tay thì thôi, hễ xuất kích liền khiến nàng đỡ không kịp!

Mà cũng có thể việc này không phải chủ ý của Mộ Dung Ca, nếu người quyết định là Nguyên Kỳ...

Nghĩ đến khả năng này, nhịp tim nàng đập dồn dập, một cảm giác hàn lạnh như cột sống bị băng đá đâm thẳng vào.

“Tiểu thư, tiểu thư... Tiểu thư sao rồi?” Tỳ nữ thấy Thượng Quan Ngọc Nhi thất thần liền lo lắng hỏi dồn.

Thượng Quan Ngọc Nhi dần dần tỉnh táo lại, thần sắc cũng dần dần hồng hào trở lại. Việc này vẫn chưa đến đường cùng, nàng không cần lo sợ quá sớm, có thể vẫn còn chuyển biến. Nàng trấn định tâm trạng của bản thân một chút, đấu với Mộ Dung Ca nàng tuyệt đối không thể bất cẩn được, “Không cần hoảng loạn, bây giờ cơ thể ta vẫn chưa khỏe lại, vừa hay mượn cớ này để nghỉ ngơi.”

“Nhưng tiểu thư định chờ suốt năm năm sao? Năm năm không phải một khoảng thời gian ngắn đâu, trong năm năm này Mộ Dung Trắc phi nhất định sẽ lập vững căn cơ trong phủ thái tử, đến lúc đó tiểu thư vẫn còn chỗ đứng sao? Đặc biệt là trong mắt thái tử có còn tiểu thư không?” Tỳ nữ khẩn trương nói.

Thượng Quan Ngọc Nhi gật đầu một cái, “Trong lòng ta tự biết tính rồi.” Chỉ là nàng cũng phải học tập thái độ trấn định của Mộ Dung Ca mới được, gặp chuyện gì cũng đều bình tĩnh thông dong bất loạn. Nàng nhìn những tán lá vàng ối vừa bị gió thổi rụng ngoài cửa sổ, ánh mắt khẽ lóe lên, “Thái tử trước sau vẫn chỉ là thái tử, tuyệt đối không dám kháng lại thánh chỉ của hoàng thượng.”

“Thánh chỉ?” Tỳ nữ hơi ngẩng ra.

“Ta mệt rồi, người lui xuống đi.” Thượng Quan Ngọc Nhi đắp chăn lên nằm xuống giường, từ từ nhắm hai mắt lại, trong đầu bắt đầu hiện lên đầy đủ mọi tình cảnh, nói đúng hơn là đủ mọi tình huống có thể phát sinh. Mộ Dung Ca... con người này...

Rốt cuộc, nữ tử này là con người thế nào có thể ảnh hưởng mạnh mẽ đến mọi quyết định của Nguyên Kỳ như vậy? Hai năm nay nàng vẫn cố ý lớn vồn bên cạnh Nguyên Kỳ cũng không ít lần song vẫn không khiến hắn chú

ý, vậy Mộ Dung Ca làm cách nào đây? Trong đầu lại liên tục ẩn hiện những gì nàng biết về Mộ Dung Ca.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên nàng mở hai mắt.

“Không lẽ là do sự biến hóa của Mộ Dung Ca, đã từng là một con người yếu ớt, sau này lại dần dần trở nên quật cường?”

Mộ Dung Ca năm đó người trong thiên hạ đều biết tới, bị truất phế thành ca cơ, sau dựa vào bản thân từng bước có được thành quả ngày hôm nay đều là do sự biến hóa trong tính cách của nàng ta! Chỉ là, tích cách của một người sao có thể trong một thoáng biến đổi hoàn toàn như vậy sao?

Mộ Dung Ca xuất thân cao quý, căn bản không có khả năng chạm vào bếp núc, nhưng Mộ Dung Ca này nấu ăn lại rất ngon! Thêm vào đó, Mộ Dung Ca của ngày xưa một lòng một dạ si mê Khánh vương, cứ gì về sau lại lạnh nhạt như nước ốc?

Quan trọng hơn là, sau khi xâu chuỗi mọi thứ lại, nàng kinh ngạc nhận ra, Mộ Dung Ca hiện tại và quá khứ như hai con người hoàn toàn khác nhau!

Hai con người ư?

Thần sắc nàng biến chuyển nhanh chóng, lập tức lớn tiếng gọi ra ngoài cửa: “Tâm Cúc!”

Tâm Cúc vẫn luôn hầu ngoài cửa liền đẩy cửa vào, “Tiểu thư, có việc gì cần căn dặn chăng?”

“Hãy mau đến Đại Bi tự thỉnh phương trượng về đây cho ta!” Thần sắc của Thượng Quan Ngọc Nhi hơi trầm trọng nói.

...

Trên dưới mọi con đường ngõ hẻm trong kinh đô Hạ quốc đều không ngừng nghị luận việc của Thượng Quan Ngọc Nhi. Thay vào sự thương cảm dành cho tấm chân tình của Thượng Quan Ngọc Nhi, mọi người đều chĩa mũi vào vấn đề tiểu thư nhà Thượng Quan xung khắc với hôn sự nên mới liên tục mang bệnh không khỏi. Còn bản thân thái tử sẽ là thiên tử sau này, mạng cao thân quý hiển nhiên mới bình yên vô sự.

Song cũng có không ít người đồng cảm với tấm lòng của Thượng Quan Ngọc Nhi.

Giai thoại của Nguyên Kỳ và Thượng Quan Ngọc Nhi trở thành chủ đề bàn tán sau bữa cơm của các tửu lâu và trà quán. Phải nói là vô cùng náo nhiệt a!

Gió thu thổi ngay vào mặt, lạnh lạnh man mát, không nóng cũng chưa đến độ lạnh, phải nói là vô cùng thoải mái.

Sau bữa ăn trưa, Mộ Dung Ca cho hạ nhân dời ghế nằm ra ngoài, sau đó an nhàn nằm phơi nắng dưỡng thần, đồng thời nghe những tin mới nóng hổi từ Bạch Hà. Vừa nghe, lòng nàng thầm lắc đầu, cho dù là thời hiện tại hay quá khứ, con người ta cũng đều nhiều chuyện như vậy.

“Tình trạng sức khỏe của Thượng Quan tiểu thư thì không rõ lắm. Thuốc bổ dùng danh nghĩa của thái tử đưa đi cũng đều được thu nạp.” Bạch Hà huyền thuyên.

Mộ Dung Ca gật đầu, “Ta muốn ăn chút nho.”

“Nô tỳ lập tức đi lấy.” Bạch Hà chạy vội vào nhà bếp. Hiện giờ Mộ Dung Ca đang có mang đương nhiên là hỷ sự quan trọng trong phủ thái tử, thêm vào đó đây còn là đứa con đầu lòng của thái tử, cho dù không phải là đích tử đi nữa song vẫn là cao quý không thể bì kịp. Chỉ cần nhìn sự chu đáo của thái tử dành cho Mộ Dung Trắc phi là biết, trong lòng thái tử chỉ có mỗi

Mộ Dung Trắc phi là quan trọng nhất, thế nên nào ai có gan thất lễ với nàng.

“Mộ Dung Trắc phi đã khỏe nhiều chưa?”

Mộ Dung Ca còn đang giả mèò lười nằm phơi nắng, thiu thiu vào giấc ngủ thì có người đến quấy nhiễu. Nàng chậm rãi mở hai mắt nhìn sang: “Thật ra cũng tốt hơn rồi.”

Đang muốn nghỉ ngơi một lát liền có người đến phá. Ai da, đúng là khó được yên giấc đây.

“Phơi nắng sau bữa trưa là một sự hưởng thụ cao độ đấy. Mộ Dung Trắc phi đúng là rất rỗi rãi.” Nam Cung Dung đứng trước mặt Mộ Dung Ca, thu trọn vẻ mặt hồng nhuận của Mộ Dung Ca vào trong mắt. Quả nhiên việc của nàng và Thượng Quan Ngọc Nhi không hề ảnh hưởng đến nàng ấy.

Mộ Dung Ca cười nhạt đáp: “Đúng vậy, khó lắm mới có cơ hội không phải nghĩ gì, chân chân chính chính được thư thả một phen.” Hai ngày nay Nam Cung Dung luôn tranh thủ lớn vờn trước mặt nàng, không cần nghĩ nhiều cũng biết nguyên do đại khái rồi.

Xem ra, trong mười tháng mang thai này, nhất định sẽ xảy ra không ít chuyện đây. Nam Cung Dung sẽ nhẫn nại không lâu đâu. Sau khi Nam Cung Dung moi ruột moi gan thổ lộ với Nguyên Kỳ xong, tuy nàng không hề hỏi hãn nội dung của lá thư, nhưng nàng cũng đoán được hơn một nửa, còn bản thân Nguyên Kỳ lại im lặng không có phản ứng, chắc vượt ngoài sự tưởng tượng của Nam Cung Dung rồi.

“Thái tử ca ca đang nghỉ ngơi trong phòng chăng?” Nam Cung Dung giương môi lên cười, ánh mắt lập tức chuyển hướng hỏi. Đã đợi không được chi bằng cứ chủ động truy kích cho xong.

“Hiện đang ở trong phòng xem sách, Nam Cung tiểu thư tìm thái tử là có việc để thương thảo chăng? Cứ cho người qua thông báo một tiếng là được.” Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, vừa hay có một phiến lá vàng phất phơ rơi xuống trước mặt, nàng thuận tay đó lấy và cúi đầu quan sát một chút. Phiến lá này trông rất sạch sẽ, chỉ là đã mất đi màu xanh lục vốn có của nó.

Nam Cung Dung thấy phản ứng của Mộ Dung Ca cũng có chút khó hiểu, song vẫn tươi cười nói: “Đúng vậy, ta có chút việc cần nói với thái tử ca ca. Mộ Dung Trắc phi có muốn biết là chuyện gì không?”

Ánh mắt Mộ Dung Ca lại nhúc nhích hàm ý lắc đầu, nàng ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dung, mỉm cười đáp: “Nam Cung Dung muốn nói với ta sao?”

Nam Cung Dung nhìn nụ cười thanh nhã trên môi Mộ Dung Ca cảm thấy hơi chói mắt, lập tức quay đầu nhìn qua căn phòng có cửa sổ đang mở kia, nụ cười trên môi khẽ tiêu tán tự lúc nào không hay, “Không biết Mộ Dung Trắc phi có nghe qua quy định của gia tộc Nam Cung chưa? Đặc biệt là quy định này liên quan mật thiết đến thái tử ca ca, và cả Nam Cung Dung nữa, qua đó cũng ảnh hưởng đến Mộ Dung Trắc phi, và cả đứa con trong bụng Mộ Dung Trắc phi đây.” Dư quang của nàng khẽ liếc qua vùng bụng của Mộ Dung Ca, dừng lại ở đó chưa từng chuyển động.

Thấy vậy, khóe môi Mộ Dung Ca nở ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ, chỉ có ánh mắt dần trở nên giá lạnh, “Thật ra... ta cũng chẳng muốn nghe.” Nam Cung Dung sắp nói gì tiếp theo, thậm chí những gì sắp đi làm, nàng biết rõ hơn ai hết.

Oài, con đường đi đến hạnh phúc đã định sẵn phải gặp rất nhiều trắc trở. Chỉ là không biết ngày tháng đó đến như nào, và phải vượt qua như nào mà thôi.

“Mộ Dung Trắc phi đúng là rất thông minh. Trước đây ta cũng từng nghe đến sự tồn tại của Mộ Dung Trắc phi, song vẫn không hề để ý. Cũng do sứ mệnh của gia tộc, chỉ đành tuân thủ định ước, con đường tương lai của ta sớm đã được định sẵn, tuyệt đối sẽ không vì cô mà thay đổi. Chỉ là, sau khi gặp được Mộ Dung Trắc phi, suy nghĩ của ta không thể không thay đổi một chút. Dung mạo của Mộ Dung Trắc phi hiển nhiên không thể sánh được với ta, nhưng khi đối mặt với mọi khó khăn đều trấn định không hề sợ hãi, khiến ta cũng mở rộng tầm mắt.” Nam Cung Dung nhìn Mộ Dung Ca đang nhắm mắt lại, từ đáy lòng nói ra những điều mình nghĩ.

Tuy Mộ Dung Ca đã nhắm mắt dưỡng thần không nhìn thấy thần sắc của Nam Cung Dung, nhưng nàng biết đây nhất định là những lời từ tận đáy lòng của cô ta.

Nam Cung Dung khẽ dừng một lát mới nói tiếp: “Chỉ tiếc là, nàng có biết rất nhiều việc không phải bản thân có thể nắm giữ được, và cũng không có khả năng đi giữ nó. Cho dù thái tử ca ca một lòng một dạ với nàng, thậm chí trong lòng sẽ không bao giờ cho phép một nữ tử khác tồn tại, nhưng thân là hoạn tộc, cũng mang huyết thống của gia tộc Nam Cung thì không thể tự ý quyết định mọi thứ. Ta và thái tử ca ca còn tồn tại thì cũng chính là hy vọng của gia tộc Nam Cung. Thật ra, chỉ cần nàng an phận, ngày sau cũng vẫn là một Mộ Dung Trắc phi hưởng trọng mọi vinh hoa phú quý, có được sự sủng ái của thái tử ca ca. Có điều, vấn đề chính là hiện giờ nàng đang có mang.” Lời của nàng không hề có ý đối địch với Mộ Dung Ca, bản thân nàng và Nguyên Kỳ cũng chẳng có tình yêu nam nữ gì cả. Nhưng có một số việc đã được định sẵn, nàng bị ép buộc phải làm mà thôi.

Nghe xong, mao cốt Mộ Dung ca khẽ dựng lên. Đã vào chủ đề chính rồi đây...

“Gia tộc Nam Cung rất chú trọng huyết thống. Ta thân là trưởng nữ của gia tộc Nam Cung, và cũng là giọt máu duy nhất còn sót lại. Thái tử ca ca

thân mang huyết mạch của hoàng thất, nhưng vẫn là con của cô cô, suy ra vẫn là người của gia tộc. Từ khi hai ta sinh ra đã được định sẵn vận mệnh của ta và ngài không thể tách rời. Mặc dù thời gian qua đã xảy ra rất nhiều chuyện nhưng vẫn không có gì thay đổi được. Không thể không nói, sự xuất hiện của Mộ Dung Trắc phi hoàn toàn là ngoài ý muốn. Trước khi Mộ Dung Trắc phi xuất hiện, thái tử ca ca chưa từng có thừa tự, thậm chí Lâm Thiện Nhã năm đó cũng lấy về với dụng ý riêng, ngôi vị thái tử phi đó của Lâm Thiện Nhã đã định sẵn là vô cùng ngăn ngại.”

Nhân lúc Mộ Dung Ca còn chưa kịp phản ứng lại, Nam Cung Dung đã thở dài, nói thêm: “Có muốn biết vì sao năm đó nàng đã mang thai nhưng vẫn không thể hạ sinh đứa nhỏ không? Hay là nàng có muốn biết được những gì đang có hiện giờ là thật hay chỉ là một giấc mơ?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Nghe xong, khoe môi Mộ Dung Ca hơi nhếch lên, đôi mắt đang dưỡng thần từ từ mở ra, không chút tiếng động nhìn sang Nam Cung Dung, chờ xem cô ta sẽ nói gì tiếp theo.

Nam Cung Dung cũng trầm mặc quang sát Mộ Dung Ca, thần sắc có chút hồ nghi nhưng sự lạnh nhạt càng hiện rõ.

“Nam Cung tiểu thư ở phủ thái tử chưa được bao nhiêu ngày mà đã biết rõ nhiều việc như vậy, chỉ là không biết nói những lời này với ta là có ý uy hiếp? Vô luận thế nào đi nữa, thật thất lễ với Nam Cung tiểu thư hiện thái tử vẫn đang ở trong phòng, ta cũng thấm mệt rồi, cũng cần nghỉ ngơi một lát.” Ánh mắt Mộ Dung Ca sắc bén liếc qua Nam Cung Dung một cái, rồi nhẹ giọng nói.

Tựa hồ có một cơn gió lạnh vừa thổi qua, Nam Cung Dung cảm thấy cả người bất động, mi mày khẽ giật, khẽ cười một chút, “Là thực hay hư, tin chắc không lâu nữa Mộ Dung Trắc phi sẽ biết. Ánh tà dương xế chiều khá tốt, Mộ Dung Trắc phi cứ thông thả thưởng thức.”

Nói xong, Nam Cung Dung lập tức chuyển bước đi về phía căn phòng có cửa sổ đang mở ra.

Mộ Dung Ca chậm rãi mở hai mắt ra, vô cùng bình tĩnh nhìn hình dáng bước đi thướt tha của Nam Cung Dung. Những lời này của Nam Cung Dung nếu nàng nghe được vào mấy năm trước nhất định sẽ hoài nghi thấp thỏm, nhưng sau khi trải qua nhiều sự tình rồi mới hiểu được diễn tiến thế nào.

Những lời khi nãy Nam Cung Dung vẫn còn chưa nói xong, phần lớn chỉ là nhà không nổi trống, cố ý đẩy lên sự nghi ngờ của nàng mà thôi. Không cần nghĩ cũng biết, hôm nay Nam Cung Dung cố ý gặp nàng và Nguyên Kỳ là hoàn toàn có mục đích. Có điều, nàng cũng khá tò mò sự xuất hiện đột ngột của nhân vật tên Nam Cung Dung này. Nàng xoa xoa vùng thái dương đang đau nhức, phụ nữ có mang đúng là không thích hợp suy nghĩ quá nhiều.

Không biết vì sao, trong lòng cứ có chút gì đó không thoải mái. Gia tộc Nam Cung, Nam Cung Thanh Liên, lá thư đó và cả sự kiên trì của Nam Cung Dung...

“Mộ Dung Trắc phi, nô tỳ đã mang nho đến rồi, bây giờ cần dùng chưa?” Bạch Hà thấy ánh mắt Mộ Dung Ca có chút thất thần, liền thấp giọng hỏi.

Mộ Dung Ca thu hồi mọi tâm tư, chuyển mắt nhìn những trái nho tinh xảo trong tay Bạch Hà, thời đại này vẫn chưa có thuốc hóa học, những viên nho to tròn có vị ngọt thanh hấp dẫn, ở thời hiện đại tuyệt đối không thể nếm được, nàng gật gật đầu, “Được, đặt lên bàn đi.”

“Vừa nãy, nô tỳ từ xa trông thấy Nam Cung tiểu thư đang nói chuyện với người, rồi vào phòng gặp thái tử. Không biết vì lý do gì vị Nam Cung tiểu thư này có chút gì đó quái đản.” Bạch Hà hơi chau mày nói ra những gì mình nghĩ trong lòng.

Mộ Dung Ca cười nhạt: “Có chỗ nào không đúng đây?” Nàng biết Bạch Hà đang nhắc nhở mình nên chú ý Nam Cung Dung đã vào phòng thái tử ắt có mục đích. Nói đúng hơn là, Nam Cung Dung và Nguyên Kỳ hiện đang làm gì.

“Mộ Dung Trắc phi đã biết còn cố hỏi.” Bạch Hà dậm chân một cái, rồi quan sát vẻ mặt đang mỉm cười của Mộ Dung Ca liền biết ý định của mình đã bị nàng nhìn thấu. Thật ra, bây giờ Mộ Dung Trắc phi đang có mang,

nam Cung tiểu thư muốn lung lay địa vị của người là không thể, chỉ là đó giờ nàng nói chuyện không suy nghĩ, nhưng nàng thật sự lo lắng cho Mộ Dung Trắc phi, người có vẻ không bao giờ lo lắng mọi chuyện đang diễn ra.

“Mộ Dung Trắc phi cũng nên về phòng xem xem.”

Không biết Lưu Vân đến phía sau tự lúc nào, lại chọn ngay lúc này mới mở miệng. Lưu Vân đó giờ vẫn luôn trầm mặc, rất ít nói chuyện nhưng hẳn cũng đã bắt đầu thay Mộ Dung Ca lo lắng rồi.

Nghe xong, ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ dao động, “Lúc này ta vào phòng cũng không thích hợp lắm. Hơn nữa, ánh tà dương rất ngăn ngủi, ta muốn tranh thủ một lát.” Cho dù nàng có vào trong hay không cũng không thay đổi được gì, Nam Cung Dung đã dám đến đây, nói ra những lời này với nàng, đồng nghĩa nàng ấy muốn ngửa bài với Nguyên Kỳ rồi.

Lưu Vân im lặng không nói thêm.

Bạch Hà nghiêng đầu lén nhìn Lưu Vân một lát, gò má lập tức ửng đỏ, thiếu nữ đang động lòng xuân đương nhiên là xinh đẹp nhất, Bạch Hà khẽ cắn môi, lòng thầm phỏng đoán liệu trong lòng Lưu Vân có mình hay không? Tuy nàng biết hiện giờ Lưu Vân là hộ vệ cận thân của Mộ Dung Trắc phi, nhưng đã từng là Đại tướng quân của Tề quốc, liệu mình có đủ tư cách lọt vào mắt xanh của hắn không?

Mộ Dung ca nhìn một cái là biết được thâm tình của Bạch Hà, càng nghiệm chứng rõ dự đoán của nàng, nàng lại chuyển mắt nhìn sang Lưu Vân vẫn mặt không biểu cảm, liền trêu Bạch Hà một chút: “Bạch Hà đã phải lòng ai rồi chẳng?”

Bạch Hà hoảng hốt lắc đầu: “Ô tỳ... không có.”

Lưu Vân nhìn nét mặt nghiêng nghiêng ửng hồng của Bạch Hà, lông mày khẽ chau lại.

“Bạch Hà, có những lúc sẽ có việc không thuận theo ý người, không thể cưỡng cầu thì không nên đi nghĩ, học cách buông bỏ cũng là một chuyện tốt.” Mộ Dung Ca dịu dàng nhắc nhở. Bạch Hà là một tiểu cô nương rất đơn thuần, trong phủ thái tử này rất khó gặp được nam tử ưng ý, dù cho Lưu Vân có vẻ ngoài già dặn so với tuổi thực, nhưng vẫn sở hữu vẻ mặt và dáng vóc anh tuấn bức người cũng đủ để làm rung động trái tim non nớt của thiếu nữ.

Tuy Bạch Hà còn khá ngây ngô, nhưng cũng không phải người ngu ngốc, ần ần nhận ra ý tại ngôn ngoại trong đó.

Mi mày Lưu Vân càng chau hơn, đúng là từ sau cái chết của Bích Nhu, lòng hẫng phẳng lặng như gương, tuyệt đối không còn để ý đến nữ tử nào, nhưng biểu hiện của Bạch Hà hôm nay cho hắn thấy... rất mực bất thường. Có điều, tuy Bạch Hà là một nữ tử thẳng thắn đáng yêu, song lòng hẫng đã có một Bích Nhu, nhất định trăm năm sau sẽ tương phù với nàng ở chân cầu nại hà.

Sắc mặt Bạch Hà tái đi, lén lút quan sát Lưu Vân, thấy vẻ mặt của Lưu Vân vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu liền biết Mộ Dung Trắc phi đang cảnh tỉnh mình, nàng lập tức gật đầu đáp: “Nô tỳ tạ Mộ Dung Trắc phi.” Trước đây đã từng nghe nhắc đến giai thoại của Lưu Vân và Bích Nhu, chỉ không ngờ là tình cảm của Lưu Vân dành cho Bích Nhu lại sâu đậm như vậy, suốt mấy năm qua vẫn không hề động lòng với một ai khác.

Bạch Hà cũng là một cô gái thông minh, tuy mộng đẹp đã vỡ tan, nhưng vẫn không quá đau lòng, chỉ là thiếu nữ vừa động lòng phạm, không đạt được kết quả mong muốn thì thôi. Nàng chuyển mắt nở một nụ cười tươi tắn như hoa mai đang nở, “Nô tỳ lấy chăn mỏng đắp cho Mộ Dung Trắc phi

đã, tuy trời về chiều không lạnh nhưng vẫn nổi ít gió bắc.” Nói xong liền quay người rời đi.

Mộ Dung Ca nhìn bước chân của Bạch Hà, thở dài nói với Lưu Vân: “Vẫn chưa quên được Bích Nhu sau? Có thật đã quyết sẽ trăm năm không cười gả?”

Lưu Vân hơi sững người, không chút do dự đáp: “Mộ Dung Trắc phi hà tất phải thử ta. Lưu Vân đã lập thề thì tuyệt đối không bao giờ thay đổi, sẽ càng không vì một cô gái nào mà quên đi tình cảm của Bích Nhu dành cho mình. Trọn đời trọn kiếp này sẽ không có nữ tử nào sánh được với nàng.”

“Oài...” Mộ Dung Ca than dài một hơi. Không biết có phải ông trời khéo trêu người, Lưu Vân và Bích Nhu tâm ý tương thông, tình cảm thuần khiết nhưng lại định sẵn âm dương cách biệt! Không biết sự kiên trì của Lưu Vân là đúng hay sai, sống một cuộc đời khổ hạnh như vậy liệu Bích Nhu có nguyện thấy hay không? Nhưng sự kiên trì của Lưu Vân nhất định sẽ kiên định hơn bất cứ một ai.

Ánh mắt nàng chuyển động, rồi lại nhìn về phía căn phòng kia. Không biết thế nào rồi, Nam Cung Dung đến giờ vẫn chưa bước ra, xem ra sự việc giải quyết không thể êm xuôi rồi.

Trong phòng, Nam Cung Dung đứng trước mặt Nguyên Kỳ, nhưng Nguyên Kỳ cũng vẫn tập trung đọc sách chứ không quay đầu sang nhìn nàng một cái, hiển nhiên nàng cũng không dám mở miệng nói gì.

Chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt Nam Cung Dung càng lúc càng khó coi là biết trong lòng nàng rối rắm như lửa đốt, lúc Nguyên Kỳ ngẩng đầu lên nhìn nàng, dung nhan hoa mỹ bức lệ kia khiến đầu óc của Nam Cung Dung trong một khắc trở nên trống rỗng, nhưng đó giờ tâm tư Nguyên Kỳ thâm sâu khó lường tựa như có hơn hàng ngàn ngọn núi băng đang che cách ánh mắt hẳn, khiến nàng trấn tĩnh trở lại ngay.

“Lá thư đó bản cung đã đọc rồi.” Giọng nói Nguyên Kỳ vẫn lạnh nhạt như tuyết đầu mùa.

Đáy mắt Nam Cung Dung lộ chút vui vẻ, “Thái tử đã xem rồi ư? Vậy thì...” Vậy khi nào sẽ hỏi cưới nàng? Hiện tại tuổi tác của nàng cũng không còn nhỏ nữa, đã đợi bao nhiêu năm rồi thật ra nàng cũng đợi không nổi nữa, nàng cần có một đứa con.

“Tuy trong người bản cung có mang dòng máu của gia tộc Nam Cung, song bản cung vẫn không phải người trong tộc.” Nguyên Kỳ nhàn nhạt nói. Thư này đúng là do mẫu thân để lại, trong thư đúng là có nhắc đến hôn sự với Nam Cung Dung, nhưng hiện giờ có quá nhiều việc xảy ra, năm đó mẫu thân cũng vô pháp dự đoán được tương lai sẽ phát sinh chuyện gì. Điều quan trọng nhất là, trong di ngôn mẫu thân có dặn, chỉ cần hãn không muốn thì cũng không cần đi làm.

Nam Cung Dung chết đứng tại chỗ, niềm hưng phấn trong mắt tan biến ngay, nàng vô cùng bất ngờ nhìn Nguyên Kỳ, nghi hoặc hỏi: “Ý của thái tử ca ca là?” Trong lòng nhẩn nhẩn bất an, Nguyên Kỳ nói như vậy là có ý gì? Là nói hãn không muốn cưới nàng? Nhưng hôn sự của gia tộc Nam Cung này là do trường bối định sẵn trước, có thể không tuân thủ sao?

“Hôn sự này bỏ thôi.” Nguyên Kỳ không chút do dự, trực tiếp đáp.

Ngay lập tức, xung quanh yên lặng như tờ.

“Thái tử ca ca thật sự muốn phản lại hôn ước? Ngài có biết rằng phân chi của gia tộc được phân bố ở khắp nơi đều đang mong chờ người kế tục của gia tộc...” Sắc mặt Nam Cung Dung tái đi, có chút hoảng hốt nói. Nàng đang nhắc nhở hãn, bây giờ không phải lúc hành sự tùy tiện theo ý mình được, hậu quả tuyệt đối không phải ai cũng có thể gánh được. Nhưng nàng lại quên mất, nam tử trước mặt này thân là Hạ quốc thái tử, một kẻ quyền khinh thiên hạ, đăm cười nhìn kẻ khác sống chết.

“Nếu người muốn có một người kế tục, bản cung có thể toại thành cho người.” Giọng nói lạnh nhạt cực điểm của Nguyên Kỳ như có thể đông lạnh bầu không khí xung quanh. Tựa hồ hắn đã nhìn thấu mọi suy nghĩ của Nam Cung Dung.

Nam Cung Dung có chút không hiểu, vừa nãy hắn đã nói rõ bản thân không phải người trong tộc, lời trong ý ngoài đều ngầm chỉ sẽ không cưới nàng, vậy lời này là sao? Trong một khắc nàng đoán không được ý của hắn, bèn nói: “Thái tử ca ca kế hôn với Dung nhi cũng đâu ảnh hưởng đến ai. Lại càng không ảnh hưởng đến địa vị của Mộ Dung Trắc phi trong phủ thái tử. Dung nhi chỉ muốn hoàn thành di nguyện của gia tộc, phải hy sinh mọi thứ không cũng ngại. Hay là ấn tượng của thái tử đối với gia tộc Nam Cung vẫn chưa sâu đậm, lúc gia tộc bị diệt vong Dung Nhi cũng chỉ mới được ba tuổi, nhưng sự thảm khốc đó mỗi khi nghĩ lại vẫn khiến Dung nhi hoảng hồn. Cho nên, thái tử ca ca tuyệt đối không thể hành sự một cách tùy ý được.

Ánh mắt Nguyên Kỳ hơi lóe lên chút gì đó khó hiểu.

Nam Cung Dung lập tức nói thêm: “Và đứa con mà Mộ Dung Trắc phi đang mang, theo quy định của gia tộc nhất định không thể giữ lại. Nhưng thái tử ca ca lại vô cùng sủng ái nàng, đứa bé này sinh ra là con thứ, Dung nhi cũng sẽ không từ chối, tin chắc cô cô ở dưới hoàng tuyền cũng sẽ không trách phạt.”

Từng câu từng chữ của nàng cũng là đang nhắc nhở hắn, chỉ hy vọng hắn sẽ không khiến mình thất vọng lần này.

“Vẫn còn một người rất thích hợp với người, cũng đều mang dòng máu của gia tộc Nam Cung.” Nguyên Kỳ tựa hồ không thèm để ý những gì Nam Cung Dung vừa nói, thong dong nói vào.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Còn có người khác? Nam Cung Dung kinh ngạc. “Thái tử ca ca nói vậy là có ý gì?”

“Năm đó tuổi người vẫn còn quá nhỏ, đối với rất nhiều chuyện vẫn còn chưa biết hết, bác hai có từng nuôi một đứa con riêng ở ngoài, và đứa con riêng đó chính là con trai ruột của bác hai. Không ngờ lúc đó gia tộc Nam cung lại bị diệt vong chỉ trong một đêm nên người trong tộc vẫn chưa hay biết về đứa trẻ này. Gia tộc đã bị diệt vong, người vợ riêng của bác hai muốn tái giá nên vứt bỏ đứa con này. Song đó vẫn là huyết mạch thật sự của gia tộc, nếu người muốn có một đứa con thì đây chính là sự lựa chọn hợp lý nhất.” Nguyên Kỳ trầm giọng nói.

Từng câu từng chữ của hắn không khác gì tiếng sấm gõ thẳng vào đầu của Nam Cung Dung. Gia tộc Nam Cung vẫn còn huyết mạch khác tồn tại! Chỉ là... sắc mặt nàng tái đi, “Con của vợ lẽ sinh ra sao có thể xem là huyết mạch của gia tộc chứ.”

“So với bản cung, hắn càng có tư cách để gánh vác sứ mạng của gia tộc.” Mắt quang của Nguyên Kỳ trở nên lãnh liệt, giọng nói và khí sắc cũng dần trở nên lạnh băng.

Nam Cung Dung đứng không vững nữa, lùi nhanh ba bước, thái độ kiên quyết này của Nguyên Kỳ cho thấy hắn đã sớm có chuẩn bị! Có thể nói là trước khi nàng xuất hiện hắn đã đề phòng từ trước. Cho dù đó có là di nguyện của cô cô hay không, hay là thứ hôn sự đã định trước này cũng sẽ không di dịch được quyết định của hắn, lại càng không thể thay đổi được lựa chọn của hắn.

“Nếu không còn việc gì thì lui ra đi.” Nguyên Kỳ lạnh giọng nói, thông qua cửa sổ vô tình bắt gặp nữ tử nào đó đang thong dong nằm phơi nắng trên ghế dài ngoài kia, nữ tử đó quả nhiên biết hưởng thụ a.

“Nếu Dung nhi đoán không lầm, người thái tử ca ca nói chính là Tiểu Thập, hộ vệ của Mộ Dung Trắc phi? Thái tử ca ca cho rằng hãn xứng sao?” Nam Cung Dung nhin không được tức khí hỏi. Tiểu Thập là một gã câm điếc, đến lời còn không nói được, muốn nàng gả cho hãn, si tâm vọng tưởng!

Mi mảy Nguyên Kỳ khẽ dao động nhìn về phía Nam Cung Dung, hơi chau mày nói: “Không phải hãn.” Thân phận của Tiểu Thập cũng không có gì đáng nghi ngờ, hãn chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ bị người ta bỏ rơi mà thôi.

Nam Cung Dung tròn mắt, “Thái tử ca ca làm như vậy liệu lương tâm có cảm thấy yên ổn không, liệu có xứng với tháng năm thanh xuân mà Dung nhi đã chờ đợi sao? Mấy năm qua, Dung nhi đã chịu đựng biết bao khổ ải, vốn còn cho rằng thời cơ đã đến, có thể cùng thái tử ca ca đối mặt hết thảy sự tình, không ngờ cuối cùng chỉ là Dung nhi si tâm vọng tưởng. Tựa hồ thái tử ca ca đã quên nguyên do Nam Cung gia tộc năm đó bị diệt vong? Đó chính là do cô cô mà ra! Và có cả thái tử ca ca trong đó! Thế nên di nguyện của cô cô là muốn trấn hưng lại Nam Cung gia tộc ta! Dung nhi không phải kiểu nữ tử hiếu thế sự, cũng không dám lên tiếng dạy đời ai, chỉ là cảm thấy vô cùng thất vọng, nếu sớm biết như vậy Dung nhi nhất định sẽ không đến đây tìm thái tử ca ca.

Hiện giờ xem ra, hết đều đều là Dung nhi quá mức ấu trĩ khiến người ta chê cười!”

Hãn chối bỏ hôn sự đã không nói, còn muốn đẩy nàng gả cho một gã con riêng! Rốt cuộc hãn ta xem nàng là gì chứ! Một xú cũng không đặt nàng vào trong mắt sao!

“Muốn bản cung tự tay giết người sao?” Trong đôi mắt sâu không thấy đáy của Nguyên Kỳ đã hiện ra hàn quang sát khí.

Lời này nói ra không hề có địch ý!

Nhưng cũng đủ khiến người ta nhận ra sát ý trong đó!

Nam Cung Dung kinh hãi, không kiềm chế được liên tục lùi thêm mấy bước, thật ra ngày từ lần đầu tiên gặp hãn nàng đã luôn sợ hãi, bởi vì nàng biết sự tình trên thế gian này rất khó qua được mắt hãn. Việc hãn đã muốn làm thì nhất định sẽ không bao giờ thay đổi!

“Hoặc là, bản cung nên hỏi thẳng người một câu, người cùng Lan Ngọc đã ngủ với nhau bao nhiêu đêm?” Đột nhiên Nguyên Kỳ lạnh lùng nói ra chân tướng, tựa như hết thảy trong một khắc đều trở nên vô cùng đáng buồn cười.

Ánh mắt khinh nhẹ đặt trên người Nam Cung Dung khiến Nam Cung Dung giật nảy mình, dung mạo tuyệt sắc thanh nhã kia nhất thời lộ vẻ hoảng hốt và thất sắc, đôi mắt nàng lập tức trở nên mê mông, tựa hồ ẩn chứa bao nhiêu khuất nhục, tối tăm trong một khắc hòa nhau lộ cả ra ngoài.

“Bản cung không lật tẩy người chẳng qua chỉ vì người là người của gia tộc Nam Cung. Nếu không muốn tự tìm đường chết, ngày mai trời vừa sáng hãy lập tức rời khỏi kinh đô Hạ quốc này.” Ánh mắt Nguyên Kỳ vô tình không chứa chút tình cảm nào, lại càng không mảy may dao động vì những giọt nước mắt của Nam Cung Dung.

Đột nhiên Nam Cung Dung cười to bất tận, “Ha ha ha... Ngài có tư cách gì mà tuyệt tình với ta như vậy? Nếu không phải tại ngài và cô thì nào có ta ngày hôm nay!”

Bên ngoài phòng, Mộ Dung Ca nghe được tiếng cười rất rõ ràng, mi mày không tự chủ được nhíu lại. Tiếng cười này của Nam Cung Dung tựa hồ

mang theo sự tuyệt vọng cùng cực! Nguyên Kỳ nhất định sẽ không đồng ý hôn sự này, lòng nàng tự biết rõ.

Nhưng Nam Cung Dung không phải mẫu người yếu đuối, kết quả này Nam Cung Dung sẽ chịu đựng được. Thêm vào đó, Nam Cung Dung xuất hiện từ đầu đến giờ đều mang theo một mục đích riêng nào đó.

“Ngài có biết ông quản gia dắt theo ta bỏ trốn năm đó ở giữa đường đã chết do vết thương quá nặng! Trước lúc chết đã dùng chút lực tàn cuối cùng để lại cho ta bức huyết thư. Song năm đó ta vẫn còn rất nhỏ còn chưa biết chữ cơ bản không hiểu được trên đó viết những gì! Ta còn ngây ngô đến độ tin rằng người khác sẽ cứu mình, một nữ tử ăn mặc rất đẹp, mặt bôi son trét phấn rất dày đã cứu đứa bé sắp sửa đói chết bên vệ đường như ta. Tiếp theo đó, ngài có biết ta đã phải trải qua một cuộc sống như nào không? Ngài có biết từ nhỏ ta phải học nhiều gì không? Không phải võ công mà là nữ công gia chánh, học cầm kỳ thi họa, kỳ chỉ được đánh trên người của đám đàn ông, cầm chỉ có thể đàn ra loại âm thanh ẻo lả! Đọc những quyển sách dâm tục như xuân cung đồ! Họa những hình ảnh cơ thể lỏa lồ đang giao hoan giữa nam và nữ! Nếu không phải tại ngài và cô cô, ta phải kinh trải ngành nghề đó không? Mười hai tuổi, ta chỉ mới mười hai tuổi đã mất đi đêm đầu tiên của mình! Đến khi ta biết được thân thể của mình, ta muốn trốn khỏi nơi này, ta phải đi tìm cơ hội của chính mình! Hời đấng thái tử điện hạ tôn quý kia, ngài có từng nhìn qua cuộc sống kiểu đó không? Bọn họ mỗi lần bắt được ta đều mang ta nhốt trong một gian phòng tối đen như mực, ta không biết gã đàn ông nào đã sờ qua mình, trong gian phòng đó có rất nhiều đôi tay, bao nhiêu đàn ông ta cũng đếm không xuể! Mỗi lần cảm thấy đau khổ, ta chỉ biết chờ mong thái tử ca ca có hôn ước đến cứu mình. Mỗi một lần chờ đợi là mỗi một lần cầu xin, nhưng thái tử ca ca à, người đang ở đâu kia chứ?”

“Ta từng là tiểu thư trong phủ Nam Cung, xứng đáng có một cuộc sống ấm no trọn đời. Nhưng ở vào độ tuổi của mình ta đã phải trải qua biết bao

nhieu điều bất hạnh, vậy thái tử ca ca thì sao? Có từng nghĩ qua huyết mạch của gia tộc Nam Cung phải chịu bao nhiêu khổ ải chưa? Ta ở trước cửa nhà ép buộc phải ‘bán cười’ mua vui cho thiên hạ! Mấy năm qua có bao nhiêu lần ta muốn tìm đến cái chết, nhưng hễ chịu sự hành hạ của người khác thì ta lại càng tỉnh táo! Cái này cũng không nói, ta không phải là người mà ngài nhớ mong, tự khắc ngài cũng sẽ không thể cảm nhận được nỗi đau khổ của ta ta. Nếu ngược lại là Mộ Dung Trắc phi phải trải qua nhiều thứ như vậy, nhất định ngài sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn!” Cũng chính vì trưởng thành trong chốn thanh lâu, nàng rất giỏi che giấu tâm tư bản thân, cả ngày đều tươi cười với mọi người, chỉ cần khách hàng thích nàng như nào thì nàng sẽ đóng vai đó thôi.

Nam Cung Dung mặt đầy nước mắt, chuyện xưa cứ như một thước phim từ từ trình diễn lại trước mắt, tựa hồ hiện giờ nàng đang trải qua thời niên thiếu đó!

“Những điều này ngài tuyệt đối không thể hiểu được. Bởi vì người đưa ta vào trong thanh lâu nhận chịu mọi đắng cay đó chính là Hạ quốc hoàng đế. Hãn phong tỏa hết thân thể của ta! Nếu không phải năm năm trước ta được người cứu thoát, e là đã sớm chết mất sất trong kỹ viện đó rồi.” Nam Cung Dung lúc khóc lúc cười, biểu cảm như khóc lại như cười đó hiện ra trên khuôn mặt nàng phải nói là vô cùng phức tạp.

Đôi mắt đen láy của Nguyên Kỳ như có ám quang di động, đôi tay âm thầm nắm chặt lại. Lại là Nguyên Du...

Nam Cung Dung đột nhiên như không biết sợ, nàng tiến gần Nguyên Kỳ, trực tiếp chắn ngang mặt hãn, kéo rách một cánh tay áo.

Ngay lập tức, những vết sẹo chẳng chịt lần lượt hiện ra. Mỗi một vết thương đều vô cùng sâu và đáng sợ.

Nam Cung Dung cúi đầu nhìn lên những vết sẹo đó, tự giấu bản thân: “Ta từng cho rằng nếu tự sát sẽ có thể thoát được cảnh sống đó, nhưng sau mỗi lần như vậy ta đều bị bọn họ dùng một hình phạt thảm khốc hơn để cảnh cáo. Đó là một cây kim rất dài được nung đỏ trực tiếp đâm thẳng vào tay ta, tuy không có nhiều máu me, cũng không chảy rất nhiều máu, nhưng đau thấu tâm can, đồng thời những vết thương này phải mất rất lâu mới có thể lành lại. Song ngài có biết không, bọn họ tuyệt đối không cho phép ta thoa bất kì loại thuốc giảm đau nào, cũng không cho phép ta thôi tiếp khách! Phải nói là vô cùng tàn nhẫn. Sau này, ta sợ rồi, không phải sợ những người khách biến thái đòi hỏi đủ loại yêu cầu, mà là sợ đi tìm cái chết! Hậu quả của nó ta tuyệt đối không thể chịu đựng được nữa.”

“Là Lan Ngọc đã cứu ngươi.” Ánh mắt Nguyên Kỳ tựa hồ hiện ra tình cảnh thảm khốc của mẫu thân trước lúc qua đời. Nguyên Du tuy là cha của hãn nhưng lại để kẻ khác lợi dụng, không phân định rõ trắng đen mà đối xử với mẫu thân như vậy, và cả Nam Cung gia tộc, thậm chí là Nam Cung Dung!

Khóe môi Nam Cung Dung hơi nhếch lên, Đúng vậy! Nếu không có ngài ấy, ta vẫn sẽ trải qua một cuộc sống sống không bằng chết. Có điều, mãi đến sau này mới biết từ đầu hãn đã có ý lợi dụng ta. Đúng là đáng buồn làm sao!”

“Gặp được thái tử, ta còn mơ tưởng ngày sau có thể sẽ có được một chỗ dựa vững chắc, sẽ không còn bị người khác lợi dụng nữa! Bởi

vì đã có sự bảo hộ của thái tử ca ca. Thật không ngờ, thái tử chưa bao giờ có ý định bảo vệ ta. Xem ra đời này của ta đã định sẵn sẽ cô độc điều linh rồi! Nếu Lan Ngọc biết ta không hoàn thành nhiệm vụ này, hãn và hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho ta. Và rồi ta sẽ chết thảm trong chốn thanh lâu đó thôi.” Đột nhiên Nam Cung Dung trở nên vô lực, lùi nhanh mấy bước dựa vào chiếc bàn đằng sau, có chút bất lực nhìn Nguyên Kỳ.

Nàng thật sự mong ước có được sự bảo vệ của Nguyên Kỳ! Cũng hy vọng có thể chân chân chính chính làm một tiểu thư danh giá! Được sự chăm sóc yêu thương của mọi người mà sinh trưởng, trở thành thiên kim đài các!

Đôi môi Nguyên Kỳ cắn chặt không buông.

Mộ Dung Ca sớm đã đến bên cửa, nghe được những lời bộc bạch của Nam Cung Dung thì sững sờ đứng yên tại chỗ. Chưa bao giờ nàng dám nghĩ Nam Cung Dung gặp phải bao nhiêu bất hạnh như vậy! Nàng ta chỉ là một cô gái mới qua hai mươi mà thôi.

“Thái tử ca ca, nói ra được hết những lời này, cõi lòng của Dung nhi nhẹ nhõm nhiều rồi. Thật ra hôn sự này không cần thực hiện, ta cũng chưa từng nghĩ sẽ phải bức ép thái tử ca ca. Vẫn còn 1 chuyện, thái tử ca ca có muốn biết đêm đầu tiên của Dung nhi với ai không?” Tựa hồ Nam Cung Dung đang chìm trong hồi ức, về những năm tháng tuyệt vọng đó. Đêm đó, ngoài trời đổ mưa rất to.

Mộ Dung Ca run lên, chân đứng tí thì không vững, cái người lấy đi trinh tiết của Nam Dung nhi... không lẽ...

Đôi mắt Nguyên Kỳ tối sầm lại, dường như những mạch máu li ti có lộ rõ ra.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Trong màn mưa tầm tã, các cô gái vận quần áo hở hang, tiếng cười không ngớt. Những năm qua sinh trước ở đây, từ kinh sợ hoảng hốt, đến sau này đã quen thuộc như chuyện ngoài huyện. Đêm hôm đó, nàng hoảng sợ thất sắc, vừa muốn trốn chạy song lại vô pháp đào thoát, chỉ đành chịu đựng đêm đầu tiên đau đớn như chết đi sống lại.

“Chính là hoàng thượng. Đêm đó, sau khi nhìn thấy ta hăn không ngừng ra tay đánh đập hành hạ, đến khi ta đứng cũng không vững nữa, đầu đầy những máu thì hăn cường bức đòi con gái của ta! Sau này ta mới biết, thì ra hăn chính là hoàng thượng, cũng là cô phụ (chồng của cô). Từ từ ta được biết thêm, người đã đưa ta vào thanh lâu, khiến ta mỗi ngày phải trải qua cuộc sống sống không bằng chết này chính là hăn! Hăn muốn ta phải nếm chịu cảm giác bị người khác đùa bỡn, khiến ta phải trải qua cuộc sống chốn địa ngục hỏa lửa.” Nam Cung Dung ngẩng cao đầu nhìn lên trần nhà, nước mắt muốn rơi nhưng vẫn cố kiềm lại.

Nguyên Kỳ trầm mặc không nói.

“Cũng may có Đại hoàng tử cứu đi Dung nhi, Dung nhi mới thôi phải chịu những cảnh sống nơm nớp lo sợ đó. Thậm chí cũng bắt đầu học võ công. Thái tử ca ca nghĩ nhiều rồi, tuy Dung nhi là thân tàn hoa bại liễu, song vẫn chưa từng cùng Đại hoàng tử có quan hệ xác thịt. Có điều, vẫn có một số chuyện Dung nhi đã giấu thái tử ca ca, song những gì Dung nhi phải làm là thân bất do kỷ, Dung nhi tuyệt đối không muốn là hại thái tử ca ca.”

Một lát sau, Nam Cung Dung dần dần hồi phục thần thức, sự kích động đã tạm được bình phục, nàng tươi cười nhìn Nguyên Kỳ mà nói.

“Người lui ra trước đi.” Thần sắc Nguyên Kỳ trầm ngưng dặt dờ.

Nam Cung Dung không thể nhìn thấu suy nghĩ của Nguyên Kỳ, cũng không biết được hẳn sẽ nghĩ gì sau khi biết được quá khứ của nàng. Thật ra, tình huống hôm nay nàng đã từng nghĩ qua, chỉ là không ngờ lại sớm bị bại lộ như vậy. “Thái tử ca ca có cảm thấy Dung nhi rất dơ bẩn không?” Mỗi ngày nàng đều cố gắng tẩy rửa bản thân, song nàng vẫn cảm thấy cơ thể mình vô cùng dơ dáy. Chỉ là theo thời gian qua đi, nàng đã từng sống trong cuộc sống nhung lụa thì dần dần cảm thấy những ngày tháng kia quá xa vời, tựa hồ không hề liên quan đến mình nữa.

Đối với nữ tử trong thời đại này, không ít những cô công chúa cao quý rơi vào kết cục còn thê thảm hơn, điều nàng có thể làm chính là... từ từ quên đi những điều này. Có điều, hôm nay nàng mạo gan kể lại những gì mình đã trải qua, lòng tự khắc đoán trước, Nguyên Kỳ nhất định sẽ không đuổi nàng khỏi phủ thái tử.

Nguyên Kỳ nhìn những giọt nước mắt chưa kịp lau trên khuôn mặt của Nam Cung Dung, tựa hồ nhìn thấy bộ dạng của mẫu thân nhiều năm trước, không ngừng khóc khi nhìn hẳn. Hẳn khế cháu mày, quay người đi trầm giọng nói: “Không nên suy nghĩ quá nhiều.”

“Thái tử ca ca, nếu trong lòng ngài còn ái ngại chuyện đã qua, thì xin đừng thúc ép Dung nhi nữa, cho dù thái tử ca ca không muốn cưới Dung nhi, hiện tại Dung nhi cũng không muốn gả cho một người nào khác.” Nam Cung Dung khẽ cắn môi, giọng nói có chút nỉ non. Nàng đang cầu xin hẳn.

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ dao động, nàng hít sâu một hơi, từ sau khi nghe Nam Cung Dung tường thuật, nàng trấn định bản thân một chút rồi đẩy cửa bước vào. Nam Cung Dung cũng có chút bất ngờ.

“Mộ Dung Trắc phi?” Thần sắc Nam Cung Dung hơi phức tạp. Những gì nàng nói này giờ nhất định đã bị Mộ Dung Ca nghe trọn.

“Nam Cung tiểu thư, đây là?” Mộ Dung Ca lộ vẻ kinh ngạc hỏi, tựa hồ vẫn chưa nghe qua điều gì cả.

Thần sắc Nam Cung Dung trầm xuống, cắn chặt môi, “Không sao. Dung nhi còn có việc cần giải quyết, xin lui trước.” Nói xong, nàng lập tức rời khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng được đóng lại, Mộ Dung Ca bước nhanh về phía Nguyên Kỳ, nhìn thấy hắn trầm lặng một cách dị thường, nàng khẽ chau mày nói: “Thiếp cũng chưa từng nghĩ qua Nam Cung tiểu thư còn trẻ mà phải trải qua thời niên thiếu như vậy.” Nam Cung Dung phải trải qua những đau khổ không phải người thường có thể chịu đựng, cũng không khó đoán, chỉ bởi vì Nam Cung Dung có liên quan đến Nam Cung Thanh Liên mà thôi! Chỉ là nàng không ngờ con người Nguyên Du lại thâm độc như vậy, Nam Cung Dung lúc đó chỉ là một cô bé vừa tròn ba tuổi, hắn đã tự ý quyết định số phận cho cô bé rồi! Thật ra nghĩ kỹ một chút cũng không có gì lạ, đối với một đứa con ruột như Nguyên Kỳ mà còn như vậy thì huống gì một Nam Cung Dung!

Nguyên Kỳ nâng tầm mắt nhìn nàng, dung nhan hoa lệ bức người kia nồng nàn sát khí, tuyệt đối không thể thương lượng. Đôi mắt vốn đã đen láy sâu thẳm nay còn thêm những tia máu vẫn vện. Lòng nàng thâm kinh sợ, vô thức lùi nhanh một bước.

“Đừng như vậy mà...” Nàng nhẹ giọng nói, cố ý kêu gọi thần trí hắn quay trở về. Những gì Nam Cung Dung phải trải qua nhất định đã khiến hắn nghĩ đến tình cảnh thân mẫu mình, Nam Cung Thanh Liên chết thảm năm đó! Lúc ấy hắn vẫn còn rất nhỏ, căn bản không có khả năng phản kháng, thậm chí phải giương mắt nhìn những gã đàn ông cường bức mẫu thân mình.

Bước chân đứng không vững và thần sắc đột nhiên biến chuyển của Mộ Dung Ca rơi vào trong mắt Nguyên Kỳ không khác gì một cây dao sắc

nhọn cửa thẳng vào tim hăn, sắc đỏ và sát khí dần dần tan đi, hăn đưa tay khẽ nắm lấy tay nàng, có chút gấp gáp nói: “Bản cung thân bất do kỷ, trong một lúc không thể tự kiềm chế được.” Từ buổi đầu gặp gỡ đến giờ, hăn biết rõ nhất là nàng rất ghét mùi máu tanh, cũng căm ghét những mưu mô toan tính tranh giành quyền lực, thế nên nàng vẫn luôn đăm mặ nhìn đời.

Nhưng khi bước chân nàng vô thức lùi lại khi nãy khiến hăn hoảng hốt. Hăn rõ hơn bất cứ ai, ánh mắt hăn lúc đó trong một khắc thật sự có thể khiến người khác kinh sợ!

Mộ Dung Ca nhìn bàn tay đang nắm lấy mình, lòng chợt nhói đau, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay hăn, nhẹ giọng vỗ về, “Không sao, không phải tất cả đã qua rồi sao? Hãy dừng cảm nhìn về phía trước là được.” Trong lòng nàng không ngừng dấy lên chút cảm giác bất an, câu chuyện mà Nam Cung Dung kể nhất định còn ẩn chứa một âm mưu nào đó!

Lan Ngọc à Lan Ngọc... Hăn biết rất rõ chuyện gì có thể dao động trái tim của Nguyên Kỳ mà! Hăn đang muốn quấy nhiễu tâm tư của Nguyên Kỳ đây! Không liên quan đến việc Nam Cung Dung đến đây có mục đích hay không, Lan Ngọc hiện tại nhất định đã đạt được mục đích của mình! Mỗi con người chúng ta đều không hề hoàn hảo, càng không thể không mang nhược điểm nào, và điểm yếu của Nguyên Kỳ chính là sự đau hận về cái chết của mẫu thân nhiều năm về trước!

“Bản cung...” Nguyên Kỳ lại nắm lấy tay nàng, giữ thật chặt, tựa hồ đã dùng toàn bộ sức lực của bản thân.

Cảm giác được sự lo lắng của hăn, Mộ Dung Ca hít một hơi thật sâu, nụ cười hơi mang chút giả tạo, “Vừa nãy tí thì vấp ngã, cũng may thái tử còn giữ kịp. Nói đúng ra, thiếp càng phải cảm tạ thái tử, bằng không tình huống sẽ càng thê thảm đây.”

“Trước mắt thấy đã lãng phí ánh tà dương ban chiều rồi, thái tử nhất định phải đủ đắp cho thiếp đó, hôm này rồi rồi nhất định phải cùng thiếp nằm phơi một lần mới được?” Mộ Dung Ca nũng nịu kéo cánh tay hắn, tựa hồ hắn lại tự đặt mình vào trong bóng tối, nơi mà chỉ mỗi một mình hắn đi đối mặt.

Nhưng mà, đã có nàng ở đây rồi. Nàng có thể dùng sự dịu dàng của mình để nói cho hắn biết, nàng sẽ không rời xa hắn, sẽ cùng hắn bắt tay đối mặt với hết thảy khó khăn và bi thương.

Thấy Nguyên Kỳ đã dần trở lại bình thường, tâm tư Mộ Dung Ca mới dần dần thả lỏng, đồng thời đã có thể chính thức cảm thấy yên tâm.

“Thái tử... ngày sau cho dù gặp phải chuyện gì cũng không được một mình đi đối mặt. Hãy nghĩ đến thiếp... nghĩ đến đứa con trong bụng này, xin hãy nghĩ đến thiếp và con. Có thiếp và con bên cạnh, thái tử sẽ không bao giờ phải một mình đi đối mặt với mọi khó khăn! Thêm vào đó, tương lai sau này của thái tử nhất định sẽ luôn tươi sáng, không còn một chút bóng đêm tiêm nhiễm vào. Những người khác tuyệt đối không thể dao động tâm tư của thái tử được.” Mộ Dung Ca lại nắm tay hắn, truyền cho hắn hơi ấm trấn an của lòng bàn tay mình, khiến hắn cảm nhận được nhiệt độ của mình.

Nghe xong, ánh mắt đen láy của Nguyên Kỳ hơi dao động, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp khó tả, nữ tử này... thật sự rất hiểu hắn! Chỉ dịu dàng dùng hành động để cảm động hắn. Hắn trân trọng gật đầu.

Mộ Dung Ca mỉm cười nói: “Thái tử thật tốt.”

“Mộ Dung Ca, ngày sau tuyệt đối không được rời xa bản cung.” Hắn đang cầu xin nàng, cho dù bây giờ nàng vẫn đang ở cạnh hắn, và cũng đã trở thành nữ nhân của mỗi hắn, trong bụng còn đang mang đứa con của hắn, song hắn vẫn cảm thấy lo sợ.

“Thiếp hứa.” Mộ Dung Ca gật đầu không chút do dự. Sau đó, khắp gian phòng trở nên tĩnh lặng.

Mộ Dung Ca cảm thấy có chút đói, liền nũng nịu kéo cánh tay Nguyên Kỳ, làm nũng: “Thiếp đói rồi.”

“Bản cung sớm đã cho nhà bếp chuẩn bị những món điểm tâm mà nàng thích, lát nữa sẽ đem đến thôi.” Nguyên Kỳ nhìn bộ dạng đáng yêu của chú mèo con, trong lòng dâng tràn hạnh phúc và ấm áp.

Đợi đến khi Nguyên Kỳ hoàn toàn hồi phục lý trí, nỗi bi thương đã qua đi, Mộ Dung Ca mới thận trọng nói: “Vừa nãy những gì Nam Cung tiểu thư nói thiếp đều nghe được. Chỉ là, trong đó nhất định còn có một âm mưu khác. Lan Ngọc muốn nhất là thấy thái tử mất đi lý trí, hành động không kịp suy nghĩ.” Nam Cung Dung không giống đang nói dối, chỉ là đằng sau đó nhất định còn có chuyện mà Nam Cung Dung che giấu.

Ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên mê mông, trầm mặc một lúc lâu cũng không nói gì thêm.

...

Nam Cung Dung trở về phòng, A Kiều lập tức truy vấn: “Tiểu thư đã định được ngày đại hôn với thái tử chưa?”

“Vẫn chưa.” Nam Cung Dung lạnh nhạt đáp. Nghĩ lại tình cảnh khi nãy, những lời của nàng nói quả thật có thể kích động được Nguyên Kỳ, nhưng... có phải nàng không cảm thấy đau khổ sao! Thật ra, những gì nàng phải trải qua còn thảm khốc hơn lời kể của mình! Đêm hôm đó, người đã chiếm đoạt sự trong trắng của nàng, nhưng tiếp theo còn có mấy tên hộ vệ. Đêm đó đối với nàng mà nói đó chính là địa ngục thật sự.

A Kiều kinh ngạc, đã đi lâu như vậy mà không có kết quả gì sao? “Là thái tử không muốn lấy tiểu thư sao? Lá thư đó thái tử đã xem qua chưa?”

Sao lại như vậy? Hạ quốc thái tử luôn được muôn dân yêu kính, tuyệt đối sẽ không chối bỏ di ngôn của mẫu thân mình được.”

“Thái tử muốn đẩy ta thành thân với người khác, người đã sớm được hãn chọn trước. Về phần hôn ước, e là từ sớm hãn đã biết rồi, chỉ là không muốn cho ta một thân phận chính thức mà thôi.” Nam Cung Dung lạnh nhạt hớp một ngụm trà, vị đắng nồng từ từ tan ra trong khoang miệng.

Hai mắt A Kiều mở to hết cỡ: “Tiểu thư là biểu muội của thái tử mà! Sao thái tử có thể vô tình như vậy? Cả một phủ thái tử rộng lớn như vậy lẽ nào lại không có chỗ tiểu thư dung thân sao?”

Nghe xong, Nam Cung Dung tự mỉa mai chính mình, “Thiên hạ rộng lớn như vậy cũng nào có một nơi chính thức dung nạp ta? Ta đã kể hết quá khứ của mình với thái tử rồi! Vốn dĩ đây vẫn nên giữ bí mật, nhưng đã qua nhiều năm rồi, ta vẫn nên nhắc cho hãn biết. Lòng ta thật sự vẫn còn rất đau đây.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 235

“Tiểu thư, sao có thể như vậy được? Sao lại nói những chuyện này với thái tử chứ?” A Kiều không dám tin vào tai mình, quá khứ này quá mức bi thảm đối với Nam Cung Dung! Nói hết ra không phải sẽ càng khiến Nguyên Kỳ chán ghét hơn sao? Dù sao cũng đâu có nam nhân nào có thể nhẫn chịu quá khứ của nữ tử bên cạnh mình được?

Thần sắc Nam Cung Dung khẽ biến động, trước mắt trở nên mê mông, khóe môi khẽ nhếch lên, “Cho dù bây giờ có thể hăn không biết, nhưng ngày sau nhất định cũng sẽ tìm ra. Lúc hăn có ý định ép ta rời khỏi đây, phủ tay sạch sẽ mọi chuyện, ta chỉ còn cách này, hy vọng còn vớt vác được chút ít thương hại nơi hăn. Có như vậy ta mới có để đứng vững ở đây được.”

Bây giờ nghĩ lại, vừa nãy bản thân thật sự rất tội nghiệp, bộ dạng lẻ loi đáng thương này đã mấy năm không gặp rồi có phải không? Nàng có chút không dám tin quá khứ này chính là mình đã trải qua.

Nàng còn cho rằng bản thân có thể quên đi, ngẩng cao đầu bắt đầu một cuộc sống mới, song mới hồi ức thuở niên thiếu này đã cắm rễ vào sâu tâm trí tuyệt đối không thể bứt ra được. Thêm vào đó, mỗi khi đau khổ, nàng khẽ nhìn thấy những vết sẹo chằng chịt trên cánh tay, thì có muốn vứt bỏ quá khứ cũng không được. Chỉ không ngờ là lại có một ngày nàng phải lợi dụng thứ hồi ức đau khổ này.

“Thái tử quả định đuổi tiểu thư...” A Kiều cả kinh. Chỉ vì tiểu thư ba lần bốn lượt đòi hăn lấy mình, thế nên thái tử mới...

Nam Cung Dung thu hồi tâm trạng e sợ, không chút nhẫn nại nói với A Kiều: “Đã được ta giải quyết rồi. Hiện giờ ta hơi mệt muốn nghỉ ngơi một lát. Người lui ra đi.”

A Kiều hơi chột mắt, ánh nhìn có chút quái lạ, đến khi thấy bộ dạng thật sự mệt mỏi của Nam Cung Dung mới gật gật đầu, “Vâng.”

Sau khi A Kiều rời khỏi, đôi mắt còn nhuốm màu mệt mỏi ban nãy đã chảy ra hai dòng lệ nóng.

...

Đã qua hai ngày, hôm nay, sau khi dùng bữa sáng, Nguyên Kỳ liền bị Nguyên Du triệu vào cung.

Mộ Dung Ca có chút hoài nghi, trước giờ Nguyên Du rất ít khi chủ động triệu kiến Nguyên Kỳ, sao hôm nay lại muốn gặp hẳn? Nhất định có vấn đề. Có điều, hiện tại Nguyên Du tuyệt đối không dám động vào Nguyên Kỳ.

Hai ngày nay, nàng có chút do dự, có phải không nên tiếp tục đợi nữa không? Hiện giờ cứ nói ra hết mọi thứ có phải hay hơn không. Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hiện giờ tựa hồ Lan Ngọc vẫn chưa có hành động gì, cho dù có nói ra việc này đi nữa, Nguyên Du tuyệt đối cũng không tin. Lan Ngọc giao hoạt như vậy, nhất định sẽ tìm cách phủ lấp hết thảy. Hơn nữa, thực lực của Lan Ngọc đến đâu, cả nàng và Nguyên Kỳ đều rõ, chỉ là Lan Ngọc quá giỏi ngụy trang đi, họ tuyệt đối không thể xem nhẹ, thậm chí phải thận trọng ứng phó mới được.

Đợi thời cơ đến, Lan Ngọc nhất định sẽ không còn đường thoát.

Thiết nghĩ, có lẽ Nguyên Kỳ cũng muốn đợi, đợi đến giờ khắc cuối cùng nắm chắc mọi thứ rồi mới hành động! Nếu vậy liệu có đau đớn không? Thật ra mấy năm nay Nguyên Kỳ hoàn toàn có khả năng phế đi Nguyên

Du, nhưng hắn lại không làm như vậy, chỉ để Nguyên Du sống trong sự thù hằn của bản thân. Hắn làm như vậy là muốn Nguyên Du sau khi biết được sự thù hận trong những năm nay, đã từng hành hạ Nam Cung Thanh Liên và Nam Cung Dung là một điều vô cùng ngu xuẩn, để xem Nguyên Du sẽ cảm thấy như nào, sống không bằng chết? Ha!

Có lẽ như vậy sẽ hơi tàn nhẫn một chút, dù phải sống e cũng phải suốt đời tàn tật nằm trên giường, không còn lý trí để sống tiếp. Thời gian của bọn họ... không phải nói là thời gian của Lan Ngọc không còn nhiều nữa.

Có lẽ không lâu nữa Triệu Tử Tận sẽ đến Hạ quốc,

Nàng nhìn quyển sách trong tay, những con chữ trên đó đã cho nàng một con đường sáng tỏ phía trước, chỉ là trong mấy năm gần gũi, vật còn những người đã khác, ai cũng không còn giữ lại được chính mình hồi trước.

Hoàng cung Hạ quốc.

Thẩm cung của hoàng đế.

Mấy ngày nay thái tử chưa từng bước vào thẩm cung, cung nhân ở đây nhìn thấy Nguyên Kỳ đều tự giác cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng hắn. Nhưng bất kỳ ai ở hoàng cung Hạ quốc này đều biết, thái tử chưa hề nhận được sự yêu thích của hoàng thượng, song với Đại hoàng tử thì trái ngược hoàn toàn. Hôm nay hoàng thượng chủ động triệu kiến thái tử, cung nhân đều thầm cầu nguyện, hy vọng hoàng thượng có thể chia sẻ bớt một phần tình cảm dành cho Đại hoàng tử qua cho thái tử thì đỡ biết bao.

Trên long sán, Nguyên Du tựa hắn vào giường, sắc mặt hồng hào, song đôi mắt vô thần nhìn Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ im lặng đứng một bên không nói một lời.

Nguyên Du nhìn vẻ mặt nghiêng thành nghiêng thế của Nguyên Kỳ, tựa hồ có vài nét tương đồng với đệ nhất mỹ nhân năm đó, Nam Cung Thanh Liên, nữ tử cũng từng có một khoảng thời gian hạnh phúc với hắn, tựa hồ đang chìm vào hồi ức. Cảnh vật tựa như một giấc mơ, hắn còn nhớ nữ tử đó luôn thích mặc áo trắng, nhưng vẻ mặt ngày càng mờ đi, hắn càng muốn tìm cho rõ thì càng lúc khuôn mặt xinh đẹp đó càng nhạt đi. Lại nhìn Nguyên Kỳ đang ở trước mặt, hắn chau mày, không chút tình cảm cha con, lạnh giọng nói: “Đêm qua trăm mơ thấy mẫu hậu của ngươi.”

Nghe xong, mi mày Nguyên Kỳ khẽ động, trong lòng dấy lên một tảng băng khiến mao cốt hắn muốn dựng cả lên.

“Nàng ấy chỉ mới gả cho trăm được một năm đã khiến trăm muốn rút tròn mắt.” Sắc mặt Nguyên Du trầm đi, giọng nói lạnh như băng. Lần đầu tiên gặp Nam Cung Thanh Liên, hắn đã từng động lòng, một lòng lập nàng làm hậu, thậm chí cho rằng nữ tử này thoát tục như tiên giáng trần, cảm thấy bản thân vô cùng may mắn và hạnh phúc.

Chưa từng nghĩ qua sự xuất hiện của Lan Mị Nương lại khiến hắn trầm luân mê mẩn.

Nếu Nam Cung Thanh Liên không nuôi ý hận sát hại Lan Mị Nương thì hiện giờ Nam Cung Thanh Liên vẫn trải qua một cuộc sống rất tốt, sẽ không phải chỉ xuất hiện trong giấc mơ của hắn một cách lén lút như vậy. Thật ra từ khi Nam Cung Thanh Liên chết đi, bao nhiêu năm qua hầu như mỗi đêm nàng ấy và Lan Mị Nương đều xuất hiện trong giấc mơ của hắn, thậm chí còn nhiều hơn Lan Mị Nương gấp mấy lần.

Thời gian qua đi càng lâu hắn càng hận con người náy Nam Cung Thanh Liên, xuất thân và ngoại hình đều tao nhã như bạch liên, không ngờ hết thấy chỉ là giả tạo!

Nguyên Kỳ thu lại mọi thần sắc và tâm trạng của Nguyên Du vào trong mắt, môi khẽ nhếch lên cười nói: “Phụ hoàng đối với mẫu hậu quả là dụng tâm rất sâu.” Lời nói này hoàn toàn có ý mỉa mai mà.

Không ngờ Nguyên Du nghe xong, cả người run lên một lát, sắc mặt hồng hào bỗng chốc chuyển sang trắng tái, đôi mắt mê mông nhìn Nguyên Kỳ, thấy rất rõ sự mỉa mai trong mắt Nguyên Kỳ, cơn lửa hận trong lòng lại bùng trào, tựa hồ chẳng muốn nhìn thêm Nguyên Kỳ một mắt, thấp đầu lạnh giọng nói: “Chỉ tiếc là mẫu hậu của người không biết trân trọng nó.”

“Phụ hoàng cả đời phong lưu, hiển nhiên mẫu hậu không thể sánh được. Bằng không năm đó sao lại chết thảm như vậy, nếu phụ hoàng nhìn thấy tình cảnh lúc đó không biết sẽ cảm thấy như nào.” Trong mắt Nguyên Kỳ lộ chút hận ý, bao nhiêu năm qua đây lần đầu tiên Nguyên Du nhắc đến Nam Cung Thanh Liên, cũng là lần đầu tiên hắn nói những lời như vậy với Nguyên Du.

Nguyên Du ngẩn ra một lát, “Đây là kết cục mà nàng ta đáng phải nhận.” Nếu không hạ độc Lan Mị Nương, nàng ta phải chết thảm sao? Có điều, khi Nguyên Du nhận ra hận ý trong mắt Nguyên Kỳ, hắn lại run lên. Bao nhiêu năm qua hắn cũng chưa từng thấy vẻ mặt Nguyên Kỳ ngùn ngụt ý hận như vậy! Không biết sao, tự đáy lòng hắn lại cảm thấy kinh sợ, thậm chí có chút kinh ngạc không thể kiềm chế được, quả nhiên Nguyên Kỳ giận hắn?

Đúng là nghiệt chủng! Làm sao so sánh được với đứa con hiếu thuận như Lan Ngọc chứ!

“Ồ?” Ánh mắt Nguyên Kỳ hơi lóe lên, khép hờ tầm mắt lại, tựa hồ ý hận khi nãy trong đôi mắt đó chỉ là giả, nhận được câu trả lời như vậy khiến hắn không cảm thấy áy náy.

Nguyên Du thấy thần sắc vô áy náy của Nguyên Kỳ, trong lòng càng cảm thấy bất an. Hắn cũng không hiểu vì sao hôm nay lại chủ động triệu

kiến Nguyên Kỳ, có thật chỉ vì đêm qua hăn mơ thấy Nam Cung Thanh Liên sao? Thế nên mới muốn gặp Nguyên Kỳ để tìm lại hình ảnh của Nam Cung Thanh liên trong hồi ức xa xăm đó? Hoặc là, thần chí của hăn dần dần mơ hồ đi, chỉ là không muốn quên đi mối hận năm đó? Thế nên lại càng muốn biết thực lực của Nguyên Kỳ tới đâu, có bao nhiêu sức uy hiếp đến Lan Ngọc?

“Năm xưa hậu cung phụ hoàng rất nhiều, không biết có nhớ đến một thiếu nữ cũng mang họ Nam Cung ở thanh lâu mà mình từng lâm hạnh chẳng?” Đột nhiên Nguyên Kỳ nghiêng người, giọng nói vô cùng dịu nhẹ tựa như nước hồ thu.

Đột nhiên dung nhan hoa lệ sát gần như vậy, trong những nét quen thuộc đó lại có chút xa lạ, trong sự lạ lẫm đó lại có chút quen thuộc, dường như Nguyên Du sống lại trong hồi ức cũ, bên tai còn văng vẳng câu hỏi của Nguyên Kỳ. Bỗng hăn nhớ lại, nhiều năm về trước, trong một kỹ viện kia, hăn đã cưỡng bức một cô bé, cô bé đó chỉ mới mười hai tuổi có thân hình kiêu sa, căn bản không giống với đám nữ tử trong hậu cung. Có điều, cô bé đó có khuôn mặt rất giống với Nam Cung Thanh Liên.

Tuy cô bé đó vẫn còn là xử nữ, cho dù hăn rất không thích những nữ tử chốn phong trần, nhưng đứa bé này từ ba tuổi hăn đã nuôi ở thanh lâu này, học những phương pháp dụ dỗ và làm hài lòng đàn ông, và cơ thể đó là phải dành cho hăn, để mặc hăn đùa bỡn, xúc phạm, và trừng phạt!

Nghĩ đến đây, hăn lại cảm thấy vô cùng vui sướng khi trút được hận. Hăn nhìn không được cười hỏi Nguyên Kỳ, “Người cũng thích cô ta sao? Cô gái đó chỉ là một thân tàn hoa bại liễu, đùa bỡn qua lại là đủ rồi.”

Đôi người đen láy của Nguyên Kỳ hơi dáo động.

“Trẫm sao có thể quên cô ta mang huyết mạch của dòng họ Nam Cung, biểu muội của người. Ngày xưa cô ta và người từng có hôn ước.” Tuy

Nguyên Du không ấn tượng lắm, từ khi trưởng thành đến giờ hắn đã từng ngủ với biết bao nhiêu cô gái, chứ nói chi Nam Cung Dung chỉ mang nét mặt tương tự người mà hắn luôn phải nhớ đến, còn thủ thật phòng the thì quá kém. Có điều, đột nhiên nghĩ đến quan hệ của Nguyên Kỳ và Nam Cung Dung, hắn cũng cảm thấy khá hưng phấn.

Nguyên Kỳ cũng không bất ngờ với câu trả lời của Nguyên Du. Nguyên Kỳ thẳng người đứng lên, không nói gì thêm, chỉ trầm mặc đứng ở đó.

Bỗng nhiên Nguyên Du cảm thấy lạnh sống lưng, cứ cảm thấy có gì đó không ổn, nhất định Nguyên Du có gì đó giấu hắn! Nhất định là có chuyện gì đó rất quan trọng! Theo trực giác của hắn, chân tướng này nhất định hắn không muốn biết, nhưng hắn lại tò mò muốn biết.

Trong lòng không ngừng tranh đấu, liệu hắn có nên nghe Nguyên Kỳ trả lời không?

Nghĩ tới đây, hắn lên tiếng hỏi: “Người có chuyện giấu trẫm phải không? Lập tức nói ra.”

Mi mào Nguyên Kỳ khẽ dao động, không ngờ tới bây giờ Nguyên Du mới biết cảnh giác đấy!

“Rốt cục người đã giấu trẫm chuyện gì? Có phải liên quan đến mẫu hậu của người không?” Nguyên Du liên tục truy vấn.

Vào lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, cắt đứt sự truy hỏi của Nguyên Du, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Thấy vậy, Thượng Quan Ngọc Nhi lập tức truy hỏi: “Sao sắc mặt của đại sư lại trầm đi vậy?” Không lẽ đúng với dự đoán của mình, Mộ Dung Ca này là giả? Dự cảm của nàng là hoàn toàn chính xác?

Trụ trì chau mày, lắc đầu nói: “Sao tiểu thư lại cho ta xem bát tự của một người đã chết? Người này mấy năm trước đã sớm hương tiêu ngọc tán rồi.”

“Cái gì?” Thượng Quan Ngọc Nhi vô cùng kinh ngạc. Mấy năm trước, nhân vật Mộ Dung Ca đã chết rồi sao? “Đại sư đang nói đùa chăng?” Nếu Mộ Dung Ca đã chết, vậy còn Mộ Dung Ca đang ở trong phủ thái tử bây giờ là ai?

“Người xuất gia sao có thể ăn nói hàm hồ được.”

Đôi mắt Thượng Quan Ngọc Nhi khẽ chuyển động, khó trách Mộ Dung Ca bây giờ lại hoàn toàn khác xưa! Trước kia vốn là một nữ tử nhu nhược dễ bị hiếp đáp và lợi dụng! Không ngờ lại không phải Mộ Dung Ca chân chính! Về mặt nàng biến chuyển đa đoan, kết quả này thật khiến lòng nàng nở hoa.

Như vậy, từ khi nào Mộ Dung Ca của phủ thái tử bị hoán đổi? Nàng nghi ngờ hỏi: “Đại sư liệu có biết được người này chết từ lúc nào không?”

“Thiên cơ bất khả lộ. Lão nạp chỉ có thể nói với tiểu thư nhiều đây thôi.” Trụ trì không nói thêm, hành lễ với với Thượng Quan Ngọc Nhi một cái rồi xoay người rời đi.

Thần sắc của Thượng Quan Ngọc Nhi trở nên lơ đãng, từ từ ngồi xuống. Trong lòng đang dao động, bắt đầu suy tính và gom góp mọi thông tin mình biết về Mộ Dung Ca, ba năm trước, Mộ Dung Ca chôn xác trong biển lửa nhưng một năm trước lại bất thành linh xuất hiện, mang theo danh nghĩa chủ xưởng binh khí lớn nhất thiên hạ, về bên người Nguyên Kỳ.

Liệu có phải là thời điểm này không, Mộ Dung Ca không còn là Mộ Dung Ca lúc trước? Có điều, một người đa mưu túc trí như Nguyên Kỳ mà lại để một kẻ giả mạo Mộ Dung Ca lừa thì có lúc không đúng lắm.

Việc này có chút khó giải quyết. Cho dù biết được Mộ Dung Ca này không phải là thật nhưng nếu không thận trọng xử lý thì nhất định sẽ đánh rã động cỏ. Song, nếu biết cách lợi dụng việc này thì sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho bản thân.

Nàng phải cẩn trọng suy nghĩ một phen, không thể khinh suất được.

...

Thấy Nguyên Kỳ từ hoàng cung trở về, Mộ Dung Ca lập tức buông quyển sách đang đọc dở.

Khi thấy vẻ mặt Nguyên Kỳ vẫn bình thường vô cảm, lòng nàng có chút bất an, Nguyên Du gặp Nguyên Kỳ nhất định sẽ có những lời nói không dễ nghe. Nàng tiến lên phía trước, thân thiết kéo cánh tay hắn, cười nói: “Thiếp đang chờ thái tử về dùng bữa.”

Nghe vậy, Nguyên Kỳ hơi chau mày, giọng điệu có chút trách móc: “Đến giờ này nàng vẫn chưa dùng bữa sao? Mộ Dung Ca, bản cung không biết phải dùng lời nào để khiển trách nàng nữa. Sắp làm mẹ người ta rồi mà vẫn nghịch ngợm không nghe lời, cứ như một đứa trẻ ham vui vậy.” Ánh mắt có chút lạnh nhạt, lại thêm chút tức giận lập tức tiêu tan nhìn thân hình cô gái nền nã dịu dàng kia.

Mộ Dung Ca cười to, “Không thấy thái tử, thiếp ăn không có ngon. Không biết thái tử có từng nghe qua ‘ăn bằng mắt’ chưa?” Nàng từ từ thu hồi tầm mắt, tươi cười hỏi lại.

Đáy mắt Nguyên Kỳ khẽ lóe lên, mỉm cười lắc đầu, “Nàng muốn ăn cả bản cung sao?”

Phong cách bất minh bất bạch như vậy khiến Mộ Dung Ca phải cam tâm bó tay chịu trói, chỉ cần sơ sẩy nhất định sẽ bị hấn lợi dụng chêm ngay vào mắt. Không hiểu sao những lời nói a dua nịnh hót của nàng rơi vào tai hấn lại thành ra ý khác. Nàng nhin không được cười khan hai tiếng, rồi cúi thấp đầu nhìn lên vùng bụng còn phẳng líc của mình, có chút bất đắc dĩ nói: “Thái tử, dù thiếp có muốn thì cũng vô phương hành sự.”

“Vậy nữa ư?” Lông mày Nguyên Kỳ nhướng cao, rõ ràng vẫn luôn duy trì sự nghi ngờ với câu nói đó, song không tiếp tục trêu nàng nữa.

Mộ Dung Ca mỉm cười buông tay hấn ra để cùng ngồi xuống, chờ hạ nhân dọn thức ăn lên bàn.

“Mộ Dung Ca, hôm nay phụ hoàng có nhắc đến mẫu thân.” Nguyên Kỳ uống một hớp trà, đột nhiên nói với nàng. Từ lúc hấn bước vào phòng nàng cũng đã phát giác, không muốn nàng lo lắng, hấn chỉ còn cách thành thật nói ra vấn đề.

Nghe xong, mắt quang Mộ Dung Ca khẽ động, “Không lẽ hoàng thượng đã phát hiện?” Nguyên Du hồ đồ nhiều năm qua, tuyệt đối không dễ tin tưởng lời người khác nói, cho dù Nguyên Kỳ có nói sự thật hấn vẫn sẽ không tin. Chỉ là đột nhiên lại chủ động triệu kiến Nguyên Kỳ, còn nhắc đến Nam Cung Thanh Liên, thì chỉ có một nguyên do có thể lý giải chính là... không lẽ hấn đã bắt đầu nhận ra có chỗ nào đó không thích hợp?

“Đúng là có chút hoài nghi. Có điều, vẫn chưa đủ nhiều.” Nguyên Kỳ gật đầu.

Hàng lông mày của Mộ Dung Ca hơi chau lại, nếu có một ngày Nguyên Du tỉnh ngộ, nhìn thấu bộ mặt thật của Lan Ngọc thì Nguyên Kỳ sẽ làm gì? Song nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều, sao chuyện đó có thể xảy ra được, nếu từ sớm Nguyên Du có thể tỉnh táo thì sao lại mê mông suốt bao nhiêu năm nay? Thêm vào đó, đột nhiên nảy sinh sự nghi ngờ chẳng qua là do thấy Nguyên Kỳ đến giờ vẫn án binh bất động. Dựa vào năng lực của Nguyên Kỳ hiện tại, bức cung là chuyện vô cùng dễ dàng nhưng Nguyên Kỳ vẫn không có hành động gì. Khó trách sao Nguyên Du lại có dự cảm bất thường. Nếu nói vậy, rất có thể Nguyên Du cũng không đợi được bao lâu nữa rồi?

“Thái tử có từng nghĩ sẽ chủ động xuất kích không?” Mộ Dung Ca nhẹ giọng hỏi.

“Không.” Nguyên Kỳ quả quyết. Nếu chủ động xuất kích nhất định sẽ tạo cơ hội cho Lan Ngọc, quan trọng hơn là, hắn muốn để Lan Ngọc và Nguyên Du dương dương tự đắc tin rằng mọi thứ đã thành công, hắn mới đích thân đập tan nó!

Quan sát được thần sắc của hắn, Mộ Dung Ca cười nhẹ: “Hết thầy đều trong tầm tay thái tử, thật sự thiếp cũng không từng lo lắng qua.”

“Dùng bữa thôi.” Nguyên Kỳ đích thân gấp cho nàng một miếng thịt vịt, nhẹ giọng nói.

Nhìn thịt vịt trong chén, Mộ Dung Ca cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng đồng thời nàng cũng rất lo lắng cho Nguyên Kỳ, cả ngày hắn đều sống trong sự thù hận, chưa từng chân chân chính chính được hạnh phúc. Nàng thật sự hy vọng cơn ác mộng trường kỳ này sớm kết thúc. Điều nàng cần phải làm lúc này chính là ở bên hắn, cùng hắn đối mặt với mọi khó khăn, giúp con người luôn tự đặt mình ở trong ‘màn tuyết lạnh ngàn năm’ như hắn cũng cảm giác được chút ít ấm áp và chở che xung quanh.

Sau bữa trưa, Gia Kiệt rời phủ xử lý công việc đã trở về, Nguyên Kỳ lập tức qua thư phòng thương thảo với hần.

Mộ Dung Ca nằm trong phòng ngủ trưa, sau khi thức dậy liền muốn ra hoa viên dạo một lát, Bạch Hà vẫn luôn theo sau hầu hạ, Lưu Vân đột nhiên xuất hiện bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Thượng Quan Ngọc Nhi thỉnh trụ trì Đại Bi tự vào phủ không biết có chuyện gì.”

“Trụ trì của Đại Bi tự?” Đôi mắt Mộ Dung Ca khẽ nheo lại, Thượng Quan Ngọc Nhi đã có thể nghĩ đến cách tự sát nhất định sẽ không ngừng tìm cách đối phó với nàng, thời gian này nàng dặn dò Lưu Vân cho ám vệ âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của cô ta. Chỉ là nàng cũng thắc mắc lý do Thượng Quan Ngọc Nhi thỉnh trụ trì của chùa Đại Bi có dụng ý gì mà thôi?

“Đúng vậy.” Lưu Vân đáp rồi lập tức lui xuống.

Bạch Hà thất hồn lạc phách nhìn theo bóng dáng Lưu Vân một lát, lòng ẩn nhẫn đau, nàng vẫn là không xứng với hần.

Mộ Dung Ca thấy cảnh sắc có chút điêu linh, tuy vẫn có ít nhiều hoa đang nở mà nàng chưa biết tên, song bây giờ ánh vào trong mắt nàng vẫn là một cảnh tượng rất khác. “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”! Đứng trước những bông hoa hắc phù dung đang nở rộ tuyệt sắc kia, lòng nàng không kiềm được dấy lên chút cảm giác bất an.

Cô nương Thượng Quan Ngọc Nhi này là kiểu người rất ngoan độc tàn nhẫn!

Phủ thái tử, trong thư phòng.

“Những việc chủ công dặn dò, ty chức đã sắp xếp xong rồi.” Gia Kiệt trầm giọng báo cáo.

Nguyên Kỳ nói: “Chuyến đi Lương quốc này cực cho người rồi.”

“May thay chuyến này ty chức không khiến thái tử thất vọng. Ty chức cải trang đến Lương quốc không bị ai phát hiện. Bây giờ giờ xướng binh khí đã hoàng toàn ở trong tay thái tử, Đại hoàng tử có muốn manh động cũng đều vô phương. Chỉ là nhờ thái tử toại thành hãn mà thôi.” Trong lời nói của Gia Kiệt mang theo ý cười. Cả đời này điều hãn làm đúng nhất chính là lựa chọn đi theo chủ công, làm tâm phúc của chủ công, vì chủ công hành sự, tiền đồ chẳng những được rộng mở. Chủ công là phúc của Hạ quốc cũng chính là phước đức của hãn!

“Nếu hãn muốn thì cứ cho hãn đi.” Nguyên Kỳ lạnh giọng đáp.

“Nếu vậy nhất định Đại hoàng tử sẽ sớm có hành động thôi, thái tử quả nhiên có thể nắm được nhất cử nhất động của hãn.” Gia Kiệt khó tránh có chút kích động. Chỉ cần Đại hoàng tử hành động, ngày thái tử lên ngôi sẽ không còn xa nữa!

Đôi mắt Nguyên Kỳ tối đen như vậy, Lan Ngọc nhất định sẽ không để hãn phải thất vọng!

Nhiều ngày sau.

Trời hôm nay hanh nóng, âm u, không có mưa nhưng cũng chẳng có một tia nắng.

Thời tiết này khiến tâm trạng người ta khó có thể tốt lên.

“Chương thần y, có phải thuốc an thai nên thay đổi một chút? Thuốc đắng như vậy khiến ta không thể không hoài nghi tay nghề của ông a.” Thời tiết đã hầm hi, thêm nhiều ngày không được đi lại, tâm trạng nàng vô cùng phiền chán, lại không thể từ chối những chén thuốc an thai đắng xót hỏi sao tâm tình có thể thoải mái được. Chương thần y nghe vậy, có chút tự ái vuốt ve chòm râu, hãn thân là một thần y vang danh thiên hạ mà bây giờ

phải ngồi điều chế dưỡng thai như một tên lang trung đầu đường xó chợ cũng không nói, bây giờ còn dám nghi ngờ y thuật của hãn sao! Hãn lạnh giọng hừ, “Nếu Mộ Dung Trắc phi không thích thuốc an thai này thì có thể không uống mà.”

“Thật sao?” Mộ Dung Ca cảm thấy trời đất nở hoa, trong xanh bạt ngàn.

“Chỉ là, hàn khí trong cơ thể của Mộ Dung Trắc phi vẫn còn, thuốc này không những an thai còn có công dụng điều dưỡng cơ thể. Nếu Mộ Dung Trắc phi không để tâm đến sức khỏe của mình và thai nhi thì cứ bỏ thuốc đi là được.” Chương thần y không khách sao nói. Cái cô Mộ Dung Trắc phi này đúng là sống trong sung sướng mà không biết phúc, thuốc của hãn có lang trung nào điều chế được như vậy? Chỉ là trong lòng có chút bất phục, nên hãn có bỏ thêm chút ít gia vị vào đó mà thôi.

Ánh mắt Mộ Dung Ca trở nên âm u, ông lão đã ngoài sáu mươi mà sao vẫn có sở thích trêu chọc người khác như vậy. Xem ra những người được Nguyên Kỳ sử dụng đều là ngọn đèn được bôi dầu bóng, tuyệt đối không dễ đối phó, đều rất biết nắm bắt điểm yếu của người khác. Hãn biết rõ nàng quan trọng nhất là đứa bé trong bụng nên mới giở trò này. Nàng than dài một hơi, “Chỉ là... ta vẫn nghi ngờ y thuật của thần y.” Chương thần y nghe được, tức khí không kiềm được, cả đời này hãn quan trọng nhất là danh vọng, sao có thể để người ta tùy ý xem thường! Song hãn vẫn có chút chột dạ, cố gắng kiềm lại ngọn lửa lòng, không cam tâm lắm nói: “Nếu thuốc an thai này không hợp với Mộ Dung Trắc phi, thay đổi phương thuốc một chút là được.”

Nghe xong, khoe môi Mộ Dung Ca lập tức dương lên, ánh mắt đầy ý cười, đúng là Chương thần y không thể chấp nhận y thuật của mình bị người khác phê bình. Nàng thông thả cúi đầu hớp một ngụm trà, lúc ngẩng đầu liền đẩy Bạch Hà hốt hải chạy vào, sắc mặt rất tệ, “Mộ Dung Trắc phi, có chuyện không hay rồi.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 237

"Đừng có gấp, từ từ nói." Mộ Dung Ca thấy Bạch Hà sốt ruột không tả, liền trấn an nói. Sau đó, nụ cười trên mặt cũng tắt ngay. Chương thần y chấp tay với nàng: "Lão phu xin lui trước, ngày mai sẽ cho hạ nhân đưa đến thuốc an thai mới cho Mộ Dung Trắc phi." Dứt lời, lập tức rời khỏi, không chờ Mộ Dung Ca đáp lại.

Mộ Dung Ca nhìn lướt qua hăn, Chương thần y đúng là một quái nhân! Một lần nữa nhìn qua Bạch Hà, không biết chuyện gì khiến cô ta sốt ruột như vậy.

Bạch Hà theo lời dặn của Mộ Dung Ca, cố gắng áp chế hơi thở của mình, đến khi hô hấp bình thường trở lại mới nói: "Sáng nay lâm triều, hơn mười vị đại nhân dâng sớ thượng tấu, Mộ Dung Trắc phi độc sủng trong phủ thái tử là điều chưa từng có, tuyệt đối không thể xảy ra. Bây giờ Mộ Dung Trắc phi đang có mang, bọn họ hy vọng thái tử sớm cưới Thượng Quan tiểu thư vào phủ. Nếu thái tử chỉ lo chuyên sủng mỗi Mộ Dung Trắc phi mà xem nhẹ Thượng Quan tiểu thư, thì đúng là ‘sủng thiếp diệt thê’."

Sắc mặt Mộ Dung Ca trầm xuống, đám ông già đó không lo đi quan tâm chuyện quốc gia và bản thân lại rảnh thời gian đi chú ý tới nàng! Cái gì mà sủng thiếp diệt thê? Cái Thượng Quan Ngọc Nhi còn chưa được gả vào phủ thái tử đã ở phủ Tể tướng một khóc hai náo ba treo cổ rồi, liên quan gì đến nàng chứ! Nguyên Kỳ thích nàng thì can hệ gì đến bọn họ đây? Ngọn lửa lòng không sao nén nhịn được. Không hiểu sao từ khi có mang, nàng rất khó kiềm chế sự tức giận. Chẳng qua sắc mặt nàng vẫn luôn trầm tĩnh nên không ai nhận ra mà thôi.

Bạch Hà cẩn trọng quan sát thần sắc của Mộ Dung Ca, thấy nàng không chút nóng giận mới nói tiếp: “Mộ Dung Trắc phi, bây giờ nên làm gì đây?” Hơn mười quan viên đồng thượng tấu, tin tức này còn được lan truyền khắp đầu đường xó chợ, cực kỳ ảnh hưởng đến thanh danh của Mộ Dung Trắc phi! Không ngờ việc Thượng Quan tiểu thư tự sát lại dẫn đến nhiều vấn đề phát sinh kế tiếp như vậy!

Mộ Dung Ca nhú mày, còn có thể làm gì nữa đây? Những người đó nguyện ý nói thì cứ đi mà nói, có can hệ gì đến nàng đâu? Chỉ là vấn đề này cứ nhắc đi nhắc lại khiến người ta chán ghét làm sao, nếu nàng không phối hợp một chút, thì chỉ khiến họ cho rằng nàng dễ ăn hiếp, càng không đặt mình vào trong mắt. Nàng nhìn Bạch Hà, “Không sao, người lui ra đi. Gọi Lưu Vân vào đây.”

“Tuân.” Bạch Hà đáp ngay, nàng đoán chắc Mộ Dung Ca đã có giải pháp rồi, lập tức lui xuống đi tìm Lưu Vân.

Lát sau, Lưu Vân vào phòng. Mộ Dung Ca nhìn thần sắc của Lưu Vân thì có chút rung mình, xem ra việc này được người ta lưu truyền rất không dễ lọt tai, nàng nói: “Lưu Vân, giúp ta điều tra một chút những vị quan tốt rảnh rỗi quá thể, ngày đêm quan tâm cuộc sống của ta và thái tử này là những ai, trong nhà có bao nhiêu vị tiểu thư.”

Ánh mắt Lưu Vân chú tâm nhìn Mộ Dung Ca, trầm giọng hỏi: “Mộ Dung Trắc phi không muốn biết thái tử trả lời như nào sao?”

Mắt quang Mộ Dung Ca chợt lóe.

“Thái tử trách cứ các vị đại nhân, đồng thời tìm đủ loại lý do giáng chức những viên quan đã thượng tấu, thậm chí còn tước chức. Cũng đủ loại lý do không để người ta có thể phản bác. Thái tử đã làm nhiều như vậy, Mộ Dung Trắc phi thật sự không cần lo lắng đâu.” Lưu Vân nói.

Nguyên Kỳ... hẳn không sợ đánh rắn động cỏ sao! Sắc mặt Mộ Dung Ca trầm lạnh đi, ánh mắt trở nên phức tạp, “Nếu là vậy ta càng không thể để hẳn một mình đối mặt.” Đồng thời nàng cũng muốn ở sau lưng trợ giúp hẳn một chút, phải để Lan Ngọc mau chóng hành động. Cái câu ‘sùng thiếp diệt thê’ này chói tai làm sao!

“Tuân.” Lưu Vân nghe vậy, không truy cứu nữa, lập tức rời đi.

...

Nam Cung Dung nhìn lá thư dòng chữ quen thuộc trong tay, nhìn chữ cũng như thấy người. Dường như người đó đang ở ngay trước mắt, người ấy cao cao tại thượng khiến nàng nhận ra bản thân phải ngưỡng vọng rất cao mới có thể nén được cảm giác chua xót lòng lòng.

Nàng biết rõ phân lượng của mình trong lòng người ta, cũng biết bản thân vô cùng nhỏ bé, thân phận tới đâu. Chỉ là, việc trên thư này thật sự cần nàng đi làm sao?

Đáy mắt nàng lộ chút do dự, nàng biết rõ, chỉ cần làm chuyện này, nhất định Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ sẽ nảy sinh một vách ngăn, thậm chí Mộ Dung Ca có thể sẵn thai nữa.

Thế nên, nàng mới do dự.

“Vốn ta còn cho rằng việc này chỉ là sự suy đoán của bản thân mà thôi, không ngờ lại thành thật. Không thể ngờ được thái tử ca ca vì bảo vệ Mộ Dung Ca mà không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

“Nam Cung tiểu thư đừng nên do dự, cứ thế mà làm đi, để đối được vinh hoa phú quý, có gì là không được! Dù sao Mộ Dung Trắc phi còn ở phủ thái tử một ngày cũng sẽ thành trở ngại của tiểu thư, có muốn phục hưng gia tộc Nam Cung vĩnh viễn cũng không thể thành. Nam Cung tiểu thư có quá khứ như vậy mà có cơ hội gả được vào phủ thái tử là điều mà rất nhiều

những tử trên đời cầu còn không được. Làm như vậy, không chỉ có thể gả cho thái tử, tiểu thư cũng có thể báo ân. Nô tỳ thật sự không hiểu vì sao tiểu thư lại do dự!” A Kiêu thấy Nam Cung Dung do dự, thậm chí không muốn làm việc này liền sốt ruột khuyên nhủ.

Lời khuyên của A Kiêu không những không giúp được Nam Cung Dung mà càng khiến nàng cảm thấy lương tâm mình không thể qua được. Có lẽ mấy năm trước nàng có chút không cam lòng, đối với Nguyên Kỳ không hiểu không hận, nhưng mấy ngày qua, đột nhiên nàng cảm nhận được những năm qua cuộc sống của Nguyên Kỳ cũng không dễ qua, thậm chí còn cực khổ hơn nàng, xung quanh là địch, chỉ là hãn có thể thông dong đối mặt, còn nàng thì bất lực không thể phản kháng. Hết thảy đều là cục diện do Nguyên Du thiết lập!

Chỉ là...

“Nô tỳ chỉ đơn thuần cảm thấy ai có thể giúp tiểu thư thoát khỏi bế khổ thì đó chính là người tiểu thư cần báo đáp. Bây giờ tiểu thư do dự liệu có nghĩ công tử sẽ thất vọng không? Chẳng qua chỉ là chọn thời điểm thích hợp nhất đem tình hình thực tế kể ra, dù sao Mộ Dung Trắc phi có quyền biết điều này, cuối cùng bản thân Mộ Dung Trắc phi lựa chọn như nào cũng đâu quan hệ đến tiểu thư nữa? Huống chi tiểu thư nào còn được lựa chọn khác!” Sắc mặt của A Kiêu trầm xuống, giọng nói có chút uy hiếp.

Sắc mặt Nam Cung Dung trắng bệch, ngẩng đầu nhìn người đang đứng cạnh mình, không khỏi châm chọc, “Chuyện tới bây giờ ta mới biết, đối xử với người tốt cỡ nào cũng chỉ lãng phí công sức của ta! Không ngờ người dám uy hiếp ta! Việc ta không muốn làm tuyệt đối không ai có thể bức ép, ngay cả thân thể này ta còn không để ý, huống chi tánh mạng mình? Một kỹ nữ xuất thân từ thanh lâu như ta từ lâu đã vứt danh phận mình vọt sọt rác rồi! Chớ lãng phí vô mồm của mình, làm ta nổi nóng lên nhất định sẽ không để người có ngày tháng tốt mà qua. Tuy có nhiều việc ta không làm được, nhưng xử trí người thì hoàn toàn có thể! Lúc nào cũng đem quá khứ

của ta treo ở cửa miệng để cố gắng nâng tầm thân phận của mình... A Kiều à, người liệu có quên mất thân phận của mình hiện tại? Chẳng qua cũng chỉ là một tên nô dịch! Nếu người muốn, càng tàn nhẫn hơn ta vẫn có thể làm được.”

A Kiều liên tiếp lùi nhanh về phía sau, sắc mặt cũng tái hẳn đi, không ngờ chỉ vài câu nói đã khiến Nam Cung Dung phẫn nộ. Tuy trong ngày thường Nam Cung Dung đối với nàng cũng không khắc nghiệt, nhưng hề nói được thì Nam Cung Dung nhất định làm được. Tựa hồ nàng có thể ý thức được lời nói kế tiếp của Nam Cung Dung.

Trên dung nhan kiều diễm của Nam Cung Dung lộ vài tia cười tàn nhẫn cực điểm, đứng dậy ghé sát A Kiều, “Đi theo bên người ta người cũng nên biết trên người ta có bao nhiêu vết thương, bao nhiêu tối tăm, sau lưng mỗi một vết sẹo này e rằng chắc người cũng muốn ném thử? Nếu người đã muốn biết, trước kia ta còn thương tiếc người mà người cố ý khinh thường không đặt vào trong mắt, thế nào ta có thể mặt dày làm khó người? Hiện giờ có một cách rất tốt để cho người biết! Không biết người có từng nghe đến Vạn Nhạc Phường? Cho dù nữ tử quật cường cỡ nào đi nữa chỉ cần tiến vào Vạn Nhạc Phường đều trở nên dịu dàng, biết cách chiều chuộng đàn ông, phong tình một thân?”

“Tiểu thư... tiểu thư... A Kiều nhất thời lờ lờ, mong tiểu thư tha tử. Chẳng qua A Kiều cũng suy nghĩ cho tiểu thư, tuyệt đối không có ý gì khác đâu!” A Kiều vô cùng hoảng sợ, nàng biết những lời nói của Nam Cung Dung tuyệt đối không phải chỉ để uy hiếp.

“Một khi đã vậy việc này sẽ tự ta làm chủ. Ta muốn làm như nào người không có quyền can thiệp! Hãy thành thành thật thật làm một tỷ nữ còn tốt hơn ngồi miên man suy này nghĩ nọ gấp vạn lần đấy. Lui ra!” Nam Cung Dung thu hồi giọng cười khiến người ta lạnh tóc gáy, lạnh giọng quát.

Cả người A Kiều mềm nhũn ra, suýt nữa thì té ngửa trên nền đất, vừa này nàng hết cả hồn, nếu thật sự bị đưa vào Vạn Nhạc Phường, nàng thà chết còn hơn! Nàng dè dặt nhìn sắc mặt Nam Cung Dung, lúc này mới phát hiện Nam Cung Dung thật sự đáng sợ.

Nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy đi của A Kiều, khóe miệng lạnh như băng của Nam Cung Dung nhướng lên tự giễu. Cúi đầu nhìn lá thư trong đây, đây chính là chứng cứ sắc bén nhất, chỉ là hể nhớ đến nụ cười dịu dàng kia của Mộ Dung Ca, khi ở bên Nguyên Kỳ, hai người bọn họ tâm ý tương thông, dường như những người khác không thể tiến vào thế giới riêng của họ, thứ tình cảm này có muốn cả đời nàng cũng chẳng được.

Nàng không đành lòng phá hủy nó.

Nhưng mà...

Nàng phải lựa chọn như nào đây?

Sau bữa ăn trưa, Nguyên Kỳ mới hồi phủ thái tử, thậm chí còn có Lan Ngọc theo cùng.

Mộ Dung Ca không muốn tiếp xúc với Lan Ngọc, thậm chí lười nhác gặp con người này nên lấy cớ sức khỏe không tốt để từ chối, nằm trong phòng ngủ trưa. Cụ thể Nguyên Kỳ và hần đàm luận gì trong sảnh chính nàng không quan tâm, cũng không biết.

Trong sảnh chính, Lan Ngọc thông thả hớp ngụm trà, liền cười nói với Nguyên Kỳ:

“Nước trà trong phủ thái tử thật khiến người ta lưu luyến, thật sự rất độc đáo.”

Khóe miệng Nguyên Kỳ hơi nhếch lên, cười nói: “Đại hoàng tử đang sốt ruột?” Hần có thể chờ được, nhưng thời gian của Lan Ngọc tuyệt đối không

nhiều lắm đâu.

“Thần trí của phụ hoàng bây giờ ngày càng lụn bại, có một buổi tối chỉ luôn hô hai chữ Thanh Liên. Xem ra tình cảm của phụ hoàng dành cho hoàng hậu thật sự rất tốt. Chỉ tiếc là lúc thanh tỉnh, nhìn thấy bức họa Lan mẫu phi trong phòng thì hoàn toàn lãng quên tình cảnh trong mộng, ngược lại hận ý ngày một nhiều hơn. Thấy vậy, bản điện hạ cảm thấy vô cùng bất lực, không ngừng phải lặp lại sự tình của Lan mẫu phi năm đó.” Lan Ngọc cũng không vội vàng tranh luận với Nguyên Kỳ, chỉ từ từ hình dung tình huống hiện giờ của Nguyên Du.

“Vậy sao? Đại hoàng tử quả nhiên rất ‘hiếu thuận’” Nguyên Kỳ cười nhẹ, thần sắc vẫn không có gì khác thường.

Lan Ngọc muốn thăm dò một chút song vẫn vô phương. Mắt quang hắc khẽ nhúc nhích, gật đầu, “So sánh với thái tử, bản điện hạ mới không bì kị.”

“Đại hoàng tử có từng trải qua một đêm xuân sắc với Nam Cung Dung chăng?” Nguyên Kỳ hớp một ngụm nước trà sau, khoang miệng tràn ngập hương hoa tươi mát, dường như trong miệng còn nhàn nhạt mùi vị của hoa, theo đó trong lòng muôn hoa đua nở tựa như ánh mặt trời ấm áp... trái tim cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đây chính là nước trà do chính tay Mộ Dung Ca chuẩn bị cho hắn, cũng chỉ mỗi hắn được dùng. Hiển nhiên nước trà của Lan Ngọc hoàn toàn không giống vậy. Cô gái này khắc khắc đều quan tâm hắn, được biết Lan Ngọc đến đây nhất định sẽ khiến hắn không thoải mái, thậm chí vô cùng chán ghét nên nàng dùng cách thức này để gửi gắm tâm tình của mình cho hắn.

Lan Ngọc cũng không ngoài ý muốn câu hỏi này của Nguyên Kỳ, hắn mỉm cười đáp: “Chưa từng. Nhưng phụ hoàng đã từng.” Năm đó lúc Nam

Cung Dung mười hai tuổi, Nguyên Du đã cưỡng đại một đêm với cô ta, bây giờ nghĩ lại, Nguyên Du quả là con người rất tàn nhẫn và độc ác.

"Từ lâu bản cung đã biết được việc này, không lẽ người không tò mò vì sao bản cung đã biết được còn muốn đi hỏi người sao?" Ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên sắc bén, lạnh giọng hỏi.

Lan Ngọc nhẹ nhúu mày, có chút chần chờ trả lời: "Thái tử không ngại xin nói thẳng đi." Quá khứ của Nam Cung Dung chỉ cần để bụng suy tư một chút, thăm dò thì Nguyên Kỳ sẽ biết. Chẳng qua câu hỏi này của Nguyên Kỳ có ý gì?

"Mấy ngày nữa, hoàng đế Tề quốc sẽ đến Hạ quốc. Lúc đó không biết Lan Ngọc công tử sẽ ứng đối như nào? Mục đích của hoàng đế Tề quốc lần này vô cùng minh xác, là muốn cầu hòa. Nhưng phụ hoàng trước giờ tâm nguyện muốn thống nhất thiên hạ, Đại hoàng tử vô cùng hiếu thảo như vậy, bản cung cũng rất tò mò Đại Hoàng tử sẽ làm như nào?" Trong ánh mắt thâm trầm của Nguyên Kỳ như phủ một lớp máu.

Lan Ngọc cúi đầu, dời đi đề tài, "Cái chết của Triệu Tử Duy năm đó, bản điện hạ cực kỳ ngoài ý muốn."

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Đôi mắt sâu hoắm của Nguyên Kỳ lộ ra hàn quang.

Lan Ngọc cười khẽ, “Chỉ đáng tiếc cho một thế hệ anh hùng bá chủ. Sau lưng nếu như không phải có người lén xuống tay hạ động, tương lai có thể tạo ra một mảng trời riêng cũng là điều tuyệt đối có thể. Thật đáng tiếc! Quá đáng tiếc! Cho dù cung biến bị thua cũng tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục bi thảm như vậy!

“Tựa hồ Đại hoàng tử rất coi trọng Triệu Tử Duy, hay là giữa hai người có liên quan?” Ánh mắt Nguyên Kỳ tắt đi, khóe miệng xẹt qua một nụ cười mỉa, lạnh giọng hỏi.

Lan Ngọc bí hiểm cười: “Tựa hồ thái tử còn rõ ràng hơn bản điện hạ, không phải sao? Thời gian cũng không còn sớm nữa, bản điện hạ phải trở về hồi cung vấn an phụ hoàng thôi, ngày khác sẽ đến phủ thái tử thăm hỏi.” Lâu vậy mà hãn vẫn không tìm thêm được tin tức gì, chi bằng sớm rời đi cho xong.

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng nhìn lướt qua Lan Ngọc, thấy nụ cười bí hiểm trên mặt kia, đáy mắt có chút ám quang di động, hai tay dưới ống tay áo đã âm thầm xiết chặt lại. Hãn che giấu cảm xúc rất tốt, mệnh lệnh hạ nhân: “Người đâu, tiễn Đại hoàng tử.”

Đi tới trước cửa, bỗng nhiên Lan Ngọc quay đầu nhìn Nguyên Kỳ, trong mắt có chút quái dị, mang theo chút nghi vấn mà hãn không bao giờ hiểu nổi, nói: “Rốt cục Mộ Dung Trắc phi đáng giá gì để thái tử không từ mọi thủ đoạn tồi tệ nào để giữ lấy?” Tuy hãn biết Nguyên Kỳ rất coi trọng Mộ

Dung Ca, song trước giờ vô pháp nhìn thấu chuyện tình yêu nam nữ có thể sâu sắc như nào, nếu năm đó Nguyên Kỳ buông tha Mộ Dung Ca, chính thức liên thủ với Triệu Tử Duy, từ sớm hẳn đã không phải là đối thủ rồi.

...

Lúc Nguyên Kỳ trở về phòng, có vẻ Mộ Dung Ca vừa tỉnh giấc, hai mắt mông lung, da mặt hồng hào, hình như mấy ngày qua nàng đã béo lên được một ít.

Mộ Dung Ca thấy Nguyên Kỳ vào phòng liền đứng dậy bước qua, “Đại hoàng tử đi rồi?” Lan Ngọc xuất hiện khiến nàng không thoải mái, sau khi trải qua nhiều việc như vậy, mấy năm nay cuộc sống của nàng trong ngoài trên dưới đều ít nhiều có liên quan đến hắn. Mà con người Lan Ngọc thâm trầm khó lường, rất giỏi che giấu tâm tư, rõ ràng luôn mong ước ngôi vị hoàng đế đó, chuyện tới nước này, dưới sự trầm mặc của Nguyên Kỳ, hắn vẫn duy trì được sự trầm tĩnh, thật không thể khiến nàng không phát ói vì sự giả dối đó.

Nhưng nghĩ lại, người trong thời đại này có mấy ai là không dối trá? Chẳng phải nàng cũng từng vì sinh tồn đến bây giờ mà phải sống bằng một bộ mặt giả tạo hay sao?

“Đúng vậy.” Nguyên Kỳ gật đầu, khoác vai nàng, lạnh nhạt đáp lại tỏ vẻ hắn không hứng thú với đề tài Lan Ngọc nữa, Mộ Dung Ca cũng không cần nghĩ nhiều.

“Ngủ có ngon giấc không?” Nguyên Kỳ quan tâm hỏi han.

Mộ Dung Ca cười, “Tốt lắm. Sau bữa trưa, Chương thần y đã sửa đổi phương thuốc, thuốc dưỡng thai không còn khó uống như vậy.” Tuy có khá hơn, nhưng thuốc bắc trong thời cổ đại này quả nhiên cay đắng khó nuốt, có cố gắng cải thiện như nào đi nữa cũng là rất khó uống.

“Thuốc dưỡng phải phải uống đúng thời gian và thời kỳ mới có thể an thai được. Tuyệt đối không được vì mùi thuốc khó uống mà lén mang đi đổ.” Nguyên Kỳ có chút lo lắng căn dặn.

“Ừ, ừ, thiếp biếp rồi.” Mộ Dung Ca tươi cười đáp. Đúng là thuốc rất đắng, nhưng nàng tự biết thể trạng của bản thân, tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót, bằng không sinh mạng đứa bé này khó bảo đảm. Đây chính là đứa nhỏ thứ hai của nàng với hắn, nàng không thể để con có chuyện gì!

Được Mộ Dung Ca đáp lại, Nguyên Kỳ cũng an tâm hơn, khoác vai nàng cùng ngồi xuống, nhìn sắc mặt hồng hào của nàng, cười nói: “Đã nghe việc trong triều sáng nay rồi à?”

“Ừm.” Nụ cười của Mộ Dung Ca hơi đành lại, giọng nặng nề đáp. Đám quan viên này hễ nhắc đến là nàng thấy phiền, tâm trạng vui vẻ ban nãy chợt biến mất. Trước mặt hắn, nàng cũng không cần phải che giấu tâm tư mình làm gì.

Nguyên Kỳ thấy vẻ mặt tức giận của nàng, đôi ngươi đen khề động, nỗi sợ hãi trong lòng càng lan rộng, hắn nắm chặt bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, thấp giọng nói: “Nhanh thôi, rất nhiều việc sắp có kết quả rồi. Điều bản cung đáp ứng nàng tuyệt đối không thay đổi.”

Thiếp không hối hận để thái tử lấy xương binh khí làm mồi, nếu nhờ vậy mà giải quyết được mọi phiền toái, thiếp cảm thấy rất mỹ mãn.” Đáy mắt Mộ Dung Ca nồng đượm mật ý, tuyệt đối tin tưởng nam tử trước mặt. Xương binh khí đối với nàng chỉ là công cụ để mưu sinh mà thôi, chỉ là trước mặt Nguyên Kỳ nó lại vô cùng hữu dụng. Thật ra không có căn này thì nàng vẫn còn có thể làm căn thứ hai, căn thứ ba...

“Mộ Dung Ca, hãy đồng ý với bản cung, cho dù sau này xảy ra chuyện gì cũng không được rời đi, tuyệt đối không thể rời bỏ bản cung. Nếu có một ngày nàng lựa chọn từ bỏ bản cung, bản cung sẽ không như trước để nàng

rời đi như vậy.” Lời nói trầm thấp, vừa vặn khớp với hàng lông mày khẽ di động của hắn chính là sự sợ hãi phát ra từ nội tâm của mình.

Ánh mắt Mộ Dung Ca lộ vẻ kinh ngạc, Nguyên Kỳ có chút kỳ quái, hôm nay hắn sao vậy? “Thiếp đã từng đồng ý với thái tử, dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ cùng thái tử đối mặt. Chỉ cần thái tử và thiếp tin tưởng nhau, không giấu giếm gì, ngày sau sao lại để cho người khác lợi dụng được? Vô luận hôm nay Đại hoàng tử đã nói những gì cũng xin thái tử đừng để ý.” Lan Ngọc rất biết cách nắm bắt điểm yếu của Nguyên Kỳ, được biết đó chính là nàng, và còn người mẹ đã chết thảm Nam Cung Thanh Liên. Thế nên... Lan Ngọc đúng là rất nham hiểm.

Lúc này, nàng hoàn toàn không thể đoán trước được những gì đã sắp đặt sắp thành hiện thực, bản thân nàng sẽ rơi vào nỗi đau khổ day dứt.

Ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên sáng trong, nhìn khuôn mặt thanh nhã của nàng, ánh mắt khẽ chuyển động dừng lại trên đôi môi hồng mím mím kia, bỗng chốc chuẩn xác hôn lên đó.

Mộ Dung Ca nhắm hai mắt, dịu dàng đáp lại sự sốt ruột và cường ngạnh cưỡng hôn của hắn. Rõ ràng trong cái hôn này cảm nhận được sự nhiệt tình và khẩn trương của con người này.

“Bản cung muốn nàng.”

Vừa hôn khiến nàng hít thở không thông cũng không nói, ngay sau đó còn mạnh dạng thò thẽ bên tai đưa ra lời yêu cầu như vậy.

Trong sự tiếp xúc nóng bỏng như vậy, nàng cũng bị hắn khêu lên liệt hỏa. Cũng chính vì câu nói này mà dục vọng rục rịch trỗi lên, nhưng lý trí đang nhắc nàng... không được.

“Thái tử, hãy nhẫn nại thêm một ít thời gian được không?” Gò má Mộ Dung Ca đỏ lên, khẽ cắn môi thỉnh cầu. Chỉ cần qua được ba tháng, không

vận động quá kịch liệt nhất định cũng có thể hành động. Xem tình cảnh bức bách nhãn nhin của hắn, nàng cũng có chút không đành lòng.

Đôi mắt đã chiếm đầy dục vọng của Nguyên Kỳ càng trở nên thẳng trầm, tương phản, phần dưới bụng không những không tiêu trừ đi, mà càng như được rót thêm một lớp dầu hỏa, nháy mắt bốc cháy lên càng mạnh mẽ hơn.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca không dám nói thêm, chỉ cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng. Vừa muốn tránh né liệt hỏa đó, vừa không muốn để hắn tiếp tục khiêu khích mình thêm. Hắn không biết đâu, mỗi khi nhìn thấy sắc mặt hoa lệ bức người này cùng tình ý trong đôi mắt đen láy sâu thẳm đó, nàng gần như bị mê hoặc không còn chút lý trí nào.

Nàng biết, là hắn đang quyến rũ nàng, ý đồ dụ dỗ nàng phạm tội đây!

Hắn nở nụ cười tà ác, tựa như đây là điều hiển nhiên.

Hắn giữ chặt tay nàng, đặt vào nơi đỉnh điểm dục vọng của hắn.

Nhiệt độ này... tuyệt đối không để nàng phớt lờ nó.

Tình cảnh này đã muốn xảy ra từ mấy ngày trước rồi, chỉ là giờ khắc này, mọi thứ đều rõ như ban ngày.

Hắn tuyệt đối có tư chất dẫn dắt người ta phạm tội!

“Bản cung tha cho nàng một lần.” Giọng hắn trầm thấp, cực kỳ khiêu gợi nói.

Đồng thời, Mộ Dung Ca lập tức thả tay ra, có chút hiền thê lương mẫu khuyên nhủ: “Việc này thật sự hại mình, thái tử tuyệt đối không thể.” Ấy da, thật ra hắn mới không biết, mỗi khi đối mặt với vấn đề này, nàng cũng hữu tâm vô lực, rất muốn từ bỏ danh hiệu ‘hiền thê lương mẫu’ đi cho khỏe.

“Ngoan.” Hắn tiếp tục mi hoặc nàng, vẻ mặt vẫn tỏ ra rất mực vô tội.

Trong lòng Mộ Dung Ca thầm thở dài, làm con gái thời đại này thật không dễ dàng! Đàn ông của thời cổ đại đúng là... thật đúng là... không biết xấu hổ mà. Nàng khẽ cắn cánh môi đỏ hồng, che giấu lương tâm của mình: “Lần cuối đây.”

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ hơi nhướng cao, không cho điều này là đúng, “Nói một đằng nghĩ một nẻo.”

Nhất thời, Mộ Dung Ca cũng ghen lời, sao trong vụ này nàng cứ luôn ở thế hạ phong nhỉ?

“Chuyên tâm chút nào!”

“Ờ.”

“Lại suy nghĩ lan man, bản cung sẽ tìm Chương thần y ngay.”

“Ừc.”

“Đã là thần y thì nhất định sẽ có y thuật hơn người. Bắt bản cung phải nhẫn nhịn như vậy, lá gan của hắn không nhỏ tí nào.”

“Ừc... ừc...”

...

Lại qua mấy ngày.

Mấy ngày này cực kỳ bình tĩnh, vậy mà cũng không có chuyện gì phát sinh! Đám quan viên trong triều sau khi bị trừng phạt hàng loạt đều không dám góp lời nữa. Đồng thời, Lưu Vân đã tìm hiểu cận kề tình huống của từng nhà. Quả nhiên mỗi nhà đều có một hai vị tiểu thư đã đến tuổi cập kê. Bên ngoài nói cho dễ nghe một chút là muốn bên người Nguyên Kỳ có

thêm vài người hầu hạ, thật tế ai cũng ngấm ngấm muốn an bài con gái của mình vào ở phủ thái tử, hy vọng có ngày được một bước lên mây.

Thật ra những cái này cũng không tính là chuyện gì lớn lao cả, chẳng qua lời ra tiếng vào của họ đều muốn nhắm vào nàng, rõ ràng muốn phán cho nàng một hư danh trước!

Đây chỉ là những việc rất nhỏ mà thôi, nếu là trước kia nàng nhất định sẽ không thèm để ý, nhưng cơn tức này nuốt sao cũng không trôi được mà.

"Mộ Dung Trắc phi muốn làm như nào?" Lưu Vân hỏi. Mộ Dung Ca đã cho hắc đi điều tra thì nhất định nàng sẽ không từ bỏ ý định.

Mộ Dung Ca trầm tư một lát mới nói: "Bọn họ đã nhận được trừng phạt thích đáng, nếu còn truy cứu chẳng há mình có chút quá nhỏ nhen?"

Nghe vậy, khóe miệng Lưu Vân hơi kéo ra.

Khuôn mặt Lưu Vân đó giờ vốn không có biểu cảm nay lại lộ ra vẻ mặt này, Mộ Dung Ca nhìn không được cười: "Vừa nãy còn một bụng lửa giận, bây giờ đã tạm bớt đi một nửa rồi. Hiện giờ động thủ cũng hơi sớm quá, thêm mấy ngày nữa đã."

"Tuân." Lưu Vân khôi phục vẻ mặt không biểu cảm.

Mộ Dung Ca cười cười lắc đầu, sau đó nói thêm: "Những người này có thể đồng thời thượng tấu nhất định sau lưng có người chỉ định. Nếu ta tính không lầm, đó chính là Thượng Quan tể tướng. Hãy chú ý nhất cử nhất động của ông ta." Vốn dĩ nàng còn định phối hôn cho đám tiểu thư con nhà quan lại này, nhưng làm vậy cũng có chút thiếu đạo đức, dù sao cũng không phải do các nàng mong muốn.

"Tuân." Lưu Vân đáp xong, không chút do dự lập tức lùi ra.

Lưu Vân vừa rời đi liền vang đến giọng của Bạch Hà, “Mộ Dung Trắc phi, có Nam Cung tiểu thư cầu kiến.”

Mấy ngày nay Nam Cung Dung cũng chưa hề có động tĩnh gì lại muốn gặp nàng? Từ sau khi biết được quá khứ của Nam Cung Dung, nàng chưa từng gặp qua cô ấy. Trong lòng Mộ Dung Ca vẫn có chút thắc mắc, nên sinh ra bất an, không biết Nam Cung Dung tìm nàng có việc gì đây?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 239

"Mộ Dung Trắc phi có định gặp Nam Cung tiểu thư không?" Bạch Hà ở ngoài cửa không nghe Mộ Dung Ca đáp lại nên hỏi thêm.

Thật ra Nam Cung Dung đứng trước cửa viện đã nghe thấy tiếng gọi của Bạch Hà cũng biết Mộ Dung Ca đang do dự, khóe miệng nàng nhếch lên cười nhạt, e là sau khi nghe những lời thổ lộ của nàng ngày trước, Mộ Dung Ca không biết nên đối mặt với nàng như nào đây mà.

Mộ Dung Ca này... vừa thông minh, mà cũng rất lương thiện.

Trong phòng, Mộ Dung Ca hơi chần chờ, âm thầm nghĩ xem lát nữa đối mặt với Nam Cung Dung phải nói gì, nàng ta đến đây nhất định có mục đích. Hai ngày qua sóng êm biển lặng nhất định đang ẩn giấu phong ba bão táp phía sau mà. Có điều nàng không cách nào đoán ra được khi nào sẽ đến, là do ai tác động?

“Mau thỉnh Nam Cung tiểu thư.” Mộ Dung Ca dặn dò Bạch Hà.

Bạch Hà đáp: “Tuân.”

Khi thấy Bạch Hà bước đến cửa viện, nụ cười trên mặt Nam Cung Dung hơi tắt, xem ra Mộ Dung Ca đã chuẩn bị để gặp nàng. Thật ra nàng cũng muốn thoải cùng Mộ Dung Ca trò chuyện một lần. Từ lần đầu tiên gặp gỡ nàng đã có hảo cảm với Mộ Dung Ca, nếu không phải lập trường hai người không giống nhau, nhất định sẽ trở thành bạn tốt. Có được một người bạn tâm giao lắng nghe suy nghĩ trong lòng nàng, nhất định sẽ có thể khiến tim nàng bình lặng. Một điều đơn giản như vậy mà nàng chưa từng có, thậm chí phải nói là một hy vọng quá xa vời.

Vào phòng, Mộ Dung Ca đang ngồi đợi nàng.

Cả phòng tràn ngập mùi hoa dịu nhẹ. Từ lâu Nam Cung Dung đã nghe nói Mộ Dung Ca biết chế trà, còn rất thích dùng hoa để làm trà, trà làm từ hoa có hương vị tươi mát không như những lá trà đắng ngắt, có thể khiến nữ tử yêu thích. mấy ngày nay nàng không còn dùng loại lá trà đắt đỏ kia nữa mà chuyển sang dùng trà hoa.

“Mời ngồi. Bạch Hà, dâng trà.” Mộ Dung Ca nói với Nam Cung Dung trước rồi quay sang dặn Bạch Hà.

Nam Cung Dung nói ngay: “Ta muốn uống trà hoa.”

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca hơi dao động, tựa hồ hôm nay Nam Cung Dung có gì đó khác thường, song khi nàng muốn cẩn thận quan sát thì lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Đương lúc nàng còn mê mông, trong lòng đã có đáp án, hôm nay Nam Cung Dung không còn vẻ bực tức mọi ngày! Ánh mắt mang vẻ trầm ổn như một tiểu thư khuê các đích thực. Nàng thu hồi tầm mắt, cười nói: “Không ngờ Nam Cung tiểu thư lại thích loại trà hoa bình thường này.”

“Mộ Dung Trắc phi tâm linh, chân tay khéo léo, trà hoa có vị tươi mát, chỉ cần thêm vào ít đường sẽ khiến người ta thư thái yêu thích. Thế nên, dù lá trà bình thường mất ngàn lượng vàng cũng không dễ khiến người ta thích ứng bằng. Xem ra ở phủ thái tử mới vài ngày, khẩu vị của ta trở nên kén chọn rồi.” Vẻ mặt của Nam Cung Dung bình đầy nét cười bình thản, hoàn toàn không có ý sắc bén như mọi ngày.

Đây là điều chưa từng có, Mộ Dung Ca tuy có chút bất ngờ nhưng cũng không phủ nhận, tán gẫu như vậy khiến nàng khá thoải mái. Nàng mỉm cười trả là: “Chỉ là chuyện nhỏ nhặt, đâu như Nam Cung tiểu thư nói khoa trương như vậy.”

“Ta đã cẩn thận nghiên cứu loại trà hoa này, chủng loại bất đồng, hương vị không gì sánh được, tựa hồ đến công hiệu cũng khôn cùng nữa. Không ngờ các loại hoa vô cùng bình thường trong mắt người ta lại có nhiều tác dụng như vậy. Hơn nữa, những cánh hoa đều phải phơi khô rồi mới làm, ta đã từng thử qua một lần nhưng lại không thành công, vẫn cảm thấy không sánh được với trà hoa của Mộ Dung Trắc phi điều chế.” Nam Cung Dung tò mò vô cùng, những năm qua sở thích nàng thay đổi liên tục, song lại phá lệ chú ý đến loại trà hoa này.

Song bản thân lại không có năng lực thiên phú, làm sao cũng không ra được hương vị này.

Mộ Dung Ca cười, “Nếu vậy khi nào làm trà hoa, ta sẽ cho Bạch Hà đi thỉnh Nam Cung tiểu thư sang, kỳ thực bào chế loại trà hoa này cũng không đơn giản, e là Nam Cung tiểu thư cũng không thể hiểu hết được.” Mặc dù hai người chỉ nói có hai ba câu, nhưng không khí cực kỳ hòa hợp, có điều Mộ Dung Ca cứ ần ần cảm thấy Nam Cung Dung đến đây nhất định có mục đích, còn rất không đơn giản nữa.

Nam Cung Dung nhận thấy lời nói của Mộ Dung Ca có chút xa cách, nụ cười lộ chút chua xót, nàng thu hồi ánh mắt lóe sáng chờ mong, nhìn về tách trà trong tay, thấy giọng hỏi: “Hôm đó Mộ Dung Trắc phi ở trước cửa nhất định đã nghe hết những lời ta nói với thái tử ca ca, đúng không?”

Hàng lông mày Mộ Dung Ca hơi chau lại, không ngờ Nam Cung Dung lại chủ động đề cập vấn đề này, nàng có chút do dự gật đầu, “Đúng vậy.”

“THẬT ra, khi nói ra những lời đó ta cũng muốn thái tử ca ca có thể đồng tình với mình. Bởi vì ta thật sự không muốn rời khỏi phủ thái tử, thái tử ca ca là người thân duy nhất của ta trên đời này, ta tin tưởng ngài. Để lưu lại, ta không thể không kể lại quá khứ ghê tởm của mình. Dù biết rõ sau khi nói ra, không những không nhận được sự đồng tình, nhất định còn bị khinh thường.” Lòng ngực Nam Cung Dung ần ần đau đớn, nhưng nàng không

kiềm chế được muốn tâm sự suy nghĩ trong lòng. Kỳ thực hôm nay đến đây nàng cũng muốn để Mộ Dung Ca biết được cuộc sống của nàng trong nhiều năm nay không hề dễ dàng, thậm chí rất nhiều thứ ngoài tầm khống chế của nàng nữa.

Hương hoa dịu nhẹ trong phòng vẫn lan tỏa, Mộ Dung Ca có chút do dự, không biết nên ứng đối với quá khứ của Nam Cung Dung như nào, chỉ đành lẳng lặng lắng nghe.

“Mộ Dung Trắc phi, thật sự người rất là may mắn, đúng không?” Mộ Dung Trắc phi cười hỏi Mộ Dung Ca. So với nàng mà nói, Mộ Dung Ca cực kỳ may mắn, lúc sắp ngã vào hố sâu tuyệt vọng thì gặp được Triệu Tử Duy, Nguyên Kỳ, tuy cũng phải trả qua rất nhiều sự trôi nổi của dòng đời, nhưng so sánh qua lại, Mộ Dung Ca vẫn hạnh phúc hơn rất nhiều, vì Mộ Dung Ca được tình yêu sâu đậm của Triệu Tử Duy, và tấm lòng khắc cốt ghi tâm của Nguyên Kỳ.

Một câu hỏi, vừa là nghi vấn, song cũng là khẳng định. Mộ Dung Ca hồi tưởng lại, mấy năm nay đã trải qua rất nhiều, song nghĩ lại đúng là bây giờ mình hạnh phúc yên bình hơn, cuộc sống ngày trước cứ như vừa qua một cơn mơ, nhưng giấc mộng này lại chân thật vô cùng. Đã từng đau khổ, cũng vui vẻ qua, mê mông qua, nhưng cuối cùng nàng cũng có được sự yên ổn mà mình hằng ao ước.

“May mắn đối với một người mà nói, tựa hồ ai cũng từng có. Mỗi người một vận mệnh, muốn thay đổi nhất định phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân. Ta không phủ nhận người đã trả qua rất nhiều là nỗi thống khổ nhất, khi đó người bất lực, cũng không được phép lựa chọn. Nhưng năm đó, khi ta đối mặt với hết thảy biến đổi, đồng dạng cũng bàng hoàng như vậy, nếu không tự lấy bản thân mình đặt cược một phen nhất định sẽ không thoát khỏi phủ Khánh vương sai lang hổ báo, cũng sẽ giống đám ca cơ kia, chịu sự của đùa bỡn của bọn đàn ông. Nhưng ta cũng không thể phủ nhận bản thân mình may mắn hơn rất nhiều người, vì ta đã thắng cược.” Mộ Dung

Ca do dự một lát, mới từ trong hồi ức mình đưa ra một câu kết luận cho Nam Cung Dung.

Cược? Sắc mặt Nam Cung Dung khê biến đổi, dường như trước mắt hiện ra hình ảnh một nữ tử nhỏ bé bị phu quân mà mình yêu thương phế truất biếm thành ca cơ, bị tử muội mà mình tin tưởng lợi dụng, đồng thời sắp trở thành ca cơ chịu sự đùa bỡn của đám đàn ông. Nhưng cô gái đó vô cùng thông minh, lại cũng rất gan dạ, chỉ một chữ ‘cược’ đã xoay chuyển cả cục diện. Hồi tưởng lại chính mình, Nam Cung Dung kiềm không được tự cười mình: “Nếu ngày ấy ta có được sự gan dạ của nàng, chấp nhận lấy tính mạng mình đi cược một lần, đối mặt với mọi khổ ải sắp đến, dù biết trốn đi là không thể nhưng ta cũng không dám lấy sinh mạng mình ra cược một lần. Có lẽ, rơi vào kết cục hôm nay đều không chỉ là lỗi của người khác, còn có bản thân ta.”

“Không. Cục diện mà ta và người gặp phải không giống nhau, cho nên muốn đổi mặt, kết quả cũng sẽ không giống. Người còn sống đều nên hướng về phía trước. Nếu như người có thể quên đi quá khứ, chân chân chính chính bước ra, ngày sau nhất định sẽ được hạnh phúc. Thậm chí, người cũng có thể gặp được người thiết tình đối đãi mình, trở thành duy nhất của người đó, được che chở, yêu thương. Chỉ là duyên phận trên đời đâu thể cưỡng cầu.” Mộ Dung Ca dịu dàng khuyên giải. Thật ra, qua cuộc nói chuyện, nàng phát hiện mỗi khi đối diện với Nam Cung Dung nàng cũng ngại ngùng mặt nạ, để bảo vệ tốt bản thân khiến đối phương nảy sinh sự phòng bị. Nhưng hôm nay nàng bỗng nhiên ý thức được, những tổn thương mà Nam Cung Dung gặp phải không phải nàng có thể chịu được, sự đáng sợ đó nàng không dám đi nghĩ nữa là.

Cho nên, đối với việc này, nàng cũng hy vọng Nam Cung Dung có thể thoát ra. Dù sao, năm xưa gia tộc Nam Cung bị diệt vong, trên đời này Nguyên Kỳ chính là người thân duy nhất còn sót lại của cô ấy.

Vẻ mặt tái nhợt của Nam Cung Dung cũng dần dần hồi phục, trên đời này sẽ có một người vì nàng sao? Nàng đáng sao?

“Người xứng đáng.” Ngữ khí của Mộ Dung Ca rất khẳng định.

“Thật ra ta không hề thích thái tử ca ca. Nếu không phải vì sứ mệnh gia tộc, ta tuyệt đối sẽ không đi bức ép ngài. Hơn nữa, ta cũng biết không thể lấy việc này áp chế thái tử ca ca. Không biết vì sao sau khi nói ra hết thảy, không trái lương tâm mình đi gả cho thái tử ca ca, ta lại thở phào nhẹ nhõm, từ khi bước vào phủ thái tử này, đây là lần duy nhất ta cảm thấy thoải mái.” Trên vẻ mặt thanh liêm của Nam Cung Dung lộ ra một nụ cười tuyệt diệu.

Mộ Dung Ca nhìn theo, lòng thầm buồn lòng. Quả như nàng đoán, Nam Cung Dung không thích Nguyên Kỳ, từ ánh mắt nàng ta nhìn qua không tìm ra được một chút tình yêu. “Chỉ bằng buông bỏ hết mọi gánh nặng, để nó qua đi. Chỉ cần người đồng ý, bất luận kẻ nào cũng không dám làm gì người.” Dù là Lan Ngọc cũng không thể.

Nghe vậy, ánh mắt của Nam Cung Dung lộ vẻ hồ thẹn, sắc mặt hòa dịu đột nhiên trầm xuống, màu môi cũng trở nên tái nhợt. Trong mắt ẩn nhẫn nước, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Rất nhiều thứ ngoài khả năng khống chế của ta, dù ta không làm cũng sẽ có người khác đi làm. Một khi người đó làm nhất định nàng sẽ càng đau khổ. Cho nên, ta tình nguyện đi vạch trần hết thảy những điều này. Mộ Dung Trắc phi, ta xin lỗi. Là ta nợ nàng.” Ta nợ người đó, mà còn nợ cả nàng ấy, để bản thân có thể bước ra khỏi quá khứ, nàng ép buộc phải như vậy, phải trả hết nợ cho người đó.

Mộ Dung Ca chau mày, khiến nàng sẽ càng đau khổ? Nam Cung Dung đang nói gì vậy...

Đang lúc Mộ Dung Ca đang chần chừ, thậm chí có chút bất an với ngụ ý xa xăm của Nam Cung Dung, Nam Cung Dung lấy từ trong cổ tay áo ra vài

lá thư. Nam Cung Dung nhìn Mộ Dung Ca, nói: “Sau khi xem qua thư này
nàng nhất định sẽ biết được chân tướng bị che giấu bao nhiêu năm qua.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Nghe vậy, Mộ Dung Ca lập tức nhú mày, tâm tư hơi dao động, ánh mắt dừng ngay trên những lá thư, tựa hồ có thể đoán được nội dung trong đó. Song trong lòng vẫn có dự cảm, nội dung trong thư nhất định có thể ‘giết người không dao’. “Nam Cung tiểu thư có ý gì đây?” Nàng dời mắt lia thẳng về phía Nam Cung Dung, trầm giọng hỏi.

Khóe mắt Nam Cung Dung hơi ẩm ướt, cúi đầu không dám đối mặt với Mộ Dung Ca, “Mộ Dung Trắc phi thật sự tin tưởng thái tử ca ca ư?” Thật ra nàng cũng có chút hoài nghi, không biết những lá thư này Lan Ngọc tìm đâu ra! Nguyên Kỳ làm việc đó giờ vẫn luôn chu toàn, bày mưu tính kế mây mưa thất thường, sao lại để những lá thư này rơi vào tay người khác được.

Nhưng mà, điều gì cũng có thể xảy ra. Hơn nữa, nội dung được che giấu trong thư nhất định phải khiến người khác kinh thán và khiếp sợ!

Mộ Dung Ca nở nụ cười như có như không nhìn một bên sườn mặt của Nam Cung Dung đang cố ý tránh né mình, “Nam Cung tiểu thư đang muốn chứng minh cái gì? Từ trong miệng nghe ra cứ như có lỗi với Đại Hoàng tử? Hẳn muốn người cho ta xem mấy thứ này là có ý gì trong đó?”

Nam Cung Dung lùi nhanh ra sau một bước, xấu hổ không muốn nhìn Mộ Dung Ca, lại không biết nên trả lời như nào.

“Trong lòng người không có thái tử, e chắc là sẽ có Lan Ngọc công tử rồi, người có thể thoát ly bể khổ cũng là Lan Ngọc đã ứng cứu, cho nên vì hân, người có thể làm bất cứ chuyện gì? Cho dù phải làm tổn thương người

thân duy nhất của mình? Hay là những lời người vừa nói đều chỉ là diễn trò trước mặt ta. Nam Cung Dung à, ta đã từng nảy sinh lòng trắc ẩn với người, nhưng giờ khắc này đã biến mất vô ảnh vô hình rồi.” Mộ Dung Ca không chút biểu cảm nói.

Những lời này Nam Cung Dung cũng không dễ chấp nhận được. Nàng ngẩng đầu sững sờ nhìn Mộ Dung Ca. “Đúng vậy, dù thế nào trái tim này của ta cũng không bao giờ được yên ổn. Thật sự ta có lòng ái mộ với Đại hoàng tử, Đại hoàng tử không chỉ có ơn với ta, đồng thời giúp ta chuyển mình trong nỗi đau thương tuyệt vọng, thậm chí một thân vô công như bây giờ. Cho nên, ta phải báo ơn này.”

“Ta không muốn lãng phí thời gian để nghe người biện bạch nữa.” Mộ Dung Ca xoay người, thái độ cực kỳ lạnh lùng.

Mộ Dung Ca nghe thấy cửa phòng đóng lại, thân hình bất động song vẫn đưa lưng về phía cửa, chỉ có những lá thư là vẫn được để trên bàn.

Nam Cung Dung rời Mẫu Đơn các liền thấy A Kiều đang ở trước cửa viện đi qua đi lại, lòng nàng thầm cười lạnh, chắc là sợ nàng không hoàn thành nhiệm vụ đây mà!

A Kiều thấy Nam Cung Dung bước ra, lập tức chạy lên, vội vàng hỏi: “Tiểu thư đã giao những thứ đó cho Mộ Dung Trắc phi chưa?” Bởi vì lần trước bị Nam Cung Dung uy hiếp nên bây giờ A Kiều không dám trực tiếp làm càn, ngược lại còn rất dè dặt cẩn trọng.

Nam Cung Dung quay đầu nhìn thoáng qua gian trong của Mẫu Đơn các, lại nhìn vẻ mặt đầy chờ đợi của A Kiều, nàng cười lạnh: “Người cho rằng sao?”

A Kiều cả kinh, lập tức cúi thấp đầu, “Nô tỳ... nô tỳ nghĩ là tiểu thư nhất định sẽ không để Đại hoàng tử phải thất vọng.” Không có ai rõ hơn nàng điều này, Đại hoàng tử rất có ý nghĩa với Nam Cung Dung, cho dù cô ta

không muốn đi làm, nhưng chỉ cần là vì Đại hoàng tử, Nam Cung Dung nhất định sẽ không phản kháng.

Thần sắc Nam Cung Dung khẽ biến đổi một chút, nàng nhanh chân rời đi. A Kiều vội chạy sát theo sau.

“Đến Kim Phúc tửu lâu.” Khuôn mặt Nam Cung Dung lạnh như băng, lạnh giọng nói.

Trong mắt A Kiều sáng rỡ, Kim Phúc tửu lâu? Nhất định Đại hoàng tử đang ở đó! Nàng không khỏi có chút bất an nắm chặt hai tay, đã bao lâu nàng không được nhìn thấy Đại hoàng tử nhỉ? Nhưng cho dù có gặp, Đại hoàng tử cũng không hề liếc mắt nhìn nàng một cái, năm đó nàng vừa bị bán vào thanh lâu, lòng còn đang run sợ ngày sau phải trải qua cuộc sống ngày đêm phải bán mình và tiếp khách, Đại hoàng tử đã xuất hiện, đem nàng và Nam Cung Dung rời khỏi đó, cũng để nàng làm tỳ nữ của Nam Cung Dung, hình như từ thời điểm đó, trong lòng nàng cũng chỉ có Đại hoàng tử rồi.

Chỉ là đến sau này nàng mới biết, thực ra nàng chỉ là một hạ nhân thấp kém mà thôi, là người hầu của Nam Cung Dung, là một hạ nhân mà Đại hoàng tử muốn để giám sát mọi hành động của Nam Cung Dung. Thật ra điều này cũng không đáng gì, chỉ cần nàng có thể khiến Đại hoàng tử nhớ đến từng có con người mình như nàng là đủ.

Đột nhiên, Nam Cung Dung đang đi phía trước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn nàng, tựa hồ đã nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng nàng, Nam Cung Dung nhìn A Kiều một lượt, cười lạnh ra tiếng: “Từ sớm ta nên đoán ra mới đúng chứ nhỉ?”

A Kiều run lên, hoảng loạn lắc đầu, “Tiểu thư đang nói gì mà nô tỳ nghe không hiểu?” Nàng cho rằng vẫn luôn che giấu tâm tư mình rất tốt, sao tiểu thư có thể nhìn thấu được? Suy nghĩ hèn mọn như vậy nàng tuyệt đối

không thể để Nam Cung Dung biết được, dù gì Nam Cung Dung cũng luôn thích Đại hoàng tử, nhưng so với Nam Cung Dung, nàng còn sạch sẽ hơn rất nhiều.

“Người cảm thấy ta rất dơ bẩn? Nên trong lòng người, ta chưa bao giờ bằng người, có đúng không?” Nam Cung Dung tiến sát gần A Kiều, sắc mặt trầm lạnh chất vấn.

Câu hỏi này trực tiếp đánh thẳng vào trong lòng A Kiều, nàng lập tức cắn chặt răng.

“Thích Đại hoàng tử lắm phải không?” Nam Cung Dung từ từ lùi lại, thái độ vô cùng ôn hòa dò hỏi.

A Kiều không biết phải làm sao. “Nô tỳ... chưa từng thích Đại hoàng tử. Bởi vì từ đầu chí cuối nô tỳ hiểu rõ, một người có thân phận cao quý như Đại hoàng tử, nô tỳ căn bản không xứng.”

“Không xứng? Đúng vậy, người không xứng.” Nụ cười trên mặt Nam Cung Dung càng rục rờ hơn.

Sắc mặt A Kiều trắng bệch rất muốn lên tiếng phản bác nhưng lại không biết phải phản bác như nào.

“Đừng nói người không xứng, đến cả ta tính ra càng không xứng.”

Lúc A Kiều đang tức giận, lại nghe được những lời lầm bầm này của Nam Cung Dung. Hai mắt nàng trợn lên, Nam Cung Dung vừa nói gì vậy?

...

Trong phòng, Mộ Dung Ca quay đầu lại nhìn những lá thư trên bàn.

Vốn dĩ còn hơi do dự, song lại dần tiêu tán đi.

Hết thảy đều là âm mưu của Lan Ngọc.

Chỉ là, chút nghi ngờ đã từng xuất hiện trong lòng nàng nay lại dấy lên, trong đó còn có thể chứa rất nhiều âm mưu mà nàng cần biết, có phải không? Vậy nàng xem một chút chắc cũng không sao?

Những lá thư trước mặt luôn này như một trận hồng thủy đáng sợ khiến nàng không dám chạm vào.

Nhìn không được nàng tự giấu chính mình, chỉ là vài lá thư như vậy thì có gì đáng sợ, hơn nữa kết cục đã định rồi, nàng còn e ngại gì nữa đây! Trải qua biết bao gió mưa trong cuộc sống, rất nhiều việc nàng sớm đã xem nhẹ nó, đối mặt với âm mưu của Lan Ngọc, hoặc âm mưu của rất nhiều kẻ khác, nàng còn cảm thấy sợ chẳng phải sẽ khiến người ta cảm thấy buồn cười sao!

“Đại hoàng tử à, tuyệt đối đừng để ta phải thất vọng.” Mộ Dung Ca từ từ ngồi xuống, cầm lên một lá, suy tính cẩn thận.

Tổng cộng có bốn lá.

Mơ hồ nhìn bút ký trên đó là biết được do ai viết ra.

Nguyên Kỳ, Triệu Tử Duy, Lan Ngọc, còn có Triệu Tử Tận. Bốn người bọn họ, người một lá.

Đầu tiên, nàng mở thư của Lan Ngọc, chỉ có vài câu nói đơn giản, nhưng nội dung trong đó khiến dấy lên rất nhiều cảm xúc đã qua. Tựa hồ quá khứ cứ như một thước phim cũ đang trình chiếu trong đầu.

“Nguyên Kỳ vì Mộ Dung Ca mà ruồng bỏ Triệu Tử Duy, thế nên nhất định Triệu Tử Duy không còn cách ứng đối. Khánh Lam vương, người phải nắm bắt cơ hội lần này.”

Năm đó, Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy hợp mưu nên mới có thể phản kích nhanh như vậy. Chẳng qua, trong những hàng chữ này để lộ một tin, năm đó chỉ cần Triệu Tử Duy hợp tác với Nguyên Kỳ thì ngôi vị hoàng đế nhất định có thể giữ được.

Hai tay nàng khẽ run lên, Nguyên Kỳ vì nàng nên mới tính kế với Triệu Tử Duy, mà bản thân Triệu Tử Duy cũng cược một ván được ăn cả ngã về không, đổi được kết quả thảm bại hôm đó.

Ngay sau đó, nàng mở thư của Triệu Tử Tận.

“Nếu thái tử nguyện ý hiệp trợ bốn vương đoạt ngôi, bốn vương sẽ tìm người phá đi cái thai trong bụng Mộ Dung Ca.”

Câu chữ ngắn đến mức không còn gì ngắn gọn hơn, tựa hồ đã vạch trần câu chuyện năm đó, nàng bất lực, bị người ta dắt mũi không thể tự do quyết định mọi thứ, lại còn mất đi đứa con trong bụng mà mình rất mực coi trọng. Nàng chau mày nhìn lá thư, lại liên tục xem thư của Lan Ngọc, trên đó đúng là chữ viết của họ, thời đại này không ai có đủ tâm tư đi bắt chước bút ký của một người, đồng thời trên đó còn có ấn sái của mỗi người.

Nàng cười lạnh, đúng là một bố cục khiến nàng phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lại cúi đầu nhìn chữ viết vô cùng quen thuộc, bàn tay Nguyên Kỳ khéo léo viết ra những con chữ rất đẹp luôn khiến nàng phải bội phục. Cho nên chỉ cần cầm lá thư lên nàng liền biết, nhất định là do chính tay Nguyên Kỳ viết ra. Nàng cũng có chút do dự, nhưng xem hai phong thư kia, nàng thu hồi hết thảy chần chừ, lập tức mở thư ra.

Nhất thời, nội dung trong đó khiến đôi mắt nàng hoa lên.

“Đứa nhỏ không thể giữ lại.”

Trí nhớ khắc sâu như vậy, dường như sự việc xảy ra chỉ mới hôm qua. Thời gian đó nàng luôn sống trong run sợ, thậm chí phải luôn phán đoán mục đích của mọi người, đương nhiên nàng cũng có hoài nghi hắc. Cho nên, khi bản thân động lòng với hắc, nàng cố gắng khắc chế không cho phép mình dẫn thân vào, bởi vì không muốn bản thân luân hãm vào đó nên mới mới quyết tuyệt rời đi như vậy.

Cũng có mấy đêm, hắc ôm nàng vào lòng, trao cho nàng sự ấm áp, cũng đưa ra yêu cầu này, “Mộ Dung Ca, hãy sinh cho bản cung đứa bé này.”

Khi đó nàng cũng rất do dự, vì đứa nhỏ này đến quá đột nhiên, sẽ ảnh hưởng đến mọi lựa chọn của nàng. Nàng không muốn ủy khuất cầu toàn như nữ tử trong thời đại này, không có khả năng làm thiệp, thậm chí chia sẻ hắc với một nữ tử khác. Cho nên, nàng thực sự không muốn giữ đứa bé đó.

Nhưng sau này, khi nàng thật sự nảy sinh tình cảm với đứa bé trong bụng, luyện tiệc muốn sinh nó ra, thế nên nàng nghĩ rằng sau này rồi cũng sẽ có cách giải quyết, chỉ cần nàng muốn, nhất định sẽ luôn có giải pháp.

Nhưng thật không ngờ, chỉ vì âm mưu toan tính của thời cuộc mà nàng mất đi đứa nhỏ.

Lại nhìn lá thư trước mặt, chữ viết không thể quen thuộc hơn, tựa hồ cảm giác đau đớn uất nghẹn nơi lồng ngực lại ần ần đau.

Đây là một nỗi đau thấu tâm can.

Một cái đau mang theo sự lo lắng và khô khốc.

Nàng hít sâu một hơi, sau đó lại mở thêm một lá thư, cũng là phong thơ cuối cùng, là do Triệu Tử Duy viết. Nàng run tay định mở ra, bỗng nhiên cánh cửa bị ai đó đẩy mạnh.

Nghe tiếng, nàng ngẩng đầu nhìn sang, khuôn mặt lúc này đã tái nhợt vô sắc.

Ánh sáng chiếu thẳng vào sau lưng nam tử đó, mặt hắn hoảng hốt như đang bước ra từ một giấc mộng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Kim phúc tửu lâu.

Giờ này tửu lâu với khách, không khí vô cùng thanh tĩnh.

Nam Cung Dung đứng ở nhĩ gian, có chút do dự. Cái người khiến nàng phải làm ra biết bao việc trái với lương tâm này đang ở trong đó. Đã bao lâu không được gặp hẳn? Hình như cũng chưa có bao lâu nhưng bây giờ nàng lại rất nhớ hẳn. Ngay thời điểm sắp gặp mặt như vậy, nàng vẫn nhớ hẳn rất nhiều.

Nàng cúi đầu che giấu mọi cảm xúc trong lòng, cố gắng khống chế hai tay đang run lên vì kích động.

A Kiều thấy Nam Cung Dung đứng trước cửa, tay chân lóng ngóng không dám bước ra, trong lòng không khỏi cười lạnh, rõ ràng rất muốn gặp công tử mà lại trưng ra bộ dạng giả vờ làm cao thật khiến người ta không khỏi ghê tởm.

Bỗng nhiên, từ nhĩ gian truyền ra một giọng nói vô cùng ôn hòa.

“Vào đi.”

Giọng nói hiền hòa như ngọn gió xuân ấm áp trực tiếp thổi vào lòng Nam Cung Dung. Khi ý thức được giọng nói đó đang nhắm vào mình, nàng vội thu hồi mọi sự lơ đã, vội vàng cất chân bước vào.

Trong nhĩ gian, nam tử vận bộ áo bào trắng toác đang ngồi bên cửa sổ, ánh mắt chăm chú nhìn dòng người tới lui trên đường, tư thái vô cùng ung

dung. Mặc dù không sở hữu vẻ mặt bức người tuyệt thế như Nguyên Kỳ, mà phiêu diêu tự tại như trích tiên, loại tư thái này chỉ cần nhìn qua đã khiến người ta không thể dời tầm mắt đi đâu được.

Chính vì biết vậy nên Nam Cung Dung mới cảm thấy buồn bã, nam tử như vậy thế gian chỉ có một, mà bản thân nàng dẽ hèn thấp kém, dù thế nào cũng không thể xứng đôi với hắn. Hơn nữa, nàng chỉ có thể như A Kiều, thầm thương trộm nhớ, lén lút ôm một mối tình si mà thôi.

A Kiều thầm nhìn Lan Ngọc một cách si mê, ngay từ lần đầu tiên gặp nhau nàng đã không thể tự khống chế lòng mình, thật sự nàng thích hắn vô cùng. Bây giờ tái kiến, tim đập mạnh như hươu chạy khó có thể kiềm hãm.

“Sự việc đã thỏa đáng chưa?” Sau một hồi im lặng, Lan Ngọc mở miệng hỏi.

Giọng nói lạnh lạnh như nước suối chảy qua khiến Nam Cung Dung bừng tỉnh, nàng hoàn hồn ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn vẫn đang nhìn dòng người bên dưới, bèn thấp giọng trả lời: “Đã xong. Chỉ là không biết Mộ Dung Ca có chịu xem những lá thư đó không.” Vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Dung Ca lúc đó, thêm vào ánh mắt sắc bén như có thể xuyên thấu tâm tư người ta, trong nháy mắt nàng có một chút trực giác rằng Mộ Dung Ca sẽ không đọc thư. Tựa hồ, không cần nhìn Mộ Dung Ca cũng đoán được trong thư viết những gì.

“Người cho là nàng sẽ không xem?” Ánh mắt ôn hòa của Lan Ngọc nhìn về phía Nam Cung Dung, nhẹ giọng hỏi lại.

Nam Cung Dung khẽ chau mày, ánh mắt này của Lan Ngọc khiến tim nàng không thể tự giữ được nữa, bỗng nhiên nhớ lại những đêm tối xa xăm kia, trong cơ thể hắn mang cực độc cần phải giao hoan với người khác, mà nàng lại không chút do dự lao vào đó, thứ cảm giác vui sướng đó rõ ràng vẫn còn tồn tại trong đầu. Mỗi khi nhớ tới trái tim nàng đều không thể tự

chủ như bừng nở những bông hoa tươi sáng nhất. Những đêm đó hẳn hoàn toàn khác với sự thanh nhã ban ngày, phải nói là cuồng dã mới đúng. Là nam nhân khiến cho tâm trí nàng phải khắc sâu không thể quên được.

“Thiếp cho rằng, nàng sẽ không xem.” Nam Cung Dung hơi do dự trả lời. Nàng vô phương xác nhận được tâm tư của Mộ Dung Ca, thế nên nàng không thể xác định vấn đề này.

Lan Ngọc nhìn dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ của Nam Cung Dung, vẻ mặt trên đó vẫn có chút chần chờ, bèn mỉm cười nói: “Nàng sẽ xem.” Một nữ tử thông minh như Mộ Dung Ca, từ sớm đã luôn nảy sinh lòng nghi ngờ với mọi thứ sao có thể không tìm một câu trả lời cho bản thân chứ.

Nghe vậy, hàng lông mày Nam Cung Dung càng chau dầy đội hơi, nàng khẽ cắn bờ môi, có chút khó xử: “Đại hoàng tử, thiếp có thể hỏi thêm không?”

“Người muốn biết điều gì?” Lan Ngọc cúi đầu nhìn tách trà trên bàn, lá trà đã ngấm nước hương nở, đồng thời nước trà đã nguội đi ít nhiều, mà mắt quang của hắn cũng trở nên trầm lạnh.

“Nội dung trong thư có phải sự thật không?” Nam Cung Dung có chút gấp rút. Nàng đã đọc qua những lá thư này, bút ký của mỗi người đều không phải giả mạo, nhìn từ phía nào cũng đều là hàng thật. Cho nên, nàng có chút không muốn câu chuyện tàn nhẫn này bị phơi bày ra trước mặt Mộ Dung Ca, không biết Mộ Dung Ca có khả năng đối mặt hay không nữa.

Nhưng, tựa hồ nàng lại không tin, Nguyên Kỳ đã yêu thích Mộ Dung Ca như vậy sao có thể ở sau lưng làm ra những điều tổn thương đến Mộ Dung Ca chứ? Càng suy nghĩ, nàng càng cảm thấy có chút không thích hợp.

A Kiêu nghe vậy lập tức bắt lấy cánh tay Nam Cung Dung, vội ngăn cản: “Việc Đại hoàng tử muốn làm tốt nhất là tiểu thư chớ xen vào.” Cho dù thư đó là thật hay giả cũng chỉ là việc của Mộ Dung Ca, việc mà Đại hoàng tử

muốn làm không đến lượt người khác ở một bên khoa tay mua chân. Mà xem tình hình mấy ngày nay của Nam Cung Dung, tựa hồ cũng không nỡ xuống tay với Mộ Dung Ca. Điều này không được, tuyệt đối không thể làm hỏng đại sự của Đại Hoàng tử.

Tương phản với sự khẩn trương của A Kiều, Lan Ngọc lại không chút để ý tâm tư dao động của Nam Cung Dung, hẩn chỉ nhìn Nam Cung Dung bằng một ánh mắt mềm nhẹ, cười nói: “Nếu không phải thật thì Mộ Dung Ca nhất định sẽ không tin.” Đối phó với Mộ Dung Ca tuyệt đối không đơn giản.

“Nếu là sự thật, sau khi Mộ Dung Ca biết được sẽ thế nào? Nếu nàng rời khỏi phủ thái tử, Đại hoàng tử sẽ sắp xếp nàng như nào?” Nam Cung Dung sốt ruột hỏi. Trong thâm tâm, nàng thật sự không muốn Mộ Dung Ca xảy ra chuyện, lại càng không muốn do mình mà khiến Mộ Dung Ca gặp nguy hiểm đến tính mạng. Huống chi, bây giờ Mộ Dung Ca đang mang thai cốt nhục của Nguyên Kỳ. Cho dù từ khi đến phủ thái tử, Nguyên Kỳ ba lần bốn lượt triệt để ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng, nhưng điều không thể phủ định là, nếu không có Nguyên Kỳ che chở, nàng tuyệt đối không thể ở trong phủ thái tử an toàn không lo như bây giờ.

Mắt quang Lan Ngọc trở nên lãnh liệt.

Nam Cung Dung thấy vậy, bước chân hơi lảo đảo.

“Nếu rời khỏi phủ thái tử, nàng chỉ có một con đường chết.” Lan Ngọc nhìn chăm chăm ánh mắt của Nam Cung Dung, trực tiếp đưa ra đáp án khiến Nam Cung Dung sợ hãi không thôi.

Chết ư?

“Nàng sẽ không gây trở ngại cho Đại hoàng tử mà.” Nam Cung Dung cắn chặt đôi môi đã tái nhợt.

“Sao lại không? Mộ Dung Trắc phi có xưởng binh khí.” A Kiều lập tức phản bác. Chỉ là một căn binh khí xưởng không tên nhưng lại khiến mọi người phải e dè. Dù sao đến giờ chưa từng có ai nắm giữ được một xưởng binh khí lớn như vậy, thậm chí vũ khí xuất ra từ xưởng binh khí này đều là hàng thượng đẳng.

Chỉ một câu nói đã đánh trúng trọng điểm, Mộ Dung Trắc phi có nhìn dung nhan bất động của Lan Ngọc, trong lòng biết đúng là do xưởng binh khí nên Lan Ngọc mới động sát ý với Mộ Dung Ca.

Lan Ngọc cúi đầu nhìn nước trà đã lạnh ngắt trên bàn, năm đó lần đầu gặp mặt Mộ Dung Ca hẳn đã biết cô gái này rất có giá trị lợi dụng, chỉ là không biết từ khi nào hẳn đã thật lòng xem Mộ Dung Ca là hồng nhan tri kỷ, có thể thổ lộ tâm sự được.

Nhưng thời cuộc thay đổi, bây giờ quan trọng nhất là sự tranh giành quyền lực, hy sinh là điều không thể tránh khỏi. Ngày tháng đó thật sự đã qua đi...

Nam Cung Dung cũng không biết mình rời khỏi Kim Phúc từ lâu như nào, cả người nàng cứng ngắt, đến khi cơn gió lạnh thổi ngay vùng mặt tinh thần mới dần hồi phục lại. Vì Lan Ngọc, có thật phải hy sinh Mộ Dung Ca không? Trong một chốc, nàng cảm thấy mình đang ở trong cảnh mùa đông tháng chạp.

“Tiểu thư, bây giờ có nên hồi phủ không?” A Kiều thấy Nam Cung Dung dừng lại liền lên tiếng hỏi.

Ánh mắt Nam Cung Dung khẽ tỏa ra một luồng sáng lạnh, nghiêng đầu nhìn A Kiều đang đi bên cạnh, trên môi chợt nở ra một nụ cười vô cùng quỷ dị, nàng cuối người sát gần A Kiều, “Không, ta muốn đến nơi này với người một chút.”

A Kiều thắc mắc, “Tiểu thư muốn dẫn nô tỳ đi đâu?”

“Một nơi sẽ khiến người được vui vẻ. Nhưng mà điều kiện đầu tiên là người không được phản kháng, phải học cách chết lặng và hưởng thụ.” Nam Cung Dung thu hồi tươi cười, sắc mặt trở nên lạnh như băng, giọng nói trở nên lạnh thấu xương.

A Kiều muốn dựng tóc gáy, sắc mặt trắng bệch ra.

...

Phủ thái tử.

Dưới ánh mặt trời vàng chói lọi, nam tử từng bước một bước đến trước mặt khiến Mộ Dung Ca nhìn rõ ràng bộ hắc bào hắc văn thường mặc.

Đôi mắt hắc thâm trầm phức tạp, gắt gao nhìn nàng, nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, trái tim bất giác nhói đau, mấy ngày nay trong lòng hắc có chút dự cảm chẳng lành, giờ khắc này cứ như một trận đại hồng thủy ào thẳng đến, ánh mắt vừa chuyển động đã nhìn thấy những lá thư trên bàn, khóe miệng hắc cứng lại, giọng run run hỏi: “Mộ Dung Ca... nàng đã đọc thư?”

Mộ Dung Ca phát hiện bản thân như đang chìm trong cơn mơ mờ ảo, đến khi hắc mở miệng hỏi, theo quán tính nàng mở miệng cười cười, cúi đầu nhìn thoáng qua những lá thư, mà trên tờ giấy trắng ấy, những chữ viết ngắn gọn không còn gì ngắn gọn hơn một lần nữa đập vào mắt nàng, nụ cười vẫn mang chút nũng nịu, dịu dàng song ánh mắt lại vô cùng phức tạp: “Ừm, đã xem qua.”

Mà khi mở miệng nàng mới nhận ra, cho dù bản thân tùy ý nở nụ cười một cách rất bình thường nhưng thanh âm lại có chút run run khiến nàng dễ dàng cảm nhận được hơi thở lạnh băng của mình.

Lá thư đó...

Triệu Tử Duy đã chết... còn đứa nhỏ năm đó.

Triệu Tử Tận và Nguyên Kỳ âm thầm giao dịch với nhau.

Nguyên Kỳ và Triệu Tử Duy cũng âm thầm hợp tác với nhau.

Do nàng mà mọi thứ thay đổi. Triệu Tử Duy thì chết, còn đứa con năm đó chưa được thành hình trong bụng nữa.

Này hết thầy...

Nàng tự nhận bản thân lúc nào cũng có thể tỉnh táo, nhưng khi đối mặt với vấn đề này, lý trí nàng trong một khắc đã biến mất, chỉ còn nỗi thống khổ mà nàng luôn đè nén tận sâu đáy lòng. Tựa hồ vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau của đứa nhỏ khi bị bắt buộc phải thoát đi khỏi bụng mẹ, Triệu Tử Duy trước khi mất luôn mang theo một nụ cười, một lời chúc phúc mong ước nàng sẽ luôn hạnh phúc trước lúc ra đi.

“Ta...”

Đối mặt với hắn, trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn nói, cũng muốn hỏi nhưng lại không biết mở lời như nào. Thư này là thật, nhưng nàng lại biết tuyệt đối không thể mở miệng hỏi, bằng không tín nhiệm mới hình thành trong một năm nay sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Mà nàng cũng biết bản thân nên bình tĩnh, phải cẩn thận mà suy nghĩ.

Nhưng trong nháy mắt, khi đối mặt với đôi người đen láy khó hiểu kia, nội tâm nàng lại không kiềm chế được. Hết thầy đã trở thành một thước phim ngắn ẩn hiện trước mắt nàng, khiến nàng đau khổ, rối rắm, giãy dụa, về tới những cái ban đêm năm đó.

Hắn thật sự rất cao, luôn đứng trên mọi người.

“Mộ Dung Ca, nàng tin ư?” Nguyên Kỳ quan sát mọi biến hóa trên vẻ mặt nàng, càng nhìn rõ thần sắc phức tạp trong đó, còn có nụ cười kia, tựa như một mũi kiếm sắc bén chọn rất đúng tư thế để bóp chết hẳn, cướp đi hết thảy ấm áp vây xung quanh hẳn.

Trầm mặc... Mộ Dung Ca muốn mở miệng cũng không, cũng không biết vì sao, nhưng thật sự là không thể nói gì.

Mắt thấy hẳn từng bước lùi về phía sau, rời khỏi ánh mặt trời vàng rực đó, thẳng đến trước cửa sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng hẳn.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 242

Cả người Mộ Dung Ca cứng ngắc, nhìn cửa trước trống rỗng, đầu óc cũng theo đó mà trống trải theo.

Hắn cứ như vậy mà rời đi.

Nàng thật sự có chút nghi ngờ hắn, thậm chí trong sự trầm mặc khi này, rất nhiều sự tình dường như một bức tranh lặp lại trước mắt mình một cách liên tục. Cho nên, đến khi nàng còn chưa phân biệt rõ từng chữ, hắn rời đi, cứ như thế mà rời đi sao?

Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, thân thể dường như mất đi sức chống cự, tay chống trên bàn đang run lên.

Bỗng nhiên chạm phải những lá thư khiến nàng đau khổ kia.

Bỗng nhiên, trước mắt sáng rọi. Tựa hồ còn nhìn thấy một lá thư chưa được mở ra.

Đó chính là phong thư của Triệu Tử Duy. Bởi vì Nguyên Kỳ xuất hiện nên nàng còn chưa kịp mở ra. Đến khi muốn mở thư, rõ ràng bàn tay vẫn còn rất run. Vừa rồi không ngờ nàng lại nhẹ dạ như vậy, bởi vì sự việc đột phát, Nguyên Kỳ đột nhiên rời đi khiến cảm xúc nàng bị kích động, cho dù cố che giấu nhưng đó vẫn vô cùng khắc cố ghi tâm.

Bờ môi cứng đờ, mất đi màu sắc mềm mại vốn có, nhưng nàng lại không phát hiện ra.

Nàng chậm rãi, tựa như có chút do dự mở ra lá thư cuối cùng. Việc xảy ra đã hơn một năm, nàng căn bản không nghĩ còn có cơ hội được nghe, thậm chí được nhìn thấy việc hay người liên quan đến Triệu Tử Duy, thậm chí còn cho rằng nam tử đã từng bất chấp tất cả để yêu nàng này chỉ còn sống trong ký ức mình.

Lá thư từ từ được mở ra.

Tờ giấy Tuyên Thành trắng nõn rõ ràng từng nét mực, thể chữ vô cùng quen thuộc như rồng bay phượng múa vô cùng khí phách, quả đúng là bút tích của Triệu Tử Duy! Trên đời, bất luận kẻ nào cũng rất khó bắt chước được nét chữ của hắn, cho dù có giống phần ngoài, song cái tư thái cuồng vọng tuyệt đối không thể giả mạo, chữ vốn như người, Triệu Tử Duy chính là con người bá đạo như vậy đó.

Chữ viết cũng rất ít, cuối thư còn rõ ràng một dấu chấm tròn.

“Trẫm đồng ý việc này, nhưng không được trưng cầu ý kiến của Mộ Dung Ca, bằng không minh ước sẽ bị hủy bỏ.”

Trước mắt mơ hồ xuất hiện khung cảnh hoàng cung Tề quốc, Triệu Tử Duy nhiều lần hỏi nàng liệu có nguyện ý ở bên hắn, lúc đó ý nàng đã quyết, cũng chưa nghĩ sẽ trở về bên người Nguyên Kỳ, chỉ là chưa từng có những suy nghĩ sâu xa hơn với hắn. Sau này hắn không còn hỏi nữa, chỉ cố gắng kề cận nàng, muốn ăn thức ăn do nàng nấu, còn có thể đêm đêm trò chuyện với nàng. Khi đó, nàng thật sự không ngờ hắn lại chọn cách này để trưng cầu ý kiến của nàng.

Lúc đó, tâm trạng hắn như thế nào nhỉ? Xem nàng là tất cả cuộc đời hắn, thế nên mới trả giá đại giới, mất đi chính sinh mạng mình!

Khoảng ký ức đứt đoạn năm đó rõ ràng như vang lên bên tai, trong nháy mắt nàng như tỉnh táo lại. Hắn...

Âm mưu trong thời loạn thế này, nếu đặt mình trong đó tuyệt đối không còn quyền lực chọn, cho nên trước lúc lâm chung, hắn mới nói ra những lời này, xóa tan hết thảy băn khoăn trong lòng nàng! Từ khi xuyên không đến đây, vốn đã từng đọc qua lịch sử Trung Quốc mấy ngàn năm về trước, càng thấu hiểu rõ đạo lý trong đó. Thế nên, khi quay lại đối mặt với Nguyên Kỳ, nàng mới nói là bản thân không quan tâm mọi thứ nữa, điều nàng để ý chính là tương lai.

Lan Ngọc cho Nam Cung Dung mang những lá thư này tới nhất định không biết được những lời Triệu Tử Duy đã nói với nàng trước lúc chết. Chính những lời này đã nói rõ mưu đồ trong đó, mà đọc trên người Triệu Tử Duy hắn là do Lan Ngọc hạ. Nàng đã hiểu rõ con người Nguyên Kỳ, nên nhất định biết Nguyên Kỳ không cần làm động thái này.

Chỉ là, những lá thư này thật gai mắt làm sao, đứa nhỏ năm đó...

Đứa nhỏ?

Khoan đã, là đứa nhỏ?

Lá thư này... lá thư này viết lúc nào?

Trong nháy mắt, hết thảy cảm xúc chợt tiêu biến, nàng dần dần bình tĩnh lại, mọi suy nghĩ cũng dần trở nên sáng suốt.

“Mộ Dung Trắc phi, sao thái tử lại giận dữ rời đi như vậy?” Bạch Hà ở trước cửa Mẫu Đơn các, lần đầu tiên thấy vẻ mặt thái tử đáng sợ như vậy. Từ khi Mộ Dung Trắc phi trở về, thái tử như biến thành một con người khác, cho dù vẫn có lúc khiến người ta e ngại, nhưng chưa từng khủng bố như vậy.

Mộ Dung Ca chau mày suy nghĩ nên vẫn chưa nghe thấy câu hỏi của Bạch Hà.

Bạch Hà có chút lo lắng, lập tức bước vào, quan tâm hỏi: “Mộ Dung Trắc phi?”

“Lui ra.” Mộ Dung Ca chưa từng ngẩng đầu nhìn Bạch Hà, chỉ trầm giọng mệnh lệnh.

Bạch Hà cả kinh không dám nhiều lời, cũng không dám hỏi tiếp, lập tức lui ra.

Lưu Vân đang canh giữ trước cửa, bạch Hà thấy vậy, lo lắng hỏi: “Có phải Mộ Dung Trắc phi vừa cãi nhau với thái tử? Bây giờ Mộ Dung Trắc phi đang có mang, tuyệt đối không được kích động, sao thái tử lại rời đi như vậy?” Trong lòng nàng đầy nghi vấn.

“Không sao.” Lưu Vân nhìn thoáng qua tình hình trong phòng, lúc cánh cửa đóng lại, vừa vặn có thể nhìn thấy ánh mắt đang đặt trên những lá thư. Tuy rằng không rõ trong đó viết những gì, song hẳn vẫn có thể đoán được một ít, nhất định là mưu kế của Lan Ngọc.

Có điều, Hạ quốc thái tử, Mộ Dung Ca không được rơi vào cạm bẫy này.

Bạch Hà chau mày không chút buông lỏng, chỉ càng lo lắng, “Thái tử rời khỏi Mẫu Đơn các lập tức bước thẳng đường rời phủ, bây giờ e là đã ra khỏi phủ rồi.”

Về mặt Lưu Vân vẫn không chút biểu cảm, nhưng lãnh khốc vô tình không có nghĩa là hẳn không chi li quan sát, hẳn là Hạ quốc thái tử không biết phải đối mặt với Mộ Dung Ca như thế nào! Cho nên trước khi Mộ Dung Ca mở miệng đáp lại đã lập tức rời đi. Mà rời phủ là muốn gặp Lan Ngọc, hay là gặp người đó...

Trong phòng, ánh mắt Mộ Dung Ca tập trung vào những lá thư, âm mưu kinh người kia dần dần hình thành trong đầu, chiếm cứ trái tim nàng!

“Tận Nhi à... các loại âm mưu bây giờ đã thuần thục lắm rồi phải không? Từ Triệu Tử Duy, Nguyên Kỳ, đến Lan Ngọc, chỉ cần có thể lợi dụng đều bị người lợi dụng cả. Điều khiến ta không ngờ được là trái tim của người là lãnh huyết vô tình, hay vẫn còn nhiệt huyết của một con người vậy? Năm đó, dưới đêm lửa trại lúc đào thoát, người tươi cười hồn nhiên dựa dẫm ta, hết thấy đều đã tan thành bọt nước rồi!”

Nhìn thư của Triệu Tử Tận, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

...

Biên giới Hạ quốc.

Đoàn người ngựa Tề quốc đến Hạ quốc đang từ từ tiến vào, nhìn cờ hiệu tung bay, dân chúng chung quanh thấy vậy liền biết là xe ngựa của sứ giả Tề quốc, ai nấy đều lập tức tránh đường.

Xe ngựa xa hoa đầy uy phong đang dẫn phía trước, theo sau là những chiếc xe kém hơn nhưng vừa nhìn là biết hoàng hậu Tề quốc đang ở trong đó.

Ánh mắt Nguyên Ngư đảo qua một lượt, trong trăm năm qua Hạ quốc chưa từng xảy ra chiến tranh, bách tính an cư lạc nghiệp, càng ngày càng dồi dào, một đường tới đây mới phát hiện Tề quốc quả nhiên không thể sánh được với Hạ quốc, huống chi Tề quốc vừa trải qua một lần chiến tranh, sao có thể so sánh được với Hạ quốc.

Nàng hít sâu một hơi, đã đến Hạ quốc rồi, không lâu sau sẽ được thấy phụ hoàng, thái tử, Đại hoàng tử, và cả... Mộ Dung Ca.

Đến hôm qua, nàng mới biết Mộ Dung Ca đã có thai, điều này đối với phủ thái tử đương nhiên là một tin mừng khôn tả! Không ngờ Mộ Dung Ca

có được vận khí tốt như vậy, tuy năm xưa bị sẩy thai mà trong một thời gian ngắn lại có thêm một đứa nhỏ khác!

Vẻ mặt nàng có chút khó lường khi nhìn về chiếc xe ngựa đang đi phía trước, hẳn biết được Mộ Dung Ca bây giờ vô cùng hạnh phúc sẽ có cảm nghĩ gì? Thất vọng? Hay là vui mừng đây?

Nghĩ đến đây, nàng kìm lòng không được cười lạnh một tiếng, vui mừng? Hơ hơ, khả năng này tuyệt đối không thể rồi. Hẳn là một kẻ có lòng tham không đáy, sau khi chiếm được thiên hạ Tề quốc này, điều tiếp theo mong muốn sở hữu chắc chắn là Mộ Dung Ca!

Chỉ là tình thế hiện tại không cho phép, hiện giờ Mộ Dung Ca lại có mang đứa con của Nguyên Kỳ! Ha! Huống chi thân phận còn là Trắc phi của phủ thái tử, một khi Nguyên Kỳ đăng cơ, Mộ Dung Ca có thể làm đến Hoàng quý phi, thân phận tôn quý như vậy sao đến lượt một kẻ căn cơ còn chưa ngồi vững như hẳn đi mơ tưởng?

"Si tâm vọng tưởng." Nguyên Ngự lạnh lùng nói.

Triệu Tử Tận ngồi trong xe ngựa phía trước, tựa lưng vào xe mà nhắm mắt dưỡng thần một lát.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi vô cùng quen thuộc

“Tận Nhi, Tận Nhi.”

Hai mắt hẳn mở to, vội vàng nhìn ra xung quanh, song cảnh tượng vô cùng xa lạ này đang nhắc nhở hẳn, hết thảy chỉ là ảo giác! Người tới lui nơi đây đều là dân chúng Hạ quốc.

Lúc này hẳn mới đột nhiên nhớ tới nữ tử kia đang ở trong phủ thái tử thuộc kinh đô Hạ quốc, nhờ đang mang thai nên được Nguyên Kỳ hết mực sủng ái, trải qua một cuộc sống mà hầu hết nữ tử đều phải hâm mộ, thần sắc

hắn trở nên lạnh lùng dị thường, tầm mắt thả ra hướng xa, hẳn lúc này nàng đã nhận được những lá thư đó.

Hắn còn nghe nói, thai này của nàng không được ổn định lắm, tuyệt đối không thể bị kích động, bằng không rất khó bảo toàn đến lúc sinh ra.

Mà nội dung trong thư nếu nàng xem qua, nhất định sẽ hoàn toàn hết hy vọng vào Nguyên Kỳ.

Bỗng nhiên nhớ lại năm đó, lúc nghe nói nàng vô cùng bi thương khi bị sẩy thai, tuy không phải khóc rống giãy giụa, nàng chỉ im lặng không nói một lời nào. Nàng vô cùng coi trọng đứa bé đó. Hắn tuyệt đối tin tưởng, nàng nhất định rất yêu Nguyên Kỳ.

Nhưng mà...

Lúc hắn bao phen vất vả mới ngồi được lên ngai vàng, bản thân cho rằng sẽ vô cùng vui vẻ sảng khoái mới bất chợt phát hiện, long ý lạnh tựa băng sương. Đêm dài đằng đằng, duy nhất có thể khiến tim hắn ấm dần lên cũng chỉ là mớ hồi ức về nàng, về khoảng thời gian vui vẻ khi có nàng bên cạnh.

Ánh mắt hắn dần trở nên thâm trầm tựa như bị một lớp sương mỏng che lấp, có những lúc phải nhắm mắt mới được. Đứa nhỏ tạm thời không có, song ngày sau vẫn có thể mang thai một lần nữa mà.

Phủ thái tử.

Từ sau khi Nguyên Kỳ rời khỏi Mẫu Đơn các thì chưa từng trở về. Bây giờ trời đã rất khuya, thời tiết âm trầm không một đốm sáng của mặt trăng. Ngày thu vốn đang trong mùa mưa, chắc là ngày mai sẽ có một trận mưa to.

Mộ Dung Ca vẫn chưa dùng bữa tối, không biết là do thói quen hay bởi vì quá chuyên chú vào một vấn đề, nên Bạch Hà có hỏi ba lần bốn lượt

nàng vẫn cự tuyệt. Nhưng để uống thuốc dưỡng thai nên nàng miễn cưỡng nuốt một mẫu điểm tâm

Bất tri bất giác, đêm đã về khuya rồi.

Hắn vẫn chưa trở về.

Nghe nói là hắn vào cung.

Dường như trong không khí mang theo mùi bùn đất, đây là báo hiệu trời sắp đổ mưa.

“Mộ Dung Trắc phi, trời không còn sớm nữa mà người vẫn còn chưa dùng bữa tối, bây giờ đang có mang, đứa bé trong bụng tuyệt đối không thể chịu đói được. Thái tử tiến cung đột xuất, khả năng có rất nhiều việc gấp phải xử lý, chưa biết khi nào mới về. Hơn nữa, không khí hôm nay hẳn là muốn đổ mưa, hơn phân nửa có thể thái tử sẽ ở trong cung qua đêm.” Bạch Hà vốn định trở về phòng ngủ, nhưng hôm nay xả ra nhiều chuyện như vậy, làm sao nàng có thể yên tâm đi vào giấc ngủ được.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi lóe lên, nói với Bạch Hà đang vô cùng lo lắng: “Người lui xuống nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, nàng nhìn ra cửa sổ, hôm nay chắc hẳn không về thật.

Bạch Hà còn muốn nói thêm gì đó nhưng không biết phải mở lời như nào, không biết giữa Mộ Dung Trắc phi và thái tử đã xảy ra chuyện gì, cơ hồ tất cả mọi người đều không biết. Nàng cũng không biết phải khuyên giải như nào. Nàng hy vọng bằng sự sủng ái của thái tử dành cho Mộ Dung Trắc phi, dùng Mộ Dung Trắc phi có chộc giận thế nào, thái tử sẽ không trách tội, có lẽ qua mấy ngày nữa sẽ khá hơn thôi.

“Tuân. Bây giờ đã không còn sớm, Mộ Dung Trắc phi cũng nên nghỉ ngơi là vừa.” Trước khi đi, Bạch Hà còn quay lại nhắc nhở.

Mộ Dung Ca khẽ gật đầu.

Thấy thế, Bạch Hà mới yên tâm rời đi.

“Đến cả giải thích hẳn còn chưa từng nói, lại đi trách ta hoài nghi mà hiểu lầm hẳn?” Mộ Dung Ca thu hồi tầm mắt, quay về phía giờ, miệng thầm lầm bầm.

Sau buổi chiều, nàng đem mọi sự tình tiết để suy nghĩ một lượt, lại cân nhắc tâm tư của đám người Lan Ngọc một phen, mặc dù hao phí không ít tinh lực khiến đầu óc hiện giờ có chút choáng váng, nhưng từ trong đó nàng đã xác định được, hết thảy chỉ là âm mưu.

Chỉ là, lúc vừa nhìn thấy lá thư này, lý trí không chịu khống chế, nên mới đi hoài nghi hẳn.

Nàng đã hiểu lầm hẳn.

Thế nên hẳn mới không thèm giải thích, rời đi một cách quyết tuyệt như vậy.

Nhưng cũng vì thế mà nàng thở phào một hơi. Từ khi xác định sẽ sống chung với hẳn, nàng đã quyết định sẽ tin tưởng hẳn, cùng hẳn đồng tâm hiệp lực. Trong nháy mắt nàng lại hoài nghi, do dự... Triệu Tử Duy cũng từng nói, trên đời này, người có thể hao tổn tâm cơ vì nàng chỉ có mỗi Nguyên Kỳ mà thôi.

Cho nên, giờ khắc này chưa thấy hẳn trở về, nàng mới thở phào một hơi, bởi vì hiện giờ nàng chưa biết nên đối mặt với hẳn như nào. Giải thích ư? Một con người như hẳn nhất định sẽ khinh thường, thậm chí là đau lòng. Còn không giải thích? Hẳn nhất định sẽ không thể thẳng thắn đối mặt với nàng, từ đây trái tim hai người sẽ nảy sinh đường ngăn cách.

Khóe miệng nàng nhin không được nhếch lên cười lạnh, không thể không khen thủ đoạn của những người này thật sự quá tốt! Có thể từng bước kinh tâm dẫn họ tới tình trạng này! Nếu như nàng tin lời trong thư nhất định sẽ không thể chấp nhận ở bên người Nguyên Kỳ nữa, mà sẽ dùng đủ mọi cách để rời đi. Nhưng mà, chỉ cần trước những chứng cứ trước mặt, thêm một chút hoài nghi thì bọn họ sẽ không phải uống phí một lần dụng tâm như vậy. Bọn họ... rất hiểu nàng, cũng đoán được một ít về Nguyên Kỳ.

Thêm vào đó, bọn họ chắc cũng biết cái thai này của nàng cũng không ổn định, thậm chí có thể bị sảy bất cứ lúc nào nên muốn nhất cử tam tiện đây.

Cũng may... nàng cúi đầu nhìn xuống vùng bụng còn đang phẳng lì, đứa bé trong bụng này xem ra rất kiên cường, tuy nàng có buồn vui tức giận, nhưng đứa nhỏ vẫn rất yên tĩnh, không chút khiến nàng cảm thấy khó chịu.

“Chương thần y quả không hổ danh hai chữ ‘thần y’”. Không ai biết rõ cơ thể nàng hơn chính nàng, những năm gần đây do điều dưỡng không được tốt, đâu dễ dàng để bình an sinh hạ đứa nhỏ. Nhưng nàng vẫn ôm một tia hy vọng. Theo nàng thấy, trong mắt đám lang trung cái thai này nhất định không thể bảo trụ được, nhưng đối với Chương thần y, vấn đề này chỉ như một bữa ăn sáng.

Có lẽ hôm nay suy nghĩ quá nhiều nên nàng đã bắt đầu hoa mắt, muốn đi ngủ. Lại nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đúng là trễ lắm rồi.

Không biết ngủ đến khi nào, tựa hồ nàng mơ màng cảm thấy có chút bất an, nhưng dưới sự vuốt ve dịu dàng, hết thảy đều biến mất. Hơi ấm đó bao phủ khắp người như một thứ lực lượng thần kỳ.

Dưới bóng đèn, tựa hồ đêm đen hợp nhất với thân thể của nam tử đang ngồi bên giường, ánh mắt và vẻ mặt vô cùng dịu dàng nhìn nữ tử mình yêu thương đang ngủ say, tâm tư đang buộc chặt dần dần giãn ra, hơi thở cũng theo đó mà đều đặn trở lại, nét lo lắng trong ánh mắt cũng theo đó mà tan biến.

Không biết từ khi nào, dưới sự ấm áp của nàng, hai bàn tay luôn lạnh như băng nay đã có thể ấm lên.

“Mộ Dung Ca, bản cung không biết nên đối mặt với nàng như nào. Nếu nàng rời đi, tuyệt đối bản cung sẽ không cho phép.”

Thấy nàng đã ngủ say, hần nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, lại thì thào tự nhủ.

...

Thời tiết vô cùng nặng nề, âm u như đêm đen tựa như một nhà giam lạnh lẽo bao phủ cả tòa phủ đệ đồ sộ khiến người ta không thể thoát tra, chỉ có thể chật vật bị nhốt trong đó.

Bởi vì, hôm nay, cũng như vận mệnh này, không ai có thể sửa đổi.

Sắc mặt Nam Cung Dung trở nên trầm ngưng, không biết là do chuyện hôm nay sắp xảy ra, hay do thời tiết khó chịu lúc này nên tâm trạng mới bị ảnh hưởng.

Sau khi rời khỏi Kim Phúc tửu lâu, nàng đưa A Kiều vào Vạn Nhạc phường, giờ khắc này, tú bà đã dùng giá rất cao để mua A Kiều nhất định đang dạy dỗ nàng ta cách lấy lòng đàn ông đây.

Chỉ là, A Kiều luôn tự nhận bản thân không giống những nữ tử khác, bởi vì có được sự tín nhiệm của Đại hoàng tử nên mới cả gan xem thường mọi người, thậm chí không đặt nàng ở trong mắt. Cho nên, nhất định cô ta sẽ không phục.

Nam Cung Dung kiềm lòng không được cười lạnh, thủ đoạn khiến nữ tử vào Vạn Nhạc phường phải phục tùng không thua gì thanh lâu trước kia nàng ở, A Kiều nhất định chịu không nổi. Nếu A Kiều biết thức thời, sau vài trận trừng phạt biết ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ ngày sau sẽ khá hơn.

“A Kiều, chớ trách ta! Hãy ngoan ngoãn chờ ở Vạn Nhạc phường đi, đợi sau khi người biết nghe lời, có lẽ sẽ có thể thoát ra.” Nam Cung Dung vừa muốn cười, nhưng lại không sao cười được ra miệng.

Nếu như A Kiều không miệt thị nàng, có lẽ vĩnh viễn nàng cũng sẽ không làm ra một việc độc ác như vậy.

“Có lẽ ta điên rồi.”

Nàng có chút thất hồn lạc phách, thấp giọng nói thầm. Hôm nay đã làm rất nhiều việc, nhất định nàng không thể quay đầu lại rồi!

Bây giờ Mộ Dung Ca chưa rời khỏi phủ thái tử, mà trong nháy mắt thái độ của thái tử ca ca đối với Mộ Dung Ca cũng lạnh lùng đi. Chắc là Đại hoàng tử rất muốn nhìn thấy cảnh này! Chẳng qua, không hiểu sao Đại hoàng tử vui vẻ thì nàng không cách nào có thể vui vẻ, thậm chí còn bắt đầu cảm thấy đau lòng, cảm thấy bàng hoàng.

Còn sống thì có gì phải suy tư đây?

Mặc dù trời đã khuya nhưng nàng không hề buồn ngủ.

“Nhất định Thái tử ca ca sẽ oán ta.” Sắc mặt nàng tái nhợt khi khẳng định vấn đề này. “Chẳng ra nhờ có quan hệ của cô cô, bằng không ta biết người sẽ đối đãi với ta thế nào mà.”

“Người đáng chết.”

Tiếng gào thét bên tai khiến tâm thần người ta lập tức run lên, giờ khắc này nàng đang trốn tránh, căn bản không muốn nghe được tiếng này! Bởi vì nàng biết, chỉ cần người được câu nói này, nàng nhất định sẽ tự trách mình...

Cả người nàng cứng ngắc muốn xoay người nhìn hắn nhưng lại cảm thấy bản thân không còn chút khí lực. Giọng run run đáp: “Thái tử ca ca, thật sự xin lỗi. Dung nhi không còn lựa chọn nào khác. Nếu có thể lựa chọn, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Cuối cùng hắn vẫn đến, nàng đã sớm đoán trước sau khi làm việc này nàng sẽ gánh hậu quả gì.

Chết ư? Sau khi trải qua thứ cuộc sống sống không bằng chết, nàng còn sợ chết sao. Chỉ là gần đây, nàng mới bắt đầu cảm thấy, còn sống thật tốt làm sao.

“Lan Ngọc đáng giá để người vì hãn làm vậy sao? Kiểu việc truyền tin này bất kỳ ai không làm được mà phải lợi dụng người? Biết rõ sự việc sẽ bị vạch trần nhưng hãn vẫn đẩy người đi làm, người có biết nguyên do trong đó không?”

Ánh mắt Nguyên Kỳ lạnh như băng tuyết ngàn năm quét qua khuôn mặt tái nhợt của Nam Cung Dung.

Cơ thể Nam Cung Dung run run lui ngay về sau một bước, cắn chặt răng lắc đầu. “Không phải, hãn không phải lợi dụng ta, mà là tin tưởng ta.” Nhưng khi thốt ra lời phản bác, nàng liền biết được, lời này đến cả bản thân còn không tin tưởng huống chi là người khác!

“Theo bản cung biết, từ sớm hãn đã biết người ở trong thanh lâu, chỉ là để có thể triệt để thu phục sự trung thành của người mới nhân lúc người quá mệt mỏi tiếp khách mới ra tay cứu người. Không, phải nói là từ khi phụ hoàng biết đến người, thì hãn còn biết được trước hơn nữa.” Nguyên Kỳ nhìn dung nhan thất hồn lạc phách của Nam Cung Dung, không chút lưu tình chỉ ra chân tướng.

Nghe vậy, nhất thời Nam Cung Dung ngã xuống ghế tựa, “Thái tử ca ca tới để trừng phạt Dung Nhi sao?” Căn bản nàng cũng nhận ra gì đó, dựa vào sự tôi luyện nhiều năm qua khi quan sát người ở thanh lâu, thật ra từ sớm nàng đã phát giác ra dụng ý của Lan Ngọc đối với mình, chỉ là nàng không tự không chế được trái tim của mình mà thôi.

Và hiện giờ chân tướng đã bị Nguyên Kỳ nói ra, tựa như máu tươi lồ lộ đầm đìa trước mặt khiến nàng không thể tiếp tục đi lừa gạt bản thân.

“Cũng biết là kẻ thù chân chính của mình là ai rồi đấy?”

Trong bóng đêm, Nguyên Kỳ một thân hắc bào dường như ác ma đến từ địa ngục tu la, chỉ có đôi mắt kia còn đen hơn cả màn đêm bên ngoài nhắc nhở người ta hãn đang ở đâu. Nhịp tim của Nam Cung Dung nhờ gió thổi

từng đợt vào mới dần dần thông thả, lại nhìn Nguyên Kỳ chợt nhớ lại nhiều đêm trước, nàng từ thiên đường lưu lạc xuống địa ngục, hàng ngàn hàng vạn tính mạng trong gia tộc Nam Cung bị diệt sạch trong một đêm.

Nàng không biết bản thân trong tình huống như vậy còn sức đâu mà đi truy vấn, “Là ai?”

Là ai? Là ai đã phá hủy hết thảy, là ai khiến nàng từ thân phận con vợ cả cao quý, danh phận tiểu thư gia tộc Nam Cung phải trở thành kỹ nữ chốn thanh long, ngày đêm bán cười bán thân? Là Nguyên Du ư? Nguyên Du đã đoạt đi đêm đầu tiên của nàng, cũng giết hại cô cô nữa!

Nhưng chân tướng thường vô cùng tàn nhẫn.

"Lan Ngọc."

"Là hãn ư... Quả đúng là hãn..."

Hôm sau.

Hừng đông có lẽ đến muộn bởi vì một trận mưa to ập xuống bất chợt.

Mộ Dung Ca miễn cưỡng rời khỏi giường, theo quán tính nhìn về phía kế bên, ngày xưa chỗ này thường có thêm một người nằm, hoặc đang giả vờ ngủ, hoặc dùng lời nói để trêu nàng. Không ngờ, hiện tại chỗ đó lại trống rỗng.

Nàng nhếch khóe miệng mỉm cười, đuổi người một cái, e là những gì hãn phải đối mặt còn rất nhiều.

Chẳng qua, nếu có cơ hội, nàng nhất định phải nói rõ ràng với hãn mọi chuyện.

“Bạch Hà.” Nàng hướng ra cửa hô một tiếng.

Có lẽ tiếng mưa rơi quá lớn nên không nghe thấy Bạch Hà đáp lại. Nàng lại gọi tiếp, “Bạch Hà.”

Nhưng khoảng nửa khắc sau, Bạch Hà đẩy cửa phòng, sốt ruột bước vào, “Mộ Dung Trắc phi thức rồi sao?”

“Ừm, lấy ít nước trong đi.” Mộ Dung Ca gật đầu.

Bạch Hà có chút do dự, “Mộ Dung Trắc phi không muốn biết tối qua thái tử có hồi phủ hay không sao?”

Mộ Dung Ca nhú mày.

“Đêm qua, thái tử hồi phủ đã ở trong phòng của Nam Cung tiểu thư hơn một canh giờ.” Bạch Hà khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói. Hiện tại khắp phủ đều biết, Nam Cung tiểu thư thừa nước đục thả câu, duy chỉ có Mộ Dung Trắc phi còn mơ màng chưa biết chuyện.

Cái cô Nam Cung tiểu thư này đúng là muốn phá rồi mà!

Mộ Dung Ca hơi nhú mày, “Sao?”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 244

“Sáng nay chuyện này được đồn ra sao?” Mộ Dung Ca chau mày trầm giọng hỏi.

Bạch Hà gật đầu thật mạnh, vội vã khuyên nhủ: “Mộ Dung Trắc phi, dù sao đi nữa cũng không thể lấy sự ân sủng của thái tử làm trò chơi, nếu muốn bình yên sống được trong phủ thái tử thì nhất định phải có được sự sủng ái của ngài, Nam Cung tiểu thư ý mình là biểu muội của thái tử, tự xem mình là chủ nhân ở đây, bây giờ thừa dịp người và thái tử có xích mích lập tức nhào vào, có thể thấy nàng ta rắc tâm như vậy mà. Mộ Dung Trắc phi tuyệt đối không thể để nàng ta được như ý nguyện. Nếu để nàng ta trở thành thái tử phi e là trong phủ này không còn chỗ đứng cho người? Trước mắt, đã rất nhiều người trong phủ nghị luận vấn đề này, Mộ Dung Trắc phi, người thật sự quá hiền lành rồi!”

Mộ Dung Ca cười xì thành tiếng, “Chỉ là lời đồn sau lưng mọi người mà thôi, tin làm gì.” Cho dù giữa nàng và Nguyên Kỳ phát sinh ngăn cách gì cũng chỉ là tình cảm giữa nàng và hắn, huống chi Nam Cung Dung sẽ không có quan hệ gì với Nguyên Kỳ đâu. Hắn đi gặp Nam Cung Dung chẳng qua do Nam Cung Dung làm việc cho Lan Ngọc, chắc là bây giờ Nam Cung Dung đã biết được nguyên nhân thật sự khiến gia tộc Nam Cung bị diệt vong rồi.

Không biết khi Nam Cung Dung biết được hết thủy triều là Lan Ngọc gây nên, hay nói đúng hơn là do thân mẫu của Lan Ngọc khởi xướng thì sẽ ứng đối như nào.

“Àch...” Bạch Hà ngân ra một lát, đúng là hoàng thượng không vội đâu đến lượt thái giám đi gấp. Rõ ràng nàng đã nói trắng mọi việc sao Mộ Dung Trắc phi vẫn cứ nghe không lọt tai! Trước nhất đã không nhắc đến phong tư khuynh thành của thái tử như nào, thêm vào đó nam tử trên thế gian này được mấy ai là chung tình? Có cô gái nào không vất vả tìm đủ mọi cách để giữ lại trái tim của đàn ông, sao rơi vào phía Mộ Dung Trắc phi, hết thảy cũng đều vô nghĩa chứ?

Mộ Dung Ca nhìn thoáng qua thấy Bạch Hà còn muốn nói thêm vài câu nữa, liền dặn dò: “Thôi đừng nhiều lời, đi lấy ít nước đi, ta muốn tắm rửa một chút.”

"Mộ Dung Trắc phi, người..."

“Nhanh đi. Tắm rửa xong ta còn phải rửa mặt chải đầu, sau bữa ăn sáng ta muốn đi gặp Nam Cung tiểu thư một chút.” Mộ Dung Ca mỉm cười ngăn cản Bạch Hà, tính nết của nha đầu này đúng là không sửa được, lúc nào cũng hùng hùng hổ hổ.

Bạch Hà vừa ghen, vội vàng chạy ra ngoài, chuyện này đúng là không thể trì hoãn được!

Một lát sau, Mộ Dung Ca dùng xong bữa sáng liền đi gặp Nam Cung Dung.

Mãi khi qua đến sân sau phòng Nam Cung Dung đang ở mới nhận thấy tỳ nữ trước cửa đã đổi thành người khác, không còn là A Kiều mà nàng hay thấy.

Bởi vì tỳ nữ này mới đến nên không biết Mộ Dung Ca, thành ra liên tục quan sát Mộ Dung Ca một hồi mới nói: “Hiện giờ tiểu thư không muốn gặp bất cứ ai.”

Khẩu khí của tỳ nữ này đúng là quá tệ, người mới tới quả không biết thế nào là trời cao đất dày! Bạch Hà tức giận tiến lên, nhân lúc tỳ nữ này chưa kịp phản ứng, tát mạnh một cái, nổi giận mắng: “Hãy mở to tròn mắt của nhà ngươi mà nhìn xem người đang đứng trước mặt mình là ai! Trong phủ thái tử này chưa từng có một hạ nhân nào dám vô lễ với Mộ Dung Trắc phi đây!”

Đáng tiếc, tỳ nữ này mới đến, muốn thể hiện chút lòng trung thành với Nam Cung Dung, đồng thời sáng giờ trong phủ thái tử ai là không nghe lời đồn sự việc tối qua, thế nên không đặt Mộ Dung Ca vào trong mắt, mặc dù cúi đầu, trên mặt vẫn còn năm dấu tay lộ rõ nhưng vẫn tâm cao khí ngạo, “Nam Cung tiểu thư là biểu muội của thái tử, thân phận tôn quý không gì sánh bằng. Tiểu thư mà không muốn gặp, cho dù là Mộ Dung Trắc phi cũng không thể bức bách được. Nếu thái tử ở đây nhất định sẽ không để tiểu thư phải chịu sự khuất nhục này. Thỉnh Mộ Dung Trắc phi hôm khác hãy đến, đợi khi tiểu thư muốn gặp người khác, nô tỳ nhất định sẽ bẩm báo là có Mộ Dung Trắc phi tới.”

Bạch Hà trợn tròn hai mắt không thể tin được, lời đồn chỉ mới tung ra sáng nay còn chưa biết thật hư mà tỳ nữ này đã bừa bãi như vậy! Thực đúng là không đặt Mộ Dung Trắc phi vào trong mắt. Giận quá đi mà! Thật đáng giận! Đang lúc nàng còn phẫn nộ không nguôi, âm thầm lo lắng cho sự đời bất công, Mộ Dung Ca lại thờ ở mở miệng nói: “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

Tỳ nữ đó cũng có chút mơ hồ không biết tự nhiên Mộ Dung Ca hỏi mình là có ý gì, “Năm nay nô tỳ mười bốn.”

“Ừm, đúng là tuổi trẻ đương đương, dung mạo tuần tú, môi hồng răng trắng. Bạch Hà, cứ dựa theo quy củ trong phủ thái tử mà trừng phạt, không cần thủ hạ lưu tình làm gì.” Mộ Dung Ca lạnh giọng mệnh lệnh.

Tỳ nữ này tuổi không lớn, còn chưa hiểu sự đời, nhưng ở Vạn Nhạc phường một thời gian cũng biết thời thế, mơ hồ được biết trong phủ các quan viên lớn thường có rất nhiều quy củ, thậm chí có một số điều lệ cực kỳ khó có thể chấp nhận được. Mà nàng chỉ một lòng muốn che chở cho tân chủ tử còn chưa kịp suy nghĩ nhiều lắm, trong Vạn Nhạc phường, chỉ cần chủ tử nào được khách yêu thích thì có thể tự do hô mưa gọi gió trong Vạn Nhạc phường. Nàng lại quên mất nơi đây là phủ thái tử! Nàng sợ hãi quá độ, lập tức quỳ xuống thỉnh cầu: “Nô tỳ một lòng hộ chủ mà mà quên mất quy củ, trong lúc vô tình mới mạo phạm đến Mộ Dung Trắc phi, hy vọng Mộ Dung Trắc phi thứ lỗi! Nô tỳ lập tức vào báo với tiểu thư ngay.”

“Hừ! Hèn cho ngươi là gặp phải Mộ Dung Trắc phi, chứ là người khác thì từ sớm đã mất mạng.” Bạch Hà nổi giận mắng. Không ngờ chỉ trong một buổi sáng mà lời đồn đã lan khắp phủ đến cả một tên hạ nhân cũng dám bất kính với Mộ Dung Trắc phi!

Thần sắc Mộ Dung Ca nhàn nhạt nhìn tỳ nữ bước vào phòng. Chỉ khoảng nửa khắc tỳ nữ đó lập tức cuống quýt chạy ra, thần sắc càng sợ hãi không thôi, “Mộ Dung Trắc phi, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ thật sự biết lỗi rồi, mong Mộ Dung Trắc phi đại nhân đại lượng tha thứ! Từ nay về sau nô tỳ tuyệt đối không dám nữa!”

Nhìn tỳ nữ đó nước mắt nước mũi ròng ròng, Mộ Dung Ca không còn nhẫn nại, chạy mày lạnh giọng nói: “Chớ ở trước mặt ta khóc lóc sụt sùi. Việc xử phạt ngươi cứ để cho tiểu thư nhà ngươi làm vậy.”

Dứt lời, liền thấy Nam Cung Dung bước ra đứng dưới mái hiên.

Trong làn mưa phù, thần sắc Mộ Dung Ca khá phức tạp khi nhìn Nam Cung Dung, sau khi Nam Cung Dung bước đến gần mới chợt phát hiện ánh mắt Nam Cung Dung đỏ bừng lên, hốc mắt khắc sâu một quầng thâm xanh đen, hoàn toàn tương phản với sắc mặt trắng bệch lúc này.

"Mộ Dung Trắc phi, thực xin lỗi." Nam Cung Dung cắn chặt môi, trầm giọng nói.

Câu xin lỗi này hàm quý qua sâu, bao gồm rất nhiều, cũng cất giấu sự hối hận sâu sắc, càng ẩn chứa dòng cảm xúc phức tạp đan xen. Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ lóe lên, "Vào nhà rồi nói."

Mộ Dung Ca vừa bước vào, cánh cửa lập tức đóng lại, Nam Cung Dung lập tức quỳ xuống.

Nhìn Nam Cung Dung quỳ gối trước mặt mình, cảm xúc của Mộ Dung Ca phức tạp nói không nên lời, nàng thở dài một tiếng mới nói: "Hắn là người đã biết hết mọi chuyện rồi."

"Tôi qua thái tử ca ca đã kể ta nghe hết thấy sự tình. Nhiều năm qua ta luôn bị che mờ tầm mắt, bây giờ mới được biết được chân tướng sự việc thì hối hận không thôi. Nhưng hôm nay được biết hết thấy, ta càng tự trách mình, đúng là lại đi cảm kích kẻ thù mà là tổn thương đến thái tử ca ca, hại đến nàng. Thật ra, lần đầu tiên xuất hiện ở phủ thái tử, ta biết nàng và thái tử ca ca đã hoài nghi mục đích ta đến đây, thậm chí còn biết ta chịu sự nhờ vả của Đại hoàng tử. Mà ta cũng cảm giác được, nếu ta không phải là biểu muội của thái tử ca ca, từ lâu đã chết mất xác rồi." Nam Cung Dung cực độ bi thương than khóc nói.

Mộ Dung Ca lại thở dài một lần nữa, "Những lá thư đó đúng là một thanh dao bén có thể thử được tính tình của rất nhiều người. Người chẳng qua chỉ là món đồ bị Lan Ngọc lợi dụng mà thôi, không có người vẫn còn có rất nhiều người khác. Nói đúng hơn là, nếu người không phải là Nam Cung Dung, huyết mạch đích thống còn sót lại của gia tộc nam Cung, thái tử và ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người, thậm chí sẽ đuổi cùng giết tận."

“Ta sinh lòng ái mộ Đại hoàng tử chứ chưa hề suy nghĩ sâu xa, luôn luôn cho rằng Đại hoàng tử trong lòng là trên hết. Cho dù biết bản thân không đúng nhưng vẫn tự lừa mình dối người chờ mong. Bây giờ chân tướng bày ra trước mắt... Mộ Dung Trắc phi, trái tim của ta đau quá.” Nam Cung Dung ngửa đầu nhìn Mộ Dung Ca, cất tiếng khóc rống lên.

Thấy vậy, Mộ Dung Ca ngồi xổm xuống vươn hai tay đỡ Nam Cung Dung dậy, “Đứng lên đi, chuyện cũng đã qua rồi, tiếp theo cần phải làm gì thì cứ y thế mà làm.”

“Mộ Dung Trắc phi liệu có tha thứ cho ta không?” Nam Cung Dung ngửa đầu nhìn Mộ Dung Ca, không chịu đứng lên, cõilòng đầy chờ mong câu trả lời của Mộ Dung Ca.

“Nếu như nói tha thứ, ta có thể tha thứ cho người, nhưng không tránh khỏi lòng ta có oán hận. Tin rằng qua một thời gian sẽ tan biến đi thôi. Nếu không phải biết được người thân bất do kỷ, tuyệt nhiên ta sẽ không đến đây nghe những lời hứa và giải thích của người, cho người phát tiết sự uất ức trong lòng. Người có biết mục đích của ta khi làm như vậy không?” Mộ Dung Ca trầm giọng hỏi.

Nam Cung Dung chậm rãi đứng dậy, đối diện chính là nữ tử không chịu sự ảnh hưởng của những lời đồn đãi, tựa hồ không để tâm đến nội dung trong thư, nàng do dự hỏi: “Mộ Dung Trắc phi không tin nội dung trong thư?”

“Tin.” Mộ Dung Ca không chút do dự trả lời.

Nam Cung Dung kinh ngạc, hoảng sợ hỏi ngay, “Vậy mà Mộ Dung Trắc phi vẫn thông thả vô lo, tựa như không hề chịu tác động gì?”

“Việc này trong một chốc cũng khó nói rõ ra được. Ngày sau nhất định người sẽ biết.” Mộ Dung Ca mỉm cười trả lời. Cho tới bây giờ Lan Ngọc chưa từng làm việc mà mình không nắm chắc trong tay, nên đến giờ vẫn

chưa dám hành động gì, thế nên những lá thư này nhất định phải nảy sinh tác dụng đó chứ, Lan Ngọc nhất định biết rõ, những lá thư này là thật! Chỉ là...

“Mộ Dung Trắc phi muốn ta làm gì?” Trầm mặc một lát, Nam Cung Dung trực tiếp hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Tuy nàng bị tình cảm che mờ mắt, nhưng tâm trí vẫn luôn thanh tỉnh, trong lời nói của Mộ Dung Ca nàng đại khái đoán được Mộ Dung Ca đến đây gặp mình còn có mục đích khác nữa. Về phía lời đồn sáng nay trong phủ thái tử, Mộ Dung Ca hiển nhiên không cần để tâm, bởi vì sau khi nghe được những lời này bản thân nàng cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười rồi.

Nụ cười trên môi của Mộ Dung Ca chợt tắt, giọng lạnh lùng nói: “Tương kế tựu kế.”

“Không ngờ suy nghĩ của ta và Mộ Dung Trắc phi lại giống nhau. Đã dám ngụy trang mang ta ra đùa bỡn trong lòng bàn tay, lẽ nào ta lại dễ dàng buông tha cho hắn!” Ánh mắt Nam Cung Dung lộ ra chút hận ý, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh đầy tàn nhẫn.

“Còn nữa, đến phủ tể tướng gặp Thượng Quan Ngọc Nhi, cùng nàng ta hợp mưu.” Hai mắt Mộ Dung Ca hơi nheo lại, nói.

Mi mày Nam Cung Dung hơi hếch lên, “Thượng Quan Ngọc Nhi?”

...

Hôm sau.

Từ sau hôm qua, mưa dầm liên tục suốt mấy ngày, hôm nay trời xanh mây trắng, không khí vô cùng tươi mát.

Mộ Dung Ca còn đang ngủ mê, mông mông lung lung mở hai mắt, giọng có chút miễn cưỡng, theo quán tính gọi: “Bạch Hà...”

Nhưng vừa mở miệng liền nhận thấy có gì đó không thích hợp, có một bóng người đang ngồi trước giường.

Đầu óc mơ hồ dần dần tỉnh táo.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 245

"Thái tử..." Mộ Dung Ca chậm rãi ngồi dậy, đang lúc nàng có chút chật vật, nam tử ấy đã đỡ lấy nàng. Nàng nhìn khuôn mặt đã mấy ngày nay không được gặp, trong lòng có chút phức tạp. Tin chắc không chỉ mỗi nàng có nhiều suy tư, ngay đến hãn cũng sẽ như vậy.

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve gương mặt nàng, cười nhẹ nói: "Sao hôm nay thức sớm vậy? Bây giờ đang mang thai, nàng có thể lười nhác một chút cũng không sao mà."

Giọng điệu không gì có thể quen thuộc hơn, thứ âm thanh có thể khiến nàng cảm thấy hạnh phúc, cũng không biết vì sao trong mấy ngày này nàng cảm thấy cứ thiếu thiếu thứ gì đó, hoặc là đã mất đi một điều gì đó. Nàng muốn mở miệng giải thích nhưng lại cảm thấy giải thích chưa chắc có thể thay đổi được gì.

"Chớ nên để ý nhiều thứ quá." Nguyên Kỳ giữ chặt tay nàng, cảm nhận hơi ấm từ đôi tay nàng thật không còn gì an tâm hơn, đêm đó, nếu hãn không rời đi nhất định không thể đối mặt với sự chất vấn của nàng, lại càng không thể đối diện với sự chần chừ của nàng, thậm chí nàng có khả năng rời đi nữa.

Mộ Dung Ca hơi chau mày lại, chính vì câu nói này của hãn mà nàng vô pháp mở miệng giải thích. Chiếc gai này trông rất nhỏ bé, thậm chí nếu hồ đồ một chút sẽ xem nhẹ nó, nhưng hãn và nàng đều không phải loại người có thể dễ dàng cho qua như vậy. Bỗng nhiên cảm thấy bàn tay đang vuốt ve bờ má mình có chút lạnh lẽo đến độ khiến lòng nàng muốn phát run. Theo

bản năng cơ thể nàng khẽ hướng về sau một chút né tránh sự đụng chạm của hắn.

Những ngón tay trắng nõn như hóa đá giữa không trung.

Bầu không khí lạnh đến mức muốn ngộp thở.

Mộ Dung Ca cố gắng chống đỡ ánh mắt thâm trầm của hắn, khóe miệng lộ chút chua xót, “Thực xin lỗi.” Nàng không nên sinh lòng thoái lui, càng không nên vì những chứng cứ trước mặt mà do dự, càng không nên hoài nghi hắn. Chỉ là, mỗi khi nhớ tới hình ảnh hắn xoay người rời đi, động tác cấp tốc như vậy đúng là không cho nàng có một chút thời gian để bình tĩnh lại, tim nàng... hiện giờ đang rất đau.

Giọng nói thanh lãnh của nữ tử vang lên bên tai, Nguyên Kỳ nhìn ánh mắt nàng lộ vẻ bi thương, lòng hắn run lên, mạnh mẽ nắm chặt tay nàng, “Đều đã qua rồi.”

Biết rõ đó là âm mưu cố ý để hãm hại mình, nhưng trong một khắc chần chờ này, cũng như sợ hãi rời đi đã vô tình hình thành một ngọn núi cao vọt vọt chắn giữa họ.

“Không, chưa có qua đi.” Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, nàng không cho phép bất cứ một cái gai tồn tại, cũng như trước giờ nàng không chấp nhận giữa tình yêu của họ tồn tại tạp chất trong đó!

Nguyên Kỳ vội chau mày lại, cánh tay đang giữ tay nàng lại thêm chút sức.

“Ngày ấy, khi bốn lá thư đặt trước mặt thiếp, trong một khắc thiếp đã dao động, đúng lúc thái tử xuất hiện thiếp thật sự không khống chế được sự hoài nghi của bản thân, nhưng sau khi tỉnh táo lại suy nghĩ một phen, thiếp biết được hết thảy chỉ là một cái cục. Cũng như năm đó Triệu Tử Duy thua trong tay thái tử, hắn cũng chưa từng oán hận, bởi vì đây là số mệnh mà

mỗi người cần phải đối mặt, không ai có thể thay đổi được. Thế nên, thiếp chưa từng vì cái chết của Triệu Tử Duyệt mà oán hận thái tử. Thái tử...” Mộ Dung Ca sốt ruột giải thích, muốn lý giải mọi khúc mắc che chắn giữa họ.

Nhưng mắt quang của Nguyên Kỳ dần lạnh đi, bàn tay đang nắm chặt tay nàng cũng nới lỏng ra, hần vô tình đến lạnh băng ngăn chặn lời Mộ Dung Ca định nói thêm, “Trong lòng nàng có Triệu Tử Duyệt ư? Có thật là chưa từng oán trách bản cung? Mộ Dung Ca, bản cung cho phép nàng che giấu ta một số việc, nhưng tuyệt đối không chấp nhận nàng lừa gạt bản cung.”

“Thì ra trong lòng thái tử nghĩ thiếp như vậy! Một khi đã vậy thái tử hà tất phải nhẫn nại đến nghe thiếp giải thích? Đã không tin tưởng nhau cần gì phải giả mù sa mưa cho là tất cả đều đã qua đi? Nếu nói thiếp dối trá thì có gì thái tử không phải như vậy? Bản thân thái tử và ta đều biết, đứa con năm đó tồn tại trong bụng thiếp đều không phải sự mong đợi của ta và thái tử! Bằng không, hà có gì thái tử phải giấu ta trong một tòa phủ đệ?” Lòng ngực Mộ Dung Ca bồng bồng lửa giận, đối mặt với sự lạnh lùng này của hần, nàng lựa chọn mở miệng một cách không dẫn đo.

Nhưng khi nàng nhắc đến ‘đứa nhỏ’, cơn lửa ngầm trong mắt cũng như trong lòng hai người chột tiêu tán đi.

Ánh mắt Nguyên Kỳ ẩn nhẫn đầy phức tạp nhìn nàng, dịu dàng chỉnh lại mớ tóc rối bên má nàng một chút, dịu dàng cực độ nói: “Mộ Dung Ca, cả nàng và bản cung đều quên mất việc này. Bây giờ nàng đang mang thai cốt nhục của bản cung, đừng vì sự tức giận nhất thời mà ảnh hưởng đến sức khỏe. Qua một thời gian nữa, sau khi mọi thứ được xác định, những chuyện không vui này rồi sẽ qua đi.

Mộ Dung Ca hít sâu vài hơi để bình định lại nhịp thở, “Thiếp cũng nên đi rửa mặt chải đầu và dùng bữa sáng, hôm nay thái tử công sự bận rộn, thiếp không tiện quấy rầy nữa.”

Nguyên Kỳ còn định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy thần sắc cố ý xa cách của Mộ Dung Ca, hắn đành đứng lên, khi đến trước cửa mới quay đầu nhìn Mộ Dung Ca đang chuyên tâm mặc quần áo, mới mở miệng nói: “Có một số việc cần phải có thời gian mới rõ ràng được.”

Lời này lọt vào tai, Mộ Dung Ca hơi nhếch khóe miệng mỉm cười đáp: “Chỉ cần không tin tưởng nhau thì hết thầy sẽ tan thành bọt nước. Ngươi vực chính là sát thủ vô hình lợi hại nhất.”

Nghi ngờ chính là sát thủ vô hình! Đúng như vậy! Có thể nhanh gọn lẹ phá hỏng niềm tin vừa mới thành lập giữa hai người, cho đến khi nhận ra hết thầy chỉ là do tâm ma đang tác quái tác quái thì có hối hận cũng vô dụng.

Ánh mắt Nguyên Kỳ trở nên âm u, không một ai phát hiện hai tay dưới ống tay áo dài của hắn đang run lên, hắn chưa từng sợ hãi như vừa rồi. Hắn thật sự đã sợ!

...

Hoàng cung Hạ quốc.

“Khi nào động thủ?” Nguyên Du nhìn Lan Ngọc đang đứng trước mặt, ông đã không còn bao nhiêu nhẫn nại nữa.

Lan Ngọc nhướng mày trầm tư một lát mới trả lời: “Không đến mấy ngày nữa hoàng thượng Tề quốc sẽ đến Hạ quốc, lúc đó quyết định cũng không muộn.” Không ai biết rõ hơn hắn, thời gian ngày càng cấp bách rồi, mà mọi thứ trước mặt đều vô cùng bình lặng nhưng hắn có thể khẳng định rằng tình huống càng ngày càng ác liệt, đâu phải mỗi Nguyên Du sốt ruột, hắn nào không phải đâu! Nhưng thời cơ thích hợp trước mắt ngày càng ít rồi.

Nguyên Du mỗi một thở dài, “Mấy ngày qua trăm cảm thấy lực bất tòng tâm, hai ngày nay lúc nào cũng thấy mệt mỏi đến mê man, ít khi nào có thể tỉnh táo được.”

Thần sắc Lan Ngọc càng trở nên ác liệt, xem ra phải đẩy nhanh tiến độ thôi. Nguyên Kỳ làm việc trước giờ thiên y vô phòng, muốn bắt được nguyên do phế truất hẳn chỉ có thể nắm được hai chữ ‘bất hiếu’ mà nhào vào! Xưa nay Hạ quốc lấy ‘hiếu đạo’ làm đầu, hẳn phải cẩn thận suy tính một chút xem nên lợi dụng điểm này như nào!

“Từ trong miệng thám tử, trăm được biết lúc Mộ Dung Ca và thái tử ở cùng nhau, cũng có dây dưa không rõ ràng với tiên hoàng của Tề quốc. Đứa con trong bụng này chưa chắc là của thái tử.” Nguyên Du nói một lượt.

Lan Ngọc nhíu mày, “Mộ Dung Ca chính là điểm dùng để uy hiếp thái tử, có điều đứa bé này thật sự là con của thái tử. Bởi vì khi Mộ Dung Ca mang thai đứa bé này thì tiên hoàng của Tề quốc đã băng hà từ lâu rồi.” Nhưng trong đầu hẳn đột nhiên nảy ra một ý nghĩa, Nguyên Kỳ cũng chính là điểm yếu của Mộ Dung Ca, mà duy nhất có thể dùng để đối phó Nguyên Kỳ cũng chỉ có Mộ Dung Ca!

...

Mấy ngày sau.

Phủ thái tử.

Sau khi từ phủ Tể tướng về, Nam Cung Dung trực tiếp đi gặp Mộ Dung Ca.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Ca luôn yên tĩnh nghỉ ngơi, dưới sự điều dưỡng cẩn thận của Chương thần y, cơ thể của nàng quả nhiên đã ngày một tốt hơn, thai tượng cũng vô cùng ổn định. Về việc bất hòa với Nguyên Kỳ lần

trước, mỗi đêm hắn đều trở về cùng nàng, thậm chí vẫn trước sau như một, chỉ là giữa hai người phát sinh biến hóa. Luông muốn cả hai cùng ngồi xuống giải thích hết thảy nhưng nàng không cách nào mở miệng. Chắc hẳn cũng vậy.

Có lẽ cả hai đều là những người cổ quái.

Nam Cung Dung đang ở trong phủ thái tử hiển nhiên cũng biết ít nhiều về sự tình của Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, huống chi sao nàng không biết bản thân sấm nhân vật nào trong đó. Đối với chuyện này nàng vô cùng hồ thẹn, nhưng căn bản không thể làm được chút gì.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt suy tư của Nam Cung Dung, nàng cười nhạt nói: “Việc này không liên quan đến người đâu.”

“Nhưng vẫn là thông qua tay ta.” Nam Cung Dung xót xa cười. Con người đúng là không nên làm điều sai trái, bằng không việc đó sẽ luôn trở thành bóng ma ngày ngày khiển trách lương tâm bản thân.

Mộ Dung Ca mỉm cười chuyển đề tài, “Thượng Quan Ngọc Nhi phản ứng như nào?”

“Không thể ngờ Thượng Quan Ngọc Nhi lại phòng bị sâu như vậy! Dù ta thử thế nào, còn ngờ ý muốn cùng nàng ta hợp mưu ra sao, miệng nàng ta cũng không cạy ra một chữ. Nhưng không ngờ là việc hôn kỳ bị đẩy chậm lại tựa hồ đối với nàng ta không có ảnh hưởng gì. Bây giờ sắc mặt nàng ta rất hồng hào, cơ thể tin chắc cực kỳ tốt. Xem ra việc này ta đã phụ sự nhờ vả của người rồi.” Nam Cung Dung đầy tiếc nuối nói. Thượng Quan Ngọc Nhi đúng là người không thể khinh thường được.

“Nói như thế, Thượng Quan Ngọc Nhi vẫn có thể trầm hơi tĩnh khí, nhất định trong tay đã nắm được điều gì đó khiến bản thân có thể từ trong chỗ chết đá ra một con đường sống. Rốt cục là thứ gì?” Mộ Dung Ca trầm ngâm suy tư. Thượng Quan Ngọc Nhi vốn là một người có tâm tư cẩn mật,

luôn có thể trong nguy khốn tìm ra kế sách phản kích, mà đối mặt với việc hôn sự bị đẩy dài năm năm, nhất định Thượng Quan Ngọc Nhi đã vắt hết óc não để nghĩ cách ứng đối, nếu vậy lần này thứ có thể khiến cho Thượng Quan Ngọc Nhi vững vàng tự tin chờ đợi chính là gì nhỉ?

Nam Cung Dung thấy Mộ Dung Ca trầm tư liền trầm giọng nói: “Ta cũng đã thử qua nàng ta, nàng ta tạo cho ta một thứ ảo giác chỗ có chỗ không. Tựa hồ hoàn toàn tiếp nhận được tình huống trước mắt rồi.”

Mộ Dung Ca trầm mặc.

“Thật không thể tưởng tượng, chỉ là ngôi vị thái tử phi mà biết bao nhiêu người nhớ thương mong ước. Kỳ thực chỉ cần sáng suốt một chút đều có thể thấy được, trong mắt thái tử ca ca chỉ có duy nhất Mộ Dung Trắc phi, người khác trong mắt thái tử ca ca chẳng khác gì bụi đất, căn bản không thèm ghé mắt. Lúc trước đã có một Lâm Thiện Nhã lòng đầy âm mưu tính kế mà đã tự rước lấy nhục nhã, chẳng lẽ Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn không ra? Nếu việc này đặt trên người ta, ta nhất định tránh còn không kịp nữa là.” Nam Cung Dung lắc lắc đầu thẩm thía, tựa hồ có chút chán ghét thân phận thái tử phi.

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Ca mở to nhìn Nam Cung Dung.

Nam Cung Dung có chút xấu hổ, cười gượng vài tiếng: “Vài ngày trước chỉ là sự hiểu lầm thôi.” Muốn đấu với Mộ Dung Ca căn bản nàng không có phần thắng, huống chi sau lưng Mộ Dung Ca còn có thái tử.

“Mấy ngày nay Đại hoàng tử có gặp người không?” Sắc mặt Mộ Dung Ca ngưng đọng, trầm giọng hỏi.

Nhắc tới Lan Ngọc, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng Nam Cung Dung vẫn chưa khống chế được sự kích động trong lòng, thần sắc lộ rõ mất tự nhiên, cười khổ: “Có lẽ Mộ Dung Trắc phi vẫn không rời phủ thái tử nên hẳn không có cơ hội xuống tay, cho nên hẳn không còn tín nhiệm ta nữa.

Bây giờ, nghiệm nhiên ta đã trở thành một quân phế cờ.” Nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

“Không, người chính là quân cờ rất quan trọng. Hẳn tuyệt đối không buông tha đâu. Kế tiếp, muội cần phải che giấu tốt tâm tư, vẫn một bộ dáng như lúc trước đi đối mặt với hãn là được.” Mộ Dung Ca nói.

“Ta nhất định làm được. Chỉ có thế mới không khiến gia tộc Nam Cung phải thất vọng, không để thái tử ca ca thất vọng, cũng không làm thất vọng... chính bản thân ta.” Nam Cung Dung nhả chậm hai mắt, môi mím chặt, mãi một lát sau mới kiên quyết nói.

Mộ Dung Ca như trút được gánh nặng, cười cười: “Ta tin tưởng người.”

Lúc này, mơ hồ truyền đến tiếng nhạc ngoài xa thu hút sự chú ý của Mộ Dung Ca và Nam Cung Dung, nghe cường độ âm thanh có thể đoán được là ở trên đường bên ngoài phủ vang đến, từng trận từng trận nhà hùng hổ gióng lên không đơn giản như người ta cười gả. Mộ Dung Ca có chút tò mò, Nam Cung Dung nói ngay: “Chẳng lẽ là hoàng thượng của Tề quốc đến?”

Tận Nhi đến rồi ư?

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 246

“Lần này hoàng thượng Tề quốc đến đây chủ yếu là muốn cùng Hạ quốc định ra minh ước. Thật ra, nếu không phải nội tình Hạ quốc lúc này không cho phép, bằng không hiện giờ xuất quân tấn công Tề quốc chính là thời cơ tốt nhất. Hoàng thượng Tề quốc quả không then có thể thắng đợi đoạt cung, biết chọn thời điểm thích hợp nhất làm ra sự tình thích hợp nhất.” Nam Cung Dung không tiếc lời tán thưởng. Có điều, sau khi nói xong mới chợt nhớ mình từng biết qua giữa Mộ Dung Ca cùng Triệu Tử Duy, Triệu Tử Tận trong đó không ít lời đồn, liền không dám nói thêm gì nữa.

Về mặt Mộ Dung Ca có chút khó lường, bên tai không ngừng vang đến tiếng gió thổi khua chiêng, thanh thế to lớn như vậy từng tiếng từng tiếng đập vào trong lòng, đột nhiên nàng có dự cảm chẳng lành... Ánh mắt nhìn ra phía cửa sổ, tựa hồ ra đến tận đường cái, dòng xe ngựa xa hoa đang vững bước chạy trên đó, nam tử ngồi trong được vạn dân kính ngưỡng lại có chút xa lạ, nhìn thế nào đi nữa vẫn thấy rất xa lạ.

“Có thật Mộ Dung Trắc phi không từng oán hận thái tử ca ca chút nào sao?” Nam Cung Dung do dự một lát, mới đem nghi vấn tồn tại trong lòng ra hỏi. Dù sao, nếu không có thái tử ca ca, có lẽ Triệu Tử Duy sẽ không phải chết.

Mộ Dung Ca thu hồi mọi suy nghĩ nhìn về phía Nam Cung Dung, ánh mắt chân thành mà nghiêm cẩn, “Chưa từng.”

Nam Cung Dung gật đầu, không dám tiếp tục đối mặt với ánh mắt đầy chân thành của Mộ Dung Ca, tâm thần nảy sinh áy náy. Nàng cuối đầu,

dùng một ngữ điệu vô cùng bình thường nói: “Những lá thư này, Mộ Dung Trắc phi đã xem kỹ hết chưa?”

Nghe vậy, Mộ Dung Ca có chút khó hiểu nhìn Nam Cung Dung, vẫn cảm thấy trong lời nói của nàng ta có chút ý riêng, tựa hồ muốn nói cho nàng biết điều gì đó, mà tựa như lại có chút do dự, biểu hiện phức tạp khiến nàng dấy lên sự nghi ngờ. Ánh mắt nàng khẽ nhắm lại, cười nói: “Xem qua không chỉ một lần.” Hay là... trong thư có huyền cơ?

“Không lẽ Mộ Dung Trắc phi không cảm thấy lúc ta nói gia tộc Nam Cung yêu cầu thuần huyết giữa những đứa con nối dòng là rất vô lý sao?” Nam Cung Dung đối đề tài, hỏi.

Thật ra trên gương mặt của Nam Cung Dung và Nguyên Kỳ có rất nhiều nét tương đồng, ánh mắt Mộ Dung Ca bình tĩnh và thông dong, “Không, chưa từng có.” Từ khi xuyên không đến đây, theo lịch sử nàng từng biết có rất nhiều vấn đề quái đến mức không tưởng tượng được, thường thường được phát sinh từ thuở xa xưa đã hình thành kiểu tư tưởng thâm căn cố đế ăn sâu vào trong não.

Mà huyết mạch là một điều cho đến bây giờ vẫn không thể lẫn lộn, những yêu cầu càng biến thái còn có rất nhiều, huống chi gia tộc Nam Cung là một gia tộc lâu đời có hơn trăm năm lịch sử.

Nam Cung Dung kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ca, “Thái tử ca ca yêu thương nàng như vậy, quả thật là cũng có lý do. Nàng thật sự xứng đáng. Hy vọng cho dù sau này xảy ra chuyện gì, hay sắp tới sẽ phát sinh sự tình gì, chuyện xưa đều đã là dĩ vãng, xin Mộ Dung Trắc phi chớ truy cứu tiếp. Hãy thật lòng đáp lại tấm chân tình của thái tử.”

Mộ Dung Ca mỉm cười, dịu dàng gật đầu. Trong ánh mắt có chút xao động rất nhỏ, tựa hồ nổi lên một chút hồ nghi, song chỉ là nháy mắt mà thôi.

...

Trong tiếng chiêng trống vang trời, Triệu Tử Tận ngồi trong xe ngựa xa hoa, ánh mặt lạnh băng đầy xa cách nhìn qua dân chúng Hạ quốc bên ngoài. Càng tiếp cận Hạ quốc cảm xúc của hắn càng khó giữ được sự bình lặng. Bây giờ nhìn lại, trong Hạ quốc, dân chúng an cư lạc nghiệp, mỗi con đường đều là vô cùng phồn hoa náo nhiệt, cảnh tượng này cứ như những chiếc gai nhọn không ngừng xát vào mắt hắn.

Rốt cuộc so với Nguyên Kỳ, hắn vẫn còn kém rất xa, đuổi ngựa cũng không kịp!

Ngay cả bị Nguyên Du hạn chế, nhưng Nguyên Kỳ vẫn âm thầm nắm giữ toàn bộ Hạ quốc trong tay! Tâm tư và mưu kế này tính đến đâu đi nữa hắn vẫn không thể so sánh được.

Sự thật hiển hiện ở trước mắt, hắn còn có thể làm gì được sao!

Khóe miệng Triệu Tử Tận nhếch lên một nụ cười tuyệt tình lãnh khốc, chậm rãi nhìn về phía phủ thái tử... ‘tỷ... Tận nhi đã đến rồi’.

Không biết khi gặp lại, nàng sẽ thế nào!

Vẫn tuyệt tình lạnh nhạt đối xử với hắn không?

Nhưng mà, sau khi biết được những gì Nguyên Kỳ đã làm, liệu nàng sẽ lựa chọn như nào? Lúc trước vì tình thế mà phải lợi dụng này hắn đã đau triệt nội tâm. Sau này, nhất định hắn sẽ không bao giờ lợi dụng nàng, sẽ giống lời hứa năm xưa, trọn đời trọn kiếp bảo hộ nàng!

Chính là...

Hắn khẽ chau mày, những lá thư đó đã rơi vào tay nàng, sao nàng lại không có chút động lòng. Hay là, trong đó có chỗ nào đã xảy ra vấn đề?

Nghĩ đến đây, ánh mắt hần lộ ra chút quyết định, hần đã đến rồi, hết thấy sự tình đều sắp được hạ màn.

Trong xe ngựa, Nguyên Ngự thất thần nhìn cảnh sắc quen thuộc xung quanh, nơi này đã từ làm bạn với nàng suốt mười sáu năm, năm xưa rời nơi hoàng thiên thổ địa này một lòng hy vọng dời về Tề quốc, hy vọng được phu quân tương lai yêu thương, sau này có được đứa nhỏ của riêng mình, bình an hạnh phúc qua một cuộc đời.

Thật không ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi, tâm tình nàng đã thay đổi, bây giờ trở nên vô dục vô cầu, duy nhất vẫn mong chính là có thể yên ổn ngồi trên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, Tề quốc hoàng hậu mà thôi. Thật ra việc này cũng không khiến nàng phải lo lắng, chỉ cần Hạ quốc còn, địa vị nàng vẫn luôn là tôn quý tốt bậc. Trong trăm năm tuyệt nhiên sẽ không có biến hóa gì. Còn về con cái... năm xưa sảy thay đã tổn thương canh cơ khiến nàng không thể hoài thai, mà cho dù sinh con đẻ cái được thì sao, dựa vào thân phận của nàng, Triệu Tử Tận tuyệt đối sẽ không để nàng sinh hạ được đứa con này.

Nhắc đến đứa nhỏ liền nghĩ đến Mộ Dung Ca, hoàn toàn tương phản, Mộ Dung Ca có vận khí quá tốt, nàng chỉ có thể ngưỡng vọng mà hâm mộ, thậm chí là âm thầm đố kỵ.

Mộ Dung Ca được nhiều nam tử yêu thích, càng là vậy cho tới bây giờ trở thành một nữ tử khiến người ta phải hâm mộ. Mộ Dung Ca dễ dàng chiếm được sự chuyên sùng của Nguyên Kỳ, ai nấy đều dự đoán dựa vào thân phận này, ngày sau hơn phân nửa khả năng sẽ trở thành thái tử phi, còn Thượng Quan Ngọc Nhi căn bản không đủ gây ra uy hiếp gì.

Chẳng qua, do Triệu Tử Tận muốn định được minh ước với Hạ quốc, nói đúng hơn là ngoài minh ước ra hần còn mang theo mục đích riêng mà đến, xem ra sắp sửa có một màn kịch hay để xem rồi!

Trước kia chính mắt nhìn thấy nam tử mình yêu thương theo đuổi một người khác, nàng nhất định sẽ vô cùng đau lòng, thậm chí tìm mọi cách để ngăn cản, nhưng bây giờ nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi, đau lòng thì có tác dụng gì? Trong lòng hẫng trước sau vẫn không có nàng thì ngăn cản lại có tác dụng gì, hẫng như cũng vẫn sẽ bám riết không buông tha, cần gì nàng phải hao tổn tâm cơ tự làm đau mình, chi bằng cứ lặng lẽ làm người đứng xem.

“Hoàng hậu nương nương, chúng ta cũng đã về đến Hạ quốc rồi.” Tiểu Ngôn nhìn khung cảnh quen thuộc bên ngoài, lòng đầy cảm khái hưng phấn.

“Đúng vậy, sau khi về rồi chắc là nên đi dạo một phen nhỉ.” Khỏe miệng Nguyên Ngự lộ rõ nét cười, nhưng trong đôi mắt ánh lên những tảng băng không dễ hòa tan.

Tiểu Ngôn thấy vậy đã sớm cũng không xa lạ, từ năm kia cùng hoàng thượng về Tề quốc, hoàng hậu nương nương đã không còn cười nữa, “Hoàng hậu nương nương muốn đi thăm những nơi nào?”

“Còn nhớ nhiều năm trước Thượng Quan tiểu thư cũng có chút hợp ý với ta, có thời gian thì đến phủ Tể tướng một chuyến cũng được.” Nguyên Ngự nhàn nhạt cười.

“Không biết bây giờ Thượng Quan tiểu thư đã khỏe hơn chưa. Mấy năm nay chính vì cơ thể không được khỏe nên hôn sự với thái tử liên tục bị đẩy lùi, bây giờ còn kéo dài những năm năm, đến lúc đó, cho dù có khỏe mạnh thì tuổi xuân của Thượng Quan tiểu thư đã qua đi rồi.” Tiểu Ngôn thật sự quan tâm nói.

Nghe vậy, ánh mắt Nguyên Ngự hơi lóe lên, từ chối góp ý kiến.

“Bây giờ Mộ Dung Trắc phi đang có mang hẳn là sẽ ở yên trong phủ thái tử tể tướng, hoàng hậu nương nương, ta có cần chọn thời gian đến thăm

hỏi Mộ Dung Trắc phi?" Bỗng nhiên Tiểu Ngôn nghĩ tới Mộ Dung Ca, liền vội vàng hỏi.

Sắc mặt Nguyên Ngư trở nên lạnh lùng, dùng một giọng nói lạnh nhạt có thể đáp lại lời của Tiểu Ngôn, “Bản cung thân là hoàng hậu Tề quốc, quốc gia chi mẫu mà phải chủ động đi thăm hỏi Trắc phi, há chẳng phải khiến thiên hạ chê cười.” Cho dù ở trong Hạ quốc sớm muộn cũng không thể tránh gặp mặt Mộ Dung Ca, nhưng không đồng nghĩa là nàng phải tự hạ thấp mình đến gặp Mộ Dung Ca.

Tiểu Ngôn lập tức im lặng không dám nói gì thêm nữa. Gần đây hoàng hậu nương nương hỷ nộ thất thường hoàn toàn khác với trước kia, mà nàng dần dần cũng cảm thấy xa lạ, cho dù đã ở bên hoàng hậu nương nương nhiều năm, nhưng bây giờ lại có chút e sợ hoàng hậu nương nương.

...

Hoàng cung.

Trong tam cung của Lan Ngọc.

"Đại Hoàng tử, hoàng thượng Tề quốc vừa tiến cung, hiện tại đang cùng thái tử trao đổi đại sự. Đại hoàng tử có định đến xem không?" Hộ vệ tâm phúc của Lan Ngọc đến bẩm báo, tiện thể dò hỏi.

Lan Ngọc vẫn đang tự chơi cờ, tay nắm cả cờ trắng và đen, mỗi một bước, một quân cờ đều do chính hân nắm giữ trong tay. Thật lâu sau, đến khi hạ nốt quân cờ cuối cùng hân mới ngẩng đầu nhìn hộ vệ, nói: “Không cần đâu.” Triệu Tử Tận đến nhanh hơn so với dự tính của hân một chút.

Hộ vệ lại dò hỏi: “Mấy ngày gần đây Mộ Dung Trắc phi vẫn ở trong phủ thái tử, hoàn toàn chưa có hành động gì đặc biệt. Liệu có phải do Nam Cung tiểu thư đã giở trò gì không? Bằng không sao sự tình lại không phát triển theo dự liệu của Đại hoàng tử được?”

“Nhất định Nam Cung Dung đã động tay chân vào. Quả nhiên trưởng thành trong thanh lâu mà tâm tư vẫn còn lương thiện làm sao. Dù gì Nguyên Kỳ cũng là biểu ca của nàng ta, làm việc này ít nhiều nàng ta cũng phải chừa lại con đường lui cho mình.” Tay áo dài của Lan Ngọc đảo qua bàn cờ một cái, nhất thời những quân cờ đen trắng trộn lẫn nhau, ván cờ đang ở hồi ác liệt trở nên hỗn loạn. Nhưng cử chỉ này của Nam Cung Dung cho thấy hãn vẫn còn cơ hội chen vào.

“Vậy hiện tại ta nên làm gì đây? Nam Cung tiểu thư biết không ít chuyện của Đại hoàng tử, liệu có nên diệt trừ hậu họa không? Cái cô Nam Cung tiểu thư này đúng là... đã làm hỏng đại sự của Đại hoàng tử rồi.” Âm vệ tâm phúc cảm hận nói.

Lan Ngọc lắc đầu, “Nàng biết được thì Nguyên Kỳ nhất định cũng biết. Không cần hao tổn tâm tư trừ khử. Bây giờ hoàng thượng Tề quốc đã đến, tiếp theo có rất nhiều việc cũng sẽ dần dần nổi lên mặt nước thôi.” Trong mắt Lan Ngọc lộ ánh quang, dòng ánh quang di động cứ như trò chơi trong tay hãn, ánh mắt của hãn vẫn là vô cùng nắm chắc.

“Đúng vậy, ty chức cũng cảm thấy phải mau chóng hành động thôi. Cơ thể của hoàng thượng trụ không nổi bao nhiêu ngày đâu.” Tâm phúc của hãn trả lời. “Á đúng rồi, ty chức còn một việc vẫn chưa bẩm báo. Vốn dĩ Đại hoàng tử an bài A Kiều làm nô tỳ bên cạnh Nam Cung tiểu thư đã bị Nam Cung tiểu thư đưa vào Vạn Nhạc phường, hiện giờ đang được tú bà dạy dỗ.”

“Cứu cô ta ra, đuổi về bên người Nam Cung Dung là được.” Lan Ngọc trầm giọng mệnh lệnh.

...

Phủ thái tử.

Sau khi Nam Cung Dung rời khỏi, Mộ Dung Ca lập tức cho tỳ nữ đang hầu trong phòng lui ra, một mình nàng ngồi bên cửa sổ, đón nhận từng đợt gió mát sau bữa trưa phớt qua gò má. Hai mắt bắt đầu khép hờ lại, nàng bắt đầu hệ thống lại mớ suy nghĩ hỗn tạp trong đầu.

Trong lòng nàng vừa do dự, nghi hoặc chứ không chỉ miên man suy nghĩ hay suy đoán lung tung, mà hoàn toàn tuyệt đối có thể đi điều tra.

Giờ khắc này Nguyên Kỳ còn đang ở trong cung đích thân đàm phán minh ước với Triệu Tử Tận. Bởi vì Triệu Tử Tận chủ động cầu hòa cho nên phải cung ứng rất nhiều vàng bạc châu báu cho Hạ quốc. Hết thấy sự tình phức tạp này không phải trong một hai ngày là có thể nghị luận xong. Triệu Tử Tận ít nhất cũng phải nghỉ lại ở Hạ quốc không ít ngày.

Mà chính trong thời gian này, mọi thứ vốn đang bình lặng sẽ dần dần cuộn sóng.

Mộ Dung Ca gặt gao chau mày, “Không muốn giải thích với ta nhất định trong lòng người có việc muốn che giấu ta.”

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Đứa nhỏ đó...

Nàng biết, đứa nhỏ đó không phải là đứa con nàng từng bị sảy, mà là một đứa nhỏ nàng đã từng gặp, thậm chí cũng có chút hảo cảm. Không phải hài tử của Nguyên Ngự mà là con trai của Lâm Khinh Trần, mà là cậu bé bánh bột cứ ngỡ nàng là mẫu thân của nó, Lâm Phong.

Nguyên Kỳ đã giết nó.

Trong tiềm thức, tựa hồ nàng có thể nhìn thấy bộ dạng nhỏ nhắn múp míp đáng yêu như bánh bột của cậu bé, cái mũi cứ hịt hịt khóc quát lên đòi mẫu thân... ôi mẫu thân...

Bởi vì Lâm Khinh Trần, đứa nhỏ này nhất định có vận mệnh không giống với bao người khác. Bản thân Lâm Khinh Trần dưới vẻ ngoài siêu phàm thoát tục lại ẩn nhẫn che giấu dã tâm quyết tuyệt như vậy, Lâm Phong, đứa trẻ này ắt cũng có sự sắp đặt riêng.

Nguyên Kỳ tuyệt đối sẽ không cho phép những nguy cơ tiềm tàng tồn tại, nhất định sẽ không chút do dự trừ bỏ Phong Nhi, bởi vì Lâm Khinh Trần và Lâm Thiện Nhã đều có dính líu đến nàng. Nếu như một ngày nào đó, Phong Nhi đến đây báo thù, khi đó nàng nhất định sẽ không nhẫn tâm xuống tay. Một người hiểu rõ nàng trong lòng bàn tay như Nguyên Kỳ tuyệt đối sẽ không để nàng chịu thêm bất cứ tổn thương nào, hẵn thà để bàn tay mình thay nàng nhuộm máu.

Có một đêm, khi nàng còn đang mơ mơ màng màng dường như nghe được hắc thì thầm bên tai, “Tay bản cung đã vấy không biết bao nhiêu máu,

có rửa cũng không thể sạch được. Ngày sau nếu phải rơi vào địa ngục, mọi hình nhục tra tấn cứ để bản cung một thân gánh hết là được. Bằng mọi giá, bản cung nhất định sẽ... bảo vệ nàng.”

Đêm đó, sau một một hồi ‘đột kích’ triền miên, tuy lời nói của hãn nghe rất dịu dàng song vẫn không nghe lọt vào tai, chỉ đơn thuần nghĩ là lời ngon tiếng ngọt hãn dỗ dành mình. Trước giờ hãn vốn không hay dỗ nàng, thế nên vì những lời này mà nàng ngủ rất ngon. Bây giờ nghĩ lại, tối hôm đó khi nói được ra những lời này cũng là hãn quyết định động thủ. Hãn tình nguyện nhuộm máu đôi tay mình và lợi dụng người khác để thành lợi khí cho bản thân.

Hãn có ý giấu diếm chẳng qua không muốn nàng vì cái chết của Phong Nhi mà đau lòng, thậm chí sẽ oán trách hãn.

Khoảng thời gian này nàng biết rất rõ, hãn so với bất kỳ ai đều chán ghét mùi máu tanh trên người mình. Hơn nữa, hãn còn biết nàng yêu hòa bình, chán ghét bóng tối âm u không giới hạn kia, thế nên hãn luôn cẩn trọng để gìn giữ cho nàng những gì sáng đẹp nhất.

Trước mắt một mảng mơ hồ, nước mắt đã chùng muốn rơi xuống, từ đáy lòng nàng nói không nên lời nguồn cảm xúc phức tạp đang tuôn trào.

Chợt nghĩ đến sự ngờ vực và xa cách suốt mấy ngày nay, còn có bóng lưng quyết định rời đi của hãn, chỉ là hãn không muốn để nàng biết sự thật tàn nhẫn này.

Dưới thời loạn thế, sự tàn nhẫn nào có thể ngăn chặn. Nếu bản thân do dự trong một khắc hoàn toàn có thể phải dùng tính mạng để bù đắp.

Hãn luôn giấu giếm làm mọi thứ, cũng như lựa chọn giấu nhem hết thấy chẳng qua chỉ là muốn bảo vệ nàng!

Đột nhiên phát hiện có người đang ở sau lưng, mùi hương nhàn nhạt quen thuộc khiến nàng yên lòng. Nàng sốt ruột quay đầu nhìn lại.

Hắn đứng ở đây bao lâu rồi.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi người đen láy sâu thẳm cực lực che giấu nỗi thống khổ đang lưu động, cả người hắn cứng đờ, môi hơi nhếch lên, tựa hồ thứ nhan sắc khuynh thành bị đoạt đi trong một khắc.

Mộ Dung Ca còn chưa kịp mở miệng thì hắn đã nói ngay: “Nàng đã biết rồi phải không? Chuyện này căn bản không thể giấu được nàng bao lâu. Nàng hận bản cung có đúng không?”

Mộ Dung Ca cảm nhận được dòng nước mắt nóng hổi đang rơi xuống, tim nhói đau vì từng lời từng chữ của hắn, vì nỗi thống khổ của hắn mà chạnh lòng. Nàng đứng dậy, run run vươn tay kéo lại bàn tay đang cứng cứ nắm chặt lại, khẽ khàng xoa bóp. Không ngờ chỉ mấy ngày không chạm vào nó đã lạnh như băng rồi?

“Xin lỗi.” Mộ Dung Ca khóc không thành lời. Có lẽ bản thân còn quá ích kỷ, quá mức ngu dốt nên bây giờ mới có thể suy nghĩ thấu triệt sự tình. Triệu Tử Duy đã từng nói, trên đời này, người duy nhất thành tâm bảo hộ cho nàng chỉ có mỗi Nguyên Kỳ mà thôi. Những gì hắn làm chỉ là không muốn tổn thương nàng, nhưng hắn không hay giải thích, không có thói quen nói rõ tường tận mọi thứ thôi.

Đáy mắt u ám của Nguyên Kỳ khẽ lóe qua một tia sáng.

“Là thiếp ngu xuẩn, trên đời này ngoài thái tử ra, những người khác chỉ vì đạt được mục đích nhất định sẽ lợi dụng ta, thậm chí sẽ làm tổn hại đến ta, duy chỉ mỗi thái tử thì không. Vô luận xảy ra chuyện gì, thái tử nhất định sẽ bảo vệ ta. Thật sự xin lỗi. Thái tử có thể tha thứ cho thiếp không?”

Nàng ngẩng đầu, một vẻ mặt hỗn độn nhìn không ra vẻ mỹ mạo thường ngày. Nàng ngược nhìn khuôn mặt khuynh thế trước mặt mơ hồ qua làn nước mắt.

Hắn không nói một lời chỉ nhìn nàng tự biên tự diễn. Một lát sau dịu dàng vươn tay lau đi hàng nước mắt trên mặt nàng.

Hắn không nói một lời chỉ lặng lặng nhìn nàng tự biên tự diễn, khẽ vươn tay dịu dàng lau nước mắt cho nàng, sau đó lập tức cúi người ngăn chặn đôi môi đỏ mọng tiếp tục tuôn ra những lời đau thương, trong cái hôn cuồng nhiệt lúc này như muốn thể nghiệm độ ấm trên người nàng, cũng như muốn xoa dịu những cảm xúc lo lắng và sợ hãi suốt mấy ngày qua. Cũng như trong cái hôn này, hắn muốn cho nàng thấy được sự nhiệt tình của mình.

“Ừm...”

Cho dù bộ dạng nàng chật vật như nào, mặc cho nước mắt hòa lẫn vào cái hôn nồng nhiệt này, hắn vẫn chưa từng ghét bỏ nàng.

Trong một khắc, tựa hồ ánh mắt trở về đêm tối phiêu đảng đó, những lời nói dịu nhẹ như những bông tuyết đầu mùa rơi vào tai hời nàng, liệu có nguyện làm vợ của hắn!

Bây giờ, hắn dùng hành động để cho nàng biết, để bảo hộ nàng hắn không tiếc lấy bản thân mình làm vật hy sinh. Hắn chỉ biết dùng hành động để khẳng định với nàng, nàng chọn hắn cả đời này sẽ không phải hối tiếc. “Thái tử, thiếp yêu người.” Một chữ ‘yêu’ không bao giờ dễ nói ra, chỉ vì ‘yêu’ rất nặng, nặng hơn ngàn cân đầu vàng.

Hơi thở dần trở nên dồn dập, trời đất muốn xoay vần hắn mới nói lỏng tay, ôm chặt nàng vào lòng.

“Đứa bé đó vẫn còn sống.” Hắn cố gắng lấy lại nhịp thở mới nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Ca vô cùng vui mừng, không thể tin được. “Sao có thể?”

“Hủy võ công của hãn, phá bỏ mọi ký ức là được.” Giọng Nguyên Kỳ có chút lạnh lùng. Nếu không phải vì Mộ Dung Ca, tuyệt đối hãn sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Có thể tiêu trừ ký ức được sao?” Mộ Dung Ca nhướng mày không hiểu.

“Độc dược của Chương thần y không ai có thể giải được. Kiếp này hãn sẽ không thể nhớ được những gì đã qua. Đời này chỉ có thể an nhàn lánh đời trong sơn trang.” Nguyên Kỳ nhẫn nại giải thích.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Ca đã tươi rói hãn lên, mạnh mẽ ôm chặt vòng eo hãn, “Vì thiếp thái tử mới không diệt cỏ tận gốc. Thiếp biết mà. Cảm ơn ngài!”

Đối với Phong Nhi mà nói, đây không phải là kết cục tốt nhất sao? Có thể quên đi tất cả thù hận, đơn giản mà vui sống một đời thì còn gì bằng.

“Chỉ là, lá thư này của thái tử sao lại rơi vào tay của Lan Ngọc chứ?” Mộ Dung Ca chau mày thắc mắc.

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, “Lá thư này là do Triệu Tử Tận giao cho Lan Ngọc.”

“Cái gì?” Mi mày của Mộ Dung Ca dính cứng lại, quả nhiên Tận Nhi đã trở thành một kẻ không từ mọi thủ đoạn, vừa cùng Nguyên Kỳ hợp mưu, đồng thời cũng liên thủ với Lan Ngọc, mà trong đó còn thể hiện vô cùng thành thạo. Hãn... đã trở thành một trong những cao thủ rồi.

“Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Trong hai ngày này hãn nhất định sẽ đến gặp nàng.” Nguyên Kỳ nhẹ giọng dò hỏi, đồng thời cũng quan sát mọi thần sắc của nàng.

Mộ Dung Ca nhếch khóe miệng, cười nhạt: “Cuối cùng cũng phải gặp.”

Tay của Nguyên Kỳ đang vuốt ve mái tóc nàng hơi dừng lại, nói thêm: “Xưởng binh khí đã bị hủy. Tiểu Thập dựa theo sự dẫn dò của bản cung đã thiết lập một xưởng binh khí khác ở một nơi bí mật.”

“Hủy đi cũng tốt, ngày chúng ta đang chờ sắp tới rồi. Hoàng thượng... nhất định trong mấy ngày này sẽ có hành động.” Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn hần, thần sắc hần như mọi ngày, lòng nàng thầm vì hần mà đau đớn, ngày đó mà đến nhất định cũng là lúc hần bóc trần mọi vết sẹo ra trước mặt mọi người. So với bất kỳ một ai, hần sẽ là người đau đớn nhất.

“Năm ngày sau, ông ấy sẽ bị hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại được thì không thể xuống giường được. Mà đến được khi đó, tất cả đều đã kết thúc.”

“Mấy năm nay Chương thần y vất vả rồi...”

Được Nguyên Kỳ trọng dụng, có thể xem như Chương thần y đã cống hiến được y thuật trọn đời mình rồi. Nguyên Du còn sống được đến giờ cũng đủ để thấy được y thuật cao minh của Chương thần y.

Cách phủ thái tử không xa.

Một chiếc xe ngựa dừng lại, trong đó lộ ra hình ảnh của hai người.

Mà hai người này vừa xuất hiện, vạn vật xung quanh cũng thất sắc.

Nam tử ngồi đó có dung mạo tuyệt đỉnh, khí thái tôn quý lãnh ngạo, tựa hồ tầm khoảng năm mươi sáu tuổi.

Nữ tử kề bên có dung mạo tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo, có lẽ được được bảo dưỡng rất tốt nên nhìn sơ qua không khác gì vừa ngoài ba mươi, hoàn toàn kham nổi hai chữ ‘tuyệt sắc’!

Nam tử dịu dàng ôm vai mỹ phu nhân, một mặt lạnh băng ngạo nghễ, lời nói ra cũng đầy hơi ghen, “Xem qua rồi đã yên tâm chưa?”

Mỹ phu nhân nhìn chăm chăm cửa chính phủ thái tử, tựa hồ đang chìm trong hồi ức xa xôi. Nàng vốn quen với những lời nói móc xéo đầy hơi ‘chua’ của hần, không để tâm lắm nói: “Hần có dung mạo khuynh thành, hoàn toàn xứng là ‘thiên hạ nam tử chi nhất’.”

“Đến bây giờ còn chưa báo thù đấy. Thanh Liên à, nàng không cần lo lắng. Những quốc gia khác cũng không một ai có thể hại được hần. Những năm gần đây nàng âm thầm làm hết thầy không phải đã đủ rồi sao.” Nam tử kể bên đã hết kiên nhẫn nói.

“Nhưng hần đều tự dựa vào thật lực của bản thân, ta chưa từng có cơ hội giúp đỡ.” Mỹ phu nhân có chút tiếc nuối, nhưng lại cảm thấy đó chính là khí thái của bậc nam nhi quyền khuynh thiên hạ.

Thấy người đẹp đang thờ dài, khóe miệng nam tử kéo rộng, “Có phải con ruột của nàng đâu.” Những năm gần đây, người ta có thể bị bộ dạng của nàng lừa gạt được thôi, chứ bản thân hần trải qua biết bao nhiêu cuộc chiến sinh tử, trước sao mà không biết đó chỉ là nàng quá giỏi ngụy trang mà thôi.

Mỹ phu nhân nghe vậy trừng mắt liếc hần một cái, “Dù sao cũng là cốt nhục do thân thể này sinh ra, cũng là huyết mạch chí thân.”

“Nàng muốn đi nhận sao?” Nam tử nhìn thấu suy nghĩ của nàng, trực tiếp nói thẳng.

Mỹ phu nhân gật đầu, vô cùng đứng đắn giải thích: “Nghe nói ta có một cô con dâu rất tốt, tay nghề nấu nướng rất tuyệt. Tất cả đều là mỹ vị trân phẩm chỉ thấy trong tưởng tượng... Nhận con... Thật là còn điều gì tốt hơn nữa chứ.”

Nam tử nhất thời cũng ghen hòng.

“Chỉ là nhận con thôi mà... ta lại có thêm cháu nội nữa.” Mỹ phu nhân hậm hực nói.

Khóe miệng nam tử tuyệt đỉnh lại kéo ra.

Mỹ phu nhân nhìn hẩn dò hỏi: “Tôn quý Nguyên Phái đảo chủ, ta nên lựa chọn thế nào đây?”

Nam tử hết ý kiến, “Nàng muốn tướng hay hay muốn mỹ thực hử? Thôi để nàng tự chọn đấy.”

“Ta lại cảm thấy có cả hai mới là tốt nhất.”

"..."

Trước cửa phủ thái tử, Nam Cung Dung vừa định bước vào, trong một khắc tựa hồ nhìn thấy một chiếc xe ngựa đậu cách đó không xa, xe ngựa này bề ngoài rất bình thường, chẳng qua, trước khi màn xe vừa buông xuống, sườn mặt của người đàn bà ngồi trong đó lộ ra... vô cùng quen thuộc.

Nhưng đến khi nàng muốn nhìn kỹ hơn thì phu xe đã phát mạnh mà đi.

Nàng chau mày, không lẽ bị hoa mắt? Trên đời này sao có thể có người giống bản thân như vậy? Nhưng, đó cũng chỉ mới là khuôn sườn mặt thôi mà.

Hôm sau.

Sau khi Nguyên Kỳ hồi phủ, Mộ Dung Ca đã dùng xong bữa trưa, vừa vặn Nam Cung Dung cũng đang ở đây.

Trong phủ thái tử tựa hồ đã có lại hơi người, dù sao nhiều ngày qua người người trong phủ đều ngầm đoán không biết có phải Mộ Dung Trắc phi đã thất sủng, hoặc là Mộ Dung Trắc phi đã chọc giận thái tử chăng?

Hiện tại thấy thái tử vẫn sủng ái Mộ Dung Trắc phi như vậy thì ai nấy đều thắc mắc, đừng nói là hạ nhân không hiểu, đến cả Nam Cung Dung cũng không hiểu nổi.

“Xem ra người có thể khiến thái tử ca ca sủng ái như vậy chỉ có Mộ Dung Trắc phi thôi.” Nam Cung Dung lau khóe miệng, một bên cười nói.

Mộ Dung Ca mím môi cười.

Vẻ mặt Nguyên Kỳ vẫn đăm đăm như mọi ngày.

Ngoài cửa truyền đến giọng bẩm báo của hạ nhân, "Bẩm báo thái tử, Mộ Dung Trắc phi, Tề quốc hoàng thượng hiện đang ở sản chính."

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Đại Kết Cục 1

Đến rồi!

Sắc mặt Mộ Dung Ca lập tức trầm xuống.

Nguyên Kỳ nhìn thoáng qua Mộ Dung Ca, lập tức dặn dò hạ nhân: "Qua đó hầu hạ đi, lát nữa bản cung sẽ đến."

Nam Cung Dung đứng dậy, "Không ngờ ăn trưa xong lại buồn ngủ như vậy, Dung Nhi cáo lui trước." Triệu Tử Tận đột nhiên đến đây chắc cũng không có chuyện gì tốt đẹp. Huống chi hắn còn dây dưa không rõ ràng với Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ, nàng tránh xa thì tốt hơn.

"Hắn tất có phòng bị mà tới. Tốc độ này... thật khiến người ta có chút bất ngờ." Mộ Dung Ca đứng dậy, chỉnh chu y phục một chút mới cười nói với Nguyên Kỳ.

Hai người đều nhìn nhau cười, tâm ý tương thông.

Sảnh chính.

Triệu Tử Tận nhìn quanh bốn phía, đã từng đến phủ thái tử một lần, nhưng là vào ban đêm nên hoàn toàn cảm thấy nơi đây khá xa lạ.

Trong phủ thái tử thủ vệ thâm nghiêm. Trong ngoài phủ thái tử đều bài trí vô cùng xa hoa, mọi thứ đều là tuyệt thế trân bảo. Đến cả nữ tử đến đây hầu hạ đều được huấn luyện bài bản, không ti tiện nhưng cũng không ngông cao đầu, tuyệt đối không để cho người ta tìm được chút lỗi lầm.

Nhưng tựa hồ có chút khác với lần trước, xung quanh không còn bóng đêm âm u, ngược lại còn mang khí sắc ấm áp hài hòa.

Đôi người đen láy của hắn khẽ xáo động, trong nháy mắt hơi nheo lại có chút khó chịu.

"Hoàng thượng đang đổ kị?" Nguyên Ngự nhìn thấy sườn mặt lạnh như băng của Triệu Tử Tận, giọng điệu có chút châm chọc. Thấy Mộ Dung Ca trải qua cuộc sống tốt như vậy, ánh mắt hắn liền trở nên lạnh lùng, thậm chí trong mắt còn chứa đựng sát ý. Thật buồn cười làm sao a!

Triệu Tử Tận lạnh lùng liếc Nguyên Ngự một cái, không hề đáp lại. Chỉ là trong đôi mắt lạnh cực điểm như chứa đựng một thanh đao sắc bén hoàn toàn thể dâm chết người một cách vô hình. Sắc mặt Nguyên Ngự tái đi, im lặng không dám nói thêm.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại vài tỳ nữ châm trà, tiếng bước chân qua lại cũng vô cùng nhỏ nhẹ.

Một lát sau, ngoài cửa rốt cuộc đã có tiếng động.

Triệu Tử Tận ngẩng đầu nhìn ra phía trước.

Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca tiến vào cùng một lúc.

Dung mạo Nguyên Kỳ khuynh thành, hoa lệ bức người, chỉ cần hắn xuất hiện đều như ở trên vạn người, vô hình chung tạo ra một sự uy bức càng khiến người ta phải cúi đầu xưng tụng. Mộ Dung Ca đi bên cạnh vô cùng dịu dàng thướt tha, do đang có thai nên cơ thể cũng đầy đặn ra không ít. Nguyên Kỳ đi trước một chút, nàng như chú chim nhỏ e ấp nép vào bên khiến người người nhìn thấy đều cho rằng họ là một cặp trời sinh vốn được tạo ra để dành cho nhau.

Một cặp trời sinh... Đôi mắt Triệu Tử Tận trầm hẳn đi.

Ánh mắt Mộ Dung Ca vô cùng bình lặng khi nhìn Triệu Tử Tận, tựa như hai người không hề quen biết, chỉ có sự lạnh nhạt của những người xa lạ, hay nói đúng hơn là nguy trang khách sáo quá giỏi. Sau khi nhìn sang Nguyên Ngư ngồi kế bên, từ lần trước gặp nhau đến giờ, Nguyên Ngư đã gầy đi rất nhiều, bộ quần vàng áo phượng xa hoa rực rỡ trên người như một loại áp lực đang đè nặng lên thân thể gầy yếu kia, tựa hồ muốn áp đảo nàng ta vậy.

"Thái tử." Nguyên Ngư đứng dậy hành lễ.

Mặc dù lần này Triệu Tử Tận đến đây cầu hòa nhưng dù gì cũng là vua của một nước. Bây giờ Nguyên Kỳ vẫn là Hạ quốc thái tử, nên chỉ mở miệng nói với Triệu Tử Tận đến đây: "Tề quốc hoàng thượng đường xa đến đây sao không ở trong cung nghỉ ngơi ít ngày mà đã đến phủ thái tử viếng thăm bản cung rồi?"

Triệu Tử Tận đứng dậy, mỉm cười đáp: "Trẫm tưởng niệm tỷ tỷ nên đặc cách tới thăm. Đồng thời hoàng hậu cũng rất nhớ thái tử."

Hai người nói chuyện với nhau không ít, Mộ Dung Ca đến trước mặt họ, cười nhạt nói: "Thiếp gặp qua Tề quốc hoàng thượng, gặp qua Tề quốc hoàng hậu."

Lời nói vô cùng rõ ràng và đạm mạc, chỉ là một câu thỉnh an vô cùng đơn giản tựa như kiếm vừa ra khỏi vỏ, thật chẳng để tâm hai từ 'tỷ tỷ'. Việc đã qua đi, hai chữ ấy bây giờ như một giấc mơ... mọi chuyện thật sự đã là quá khứ rồi.

Mắt quang Triệu Tử Tận khẽ động, nụ cười cũng lập tức trở nên cứng đờ.

Sắc mặt Nguyên Ngư khẽ biến đổi, cố gắng duy trì vẻ tươi cười, trả lời: "Mộ Dung Trắc phi không cần đa lễ, lần này đến đây bản cung chỉ muốn

cùng nàng trò chuyện gia đình. mấy tháng không gặp, Mộ Dung Trắc phi đã có tin vui, thật là đáng chúc mừng!"

"Cảm tạ." Ánh mắt Mộ Dung Ca đề phòng nhìn qua Nguyên Ngư một cái, rồi ngồi xuống cùng lúc với Nguyên Kỳ.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Ca định nhắc ly trà hộp một ngụm liền bị Nguyên Kỳ cản lại, "Không được uống trà, sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ buổi tối."

Mộ Dung Ca nhún vai, không uống thì không uống. Tỳ nữ bên cạnh lập tức đổi thành nước sôi cho nàng.

Thấy hai người thân mật như không có người ngoài, trong lòng Nguyên Ngư không biết đang có cảm giác gì, chỉ là một sự quan tâm mà người khác phải hâm mộ mà thôi. Bây giờ, điều nàng muốn trước sau cũng không bao giờ có được. Mà không ai phát hiện ra, nụ cười trên môi nàng càng lúc càng chua xót.

Vận mệnh thật bất công, có người dễ dàng có được tất cả, cũng là thứ cả đời nàng mơ cũng không được, hết thấy đều chỉ là bọt nước phù du.

Triệu Tử Tận nhìn thần thái của Mộ Dung Ca đầy hạnh phúc và ấm áp thì lòng khẽ rung động, lồng ngực như bị xé rách toạc. Thứ hạnh phúc này trước kia hẳn rất dễ dàng có được. Lại chính bởi vì tin tưởng vào niềm hạnh phúc đó, nên dưới quyền lợi và dục vọng, hẳn đã không tiếc lợi dụng nàng.

Không! Không nên như vậy! Bây giờ hẳn đã hối hận, vẫn nên còn một cơ hội.

Hắn nhếch môi, ánh mắt cố ý tập trung trên người Mộ Dung Ca, tựa hồ dùng một ngữ điệu vô cùng quen thuộc trước kia để nói với nàng: "Tỷ, còn nhớ năm xưa lưu vong, tỷ đã từng nấu rất nhiều đồ ăn cho Tận Nhi? Món

nào cũng đều ngon vô cùng, kiếp này khó quên. Nếu có cơ hội, sau này tỷ có thể xuống bếp làm cho Tận Nhi được không?"

Hắn muốn thông qua những lời này để chứng minh cái gì, mà khi dứt lời, tựa hồ hắn lại nghe thấy lòng mình đang dấy lên cảm giác đau khổ, sốt ruột, hối hận không thể xác định, dứt lời còn nhận thấy trong ánh mắt nàng không chút dao động.

Bỗng nhiên hắn ý thức được, cho dù hắn làm gì đi nữa cũng không thể thay đổi hiện thực! Dựa vào sự thông minh của nàng sao lại không biết được mục đích mà hắn đến đây! Sao lại không biết được những chuyện năm xưa Nguyên Kỳ đã làm! Lại như thế nào không biết những việc của Triệu Tử Duy!

Nhưng mà, nàng đã có thể phân tích rõ ràng rất nhiều sự tình, hoàn toàn không chịu chút ảnh hưởng nào.

Để hắn có thể hạ lời thề son sắt muốn nàng và hắn cùng rời đi... Nhưng giờ phút này, đối mặt với sự bình tĩnh của nàng cũng như sự sùng ái của Nguyên Kỳ dành cho nàng, đừng nói có thể dùng thêm bất cứ thủ đoạn nào để nàng phải rời khỏi Nguyên Kỳ, cho dù là muốn mang nàng đi từ trong tay Nguyên Kỳ cũng là không có khả năng.

Dưới sự im lặng trầm mặc của Mộ Dung Ca, tim hắn dần trầm xuống, chuyện cũ đã như giấc mơ năm nào, hắn có hối tiếc cũng không được nữa. Nếu phải trở thành chuyện không tưởng, thì có phí công đi truy đuổi cũng là vô ích. Hết thảy sẽ càng... khiến nàng bị tổn thương. Mà đến khi tỉnh táo lại suy nghĩ, hiện tại hắn cũng không có năng lực để mang nàng đi.

Ánh mắt thu hồi liền chạm phải vùng bụng nàng, không có một hai tháng thì vùng bụng bằng phẳng sẽ hơi nhô ra. Thêm mấy tháng nữa nàng sẽ sinh hạ đứa bé này. Nàng đã từng nói chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản bình

thản mà thôi. Nàng hy vọng không phải đối mặt với những âm mưu toan tính.

Mà những gì hần có thể cho nàng chỉ có đoạn thời gian vui vẻ ngắn ngủi đó, còn lại đều chỉ là âm mưu và thôi.

Nghĩ đến đây, hần cảm thấy bản thân như đang ở trong băng thiên tuyết địa, cả người rét lạnh, thật sự không biết phải đối mặt với nàng như nào nữa.

Ngoài đầu nhìn lại liền lơ đãng bắt gặp ánh mắt của Nguyên Kỳ nhìn qua, rõ ràng trong mắt của Nguyên Kỳ là vạn trượng hàn băng, lộ ra những tia lạnh ý đầy uy hiếp, bên cạnh đó cũng là lời cảnh báo. Chỉ trong một khắc hần bình tĩnh trở lại, chính dự vọng năm xưa đã lựa chọn con đường cho hần rồi.

"Chuyện năm xưa thiếp đã quên cả rồi." Sau một hồi im lặng, rốt cuộc Mộ Dung Ca đã mở miệng.

Không khí không vì câu nói của nàng mà suy suyển, thậm chí càng trầm ngưng lạnh băng.

Nguyên Ngự si ngốc nhìn Mộ Dung Ca, cho tới giờ này khắc này nàng mới phát hiện thật ra Mộ Dung Ca không phải là kẻ địch của mình, từ sớm đã chỉ là một người không hề có liên quan gì đến cuộc sống mình. Từ rất lâu Mộ Dung Ca đã ra đi theo quá khứ, tự có cuộc sống yên tĩnh của bản thân, duy chỉ có nàng cố gắng ngụy trang một vẻ ngoài bình tĩnh, song trong lòng lại không ngừng cuộn sóng, không ngừng đi nghĩ Mộ Dung Ca là một con người như nào nên mới tạo thành bi kịch của bản thân hôm nay.

"Trẫm còn chuyện quan trọng phải xử lý, ngày khác sẽ đến phủ cùng Hạ quốc thái tử tán gẫu một phen." Đối mặt với sự lạnh lùng của Mộ Dung Ca, Triệu Tử Tận biết rõ bản thân chỉ có thể làm được lúc này, chính là lập tức rời đi.

Mãi đến khi Triệu Tử Tận và Nguyên Ngự ra đến trước cửa, Mộ Dung Ca vẫn đứng đó mới mở miệng nói: "Đã lựa chọn rồi thì sẽ phải đi đổi mặt. Tuyệt đối không còn đường để hối hận. Chớ nên làm thêm những việc khiến người khác phải oán hận nữa. Bằng không, hậu quả về sau không phải ai ai cũng có thể thừa nhận nổi."

Tuy rằng lời nói không chỉ rõ thân phận của ai, nhưng ai ai đều biết rõ câu nói này là để nói với ai.

Triệu Tử Tận run lên rất muốn quay đầu nhìn nét mặt của nữ tử ấy, nhưng cuối cùng vì quá khiếp đảm nên đành xoay người rời đi.

Đến khi Triệu Tử Tận và Nguyên Ngự đi mất, Mộ Dung Ca mới từ từ ngồi xuống, nâng tách uống ít nước chín. Từ trong nét mặt của Triệu Tử Tận nàng biết hẳn đã buông tay, đã buông tha hết thảy rồi.

Chẳng qua, điều hẳn sắp gặp phải chính là thân phận bí ẩn của bậc đế vương, thân là một hoàng đế có được nhờ đoạt cung, chiếc long ngai phải dùng trăm phương ngàn kế đoạt được đâu phải dễ dàng có thể ngồi vững được.

...

Nam Cung Dung vừa quay về phòng liền nhìn thấy A Kiều vốn đang phải ở Vạn Nhạc phường đang đứng đó.

Về mặt A Kiều đầy tang thương, nhiều ngày qua ở Vạn Nhạc phường đã khiến nàng mất đi nét tươi tắn xinh đẹp, đã từng có một đoạn thời gian nàng may mắn thoát được, không ngờ một lần nữa lại phải trở vào đó.

"Đại hoàng tử đã cứu người sao?" nam Cung Dung lướt qua bên người A Kiều, thu hồi mọi thần sắc kinh ngạc của A Kiều, cười lạnh hỏi.

Sắc mặt A Kiều tái nhợt, trong mắt đã không còn sự miệt thị như trước, nàng lập tức quỳ gối, than thở khóc lóc: "Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi. Nô tỳ không nên uy hiếp người, thậm chí luôn luôn nhắc tới quá khứ không vui của tiểu thư. Bây giờ A Kiều đã nếm trải rồi, mới biết được hết thảm vô cùng đáng sợ. Chỉ cần là nữ tử tuyệt đối không thể chịu nổi."

Cho dù bộ dạng của A Kiều thê thảm như nào, Nam Cung Dung vẫn không động lòng, ngược lại cười lạnh: "Không cần giả vờ nhu nhược ở trước mặt ta, ở Vạn Nhạc phương người còn chưa ra tiếp khách, sao biết được thế nào là đau khổ? Mà người càng nói sẽ chỉ càng khiến ta cảm thấy... thù hận. Đại hoàng tử đã cứu người thì người cứ tự giữ mà sống cho tốt. Phũ thái tử bây giờ không còn chỗ cho người nữa. Cút!"

Nàng từng xem A Kiều như muội muội mà đối đãi, thật lòng hy vọng có người biết được quá khứ của nàng mà vẫn thật tình quý nàng, không ngờ hết thảy chỉ là nàng si tâm vọng tưởng. Lan Ngọc sao để nàng được như nguyện! Bây giờ nàng mới biết người thật sự đối xử tốt với nàng, chỉ có người có quan hệ huyết thống với mình, thái tử ca ca, còn có nữ tử đã từng bị nàng tổn hại nhưng vẫn rộng lượng bỏ qua, Mộ Dung Ca. Hai người họ mới thật sự xứng đáng để nàng dâng hiến tính mạng này.

A Kiều nghe vậy liền kinh hãi, "Tiểu thư, Đại hoàng tử chỉ cho người cứu ta ra ngoài chứ chưa từng an bày chỗ cư trú, nếu rời khỏi phủ thái tử, ngày sau A Kiều không biết phải sống như nào. Tiểu thư, A Kiều thật sự biết lỗi rồi, ngày sau nhất định sẽ đặt tiểu thư trong lòng, mọi việc đều lấy tiểu thư làm trọng!"

Nghe vậy, Nam Cung Dung càng cười lạnh, trong mắt đầy vẻ khinh thường, "Lúc trước người xem tấm lòng ta là đồ bỏ đi, bây giờ lại nói ra những lời này không cảm thấy ghê tởm sao. Đừng là thêm những cử chỉ vô dụng nữa, cút!"

"Tiểu thư!" A Kiều thê thảm khóc to, hoàn toàn mất đi mọi hy vọng. Một nữ tử chân yếu tay mềm như nàng ở ngoài sao có thể sinh tồn? Hiện tại bỗng có chút hối hận, Đại hoàng tử thân phận tôn quý, nữ tử bên người nhiều không đếm xuể, nàng chỉ là người hèn mọn nhất trong số đó. Bây giờ người duy nhất để nàng dựa vào chỉ có Nam Cung Dung! Lúc trước Nam Cung Dung tin tưởng

Tuy Nam Cung Dung vẫn là một người rất lương thiện, nhưng nếu cần nhẫn tâm thì bất cứ ai cầu xin cũng là vô dụng. Về điểm này, A Kiều rõ hơn ai hết. Nàng lê lết thân thể mỏi mệt của mình, mấy ngày nay ở Vạn Nhạc phường đã nhận không ít nhục hình tra tấn khiến cả người đầy vết thương loang lổ, ngoại trừ tẩm thân còn trong sạch thì nàng chỉ còn hai bàn tay trắng, lão đảo từng bước một rời đi.

Trên dung nhan tuyệt sắc của Nam Cung Dung chỉ còn vẻ nghiêm nghị lạnh lùng.

A Kiều đến trước cửa còn quay đầu nhìn Nam Cung Dung rất lâu, hy vọng Nam Cung Dung đột nhiên đổi ý cho phép nàng ở lại. Đáng tiếc, mỗi một con người nhất định đều phải vì những gì bản thân đã làm mà trả giá!

Gió thu từ từ thổi vào qua ô cửa sổ.

Nam Cung Dung theo hướng gió nhìn qua, lá khô trên cây lần lượt rụng sạch, mùa đông cũng sắp đến rồi.

"Đại hoàng tử, nếu như thiên hạ thái bình, ta người gặp nhau liệu có buồn quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái! Nhưng vận mệnh giễu cợt, là một thiên kim tiểu thư nay lại lưu lạc thành kỹ nữ thanh lâu, mang một thân tàn hoa bại liễu đã sớm không thể lọt vào mắt người. Đối mặt với sự tuyệt tình của người, mối tình si của ta trước sau vẫn là đã gửi nhầm chỗ rồi!"

...

"Đại Hoàng tử, có tin mới từ xưởng binh khí. Sau một trận huyết chiến, tổn thất không đếm được, cuối cùng chúng ta đã đoạt được xưởng binh khí." Âm vệ tâm phúc phần chấn báo tin mừng cho Lan Ngọc biết.

Có được xưởng binh khí đồng nghĩa sẽ càng thêm sự chắc chắn. Đây là thành quả trong mấy năm nay không dễ có được. Xem ra hẳn đã có thể hành động rồi.

Lan Ngọc gật đầu, mi mày nhanh chóng nhếch lên, đây đúng là một tin mừng đáng phấn chấn, nhưng... tựa hồ mọi thứ đến quá mức dễ dàng không? Cho dù phải chịu tổn thất thảm trọng, cho dù đoạt được xưởng binh khí này là mưa hoa rất lâu nay của hẳn, chỉ là...

Âm vệ tâm phúc thấy Lan Ngọc còn do dự, liền hỏi ngay: "Đại hoàng tử còn gì băn khoăn? Đúng là có được xưởng binh khí là điều không dễ dàng, nhưng thành quả thật sự rất đáng. Phải chăng Đại hoàng tử đang lo lắng đây là một âm mưu...?"

"Bắt đầu hành động thôi."

Trầm mặc một lúc lâu sau, Lan Ngọc bắt đầu nâng viên cờ đen đặt xuống bàn cờ, nhất thờ cục diện cả ván cờ đều thay đổi, thắng bại đã phân rõ!

Cơ hội không dễ có, chỉ có thể nắm bắt thật nhanh.

Nhưng, lúc này Lan Ngọc tuyệt đối không ngờ được lại xuất hiện một vấn đề mà bản thân hẳn cũng vô pháp xoay chuyển được.

Gió nổi mây ào ạt, cơn mưa đã chịu đựng suốt bao ngày qua rốt cục cũng được buông xuống!

Hai ngày sau.

Tề quốc và Hạ quốc đã ký kết minh ước, trăm năm sẽ thân cận cùng tồn tại.

Nhưng vào lúc này, Lương quốc cũng không cam chịu ở thế yếu, đồng thời phái sứ giả đến Hạ quốc lập minh ước hòa bình.

Từ đây hình thành thế cục chân vạc tam quốc.

Hai chữ ‘minh ước’ tuy nói là hạn định, song chẳng qua cũng chỉ là tờ giấy trắng. Tương lai chỉ cần dùng một cái cớ nào đó muốn phá vỡ cũng đâu có khó.

Triệu Tử Tận quyết định sẽ rời đi trở về Tề quốc.

Tề quốc qua một lần chiến tranh bây giờ đã bị hao tổn không ít, phải mất nhiều năm tu dưỡng, đồng thời nhân tâm trong triều đình đang dao động, những họa tuyến do đoạt cung mang lại thật sự không dễ giải quyết. Càng ở Hạ quốc lâu sẽ càng dễ bị kẻ khác vạch lá tìm sâu, bới móc ra những sơ hở không hay.

"Xem ra gió đã nổi lên rồi, trận chiến này... Tỷ, ta đã hạ quyết định."

Triệu Tử Tận chấp hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn hoàng cung kim bích huy hoàng của Hạ quốc. Khi vô tình nhắc đến nữ tử trong lòng, sâu trong đôi mắt lộ ra vẻ dằn vặt khó tả.

Lần này rời đi không biết bao giờ có thể gặp lại?

Ngày ấy, sự lạnh lùng, xa lạ, hết thảy đều đã trở nên xa lạ cả rồi. Hôm ấy lòng sinh ý thoái lui, không dám thẳng thắn đối mặt với nàng, bây giờ có rời đi, cũng chỉ có thể lảng lạng mà mất dạng.

Phủ Thượng Quan tể tướng.

Trước ngày rời đi, Nguyên Ngư tranh thủ đến phủ Tể Tướng một lần.

Hồi còn nhỏ, đây là nơi nàng thường đến chơi đùa, giao hảo với Thượng Quan Ngọc Nhi khá tốt. Thuở ấu thơ, đây cũng là người bạn duy nhất. Chẳng qua, người đang ngồi trong sảnh chính uống trà, vừa nghe tiếng vang chột ngắc đầu nhìn lên đã khiến nàng kinh ngạc một hồi, không thể tin được người đang ở trước mặt mình.

Từ trong thần thái của Thượng Quan Ngọc Nhi nàng phải kinh hoàng mà thừa nhận, khuôn mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi có rất nhiều điểm giống với Mộ Dung Ca.

Mấy năm trước còn chưa được gả cho Triệu Tử Tận, Thượng Quan Ngọc Nhi và nàng đều là những nữ tử tinh nghịch, rất ít học những trò thêu thùa của nữ tử khuê phòng. Nhưng hiện tại gặp lại Thượng Quan Ngọc Nhi, tuy trong thần thái vẫn có được sự trưởng thành chính chắn, nhưng vẫn có gì đó không giống với trước kia, phải nói là có chút gai mắt.

Không lẽ đây chính là kết quả do Thượng Quan Ngọc Nhi tận lực nguy trang bản thân? Hay... nàng ấy muốn trở thành Mộ Dung Ca? Chỉ để có được sự sủng ái của Nguyên Kỳ?

Tựa hồ nhận ra sự ngờ vực của Nguyên Ngự, Thượng Quan Ngọc Nhi nhin không được tự giấu: "Mấy năm không gặp, công chúa và Ngọc Nhi đều đã thay đổi rồi."

Nguyên Ngự qua cơ sững sốt cũng phải thừa nhận, đúng như vậy, Thượng Quan Ngọc Nhi đã thay đổi thì sao nàng có thể không biến hóa được. "Con người mà, thế nào lại không có thay đổi. Hiện giờ nàng vẫn tốt chứ?"

Việc Thượng Quan Ngọc Nhi thường xuyên ốm đau nên phải hoãn hôn ước với Nguyên Kỳ không chỉ một lần đâu còn là điều bí mật. Có điều, sau khi mở miệng hỏi, Nguyên Ngự mới cảm thấy nếu ở thời điểm trước đây khi hai người còn hồn nhiên chơi đùa cùng nhau, nhất định sẽ không dùng

những câu hỏi phù phiếm và giả dối như vậy. Không ngờ, con người thật sự có thể thay đổi, đến cả tình cảm cũng bị dòng nước thời gian xói mòn, quan hệ dần dần trở nên xa lạ.

"Đã khỏe hơn nhiều rồi, kỳ thực từ nhỏ sức khỏe của Ngọc Nhi vẫn luôn mạnh khỏe, chỉ là hai năm nay đã yếu đi lúc nào không hay. Ngược lại, trước đây Ngọc Nhi và công chúa đều chán ghét tư thái của nữ tử khuê các còn gì. Việc tới nước này, công chúa giờ đã là hoàng hậu Tề quốc, mẫu nghi thiên hạ rồi. Còn Ngọc Nhi lại vì rất nhiều nguyên do mà vẫn chưa gả đi được." Trong mắt Thượng Quan Ngọc Nhi có chút chua xót.

Nguyên Ngự khẽ phẩy tay cho Tiểu Ngôn đứng sau lui ra. Người hầu bên cạnh Thượng Quan Ngọc Nhi cũng tự động lui xuống.

Trong phòng chỉ còn sót lại hai nữ tử khuê phòng đã từng giao hảo với nhau, không khí xa lạ nay đã dần được xoa dịu.

"Chỉ mới vài năm không gặp, không ngờ công chúa lại gầy đi nhiều như vậy."

Thượng Quan Ngọc Nhi quan tâm nói.

Nguyên Ngự tựa hồ không để ý lắm, "Béo hay gầy cũng được, chỉ cần có thể bình an sống qua ngày mới là tốt nhất."

Hai người cùng nhìn nhau cười, nhớ tới nhiều năm về trước, hai người vẫn luôn ở gần nhau nói hết chuyện trên trời dưới đất, ngày sau dù gả vào nhau ai đều nhất định phải có được cuộc sống hạnh phúc hơn bất kỳ nữ tử nào trên đời! Bây giờ quay đầu ngẫm lại chuyện xưa, đúng là lời tuyên thệ hùng hồn năm xưa suy cho cùng cũng chỉ là một câu nói đùa.

"Có điều, con người phàm sống ở đời đều có lòng tham. Công chúa, ta nhất định phải gả cho thái tử." Ngự khí của Thượng Quan Ngọc Nhi vô cùng kiên quyết.

Nghe vậy, nét cười như có như không tự nhiên biến mất, 'Vài năm trước, trong lòng người đó vốn dĩ không nhìn lọt mắt ai. Nhưng đâu phải nàng không biết, những năm gần đây, cho dù không có Mộ Dung Ca, hay Lâm Thiện Nhã, trong lòng thái tử cũng không từng có hình bóng của mình. Hà tất gì cứ phải cố ý gả cho thái tử làm gì? Huống hồ, tình thế hiện giờ còn chưa rõ ràng, phụ hoàng cố ý muốn phế thái tử, tái lập Đại hoàng tử. Nếu bản cung là nàng, tuyệt đối sẽ rời xa chốn thị phi này, gả cho bình dân dân chúng, cả đời ít ra cũng yên vui không lo.'

Ở chỗ cao càng lâu, lại càng phát hiện, ở chỗ cao cao tại thượng đó hành lạnh như băng, tuyệt đối không bằng được loại hạnh phúc bình thường mà nàng từng xem khinh.

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi trở nên lạnh lùng, "Công chúa, người đã thay đổi rồi." Bây giờ thứ gì Nguyên Ngư cũng có, có thể tận hưởng vinh hoa phú quý trọn đời, thân mang địa vị mẫu nghi thiên hạ, cuối đời được ghi danh vào sử sách, còn nàng đến giờ cũng chỉ có thể mai một trong bụi trần. Đây không phải là điều nàng muốn.

Nguyên Ngư hơi chau mày. Nàng có thể nói được ra những lời này, là vì nàng đã xem Thượng Quan Ngọc Nhi là hảo hữu tốt nhất có thể.

Nàng chưa xót cười, cảnh ngộ không giống nhau rồi. Năm xưa đã không thể vãn hồi, nàng có nói gì cũng vô ích. "Không biết từ khi nào nàng đã bắt đầu thích nuôi trồng phù dung tím. Chẳng qua những bông hoa phù dung nàng gieo đều không mang màu đen thuần khiết, theo thời gian sẽ biến thành màu tím sẫm. Ban đầu bản cung ghét nhất là màu đen, bởi vì màu đen quá mức thâm trầm, tuyệt đối không thích hợp mang lên mình một nữ tử." Đồng thời cũng là do lúc gặp Nguyên Kỳ, nàng không tự kiềm chế được sự tự ti của mình, cũng vẫn cảm thấy bản thân quá mức đê hèn.

"Trước đây Ngọc Nhi cũng rất ghét. Nhưng sau khi gặp mới nhận thấy những bông hoa phù dung này rất đẹp, đặc biệt là giống hoa hắc phù dung,

tuyệt mỹ đến độ có thể khiến người ta trầm mê. Thậm chí biết rõ nơi đó vốn nguy hiểm, song ta vô pháp khống chế được chính mình. Thượng Quan Ngọc Nhi biết rõ những lời của Nguyên Ngư đều vì nàng mà lo lắng. Có thể đi được đến bước này, nàng sớm biết bản thân không còn đường lui, nếu không tiến về phía trước, có lẽ sẽ còn một tia cơ hội, bằng không, cứ trì trệ ở đây, con đường tương lai sẽ dần dần trở nên mịt mù, thậm chí ở sát bên mép vực sâu. Thế nên... nàng chỉ có thể cắn đầu tiên lên trước mà thôi.

Trong lời nói của Thượng Quan Ngọc Nhi đã vô tình để lộ tâm tư phức tạp của mình, Nguyên Ngư cũng từ đó mà nghe được chút gì đó không bình thường, liền thử hỏi: "Nàng không phải kiểu người hồ đồ, làm việc mà mình không nắm chắc, có phải đã có sự chuẩn bị rồi không?"

Trần sắc Thượng Quan Ngọc Nhi trở nên nghiêm cẩn, khóe miệng nở nụ cười, cuối cùng dần thành một độ cong lạnh như băng.

"Bây giờ Mộ Dung Ca là người quan trọng nhất trong lòng thái tử. Nếu như không có sự chuẩn bị hoàn hảo thì chớ nên hành động lỗ mãng. Bằng không, kết quả không phải nàng có thể nhận nổi." Nguyên Ngư sốt ruột can. Nhìn thì như đang khuyên giải, thực ra đang muốn tìm hiểu nhược điểm nào đó mà Thượng Quan Ngọc Nhi đang nắm được, nàng cũng hiểu biết ít nhiều con người này, Thượng Quan Ngọc Nhi tuyệt đối sẽ không làm một việc mà bản thân không nắm chắc phần thắng.

Nguyên Ngư đang chờ đáp án, liền thấy Thượng Quan Ngọc Nhi cười nhạo: " Công chúa, nàng hận cô ta?" Nếu nói không hận thì sao lại nhất nhất để ý đến Mộ Dung Ca như vậy. Nói cho cùng, Mộ Dung Ca cũng từng là tỷ tỷ của Triệu Tử Tận, tuy không có quan hệ huyết thống, song vẫn là mối quan hệ tỷ đệ. Nguyên Ngư không nên có cảm xúc này với Mộ Dung Ca. Không lẽ đúng như lời đồn đãi, Triệu Tử Tận thật sự có tình cảm khác với Mộ Dung Ca? Chỉ cần nhìn bộ dạng lúc này của Nguyên Ngư cũng không khó để đoán được.

Các nàng đều quá hiểu nhau, không cần lời qua tiếng lại cũng hiểu được đối phương đang nghĩ gì trong lòng.

Bị chỉ ra chỗ tối, Nguyên Ngự có chút chật vật, quay đầu nói: "Bây giờ cô ta là Mộ Dung Trắc phi bên cạnh Hạ quốc thái tử, lại đang có mang, sau này nhất định vinh qua phú quý hưởng bất tận. Mà bây giờ bản cung đã là hoàng hậu của Tề quốc, ngày sau... tuyệt đối cùng nàng ta không chút can hệ." Tuy nói thì nói vậy, song vẻ mặt của Nguyên Ngự đã bán đứng chính nàng.

Thượng Quan Ngọc Nhi cười nhạt: "Nếu công chúa có thể buông bỏ, thì hãy buông ngay đi."

"Đúng vậy, cứ nhớ mãi mãi chuyện này thì có tác dụng gì? Sẽ chỉ khiến bản thân thêm bi thương mà thôi. Nếu nàng muốn làm gì cô ta thì tốt nhất hãy chuẩn bị sẵn tâm lý trước. Nói đúng hơn, nếu không có sự chuẩn bị vẹn toàn nhất định sẽ không dễ dàng tìm được sơ hở mà xuống tay" Nguyên Ngự nói.

Thượng Quan Ngọc Nhi nhìn dung nhan tái nhợt đi của nguyên Ngự, khẽ gật đầu: "Đây chính là cơ hội cuối cùng của Nguyệt Nhi, hiển nhiên không thể có sai sót gì."

Đôi mắt Nguyên Ngự khép hờ, cơ hội cuối cùng sao? Phiền toái đúng là thích đến tìm Mộ Dung Ca, chỉ là không biết nàng ấy có may mắn tránh thoát không?

"Nghe nói trong hậu cung Tề quốc bây giờ đã có thêm không ít phi tần. Công chúa, nếu nàng không theo sát Tề quốc hoàng thượng một chút, dài lâu về sau, e là hậu vị của công chúa chắc chắn sẽ dao động." Thượng Quan Ngọc Nhi nhắc nhở.

"Phi tần vô số! Ha?" Nguyên Ngự có chút thất thần nhìn nữ tử trước mặt có vài phần thần thái giống Mộ Dung Ca, nghĩ đến đám nữ tử trong hậu

cung, dù là trên mọi mặt, ít nhiều cũng có chút ít tương đồng với Mộ Dung Ca. Thế nên mới giành được sự sủng ái của Triệu Tử Tận chứ. Đối với việc này, nếu phải đi ghen tị với đám phi tần đó thì có chút không đáng, bởi vì đám nữ tử có được những vị trí hôm nay đều không biết, sự sủng ái mà các nàng có được cũng chỉ là sự thể thân cho kẻ khác mà thôi.

Tối thiểu, ở trong hậu cung này, nàng cũng không phải thể thân của một ai.

"Nàng không thêm để ý sao?" Thượng Quan Ngọc Nhi hỏi. Các đời lịch đại quân vương, hậu cung giai lệ ba ngàn là sự thực không thể sửa đổi. Thân là nữ tử trong hậu cung, đây chính là vận mệnh phải đón nhận. Chẳng qua, nào có ai không để tâm chứ? Mà thân là hoàng hậu lại càng phải rộng lượng vị tha, nhưng chân chính rộng lượng đón nhận thì có được mấy người.

Nguyên Ngư lắc đầu cười khẽ, "Không biết nàng tin hay không, trước kia bản cung vốn rất để ý, song bây giờ cảm thấy cũng không mấy quan tâm. Đám nữ tử này căn bản cũng không xứng lọt vào tầm mắt bản cung, nói chi là hao tổn tâm tư đi đối phó."

Thượng Quan Ngọc Nhi kinh ngạc, nhưng không tiếp tục truy vấn, chỉ mỉm cười nói: "Nếu ngày sau có dịp, nhất định Ngọc Nhi phải đến Tề quốc một lần."

"Muốn bầu bạn với bản cung sao?" Nguyên Ngư không nhịn được cười hỏi lại. Tề quốc và Hạ quốc cách nhau khá xa, mà sau khi lập gia đình, cơ hội để các nàng gặp lại e phải đếm trên đầu ngón tay.

"Nếu một ngày, Ngọc Nhi không đạt được điều mình muốn, cũng không nguyện gả vào chốn bình dân để rước lấy tiếng cười nhạo, liệu Ngọc Nhi tìm đến công chúa để nương tựa, thì công chúa có đồng ý tiếp đón Ngọc Nhi không?" Thượng Quan Ngọc Nhi nghiêm sắc mặt, trầm giọng hỏi.

Nàng đang muốn vì bản thân tìm một con đường lui, nếu ở Hạ quốc không còn chốn để nàng dung thân, nàng hy vọng có thể tìm một nơi nương tựa. E là ngày sau, người có thể bảo đảm cho sự bình an của nàng chỉ có Nguyên Ngự. So với bất cứ ai nàng biết rõ, phàm một ngày còn Hạ quốc, địa vị hoàng hậu Tề quốc của Nguyên Ngự tuyệt đối sẽ không bị dao động.

Nguyên Ngự lắc đầu cười khẽ, "Bản cung biết nàng sẽ không dễ dàng chịu thua mà. Nếu như thật sự có ngày đó, bản cung hiển nhiên nguyện ý giúp đỡ."

Sẽ có ngày đó sao?

Có đánh chết Nguyên Ngự cũng sẽ không ngờ được, khi cái ngày đó đến cũng đồng nghĩa nàng sẽ vĩnh viễn mất đi cái thứ gọi là "tình bạn"! Mà ngày ấy tới, cũng chính là một màn đêm u tối đầy âm mưu đang chờ mình.

...

Màn đêm buông xuống, trong nền trời đêm ánh lên nhiều ngôi sao to nhỏ. Đây chính là một đêm tối trời tĩnh lặng.

Tối nay Mộ Dung Ca một mình dùng bữa. Từ sớm Nguyên Kỳ đã phái người đưa thư về, nghiêm khắc mệnh lệnh Mộ Dung Ca không được đợi hân.

Mộ Dung Ca đọc thư không nhịn được nở nụ cười, gầy đây hình như hân có máu 'tự bản thân tự đa tình', cho dù nàng không ăn thì tiểu sinh mệnh ương ngạnh trong bụng nàng cũng đòi ăn, nàng sao có thể bỏ đói bản thân chứ? Hân không về thì cơm nàng vẫn không thể không ăn mà.

Hai ngày nay, không khí trầm ngưng, tựa như gió nổi mây phun đang âm thầm lưu động trong đó. Nguyên Kỳ cũng đang chạy nước rút.

Càng biết được kết quả cuối cùng thì hết thấy âm mưu sắp cũng đến lúc phải vạch trần, chỉ là cảm thấy thời gian qua đi có chút thông thả mà thôi. Nàng thật sự hy vọng ngày ấy mau tới, để mọi người không phải sống trong cảnh dày vò thêm nữa.

"Mộ Dung Trắc phi, nô tỳ thật sự khâm phục người lắm. Dù thái tử thế nào, có làm gì thì người vẫn không chút hoảng hốt hay lo lắng. Trong mấy ngày lại tái chiếm được sự sủng ái của thái tử. Nếu bản thân nô tỳ gặp phải cảnh này, nhất định sẽ không nhịn lâu được, thậm chí còn bối rối không biết phải thế nào."

Bạch Hà sáng con mắt nhìn Mộ Dung Ca khâm phục không thôi. Nếu không sợ hãi thì nàng sẽ không để ý. Chỉ là so với bất cứ ai, nàng tin tưởng Nguyên Kỳ, nàng biết hẳn sẽ không bỏ rơi nàng.

Mộ Dung Ca xì cười ra tiếng, "Sao người biết ta không sợ?" Tuy nàng không nói gì, thậm chí cũng không buồn đi giải thích, nhưng không đồng nghĩa nàng không biết sợ.

Bạch Hà sững sờ, "Mộ Dung Trắc phi sợ ư? Sao nô tỳ nhìn không ra nhỉ?" Rõ ràng trong lúc người người trên dưới phủ thái tử đều thay nàng lo lắng, nàng lại bình chân như vại, tựa như không có gì xảy ra.

"Ha ha, nếu dễ dàng để người khác nhìn ra, ta sao có thể không giống người bình thường được? Tiểu nha đầu ngốc người sẽ không hiểu được đâu. Dọn dẹp mọi thứ rồi lui xuống nghỉ ngơi đi." Mộ Dung Ca lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói với Bạch Hà. Đôi khi quá mức đơn thuần cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng tuyệt đối cũng không phải chuyện xấu, sống đơn thuần một chút thì mới có thể vui vẻ được. Đó cũng là một phúc phận.

"Theo hầu bên người Mộ Dung Trắc phi càng lâu, nô tỳ dần dần sẽ hiểu được thôi." Bạch Hà cười hắc hắc đáp. Giờ khắc này nàng đã hạ quyết tâm,

từ nay về sau mọi việc đều phải học theo Mộ Dung Trắc phi, gặp phải việc gì cũng không được hoảng hốt, phải bình tĩnh từ từ xử lý mọi chuyện.

Nhìn bộ dáng nghiêm cẩn của Bạch Hà, Mộ Dung Ca không biết phải nói gì thêm. Tựa hồ tiểu nha đầu này đã xem nàng là thần tượng mà sùng bái rồi! Không biết việc là tốt hay xấu nữa đây.

Nhìn nhìn sắc trời, đêm đen tối trầm như mực, phải sớm chút lên giường nghỉ ngơi thôi.

Chắc là đêm nay Nguyên Kỳ sẽ về rất trễ đây.

Khi cả gian phòng chìm vào bóng tối tĩnh mịch, Mộ Dung Ca đã bị cơn buồn ngủ xâm chiếm thần trí. Từ khi có mang đến giờ, tựa hồ nàng đặc biệt cảm thấy buồn ngủ và rất dễ ngủ, hầu như không phải lo lắng vấn đề mất ngủ như những người lớn tuổi.

Trong cơn mơ hồ mông lung, xung quanh tỏa ra một hương vị ấm áp của biển.

Mà nàng đang ở trong đó, vui vẻ bơi lội.

Khi nàng bơi ra xa, bỗng nhiên cảnh tượng trước mắt bị thay đổi.

Từng dãy nhà cao tầng san sát nhau, đám đông qua lại trên đường theo nhịp sống hối hả. Hiển nhiên là phải ở thế kỷ 21 rồi!

Cảnh sắc đã nhiều năm không gặp, tựa hồ quen thuộc nhưng bên trong lại có chút xa lạ.

Tình cảnh chuyển đổi, đây chính là ngôi nhà bản thân vô cùng quen thuộc.

Có papi, mẹ và cả tỷ tỷ. Ba người bọn họ đang cười cười nói nói cùng xem tivi.

Đây là ngôi nhà trước đây nàng sinh sống, cảnh tượng này chưa từng được thấy. Papi trong mắt nàng trước giờ chỉ biết nhìn xem trọng lời lỗ, lợi ích, để khuếch trương việc làm ăn, đã không tiếc lấy hạnh phúc chung thân của con gái mình làm giao dịch, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt mà trước đây nàng cùng tỷ tỷ chưa từng thấy qua.

Liền ngay cả mẹ cũng như chú chim nhỏ nép vào trong lòng papi, dịu dàng nở nụ cười.

Tỷ tỷ thân thiết đang ôm cổ papi làm nũng.

Nàng còn nghe được họ đang nói chuyện.

"Nếu Hình Nhi còn sống thì tốt biết bao. Ta nhất định không bao giờ bỏ rơi con bé nữa. Từ trước tới đây đều là ta đã sai." Papi cảm khái.

Trong nháy mắt, vẻ mặt tỷ tỷ lộ vẻ cô đơn, song lập tức được khôi phục lại, "Hình Nhi vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta. Nếu Hình Nhi còn sống, nhất định mọi người cũng mong cả nhà chúng ta đều vui vui vẻ vẻ, sống một cuộc sống vô ưu vô lự." Trước đây nàng đã làm rất nhiều việc có lỗi với Hình Nhi, song con bé vẫn chưa từ trách nàng. Một đứa em gái dễ thương như Hình Nhi... ôi mọi người tốt của nàng.

"Đúng vậy, ta phải nghĩ thông suốt mà sống cho tốt." Mẹ gật đầu một lượt, trong mắt đã đầy những nước.

Mộ Dung Ca nhìn tình cảnh trước mặt, rõ ràng nghe được cuộc đối thoại của họ, thậm chí có thể nghe được những suy nghĩ trong lòng mỗi người. Giờ khắc này, trong lòng này cảm thấy vô cùng thoải mái! Đó chính là người thân của nàng.

Phải sống tốt nhé, papi, mẹ, tỷ tỷ.

Chỉ là đang cảm khái với niềm hạnh phúc` trước mắt, tình cảnh đột nhiên lại thay đổi. Vẫn là một mảng nước biển trong xanh âm áp, nàng đang tiêu khiển trong đó, tiếp tục chìm trong giấc mộng đẹp.

Bỗng nhiên, mộng đẹp tiêu tan, nàng rõ ràng cảm giác được quanh mình có chút gì đó xa lạ tồn tại.

Nó là xa lạ, nhưng thực tế vẫn có chút quen thuộc.

Nàng lập tức cảnh giác mở to hai mắt, lọt vào tầm mắt chính là Triệu Tử Tận vừa gặp hai ngày trước.

"Tỷ tỷ vừa mơ thấy cái gì? Sao cả trong giấc mơ cũng đều tươi cười hạnh phúc như vậy?" Triệu Tử Tận nhẹ giọng hỏi. Nam tử đẹp như bước ra từ tranh, thuở niên thiếu có chút nhu nhược, nhưng khi trưởng thành lại cương nghị cứng rắn, trong ánh trăng nhàn nhạt đó, tuy nhìn không rõ toàn bộ nét mặt, nhưng ánh mắt hân hoan vẫn phức tạp như vậy, còn để lộ ra rất nhiều cảm xúc. Trong giấc mộng cũng có thể hạnh phúc như vậy, xem ra được ở bên Nguyên Kỳ chính là điều nàng mong muốn nhất.

Mộ Dung Ca chậm rãi đứng dậy, có lẽ còn đang trầm mê trong giấc mơ vừa này, nụ cười bên miệng vẫn nhàn nhạt: "Tề quốc hoàng thượng đêm khuya đến phòng, xin hỏi có việc gì chăng?" Triệu Tử Tận đột nhiên đến đây thật sự có chút khiến nàng ngạc nhiên.

Lại một kiểu nói chuyện xa cách, Triệu Tử Tận đã sớm đoán trước rồi, chỉ là không ngờ sau khi bản thân nghe được giọng điệu lạnh lùng của nàng lòng lại kiềm không được nhói lên. Vừa rồi mới gặp khuôn mặt xinh đẹp như thiên tiên đang tươi cười thật sự khiến hân động lòng, trong nháy mắt đã tan thành bọt nước.

Hắn vươn cánh tay có chút run run muốn vuốt ve gương mặt nàng, cảm thụ chút độ ẩm để tìm về hơi thở ấm áp của nữ tử năm đó đã trao cho hắn.

Nhưng khi bàn tay mới đi được nửa chặng đường, hắn đã khiếp đảm dừng lại.

"Tỷ, thật sự không thể trở lại như ngày xưa sao?" Hắn không nhận ra được thời điểm này bản thân hỏi một câu như thế, giọng nói đã run như nào.

Mộ Dung Ca hơi chau mày, nam tử trước mặt vừa quen thuộc song cũng có chút xa lạ, những lời này nếu là lần gặp đầu tiên năm đó, nàng nhất định sẽ rất cảm động. Nhưng khi hắn phá vỡ cuộc sống bình lặng của nàng, lợi dụng nàng để đạt được mục đích liền đã quyết định, hết thảy đều chỉ còn là quá khứ! Tất cả về con người này đã qua đi rồi.

Nàng hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Không có khả năng."

Tựa hồ đã dự liệu được đáp án, biết rõ lời vừa hỏi có chút xa vời, thậm chí còn có chút hy vọng... chỉ vì vừa nãy nàng đã tươi cười với hắn... vừa khuynh thành lại dịu dàng vô tả.

Dưới ánh trăng dịu dịu, hết thảy đều trở nên mê ly.

Nhưng rõ ràng dưới vầng trăng ấm áp như thế nhưng Triệu Tử Tận lại chỉ cảm nhận được hơi lạnh thấu xương trong đó. Hy vọng ánh sáng trước mắt mau tắt đi, thậm chí hắn còn muốn phát điên.

Tâm không chịu khống chế, không ngờ hậu quả bản thân phải gánh nhận lại đẩy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Hắn giữ lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, một tay khẽ nâng hàm dưới nàng, ý đồ muốn khống chế cử động của nàng.

"Trẫm muốn giữ nàng lại bên người!" Hắn hạ giọng gào lên, qua đó muốn cường bạo biểu đạt dục vọng của hắn.

Mộ Dung Ca gặt gao chau mày lại, trong mắt đã chứa đầy những con sóng lạnh lẽo, "Đừng để ta phải hận ngươi." Hôm nay Lưu Vân đi viếng mộ Bích Nhu đã mất vừa đúng ba năm, ngày mai mới trở về. Không ngờ lại để cho Triệu Tử Tận nắm được sơ hở này!

"Buông ra!"

"Rốt cuộc Nguyên Kỳ có điểm nào có thể khiến nàng từ bỏ tất cả? Hẳn cho nàng quyền lợi, địa vị hay cao hơn là sự chuyên sủng? Tỷ, ta vẫn có thể cho nàng nhiều hơn như thế. Không cần đếm đong, chỉ cần cho ta thêm thời gian. Ngày thống nhất thiên hạ, bất luận kẻ nào đều không thể cản trở ta. Nguyên Kỳ không thể để tỷ làm chính thê, ta sẽ cho tỷ. Bất luận kẻ nào cũng đừng hòng xúc phạm hay xem thường tỷ." Triệu Tử Tận dùng tốc độ nhanh nhất có thể để nói ra, bởi hẳn biết rõ không thể ở lâu trong phủ thái tử, hộ vệ nơi đây căn mật, rất nhanh sẽ phát hiện được tung tích của hắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca đôi theo đôi mắt đen đang tỏa sáng của hắn, nàng nở một nụ cười lạnh lùng hết mức có thể: "Triệu Tử Tận, ngươi làm hại người của ta ngay trước mặt ta."

Bàn tay Triệu Tử Tận nhất thời run lên, không đủ sức để giữ cầm nàng, càng nhanh chóng rời lỏng cánh tay đang chế trụ hành động của cô gái trước mặt.

"Việc năm xưa ta không muốn nhắc lại nữa. Lời hứa hẹn khi này của ngươi cũng chỉ có người biết bản thân có làm được hay không. Nhưng chỉ ít ta biết trong vòng một trăm nay này, ngươi tuyệt đối không có khả năng đó. Hết thủy đều đã qua đi, ngươi hà tất cứ phải khẳng khẳng chấp nhất?" Mộ Dung Ca thở dài một hơi, giọng điệu bức người nói.

Vốn còn cho rằng hai hôm trước tái kiến hắn đã có thể buông xuôi. Cho dù không còn xem nhau như người thân thuộc, nhưng ngày sau gặp lại ít

hiều cũng không phải là kẻ thù. Lại thật không ngờ, hắc căn bản chưa hề có ý buông bỏ.

"Bây giờ ta và thái tử tâm ý tương thông, ngài hứa hẹn trọn đời trọn kiếp sẽ chỉ có một mình ta. Người cũng biết, từ đầu chí cuối, ‘thân vô nhị phụ’ bốn chữ này đối với ta vô cùng quan trọng. Mà hơn ai hết người càng rõ ràng, những năm gần đây, người, Triệu Tử Duy đã từng làm những gì với ta. Duy chỉ có thái tử vẫn luôn lẳng lặng chờ đợi, thay ta trả giá, một khi đã cho ta lời hứa hẹn tuyệt đối sẽ không có biến cố gì xảy ra. Ngài đối với ta là thật lòng thật dạ." Mộ Dung Ca tiếp tục nói.

Sắc mặt Triệu Tử Tận càng tái nhợt, sườn mặt cương nghị khẽ run lên.

"Nếu như luận người chiến thắng sau cùng, e cũng chỉ có Hạ quốc thái tử." Triệu Tử Tận lạnh giọng nói. Cho dù hắc căn không muốn thừa nhận song cũng phải chấp nhận. Sau việc hôm nay, cơ hồ không ai có đủ năng lực đối địch với Nguyên Kỳ, ngay cả Lan Ngọc bất quá cũng chỉ là ‘dã tràng xe cát’ mà thôi.

"Về điểm này xem ra hoàng thượng Tề quốc đã biết rõ rồi. Đêm khuya lên vào phòng Trắc phi của bản cung, không biết hoàng thượng Tề quốc có ý gì?"

Triệu Tử Tận vừa dứt lời, ngay sau lập tức vang lên một giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm.

Mộ Dung Ca rốt cuộc đã có thể buông lỏng rồi, cảm thấy an lòng đến độ trước giờ chưa từng có, lập tức đứng dậy bước về phía giọng nói đó.

Triệu Tử Tận vì nhất thời ngẩng ra xong mới phát hiện Mộ Dung Ca không còn ở trước mắt, mà còn là hướng về phía Nguyên Kỳ mà đến. Hắc hoàng hốt cảm nhận vị giác khi mộng đẹp trước mắt vỡ tan. Hắc trầm tĩnh lại bản thân, cúi đầu nhìn bộ quần áo đi đêm đen thẫm của mình, tâm trí đang hỗn loạn lập tức tỉnh ra, cười nói: "Ngày phải phải rời Hạ quốc, trong

lòng ẩn nhẫn có chút lời muốn nói với Mộ Dung Trắc phi. Nếu đã quấy rầy thì thỉnh Hạ quốc thái tử thứ lỗi."

Sau một hồi nói năng, tựa hồ lời giải thích có chút khó chấp nhận.

Đây cũng chính là một trận giao phong.

Kết quả đã sớm được định trước rồi.

"Thì ra là vậy! Nếu có lần sau, bản cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua." Nguyên Kỳ lạnh giọng uy hiếp. Bất luận ai cũng đừng hòng mang Mộ Dung Ca rời khỏi hắc, bất cứ kẻ nào nuôi suy nghĩ này đều chỉ là suy tâm vọng tưởng!

Nhìn Nguyên Kỳ nhất nhất bảo hộ Mộ Dung Ca, cõi lòng Triệu Tử Tận đầy xót xa. Hắc cũng đã từng có cơ hội này, chỉ do hắc cố tình từ bỏ nó, bây giờ còn muốn truy về e cũng chỉ là ảo tưởng! Chỉ có thể là ảo tưởng của bản thân hắc mà thôi. Bây giờ xem ra những gì hắc đang làm trước mặt Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ bỗng nhiên trở nên cực kỳ buồn cười! Hắc không khác gì một gã hề.

"Đi đi." Mộ Dung ca nhìn Triệu Tử Tận có chút thất thần và đứng yên bất động nói.

Giọng nói quen thuộc kéo Triệu Tử Tận trở về thực tại, hắc che giấu hết thảy cảm xúc, gật đầu với Mộ Dung Ca chứ không nói thêm lời nào nữa.

Nhưng khi bước qua bên người Mộ Dung Ca, hắc chợt dừng bước, nói:"Trăm vĩnh viễn không quên những gì tỷ tỷ đã làm."

Nghe vậy, Mộ Dung Ca khép chặt hai mắt lại.

Nguyên Kỳ ôm chặt hai vai nàng, để nàng vững tâm tuyệt đối dựa dẫm vào mình.

Đợi sau khi Triệu Tử Tận rời đi, Mộ Dung Ca mới mở mắt, ngẩng đầu nhìn nam tử bên cạnh vốn cao hơn mình một cái đầu, cười nói: "Có một không?"

"Mộ Dung Ca, có phải nàng đã động lòng... nàng sẽ tha thứ cho hã?" Đôi mắt Nguyên Kỳ trở nên sâu thẳm, đôi mắt đen thẳm như đáy vực sâu.

"Nào có tồn tại tha thứ hay không. Tái kiến đã là kẻ xa lạ." Mộ Dung Ca cười nhạt lắc đầu đáp.

Ngày mai nàng chỉ hy vọng có một hạnh phúc đơn giản là đủ.

Nguyên Kỳ cười khê: "Cũng không biết nàng có sức quyến rũ gì mà có thể khiến cho nam tử khắp thế gian đều si mê." Rõ ràng nữ tử trước mặt không mang nhan sắc mỹ miều đến độ khuynh quốc khuynh thành, cũng không nói là đủ xinh đẹp, song lại có khả năng khiến người ta trong một khắc lơ đãng bị mê hoặc tâm trí.

Nghe vậy, Mộ Dung Ca chủ động ngã vào lòng hã, ném cho hã một ánh nhìn đầy ma lực, "Thiếp chỉ cần thái tử si mê là đủ."

"Đêm đã khuya rồi, ta nghỉ ngơi thôi." Nguyên Kỳ dậm dậm chớp mũi nàng, chuẩn bị cởi áo, vô tình cúi đầu nhìn thấy Mộ Dung Ca vẫn còn đang khoác đủ áo trên người, lập tức thu lại nụ cười, "Còn định chờ bản cung sao?"

"Ừm! Không có thái tử ngủ chung, không biết sao vẫn là ngủ ko được." Mộ Dung Ca gật đầu mấy cái. Thực ra rất muốn nói với hã là do hã tự cao nghĩ nhiều thôi, chỉ là nàng cảm thấy quá buồn ngủ nên lười thay đồ, nghĩ nghĩ cũng biết lúc về hã sẽ kiểm lòng không đặt, nhẹ nhàng cởi áo giúp mình, hà tất gì phải vất vả chính mình nhỉ!

Trong lòng Nguyên Kỳ cảm thấy ấm áp vô cùng, "Lại nghĩ một đấng nói một nẻo rồi." Biết rõ là nàng đang nịnh ngọt để hã cởi áo giúp, chỉ là

không ngờ vẻ mặt nàng vẫn hồn nhiên như không.

Lúc nằm xuống giường muốn đi vào giấc ngủ, Mộ Dung Ca tựa vào ngực hắc, cảm nhận từng hơi ấm mà hắc tỏa ra, thấp giọng hỏi nhỏ: "Là ngày mai hay từ hôm nay trở đi?"

"Từ nay trở đi." Nguyên Kỳ thông thả đáp lại. Mấy chữ ‘từ nay trở đi’ rất đơn giản, nhưng lúc này nói ra lại hàm chứa bao nhiêu ý nghĩa. Bao nhiêu người đều đang chờ cái ngày này!

Mộ Dung Ca từ từ nhắm hai mắt lại, vô cùng an lòng. Có hắc ở đây, nàng thật sự không cần lo lắng gì cả. Từ nay trở đi, hết thảy mọi thứ đều sẽ được định đoạt. Bất kỳ kẻ nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay hắc, mà nàng cam tâm tình nguyện bị hắc nắm trong tay, không, phải nói là hắc cũng bị nàng nắm chặt. Người đàn ông của nàng nắm cả thiên hạ trong tay, song nàng không có dã tâm lớn như vậy, chỉ cần có mỗi hắc trong tay là đủ rồi.

Nguyên Kỳ luôn dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mại như tơ trời của nàng, nhìn sườn mặt đang say ngủ kia, khẽ lắc đầu cười: "Bản cung rất thích chút tiểu thông minh đùa giỡn của nàng. Bản cũng thành toàn tâm nguyện của nàng."

Trong lúc mơ màng, Mộ Dung Ca nghe thấy hắc nhắc đến hai chữ ‘tâm nguyện’, lòng thầm nghi ngờ, tâm nguyện ư? Nàng có tâm nguyện gì chứ? Trong lúc ngủ mơ hàng lông mày cũng khẽ nhăn lại.

Nguyên Kỳ vươn tay vuốt ve gờ lông mày hơi nhú lên của nàng, cười nói: "Bản cung nắm thiên hạ trong tay, nàng lại nắm giữ được bản cung trong tay. Mộ Dung Ca... dã tâm của nàng không nhỏ chút nào đâu."

Trong lúc ngủ mơ, tựa hồ Mộ Dung Ca cũng cười gian thành tiếng, làm con gái mà không giữ chút thủ đoạn này sao có thể khiến đàn ông chấp nhận vì mình mà khăng khăng một mực? Huống hồ biết rõ nàng chỉ nói đùa

là lòng dạ hẹp hòi, nhưng hăn vẫn dung túng nàng, lúc đó chẳng phải hăn cũng rất thích sao?

...

Bầu trời đêm đầy sao vô số, gió thu từ từ thổi nhẹ bên tai.

Yên lặng, mọi thứ thật yên lặng.

Lan Ngọc nghiêm mắt nhìn ra phía xa, "Nguyên Kỳ, rốt cuộc người đang đợi cái gì đây?" Hăn đã âm thầm sắp đặt hết thảy, bây giờ chỉ còn chờ thời cơ. Song... Nguyên Kỳ lại không có chút động tác gì. Sự tĩnh lặng này như đè nén thêm rất nhiều áp lực.

Nhiều năm qua, điều hăn muốn nhất chính là được nhìn thấu Nguyên Kỳ, song... đến giờ vẫn chưa làm được. Bởi vì Nguyên Kỳ quá giỏi che giấu, trước giờ rất ít để ai có thể bắt được điểm yếu.

Mộ Dung Ca chính là điểm duy nhất có thể uy hiếp Nguyên Kỳ. Xem ra, hai ngày này phải xuống tay từ trên người Mộ Dung Ca thôi!

...

Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Mọi người đều nghe thấy tiếng vó ngựa hí vang. Bởi vì ban sáng yên ắng nên tiếng vó ngựa gõ trên nền đất vang cả vào trong phủ.

Mộ Dung Ca gắt gao chau mày, giấc mơ đẹp đột nhiên bị quấy nhiễu, nàng mệt mỏi mở mắt nhìn ra ngoài, rồi nhìn về phía Nguyên Kỳ đang nằm bên cạnh người, "Tiếng gì vậy?"

"Hăn là thánh chỉ đến." Nguyên Kỳ vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ giọng đáp.

Mộ Dung Ca hơi nhướng mày, "Thánh chỉ sao? Mới sáng sớm đã hạ thánh chỉ ư?" Nguyên Du có phải nhàn rồi lắm không, không có chuyện gì làm, không khi sáng sớm lại rồi hơi bày ba chuyện thánh chỉ!

"Là thánh chỉ buộc bản cung phải phế nàng." Thần sắc Nguyên Kỳ trở nên lạnh lùng.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca lập tức nhíu lại, 'Phế ta ư? Dựa vào cái gì?' Vừa mới tỉnh giấc, dư âm của giấc ngủ vẫn còn, vừa nghe nói có người muốn phế mình, nàng muốn nổi trận lôi đình ngay tức khắc.

Nhìn nữ tử bên cạnh như chú mèo hoang đang xù lông, Nguyên Kỳ khẽ cười lắc đầu, "Không cần nổi nóng, bản cung cho phép nàng kháng chỉ thì sao nào!"

Mộ Dung Ca xì cười thành tiếng, "Kháng chỉ sao, bộ muốn mất đầu ư? Nếu bị những người có ý lợi dụng, nhất định lại đòi phế đi thái tử cho xem." Cảm giác khó chịu dần tan biến, Mộ Dung Ca đã lên tinh thần, lập tức đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo đi tiếp chỉ. Cơ hồ nàng cũng có chút tò mò, thánh chỉ muốn phế nàng sẽ viết gì trong đó chứ!

"Không vội đâu, nửa canh giờ sau ra cũng được." Nguyên Kỳ kéo nàng lại, để nàng một lần nữa lại nằm gọn lộn trong lòng hân.

Không vội ư? Mộ Dung Ca ngáp dài, có chút mất sức nói: "Vậy thì thiếp ngủ thêm một lát vậy."

"Được, ngủ đi nào."

Hoạn quan chờ ở chính sảnh phủ thái tử đợi mãi vẫn không thấy có người đến, nên gấp rút đảo qua đảo lại, ở phủ thái tử này hẳn tuyệt đối không dám manh động, bằng không xảy ra sơ sót gì e khó mà giữ được cái mạng nhỏ này. Hơn nữa, hơn ai hết hẳn biết rõ trong thánh chỉ này viết cái gì! Bây giờ trên dưới Hạ quốc ai ko biết, trong phủ thái tử, người được

sủng ái nhất chính là Mộ Dung Trắc phi! Thái tử vì Mộ Dung Trắc phi đến hôn lễ còn đẩy chậm lại, còn trục xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ, đủ để thấy rõ thái tử đối với Mộ Dung Trắc phi là vô cùng dụng tâm!

Trước mắt, thánh chỉ này hoàn toàn nhằm vào điểm khó chịu nhất của thái tử!

Gần nửa canh giờ trôi qua, đầu hắc đầy mồ hôi, đợi mãi vẫn không thấy thái tử và Mộ Dung Trắc phi đâu!

Lại thêm khoảng nửa canh giờ nữa mới thấy thái tử và Mộ Dung Trắc phi đang cùng tiến vào.

“Nô tài tham kiến thái tử, tham kiến Mộ Dung Trắc phi.” Hoạn quan thấy bọn họ đến, vội vàng lau đi mồ hôi trên trán, lập tức khom người hành lễ.

Nguyên Kỳ phát phát tay, “Đứng lên đi.”

“Tuyên đọc thánh chỉ đi.” Nguyên Kỳ nhìn tên hoạn quan đang kinh hồn bạt vía mà ra lệnh.

Mộ Dung Ca đứng bên người Nguyên Kỳ, hai người cùng quỳ xuống tiếp chỉ.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. Trắc phi của thái tử do được chuyên sủng sanh kiêu, không biết hối cải, nay đã có mang, lại càng không biết thực đức hiền lương của nữ tử cần có, quả có gương vì Trắc phi của thái tử. Mệnh thái tử phải lập tức hưu cách." Hoạn quan khẽ đọc thánh chỉ xong, dè dặt quan sát sắc mặt Nguyên Kỳ, lại nói thêm: "Hoàng thượng còn dặn nô tài chuyển cáo thái tử một câu, bởi vì hai ngày trước lời đồn dấy lên bốn phía, đưa con trong bụng Mộ Dung Trắc phi rất có thể không phải huyết mạch của thái tử, cho nên thỉnh thái tử trước khi hưu đi Mộ Dung Trắc phi, ban thêm một chén thuốc phá thai."

Mộ Dung Ca lãnh trầm cúi thấp đầu. Muốn dùng hai chữ ‘chuyên sủng’ để phế truất nàng sao! Đồng thời còn muốn cướp đi sinh mạng trong bụng nàng! Ha, Nguyên Kỳ à, ông quả nhiên là độc ác đến cực điểm rồi!

Hoạn quan nâng thánh chỉ, vươn tay ra, song Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đều không tiếp chỉ.

Nguyên Kỳ vỗ về Mộ Dung Ca, hai người cùng đứng dậy rồi ngồi xuống, không hề có ý định tiếp chỉ.

Hoạn quan đợi một lát, mồ hôi lạnh lại túa ra đầy đầu.

“Bản cung sẽ không nhận thánh chỉ này. Chuyển cáo lại phụ hoàng, kẻ nào dám tự tiện tung ra tin đồn xàm bậy, bản cung nhất định sẽ ngũ mã phanh thây hắn ra. Mà một tháng sau, bản cung sẽ cử hành đại hôn chính thức cưới Mộ Dung Ca làm thái tử phi.” Nguyên Kỳ mặt không biểu cảm nói thẳng.

Hoạn quan vừa nghe những lời này, cả người muốn nhũn ra, không những không tiếp thánh chỉ phế đi Mộ Dung Trắc phi, mà còn muốn lập Mộ Dung Trắc phi làm thái tử phi! Sao thái tử dám làm ra việc như vậy! Trong nháy mắt, hoạn quan cũng trở nên không có chủ ý, không biết phải làm sao cho phải.

Mộ Dung Ca tuy cúi đầu bình lặng uống trà, nhưng khi nghe được Nguyên Kỳ nói muốn lập nàng làm thái tử phi, con thú trong lòng nàng vẫn kiềm không được mà nhảy nhót liên hồi.

“Trở về cứ báo cáo y vậy cho bản cung.” Nguyên Kỳ trầm giọng mệnh lệnh.

Hoạn quan không khỏi do dự, lập tức nâng thánh chỉ hồi cung.

Một khắc sau, nhận được tin này Nam Cung Dung kinh hoảng chạy tới, quan tâm hỏi han: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao hoàng thượng lại tự dừng hạ thánh chỉ muốn phế truất Mộ Dung Trắc phi?”

“Không sao đâu.” Mộ Dung Ca cười khẽ đáp, niềm nở nói thêm, “Ngồi xuống uống tách trà đã nào.”

Tương phản với sự sốt ruột của Nam Cung Dung, cả Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca đều cực kỳ vân đạm gió nhẹ, căn bản như không hề để ý đến việc này, nhất thời Nam Cung Dung cũng cảm thấy hơi mơ hồ. Vừa nãy nàng vội vàng chạy đến đây còn chưa kịp suy nghĩ nhiều lắm, hiện tại nhìn thấy Mộ Dung Ca còn có tâm tư ngồi phẩm trà liễn biết, nàng đã quan tâm quá nhiều rồi.

“Chỉ là không biết sao bỗng nhiên hoàng thượng lại hạ một đạo thánh chỉ để phế người? Hơn nữa, lý do này... chẳng phải có chút hơi lỗ bịch không, nói sao cũng chỉ là tự mình tự nói tự cho rằng. Hai chữ ‘chuyên sủng’ là muốn quyết định chuyện sinh tử của người sao.” Nam Cung Dung bình ổn lại tâm tư, mới cau mày nói với Mộ Dung Ca, rồi nhìn sang Nguyên Kỳ, vừa nãy nàng nhớ là có nghe nói Nguyên Kỳ vì Mộ Dung Ca mà cự tuyệt thánh chỉ.

Mộ Dung Ca thì bình tâm tĩnh khí hớp mấy ngụm trà xong, mới cười nói với Nam Cung Dung: “Bây giờ ta đang có mang, đâu phải nói muốn hưu là hưu được. Nếu lúc này thái tử hưu cách ta sẽ càng khiến thiên hạ chỉ trích đủ điều.” Huống chi... nàng biết Nguyên Kỳ tuyệt đối sẽ không hưu bỏ nàng.

Nam Cung Dung hí hí hai mắt, nhìn hai người bọn họ bỗng chốc bưng tỉnh, muốn kinh hô thành tiếng, muốn nói thẳng ra những gì đang nghĩ trong lòng, nhưng đột nhiên lại ý thức hiện giờ đang ở tình huống gì nên không dám nói ra miệng. Lập tức cúi thấp đầu, che giấu nụ cười vừa nhoen lên bên môi. Rốt cuộc đã có thể báo được thù cho gia tộc Nam Cung rồi!

“Nhưng... còn Đại hoàng tử...” Nam Cung Dung bỗng nhiên nghĩ đến Lan Ngọc, ở bên người hắn vài năm, tuy không hoàn toàn nhìn thấu, nhưng nàng biết rõ Lan Ngọc là loại người tâm cơ thâm trầm, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi làm việc gì mà không nắm chắc phần thắng bao giờ. Huống chi... cục diện này tựa hồ đến quá sớm rồi.

Mà... quá sớm thật sao?

Đã qua bao nhiêu năm, hiện tại vẫn dùng từ ‘sớm’ được sao!

...

Hoàng cung.

“To gan! Hắn cũng dám cãi lại thánh chỉ sao!”

Hoạn quan trở về truyền lại từ câu từng chữ của Nguyên Kỳ không dám sơ sót. Nguyên Du nghe được liền nổi trận lôi đình. Chỉ là sau cơn tức giận bùng phát, lại đột nhiên cảm vui mừng, lần này đã giải đúng chỗ ngứa rồi! Không thể ngờ, Mộ Dung Ca quả nhiên là điểm uy hiếp lớn nhất của Nguyên Kỳ.

Hoạn quan nghe tiếng Nguyên Du gầm lên, nhất thời hồn bay phách tán, cả người xụi lơ.

“Lui ra!” Nguyên Du hết kiên nhẫn hạ lệnh.

Hoạn quan lập tức đáp: “Dạ.”

Nguyên Du nhìn Lan Ngọc, hai người tâm ý tương không nhìn nhau cười. Xem ra bước đầu tiên đã thành công.

Có điều, lúc Nguyên Du vì quá mức vui mừng đến độ bật cười trong lòng, không biết vì sao, trước mắt cảm thấy một luồng sáng chói chang, cổ

họng khô khan dâng lên một hương vị tanh ngọt, vô pháp ức chế, lập tức xì ngay ra một ngụm máu đỏ tươi.

“Phụ hoàng!” Lan Ngọc kinh ngạc, vừa nãy Nguyên Du còn đầy tinh thần, vô cùng tỉnh táo mà bây giờ sắc mặt đã trắng bệch, miệng phun máu tươi. Hắn vội vàng chạy đến, chỉ vừa kịp nâng Nguyên Du thì ông ta đã mềm yếu ngã quỵ.

Hoạn quan vừa định bước ra khỏi phòng liền nghe thấy tiếng hét phía sau, vội vàng nhìn lại, lập tức hướng ra ngoài cửa gọi thị vệ: “Gọi thái y! Mau đi gọi thái y! Hoàng thượng ngất rồi!”

Sau nửa canh giờ, hơn mười mấy gã thái y toàn bộ được triệu tập đến.

Hơn mười vị thái y thay nhau bắt mạch, sắc mặt ai nấy đều vô cùng kém.

Lan Ngọc đứng ở gian ngoài, nhìn đám thái y không ngừng bắt mạch thảo luận phương thuốc, vẻ mặt hẩn dần trở nên lãnh liệt. Tình trạng sức khỏe của Nguyên Du tệ hơn so với dự đoán của hắn, vốn dĩ còn có thể trụ được thêm mấy ngày, không ngờ lại đột nhiên bất tỉnh nhân sự. Mà hắn cũng lược biết chút ít y thuật, hiên nhiên hiểu được Nguyên Du có thể đi đứng tỉnh táo đến hôm nay cũng đã là kỳ tích rồi. Nhưng... sao lại chọn giờ phút này chứ! Nguyên Du nhất định phải tỉnh lại.

“Đại hoàng tử, chúng thần thật sự vô phương chữa trị. Không biết khi nào hoàng thượng mới có thể tỉnh lại được.” Chừng hai ba canh giờ sau, đám thái y ra vào liên tục một hồi mới nơm nớp lo sợ đến bẩm báo với Lan Ngọc.

Sắc mặt Lan Ngọc lập tức trầm đi, vẫy tay cho các thái y lui ra.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn một mình, hắn mới bước vào gian nội, lúc này Nguyên Du đã chìm trong cơn hôn mê sâu, cả người đều không còn chút thần chí.

Hắn lạnh lùng vô tình nhìn Nguyên Du, “Bây giờ chưa phải lúc để người chết.” Dứt lời, liền từ bên hông lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ, từ bên trong trích ra một viên thuốc màu trắng. “Trên đời không được mấy viên nhưng người đã dùng hết hai viên rồi.”

Chỉ cần phục dùng thuốc này, ngày mai chắc chắn Nguyên Du sẽ tỉnh lại.

Đây... cũng chính là cơ hội duy nhất của hắn. Dưới sự chuẩn bị chu toàn đầy đủ của hắn, nhất định ngày mai phải đến.

Phủ thái tử.

Buồn chiều, Mộ Dung Ca đang ngủ trưa thì đột nhiên bị Bạch Hà đánh thức.

Mơ mơ màng màng, nàng nghe thấy tiếng nói sốt ruột của Bạch Hà: “Mộ Dung Trắc phi, hoàng thượng biết được thái tử chống lại thánh chỉ đã nổi trận lôi đình, lập tức ới ra máu, hiện giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh!”

“Vậy ư?” Mộ Dung Ca từ từ mở mắt, gật đầu với Bạch Hà đang bó gối không biết làm gì.

“Nếu hoàng thượng có thể tỉnh lại thì tốt, bằng không chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ có người dèm pha Trắc phi ngài không đúng.” Bạch Hà đầy lo lắng nói.

Mộ Dung Ca hơi nheo mắt lại, thần sắc trở nên nghiêm nghị, đôi mắt không ngừng chuyển động qua lại. Lan Ngọc để bắt được cơ hội này nhất định sẽ dùng trăm phương nghìn kế để cứu tỉnh Nguyên Du, mà tiếp đó... ngày mai... xem xem Nguyên Du sẽ đối phó với đứa con ruột thịt Nguyên Kỳ của mình như nào!

Cách Hạ quốc kinh đô một dặm.

Tiếng vó ngựa rong đuổi rất nhanh, quân đội Tề quốc còn đang nghỉ ngơi bên rừng cây.

Triệu Tử Tận đứng ở lân cận một dòng suối, nghe tiếng vó ngựa hí vang, có người nhảy xuống ngựa tiến nhanh đến phía sau hắn, “Bẩm báo hoàng thượng, hoàng thượng Hạ quốc đã bất tỉnh nhân sự, tất thảy thái y đều bó tay chịu thua.”

Nghe vậy, đôi người đen lách của Triệu Tử Tận khẽ dao động, lạnh giọng trả lời: “Tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của kinh đô Hạ quốc.”

“Tuân!” Người đó lập tức trở về, leo lên lưng ngựa quay về Hạ quốc,

Ánh mắt rét lạnh của Triệu Tử Tận quét qua khắp dòng suối nhỏ, mãi đến khi có một cơn gió thanh lãnh vượt qua gò má, sắc mặt hắn mới lộ rõ vẻ lạnh trầm như hàn băng ngàn năm, nét ôn tồn còn sót lại nơi đáy mắt trong nháy mắt cũng biến mất dạng.

Phủ Tể tướng.

“Không ngờ hoàng thượng lại muốn thái tử phế bỏ Mộ Dung Ca!” Thượng Quan Ngọc Nhi biết được tin này thì kinh ngạc không thôi. Còn hơn cả kinh ngạc chính là, Nguyên Kỳ vì Mộ Dung Ca mà từ chối nhận thánh chỉ. Không ngờ Nguyên Kỳ lại coi trọng Mộ Dung Ca như vậy, biết rõ kháng chỉ sẽ có kết quả gì song vẫn không chút do dự!

Giờ khắc này, hoàng thượng lại phát bệnh, hôn mê bất tỉnh!

“Chuyện này xảy ra quá mức đột nhiên. Tiểu thư, xem ra hoàng thượng rất không vừa lòng với Mộ Dung Trắc phi rồi.” Tỳ nữ vui vẻ nói.

Sắc mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi trầm đi, Nguyên Kỳ kháng chỉ nên hoàng thượng mới phát bệnh, tình huống bây giờ rất mơ hồ, còn rất nhiều thứ chưa được làm rõ, tối thiểu vẫn chưa phải lúc có thể vui mừng!

“Chớ nên nói bậy! Đường kim thánh thượng phát bệnh là lúc chúng dân lo lắng không thôi, sao người có thể ăn nói lung tung như vậy.” Thượng Quan Ngọc Nhi trách mắng tỳ nữ. Nguyên Kỳ ở Hạ quốc bao nhiêu năm nay đã nghiêm nhiên là hoàng thượng trong lòng dân chúng rồi. Bây giờ hoàng thượng ngã bệnh, nếu may mắn tỉnh lại được, liệu có đột nhiên thay đổi chủ ý?

Đại hoàng tử đối với ngôi vị này hẳn là rắp tâm mong chờ, thời khắc này vẫn là dễ dàng phạm phải sai lầm nhất. Nàng phải cẩn thận suy tính mới được.

“Tuân, nô tỳ biết lỗi rồi.” Tỳ nữ lập tức đáp.

Tiếp đó, Thượng Quan Ngọc Nhi rơi vào một hồi trầm ngâm suy tư về bước đi tiếp theo của bản thân.

Nguyên Kỳ... Lan Ngọc... không biết cuối cùng, giữa hai người ai sẽ giành chiến thắng đây?

...

Ngày hôm sau.

Hoàng cung Hạ quốc.

Vào khuya đêm qua, Nguyên Du đã dần dần tỉnh giấc, sáng nay tỉnh lại, lập tức cho gọi Lan Ngọc đến bên cạnh. Tuy thân thể vô lực, nhưng hẳn vẫn dùng hết sức để hoàn thành thánh chỉ, lập tức phái người đưa đến phủ thái tử.

“Lúc này, Nguyên Kỳ nhất định phải nhận được thánh chỉ này. Ngọc nhi, hãy cùng trầm đến đại điện.” Về mặt nguyên Du lạnh lùng cực điểm, hẳn khê khàng day day huyết thái dương đang phát cơn đau để bản thân không quá mệt mỏi. Hôm qua bỗng nhiên ngất đi, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn

không có khả năng động đậy bao nhiêu. Cũng may thái y viện đã dùng hết mọi cách để hãn có thể kiên trì thêm một lát. Bây giờ cũng chỉ có chính hãn mới biết, sức sống hiện tại của hãn còn bao nhiêu. Nói đúng hơn, cố gắng lắm cũng chỉ kéo dài thêm hai ba ngày mà thôi, cho nên, hãn phải tranh thủ lúc thần chí còn vững vàng, phải để Lan Ngọc có thể thuận lợi đăng cơ, có như vậy hãn mới an tâm đi gặp Mị Nương dưới suối vàng.

Lan Ngọc đứng ở một bên nghe vậy, liền quay đầu thay quần áo, chuẩn bị cùng Nguyên Du đến đại điện, dung nhan tuấn tú của hãn lãnh liệt như sương, hết thảy sẽ được định đoạt vào hôm nay thôi.

Ngày hôm nay hãn đã chờ rất lâu rồi.

“Tuân, phụ hoàng.” Hãn cúi đầu, đáy mắt khéo léo che giấu luồng sáng thẳng thẳng tắp vừa hiện lên, trong đầu hồi ức về bộ dạng thê thảm của mẫu thân năm đó, để báo được thù nhà mà uống thuốc độc tự sát. Nếu không phải là Nguyên Du, bây giờ chắc mẫu thân và phụ thân vẫn đang sống rất tốt, mà hãn cũng không phải trải qua cuộc sống không ngày nào được vui vẻ suốt bao nhiêu năm qua. Quyền lợi, thiên hạ này đối với hãn mà nói, cũng chính là để báo thù mà thôi. Nếu không vì báo thù, hãn tuyệt đối sẽ không phải ngày đêm suy mưu bày kế, âm đoán khắp nơi để sắp đặt cục diện này.

Hãn nhìn người đi phía trước mình, Nguyên Du, dáng lưng hơi khòm đi song vẫn vô cùng nỗ lực để đứng vững, khóe môi hơi nhếch lên, lòng có chút chờ mong. Chờ đến khi Nguyên Du biết được chân tướng sự việc, không biết hãn sẽ phản ứng như nào? Có phải sẽ hối tiếc không kịp? Song... hết thảy đã là quá muộn mà thôi.

Có lẽ, đợi đến lúc chết, Nguyên Du cũng vẫn sẽ hồ đồ như vậy. Nhưng hãn tuyệt đối sẽ không cho Nguyên Du có cơ hội này, hãn muốn Nguyên Du trước khi chết phải biết được hết thảy chân tướng, có như vậy... có như vậy...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Một đạo thánh chỉ lại được truyền đến phủ thái tử.

Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ còn đang trò chuyện vui vẻ, một bên dùng bữa sáng. Nhưng còn chưa ăn xong thì hoạn quan đã nâng thánh chỉ xuất hiện.

“Đông cung thái tử Nguyên Kỳ, bất trung bất hiếu, e là khó có thể kham nhận chức vụ thái tử Hạ quốc nặng tựa ngàn cân! Từ hôm nay, phế truất ngôi vị thái tử.” Hoạn quan nhìn thoáng qua Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca, dè dặt cẩn trọng đọc trọn thánh chỉ. Sau đó, run rẩy nói với Nguyên Kỳ: “Thỉnh thái tử tiếp chỉ.”

Mộ Dung Ca gắt gao chau mày, trong lòng tương phản cười lạnh khinh thường, Nguyên Du đúng là hồ đồ quá mức rồi! Bất trung bất hiếu? Nếu không phải Nguyên Kỳ còn vài phần tình nghĩa phụ tử, hắn nào có thể sống được trên đời đến bây giờ.

Mà hiện giờ chân tướng sẽ được vạch trần trước mặt mọi người, Nguyên Du thì vẫn còn mê mông lạc lối như ở trong hang cốc. Sự tình này đối với Nguyên Kỳ, Nguyên Du nhất định sẽ đau đớn và tiếc nuối không kịp thôi!

Nguyên Kỳ vẫn từ tốn dùng nốt bữa sáng, khéo mắt lướt qua hoạn quan, “Thánh chỉ này bản cung không nhận. Người cứ hồi bẩm phụ hoàng, lát nữa bản cung sẽ tiến cung.”

Bàn tay đang nâng thánh chỉ của hoạn quan khẽ run lên, sắc mặt tái nhợt không dám nói thêm lời nào, những năm gần đây trên dưới Hạ quốc không ai mà không úy kỵ thái tử, thật sự trong cảm nhận của mọi người, thái tử không khác gì hoàng thượng. Bây giờ, nhận được câu trả lời của thái tử, hắn nhìn thoáng qua thánh chỉ trong tay, trực giác được vận khí của hắn hôm nay không tốt, nhưng khổ cái hắn lại phải ra cung tuyên chỉ, cũng may

thái tử không trách tội. Đây không phải nơi nên ở lâu, hẳn phải mau chóng cầm củ khoai nóng này rời đi.

Sau khi hoạn quan rời khỏi, Nguyên Kỳ ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ca, mỉm cười nói: “Cứ dùng bữa tiếp đi, món ăn bữa nay đầu bếp làm cũng ngon, chớ để tên hoạn quan đó quấy nhiễu tâm trạng.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca hơi lóe lên, gật gật đầu, cười đáp: “Đúng vậy.” Nếu là ngày xưa, trình độ đầu bếp trong phủ thái tử thật sự nàng không tin tưởng lắm, nhưng hôm nay nàng lại rất thèm ăn.

Bởi vì... ngày hôm nay rốt cuộc đã đến.

“Nàng cứ an tâm ở trong phủ, đợi buổi tối bản cung trở về dùng bữa với nàng.” Nguyên Kỳ nâng tách súc miệng rồi nói với Mộ Dung Ca. Hẳn chuẩn bị đứng lên để tiến cung.

Mộ Dung Ca lập tức đứng dậy, nắm lấy bàn tay hắn, nhìn đôi mắt sâu không lường được kia, kiên định nói: “Thiếp muốn cùng thái tử tiến cung đối mặt hết thảy.” Nàng lược biết những gì sắp diễn ra trên đại điện kia, sao nàng nỡ để hắn một mình đi đối mặt chứ!

Mắt quang Nguyên Kỳ chợt lóe, nhẹ giọng trấn an: “Ngoan nào, hãy cùng đưa con của bản cung đợi trong phủ nào.”

“Con và thiếp muốn với thái tử cùng tiến cùng lui.” Mộ Dung Ca kiên quyết.

Nguyên Kỳ dõi theo ánh mắt kiên quyết của nàng, có chút bất đắc dĩ gật đầu đáp: “Được.”

Đại điện hoàng cung.

Một đạo thánh chỉ truyền đi khắp phủ các vị đại thần, ai nấy bụng hoài tâm tư, ăn mặc chỉnh tề lập tức vào cung.

Phế truất thái tử, đây là đại sự cấp quốc gia! Sự tình liên quan đến tương lai của Hạ quốc, nếu có gì đó sai lầm nhất định Hạ quốc sẽ bị vây vào trốn nạn kiếp bất phục, căn cơ trăm năm khó có thể bảo toàn.

Điều khiến các vị đại thần bất ngờ là, lúc bọn họ cuốn quýt tiến vào đại điện, Nguyên Du và Lan Ngọc đã chờ trong điện một lúc lâu.

Vốn dĩ còn định ghé tai châu đầu lại thám thính ý tưởng của nhau, song bây giờ chỉ có thể im hơi lặng tiếng bất động đứng trong đại điện, cả đám cùng chờ đợi.

Sắc mặt Nguyên Du vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh như băng quét qua đám đại thần đang im thin thít bên dưới, lòng thầm cười lạnh, một đám này đều muốn phản bội hãn, toàn bộ đều xếp hàng đầu quân cho Nguyên Kỳ đây mà! Có thực cho rằng Hạ quốc đã là của Nguyên Kỳ sao?

Ánh mắt Lan Ngọc sáng trong, tựa hồ có thể để cho người ta dễ dàng nhìn thấy suy nghĩ trong lòng mình, biết được hãn là một người cực kỳ đơn giản thánh thiện. Kỳ thực, trong đại điện này, không một ai có thể hiểu được đằng sau sự thánh thiện này đang ẩn chứa một âm mưu như nào.

Ước chừng nửa canh giờ sau, bá quan văn võ đã tề tựu trong đại điện.

Nguyên Du không muốn chờ thêm, xem cả một triều văn võ bên dưới, sắc mặt uy nghiêm nói: “Các vị ái khanh chắc đã nhận được ý chỉ của trẫm. Đông cung thái tử Nguyên Kỳ, bất trung bất hiếu, không chú trọng tổ tông quy củ, lại nhiều lần kháng chỉ, hành vi lỗ lự khiến trái tim trẫm cũng trở nên nguội lạnh. Đến khi trẫm quy tiên, sao có thể yên tâm trao giang sơn Hạ quốc này vào tay hãn? Cho nên, dù vô cùng đau đớn nhưng trẫm vẫn quyết định tuyên cáo thiên hạ, phế bỏ chức vị Đông cung thái tử của Nguyên Kỳ. Đồng thời, Đại hoàng tử cơ trí hơn người, trong dân gian rất

có uy vọng, được thần dân kính yêu, đối với trăm cũng vô cùng hiếu thuận, giao Hạ quốc vào tay Đại hoàng tử, trăm thật sự rất yên tâm. Từ hôm nay trở đi, lập Đại hoàng tử làm Đông cung thái tử.”

Văn võ bá quan nghe vậy, lập tức ồ lên.

“Việc này... ý trăm đã quyết.” Nguyên Du lạnh lùng quét mắt qua mọi người một lượt, lập tức mở miệng chặn họng các vị đại thần.

“Việc này... hoàng thượng, vạn vạn không được a.” Sắc mặt của hơn nửa đại thần trong triều đều biến đổi, vội vàng quỳ gối kính hô.

Nhưng nào có thể thay đổi được quyết định của Nguyên Du chứ, nguyên Du ngồi trong đại điện gần được một canh giờ nên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trước mắt đã không còn bao nhiêu tinh lực để đối phó với các vị đại thần. Hắn vẫn vẫy tay, cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Trăm thân là hoàng đế Hạ quốc, ngôi vị thái tử hiển nhiên do trăm quyết định. Nếu như ai dám dị nghị, lập tức tru di cửu tộc!”

Chu di cửu tộc ư?

Các vị đại thần nhất thời im lặng không dám lên tiếng, không ai ngờ thái độ của đương kim thánh thượng lại kiên quyết như thế! Dùng đến pháp ‘chu di cửu tộc’ để thỏa hiệp! Quả nhiên khiến người ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Khóe miệng của Lan Ngọc nhẹ nhàng nhếch lên.

“Có thật phụ hoàng muốn phế bỏ nhi thần?”

Một giọng nói thanh lãnh của nam tử truyền vào, mọi người lập tức quay đầu lại nhìn, Nguyên Kỳ một thân hắc bào, không nhanh không chậm, thông dong bước tới.

Đôi mắt sâu thẳm của hãn phóng thẳng lên phía Nguyên Du đang mệt trên ngai cao.

Nguyên Du nhú chặt lông mày, có vẻ không muốn nhìn Nguyên Kỳ thêm phút nào nữa, lạnh lùng vô tình nói: “Thánh chỉ đã hạ, người giờ đã không còn là Hạ quốc thái tử nữa. Từ giờ trở đi, người chỉ là thứ dân, không có tư cách vào cung gặp trẫm. Lui ra!” Không biết vì sao, lúc hãn nhìn thấy tư thái đầy tự tin của Nguyên Kỳ, còn có giọng điệu chất vấn kia, hãn lại có chút hoài nghi với quyết định của chính mình. Nhưng ngày này hãn đã đợi rất nhiều năm, mãi mới trông thấy. Chỉ cần có thể đẩy Nguyên Kỳ vào trong đau khổ, Lan Ngọc thuận lợi đăng cơ, như vậy xuống hoàng quyền hãn cũng có thể trả lời cho Mị Nương rồi, đồng thời cũng có thể khiến Nam Cung Thanh Liên chết cũng không nhắm mắt được.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Đại Kết Cục 2

“Thứ dân.” Nguyên Kỳ nhẹ nhàng niệm lại hai chữ này, cảm thấy có chút buồn cười. Hắn cười cười, nụ cười như dòng chảy của ánh trăng, yên tĩnh mà thản nhiên. Dường như hết thảy phát sinh trước mặt cũng không thể đá động đến hắn.

Mộ Dung Ca theo sau Nguyên Kỳ, nhìn theo những gì phát sinh trước mắt, nhìn nụ cười như có như không của Nguyên Kỳ, nàng có chút dao động, lồng ngực đau đớn cực điểm.

“Người đâu, tha hắn ra ngoài.” Nguyên Du không muốn liếc mắt nhìn Nguyên Kỳ thêm chút nào, trực tiếp mệnh lệnh đám thị vệ ngoài cửa.

Nhưng, cả đám thị vệ không dám động dậy, chỉ đồng loạt cúi đầu. Vài năm nay thái tử ở trong Hạ quốc có uy vọng rất cao, thậm chí vượt xa hơn cả Nguyên Du. Mà bọn họ phần lớn đều có thói quen nghe theo mệnh lệnh của Nguyên Kỳ, bây giờ Nguyên Du ra lệnh, bọn họ cũng vô cùng hoài nghi.

Trong điện, các đại thần còn bị Nguyên Du uy hiếp nên có chút kiêng kỵ, nhưng bây giờ Nguyên Kỳ đã đến, lá gan của bọn họ như được thêm thuốc kích thích, đối với đám lão thần này, Hạ quốc trong nhiều năm qua phát sinh không ít sự kiện lớn nhỏ sao bọn họ có thể không biết, Hạ quốc ta tuyệt đối không thể thiếu thái tử được! Mọi người đồng loạt quỳ hô: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể!”

Sắc mặt Nguyên Du cực kỳ khó coi, bọn họ... dám không nghe theo mệnh lệnh của hắn sao! Tuy nhiều năm nay, sức khỏe quá yếu nên hắn rất ít

đi quản quốc sự, nhưng không đồng nghĩa là hăn mơ hồ mọi thứ, chỉ là việc đến lúc này vẫn có chút bất ngờ, khi đến thời khắc mấu chốt, đám đại thần năm nào đã từng thao hăn vào sinh ra tử lại đồng loạt hướng về Nguyên Kỳ, đích tử của tiệp nhân kia sinh ra! Quả khiến người ta phần nộ mà!

“Nguyên Kỳ, ngươi muốn kháng chỉ sao?” Lan Ngọc lạnh lùng nhìn Nguyên Kỳ, trầm giọng chất vấn. Ánh mắt ần ần lộ ra sát khí. Giờ khắc này, khí chất vốn ôn nhuận như ngọc trên người hăn trong một khắc chợt biến mất, trong nháy mắt chỉ còn lại sự lãnh liệt.

Đây chính là cơ hội sau cùng của hăn.

“Lan Ngọc công tử, ngươi không xứng gọi thẳng tính danh của bản cung! Ngôi vị thái tử này, ngươi càng không xứng!” Đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Kỳ quét sang Lan Ngọc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng lạnh lùng, từ tốn nói. Hăn cũng chờ đợi ngày này rất lâu. Hôm nay, hăn nhất định phải để màn này trình diễn một cách phần khích hết mức có thể!

“To gan!” Nguyên Du phần nộ quá. Nguyên Kỳ tự cho rằng mình có thân phận gì? Nói cho cùng cũng chỉ là nghiệp chủng do tiệp nhân Nam Cung sinh ra chưa từng được hăn xem trong mắt, giờ phút này dám bất kính với đứa con của Mị Nương sinh ra sao, sao hăn có thể vô lễ như vậy! Nếu trên người Nguyên Kỳ không phải đang chảy máu huyết của hăn, nhất định hiện tại hăn sẽ giết Nguyên Kỳ tại đây! Không, hai mươi mấy năm trước hăn nên giết chết nghiệp chủng này mới đúng!

Không khí một hồi giăng co, trong đại điện như có hai luồng hàn băng vạn năm đang tương giao khiến cho người người đến cả thờ mệnh cũng không dám.

Mộ Dung Ca thấy vậy, nhẹ nhàng nhượng mảy. Nàng lạnh lùng nhìn Nguyên Du, không khỏi có chút thương hại, nói: “Đến hôm nay thiếp mới

biết, hoàng thượng đúng là bệnh rất nặng, đến cả thật giả cũng không thể phân biệt được. Những năm gần đây, Hạ quốc nhờ có thái tử mới từ từ hưng thịnh, trong lúc các quốc gia đang chịu đủ sự đau khổ của chiến tranh, duy chỉ có Hạ quốc luôn thái bình thịnh thế. Tin tưởng tất cả mọi người đều nhìn được, trong vòng trăm năm, chỉ cần còn có thái tử ở đây, Hạ quốc sẽ không có chiến tranh nào! Sau đó, Hạ quốc nghiêm nhiên trở thành hùng cường nhất trong số chư quốc, sẽ càng hưng thịnh phồn hoa về sau. Bây giờ hoàng thượng đã bị che mờ hai mắt, gạt bỏ hết thầy công lao của thái tử, không khỏi quá mức bất công sao!”

Nguyên Du muốn gạch bỏ toàn bộ công lao của Nguyên Kỳ, nàng tuyệt đối không cho phép! Nàng muốn người đời phải biết, Nguyên Kỳ đã trả giá không ít. Bởi vì có Nguyên Kỳ, Hạ quốc mới có thể trở thành một phương nhạc thổ hùng mạnh trong loạn thế này. Điều đáng nói hơn là, trên người Nguyên Kỳ đang chảy dòng máu cũng là của Nguyên Du, thiên hạ Hạ quốc rộng lớn này, căn bản Lan Ngọc không hề xứng đáng có được! Những năm gần đây, Nguyên Kỳ vì có thể đợi được đến hôm nay đã phải âm thầm trả giá biết bao nhiêu máu huyết và sự thống khổ!

Nhưng hôm nay, Nguyên Du biết được cơ thể mình đã sắp ngoài khống chế, sau khi khôi phục được tinh thần, điều đầu tiên muốn làm chính là phế trừ Nguyên Kỳ! Ha, tuy rằng sớm đã đoán được ngày này dù gì cũng sẽ đến, chỉ là... khi sự việc đặt ngay trước mắt mình, tâm tư nàng vẫn là buồn bực khó chịu! Nếu không phải bây giờ đang có mang, nàng nhất định không thể khống chế cơn lửa giận đang hừng hực trào lên.

Hừ, thứ âm mưu đáng chết này!

“Chỉ là một nữ tử không ra gì, nơi hoàng cung đại điện này nào đến lượt người mở lời! Người đâu, bắt ả ta cho trẫm!” Giờ khắc này, căn bản Nguyên Du sẽ không nghe lọt tai bất kỳ một lời nói nào, hắn một mặt sát khí nhìn Mộ Dung Ca, ánh mắt hận thấu xương. Năm đó Mị Nương đã từng có ơn cứu mạng hắn phải chết thảm, nữ tử hắn vốn rất thích Nam Cung

Thanh Liên lại chính là hung thủ. Sao hắn có thể nuốt trôi khẩu khí này, hắn đã không thể cùng nữ tử mà mình âu yếm nắm tay đi đến cuối cùng... Chỉ không ngờ Nguyên Kỳ lại tìm được một nữ tử vì mình suy nghĩ hết thủy! Ông trời quả thật rất bất công!

Lan Ngọc nhìn Mộ Dung Ca đang vì Nguyên Kỳ mà bất bình, trong lòng cũng có chút kính nể. Ở lúc Nguyên Kỳ trong cảnh nguy nan, nàng chẳng những không làm ngơ, thậm chí còn lấy dũng khí cùng Nguyên Kỳ xuất hiện trong đại điện, nữ tử này thật đáng để người ta tôn trọng. Chỉ tiếc là... nàng không nên động tâm với Nguyên Kỳ. Hắn quay đầu trấn an Nguyên Du đang trong cơn thịnh nộ: “Sức khỏe của phụ hoàng vẫn là quan trọng hơn, phụ hoàng không nên tức giận như vậy.”

Sự thật hiện giờ Nguyên Du tuyệt đối không thể kích động quá mức. Hắn còn chưa đạt được mục đích, Nguyên Du tuyệt đối không thể chết đi dễ dàng như vậy được!

"Phách phách phách..."

Tiếng vỗ tay vang lên.

Lan Ngọc lạnh lùng nghiêng đầu nhìn qua.

Trên dung nhan khuynh thế, hoa mỹ bức người của Nguyên Kỳ, nụ cười thản nhiên bình tĩnh bỗng chốc biến đổi, trở nên lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm, hai mắt mang theo uy thái khiến người khác phải rùng mình giống như quỷ sứ vừa đến từ địa ngục tu la, sát khí bức người. “Hôm nay, bản cung sẽ cho phụ hoàng, Lan Ngọc công tử biết được hết thủy phát sinh trong suốt nhiều năm nay.”

Đây là một sự tự tin tuyệt đối! Thứ khí thái khiến người ta không thể phớt lờ!

“Người... không có cơ hội.” Lan Ngọc cảm thấy không ổn, mơ hồ đoán được Nguyên Kỳ muốn nói cái gì đó, hăn lập tức mở lời can can.

Trong đôi mắt đen không thấy đáy của Nguyên Kỳ tựa hồ đang có phong ba cuồn quay, hăn cười nhàn nhạt nói: “Sao nào?”

“Bây giờ phủ thái tử đang bị hơn một ngàn binh sĩ vây quanh. Đồng thời, bên ngoài kinh thành có năm vạn tinh binh đang hậu mệnh. Một khi người dám kháng chỉ, họ sẽ lập tức phá thành mà vào. Người có trốn cũng thoát không được.” Lan Ngọc nhìn thẳng Nguyên Kỳ, lạnh lùng nói. Hôm nay, tất nhiên hăn sẽ không tái phạm sai lầm lần trước, sẽ không để Nguyên Kỳ còn cơ hội phản kháng. Kế hoạch hăn khổ tâm mưu hoạch bao nhiêu năm, tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót.

Quần thần kinh hô, cái này... xem ra Đại hoàng tử sớm đã có chuẩn bị! Vậy là... từ sớm hoàng thượng đã có ý phế bỏ thái tử rồi!

Nghe vậy, trong lòng Nguyên Du chợt khựng lại, Ngọc nhi từ khi nào đã âm thầm làm những điều này? Dù sao hăn cũng là hoàng đế Hạ quốc, tuy nằm liệt trên giường nhiều năm, không còn quản việc triều chính, song hăn cũng đâu phải người ngu dốt. Từ trong lời nói của Ngọc nhi, hăn loáng thoáng cảm thấy chút gì đó không ổn.

Có điều, đối với Lan Ngọc hăn cực kỳ tin tưởng, tuy có chút hoài nghi, song vẫn không suy nghĩ sâu xa hơn.

“Lan Ngọc công tử sốt ruột như thế làm gì? Tin rằng có rất nhiều người muốn biết chuyện gì đang xảy ra! Cho dù thái tử có bị phế thì cũng muốn làm rõ ràng thực hư trắng đen chứ.” Mộ Dung Ca cười lạnh.

Vốn dĩ nàng cũng không định mở miệng, chỉ im lặng chờ đợi. Đợi sau khi Nguyên Kỳ xoay chuyển càn khôn, nhìn xem Nguyên Du sẽ hối hận như nào, được thấy Lan Ngọc phản kích một cách vô vọng... nhưng tâm

nàng phần hận bất bình, dựa vào điều gì mà Nguyên Kỳ phải luôn là người chịu thiệt chứ?

Thần sắc Lan Ngọc trầm xuống, nhìn nhanh sang Nguyên Du, hỏi: “Phụ hoàng có muốn nghe không?”

“Trẫm mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.” Nguyên Du nhướng mày, phất phất tay.

Thật ra lời này hắn nói cũng không giả, hiện tại hắn đúng là hắn rất mệt. Cũng không biết có phải do tinh thần không tốt hay không, hôm nay hắn suy nghĩ rất nhiều, thậm chí là luôn nghi ngờ Lan Ngọc, mơ hồ như đã nhận ra gì đó, song cẩn thận suy nghĩ lại thì lại thấy không có gì. Hơn nữa, càng nghĩ nhiều thì đầu hắn càng đau, tinh thần theo đó càng tệ hơn nhiều.

“Thỉnh hoàng thượng cứ thử nghe thái tử một lần!” Các đại thần đồng thanh thỉnh cầu.

Nguyên Du vừa mới áp chế được cơn lửa giận, nghe tiếng khẩn cầu của mọi người thì lập tức bùng nổ, hắn phần nộ quát: “To gan!”

Trên đại điện đều đồng loạt tĩnh lặng như tờ, dù sao hiện giờ hắn vẫn còn là hoàng đế của Hạ quốc.

Lan Ngọc hơi chau mày, đáy mắt lộ vẻ hồ nghi, không biết Nguyên Kỳ đang muốn làm gì? Thái độ vẫn như vãn đạm gió nhẹ, tựa hồ hết thảy đều nằm trong dự liệu của Nguyên Kỳ.

“Không nghe thấy lời của phụ hoàng sao? Lui ra.” Giọng Lan Ngọc lạnh lùng. Trong lòng âm thầm tính toán thời gian. Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không thể như nguyện khiến Nguyên Kỳ buông tha ngôi vị thái tử. Như vậy, những gì hắn âm thầm chuẩn bị, điều hắn chuẩn bị cũng sẽ phát được công dụng thôi.

Nguyên Kỳ không chút để ý sự bức bách của Lan Ngọc, chỉ bình thản cười nói: “Việc này liên quan đến Lan Mị Nương và mẫu thân, nhi thần tin rằng so với bất cứ ai, phụ hoàng nhất định rất muốn biết.”

Mọi người đều trầm mặc không dám lên tiếng, ai nấy đều đợi Nguyên Kỳ nói tiếp.

Ánh mắt Nguyên Du tối sầm lại, nín thở nhìn thẳng Nguyên Kỳ.

Hai tay Lan Ngọc nắm chặt lại thành quyền.

“Hai mươi mấy năm trước, thật ra lần đầu tiên phụ hoàng và mẫu thân gặp nhau không phải nhà Nam Cung, mà là tại Dương gia thôn. Lúc đó phụ hoàng đang mang trọng thương, vừa vận gặp mẫu thân đi ngang qua Dương gia thôn, mẫu thân phải sử dụng rất nhiều nội lực mới cứu được phụ hoàng. Nếu không phải, dựa vào gia quy nghiêm cấm của gia tộc Nam Cung, mẫu thân chỉ có thể giấu phụ hoàng trong nhà một hộ thôn dân, sau khi thấy phụ hoàng qua được nguy hiểm mẫu thân mới rời đi. Sau này, phụ hoàng gặp được mẫu thân trong gia đình Nam Cung chỉ là lần thứ hai. Đáng tiếc, phụ hoàng không hề có ấn tượng gì.” Giọng nói Nguyên Kỳ mềm nhẹ thông thả, tựa hồ đang tái hiện tình cảnh năm đó một cách chân thực nhất có thể.

Trong mắt Nguyên Du hiện lên vẻ kinh ngạc không tin được, nhưng chỉ trong giây lát đã trở nên lạnh lùng, “Việc này là Nam Cung Thanh Liên kể lại? Không ngờ qua bao nhiêu năm rồi nàng ta vẫn chưa hết hy vọng.”

Đồng tử Lan Ngọc lập tức khóa lại, hai tay gặt gao nắm chặt, gân xanh chậm rãi nổi loạn.

Nguyên Kỳ cũng không nóng lòng giải thích, hần từ tốn kể thêm: “Sau này Lan Mị Nương xuất hiện liền có thể chiếm trọn được sự sủng ái của phụ hoàng. Ai ngờ Lan Mị Nương lại đột nhiên uống thuốc độc tự sát, trước lúc lâm chung còn đổ vấy hết thảy sai lầm lên người mẫu thân, phụ hoàng trước giờ luôn tín nhiệm Lan Mị Nương, hoàn toàn không chấp nhận

lời giải thích của mẫu thân, tức thời muốn giết mẫu hậu... May thay, mẫu thân kịp thời chạy khỏi hoàng cung tránh được tội chết. Mẫu thân cũng từng hy vọng, qua một thời gian, phụ hoàng sẽ tìm hiểu được thực hư sự tình. Kết quả, mẫu thân vụn vụn không ngờ được, phụ hoàng lại nổi sát tâm đuổi cùng giết tuyệt! Nếu không giết được người thì mối hận trong lòng phụ hoàng sẽ không thể nguôi! Phụ hoàng phải đi vô số sát thủ vừa theo dõi và đuổi giết. Nếu không có sự che chở của mẫu thân, nhi thần sớm đã chết dưới mũi kiếm của những người đó! Đúng là phụ hoàng rất sủng ái Lan Mị Nương, nhưng xin hỏi nguyên cớ là vì đâu? Là bởi vì được nghe chính miệng Lan Mị Nương nói bà ta đã cứu mình? Bất luận do đâu cũng được, Lan Mị Nương đã thành công. Phụ hoàng không tiếc sử dụng mọi ám vệ, rốt cuộc cũng tìm được chốn dung thân của mẫu thân! Kết thúc sinh mệnh của người một cách tàn nhẫn nhất có thể.”

“Tiện miệng nói vậy!” Nguyên Du gầm lên, hăn không cho phép bất kỳ ai vu tội Lan Mị Nương! Cuộc đời này, nữ tử duy nhất khiến hăn động tâm chỉ có mỗi Lan Mị Nương. Cho dù năm đó, hăn cũng từng sủng ái nam Cung Thanh Liên, song cũng chỉ bởi vì Nam Cung Thanh Liên có dung mạo tuyệt mỹ, là mỹ nhân có sắc đẹp tuyệt trần không ai sánh bằng!

Mộ Dung Ca hít sâu một hơi, không ngờ Nguyên Du còn ngu hơn nàng tưởng tượng! Rõ ràng là quân vương một nước, cơ trí hơn người, thiên hạ này cũng không mấy ai có thể là đối thủ của hăn. Lại không ngờ, trên người hăn lại bị người ta âm mưu tính kế vô số mà hăn lại không thấy được!

Đây đúng là điều đáng buồn! Ngay lập tức nàng cảm giác vô cùng đau lòng, hai mươi năm trước, Nguyên Kỳ còn chưa được năm tuổi đã phải trải qua những chuyện dơ bẩn như vậy, thậm chí nàng còn có thể nghĩ được, năm ấy khi hăn phải đối mặt với hết thảy những hãm hại và đuổi giết kia, trong lòng đã sợ hãi như nào! Chỉ là hăn cứng cỏi vượt qua. Trước đây, trong mắt hăn chưa từng để lọt mắt một nữ tử nào. Bây giờ yêu thương trân trọng nàng như vậy, sao nàng có thể không hết lòng mà yêu hăn cho được!

Thật sự, Nam Cung Thanh Liên thanh khiết như hoa sen trong giếng ngọc, thể gian ít gặp, nhưng một mối tình si lại đặt sai người, cuối cùng lại bị kết liễu sinh mạng một cách tàn nhẫn nhất. Đây chính là sự tàn khốc dữ dội đến độ không ai có thể đón nhận được!

Ông trời đối với hần thật bất công, mới tí tuổi đầu đã phải kinh trải bao nỗi bất hạnh, nhiều năm nay cũng chưa bao giờ thật sự vui vẻ qua, ngày ngày đều phải sống trong âm mưu và sự tính toán không ngơi nghỉ. Nếu như hần không che giấu được hỷ nộ ái ố trong lòng, chắc chắn sẽ chết một cách vô hình trong kế hoạch của biết bao người. Hơn nữa, trong thế giới của hần... chỉ có độc nhất hai màu trắng và đen.

Khỏe mắt nàng bỗng chốc phát sáng, ngày sau nàng nhất định sẽ ở bên người hần, cho nàng thấy được mọi màu sắc trong mắt nàng, miêu tả cho hần thấy thế giới quan của mình, trao cho hần ánh mắt hoàn chỉnh nhất, vì hần phân giải thế giới ngũ sắc mà nàng có thể cảm nhận được. Nàng một lòng chân thật đối đãi với hần, giúp hần có thể thư thả, ít ra chỉ là khi ở bên cạnh nàng.

Hai mươi mấy năm nay, hần đã sống quá mệt, quá đau khổ. Cuộc sống về sau, nàng sẽ không để tình huống này phát sinh nữa.

“Lan Mị Nương, nguyên danh là Quách Minh Nguyệt, thanh mai trúc mã với trưởng tử của gia tộc Vương thị, không biết vì sao tai họa lại bất ngờ giáng xuống. Gia tộc Vương thị dần dần trở nên lớn mạnh, ẩn nhẫn thế mạnh quyền khuynh triều dã, âm mưu vọng tưởng soán vị đoạt ngôi. Kết quả khi phụ hoàng biết được, lập tức trăm cùng giết tuyệt gia cả nhà Vương thị. Lúc đó Quách Minh Nguyệt đã có mang, hơn nửa tháng sau, lợi dụng thân phận thần y nổi tiếng khắp thiên hạ của Lan Mị Nương xuất hiện trước mặt phụ hoàng. Quách Minh Nguyệt báo thù cho chồng, không tiếc dùng sinh mạng của mình để báo thù, dùng khí và lá gan này đúng là khiến người ta phải kính nể.”

Nguyên Kỳ thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói thêm: “Kế hoạch báo thù của Quách Minh Nguyệt cực kỳ thành công, không những khiến phụ hoàng nhưng nhớ biết bao nhiêu năm qua. Hơn nữa, lại có thể khiến ân nhân cứu mạng chết trong tay phụ hoàng, thậm chí khiến phụ hoàng tính kế lên chính đứa con ruột của mình. Ha, nhiều năm sau, càng có thể khiến cho huyết mạch của Quách Minh Nguyệt và gia tộc Vương thị được trở thành hoàng đế tương lai của Hạ quốc! Tin chắc dưới hoàng quyền, Quách Minh Nguyệt, gia tộc Vương thị nhất định sẽ vô cùng cả tạ phụ hoàng. Nếu như không có sự trợ giúp của phụ hoàng, sao đã tâm bao năm nay của họ có thể toại nguyện chứ!”

Nguyên Du kinh hãi, sắc mặt ngày càng tái đi, cái gì mà Mị Nương, Quách Minh Nguyệt? Năm đó khi gặp Mị Nương, đúng là hắn đã cảm thấy có chút gì đó quen thuộc, tựa hồ vào một lần yến tiệc nào đó đã từng gặp qua! Song người cũng có thể giống nhau, hắn cũng không phải người gặp qua một lần là không hề quên, nên hắn cũng không để ý nhiều.

Hắn cười lạnh nhìn Nguyên Kỳ, “Để giúp Nam Cung Thanh Liên rửa sạch nỗi oan khuất, câu chuyện hư cấu của người quả là rất hay! Hoàn toàn đủ khả năng đổi trắng thay đen.”

Nguyên Kỳ nhìn sắc mặt trầm ngưng của Lan Ngọc, giọng nói lập tức trở nên lãnh liệt, “Lan Ngọc công tử, lời nói của bản cung có đúng hay không?”

Lan Ngọc mím chặt môi, lạnh mắt nhìn Nguyên Kỳ, hoàn toàn không đưa ra câu trả lời nào. Giờ phút này còn biện bạch gì nữa, hắn khinh thường sự giải thích! Huống chi... Nguyên Du đích thực là kẻ thù của gia tộc hắn!

Thấy vậy, trong lòng Nguyên Du có chút mơ hồ, tựa hồ trong mơ hồ đó cảm thấy có chút không ổn.

Mọi người lắng nghe một hồi cũng biết được chuyện gì đã xảy ra. Nam Cung Thanh Liên thân là mẹ ruột của Nguyên Kỳ, còn Lan Mị Nương chính là mẫu thân của Lan Ngọc. Chuyện xảy ra năm xưa bọn họ không hề được nghe nói, lại không nghĩ sẽ có nhiều khuất mắc như vậy.

Trong đám đại thần, một số vị đại thần đứng tuổi nhắm mắt lại, từ từ chìm vào trong hồi ức. Một lát sau, có một người do dự nói: “Năm đó, trưởng nữ của Quách gia sau khi gia tộc Vương thị xảy ra chuyện liền biến mất không bóng dáng. Ngày sau có người đăng môn cầu thân cũng bị Quách gia từ chối. Hiện tại xem ra, Lan phi rất có khả năng chính là nữ tử của Quách gia ngày đó.

Lời nói ấy như một trận sấm rền kinh hãi nổ vang trong lòng mọi người.

Mộ Dung Ca âm thầm nhìn Lan Ngọc, song Lan Ngọc che giấu quá tốt, vẫn bình tĩnh như không, căn bản không lộ ra chút hoảng loạn nào.

“Đã phụ hoàng muốn thấy chứng cứ, hôm nay nhi thần có thể trình lên để phụ hoàng xem xét. Đồng thời, phụ hoàng có thể cùng Lan Ngọc công tử nghiệm máu xét thân nhân, tin chắc sẽ sớm biết được kết quả thôi.” Nguyên Kỳ giải thích xong, mắt quang sâu thẳm nhìn Nguyên Du vẫn đang chần chờ không tin, lạnh giọng nói.

Nguyên Du rất muốn lên tiếng ngăn cản, hiện tại hắn lại rất sợ biết được chân tướng sự việc! Ký thực, hiện giờ hắn đã không dám khẳng định chắc nịch như ban nãy, thậm chí đã ần ần nhận ra gì đó bất thường.

“Nguyên Kỳ, người cần gì nhọc lòng như vậy? Tỉ mỉ tính kế để chờ một khắc này sao?” Trong mắt Lan Ngọc lộ ra tia sáng lạnh như hàn băng, sắc bén sẵn giọng chĩa về phía Nguyên Kỳ. Từ sớm Nguyên Kỳ đã biết được chuyện năm xưa, song vẫn im lặng không nói là để chờ giờ khắc này, để hắn trút hết mọi tinh lực làm một ván được ăn cả ngã về không. Cũng chính

lúc này đây liền có thể giải quyết hết thảy vấn đề... Nguyên Kỳ, âm mưu của người quả rất thâm sau!

Nguyên Kỳ nhú đầu mày lại, ánh mắt cao nhẽ, bình thản đảo qua Lan Ngọc nhưng vẫn không mất phong thái lãnh huyết cao ngạo, “Lan Ngọc công tử thực không phải người bình thường, không cần bản cung phải phí quá nhiều khí lực. Nếu phải giãy giụa đau khổ, không thể tự bào chữa được thì chi bằng hào phóng thừa nhận sự thật đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Lan Ngọc đã một thân sát khí, trên người tuyệt đối không thể tìm được khí sắc ôn nhuận trước kia của Lan Ngọc công tử lừng danh thiên hạ.

Nghe đến đây, nếu như Nguyên du còn cố gắng tiếp tục tự lừa mình dối người thì phải nói là ngu đến cực điểm! Đến khi hãn chết nhất định sẽ bị dân chúng trong Hạ quốc nhổ nước miếng phỉ phui. Sắc mặt hãn tái nhợt không còn một chút máu, đây là một sự thật không hề dễ dàng chấp nhận. Nhiều năm qua, hãn luôn một lòng với Lan Mị Nương, kp, phải nói là Quách Minh Nguyệt, hãn một lòng tình thâm kiên trì đến nay, mà kết quả là... tất thảy chỉ là cái cục do Quách Minh Nguyệt đặt ra!

Ngay cả đến Lan Ngọc mà hãn luôn tin tưởng cũng không phải con ruột của mình! Mà cũng phải, nhìn vẻ mặt của Lan Ngọc, tất nhiên hãn phải sớm biết được hết thảy ân oán tình thù, song Lan Ngọc vẫn cố nhiên ở lại bên người hãn, dùng đủ trăm phương ngàn kế chính là để mưu đoạt Hạ quốc thiên hạ!

Tình cảnh ngày xưa cứ như một trận đại hồng thủy, khí thế dũng mãnh cuộn trào trong trí óc.

Năm đó, Nam Cung Thanh Liên, dung nhan yêu kiều như nước, rưng rưng nhìn hãn, “Thiếp chưa từng hại Lan phi, thỉnh hoàng thượng tin tưởng thiếp. Lần đó ở Dương gia thôn, thực ra là thiếp đã cứu hoàng thượng...”

Nam Cung Thanh Liên giải thích vô số lần nhưng hăn vẫn chưa từng đặt trong lòng. Trước sau hăn luôn nhận rằng Nam Cung Thanh Liên tâm tư độc ác, đố kỵ với Lan Mị Nương nên mới nói dối hòng lừa hăn. Lại thật không ngờ, đó mới chính là sự thật! Nhưng hăn lại hiểu lầm nàng, kéo dài hơn hai mươi mấy năm nay!

Người hao tổn nội lực để cứu hăn chính là nàng! Thật lòng yêu thương hăn cũng chính là nàng! Mà hăn lại vì mấy câu nói của Quách Minh Nguyệt mê hoặc, từ đầu chí cuối chưa hề tin tưởng nàng. Thậm chí đến phút cuối, hăn lại dùng phương thức tàn nhẫn nhất để tước đoạt sinh mạng của nàng!

Cả người hăn cương cứng, hết thấy cảm xúc đều thi nhau gào thét trong lòng, sự phẫn hận, hối hận, thống khổ... nhất loạt nhất loạt tuôn trào.

“Phụt...” Máu như cuồn cuộn trong lồng ngực, lệ nóng tung hoành, hăn mạnh mẽ phun ra một ngụm to máu đen. “Sao trẫm lại phạm một sai lầm thái quá như vậy.” Khiến cho bản thân, và nữ tử thật lòng yêu thương mình chết thảm trong chính tay mình!

Thật ra, nhiều năm nay hăn vẫn có nghi hoặc trong lòng, nhưng hăn thà tin rằng đó chỉ là những phán đoán mơ hồ của bản thân chứ không chấp nhận tin tưởng sự thật này! Còn không ngừng tự nói với bản thân, tất cả đều do Nam Cung Thanh Liên tự mình gieo gió gặt bão! Vì Mị Nương, Nam Cung Thanh Liên có chết trăm ngàn lần cũng không oan uổng!

“Hiện giờ có hối hận cũng đã quá muộn rồi.” Lan Ngọc nghiêng đầu nhìn bộ dạng chật vật của Nguyên Du, mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng nói.

Nguyên Du tức giận trừng mắt nhìn Lan Ngọc, xoa xoa máu đen bên miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thì ra, kẻ nuôi lòng muông dạ thú là người. Có điều, giang sơn Hạ quốc này đâu phải nói người muốn là có được?

Tuy nhiều năm qua trăm không để ý việc triều chính, song chỉ cần trăm hạ lệnh, mấy vạn tinh binh trong ngoài kinh thành đều nghe lệnh trăm, mấy vạn binh mã người âm thầm chuẩn bị chẳng qua chỉ là tép riu mà thôi.”

Sắc mặt Lan Ngọc vẫn không thay đổi, tựa hồ lời nói của Nguyên Du hoàn toàn không liên quan đến hắn. Hắn tươi mát cười: “Chỉ tiếc là người đã giao hồ phù cho ta. Mấy mươi vạn binh mã kia sẽ chỉ nghe lệnh ta mà thôi.”

Nghe vậy, lửa giận vừa được kìm nén trong lòng Nguyên Du lại hừng hực trào lên. Hắn lê mắt cá nhìn chăm chăm Lan Ngọc, sao hắn có thể hồ đồ như vậy, đem thứ quan trọng nhất Hạ quốc, hồ phù giao cho Lan Ngọc chứ!

Lan Ngọc hồn nhiên không để ý sự phẫn nộ của Nguyên Du, hắn chuyển mắt nhìn thẳng xuống Nguyên Kỳ nói: “Nếu như không muốn Hạ quốc nội loạn thì thà như Tề quốc, Nguyên Kỳ, ta khuyên người nên chủ động tự thoái vị, chớ nên tiếp tục dây dưa nữa.” Thiên hạ Hạ quốc này từ sớm hắn đã có mưu tính, cũng âm thầm sắp đặt rất nhiều cũng chính là để khuếch đại thế lực của bản thân, đến bây giờ mới phát huy được công dụng.

Bây giờ, thật giả đã tỏ, hắn không cần phải tiếp tục che giấu nữa.

Sắc mặt Mộ Dung Ca khế biến, trách không được hôm nay Lan Ngọc dám làm như vậy. Hắn biết rõ một khi Nguyên Kỳ nói ra hết thảy sẽ khiến hắn mất đi sự ủng hộ và tin nhiệm của Nguyên Du, song hắn vẫn không muốn biện bạch, thì ra là vì hồ phù đang nằm trong tay hắn! Tình huống này thật khiến nàng bất ngờ.

Nàng lo lắng nhìn Nguyên Kỳ, dùng một thanh âm chỉ đủ hai người có thể nghe được, “Thái tử, mục đích của chúng ta đã đạt được rồi.”

Hoàn cảnh hiện giờ đều do Nguyên Du tự mình gieo gió gặt bão, hắn nên nhắm nháp quả đắng do chính bản thân trồng nên.

Nguyên Kỳ nhẹ nhàng nắm tay nàng, khẽ khẽ vỗ lên mu bàn tay nàng, cười nói: “Trò hay mới bắt đầu, nàng chó nên sốt ruột quá.”

Tuy rằng Nguyên Kỳ vô cùng trấn định thông dong, nhưng Nguyên Du và các vị đại thần trong triều đều không thể bình tĩnh được. Không có hổ phù trong tay tương đương với nâng một nửa giang sơn nhường cho người ta. Hơn nữa, trong hai ba câu nói của Lan Ngọc mơ hồ cho biết, ngoài hổ phù ra, hẳn vẫn còn những lợi thế khác!

Đây chính là một sự uy hiếp rất lớn!

“Đúng là lòng lang dạ sói a! Thật không ngờ Lan Ngọc công tử luôn lấy một trái tim từ bi hành tẩu khắp dân gian lại ấp ủ tâm cơ thâm trầm như vậy! Dùng một thủ đoạn đáng khinh, mưu toan cướp lấy giang sơn Hạ quốc!” Văn vô bá quan vô cùng phẫn nộ.

Trong tiếng chửi rủa của mọi người, Lan Ngọc hơi chau mày. Thật ra giang sơn này vốn dĩ hẳn cũng không muốn lấy, chỉ là trọng trách của mẫu thân và gia tộc đều đặt cả trên người hẳn, đến bây giờ đã không thể đỡ xuống được. Bây giờ hẳn đã không còn đường để lui, việc này cũng không thể tiếp tục kéo dài, hẳn hạ lệnh xuống: “Xuất hiện đi!”

Không ai đáp lại hẳn, cũng không một người nào xuất hiện trong đại điện.

Lan Ngọc bắt đầu chau mày thật sự.

Nguyên Kỳ cười nhẹ: “Từ sớm hổ phù đã ở trong tay bản cung, hổ phù người đang cầm chỉ là hàng giả mà bản cung để lại. Còn những ám vệ người an bài trong cung, hơn nữa canh giờ trước đã được âm thầm xử lý sạch sẽ rồi.”

Vẫn dùng thái độ vân đạm gió nhẹ, nói ra những lời không thể tin được, Nguyên Kỳ đúng là khiến người ta không thể không kinh thán.

Thì ra từ sớm thái tử đã biết được âm mưu của Lan Ngọc, cũng âm thầm chuẩn bị rất tốt! Khó trách hôm nay ngài lại thanh thản như vậy.

Đuôi lông mày Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích, khóe miệng nàng hơi nhếch lên. Một kẻ tự tin như hắn, nếu không hoàn toàn nắm chắc sự tình tuyệt đối sẽ không đưa nàng vào đây!

Ánh mắt Nguyên Kỳ lạnh nhạt nhìn vẻ mặt của Lan Ngọc, nói tiếp: “Bình mã Tề quốc đang được sắp đặt ở Hạ quốc lân cận, hai tháng trước đã lui binh rồi.

Những tiểu quốc khác, trước đây cũng vọng tưởng đối địch với Hạ quốc ta, không ngờ lại tự dẫn lửa thiêu thân, đều đang chìm trong chiến hỏa liên miên, dân chúng lâm than, bản thân còn lo không xong nữa là. Lan Ngọc công tử... từ nhiều năm trước đã định sẵn, người nhất định phải thua.”

Nhiều năm nay, hắn âm thầm nắm giữ mọi việc của Lan Ngọc, biết rõ con người này vô cùng nguy hiểm, song vẫn cố ý đặt Lan Ngọc ở phía ngoài tầm mắt. Chỉ vì, hắn muốn được một lần ăn cả ngã về không, chỉ cần một lần thành công là đủ.

Trên đại điện, không khí ùng ục sôi trào.

"Thái tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế! Thái tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Quần thần đồng loạt hô to. Hạ quốc chỉ cần có thái tử, nhất định trong trăm năm nay không phải lo. Lan Ngọc tinh thâm tính kế, thái tử từ sớm thì đã phòng bị sẵn rồi!

Nguyên Du hỗn độn nhìn Nguyên Kỳ, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà cơ thể yếu ớt của hắn đã phải chịu đựng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại vừa sấm ngượng, vừa không biết phải nói gì, thêm vào đó là sự tỉnh ngộ và thỏa mãn. Nguyên Kỳ biết cách bày mưu tính kế như vậy cũng là cái phúc của Hạ quốc! Chỉ là, hiện giờ hắn chỉ dám gục đầu xuống không dám nhìn thẳng Nguyên Kỳ. Nhiều năm qua, hắn đã bị người ta lừa

bị, không chỉ hại chết Nam Cung Thanh Liên, mà còn tính kế lên Nguyên Kỳ không ít lần. Hắn ngu dốt như vậy, thiếu chút nữa khiến Hạ quốc rơi vào tay của kẻ phản nghịch! Hắn không ngừng tự trách bản thân, thật sự khó mà còn mặt mũi đối mặt với Nguyên Kỳ. Cho dù đến khi quy tiên, hắn lại càng không có mặt mũi mà gặp Nam Cung Thanh Liên!

Vì sao trở như thế hắn mới phát hiện ra chân tướng sự việc?

Vì sao khi biết được chân tướng, hắn mới phát giác nữ tử mà hắn chân chính động tâm chính là Nam Cung Thanh Liên mà không phải Quách Minh Nguyệt? Tâm tâm niệm niệm trong lòng hắn trước sau đều là nữ tử đã từng cứu mình ở Dương gia thôn. Khi đó hắn mơ hồ nhận diện được bóng dáng của một nữ tử.

Nghĩ đến đây, nhất thời Nguyên Du lại phun ra một ngụm máu đen. Càng nghĩ về quá khứ, sự tự trách không ngừng quán lấy hắn, khiến hắn muốn thở cũng không thể, trước mắt bỗng tối sầm lại, gục đầu ngã xuống long ỷ ngay lập tức.

“Hoàng thượng!!!” Mọi người kinh hô.

Nguyên Kỳ nhìn Nguyên Du bỗng nhiên ngã xuống, ánh mắt tối sầm lại.

Hoạn quan vốn đang đứng bên hầu hạ cuống quýt đỡ Nguyên Du dậy, tay chân luống cuống nhìn Nguyên Kỳ, “Thái tử, ta nên làm sao đây?”

“Mau đỡ phụ hoàng vào trong, tìm ngự y cẩn thận chẩn trị cho phụ hoàng ngay!” Nguyên Kỳ đạm mạc dặn dò.

Mộ Dung Ca nhìn chăm chăm Nguyên Du, hai tròng mắt hắn khép chặt, khuôn mặt tái nhợt đến phát sợ, trên quần áo đầy những vết máu đen quần quện. Không phải thân thể hắn đã dần bình phục sao? Sao hiện giờ xem ra lại càng tệ hơn? Chẳng lẽ do quá mức kích động, cảm xúc trong một phút lên xuống bất ngừng nên mới như vậy?

Sau khi Lan Ngọc biết được những gì bản thân âm thầm sắp đặt đã bị Nguyên Kỳ vây giải thì vẫn luôn bất động thanh sắc đứng ở đó. Chờ khi Nguyên Du được mang đi, Lan Ngọc mới lướt qua đại điện một loạt, khoe môi khẽ nhúc nhích, ôn nhuận nở nụ cười, “Ta vẫn là thua người một nước.” Thời gian qua hăn hao tổn không ít tâm cơ, cho rằng đã nắm giữ hết thảy trong tay, nhưng kết quả lại như bản thân vốn dự đoán, Nguyên Kỳ sớm đã ở phía sau bố trí hết thảy, Nguyên Kỳ cũng đợi rất nhiều năm để có giờ khắc hôm nay, để hăn đưa ra hết thảy át chủ bài mới hạ thủ, khiến hăn tuyệt đối không còn đường lui.

Dứt lời, hăn nhìn sang Mộ Dung Ca, ánh mắt khép hờ, cười nói: “Nếu có thể, ta nguyện có thể như nàng vô dục vô cầu. Chỉ là, ta không được lựa chọn. Mộ Dung Trắc phi, nàng có xưởng binh khí trong tay, ngôi vị thái tử phi của nàng không ai có thể lay động được.”

Ánh mắt Mộ Dung Ca khẽ nhúc nhích. Lan Ngọc quả có một đôi mắt lợi hại! Biết được tư tâm của nàng lúc thành lập xưởng binh khí năm xưa. Lúc ấy, thật ra nàng có thể chọn một loại hình kinh doanh khác, nhưng nàng nghĩ tới sau này có thể xảy ra vô số chuyện không lường trước được, nên cũng âm thầm toan tính cho bản thân một chút. Lan Ngọc nói không sai, có xưởng binh khí đồng nghĩa nàng có hậu thuẫn, ngày sau sở hữu binh khí của Hạ quốc đều xuất ra từ xưởng binh khí của nàng. Mà nàng chỉ cần nắm chặt được mảng này thì tuyệt đối không ai có thể lung lay địa vị của bản thân, thậm chí là muốn uy hiếp cũng không được.

Giờ khắc này Lan Ngọc đã biết rõ, kỳ thực xưởng binh khí mà hăn đoạt được kia chỉ là một nơi bị phế bỏ.

Trong thời đại này, cho dù có được sự sủng ái của Nguyên Kỳ nhưng cũng không đủ để nàng sống yên ổn được. Muốn cho bản thân hoàn toàn vô lo thì nhất định phải có kế sách vẹn toàn.

Nàng nhìn thì dễ dàng, nhưng không cách nào hình dung ra được cảm giác của Lan Ngọc lúc này. Lan Ngọc là người từ khi nàng xuyên không đến nay che giấu tâm cơ sâu nhất. Hắn cất giấu sở hữu dục vọng dưới đáy lòng, đến cuối cùng mới trỗi lên mặt nước. Một sự tương phản mãnh liệt như vậy, không thể không khiến người ta phòng bị. Huống chi, trước đây hắn giết hại đứa nhỏ trong bụng nàng, gián tiếp hại chết Bích Nhu, Như Băng, cũng không phải một con người tốt.

“Dẫn đi.” Nguyên Kỳ ra lệnh, hơn một nửa thị vệ lập tức xuất hiện tại đại điện.

Bọn thị vệ phòng bị nhìn Lan Ngọc, đồng thời tay cầm lợi khí, sợ Lan Ngọc sẽ phản kích.

Lan Ngọc thấy thế, ôn hòa cười: “Chuyện tới bây giờ, ta quả quyết sẽ không đột nhiên động thủ. Giãy giụa trước lúc chết là điều ta không thể làm được.”

Quá khứ tương lai, mọi người còn chưa từng gặp qua một người có thể thản nhiên đối mặt với thất bại như vậy, Lan Ngọc cũng có thể xưng là người đầu tiên! Kỳ thực, suy nghĩ kỹ một chút, kết quả đã định rồi, nào có đến lượt hắn giãy dụa? Huống chi, đối thủ của hắn bây giờ chính là con người bí hiểm như Nguyên Kỳ?

Nguyên Kỳ, để có được thành công hôm nay, cũng đạt được một trình độ ẩn nhẫn đáng nể, quả thực khiến người ta phải kinh thán! Nếu như là người khác, khi địa vị thái tử bị uy hiếp, hoặc là tính mệnh khó giữ được, sao có thể trấn định thong dong như vậy? Lại có mấy ai có thể trong vài năm, xung quanh đầy địch đều có thể âm thầm khống chế hết thảy? Tin chắc, đi khắp thế gian này không có người thứ hai.

Lan Ngọc tuy thất bại, nhưng vẫn là thua có khí tiết. Không có uy hiếp, cũng không chửi rủa, chỉ là bình tĩnh đón nhận hết thảy!

Như thế cũng đủ khiến người ta phải kính nể.

Trong hôm nay, sự tin tưởng ngập tràn của Lan Ngọc khi soán vị đã triệt để tan biến, đổi lấy chính là tai ương ngập đầu. Hoàng đế Hạ quốc Nguyên Du, bệnh không dậy nổi, sau hôm đó, suốt ngày nằm liệt trên giường, tinh thần ngày càng kém đi.

Nam Cung Dung ở trong phủ thái tử biết được Lan Ngọc bị thua cũng tự nhốt mình trong phòng suốt một ngày. Đến buổi tối, khi bước ra ngoài, nàng đã thay một bộ áo trắng giản đơn, hốc mắt ửng đỏ, tiến đến quỳ xin Nguyên Kỳ cho nàng được gặp Lan Ngọc một lần sau cùng.

Nguyên Kỳ chấp thuận.

Nàng lập tức chạy về phía nhà tù.

Đến khi bước vào nhà lao, mỗi đi một bước, tim nàng lại trùng xuống một nhịp, trong đầu không ngừng nhớ về tình cảnh gặp nhau lúc ban đầu, nàng đã động lòng, từ một khắc đó, nàng biết từ nay về sau, nàng tuyệt đối không thể yêu một nam tử nào khác, chỉ có hãn mới có thể khiến nhịp tim nàng đập nhanh, mới có thể khiến cho nàng đêm đêm thất hồn lạc phách mà nhớ nhung. Thậm chí biết rõ bản thân không xứng với hãn, hoặc biết rõ hãn đang lợi dụng mình, nhưng nàng vẫn không thể khống chế được trái tim của mình. Trái tim là không có lỗi, nàng chỉ biết hành động theo ý nó.

Đến khi độc tố trong cơ thể hãn phát tác, hãn với nàng quấn quít bên nhau, nóng bỏng khó quên, mỗi một đêm như vậy, nàng đều ghi sâu vào tận trong tâm trí, chưa hề quên, cũng không phải muốn quên là có thể quên được.

Chẳng qua thời gian bọn họ quen biết nhau bị lỡ, hãn sẽ không yêu nàng, mà nàng cũng không thể thương hãn được.

Đến khi tập trung, nàng đã ở trong nhà lao rồi, màu sắc của gạch tường cũ kỹ, phủ lên một hơi lạnh khiến người ta muốn phát run.

Nàng vô pháp nghĩ đến, đây chính là kết cục cuối cùng của Lan Ngọc.

Đương kim hoàng đế, và Nguyên Kỳ nhất định sẽ không tha cho hã.

Theo sau cai ngục dẫn đường, nàng đang đứng trước cửa lao của hã.

Hã vẫn một thân quần áo trắng toát, chỉ là giờ phút này sắc mặt hã cũng mang một màu như vậy, đang đứng dưới cửa sổ nhỏ, đưa lưng về phía nàng, càng lúc càng trở nên hư ảo, dường như có thể biến mất ngay bất cứ lúc nào.

Nàng còn chưa mở miệng, hã cũng biết nàng đã đến.

“Nàng đã đến rồi...” Vẫn là giọng nói vô cùng ôn nhuận. Dường như trở về lần đầu gặp gỡ, hã vươn tay về phía nàng, mang nàng rời đi. Hã tuyệt đối không thể biết được, bốn chữ đó đối với nàng mà nói, quan trọng đến dường nào! Đời này điều nàng muốn làm nhất chính là rời xa nơi đó, vì rời khỏi nơi đó, nàng phải trả giá rất nhiều, song trước sau đều không được như nguyệt. Mà hã xuất hiện như mang đến chút hào quang giữa màn đêm u tối của cuộc đời nàng, khiến nàng phải si mê.

Trong mắt nàng đã nhòa lệ, khó khăn gật đầu, “Đúng vậy.”

Nam tử với tư thái phong hoa tuyệt đại nhẹ nhàng nở nụ cười, “Bây giờ ta rơi vào nông nỗi này, không ngờ nàng vẫn còn đến thăm ta. Dung Nhi, nàng không hận ta sao?” Thật ra, từ lâu hã đã biết Nam Cung Dung đang ở trong thanh lâu, chỉ là hã muốn đợi đến khi nàng tuyệt vọng nhất mới xuất hiện cứu nàng. Thậm chí là có được thân thể nàng, khiến cho nàng yêu hã, để hã lợi dụng. Không ngờ sau khi hết thủy chân tướng được vạch trần, nàng vẫn còn đến đây gặp hã.

Nghe vậy, nước mắt của Nam Cung Dung lăn dài trên má, nàng nắm chặt cửa lao, khẽ cắn môi: “Hận chứ, sao ta có thể không hận! Ta sớm đã biết trong lòng người không có ta. Mà ta vốn là thân tàn hoa bại liễu, căn bản không xứng được người yêu thương. Mặc dù biết người lợi dụng ta, nhưng để nhận được lời khen của người, hay chỉ vô tình nở một nụ cười hài lòng ta đều cảm thấy đáng. Cho tới bây giờ, hết thảy ân ân oán oán, ta có muốn hận cũng không thể hận. Trong chuyện này, ai đúng ai sai, sao có thể truy cứu được nữa, có làm cũng chỉ hoài công. Mà bây giờ, ta biết rõ, đây là thời khắc cuối cùng của người, nếu ta không gặp, thì ngày sau cũng không thể gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng.”

Lan Ngọc xoay người nhìn nàn, dung nhan không có vẻ gì là sợ hãi, còn vô cùng hiền từ, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, “Đáng sao?” Ái mộ hẳn là một con đường không thể quay về.

Nam Cung Dung không chút do dự, dùng sức gật đầu, “Đáng.” Mặc dù biết rõ sự cuồng dại của bản thân suốt đời này sẽ không được hồi đáp, nhưng trái tim nàng đã trả giá thì tuyệt đối cũng không thể hối hận.

Nhưng vào lúc này, Lan Ngọc lại nở nụ cười, một nụ cười ôn nhuận ấm áp như mùa xuân khiến lòng người có thể ấm lên. Nam Cung Dung thấy vậy, đáy lòng lại càng bi thương, nếu không có cái gọi là ân ân oán oán, nàng vẫn còn an nhàn ở trong gia tộc Nam Cung sống một cuộc sống vô ưu vô lo, gặp gỡ hẳn, có lẽ sẽ không rơi vào kết cục hôm nay, bọn họ sẽ hạnh phúc sống một cuộc sống đáng có. Nhưng hết thảy sự tình, đều không có từ ‘nếu như’.

Lúc nàng đang bi thương tột độ trong tiếng nấc nghẹn ngào, hẳn vươn tay vuốt ve khuôn mặt mình, trong một chốc kéo xuống một khối da.

Nam Cung Dung kinh hãi, “công tử... người...”

Trong tiếng kinh ngạc của nàng, là một khuôn mặt xa lạ xuất hiện, tuy khuôn mặt này rất xa lạ, nhưng còn tươi mỹ hơn trước đây rất nhiều, da thịt trắng nõn như một tờ giấy, có lẽ do nhiều năm không được tiếp xúc với ánh mặt trời, song nhìn quen rồi vẫn là khóe miệng tươi cười đó, ánh mắt sáng rọi.

“Từ sau khi sinh ra, mặt nạ này với ta như bạn đồng hành. Ta chưa từng tháo xuống. Nàng là người duy nhất nhìn thấy dung nhan của ta dưới lớp mặt nạ này.” Lan Ngọc mỉm cười nói.

Nam Cung Dung lẳng lặng nhìn khuôn mặt xa lạ lại có chút quen thuộc đó, si ngốc hỏi: “Công tử cho ta thấy dung nhan thật cũng người, mà ta chính là người duy nhất có được quyền lợi đó, có phải nói rõ công tử đối với ta cũng không giống mọi người, đúng không?”

“Không, ta chỉ cho nàng nhớ được bộ dạng mình. Kiếp sau ta lại tục duyên.” Lan Ngọc chậm rãi đặt mặt nạ trở về khuôn mặt mình, nhàn nhạt đáp lời Nam Cung Dung, đập tan ảo tưởng còn sót lại của nàng. Đây cũng là lời nói thật lòng, hắn chưa từng động lòng với Nam Cung Dung. Những gì hắn nợ Nam Cung Dung, kiếp sau sẽ đền bù đủ.

Nam Cung Dung cũng không bất ngờ, chỉ là tự cười giễu bản thân, đến hiện tại mà nàng vẫn còn miên man suy nghĩ. Nhìn thần sắc thông dong của Lan Ngọc, nàng biết, hắn không sợ chết. Kỳ thực nếu lúc này hắn mở lời hứa hẹn để lợi dụng nàng tìm cách thả hắn đi, nàng nhất định sẽ do dự, sẽ động tâm, sẽ nghĩ mọi cách để dẫn hắn rời khỏi đây.

Nhưng, hắn không có.

Hắn khinh thường hành động này.

Nàng thu hồi ánh mắt, lùi ra sau hai bước, chậm rãi nói: “Nếu như có kiếp sau, hy vọng có thể cùng người gặp lại nhau.”

Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Lan Ngọc nhìn theo bóng lưng nàng, khóe miệng hé mở mụ nụ cười nhàn nhạt.

Xoay vòng trong sự ân oán này cuối cùng đã có thể đặt một dấu chấm tròn để kết thúc.

Phủ thái tử.

Mộ Dung Ca nhìn về mặt mỗi mặt của Nam Cung Dung, thở dài khuyên nhủ: “Chuyện đã tới nước này cũng nên buông bỏ thôi, không nên tiếp tục giữ mãi trong lòng nữa.”

Nam Cung Dung mỉm cười, nhìn ra phương xa, “Đúng vậy, không thể giữ lại nữa. Kiếp này kết quả đã không thể thay đổi, chỉ đành chờ kiếp sau vậy.” Đáp án của Lan Ngọc cũng đã nói rõ rồi.

Mộ Dung Ca trầm yên tâm, trong lòng biết sau khi gặp được Lan Ngọc, nếu Lan Ngọc vẫn còn chút lương tri, tuyệt đối sẽ không để Nam Cung Dung tiếp tục si mê về sau, “Như vậy thì tốt rồi.”

“Hắn sẽ có kết cục như nào?” Nam Cung Dung hỏi. Tội danh âm mưu soán vị không nhỏ, nặng có thể tru di cửu tộc. Chỉ là cửu tộc của Lan Ngọc hai mươi mấy năm trước đã diệt vong rồi.

“Ngay mai sẽ biết thôi.”

Hoàng cung, tẩm cung của hoàng đế.

Từ sau khi ở đại điện, Nguyên Du hộc máu hôn mê được đưa vào tẩm cung, trên dưới thái y viện đều vội vàng đến chữa trị.

Sau hơn hai canh giờ, Nguyên Du rốt cục đã tỉnh lại.

Hai mắt mở to, trong tấm cung này vô cùng quen thuộc, Nguyên Du giật mình như tỉnh mộng, không biết kết quả lúc này như nào. Xung quanh luôn có tiếng người nói cười, hân cau mày, có chút vô lực nói: “Thanh Liên, là nàng ư?”

Một câu hỏi dường như dành cho người trong mộng, hân cứ si ngốc triền miên, hư hư ảo ảo. Khóe miệng hân nhướn lên, tựa hồ có thể cảm nhận được Nam Cung Thanh Liên xuất hiện trước mắt hân, nàng vẫn tươi cười rạng rỡ, núp vào trong lòng hân nói, “Thiếp vẫn luôn ở đây chờ hoàng thượng tỉnh lại.”

Nghĩ đến đây, thứ hạnh phúc ấm áp lại một lần nữa dâng trào, hân kìm không được hạnh phúc, vui sướng kêu lên: “Thanh Liên? Đừng chơi trò cút bắt với trẫm nữa, đừng chạy nữa mà.”

Đáp lại hân chỉ là một sự im lặng tĩnh mịch.

Các thái y đang ở gian ngoài con đang thương nghị cách chữa trị cho Nguyên Du nghe thấy tiếng kêu sung sướng của Nguyên Du từ trong vang ra, mọi người ai nấy bốn mắt nhìn nhau.

Xem ra lần này bệnh của hoàng thượng không nhẹ a!

Việc xảy ra trong triều hôm nay ai ai trong cung đều được biết, hiển nhiên biết là Nguyên Du vì bị Lan Quý phi mị hoặc mà tàn nhẫn đuổi giết hoàng hậu đã khuất, bây giờ chân tướng đã được phơi bày, nhất định hoàng thượng đang hối hận không thôi!

Nguyên Kỳ vẫn im lặng ngồi phẩm trà nên các thái y đều dè dặt không dám hó hé, đến cả thờ cũng không dám lớn tiếng.

Hoàng thượng tuổi cao nên hồ đồ, ai ai đều biết chỉ cần có thái tử ở đây thì Hạ quốc bình an vô lo. Nhưng lại chỉ vì tin Lan Mị Nương, tin Lan Ngọc mà để xảy ra sự kiện ồn ào nơi đại điện mấy canh giờ trước!

“Thái tử, bệnh tình của hoàng thượng giờ càng nặng thêm, e là ngày sau không thể xuống giường được. Hơn nữa, sau này vẫn sẽ thường xuyên mơ mơ hồ hồ, rất ít có thể tỉnh táo được. Dựa vào tình trạng sức khỏe hiện giờ, hoàng thượng có thể kéo dài được một tháng là hay lắm. Cơ thể tựa hồ như sau khi ăn xong linh đan diệu dược mới có thể tực mệnh.” Thái y tiến đến, dè dặt nói.

Nguyên Kỳ gật đầu, ánh mắt lạnh lùng quét về phía gian nội. Nguyên Du trong cơn mê sảng vẫn còn gọi tên mẫu thân. Nghe thấy tiếng gọi, mắt quang hấn càng trở nên lãnh liệt, đứng dậy bước thẳng vào gian trong.

“Thanh Liên, trăm tin nàng, dù nàng nói gì trăm đều tin nàng. Trăm biết là nàng đã cứu trăm. Nữ tử hiền lành thực đức như nàng trên đời đã ít lại càng ít, bản thân trăm thật sự rất may mắn mới có thể cưới được nàng. Thanh Liên, nàng đừng tuyệt vọng, trăm thực sự tin tưởng nàng mà!” Khóe mắt Nguyên Du mang theo lệ ướt, vương tay lắc đầu như đang nói gì đó với hư không.

Dung nhan tàn tạ theo thời gian của hấn xấu xí nhăn nheo, để hấn còn sống cứ như là để chịu số đời vậy.

“Xem ra phụ hoàng cũng chưa hồ đồ, đến bây giờ còn nhớ được những lời giải thích năm xưa mẫu hậu thường nói. Sự tin tưởng của người và hối hận lúc bây giờ còn hữu dụng sao? Năm đó, người đã tuyệt tình đối đãi mẹ con ta như nào? Người chưa từng hoài nghi hết thảy đều là sự sắp đặt của Lan Mị Nương! Nhẫn tâm đuổi giết mẫu thân, phụ hoàng, cũng không cần phải nói với nhi thần, người đang hối hận!” Nguyên Kỳ đứng trên cao nhìn xuống, đứng ở một nơi rất xa, ông lão đang nằm trên giường hấp hối kia chính là phụ thân mình, người chưa từng cho hấn nửa phần yêu thương của người cha, tự tay sát hại mẫu thân, hại chết gia tộc Nam Cung hơn mấy trăm người!

Nguyên Du trừng trừng hai mắt, tựa hồ nhớ lại tình cảnh nhiều năm trước, thật chói mắt vô cùng. Càng khiến hắc đầu thấu tâm can! Hắc giãy dựa nhìn Nguyên Kỳ, nhưng bắt được cũng chỉ là thứ hàn băng lạnh ngàn năm tỏa ra cùng đôi mắt đầy hận ý!

Những năm gần đây hắc đã làm những gì...?

Sao hắc có thể hồ đồ mất nhân tính như vậy!

“Đến bây giờ nhi thần vẫn chưa từng quên bộ dạng thê thảm của mẫu thân trước lúc chết, đồng thời, cũng tin chắc lúc đó phụ hoàng được nhìn thấy sẽ rất vui vẻ! Ở một nơi nào đó báỉ tể Lan Quý phi, cùng nàng ta đối ẩm. Hơn hàng trăm tính mạng của gia tộc Nam Cung, chưa nói đến Nam Cung Dung một thân trong sạch vô tội cũng bị hủy hoại trong tay người. Phụ hoàng, người đúng là nghiệp chướng nặng nề! Điều khiến ta bất ngờ chính là một con người có nghiệp chướng nặng nề như vậy mà vẫn sống được đến giờ. Chỉ là nhi thần không hiểu, sao người còn mặt mũi đi gặp mẫu thân do chính tay mình hại chết, và cả gia tộc Nam Cung?” Ánh mắt Nguyên Kỳ đầy hận ý nhìn chăm chăm Nguyên Du, chỉ ra hết thảy cần nói khiến Nguyên Du không còn lời nào biện minh. Cho dù muốn giả vờ hồ đồ cũng không thể trốn tránh hết thảy? Nào có dễ dàng như vậy!

Bỗng nhiên Nguyên Du cảm thấy lồng ngực đau đớn kịch liệt, hơi thở ngày càng mỏng manh. Chuyện cũ như một thước phim, sắc bén đâm thủng trái tim hắc. Không, nói đúng hơn là một thanh đao đang lăm trỉ hắc, ngày ngày tháng tháng từng nhát một khiến hắc sống không bằng chết!

“Hãy để trăm được đền mạng cho họ! Hãy cho trăm chết đi!” Hắc một mặt đầy nước mắt, khẩn thiết cầu xin Nguyên Kỳ, hắc khát vọng được chết. Lúc này đối với hắc mà nói, được chết là một giải thoát! Chỉ có chết hắc mới có thể triệt để trừ bỏ tâm ma trong lòng! Mới có thể không phải chịu đau khổ! Hiện tại hắc đúng là có sống cũng không bằng chết!

Nghe vậy, Nguyên Kỳ lui ra sau một bước, vẻ mặt xa lạ, tuyệt tình. “Muốn chết ư? Cho rằng chết mới có thể hoàn trả lại hết thảy những gì người đã làm sao? Phụ hoàng thân là hoàng đế Hạ quốc, sao dễ dàng bằng hà như vậy? Còn thỉnh phụ hoàng hãy sống trên đời một cách bình an! Nhưng thế mới có thể ngày ngày gặm nhấm nỗi đau khổ và dày vò chứ!” Đối với một con người, sự trừng phạt tốt nhất không phải là chết, mà chính là sống không bằng chết!

Nguyên Du sững sờ nhìn Nguyên Kỳ, muốn nói gì đó nhưng chợt nghĩ lại, đối với một đứa con suốt hai mươi mấy năm nay hẳn chưa từng yêu thương qua, thậm chí ngày ngày rửa hận, nên khi câu chữ nói đến bên miệng hẳn mới phát hiện, những gì đã từng làm với Nguyên Kỳ đúng là cảm thú cũng không bằng! Hẳn không xứng là phụ thân! Hồ dữ còn không ăn thịt con nhưng hẳn lại có thể làm ra không biết bao nhiêu hành vi cảm thú đối với Nguyên Kỳ!

“Những lời dư thừa không cần thiết phải nói! Từ nay về sau, nhi thần sẽ không đến gặp phụ hoàng, nhưng nhi thần sẽ cho thái y ngày ngày chẩn trị cho người. Tuyệt đối sẽ làm phụ hoàng ‘thọ tựa Nam sơn’!” Nguyên Kỳ thu hồi ánh mắt lạnh như băng, trong nháy mắt, sự thù hận vây quanh hẳn hai mươi mấy năm qua đã tan thành mây khói. Nguyên Du tuy vẫn duy trì được mạng sống, nhưng sẽ ngày ngày nghĩ đến cảnh hại chết mẫu thân như nào, đồng thời chiếm hận lên rất nhiều người, sống không bằng chết! Đây chính là báo ứng của hẳn!

Ánh mắt sáng rọi của Nguyên Du nhất thời trở nên âm đạm nhìn theo bóng dáng Nguyên Kỳ rời khỏi phòng. Hẳn dùng hết khí lực để kêu lên: “Kỳ nhi!”

Bước chân Nguyên Kỳ tạm dừng lại, trong đôi ngươi đen láy nổi ám quang, dung nhan khuynh thành chỉ đầy nét lạnh lùng. Kỳ nhi? Tiếng này nếu là hai mươi mấy năm trước được nghe nhất định hẳn sẽ rất vui, nhưng hiện tại có được chỉ là cảm giác ghét lạnh, một chút tình cảm cũng không.

Nguyên Du đau đớn tận xương tủy, sắc mặt tái nhợt dò hỏi: “Con thấy nên xử lý Lan Ngọc như nào?”

“Việc này phụ hoàng làm chủ là được.” Nguyên Kỳ để lại vài chữ cuối cùng rồi rời đi. Từ đầu chí cuối hắn cũng không muốn làm dơ tay mình đi giết Nguyên Du, mục đích của hắn là làm cho sau này mỗi một ngày còn sống trên đời Nguyên Du đều phải trải qua trong đau đớn và dằn vặt!

Nguyên Du bất lực nhìn lên đỉnh giường, tất thấy đều là lỗi của hắn! Đều do hắn tự mình gieo gió gặt bão mà thôi! Năm xưa Thanh Liên đã giải thích không biết bao nhiêu lần song hắn vẫn không hề để tâm, lần nào cũng lạnh lùng chối bỏ. Nếu năm đó không phải Thanh Liên tiếp cứu, hắn nào còn sống được đến bây giờ, mà cuối cùng hắn vẫn nhẫn tâm hại chết nàng, nhiều năm qua cũng chưa từng đặt đứa con máu mủ của hai người vào trong mắt, làm biết bao chuyện trái nhân tính với gia tộc Nam Cung, hắn đúng là súc sinh cũng không bằng!

Bi thương tột đỉnh, hắn khóc rống lên, sắc mặt tái nhợt cũng không che phủ được sự hối hận thấu linh hồn! So với bất cứ ai hắn càng rõ ràng, từ sớm hắn đã không còn đường để hối hận!

Nếu không có Thanh Liên cứu hắn sẽ không rơi vào kết cục này. Mà con người hắn cũng độc ác bất nhân, hại chết nàng, sát hại cả gia tộc Nam Cung, vấy bẩn lên Nam Cung Dung vô tội, hết thầy hết thầy, đều do hắn tự mình gieo gió gặt bão mà thôi!

Ngày sau mỗi một ngày còn sống trên đời hắn đều phải sống trong đau khổ, không kiềm chế được sự dằn vặt và ân hận!

Trong đêm đen không một tia sáng. Ánh trăng, ngôi sao đều bị che lấp dưới đám mây đen.

Mộ Dung Ca ngồi trước cửa sổ lắng lắng ngồi chờ Nguyên Kỳ. Hôm nay trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi một sự việc đều đã được giải

quyết. Nguyên Kỳ lần này có thể triệt để buông bỏ rồi. Từ nay về sau, thù hận sẽ phải từ bỏ hẳn mà đi thôi.

Tiếng cửa nhẹ nhàng vàng lên.

Nàng lập tức xoay người.

Thân ảnh quen thuộc xuất hiện, nàng bước qua nhào vào vòng tay hắn, dùng sức cảm thụ mọi hơi thở tươi mát trên người hắn, cảm nhận nhịp tim vững vàng của hắn.

“Đều đã qua rồi. Cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết.” Nàng nép vào ngực hắn, rầu rĩ nói, lại khó có thể che giấu sự kích động của nàng. Giờ khắc này hai người đã chờ lâu lắm, lâu đến độ khiến nhịp tim của mỗi một người đều thấy mệt mỏi. Hôm nay... đúng là một ngày âm u nhất trong đời.

Tin tưởng ngày mai đến, thời tiết nhất định sẽ vô cùng sáng trong và thoải mái

Hắn dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, cười nói: “Cũng biết làm nũng với bản cung sao?” Có đôi khi nàng cũng chịu dịu ngoan như một chú mèo nhỏ đấy.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn dung nhan hoa lệ bức người kia, cười duyên, “Nếu là làm nũng, thái tử không thích sao? Bây giờ trong bụng thiếp đang mang cốt nhục của thái tử, thái tử có thể không sủng ái thiếp sao?”

Ánh mắt Nguyên Kỳ nhu tình như nước chảy, khẽ khàng gõ lên chóp mũi nàng, “Nghịch ngợm. Đã ăn tối rồi sao?”

“Cũng ăn chút điểm tâm rồi, đang chờ thái tử cùng dùng cơm.” Mộ Dung Ca nắm tay Nguyên Kỳ cùng ngồi xuống, đúng lúc này, Bạch Hà và mấy tỳ nữ mang đến những món ăn nóng hổi.

“Thái tử, đây đều là những món do chính tay Mộ Dung Trắc phi làm, bây giờ vẫn còn nóng nóng đây.” Bạch Hà nói với Nguyên Kỳ. Trong phủ thái tử này, cũng chỉ có Mộ Dung Trắc phi luôn để tâm đến thái tử, tuy đang có mang nhưng vẫn đích thân xuống bếp nấu nướng.

Đáy lòng Nguyên Kỳ trào dâng cảm xúc ấm áp, vươn tay ôm Mộ Dung Ca vào lòng, “Về sau không được mệt nhọc như vậy nữa, bây giờ đang có mang nàng phải cẩn thận trăm bề, chút việc con con này cứ để người khác làm là được.” Tuy cô gái này chưa từng nói nhiều với hắn, nhưng lại dùng hành động thực tế nhất để cho hắn biết tâm tư của nàng.

Từ nay về sau, có nàng bầu bạn hắn còn gì phải lo sợ nữa.

Mộ Dung Ca mỉm cười nói: “Bây giờ chỉ mới có mang thôi mà, thiếp cũng không thể cả ngày nhàn rỗi không làm việc gì, thấy làm được gì thì vận động một chút vẫn tốt mà. Vốn dĩ cũng có thời gian làm vài món ăn ngon cho thái tử, thái tử không mau qua xem xem.” Đợi sau khi sự âm trầm trên vầng mi hắn tan đi, nàng mới dịu dàng nói.

Mùi thơm thức ăn bốc lên tứ phía, chỉ mới nhìn thôi cũng đủ khiến người ta chảy nước miếng.

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Đại Kết Cục 3

Hơi ấm trong lòng Nguyên Kỳ dào dạt, dưới ánh mắt chờ mong của nàng thường thức từng món một, tay nghề nấu bếp của nàng vô cùng tốt, những nguyên vật liệu rất bình thường nhưng chỉ cần qua tay nàng sẽ khiến khẩu vị tăng lên rất nhiều. Hắn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nàng đang dịu dàng đậm ý cười, tuần nhan khuynh thành cũng nở ra một nụ cười nhu tình ấm áp.

Mộ Dung Ca ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt vô cùng dịu dàng của hắn, nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên mu bàn tay hắn, sự ấm áp từ bàn tay nàng truyền cả vào trong tim hắn.

Trong một đêm tối trời bình thường yên tĩnh như vậy, hai người bốn mắt nhìn nhau, hạnh phúc ngập tràn đến mức có thể chảy cả ra.

Hạ cung, tẩm cung hoàng đế.

Từ trời tối đến giờ, trong tẩm cung không ngừng va ra tiếng gào thét khóc than. Ban đầu, cung nhân ai nấy đều hoảng sợ bạt vía, không biết vì sao hoàng thượng lại như vậy, tiến vào hỏi thì lại nhận được sự chửi mắng tức giận. Bởi vậy mọi người chỉ có thể canh giữ ngoài cửa chứ không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Bọn họ chưa từng thấy hoàng thượng đau khổ như vậy.

Ai nấy cũng đều đoán rằng do Lan Ngọc lừa gạt tình cảm nên hoàng thượng mới không thể chấp nhận được? Hay là sau khi chân tướng được phơi bày, hoàng thượng đối với việc đuổi giết hoàng hậu năm xưa đầy ân hận và day dứt? Hoặc là do nhiều lý do khác? Nhưng việc này đã lan truyền

khắp hoàng cung trên dưới, tất cả mọi người càng kính nể thái tử, kiên trì chấp nhận tiếng khóc than không ngừng truyền ra.

Sau lần đả kích trên đại điện ban sáng, bây giờ Nguyên Du chỉ có thể nằm liệt giường, hăn dùng hết sức bình sinh để bò xuống giường, mở ra cơ quan kín. Bức họa quen thuộc lập tức rơi vào trong tầm mắt.

Nữ tử trong bức họa bị trói chặt, vẻ mặt đau khổ áy náy nhìn Lan Mị Nương cao cao tại thượng ngồi đó, hăn run run bàn tay vuốt ve nữ tử đã từng bị hăn gặm nhấm hận thù suốt bao nhiêu năm qua, trong đầu bất giác xuất hiện cảnh sắc ân ái giữa hai người năm xưa, nàng toàn tâm toàn ý vì hăn mà hăn lại bị Lan Mị Nương mê hoặc, chằm ngòi xa lánh nàng, cũng không nghe nàng giải thích, chưa từng đặt lời nói của nàng vào trong tai.

Năm đó, nàng đã cố gắng giải thích rất nhiều lần để mong được hăn tin tưởng, ánh mắt đầy vẻ cầu xin nhưng hăn vẫn thản nhiên không nhìn, trong lòng đều chỉ tràn đầy hình ảnh của Lan Mị Nương, cho rằng Nam Cung Thanh Liên đang dối kị nàng ấy! Hăn hoàn toàn không ngờ bản thân có mắt không trông, dẫn vật tra tấn người con gái yêu hăn cho đến chết!

"Thanh Liên, Thanh Liên... Trăm xin lỗi nàng, trăm hối hận lắm a..." Hăn nhìn nữ tử trong bức tranh, đã bao nhiêu năm, tuy miệng hăn nói phải quên đi khuôn mặt nàng, bức tranh vẽ như nào cũng không thể lột tả được hết nhan sắc thật của nàng. Đến hôm nay hăn mới bừng tỉnh, thật ra nhiều năm qua hăn chưa từng quên nàng!

Hăn gào khóc, "Là trăm đã sai! Sai hoàn toàn! Sai triệt để!" Càng sai hơn là hăn đã có những hành vi độc ác như lang sói, bây giờ nghĩ lại, hăn tàn nhẫn sát hại mấy trăm mạng người của gia tộc Nam Cung, còn làm ra rất nhiều hành vi của loài cầm thú, tước đoạt sự trong sạch của Nam Cung Dung. Hơn nữa, những năm gần đây luôn luôn phòng bị Nguyên Kỳ, mỗi một ngày đều muốn khiến Nguyên Kỳ sống không bằng chết. Lại chưa từng nghĩ rằng, hăn đã thiếu nợ Nguyên Kỳ rất nhiều a!

Ngày sau sao hần sao có thể diện đi gặp Nguyên Kỳ? Sau này xuống hoàng tuyền sao còn mặt mũi đi gặp Thanh Liên chứ?

Giờ khắc này hần hận không thể tự kết liễu chính mình, như thế mới không phải sống trong sự tra tấn dần vật!

Nhìn bức họa trước mắt, nhìn nữ tử quen thuộc đang bị trói chặt, hần bi phần, càng nhìn bức tranh càng gai mắt, hần dùng hết sức xé toạt bức tranh, không biết nắm giữ bao lâu, cả người đều ướt đầm mồ hôi, hần mới kéo được bức tranh xuống và phanh thây nó ra.

... Nếu như thời gian có thể quay lại, hần tuyệt đối sẽ không để Lan Mi Nương mê hoặc mình, không tin tưởng nàng, sẽ càng không để bản thân ngu xuẩn như vậy...

Nhưng... ở đời làm gì có chữ ‘nếu như’, quá khứ sao có thể quay trở lại được.

...

Phủ Thượng quan tế tướng.

Gió thổi qua nhành liễu, lá liễu phát phơ bay theo chiều gió.

Phủ tế tướng to như vậy, sau một ngày hôm qua tĩnh, cả phủ đều như bùng nổ.

Sáng nay, trong cung xảy ra biến cố, Đại hoàng tử không phải con ruột của hoàng thượng, đồng thời chủ mưu soán ngôi lập vị, đương kim hoàng thượng bị dối gạt không hay biết gì, thiên hạ Hạ quốc tí nữa thì bị người khác đoạt đi, cũng thay thái tử xuất hiện kịp lúc, không tị hiềm với sự thiên vị cố ý của hoàng thượng, vạch trần âm mưu của Đại hoàng tử mới có thể bảo vệ giang sơn Hạ quốc! Dân chúng còn chưa kịp sợ hãi lo âu thì hết thấy đã được giải quyết.

Đồng thời, phủ Tể tướng lại rơi vào một kiếp nạn lớn!

Tối qua, trong cung hạ một lệnh thánh chỉ, tiêu trừ hôn ước giữa Nguyên Kỳ và Thượng Quan Ngọc Nhi, đồng thời do phủ Tể tướng cùng Đại hoàng tử ngày thường qua lại mật thiết nên bị bắt tội, Tể tướng bị giáng làm tri phủ.

Việc này đối với phủ Tể tướng, Thượng Quan tể tướng, Thượng Quan Ngọc Nhi mà nói là sét đánh giữa trời quang!

Hạ nhân ai nấy đều hoảng sợ, Tể tướng trước đây quyền khuynh triều dã, dưới một người nhưng trên vạn người trong một ngày liền bị giáng ngay mấy cấp, phận nô tịch như bọn họ ngày sau sẽ có kết cục như nào đây?

Trong lầu các, đám hạ nhân đã túm tụm nghị luận: “Tri phủ đại nhân của chúng ta nhất định đã đắc tội với thái tử. Một khi đã phải tội với thái tử ngày sau sao qua đây, chúng ta đều đang hầu hạ tri phủ đại nhân, e là ngày sau tiền đồ ảm đạm đây.”

“Đừng nói chúng ta, đến cả tiểu thư cũng bị liên lụy đấy thôi! Hôn sự tốt đẹp như vậy mà cũng bị tiêu trừ, không biết ngày sau tiểu thư sao còn mặt mũi ở trong phủ Tể tướng chứ!”

“Theo ta được biết, lúc trước tiểu thư tìm lý do để hoãn lại hôn ước, hơn phân nửa là do Đại hoàng tử, bây giờ thân phận của Đại hoàng tử bị vạch trần, cũng chứng minh Tri phủ đại nhân của chúng ta đã đi lầm đường. Nếu như ta là Tri phủ đại nhân, lúc trước nên lựa chọn tin tưởng thái tử. Trên dưới Hạ quốc này, có mấy ai sánh được với thái tử cơ chứ?”

“Ây da, chúng ta cũng chỉ là phận hạ nhân, khế ước bán thân còn trong tay Tri phủ đại nhân, tương lai sao đến lượt chúng ta quyết định chứ! Ngồi đây than thở chi bằng cầu nguyện trời xanh phù hộ cho thái tử và hoàng thượng buông tha cho Tri phủ đại nhân còn hơn.”

“Có lý, có lý.”

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, cho dù cố gắng áp chế âm lượng nhưng vẫn có thể lọt được vào tai người khác.

Thượng Quan Ngọc Nhi cả ngày đều ăn ngủ không ngon, đến buổi tối nhận được tin này càng đứng ngồi không yên, bây giờ nghe được hạ nhân âm thầm nghị luận, sắc mặt càng trở nên âm u.

Tỳ nữ hầu cận lo lắng nói: “Tiểu thư chớ nghe bọn hạ nhân nói bậy, lão gia làm quan trong triều nhiều năm, tuy rằng nhất thời đi lầm đường, nhưng hoàng thượng và thái tử nhất định sẽ xem xét công lao trước đây của lão gia, nhất định sẽ không gây khó dễ cho người.”

Tuy nói là nói vậy, nhưng trên vẻ mặt của tỳ nữ đó cũng đầy do dự và hoài nghi.

Nguyên Kỳ từ bỏ hôn ước đồng thời giáng chức phụ thân nàng, cũng đủ để nói rõ, phụ thân bây giờ không được xem trọng, tiếp theo hết thầy phủ Tể tướng này sẽ rơi vào khốn cảnh. Những người trước đây từng bị họ đâm đạp, ngày sau nhất định sẽ đâm đạp lại bọn họ!

Nàng cắn chặt môi, “Người lui xuống đi. Một mình ta tự trở về phòng được rồi.”

Tinh thần của tỳ nữ hôm nay cũng rất hoảng hốt, nghe Thượng Quan Ngọc Nhi nói vậy lập tức lui ra.

Thượng Quan Ngọc Nhi vào phòng, vẻ mặt đầy mê ly quan sát một lượt khắp phòng, toàn phủ đệ này trước kia là do hoàng thượng ban thưởng, cũng chỉ có Tể tướng mới có tư cách ở lại đây. Bây giờ phụ thân bị giáng làm Tri phủ, trạch viện tráng lệ này cũng không thể tiếp tục ở được. Ngày mai, nàng sẽ phải chuyển khỏi đây, đến sống trong một trạch viện nhỏ hơn.

Nàng hít sâu một hơi, rồi thong thả thở ra, “Thế sự vô thường, ta quả thực phải chấp nhận sự trôi chảy của vận mệnh sao?”

Mệnh số đã định thì sao? Sự vinh hoa phú quý của nàng sao chỉ có thể như hoa phù dung sớm nở tối tàn? Thượng Quan Ngọc Nhi tựa vào ghế nằm, hai mắt vô thần, những việc đã xảy qua lần lượt hiện lên, mỗi một bước đều do nàng tỉ mỉ sắp đặt, chưa bao giờ ngờ được quyết sách của mình lại hãm bản thân vào hoàn cảnh này.

Hoàng thượng tiêu trừ hôn ước của nàng và Nguyên Kỳ, nhưng Nguyên Kỳ vẫn không có hành động gì. Trước sau vẫn là do phụ thân bị giáng chức, thiên kim của một Tri phủ sao có thể xứng đôi với thái tử! Vốn dĩ cho rằng bản thân vẫn còn cơ hội, chỉ cần nàng biết nắm bắt là được, không ngờ kết quả lại như vậy, nàng nên làm sao đây? Về sau những gì phải đối mặt, liệu nàng có thể chấp nhận được không?

Nàng ngẩng đầu rót một ly trà, nước trà chua xót không trôi, nồng liệt cay đắng tràn ngập khắp khoang miệng. Có lẽ nhờ hành động này, vị đắng lạnh khiến nàng tỉnh táo, sao nào có thể quên đi việc trước đây đại sư từng nói chứ nhỉ! Mộ Dung Ca vẫn còn một nhược điểm trong tay nàng, chỉ cần lợi dụng thích đáng, chắc chắn có thể giúp bản thân xoay chuyển tình thế! Cho dù chỉ cần Nguyên Kỳ liếc mắt qua nàng một chút cũng đủ rồi, đây chính là cơ hội trân quý nhất của nàng!

Còn đang miên man suy nghĩ, phụ nhân đột nhiên bước vào.

Trong một ngày, tựa hồ phụ thân đã già đi mười năm.

Tri phủ bước vào phòng, giọng nói ảm đạm muốn khóc: “Nguyệt nhi a! Bây giờ hôn sự đã bị hủy, hết thảy đều là lỗi của phụ thân a! Nếu không phải khi đó phụ thân lựa chọn sai lầm, muốn lấy lòng cả hai bên, bây giờ con đã sớm được gả vào phủ thái tử làm thái tử phi. Như thế, chức quan của phụ thân cũng sẽ không bị giáng. Nguyệt nhi a, đều là lỗi của phụ thân!”

Bởi vì chỉ cần có một tiếng nói của Thượng Quan Tri phủ thì mọi việc đều thuận lợi rất nhiều, nên lúc là Tế tướng được rất nhiều quần thần nịnh bợ, dần dà đã đặt không ít người trong mắt, càng uế oải việc dân sinh, tự cho rằng hết thảy đều nên như vậy, hiện giờ nghĩ lại đúng là vô cùng sai lầm, nếu như lúc trước hần kiên định một chút, tin chắc sau này thái tử có thể đăng cơ, Đại hoàng tử tuyệt đối không phải đối thủ của thái tử là được! Ai ngờ lúc đó mắt hần bị mù lệch găm, hơn một nửa tâm tư đặt lên người Lan Ngọc công tử, nhận rằng Lan Ngọc công tử được hoàng thượng yêu thích, ngày sau cũng có thể đăng cơ được.

Chỉ là đánh chết cũng không ngờ được, đến cuối cùng thân phận của Đại hoàng tử là giả! Thái tử mới là huyết mạch chân chính của hoàng thất. Sau khi chân tướng phơi bày trước mắt, hần đúng là điên rồi! Sự tình đúng là khó tin mà! Cho nên sau khi từ trong hoàng cung trở về, hần luôn lo lắng đứng ngồi không yên, mãi đến lúc tối nhận được thánh chỉ, hần mới không kiềm chế được, đúng là không thể chấp nhận thực tiễn mà!

Thượng Quan Ngọc Nhi chưa từng thấy phụ thân bất lực và đau khổ như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn bị tâm đau thương, nàng nâng phụ thân dậy, rên rỉ: “Phụ thân, nữ nhi cũng không trách người, hết thảy đều là số mệnh an bày. Lúc trước cha sắp đặt như vậy là sợ sau này nữ nhi phải chịu khổ. Ai ngờ vận mệnh trêu người, lại phát sinh ra những việc như vậy. Cho dù phụ thân bị giáng làm Tri phủ, chỉ cần ngày sau một lòng cố gắng cho triều đình, nhất định sẽ có ngày được thái tử và hoàng thượng trọng dụng mà. Phụ thân, người đừng nản lòng.” Giờ khắc này, nàng tuyệt đối không thể bại trận, nhất định phải kiến thiết trái tim vững chắc, giữ vững bản thân không được gục ngã.

Thượng Quan Tri phủ có chút sững sốt nhìn dung nhan xinh đẹp tái nhợt của Thượng Quan Ngọc Nhi, lại nghĩ đến mục đích đến đây lần này, nên nói thêm: “Nguyệt Nhi a, phụ thân tin con nhất định sẽ có cách mà phải không? Bây giờ trong phủ thái tử chỉ có mỗi Mộ Dung Trắc phi, trước đây

con từng có hôn ước với thái tử, tuy rằng ngày sau sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng phụ thân tin chắc không phải do thái tử lựa chọn, nhất định là do Mộ Dung Trắc phi ở phía sau dùng thủ đoạn nên thái tử mới lạnh nhạt với con như vậy. Nguyên nhi, lựa một ngày con đến phủ thái tử cầu kiến thái tử, cầu xin cho phụ thân, đồng thời cũng để bản thân có dịp tiếp cận thái tử.”

“Phụ thân, bây giờ Ngọc Nhi sao còn mặt mũi xuất hiện trước mặt thái tử chứ!” Thái độ Thượng Quan Ngọc Nhi trở nên lạnh nhạt khi nghe thấy phụ thân nói vậy, nếu không phải trước đây phụ thân sinh tồn tư tâm, nói những lời kia với nàng, rằng ngôi vị Đông cung thái tử nguy ngập thì nàng nhất định sẽ không do dự. Bây giờ cha không hề để ý đến mặt mũi của nàng, chỉ muốn nàng đi gặp Nguyên Kỳ! Cho dù sớm nàng đã nghĩ ra cách, đợi sau vài hôm, khi phong ba lắng xuống nàng sẽ đến gặp Nguyên Kỳ, nhưng phụ thân lại sốt ruột hơn người, hoàn toàn không hề để tâm đến nàng!

Bây giờ nghĩ cũng thật buồn cười, đúng là tai ương ập đến, đầu tiên suy nghĩ cũng chỉ là bản thân! Đến cả người cha mà nàng luôn coi trọng cũng như vậy. Hoàn toàn không nghĩ đến thể diện của nàng.

Thượng Quan Tể tướng hiện đang trong nỗi đau khổ túng quẫn, bỗng chốc từ ngôi cao được người người kính nể bây giờ giáng làm Tri phủ, ngày sau nhất định phải chịu không ít lời nghị luận của mọi người, thế cục chuyển biến như vậy trong một khoảng thời gian ngắn sao hẳn có thể chấp nhận được. Trước mắt chỉ có một biện pháp duy nhất, nói sao hẳn cũng không thể buông tha được.

“Ngọc Nhi, từ nhỏ con thông minh hơn người, nên biết hiện giờ phụ thân đang phải đối mặt với hoàn cảnh gì, còn con cũng đang trong hoàn cảnh gì! Hôn ước của con và thái tử bị hủy bỏ đồng nghĩa trong Hạ quốc này không một nam tử nào đủ can đảm cưới con. Bây giờ, con đường lui duy nhất của con cũng chỉ có thái tử. Cho dù con đến phủ thái tử, cầu được một vị trí làm thiếp, đó cũng là một con đường tốt. Bằng không, người bị từ hôn rồi, phụ

thân lại chỉ là Tri phủ, cho dù ngày sau có lập gia đình, con cũng chỉ có thể làm nhỏ.” Tuy Thượng Quan Tể tướng bất mãn với thái độ của Thượng Quan Ngọc Nhi nhưng vẫn nhẫn nhịn khuyên nhủ.

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi vốn đã tái nhợt, bây giờ nghe được Thượng Quan Tể tướng nói vậy, sắc mặt lại càng tệ hơn. Tuy biết rõ hơn một nửa ý của cha đều vì bản thân mà tính toán, nhưng sao nàng lại không biết những gì nàng sắp gặp phải còn ác liệt hơn lời của cha mừng tởm!

“Bây giờ Mộ Dung Trắc phi đang có mang, trong phủ thái tử lại không có nữ tử nào khác, bên người thái tử sao có thể thiếu nữ nhân! Đây cũng chính là cơ hội tốt nhất của con. Quan trọng hơn là, người trong thiên hạ đều biết, con một lòng sinh tình thái tử, chỉ cần làm đúng, nhất định con sẽ có cơ hội. Thái tử sẽ không có lý do cự tuyệt con.” Thượng Quan tể tướng sốt ruột nói.

“Phải không?” Thượng Quan Ngọc Nhi cười lạnh, không phải là nàng không tin vào mình, mà gần đây phát sinh quá nhiều việc như vậy, nếu nàng còn đang ảo tưởng thì đúng là có chút không biết tự lượng sức mình, nàng không có vốn để ảo tưởng, nếu như Nguyên Kỳ đối với nàng có chút tình cảm thì sẽ không tùy ý để hoàng thượng tiêu trừ hôn ước, để nàng phải để trên dưới Hạ quốc chê cười chứ!

“Hai ngày này hãy chuẩn bị tiến phủ thái tử đi.” Thượng Quan Tri phủ trầm giọng. Thân là phụ thân của Thượng Quan Ngọc Nhi, hiển nhiên sẽ hiểu được tính tình của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ ai ở trên đầu nàng tác oai tác quái, cho nên nàng nhất định sẽ đến phủ thái tử.

Trong lòng Thượng Quan Ngọc Nhi buồn bã tột độ, lòng cảm thấy buồn cười vô cùng, hôm nay đến nông nỗi này, trong mắt phụ thân cũng chỉ có bản thân, hiện giờ càng thêm xác định, đối với phụ thân mà nói, nàng chỉ là vật có thể lợi dụng trong tay phụ thân thôi, dựa vào những hiểu biết về nàng mà nắm giữ nàng trong lòng bàn tay, để thuận tiện có thể lợi dụng

nàng! Trước mắt, cho dù hãn không đến gặp nàng, nàng cũng muốn tìm một cơ hội đi gặp Nguyên Kỳ, giờ khắc này cho dù chỉ còn một tia hy vọng, nàng cũng sẽ không để lỡ mất.

“Tuân. Phụ thân cứ yên tâm.” Thượng Quan Ngọc Nhi thu hồi mọi tâm sự, cúi đầu chấp thuận.

Thượng Quan Tri phủ gật đầu thật nhanh, “Tốt, tốt lắm. Ngọc Nhi, hãy nhớ lời của phụ thân, gặp được thái tử chớ nên ngại ngùng, hãy nói rõ những điều trong lòng, bất đắc dĩ thì cúi đầu với Mộ Dung Trắc phi, con không được kháng cự. Một lần cúi đầu có thể đổi lấy suốt đời vinh hoa phú quý.”

“Được, thưa phụ thân.” Thượng Quan Ngọc Nhi lạnh nhạt đáp. Trong lòng lại nghĩ đến thân phận của Mộ Dung Ca, lời của đại sư nhất định không giả. Chỉ là một việc vớ vẩn như vậy có thể khiến người khác tin sao? Lúc này, nàng không còn là tiểu thư của phủ Tế tướng nữa, đã không đủ tư cách để đại sư đến làm chứng cho mình, bây giờ nàng nên làm thế nào?

...

Biên giới Tề quốc.

Một bức phong thư được bồ câu mang đến từ Hạ quốc.

Sau khi xem xong, vẻ mặt của Triệu Tử Tận phiêu miểu khó tả.

“Lan Ngọc đã bại trận rồi.” Hãn thấp giọng nói.

Tả Đạo ở phía sau nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, “Đúng như hoàng thượng đoán, Lan Ngọc công tử đã thua. Kỳ thực kết quả cũng không ngoài ý muốn lắm, người hạ nền tảng lập quốc chính là Hạ quốc thái tử, mặc dù hoàng thượng Hạ quốc bị Lan Ngọc công tử lừa bịp, muốn phế bỏ thái tử cũng không được. Nhưng tựa hồ từ sớm Hạ quốc thái tử đã có chuẩn bị

rồi.” Tả Đạo dè dặt quan sát thần sắc Triệu Tử Tận, suốt một đoạn đường hẳn phát hiện hoàng thượng có gì đó quái quái, tựa hồ càng thêm thâm trầm, cũng càng biết cách che giấu tâm tư của mình.

“Đúng vậy, nhìn khắp thiên hạ này, bây giờ có mấy ai sánh được với hẳn? Nếu như không phải có được năng lực tuyệt đối, sao có thể hộ Mộ Dung Ca một cách an toàn vô lo.” Triệu Tử Tận lạnh lùng nói. Đến nay hẳn vẫn chưa thể quên được vẻ mặt lạnh lùng xa cách của nàng đêm đó.

Đúng là hẳn đã chiếm được thiên hạ mà mình mơ ước, nhưng hẳn lại mất đi một người, cho dù dùng hết mọi thủ đoạn và âm mưu hẳn cũng không thể có được nàng! Dưới giếng cạn năm đó, nữ tử dịu dàng cầm khăn lau đi những vết bẩn trên mặt hẳn vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở về. Khoảng ký ức ngọt ngào đó sẽ chỉ tồn tại trong tâm thức, có đi tìm hẳn cũng chỉ có thể nắm chiêm bao để gặp.

Mặc dù không thường nhận, cũng không muốn thừa nhận, lúc rời khỏi kinh đô Hạ quốc hẳn đã hối hận rồi! Có lẽ từ lúc đầu, để đạt được mục đích, hẳn đánh choáng nàng mang về Tề quốc, hẳn đã hối hận rồi! Nếu như có thể, hẳn cũng hy vọng thời gian có thể quay trở lại, như thế, hẳn tuyệt đối sẽ không vì thiên hạ mà đánh mất nàng, lợi dụng nàng. Cho dù hẳn phải vất vả thêm rất nhiều năm, hẳn cũng không muốn mất đi nàng.

“Hoàng thượng đang hối hận sao? Thực ra nữ tử khắp thiên hạ chỗ nào cũng có, bây giờ người đã là Tề quốc hoàng thượng, bên người càng không thiếu nữ nhân. Mộ Dung Trắc phi cũng chỉ có một, nhưng tình yêu nam nữ chỉ là việc nhỏ. Đối với hoàng thượng mà nói, quan trọng nhất không phải là thiên hạ sao?” Tả Đạo thâm thía khuyên giải. Thân là hoàng đế, một hoàng đế có dã tâm nhất định không được có tình yêu nam nữ, tình yêu nam nữ nhất định sẽ hại chuyện. Mà hoàng thượng để có được thiên hạ đã đi ra một bước này, thì chỉ có thể lãnh huyết vô tình mà bước tiếp thôi.

Triệu Tử Tận mím chặt môi, lạnh lùng nhìn ra phía trước. Bởi vì hắn và Nguyên Kỳ lập ra minh ước thân cận, Tề quốc và Hạ quốc sẽ giao hảo rất nhiều vấn đề. Tề quốc trải qua một trận chiến tranh này đã không thể sánh được với trước đây, phải nghỉ ngơi nhiều năm để lấy lại sức. Trong vòng trăm năm, có lẽ khi Nguyên Kỳ còn tại vị, Tề quốc muốn vượt qua Hạ quốc e cũng chỉ là si tâm vọng tưởng! Minh ước chính là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất, ý nghĩa rằng gia sơn thiên hạ trước mặt, hắn vẫn lựa chọn đó làm quyền lợi mà từ bỏ nàg.

Tính tới tính lui, trước sau hắn vẫn không thể sánh được với Nguyên Kỳ!

"Hối hận? Bây giờ trăm có thể hối hận sao?" Triệu Tử Tận thẳng lưng nhìn ra xa, mỗi một dãy núi sừng sững trước mặt kia đều là do hắn đã bỏ qua nữ tử quan trọng nhất đời mình mà đổi về!

Liêu nguyên bao la hùng vĩ biết bao nhiêu.

"Hoàng thượng, thật ra hoàng hậu cũng có tình cảm với ngài mà." Tả Đạo nhìn thoáng qua Nguyên Du đang nghỉ ngơi cách đó không xa, ngẫu nhiên Nguyên Ngự cũng sẽ nhìn về phía Triệu Tử Tận, tuy vẻ mặt lạnh lùng, tựa hồ đã vô tình nhưng hắn có thể nhìn ra được, không có yêu thì không có hận, nàg hận là hận hoàng thượng, đồng nghĩa là nàg yêu hoàng thượng, không phải sao?

Nguyên Ngự? Triệu Tử Tận khẽ giật mình, có chút lạnh lùng. Hắn chưa từng thích Nguyên Du, cho dù biết Nguyên Ngự cũng một lòng với hắn, nhưng một mình nàg sao có thể lay động được trái tim đã đóng băng của hắn chứ.

So sánh với vẻ đẹp muôn màu giữa hậu cung này, hoặc ít nhiều trong lòng đám phi tần cũng bắt đầu nhen nhóm tâm tư, hắn cũng không thích.

Hắn quay đầu vô tình nhìn lướt qua Nguyên Ngự, vừa vặn Nguyên Ngự cũng đang nhìn hắn, với quán tính quen thuộc luôn tươi cười trước mặt đám

nữ tử trong hậu cung, cũng vô thức nở nụ cười với nàng.

Cho dù là vô tình, nhưng đối với hần mà nói, như cũ vẫn có thể làm ra bộ dạng rất ư có tình.

Nguyên Ngự không kịp đề phòng chạm phải ánh mắt hần, lại thấy hần đang tươi cười với mình, nàng cũng có chút sững sốt, đã bao lâu rồi hần chưa từng cười với nàng như vậy nhỉ.

Lúc này, hần lại nở nụ cười!

Liệu có phải quan hệ của bọn họ dần hòa dịu đi?

Nàng nhếch môi, đứng dậy bước về phía hần, đứng trước mặt hần, nhìn nam tử trước mặt đã bao đêm khiến nàng mất ngủ, nam tử mà nàng đã khắc sâu yêu thương, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, trời đã mát dần, nên khoác thêm ít quần áo thì tốt hơn.” Đã từng vô tình, trải qua một thời gian giã dũa, không thể không phủ nhận, nàng vẫn không quên được hần, không thể xem nhẹ hần.

Triệu Tử Tận nhẹ nhàng cười, tựa hồ trong lúc đó, ngọn gió thổi tới từ bốn phía đều vô cùng ấm áp, Nguyên Ngự dần dần thất thần, thần thức tựa hồ đang trở về quá khứ.

Kỳ thực, trong hồi ức, hần đối xử với nàng cũng tốt hơn mà, không phải sao?

“Ừm.”

Trong lời đáp nhàn nhạt như có như không, tựa hồ nàng lại dấy lên hy vọng. Nhưng mà nàng đánh chết cũng không đoán được, lúc hy vọng đang dần mở cửa với nàng, thì tuyệt vọng đang chờ nàng ở cách đó không xa!

Trong hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, đã định sẵn nàng nhất định phải trả giá.

Tiếp theo, Nguyên Du hạ chỉ, ban rượu độc cho Lan Ngọc công tử, hạc đỉnh hồng.

Trong đại lao.

Một vài thi vệ đang bưng đến một bầu rượu có hạc đỉnh hồng.

Lan Ngọc vẫn đeo mặt nạ đồng hành như bao năm nay, dung nhan hân ôn thuận như gió, tươi cười nhìn đám thị vệ, hoàn toàn không chút cuống quýt của kẻ sắp chết, “Trong rượu là độc được gì?” Hắn hỏi.

Vẫn thong dong, không chút bức bách.

Thị vệ ai nấy đều kinh ngạc, vẫn có một người tiến lên trả lời, “Là hạc đỉnh hồng.”

“Hạc đỉnh hồng? Tốt lắm.” Lan Ngọc gật đầu cười nói. Độc được có độc tính mạnh nhất trên đời chính là hạc đỉnh hồng, không ai có thể giải được. Khi chết chỉ là đau khổ trong một lúc, tử vong sẽ đến rất nhanh.

Hắn không chút giãy dụa, cũng không phản kháng, dung mạo vẫn như vẫn đậm gió nhẹ.

“Người... có gì cần trần trối không?” Thị vệ do dự hỏi. Theo lý thuyết, Lan Ngọc công tử vào hoàng cung Hạ quốc đã dấy lên một trận mưa gió huyết tanh, dân chúng Hạ quốc nhất định hận hắn thấu tận xương tủy, chỉ là, trước đây khi còn hành tẩu khắp thiên hạ, Lan Ngọc công tử cũng cứu không ít người, tin tưởng bản chất hắn cũng là một con người tốt.

Lan Ngọc cười nhìn thị vệ đó, nhẹ giọng hỏi: “Sao người lại hỏi ta như vậy?” Vốn cho rằng trong mắt họ, hắn rất đáng giận, đáng chết, dù sao

nhều năm qua những gì hăn làm và sắp đặt đều sẽ đẩy nhiều người vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Ty chức cảm thấy công tử cũng không phải một kẻ tội ác tày trời, nhiều năm qua công tử cũng từng cứu không ít người, nếu như công tử không đến Hạ quốc này, e rằng trong mắt rất nhiều người trong thiên hạ, công tử vẫn là một người tốt.” Thị vệ thật lòng bộc bạch suy nghĩ trong lòng.

Vẻ mặt Lan Ngọc hơi sững sờ, nhớ lại những gì đã làm gần đây, từ khi biết được sứ mệnh của bản thân, hăn biết phải báo thù nhà! Đó chính là mục đích duy nhất mà hăn phải sống sót, hăn còn sống được đến g cũng chính là báo thù.

Trước đây khi đi ra bước đầu tiên, hăn cũng từ mê mang qua, thậm chí cũng muốn lùi bước, mà sau khi một hai mạng người chết trên tay hăn, tim hăn đã dần chết lặng.

Hăn chưa từng cho rằng bản thân là một người tốt.

Để đạt được mục đích, hăn nguyện trang bản thân, cơ hồ là để lừa mọi người.

Nhưng, ở trong nhà giam này hai ngày, đối mặt với sự si tình của Nam Cung Dung, hăn bỗng nhiên hiểu rõ, thật ra hăn vẫn còn có trái tim. Thậm chí cũng cảm thấy sáng khoái khi đi cứu những người đó, dù trong lòng là dối trá, không qua mấy ngày lại đoạt đi sinh mạng của họ, thật sự đã có nhiều đêm hăn không thể ngủ ngon được.

“Có phải không?” Hăn bật cười hỏi lại, tựa hồ câu hỏi này là hỏi chính bản thân mình.

Thị vệ có chút không hiểu, vội vàng cúi đầu, hai tay trình lên rượu độc, nói: “Thỉnh công tử uống rượu.”

Lan Ngọc nhìn thoáng qua tứ phía, cuối cùng ánh thẳng vào bối cảnh phía sau người này, vươn tay đón lấy rượu độc.

“Đợi chút!”

Bên ngoài nhà trù truyền đến tiếng nói của ai đó.

Mọi người nhìn lại, có hai người đang bước tới.

Các thị vệ cũng không xa lạ, họ đều là hộ vệ bên người Mộ Dung Trắc phi, một người là Tiểu Thập, còn lại là Lưu Vân. Người lên tiếng ngăn cản vừa rồi chính là Lưu Vân.

“Chúng ta còn chút chuyện cần nói với hã.” Lưu Vân cầm theo lệnh bài của Nguyên Kỳ cho mấy thị vệ nhìn, rồi nói.

Thị vệ nhìn thấy lệnh bài, không dám nói gì thêm, lập tức lui ra ngoài.

Khóe miệng Lan Ngọc nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt như có như không nhìn Lưu Vân và Tiểu Thập.

Tiểu Thập mắt hồng hồng nhìn Lan Ngọc. Hôm nay vốn dĩ hã không thể tới nhà giam, chẳng qua Mộ Dung Trắc phi biết được tâm tư của hã mới ngầm cho phép hã và Lưu Vân cùng đến đây. Thấy Lan Ngọc một thân áo trắng, hai ngày nay chưa từng được giặt giũ, trong nhà lao bẩn loạn này, bộ quần áo trắng đó vẫn không bị vấy bẩn. Trong ấn tượng của hã, công tử rất thích mặc đồ trắng, hơn nữa từng bộ quần áo đều vô cùng sạch sẽ, đổi lại là trước đây, nhất định công tử sẽ không chịu mặc quần áo cũ như vậy.

Ánh mắt Lưu Vân đầy hung hăng nhìn Lan Ngọc, “Lan Ngọc công tử rơi vào kết cục hôm nay là đúng người đúng tội. Có bao nhiêu người đã chết dưới mưu kế của ngươi! Từ sớm ngươi là đáng chết! Đúng là ông trời có mắt!” Thật ra mấy ngày qua hã cho rằng bản thân đã hiểu rất rõ, trong thời

chiến loạn này, hoàng thượng chết đi không ai nên oán hận. Nếu có thì hãy oán hận rằng họ sinh ra vào thời loạn thế! Chỉ là, nếu không phải do âm mưu của Lan Ngọc, rất nhiều người sẽ không bị chết!

Đối mặt với sự phản hận của Lưu Vân, Lan Ngọc vẫn như vãn đạm gió nhẹ, tựa hồ không hề để ý, chỉ thong thả cười trả lời: “Người hận ta cũng là lẽ thường tình. Triệu Tử Duy thất bại đúng là có liên quan đến ta, Triệu Tử Tận, Nguyên Kỳ ba người cùng âm thầm lập mưu.”

“Công tử.” Tiểu Thập không tiếng động chỉ tay. Công tử chưa bao giờ cúi đầu, nhưng đối mặt với Lưu Vân lúc này lại thừa nhận sai lầm. Tựa hồ công tử trước mắt hắn lúc này chính là công tử mà hắn quen thuộc, chỉ là do hắn xa lạ với công tử mà thôi.

Thần sắc Lưu Vân trầm xuống, giọng lạnh lùng: “Không chỉ vì cái chết của hoàng thượng, còn có Bích Nhu, Như Băng, đều là những người con gái vô tội chết dưới âm mưu của người. Các nàng mới oan uổng làm sao. Thậm chí Nam Cung tiểu thư, trước đây người biết rõ số phận bi đát của Nam Cung tiểu thư, nhưng người vẫn giả mù sa mưa không nhìn thấy, cho nên... người có chết cũng không hết tội.”

“Lưu Vân, Triệu Tử Duy có được sự trung thành của người là may mắn nhất của hắn.” Lan Ngọc cười nói. Kỳ thực giữa cái chết của vô số người, người may mắn nhất đúng là Triệu Tử Duy, tuy đã chết nhưng vẫn có rất nhiều người luôn nhớ đến.

Hắn nhìn qua Tiểu Thập, “Người có hận ta không?” Nếu đến cuối cùng, người hắn cảm thấy có lỗi nhất sau Nam Cung Dung chính là Tiểu Thập.

Tiểu Thập là người tuyệt đối đơn thuần, một lòng trung thành với hắn. Chẳng qua khi đối mặt với sự trong sáng này, điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là lợi dụng. Từ khi nhìn thấy Tiểu Thập lần đầu tiên, hắn biết Tiểu

Thập bị cầm, nhưng Tiểu Thập là một thân kỳ tài để học võ nghệ, cho nên hãn mới hạ độc rồi huấn luyện.

Đến cuối cùng, khi hết thầy chân tướng được phơi bày, hãn sắp phải chết, thì Tiểu Thập đơn thuần lại đến!

Tiểu Thập rưng rưng lắc đầu, “Không.” Hãn vẫn dùng thủ ngữ trả lời. Kỳ thực nếu năm đó không có công tử ra tay cứu hãn, hãn vẫn có thể vẫn kiếm được bữa cơm no, nhưng có lẽ sẽ có một ngày chết trong chiến hỏa liên miên. Đối với điểm này, hãn vẫn luôn biết ơn. Mỗi ngày nay, hãn luôn luôn nghĩ, nếu mọi việc sau đó không phát sinh thì tốt biết bao, hãn đi theo công tử lương thiện, một lòng cứu người trợ thiên hạ, bởi vì đối với hãn, hễ cứu thêm được một người hãn đều cảm thấy vô cùng vui vẻ. Chỉ là, mọi việc đều không thể quay đầu, cũng không thể hối hận.

Thật ra hãn vẫn rất may mắn, sau này được gặp Mộ Dung Trắc phi. Một người gặp nhiều may mắn như hãn, trong lòng sao lại có hận.

“Cám ơn, Tiểu Thập.” Lan Ngọc cười nhạt.

Tiểu Thập đỏ mặt lắc đầu, đưa tay chỉ thế: “Công tử, một đường bình an. Kiếp sau Tiểu Thập vẫn nguyện làm tùy tùng của ngài.”

Trong miệng Lan Ngọc phát chát, khoe miệng hãn khẽ cứng đờ nhìn Tiểu Thập vẫn đơn thuần như vậy, rồi lại nhìn thoáng qua Lưu Vân, liền vươn tay đón lấy bầu rượu.

Từng giọt rượu độc trong suốt không màu chảy vào trong chén.

Tiểu Thập cắn chặt môi, quay đầu đi nơi khác.

Mỗi gút mắc trong lòng Lưu Vân cuối cùng cũng được giải ra, đây là kết cục mà Lan Ngọc cần phải nhận lấy!

Lan Ngọc ngửa đầu không nói gì thêm, một hơi uống cạn.

...

Phủ thái tử.

Mộ Dung Ca tựa trên ghế nằm nhắm mắt dưỡng thần, bởi vì đang mang thai nên mỗi ngày nàng đều cảm thấy mệt mỏi. Sau khi ăn ít điểm tâm lại thấy buồn ngủ.

Nghe nói Lan Ngọc nhìn thấy rượu độc trong tay thị vệ, dung nhan tuyệt mỹ khuynh thành đó cũng chỉ cười nhạt, chưa từng phản kháng. Cho dù Lưu Vân và Tiểu Thập đến thăm, hãn cũng không nói thêm gì, cuối cùng chỉ ngẩng đầu lên uống cạn ly rượu. Lát sau thì độc phát mà tử vong.

Nguyên Kỳ hạ lệnh hậu táng.

Đối với kết cục này, mọi người đều có chút thốn thức.

Lan Ngọc công tử đã từng danh chấn thiên hạ cuối cùng lại có kết cục như vậy sao có thể không khiến người ta phải giật mình, sao có thể không tiếc thương.

Tuy rằng đã qua mấy năm, nàng vẫn nhớ được năm ấy lần đầu tiên được nhìn thấy Lan Ngọc, Lan Ngọc vừa xuất hiện đã khiến người ta cảm thấy ấm áp, tuy rằng sự ấm áp đó là cố ý tạo dựng, sau đó những gì hãn làm với nàng đều có mang mục đích.

Thật ra, hãn mới là một người đáng thương, không phải sao?

Từ khi ra đời đã phải gánh vác sứ mạng báo thù của gia tộc!

Sau khi trở về từ nhà lao, Tiểu Thập luôn nhốt mình trong phòng. Tiểu Thập là một con người lương thiện hiền lành, đối mặt với người đã từng hại mình mà vẫn có thể thương tâm như vậy, thật sự khiến nàng xót thương.

Ngày sau, chỉ cần Tiểu Thập ở bên người nàng một ngày, nàng sẽ không cho phép bất kỳ một ai tổn thương hần. Thật ra điều nàng lo nhất chính là chung thân đại sự của Tiểu Thập, tin chắc ngày sau nhất định sẽ có cô gái thật lòng biết thương thức con người hần, quý trọng hần.

Về phía Lưu Vân, sau khi gỡ được gánh nặng trong lòng dường như cả người không còn lạnh lùng như trước. Triệu Tử Duy để hần ở lại bên cạnh nàng sao nàng không biết được tâm tư của Triệu Tử Duy, Triệu Tử Duy không muốn nàng phải gặp nguy hiểm, đồng thời cũng muốn Lưu Vân có thể sống yên ổn trong thời loạn thế này. Ít ra, nơi này vẫn còn chút ít hơi ấm dành cho hần.

Triệu Tử Duy...

Bất tri bất giác, đã mất được một năm thì phải.

Nếu như nàng có thể xuyên không, nàng cũng hy vọng hần có thể xuyên không, có thể thì hần đến thời đại của nàng mà hưởng thụ một thế giới công nghệ cao, hoặc là xuyên không đến một niên đại hòa bình, dựa vào trí thông minh của hần, dù ở thời đại nào nhất định cũng có thể sống rất tốt.

Hần nói, hần hy vọng nàng quên hần đi.

Hần còn nói, hy vọng nàng có thể nhớ hần mãi mãi.

Nàng nhếch khóe miệng cười nhẹ, hần sẽ vĩnh viễn sống trong tâm thức của nàng.

Cửa được đẩy ra, thanh âm vô cùng nhỏ, nhìn ra được người đẩy cửa vô cùng cẩn trọng. Khóe miệng nàng càng tươi cười ngọt ngào, trong lòng cũng thầm nhủ với Triệu Tử Duy ‘Triệu Tử Duy, cảm ơn! Nguyên Kỳ rất tốt với nàng, thật sự rất tốt.’

Nàng nhắm mắt giả vờ ngủ, hần nhẹ tay nhẹ chân tựa hồ không phát ra tiếng động gì.

Hần bước đến trước mặt nàng, khẽ khàng đắp chăn, nhẹ giọng nói: “Đã buồn ngủ sao không lên giường ngủ đi chứ?” Nói xong, hần đã ôm lấy nàng.

Kỳ thực, gần đây thể trọng của nàng đã tăng thêm, thân thể đầy đà không ít, nếu thường tới đây nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái sao nàng không cho hần ôm, nữ nhân luôn quan trọng vẻ bề ngoài của bản thân. Nhưng mà, nàng cũng biết, hần tuyệt đối không để ý dáng người và dung mạo của nàng đâu.

Nàng vươn tay nhẹ nhàng vòng qua cổ hần, tựa đầu vào ngực hần, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ đầy sức sống của hần, đáy lòng trào dâng một cảm giác hạnh phúc, nàng mở to mắt nhìn hần, ý cười dịu dàng, “Thái tử, người thật tốt với thiếp.”

Về mặt Nguyên Kỳ vẫn nhàn nhạt, đặt nàng lên giường mới nói: “Giả vờ ngủ sao?”

Mộ Dung Ca nhú mày cười duyên, “Vẫn chưa, chỉ là mới buồn ngủ nên lười mở mắt thôi.”

“Nghịch ngợm quá.” Hần cười nhẹ.

...

Từ khi Nam Cung Dung nghe nói Lan Ngọc đã chết cũng lẳng lặng nhốt mình trong phòng, lúc hành hình, vốn dĩ nàng vẫn có cơ hội gặp mặt hần lần cuối. Chỉ là, hần đối với nàng chưa từng có tình yêu nam nữ, có gì nàng cứ phải si ngốc triền miên với hần, khiến hần trước lúc chết đi vẫn phải nhớ nàng.

Mấy ly rượu uống vào cũng chỉ khiến cả người nàng nóng lên.

Một đời người, một kiếp, từ biệt lần này, là cả một đời!

Nghe nói trước lúc chết, cái gì cũng không có nói, cũng không sợ hãi, càng đừng nói là phản kháng.

Đến cuối cùng, hãn vẫn luôn dịu dàng.

Còn nhớ nàng từng nói với Mộ Dung Ca, “Lan Ngọc công tử mà muốn chạy nhất định sẽ có bản lĩnh chạy thoát.” Ở trong thiên hạ hành tẩu nhiều năm, tuy rằng đến cuối cùng vẫn thất bại nhưng lực lượng sau lưng hãn vẫn còn tồn tại, trong Hạ cung rộng lớn này, chỉ cần hãn bỏ chút công sức, sao có thể không tìm ra được một chân trời mới.

Lúc đó, sắc mặt Mộ Dung Ca trầm ngưng, do dự mãi một lát sau mới nói: “Tuy Lan Ngọc công tử đã thất bại, nhưng kết quả này nhất định hãn cũng từng dự liệu được. Bây giờ hãm sâu trong nhà giam, tuyệt đối hãn sẽ không đào tẩu. Chỉ vì đào thoát hãn sẽ đánh mất sự tự tôn cuối cùng của mình. Hãn cũng không phải một kẻ nhát gan! Kết quả đã vậy, chắc chắn hãn cũng sẽ dũng cảm đón nhận.”

Dũng cảm chấp nhận ư? Cho nên đối mặt với cái chết, hãn chưa từng dự định muốn bỏ trốn, mà chỉ lựa chọn không ngại đối mặt với cái chết!

Khóe mắt, gò má ướt át, nàng vươn tay vuốt ve, mới nhận thấy mặt mình đã đầy những nước. Mộ Dung Ca còn nói thêm, “Nếu muội đã không thể buông bỏ được, sao không đi gặp hãn một lần cuối cùng? Có lẽ sau khi gặp rồi, muội sẽ thật sự buông bỏ được. Có đôi khi tình cảm là như vậy, nếu không trả giá thì sẽ không có thu hoạch, nhưng muội phải hiểu cách tự bảo vệ bản thân. Dung nhi, tuy Lan Ngọc công tử đã ăn sâu vào tâm trí muội, nhưng cũng sẽ không tồn tại ở đó cả đời. Hãy tin lời ta nói, ngày sau nhất định muội sẽ gặp được một người thương yêu muội, thật tình đối đãi với muội bởi vì muội xứng đáng được như thế. Về phần gia tộc Nam Cung,

trách nhiệm thực sự quá nặng nề, muội tuyệt đối không nên gánh lên vai. Nhớ cho kỹ, thật ra muội cũng cần có một người trù mẫn yêu thương và bảo vệ. Ta cũng đã thương lượng với thái tử rồi, vấn đề huyết thống của gia tộc Nam Cung sẽ bị hủy bỏ, không được phục tồn nữa, những người còn sống sót trong gia tộc bây giờ đã tự tìm được hạnh phúc của mình sẽ càng không có tư tưởng đi thay đổi hiện trạng. Cho nên, Dung nhi à, muội tự do rồi! Ngày sau, muội hãy vì bản thân mà sống! Vì chỉ có sống một cuộc sống cho chính mình mới là hạnh phúc nhất!”

Buông tay ư? Từ giờ trở đi, nàng sẽ phải buông bỏ hết thủy tình cảm của mình đối với Lan Ngọc sao?

Nhưng nhiều năm nay, những mưa mưa gió gió đã ăn vào tận xương tủy, như hòa làm một với nàng, đâu phải nói một chữ ‘buông’ là có thể bỏ hết được?

Tự do? Từ giờ trở đi nàng không còn phải bị vây trong trách nhiệm của gia tộc ư? Nàng đã chân chân chính chính được tự do sao? Sẽ không còn ai quản thúc mọi sinh hoạt của nàng nữa?

Nàng chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt, khóe miệng khẽ nhướng lên, “Đúng vậy, hết thủy đều nên bỏ qua.” Đã từng không được trải qua cuộc sống thoải mái, ngày sau nàng có cơ hội đạt được một cuộc sống mà mình mơ ước không phải rất tốt sao?

Cho dù kiếp này không có nam tử để ý nàng, nàng vẫn có thể tự do tự tại sống một cuộc sống của mình, đi làm những gì mình muốn làm, có được không?

Nàng cần phải suy nghĩ một phen, điều nàng muốn làm nhất là gì mới được!

THIỆP KHUYNH THÀNH

Thư Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Đại Kết Cục (Hoàn)

Hạ cung.

Sáng nay hoạn quan phát hiện Nguyên Du đang nằm trên mặt đất, khắp tấm cung đều vô cùng hỗn độn. Hoạn quan hoảng hốt, vội vàng sai người bế Nguyên Du lên giường, sau đó thu thập dọn dẹp nội cung một cách thỏa đáng.

Mãi một hồi mê man, đến tối Nguyên Du mới tỉnh lại.

Đến khi tỉnh táo, thị vệ đi chấp hành nhiệm vụ trong nhà lao rốt cục đã về phục mệnh.

“Hắn không nói thêm gì nữa ư?” Ánh mắt Nguyên Du tối trầm lại, sắc mặt tái nhợt, ho khan vài tiếng mới nói.

Thị vệ trưởng cung kính đáp: “Lan Ngọc công tử không trần trối gì. Chỉ có hai hộ vệ hầu cận Mộ Dung Trắc phi đến thăm Lan Ngọc công tử. Một canh giờ trước, thái tử hạ lệnh hậu táng Lan Ngọc công tử.”

“Ừm, cứ nghe theo mệnh lệnh của thái tử là được.” Nguyên Du lại ho khan vài tiếng đáp lại. Nguyên Kỳ quả nhiên luôn đi trước một bước, vô luận là chuyện gì cũng đều không để lọt qua một con muỗi, khoan dung với cái chết của Lan Ngọc không chỉ khiến cho dân chúng Hạ quốc nhìn thấy tấm lòng hiền từ của mình, còn phải khiến người khác kính nể! Hắn nhếch khóe miệng cười, quả không hổ nhanh là con trai của Thanh Liên!

“Tuân.” Thị vệ trưởng lui ra.

Nguyên Du ho khan một hồi, cảm thấy yết hầu khô khốc, hô hấp khó khăn, sau một hồi dùng sức ho hắt mới phát hiện trên khăn đã đầy máu.

Hắn trừng hai mắt nhìn phiến máu đỏ tươi.

Bỗng nhiên cất tiếng cường to, “Chẳng lẽ ông trời giải thoát cho hắn?” Bây giờ mỗi một ngày hắn đều phải sống trong nỗi đau khổ và ân hận, mỗi một ngày, hắn đều nghĩ đến chết, nhất định hắn phải chết mới được. Cái chết thực sự không đáng sợ, đợi khi xuống được địa phủ, không biết hắn nên đối mặt với Thanh Liên như nào? Đối mặt với những tội lỗi mà hắn đã làm suốt mấy năm nay, nói thật là có chết cũng không tẩy hết tội.

“Thanh Liên, không lúc nào là trăm thôi hối hận, nếu như năm đó trăm tin tưởng nàng, âm thầm điều tra việc này, tin chắc sẽ biết được Lan Mị Nương đã tạo dựng cục diện, nhưng trăm lại ngờ vực tâm tư của nàng, mỗi đi sai một bước, cuối cùng sẽ vô pháp nghịch chuyển hết thảy! Thanh Liên, không biết lúc gặp nhau ở âm tào địa phủ, liệu nàng có tha thứ cho ta không? Ta thấy, bản thân muốn hối hận cũng không kịp, sao nàng có thể tha thứ cho ta chứ!” Hắn chỉ tự giễu cười lạnh, đến bây giờ hắn còn sống chỉ là tạm bợ, vốn chỉ là sợ hãi sau khi chết không biết làm sao đối mặt với Thanh Liên?

Lại hoặc là, giống như Nguyên Kỳ đã nói, để hắn chết thì quá dễ dàng rồi, sau này mỗi khi sống trên đời hắn cần phải thừa nhận đủ loại đau khổ, mỗi ngày đều sống không bằng chết. Kỳ thực, mỗi một giờ một khắc còn sống trên đời hắn đều cảm thấy đau khổ, một cảm giác như đang chịu đày đọa của chính tòa án lương tâm của mình.

“Thanh Liên, trăm không ngờ bản thân lại yếu đuối như vậy! Nếu tương lai rơi vào địa ngục, trăm nhất định sẽ quỳ gối cầu xin đến khi nào nàng tha thứ mới thôi.”

Hắn tựa vào giường, yếu ớt vô lực nói.

Màn sa trước giường bị gió thổi tốc lên, cơn gió mát nhè nhẹ phớt qua gò má, Nguyên Du vô lực tựa vào thành giường, nước mắt xuôi dòng chảy xuống, là hắn đã sai rồi! Sai một cách thái quá! Hết thấy tội lỗi đều phát sinh trên người hắn!

Đáng tiếc, chân tướng rõ ràng đã phơi bày trước mắt, hắn không còn đường để lui! Hắn chỉ có thể đối mặt với quá khứ tàn nhẫn! Nếu như thời gian có thể quay lại, hắn nhất định sẽ không chút do dự mà tin tưởng nàng, tuyệt đối sẽ không để những chuyện như vậy xảy ra.

...

Dân chúng trong Hạ quốc đều cho rằng Nguyên Du bệnh nặng, Nguyên Kỳ cũng nên đăng cơ tiếp quản triều chính, nhưng Nguyên Kỳ lại tuyên cáo thiên hạ, phải sau khi Nguyên Du băng hà thì hắn mới đăng cơ. Chỉ cần Nguyên Du còn sống trên đời một ngày, hắn vẫn chỉ là thái tử của Hạ quốc, tuyệt đối không làm hoàng đế.

Nguyên Du bệnh nặng liệt giường không thể đi lại, sau khi biết được việc này đã tuyệt thực cả ngày. Nguyên Kỳ hay tin, sau khi xử lý hết mọi việc vặt liền tiến cung.

Nguyên Du yếu ớt nằm trên giường, mấy ngày nay chưa từng ăn, cả người càng yếu hơn. Hắn nhìn Nguyên Kỳ đứng sau bức màn sa, ánh mắt tỏa sáng, kích động vô cùng nhìn Nguyên Kỳ.

Ánh mắt Nguyên Kỳ lạnh như băng nhìn Nguyên Du, ánh sáng lạnh tỏa ra bốn phía, bắt gặp ánh mắt kích động của Nguyên Du, trong lòng cảm thấy thật buồn cười, “Phụ hoàng muốn tuyệt thực?” Lúc ở phủ thái tử, nghe nói Nguyên Du dùng chiêu thức tuyệt thực để uy hiếp hắn đăng cơ, trong lòng hắn chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười! Từ khi nào, Nguyên Du lại cho rằng mình có trọng lượng trong lòng hắn nhỉ?

“Bây giờ Hạ quốc cần có con, cơ thể tắm ngày càng lụn bại, trăm nghĩ nếu con sớm chút đăng cơ, cũng là phúc của Hạ quốc này.” Nguyên Du nhìn ánh mắt đầy ý châm chọc của Nguyên Kỳ, trong lòng đau đớn, có chút dè dặt hỏi.

“Mấy năm nay, cơ thể phụ hoàng vẫn không tốt, mọi sự tình trong Hạ quốc đều do nhi thần phụ tá. Cần gì phải để ý khoảng thời gian này? Đợi sau khi phụ hoàng băng hà, nhi thần sẽ đăng cơ. Sức khỏe của phụ hoàng không tốt, nên chú ý tịnh dưỡng thì hơn.” Nguyên Kỳ lạnh lùng nói.

Lời cần nói đã nói xong, Nguyên Kỳ không có nhẫn nại, xoay người rời đi.

Nguyên Du thấy vậy, sốt ruột hô: “Kỳ nhi, con hận phụ hoàng?” Lời này hỏi ra khỏi miệng, hắn lại hít lấy một hơi thở, khẩn trương nhìn Nguyên Kỳ, thật ra đáp án trong lòng hắn đã có, chỉ là từ đáy lòng muốn nghe một câu khẳng định.

Nguyên Kỳ dừng bước, mấy năm nay đã xảy ra quá nhiều việc, giống như một bức tranh lần lượt hiện trước mắt, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, dùng âm thanh lạnh nhất có thể nói: “Hận! Từ khi người muốn giết mẫu thân, mẫu thân dẫn theo ta rời khỏi hoàng cung, ta đã hận! Lúc mẫu thân chết thảm trước mặt ta, ta lại càng hận người! Có điều, nỗi hận này tuyệt đối sẽ không vì thời gian mà giảm bớt!”

Nghe vậy, Nguyên Du như bị sét đánh ngang tai, cả người tựa vào thành giường, vô khí lực phản bác! Rõ ràng kết quả đã ở trước mắt, chỉ là sau khi chính tai nghe được, hắn vẫn cảm thấy đã kích rất lớn!

“Mẫu thân có từng nhắc đến ta trước mặt con?” Giọng hắn run run hỏi.

“Chưa bao giờ!” Nguyên Kỳ không chút do dự, gọn gàng dứt khoát đem đáp án tàn nhẫn nhất nói với Nguyên Du. Cho dù mẫu thân đôi khi cũng

rưng rưng lên án sự tàn nhẫn của Nguyên Du, nhưng chưa từng nhắc qua trước mặt hắn.

Mẫu thân không muốn hắn đối với tương lai đầy thù hận, cho nên trong lúc lưu vong vẫn để hắn luôn sống trong niềm vui và hạnh phúc.

Nguyên Kỳ lạnh lùng quay đầu nhìn Nguyên Du, “Cách tốt nhất để chuộc tội với mẫu thân, chính là người sống không bằng chết!” Lúc này nhìn thấy Nguyên Du cũng có chút đáng thương! Nửa đời người sống trong dối gạt, làm ra những điều tội lỗi cả đời không quên được. Kết quả này đều là hắn tự gieo gió gặt bão!

Nhìn Nguyên Kỳ rời đi không chút do dự, Nguyên Du đau thấu tâm hồn, cứng ngắt ngã vào giường.

Từ hôm đó, Nguyên Du bắt đầu chịu ăn cơm.

Cũng từ hôm đó, Nguyên Kỳ không bao giờ xuất hiện trước mặt Nguyên Du nữa.

...

Một tháng qua đi, không khí cuối thu thật sáng khoái, gió nhẹ thổi phớt qua cành liễu.

Cả phủ thái tử đều rực rỡ hẳn lên, không chỉ còn duy nhất một màu đen độc tôn của hắc phủ dung, còn thêm rất nhiều hoa đang đua nhau khoe sắc, tranh nhau tỏa màu khắp vườn, màu sắc hồn nhiên đầy sức sống khiến cả phủ thái tử không còn một màu hắc trầm nặng nề suốt bao nhiêu năm qua. Cuộc sống của đám hạ nhân cũng dần dần cảm thấy phấn chấn rất nhiều.

Thật ra cách đây hơn một tháng, Mộ Dung Ca dặn hoa phòng nuôi trồng thêm rất nhiều loại hoa khác, cho nên sau một tháng, cả phủ thái tử mới có cảnh muôn hoa khoe thắm này, không khí càng sinh cơ bừng bừng!

Cũng vì thế mà cả phủ thái tử như được trang hoàng lên, ai ai bước qua phủ thái tử đều hoảng hốt khó tin cảnh tượng trước mắt. Không ngờ cả phủ thái tử trước đây nặng nề uy nghiêm nay đã thay đổi!

Trong đình, Nguyên Kỳ trong bộ hắc y đang tựa vào hàng rào, tư thái tao nhã lật xem từng trang sách.

Nữ tử còn lại ăn vận đơn giản cũng đang ngồi bên cạnh đọc sách, tựa hồ đang chán nản nội dung trong đó khiến nàng đứng ngồi không yên. Một cơn gió mát khẽ thổi qua mặt, ít tóc rối bên thái dương tác loạn chặn nàng tầm mắt. Nàng ngẩng đầu có chút dè dặt nhìn nam tử bên cạnh.

“Nữ tử nhà Lưu thị dung mạo thượng đẳng nhưng bản tính kiêu ngạo ương ngạnh, không bằng được con gái nhà Tần thị hiền lương ôn hòa, nếu nạp làm thiếp chắc cũng...” Nàng nhẹ giọng hỏi, một bên ung dung vuốt ve vùng bụng nhô lên, vừa nói. Một tháng nay bụng nàng to lên không ít.

Không biết có phải do nàng làm người quá thành công hay là nhân duyên rất tốt, tin đồn về phủ thái tử luôn được truyền miệng đến náo cả lên suốt nhiều ngày qua. Không ít nữ tử đều muốn dòm ngó phủ thái tử này, trong phủ dương thịnh âm suy, ai nấy đều rất có lòng mang rất nhiều ngân lượng đến đây muốn góp phần vun vè cho phủ thái tử được âm dương hài hòa.

Nhận được tiền của người ta, hiển nhiên cũng phải làm chút gì đó, như thế mới không uổng phí thịnh tình của đám nữ tử khuê các này chứ.

Nghe nói, con gái nhà Lưu thượng thư còn cho hạ nhân giao đến cho Nguyên Kỳ một lá thư, tuy rằng Nguyên Kỳ chưa từng xem qua, nhưng nàng lại ‘ngẫu nhiên’ bắt gặp, đúng là ái tình dào dạt, nhiệt tình nóng bỏng. Nàng cũng không thể không bội phục văn tài của Lưu thị, không ngờ một lá thư tình cũng có thể viết một cách mật mờ, trong sự mật mờ còn thể hiện cho người đọc biết được tâm tư của nàng. Lợi hại, phải nói là rất lợi hại!

Nguyên Kỳ buông quyển sách trong tay, tựa vào hàng rào màu đỏ thẫm, đậm mạt quét mắt liếc nàng một cái, nhẹ giọng gọi: “Mộ Dung Ca.”

“Ừ?”

“Con gái Tần thị đã cho nàng bao nhiêu tiền? Hoàn trả về hết cho bản cung. Còn nữa, ban Tần thị chi nữ cho thủ vệ cổng thành làm vợ. Còn nàng, đêm nay thị tẩm!” Giọng nói của nam tử vẫn nhàn nhạt như tuyết đầu mùa vừa rơi xuống, nhất thời lãnh liệt như hàn băng. Hắn lạnh lùng nhìn nụ cười yếu ớt của nàng, bộ dáng giả dối quá đi mà, trong một khắc khiến hắn cũng phải ôm đầu cười khổ.

Mắt quang Mộ Dung Ca sáng lên, lòng thầm cười gian, nhưng khuôn mặt vẫn lộ chút buồn rầu, “Trả về thì tiếc lắm.”

“Nàng còn thiếu tiền sao?” Hắn hếch mày, nhẹ giọng hỏi.

Khóe miệng Mộ Dung Ca lại kéo lên, số bạc này nàng nào để trong mắt chứ, chỉ là đám nữ tử này ào ạt nhào vào, ý đồ muốn được vào phủ thái tử hầu hạ khiến nàng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

“Thiếp đang có thai, ngày thường hết ăn rồi lại ăn, tiền bạc nào ai có chê nhiều bao giờ. Càng nhiều thì càng tốt. Vẫn là ít nhiều cũng có thể dùng để mua thức ăn ngon. Quan trọng hơn là, đám nữ tử này thịnh tình thổ lộ, ta thật sự không nỡ mà.” Nàng mân mê khóe miệng, giả vờ bất đắc dĩ nói.

Đôi mắt đen của Nguyên Kỳ lại lộ vẻ sùng nịnh tươi cười, “Thời cơ đã đến, ngày mai bản cung sẽ tuyên cáo thiên hạ lập nàng làm thái tử phi.”

Mộ Dung Ca trầm mặc, Thái tử phi? Trong khoảng thời gian này phát sinh quá nhiều việc, gần một tháng nay nàng chỉ lo nghỉ ngơi, đọc sách, tí nữa thì quên bản thân chỉ là thiếp nhà người ta, nếu hắn không nhắc đến chắc nàng cũng quên mất.

Nguyên Kỳ nói thêm: “Đồng thời, tuyên cáo thiên hạ, cả đời bản cung thân vô nhị phụ. Nàng có thể yên tâm rồi đấy. Trả tiền lại cho người ta đi.” Ánh mắt hắc sâu thẳm nhìn nàng, kiếp này có mỗi nàng là đủ! Bây giờ có nhìn thêm bao nhiêu nữ tử khác hắc cũng chỉ cảm thấy chán ghét thôi.

“Đêm nay thiếp thị tẩm.” Mộ Dung Ca lập tức ngã vào lòng hắc, chủ động hiến thân, áp đầu trong ngực hắc, ngượng ngùng làm nũng.

Chủ động thừa hoan này phải từ từ bồi dưỡng, lần đầu lấy lòng e cũng không tránh khỏi chút trục trặc, cả gò má Mộ Dung Ca đỏ ửng như lửa đốt, thân nhiệt cũng phát tỏa toàn thân.

Đôi mắt Nguyên Kỳ trở nên sâu thẳm, trong đó dấy lên rất nhiều đốm lửa, hắc hạ giọng, có chút đè nén dục vọng, khàn khàn nói: “Muốn bản cung hoan ái với nàng giữa ban ngày ban mặt sao?”

Gò má của Mộ Dung Ca vốn còn đỏ hồng, chỉ vì một câu nói như dầu châm vào lửa, càng thêm nóng bỏng, thật sự là... thật sự là... không còn mặt mũi mà nhìn người ta mà! Nàng cắn răng, tiếp tục nói: “Thái tử, thiếp đang có mang mà.” Từ sau khi có thai, bọn họ chưa từng thật sự hoan ái qua, nói vậy hắc cũng đã nhận nhin đến cực hạn rồi.

Sắc mặt Nguyên Kỳ trầm xuống, nhìn vùng bụng nhô ra, nghĩ đến tình trạng sức khỏe hiện tại, chỉ đành nén xuống dục vọng trong lòng, có chút bất đắc dĩ nhìn nữ tử nghịch ngợm trong lòng, “Đợi sau khi nàng lâm bồn, bản cung nhất định sẽ bồi thường cho nàng thật tốt.”

Khóe miệng Mộ Dung Ca cứng đờ, có phải hắc thích nói ngược không? Là nàng bồi thường cho hắc chứ đâu phải hắc đền cho nàng! Mà thôi bỏ đi, cứ để hắc khoái trá ra vẻ ta đây một chút cũng không sao. Dù sao, hắc vui vẻ là được rồi.

Hôm sau, Nguyên Kỳ quả nhiên tuyên cáo thiên hạ, phong Mộ Dung Ca làm thái tử phi. Tin tức này cũng không khiến mọi người bất ngờ, dù sao

trong Hạ quốc này ai ai không biết, trong phủ thái tử chỉ có duy nhất một nữ tử luôn được thái tử sung ái hết mực, vì nữ tử này thái tử không tiếc trực xuất hết thầy cơ thiếp trong phủ, chỉ độc sủng một người, lập nàng làm Thái tử phi đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng, đồng thời thái tử cũng tuyên cáo thiên hạ, cuộc đời này thân vô nhị phụ, cả đời không nạp thêm!

Tin này nhất thời dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Cả triều văn võ đồng loạt phản đối, từ cổ chí kim, chưa bao giờ có thái tử, hoàng đế mà hậu viện chỉ có duy nhất một người đàn bà!

Đối mặt với sự phản đối của mọi người, Nguyên Kỳ chỉ đơn giản giải thích: “Kiếp này bản cung chỉ cần một nữ tử chấp tử chi thủ, bách niên giai lão. Nếu chúng thần có dị nghị gì cũng không cần nói với bản cung, bản cung tuyệt đối không thay đổi quyết định.”

Chúng thần nghe vậy cũng biết Nguyên Kỳ sẽ không dễ dàng thay đổi quyết định, mọi người cũng vô cùng kính sợ Nguyên Kỳ nên cũng không ai dám dị nghị thêm. Đồng thời, quần thần âm thầm đoán, thân là nam tử sao có thể cho phép bên người chỉ có một nữ tử? Cho dù hiện tại thái tử cực kỳ sủng ái nàng ta đi nữa, nhưng thời gian về sau cũng khó tránh khỏi cảm thấy có chút chán nản, đến lúc đó nhất định vẫn sẽ cưới phi nạp thiếp thôi. Quan trọng hơn là, trong vòng một hai năm nay, nếu nàng ta không thể sinh hạ được con nối dòng cho thái tử, như vậy nhất định thái tử sẽ phải nạp thiếp để nối dõi tông đường, bọn họ hà tất gì phải nóng lòng nhất thời mà đắc tội với thái tử kia? Đâu có đáng chứ!

Chẳng qua cũng có một ít lão thần kín đáo phê bình, đua nhau đến cầu kiến Nguyên Du, hy vọng Nguyên Du có thể khuyên giải Nguyên Kỳ.

Càng khiến cho thiên hạ ngoài ý muốn hơn chính là, hoàng đế Hạ quốc lại đồng ý với quyết định của Nguyên Kỳ, bên cạnh đó còn hạ thánh chỉ

ban hôn, ban cho Mộ Dung Ca danh xưng Hán Dương quận chúa, ban hôn thành chính thất của Nguyên Kỳ, vì Thái tử phi.

Trong tầm cung, đám lão thần bốn mắt nhìn nhau, ai nấy đều vô cùng bất bình, ào ào kháng nghị, “Hoàng thượng! Việc này tuyệt đối không thể a!”

Từ cổ chí kim, chưa bao giờ nghe nói một thế hệ quân chủ bên người chỉ có một phu nhân! Huống hồ, nếu chỉ có một vợ thì sao hoàng gia có thể phong phú trong việc nối dõi tông đường? Đám quan viên muốn dựa vào việc dâng con gái mình vào cung để mở rộng con đường thăng quan tiến chức sao có thể chấp nhận. Ai nấy đều kháng nghị: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể a!”

Nhưng, Nguyên Du cũng kiên định không dời, không nhả nãi vẫy tay cho họ lui ra. “Đều lui ra hết cho trẫm. Ý trẫm đã quyết, các khanh không cần nhiều lời nữa.”

Đám lão thần nghe vậy cũng không dám nói gì thêm, đến cả hoàng thượng cũng đồng ý, bọn họ làm thần tử nói thêm nhiều thì có ích gì.

Chỉ là, trên dưới Hạ quốc trong một khoảng thời gian ngắn, cho dù là quần thần hay dân chúng nghe được lời của Nguyên Kỳ, ai nấy cũng kinh ngạc vạn phần, thái tử lại một lòng chung tình với một nữ tử bình thường, mà còn một lòng tình sâu nghĩa nặng! Đúng là khiến cho người ta phải kinh động một phen!

Dưới lời nghị luận của mọi người, Thượng Quan Ngọc Nhi vốn không có động tĩnh lại tương phản, hoàn toàn đứng ngồi không yên.

Mấy ngày nay, Thượng Quan Ngọc Nhi luôn lăng đặng chờ đợi, đợi cơ hội thích hợp nhất để xuất hiện, cho dù mỗi ngày phụ thân đều đến thúc giục, nhưng nàng vẫn nhả nãi mà chờ. Bây giờ đối với nàng, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, phải nhắm đúng thời cơ mà xuống tay làm việc thích hợp nhất!

Chỉ là, trong sự chờ đợi này lại xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Nguyên Kỳ mạo hiểm đắc tội quần thần, lập Mộ Dung Ca làm Thái tử phi, đồng thời tuyên cáo thiên hạ, kiếp này hẳn chỉ có duy nhất một chính thê, đó là Mộ Dung Ca!

Phụ thân sốt ruột chạy vào, vẻ mặt ôn hòa trước đây một tháng đã không còn, vẻ mặt lúc này đầy hung ác, “Con không chịu nghe lời của ta, bây giờ thái tử đã tuyên cáo thiên hạ trong phủ sẽ chỉ có một Thái tử phi là đủ, tuyệt đối không nạp thêm. Sau này con có làm gì thái tử cũng không sủng ái con được! Thời cơ tốt con đã lỡ mất, sao con có thể khiến ta hao tâm tổn khí như vậy, thật khiến ta không dám tin. Ngày thường con vẫn luôn nghe lời ta nói, vậy mà hơn một tháng nay, ta không ngừng đưa đường chỉ lối cho con, con cũng nghe không lọt tai! Từ nay trở đi, con tự mà mưu hoạch cho mình đi!”

Ngụ ý, là cha sẽ không quản nàng nữa ư?

“Ta nuôi con gần hai mươi năm, con còn chưa báo đáp ân tình này, đến cả lời ta con còn nghe không lọt tai. Đúng là ta không có mắt nhìn người! Bây giờ con đã không thể vào phủ thái tử tìm đường ra cho ta, thì cũng chớ trách sao ta không suy nghĩ cho con. Trương tướng quân đã cho bà mối đưa sính lễ tới cưới con làm thiếp. Ta cân nhắc một ít, hai ba ngày sau sẽ hồi đáp, con hãy chuẩn bị tốt tâm lý đi.” Dứt lời, Thượng Quan Tri phủ nói xong, lập tức phẩy tay áo rời đi.

Thượng Quan Ngọc Nhi không dám tin vào tai mình, kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tri phủ, sắc mặt nàng tái nhợt, trơ mắt nhìn cha mình rời đi.

Cả người nàng không còn chút sức lực, cảm thấy toàn bộ khí lực bị tổng cả ra ngoài, mọi tư tưởng trong một khắc đều tan biến. Nàng vẫn luôn cho rằng, trong mắt phụ thân mình rất quan trọng, cho dù nàng làm gì phụ thân vẫn sẽ bảo vệ mình. Nhiều nay như vậy, phụ thân vẫn luôn yêu thích nàng.

Thậm chí bên ngoài phụ thân có vợ nhỏ, bà ta cũng có một cô con gái nhưng phụ thân đến liếc mắt cũng chưa thềm nhìn qua. Mà hôm trước nàng nghe nói, cô gái đó không biết sao có vận may, lại quen biết được Tân khoa Trạng nguyên năm nay, được Tân khoa Trạng nguyên nạp làm thiếp. Tân khoa Trạng nguyên rất được thái tử trọng dụng, cũng khó trách sắc mặt phụ thân bây giờ lại thay đổi! Bây giờ đến cả chung thân đại sự của nàng, phụ thân cũng không thềm đặt trong mắt!

“Phụ thân, trong mắt người chỉ có quyền lợi là nhất! Chẳng qua, bây giờ chỉ là một Tri phủ nho nhỏ, người đã từng đắc tội không ít quan viên trong triều, không ít người sẽ âm thầm tính kế trả đũa, chỉ là một Tân khoa Trạng nguyên thì đã sao? Lúc nguy nan, bất quá cũng đứng sang một bên, tuyệt đối sẽ không vươn tay giúp người! Còn con trai của Trương tướng quân nữa? Một kẻ cả ngày chỉ tìm hoa văn liễu, tiểu thiếp trong hậu viện hơn chục người, phụ thân cũng không tiếc đẩy ta vào hố lửa sao?”

Khi đại nạn đến mới biết, đến cả người thân cũng không thể dựa dẫm vào!

“Người cho rằng ta dễ dàng chấp nhận số mệnh sao?” Nàng cười lạnh.

Trong nhận thức của nàng, chưa từng có chữ ‘chấp nhận’ hay ‘lùi bước’, Trương tướng quân đó muốn nàng làm tiểu thiếp? Hẳn xứng sao? Từ hôm nay trở đi nàng phải vì bản thân mà sống! Vốn dĩ nàng còn chút lương tri cố kỵ, nhưng xem ra bây giờ cũng chẳng cần suy nghĩ nữa!

“Tiểu thư, nô tỳ vừa nghe nói, công tử nhà Trương tướng quân lại cho bà mối đưa sính lễ đến.” Tỳ nữ hầu cận sốt ruột chạy vào, bẩm báo với Thượng Quan Ngọc Nhi còn đang trầm tư.

Sắc mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi lập tức trầm hẳn xuống, “Xem ra, đúng là hẳn chưa từ bỏ ý định!” Thiếp? Thượng Quan Ngọc Nhi nàng

tương lai không làm chính thê thì cũng phải là Quý phi, chỉ là tiểu thiếp của một tên công tử phóng đảng ... hừ nàng khi thường!

“Xem bộ dạng của lão gia tựa hồ đã muốn đồng ý rồi. Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tỳ nữ lo lắng nói. Nàng luôn theo hầu bên người Thượng Quan Ngọc Nhi hiển nhiên không muốn nhìn thấy tiểu thư bị gả cho một gã phong lưu làm thiếp, như vậy cuộc sống sau này nhất định sẽ rất thêm thảm! Dù sao tiểu thư cũng là con nhà khuê các, sao có thể chấp nhận làm thiếp của người ta!

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi tối sầm lãnh liệt, nhìn theo dòng liễu rủ ngoài cửa sổ, hàm răng vô thức cắn lên đôi môi đỏ mọng, “Ta muốn gặp phụ thân.”

“Được ạ.” Tỳ nữ lập giúp Thượng Quan Ngọc Nhi thay bộ quần áo tốt nhất.

Lát sau, Thượng Quan Ngọc Nhi xuất hiện trong đại sảnh.

Bởi vì rời khỏi phủ Tế tướng chuyển vào ở trong một trạch viên nhỏ nên đại sảnh cũng chỉ được trang trí công phu hơn một chút mà thôi.

Trong đại sảnh, một mỹ nhân ngoài ba mươi tuổi miệng lưỡi lưu loát đang khuyên nhủ Thượng Quan Tri phủ.

“Thượng Quan đại nhân hãy nghe thiếp nói. Trương tướng quân hai năm nay công lao hiển hách được hoàng thượng và thái tử trọng dụng. Có một người cha đảm đương trọng trách như vậy, công tử sao có thể là người bình thường, chỉ cần thiên kim của Thượng Quan đại nhân gả qua đó, chắc chắn sẽ rất được Trương công tử yêu thương. Mà trên con đường quan lại, ngày sau đại nhân có cần nhờ đến Trương tướng quân hỗ trợ chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?”

Thượng Quan Tri phủ do dự nhìn bà mối, đúng là không thể phủ nhận lời của bà ta khiến ông động tâm, một tháng qua, đầu đầu hăn cũng nhìn đủ sắc mặt của mọi người, thật sự phải nói là khó chịu vô cùng, những người đó đều nhìn hăn bằng con mắt cười nhạo, cười nhạo khốn cảnh của hăn bây giờ. Nếu như có thể nịnh bợ được Trương tướng quân, người mà trước giờ hăn chưa từng đặt trong mắt, tối thiểu quan viên trong triều cũng không dám trào phúng hăn nữa, ít nhiều cũng chop hăn vài phần mặt mũi.

Đương lúc hăn còn đang do dự không biết có nên đồng ý hay không, Thượng Quan Ngọc Nhi bỗng nhiên bước vào đại sảnh.

“Ngọc Nhi gặp qua cha.” Khuôn mặt Thượng Quan Ngọc Nhi uyển chuyển hàm xúc tươi cười nói.

Thượng Quan Tri phủ chau mày nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, lạnh lùng nói: “Không ngoan ngoãn ở trong phòng đợi, tới đây làm gì?”

Bà mối nghe tiếng liền quay đầu nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, nghe nói Thượng Quan Ngọc Nhi cũng là một mỹ nhân đáng kể, trước cũng từng có hôn ước với thái tử, bây giờ tận mắt nhìn thấy Thượng Quan Ngọc Nhi, nàng cũng có chút sửng sốt, chẳng qua cũng chỉ tạm được mà thôi. Trước đây nàng có xa xa nhìn thấy Thái tử phi một lần, kỳ thực dung mạo của hai người cũng có chút tương đồng. Thật ra, ai cũng biết Trương công tử sở dĩ coi trọng Thượng Quan Ngọc Nhi là bởi vì trước đây Thượng Quan Ngọc Nhi cùng thái tử có hôn ước, người tí nữa thành người của thái tử nhất định phải có gì đó đặc biệt. Tệ lắm thì cũng chỉ là một món đồ chơi, vận mệnh của Thượng Quan tiểu thư này đúng là nhấp nhô! Nếu không có bất trắc xảy ra, sớm đã được gả vào phủ thái tử, trở thành Thái tử phi rồi!

“Thì ra là Thượng Quan tiểu thư a! Ta đang cùng đại nhân thương nghị hôn sự của tiểu thư đây! Không ngờ hôm nay có diễm phúc được thấy Thượng Quan tiểu thư. Thật không ngờ, tiểu thư đúng là một tiểu mỹ nhân,

khó trách Trương công tử lại nhớ mãi không quên! Bà mỗi thu hồi tâm tư, ôn hòa nói với Thượng Quan Ngọc Nhi.

Thượng Quan Ngọc Nhi mím chặt môi, lạnh lùng liếc nhìn bà mỗi một cái, lớn tiếng la: “Mời bà rời đi cho, ta tuyệt đối sẽ không gả cho Trương công tử.”

Bà mỗi hiển nhiên là chỉ có một biểu cảm, ‘ngạc nhiên’.

Thượng Quan Tri phủ giận dữ, một chương đập thẳng lên chiếc bàn gỗ lim, mắng: “Ai cho con có lá gan đó hả!”

Bà mỗi cũng có chút tức giận nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, bộ còn nghĩ rằng mình là thiên kim của phủ Tế tướng sao? Bây giờ rơi vào nông nỗi này còn có người cười đã là không sai rồi, thế mà còn dám cho sắc mặt bà xem!

Thượng Quan Ngọc Nhi cười lạnh trong lòng, vẫn nhìn Thượng Quan Tri phủ, người cha mà nàng tôn kính gần hai mươi năm, nói: “Phụ thân, chẳng lẽ mới một lần đả kích đã khiến phụ thân tuyệt vọng sao? Cho dù gả con đi rồi chưa chắc phụ thân sẽ được đền bù như mong muốn! Hoặc là có được sẽ chỉ là kết quả kém có nhất có thể mà thôi!”

Sao Thượng Quan Tri phủ lại không biết chứ! Chẳng qua cục diện bây giờ có chút trục trặc, tùy thời tùy chỗ sẽ vô tình bị người ta tìm một cái cớ để loại trừ, tuy hiện giờ bọn họ chưa dám làm gì là còn kiêng kỵ thế lực trước đây của hãn, nhưng hãn biết rất rõ, từ lúc bị giáng chức, thế lực trên triều đình của hãn căn bản cũng không tồn tại, hết thảy hãn có đều ở trong tay thái tử!

Bây giờ hãn chỉ là một viên cờ chết, tuyệt vọng, đương nhiên cũng muốn lợi dụng Thượng Quan Ngọc Nhi để lấy lòng Trương tướng quân, có lẽ đó cũng chỉ là hãn một phía tình nguyện, bây giờ Trương tướng quân vui sướng khi thấy người khác gặp họa còn không kịp, hơi đâu mà đi giúp hãn?

Chẳng qua, bây giờ hắn không còn cách nào khác!

“Phụ thân, nữ nhi có biện pháp.” Ánh mắt Thượng Quan Ngọc Nhi kiên định nhìn Thượng Quan Tri phủ, thầm nói.

Thượng Quan Tri phủ chau mày nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, suy xét một hồi thấy lời con gái cũng có vẻ thật lòng, cũng có thể còn hy vọng.

Thượng Quan Ngọc Nhi còn nói thêm: “Đã bây giờ cha không còn biện pháp, sao không tin tưởng nhi nữ một lần? Lúc này nhi nữ nhất định sẽ không để cha phải thất vọng đâu.” Thất vọng hay không thất vọng cũng không phải là nàng có thể quyết định, mà nàng làm được chính là tuyệt đối không để bản thân mình phải sống trong chỗ dơ bẩn như vậy. Còn nếu không thành công, hoàn cảnh sau này của Thượng Quan Tri phủ như thế nào, hoàn toàn không quan hệ với nàng nữa!

Trong mắt nàng lạnh lùng không tưởng, hắn đã không xem nàng là con gái, sao nàng phải xem hắn là phụ thân chứ!

Bà mỗi thấy chuyện làm ăn sắp thất bại, vội vàng nói thêm: “Thượng Quan đại nhân tuyệt đối không thể từ bỏ cơ hội này! Trương công tử đã hứa hẹn, chỉ cần Thượng Quan đại nhân chấp thuận hôn sự này hắn sẽ lập tức nói tốt với Trương tướng quân, đảm bảo con đường làm quan của đại nhân một bước lên mây, tái hiện phóng thái năm xưa!”

Thượng Quan Tri phủ nghe hai bên nói qua nói lại cũng do dự không thôi, khó có thể hạ được quyết định. “Cái này...”

“Phụ thân, hãy cân nhắc trước rồi làm, chớ lại để đi sai một bước. Dùng hạnh phúc cả đời của nhi nữ chỉ để đổi lấy một lời hứa không biết chắc được, phụ thân thấy đáng sao? Huống chi bây giờ nhi nữ đã có cách có thể giúp phụ thân một bước lên mây.” Thượng Quan Ngọc Nhi đầy tự tin nói.

Nghe vậy, ánh mắt của Thượng Quan Tri phủ sáng tinh nhìn chăm chăm Thượng Quan Ngọc Nhi, tựa hồ muốn nhìn thấu lời nàng vừa nói là thật hay giả, rốt cục nàng có còn khả năng xoay đổi cục diện không!

Bà mỗi vừa nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống, “Sao Thượng Quan tiểu thư có thể nói vậy? Chẳng hóa là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Trương công tử sao có thể là người nói mà không giữ lời!”

“Người đâu, mời bà ta ra ngoài.” Thượng Quan Ngọc Nhi thấy sắc mặt phụ thân đầy do dự liền biết đã nghe lọt tai lời mình nói, thế nên tiếp theo nàng phải chủ động xoay chuyển cục diện!

Dưới sự trầm mặc của Thượng Quan tri phủ, hoặc là phải nói là cam chịu, hạ nhân tiến vào đưa bà mỗi đang rất không cam tâm tình nguyện ném ra ngoài.

Chờ sau khi bà mỗi rời khỏi, sắc mặt của Thượng Quan tri phủ nặng nề nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, chất vấn: “Con còn biện pháp gì?”

Khẩn cấp như vậy, hoàn toàn không hề đặt hạnh phúc của con gái mình vào trong mắt, Thượng Quan Tri phủ trong mắt nàng hiện giờ dần dần không khác gì người xa lạ.

Nàng dập tắt mọi ưu tư, cười rục rờ, “Phụ thân, con đã chuẩn bị chu toàn, trong hai ngày nay nhất định sẽ đến cầu kiến thái tử. Kết quả nhất định sẽ không để phụ thân phải thất vọng, mong rằng phụ thân có thể nhận nại chờ tin tốt của nữ nhi.”

Nghe vậy, vẻ mặt Thượng Quan Tri phủ vô cùng phấn khởi, vỗ đùi khen: “Tốt! Không hổ danh là nữ nhi tốt của ta, đến thời khắc mấu chốt mà cũng có biện pháp ứng đối, lúc nào cũng vì phụ thân mà phân ưu giải nạn! Thực ra vừa nãy Ngọc Nhi không xuất hiện thì ta cũng không định đồng ý hôn sự này, Ngọc Nhi con thân là tiểu thư khuê các sao có thể làm thiệp thất nhà

người ta chứ? Trương công tử đó đúng là to gan, đến cả nữ nhi của ta mà cũng dám tơ tưởng!”

Thượng Quan Ngọc Nhi nghe Thượng Quan Tri phủ nói vậy, trong lòng thầm thấy ghê tởm, đã xảy ra bao nhiêu việc như vậy mà phụ thân vẫn có thể mở to mắt mà nói dối cho được, còn định cho rằng nàng là một tiểu cô nương suy nghĩ đơn thuần chẳng? Tùy ý để phụ thân lợi dụng và lót đường sao?

Là người thân mà đã vô tình như vậy, sao nàng có thể căng da mặt đi van xin chứ?

Phủ thái tử.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Mộ Dung Ca một lúc có được hai thân phận, Hán Dương quận chúa và Thái tử phi.

Thực ra trong ngoài Hạ quốc đều biết, sở dĩ hoàng thượng phong Mộ Dung Ca làm quận chúa chủ yếu là để cho nàng một thân phận thích hợp, đủ tôn quý để sánh đôi với thái tử!

Chỉ là, mọi người đều thắc mắc, rốt cuộc nữ tử này có chỗ nào lợi hại mà năm xưa từng bị phế quốc Khánh vương biếm thành ca cơ, thân phận thấp kém như vậy, qua tay tiên hoàng Tề quốc rồi về với thái tử, chỉ là một ca cơ rồi leo lên ghế Trắc phi, cuối cùng lại nghiễm nhiên làm Thái tử phi! Tương lai còn là bậc mẫu nghi thiên hạ. Mà nếu nói kỳ lạ, thì phải nói đến thái tử, một nữ tử bình thường như vậy mà lại đạt được sự chuyên sủng của thái tử! Thái tử còn tuyên cáo thiên hạ, cuộc đời này sẽ chỉ có một phu nhân duy nhất là nàng!

Trong sự dự đoán của mọi người, Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ trong phủ thái tử thì thông dong trải qua những ngày thanh nhàn hiếm có.

Bởi vì đang có mang nên cơ thể Mộ Dung Ca không được tốt lắm, chỉ có thể đi đi lại lại trong phủ thái tử, mà gần đây Nguyên Kỳ phải lo xử lý quốc gia đại sự, rất nhiều thời điểm ban ngày hai người không gặp mặt nhau, phần lớn thời gian khi Mộ Dung Ca mở mắt là Nguyên Kỳ đã lên triều.

Hôm nay, vừa vặn không có chuyện gì, Nguyên Kỳ ở trong phủ nghỉ ngơi, tiện thể thăm nom phu nhân mới cưới, Mộ Dung Ca.

Đã lâu hai người không đánh cờ với nhau, bây giờ vừa vặn có thời gian thi thố một chút.

Mộ Dung Ca nóng lòng muốn thử, xuất hết tẩy chiêu thức muốn thắng được Nguyên Kỳ một lần.

Nguyên Kỳ chỉ cười nhạt nhìn nàng, nhìn bộ dạng toàn lực ứng chiến kia, chỉ biết cười thầm mà lắc đầu, điều hãn từng muốn nhất chính là thống nhất thiên hạ, nhưng để thống nhất được thiên hạ nhất định phải trả một cái giá rất đắt. Bây giờ Hạ quốc quốc thái dân an, nếu hãn có quyết định này nhất định sẽ huyết nhiễm thiên hạ, mà Mộ Dung Ca lại là một nữ tử không thích thấy máu. Vì nàng, hãn nguyện ý duy trì hòa bình, cho nàng một cuộc sống bình an vô lo cả đời.

“Đang nghĩ gì vậy?” Mộ Dung Ca ngẩng đầu thấy hãn đang thất thần, liền cười hỏi. Bởi vì quá chuyên chú nên trán nàng lấm tấm mồ hôi.

Nguyên Kỳ luôn có mang theo khăn sạch bên người, dịu dàng vươn tay lau mồ hôi trên trán nàng, cười nhạt đáp: “Không cần chuyên tâm như vậy, hao tâm tổn sức quá làm gì.”

Gần đây đang có thai nên tính tình của Mộ Dung Ca có chút thất thường, chỉ vừa nghe đã trợn tròn con mắt, cả giận: “Cái này gọi là tôn trọng! Tôn trọng đối thủ mà cũng là tôn trọng bản thân mình. Không phải thái tử sợ thua chứ?” Lúc hạ giọng, nàng không khỏi có chút tự tin đứng lên, cẩn thận quan sát ván cờ trên bàn. Tuy đã rất dụng tâm, nhưng nếu cẩn thận nhìn ra,

mỗi một bước đi của nàng đều vô cùng xảo diệu, nhưng hầu như hẳn đều đoán được, từ phòng thủ cho đến công kích đều làm rất tốt! Tiếp theo, nếu nàng dùng toàn lực cũng chỉ có thể cùng hẳn trong thế hiểm mà cầu hòa, mà phải là nàng đã dùng hết toàn lực kia đấy.

Thế nên, ván này, nhất định nàng phải thắng!

Lúc này, cho dù nàng không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, hẳn vẫn hơn nàng một bậc!

Nam tử trước mắt nàng đúng là một tên yêu nghiệt, thật không hiểu hẳn sẽ có gì không biết, hoặc có gì là không thể làm? Cho dù là cầm kỳ thi họa, đến cả hoạch mưu tính kế đều luôn ở trên người khác một bậc!

Ai da, đậu lại ở ‘miền đất lạnh’ như hẳn, không biết là phúc phận của nàng, hay là...

Đột nhiên, chớp mũi đột nhiên cảm thấy hơi đau, hoàn hồn đã nghe được giọng nói trong rõ của hẳn: “Không được suy nghĩ lung tung.”

Nàng mím chặt môi, đúng là quá đáng mờ, nàng chỉ mới thất hồn lạc phách một chút mà hẳn đã biết được nàng đang nghĩ gì trong lòng, nàng khẽ vuốt sóng mũi đau đau, nói: “Thiếp nào dám miên man suy nghĩ, thái tử lúc nào cũng khi dễ thiếp a!”

Nguyên Kỳ nhìn nữ tử trong tim mình đang làm nũng, đáy lòng ấm áp mềm yếu, buồn cười nâng cằm nàng lên, cúi người hôn một cái, “Bản cung thích ở trên giường khi dễ nàng hơn.”

Mộ Dung Ca nghiêng răng nghiêng lợi, có thể nói năng văn minh hơn một chút không? Máy chuyện giường chiếu mà cũng có thể phô trương như vậy. Không biết xấu hổ sao?

Quay đầu nhìn lại đã thấy vẻ mặt Bạch Hà đỏ bừng, ánh mắt miên man, hiển nhiên không nghĩ tới câu nói đó của Nguyên Kỳ! Sao Bạch Hà có thể so sánh được với nàng, dưới sự rèn luyện của Nguyên Kỳ, nàng sớm đã tu thành một bản lĩnh không biết đỏ mặt thở gấp rồi.

Chỉ là, ngay sau đó Nguyên Kỳ còn bồi thêm một câu: “Bản cung thích bộ dạng đỏ mặt thẹn thùng của nàng.”

Khóe miệng Mộ Dung Ca kéo lên, dư quang còn nhìn thấy hai gò má nữ tử đỏ lựng trong gương đồng, trên trán đã căng kéo những đường tơ đen, trước một khuôn mặt tuấn mỹ đến khuynh thế như hấn, đúng là quá khó khăn để nàng giữ vững chủ ý của mình!

Đúng là, sắc đẹp dễ hỏng việc a!

“Bẩm thái tử, Thái tử phi, Nam Cung tiểu thư cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến lời thông truyền của hạ nhân.

Mộ Dung Ca nhẹ nhàng thở phào, cùng hấn đối mặt mười lần thì nàng bại đến chín, đã có mấy ngày không thấy Nam Cung Dung, mấy ngày nay Nam Cung Dung thường xuyên rời phủ từ buổi sáng, trở về thì đã trễ, sao hôm nay lại ở trong phủ nhỉ?

“Thỉnh Nam Cung tiểu thư vào đi.” Mộ Dung Ca mệnh lệnh.

Nàng âm thầm nhìn thoáng qua Nguyên Kỳ đang chuyên chú đọc sách, một bộ dạng vô cùng nghiêm trang, thật đúng là nhìn không ra hấn có thể là một gã nam nhân giờ giờ khắc khắc cũng có thể trêu đùa con gái, rõ là giỏi đóng kịch mà!

“Mộ Dung Ca, nếu còn nhìn nữa, đêm nay bản cung sẽ không nhắm nài đâu đấy.” Nguyên Kỳ chau mày nhắc nhở. Có phải nàng cho rằng hấn có khả năng kiềm chế phi thường? Mỗi một đêm ôm nàng ngủ hấn đều phải

chịu biết bao dày vo, mà vô tình đôi lúc nàng lại khiêu khích, nàng đúng là giỏi mài mòn lý trí của hần đi mà!

Khóe miệng Mộ Dung Ca hơi run rẩy, thu hồi ánh mắt, né tránh sự chế nhạo của hần, bây giờ đúng là không nên treo ghẹo hần mới phải! Huống hồ, từ sớm nàng cũng biết hần phải chịu kiềm chế rất lớn, nàng cũng không muốn chọc đến ngọn lửa dục vọng trong lòng hần.

Cửa đẩy ra, Nam Cung Dung bước vào.

Bởi vì Nam Cung Dung và Nguyên Kỳ cũng có chút giống nhau, dung mạo hiển nhiên là đẹp không lời nào tả được, vẫn là một trang khuynh quốc khuynh thành. Chỉ làm ấy ngày không gặp, tựa hồ đã gầy đi ít nhiều, nàng vội vã hỏi thăm, “Dung nhi? Không lẽ muội còn chưa thoát khỏi âm ảnh của Lan Ngọc?”

Nam Cung Dung trong suốt nở nụ cười, cử chỉ có chút thông dong, nàng nắm lấy bàn tay Mộ Dung Ca nói: “Tẩu tẩu, Dung nhi đã quyết định rời phủ thái tử, ra ngoài hành tẩu một phen.” mấy ngày qua, nàng đã hành tẩu bên ngoài, chưa từng cảm thấy tự do như vậy, hoàn toàn không cần phải để ý ánh mắt của bất kỳ ai, cũng không cần ngày ngày tính kế tiếp xúc với mọi người, chân chân chính chính là mình, cảm giác vô cùng vui vẻ và sảng khoái, nàng còn đến những sơn trang, giúp đỡ nông dân trong đó cấy cày nuôi giống, tuy rằng hơi cực khổ một chút, nhưng lại có thể khiến người ta rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ!

Vì thế, nàng quyết định rời khỏi phủ thái tử, thử tự đặt chân đi trên con đường của mình! Làm những việc nàng luôn muốn làm, cũng như chưa từng làm! Trước đây nàng luôn sống trong sự khắc chế, từ nay về sau nàng cũng nên vì bản thân mà sống một phen.

Mộ Dung Ca có chút kinh ngạc nhìn Nam Cung Dung, “Rời đi sao?” Nàng nhìn thoáng qua Nguyên Kỳ, tuy trước giờ Nguyên Kỳ luôn lạnh nhạt

với mọi người, nhưng ít nhiều cũng có chút quan tâm đến Nam Cung Dung, dù sao Nam Cung Dung vẫn là người thân duy nhất còn lại trên đời này của hắn.

“Đúng vậy, nhiều ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, ở lại phủ thái tử cả ngày cũng không có việc gì, ngày ngày du nhàn. Đã nhiều năm qua ta vận mệnh ta luôn bị người khác khống chế, bây giờ mới được hồi phục sự tự do, chuyện trước kia cứ xem như quá khứ không đáng kể nữa. Trước kia từng nghe người ta miêu tả phong cảnh các nơi, lần này ta cũng muốn có thể được ra du ngoạn giang hồ một chuyến.” Nam Cung Dung đưa mắt nhìn về phương xa, nghĩ ngợi một chút.

Mộ Dung Ca hơi nhíu mày nói: “Muội ra ngoài một thân một mình cũng khó tránh khỏi sẽ gặp ít nhiều nguy hiểm. Dù gì phủ thái tử này cũng là nhà của muội.”

Nhà... ánh mắt Nam Cung Dung đã nhòe lệ, cảm kích nhìn Mộ Dung Ca, “Tẩu tẩu, ta cũng có võ công hộ thân, một mình cũng không đáng ngại. Huống chi, bên người ta vẫn còn ám vệ, thời thời khắc khắc cũng có thể bảo vệ. Nếu như đi một rồi, một mới rồi, ta có thể trở về... nhà không? Có lẽ đợi sau khi tẩu tẩu hạ sinh tiểu thế tử, ta sẽ trở về, bây giờ cứ xem như là ra ngoài dạo dạo cho biết thế sự.” Phủ thái tử này nàng đã từng kháng cự không muốn ở lại, nhưng hôm nay, bất giác, nơi này lại trở thành nhà của nàng, ngày sau nàng vẫn còn có thể trở về nhà.

“Ừm, cứ vậy đi.” Nguyên Kỳ ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dung.

Mộ Dung Ca nhìn ánh mắt nhòe lệ của Nam Cung Dung, cũng mỉm cười nói: “Ừm, cứ đi làm việc mà muội muốn làm đi.” Trải qua một phen phong ba nhấp nhô, vận mệnh đúng như Nam Cung Dung đã nói, luôn bị người ta khống chế trong tay, đồng thời chưa từng phải đón nhận những nỗi đau khổ ập đến một lúc, nàng cũng nên đi làm những gì mà bản thân muốn làm,

đồng thời theo dòng thời gian qua đi, nàng ấy sẽ quên đi những nỗi đau của quá khứ.

Nam Cung Dung cảm kích nhìn Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ, nghẹn ngào một lúc lâu mới nói: “Cám ơn.”

Hôm sau, sau bữa sáng, Bạch Hà báo cho Mộ Dung Ca về việc của Thượng Quan Ngọc Nhi.

Từ sau sự kiện trong đại điện, Thượng Quan Ngọc Nhi chưa từng rời khỏi phủ, không ngờ lúc này vẫn có thể được người ta nghị luận.

“Thượng Quan Tri phủ muốn gả Thượng Quan tiểu thư cho Trương công tử làm thiếp. Cũng không biết Thượng Quan đại nhân nghĩ thế nào, nhưng trước đây cũng từng có hôn ước với thái tử, cho dù có lập gia đình cũng nên làm chính thê, không ngờ lại cho làm thiếp của người ta.” Bạch Hà có chút tiếc hận nói.

Trương công tử? Không phải chính là con trai của Trương tướng quân sao, chỉ là Trương công tử này trong mắt người đời là một gã công tử phong lưu, hậu viện tiểu thiếp đông đếm không xuể, cả ngày lưu luyến tìm hoa vấn liễu, nếm trải số lượng nữ tử không có một ngàn cũng quá mấy trăm, không ngờ lại ngó ngang đến Thượng Quan Ngọc Nhi! Bây giờ cảnh ngộ của Thượng Quan đại nhân không tốt như xưa, do trước đây là Tế tướng đương triều nên bây giờ bị người người xa lánh, rõ ràng nếu ở trong tình huống này, Trương công tử lại đến cầu hôn, hiển nhiên cũng có tám phần xác suất sẽ thành công.

Chẳng qua, một người trước giờ luôn dùng thủ đoạn như Thượng Quan Ngọc Nhi nhất định sẽ nhìn không lọt mắt vị trí làm thiếp thất người ta, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp để giải quyết.

...

Tề quốc, Thừa Thanh cung, Ngự thư phòng.

Mấy đêm nay Triệu Tử Tận chưa từng ngủ, trong mắt đã phủ đầy tơ máu. Từ sau khi ở Hạ quốc về, hắn vô pháp ngủ yên giấc, giữa đêm luôn tỉnh giấc, trong đầu liên tiếp xuất hiện rất nhiều mảng hồi ức.

Hắn chấp hai tay ra sau, bóng lưng thẳng tắp đứng trước cửa sổ Ngự thư phòng, nhìn màn mưa đang giao trời và đất thành một vùng, trước mắt mê mông xa xôi.

Tựa hồ trong trí nhớ, bàn tay ấm áp đang vuốt ve gương mặt hắn, gọi hắn ăn cá nướng, thịt nướng, mùi thơm của cá tựa hồ vẫn còn vấn quanh chớp mũi khiến hắn thèm ăn. Hắn nhin không được kêu thán: “Tỷ, món ăn này đúng là ngon không tả, thiên hạ khó tìm được.”

Tiếng nói khàn khàn khẽ van lên trong Ngự thư phòng, nhưng đáp lại hắn chỉ là tiếng hồi âm của mình. Cả người hắn run lên, trước mắt trở về hiện thực, nữ tử dịu dàng đó bây giờ đâu có ở trước mắt, hết thấy vừa nãy chỉ là ảo giác. Sắc mặt hắn tái nhợt, tự giấu cười, Triệu Tử Duy nói đúng. Đúng là... hắn đã hối hận.

Phía sau có người bước tới, Triệu Tử Tận vẫn không quay đầu nhìn lại, trong phòng này người có tư cách bước vào duy chỉ có hoàng hậu Nguyên Ngự.

Nguyên Ngự nhìn gờ lưng thẳng tắp của Triệu Tử Tận, không biết vì sao lại cảm thấy có chút bi thương cô độc. Nàng vừa nghe hắn gọi ‘tỷ’, chắc lại đang nhớ đến Mộ Dung Ca. Nàng hơi hạ tầm mắt, che giấu sự lạnh lùng trong đó. Từ sớm nàng đã chết lòng với hắn rồi, đã không còn sự điên cuồng si mê đến mất đi bản ngã của mình. Chỉ là, trên đoạn đường từ Hạ quốc về Tề quốc, hắn đối xử với nàng cũng khá dịu dàng, nên bỗng nhiên nàng ý thức được, đã đến nước này, chi bằng hãy tập cho bản thân đón nhận hết thấy, thanh thản mà chấp nhận ngôi vị hoàng hậu Tề quốc, mẫu nghi

thiên hạ. Có lẽ cũng sẽ giống rất nhiều cặp đế hậu khác, trong lòng hẳn ít nhiều cũng sẽ dành được chút vị trí cho nàng.

“Thiếp tham kiến hoàng thượng.” Nàng đạm mạc hành lễ.

Triệu Tử Tận cũng lạnh lùng, thu hồi mọi sự bi thương trong mắt, gật đầu đáp: “Có chuyện gì?”

“Thiếp đặc biệt đến báo cho hoàng thượng một tin vui, Nguyệt mỹ nhân đã có mang được hai tháng. Hoàng thượng, có cần cất nhắc vi phạm của Nguyệt mỹ nhân?” Nguyên Ngự dò hỏi, đầu hơi cúi xuống tạo khoảng cách, cả một thân vật phẩm trang sức quần áo hoàng hậu nặng nề này, từ nay về sau sẽ trở thành nguy trang của nàng ở Tề quốc này.

Nguyên Ngự nàng thân là Tề quốc hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, chưởng quản lục cung, chỉ cần tận chức tận trách là đủ.

“Tấn phong làm phi đi.”

Một giọng nói lạnh bạc không chút hưng phấn mà rộng rãi cô độc truyền ra từng bóng lưng hẳn. Có mang thai thì sao? Chỉ là một cô gái không đến nỗi khiến hẳn chán ghét, nhưng tuyệt đối cũng không phải là nữ tử khiến hẳn động tâm đang có mang thai con của hẳn! Hẳn cũng chưa từng chờ mong, cũng sẽ không vì vậy mà thấy vui mừng. Không biết có phải do thời gian hay không, càng ở lâu trên ngôi vị hoàng đế này, hẳn dần dần cảm thấy máu huyết phục hồi, đến cả tim hẳn cũng dần dần phục hồi.

Nguyên Ngự lập tức đáp: “Tuân.” Hậu cung nữ tử có mang thai chỉ là mấy Mỹ nhân, kỳ thực cũng không thể uy hiếp đến nàng, trước kia còn có không ít phi tử được sủng ái, nhưng không được mấy ngày đã bị Triệu Tử Tận quên lãng, cho dù có mang thai bất quá cũng chỉ là phi tần có con nổi dòng mà thôi, tuyệt đối không thể dao động được ngôi vị hoàng hậu của nàng.

Nhiều ngày qua trở về nàng luôn luôn suy nghĩ, thái độ của Triệu Tử Tận đối với nàng hòa dịu ít nhiều hẳn là do Nguyên Kỳ! Đợi sau khi phụ hoàng băng hà, Nguyên Kỳ sẽ đăng cơ, Hạ quốc trước mặt hẳn tuyệt đối không thể có động tác gì. Có lẽ đến sau khi già đi, ngôi vị hoàng hậu của nàng không ai có thể dao động, là ai đã khiến nàng mất đi đứa con trong bụng, mất đi trái tim của phu quân, duy nhất còn sót lại chính là thân phận Lục công chúa của Hạ quốc!

...

Phủ thái tử Hạ quốc.

Hôm nay chính là ngày Nam Cung Dung rời phủ thái tử.

Sau bữa ăn sáng, Mộ Dung Ca lập tức dặn dò nhà bếp chuẩn bị một ít thức ăn cho Nam Cung Dung dùng trên đường.

Bước chân của Nam Cung Dung lúc rời đi rất nhẹ nhàng, không chút do dự, nhưng nhìn ra được đây cũng là kỳ vọng rất lâu của nàng.

Mộ Dung Ca có chút hâm mộ nhìn Nam Cung Dung cười ngửa rồi đi, bóng lưng vô cùng hiên ngang oai hùng, trong ấn tượng của nàng, tựa hồ nàng còn chưa từng được cười trên lưng ngựa, ngày sau có dịp nhất định sẽ thử một lần. Nam Cung Dung rời đi khiến cho nàng cũng đột nhiên muốn được du ngoạn giang hồ, được cảm thụ sự tiêu sái trong đó.

“Thái tử, sau này nếu có cơ hội, hãy dân thiếp cùng ra ngoài sống trong giang hồ ít hôm, có được không?” Mộ Dung Ca ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, nhẹ giọng hỏi. Ngừ khí đầy chờ mong đã thể hiện đầy trên khuôn mặt.

Đuôi lông mày Nguyên Kỳ hơi nhướng lên, nhìn bộ dạng nghiêm cẩn của nàng, sùngnịch cười: “Nếu nàng thích trở thành người giang hồ, sao lại không thể? Đợi sau khi nàng lâm bồn, cơ thể hồi phục, bản cung sẽ dẫn nàng ra ngoài một chuyến.”

“Thật tốt quá!” Mộ Dung Ca vui mừng không xiết, không ngờ hẳn không cần suy nghĩ gì đã đồng ý ngay!

Nguyên Kỳ mỉm cười, thực ra sống với nàng càng lâu, hẳn càng phát hiện trên người nữ tử này đầy tính khí của một tiểu cô nương, vừa khiến người ta sủng ái, đồng thời còn muốn thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng, hẳn rất thích bộ dạng vui vẻ nhảy nhót của nàng.

Hai người cùng hồi phủ.

Hai ngày nay, Mộ Dung Ca đặc biệt thích chơi cờ với Nguyên Kỳ, mà chỉ cần có thời gian Nguyên Kỳ nhất định sẽ cùng nàng chơi vài ván.

Hai người vô cùng ăn ý trở về phòng, ngồi xuống bàn cũng là lúc bắt đầu đối địch.

Hạ nhân ở ngoài cửa bẩm báo: “Bẩm báo thái tử, thái tử phi, Thượng Quan tiểu thư cầu kiến.”

Mắt quan Mộ Dung Ca hơi lóe lên, Thượng Quan Ngọc Nhi đến đây ư? Vốn dĩ còn cho rằng mấy tháng qua chưa từng thấy Thượng Quan Ngọc Nhi động tĩnh, cho rằng sẽ không tái xuất hiện trước mặt nàng nữa, không ngờ lúc này Thượng Quan Ngọc Nhi lại đến. Nàng tí nữa thì quên, Thượng Quan Ngọc Nhi cũng không phải loại người dễ dàng buông bỏ khát vọng. Huống chi, bây giờ Thượng Quan tế tướng chỉ còn là một Tri phủ nhỏ nhoi.

Chẳng lẽ biện pháp của Thượng Quan Ngọc Nhi để giải trừ khốn cảnh lần này chính là đến phủ thái tử để thực hiện một mục đích nào đó? Bây giờ hẳn là Trương công tử đang bức bách lắm đây. Thực ra vào lúc này ít nhiều nàng cũng có chút đồng tình với Thượng Quan Ngọc Nhi, nếu như không phải trước đây Thượng Quan Ngọc Nhi do dự, ánh mắt của Thượng Quan tri phủ không quá tham lam, khuyên bảo cô ta kéo dài hôn lễ, sao bây giờ Thượng Quan Ngọc Nhi lại sa vào đường đi không lối thoát này, nhất định bây giờ đã thành thân với Nguyên Kỳ, trở thành chân chính thái tử phi.

Chẳng qua, trên đời này không có nếu như, cũng không có đường để hối hận. Tuy Thượng Quan Ngọc Nhi vẫn có chỗ đáng thương, nhưng tuyệt đối không thể dùng sự đáng thương của mình để tính kế lên người khác đạt được mục đích cho bản thân.

Sự xuất hiện của Thượng Quan Ngọc Nhi nhất định đã có chuẩn bị tốt, chỉ là... khóe miệng nàng hơi nhướn lên, cười nhẹ... bây giờ nàng nào có phải là người dễ dàng bị người khác tính kế chứ?

“Không gặp.” Nguyên Kỳ lưu loát chối đẩy sạch sẽ. Ngữ khí lộ rõ hoàn toàn sự lạnh lùng đối với Thượng Quan Ngọc Nhi.

Mộ Dung Ca nhanh nói thêm: “Thượng Quan tiểu thư đường xa đến đây, gặp một lần cũng không sao.” Nàng cũng muốn nhân dịp này hiểu rõ ý đồ của Thượng Quan Ngọc Nhi.

Nguyên Kỳ liếc mắt nhìn nàng một cái lập tức nhìn thấu tâm tư nàng, hẩn gật đầu. Đối đáp với Thượng Quan Ngọc Nhi cũng vẫn đỡ hơn chơi cờ với nàng. Dù sao chơi cờ với nàng thì phải hao tổn tâm trí đi suy nghĩ, bây giờ nàng đang có thai cũng không nên quá lao lực.

Một lát sau, trong nhà kẻ.

Thượng Quan Ngọc Nhi đứng ngồi không yên, mặc dù đã cố gắng trấn định bản thân phải bình tĩnh, nhưng trái tim vẫn vô thức nhảy nhót. Lúc vừa bước vào phủ thái tử đã phát hiện trong phủ có rất nhiều thay đổi, không chỉ còn mỗi loài hoa hắc phù dung như mọi khi, đến cả hạ nhân so với trước kia cũng cười nhiều hơn. Đây chính là một sự phát hiện kinh người, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà Mộ Dung Ca đã làm được điều đó.

Lúc nàng nhìn thấy Mộ Dung Ca và Nguyên Kỳ cùng tiến vào thì hâm mộ không thôi. Nếu như trước đây nàng đủ tin tưởng Nguyên Kỳ, như vậy,

hôm nay người đứng bên cạnh Nguyên Kỳ chính là nàng, Thượng Quan Ngọc Nhi.

Chỉ đáng tiếc, mấy tháng trước hôn ước đã bị hủy bỏ. Nàng hối hận không thôi, chỉ hy vọng bản thân vẫn còn một cơ hội, con đường này nhất định nàng phải biết nắm giữ. Bằng không nàng sẽ phải tha hương xứ người, bằng không Hạ quốc sẽ trở thành địa ngục của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép bản thân bị hãm trong địa ngục.

Sau khi hai người cùng ngồi xuống, Mộ Dung Ca mới nhìn sang Thượng Quan Ngọc Nhi, mỉm cười dò hỏi: “Không biết Thượng Quan tiểu thư đến phủ thái tử gặp thái tử và bản phi có việc gì vậy?” Đối với con người này nàng cũng không phải chán ghét, mà là tuyệt đối không thích, thậm chí còn phải gia cố phòng bị. Cho nên hai người tuyệt đối không thể trở thành bạn bè, huống chi Thượng Quan Ngọc Nhi lại là người rất có mưu mô như vậy.

Thượng Quan Ngọc Nhi dè dặt nhìn thoáng qua người chưa từng lên tiếng, song cũng không liếc mắt nhìn nàng một lần, Nguyên Kỳ, lòng chột thấy căng thẳng và bất an, nàng cười nói: “Trước đây thiếp thân nhiễm bệnh nên không thể ra ngoài. Bây giờ, đã khỏe hơn nhiều nên lập tức đến đây vấn an thái tử và cũng để cho thái tử biết. Trước đây bản thân thiếp cũng hiểu mình đã làm ra một số việc không đáng, chỉ là chuyện cũng qua rồi, bây giờ thiếp thân đã suy nghĩ rõ ràng, biết rõ bản thân yêu thái tử quá sâu đậm, chỉ hy vọng có thể được ở lại bên người thái tử hầu hạ, e cũng là phúc phận lớn nhất trên đời. Hy vọng thái tử vẫn còn cho thiếp một cơ hội.”

Mộ Dung Ca nhíu mày, lá gan của Thượng Quan Ngọc Nhi đúng là rất lớn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề và nói ra mục đích của mình. Trong mắt nàng ẩn chứa chút ít hứng thú, vừa vận đạo này đang ở trong phủ thái tử cũng có chút nhàm chán, xem thử tiết mục của Thượng Quan Ngọc Nhi cũng rất hay! Chẳng qua Thượng Quan Ngọc Nhi trong lời còn có ý khác là muốn gả cho Nguyên Kỳ, cho dù là thiếp hay là không có danh phận cũng được? Có phải không thẳng

Chẳng lẽ, Thượng Quan Ngọc Nhi không biết cách đây không lâu Nguyên Kỳ đã tuyên cáo thiên hạ lời thề của mình?

“Đã khỏe hơn cũng chưa hẳn đã hoàn toàn bình phục. Một khi đã vậy, sao người còn dám mang theo tấm thân nhiễm bệnh mà đến đây thăm hỏi thái tử phi đang có mang?” Lời nói của Nguyên Kỳ vô cùng bình tĩnh. Nhưng trong lời nói lãnh liệt sát khí như mang theo hàn đao chia thẳng không chút lưu tình về người trước mặt.

Mộ Dung Ca âm thầm lắc đầu, ây da, hẳn đúng là không biết thương hương tiếc ngọc. Xem ra việc này về sau có dừng trên người nàng, nàng cũng phải vui vẻ đứng ngoài sáng làm người thiện lương, còn hẳn thì nhận đóng bộ mặt đen.

Tuy rằng lời nói vô cùng bình thường nhưng lại khiến cả người Thượng Quan Ngọc Nhi run lên, cảm nhận được sát khí rõ mồn một. Đúng là nàng đến đây có mục đích thực, nhưng cũng là do phụ thân thúc giục. Kỳ thực trong lòng nàng cũng có chút chờ mong, muốn biết được bản thân có còn một tia cơ hội hay không. Dù sao, lúc nàng nghe được Nguyên Kỳ tuyên cáo thiên hạ, chung thân chỉ có mỗi một thê tử là Mộ Dung Ca, nàng thật sự rất hâm mộ, thậm chí còn đổ kị nữ là.

Hiện tại, tận mắt nhìn thấy thái độ Nguyên Kỳ lạnh lùng như vậy liền biết bản thân ngu xuẩn làm sao! Nàng đến đây đúng là tự chuốc lấy nhục nhã. Cho dù nàng muốn lấy vị thiếp để hầu hạ hẳn, hẳn cũng khinh thường đón nhận. Chỉ là, bây giờ đã không còn đường để hối hận, đã đi ra bước đầu tiên, nàng cũng chỉ có thể tiếp tục đi tiếp thôi.

“Vừa rồi thiếp nói không đúng, bây giờ cơ thể đã hoàn toàn khỏe mạnh. Không ngờ thái tử lúc nào cũng một lòng để tâm đến thái tử phi. Thật khiến người ta hâm mộ không thôi.” Nàng bình tĩnh đối đáp, trên mặt vẫn không chút quẫn bách.

Mộ Dung Ca thấy vậy cũng có vài phần kính nể con người này, nếu là nàng bị Nguyên Kỳ vô tình quất nạt, nhất định sẽ không thể bình tĩnh mà đối mặt như vậy, sẽ lập tức rời đi và từ đây về sau không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn. Nhưng để đạt được mục đích, Thượng Quan Ngọc Nhi có thể bình tĩnh trấn định là rất không dễ dàng. Nàng cười nói: “Gần đây Thượng Quan tiểu thư gây đi không ít, sau này phải bồi dưỡng đầy đủ mới được đấy.”

Thượng Quan Ngọc Nhi thầm chau mày, có chút nghi ngờ nhìn Mộ Dung Ca, chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn của Mộ Dung Ca đầy ý cười, không chút quỷ kế, chẳng qua lại cảm thấy trong lời nói của Mộ Dung Ca còn có ý khác, nhìn qua đúng là đang quan tâm nàng, kỳ thực là đang châm chuyen nàng. Nàng ần nhần chút không vui, đáp lại: “Tạ Thái tử phi quan tâm.” Mỗi khi nói ba tiếng ‘Thái tử phi’, tim nàng đều nhói đau liên hồi. Nếu trước đây không phải lỡ đi nhầm 1m bước, hiện tại danh xưng đó là dành cho nàng.

“Còn việc gì sao?” Nguyên Kỳ tựa hồ cũng lười đối mặt với Thượng Quan Ngọc Nhi, trực tiếp lạnh giọng hỏi thẳng.

Mộ Dung Ca cũng mỉm cười nói: “Thái tử dạo này hơi bận việc nên cũng có chút vội, thỉnh Thượng Quan tiểu thư thứ lỗi.” Lúc này Thượng Quan Ngọc Nhi cần phải để lộ mục đích thật của mình thôi.

Thượng Quan Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn Nguyên Kỳ, từ lúc đến đây nàng cũng chỉ mới nói được vài ba câu, thế mà hắn vẫn không đủ kiên nhẫn, chẳng lẽ trong mắt hắn hoàn toàn không có một vị trí dành cho nàng được sao? Trong lòng nàng dậy sóng cuộn trào, nhưng khuôn mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh, nàng cố gắng bình phục tâm trạng một lát, mới mỉm cười thản nhiên nhìn Nguyên Kỳ, “Thực ra gần đây thiếp có một chuyện vô cùng quan trọng muốn nói, chỉ là Thái tử phi đang ở đây cũng có chút bất tiện. Thỉnh thái tử tin tưởng thiếp, việc này không chỉ liên quan đến thái tử, mà còn ảnh hưởng đến trên dưới Hạ quốc.” Nàng nắm chặt lá thư trong tay,

hơn một tháng nay, nàng phải vất vả biết bao nhiêu mới đem tất cả của cải mình để dành được đổ vào chùa chiền mới có thể khiến Tĩnh Duyên đại sư viết một phong thư, nhìn bộ dạng Nguyên Kỳ sủng ái Mộ Dung Ca như vậy, nàng cũng không xác định được Nguyên Kỳ sau khi xem lá thư này xong sẽ xử sự như nào.

Mắt quang Mộ Dung Ca khẽ chớp động, ánh mắt lợi hại quét về phía Thượng Quan Ngọc Nhi một lượt, rốt cuộc đã chịu vào chủ đề chính rồi! Không chờ Nguyên Kỳ đáp lại, nàng đứng dậy cười nói: “Nếu đã liên quan đến Hạ quốc, thì bản phi cũng nên lui ra trước.”

Thượng Quan Ngọc Nhi nghi ngờ nhìn Mộ Dung Ca, cũng có chút kinh ngạc sao Mộ Dung Ca lại đồng ý. Nàng chần chờ gật đầu, “Tạ Thái tử phi.”

Nguyên Kỳ nhìn lướt qua dung nhan thanh nhã như hoa sen vừa nở trong sương sớm, dừng lại trên khóe miệng tươi cười của nàng, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng hài hòa, nàng đã muốn xem kịch thì hẳn sẽ toàn thành nàng.

Mộ Dung Ca lượn lơ thướt tha rời đi, tuy rằng bụng đã nhô ra khá nhiều nhưng vẫn không quá ảnh hưởng đến tướng tá của nàng.

Chờ sau khi cửa được khép lại, Bạch Hà sốt ruột hỏi Mộ Dung Ca, “Thái tử phi không sợ Thượng Quan Ngọc Nhi dụ dỗ thái tử sao?” Sao Thái tử phi có thể yên tâm rời đi như vậy chứ?

Mộ Dung Ca nhẹ giọng cười nói: “Ta đâu cần sợ nàng ta đến dụ dỗ.”

Bạch Hà sửng sốt, có phải từ khi có thai, Thái tử phi không còn được thông minh sáng suốt như trước đây?

Mộ Dung Ca quay đầu, nhìn thoáng qua cửa phòng đã đóng lại, nếu Thượng Quan Ngọc Nhi muốn dụ dỗ Nguyên Kỳ thì cũng có thể cho nàng ta triệt để tiêu tan hy vọng này! Có lẽ nàng vô pháp nhìn thấu được, vì sao nữ nhân trên đời này cứ như ‘tre già măng mọc’, chỉ biết chạy hướng một

người đàn ông không thương mình, có thật vinh hoa phú quý quan trọng như vậy trong mắt mọi người.

Hiển nhiên, đối với Thượng Quan Ngọc Nhi, điều đó cực kỳ cần thiết.

Trong phòng, Thượng Quan Ngọc Nhi từ chỗ ngồi bước đến, quỳ xuống trước mặt Nguyên Kỳ ngay một khoảng cách rất gần. Hôm nay nàng thân dụng tâm cơ, lúc đứng hoặc ngồi đều sẽ không nhìn ra gì cả, nhưng một khi quỳ xuống sẽ có thể để người ta nhìn thấy được vòng ngực trắng nõn sinh động đang phập phồng, cũng rất hấp dẫn mê người, trong thiên hạ ít có được mấy nam tử có thể chịu được một thân thể mê hoặc như vậy.

Nàng ngẩng đầu, dung nhan trắng nõn tuyệt đẹp đối mặt với Nguyên Kỳ, “Thái tử.”

Nguyên Kỳ nhú nhú mày, trên tuấn nhan khuynh thành hoa lệ kia đã không còn chút nhẫn nại, càng không hề hứng thú đến thân thể lỏa lồ của Thượng Quan Ngọc Nhi, hần lạnh giọng nói: “Nói.”

Chỉ một chữ, đã lạnh như băng, không khí như đẩy người ta vào mùa đông tháng mười hai lạnh giá.

Cả người Thượng Quan Ngọc Nhi khẽ run lên, vòng ngực tròn vành vạnh cũng theo đó mà rung động, kỳ thực phiên cảnh này mà rơi vào mắt nam tử khác, nhất định sẽ là một sự quyến rũ không thể kháng cự nổi. Chỉ là vô tình rơi vào trong mắt Nguyên Kỳ thì lại nhận được sự lạnh nhạt tuyệt đối. Nàng nhẹ cắn cánh môi, tựa hồ phải do dự rất lâu mới có thể mở miệng nói: “Thái tử đối với Thái tử phi tình nồng thắm thiết thật khiến nữ tử trong khắp thiên hạ này phải hâm mộ. Chỉ là thiếp vô tình biết được một chuyện, nếu không nói ra, sợ là thái tử sẽ bị người ta lừa gạt cả đời. Điều này cũng thật bất công đối với một mảng chân tình của thái tử.”

Nàng dè dặt cẩn trọng quan sát sự biến hóa trên thần sắc của Nguyên Kỳ, vừa lặng yên đánh giá, đồng thời trống ngực cũng lồi vài nhịp, sao vào lúc

này nàng có thể quên đi tâm tư của đó giờ ít ai có thể nhìn ra, cho dù nàng có quan sát như nào cũng sẽ bị hắt nhìn thấu!

Mắt quang Nguyên Kỳ khê nhúc nhích, chờ Thượng Quan Ngọc Nhi tiếp tục nói.

Sắc mặt Thượng Quan Ngọc Nhi tái nhợt, sau một hồi tranh đấu, quyết định nói thêm: “Thái tử thì thật ra là người thể thân, trước mắt Thái tử phi không phải là chân chính Thái tử phi!”

Nhất thời, ánh mắt Nguyên Kỳ sáng tinh như chim ưng, phảng phất ban ngày đang bị bóng đêm bao trùm, sát khí hùng hực bắn ra tứ phía nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi.

Thấy thế, sắc mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi càng trắng ra, nàng cắn chặt răng nhìn Nguyên Kỳ, chỉ cần nhìn vào ánh mắt âm trầm của hắn cũng đủ khiến nàng muốn lui ngay về phía sau, càng muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng nàng vẫn cố gắng trấn định tâm tư, cường chế bản thân phải bình tĩnh. Nàng run giọng nói tiếp: “Lời thiếp nói không phải giả dối mà hoàn toàn có chứng cứ. Thật ra Mộ Dung Ca đã chết từ nhiều năm về trước, bây giờ Mộ Dung Ca đang ở bên thái tử tuyệt đối là giả. Có người vọng tưởng lợi dụng nàng để dụ dỗ thái tử, để dần dần đạt tới mục đích! Thành thái tử hãy tra xét cho kỹ, đừng để nàng lừa gạt!”

Phản ứng của Nguyên Kỳ hoàn toàn không giống như sự tưởng tượng của nàng, Nguyên Kỳ vẫn nhàn nhạt không biểu cảm, tựa hồ cũng không chút bất ngờ, hoặc nói đúng hơn còn có tí gì đó rất khó hiểu mà nàng không thể nhìn thấu.

“Người có chứng cứ gì?” Hắn hỏi rất nhẹ.

Lòng Thượng Quan Ngọc Nhi thầm run lên, nỗi sợ hãi dần dần lan tỏa khắp người, nàng cẩn thận trả lời: “Đây chính là chứng cứ.” Nàng đem lá thư do chính tay đại sư viết đặt vào trong tay Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ mở thư ra nhìn một lượt, Thượng Quan Ngọc Nhi còn nói thêm: “Thư này do chính tay Tĩnh Duyên đại sư viết. Cách đây không lâu thiếp có đem bát tự của Thái tử phi giao cho đại sư, đại sư xem qua một lát liền tính được người này đã mất vài năm trước, khi Mộ Dung Ca còn là phế phi của Khánh vương Nguyên quốc. Bây giờ Mộ Dung Ca ở trước mặt thái tử nhất định là bị người ta thay thế. Việc này tuyệt đối không đơn giản, rất có thể là muốn lợi dụng nàng để mê hoặc thái tử, rất có thể mục đích sau cùng chính là muốn khống chế Hạ quốc. Mong thái tử hãy sáng suốt chớ để bị người ta lừa gạt!”

Trầm mặc.

Bầu không khí này chính khiến cho Thượng Quan Ngọc Nhi hít thở không thông.

Nàng ngẩng đầu nhìn Nguyên Kỳ, thấy hắn vẫn như đang cười, nụ cười đó không những không khiến trái tim người ta rung động, ngược lại còn là chân chính sợ hãi, nàng bỗng nhiên cảm thấy rất hối hận, bản thân thực sự không nên đến đây, cũng không nên nói ra những lời này. Bây giờ toàn bộ Hạ quốc là của Nguyên Kỳ, hắn muốn lấy tính mạng nàng phải nói là dễ như bàn tay.

“Những lời hôm nay người nói với bản cung đều là hồ đồ mà nói xàm, có đúng không?” Ánh mắt Nguyên Kỳ vẫn nhàn nhạt nhìn Thượng Quan Ngọc Nhi, giọng nói không hề phập phồng.

Thượng Quan Ngọc Nhi cũng sờ nhìn Nguyên Kỳ, có chút chấn động như sắp sửa có thể chết đến nơi, nàng run rung rẩy rẩy cả liếc mắt cũng không dám nhìn qua hắn một cái, dung nhan xinh đẹp của nàng tái nhợt, dáng người run run hành đại lễ với Nguyên Kỳ, tựa đầu dưới đất, giọng run run: “Thời gian qua thiếp tịnh dưỡng không hề ra ngoài, trong một khoảng thời gian ngắn lại quên mất quy củ, quấy nhiễu đến thái tử và Thái tử phi. Thỉnh thái tử thứ tội. Thiếp... cáo lui.”

Nguyên Kỳ vẫn nhẹ nhàng lên tiếng: “Lui ra đi.”

Thượng Quan Ngọc Nhi chỉ cảm thấy bản thân hiện giờ vô cùng chật vật, đúng là không thể ở nơi này thêm một khắc nào cả, vội vàng đứng dậy rời khỏi.

Lúc vừa bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Mộ Dung Ca đang đứng trước cửa, sắc mặt nàng càng tái đi.

“Đã nói xong chuyện quan trọng với thái tử rồi đúng không?” Mộ Dung Ca cười hỏi.

Thượng Quan Ngọc Nhi cúi đầu không dám nhìn thẳng nụ cười xinh đẹp của Mộ Dung Ca, nhưng lúc cúi xuống, ánh mắt vô tình đặt trên vùng bụng đang nhô ra của Mộ Dung Ca, lồng ngực một khắc đau đớn, càng hồi hận không thôi, thật ra đối với Nguyên Kỳ mà nói, trên đời này có mấy ai có thể là đối thủ của hắn? Lai lịch và thân phận của Mộ Dung Ca chẳng lẽ hắn không rõ ràng? Đâu tới lượt nàng đi vẽ vời cho thêm chuyện! Đúng là tự mình chuốc lấy nhục nhã mà. Nàng xấu hổ tựa thấp đầu, trả lời. “Đúng vậy, thiếp xin cáo lui.”

Mộ Dung Ca mỉm cười nhìn bóng lưng chật vật của Thượng Quan Ngọc Nhi lúc rời đi, khóe miệng hơi nhướn lên.

Khi bước vào phòng, Mộ Dung Ca nhìn Nguyên Kỳ, cười nói: “Giai nhân xinh đẹp như vậy ở trước mặt, bỏ đi thái tử không hồi hận sao?”

Nguyên Kỳ chậm rãi nâng tách trà, tao nhã hớp một ngụm, nhàn nhạt đáp: “Một canh giờ sau nàng sẽ phải uống thuốc đấy.”

Tâm tình muốn xem kịch vui của Mộ Dung Ca lập tức tan biến, ừ ừ cúi đầu thì thào: “Cứ bắt ta uống đi, uống đến chết thì thôi.”

Ánh mắt Nguyên Kỳ nhất thời trở nên tối tăm như màn đêm tháng chạp, cầm chặt tay nàng, “Sau này tuyệt đối không được nhắc từ ‘chết’ trước mặt bản cung.”

Mộ Dung Ca cảm nhận được sự lo lắng của hắn, cười hắc hắc nói: “Nói thì nói vậy thôi, sao thiếp nỡ chết đi được. Nếu chết đi, chẳng phải toàn thành thái tử có thể lập tức cưới người khác? Việc ngu xuẩn như vậy, thiếp quả quyết sẽ không làm.”

“Lại nghịch ngợm nữa rồi.” Nguyên Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, đẩy súng nịch cười nói. Biết rõ là nàng đang nịnh hót hắn nhưng qua đó vẫn hé lộ sự chân thành của mình, thật sự hắn rất cảm động.

Vừa vặn Lưu Vân và Tiểu Thập bước qua vô ý nghe được hai người đang nói chuyện, cả hai nhìn nhau cười, sau đó lại cùng lắc đầu. Thái tử phi để lấy lòng thái tử quả nhiên không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào. Những lời nói khiến người ta nổi cả da gà mà nàng dùng đến cứ như là thuận miệng và hiển nhiên vậy.

“Thái tử đúng là chỉ thích Thái tử phi như vậy.” Tiểu Thập đứng một bên lắc lắc đầu, một bên lấy tay làm tư thế nói chuyện với Lưu Vân. mấy ngày nay, Lưu Vân đã bắt đầu hiểu được ít nhiều thủ ngữ của Tiểu Thập, hai người cũng thường thường có thể tán gẫu một hồi, quan hệ cũng đỡ nhạt nhẽo hơn. Có khi Mộ Dung Ca ngẫu nhiên xuống bếp, thấy hai người vui vẻ trò chuyện cũng vui lây. Tình bạn đơn giản trong sáng này thật sự không cần phải lo cho hai người nữa rồi.

Lưu Vân mặt vẫn không biểu cảm, nhàn nhạt gật đầu. Tuy nhìn sơ qua hắn tương đối lạnh nhạt, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ cần kiếp này Mộ Dung Ca được hạnh phúc, hoàng thượng dưới hoàng天元 nhất định cũng vô cùng vui vẻ. Hắn hơi híp mắt nhìn lên mặt trời phía xa xa, thầm nghĩ: “Hoàng thượng hãy yên tâm. Bích Nhu, mặc dù không phải chính tay ta báo thù cho nàng, nhưng kết cục cuối cùng của Lan Ngọc cũng chính là

phục rượu độc mà chết, cũng là trừng phạt đúng tội. Bích Nhu, nàng đã có thể ngủ yên rồi, trăm năm sau ta và nàng nhất định sẽ gặp lại nhau dưới hoàng tuyền.”

Trong phòng, Mộ Dung Ca bỗng nhiên hỏi: “Rốt cục nàng ta năm được nhược điểm gì vậy?” Nếu không có nhược điểm, Thượng Quan Ngọc Nhi nhất định không dám xuất hiện trước mặt Nguyên Kỳ.

Nguyên Kỳ nhàn nhạt đáp: “Cô ta tìm đại sư, bấm quẻ tính bát tự của nàng, xác định nàng đã chết từ vài năm trước rồi.”

Mộ Dung Ca hơi sửng sốt, bật cười nói: “Cái này cũng tính được sao?”

“Hiển nhiên.” Nguyên Kỳ gật đầu.

Mộ Dung Ca nhún nhún vai, cho dù Thượng Quan Ngọc Nhi có nói ra ngoài thì đây cũng chỉ là tin đồn thất thiệt mà thôi. Huống chi, chỉ cần có Nguyên Kỳ bảo vệ, nàng chỉ cần còn sống trên đời một ngày thì cũng không có gì phải lo sợ cả!

Ngoài cửa phủ thái tử.

Một chiếc xe ngựa vô cùng bình thường, đứng cách đó không xa.

Người phụ nữ trong xe vén rèm lên nhìn qua phủ thái tử, liên tục than thở nói: “Nếu không phải sợ dây dưa phiền toái, nhất định ta cũng sẽ lập tức chạy vào thăm đứa con dâu khéo tay đáng yêu này, có lẽ giữa ta và nàng sẽ rất nhiều đề tài có thể nói với nhau.

Nam tử đã vào trung niên trên xe vẫn một mặt không biểu cảm, “Nàng có còn là Nam Cung Thanh Liên đâu, sao cứ có những ước muốn kỳ quái như thế. Muốn gặp được Mộ Dung Ca, muốn xem xem nàng ta đến từ đâu ư? Hai người vẫn xem như còn cùng sống trên đời, đến gặp gặp cũng xem như là một loại duyên phận.”

“Đừng nên quấy rầy sinh hoạt của hai đứa nhỏ, bây giờ bọn họ đã tự có đường đi của riêng mình, cũng có hạnh phúc của họ. Ta bây giờ đã có thể triệt để buông bỏ mọi lo lắng rồi.” Người phụ nữ thu hồi tầm mắt, nói với nam tử đang ngồi cạnh bên.

Ánh mắt của nam tử này dịu dàng như nước, cười nói: “VẬY ta cũng nên trở về đảo thôi.”

“Đúng vậy, có lẽ Sách Nhi ở trên đảo đang oán trách người đấy.” Người phụ nữ chợt nhớ tới con ruột của mình, trên mặt đầy ý cười.

“Đợi sau khi trở về, ta truyền chức vị đảo chủ cho hần, ta và nàng hai người có thể an tâm ngao du sơn thủy, cùng đi khắp thiên hạ mà không còn gì vướng bận.”

Đêm đó, Thượng Quan Ngọc Nhi trở lại phủ, thừa dịp Thượng Quan Tri phủ chưa về, lập tức gọi xe ngựa rời khỏi kinh thành thẳng hướng Tề quốc mà đi. Sau khi Thượng Quan Tri phủ hồi phủ, hay tin hạ nhân bẩm báo lại, đã tức giận khôn xiết! Nữ nhi hần luôn cho rằng ngoan hiền hiếu lễ nghi phép tắc mà lại dám tính kế hần!

Mấy ngày sau, do Thượng Quan Tri phủ trong thời kỳ làm quan đã phạm phải nhiều lỗi lầm, thậm chí còn lén lút tham ô hối lộ nên bị tước bỏ hết mọi chức tước, trở thành một chúng dân bình thường.

Từ đây, gia tộc Thượng Quan một thời có thể hô mưa gọi gió trên dưới Hạ quốc nay đã triệt để suy tàn.

Một tháng sau, Thượng Quan Ngọc Nhi tới Tề quốc, Nguyên Ngự, người bạn thân chí cốt biết được tình cảnh nàng liền giữ nàng lại trong cung.

Mấy ngày sau, vào một buổi tối, Thượng Quan Ngọc Nhi vô tình nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ như nam thần trong bức họa, Triệu Tử Tận, ánh

mắt sáng rực rỡ, tựa hồ đã tìm được một mục tiêu mới, trái tim tàn lụi như tro trong một khắc được phục hồi.

Nàng nhìn thoáng qua Nguyên Ngự ngồi bên cạnh, vô luận thời điểm nào Nguyên Ngự vẫn luôn cao cao tại thượng, an nhàn hưởng thụ sự vinh hoa phú quý cả đời của mình, nàng hơi do dự. Nhưng khi vô tình nhìn thấy Triệu Tử Tận có chút thất thần khi nhìn về mình, trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng không đáng có. Bây giờ sống ở trên đời, người không vì mình đúng là trời tru đất diệt.

Triệu Tử Tận nhìn thấy Thượng Quan Ngọc Nhi, trong một khắc cũng hơi giật mình, một lòng chỉ cảm thấy nữ tử trước mặt vô cùng quen thuộc, một nữ tử mà hắn đã khắc sâu yêu thương đang ngồi đó, khóe miệng hắn khẽ nhướn lên, nhẹ nhàng nở một nụ cười dịu dàng.

...

Mộ Dung Ca mang thai được bảy tháng, bỗng nhiên từ trong miệng của hạ nhân nghe được tin tức về Thượng Quan Ngọc Nhi. Ngày đó do bị Nguyên Kỳ lạnh lùng cự tuyệt, Thượng Quan Ngọc Nhi lập tức hồi phủ tính toán một hồi, biết mưu kế của mình đã thất bại, lập tức thu thập hành lý đến Tề quốc nương nhờ Nguyên Ngự, hắn là sau khi suy tính Thượng Quan Ngọc Nhi cũng biết có ở trước mặt Thượng Quan Tri phủ cũng không thể làm được gì nữa nên mới đi nương nhờ Nguyên Ngự.

Nguyên Ngự và Thượng Quan Ngọc Nhi cùng lớn lên bên nhau, Thượng Quan Ngọc Nhi gặp rủi ro, hiển nhiên Nguyên Ngự sẽ ra tay cứu giúp.

Chẳng qua, Mộ Dung Ca lắc đầu cười lạnh, Thượng Quan Ngọc Nhi đều có thể tìm ra đường đi nước bước sau mỗi lần gặp nguy cơ, hơn nữa bản tính vô không chịu vừa lòng với hiện trạng, có đến được Tề quốc, lẽ nào Thượng Quan Ngọc Nhi lại chấp nhận an phận thủ thường kia chứ?

Lòng tốt này của Nguyên Ngưng là không được hờn đáp rồi. Không cần phải mất bao lâu, Nguyên Ngưng sẽ biết được, nàng ta tuyệt đối không phải đối thủ của Thượng Quan Ngọc Nhi chứ.

Mộ Dung Ca thở dài, rất nhiều nữ tử trong thời đại này để đạt được vinh hoa phú quý trọn đời, bằng mọi giá cũng sẽ dùng ra được những loại âm mưu quỷ kế mà người ta không ngờ được!

Đến khi nàng mang thai tháng thứ chín, trước một đêm lâm bồn, rốt cuộc đã nhận được một tin tốt lành, trong phủ có một tỷ nữ dung mạo xinh đẹp chủ động theo đuổi Tiểu Thập! Tiểu Thập vốn bản tính đơn thuần, đối với tình yêu nam nữ phải nói là hoàn toàn xa lạ. Hắn từ chối mãi một lúc lâu không được, rốt cuộc đã bị tỷ nữ đó đánh đổ, quyết định yêu đương với người ta!

Đối với tình yêu vốn cuồng nhiệt và xả thân của Tiểu Thập, Lưu Vân thì hơi khó chịu, hắn ôm một mối tình si với Bích Nhu, bây giờ hoàn toàn không còn cảm giác gì với nữ tử khác, cả ngày đều ru rú cùng Tiểu Thập, tuy chỉ là tình bạn đơn thuần nhưng sau khi Tiểu Thập có người yêu, không còn kề cận hắn cả ngày, thực cũng có chút không quen, thậm chí cũng cảm thấy là lạ.

Nhưng mà, Lưu Vân vẫn chúc phúc cho Tiểu Thập, rốt cuộc đã có thể tìm được hạnh phúc của bản thân.

Điều phải khiến Mộ Dung Ca suy nghĩ chính là nhận được một tin tức từ Tề quốc, hậu cung mỹ nữ của Triệu Tử Tận đều lần lượt có mang, nhưng duy mỗi Nguyên Ngưng là không có. Thân là hoàng hậu, nếu bản thân vô hậu, ở Tề quốc hậu cung cũng không dễ sinh tồn. Triệu Tử Tận cũng không nên đối xử với Nguyên Ngưng lạnh lùng như vậy, dù gì trước đó Nguyên Ngưng cũng từng mang thai đứa con của hắn.

Về phía Triệu Tử Tận, Mộ Dung Ca cũng cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại. Dù sao, tình thân lúc trước đã do quá nhiều sự tình xảy ra sau này mà biến mất. Nhưng không nghĩ tới là, sau một năm h lẫn lại xuất hiện trước mặt nàng, dáng người vẫn gầy guộc dung nhan tiêu tụy nhìn nàng. Lúc h lẫn do dự gọi nàng một tiếng ‘tỷ’, nàng biết, có chút gì đó không phải mình muốn quên là có thể bỏ đi được.

Tuy không phải thân mật như trước đây nhưng phần tình cảm này vẫn luôn tồn tại.

Nàng nói với h lẫn: “Tận Nhi, người biết rõ ta đã không thể tha thứ cho những gì người đã làm. Nhưng, phần tình thân đó vĩnh viễn sẽ ở trong lòng của ta. Người, cố nhiên vẫn là đệ đệ của ta.”

Ngày ấy là lần đầu tiên h lẫn khóc rống lên trước mặt nàng, lần lượt gọi nàng, ‘tỷ tỷ, tỷ tỷ, Tận Nhi đã biết mình đã sai rồi.’

...

Vào ngày lâm bồn, lần đầu tiên Mộ Dung Ca cảm nhận được nỗi đau xé linh hồn. Loại đau đớn này còn thâm hơn khi dùng dao thông thả lóc từng miếng thịt trên đầu, cũng giống như bị hàng ngàn chiếc xe ngựa liên tục nghiền qua trên người, đau đến vỡ xương tan cốt!

Đối với người phụ nữ mà nói, sinh một đứa nhỏ chính là nỗi đau không gì tả xiết, không có thứ cảm giác nào có thể sánh bằng!

“A...”

Nàng kiềm chế không được, mỗi tiếng kêu ngày một lớn hơn, mỗi lần bụng nhói đau nàng đều vô cùng đau khổ. Trong lòng thầm rủa, ‘đồ ranh con, con còn dám làm đau lão nương, ngày sau lão nương tuyệt đối không để cho con qua được những ngày tháng êm lành! Hãy chờ đấy quỷ nhỏ!’

Tuy rằng Nguyên Kỳ vẫn luôn trấn định, nhưng khi thấy nàng cả đầu đầy những mồ hôi, tiếng kêu la thất thanh kiệt lực, hăn cũng không tránh khỏi lo lắng đứng dậy, dùng bàn tay ướt đẫm mồ hôi nắm chặt tay nàng.

Nữ tử sinh sản dù là điềm xấu, nam tử tuyệt đối không thể ở đó, nhưng Nguyên Kỳ đã kiên trì thì bà mẹ cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể tùy ý để Nguyên Kỳ và Mộ Dung Ca bên nhau.

“Nữ tử lâm bồn đều đau khổ như vậy đó! Mộ Dung Ca, hãy cố lên, nếu đau thì nàng cứ la lên là được.” Hăn dịu dàng trấn an bên tai nàng, lòng nàng khẽ xao động, tựa hồ âm thanh này còn tốt hơn bất cứ loại thuốc giảm đau nào khiến cho thần kinh nàng không cần căng thẳng như vậy, đau đớn tựa hồ cũng không quá kịch liệt.

Một lúc lâu sau, tiếng khóc của trẻ con nỉ non van lên trong phòng.

Bà mẹ hô to: “Chúc mừng thái tử, chúc mừng Thái tử phi, là tiểu thế tử ạ!”

Mộ Dung Ca nghe được tiếng bà mẹ, ánh mắt cũng hoa lên, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Bên tai còn văng vẳng tiếng hô thất thanh của Nguyên Kỳ: “Mộ Dung Ca!”

Vài canh giờ sau, Mộ Dung Ca từ từ tỉnh lại, cảm giác được tay mình đang được một bàn tay vô cùng ấm áp nắm chặt, bên người nàng còn có nhịp thở nhẹ nhàng mỏng manh, quay đầu nhìn lại, là một chiếc bọc vải, trong đó có một đứa bé sơ sinh đang ngủ bên cạnh mình.

Tựa hồ cảm nhận được nàng đã tỉnh lại, Nguyên Kỳ chợt tỉnh mở hai mắt, dịu dàng nhìn nàng, “Mộ Dung Ca, nàng vất vả rồi.”

“Có thể sinh được đứa con này cho thái tử chính là điều khiến thiếp vui vẻ nhất.” Cảm nhận được có một đứa lớn, một đứa nhỏ bên người bầu bạn, trái tim nàng chưa bao giờ ấm áp và hạnh phúc như vậy.

Đây chính là ước mơ mà nàng tha thiết đã lâu!

“Có nàng và con bên cạnh, đây là điều hạnh phúc nhất trên đời của bản cung.” Nguyên Kỳ dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng, đợm tình nói.

Kiếp này, có một mình nàng là đủ.

...

Hàng đám quan viên đang âm thầm chờ trông Mộ Dung Ca không thể có mang, để Nguyên Kỳ phải nạp thiếp, không ngừng âm thầm chửi rủa, lúc nghe tin Mộ Dung Ca hạ sinh thế tử, cảm xúc nhất thời cũng phức tạp không thôi, phần thì vui mừng là thái tử đã có hậu rồi! Còn phần thì buồn bực, xem ra trong một khoảng thời gian ngắn này tuyệt đối sẽ không nạp thiếp! Ấy da, ai bảo nữ tử được chuyên sủng lại biết sinh nở như vậy, thai đầu tiên đã là một thế tử

Nguyên Du ở trong cung nghe nói thế tử được sinh ra, mặt mày không ngừng hớn hởi vui cùng, khẩu vị cũng tốt hơn, cả ngày đều lẩm bẩm, “Trẫm có cháu rồi!”, “Rốt cục trẫm đã có cháu nội rồi!”

...

Hơn một năm nay Tề quốc đã có nhiều thay đổi, dưới sự dẫn dắt của Triệu Tử Tận, kinh tế và đời sống của Tề quốc đã dần khôi phục. Dân chúng dần dần thừa nhận vị hoàng đế soán ngôi này.

Thế giới này là như vậy, đối với dân chúng mà nói, điều quan trọng nhất là có thể an cư lạc nghiệp, ổn định cuộc sống. Dù bất cứ ai làm hoàng đế thì cũng có khác gì đâu.

Hậu cung Tề quốc thì phải nói là muôn hoa khoe sắc, mấy tháng trước, Thượng Quan Ngọc Nhi được sủng ái đã nhảy bậc thành Quý phi, cùng hoàng hậu là tỷ muội thân quen trước đây đã trở thành đối thủ. Chẳng qua,

toàn bộ hậu cung đều biết, Nguyên Ngư chỉ là dựa vào Hạ quốc, một Hạ quốc hoàn toàn đủ khả năng thôn tính Tề quốc, còn Thượng Quan Ngọc Nhi vốn là dựa vào sự sủng ái của Triệu Tử Tận.

Chỉ là sự sủng ái này có thể duy trì được bao lâu, cũng phải xem hỷ nộ ái ố của Triệu Tử Tận, và cả năng lực của Thượng Quan Ngọc Nhi.

Ngày vui chóng tàn, Thượng Quan Ngọc Nhi đắc sủng khoảng nửa năm, thị sủng sinh kiêu, ăn nói lỗ mãng hồ đồ với hoàng hậu, bị biếm vào lãnh cung. Lúc đó, Thượng Quan Ngọc Nhi có mang đã một tháng, trước lúc bị giam vào lãnh cung, còn bị trượng phạt ba mươi nên sẩy thai. Kết quả nguyên do trong đó là gì, giữa một hậu cung hàng ngàn phi tần như vậy ai lại không biết, đây chỉ là sự đánh trả của hoàng hậu mà thôi.

Hoàng hậu chỉ cần có Hạ quốc làm chỗ dựa, cho dù chân tướng có đặt tại trước mặt, ai nấy cũng không dám vì một Thượng Quan Ngọc Nhi mà đi đắc tội Nguyên Ngư.

Về phía Triệu Tử Tận, nhiệt tình đối với Thượng Quan Ngọc Nhi đã suy giảm ít nhiều, nên cũng không truy hỏi gì thêm kết quả này. Hiên nhiên, nếu không có gì khác thường, Thượng Quan Ngọc Nhi nhất định sẽ ở trong lãnh cung của nước này mà trải qua quãng đời còn lại.

Trong lãnh cung Tề quốc.

Nguyên Ngư mặc phượng bào, nét mặt lãnh ngạo quan sát lãnh cung cũ kỹ tan nát này, kia là tỷ muội đã từng cùng nàng trưởng thành, Thượng Quan Ngọc Nhi.

Nét mặt của Thượng Quan Ngọc Nhi vẫn bình tĩnh nhìn Nguyên Ngư, cười nói: “Không ngờ cuối cùng người lại thắng. Ta không chỉ thua dưới tay Mộ Dung Ca, mà cũng thua ở người. Từ đầu chí cuối ta đều không có được vinh hoa phú quý mà mình mong muốn.”

“Hiện giờ nói những lời này người không cảm thấy buồn cười sao? Thượng Quan Ngọc Nhi, ta chưa bao giờ nghĩ tới người lại có thể bỉ ổi vô sỉ như vậy, lợi dụng ta ở Tề quốc tạo dựng chân đứng, mà còn thừa dịp ta không có phòng bị mà quyến rũ hoàng thượng. Sau này còn vọng tưởng muốn lợi dụng sự sủng ái của Triệu Tử Tận mà chiếm đoạt hậu vị của ta sao. Người cho rằng... người xứng sao?” Nguyên Ngư cười lạnh, cứ việc nhìn bộ dạng chật vật của Thượng Quan Ngọc Nhi lúc này cũng thấy hơi vừa lòng, nhưng vẫn chưa đủ tiêu trừ hận ý trong lòng nàng. Thượng Quan Ngọc Nhi mà nàng đã từng thật lòng đối đãi, xem nhau như tỷ muội một nhà, thế mà lại làm ra những chuyện như vậy.

Lãnh cung vô cùng u ám, Thượng Quan Ngọc Nhi dựa vào giường, tự giễu cười: “Đúng vậy, là ta gieo quả nào thì gặt quả đấy. Nhưng tối thiểu ta cũng có được sự yêu mến của hoàng thượng trong một khắc, còn người thì sao? Mặc dù mọi người đều thấy người là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ thì đã sao, trước sau vẫn không chiếm được chút ít yêu thương của hoàng thượng!”

Nguyên Ngư trầm mặc một lúc lâu sau, nhìn chăm chăm dung nhan trắng bệch không chút ánh sáng của Thượng Quan Ngọc Nhi mà cười: “Người cho rằng mình được sủng ái là do đâu? Bất quá cũng là do bộ mặt của người và thần thái có vài phần tương tự với Thái tử phi Hạ quốc mà thôi. Loại sủng ái này, ta không cần, thậm chí khinh thường nó!”

Đã lâu như vậy mà sâu thẳm trong lòng Triệu Tử Tận, người duy nhất có thể khiến hấn thật tâm đối đãi cũng chỉ có mỗi Mộ Dung Ca. Nàng, hoặc là hăng hà sa số nữ tử khác muốn nhào vào đều là không biết tự lượng sức mình. Cũng không phải các nàng có ai không tốt, chỉ là dù cố gắng thế nào cũng không thể bước vào trái tim hấn mà thôi.

Thượng Quan Ngọc Nhi càng bất lực, nàng kinh ngạc nhìn Nguyên Ngư, trong khoảng thời gian lụn bại này, nàng luôn luôn duy trì một niềm tin,

mỗi một ngày kiên trì trải qua đều bởi vì nàng tin tưởng Triệu Tử Tận thật sự có yêu thích nàng, nhưng Nguyên Ngự lại tàn nhẫn chỉ ra sự thật này.

Chính là bởi vì dung nhan của nàng có vài phần tương tự Mộ Dung Ca!

Nhất thời, nàng phun thẳng ra một ngụm máu, nàng tuyệt vọng gào khóc, vận mệnh rõ là bất công quá mà!

Nguyên Ngự lạnh lùng nhìn bộ dáng thê thảm của Thượng Quan Ngọc Nhi, trong tiếng khóc của Thượng Quan Ngọc Nhi, nàng không chút biểu cảm rời khỏi, bước về chiếc ghế hoàng hậu mà cả đời này nàng phải mang theo.

...

Liên tục vài năm nay, thánh sủng của Thái tử phi Mộ Dung Ca không hề suy giảm, trong phủ thái tử vẫn không hề có thêm thiếp thất nào khác.

Rất nhiều người đang chờ xem kịch vui, bọn quan viên đang chờ đợi Mộ Dung Ca thất sủng, chờ đợi một ngày nào đó Nguyên Kỳ không nhận được tịch mịch mà nạp thiếp. Chỉ là, hết thảy đến phút cuối đều chỉ là ảo tưởng. Theo thời gian trôi qua đều là một ngày thất bại, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Có người nói, cái bụng của Thái tử phi rất không chịu thua kém, thai đầu tiên là thể tử, thai thứ hai là quận chúa, đến thai thứ ba cũng là một thể tử! Biết sinh nở như vậy, hỏi sao mà không được chuyên sủng!

Hơn nữa, đa phần nữ tử sau khi sinh nở đều biến dạng, tư sắc không thể bằng được trước kia nhưng nàng lại không như vậy. Không những ngày một xinh đẹp hơn, đến cả dáng người cũng chỉ đầy đặn, bồi đắp những nơi còn thiếu chứ không hề mập ra. Trong sử sách truyền miệng có nghe nói: sở dĩ Thái tử phi thánh sủng không suy, mấu chốt nhất là nàng am hiểu

nghệ thuật khuê phòng, khiến thái tử quên cả trời đất, sao có thời gian mà nghĩ đến người con gái khác.

Nhưng, truyền miệng cũng chỉ là truyền miệng, sự thật như nào cũng không ai có thể chứng minh được.

Trong màn đêm yên tĩnh, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, làn gió dịu dàng vượt qua nền đất rộng lớn.

Trong phòng, vẫn một nam một nữ đang trình diễn khung cảnh ‘xuân cung đồ’.

Tiếng rên của họ đan cả vào nhau, dưới bầu trời đêm phảng phất gì đó hài hòa êm tai như nhạc điệu.

“Thái tử, chậm chút thôi.” Mộ Dung Ca mở màng mở hai mắt, nhìn nam tử đang bắt đầu bùng nổ trên người mình. Kết hôn đã nhiều năm nhưng nhiệt thành hăng giành cho nàng chưa hề giảm bớt, thậm chí còn nồng liệt hơn trước, nghĩ đến đây, gò má nàng đỏ ửng lên, bất giác nàng đã là người mẹ của ba người con!

Nguyên Kỳ mê luyến nhìn cơ thể Mộ Dung Ca, giọng nói khàn khàn đầy khiêu gợi: “Nàng cứ từ từ tận hưởng đi, bản cung càng vui nữa là!”

...

Ngày sinh tròn ba mươi tuổi của Nguyên Kỳ, rốt cục Nguyên Du đã trụ không nổi nữa, băng hà sau bao nhiêu năm chịu đựng sự tra tấn về thể xác lẫn tinh thần. Ba ngày sau, Nguyên Kỳ đăng cơ.

Hạ quốc nhờ có nguyên Kỳ, dân giàu nước mạnh, trong trăm năm không hề có chiến tranh!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3: Gặp Tiểu Từ](#)

[Chương 4: Đưa Than Hồng Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi](#)

[Chương 5: Châm Chọc](#)

[Chương 6: Nhấn Nhịn Chờ Thời Cơ](#)

[Chương 7: Tình Thân Ruột Thịt](#)

[Chương 8: Bóng Lưng Thần Bí](#)

[Chương 9: Tranh Giành Mỹ Nhân \(1\)](#)

[Chương 10: Tranh Giành Mỹ Nhân \(2\)](#)

[Chương 11: “Thiếp Nguyện Hiến Dâng Đêm Đầu Tiên Cho Thái Tử”](#)

[Chương 12: “Hi Vọng Đêm Nay Người Không Làm Cho Bản Cung Thất Vọng.”](#)

[Chương 13: Không Như Ý Nguyện](#)

[Chương 14: Tặng Quà](#)

[Chương 15: Tìm Cách Thoát Thân \(1\)](#)

[Chương 16: Tìm Cách Thoát Thân \(2\)](#)

[Chương 17: Trả Thù](#)

[Chương 18: Có Mối Không?](#)

[Chương 19: Có Muốn Hưu Hạ Bản Cung Không?](#)

[Chương 20: Trù Nghệ Của Thiếp Mà Là Số 2 Thì Không Ai Dám Tự Nhận Mình Là Số 1.](#)

[Chương 21: Đệ Nhất Trù Nghệ](#)

[Chương 22: Nghi Ngờ](#)

[Chương 23: Phong Thư](#)

[Chương 24: Gây Ông Đập Lưng Ông \(1\)](#)

[Chương 25: Gây Ông Đập Lưng Ông \(2\)](#)

[Chương 26: Gậy Ông Đập Lưng Ông.\(3\)](#)
[Chương 27: Phải Rồi Đi Rồi](#)
[Chương 28: Thương Lượng](#)
[Chương 29: Người Vô Sản](#)
[Chương 30: Xung Đột Với Như Cơ](#)
[Chương 31: Đệ Nhất Mỹ Nhân Muốn Tuyển Chồng](#)
[Chương 32: Trù Thần](#)
[Chương 33: Có Còn Là Xử Nữ?](#)
[Chương 34: Bị Mai Phục](#)
[Chương 35: Bị Thương](#)
[Chương 36: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi](#)
[Chương 37: Chưa Nhận Ra Tâm Ý](#)
[Chương 38: Không Thể Thay Đổi Quyết Định](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41: Người Thân Quan Trọng](#)
[Chương 42: Mệnh Lệnh Của Khánh Vương](#)
[Chương 43: Truy Đuổi](#)
[Chương 44: Bị Bắt Trở Về](#)
[Chương 45: Cô Gái Không Tầm Thường](#)
[Chương 46: Động Tình](#)
[Chương 47: Đè Nén Dục Vọng](#)
[Chương 48: Đấu Cờ Với Lan Ngọc Công Tử\(1\)](#)
[Chương 49: Đấu Cờ Với Lan Ngọc Công Tử\(2\)](#)
[Chương 50: Chạm Mặt](#)
[Chương 51: Chia Tay Lan Ngọc](#)
[Chương 52: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 53: Tạ Tội](#)
[Chương 54: Sủng Ái](#)
[Chương 55: Giữ Chặt Trái Tim](#)
[Chương 56: Hóa Ra Thứ Nàng Coi Trọng Nhất Là Tiền Bạc!](#)
[Chương 57: Đè Nén Dục Vọng](#)

[Chương 58: Hiến Vũ](#)
[Chương 59: Khuất Nhục](#)
[Chương 60: Thay Đổi Lựa Chọn?](#)
[Chương 61: Nguy Hiểm Trong Gang Tắc](#)
[Chương 62: Âm Mưu Của Thanh Nhã](#)
[Chương 63: Trên Yển Hội](#)
[Chương 64: Buông Tay](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66: Dứt Khoát Buông Tay](#)
[Chương 67: Bảo Vệ](#)
[Chương 68: Người Con Gái Khó Hiểu](#)
[Chương 69: Xà Phòng Hoa Sen](#)
[Chương 70: Lâm Thiện Nhã Dừng Cảm!](#)
[Chương 71: Tỳ Nữ Thị Tầm](#)
[Chương 72: Chọc Tức Triệu Tử Duy](#)
[Chương 73: Đau Lòng!](#)
[Chương 74: Sự Dịu Dàng Bất Ngờ](#)
[Chương 75: Lên Đường](#)
[Chương 76: Âm Sát](#)
[Chương 77: Hiểm Nguy Trong Gang Tắc](#)
[Chương 78: Không Thể Bước Tiếp Cùng Nhau](#)
[Chương 79: Lựa Chọn Đau Khổ](#)
[Chương 80: Những Âm Mưu](#)
[Chương 81: Bạch Quốc](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85: Quyết Định Đi Hạ Quốc](#)
[Chương 86: Lên Đường Tới Hạ Quốc](#)
[Chương 87: Ra Điều Kiện](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89: Chột Dạ](#)

[Chương 90: Vu Oan Giá Họa](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150 \(1\)](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)

[Chương 154](#)
[Chương 155](#)
[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160: Hoàng Thái Hậu.](#)
[Chương 161: Đã Gặp Lại Nhau.](#)
[Chương 162: Chính Điện.](#)
[Chương 163: Tâm Cơ Của Mỗi Người.](#)
[Chương 164: Gặp Lại Anh Em Nhà Bọn Họ.](#)
[Chương 165: Đến Phủ Khánh Lâm Vương.](#)
[Chương 166: Khánh Lâm Vương Phủ 2.](#)
[Chương 167: Sự Thật Về Chuyện Năm Xưa.](#)
[Chương 168: Phủ Khánh Lâm Vương 3](#)
[Chương 169: Long Nhạc Sơn.](#)
[Chương 170: Cùng Nhau Ngắm Cảnh..](#)
[Chương 171: Ám Sát.](#)
[Chương 172: Ám Sát 2](#)
[Chương 173: Tái Ngộ Hai Huynh Đệ Nhà Họ Lâm.](#)
[Chương 174: Trở Về Hạ Quốc](#)
[Chương 175: Quyết Định Của Nguyên Du](#)
[Chương 176: Đã Trở Về.](#)
[Chương 177: Gặp Lại Lưu Tùng Nguyên.](#)
[Chương 178: Uy Hiếp.](#)
[Chương 179: Gặp Thượng Quan Ngọc Nhi.](#)
[Chương 180: Gặp Thượng Quan Ngọc Nhi 2](#)
[Chương 181: Thân Thiết.](#)
[Chương 182: Đình Viện](#)
[Chương 183: Toán Tính.](#)
[Chương 184: Gặp Lại Lưu Ngữ Yên.](#)
[Chương 185: Xảy Ra Chuyện.](#)

[Chương 186: Rắc Rối.](#)
[Chương 187: Rắc Rối 2](#)
[Chương 188: Tín Thư.](#)
[Chương 189: Tín Thư 2.](#)
[Chương 190: Tín Thư 3.](#)
[Chương 191: Tâm Tư Của Lưu Ngữ Yên.](#)
[Chương 192: Giải Cứu Lưu Tùng Nguyên.](#)
[Chương 193](#)
[Chương 194](#)
[Chương 195](#)
[Chương 196](#)
[Chương 197](#)
[Chương 198](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200](#)
[Chương 201](#)
[Chương 202](#)
[Chương 203](#)
[Chương 204](#)
[Chương 205](#)
[Chương 206](#)
[Chương 207](#)
[Chương 208](#)
[Chương 209](#)
[Chương 210](#)
[Chương 211](#)
[Chương 212](#)
[Chương 213](#)
[Chương 214](#)
[Chương 215](#)
[Chương 216](#)
[Chương 217](#)

[Chương 218](#)
[Chương 219](#)
[Chương 220](#)
[Chương 221](#)
[Chương 222](#)
[Chương 223](#)
[Chương 224](#)
[Chương 225](#)
[Chương 226](#)
[Chương 227](#)
[Chương 228](#)
[Chương 229](#)
[Chương 230](#)
[Chương 231](#)
[Chương 232](#)
[Chương 233](#)
[Chương 234](#)
[Chương 235](#)
[Chương 236](#)
[Chương 237](#)
[Chương 238](#)
[Chương 239](#)
[Chương 240](#)
[Chương 241](#)
[Chương 242](#)
[Chương 243](#)
[Chương 244](#)
[Chương 245](#)
[Chương 246](#)
[Chương 247](#)
[Chương 248: Đại Kết Cục 1](#)
[Chương 249: Đại Kết Cục 2](#)

Chương 250: Đại Kết Cục 3

Chương 251: Đại Kết Cục (Hoàn)